

Đạo La Thiên Tộc 2

Vũ Hân Chi Mộng

Mục lục

[Quyển 1](#)

[Quyển 2](#)

Quyển 1

Chương 1: Kẻ Hủy Diệt

Chương 2: Ti Mệnh

Chương 3: Kha Thiên Lạc

Chương 4: A Công

Chương 5: Đã Lâu Không Gặp

Chương 6: Đường Linh Quả

Chương 7: Đến Phong Tuyết Bộ Lạc

Chương 8: Man Công Phong Tuyết Bộ Lạc

Chương 9: Tiến Vào Nội Thành

Chương 10: Đạo Thần Điện

Chương 11: Một Lời Hứa, Năm Tháng Sau Đây Liệu Sẽ Trở Thành Hiện

Thực?

Chương 12: Đến Bách Thảo Đường

Chương 13: Lĩnh Ngộ

Chương 14: Linh Thức Cường Đại

Chương 15: Tắm Da Thần Bí

Chương 16: Là Ảo Giác, Hay Là Tương Lai...

Chương 17: Đột Phá Dẫn Huyết Cảnh Tầng Thứ Bảy

Chương 18: Hầu Quân Lâu

Chương 19: Đụng Phải Địch Thủ

Chương 20: Tang Tương Triển Uy

Chương 21: Đoạt Đi Kiếm Câu

Chương 22: Tranh Chấp

Chương 23: Giao Dịch

Chương 24: Âm Cốt Cổ Độc

Chương 25: Hồ Điệp Giữa Trời Tuyết

Chương 26: Lời Ước Nguyện Đi Theo Cùng Mây Gió

Chương 27: Sứ Giả Mông Đan Bộ Lạc

Chương 28: Số Mười Lăm

[Chương 29: Thiên Địa Nguyên Khí](#)
[Chương 30: Tán Công](#)
[Chương 31: Kha Thiên Lạc Gặp Nguy](#)
[Chương 32: Ta Tên Cổ Thái](#)
[Chương 33: Thân Thủ Quý Dị](#)
[Chương 34: Phương Pháp Tu Luyện Mới](#)
[Chương 35: Quyết Định](#)
[Chương 36: Hoàng Khương Và Tang Tương](#)
[Chương 37: Man Lực Hóa Binh](#)
[Chương 38: Tiên Thiên Hỏa Thần Thể](#)
[Chương 39: Kinh Biển](#)
[Chương 40: Hiểm Cảnh](#)
[Chương 41: Trước Đông Bảo](#)
[Chương 42: Đêm Tuyết Máu Đỏ](#)
[Chương 43: Đêm Tuyết Máu Đỏ \(2\)](#)
[Chương 44: Khiếp Sợ](#)
[Chương 45: Bỏ Trốn](#)
[Chương 46: Một Vấn Đề, Chẳng Biết Bao Giờ...](#)
[Chương 47: Hành Trình Một Mình](#)
[Chương 48: Nạp Đa](#)
[Chương 49: Chiếc Cốc Vỡ Nát](#)
[Chương 50: Huyết Hận Chi Lộ \(1\)](#)
[Chương 51: Huyết Hận Chi Lộ \(2\)](#)
[Chương 52: Huyết Hận Chi Lộ \(3\)](#)
[Chương 53: Băng Sát Thuật](#)
[Chương 54: Vì U Đô Là Tất Cả...](#)
[Chương 55: Tân Tộc Trưởng](#)
[Chương 56: Trận Chiến Man Văn](#)
[Chương 57: Tử Ma](#)
[Chương 58: Tử Khí Cực Đoan](#)
[Chương 59: Cực Đoan Dị Sĩ](#)
[Chương 60: Thương Long Thất Tú \(1\)](#)

Chương 61: Thương Long Thất Tú (2)

Chương 62: Người Ủ Rượu

Chương 63: Giác Mơ

Chương 64: Cơn Mưa Đêm Nặng Hạt

Chương 65: Cổ Thái Trở Về

Chương 66: Ký Ức Đã Mất

Chương 67: Giết Người

Chương 68: Quay Đầu Nhìn Lại, Năm Năm Thương Hải Tang Điền...

Chương 69: A Công, Ti Mệnh Về Rồi

Chương 70: Hung Danh Huyết Ma Tử

Chương 71: Liên Vân Quyết (1)

Chương 72: Liên Vân Quyết (2)

Chương 73: Đêm Trăng

Chương 74: Thế Gian Thế Sự Khó Lường, Hạnh Phúc Hay Bi Thương, Sau Tất Cả Còn Lại Gì...

Chương 75: Sát Cơ

Chương 76: Vương Bảo Thiên

Chương 77: Kiếm Trảm Ác Ma

Chương 78: Vô Đề

Chương 79: Truyền Thuyết Hắc Long

Chương 80: Cổ Thái Trúc Cơ

Chương 81: Man Văn Tiến Hóa

Chương 82: Đầu Gổ

Chương 83: Đại Trí Giả

Chương 84: Nghị Sự

Chương 85: An Bài

Chương 86: Đại Tấn Thần Quốc

Chương 87: Ảnh Kiếm Sát

Chương 88: Đến Lâm Ngân

Chương 89: Mật Đạo

Chương 90: Dấu Vết Của A Công

Chương 91: Hư Vô Huyền Hạch

Chương 92: Lại Gặp Ác Mộng

Chương 93: Lý Quý Trả Giá

Chương 94: Thiên Toán Tộc

Chương 95: Kẻ Gánh Chịu Thiên Mệnh

Chương 96: Thiên Cơ Tử

Chương 97: Phản Bội Thiên Địa

Chương 98: Ảnh Kiếm Nô Sớ Hiện

Chương 99: Vô Đề

Chương 100: Ba Nhịp Thở

Chương 101: Khí Nộ Trùng Thiên

Chương 102: Nếu Trên Đời Này Có Cái Gọi Là Luân Hồi, Vậy Kiếp Sau, Ta Sẽ

Đi Tìm Nàng

Chương 103: Thiên Đạo

Chương 104: Cổ Đế Quốc – Cổ Đế Thành

Chương 105: Đừng Làm Phiền Ta

Chương 106: Cổ Thiên Đế Giáng Lâm

Chương 107: Đã Lâu... Không Gặp

Chương 108: Nghi Lễ

Chương 109: Lấy Đi Địa Hoàng Chung

Chương 110: Phi Thăng Thần Giới

Chương 111: Kiếp – Kẻ Hủy Diệt Tinh Giắc

Chương 112: Từ Mộng Hóa Thực

Chương 113: Hư Thần Giới

Chương 114: Cái Chết Của Cổ Thiên Đế – Thời Đại Thần Hoang Kết Thúc

Chương 115: Mộng Giới Vĩnh Hằng – Sinh Từ Kỳ

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 1: Kẻ Hủy Diệt

Vù vù...

Cơn gió chẳng biết từ đâu xuất hiện, cuốn theo bụi bặm nhẹ nhàng thổi qua phiến không gian đang dần sụp đổ này, trong cơn gió có mang theo tư vị máu tanh, âm trầm và chết chóc. Nơi đây từng là một nơi cực kỳ phồn vinh, ngửa đầu lên trời thấy vô số tiên giả, nhìn xuống đại địa có vô số linh thú gầm thét chấn động mặt đất, chính là Trung vực Bàn Cổ Đại Thế Giới.

Nhưng những điều đó, tất cả chỉ còn là hồi ức trong quá khứ. Hiện tại Bàn Cổ Đại Thế Giới đã biến thành một mảnh phế địa tiêu điều, hơi thở tang thương âm trầm lặng đọng lại. Bầu trời xanh tồn tại thiên địa pháp tắc, đã từng là có một tòa tiên cung lơ lửng giữa không trung thống trị Tam giới, thế nhưng bây giờ nó không còn ở đó nữa, mà bầu trời với lực lượng bí ẩn và không kém phần tuyệt đẹp đó đã biến mất, thay bằng những cái hố đen chết chóc tràn ngập hơi thở tử vong, lôi điện trắng đen bên trong cứ không ngừng lóe lên, bắn ra những tia lửa hủy diệt đáng sợ.

Không gian có vô số khe nứt, khe không gian gần nhất cũng đã đến năm sáu chục mét, còn dài nhất thì đến tận ngàn mét. Bên trong khe không gian tồn tại những pháp tắc hỗn loạn, một khi đụng phải, tiên giả từ Nhân Tôn trở xuống hoàn toàn không có cơ hội sống sót. Thậm chí dù là Nhân Tôn một khi chạm phải loại pháp tắc hỗn loạn này, tỷ lệ chết cũng lên đến bảy phần. Khe không gian rất nguy hiểm, tại Đại Thiên Thế Giới trừ khi

các vị đại tôn giao chiến với nhau mới xuất hiện, mà cho dù xuất hiện thì cũng chỉ là những khe rãnh rất nhỏ chứ không có giống như bây giờ ngập tràn khe không gian khủng bố thế này.

Mà chẳng riêng gì Bàn Cổ Đại Thế Giới, những vực giới khác, từ Đông Hải Thiên Giới sang đến Tây Vực Thiên Giới; từ Nam Ly Thiên Giới cho đến Bắc Hoang Thiên Giới, nơi đâu cũng là một mảnh hoang tàn, nhiều nơi bị hủy diệt đến nỗi tan biến vào khoảng không. Mặt đất như bị xé ra làm ngàn mảnh, đâu những hoang thú hung hãn, đâu những tiên giả, vu nhân, yêu tộc... uy chấn bát phương, tất cả đều phải co cụm khếp nép trước một cỗ sức mạnh của thần linh.

Những cơn gió thổi, những cơn mưa nặng hạt phủ xuống, hay những tiếng sấm nổ rung trời... nhưng không hiểu sao lại chẳng có lấy một loại âm thanh nào. Dường như sự sống đã không còn tồn tại nữa, khắp nơi có vô số thi thể bị tàn phá, xương cốt trắng xóa phủ đầy một vùng. Nhìn những cỗ thi thể đè lên nhau kia như thể vô biên vô hạn, hợp thành một hình ảnh làm cho người ta nhìn thấy mà tâm thần hoảng sợ.

Vẫn có những sinh linh còn sống, chỉ là hơi thở yếu ớt, khoe miệng mấp máy như đang kêu rên, than thở gì đó, chỉ là không hiểu sao lại chẳng thể phát ra âm thanh gì. Nói chính xác hơn thì là phiên không gian này không cho phép xuất hiện bất kỳ một loại âm thanh, ngoại trừ tiếng nói của kẻ tạo ra thảm cảnh thế lương này.

Chúng sinh linh trong đôi mắt sợ hãi nhìn lên khoảng trời kia, một khoảng không rộng lớn nhưng lại ảm đạm tuyệt vọng, thế giới trở nên vô sắc, âm thanh tiếng động đều biến mất, chỉ còn lại một sự tĩnh mịch im ắng đến đáng sợ.

Hư không chìm trong hỗn loạn, thế giới trở nên ảm đạm hay Đại Thiên Thế Giới sụp đổ, tất cả chỉ bởi sự xuất hiện của một người. Nơi hắn đi qua là thi sơn huyết hải, là sự hủy diệt khủng khiếp.

Kẻ này hai mươi ngàn nguyên hội (*) lần đầu xuất hiện, hấn hủy diệt Thần Thiệt Môn – dù chỉ là một tiểu tiên môn nho nhỏ, thế nhưng đã danh chấn một phương.

Lần thứ hai xuất hiện là mười ba ngàn nguyên hội, hấn một mình một kiếm đến Linh Đài phái – một tiên môn phụ thuộc thập đại tiên môn Côn Luân. Khi ấy, tu vi của hấn chỉ mới là Đại La Huyền Tiên, nhưng lại trảm sát gần một trăm Đại La Kim Tiên.

Lần thứ tư xuất hiện, thời điểm mười ngàn nguyên hội, hấn tiếp tục hủy diệt một thế lực nữa. Thế lực đó nổi danh yêu tộc – Thiên Sư nhất tộc. Dòng chính mạch Thiên Sư nhất tộc từ sau thời điểm đó hoàn toàn bị tuyệt diệt. Hấn lúc này có tu vi Đại La Kim Tiên.

Lần thứ năm xuất hiện, cách hiện tại ba ngàn nguyên hội, hấn lại xuất hiện. Một trong bảy đại môn tà phái – Nhật Nguyệt Thần Giáo bị hấn truy cùng diệt tận, chương giáo Mộng Mãnh Thu bị hấn chém đầu đặt ngay trên đỉnh thánh địa Nhật Nguyệt. Ngày hôm đó Nhật Nguyệt Thần Giáo biến mất khỏi Đại Thiên Thế Giới, còn hấn thì lại biến mất, biệt vô âm tính.

Cho đến lần tiếp theo xuất hiện, cách thời gian lúc này mười vạn năm, hấn đã trở thành Thiên Tôn, kiếm trên tay nhấn chìm trên dưới Bồng Lai. Vốn Bồng Lai là một trong thập đại tiên môn, được hậu thuẫn vững chắc bởi Thiên Đình, nhưng Thiên Đình lại không viện trợ kịp, rốt cuộc Bồng Lai không cách nào cản nổi, buộc phải để cho hấn tiến vào Quy Khư tuyệt cảnh.

Quy Khư tuyệt cảnh vốn là cánh cổng để tiến vào không gian khác, không gian dành cho người chết, được biết đến với cái tên Vô Biên Ngục Giới.

Hấn tại Vô Biên Ngục Giới điên cuồng phá hủy mọi thứ, Ngục Giới chỉ chủ là Diêm La bởi vì ngăn cản hấn mà vạn kiếp bất phục, một kiếm

đập nát Luân Hồi Chi Môn. Không có cánh cổng luân hồi, oán linh nổi loạn muốn thoát khỏi Vô Biên Ngục Giới.

Tình thế khiến cho Ngọc Đế Hạo Thiên buộc phải thỉnh cầu Tam Thanh chi thánh giáng xuống để phong ấn Vô Biên Ngục Giới lại.

Khi kẻ đó đi ra khỏi Vô Biên Ngục Giới, ngay tại Quy Khư có hàng trăm vạn tiên giả, yêu tộc, vu nhân... và cả phân thân của Tam Thanh chi thánh nữa bao vây. Hắn một mình đối diện với vô số cường giả tại Đại Thiên Thế Giới, đại chiến trong vòng mấy tháng trời, chém giết vô số kẻ địch, khiến cho Quy Khư máu chảy thành dòng, xác chết chất thành núi cao. Nhưng rốt cuộc hắn vẫn bị phong ấn, giam giữ ngay bên trong Vô Biên Ngục Giới.

Đó chưa phải là tất cả, bởi vì hắn còn xuất hiện một lần nữa. Lần xuất hiện cuối cùng của hắn, chính là thời điểm hiện tại.

Khi hắn phá vỡ Quy Khư đi ra thì cũng là lúc thế giới chìm trong sự ảm đạm vô sắc. Hắn đứng trên bầu trời, khí thế uy phong凛冽, quân lâm chúng sinh, một loại khí chất cô độc vô tình xuất hiện trên người, tang thương năm tháng đeo bám, mái tóc đen bay phất phơ, cơn gió nhẹ thổi qua gương mặt tuấn tú nhưng lạnh lùng, hai hàng chân mày sắc bén như hai lưỡi kiếm, mũi cao môi mỏng, đặc biệt là đôi mắt của hắn. Trong thế giới ảm đạm vô sắc này, đôi mắt của hắn lại rực sáng một màu tím huyền ảo tuyệt đẹp, đôi mắt như thu cả tinh không vũ trụ, một cái nhìn thôi cũng làm cho người ta thần hồn điên đảo.

Hắn thân mặc một bộ huyền giáp màu đen, bộ huyền giáp cổ xưa với những dòng chú văn thần bí phát ra uy thế chấn nhiếp. Đằng sau lưng là ba đôi cánh màu đen, trông rất uy vũ, mỗi cánh vỗ cánh là khiến cho không gian vỡ nát. Trên tay cầm thanh kiếm đen dài, sát khí tang thương không ngừng bốc lên, phối hợp với gã ta càng làm tăng lên sự khủng bố, hắn

giống như một vị chúa tể có thể tùy ý tiêu diệt thế giới này vậy. Vị chúa tể hủy diệt với cái tên MA KIẾM LANG.

Đôi mắt màu tím như giấu tinh không vào bên trong khe nhìn xuống, bên dưới là những Hồng Quân, Nữ Oa, Phục Hy, Tam Thanh, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, Dương Mi, La Hầu, Phật Tổ Nguyên... đều đang quỳ gối, người nào người nấy máu tươi ướt đầm, thương thế đầy mình, sắc mặt nhợt nhạt, dường như vừa trải qua một cuộc chiến kinh thiên động địa nên mới bị thương nặng đến như vậy. Trong mắt họ là sự khó tin xen lẫn với tuyệt vọng mỗi khi nhìn lên Ma Kiếm Lang lạnh lùng kia.

Trước mặt Ma Kiếm Lang là một gã đàn ông tóc trắng bị mười thanh kiếm đâm xuyên qua, treo lơ lửng trên không trung, tóc trắng rũ xuống khe phát phơ trong trận gió bi thương nhẹ thổi qua, người đầy vết thương, lâu lâu lại hộc máu ra.

Và ở vị trí gần nhất với Ma Kiếm Lang là một gã thanh niên, người này không hề xa lạ gì, chính là một trong mười đệ tử của Long Tinh Hồn. Hắn ta chính là Long Ngọc Huyền, người được gọi là thiên tài xuất chúng nhất Đại Thiên Thế Giới trong vạn năm trở lại đây. Chỉ là bây giờ Long Ngọc Huyền quỳ gối trước mặt Ma Kiếm Lang, áo bào tan tác lộ ra thân thể trắng tuyết nhưng chi chít vết thương, đặc biệt vết thương nặng nhất là một thanh kiếm đâm xuyên qua ngực.

Nhìn Long Ngọc Huyền gầu gục xuống, hơi thở đã mất, khí lực đã tận, rõ ràng là Long Ngọc Huyền đã chết.

Tất cả mọi thứ đều thu vào tầm mắt của Ma Kiếm Lang cả, nhưng hắn chẳng quan tâm gì cả, trong thâm tâm của hắn chỉ có một ý niệm duy nhất, đó chính là hủy diệt mọi thứ.

Hắn cầm chặt thanh kiếm lãnh huyết trong tay, từ từ nâng lên, khí thế không giận tự uy, chĩa thẳng mũi kiếm về phía Hồng Quân, đôi môi mỏng

nhẹ nhàng cử động, một giọng nói nhàn nhạt nhưng lại khiến cho người ta cảm thấy rét run, không uy hiếp mà làm người ta sợ hãi từ sâu thẳm thâm tâm:

- Cơ hội cuối cùng cho các người, đỡ một kiếm này, nếu thắng thế giới sẽ phục sinh; thất bại, ta sẽ kéo vạn vật vào cõi vĩnh hằng!

Nói rồi, Ma Kiếm Lang vận chuyển tiên lực, thế giới đang sắp sụp đổ này như cộng hưởng với hắn, không gian rung lên từng cơn, thiên địa như đang sợ hãi bởi vì ý chí hủy diệt của thanh kiếm kia. Khi thanh kiếm ngâm lên thì không gian biến ảo ra hàng trăm vạn thanh kiếm khác, hình dạng không khác gì chủ kiếm, và cả ý chí hủy diệt cũng như vậy.

Dù đã trấn áp, nhưng lúc này đây chẳng ai có thể giấu được sự run sợ trước kẻ toàn năng kia. Là Thánh nhân cao cao tại thượng đã được Ma Kiếm Lang hồi phục sức mạnh đỉnh phong đi nữa thì cũng không thể cản nổi Ma Kiếm Lang nữa. Không cản nổi thì đồng nghĩa với việc Đại Thiên Thế Giới sụp đổ, mọi thứ rơi vào cõi hư không vĩnh hằng. *Bùm* một tiếng, âm thanh chấn động cả tinh không vô biên, là âm thanh của sự hủy diệt, âm thanh của sự tan biến, và khắp mọi nơi để cho sự vô sắc tuyệt vọng ảm đạm bao phủ lấy. Thế giới đã bị hủy diệt.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 2: Ti Mệnh

- Ti Mệnh...

Giọng nói trong trẻo quen thuộc mang theo nỗi lo lắng lơ mờ vang lên trong đầu óc gã. Nghe thanh điệu dường như là giọng của một thiếu nữ nhỏ tuổi. Đối với giọng nói này, gã cảm thấy rất quen thuộc, chỉ là nhất thời không thể nào nhớ ra được thiếu nữ quan tâm mình kia rốt cuộc là ai.

“Là ai? Là ai đang gọi ta?” Gã muốn mở mắt ra để nhìn xem thiếu nữ kia thế nào, thế nhưng từ trong đại não truyền đến một cơn nhức nhối làm cho gã không cách nào mở mắt ra được, thậm chí cơ thể còn run lên một hồi nữa.

Bên tai lại xuất hiện cái thanh âm quen thuộc đó, ngữ điệu dường như đang rất lo lắng, thiết nghĩ có lẽ là do cơn run người nhẹ nhẹ khi nãy. Trong cơn hốt hoảng lo sợ của cô gái, gã cảm nhận được ở bên cạnh cô gái còn có thêm một người nữa. Dường như cô gái đang van xin người này cứu sống gã.

“Vì sao mình lại bất tỉnh thế này?” Gã nhất thời không nhớ ra được lý do mình bị như thế này, đang cố lục lọi trong đầu óc thì bỗng đại não đau nhức dữ dội. Cơn đau không phải do hấn cố gắng suy nghĩ, mà là bị một ngoại vật đâm vào.

Bên tai bây giờ không còn là tiếng của cô gái kia nữa, mà thay vào đó là giọng nói hơi trầm, nghe có vẻ như là của một người đàn ông trung niên tuổi chừng bốn mươi năm mươi. Người này có lẽ chính là người khiến cho đại não hẳn bất chợt trở nên đau nhói như vậy. Gã lơ mơ nghe được đối thoại của người đàn ông và cô gái kia, có lẽ do khoảng cách hơi xa, thế nên gã không nghe được toàn bộ nội dung. Thiết nghĩ cũng là xoay quanh tình trạng bệnh tình của gã mà thôi.

Lại chẳng biết thời gian trôi qua bao lâu, giọng nói dịu dàng kèm theo nỗi lo lắng kia lại vang lên trong đầu hẳn:

- Ti Mệnh ca ca...

Có vẻ như sức lực của hẳn đã hồi phục đáng kể, rốt cuộc sau một lúc đã có thể mở mắt ra được. Do nhắm mắt quá lâu, thế nên khi vừa tiếp xúc với ánh sáng, dù ánh sáng ở chỗ này hơi mờ ảo, nhưng khi chạm vào mắt thì hẳn liền nhắm lại.

Hẳn nghe được tiếng reo lên của cô gái, đó là tiếng reo vui mừng không tả, thậm chí trong tiếng vui mừng còn có tiếng nấc nữa.

- A ba, Ti Mệnh ca ca tỉnh lại rồi...

Cô gái vội gọi phụ thân lại, hẳn mơ hồ nhìn thấy được có một khuôn mặt trung niên nhìn chăm chăm mình. Đúng như hẳn suy đoán, người đàn ông này tuổi đã ngoài tứ tuần, làn da hơi ngăm đen, gương mặt chữ điền vuông vức, trông có vẻ rất có học thức, trong đôi mắt đen ẩn chứa tang thương năm tháng, hẳn hẳn là người đã từng trải qua rất nhiều chuyện.

- Không nên vội, từ từ chậm rãi thôi...

Người đàn ông bàn tay hơi thô đặt lên trán hẳn, nhẹ nhàng vuốt ve, mỗi lần như vậy từ đỉnh đầu có một dòng lực lượng ấm áp nhẹ nhàng chậm

rãi chạy khắp thân thể hần, cơn đau nhứt tan biến đi phần nào, sức lực phục hồi tốt hơn nhiều.

Cuối cùng một lúc sau, gã mới nhìn rõ được người đàn ông này. Lại nhìn qua bên cạnh, đó là một cô gái chừng mười một mười hai tuổi, gương mặt trái xoan, đôi mắt phượng lấp lánh, trên khóe mắt hơi ẩm ướt, chắc là do vui mừng quá. Tuy đang mặc một chiếc áo được làm bằng lông thú rất dày, nhưng từ trên gương mặt mà phán đoán, chắc hần làn da rất đẹp, chừng mấy năm sau tuyệt đối là một đại mỹ nhân.

- Ti Mệnh ca ca, rốt cuộc huynh cũng tỉnh lại rồi.

Cô gái bởi vì vui mừng quá mà quên mất việc gã vừa mới hồi tỉnh, mà cả a ba của cô cũng không kịp phản ứng, chỉ thấy cô nhún người lên, nhảy xồm tới chỗ hần, hai tay nhỏ nhắn dang rộng ra ôm lấy cổ của hần mà khóc lóc.

Hần khẽ rên lên một tiếng, rồi sau đó lại nằm thẳng xuống giường lại. Hần vốn đã rất yếu sức rồi, bây giờ lại thêm cô gái tinh nghịch hoang dã này đè lên người, quả thực mà nói đúng là muốn bất tỉnh thêm một lần nữa.

- Tương nhi, con định giết hần luôn à?

A ba của cô giật mình, lập tức nghiêm giọng quát một câu. Lúc này cô gái gọi là Tương nhi mới sức tỉnh ngộ, lập tức thả tay ra khỏi người hần.

- Ti Mệnh ca ca, Tương nhi xin lỗi, Tương nhi mừng quá nên... nên...

Tương nhi hai mắt lại đỏ lên, giọng lệ óng ánh làm cho đôi mắt phượng càng thêm lấp lánh, phối hợp với bộ dạng hối lỗi của nàng, tình huống thế này thương còn không hết, ai mà nổi phật nàng ta chứ.

- Ta không sao.

Ti Mệnh nặng nhọc thở ra một hơi, nhìn thể hình cô gái Tương nhi này nhỏ nhắn là vậy, thế nhưng lại nặng kinh hồn, nếu đề thêm chừng mười giây nữa, chắc là gã tắc thở luôn quá. Nhưng dù vậy, trông bộ dạng làm nũng đáng yêu kia, Ti Mệnh chỉ đành ôm cục giận trong lòng, miệng nhẹ nhàng an ủi mà thôi.

Nghe Ti Mệnh không trách mắng, Tương nhi hơi sáng lên, tuy nhiên lại bắt gặp ánh mắt nghiêm nghị của a ba mình thì liền tụt cảm xúc xuống, trở về với bộ dạng hối lỗi khi nãy, thậm chí còn muốn đáng yêu hơn, đầu thì gục xuống nhìn hai mũi chân, đôi bàn tay nhỏ nhắn thì cầm tay áo mà vò vò.

Người đàn ông lắc đầu, xem chừng đã quá quen với tính cách này của con gái mình. Lại chuyển dời sự chú ý lên Ti Mệnh. Lúc này Ti Mệnh gương mặt vẫn còn tái nhợt, trên đầu thì băng bó khăn trắng, mặt thì có vài chỗ bị bôi lên một lớp dung dịch màu xanh. Có thể nhìn thấy trong lớp dung dịch này có lẫn một chút chất màu đỏ, chắc hẳn là máu của gã. Đôi mắt thì có chút bần thần, dường như vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra với mình. Người đàn ông thở dài một hơi, giọng hơi trầm nhưng chứa đựng sự quan tâm ấm áp, nói:

- Ti Mệnh, thương thế trên người con bây giờ vẫn còn rất nặng, phải tịnh dưỡng thêm vài ngày nữa mới mong khỏi được. Những chuyện khác trong bộ lạc tạm thời không cần quan tâm, ta sẽ nói một tiếng với A Công, ông ấy sẽ thông cảm thôi.

Nói rồi, người đàn ông đứng dậy, ôm cái hộp gỗ được đặt ở trên bàn kia đeo lên vai. Sau đó thì nhẹ nhàng gõ đầu Tương nhi một cái, ý bảo chuẩn bị rời khỏi đây. Tương nhi *ư* một tiếng khe khẽ, bởi vì khuất tầm mắt của người đàn ông nên ông không thấy được cô nàng đang bĩu môi, hai má căng phồng bầu bĩnh, dĩ nhiên là đang hờn dỗi nên mới làm ra gương mặt như vậy.

Bỗng cô nàng phát hiện gương mặt xấu của mình bị một người phát hiện, đó chính là Ti Mệnh ngồi trước mặt mình. Chắc hẳn là do xấu hổ, gương mặt Tương nhi ửng hồng lên một mảng, lập tức đứng dậy chạy ra khỏi phòng thật nhanh, như thể sợ ai đó bắt quả tang vậy.

Ti Mệnh không khỏi bật cười, nhưng vừa động dậy một cái là thân thể lại nhói lên, đau đến nỗi muốn chảy nước mắt cả ra. Còn người đàn ông thì hơi ngạc nhiên, nhưng ngẫm lại thì với cái tính nghịch ngợm thì hành động như vậy cũng là bình thường, hẳn là làm mặt xấu rồi bị phát hiện đây này.

Người đàn ông lắc đầu, rồi sau đó nhấc chân định bước ra khỏi phòng, bỗng nhiên trong đầu suy nghĩ gì đó lóe lên, bước chân của ông hơi chần chờ. Cuối cùng quay mặt lại nhìn Ti Mệnh, trong ý tứ như đang thương hại kèm theo nỗi cảm thông, ông nói:

- Ti Mệnh, lần sau không nên làm như vậy nữa. Không thể trở thành Dị sĩ, vậy thì chấp nhận... làm một người bình thường cũng được.

Dứt lời, người đàn ông lại thở dài lần nữa rồi mới bước ra khỏi phòng. Xuyên qua bức tường, Ti Mệnh nghe được tiếng cửa đóng sầm lại, người đàn ông và Tương nhi đã rời khỏi đây rồi.

Gian phòng nhỏ với ánh đèn dầu lờ mờ hiu hắt chỉ còn lại một mình Ti Mệnh, không gian không tính là quá im lặng, bởi vì bên ngoài có tiếng gió thổi vù vù rít lên, mà gã thì đã quá quen với loại cô độc tịch mịch này rồi, thế nên cũng chẳng làm ra bộ dạng ể oải gì.

Hắn ngồi trong gian phòng, lưng tựa vào vách tường, đầu hơi gục xuống, gương mặt trầm tư bắt đầu nhớ lại bản thân mình. Tên của hắn gọi là Ti Mệnh, năm nay mười hai tuổi. Chỗ mà hắn đang sinh sống là một tiểu bộ lạc tên U Đô. Mà Ti Mệnh vốn không phải là người của U Đô bộ lạc, hắn là một đứa trẻ mồ côi được A Công U Đô bộ lạc mang về từ lúc còn đỏ hỏn.

Sở dĩ Ti Mệnh bị trở thành bộ dạng như thế này là tìm Thiên Khải quả trên U Đô sơn. Thiên Khải quả thì tìm không thấy, ngược lại bản thân ngã từ U Đô sơn xuống, nếu không có người phát hiện kịp thời, suýt chút nữa đã đi tong cái mạng nhỏ này rồi.

Ti Mệnh tìm Thiên Khải quả là bởi vì Thiên Khải quả có thể giúp Man tộc mở ra Thiên Khải, trở thành Dị sĩ. Bình thường muốn trở thành Dị sĩ, những đứa trẻ trong độ tuổi từ tám tuổi cho đến mười sáu tuổi thông qua phương pháp kích phát huyết mạch của bộ tộc, cúng bái thần linh của bộ tộc để tiến hành Thiên Khải, một khi thành công thì liền có tư cách trở thành Dị sĩ.

Đồng lứa với Ti Mệnh, hầu như toàn bộ đã trở thành Dị sĩ, đi theo trường bối trong bộ lạc săn bắt dã thú bên ngoài rồi. Mà hãn thì cho đến bây giờ chưa một lần mở Thiên Khải thành công. Là Man tộc, dù là trai hay gái thì đều trở thành Dị sĩ cả. Khác biệt chính là thành công mở Thiên Khải vào độ tuổi nào, mở càng sớm thì tiền đồ tương lai rộng mở, mà chậm trễ thì con đường tu hành hạn hẹp. Trong lịch sử Man tộc, chưa từng có một Man tộc nào không thể mở được Thiên Khải cả, nhưng có lẽ bây giờ trường hợp này đã xuất hiện rồi. Bởi vì... hãn không có tư chất để trở thành Dị sĩ.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 3: Kha Thiên Lạc

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 2: Kha Thiên Lạc

Giờ đang là mùa đông, từng bông tuyết trắng xoá từ trên tầng trời nhẹ nhàng rơi xuống, mang theo cái không khí sẽ lạnh của mùa đông. Đang là giữa đông, thế nên tuyết rơi rất dày đặc, phủ trắng cả một vùng đất rộng lớn.

Trên những mái nhà đều bị một tầng tuyết dày phủ xuống, mặt đất đồng dạng cũng như vậy. Thời tiết kiểu này đúng là rất khắc nghiệt, ngày cả những Dị sĩ mạnh nhất trong làng cũng phải khoắc lên mình một bộ đồ được may bằng lông thú.

Tuy trời lạnh, nhưng vào khoảng thời gian bạn ngày, các hoạt động trong bộ lạc không có vì thế mà ngưng trệ. Ngoài đường cái, mấy đứa trẻ con chừng năm sáu tuổi đùa nghịch dưới tầng tuyết trắng, có một vài đứa sắp đến tuổi tế lễ thì bắt đầu luyện tập, những đứa vào tuổi tế lễ mà chưa thành công mở Thiên Khải thì theo trưởng bối của bộ lạc tập võ, rèn luyện sức khoẻ...

Nhìn trong làng, hầu hết chỉ có trẻ em và phụ nữ. Lác đác chỉ có vài gã đàn ông tay cầm giáo mác, ánh mắt lúc nào cũng nghiêm trọng không chút

chủ quan nhìn xung quanh. Mấy tên đàn ông này đều là Dị sĩ đã thành công công mở ra Thiên Khải cả, chỉ là thiên phú thấp kém, trong số bọn họ, thực lực cao nhất cũng chỉ là Dị sĩ Dẫn Huyết kỳ tăng thứ tư mà thôi, lại nói tuổi đã lớn, hầu như đều là ba mươi bốn mươi tuổi, dường dường như không còn cơ hội để phát triển tu vi được nữa, vậy nên địa vị trong làng rất thấp, trở thành cảnh binh canh gác bên ngoài bộ lạc.

Còn những Dị sĩ mạnh mẽ khác trong bộ lạc thì tập hợp lại thành một nhóm, tiến vào sâu trong U Đô sơn để săn bắt Hoang thú làm lương lương thực để bộ lạc sợ quá khỏi mùa đông khắc nghiệt này.

Ti Mệnh từ trong ngôi nhà nhỏ bước ra, nhìn hẩn sắc mặt vẫn còn hơi nhợt nhạt, dĩ nhiên là do vết thương do bị ngã từ U Đô sơn vẫn chưa lành. Hẩn mặc một bộ áo lông thú rất dày, gần như che kín hết người, chỉ để lộ ra gương mặt nhợt nhạt.

Bởi vì hẩn khác với người bình thường, từ lúc nhỏ đến giờ đã luôn yếu ớt như vậy, thậm chí so với mấy đứa trẻ con đang đùa nghịch kia, sức lực còn muốn yếu hơn rất nhiều. Ánh mắt hẩn chăm chú nhìn mấy đứa trẻ, phát hiện bọn chúng đang toe toét cười vẫy tay chào, hẩn cũng nhẹ nhàng gật đầu đáp lại.

Bỗng sau đó nhìn phía cổng bộ lạc cách chỗ Ti Mệnh đứng không xa có một đoàn người xuất hiện. Ai nấy đều là tráng tráng hán cao lớn, vai u bắp thịt, trên người chỉ mặc một bộ áo lông thú mỏng manh. Bỗng là người khác trong làng, mặc đồ như vậy, không bị lạnh chết thì cũng nằm giường bệnh vài tuần mới mong khỏi.

Chẳng cần đoán cũng biết, những đại hán này chính là Dị sĩ cấp cao trong bộ lạc, có lẽ là vừa mới hoàn thành xong chuyến đi săn về.

Đoàn người có khoảng ba mươi người, dẫn đầu là một người đàn ông vóc dáng cao lớn, cơ bắp nổi lên thành tảng, khí thế hoang dã nhờ trải qua

ma luyện hiện rất rõ ràng. Gương mặt thô hình chữ điền, đôi mắt ẩn chứa khí lực mãnh liệt, dù không nổi giận cũng toát ra một loại khí thể mãnh liệt làm cho người ta khiếp đảm. Người đàn ông này tên gọi là Đồng Tường, tu vi Dẫn Huyết kỳ tăng thứ chín, chỉ thiếu một chút nữa là tiến vào Tẩy Cốt cảnh.

Đồng Tường uy danh trong làng rất lớn, chỉ đứng dưới tộc trưởng và A Công, đảm nhận chức vụ huấn luyện cho các Dị sĩ trong bộ lạc, thế nên ngay cả tộc trưởng cũng phải kiên nhẫn Đồng Tường này ba phần.

Ti Mệnh nhìn Đồng Tường mà ánh mắt âm mộ không thôi. Hẳn từ lúc nhỏ đã ước mong có một ngày được trở thành một người giống như Đồng Tường vậy, được người ta kính nể tôn sùng. Nhưng mà bây giờ... Ti Mệnh thở dài một hơi, khuôn mặt âm đạm giấu phía sau luồng luồng khói trắng đỏ hơi thở tạo thành, đừng nói là trở thành đại nhân vật như Đồng Tường, ngay cả tư cách đứng cạnh gác cho bộ lạc sợ là cũng chẳng được.

Đoàn người Đồng Tường tiến vào bộ lạc, ai nhìn thấy cũng lập tức cúi chào một tiếng. Đặc biệt là mấy đứa trẻ con, nhìn Đồng Tường mà kích động không thôi.

Ti Mệnh để ý thấy trong số mấy chục Dị sĩ này, có bốn năm người trạc tuổi hắn, thế nhưng được đi chung với những Dị sĩ khác để đi săn, dĩ nhiên thực lực không hề tầm thường. Đặc biệt là gã thanh niên vị trí gần nhất với Đồng Tường, thể hình tuy nói là không quá cao lớn, nhưng lại toát ra hơi thở dũng mãnh, gương mặt tuấn tú bất phàm, trong đôi mắt sáng như ẩn chỉ tinh quang lâu lâu lại nhìn qua xác chết của con trư đang treo lưng lửng bên hông man ngưu, thi thoảng lộ ra vẻ kích động.

Tên thanh niên này tên là Kha Thiên Lạc, năm nay bất quá chỉ mới có mười lăm tuổi, thế nhưng tu vi Dẫn Huyết cảnh tăng thứ sáu, chính là thiên tài xuất chúng nhất trong bộ lạc. A Công từng nói, Kha Thiên Lạc này

trước bạ mười tuổi nhất định sẽ đột phá Tây Cốt cảnh, làm cho người trong bộ lạc phấn khích không thôi.

Lúc nhỏ Ti Mệnh và Kha Thiên Lạc này cũng coi như là bạn thân, thế nhưng từ sau khi mở ra Thiên Khải thì Kha Thiên Lạc đi theo Đồng Trường luyện tập, vậy nên đã lâu cả hai không có tiếp xúc nhiều, có chăng cũng chỉ là chào hỏi nhau vài câu.

Đồng Trường hỏi gã cảnh gác vài câu, sau đó thì tiếp tục dẫn người đi vào trong làng, nhìn hướng của bọn họ thì có lẽ đang hướng đến nhà của tộc trưởng, chắc là báo cáo thành quả của chuyến đi săn.

Lúc đi qua thì Đồng Trường có liếc nhìn Ti Mệnh một cái, trong mắt lộ ra một tia thất vọng, nhưng sau đó liền biến mất, Ti Mệnh dĩ nhiên là không nhìn ra được biểu cảm này của ông ta. Hắn chỉ đang chú ý đến Kha Thiên Lạc, nhẹ nhàng vẫy tay chào.

Kha Thiên Lạc nói gì đó với Đồng Trường, rồi sau đó chạy đến chỗ Ti Mệnh. Nhìn gần mới phát hiện, Kha Thiên Lạc đã thấy đổi nhiều như thế nào. Nét non nớt trước đây đã thấy bằng sự uy dũng mạnh mẽ. Con người rồi ai cũng sẽ phải thay đổi, nhưng còn bản thân mình thì lại vẫn giậm chân tại chỗ, thậm chí còn có dấu hiệu thụt lùi, Ti Mệnh trong lòng cảm thán không thôi.

Nghe bên tai vang lên giọng nói nam tính chứa đựng sự quan tâm của Kha Thiên Lạc, có lẽ là do bộ dạng bây giờ của Ti Mệnh:

- Ti Mệnh, đã lâu không gặp. Người lại bị thương nữa à?

Ti Mệnh miệng nở nụ cười khổ, nhìn gã đồng bạn mà bây giờ đã trở thành cao thủ thiên tài nhất bộ lạc, nhẹ nhàng đáp:

- Không cẩn thận nên bị thương, nhưng không nặng, vẫn ổn lắm.

- Trông bộ dạng của người chắc gãy vài ba cái xương trong đó là ít.

Chỉ liếc mắt qua một cái là liền phát hiện, đúng là cao thủ có khác. Chỉ là nếu như Kha Thiên Lạc nghe câu chuyện lúc mấy người cảnh gác phát hiện bộ dạng thừa sống thiếu chết của Ti Mệnh, không biết biểu cảm thành ra cái gì đây nữa. Ti Mệnh nghe nói vậy chỉ biết gãi đầu cười khổ.

- Đúng rồi, người đang bị thương mà đi đâu đấy, không cần thận lại làm cho vết thương trở chứng bây giờ.

- Vừa nãy nha đầu Tang Tương chạy đến nói A Công muốn muốn gặp ta.

- Ra là vậy. Khi nào xong thì chạy ra chỗ hẹn của chúng ta lúc nhỏ, ta có thứ này hay lắm.

Vừa nói, Kha Thiên Lạc nháy mắt một cái, so với cái bộ dạng lãnh huyết khi vừa mới trở về từ chuyến đi săn thì khác biệt hoàn toàn, chính là loại biểu cảm giữa Ti Mệnh và hãn hoi lúc còn ấu thơ. Thủ thi với nhau được vài câu thì đằng xa thanh âm nghiêm nghị của Đồng Tường vang lại, Kha Thiên Lạc bèn chào Ti Mệnh một tiếng rồi sau đó trở lại hàng ngũ.

Nhìn bóng lưng Kha Thiên Lạc cùng đoàn người đi săn khuất dần trong màn tuyết trắng, Ti Mệnh trong đôi mắt chợt hiện lên một tia khổ não, tiếng thở dài thất vọng hòa cùng với âm thanh gió tuyết khẽ thổi. Cũng chẳng đứng lâu ở đó, Ti Mệnh chuyển hướng về phía căn nhà của A Công mà đi.

Nhà của A Công, hay nói chính xác hơn là nơi mà bộ lạc U Đô của Ti Mệnh thờ cúng thần linh, mà A Công chính là người trông coi nơi thờ phụng thần linh này. Bởi vì ngôi nhà nhỏ Ti Mệnh đang ở cách rất xa nơi phụng thờ thần linh, phải tốn chừng một khắc thì mới tới nơi.

Nơi phụng thờ thần linh so với những căn nhà khác lớn hơn rất nhiều, nhưng trong phương viên hơn trăm trượng, ngoại trừ các dị sĩ được nhận lệnh canh giữ xung quanh nơi phụng thờ ra thì tuyệt đối không có một bóng người nào khác xuất hiện. Thậm chí dù là tộc trưởng, khi không có mệnh lệnh của A Công thì cũng không được phép ra vào nơi này.

Ti Mệnh vừa mới đến nơi thì lập tức có hai tráng hán xuất hiện. Hai gã đàn ông này cao lớn vạm vỡ, tướng tá phải gấp ba lần Ti Mệnh vậy, giữa trời tuyết lạnh lẽo mà hai người này chỉ mặc một bộ đồ lông thú đơn giản, trên tay cầm thanh trường mâu nhọn hoắc, gương mặt thiết huyết đằng đằng sát khí nhìn chăm chăm Ti Mệnh. Trông hai gã cứ như hai đầu mãnh thú vậy, tùy thời có thể giết chết Ti Mệnh bất cứ lúc nào. Dù rằng đã đến đây vài lần, mỗi lần đều là do A Công gọi, thế nhưng cứ gặp cái tình huống này là hấn lại sợ giật bắn cả người lên.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 4: A Công

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 3: A Công

Hai gã hộ vệ trường mắt nhìn Tinh Mệnh, giọng nói trầm đục của gã hộ vệ đầu trọc vang lên, nghe như âm thanh gầm gừ của mãnh thú vậy:

- Nhóc con, đến đây làm gì?

Ti Mệnh bề ngoài tuy hoảng loạn, nhưng khi nghe gã hộ vệ đầu trọc hỏi thì lập tức trả lời:

- Vừa nãy A Công gọi tôi đến.

Nghe vậy, hai gã hộ vệ mới thu lại trường mâu, gã đầu trọc sau đó nói tiếp:

- Người đợi ở đây, để ta vào bẩm báo với A Công một tiếng.

Gã hộ vệ đầu trọc nói xong thì xoay người đi vào điện thờ phụng thần linh, ước chừng nửa khắc sau thì xuất hiện trở ra.

- Người mau vào trong, kéo để A Công đợi lâu.

Ở trong bộ lạc, tồn tại của A Công là cao nhất. A Công chính là cường giả mạnh nhất trong làng, mặc dù ít khi tham gia nghị sự của bộ lạc, nhưng không vì thế mà người trong bộ lạc giảm đi sự sùng bái. Hai gã hộ vệ này cũng không ngoại lệ, mỗi lần nhắc đến A Công thì gương mặt thoát hiện một tia sùng bái.

Ti Mệnh cúi người lễ phép cảm ơn một câu, rồi sau đó tăng nhanh cước bộ đi vào bên trong điện thờ phụng. Lại nói, địa phương này tuy nhìn đơn giản, xung quanh điện thờ trồng mấy gốc cây cao lớn, giờ đang là mùa đông, những gốc cây này bị một lớp tuyết dày đọng lại trên tán cây. Nằm ở trung tâm chính là điện thờ, không khí bí ẩn khó lường làm cho người ta thấy có gì đó rất áp lực.

Bước lên vài bậc thang bằng gỗ, lúc này cánh cửa lớn của điện thờ đã mở ra, Ti Mệnh cẩn thận bước vào. Bên trong điện thờ hơi âm u, hai bên có vài ngọn đèn dầu lay lắt, đối diện với Ti Mệnh là một bức tượng rất lớn, cao đến hơn mười thước.

Bức tượng này điêu khắc một sinh vật, thân dưới là mãnh thú đứng bằng bốn chân, thân trên là hình thái nhân loại. Thủ pháp điêu khắc thoát nhìn đơn giản, nhưng lại toát ra một cỗ man khí kinh người, khiến cho Ti Mệnh dù thở mạnh cũng không dám. Đây chính là thần linh mà bộ lạc U Đô của hãn thờ phụng.

Vừa bước vào, Ti Mệnh lập tức quỳ hai gối xuống, cung kính bái lạy thần linh ba vái, thái độ cực kỳ thành tâm, sau khi vái xong thì mới đứng dậy. Giờ không thấy A Công đang ở đây, thế nhưng Ti Mệnh đã đến đây nhiều lần, thế nên cũng không quá khó đoán.

Hắn đi vòng qua sau tượng thần linh, chỉ thấy phía sau có một đồng lửa nhỏ đang cháy tí tách, ngọn lửa làm cho không gian chỗ này ấm áp hẳn lên. Chỗ này có ba người, một ông lão mặc áo bào màu đen, một người đàn ông trung niên và một cô gái chừng mười ba mười bốn tuổi.

Người đàn ông trung niên kia chính là Tang đại phu, người đã không ít lần cứu Ti Mệnh, lần gần đây nhất chính là lúc hắn vì đi tìm Thiên Khải quả mà bị ngã từ trên núi xuống, sứt chứt nửa mất đi cái mạng nhỏ. Còn cô gái đứng sau lưng Tang đại phu, dĩ nhiên chính là nha đầu Tang Tương.

Nhìn nét mặt của Tang Tương, có lẽ như việc nàng đứng ở đây là bị bắt ép, biểu cảm buồn chán không tình nguyện chút nào. Nhưng khi vừa nhìn thấy Ti Mệnh xuất hiện thì vẻ buồn chán đó liền biến mất, thay vào đó là nét lém lỉnh hoang dã, cái miệng nhỏ nở nụ cười tươi, trông rạng rỡ hẳn lên. Nếu không phải đây là điện thờ thần linh, chắc có lẽ nha đầu này đã nhảy phống đến chỗ Ti Mệnh rồi.

Ti Mệnh cũng nở nụ cười đáp lại, sau đó ánh mắt chuyển dời lên người của ông lão áo đen. Ông lão này dĩ nhiên chính là A Công, người trông coi điện thờ thần linh, cũng là người có địa vị cao cấp nhất trong bộ lạc U Đô này.

Nhìn A Công, đây là một ông lão đầu tóc bạc trắng, gương mặt già nua đầy nếp nhăn, trên gương mặt phủ đầy năm tháng tang thương, hẳn là một người đã trải qua rất nhiều sương gió trần đời. Đôi mắt trí tuệ đang chăm chú nhìn vào bàn cờ trước mặt, bàn tay gầy gò nhẹ nhàng cầm một khối cốt thú màu trắng hình tròn đặt lên bàn.

Lúc A Công đặt viên cốt thú màu trắng ngọc này xuống bàn thì ngời đối diện, Tang đại phu thở dài một tiếng. Sau đó nói:

- A Công, ta nhân thua.

Ti Mệnh khi tới đây thì ván cờ đã sắp kết thúc rồi. Trên bàn gần như đều là những viên cốt thú màu trắng ngọc, thế công mạnh mẽ bao bọc toàn bộ quân đen vào bên trong, ngay cả lối thoát cũng không có, hoàn toàn bị áp đảo. Đây không phải là lần đầu tiên Ti Mệnh nhìn thấy, thế nên đại khái cũng có chút nhận thức.

A Công thấy Tang đại phu nhận thua thì gương mặt nở nụ cười nhạt, giọng nói đục ngầu vang lên:

- Ván này nếu không phải Tang đại phu hấp tấp nóng nảy, tính toán sai một bước thì đã chiến thắng già rồi.

Tang đại phu nghe A Công khen ngợi nhưng không có biểu hiện vui mừng chút nào, chậm rãi trả lời:

- A Công đi một bước đã tính trước ba bước, từ từ từng bước một dẫn ta đi vào bẫy, đến lúc phát hiện thì cục diện đã không thể挽回. Tang mồ thua tâm phục khẩu phục.

- Già cũng là may mắn dù thủ đoạn che mắt mà thôi. Lần sau có lẽ khó mà dùng biện pháp này được.

A Công mỉm cười trả lời. Rồi sau đó không đặt trọng tâm vào ván cờ nữa mà chuyển dời qua gã thanh niên đang cách ông chừng ba mét. Khi nhìn Ti Mệnh, không hiểu sao trong đôi mắt đầy trí tuệ kia lại xuất hiện một tia xúc động. Nháy mắt đã mười lăm năm kể từ lúc A Công mang hân từ bên ngoài trở về, bây giờ đã trở thành một thanh niên rồi. Chỉ tiếc một điều, cũng là việc mà mấy năm nay khiến cho ông trăn trở, đó là việc Ti Mệnh khó có thể trở thành Dị sĩ.

Tuy vậy, A Công cũng không có trách cứ hay thất vọng gì cả, có chăng chỉ là chút tiếc hận buồn bã mà thôi. Cái này âu cũng là số mệnh mà thôi, làm sao mà có thể trách cứ hân được.

A Công nhẹ nhàng nâng tay lên, bàn tay già nua gầy gò vậy hân đến, vừa nói:

- Ti Mệnh, lại đây cho A Công xem thương thế của ngươi.

Ti Mệnh không dám cãi lời, dạ vâng một tiếng rồi bước gần đến người A Công. Ti Mệnh từ nhỏ không thân không thích, là do một tay A Công nuôi lớn. Sâu thẳm trong nội tâm, hẳn xem A Công chính là người thân của mình, là người ông mà cả đời này hẳn kính trọng.

Chỉ thấy A Công cầm lấy bàn tay hắn, một luồng khí ấm áp từ phía bàn tay từ từ tiến vào cơ thể hắn, chạy khắp một vòng chu thiên. Đứng gần đó, Tang đại phu thì không thấy được biểu cảm trên mặt, còn nha đầu Tang Tương thì gương mặt xuất hiện vẻ ngưỡng trọng. Là do lúc này Ti Mệnh đang cảm thụ luồng khí ấm áp kia, hắn cảm thấy vết thương của mình đang phục hồi một cách nhanh chóng, cơ thể trở nên sung mãn hơn rất nhiều nên không có để ý được.

Một lúc sau, A Công thu lại luồng khí ấm áp, trước khi Ti Mệnh mở mắt ra thì khóe mắt già nua thoáng qua một tia buồn bã.

- Vài ngày nữa bên bộ lạc Phong Tuyết sắp khởi hành đại lễ tuyển chọn thiên tài. Lần này đích thân A Công sẽ dẫn đoàn, Ti Mệnh, người có muốn đi cùng với A Công không?

Sau một hồi im lặng, A Công nhìn Ti Mệnh hỏi.

Ti Mệnh không khỏi kinh ngạc. Cái mà đại lễ tuyển chọn thiên tài chính là việc nhân tài của các tiểu bộ lạc tập trung đến một bộ lạc trung giai, tại đây thiên tài của các bộ lạc tiến hành so đấu với nhau. Xếp hạng càng cao thì càng nhận được nhiều ưu đãi từ bộ lạc bậc trung đó. Những thiên tài của các tiểu bộ lạc trong tuyển chọn thiên tài nếu được bộ lạc bậc trung này chú ý đến thì chẳng khác thì cá chép vượt long môn, mà bộ lạc đó còn được hưởng rất nhiều lợi ích nữa. Thậm chí còn có trường hợp những thiên tài đặc thù được bộ lạc trung giai này gửi đến bộ lạc cao giai đào tạo, tiền đồ phải nói là vô cùng sáng lạn.

Thế nên mỗi lần đại lễ tuyển chọn thiên tài được tiến hành thì các tiểu bộ lạc trở nên sôi nổi hẳn lên. Thiết nghĩ gần đây mấy tên trẻ tuổi trong bộ lạc được dẫn đi săn bắt hoang thú, có lẽ là để ma luyện tích lũy kinh nghiệm, nâng cao khả năng thực chiến để trong đại lễ tuyển chọn thiên tài này có màn thể hiện tốt nhất.

Lại nói, khiến cho Ti Mệnh ngạc nhiên không phải là chuyện này, mà chính là việc hẳn được đi cùng với đám Kha Thiên Lạc, Tang Tương... Trong bộ lạc, có thể nói Ti Mệnh là một người tầm thường nhất. Trong nội tâm hẳn chỉ mong mỗi một việc mở được Thiên Khải là vui mừng lắm rồi, chứ đừng nói đến việc được đi đến bộ lạc trung giai là Phong Tuyết bộ lạc.

- A Công, tôi chỉ là một tộc nhân bình thường, làm sao có tư cách để đi cùng với mấy tên Kha Thiên Lạc được chứ?

Ti Mệnh sau một hồi ngạc nhiên thì liền nở nụ cười khổ trả lời.

- Người yên tâm, lần này để người đến Phong Tuyết bộ lạc không phải là để tham gia đại lễ tuyển chọn thiên tài. Ti Mệnh, người tuy không có tư chất trở thành dị sĩ, nhưng trí tuệ người hơn hẳn mấy tên đồng lứa. A Công nghe Tang đại phu nói, người đối với Y đạo rất có năng khiếu. Thế nên lần này để người đến Phong Tuyết bộ lạc chính là muốn người trong thời gian đại lễ diễn ra có thể học hỏi được một ít tâm đắc Y đạo bên đó.

- Thì ra là việc này...

Ti Mệnh đích thực đúng với những gì mà A Công nói. Hẳn tuy không có tư chất trở thành dị sĩ, nhưng lại là một kẻ rất thông tuệ, mấy tên đồng lứa tuyệt đối không thể so sánh được với hẳn. Đừng nói chi việc khác, trong bộ lạc những người biết đánh cờ chỉ đếm được trên một bàn tay. Bao gồm A Công, tộc trưởng, Tang đại phu và hẳn. Cách chơi cờ này rất phức tạp, không phải cứ học ba năm, năm năm là hiểu được. Cứ như nha đầu Tang Tương kia, mỗi lần A Công và Tang đại phu chơi cờ thì đều có mặt

nàng, mà lúc ở nhà, lúc rảnh Tang đại phu cũng hướng dẫn nàng, thế nhưng một chút cũng không thông. Đối với nha đầu này mà nói, nàng quen cờ chứ cờ không có quen nàng. Vậy nên mới có cái biểu cảm chán chường bị Ti Mệnh bắt gặp kia.

Còn Ti Mệnh, hẳn chưa từng được A Công chỉ điểm cách chơi cờ gì cả, thuần túy đứng một bên quan sát, chỉ trong vòng vài tháng đã thông hiểu rồi. Năm hăm chín tuổi đã từng được chơi vài ván với A Công, kết quả tất nhiên toàn bại, thế nhưng lại khiến cho A Công kinh ngạc không thôi.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 5: Đã Lâu Không Gặp

Lại nói, Tang đại phu cảm thấy dường như Ti Mệnh đối với Y đạo rất có hứng thú, mỗi khi hần đến nhà của Tang đại phu là lại lôi những quyển sách nói về Y đạo ra xem. Ti Mệnh thì không có khả năng trở thành Dị sĩ được, như vậy để cho hần trở thành một Y sư cũng tốt, giống như Tang đại phu chuyên việc trị thương trị bệnh cho người trong bộ lạc.

Thiết nghĩ, chỉ có con đường này là thích hợp với hần mà thôi. Đường nhiên A Công và Tang đại phu không có ý tứ ép hần mà để cho hần tự mình suy nghĩ. Một người thông minh như Ti Mệnh, ắt sẽ biết lợi hại bên trong như thế nào.

Cũng không để cho A Công và Tang đại phu đợi lâu, Ti Mệnh sau một lúc suy nghĩ thì liền gật đầu, nói:

- Được đến Phong Tuyết bộ lạc tham quan, tôi còn mong gì hơn nữa.
- Bảy ngày nữa sẽ lên đường, người tranh thủ thời gian chuẩn bị một chút đi.

Nói vậy là biết Ti Mệnh đã đồng ý, A Công gương mặt già nua hơi giãn ra, có lẽ như rất hài lòng vì quyết định của Ti Mệnh. Không thể trở thành Dị sĩ đối với hần chính là điều bi ai, cũng may hần có chút ít thiên phú về Y đạo, cũng coi như là một điều an ủi. Là người chăm sóc, nuôi

năng hần từ nhỏ đến lớn, A Công cũng chỉ có thể làm được đến mức này mà thôi. Còn tương lai thế nào thì tự bản thân hần quyết định.

Sau đó Ti Mệnh rời khỏi điện thờ thần linh, còn cha con Tang đại phu thì vẫn ở lại. Bởi vì bảy ngày nữa là đi đến Phong Tuyết bộ lạc, mà trong số các nhân tài của U Đô bộ lạc, nha đầu Tang Tương chính là niềm hy vọng lớn nhất, khả năng tiến vào thứ hạng cao so với Kha Thiên Lạc còn muốn lớn hơn rất nhiều.

Nói đến nha đầu Tang Tương này, sở dĩ thiên phú của cô ta cao đến như vậy cũng có can hệ lớn với Ti Mệnh. Đó là chuyện của bảy năm về trước, khi đó Ti Mệnh tám tuổi. Khi ấy trời cũng giống như hôm nay, tuyết trắng lạnh lẽo phủ kín toàn bộ U Đô sơn. Hần, Tang Tương, Kha Thiên Lạc và một số tiểu hài đồng chơi trốn tìm.

Ti Mệnh và Tang Tương nấp ở một gốc cây thông đại thụ nằm dưới chân núi U Đô. Khi đó trên cây thông đại thụ này có kết một quả, nhàn nhạt tỏa ra ánh hào quang màu lam cùng với một mùi hương dễ chịu. Nha đầu Tang Tương này trông thấy quả của cây thông thì không hiểu sao lại đói bụng, bắt Ti Mệnh phải hái quả đó xuống cho bằng được.

Gốc cây thông này rất lớn, phải mấy người ôm mới hết được thân cây, khiến cho Ti Mệnh một phen vất vả mới hái được quả đó xuống. Khi ấy lúc hái quả đó xuống, hần không để ý mọc bám vào cây thông có một loại dây mây sống ký sinh, quả này chính là sinh trưởng từ cái dây mây sống ký sinh với cây thông đại thụ.

Nhận được quả cây, Tang Tương mặt mày hớn hở, lập tức cắn một miếng lớn. Ngay khi vừa nuốt vào bụng thì bỗng cả người nóng rang lên, mặt mày đỏ bừng, tựa hồ trong người đang ẩn chứa một cỗ nhiệt khí khổng lồ. Nàng khẽ rên lên một tiếng rồi ngã ra đất, không ngừng thở dốc.

Ti Mệnh hoảng sợ, nghĩ rằng Tang Tương đã ăn phải quả độc, trong lòng cực kỳ hối hận, nước mắt không ngừng lăn xuống. Khi đó chẳng biết sức mạnh ở đâu ra, hần công Tang Tương ở trên lưng, chạy thẳng một mạch từ chỗ cây thông đại thụ đó đến thẳng nhà Tang đại phu.

Tang đại phu một bên vừa xem mạch cho Tang Tương, vừa để cho Ti Mệnh kể lại toàn bộ sự việc. Lúc đầu nhìn thấy Tang Tương thống khổ, Tang đại phu trong lòng lo lắng không yên. Có lẽ là do người bệnh chính là con gái của mình, thế nên bản thân không thể bình tĩnh được.

Vừa lúc ấy thì A Công đến nơi. So với Tang đại phu thì A Công lịch duyệt hơn rất nhiều, vừa mới liếc nhìn bệnh trạng của Tang Tương là trong lòng đã có phán đoán rồi. Loại quả mà nha đầu này ăn trúng không ngờ lại chính là Thiên Khải quả trong truyền thuyết của Man tộc.

Tuy nhiên, trước khi sử dụng Thiên Khải quả thì phải có sự chuẩn bị thật tốt, bên cạnh đó còn phải có sự trợ giúp của trường bối nữa thì mới giúp cho Thiên Khải quả phát huy toàn bộ khả năng. Nếu không cứ như vậy mà sử dụng thì sẽ bị dư lực cực mạnh của Thiên Khải quả phản phệ lại, bạo thể mà vong.

Chẳng biết là dư lực của Thiên Khải quả không giống như trong truyền thuyết miêu tả hay là nha đầu này phúc lớn mạng lớn, tuy hơi thở yếu ớt nhưng không đến nỗi bạo thể mà vong. A Công phải hao tổn đến mấy thành công lực, trải qua một ngày một đêm, cuối cùng cũng nhạt được cái mạng nhỏ của Tang Tương.

Nhân họa đặc phúc, sau khi trở về từ quỷ môn quan, thiên phú của nha đầu này liền bộc phát. Không kể đến bảy tuổi Thiên Khải thành công, chỉ sau một năm, nàng đã đột phá đến Dẫn Huyết cảnh tầng thứ ba. Vì chuyện này, để Tang Tương không gặp tai họa từ trên trời rơi xuống, A Công bắt mọi người không được tiết lộ chuyện này ra ngoài. Thế trừ một số người như A Công, tộc trưởng, Tang đại phu và Ti Mệnh ra, không ai biết được

Tang Tương đã thành công mở Thiên Khải, còn trở thành một thiên tài xuất chúng nữa.

Đã qua tám năm, hiện tại nha đầu Tang Tương này đã là đột phá Dẫn Huyết Cảnh tầng thứ tám rồi, dưới sự chỉ dẫn của A Công, căn cơ tuyệt đối là vững chắc, so với Kha Thiên Lạc mạnh hơn không biết bao nhiêu lần.

Có thể nói lần đó chính là kỳ ngộ của nàng. Hiện giờ nàng chính là hy vọng lớn nhất của U Đô bộ lạc, nếu được Phong Tuyết bộ lạc lưu lại, khẳng định khiến cho U Đô bộ lạc nhận được không ít lợi ích. Vậy nên khoảng thời gian này, A Công mới đem toàn bộ tâm huyết của mình chỉ điểm cho nha đầu này.

Lúc rời khỏi nhà của A Công thì trời cũng đã xế chiều. Ti Mệnh định trở về nhà thì bỗng sức nhớ đến buổi hẹn với Kha Thiên Lạc ở sau núi. Thiết nghĩ đã gần đến thời gian, vậy nên Ti Mệnh chuyển hướng đi đến sau núi.

Đến nơi thì đã nhìn thấy Kha Thiên Lạc đang đợi ở đó. Hắn trên tay cầm một ngọn giáo sắc nhọn, trong không gian tuyết trắng này liên tục đánh ra những chiêu thức tràn đầy uy lực, mỗi lần quét ngang lại tạo nên một trận kinh phong, trông Kha Thiên Lạc cứ như một con mãnh thú vậy. Ti Mệnh nhìn thấy mà trong lòng hâm mộ không thôi.

Đúng lúc ấy thì Kha Thiên Lạc phát hiện Ti Mệnh đang đứng nhìn mình. Hắn thu lại ngọn giáo rồi vác lên trên vai, hai chân đứng giang rộng, gương mặt tuấn tú nở nụ cười tự tin:

- Thế nào, thương kỹ của ta không tệ chứ?

- Dừng mãnh và uy lực, coi bộ Đồng tiền bối đặt rất nhiều tâm huyết vào huấn luyện.

Ti Mệnh mỉm cười đáp. Kha Thiên Lạc này từ sau khi mở Thiên Khải thành công thì bắt đầu đi theo Đồng Tường luyện tập võ nghệ. Nghe A Công kể, Đồng Tường này lúc trẻ cũng là một thiên tài xuất chúng trong bộ lạc, đáng tiếc tại đại lễ tuyển chọn thiên tài lại đụng phải thiên tài của Phong Tuyết bộ lạc. Chênh lệch giữa hai bên thực sự quá lớn, Đồng Tường triệt để bại trận, ngay cả sức lực phản kháng cũng không có.

Nhưng không vì thế mà ý chí của y sụp đổ, ngược lại còn thêm mãnh liệt. Có một đoạn thời gian rời khỏi bộ lạc ra ngoài lịch lãm rèn luyện, đến mấy năm sau mới trở về. Khi ấy khí huyết đại thịnh, tu vi đã là Dẫn Huyết cảnh tầng thứ tám, muốn đến Phong Tuyết bộ lạc để khiêu chiến với người năm xưa đánh bại mình. Đồng Tường tin tưởng, với thực lực của mình hiện tại, nhất định không thua kém người đó.

Đáng tiếc, khi nhận được tin tức của người đó thì chiến ý của Đồng Tường đã hoàn toàn sụp đổ. Người ấy lúc đó đã trở thành cường giả Tẩy Cốt cảnh rồi. Trong mắt cường giả Tẩy Cốt cảnh, một nho nhỏ Dẫn Huyết cảnh tầng tám như Đồng Tường, đừng nói là đánh bại, ngay cả khả năng sống sót còn không có nữa là.

Đồng Tường trong lòng ngậm ngùi cay đắng, cuối cùng đành phải chấp nhận sự thật chính là khoảng cách giữa mình và người đó cách nhau quá lớn, giống như trời với đất, vĩnh viễn không có cách nào san lấp. Về sau được A Công phân phó công việc chỉ dạy võ nghệ cho đám thiếu niên trong bộ lạc.

Khi Đồng Tường trông thấy Kha Thiên Lạc thì giống như nhìn thấy bản thân năm xưa. Cũng là loại kiêu ngạo đó, thiết huyết nam nhi đó, Đồng Tường trong đầu chợt nhớ về người đã đánh bại mình năm xưa. Nếu như bản thân đã không đánh lại, vậy thì toàn bộ ký thác vào một thiên tài xuất chúng, để tại đại lễ tuyển chọn thiên tài lấy lại ý chí năm xưa. Vậy nên bao nhiêu tình túy mà bản thân tích lũy bao nhiêu năm qua, toàn bộ đều truyền hết cho Kha Thiên Lạc.

Đương nhiên Kha Thiên Lạc cũng nghe về chuyện của Đồng Tường năm đó, thế nên hẳn cực kỳ cố gắng rèn luyện để không phụ tâm huyết của Đồng Tường. Có thể nói hiện tại, Kha Thiên Lạc so với Đồng Tường năm đó mạnh hơn gấp hai, gấp ba lần, vậy nên hy vọng của y không phải là không có khả năng.

- Cái này là đương nhiên, nếu không làm được thế này thì mặt mũi sư phụ ta để vào đâu chứ. Ha ha...

Kha Thiên Lạc há miệng cười lớn, coi bộ cực kỳ hưng phấn. Rồi sau đó nhắc chân bước tới gần Ti Mệnh, bàn tay trái rắn chắc như thép ngụy vồ lên vai Ti Mệnh, nơi khoe miệng lúc nào cũng nở nụ cười, nét thân thiết trong đôi mắt sáng ngời chợt hiện lên, nhìn Ti Mệnh ấm áp nói:

- Huynh đệ, đã lâu không gặp.

- Phải, đã lâu không gặp.

Đọc nhanh nhất tại: mht.vn

Facebook: Ảnh Nguyệt sơn trang

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 6: Đường Linh Quả

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 5: Đường Linh quả

Trên nền tuyết trắng, hai gã thanh niên dùng tay vớt những khối băng tuyết trên mặt đất, chậm rãi cẩn thận đắp thành một người tuyết khá lớn. Người tuyết lúc này chỉ mới đắp được thân dưới, vừa to vừa tròn, phải hai ba người mới ôm hết vòm bụng của người tuyết này. Khung cảnh thế này hết với những gì trong hồi ức đẹp của tuổi thơ. Chỉ là năm ấy rất đông vui, không giống như bây giờ, chỉ còn lại mỗi Ti Mệnh với Kha Thiên Lạc.

Còn những người bạn còn lại, hoặc là giống như Tang Tương được trưởng bối chỉ điểm, ra sức rèn luyện để đạt thứ hạng cao tại đại lễ tuyển chọn thiên tài; hoặc là đang làm công việc nào đó để có thể giúp bộ lạc vượt qua được mùa đông khắc nghiệt này.

Hai gã thiếu niên vừa xây đắp người tuyết, một bên đồng thời trò chuyện:

- Ti Mệnh, lúc chiều ta nghe phụ thân nói huynh bị ngã từ trên núi xuống, thiếu chút nữa đã mất cái mạng nhỏ.

Vừa nói, Kha Thiên Lạc vừa đảo mắt qua nhìn người bạn thân của mình, chỉ thấy sắc mặt hần so với lúc y mới đi săn về tốt hơn rất nhiều,

nhưng hơi thở thì vẫn còn hơi hỗn loạn. Ti Mệnh thủy chung vẫn im lặng, đôi lúc thoáng qua một tia phiền muộn, nhưng ngay sau đó liền biến mất, không để cho Kha Thiên Lạc nhìn ra được. Kha Thiên Lạc lại nói tiếp:

- Huynh nhất thiết phải trở thành một Dị sĩ sao? Ta cảm thấy huynh trở thành một Y sư vẫn thích hợp hơn. Sau này, ta sẽ thừa kế chức vị tộc trưởng của phụ thân truyền lại, nha đầu Tang Tương thì kế thừa y bát của A Công, còn huynh sẽ là một Y sư tài giỏi phụ trách chữa trị vết thương cho ta. Ba chúng ta sẽ ở bên nhau mãi mãi, khiến cho U Đô bộ lạc trở thành bộ lạc trung giai, thậm chí là cao giai.

Càng nói, ngữ điệu của Kha Thiên Lạc càng thêm kích động. Là con trai của tộc trưởng của bộ lạc, chỉ mười mấy năm nữa, nếu không có gì bất ngờ thì Kha Thiên Lạc sẽ trở thành tân tộc trưởng. Mỗi đời tộc trưởng đều có ước mơ hoài bão như vậy, muốn trở thành cường giả, muốn cho bộ lạc của mình hưng thịnh, làm bá chủ một phương. Nhưng có lẽ Kha Thiên Lạc không thể thực hiện điều đó một mình, hẳn mong muốn những người bạn chí thân của hắn cùng hắn thực hiện giấc mộng này. Dù rằng Ti Mệnh không thể trở thành Dị sĩ đi nữa, Kha Thiên Lạc vẫn để cho Ti Mệnh một vị trí quan trọng trong cái hoài bão to lớn này.

Ti Mệnh hai tay chợt dừng lại, quay sang nhìn Kha Thiên Lạc đang siết chặt tay, biểu cảm cực kỳ kích động kia. Hắn đang rất bất ngờ, thực sự rất bất ngờ. Bởi vì Kha Thiên Lạc lại xem trọng mình đến như vậy.

- Liệu... ước mơ này có thực hiện được? Huynh biết ta không giống như những người khác. Một Man nhân sau khi mở Thiên Khải, thiên phú dù tệ lắm thì cũng luyện được đến Dẫn Huyết cảnh tầng thứ bốn, tầng thứ năm, thọ mệnh được đến trăm tuổi. Nhưng còn ta, cùng lắm chỉ sống được năm mươi, sáu mươi mà thôi.

Không khựng lại quá lâu, Ti Mệnh lại tiếp tục việc đáp người tuyết. Khuôn mặt của hắn không chút biến đổi, làm cho người ta khó mà đoán

được trong lòng hẳn đang suy nghĩ cái gì. Nhưng là bạn thân từ nhỏ đến lớn, Kha Thiên Lạc làm sao không biết được, có lẽ trong lòng của Ti Mệnh đang rất khó chịu.

- Có lẽ lúc huynh biến nó thành sự thật thì ta đã trở thành một đồng xương trắng, chìm trong sự quên lãng mất rồi.

Bỗng Ti Mệnh cười khở một tiếng. Trong tiếng thở dài khiến cho người ta có cảm giác hẳn đang oán trách số phận.

- Mục đích ta gọi huynh ra đây chính là chuyện này.

Bất giác Kha Thiên Lạc vỗ vai Ti Mệnh một phát, khiến cho hắn hồn đang thả ở phương trời nào đó nhanh chóng nhập về thể xác. Chỉ thấy hắn hơi giật mình, gương mặt đầy bất ngờ quay sang nhìn Kha Thiên Lạc.

Kha Thiên Lạc trên gương mặt nở nụ cười, để lộ cả hai hàm răng trắng ngà, tựa như màu của những bông tuyết trắng vậy. Nhìn thấy Kha Thiên Lạc bàn tay tháo xuống một cái túi da nhỏ đặt ở bên hông ra, đem cái túi này đưa tới trước mặt Ti Mệnh, nói:

- Thứ này là vô tình trong lúc săn bắt hoang thú mà có được. Nó gọi là Dưỡng Linh quả, nghe sư phụ ta nói nó có thể giúp cho người ta tăng thêm thọ mệnh.

Ti Mệnh đối với mấy loại thiên địa linh quả này tìm hiểu rất kỹ. Quả màu vàng nhạt đang được đặt trong cái túi da giống hệt với miêu tả trong sách, đích thị chính là Dưỡng Linh quả. Trong sách nói rằng, trực tiếp phục dụng Dưỡng Linh quả giúp cho Dịch sĩ tăng thêm mười năm thọ nguyên. Còn nếu muốn tăng thêm hiệu quả của nó thì cần kết hợp thêm vài loại tài liệu khác nữa, dùng phương pháp đặc biệt để hòa quyền được chất lại với nhau, đem chưng cất trong địa hỏa bảy ngày bảy đêm, tuyệt đối có thể khiến cho người ta tăng thêm ít nhất là hai mươi năm thọ nguyên. Đối với những người đại hạn sắp đến, Dưỡng Linh quả này chẳng khác gì thần dược.

- Dưỡng Linh quả, thứ này rất trân quý đó.

Là một Y sư tương lai, Ti Mệnh biết Dưỡng Linh quả này cực kỳ trân quý. Nhìn cái cách hẩn nâng niu Dưỡng Linh quả trong tay, chỉ sợ vô ý làm cho Dưỡng Linh quả bị hao tổn được lực là đủ biết hẩn quý trọng nó như thế nào.

Kha Thiên Lạc hiểu Ti Mệnh đang nghĩ gì, liền mỉm cười chặn ngang câu, nói tiếp:

- Ta sớm muộn gì cũng đột phá Tẩy Cốt cảnh, thọ nguyên lên đến hai trăm tuổi. Dưỡng Linh quả căn bản đối với ta vô dụng, thế nên huynh cứ giữ lấy mà dùng.

- Như vậy ta sẽ không khách khí mà thu lại Dưỡng Linh quả này.

Biết dù có hoàn lại, với tính cách cứng đầu của Kha Thiên Lạc tuyệt đối sẽ không nhận lại, thế nên Ti Mệnh cũng chẳng khách khí làm gì nữa, liền bao lại Dưỡng Linh quả đặt trong túi da, cẩn thận cất vào trong ngực áo.

Liền đó sức nhớ đến chuyện gì đó, lại hỏi Kha Thiên Lạc:

- Đúng rồi, làm sao huynh biết A Công đang truyền thừa y bát cho nha đầu Tang Tương?

- Chuyện này cần phải hỏi nữa sao? Ta tuy chủ yếu luyện tập với sư phụ, nhưng đối với đại sự trong bộ lạc vẫn rất để tâm. Ta nhớ lúc nhỏ, từ sau khi nha đầu này khỏi bệnh thì A Công liên tục truyền nha đầu này vào điện thờ thần linh. Lúc mở Thiên Khải của đám chúng ta, nha đầu này không có tham dự, chỉ lẳng lặng đứng một bên xem A Công thi phép. Cuối cùng, gần đây ta cảm nhận được rằng thực lực của nha đầu này rất mạnh, thậm chí còn muốn trên cả ta. Nếu không phải là A Công chỉ điểm thì còn có lý do nào khác nữa chứ.

Kha Thiên Lạc miệng cười cười, trong thanh điệu lộ ra vẻ hâm mộ đối với việc Tang Tương được A Công đích thân chỉ dạy. Dù sao A Công cũng là tồn tại mạnh mẽ nhất trong bộ lạc. Dù ít khi tham gia nghị sự, nhưng địa vị so với tộc trưởng, cũng là phụ thân của Kha Thiên Lạc cao hơn không biết bao nhiêu lần. Được A Công chỉ điểm, dù chỉ một lần thôi cũng đủ để người ta hâm mộ rồi.

- Nha đầu Tang Tương này vận khí rất lớn. Vận mệnh của U Đô bộ lạc của chúng ta sau này chắc hẳn phụ thuộc rất nhiều vào nàng.

Kha Thiên Lạc không khỏi làm cho Ti Mệnh bội phục. Nếu đổi lại là người khác, có lẽ sẽ nổi lửa ganh ghét với Tang Tương rồi. Dù sao Kha Thiên Lạc là cũng là con trai của tộc trưởng, thiên phú tuy chưa phải dạng bất thế kỳ tài, nhưng cũng có thể gọi là trăm năm có một; mà Tang Tương chỉ thân phận địa vị tầm thường, dù là ai cũng sẽ nổi lên sát tâm. Lại nói, Kha Thiên Lạc có thể đưa ra yêu cầu, mong muốn A Công có thể tranh thủ khoảng thời gian còn lại để chỉ điểm. Nhưng hẳn lại không có làm như vậy, chứng tỏ trong lòng hẳn ngạo khí rất cao, tự tin không cần phải có A Công chỉ điểm, bằng vào thực lực của mình, trong đại lễ tuyển chọn thiên tài sẽ xếp vào thứ hạng cao.

Cũng chẳng nói gì nhiều thêm về chuyện này, hai người bọn chúng chuyển đề tài, hỏi về cuộc sống mấy năm nay.

Bất giác trời cũng đã tối đen. Không hiểu sao đêm nay tuyết rơi rất dày, không khí lạnh lẽo theo những ngọn gió tựa hồ trở thành những lưỡi dao cắt vào da thịt. Trong đêm tuyết rơi phủ xuống thế gian đó, có hai bóng người chậm rãi bước đi, cước bộ không quá nhanh, thoạt trông rất thông dong. Hai người này dĩ nhiên chính là Ti Mệnh và Kha Thiên Lạc từ sau núi trở về.

Cho đến lúc này, tiếng cười nói vẫn chưa chấm dứt. Kha Thiên Lạc vẫn luyện thuyên kể về những chuyến đi săn cùng những chiến tích của

mình. Khi phát hiện thì chợt nhận ra cả hai đã về đến bộ lạc rồi.

Nhà của Kha Thiên Lạc nằm ở hướng bắc, còn Ti Mệnh lại ở hướng nam, thế nên cả hai phải tạm thời chia tay ở đây. Chào nhau một câu, Ti Mệnh xoay người, định trở về nhà của mình thì bỗng bên tai vang lên giọng nói của Kha Thiên Lạc:

- Ti Mệnh, liệu sau này khi lớn lên, chúng ta sẽ còn như thế này chẳng?

Bước chân của Ti Mệnh khẽ khựng lại. Không hiểu sao, khi nghe Kha Thiên Lạc hỏi như vậy, trong lòng hắn bỗng dâng lên một cảm giác nao nao khó tả. “Sau này lớn lên...” Ti Mệnh ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, bầu trời đêm nay thật huyền ảo. Từng bông tuyết trên trời rơi xuống, nhẹ nhàng phủ xuống hai gã thanh niên, không gian chỉ có âm thanh tiếng gió thổi, hoặc ngẫu nhiên từ đâu đó có tiếng cười đùa của một gia đình nào đó trong bộ lạc vang vọng ra.

Sau một hồi, Ti Mệnh khước miệng xuất hiện nụ cười nhẹ nhàng, quay mặt sang nhìn Kha Thiên Lạc đang ưu tư nhìn mình, chậm rãi nói:

- Sẽ không có gì thay đổi. Người vẫn là người, ta vẫn là ta, và U Đô sẽ mãi là U Đô. Chỉ khác biệt một điều, khi ấy khẳng định người, nha đầu Tang Tương sẽ rất mạnh, còn ta là một Y sư tài giỏi, và bộ lạc U Đô của chúng ta biến thành một bộ lạc mạnh mẽ.

Đọc nhanh nhất tại: mht.vn

Facebook: Ảnh Nguyệt sơn trang

Lịch ra chương: thứ ba – thứ năm – thứ bảy

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 7: Đến Phong Tuyết Bộ Lạc

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 6: Đến Phong Tuyết bộ lạc

Thoáng chốc đã mấy ngày trôi qua. Có thể nói đây là khoản thời gian rất nhộn nhịp, bởi vì đại lễ tuyển chọn thiên tài sắp bắt đầu. Mỗi tiểu bộ lạc sẽ lựa chọn ra năm nhân tài trong bộ lạc rồi sau đó di chuyển đến bộ lạc trung giai để bắt đầu tiến hành đại lễ. Bộ lạc U Đô cũng không ngoại lệ, đặt rất nhiều tâm tư lên năm tộc nhân trẻ tuổi này.

Thời tiết hôm nay khá đẹp, sau trận tuyết lớn đêm qua thì hôm nay tuyết đã ngừng rơi hẳn. Thiết nghĩ là một ngày thích hợp để di chuyển đến bộ lạc Phong Tuyết. A Công đã truyền lệnh cho tộc trưởng, để cho năm tên thanh thiếu niên được lựa chọn tập trung đến điện thờ phụng thần linh để nhận chúc phúc.

Năm tên thanh thiếu niên này dưới sự dẫn dắt của tộc trưởng, Đồng Tường và một số trưởng bối trong bộ lạc, hiện giờ đang đứng tập trung trước sân điện thờ. Kha Thiên Lạc và Tang Tường dĩ nhiên có mặt trong số năm thanh thiếu niên này. Ba tên còn lại đều là ba gã nam tử, trong đó có hai tên tu vi Dẫn Huyết cảnh tầng thứ năm, tên còn lại tu vi Dẫn Huyết cảnh tầng thứ tư. Lực lượng lần này, so với đại lễ tuyển chọn thiên tài lần trước cơ hồ mạnh hơn không ít.

Dĩ nhiên U Đô bộ lạc không quá trông đợi gì vào ba gã thanh thiếu niên kia, mà tâm tư thật sự đều đặt vào Kha Thiên Lạc và Tang Tương. Cả hai đều có tu vi Dẫn Huyết cảnh tầng thứ sáu, một người thì ma luyện thực chiến, kinh nghiệm chiến đấu rất cao; người còn lại thì được đích thân A Công chỉ điểm, bản thân lại thức tỉnh thiên phú kinh người.

Thực lực thật sự có lẽ so với các thiên tài của các bộ lạc khác cơ hồ không kém quá xa. Thậm chí cơ hội tiến vào thứ hạng mười người mạnh nhất cũng không phải là không có khả năng.

Bỗng có âm thanh *âm ầm...* vang lên, chỉ thấy phía trước, hai cánh cửa gỗ lớn của đại điện được mở ra. Một bóng người từ bên trong đại điện đi ra, người này dĩ nhiên chính là A Công. Nhìn thấy A Công, ngoại trừ tộc trưởng chấp tay thành quyền, lưng hơi khom lại biểu lộ sự thành kính, còn những người khác thì toàn bộ quỳ xuống.

- Bái kiến A Công.

- Đứng lên đi.

A Công sắc mặt không đổi, giọng nói trầm ấm vang lên. Rồi ánh mắt quét qua năm tên thanh thiếu niên kia, lúc quét qua chỗ Kha Thiên Lạc và Tang Tương thì thoáng qua vẻ hài lòng. Rồi sau đó nói tiếp:

- Năm người bọn người đi theo A Công tiếp nhận chúc phúc của thần linh, những người còn lại đợi ở bên ngoài.

Nói xong, A Công xoay người đi vào bên trong đại điện. Bọn người Kha Thiên Lạc không chần chờ quá lâu, nhanh chân đi theo sau A Công. Lúc bước vào đại điện, Kha Thiên Lạc nhìn thấy Ti Mệnh cũng đang đứng tại đây.

Hắn cũng chẳng có gì ngạc nhiên, bởi vì việc này Ti Mệnh hôm qua cũng đã nói với hắn một lần. Chuyển đi lần này, Ti Mệnh cũng sẽ đồng

hành cùng với năm người Kha Thiên Lạc. Đường nhiên Ti Mệnh đến Phong Tuyết bộ lạc không phải để tham dự đại lễ kia, mà là để học tập Y đạo bên đó. Ánh mắt bắt gặp nhau, Kha Thiên Lạc khẽ cười gật đầu chào một cái, Ti Mệnh đồng dạng cũng đáp lại.

Theo lệnh của A Công, năm người bọn chúng thành kính quỳ trước mặt thần linh của bộ lạc, thái độ thành kính vô cùng. Sau đó A Công hướng bức tượng thần linh, miệng đọc những chú văn kỳ lạ, đó là nghi thức chúc phúc của bộ lạc.

Sau khi hoàn thành chúc phúc thì A Công dẫn bọn chúng đi ra ngoài. Ti Mệnh cũng đi cùng với đám bọn chúng. Khi ra đến nơi, chỉ thấy A Công nâng tay phải hướng lên trời. Chỉ thấy lúc ấy thiên địa bỗng biến đổi, không gian truyền về tiếng gầm rú hoang dã.

Lúc này toàn thân của A Công phát ra một luồng khí màu tím nhạt, theo biến đổi thủ quyết của A Công, luồng khí màu tím nhạt trên người xông thẳng lên bầu trời, điên cuồng thu nạp linh khí thiên địa, dần dần từ một đám khí lưu hỗn độn bị A Công mạnh mẽ nhào nặn hóa thành hình thù một con đại điêu khổng lồ.

Đây chính là sức mạnh của cường giả Tẩy Cốt cảnh, mạnh mẽ dùng man lực từ trong cốt cách câu thông linh khí thiên địa, vẽ ra hình dạng man văn của bản thân. Man văn của A Công chính là đầu đại điêu này.

Tộc trưởng, Đồng Trưởng hay một số trưởng bối trong làng đang đứng ở đây, tuy rằng đã nhìn thấy A Công xuất vài lần, thế nhưng trên gương mặt của họ vẫn xuất hiện vẻ choáng ngợp cùng sùng kính.

Ti Mệnh nhìn thấy đại điêu được tạo thành từ man văn của A Công thì sợ hãi cùng cuồng nhiệt không thôi. Kha Thiên Lạc thì đồng dạng cũng lộ ra vẻ cuồng nhiệt, đồng thời còn xuất hiện nét khát vọng nữa. Khao khát trở thành cường giả giống như A Công chính là mong ước từ bé của hắn rồi.

Tang Tương và ba tên thanh thiếu niên còn lại, cũng là lần đầu trông thấy A Công thi phép, nội tâm không khỏi chấn kinh.

A Công âm thầm ra lệnh cho đại điều, nó há miệng kêu *réc...* một tiếng dài rồi sau đó đáp xuống mặt đất, cái đầu to lớn uy dũng hơi cúi xuống, để cho A Công tùy ý nhảy lên. Rồi sau đó A Công chuyển người nhìn lại, nói:

- Thời gian không còn nhiều, các người mau lên đi.

Câu nói của A Công như thức tỉnh mọi người. Đồng Tương thúc giục đám Kha Thiên Lạc, giúp bọn chúng đứng vững trên lưng của đại điều. Chuyển đi lần này lấy A Công làm người dẫn đoàn, đi theo còn có Đồng Tương cùng với bốn cao thủ khác trong làng, phụ trách việc chăm sóc cho đám thanh thiếu niên tham gia đại lễ.

Sau khi ổn định, A Công nhìn tộc trưởng, nói tiếp:

- Nếu bộ lạc có chuyện gì thì nhanh chóng cho người truyền đạt cho ta. Về phần bộ lạc Mộ Lan, nhất định phải theo dõi hành động của bọn họ.

- Được, việc này cứ giao cho ta.

Tộc trưởng cung kính nhận lệnh. A Công gật đầu hài lòng, rồi sau đó câu thông với đại điều. Nó mạnh mẽ giang rộng hai cánh, vỗ mạnh đôi cánh một cái khiến cho tầng tuyết bên dưới biến thành hỗn loạn, tuyết trắng bay đầy trời. Đại điều hướng lên tầng trời mà phóng thẳng, dưới sự chứng kiến của tộc trưởng và người dân trong bộ lạc, đại điều dần hóa thành một điểm đen trên bầu trời, rồi sau đó biến mất không thấy đâu nữa.

***** Quyển 1: Ti Mệnh *****

Trên lưng đại điều khổng lồ, A Công ngồi ở phía trước, bên cạnh ông là Ti Mệnh. Chỉ thấy thỉnh thoảng A Công lại mở miệng nói với Ti Mệnh,

dường như đang chỉ điểm điều gì đó. Mặc dù đã tạo một tầng phòng hộ giúp che chắn gió, thế nhưng tiếng xé gió vẫn rất lớn, vậy nên không ai nghe thấy được A Công và Ti Mệnh đang nói với nhau chuyện gì.

Đám Kha Thiên Lạc thì ngồi chính giữa lưng của đại điều, trông sắc mặt có chút tái nhợt, có lẽ là do vẫn còn chưa thích ứng với kiểu di chuyển như thế này. Những người còn lại, theo phân phó của Đồng Tường đứng xung quanh đám Kha Thiên Lạc để phòng hộ cho bọn chúng.

- Đã nhớ những điều A Công dặn chưa?

A Công nghiêng đầu nhìn Ti Mệnh ngồi ở bên cạnh, giọng nói trầm đặc vang lên bên tai. Ti Mệnh khuôn mặt kính cẩn khẽ gật, rồi sau đó hỏi:

- Nhưng A Công, Phong Tuyết bộ lạc thực sự sẽ cho tôi học Y đạo của bọn họ sao? Trong mỗi bộ lạc, mặc dù Y sư thập phần thừa thớt, thế nhưng địa vị lại không hề nhẹ chút nào. Mỗi khi xuất hiện phương thuốc mới đều phải trải qua nghiên cứu rất dài, nhanh thì trăm năm, chậm cũng phải đến ngàn năm. Vả lại tôi nghe nói, mỗi lần có đan phương cổ xưa xuất thế đều tạo thành một hồi huyết vũ tinh phong. Có thể nói đan phương là một trong những tồn tại được xem trọng nhất của mỗi bộ lạc. Phong Tuyết bộ lạc há có thể cho tôi thao khảo chúng?

- Điểm này người yên tâm. Man Công Phong Tuyết bộ lạc và A Công có chút giao tình, chỉ cần A Công mở miệng, y tuyệt đối sẽ không từ chối. Lại nói, đan phương trân quý thì tuyệt đối Phong Tuyết bộ lạc sẽ không có trưng bày bên ngoài mà sẽ giữ bên cạnh mình để đề phòng mất cắp. Còn những thứ được đặt ở bên ngoài đại đa số đều là đan phương phổ thông, chỉ cần được phép thì bất kỳ ai cũng có thể tiến vào để học hỏi cả. Nhưng dù đó có là đan phương phổ thông đi nữa, đối với U Đô bộ lạc chúng ta vẫn có rất nhiều hữu ích.

A Công đôi mắt thâm thúy nhìn về phía đằng xa, khóe miệng mấp máy, ôn tồn chậm rãi giải thích cho Ti Mệnh.

Hắn cũng không hỏi gì thêm, im lặng nhìn về phía trước. Trải qua nửa ngày trời di chuyển liên tục, đại điều tốc độ phi hành cũng chậm lại. Chỉ thấy ở phía trước xuất hiện một quang cảnh của một bộ lạc. Số lượng nhân khẩu ước chừng cũng hơn nửa vạn người, phạm vi lãnh thổ cực kỳ rộng lớn, so với U Đô bộ lạc cơ hồ muốn lớn hơn gấp ba, gấp bốn lần.

Chỗ này chính là bộ lạc Phong Tuyết, nơi sắp bắt đầu đại lễ tuyển chọn thiên tài. Nhờ thần thông của A Công nên bọn người Ti Mệnh mới có thể đến bộ lạc Phong Tuyết này sau khoảng hơn nửa ngày. Nếu như đổi lại là trước đây thì bọn họ phải mất khoảng ba ngày trời di chuyển đường bộ mới có thể đến được đây.

Từ trên cao nhìn xuống, trông thấy xung quanh là vô số ngôi nhà nhỏ được dựng bằng đá, người dân đi ngoài đường tập nập, trong số đó có không ít Dị dĩ có tu vi cao cường. Còn ở phía trung tâm là một tòa thành bằng đá, theo đại điều bay thấp xuống, bọn người Ti Mệnh mới nhìn thấy rõ tòa thành đá này hùng vĩ, cao lớn đến như thế nào.

Có thể xây dựng một tòa thành lớn đến như thế này, chỉ có lực lượng của bộ lạc trung giai trở lên mới làm được. Bằng vào tiểu bộ lạc nhỏ bé như U Đô thì tuyệt đối không có khả năng. Chứng kiến tòa thành rộng lớn này, không chỉ riêng mình Ti Mệnh, mà ngay cả Kha Thiên Lạc, Tang Tương... trong ánh mắt cũng tràn đầy choáng ngợp. Còn mấy người Đồng Tường, tuy rằng đã đến Phong Tuyết bộ lạc này vài lần, nhưng khi nhìn thấy sự giàu có của bộ lạc Phong Tuyết thì vẫn không giấu được sự hâm mộ cùng rung động.

Đọc nhanh nhất tại: mht.vn

Facebook: Ảnh Nguyệt sơn trang

Lịch ra chương: thứ ba – thứ năm – thứ bảy

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 8: Man Công Phong Tuyết Bộ Lạc

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 7: Man công Phong Tuyết bộ lạc

A Công thúc giục đại điêu hạ xuống mặt đất, rồi nói:

- Đến nơi rồi, các người đi xuống đi.

Đám Kha Thiên Lạc nhất nhất nghe lời, từng người từng người một rời khỏi lưng đại điêu. Bỗng lúc đó, từ bên trong thành vang lên âm thanh chấn động. Một đoàn xa giá từ xuất hiện, dẫn đầu là một người đàn ông trung niên cao lớn. Ông ta mặc một chiếc áo làm từ da báo, để phanh lộ ra khuôn ngực răn rỏi, nhìn thấy trước ngực người này có ba vết sẹo lớn từ bên trái bổ qua bên phải, trông vết sẹo này giống như là móng vuốt của một đầu hoang thú nào đó để lại.

Người đàn ông trung niên này cười một con Độc Giác Mãng Ngưu khổng lồ, trên người tràn ngập khí tức hoang dã bạo lực, vừa đảo mắt một cái liền khiến cho mấy tên Ti Mệnh, Kha Thiên Lạc kinh sợ.

Chỉ thấy ông ta nhảy xuống lưng Độc Giác Mãng Ngưu xuống, sau đó ôm quyền hướng A Công nói:

- Văn bối Từ Báo, phụng mệnh A Công đến đón tiếp tiền bối.

Người đàn ông tên Từ Báo này chẳng ngờ lại là một cường giả Tây Cốt cảnh. Phải biết rằng tại bộ lạc U Đô của Ti Mệnh chỉ có duy nhất một người đạt đến tu vi Tây Cốt cảnh, người này chính là A Công. Thế nhưng không ngờ Phong Tuyết bộ lạc tùy tiện cử ra một cường giả Tây Cốt cảnh đến để đón tiếp bộ lạc U Đô bọn họ. Phong Tuyết bộ lạc không hổ danh là bá chủ một phương.

- Cường giả Tây Cốt cảnh!

Ti Mệnh chưa mở ra Thiên Khải, thế nên ngoại trừ cảm giác được uy áp cường đại của Từ Báo ra thì không phát hiện điểm gì khác. Nhưng mấy những người còn lại thì khác. Ngoại trừ A Công dường như đã biết trước ra thì ngay cả Đồng Tường cũng không nhận được sự chấn kinh.

Đồng Tường đã trải qua ma luyện chém giết nhiều năm, trên người ngưng tụ đã ngưng tụ không ít sát khí, thế nên vẫn có thể miễn cưỡng chống cự được. Nhưng đám Kha Thiên Lạc, Tang Tương thì khác. Bọn chúng chỉ cảm giác khí huyết trong cơ thể đang chuyển động nhanh hơn, bản thân dường như đã mất đi quyền khống chế cơ thể. Đối phương chỉ cần động một tia man lực, chắc chắn đám bọn chúng sẽ bạo thể mà chết.

Cũng may lúc đó A Công tản ra man lực của bản thân, làm cho uy áp mà Từ Báo đang mạnh mẽ áp chế đám Kha Thiên Lạc bị đẩy lùi, nhờ vậy mà bọn chúng mới thở phào ra một hơi nhẹ nhõm. Ai nấy trong lòng càng thêm khiếp sợ lực lượng của cường giả Tây Cốt cảnh.

Dường như A Công có chút không vui khi Từ Báo triển khai uy áp lên người những tộc nhân của mình, ngữ điệu hơi trầm xuống, nhìn Từ Báo nói:

- Là Man công các người ra lệnh đón tiếp những khách nhân đến bộ lạc Phong Tuyết như vậy sao?

Lúc này A Công cũng không chút nhân nhượng, khí thế trên người bộc phát, chỉ thấy áo bào màu đen hơi căng phồng lên, dĩ nhiên là do áp lực của A Công tạo ra. Khác với Từ Báo, A Công không gây áp lực lên những tộc nhân khác của Phong Tuyết bộ lạc mà chỉ tấn công mỗi một mình Từ Báo.

Từ Báo biến sắc, không nghĩ đến một tiểu bộ lạc nho nhỏ lại dám ngay tại Phong Tuyết bộ lạc tấn công mình. Hắn đương nhiên sẽ không đứng yên chịu trận, cũng đồng thời phát động man lực để kháng lại lực lượng của A Công.

Đồng Tường đứng gần nhất với A Công, ngay khi thấy A Công phát động Man lực đấu khí thì biến sắc, lập tức động tay động chân, ra lệnh cho những người khác kéo bọn Kha Thiên Lạc nhanh chóng lùi về phía sau.

Kia là so đấu giữa hai cường giả Tẩy Cốt cảnh, tuy rằng chỉ là so đấu Man lực đấu khí, thế nhưng hung hiểm trong đó tuyệt không thể xem thường, và cũng không phải là chuyện mà những đệ tử Dẫn Huyết cảnh bọn họ có thể can dự vào.

Hai bên đột nhiên động thủ, ngay lập tức hấp dẫn ánh mắt của rất nhiều người. Một số bộ lạc đến trước bộ lạc U Đô cảm nhận được uy áp lập tức rời khỏi nơi tập trung mà chạy đến đây để quan sát, xem thử rốt cuộc là thần thánh phương nào mà dám khiêu chiến với Phong Tuyết bộ lạc như vậy.

Lại nói về cuộc chiến. Nhìn thấy A Công phát động khí tức của mình trông vô cùng thông thả, trái ngược lại phía bên kia, Từ Báo vô cùng chật vật. Cả người gồng lên, trên trán gân xanh xuất hiện, trong ánh mắt xuất hiện tia hoảng sợ.

Từ Báo trước giờ gặp qua không ít đối thủ, mạnh có yếu có, thế nhưng chưa có người nào lại có thể khiến hắn rơi vào tình cảnh chật vật đến như

vậy. Một tiểu bộ lạc nhỏ khi nào lại xuất hiện một cường giả mạnh mẽ đến như vậy.

Chỉ thấy khuôn mặt hung dữ của Từ Báo đỏ hừng lên, bỗng nhiên hắt găm một tiếng thật lớn, cánh tay phải khổng lồ như một cây thiết trụ giang ra, man lực tụ hồi vào phía cánh tay phải, kể đó mạnh mẽ đâm xuống mặt đất.

Lúc nắm đấm chạm tới mặt đất, một tiếng nổ lớn vang lên, mặt đất cũng bị chấn động nhẹ nhẹ. Khói bụi nổi lên, bay khắp tứ tung. Kinh phong thổi ra xung quanh, nhờ sự bảo hộ của A Công mà Ti Mệnh và những người khác của bộ lạc U Đô bị ảnh hưởng rất ít, còn những người khác đứng xung quanh không kịp phản ứng bị kinh lực đẩy lùi về phía sau. Thậm chí có không ít người té ngã, thụ thương đến nổi ối ra máu.

Khi làn khói bụi tan đi, chỉ thấy Từ Báo khụy xuống một chân, một tay chống đất, tay còn lại đặt lên chân khụy xuống của mình. Hắc sắc mặt tái nhợt, mồ hôi lạnh lấm tấm trên mặt, hơi thở hỗn loạn, thở hồng hộc như trâu vừa mới đi cày về.

Trong nội tâm Từ Báo đối với A Công cực kỳ sợ hãi. Nhớ lại khi nãy, gã vận chuyển toàn bộ sức mạnh cường ngạnh phá vỡ Man lực đấu khí, tuy rằng thụ thương nhưng cuối cùng cũng phá vỡ được thể bị vây công. Chỉ là gã mơ hồ cảm nhận được rằng A Công đã nường tay, thu lại đấu khí, nếu không tình huống của Từ Báo không chỉ là bị thụ thương nhẹ thế này đâu.

“Người này không ngờ lại là cường giả Tây Cốt cảnh trung kỳ, chỉ sợ ngoại trừ A Công ra, tại Phong Tuyết bộ lạc tuyệt đối không ai có thể trở thành đối thủ của y.” Từ Báo trong lòng nhẹ than một câu.

Sau đó gã lập tức đứng dậy, ôm quyền kính lễ với A Công, đồng thời nói:

- Đa tạ tiền bối nường tay.

A Công hừ lạnh một tiếng, không có đáp lời với Từ Báo. Mắt khép hờ lại, rồi sau đó nói:

- Thượng Man Phong Tuyết, ông còn định đứng xem đến khi nào?

Ngay khi A Công nói câu này, những người khác thì không hiểu rõ ý tứ, thế nhưng Từ Báo lập tức biến sắc. Mộc Chân này chính là tên thật của Man công Phong Tuyết bộ lạc, chỉ là rất ít người biết được. Từ Báo cũng là ngẫu nhiên một lần được tộc trưởng nói qua. Lại không ngờ một Man công của U Đô bộ lạc nho nhỏ lại nhận thức được Man công của hãn, làm sao mà không giật mình cho được.

Hãn vận dụng thần thức ra xung quanh, nhưng không hề phát hiện một tia khác biệt nào. Bỗng lúc đó, một giọng cười nhu hòa trầm bổng từ trên thành cao truyền xuống.

Mọi người lập tức ngẩng đầu nhìn lên. Đứng phía trên thành là một người đàn ông trung niên mặc thanh bào, mái tóc đen nhánh bay phất phơ trong gió. Ti Mệnh không thể nhìn rõ được khuôn mặt của ông ta. Nguyên nhân không phải do khoảng cách quá xa, mà là bởi vì người này vận chuyển man lực của mình làm cho gương mặt trở nên hư huyền, làm cho người khác không cách nào trông rõ được chân diện.

Chỉ có một điều, khi tiếng cười của người đàn ông này vang lên, ai nấy đều cảm giác như có một ngọn núi lớn đang đè nặng lên trên vai mình. Một số đệ tử cấp thấp, từ Dẫn Huyết cảnh tầng thứ năm trở xuống toàn bộ đều quỳ xuống, những người khác thì miễn cưỡng có thể chống cự được, chỉ là nhìn sắc mặt không được tốt cho lắm.

A Công khi ấy lập tức kéo Ti Mệnh lại bên cạnh mình, nhẹ nhàng phủ quanh người hãn một cỗ man lực để chống đỡ lực lượng uy áp kia. Bởi vì hãn chưa mở Thiên Khải, thế nên nếu mà bị áp lực của Man công Phong

Tuyết bộ lạc phủ xuống nhất định xương cốt vỡ nát, chết ngay tức khắc. Dù được A Công bảo vệ, Ti Mệnh vẫn cảm thấy rất khó thở.

Đồng thời trong lòng càng thêm sợ hãi. Người kia dĩ nhiên lại là Man công Phong Tuyết bộ lạc, thực lực lại siêu phàm thoát tục như vậy. Hắn cảm nhận được, người này thực lực tuyệt đối còn mạnh hơn cả A Công. Một chuyến ra ngoài không ngờ lại gặp nhiều cường giả như vậy, tư vị này nhất thời hắn không kịp tiêu hóa.

Từ Báo đứng đối diện A Công khi nhìn thấy người này xuất hiện thì lập tức quỳ xuống, những tộc nhân Phong Tuyết bộ lạc khác cũng đồng dạng hành động y như vậy, hướng người nọ bái lạy:

- Bái kiến A Công.

A Công lúc đó cũng ôm quyền lại, cúi đầu hướng người đàn ông kia làm lễ.

- Dịch Ân bái kiến Thượng Man.

Chỉ thấy ông ta tay phải nâng lên, tựa hồ cách không nhiếp vật, để cho A Công cùng toàn thể những người đang hành lễ với ông đứng thẳng dậy. Ông ta không để ý đến Từ Báo, tập trung sự chú ý lên người của A Công, giọng nói ôn nhu từ tốn:

- Giữa ta và người không cần phải đa lễ. Mấy chục năm người mới trở lại bộ lạc Phong Tuyết này không khỏi khiến cho ta có chút bất ngờ.

- Mấy chục năm trước ta không đến Phong Tuyết bộ lạc vì không có lý do gì để đến. Nhưng lần này thì khác.

Đọc nhanh nhất tại: mht.vn

Facebook: Ảnh Nguyệt sơn trang

Lịch ra chương: thứ ba – thứ năm – thứ bảy

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 9: Tiến Vào Nội Thành

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 8: Tiến vào nội thành

Nghe A Công nói vậy, bỗng khuôn mặt diễm đạm của người đàn ông thanh bào khuôn mặt khê biến, nhưng bởi vì khoảng cách quá xa, lại thêm ông ta luôn vận chuyển một luồng chân khí làm biến ảo khuôn mặt, thế nên người khác không nhìn thấy được sự biến đổi trên gương mặt của ông ta.

Ti Mệnh đứng bên cạnh A Công, không hiểu sao trong lòng xuất hiện một cảm giác, dường như người đàn ông mặc thanh bào đó đang tập trung nhãn mục lên người mình. Hắn không khỏi lạnh người một cái, cũng may có A Công đứng bên cạnh, ôn hòa truyền một luồng chân khí ấm áp khiến cho tâm tình của hắn bình ổn hơn rất nhiều.

Lại nói, nghe khẩu khí của người đàn ông thanh bào và A Công, dường như hai người đã quen biết nhau từ rất lâu rồi. Tuy người đàn ông áo tím kia là Thượng man Phong Tuyết bộ lạc, luận địa vị thì cao hơn A Công, còn thực lực thì dĩ nhiên mạnh mẽ hơn A Công, thế nhưng nhìn phong cách nói chuyện thì lại đem A Công đặt ngang bằng với mình. Tựa hồ giữa hai người bọn họ không có khoảng cách địa vị gì cả, mà lại giống như là hai người bạn thân chí cốt.

Chỉ là không hiểu sao, khi nhìn khuôn mặt già nua của A Công, hẳn lại cảm giác dường như tâm tình của A Công không được tốt lắm khi phải đối diện với người bạn cũ này.

- Đồng Tường bá kiến Thượng Man Phong Tuyết.

Lúc này, Đồng Tường đứng phía sau lưng A Công bỗng bước lên một bước, hướng người đàn ông thanh bào khẩn trương bái lễ. Sau Đồng Tường thì những người khác cũng lần lượt hành lễ, đám Ti Mệnh, Kha Thiên Lạc dĩ nhiên cũng không ngoại lệ.

Bỗng ông ta chuyển dời sự chú ý lên người Kha Thiên Lạc, giọng nói nghiêm nghị vang lên:

- Đứa nhỏ này, tuổi còn trẻ mà lực thực không tề. Người tên gì?

- Bẩm Thượng Man, tôi tên Kha Thiên Lạc.

Được Thượng Man Phong Tuyết bộ lạc chú ý đến, Kha Thiên Lạc trong lòng không khỏi mừng rỡ. Trong lòng không khỏi dâng lên cảm xúc, nếu như trong đại lễ thể hiện tốt, biết đâu lại được người đàn ông này chú trọng.

Mà người đàn ông này không chỉ chú ý đến một mình Kha Thiên Lạc, khi liếc qua chỗ Tang Tương thì nội tâm càng giật mình hơn nữa. Kha Thiên Lạc năm nay mười lăm tuổi, là tộc nhân của tiểu bộ lạc, thế nhưng tu vi Dẫn Huyết cảnh tầng thứ sáu đúng là làm người ta kinh ngạc. Nếu như tại bộ lạc trung giai như Phong Tuyết bộ lạc, nhất định là sẽ được chú trọng bồi dưỡng. Tương lai có thể đột phá Tây Cốt cảnh không thể nghi ngờ.

Nhưng còn nha đầu Tang Tương, năm nay bất quá chỉ mới gần mười ba tuổi, vậy mà tu vi cũng không hề thua kém gì Kha Thiên Lạc. Thậm chí lời mờ còn muốn mạnh hơn đôi chút. Trong lòng người đàn ông thanh bào tự hỏi, từ lúc nào Dịch Ân tìm ra được mấy đứa nhỏ tài năng đến như vậy.

Chỉ là ông ta chưa kịp khen ngợi một tiếng thì khuôn mặt khẽ động, quay mặt nhìn về phía tây. A Công dường như cũng cảm nhận được điều gì đó, cũng giống như Man công Phong Tuyết bộ lạc nhìn về hướng đó, chỉ thấy nơi hướng ấy có một điểm đen xuất hiện.

Để ý kỹ thì điểm đen này thực ra là một con rắn khổng lồ. Con rắn này cũng được vẽ ra từ Man văn, chủ nhân của nó dĩ nhiên cũng là một cường giả Tẩy Cốt cảnh.

Khi con rắn bay cách thành đá chừng trăm mét thì dừng lại, một giọng nói lạnh lẽo truyền đến:

- Khúc Yên bái kiến Thượng Man.

Ti Mệnh hướng mắt nhìn lên, khoảng cách khá xa, hẳn cũng chỉ có thể nhìn thấy mờ mờ mà thôi. Người kia là một bà lão tóc trắng, khoắc trên người áo bào màu đen tuyền. Nghe giọng nói lạnh lẽo như vậy, chắc hẳn tính cách rất khắc nghiệt.

Đứng trên lưng con rắn, sau lưng bà lão có khoảng tầm mười bốn, mười lăm người. Từ khí tức trên người toát ra, thực lực của người mạnh nhất tuyệt đối không kém hơn Đồng Tường. Đứng ở chính giữa được mấy người này thủ hộ là năm tên thanh thiếu niên. Ti Mệnh tuy chưa mở Thiên Khải, nhưng nhiều năm qua tiếp xúc với không ít cường giả trong bộ lạc, thế nên có thể cảm giác được, những người này thực lực tương đương với Kha Thiên Lạc.

Người đàn ông thanh bào gật đầu, cách không nâng mấy người ở trên lưng con rắn đứng dậy.

- Doãn Dương, Từ Báo, hai người thay ta chiêu đãi khách quý ở đây.

Người đàn ông nhìn Từ Báo và một người khác đi cùng với gã ta, chậm rãi re mệnh lệnh.

- Tuân lệnh A Công.

Từ Báo và gã đàn ông tên Doãn Dương cung kính tuân mệnh. Chỉ thấy người đàn ông gật đầu hài lòng, rồi sau đó nhìn U Đô bộ lạc A Công Dịch Ân và Lạc Vân bộ lạc A Công Khúc Yên nói tiếp:

- Hai vị đều là bằng hữu nhiều năm không gặp của lão phu, nhân có người mới dâng lên một ít linh trà thượng hạng, hy vọng hai vị có thể cùng ta nhấm nháp luận bàn.

Nói xong, ông ta chuyển người lại, hướng về phía nội thành mà rời đi. Bà lão Man công Lạc Vân bộ lạc lệnh cho con răn hạ xuống đất, sau đó phân phó dẫn dò người trong bộ lạc. A Công cũng hành động tương tự như vậy, làm xong thì cùng với bà ta đi theo hướng của người đàn ông áo tím.

Ở lại tại đây là đám người U Đô bộ lạc và Lạc Vân bộ lạc. Từ Báo ánh mắt quét quanh một lần, rồi sau đó nói:

- Trừ đám trẻ ra thì các vị đều là người quen, đến Phong Tuyết bộ lạc cũng không vài lần, ít nhiều cũng biết được quy củ thế nào. Ta tên Từ Báo, lần này phụ trách đón tiếp các vị. Mời theo ta đi vào trong thành.

Từ Báo nhảy lên lưng hoang thú Độc Giác Man Ngưu, thúc giục nó đi vào trong thành. Đồng Trường không chậm, nhanh chóng đưa tộc nhân trong bộ lạc đi theo vào.

Bên trong nội thành, trước mặt Ti Mệnh hiện ra một cái quảng trường khổng lồ. Tại quảng trường có rất đông người qua lại, hầu như đều là người của bộ lạc Phong Tuyết cả. Từ Báo dẫn bọn họ đi đến nơi đón tiếp khác nhân, không lâu sau thì thấy có mười mấy cao thủ Phong Tuyết bộ lạc đứng đợi sẵn.

Từ Báo thì phụ trách đón tiếp Lạc Vân bộ lạc, còn người tên Doãn Dương thì phụ trách U Đô bộ lạc. Phân chia ra đón tiếp, như vậy quản lý dễ

dàng hơn rất nhiều. Trông thái độ của bọn họ khá lễ phép, so với lần đầu gặp mặt hùng hổ khác biệt rất nhiều. Chỉ là từ trên người bọn họ, cái biểu hiện lễ phép kia chỉ là ẩn đi thái độ kiêu ngạo mà thôi. Dù biết rõ vậy, nhưng chẳng ai lên tiếng cả. Người ta là tộc nhân bộ lạc trung giai, đương nhiên có tư cách làm ra cái loại kiêu ngạo đối với tiểu bộ lạc như bọn họ.

Sau khi Doãn Dương dẫn người U Đô bộ lạc đến nơi nghỉ ngơi, trao đổi với Đồng Tường một lúc thì liền cáo từ. Đồng Tường bước vào bên trong ngôi nhà đá, đây chính là nơi nghỉ ngơi của U Đô bộ lạc.

- Lần này đến Phong Tuyết bộ lạc, mặc dù mang tiếng là tham gia đại lễ tuyển chọn thiên tài, nhưng thực chất là để các người mở rộng tầm mắt, biết được sự cường đại của bộ lạc trung giai là như thế nào, nhìn thấy được sự chênh lệch giữa các người và những cường giả thế hệ đồng giai của Phong Tuyết bộ lạc và các bộ lạc khác.

Đồng Tường thanh âm nghiêm nghị, ánh mắt sắc bén nhìn đám Kha Thiên Lạc, nói.

- Phong Tuyết bộ lạc là một bộ lạc trung giai, cùng thế hệ với các người có rất nhiều thiên tài, các bộ lạc khác ít nhiều cũng có vài người không thể xem thường, thế nên nếu có thể kết giao được với những thiên tài này là một chuyện tốt, hẳn có lợi ích không nhỏ đối với chuyện tu hành của các người. Kết giao với bất kỳ tộc nhân bộ lạc nào cũng được, ngoại trừ bộ lạc Mộ Lan - tử địch của bộ lạc U Đô chúng ta. Còn một điều nữa, cần phải nhớ kỹ, tại nội thành Phong Tuyết bộ lạc nghiêm cấm tư đấu, một khi bị phát hiện, chỉ sợ ngay cả A Công ra mặt cũng khó mà giảm nhẹ tội cho các người.

- Trương Long, người giao tiếp với bộ lạc Phong Tuyết nhiều nhất, kiến thức so với ta hẳn là hơn xa, có gì cần giới thiệu thì nói sơ lược cho bọn chúng. Ta có chút việc, đến tối sẽ trở về.

Người tên Trương Long khá trẻ tuổi, khoảng chừng hai lăm hai sáu tuổi, tu vi Dẫn Huyết cảnh tầng thứ năm. Nếu không tính đám thanh thiếu niên Kha Thiên Lạc ra thì Trương Long là người có tu vi thấp nhất. Chỉ là hần phụ trách việc liên lạc với bộ lạc Phong Tuyết nhiều nhất, thế nên nắm bắt được rất nhiều thông tin. Mục đích đưa Trương Long đi theo chính là để cung cấp thông tin cho đám Kha Thiên Lạc.

Đồng Tường sau khi nói luyên thuyên một hồi thì giao hết trọng trách lại cho Trương Long, còn bản thân thì rời khỏi, hướng về phía quảng trường mà đi. Trương Long so với Đồng Tường thì hiền lành hơn rất nhiều, mỉm cười ôn hòa hỏi:

- Các đệ có gì điểm gì thắc mắc thì cứ hỏi, ta sẽ giải đáp tất.

Kha Thiên Lạc lập tức giơ tay lên, nhìn Trương Long nói:

- Trương Long huynh, ta muốn biết trong số những kẻ cùng thế tộc với chúng ta, có những ai nổi bật.

Trương Long gật đầu, rồi sau đó giải đáp:

- Trước tiên nói về Phong Tuyết bộ lạc, nhân vật nổi bật trong số bọn họ thì rất nhiều, nhưng nếu luận về thực lực thì cần chú ý mười một người... đặc biệt nhất là ba người Hầu Quân Lô, Chu Kiệt và Chu Lạc...

Đọc nhanh nhất tại: mht.vn

Facebook: Ảnh Nguyệt sơn trang

Lịch ra chương: thứ ba – thứ năm – thứ bảy

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 10: Đạo Thần Điển

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 10: Đạo Thần Điển

Bồng A Công khuôn mặt không đổi, đối diện với ánh nhìn của Mạnh Hạ, chậm rãi giải thích:

- Khi ta du lịch tại Đại Tấn bộ lạc, tình cờ đọc qua một quyển điển tịch cổ xưa. Trong quyển điển tịch đó có nói về truyền thuyết bất tử bất diệt.

- Truyền thuyết bất tử bất diệt?

Mạnh Hạ khóe miệng lẩm bẩm, nhưng tuyệt không có lên tiếng, để cho A Công tiếp tục nói.

- Bất kỳ sinh linh nào trở nên hoàn chỉnh không chút thiếu sót thì chính là lúc đạt đến cảnh giới bất tử bất diệt. Thậm chí ngay cả khi thương khung sụp đổ thì sinh linh đó vẫn sẽ tồn tại.

- Không có khả năng.

- Truyền thuyết về con rồng hủy diệt. Mạnh Hạ, người còn nhớ truyền thuyết lưu truyền trong Man tộc chúng ta chứ?

Mạnh Hạ vốn phản bác lại A Công, nhưng khi nghe A Công nhắc về truyền thuyết về con rồng hủy diệt kia thì khuôn mặt liền biến đổi. Chỉ là sau đó liền lắc đầu, nói:

- Đương nhiên còn nhớ. Nhưng nó chỉ là truyền thuyết mà thôi.

A Công mỉm cười nói:

- Phải, nó có thể chỉ là một câu chuyện do Man tộc cổ xưa dựng nên. Nhưng nó... cũng chưa chắc đã là giả.

Không phản đối, cũng không thừa nhận, A Công bàn tay già nua cầm chén linh trà đặt ở bên cạnh bàn đá, xoay tròn chén linh trà một cái rồi uống một ngụm cạn sạch. Ngồi đối diện, Man công Mạnh Hạ khuôn mặt đã bình ổn trở lại, tựa hồ như vừa rồi chưa hề xảy ra chuyện gì. Chỉ là... ở trong lòng y đang nổi lên một đồng nghi vấn, làm cho nội tâm rất khó chịu.

Từ trước đến giờ, chỉ có một người duy nhất khiến nội tâm Mạnh Hạ nổi sóng như vậy, đó chính là A Công Dịch Ân. Ngay cả bây giờ địa vị của ông ta đã siêu việt A Công rất nhiều, thế nhưng mỗi lần gặp A Công thì tâm tình đều trở nên bất ổn như vậy.

Đúng lúc đó, từ bên ngoài truyền đến một cổ âm thanh.

- Bẩm A Công, tôi đưa Ti Mệnh đến rồi!

Chủ nhân của thanh âm này, dĩ nhiên chính là của người thư sinh áo xám nọ. Hắn đứng ở bên ngoài cửa, lưng cong xuống, mặt cúi nhìn xuống đất, thái độ cực kỳ cung kính. Ti Mệnh ở ngay bên cạnh gã ta, cũng nhanh chóng hành lễ:

- Ti Mệnh bái kiến Thượng man, bái kiến A Công.

A Công và Man công Mạnh Hạ nhìn ra.

- Uông Phong, người có thể rời đi.

Gã thư sinh tên Uông Phong dạ một tiếng, rồi kính cẩn xoay người rời đi. Trong gian phòng lúc này chỉ còn lại ba người A Công, Mạnh Hạ và Ti Mệnh.

Mạnh Hạ mục quang dán chặt lên người Ti Mệnh, chính là đang dùng ánh mắt dò xét làm cho Ti Mệnh trong lòng trở nên khẩn trương.

Lúc này thì A Công mở miệng nói:

- Ti Mệnh, lại đây, đứng bên cạnh A Công.

Ti Mệnh lập tức nghe lời, chạy đến đứng ngay sau lưng A Công, cúi mặt xuống, không dám đối diện với ánh nhìn của Mạnh Hạ.

Còn Mạnh Hạ, ông ta vốn đã đoán được mục đích của A Công, đó chính là vì đứa nhỏ đứng trước mặt mình. Nếu như lúc trên thành chỉ là tùy tiện dò xét, còn bây giờ thì trực tiếp chính diện, nhưng Mạnh Hạ vẫn không thể cảm giác được điều gì cả, chỉ duy kỳ lạ một điều là không có dao động khí huyết mà thôi. Đây rõ ràng là do chưa mở ra Thiên Khải. Vậy mà không hiểu sao, Mạnh Hạ lại cảm giác Ti Mệnh có gì đó liên quan đến cuộc trò chuyện trước đó giữa ông ta và A Công.

Sau đó ông ta thu lại mục nhãn, nói:

- Người cần đến cũng đã đến rồi, Dịch Ân, nói yêu cầu của ông đi.

A Công sâu thăm trong đôi mắt chợt lóe lên một vầng tinh quang, từ từ trả lời:

- Ta muốn ông trong thời gian đại diện diễn ra có thể để cho đứa nhỏ này vào Bách Thảo đường, đồng thời cho nó xem qua Đạo Thần Điển để tham khảo. Đây là yêu cầu thứ nhất.

Mạnh Hạ chân mày nhíu lại. Bách Thảo đường chính là nơi các Y sư nghiên cứu về Y đạo trăm năm qua của bộ lạc Phong Tuyết, còn Đạo Thần Điển là một quyển điển tịch mà trước đây trước khi A Công tiên nhiệm tạo hóa đã truyền lại cho Mạnh Hạ. Muốn vào Bách Thảo đường, vấn đề này có lẽ không thành vấn đề. Nhưng còn Đạo Thần Điển thì...

- Ông đang băn khoăn về Đạo Thần Điển?

Thấy Mạnh Hạ do dự, A Công có lẽ đoán được, liền mỉm cười nói. Mạnh Hạ thở dài, gật đầu định nói gì đó thì A Công đã lên tiếng trước:

- Mạnh Hạ, ông nói thử ta nghe xem, mấy chục năm qua, ông hiểu được bao nhiêu thứ trong Đạo Thần Điển?

- Cái này... Đạo Thần Điển được viết từ cổ ngữ, ta chỉ có thể hiểu được một chút bên ngoài. Vả lại, nó cũng chỉ là một quyển tàn thư. Dịch Ân, sao người không đổi một yêu cầu khác thích hợp hơn với nó. Để nó xem Đạo Thần Điển chẳng khác gì phí phạm một cái yêu cầu cả.

Mạnh Hạ không hiểu thâm ý bên trong mục đích của A Công là gì, chỉ cảm thấy để cho Ti Mệnh tìm hiểu Đạo Thần Điển là một điều vô nghĩa. Bản thân ông ta từ rất lâu đã tiếp nhận Đạo Thần Điển, tiêu tốn không ít thời gian để lĩnh ngộ hàm ý ẩn bên trong. Chỉ là ngôn ngữ viết ra Đạo Thần Điển quá khó hiểu, bằng tài trí của Mạnh Hạ cũng không thể hiểu hết toàn bộ. Chưa nói đến nó chỉ là một quyển tàn thư nữa, muốn biết được căn bản không có khả năng. Trừ khi là Dịch Ân hiểu được cổ ngữ.

Trong trí nhớ của Mạnh Hạ, Dịch Ân dường như không có biết qua cổ ngữ này. Vả lại, nếu như là Dịch Ân muốn tìm hiểu, chỉ cần nói một tiếng, Mạnh Hạ tuyệt đối sẽ không từ chối. Nhưng đằng này, Dịch Ân lại để cho một tiểu tử mười lăm mười sáu tuổi đọc nó.

- Cái này ông không cần để tâm, chủ yếu là ông có đồng ý hay không thôi.

Dường như đối với lời khuyên của Mạnh Hạ, A Công hoàn toàn không mảy may để tâm đến. Thấy vậy, Mạnh Hạ chỉ đành ôm một bụng nghi vấn mà đồng ý thôi.

- Nếu ông đã quyết thì ta sẽ không khuyên can nữa.
- Yêu cầu thứ nhất coi như xong. Còn yêu cầu thứ hai...
- Chậm đã.

A Công chưa kịp nói thì đã bị Mạnh Hạ chặn ngang.

- Hai yêu cầu ta đều đã đáp ứng, ông còn muốn cái gì nữa?
- Hắc hắc, để cho đứa nhỏ này xem Đạo Thần Điện không phải là yêu cầu. Đứa nhỏ này có thể coi như là cháu của ta, ông là trưởng bối dĩ nhiên là phải có tặng vật cho nó. Lại nói, Đạo Thần Điện dù ông phân phát hết cho toàn bộ tộc nhân bộ lạc Phong Tuyết cũng chưa chắc có người buồn quan tâm đến. Tặng vật Đạo Thần Điện này nói như ta và ông thì là quý báu, nhưng đối với đám tiểu bối này thì chẳng khác thì một đồ vật bỏ xó cả.

Mạnh Hạ nghe A Công nói như vậy thì hừ lạnh một tiếng. Dịch Ân từ xưa đã là một kẻ đa mưu túc trí, Mạnh Hạ đã rất đề phòng rồi, rốt cuộc vẫn sơ hở dậm vào cái bẫy mà A Công bày ra sẵn.

- Hừ, coi như để cho lão quỷ ông chiếm tiện nghi.
- Hắc hắc, cảm tạ lời khen.

Bị gọi là “lão quỷ”, A Công không có nổi giận mà ngược lại cảm thấy đó là lời khen, giọng cười trầm đục vang lên trong gian mật thất đá.

- Yêu cầu thứ hai, để sau khi đại điển kết thúc thì hẳn nói cũng không muộn.

Chiếm được tiện nghi của Thượng man không phải ai cũng làm được. Ti Mệnh đứng ở sau lưng nội tâm cực kỳ bội phục, đồng thời đối với A Công càng thêm sùng bái.

- Ta cáo từ trước, ngày mai ông cho người đưa nó đến Bách Thảo đường.

Sau một hồi thì A Công đứng dậy, Ti Mệnh hành lễ với Mạnh Hạ rồi đi theo sau lưng A Công rời khỏi chỗ này. Mạnh Hạ ánh mắt trầm tư nhìn bóng lưng A Công, trong đôi mắt lóe lên một tia ám quang.

***** Quyển 1: Ti Mệnh *****

Ti Mệnh bước theo sau lưng A Công, đã mười mấy năm trôi qua, cái bóng lưng này đã già đi rất nhiều. Hắn trong lòng trước đây mong ước trở thành một đệ tử mạnh mẽ để có thể chia sẻ gánh nặng với A Công. Nhưng mà cho đến tận bây giờ, hắn vẫn chưa thể giúp được.

Chẳng biết từ lúc nào, A Công xoay mặt lại, trông thấy gương mặt trầm tư của hắn. Giọng A Công trầm ấm cất lên:

- Ti Mệnh, người đang suy nghĩ gì đấy?

Nghe A Công hỏi, Ti Mệnh mới giật mình tỉnh ngộ. Sau đó liền hỏi:

- A Công, vừa nãy A Công và Thượng man đại nhân nói về Đạo Thần Điện, đó là cái gì vậy?

Trên đường theo A Công về, hắn cũng suy nghĩ về Đạo Thần Điện. Trước đó nghe ý tứ của Mạnh Hạ, Đạo Thần Điện này có lẽ là một quyển kỳ thư rất quý báu được truyền thừa từ thời xa xưa, người bây giờ khó có thể lĩnh ngộ được. Ngay cả đại trí giả như Mạnh Hạ cũng không hiểu ý nghĩa tồn tại của Đạo Thần Điện, thế nhưng A Công lại muốn Ti Mệnh xem nó, khiến cho nội tâm hắn rất nghi vấn.

Chỉ nghe A Công “ồ” lên một tiếng, rồi nói:

- Đạo Thần Điển, A Công chỉ biết nó là một có từ thời cổ Man hoang, A Công đời trước của Phong Tuyết bộ lạc ngẫu nhiên mà có được. Đáng tiếc, ngôn ngữ bên trong Đạo Thần Điển không ai hiểu được. Khi còn trẻ, A Công từng có cơ hội xem qua Đạo Thần Điển một lần, dĩ nhiên A Công cũng chẳng hiểu được gì cả.

Vừa chậm rãi bước ra khỏi điện thờ, A Công vừa ôn tồn giải thích.

- Ngay cả A Công và Thượng Man đại nhân cũng không hiểu, vậy tôi đọc nó có ý nghĩa gì chứ?

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 11: Một Lời Hứa, Năm Tháng Sau Đây Liệu Sẽ Trở Thành Hiện Thực?

Ti Mệnh càng thêm khó hiểu với thâm ý kỳ lạ của A Công.

- Có thể người và ông ta không hiểu mục đích của A Công là gì, nhưng người cứ an tâm, A Công chưa từng làm việc gì bất lợi cho người cả.

A Công nhìn hắc, khước miệng nở nụ cười thần bí, rồi không nói gì thêm nữa. Vận chuyển man lực gọi ra đại điêu, bảo Ti Mệnh leo lên lưng đại điêu rồi cả hai rời khỏi điện thờ.

***** Quyển 1: Ti Mệnh *****

Bây giờ đang là ban đêm. Tuyết vẫn rơi đầy trời, mùa đông dường như vẫn chưa có dấu hiện muốn nhường chỗ cho mùa xuân ấm áp. Tại khu nghỉ ngơi của U Đô bộ lạc, ánh lửa hồng sáng rực giữa màn đêm, khiến cho không khí ấm áp lên hẳn. A Công thì đã đi nghỉ ngơi, di chuyển một thời gian dài như vậy khiến cho man lực hao tổn không ít.

Những người còn lại thì bị Đồng Tường phân phó thay nhau canh gác. Bọn họ giờ đang ở bên trong một bộ lạc khác, không thể không cảnh giác được.

Kha Thiên Lạc thì đang ở một góc tĩnh tâm tu luyện, hai tên thanh niên cùng đến đây với Kha Thiên Lạc thì đang tranh thủ luyện tập với nhau.

Còn Ti Mệnh và Tang Tương thì lại không có mặt ở đây.

Hai người bọn chúng đang nắm tay nhau đi dạo trên đường phố. Bởi vì đêm xuống nên hoạt động trong thành không còn nhộn nhịp nữa. Lại đang giữa mùa đông tuyết rơi đầy trời, cũng chẳng ai muốn đi ra khỏi nhà cả.

Lúc này Ti Mệnh mặc bộ quần áo dày cộm. Hắn chỉ là một người bình thường, dù đã mặc đồ rất dày rồi, thế nhưng không khí se lạnh vẫn làm cho hắn rất khó thở. Cũng may là A Công đã tặng cho hắn một miếng ngọc bội có khả năng tị hàn, vậy nên dù khí trời rất lạnh, hắn vẫn có thể chịu đựng được.

Đi bên cạnh hắn là Tang Tương. Cô gái này hôm nay mặc một bộ đồ màu hồng nhạt, tóc tai chải chuốt rất tinh tế, rất khác với vẻ ngoài hoang dã năng động như lúc còn ở trong bộ lạc. Nói đến, nha đầu này năm nay cũng gần mười ba tuổi, tuy là sinh hoạt tại một bộ lạc nhỏ như U Đô bộ lạc, thế nhưng da dẻ rất trắng trẻo, mềm mại tựa như bông tuyết đang rơi vậy. Đôi mắt sáng lấp lánh như ngôi sao, sóng mũi cao, cái miệng nhỏ trái tim mỗi lần cười lên là tựa như trăm hoa cùng nở vậy. Giờ vẫn chưa đến tuổi phát dục, thế nhưng một vài năm nữa thôi, nha đầu này tuyệt đối chính là một đại mỹ nhân khiến cho các nam tử xếp hàng dài theo đuổi.

Ti Mệnh đưa mắt nhìn sang, chỉ thấy mái tóc đen bóng mượt mà đã bị vô số bông tuyết bám vào. Hắn nhẹ nhàng đưa tay lên hất đi những cánh hoa tuyết đó. Mà Tang Tương cũng không vì thế mà giật mình, biểu tình hết sức tự nhiên, như thể mặc cho hắn muốn làm gì thì làm.

Đi cũng cách khá xa chỗ cư ngụ U Đô bộ lạc rồi. Ti Mệnh bỗng đưa mắt nhìn đến chỗ một gốc cây, nói:

- Tương nhi, chúng ta qua bên kia nghỉ ngơi một lúc.

Tang Tương mỉm cười gật đầu, rồi cả hai nắm tay nhau đi qua bên đó ngồi. Chỗ này khá vắng người qua lại. Ti Mệnh dùng vạt áo lau sạch gốc cây, để cho Tang Tương ngồi xuống. Còn hắc thì ngồi phía đối diện, ánh mắt dịu dàng nhìn nàng, nói:

- Ngày mai đại thử bắt đầu, em phải bảo vệ mình thật tốt.

Tang Tương mỉm cười then thùng gật đầu, trông thấy gương mặt của nàng lúc này hơi ửng hồng lên.

- Anh sẽ đến xem chứ?

Giọng nói trong veo tựa như âm thanh của tự nhiên khe khẽ vang từ cái miệng nhỏ xinh ấy.

- Ta sẽ xin phép A Công, hy vọng A Công cho ta đến xem đại thử.

Hắc ôn nhu nhìn Tang Tương, rồi nói tiếp:

- Em không cần phải cố gắng quá sức, an toàn của bản thân mới là thứ yếu. Với thiên phú của em, dù không đạt thứ hạng cao thì cũng sẽ được cao tăng Phong Tuyết bộ lạc chú ý đến. Nếu em xảy ra chuyện gì, ta sẽ rất đau lòng.

Ti Mệnh nhìn nàng bằng ánh mắt ấm áp triền miên, trong ánh sáng mờ mịt của một khóm lửa nào đó chiếu rọi, gương mặt của nàng càng ửng hồng thêm, nhưng nàng không ngượng ngùng như khi trước nữa, mà thay vào đó là một nụ cười viên mãn.

Tang Tương cầm tay hắc kéo tới sát gần mình, để cho hắc ngồi ngay bên cạnh, rồi sau đó nghiêng đầu ngồi tựa vào bờ vai nhỏ nhắn.

- Đêm trước khi cùng với A Công đến Phong Tuyết bộ lạc, em đã nằm mơ.

Giọng nói dễ nghe thủ thủ bên tai hẳn.

- Trong giấc mơ, em trông thấy khung cảnh thế giới đang dần sụp đổ. Trong thế giới ấy, có một cô gái ngồi trong một ngôi đền đồ sộ, hướng ánh mắt ra nhìn ánh bình minh cuối cùng.

- Cô độc một mình trong thế giới đồ sộ, có lẽ cô ấy cô đơn lắm.

Ti Mệnh hơi ngẩn ra, nhưng sau đó nói suy nghĩ của mình. Chỉ là Tang Tương lại lắc đầu, nói tiếp:

- Em không nghĩ như vậy. Bởi vì trông sắc mặt của ấy trong khoảng khắc cuối cùng lại rất viên mãn. Em trông thấy cô gái đó nhẹ nhàng nâng niu một viên đá nhỏ trong tay, hình như viên đá này đã cứu mạng của cô ấy, bởi vì cô ấy nói không cảm thấy cô đơn, ngược lại còn cảm thấy rất ấm áp khi có nó ở bên cạnh. Trước khi em tỉnh lại, em có nghe cô ấy nói, nếu có kiếp sau, nếu có kiếp sau, cô ấy sẽ bảo vệ nó, giống như những gì nó đã làm với cô ấy.

Kể xong giấc mơ của mình, Tang Tương lại quay sang nhìn Ti Mệnh, bàn tay nhỏ nhắn ôm sát lấy cánh tay Ti Mệnh, giống như đang cố giữ thứ gì đó quan trọng nhất với mình vậy.

- Ti Mệnh, anh sẽ ở bên em, bảo vệ em, giống như viên đá đã bảo vệ cô gái đó chứ?

- Bảo vệ?

Ti Mệnh nhìn nàng, đối diện với ánh mắt dịu dàng của nàng, bỗng khuôn mặt hẳn hơi lặng xuống. Nàng nhìn hẳn, hẳn cúi đầu, bên ngoài kia tiếng gió gào rít lên, cuốn bay những bông tuyết vào hư vô bất tận. Bất giác có tiếng thở dài của ai đó vang lên trong màn đêm, tiếng thở dài tang thương mang theo nỗi niềm tiếc hận.

- Sau này, khi em lớn lên, em sẽ ngắm nhìn thế giới rộng lớn. Ngoài đó, sẽ có rất nhiều cường giả mạnh mẽ, thậm chí còn mạnh hơn cả A Công. Chỉ có những người đó mới có tư cách ở bên em, bảo vệ em. Còn ta, chỉ chục năm nữa thôi sẽ hóa thành đồng xương trắng.

Tiếng gió gào ngoài kia như là tiếng than thở của Ti Mệnh vậy. Trên môi hắn xuất hiện một nụ cười, đó là nụ cười khổ, nụ cười u buồn. Đêm nay được nắm tay Tang Tương cùng nhau đi dạo trên con đường, hắn ước gì có thể cùng nàng nắm tay nhau đi mãi, cho đến khi biến hóa thành nương dâu, cảm giác ấm áp đặc biệt ấy khiến hắn rất vui sướng.

Nhưng có lẽ cảm giác ấy chỉ xuất hiện trong đêm nay thôi. Hồi ức đêm nay, có lẽ sẽ trở thành hồi ức đẹp đẽ nhất trong đời hắn.

Bất giác Tang Tương dang rộng vòng tay nhỏ của mình ôm chặt hắn lại. Gương mặt tiến sát tới gần hắn, hương thơm từ cơ thể của nàng lọt vào mũi hắn, thật nhẹ nhàng và quyến rũ. Trong sự kinh ngạc, bờ môi hồng của nàng tiến sát tới gần, áp vào miệng của hắn. Cảm giác ngọt ngào lăn tràn chạy khắp thân thể hắn.

Đêm này, một đêm tuyết rơi rất đẹp, giống như cảm giác hạnh phúc của Ti Mệnh vậy.

Nàng lại nhìn hắn, đó là một ánh mắt chân thành không pha tạp bất kỳ một thứ cảm xúc nào khác, nàng nói:

- Trên đời này, chỉ có duy nhất một người ở bên em, đó chính là anh. Anh... hứa với em chứ?

Cuối cùng, hắn mỉm cười đáp lại sự chân thành của Tang Tương, từ tốn trả lời:

- Được, ta hứa.

Trời cũng đã dần về khuya. Tuyết ngoài trời vẫn rơi bất tận, đâu đó có ánh lửa hắt lên những bông tuyết đang rơi đầy trời, ánh sáng phản chiếu tạo nên một quang cảnh tuyệt đẹp, tuyết tạo thành một tấm màn trắng xóa dung nhập vào đất trời. Một đêm khiến cho người ta thật khó quên.

Ti Mệnh và Tang Tương đang trên đường trở về nơi nghỉ ngơi của bộ lạc, những đóa hoa tuyết phủ lên người hai người bọn chúng, nhìn từ xa giống như hai ông bà lão đi chung trên một con đường lẳng động năm tháng.

Nụ cười của Tang Tương vẫn chưa tan đi, đó là một nụ cười thuần khiết, nụ cười hạnh phúc của năm tháng tuổi trẻ, nó mang theo bao nhiêu ý nghĩa muốn nói ra. Bóng hình của nàng trong đêm tuyết rơi, một bóng hình nhỏ nhắn, nhẹ nhàng tựa cánh hoa, thanh âm nhẹ nhàng, nụ cười trong veo... dường như tất cả những điều đẹp đẽ ấy hóa thành ký ức vĩnh hằng in sâu vào trong tâm trí hần.

Ti Mệnh cõng nàng trên lưng, hai hàng mi của nàng đã khép lại, dường như đã chìm vào giấc ngủ rồi. Hần tuy không thể ngắm nhìn được gương mặt của nàng khi ngủ say, nhưng hần biết, lúc này đây, nàng đang rất vui, giống như hần vậy. Chỉ là không biết, niềm vui này sẽ kéo dài bao lâu.

Đi trên con đường màu trắng này, một quãng đường khá dài, hần tự hỏi liệu năm tháng trôi đi, sau này, liệu hần và... nàng sẽ còn có thể vô tư vui vẻ như vậy không?

Năm tháng vô tình, không ai biết trước chuyện gì sẽ xảy ra.

Bóng người bước đi, tuyết phủ đầy trời, dần dần khuất đi. Cho đến khi không thấy được nữa.

***** Quyển 1: Ti Mệnh *****

Trời còn chưa sáng, nhưng Ti Mệnh đã thức dậy từ rất sớm. Hôm nay tuyết đã ngừng rơi, một ngày thích hợp để tiến hành đại thử. Chỉ là, đại thử dù diễn ra khi nào cũng không có ý nghĩa gì với hắn cả. Có chăng thì cũng chỉ là A Công cho phép đến cổ vũ cho Tang Tương.

Ti Mệnh đứng sau lưng A Công, còn A Công thì ngửa đầu lên nhìn bầu trời, Ti Mệnh không nhìn thấy được sắc mặt của ông như thế nào, nhưng hắn đoán, có lẽ ông đang lo lắng điều gì đó. Bỗng ông cúi đầu nhìn hắn, đột nhiên hỏi một câu:

- Ti Mệnh, người có từng nghĩ sẽ đi du lịch bên ngoài không?

Đọc nhanh nhất tại: mht.vn

FB: Ảnh Nguyệt sơn trang

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 12: Đến Bách Thảo Đường

Sắc mặt của ông rất trầm tĩnh, khiến cho người ta không cách nào đoán ra được ông đang suy nghĩ điều gì. Ti Mệnh ngạc nhiên, sau đó cúi đầu suy nghĩ một hồi lâu, rồi liền trả lời:

- Hồi còn nhỏ tôi nghe A Công kể về chuyến đi lúc còn trẻ, tôi cũng muốn bản thân có thể ngắm nhìn thế giới rộng lớn ngoài kia một lần. Nhưng tình cảnh của tôi hiện tại, có lẽ ở lại bộ lạc thì vẫn tốt hơn. Như vậy tôi có thể tranh thủ được khoảng thời gian của mình để giúp bộ lạc phát triển.

- Ti Mệnh, tài năng của một người không thể nhìn bằng mắt thường được. Có lẽ trong lòng người luôn mang suy nghĩ nặng nề là bản thân bất tài, nhưng tương lai không ai có thể biết trước được. Cuộc sống ở bộ lạc không thích hợp với người.

A Công giọng nói khàn khàn, ánh mắt nhìn về phía hư vô xa xăm, chậm rãi nói. Có cơn gió lạnh buổi sớm mai, mang theo hơi thở tang thương của đất trời nhẹ nhàng thổi qua thân thể gầy còi của A Công, áo bào đen thổi tung bay trong gió.

- A Công, người muốn đuổi tôi khỏi bộ lạc sao?

Ti Mệnh giật mình, trong lòng không khỏi dâng lên một cảm giác sợ hãi. Đầu óc hắn xuất hiện vô số suy nghĩ, là vì bản thân bất tài hay là đã phạm phải lỗi lầm gì khiến cho A Công muốn đuổi mình? Hắn chạy đến đứng trước mặt A Công, rồi sau đó quỳ gối xuống, đôi mắt đã rơm rơm nước mắt.

- A Công, bộ lạc là tất cả đối với tôi, đừng đuổi tôi khỏi bộ lạc.

A Công nhìn hắn thất thần thế kia, không khỏi lắc đầu thở dài một tiếng.

- Đứa nhỏ ngốc này, A Công khi nào muốn đuổi người khỏi bộ lạc. Mau đứng dậy đi.

Vừa nói, A Công vừa bước tới gần hắn, đôi tay nhăn nheo đẩy tang thương chậm rãi nâng hắn đứng dậy. Nhìn sâu trong đôi nhãn mục, A Công cảm nhận được hắn rất quý trọng U Đô bộ lạc.

- Bộ lạc mãi mãi là nhà của người, điều này vĩnh viễn không thay đổi. Chỉ là Ti Mệnh à, nếu con cứ ở mãi trong bộ lạc, con sẽ không thể thay đổi được bản thân. A Công cảm nhận con sẽ thay đổi nếu bước ra thế giới bên ngoài.

A Công nhìn hắn mỉm cười, rồi lại nói tiếp:

- Người có khi nào tự hỏi bản thân rằng: mình là ai, mục đích tồn tại của mình là gì, và đã hiểu được chính bản thân mình?

- A Công, không lẽ người biết thân thế của tôi?

Ti Mệnh dĩ nhiên không hiểu ý tứ của A Công, nhưng sau đó lại nghĩ về thân thế của mình thì lập tức hỏi.

Chỉ thấy A Công lắc đầu, lại đưa mắt nhìn về nơi phương xa bất tận.

- A Công không biết, và cũng không ai biết, ngoại trừ chính bản thân người.

A Công thần thần bí bí, làm cho Ti Mệnh như bước vào một vùng vù khí, không cách nào tìm thấy được phương hướng. Hắn cứ cảm nhận rằng dường như mình đã hiểu ra điều gì đó trong câu nói của A Công, nhưng càng nghĩ thì lại càng trở nên rối bời hơn.

- Ti Mệnh, hãy suy nghĩ kỹ những gì A Công nói hôm nay. Khi nào người nhận thức mình là ai, nhận thức được người chính là người, hãy tìm A Công, A Công sẽ trả lời nghi vấn cuối cùng.

- Đến rồi, Ti Mệnh, người đi đi. Khi nào Thiên Lạc và Tang Tương thi đấu, A Công sẽ cho người đến gọi người.

Ở trên bầu trời xuất hiện một điểm đen, tốc độ bay khá nhanh, trong giây lát đã hiện ra một nam tử trẻ tuổi đang cười một tấm thảm. Người này chính là Uông Phong, hôm qua đã dẫn Ti Mệnh đến điện tể.

Uông Phong bước xuống tấm thảm, sau đó kính cẩn hành lễ với A Công. Ngày hôm qua trông thấy cách xử sự của Thượng man Mạnh Hạ với A Công, trong lòng hắn liền hiểu chắc chắn quan hệ giữa hai người không hề tầm thường. Vậy nên phong cách xử sự vô cùng cẩn trọng, không dám thất lễ.

A Công gật đầu, rồi để cho Ti Mệnh theo Uông Phong đến Bách Thảo đường. Trên tấm thảm, bóng lưng Ti Mệnh và Uông Phong khuất dần. A Công đứng bên dưới nhìn theo, trong đôi tuệ nhãn lắng đọng năm tháng vô biên, tất cả hóa thành một tiếng thở dài, theo cơn gió lạnh buổi sáng sớm bay về cõi hư vô.

***** Quyển 1: Ti Mệnh *****

Bách Thảo đường chính là nơi nghiên cứu y đạo của Phong Tuyết bộ lạc. Nơi này có thể xem là một trong những địa điểm trọng yếu nhất của Phong Tuyết bộ lạc, chỉ đứng sau điện tế mà thôi.

Từ trên nhìn xuống, Bách Thảo đường này cực kỳ rộng lớn, ước chừng rộng cũng phải gần bằng phạm vi U Đô bộ lạc. Linh khí rất đậm đặc, hương thơm nhẹ nhàng từ thảo dược man mác lan tỏa trong không gian, khiến cho người ta vừa ngửi thấy liền sáng khoái tinh thần.

Uông Phong điều động tầm thăm hạ thấp xuống, sau đó thu lại tầm thăm vào trong người. Ti Mệnh đưa mắt nhìn lên tầm bảng phía trên cao có khắc ba chữ “Bách Thảo đường”, đứng hai bên là hai gã thị vệ cao lớn, khí tức trên người tỏa ra, chính là Dẫn Huyết cảnh tầng thứ sáu.

Nếu như ở tại U Đô bộ lạc, địa vị của hai gã này nhất định sẽ rất cao. Trông thấy Uông Phong, hai người kai ôm quyền cúi chào.

- Uông đại nhân, hôm nay là ngày tiến hành đại điển, tại sao lại đến Bách Thảo đường này?

Gã thị vệ đứng bên trái nhìn Uông Phong hỏi.

- Ta đến đây có chút việc. Có Trác tiền bối trong Bách Thảo đường không?

- Trác tiền bối đã ra ngoài tìm tộc trưởng từ sớm.

- Ra là thế. Cũng không có việc gì quan trọng, là A Công bảo ta đưa tiểu tử này đến Bách Thảo đường. Thời gian này hẳn sẽ học tập tại đây, ngoại trừ một số cấm khu, còn lại thì cứ để hẳn tự do. Ta còn có việc, hai người các người thay ta hướng dẫn hẳn nhé.

Uông Phong nói xong thì cười tầm thăm man văn của mình bay đi. Hai gã thị vệ nhìn nhau, rồi sau đó nhìn Ti Mệnh, chân mày nhíu lại. Bởi vì

trên người của Ti Mệnh họ không cảm nhận bất cứ dao động khí huyết nào. Không cảm nhận được thì chỉ có hai nguyên nhân, một là đối phương tu vi quá cao khiến cho người ta không nhìn thấu được, còn loại thứ hai là chưa mở Thiên Khải.

Trong mắt bọn họ, Ti Mệnh dĩ nhiên thuộc về loại người thứ hai. Chỉ là có chút gì đó khiến cho hai người họ cảm thấy kỳ quặc nữa, còn kỳ quặc chỗ nào thì bọn họ không thể giải thích được. Một gã bước tới gần Ti Mệnh, cơ thể hắn rất đồ sộ, thiếu điều che lấp cả Ti Mệnh, trên người không có ý che dấu khí tức, làm cho Ti Mệnh sợ tái xanh cả mặt.

- Người tên gì? Trước giờ ta chưa từng thấy mặt người, là người của bộ lạc khác sao?

Giọng nói của gã ta như tiếng sấm nổ vang lên bên tai. Ti Mệnh lùi lại, trên trán mồ hôi lạnh túa ra, lắp bắp trả lời:

- Tôi... tôi tên Ti Mệnh, tộc nhân U Đô bộ lạc.

- U Đô bộ lạc, là bộ lạc nhỏ nằm ở núi U Đô sao?

Giọng nói sấm nổ lại cất lên, Ti Mệnh gật đầu lia lia.

- Ta là Liêu Trung Hào. Đi theo ta, ta sẽ hướng dẫn người một lần.

Liêu Trung Hào dò xét một hồi thì bắt đầu dẫn hắn vào Bách Thảo đường. Đường như xung quanh Bách Thảo đường có bố trí cấm chế, thế nên bước vào bên trong thì Ti Mệnh liền cảm giác rất khác biệt với bên ngoài. Linh khí nơi này rất dồi dào, không khí ấm áp, so với sự giá lạnh bên ngoài thì dễ chịu hơn rất nhiều.

Trong Bách Thảo đường này có rất nhiều ô đất trống, trên những ô đất này theo như giải thích của Liêu Trung Hào thì đó chính là thảo dược đang

gieo trồng. Mà linh khí bên trong thích hợp để thảo dược này sinh trưởng, vài chục năm là có thể thu hoạch được.

Những thảo dược sau khi thành thực thì đem đi bào chế thành linh đan diệu dược, không chỉ giúp thực lực Phong Tuyết bộ lạc biến mạnh, mà đem trao đổi với các bộ lạc khác thì có thể đem lại một nguồn kinh tế rất lớn.

Sau khi được hướng dẫn một vòng thì Ti Mệnh và Liêu Trung Hào đi đến chỗ trung tâm Bách Thảo đường. Đó là một tòa nhà đá rất lớn, trông kiến trúc có nét khác biệt hơn với bên ngoài. Bởi vì hôm nay là ngày bắt đầu đại điển, thế nên ngoại trừ người phụ trách trông coi thì chẳng còn ai cả, chứ nếu là ngày thường thì rất đông người ra vào.

Liêu Trung Hào không cùng Ti Mệnh đi vào bên trong, chỉ căn dặn hẳn lại một lần nữa rồi sau đó trở ra, tiếp tục thực hiện nhiệm vụ của mình.

Ti Mệnh bước vào trong gian nhà, trông thấy không gian bên trong thì hẳn liền mắt chữ a mồm chữ o. Bởi vì bên trong đâu đâu cũng nhìn thấy sách, có những giá sách cao đến nỗi phải ngược đầu lên nhìn. Đây chính là một cái thư viện khổng lồ.

- Đồng sách thế này, đọc hết chắc ta già rụng răng luôn quá.

Ti Mệnh đứng ngây ngốc nhìn đồng sách, thầm mếu máo. Lại nói, Phong Tuyết bộ lạc xuất hiện đã từ rất lâu, tiến giai trung giai bộ lạc được hơn ba trăm năm, thế nên kiến thức tích lũy như thế này cũng không có gì gọi là quá cả. Chỉ là thời gian hẳn ở tại Bách Thảo đường này rất ngắn, còn sách thì rất nhiều, căn bản không thể lựa chọn được cần phải bắt đầu ở đâu cả.

Bỗng sự nhớ lại vật lúc này Ưông Phong đưa cho hẳn khi đến đây. Chỉ thấy hẳn móc từ trong ngực áo ra một khối vải vuông, bên trong hình như đang bọc thứ gì đó.

- A Công nói thứ này rất quan trọng đối với ta. Vậy thì bắt đầu từ nó vậy.

Đọc nhanh nhất tại: mht.vn

FB: Ảnh Nguyệt sơn trang

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 13: Lĩnh Ngộ

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 13: Lĩnh ngộ

Ti Mệnh để nó xuống bàn, rồi sau đó chậm rãi mở bọc vải bên ngoài ra. Ở bên trong thì ra là một cái hộp gỗ màu đen tuyền, hoa văn xung quanh hộp cổ được chạm khá thô, toát ra một loại khí tức xưa cũ. Nghe A Công nói hắn và thứ đặt bên trong hộp gỗ này có mối liên hệ nào đó, mà vật này lại là truyền thừa cổ xưa, lai lịch ắt không nhỏ, vậy nên trong giây lát trái tim hắn đập thành thịch, hắn đang rất hồi hộp.

Hít sâu một hơi lấy tinh thần, trấn tĩnh lại cảm giác hồi hộp của mình, rồi sau đó Ti Mệnh cẩn thận mở cái khóa ở bên trái hộp gỗ. Một âm thanh *ti lạp* khe khẽ vang lên. Ti Mệnh đưa mắt tập trung nhìn vào vật bên trong hộp gỗ.

Đó là một quyển sách thoạt trông rất cũ kỹ, hiển nhiên là do bị tuế nguyệt tang thương bào mòn, làm cho người ta nảy sinh một cảm giác ảm đạm. Quyển sách này không biết là vị đại năng nào viết ra, bên trong ẩn giấu huyền cơ gì, Ti Mệnh trong lòng xuất hiện sự tò mò cùng hồi hộp lạ kỳ.

Bàn tay Ti Mệnh sờ vào mặt sách, không hiểu sao lại có gì đó khá quen thuộc, làm cho hắn càng tò mò hơn nữa. Hắn cầm quyển sách lên, khẽ vuốt ve nó.

- Đây chính là Đạo Thần Điển mà A Công nói ư? Đạo Thần... Đạo Thần... cái gì gọi là Đạo Thần?

Ti Mệnh trong khóe mắt hiện lên một tia linh quang, miệng thều thào tự nói. Bỗng nhiên hắn giật mình một cái, khuôn mặt non trẻ hơi ngẩn ra, không hiểu sao trong đầu lại xuất hiện mấy câu hỏi quái lạ như vậy. Tựa hồ chính bản thân đã ngộ ra thứ gì đó, chỉ là cảm giác đó vừa thoáng hiện ra thì lập tức biến mất, cứ như kim rơi vào biển, không cách nào lần mò ra được.

Tuy vậy, Ti Mệnh vẫn cảm thấy hơi vui mừng. Dường như đúng như A Công nói, Đạo Thần Điển này có lẽ có duyên với hắn.

Lại nhìn trang sách đầu tiên, trang đầu tiên ngoại trừ tại chính giữa có một cái đồ án một đen một trắng, giống như hai con nòng nọc đang giao hòa với nhau ra thì không còn gì khác. Đồ án này nhỏ bằng đầu ngón tay, lại nằm ở giữa trang giấy trắng nữa làm cho nó trở nên nổi bật.

Ti Mệnh tập trung nhìn vào đồ án này, bất giác đưa tay chạm vào nó. Đột nhiên tinh thần não hải của hắn rung lên. Hắn nhìn thấy ở trước mắt mình là một luồng sinh khí khổng lồ, sinh khí cực kỳ ấm áp, mang hơi thở sinh mệnh cực kỳ đậm đặc, mà hắn chính là kẻ chủ quản luồng sinh khí cực đại này. Chỉ thấy khí tức ấm áp này ngày càng nóng lên, chỉ giây lát sau thì đã chạm đến cực điểm, tưởng tượng rằng dương khí này khủng bố đến nỗi thiêu đốt cả một phiên không gian.

Ti Mệnh hoảng sợ, hai mắt theo bản năng nhắm chặt lại. Bỗng nhiên khi đó, từ trong luồng dương khí nóng bỏng xuất hiện một luồng hàn khí yếu ớt. Không hiểu bằng cách nào, luồng khí âm hàn này ngày càng trở nên

lớn mạnh, dần dần thôn phệ dương khí. Một lúc sau, cảm giác nóng bỏng tiêu thất, thay vào đó là giá lạnh cùng cực.

- Chuyện gì thế này?

Ti Mệnh không nhịn được hoảng sợ, rống lên một tiếng. Bởi vì lai luồng khí tức âm dương này liên tục hoán đổi vị trí cho nhau, một trắng một đen xoay tròn, cực kỳ giống với cái đồ án mà hắn nhìn thấy trên trang giấy đầu tiên của Đạo Thần Điển.

Đùng một tiếng nổ vang, đầu đó trong thiên địa hư không có một tiếng gầm vang lên, cứ như có một sinh mệnh mới chớm nở vậy. Ti Mệnh cố gắng đưa mắt nhìn về phía đó, như bỗng nhiên có một luồng lực lượng thần bí nào đó đột ngột lôi hắn đi. Hắn hét thảm một tiếng.

Có âm thanh giọt nước rơi xuống mặt đất, một tiếng *lộp độp* cực kỳ nhỏ bé vang ra từ giọt nước này. Tuy âm thanh rất nhỏ, nhưng chính nó đã khiến cho Ti Mệnh tỉnh lại. Nhìn hắn lúc này mồ hôi đầy đầu, mặt mày tái nhợt, trong ánh mắt lộ ra một tia hoảng sợ.

Hắn ngơ ngác nhìn xung quanh, nơi đây là một gian nhà đá khổng lồ có rất nhiều kệ sách, xung quanh ngoại trừ hắn ra thì không còn một bóng người nào khác. Chỗ này đích thị là Bách Thảo đường mà gã đại trán Phong Tuyết bộ lạc Liêu Trung Hào đã đưa hắn đến theo lệnh của Thượng man Mạnh Hạ.

Thở phào ra một hơi nhẹ nhõm, thì rất vừa này là mơ. Chỉ là không hiểu sao, giấc mơ đó cực kỳ chân thật. Rồi hắn lại nhìn cái đồ án trắng đen đó một lần nữa, miệng thều thào:

- Không lẽ cái đồ án trắng đen này chính là mô phỏng lại hai luồng chân khí nóng lạnh mà ta đã nhìn thấy sao?

Nhớ lại thời khắc đó, tựa hồ như thiên địa khai sinh vậy, cực kỳ hùng tráng làm cho người ta giật mình không thôi.

- Nếu như ta có được một phần sức mạnh như vậy thì tốt quá.

Ti Mệnh lắc đầu, như xộc lại tinh thần của mình. Thời gian không có nhiều, phải cố gắng học thuộc lòng Đạo Thần Điển này rồi còn phải tiếp tục xem các điển tịch Y đạo ở trong Bách Thảo đường này nữa. Thế nên Ti Mệnh lại tiếp tục lật trang giấy thứ hai ra xem.

Trong trang giấy thứ hai, khi nhìn vào thì hai hàng chân mày của Ti Mệnh chợt nhíu lại. Có biểu cảm như vậy là bởi vì trang giấy này ghi chữ ký tự hình vuông rất kỳ lạ mà hắn chưa từng nhìn thấy bao giờ.

- Đây là thượng cổ văn tự à?

Nội tâm Ti Mệnh tự hỏi mình một câu. Trang thứ hai này tổng cộng có bốn mươi chín ký tự hình vuông này. Mới liếc qua thì sẽ cảm thấy nó giống nhau, nhưng nếu để ý kỹ những nét ở bên trong hình vuông thì liền nhận ra nhiều điểm khác biệt.

Ti Mệnh tuy tự nhận mình có khả năng ghi nhớ kinh người, nhưng vừa nhìn thấy bốn mươi chín ký tự hình vuông này thì liền mếu máo cười khổ. Đừng nói là bốn mươi chín chữ, dù chỉ một chữ thôi cũng ghi nhớ cực kỳ khó khăn rồi.

Này đừng nói là nửa tháng, dù cho có thời gian mười năm đi nữa cũng chưa chắc hắn ghi nhớ hết được. Chẳng trách tại sao Thượng man Mạnh Hạ lại nói thiên hạ không có ai lĩnh ngộ được nó.

- A Công lần này cho ta một câu hỏi khó rồi!

Ti Mệnh cười khổ một tiếng. Nếu gặp là người khác, có lẽ sẽ ném Đạo Thần Điển này sang một bên rồi. Nhưng Ti Mệnh lại cực kỳ cố chấp, nếu

đã quyết tâm thì rất khó thay đổi được. Hắc tử nhỏ đã được A Công dạy, trên đời này không có câu hỏi nào không có lời giải, điểm quan trọng là kẻ đi tìm lời giải có quyết tâm hay không. Lại nói đến Ti Mệnh cực kỳ khát khao có được sức mạnh.

Khi mở trang đầu tiên nhìn thấy viễn cảnh khủng bố như vậy, nhất định là có liên quan đến những ký tự hình vuông này. Thế nên dù rất khó khăn, Ti Mệnh vẫn cố chấp cứng đầu ghi nhớ nó.

Ngặt nỗi hắc tử vừa mới nhớ được chữ đầu tiên, sang chữ thứ hai thì liền quên bén đi chữ đầu tiên, làm cho hắc tử dở khóc dở cười không thôi. Tuy nhiên, không vì thế mà hắc tử bỏ cuộc. Quên thì hắc tử học lại, cứ như vậy mà dồn toàn bộ tâm trí vào Đạo Thần Điển, xem đến nỗi mà quên mất khái niệm về thời gian.

Trong lúc não hải căng thẳng lên đến cực điểm, hai mắt của hắc tử khi ấy sáng rực lên, linh quang lấp lánh tựa ánh sao trên trời, hắc tử cứ như biến thành một con người khác, vẻ điên cuồng khác với dáng vẻ hiền lành thường ngày.

“Âm dương là bản nguyên, ngũ hành là cội nguồn, hợp thành diễn hóa đại đạo chí tôn.

.....

Thần hồn là bản mệnh, niệm từ thần hồn, nhất niệm là sinh, nhất niệm là diệt, nhất niệm thông vạn pháp

.....

Tinh thần bất diệt, nguyên thần trường tồn, linh hồn bất tán, lấy tinh thần diễn hóa thành đại đạo.

.....”

Ti Mệnh đầu óc quay cuồng, càng xem càng trở nên điên loạn, thoát trông giống như đang tẩu hỏa nhập ma vậy. Trong trạng thái đó, những dòng thương cổ văn tự bỗng nhiên khắc sâu vào trong não hải tinh thần của hắn. Rồi ầm một tiếng, bởi vì quá lao lực, cuối cùng không chịu nổi mà ngã xuống bất tỉnh ngay tại đường trường.

Chẳng biết thời gian trôi qua bao lâu. Giờ đang là ban đêm, trên trời bị bao phủ bởi một tầng mây đen dày đặc, màn đêm âm u đáng sợ phủ lấy chốn hồng trần. Có cơn gió mang theo hương thơm hoa cỏ, tiếng côn trùng từ bên ngoài truyền vào.

Ti Mệnh khẽ rên lên một tiếng, rồi từ từ mở mắt ra. Hai mắt lơ lửng nhìn xung quanh, phát hiện lúc này mình đang nằm trên giường, dường như mình đã trải qua một giấc ngủ rất dài.

Lại nhìn về phía trước, chỉ thấy có một bóng người đang ngồi quay lưng lại về phía mình. Cái bóng lưng này rất đỗi quen thuộc với Ti Mệnh, chính là A Công.

- Người cảm thấy thân thể thế nào?

A Công xoay người lại nhìn hắn, trong đôi tuệ nhãn lộ ra sự quan tâm ấm áp. A Công đứng dậy khỏi ghế, bước tới gần hắn, Ti Mệnh nhìn thấy rõ khuôn mặt của mình in trong hai mắt của ông. Có lẽ khi hắn bất tỉnh, A Công đã rất lo lắng.

- A Công, tôi khỏe rồi, xin lỗi vì khiến cho A Công lo lắng.

Ti Mệnh đầu hơi cúi xuống, thành thật cáo lỗi.

- Người không có lỗi với A Công, người chỉ có lỗi với chính bản thân mình.

A Công giọng nói nhàn nhạt vang lên.

- Nếu không phải người canh gác Bách Thảo đường kịp thời phát hiện, không biết tình huống sẽ như thế nào nữa. Ti Mệnh, sau này A Công không hy vọng người lặp lại chuyện lần này nữa.

Bị A Công nghiêm giọng giáo huấn, cũng đã lâu lắm rồi hắn mới lại trải nghiệm tự vị thế này. Hắn chỉ biết im lặng cúi đầu, lâu lâu lại gật gật, bộ dạng thành thật vô cùng.

- Một lát nữa sẽ có người đem thuốc đến, người uống xong thì nghỉ ngơi.

A Công đứng dậy, đang định rời đi thì đột nhiên khựng lại, như nhớ ra cái gì đó. Chỉ thấy ông lấy từ trong vạt áo ra một quyển sách cũ, đúng là Đạo Thần Điển mà Thượng man Mạnh Hạ đã đưa cho hắn, nói:

- Thứ này trả lại cho người.

Vừa nói, A Công vừa ném qua cho Ti Mệnh. Nhìn Đạo Thần điển trên tay, Ti Mệnh nhẹ nhàng vuốt ve nâng niu nó, như thể nó là một phần cơ thể hắn.

- A Công, người không muốn biết con đã ngộ ra được thứ gì sao?

Đọc nhanh nhất tại: mth.vn

Facebook: Ảnh Nguyệt sơn trang

Lịch ra chương: Thứ ba - Thứ năm - Thứ bảy

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 14: Linh Thức Cường Đại

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 14: Linh thức cường đại

Ti Mệnh nhìn bóng lưng A Công, bất chợt hỏi một câu.

- Có những thứ không nên nói ra thì hơn. Kỳ ngộ của người, A Công không biết, cũng không có hứng thú muốn biết. Nghỉ ngơi cho tốt đi.

Tuy Ti Mệnh không nhìn thấy gương mặt của A Công như thế nào, nhưng hẳn cảm nhận được A Công rất quan tâm mình. Lại âm thầm nhắc nhở hẳn, có những điều nên giữ làm bí mật, đừng nên tiết lộ với bất kỳ ai, cho dù đó có là người thân cận nhất với mình đi chăng nữa.

Ti Mệnh đặt Đạo Thần Điển xuống giường, rồi sau đó đứng dậy bước tới gần khung cửa sổ, phóng tầm mắt quan sát không gian bên ngoài. Loại không khí ẩm áp trong mùa đông giá rét này không dễ gì cảm thụ được làm cho nội tâm hẳn thoải mái hơn rất nhiều.

Nhìn vườn tài dược đang hấp thu thiên địa linh khí, chậm rãi sinh trưởng kia, trong lòng hẳn chợt trở nên nao nao. Hẳn tưởng tượng nếu như mình nắm giữ một chút ít thần thông âm dương kia, một nhắc tay có thể khiến cho vườn tài dược này trong giây lát lột xác thành linh dược.

Bỗng hắt đảo mắt nhìn về một hướng, nơi đó nhàn nhạt có vầng hào quang rực lên, tựa như ánh sao nhỏ bé trong đêm đen vô hạn, lọt vào tầm mắt của Ti Mệnh khiến cho nó trở nên nổi bật. Đồng thời thiên địa nguyên khí hội tụ nơi đó cũng dao động mạnh mẽ hơn hẳn.

-Ồ, là Bạch Nha Hoa lột xác thành linh được trăm năm.

Nơi đó là có một đóa hoa màu trắng, trông hình dạng giống như một cái răng nanh của dã thú vậy, Ti Mệnh vừa liếc nhìn một cái liền nhận ra. Nhưng ngay khoảng khắc đó, Ti Mệnh lập tức giật mình.

- Hả, tại sao mình có thể nhìn thấy nó rõ ràng như vậy?

Nơi Bạch Nha Hoa lột xác tiến giai cách chỗ mà Ti Mệnh đang đứng cũng phải hơn gần hai trăm thước. Tuy nói khi Bạch Nha Hoa lột xác thì có vầng hào quang rực lên, nhưng nó rất nhạt, phải để ý kỹ lắm thì mới phát hiện ra được. Lại thêm một điều kỳ lạ nữa là Ti Mệnh cảm nhận rõ ràng thiên địa nguyên khí dao động khá mạnh mẽ ngay tại vị trí Bạch Nha Hoa lột xác. Trước đây hẳn hoàn toàn không có năng lực này.

Ti Mệnh ánh mắt chợt sáng rực lên, muốn kiểm chứng lại năng lực này của mình. Hắt bắt đầu đảo tầm nhìn của mình, và hắt chợt phát hiện, đừng nói là những thứ trước mắt, toàn bộ những vật thể nằm trong phạm vi hơn hai trăm thước đều không lọt qua khỏi tầm mắt của hắt. Ngay cả những con côn trùng nhỏ bé, trên lưng có bao nhiêu đôi cánh cũng bị Ti Mệnh trông thấy rõ ràng.

- Không lẽ đây chính là linh thức mà các dị sĩ thường hay nhắc đến?

Theo như những gì mà Ti Mệnh biết được, khi Man tộc mở Thiên Khải, trở thành dị sĩ thì các giác quan sẽ được cường hóa. Đồng thời trong thân thể sẽ sinh ra thêm những năng lực khác nữa, thông thường nhất chính là lực lượng linh thức.

Linh thức một khi triển khai, trong phạm vi bị linh thức bao trùm thì sẽ bị dị sĩ đó nhìn thấy toàn bộ. Ngoài ra, khi linh thức đạt đến một trình độ nhất định thì liền có khả năng cấu thông với vũ khí của bản thân, những vũ khí này còn được gọi là Man khí.

Sẽ không có gì lạ nếu như Ti Mệnh là dị sĩ cả. Ở đây, hắn chưa mở Thiên Khải, chưa trở thành dị sĩ, thế nhưng lại có linh thức cường đại đến như vậy. Phạm vi hai trăm trượng thể này chỉ có dị sĩ Dẫn Huyết cảnh tầng thứ sáu mới đạt đến được.

- Không lẽ trong lúc vô tình ta đã mở được Thiên Khải, còn được kỳ ngộ đột phá đến Dẫn Huyết cảnh tầng thứ sáu sao?

Ti Mệnh bán tín bán nghi, sau đó lập tức kiểm tra thân thể của mình.

- Hoàn toàn bình thường? Không thể nào?

Thân thể hắn không có gì khác biệt so với lúc trước cả, vẫn là một người bình thường. Nhưng một người bình thường tại sao lại có thần thức cường đại đến thế này?

- Là Đạo Thần Điện?!

Hắn sực tỉnh ngộ, lập tức chạy đến cầm Đạo Thần Điện lên, rồi mở nó ra quan sát. Hắn ngạc nhiên không thôi, những thượng cổ văn tự hình vuông cổ quái này lúc trước làm cho hắn vô đầu bức tóc nghiên cứu điên cuồng, vậy mà bây giờ hắn lại có thể lơ mờ hiểu được ý nghĩa của nó.

Đại khái Đạo Thần Điện này nói về linh thức của dị sĩ. Nhưng nó lại nói rất mơ hồ, hoặc nói chính xác hơn thì là do hắn không thể thông thuộc hết ý nghĩa của thượng cổ văn tự.

- Linh thức à, tu luyện nó có ý nghĩa gì chứ?

Một lúc sau, Ti Mệnh khuôn mặt lộ rõ sự thất vọng. Bởi vì linh ngoài việc giúp di sĩ quan sát xung quanh ra, có thể gây áp lực đối với người khác ra thì hoàn toàn không còn tác dụng gì khác cả. Trừ phi cảnh giới hai bên chênh lệch rất nhiều, ví dụ như cường giả Tẩy Cốt cảnh và Dẫn Huyết cảnh từ tầng thứ ba trở xuống thì mới có thể cách không giết chết được. Còn giữa hai cường giả tu vi ngang nhau, linh thức hoàn toàn chẳng có chút tác dụng.

Sau khi chán nản, hắn vốn định vút Đạo Thần Điện sang một bên, nội tâm nhủ rằng bây giờ đi quan sát những được thư có ý nghĩa hơn. Nhưng không hiểu sao trong lòng lại do dự, lại quay sang nhìn Đạo Thần Điện đang nằm ở một góc giường kia, mừng tượng đến viễn cảnh nhìn thấy trong giấc mơ, rồi cuộc cười khổ một tiếng:

- Xem ra nếu không biết được ý nghĩa của Đạo Thần Điện thì nội tâm không thể nào yên ổn được.

***** Quyển 1: Ti Mệnh ***** Đọc nhanh nhất tại mht.vn

Cùng thời gian đó, đa số người tại Phong Tuyết bộ lạc đều đang tập trung ở hướng tây, nơi đó có một ngọn tiểu sơn gọi là Thường Sơn. Nghe người Phong Tuyết bộ lạc kể rằng, Thường Sơn này bên ngoài tồn tại một phong ấn mạnh mẽ, dùng để trấn áp hoang thú. Những hoang thú trong Thường Sơn rất khác biệt ở bên ngoài, theo như phỏng đoán thì những hoang thú này trúng phải một loại độc vật nào đó khiến cho bọn chúng bị hủ hóa thành hung vật.

Những hung vật này cực kỳ hung ác, so với hoang thú bình thường mạnh mẽ hơn rất nhiều. Nếu như bọn chúng thoát ra bên ngoài, chỉ sợ khiến cho Phong Tuyết bộ lạc và những tiểu bộ lạc lân cận bị hủy diệt.

Phong ấn này cứ cách một đoạn thời gian thì bị suy yếu, làm cho một số hung vật bên trong thoát ra bên ngoài. Vậy nên khi phong ấn bị suy yếu

thì liền có người đến Thường Sơn trấn thủ.

Về sau, Phong Tuyết bộ lạc lấy khoảng thời gian phong ấn bị suy yếu này tiến hành đại diễn, để cho đám Dị sĩ của các bộ lạc tiến vào bên trong Thường Sơn săn giết hung vật.

Phong Tuyết bộ lạc luyện chế ra một loại ngọc giản có chứa một truyền tống trận, vừa đủ để truyền một người trong Thường Sơn trở ra hòng bảo hộ đám dị sĩ thiên tài này.

Lúc này đã trải qua được ba ngày kể từ khi bắt đầu rồi. Ở dưới chân núi Thường Sơn có một bia đá rất lớn, cao đến gần mười thước. Tại mặt trước của bia đá này xuất hiện rất nhiều cái tên, xem qua thì đúng là mấy tên thiên tài của các bộ lạc tập trung về Phong Tuyết bộ lạc.

Tại vị trí cao nhất là Hầu Quân Lô. Người này nghe nói là cháu ngoại của Thượng man Mạnh Hạ, năm nay mười sáu tuổi, thể nhưng tu vi chính là Dẫn Huyết cảnh tầng thứ tám, trời sinh thể chất Băng Phong Linh Thể, khiến cho tốc độ tu luyện của hắn vượt xa những người đồng lứa.

Thậm chí khi Hầu Quân Lô đối đầu chính diện với dị sĩ Dẫn Huyết cảnh tầng thứ chín còn có cơ hội thủ thắng. Có thể nói, Hầu Quân Lô này tuyệt đối là thiên tài ngàn năm có một của Phong Tuyết bộ lạc, tương lai khó mà có thể định lượng được.

Với thực lực như vậy, ngay từ đầu Hầu Quân Lô này đã được tiên đoán sẽ trở thành quán quân.

Đi sau Hầu Quân Lô không phải là tộc nhân Phong Tuyết bộ lạc, mà là một tộc nhân của Mộ Lan bộ lạc, tên là Hoảng Khương. Kẻ này trước giờ không có danh tiếng gì trong vùng, thế nên bây giờ bất ngờ lại xếp ở vị trí thứ hai làm cho người ta kinh nghi.

Vị trí thứ ba là Chu Lạc, cũng là một tộc nhân Phong Tuyết bộ lạc.

Trong mười vị trí đầu tiên, Phong Tuyết bộ lạc chỉ sáu bảy. Nói như vậy là bởi vì mỗi lần đại điển trước đây, Phong Tuyết bộ lạc chiếm hết cả mười vị trí, hoặc ít nhất là tám vị trí. Bốn vị trí còn lại, một là của Mộ Lan bộ lạc, một là của Dạ Anh bộ lạc, còn hai vị trí còn lại, không ngờ lại thuộc về U Đô bộ lạc.

Hai vị trí này dĩ nhiên chính là Tang Tương cùng Kha Thiên Lạc.

Tang Tương thì xếp ở vị trí thứ chín, còn Kha Thiên Lạc thì vị trí thứ năm. Xem ra kỳ đại điển lần này có rất nhiều điểm thú vị.

Đứng ở trên cao, nơi mà những người ở bên dưới không nhìn thấy được có hai bóng người, một người đàn ông trung niên và một ông lão mặc áo bào đen.

- Tên tiểu tử Kha Thiên Lạc này thực không tồi, thực lực của hắn có lẽ không dưới Chu Lạc. Bảy ngày sau, không biết chừng có thể lên thêm được một hai bậc.

Thượng man Mạnh Hạ nhìn vào bia đá lớn kia, nhàn nhạt nói một câu.

- Một hai bậc, chỉ thế thôi sao?

A Công râu trắng khẽ lay động, mở miệng nói. Thượng man Mạnh Hạ ánh mắt khẽ biến, nhưng ngay lập tức trở lại bình thường.

- Không lẽ ta đoán sai?

- Nếu ta nói Kha Thiên Lạc chỉ thua mỗi một mình Hầu Quân Lâu của Phong Tuyết bộ lạc, ông có tin không?

Đọc nhanh nhất tại mht.vn

Facebook: Ảnh Nguyệt sơn trang

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 15: Tắm Da Thần Bí

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 15: Tắm da thần bí

Trong cơn gió lồng lộng giữa trời, áo bào đen tung bay, khoe miệng A Công nở nụ cười thần bí. Thượng man Mạnh Hạ hai hàng chân mày chợt nhíu lại, liếc qua nhìn A Công thần bí nhưng tràn ngập sự tự tin kia, rồi sau đó lại nhìn về phía Thường Sơn. Sau một hồi im lặng, ông ta chợt nói:

- Nếu đúng như ông nói, ta không chỉ giữ hãn ta ở lại, còn ban cho tư cách trở thành một trong những người kế thừa vị trí Thượng man này.

Nghe Thượng man Mạnh Hạ nói vậy, A Công chỉ cười lớn, không có nói thêm gì cả, làm cho Thượng man Mạnh Hạ không cách nào suy đoán được mục đích thực sự trong lòng A Công là cái gì.

***** Quyển 1: Ti Mệnh ***** Đọc nhanh nhất tại mht.vn

Bên trong Thường Sơn, cả ngọn núi bị bao phủ bởi một lớp tử vụ dày đặc, dù tản linh thức ra thì cũng chỉ quan sát được trong bán kính tầm mười mét mà thôi. Thường Sơn nguyên nhân vì bị dị sĩ thượng cổ phong ấn đã lâu, thế nên cây cối rất to lớn, khiến cho không khí nơi đây tràn ngập sự hoang dã cùng đáng sợ, một chút lơ là là lập tức nhận quả đắng.

Do số lượng đệ tử trong khảo hạch khá ít, chỉ tầm gần năm mươi người mà thôi, thế nên sau khi truyền tống vào Thường Sơn thì rất ít cơ hội gặp nhau.

Muốn có thứ hạng cao thì phải không ngừng săn giết hung vật để tích điểm. Trong khi khảo hạch nghiêm cấm tư đấu, nếu bị phát hiện thì sẽ bị Phong Tuyết bộ lạc nghiêm trị.

Tại một góc Thường Sơn, trong không khí mờ ảo của tử vụ vang ra tiếng gầm hung dữ khàn đặc, lâu lâu lại có âm thanh nổ vang lên. Không cần đoán cũng biết, hướng đó đang xảy ra đánh nhau.

Một tên thanh niên cường tráng sử dụng một ngọn giáo phát ra ánh bạc, trên ngọn giáo nhàn nhạt có ánh kim quang, dĩ nhiên chính là một kiện Man khí hạ phẩm.

Trước mặt gã thanh niên này là một con lợn rừng cao gần ba mét, cả người lông đen bao phủ, thân thể cực kỳ lực lưỡng. Nó đôi mắt đỏ rực tràn ngập khí tức âm lệ hung tàn, hai cái răng nanh nhọn hoắt ở mép miệng cong lên, làm cho nó càng trở nên đáng sợ hơn.

Con lợn rừng này khi còn sống chính là Hậu thiên hoang thú trung cấp, tu vi so với đệ tử tầng bảy chỉ hơn chứ không kém. Sau khi bị tử vụ ma hóa, linh trí đã biến mất, trở thành một khối xác chỉ biết chém giết, cực kỳ hung tàn.

Nó nhìn chằm chằm gã thanh niên, bỗng gầm lên một tiếng lớn, kinh âm xua tan chướng khí. Chỉ thấy hai chân sau bỗng dậm mạnh xuống, cả thân thể khổng lồ nó như một mũi lao phóng thẳng lên phía trước, tốc độ cực nhanh, trong không gian truyền ra tiếng rít gió.

Thiếu niên kia đối diện với mãnh thú hung hãn, thế nhưng nội tâm vô cùng bình hãn. Ngay lúc con lợn vừa lao lên là hãn nhún người tránh sang

bên trái. Tuy vậy, kinh lực do con lợn ấy tán ra làm cho hăn khó giữ thăng bằng thân thể, hăn chao đảo suýt chút nữa là đã ngã xuống đất rồi.

Hăn nghe *rầm* một tiếng, một cái cây đại thụ lớn, phía sau chỗ hăn vừa mới đứng khi này chừng năm sáu mét đã bị đốn ngã. Khói bụi cùng với vụ khí hòa trộn bay tán loạn.

Ánh mắt hăn chợt lóe lên, hai chân nhanh nhẹ nhún một cái, trong giây lát đã bay thẳng lên trời. Lúc hăn vừa mới bay lên, một giây sau là có một cái bóng đen bay xẹt qua. Cái bóng đó dĩ nhiên chính là của con lợn. Nếu không phải trực giác nhạy bén, chỉ sợ gã thanh niên đã bị con lợn húc văng rồi.

- Nghiệt súc, xem chiêu của ta đây.

Gã thanh niên hét lớn, thân thể trên không trung lộn một vòng, hai tay cầm chặt ngọn giáo bạc, rồi sau đó lao người xuống, cả người bao phủ bởi ánh hào quang màu bạc, giữa không gian mờ ảo trở nên nổi bật.

Có tiếng gào hét vang lên, một cột máu màu xanh đậm trào xuống đất, mùi hôi tanh bốc lên cực kỳ khó chịu. Trên đầu con lợn bị một mũi giáo màu bạc cắm xuyên qua, còn gã thanh niên thì cầm chặt ngọn giáo, mặc cho con lợn vùng vẫy dữ dội nhưng hăn quyết không buông.

Bỗng trên người hăn man lực bùng phát, gân xanh nổi lên đầy người, tay siết chặt ngọn giáo của mình, gầm lên một tiếng oanh liệt:

- Nghiệt súc, chết cho ta!

Man lực của hăn truyền vào ngọn giáo, ngay lập tức ngọn giáo rung động dữ dội, bùng phát ra sát khí dữ dội. Một tiếng nổ kinh thiên động địa, cái đầu của con lợn bị nổ tan thành mấy mảnh, dịch não màu đen và máu màu xanh đậm bắn ra tứ phương. Thân thể khổng lồ mất đi tri giác, ngã ùng xuống đất.

Khi khói bụi tan đi thì hiện ra bóng người của gã thanh niên nọ. Hắn cảm mũi giáo lên đất, cả người hơi run run, có lẽ cũng miễn cưỡng lắm mới đứng được thế này.

Hắn thở hồng hộc, chậm chậm lết đến chỗ gốc cây rồi ngồi xuống, tựa lưng vào đó để hít thở dưỡng sức. Gương mặt anh tuần trải qua ba ngày ma luyện tại Thường Sơn này trở nên bụi bặm, ần ần trong đôi mắt chứa sát khí kinh người. Thanh niên này chính là Kha Thiên Lạc.

- Giao đấu với con yêu vật cấp bậc này đúng là vẫn còn hơi miễn cưỡng, suýt chút nữa mất luôn cái mạng nhỏ rồi. Lần sau phải cẩn thận mới được.

Kha Thiên Lạc nhìn xác con lợn cách mình không xa, trong lòng vẫn rung động không thôi. Sau ba ngày săn giết ở ngoại biên Thường Sơn, cảm thấy cấp bậc hung vật bên ngoài không phải là đối thủ của mình, Kha Thiên Lạc liền quyết định tiến sâu vào trong thêm chút nữa.

Nhưng không ngờ từ ngoại biên vào thêm tầm năm mươi mét nữa thì bất ngờ đụng phải con lợn rừng này. Kha Thiên Lạc và nó giằng co hơn một tiếng đồng hồ, rốt cuộc mới có thể hạ gục được nó. Giờ nhìn tình trạng này, chỉ sợ phải mất nửa ngày mới có thể hồi phục sức mạnh được.

Trước khi đến đây, Tang đại phu đã giao cho hắn và Tang Tương một lượng đan dược trị thương và phục hồi sức mạnh, thế nên tạm thời vẫn không cần quá lo lắng. Trên tay Kha Thiên Lạc xuất hiện một khối ngọc màu xanh lục.

Khối ngọc này là do Phong Tuyết bộ lạc giao cho hắn và những dị sĩ khác tiến vào Thường Sơn này, một khi gặp phải nguy hiểm đến tính mạng, chỉ cần nhanh tay bóp nát nó là sẽ nhận được một tầng bảo hộ cực kỳ chắc chắn, đủ để tiếp một chiêu của cường giả Tẩy Cốt cảnh, rồi sau đó nhanh

chóng được truyền tống ra bên ngoài. Dĩ dĩ truyền tống ra đương nhiên sẽ mất đi tư cách tiếp tục.

Ngoài công dụng đó, khối ngọc này còn có một tác dụng khác, đó chính là giúp cho đám dĩ dĩ tham gia khảo thí bọn chúng có thể kiểm tra vị trí xếp hạng của mình.

Kha Thiên Lạc nhẹ nhàng truyền man lực của mình vào, trong đầu hiện lên một bảng danh sách. Hắn thấy tên của mình hiện tại đang xếp ở vị trí thứ năm. Nhưng so với Chu Kiệt của Phong Tuyết bộ lạc chỉ kém chừng mười lăm điểm mà thôi.

- Xem ra cần phải cố gắng hơn nữa.

Sau khi biết được thứ hạng của mình, Kha Thiên Lạc tự nhủ một câu rồi thu lại ngọc bài cất vào trong ngực áo.

Uống vào một lọ dung dịch phục hồi sức mạnh, nghỉ ngơi tầm một giờ đồng hồ, Kha Thiên Lạc đứng dậy bước tới chỗ xác chết của con lợn. Mùi hôi tanh đậm đặc vẫn chưa tan biến đi hết, nhưng trải qua nhiều ngày ma luyện, thế nên Kha Thiên Lạc đã làm quen được với loại không khí khó chịu này.

Xem xét một hồi, bỗng Kha Thiên Lạc cầm ngọn giáo màu bạc của mình cắm xuống thân thể của con lợn, khoét ở giữa ngực nó thành một cái lỗ lớn.

Bên trong hố ngực bay ra một vật hình tròn có màu tím nhạt. Đó chính là nội đan của con lợn này. Kha Thiên Lạc cùng với sư phụ Đồng Tường của mình thường xuyên chém giết hoang thú, mỗi khi hạ thủ được một con Hậu thiên hoang thú trung giai trở lên thì thường kiểm tra xem có nội đan hay không.

Nội đan này có thể luyện ra được đan dược giúp ích cho tu luyện. Ngoài ra còn có thể đổi ra được một số tiền kha khá nữa. Kha Thiên Lạc ba ngày nay một đường chém giết đã tìm được năm cái nội đan. Cái này là cũng nhờ may mắn, bởi vì không phải hoang thú Hậu thiên trung giai nào cũng kết được nội đan.

Kha Thiên Lạc nhìn thấy khối nội đan này thì rất vừa lòng, xem kích thước thì lớn hơn hẳn so với bốn viên nội đan trước, nồng độ linh khí cũng đậm hơn hẳn. Sau khi thu nó xong thì Kha Thiên Lạc định rời đi, tìm một chỗ an toàn nghỉ ngơi thêm một chút rồi tiếp tục. Cảm nhận được bình cảnh có dấu hiệu đột phá, phải tranh thủ càng nhanh càng tốt mới đạt được thứ hạng cao.

Nhưng lúc hắn vừa mới quay lưng thì hai mắt sáng lên.

- Hả, cái kia là...

Kha Thiên Lạc nhìn thấy trong ổ bụng của con lợn lòi ra một vật gì đó. Hắn lập tức chạy tới, ngồi chồm hổm xuống, đưa bàn tay thọc vào bụng, một lúc sau đó thì lòi ra một tấm da màu vàng nhạt.

Khi hắn phát hiện con lợn, trông bộ dạng của nó khi ấy hơi bất thường, nội tâm thầm nghĩ không lẽ là do tấm da này?

Trong lòng nổi lên sự tò mò, Kha Thiên Lạc bèn đem tấm da màu vàng này mở ra xem. Tuy bị con lợn nuốt vào bụng, nhưng tấm da không hề có dấu hiệu bị hủy đi, tài liệu để tạo nên nó chắc hẳn rất cao cấp.

Đọc nhanh nhất tại mht.vn

Facebook: Ảnh Nguyệt sơn trang

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 16: Là Ảo Giác, Hay Là Tương Lai...

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 16: Là ảo giác, hay là tương lai...

Đem tấm da mở ra xem, Kha Thiên Lạc hai hàng chân mày chợt nhíu lại, lộ ra vẻ kinh ngạc. Bởi vì mặt trong của tấm da không hề có một dấu vết nào cả, hoàn toàn trống rỗng. Bỗng lúc đó, trong đầu hắn nhớ lại một chuyện do Ti Mệnh kể cho hắn nghe. Nghe nói ở những bộ lạc thượng giai trở lên có những Man khí sư tạo ra những bảo vật thần kỳ, muốn bảo vật đó trở thành của mình thì phải trích huyết nhận chủ.

Trong lòng thầm nghĩ, có khi nào tấm da này cũng đồng dạng như vậy. Nghĩ vậy, Kha Thiên Lạc bèn cắn đầu ngón tay, rồi sau đó nặn ra một giọt máu nhỏ lên mặt tấm da.

Khoảng khắc đó, bỗng tấm da sáng sự ánh hào quang. Cũng may nơi này bị tử vụ dày đặc bao phủ, nếu là ở bên ngoài thì đã thu hút sự chú ý của người khác rồi.

Kha Thiên Lạc gương mặt kinh sợ, dư chấn bạo ra từ tấm da khiến cho hắn lùi về phía sau mấy bước, ánh mắt ngẩn ngơ nhìn lên trời. Tấm da thì lơ lửng giữa không trung, từ chính giữa ánh hào quang màu vàng lan tỏa,

có vô số cổ ngữ bay lên, rồi sau đó xếp thành một hàng, cô đọng giữa không gian.

- Đây... đây là...

Từng nét chữ kia nhìn như rồng bay phượng múa, toát ra khí thế uy chấn bát phương, không gì sánh được. Nó mang theo hơi thở tang thương chấp nhất, như thể nhất niệm hủy thiên, nhất niệm diệt địa, nhất niệm phá hủy cả thế gian này.

Bên tai Kha Thiên Lạc vang lên âm thanh oanh minh, khiến cho hắc không chịu nổi mà rống lên một tiếng. Tiếp theo, hơn ngàn chữ màu vàng lơ lửng giữa không trung kia, tựa như bọn chúng có linh tính vậy, đồng loạt hướng Kha Thiên Lạc đang ôm đầu đau đớn quỳ trên mặt đất kia, chỉ thấy mi tâm Kha Thiên Lạc mở ra một cái khe hở, giọt máu từ bên trong chảy ra, bay thẳng lên hòa vào dòng chữ màu vàng.

Bọn chúng điên cuồng hấp thu giọt máu đó, rồi kế tiếp bay thẳng vào khe hở giữa mi tâm, tiến nhập vào trong não hải của hắc.

Kha Thiên Lạc ngửa đầu lên trời, trong hai mắt của hắc bây giờ không phải là màu đen nhánh nữa, mà nó đã biến thành một màu hoàng kim, bắn ra ánh quang tuyệt đẹp. Chỉ là bây giờ trông hắc rất đáng sợ, mắt nổi đầy gân đỏ, gương mặt cau có nổi đầy gân đỏ, gào lên một tiếng chấn động không gian.

Ở bên ngoài đương nhiên không biết chuyện gì xảy ra, nhưng nhìn trên tấm bia đá kia, ở vị trí thứ năm, cái tên Kha Thiên Lạc bỗng nhiên nhấp nháy mập mờ. Đây chính là dấu hiệu nguy hiểm đến tính mạng.

Người của những bộ lạc khác tất nhiên vui sướng khi thấy người gặp họa. Đặc biệt là một nhóm người áo đen được xếp ở một vị trí khá gần với tấm bia, trông thấy Kha Thiên Lạc gặp nguy hiểm thì gương mặt cười độc

ác. Đám người này chính là tộc nhân Mộ Lan bộ lạc, đối thủ truyền kiếp của U Đô bộ lạc.

Tộc nhân của Mộ Lan bộ lạc là Hoảng Khương đang xếp ở vị trí thứ hai sau Hầu Quân Lâu, đối với một tiểu bộ lạc đương nhiên thập phần đặc ý, nhưng khi thấy có đến hai người của U Đô bộ lạc cũng lọt vào mười người săn giết hung vật nhiều nhất thì trong lòng cũng không mấy vui vẻ. Thế nên Kha Thiên Lạc gặp nạn, người của Mộ Lan bộ lạc thầm nguyện rửa Kha Thiên Lạc nhanh chết đi.

Ở trên bầu trời, Thượng man Mạnh Hạ hai tay chấp sau lưng, nhìn chăm chăm vào bia đá xếp hạng, bỗng nói:

- Tiểu tử Kha Thiên Lạc hình như đang gặp nguy hiểm. Thiên phú tên này không tệ, nếu như chết đi thì rất phí phạm. Dịch Ân, có cần ta ra tay cứu hãn không.

Thượng man Mạnh Hạ nhìn qua A Công, chỉ thấy lúc này A Công cực kỳ bình tĩnh.

- Không cần. Một chút chuyện nhỏ cũng không xử lý được, sau này sao thành cường giả được.

A Công hai mắt nhắm lại dưỡng thần, giọng nói nhàn nhạt, tựa như việc Kha Thiên Lạc gặp nguy hiểm không tồn tại vậy.

Thấy vậy, Thượng man Mạnh Hạ cũng không nói gì thêm. Nhưng ông ta không hề biết rằng, thực ra A Công trong lòng cực kỳ lo lắng cho tình hình của Kha Thiên Lạc. Trước đó A Công đã thử xem một quẻ, Tang Tương thì không có chuyện gì, nhưng còn Kha Thiên Lạc thì gặp phải quẻ hung. Tuy nhiên, quẻ này không phải là hoàn toàn là xấu, nếu như có thể vượt qua được thì sẽ gặp được kỳ ngộ lớn.

Ban đầu A Công cũng không dám mạo hiểm để cho Kha Thiên Lạc gặp phải nguy hiểm đến tính mạng. Cứu tử nhất sinh, không phải người nào cũng tìm thấy được một đường sống sót cả. Tuy nhiên, tính cách của Kha Thiên Lạc rất cứng đầu, giống hệt như Ti Mệnh vậy, khi đã đưa ra quyết định thì khó lòng mà thay đổi.

Vậy nên dù A Công khuyên ngăn nhưng Kha Thiên Lạc vẫn không hề chuyển tâm. A Công chỉ đành thở dài, phó mặc cho số phận mà thôi. Nghĩ lại năm đó còn trẻ, cũng bởi vì cái tính cách này mà A Công mới trở thành cường giả quét ngang đối thủ đồng lứa. Trong lòng đành cầu cho Kha Thiên Lạc có thể vượt qua được cửa ải này.

Lại quay trở về Bách Thảo đường.

Ti Mệnh đang ngồi ở trên giường đá, hai chân khoanh lại ngồi xếp bằng, gương mặt bình tĩnh, hai mắt nhắm lại, giống như đang dưỡng thần. Hô hấp chậm rãi đều đặn, ẩn chứa quy tắc thần bí nào đó, mỗi lần hít vào thì đem một bộ phận nhỏ thiên địa linh khí bên ngoài nhập vào cơ thể, khi thở ra thì đào thải một cỗ trọc khí.

Phương pháp này do Ti Mệnh ngộ ra từ trong Đạo Thần Điển, phối hợp với kiến thức Y Đạo và kiến thức của bản thân rồi tạo thành phương pháp hô hấp này, hẳn gọi đây là thổ nạp. Lúc đầu khi mới làm thử hoàn toàn không có gì khác biệt. Nhưng tầm ba bốn giờ sau thì bắt đầu có sự thay đổi nhất định.

Ti Mệnh cảm nhận được cơ thể mình đang được linh khí thiên địa tẩy rửa, tinh thần thập phần thoải mái. Hẳn nghĩ rằng, nếu sử dụng phương pháp này, rất có thể hẳn sẽ tự tìm được một con đường tu hành riêng cho bản thân, con đường tu hành khác biệt với Man tộc.

Vui vẻ là vậy, bất giác không hiểu sao trong lòng dấy lên một cảm giác bất ổn. Hẳn mở mắt ra, trong mắt là một sự hỗn loạn kỳ lạ.

- Cảm giác này là... chẳng lẽ bọn họ gặp nguy hiểm.

Dự cảm bất lành khiến cho Ti Mệnh không cách nào tập trung thổ nạp được. Nói đến, đã mấy ngày rồi hắn vẫn chưa đến Thường Sơn để xem khảo hạch diễn ra. Thế nên liền quyết định đến Thường Sơn.

Rời khỏi Bách Thảo đường, Ti Mệnh một mạch chạy đến Thường Sơn. Có lẽ bởi vì nội tâm bất ổn, thế nên hắn không phát hiện ra rằng, sinh lực của hắn so với trước đây mạnh mẽ hơn rất nhiều, chạy lâu như vậy rồi mà không hề cảm thấy mệt mỏi.

Được một lúc thì đột nhiên trong đầu nhói lên một cơn đau, nếu có ai ở đây thì sẽ nhìn thấy đôi mắt của Ti Mệnh đổi thành màu tím huyền ảo, trong đôi mắt như ẩn chứa một vũ trụ tinh không.

Trong thức hải, Ti Mệnh nhìn thấy một viễn cảnh đáng sợ. Hắn trông thấy người bạn thân của mình – Kha Thiên Lạc trở nên điên cuồng, khí tức hoang dã hung tàn trông giống hệt với hung vật bị phong ấn trong Thường Sơn. Chỉ khác biệt một điều, Kha Thiên Lạc song nhãn màu vàng, hắn cầm ngọn giáo màu bạc mà bộ lạc đã cấp cho hắn khi đến đây, điên cuồng chém giết tất cả những người đang lịch lăm trong Thường Sơn.

Khi đối diện với Kha Thiên Lạc, dù là người mạnh mẽ nhất cũng không tiếp nổi một giáo, chỉ một ánh nhìn làm cho đối thủ thân thể không cử động được, một cái nhấc tay đem người ta thân hình cầu diệt. Trông Kha Thiên Lạc chẳng khác gì một cái thể hung thần từ cõi U Minh vừa mới thức dậy, vô cùng tàn bạo và khát máu.

Kha Thiên Lạc giết tất cả bọn họ, ngay cả Tang Tương cũng không thoát khỏi số mệnh đó. Ti Mệnh trông thấy Kha Thiên Lạc gương mặt lãnh đạm vô tình, cầm ngọn giáo đâm xuyên qua lồng ngực Tang Tương, nàng gương mặt bi thương, ánh mắt dần mờ đi, giây lát liền trở thành một cái xác vô hồn.

Ti Mệnh nhìn thấy viễn cảnh đó thì không khỏi phần nộ cùng bi thương. Người bạn thân nhất của mình trở thành kẻ giết người không ghê tay, còn người mà hắn yêu thương nhất lại chết ngay dưới mũi giáo của Kha Thiên Lạc, Ti Mệnh nước mắt chảy ra, cắn cổ gồng lên gào thét thê thảm.

Kha Thiên Lạc không chỉ giết người bên trong Thường Sơn, hắn phá hủy phong ấn mà thượng cổ dị sĩ bày ra, thống lĩnh muôn vạn hung vật trong Thường Sơn chạy ra bên ngoài, rồi sau đó hủy diệt mọi thứ. Thượng man Mạnh Hạ xuất thủ ngăn cản, nhưng chỉ trong ba chiêu thì bị Kha Thiên Lạc lấy đầu. A Công cũng không thoát khỏi độc thủ, rốt cuộc thần hình câu diệt.

Trong một đêm Phong Tuyết bộ lạc rơi vào thảm cảnh diệt vong. Những bộ lạc xung quanh cũng không ngoại lệ, toàn bộ đều bị Kha Thiên Lạc trảm sát, chó gà không tha.

Ti Mệnh nhìn thấy viễn cảnh đó, nhìn thấy tất cả mọi thứ, hắn muốn cứu Tang Tương, muốn cứu A Công, muốn cứu tất cả mọi người, nhưng hắn làm được, chỉ biết khóc lóc gào thét trong tuyệt vọng.

Rồi sau đó, một giọng nói từ cõi hư không vang lên trong đầu hắn. “Đây là số mệnh, không ai có thể thay đổi.”

- Là ai đang nói chuyện với ta? Người là ai?

Ti Mệnh đau khổ giận dữ. Hắn không biết vì sao mình nhìn thấy được cảnh tượng này, nhưng có lẽ liên quan đến kẻ đang nói chuyện với hắn.

“Ta là Vận... hãy chấp nhận... mọi thứ sẽ... đổi... nếu...”

Giọng nói lúc nhỏ lúc to, làm cho Ti Mệnh không cách nào hiểu rõ được ý nghĩa mà kẻ nọ muốn truyền đạt là gì.

- Ảo giác, chắc chắn là ảo giác, chuyện này sẽ không xảy ra.

Kẻ kia nói cảnh tượng mà hắn nhìn thấy chính là tương lai, nhưng Ti Mệnh không tin. Kha Thiên Lạc không thể nào vô duyên vô cớ giết Tang Tương, giết A Công, giết tất cả mọi người. Bởi vì hắn tin Kha Thiên Lạc là một người nghĩa hiệp, không bao giờ làm ra chuyện thương thiên hại lý vô nhân tính. Vậy nên Ti Mệnh lập tức cho rằng kẻ kia đang mê hoặc tâm trí hắn, tuy không biết mục đích của kẻ đó là gì, nhưng Ti Mệnh quyết không để cho mình bị mê hoặc.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 17: Đột Phá Dẫn Huyết Cảnh Tầng Thứ Bảy

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 17: Đột phá Dẫn Huyết cảnh tầng thứ bảy

Ti Mệnh nhận định như vậy, thế nên không khỏi tức giận, hét lớn:

- Cút đi cho ta!

Tinh thần Ti Mệnh mạnh mẽ bộc phát, một âm thanh vỡ vụn từ trong não hải vang lên, tựa như âm thanh của thủy tinh vỡ vụn vậy. Giọng nói thần bí kia khẽ rên lên một tiếng, dường như y đang kinh ngạc vì sự phản kháng cương liệt của Ti Mệnh.

- Kê đứng ngoài... sớm muộn... người vẫn sẽ đi vào con đường đó thôi!

Nói xong câu không rõ đầu đuôi này thì giọng nói đó liền tiêu thất không thấy tung tích. Thoát khỏi sự dụ hoặc, Ti Mệnh cả người mệt mỏi ngã xuống đất. Màu mắt của Ti Mệnh đã trở lại thành màu đen bình thường. Ti Mệnh cảm giác thân thể rất mệt mỏi, đầu óc ong ong quay cuồng, tựa như bị một chiếc búa vô hình vỗ mạnh vào vậy, làm cho hãn chỉ muốn ngủ một giấc thật dài.

Cũng là do hãn tiêu thất quá nhiều tinh thần lực. May cho Ti Mệnh là tinh thần lực của hãn mạnh mẽ vượt xa người bình thường, nếu không tình huống không đơn giản chỉ là mệt mỏi như thế này.

Ti Mệnh xoa xoa thái dương của mình, gương mặt lộ vẻ mệt mỏi, thều thào nói:

- Là kẻ nào ám toán ta nhỉ? Còn hình ảnh kia... không tốt, ta phải nhanh đến chỗ khảo hạch mới được.

Nội tâm của Ti Mệnh lúc này rất bất ổn, nguyên nhân là do hình ảnh mà hãn thấy thực sự quá chân thật, mặc dù tự nhủ là do kẻ ám toán mình tạo ra, nhưng hãn vẫn cứ âu lo trong lòng. Vậy nên Ti Mệnh càng quyết tâm đến chỗ Thường Sơn để xem tình hình.

Ngặt một nỗi đó là hãn bây giờ cơ thể rất mệt mỏi, bên người lại không có mang chút tài dược phục hồi sức mạnh nào. Mà từ chỗ hãn đang đứng cách Thường Sơn khá xa, nếu di chuyển bình thường thì phải tiêu tốn rất nhiều thời gian.

Ngay lúc đó, từ trên trời lao xuống một bóng người. Ti Mệnh giật mình quay hắt lại thì liền nhận ra bóng người quen thuộc kia. Người nọ chính là nho sinh Uông Phong.

- Người làm gì ở đây?

Ngày đó, Uông Phong là người đưa Ti Mệnh đến gặp A Công và Thượng man Mạnh Hạ tại điện thờ, cũng là người đưa hãn đến Bách Thảo đường, thế nên vừa nhìn là nhận ra ngay.

- Thì ra là Uông tiên bối. Ta định đến chỗ Thường Sơn để cố vũ cho những tộc nhân U Đô bộ lạc trong tuyển trạch. Do ta thể chất yếu ớt, mới đi được một đoạn thì đã kiệt sức, thế nên...

Chuyện xảy ra ban nãy, Ti Mệnh không định để cho người khác biết, vậy nên hắn liền giả ngây giả ngô, làm ra điệu bộ thành thành thật thật. Uông Phong chân mày chau lại, ánh mắt dò xét Ti Mệnh. Sau một hồi không phát hiện ra điểm gì kỳ lạ, ông ta liền buông lỏng cảnh giác.

- Bằng vào người chắc phải mất cả ngày trời mới đến Thường Sơn. May cho người là ta đi ngang qua đây đây. Lên đi, để cho đưa người đến đó.

Uông Phong giọng nói nghiêm nghị vang lên.

- Vậy đa tạ tiền bối.

Giấu diếm thành công, Ti Mệnh trong lòng nhẹ nhõm hẳn, nhưng cũng không để lộ ra điểm khác biệt nào, tránh cho Uông Phong nảy sinh nghi ngờ. Thấy hắn ôm quyền cảm tạ Uông Phong một câu, rồi cũng chẳng khách khí gì, nhanh chóng bước lên thăm thẳm được tạo từ man văn.

Uông Phong vận chuyển man lực, trong đêm tối điều khiển thăm thẳm phi hành đến Thường Sơn.

Một lúc sau, Ti Mệnh và Uông Phong đã đến Thường Sơn.

Uông Phong đặt Ti Mệnh xuống, để cho hắn tự đi tìm nơi hạ lạc U Đô bộ lạc, còn bản thân thì đến chỗ tộc trưởng Phong Tuyết bộ lạc. Trước khi đi, ánh mắt của hắn ẩn ẩn liếc qua Ti Mệnh một lần, tuy nói Ti Mệnh là một người cực kỳ bình thường, mấy lần dò xét đều không phát hiện ra điều gì kỳ lạ, nhưng Uông Phong vẫn cất giấu một tia cảnh giác.

Ti Mệnh với linh thức mạnh mẽ liền phát hiện ran gay, nhưng hắn vẫn làm như không biết gì cả. Một lần nữa cảm ơn Uông Phong, rồi sau đó hòa vào dòng người đang quan sát dưới chân núi Thường Sơn. Uông Phong nhìn Ti Mệnh rời đi, trong lòng tự hỏi: “Không lẽ là do ta quá đa tâm?” Sau

đó y lắc đầu, xem bộ không muốn đặt tâm tư vào chuyện này quá nhiều nữa.

***** Quyển 1: Ti Mệnh *****

Quay trở lại bên trong Thường Sơn. Kha Thiên Lạc đang bị một vầng hào quang màu vàng bao bọc, gương mặt nhẵn lại, dường như hắc đang rất đau đớn. Y phục đã bị man lực mạnh mẽ bộc phát phá tan nát, bình thường thể hình Kha Thiên Lạc đã rất lực lưỡng rồi, nhưng lúc này trông cơ thể hắc đang mạnh mẽ bành trướng hơn nữa.

Lại nói, Thường Sơn chung quanh đều là tầng tầng tử vụ dày đặc, linh khí bên trong ít đến mức thảm thương, nhưng lúc này đây, tử vụ như bị một luồng lực lượng thần bí nào đó điều khiển, như một cái phễu khổng lồ hướng thẳng đến Kha Thiên Lạc.

Nhờ có vầng hào quang bên ngoài bao bọc, mà vầng hào quang này lại có một tác dụng vô cùng kỳ diệu, tử vụ xung quanh bị nó hút vào, rồi sau đó thanh lọc đi, tạp chất bị đánh tan, còn sót lại là cỗ linh khí tinh thuần.

Linh khí này hướng bách hội Kha Thiên Lạc mà tiến vào. Tuy nói linh khí Thường Sơn ít đến mức đáng thương, nhưng mà tử vụ ở đây nhiều không đếm xuể, sau khi thanh lọc đi, công dụng đối với kẻ đang gặp bình cảnh như Kha Thiên Lạc thì chính là chuyện cực kỳ tốt.

Thấy Kha Thiên Lạc gầm một tiếng, tiếng thét xung thiên, vang lên tận trời xanh. Một tiếng nổ vang, khói bụi mịt mờ bay tán loạn.

Một lát sau, bóng người Kha Thiên Lạc mới hiện ra. Chỉ thấy khí huyết của hắc dao động mạnh mẽ hơn trước đây gấp bội, đây chính là dấu hiệu đã đột phát thành công. Kha Thiên Lạc chân chính trở thành đệ tử Dẫn Huyết cảnh tầng thứ bảy.

Vầng hào quang bao bọc bên ngoài đã biến mất, tấm da cũng trở về trạng thái bình thường, rơi vào tay Kha Thiên Lạc.

- Suýt chút nữa đã mất cái mạng nhỏ này rồi.

Kha Thiên Lạc nở nụ cười, tự nói.

- Không hiểu sao khi ấy lại có âm thanh của người đó nhỉ. Nhờ y mà mình mới tỉnh ngộ, không bị thứ kỳ quái kia mê hoặc. Lại còn thêm một cái kỳ ngộ kinh người nữa chứ.

Chẳng rõ “người đó” trong lời Kha Thiên Lạc nói là gì, nhưng nhìn mặt hắn hiện lên vẻ ấm áp. Có lẽ trong lòng hắn, người nợ cực kỳ quan trọng.

Bỗng lúc đó, có một tiếng la thất thanh cất lên.

- Ồi, đồ... đồ biến thái!

Kha Thiên Lạc giật mình nhìn về phía đối diện. Cách chỗ Kha Thiên Lạc đang đứng có một bóng người hiện ra. Trong dáng dấp người này rất thon thả, khuôn ngực đầy đặn, eo thon mỡm tròn, gương mặt xinh đẹp, dù trong không gian âm u đầy chướng khí này, vẻ đẹp của cô gái kia vẫn không hề bị ảnh hưởng.

Nàng ta mở to mắt ngắm nhìn thân thể trắng kiện không mảnh vải che thân của Kha Thiên Lạc. Chỉ thấy gương mặt của nàng đỏ lên một mảng, tựa hồ lần đầu chứng kiến một hình ảnh đầy ướt át như vậy. Nàng ta lập tức ôm quay quay nhìn chỗ khác, lại tiếp tục hét lớn:

- Mau mặc đồ vào đi tên biến thái.

Một câu “tên biến thái”, hai câu “tên biến thái”, Kha Thiên Lạc nội tâm giận dữ. Rõ ràng bản thân là người chịu thiệt, thế nhưng trông cái biểu

cảm của nàng ta thì hẳn lại bị biến thành kẻ tội nhân. Hẳn thầm mắng lão thiên một câu: “Tại sao lại rơi vào cái tình cảnh này chứ? A ba từng nói, kỳ ngộ thường đi cùng với hung hiểm. Hung hiểm mà ta gặp chính là cái này sao?”

Kha Thiên Lạc khóc không nên lời, chỉ biến câm phẫn mà ngậm bồ hòn.

Lại nói, khi vào Thường Sơn này chỉ có một bộ đồ duy nhất, chính là bộ đồ đã bị kinh lực phá nát kia. Cũng may là hẳn nhanh trí, nhìn thấy xung quanh có nhiều lá cây có tán khá lớn. Kha Thiên Lạc tay chân nhanh nhẹn, bẻ xuống vài cái lá khá to, rồi sau đó dùng một sợi dây leo xuyên mấy cái lá cây này lại, miễn cưỡng tạo thành một chiếc quần bằng lá, vừa đủ để che đi những bộ phận cần che.

- Ta... ta xong rồi.

Sau khi chế ra thành công chiếc quần bằng lá, Kha Thiên Lạc mới nhìn cô gái đang che mặt đứng như trời trồng kia, lắp bắp nói.

- A Công nói đàn ông không có gì tốt đẹp, đúng là chẳng sai?

Nhìn xuyên qua khe hở giữa những ngón tay, nhìn thấy Kha Thiên Lạc đã ổn hơn một chút, cô gái này mới để tay xuống. Chỉ là gương mặt vẫn phủ một tầng ửng hồng, lâu lâu lại lướt nhìn cơ thể tráng kiện của Kha Thiên Lạc vài cái.

Đương lúc tâm trạng không mấy tốt đẹp, lại bị cô gái kia phán cho một câu, Kha Thiên Lạc dùng dùng nổi giận.

- Rõ ràng là ta bị cô nhìn lén, ta là người bị hại, lý nào lại trở thành kẻ biến thái. Là cô biến thái mới đúng.

- Hừ, giữa rừng núi âm u lại cỏi đồ đi long nhong, không phải biến thái thì là gì?

Nàng ta cũng không phải dạng vừa, hai tay chống hông, trừng trừng Kha Thiên Lạc mà bật lại.

- Cô nghĩ có người điên đến mức cỏi trần chạy rong trong rừng không hả?

- Có người đấy thôi.

- Là do ta gặp chút chuyện nên mới thành ra như vậy. Mà cô là ai, không lo săn giết tà vật đi, đứng đây làm nhảm làm gì?

“A ba từng nói, trên đời này ngu ngốc nhất chính là cãi nhau với nữ nhân, đúng là không sai chút nào.” Kha Thiên Lạc nhớ lại câu nói của a ba mình, trong lòng không khỏi khâm phục sự thông tuệ của ông. Thế nên biết mình dù nói thế nào cũng không lại, Kha Thiên Lạc bèn lái sang chuyện khác.

Đọc nhanh nhất tại MHT.VN

Facebook: Ảnh Nguyệt sơn trang

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 18: Hầu Quân Lâu

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 18: Hầu Quân Lâu

Nữ tử khẽ “a” một tiếng, trừng mắt nhìn Kha Thiên Lạc, đành đá nói:

- Ta là ai, liên quan gì đến ngươi. Đồ biến thái.

Vứt lại một câu “đồ biến thái” rồi nàng quay lưng lại, thân thủ nhẹ nhàng nhún lên những cành cây lớn, dần dần khuất bóng trong khu rừng u ám.

Kha Thiên Lạc không cản bước nàng, hẩn nhìn gương mặt xinh đẹp ấy của nàng tha, trong lòng thầm nghĩ cảm thấy cô gái này nhìn hơi quen quen. Sau một hồi suy nghĩ thì mới nhớ ra, cô gái này chính là tộc nhân Lạc Vân bộ lạc, một trong những người tham gia thí luyện. Ngày đó tuy rằng không nhìn rõ dung mạo, nhưng dị sĩ bọn hắn đã gặp qua thì vẫn để lại chút ấn tượng.

Cô gái này tu vi không tệ, là dị sĩ Dẫn Huyết cảnh tầng thứ sáu. Nhìn tuổi tác, có lẽ ngang với Kha Thiên Lạc.

Dù bản thân hơi chịu thiệt một chút, nhưng Kha Thiên Lạc không có để phần tâm tư này. Vừa mới đột phá Dẫn Huyết cảnh tầng thứ bảy, cần

phải ổn định tu vi thì sau này sẽ không gặp di chứng.

Nghe nói các dị sĩ thành tựu cao đều xây dựng căn cơ vô cùng vững chắc. Mà giai đoạn Dẫn Huyết cảnh chính là giai đoạn tối quan trọng, càng vững chắc thì con đường tu hành sau này càng giảm bớt được lòng vòng. Chỉ cần thiên phú không tồi, cộng với vận khí tốt thì một dị sĩ như Kha Thiên Lạc đạt thành tựu Tẩy Cốt cảnh như Thượng man Mạnh Hạ không phải là không thể.

Kha Thiên Lạc được phụ thân của hắn truyền lại một loại phương pháp rất đặc biệt để ổn định căn cơ. Nghe nói, phương pháp này chính là do A Công sáng tạo ra. Đó chính là phương pháp áp súc huyết khí vào gân mạch.

Sở dĩ cảnh giới đầu tiên của dị sĩ gọi là Dẫn Huyết cảnh là bởi vì sau khi dị sĩ mở ra Thiên Khai, huyết mạch trong cơ thể bắt đầu thăng hoa để giải phóng man chi tinh huyết mà tổ tiên truyền thừa xuống. Man chi tinh huyết trong huyết mạch càng tinh thuần thì thành tựu sau này càng cao.

Dị sĩ sẽ phải dẫn động man chi tinh huyết này dung nhập vào từng khối cơ thể. Thứ đầu tiên đó chính là gân mạch. Dẫn động man chi tinh huyết nhập vào gân mạch càng nhiều thì càng mạnh. Dẫn Huyết cảnh chia làm mười tầng.

Mỗi tầng cách nhau bảy mươi sợi máu. Khi dị sĩ dung nhập man chi tinh huyết vào được bảy trăm sợi gân mạch thì sẽ bước vào Tẩy Cốt cảnh. Chỉ là những dị sĩ này thành tựu tối đa chỉ đến đỉnh phong Tẩy Cốt cảnh sơ kỳ mà thôi. Trừ phi gặp duyên cơ cực lớn mới phá vỡ được bình cảnh này.

Đại đa số cường giả Tẩy Cốt cảnh của tiểu bộ lạc đều là Tẩy Cốt cảnh sơ kỳ cả.

Nhưng nhờ vào phương pháp mà A Công sáng tạo ra, nếu có thể áp dụng thành công thì thành công thì thành tựu của Kha Thiên Lạc nhất định

là tươi sáng. Phụ thân của Kha Thiên Lạc cũng áp dụng phương pháp này tu luyện, tuy rằng khó khăn hơn dị sĩ thông thường bội phần, nhưng tuyệt đối so với đồng giai chỉ có hơn chứ không kém, thậm chí là vượt cấp khiêu chiến.

Kha Thiên Lạc cầm ngân móc lên, bắt đầu tìm một chỗ yên ắng bắt đầu tu luyện. Với thể trạng hiện tại, có lẽ chỉ mất khoảng nửa ngày là ổn định căn cơ thành công.

***** Quyển 1: Ti Mệnh *****

Ở bên ngoài Thường Sơn. Trên bia đá, cái tên Kha Thiên Lạc vốn đang nhấp nháy, bây giờ đã trở về bình thường. Duy có một điều hơi tiếc đó là Kha Thiên Lạc đã bị rơi xuống vị trí thứ sáu.

Tuy là vậy, thế nhưng Ti Mệnh, Đồng Tường và những tộc nhân khác của U Đô bộ lạc rất vui mừng. Vị trí xếp hạng thì vẫn có cơ hội lấy lại được, nhưng còn cái mạng nhỏ thì chỉ có một. Bên nào nặng, bên nào nhẹ thì bọn họ tự cân nhắc được.

Trên bầu trời, khi thấy cái tên Kha Thiên Lạc trên bia đá dần ổn định trở lại, Thượng man Mạnh Hạ trong mắt lóe lên một tia khen ngợi.

- Tiểu tử Kha Thiên Lạc này lợi hại hơn ta tưởng. Nếu người khác, chắc có lẽ đã lựa chọn từ bỏ thí luyện rồi.

Vừa nói, Thượng man Mạnh Hạ vừa liếc qua nhìn A Công đứng bên cạnh, nói tiếp:

- Nó có lẽ rất giống ông.

Thượng man Mạnh Hạ trong mắt lộ ra một tia thâm ý, nhưng A Công chỉ mỉm cười không nói. Thực ra trong lòng ông đang cực kỳ mừng rỡ. Xem ra Kha Thiên Lạc đã vượt qua được khó khăn mà ông đã dự đoán.

- Còn bảy ngày nữa thí luyện mới kết thúc. Sau này có lẽ sẽ có thêm nhiều điều thú vị nữa.

A Công cười nhạt, nửa vui nửa thật, làm cho người ta như lạc vào sương mù. Thượng man Mạnh Hạ nhú mày, nhưng không nói gì thêm, tiếp tục quan sát thí luyện diễn ra.

***** Quyển 1: Ti Mệnh *****

Nửa ngày trôi qua, hôm nay đã sang ngày thí luyện thứ tư. Tuy nhiên không gian Thường Sơn bị bao phủ bởi tử khí nồng đậm, dù bên ngoài đang là ban ngày, nhưng nơi đây vẫn là một màn mờ mờ ảo ảo.

Kha Thiên Lạc từ trong một động phủ đi ra. Trong khí tức trên người hắn đã thay đổi so với nửa ngày trước, mạnh hơn không ít. Hôm trước khi đột phá Dẫn Huyết cảnh tầng thứ bảy, sơi máu dung nhập man chi tinh huyết tăng lên hơn năm trăm. Sau nửa ngày áp súc man chi tinh huyết, số lượng đã giảm xuống còn bốn trăm bảy mươi ba sơi máu.

Áp súc xuống còn bốn trăm bảy mươi ba sơi máu chính là cực hạn cuối cùng, cảm nhận không thể áp súc được thêm nữa, Kha Thiên Lạc mới xuất quan. Tính toán thời gian thì nhanh hơn một giờ đồng hồ.

- Tốt lắm, bây giờ tiếp tục săn giết tiếp nào.

Kha Thiên Lạc lấy ra khối ngọc thạch để kiểm tra vị trí xếp hạng của mình. Sau khi rút linh thức vào ngọc bài, bảng danh sách xếp hạng hiện lên trong đầu hắn. Bị rút xuống hạng thứ sáu, Kha Thiên Lạc cũng không lấy làm kinh ngạc, điều này đã nằm trong dự tính của hắn.

Ngần ấy thời gian không săn giết mà không bị rút xếp hạng mới là chuyện lạ. Kha Thiên Lạc thuận mắt dò xem vị trí của những người khác cùng tộc. Hai tên kia thì xếp ở tầng áp chót, còn nha đầu Tang Tương đã leo lên vị trí thứ tám.

Xem ra bốn ngày nay, nha đầu này biểu hiện không tệ, có lẽ xếp hạng vị trí thứ tám chưa phải là xếp hạng cuối cùng của nàng ta.

Nhớ lại trước đây khi chưa tiến vào thí luyện, Kha Thiên Lạc cảm giác một điều dường như Tang Tương mạnh hơn hẳn một chút, bây giờ hẳn đã đột phá Dẫn Huyết cảnh tầng thứ bảy, không biết khi gặp lại sẽ có cảm giác như thế nào.

Thu lại ngọc bài, Kha Thiên Lạc cầm ngân mâu lên, bắt đầu tiến vào sâu trong rừng chém giết.

Sau khi đột phá, Kha Thiên Lạc muốn biết thực lực của mình tiến bộ như thế nào rồi. Quả nhiên khoảng cách giữa tầng thứ sáu và tầng thứ bảy rất khác biệt. Nếu lúc trước đối phó với yêu trư Hậu thiên hoang thú trung giai gặp không ít khó khăn, nhưng bây giờ thì chỉ cần sử dụng một ít thủ đoạn liền hạ sát dễ dàng.

Bởi vì săn giết không ít Hậu thiên hoang thú trung giai trở lên, Kha Thiên Lạc đã trở về với vị trí thứ năm vốn là của mình trước đó. Mà khoảng cách điểm số giữa Kha Thiên Lạc và người xếp ở vị trí thứ tư không quá nhiều, vậy nên việc Kha Thiên Lạc đá người kia xuống vị trí thứ năm chỉ là việc sớm muộn.

***** Quyển 1: Ti Mệnh *****

- Lưu tinh hỏa vũ!

Sâu trong Thường Sơn, một gã thanh niên tay cầm một thanh đao lớn mạnh mẽ bổ xuống. Từ trong thanh đao bộc phát một cỗ uy thế mạnh mẽ vô song, đao khí như xé rách không khí, khi chạm vào mặt đất thì nổ bùng một tiếng.

Chỉ nghe một tiếng gào thét thê lương, rồi rầm một tiếng, tiếp đó không còn bất kỳ một tiếng động nào. Khi khói bụi tan đi, trên mặt đất hỗn

loạn có một cái xác lớn bị bổ đôi ra làm hai.

Đó là xác của một con Kim Mao Cự Khuyển, một đầu Hậu thiên hoang thú cao giai, thực lực đủ so sánh với cường giả Dẫn Huyết cảnh tầng thứ chín.

Nhìn chiến trường diễn ra, mặt đất bị xới tung, cây cối đổ ngã rất nhiều, thiết nghĩ trận chiến này diễn ra khá gay cấn.

- Con Kim Mao Cự Khuyển này có chút ý tứ, khó giải quyết hơn ta tưởng.

Một giọng nói nam tính lạnh lùng vang lên. Từ trong sương khói ảm đạm, một bóng người cao lớn hiện ra. Đó là một gã thanh niên cao đến một mét chín, vóc dáng cao to vạm vỡ. Gương mặt phong trần không kém phần lạnh lùng, ánh mắt sắc bén như lưỡi đao vậy.

Trên tay hắn cầm một thanh đao lớn, ẩn ẩn toát ra một cỗ man khí cuồng bạo.

Người thanh niên này chính là tuyệt đỉnh thiên tài của Phong Tuyết bộ lạc – Hầu Quân Lô.

Thực lực của Hầu Quân Lô quả thực bất phàm, không sai so với lời đồn. Ngay cả Kim Mao Cự Viên thực lực so với cường giả Dẫn Huyết cảnh tầng thứ chín chỉ có hơn chứ không kém, vậy mà nhìn tình huống sau khi Hầu Quân Lô giải quyết Kim Mao Cự Viên, trên người không có lấy một chút thương thế nào.

Thời gian cũng tám ngày trôi qua, chỉ còn hai ngày nữa là kết thúc thí luyện. Lại nói Hầu Quân Lô này từ lúc bắt đầu thí luyện cho đến hôm nay chưa từng kiểm tra xếp hạng vị trí của mình lấy một lần. Bởi vì hắn nghĩ rằng, trong thí luyện tuyệt đối không có người nào vượt qua được mình cả.

Không hiểu thần xuôi quỷ khiến thế nào, bỗng Hầu Quân Lâu lại lấy ra ngọc bài ra, truyền linh thức vào để xem thử.

Đột nhiên gương mặt lạnh lùng tuấn lãng của Hầu Quân Lâu khẽ biến. Hắn không quan tâm đến các vị trí khác, chỉ quan tâm vị trí gần với mình nhất, đó là vị trí thứ hai.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 19: Đụng Phải Địch Thủ

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 19: Đụng phải địch thủ

Hầu Quân Lâu kinh ngạc, còn ở một chỗ khác, có một kẻ đang vô cùng tức giận. Kẻ đó chính là tộc nhân của đối thủ truyền kiếp U Đô bộ lạc, chính là Mộ Lan bộ lạc Hoảng Khương.

Hoảng Khương một tay cầm ngọc bài, khi biết được xếp hạng của mình rơi xuống vị trí thứ ba thì gương mặt trở nên tàn độc, hai hàm răng nghiến vào nhau. Trên người phát ra sát khí hung lệ, tà ác nói:

- Kha Thiên Lạc, ta sẽ nhớ kỹ tên ngươi.

***** Quyển 1: Ti Mệnh ***** Đọc nhanh nhất tại
MHT.VN

Tại Bách Thảo đường, Ti Mệnh ngồi một mình chính giữa Bách Thảo đường, hai mắt nhắm lại, tựa hồ rơi vào trạng thái không minh. Hô hấp trên người hắn rất đều đặn, mỗi lần hít vào thì mang một phần nhỏ thiên địa linh khí dung nhập vào người, khi thở ra thì kèm theo một ngụm trọc khí.

Phương pháp thổ nạp linh khí trải qua mấy ngày nay Ti Mệnh sử dụng càng lúc càng thuần thục, nếu như lúc khởi đầu chỉ có thể đem một phần

ngàn lượng linh khí lưu lại trong cơ thể, thì bây giờ thể lưu hai phần trong một ngàn phần linh khí.

Tuy nói số lượng linh khí là rất ít, nhưng bằng nhiều đó đối với tình huống hiện tại của Ti Mệnh là một điều rất khả quan rồi, không những khiến thân thể khỏe mạnh mà đối với đầu óc cải thiện rất lớn, nhất là khả năng ghi nhớ.

Nhờ khả năng ghi nhớ được cải thiện cộng với linh thức cực mạnh, trải qua hơn một tuần, gần một nửa số tài liệu tại Bách Thảo đường này đều được Ti Mệnh đem hết vào trong đầu.

Đừng nói là đồng tài liệu tại Bách Thảo đường, ngay cả thứ cực kỳ khó ghi nhớ là Đạo Thần Điển cũng bị Ti Mệnh nhớ đến một phần tư. Mà thời gian thí luyện ở Phong Tuyết bộ lạc này ngắn nhất là hơn nửa tháng nữa mới chấm dứt.

Ti Mệnh trong lòng tràn đầy lòng tin, Đạo Thần Điển kia có thể ghi tạc được hơn một nửa.

Lại nói, Ti Mệnh tuy đến giờ vẫn chưa hiểu được ý nghĩa của Đạo Thần Điển, nhưng sau một thời gian lĩnh ngộ, đến giờ đã có thể nắm giữa một ít lông lá bên ngoài. Nhờ vậy mà linh thức của hắn về cả độ bành trướng cũng như càng thêm mạnh mẽ.

Với một người không thể tu luyện một cách bình thường như các man tộc tộc nhân thì đây là điều tốt nhất.

Ti Mệnh ban ngày tham ngộ Đạo Thần Điển, đêm đến thì chìm vào tu luyện, đồng thời thực hiện cả hai cả việc. Lại nói, mặc dù song hành tu luyện và lĩnh ngộ Đạo Thần Điển, Ti Mệnh lại không hề cảm thấy mệt mỏi. Thiết nghĩ chính là nhờ việc vận dụng phương pháp thổ nạp đem linh khí bồi bổ thân thể. Nếu như mệt mỏi thì nghỉ ngơi tầm một khắc thì sức lực phục hồi lại bình thường.

Đêm tàn trời sáng, Ti Mệnh mở mắt ra nhìn xung quanh, hít một hơi dài thưởng thức bầu không khí trong lành ấm áp.

- Hôm nay là ngày thứ chín rồi, không biết Kha Thiên Lạc và nha đầu Tang Tương tiến được tới đâu rồi.

Nghĩ như vậy, Ti Mệnh liền không muốn tiếp tục tham ngộ tu luyện nữa. Hắn rời khỏi Bách Thảo đường, chạy ra ngoài cổng rồi leo lên một con hoang mã đã được chuẩn bị sẵn. Con hoang mã này là do Thượng man Mạnh Hạ tặng cho hắn, giúp hắn đến chỗ thí luyện trong nhanh hơn.

Con hoang mã cao gần hai mét, Ti Mệnh phải nhờ đến sự giúp đỡ của hộ vệ gác cổng Bách Thảo đường mới trèo lên được. Bởi vì hoang mã đã được thuần hóa kỹ lưỡng, vậy nên khi bị Ti Mệnh trèo lên lưng, nó vẫn rất thoải mái, không giẫy giụa chút nào.

Ti Mệnh nhẹ nhàng vút đầu nó, rồi quay sang cảm tạ vị hộ vệ gác cổng kia một tiếng, sau đó thúc hoang mã rời đi.

Không lâu sau, Ti Mệnh đã đến Thường Sơn. Hôm nay là ngày cuối cùng, thế nên lượng người đến quan sát đông hơn lần trước Ti Mệnh đến rất nhiều.

Tìm một chỗ cột hoang mã, Ti Mệnh bắt đầu đi tìm vị trí hạ lạc U Đô bộ lạc.

- Tên Kha Thiên Lạc này thật ghê gớm, không ngờ có thể leo đến vị trí cao như vậy.

- Hầu Quân Lô không biết có xem qua vị trí xếp hạng không nữa.

- Hắc hắc, ta đoán khuôn mặt của tiểu tử Hoảng Khương kia rất khó coi.

-

Do đông người nên Ti Mệnh vẫn chưa thể đến được chỗ U Đô bộ lạc, nhưng trên đường nghe được tin tức về Kha Thiên Lạc thì không khỏi chấn kinh. Hắn hỏi thăm thì biết Kha Thiên Lạc đang xếp ở vị trí thứ hai, chỉ sau mỗi thiên tài Hầu Quân Lô của Phong Tuyết bộ lạc.

Nếu không phải ở đây đông người, có nhiều cường giả đang quan sát thì Ti Mệnh đã vận dụng linh thức của mình để xem rõ điều này có phải sự thực hay không rồi.

Mất hơn cả tiếng đồng hồ, rốt cuộc Ti Mệnh cũng chen lên được hàng đầu tiên, tận mắt nhìn thấy cái tên Kha Thiên Lạc đang theo sau Hầu Quân Lô kia, gương mặt Ti Mệnh trở nên rạng rỡ, miệng nở nụ cười toe toét.

- Cái tên này, không ngờ lại làm có thể làm được điều đó.

***** Quyển 1: Ti Mệnh ***** Đọc nhanh nhất tại MHT.VN

Quay trở lại bên trong Thường Sơn, Kha Thiên Lạc cả tuần này điên cuồng chém giết, thể như chẻ tre, không biết bao nhiêu ma vật bị hắn trảm sát. Bây giờ ngay cả Hậu thiên hoang thú trung giai gặp phải Kha Thiên Lạc thì trong vài chiêu là bị giết chết. Còn nếu như đụng phải Hậu thiên hoang thú cao giai, với thân thủ hiện tại, Kha Thiên Lạc có thể dễ dàng đào thoát.

Lúc này, Kha Thiên Lạc tay cầm ngân mâu từ trên không trung bổ xuống, thể như thiên quân vạn mã, dùng một tiếng, chỉ nghe một âm vang lên lương rít lên, máu màu xanh lục bắn lên trời. Thân thể dài hai mét với mấy chục cặp chân ghê tởm vẩy dùng dùng trên đất, sau một hồi thì không còn giẫy dụa nữa, sinh cơ đã tuyệt.

Ma vật kia là một con rết cấp bậc Hậu thiên hoang thú trung giai, con rết xuôi xẻo này đụng phải Kha Thiên Lạc, trong vòng vài chiêu thì bị Kha Thiên Lạc chặt đầu, bổ cơ thể ra làm hai.

Giết xong con rết, Kha Thiên Lạc theo thói quen đến kiểm tra xem con rết này có nội đan hay không. Nhưng đúng lúc đó, lông tay của hắn bỗng dựng đứng lên. Kha Thiên Lạc giậm mạnh chân, cơ thể nhanh chóng né sang bên trái. Tại chỗ Kha Thiên Lạc vừa đứng bỗng nổ tung, đất đá khói bụi bay đầy trời.

Kha Thiên Lạc khuôn mặt cực kỳ khó coi, đưa đôi song nhãn màu vàng nhìn lên trên cành đại thụ lớn. Chỗ đó chẳng biết từ lúc nào có một bóng người xuất hiện.

Kẻ này một thân đồ đen, ngay cả khuôn mặt cũng bị che đi, chỉ để lộ ra hai con ngươi màu đỏ sáng quắc, bên trong ẩn chứa sát lục.

- Người là Hoảng Khương?

Kha Thiên Lạc nhìn thấy bóng người kia thì liền nhận ra ngay. Tuy nói rằng Hoảng Khương khi tham gia thí luyện này không hề nổi bật gì, nhưng hắn ta chính là tộc nhân của Mộ Lan bộ lạc – kẻ thù truyền kiếp của U Đô bộ lạc, thế nên Kha Thiên Lạc khi trông thấy liền ghi nhớ trong đầu.

Vốn định đến lúc phần khảo hạch thứ hai thì sẽ đánh Hoảng Khương này thành đầu heo, nhưng chưa đến lúc đó thì Hoảng Khương này đã xuất hiện gây khó dễ cho mình rồi.

Lại nói, nếu như không phải nhờ Kha Thiên Lạc đột phá Dẫn Huyết cảnh tầng thứ bảy, trải qua ma luyện trở nên cảnh giác, chứ nếu như là khi trước, khẳng định đã bị một kích ám toán kia làm trọng thương rồi. Thậm chí bị phế đi cũng không phải là không có khả năng.

Trong lòng Kha Thiên Lạc trầm xuống, sát khí hai mắt lộ ra. Hoảng Khương kia tuy cảm nhận được, nhưng lại lấy làm khinh thường, đôi mắt lạnh lẽo, giọng tuy yếu ớt nhưng ẩn ẩn sự tàn độc:

- Có thể né một chiêu vừa rồi, thực lực của người không tệ chút nào. Hắc hắc...

Dù hơi ngạc nhiên vì Kha Thiên Lạc tránh được một kích của mình, nhưng Hoảng Khương cho rằng Kha Thiên Lạc chỉ là may mắn, thế nên khi nói chuyện lại rất khinh thường.

- Bình sinh ta ghét nhất là bị người ta ám toán. Nếu không gặp thì thôi, khi đã gặp thì phải dạy dỗ một trận.

- Hừ, muốn dạy dỗ ta, người chưa đủ tuổi đâu.

Vốn đã có sát cơ từ trước, vậy nên Hoảng Khương không chút cố kỵ nào liền xông lên tấn công Kha Thiên Lạc. Trên tay Hoảng Khương xuất hiện một thanh kiếm câu màu đen, trông khí tức dao động, dĩ nhiên chính là một kiện man khí. So với ngân mâu của Kha Thiên Lạc, kiếm câu này khí tức mạnh hơn đôi chút.

Tên Hoảng Khương này thân thủ quý mị, tựa như một làn khói vậy, trông giãy lắt xuất hiện đằng sau lưng Kha Thiên Lạc, tay cầm kiếm nhằm bả vai Kha Thiên Lạc bổ xuống. Sở dĩ Hoảng Khương không lấy đầu Kha Thiên Lạc là bởi vì cố kỵ quy tắc do Phong Tuyết bộ lạc đặt ra, nếu không với hung tính của hắn há có thể xuất chiêu hiền lành như vậy.

Kha Thiên Lạc hừ lạnh một tiếng. Hắn đâu có phải là một bức tượng gỗ đứng yên một chỗ chịu trận chứ. Chỉ thấy Kha Thiên Lạc vận kình lực, cả người gồng lên, hai tay siết chặt ngân mâu giơ lên trên.

Một tiếng *keeng* va chạm giữa hai kiện man khí vang lên vô cùng chói tai. Một cỗ kình phong thổi lan ra xung quanh.

“Tên này có thể chặn kiếm này của ta?”

Hoảng Khương nội tâm giật mình. Nếu vừa rồi cho rằng Kha Thiên Lạc may mắn, thì bây giờ đã hoàn toàn cải biến chủ ý rồi. Nhớ không nhầm thì lúc mới bắt đầu thí luyện, Kha Thiên Lạc này chỉ có tu vi Dẫn Huyết cảnh tầng thứ sáu, tuyệt đối không phải đối thủ của hắn. Nhưng không ngờ chỉ mới mấy ngày mà tiến bộ kinh người.

Mà Kha Thiên Lạc lúc này cũng rung mình không thôi. Nhìn thể hình Hoảng Khương gầy gò ốm yếu, chẳng ngờ sức lực lại khủng bố đến vậy, làm cho hai chân Kha Thiên Lạc lún sâu xuống mặt đất gần một gang tay.

Một kích không thành, ánh mắt Hoảng Khương chợt lóe, nhún người bắn lên trên cao. Bỗng *xoạc* một tiếng, áo bào đen chẳng biết đã bị thứ gì xé nát. Hoảng Khương cảm nhận được sự tê rát vừa mới bay qua bụng mình.

Đọc nhanh nhất tại MHT.vn

Facebook: Ảnh Nguyệt sơn trang

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiên Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 20: Tang Tương Triển Uy

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 20: Tang Tương triển uy

Hoảng Khương đáp xuống một vị trí khá xa Kha Thiên Lạc, cúi đầu xuống nhìn áo bào bị rách của mình, rồi sau đó đặng đặng sát khí nhìn Kha Thiên Lạc. Trước đó, khi hấn búng người để lùi về phía sau thì vừa lúc Kha Thiên Lạc tung một cú đá móc.

Nếu trúng một cước đó, khẳng định Hoảng Khương sẽ thụ thương. Hai hàm răng hấn nghiến chặt lại, lộ ra vẻ dữ tợn, nói:

- Xem ra ta hơi khinh thường người.

Vừa nói, Hoảng Khương phun ra một ngụm tinh huyết vào thanh kiếm câu, sau đó vận chuyển man lực. Chỉ thấy kiếm câu rung lên dữ dội, từ bên trong kiếm câu tán ra một cỗ ba động khí tức dữ dội, giống như một con hung thú được thả khỏi dây xích vậy.

Một tiếng nổ vang cất lên, kinh phong thổi ra xung quanh. Kha Thiên Lạc khuôn mặt nghiêm trọng, vội vận chuyển sức mạnh tạo thành một tầng khí thuẫn bao phủ, nhưng uy lực do man khí kiếm câu phát ra vẫn rất mạnh mẽ, làm cho hấn lùi về phía sau mười mấy bước.

Hướng mắt nhìn về phía trước, chỉ thấy lúc này Hoảng Khương bao phủ bởi một tầng lục quang, lơ lửng trên đầu là một con dơi to lớn, nhìn rất hung dữ. Con dơi há to mồm rít lên một tiếng, nghe cực kỳ đinh tai nhức óc.

- Man khí huyết tể?

Kha Thiên Lạc nhìn con lục bức khổng lồ kia, khuôn mặt trở nên nghiêm trọng. Sở dĩ man khí có uy lực mạnh hơn vũ khí bình thường chính là nhờ bên trong mỗi kiện man khí đều có phong ấn một phần tinh hồn hoang thú cao cấp.

Mỗi lần triển khai huyết tể hao tổn rất nhiều man lực, thế nên khả năng duy trì của mỗi người mỗi khác. Nhìn sắc mặt Hoảng Khương hơi tái đi, có lẽ thi triển huyết tể này khá miễn cưỡng.

- Không nghĩ đến chỉ vì muốn đánh bại ta mà ngay cả chân nguyên man lực cũng không tiếc.

Kha Thiên Lạc khóe miệng cong lên.

- Nếu có thể phế đi người, hao tổn thế này không đáng là gì cả.

Hoảng Khương giọng cười tàn độc, rồi sau đó không nói thêm gì nữa, thân thủ quỷ mị lao thẳng tấn công.

Thấy vậy, Kha Thiên Lạc hừ lạnh một tiếng:

- Đừng tưởng chỉ có người mới có man khí.

Dứt lời, Kha Thiên Lạc giơ ngân mâu lên, căn đầu lưỡi phun ra tinh huyết khảm lên ngân mâu của mình. Ngân mâu bị tinh huyết Kha Thiên Lạc kích thích, bắt đầu sinh ra rung động dữ dội.

Ngay lúc kiếm câu trăm xuống, một tiếng nổ kinh thiên động địa, khói bụi bay ngập trời. Từ trong đám khói bụi đó, Hoảng Khương ánh mắt không giấu vẻ kinh ngạc, nhìn chăm chăm ngân mâu kia. Hẳn dĩ nhiên không ngờ ngân mâu này cũng là một kiện man khí.

Khí thế ngân mâu tỏa ra dường như không hề thua kém kiếm câu chút nào.

- Cứ tưởng khảo thí lần này chỉ có Hầu Quân Lâu mới xứng làm đối thủ của ta. Nhưng như vậy càng thú vị, hắc hắc...

Hoảng Khương trở nên kích động, rồi sau đó cầm kiếm câu bắt đầu trăm xuống loạn xạ. Kha Thiên Lạc cũng không phải dạng vừa, thế thương cực kỳ dữ dội mãnh.

Cả hai thực lực nhìn như ngang nhau, mỗi lần va chạm thì khiến mặt đất bị xới tung lên. Cây cối quanh đó bị phá hủy đốn ngã chính là vì cuộc chiến của hai người này.

Trong lúc Kha Thiên Lạc và Hoảng Khương điên cuồng đánh nhau, bọn chúng không phát hiện rằng có một kẻ đang quan sát hai người bọn chúng.

Kẻ này dáng người cao lớn, đứng trên đỉnh một ngọn cây cách chỗ Kha Thiên Lạc và Hoảng Khương chừng ba bốn chục mét. Tuy không gian vẫn lờ mờ có một luồng tử vụ che đi, nhưng diễn biến của cuộc chiến đều lọt vào tầm quan sát của kẻ kia.

- Khảo thí lần này thú vị hơn mình tưởng.

Thanh niên cao lớn kia dĩ nhiên chính là tuyệt thế thiên tài Phong Tuyết bộ lạc – Hầu Quân Lâu.

Lúc trước phát hiện Kha Thiên Lạc tiến lên vị trí thứ hai, Hầu Quân Lôu lập tức ngạc nhiên. Nhưng khoảng cách giữa hai bên vẫn cách biệt khá xa, mà khảo thí chỉ còn nửa ngày nữa là chấm dứt. Thế nên Kha Thiên Lạc chắc chắn không thể nào đoạt được vị trí đệ nhất cả.

Hầu Quân Lôu vốn định tiếp tục săn giết để kéo dài khoảng cách ra thêm, chẳng ngờ lại phát hiện chỗ này có người đang giao chiến. Bình thường trong khảo thí tại Thường Sơn này, ai nấy đều chú tâm vào việc săn giết tà vật để gia tăng điểm số của mình. Điểm số này không cướp được, vậy nên nếu có gặp nhau thì cũng lờ đi.

Chẳng ngờ lại xuất hiện tình huống này, tính tò mò nổi lên, Hầu Quân Lôu bèn xông đến chỗ này xem thử tình hình thế nào.

Tuy hai gương mặt phía kia khá xa lạ, nhưng khí thế trên người dao động rất mạnh, cả hai đều có tu vi Dẫn Huyết cảnh tầng thứ bảy. Hầu Quân Lôu trong lòng liền xác định, hai người kia chính là người đang ở vị trí thứ hai và vị trí thứ ba.

Mà Kha Thiên Lạc vốn không có hứng thú nhúng tay vào, bởi vì hai người này tuyệt đối không có ai là đối thủ của hắn cả. Đang định bỏ đi thì cả Kha Thiên Lạc và Hoảng Khương đồng thời vận dụng man khí huyết tể, làm cho trận chiến trở nên khốc liệt hơn rất nhiều.

Cuộc chiến tuy chỉ mới duy trì được nửa giờ đồng hồ, nhưng mặt đất Thường Sơn đã bị hai người bọn hắn tàn phá thành một bãi hỗn độn. Mấy đầu hung vật gần đó kinh sợ bởi khí tức của hai tên này mà bỏ chạy tán loạn.

Trở lại cuộc chiến. Hoảng Khương trên người bị không ít vết thương, máu đang rỉ ra từng chút một. Kha Thiên Lạc đồng dạng cũng bị thương, nhưng đều là vết thương ngoài da. Chỉ là gương mặt bọn chúng nhợt nhạt, dĩ nhiên là do sử dụng huyết tể quá độ nên mới như vậy.

“Tên này chỉ mới đột phá Dẫn Huyết cảnh tầng thứ bảy không lâu mà mạnh không kém gì người ổn định bình cảnh như mình. Nếu không diệt trừ, sau này nhất định sẽ ảnh hưởng đến đại nghiệp của Mộ Lan bộ lạc.”

Hoảng Khương nội tâm cả kinh, bởi vì Kha Thiên Lạc khó chơi hơn hẳn tưởng. U Đô bộ lạc và Mộ Lan bộ lạc là tử địch của nhau, vậy nên Hoảng Khương được bộ lạc cung cấp không ít thông tin. Kha Thiên Lạc này trước khi khảo thí tu vi chỉ là Dẫn Huyết cảnh tầng thứ sáu, vậy nên hẳn mới khẳng định rằng Kha Thiên Lạc mới tấn cấp cách đây không lâu.

Tuy nói cả hai tu vi ngang nhau, nhưng giữa mới đột phá và ổn định bình cảnh vẫn có một sự cách biệt. Mà Kha Thiên Lạc biểu hiện kinh người, mỗi đường thương đều uy dũng, khi đánh ra đều muốn dồn đối phương vào hiểm cảnh. Cũng may là bản thân được bồi luyện từ nhỏ, gặp người khác chưa chắc gì đã làm tốt được như vậy.

Thế nên Hoảng Khương càng muốn bóp chết Kha Thiên Lạc này, hoặc chí ít cũng là phế đi.

Lại nói, tuy nhìn Kha Thiên Lạc ứng phó rất tốt, thực ra trong lòng hắn thầm than đau khổ. Tên Hoảng Khương này ra tay rất ác độc, khiến cho hắn lâm vào thế hạ phong. Nếu kéo dài thêm nữa, khẳng định sẽ bại trận mất thôi.

Chỉ thấy Hoảng Khương gầm lớn, kiếm câu tỏa lục quang rực rỡ, từ trên cao, Hoảng Khương mạnh mẽ chém xuống một kiếm. Kha Thiên Lạc gương mặt nghiêm trọng, hẳn không cách nào tránh né được, đành phải mạnh mẽ kháng cự.

- Thắng bại xem ra đã định. Ủa... kia là?

Hầu Quân Lôu khoanh tay trước ngực đứng trên ngọn cây phân tích. Hoảng Khương vẫn là mạnh hơn Kha Thiên Lạc một bậc. Nhưng đúng lúc

hắn tưởng Kha Thiên Lạc chắc chắn thất bại thì bỗng một bóng người hiện ra ngay bên cạnh Kha Thiên Lạc.

Người này song thủ đan lại trước ngực, trong phong ba bão táp hiện ra một vầng sáng thanh minh hiền hòa, tựa như một đóa hoa nở rộ vậy. Áo ảnh lục bức kia chạm vào vầng sáng thanh minh, tựa như chạm vào một bức tường, nó rít lên một tiếng rồi tiêu tán đi.

Mà vầng sáng thanh minh kia tuy âm đậm phân nửa, nhưng vẫn ẩn chứa uy lực của nó, như một cái chùy lớn công kích ngược lại Hoảng Khương.

Hắn hét thảm một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi, rồi từ không trung ngã xuống đất.

Kha Thiên Lạc trông thấy bóng hình kia thì ngạc nhiên.

- Tang Tương, là muội?

Bóng người nhỏ nhắn kia, chẳng ngờ lại chính là Tang Tương. Chỉ thấy nàng xoay mặt lại nhìn, đó là một gương mặt thanh tú khả ái, trong đôi mắt sáng long lanh ẩn chứa một tia linh tính hoang dã, làm cho người ta vừa nhìn đã thương nhớ mãi.

Tang Tương vội đến đỡ Kha Thiên Lạc đứng dậy, quan tâm hỏi:

- Thiên Lạc ca ca, người ổn chứ?

Vừa nói, Tang Tương vừa lấy ra một lọ sứ nhỏ. Nàng mở nắp lọ lấy ra một viên đan hoàn nhỏ, cho vào miệng Kha Thiên Lạc. Sau khi nuốt viên đan hoàn kia, Kha Thiên Lạc cảm thấy thân thể khỏe mạnh lên vài phần.

- Xem ra ta vẫn phúc lớn mạng lớn, hắc hắc...

Kha Thiên Lạc tỉnh ranh cười, nhưng khi cử động mạnh thì cơ thể liền đau nhứt, làm cho nụ cười kia biến dạng mếu máo.

- Lúc này mà còn giỡn được.

Tang Tương nhẹ mắng một câu, Kha Thiên Lạc nghe vậy chỉ biết cười trừ. Tang Tương nhìn Hoảng Khương đang chật vật đứng lên, trong mắt hắt lộ ra một tia kinh sợ. Bởi vì thực lực của Tang Tương theo cảm nhận của hắn dường như có gì đó cao hơn Kha Thiên Lạc, mặc dù tu vi của nàng chỉ là Dẫn Huyết cảnh tầng thứ sáu.

- Đánh lén được một lần rồi nghĩ rằng mình giỏi lắm sao? Nha đầu nhà người hình như là đồng tộc với tên này, vậy cũng tốt, đỡ cho ta phải nhọc công.

Hoảng Khương miệng cười độc ác, sát khí trong mắt tán ra. Nhưng thực ra hắn chỉ đang che đậy sự kinh sợ của mình mà thôi. Trong lòng hắn lúc này đang tìm kiếm đường thoát thân. Do vận dụng huyết tế quá độ, sức lực đã hao tổn gần hết, giờ chỉ đang miễn cưỡng chống đỡ mà thôi.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 21: Đoạt Đi Kiếm Câu

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 21: Đoạt đi kiếm câu

Tang Tương nghe vậy thì cả giận, nàng cũng không phải dạng người hiền lành gì, vốn định xuất thủ giáo huấn tên đáng ghét kia thì bỗng phát hiện một luồng khí tức chấn nhiếp đang bay đến. Không chỉ có một mình nàng, Kha Thiên Lạc và Hoảng Khương cũng nhận ra có người đang đến.

Từ trên cao đáp xuống, đó là một gã thanh niên cao lớn. Hẳn chính là Hưu Quân Lâu, người từ đầu buổi đến giờ vẫn đứng ngoài cuộc chiến giữa Kha Thiên Lạc và Hoảng Khương.

“Hưu Quân Lâu?”

Ba người kia ánh mắt chột lóe. Kha Thiên Lạc trong lòng trầm xuống. Chắc chắn không phải Hưu Quân Lâu ngẫu nhiên xuất hiện, trong lòng thầm nghĩ, tên này đứng ở chỗ nào đó quan sát từ rất lâu rồi mới phải, nếu không thì chẳng đợi lúc Tang Tương xuất hiện thì mới ra mặt.

Hoảng Khương ngoài mặt bình thường, nhưng trong lòng đang thấp tha thấp thỏm, hạng người này làm sao qua mắt được Kha Thiên Lạc. Vốn có ý định phối hợp với Tang Tương phế đi Hoảng Khương, khiến cho Mộ

Lan bộ lạc hao tổn một cường giả trong tương lai. Nhưng nhìn tình hình hiện tại thì không thể thực hiện được rồi.

Vui mừng nhất đương nhiên là Hoảng Khương. Tuy rằng hắn có một vài con bài bảo mệnh mà bộ lạc ban cho, nhưng an toàn trốn thoát thì không có năm chắc. Có Hầu Quân Lô xuất hiện, trong lòng hắn nhẹ nhõm hẳn ra.

Hầu Quân Lô đứng hiên ngang ở chính giữa, ánh mắt quét một vòng rồi nói:

- Tại hạ Hầu Quân Lô. Không biết cao danh của mấy vị là gì?

Nhìn thái độ của hắn khách khí, nhưng trên người lại bộc phát một cỗ chấn nhiếp.

Kha Thiên Lạc hừ lạnh trong lòng, nhưng bây giờ không thể làm ra hành vi khác thường được, đành phải mỉm cười đáp lại:

- Tại hạ U Đô bộ lạc Kha Thiên Lạc, còn tiểu muội này là Tang Tương, đồng tộc với tại hạ.

Hoảng Khương cũng không dám chậm trễ. Tình huống hiện tại buộc phải dựa dẫm vào Hầu Quân Lô, Hoảng Khương bèn hạ giọng, chẳng dám cao ngạo như ban đầu nữa:

- Tại hạ Mộ Lan bộ lạc Hoảng Khương, vinh dự gặp mặt Hầu Quân Lô bằng hữu.

Hầu Quân Lô gật đầu, giọng điệu khách khí nói tiếp:

- Các vị nhận thức được Hầu mỗ thật đúng là vinh hạnh. Nghe nói giữa hai bộ lạc U Đô và Mộ Lan có chút xích mích nhỏ, nhưng bây giờ hiện đang là thời gian thí luyện, Thường Sơn tồn tại không ít hung vật cấp cao,

Hầu mỡ không muốn nhìn thấy có vị bằng hữu nào ngã xuống ở đây. Chẳng biết ba vị có thể nể mặt Hầu mỡ mà chấm dứt trận chiến này được không?

Vừa nói, Hầu Quân Lô vừa đảo mắt nhìn hai bên. Đặc biệt ánh mắt của hắn dừng lại trên người Tang Tương. Hoảng Khương và Kha Thiên Lạc đều trọng thương, thế nên cục diện cuộc chiến nằm ở Tang Tương này.

Được Hầu Quân Lô tạo cho một cái cầu thang bước xuống, Hoảng Khương há có thể không chớp lấy thời cơ này.

- Bọn ta chỉ đang luận bàn, nhưng nếu Hầu bằng hữu đã ra mặt thì ta không thể không tuân lệnh nghe theo rồi.

Nghe Hoảng Khương nói vậy, Hầu Quân Lô trong lòng mừng tên này xảo trá một câu, nhưng không có biểu hiện nào ra mặt, nghiêm nhiên chỉ là một tia hài lòng. Còn phía bên U Đô bộ lạc, Tang Tương trong lòng một bụng nộ hỏa vì Hoảng Khương làm Kha Thiên Lạc trọng thương.

Với cá tính của nàng, nhất định sẽ không chịu bỏ qua chuyện này. Kha Thiên Lạc nhận thức rõ tính cách của nàng ta, thế nên trước khi Tang Tương mở miệng thì hắn đã lên tiếng trước.

- Hoảng bằng hữu nói phải, chúng ta chỉ đơn giản là bàn luận một chút. Nhưng hình như Hoảng bằng hữu quên một điều thì phải. Chúng ta vừa này đã cá cược, nếu như Hoảng bằng hữu thua thì phải để lại kiếm câu cho chúng ta.

Hoảng Khương đang định nhân cơ hội này bỏ đi thì bị câu nói của Kha Thiên Lạc chặn lại.

- Ta lúc nào...

-Ồ, còn có chuyện này à!

Hoảng Khương tức giận, định phản bác lại thì cảm nhận được một luồng uy hiếp hướng đến mình. Người có khả năng uy hiếp hãn ở đây chỉ có một mình Hầu Quân Lâu mà thôi.

Hầu Quân Lâu nhìn chăm chăm Hoảng Khương, miệng nửa cười nửa không khiến cho Hoảng Khương phát lạnh.

Hoảng Khương trong lòng nổi sát khí. Kiếm câu là bảo vật mà bộ lạc ban xuống, tuyệt đối không thể làm mất, nếu không sẽ bị trừng phạt. Thế nhưng nhìn bộ dạng của Hầu Quân Lâu, bây giờ dù có sử dụng truyền tống thì cũng không kịp nữa rồi.

Hắn hừ lạnh một tiếng, ném kiếm câu về phía Kha Thiên Lạc, trước khi bỏ đi trừng mắt một cái, để lại một câu:

- Lần sau ta sẽ đòi lại món nợ lần này.

Xem ra Hoảng Khương đã đem Kha Thiên Lạc vào danh sách tử, thậm chí trong mắt ẩn hiện sát khí đối với Hầu Quân Lâu nữa. Có lẽ bởi vì che giấu khá tốt nên Hầu Quân Lâu không phát hiện ra được.

Sau khi Hoảng Khương bỏ đi, Hầu Quân Lâu nhìn Kha Thiên Lạc nói:

- Kiếm câu này có lẽ sẽ mang đến cho các hạ không ít rắc rối.

- Ha ha, điểm này Kha mỗi tự biết nên làm gì, Hầu bằng hữu không cần quá đa tâm.

Kha Thiên Lạc cười cười đáp lời.

- Nếu các hạ đã có tính toán riêng thì Hầu mỗi không màng đến nữa.

Hầu Quân Lâu nói xong, xoay người lại định bỏ đi thì bỗng khựng lại, ánh mắt linh quang lóe qua:

- Kha các hạ, ta rất mong chờ cuộc chiến giữa chúng ta. Đến lúc đó, hy vọng Kha các hạ sẽ không làm ta thất vọng.

- Nhất định là vậy.

Sau khi đã hoàn toàn xác định Hầu Quân Lâu không còn ở đây nữa, Kha Thiên Lạc mới thở phào một hơi nhẹ nhõm, ngồi bệch xuống đất, tay lau đi mồ hôi lạnh trên trán. Nhìn gương mặt của Kha Thiên Lạc nhợt nhạt đi, Tang Tương không khỏi lo lắng.

- Kha đại ca, thương thế của người...

Chỉ thấy Kha Thiên Lạc xua tay, ý bảo không sao, nói:

- Là do ta vận khí quá trớn nên bị phản phệ lại, tịnh dưỡng một lúc là sẽ khỏi thôi. Lần này cũng may có muội, nếu không ta gặp rắc rối rồi.

Tang Tương mỉm cười ôn hòa, trả lời:

- Sau khi thí luyện này kết thúc người phải mua cho ta thật nhiều kẹo đó.

- Nha đầu này, suốt ngày chỉ biết ăn là giỏi.

- Mặc kệ ta. À mà kiếm câu này người định xử lý thế nào?

Tang Tương lè lưỡi làm xấu với Kha Thiên Lạc, rồi bỗng nhớ đến kiếm câu, liền hỏi. Trông gương mặt Kha Thiên Lạc bỗng trở nên đen tối, khóe miệng nở nụ cười lạnh, tựa hồ đang âm mưu gì đó.

- Hắc hắc, giữ lại thì đương nhiên không giữ được, nhưng đem nó tổng tiền đám Mộ Lan nhân đó thì...

***** Quyển 1: Ti Mệnh *****

Nửa ngày sau, thí luyện chính thức chấm dứt. Những người còn sót lại trong thí luyện được truyền tống trở ra.

Thí luyện lần này có đến phân nửa người truyền tống ra trước thời gian mười này. Thí luyện tại Thường Sơn rất khắc nghiệt, không phải ai cũng có thể tồn tại trong vòng mười này. Những người truyền tống ra trước toàn bộ đều bị xếp hạng cuối cùng, kết quả trong những ngày săn giết hung vật đều bị hủy bỏ cả.

Nhìn xếp hạng, không ngoài dự đoán, Hầu Quân Lôu xếp hạng đầu tiên. Kha Thiên Lạc xếp hạng thứ hai, thứ ba là Hoảng Khương, thứ tư...

Nha đầu Tang Tương vậy mà lại rơi xuống vị trí thứ bảy. Ban đầu trong dự tính của Kha Thiên Lạc thì nàng ta có lẽ phải ít nhất là hạng tư, nhưng tính cách nha đầu này rất cổ quái. Có lẽ nàng ta nghĩ rằng lọt vào hạng mười người là ổn rồi, không có ý định tiếp tục.

Ai nấy lần lượt trở về chỗ bộ lạc của mình. Xếp hạng đã rõ ràng trước mắt, thế nên cũng chẳng tuyên bố gì thêm, người phụ trách thí luyện để cho các bộ lạc trở về nghỉ ngơi, chuẩn bị cho phần thí luyện thứ hai.

Nhưng mọi người chưa kịp ổn định thì bỗng phía bên Mộ Lan bộ lạc đi đến chỗ U Đô bộ lạc. Dẫn đầu là một người đàn ông trung niên, gương mặt giữ tợn đằng đằng sát khí, nói:

- Kha Thiên Lạc, mau trả lại kiếm câu, nếu không đừng hòng rời khỏi đây.

Ngay lập tức sự việc hấp dẫn chú ý của tất cả mọi người.

“Bắt đầu rồi sao?” Ở một góc phía bên Phong Tuyết bộ lạc, Hầu Quân Lôu ánh mắt chăm chú nhìn U Đô bộ lạc và Mộ Lan bộ lạc đang xảy ra xích mích.

Trên bầu trời, Thượng man Mạnh Hạ và A Công cũng chột nhường mày. Tuy rằng U Đô bộ lạc và Mộ Lan bộ lạc thù hằn rất sâu, nhưng dù sao chỗ này cũng cho Phong Tuyết bộ lạc làm chủ.

- Dịch Ân, hình như đám tộc nhân của ông đắc tội gì với đám Mộ Lan nhân.

- Chuyện này không cần chúng ta can dự, để cho bọn chúng tự xử lý đi. Mà ta cũng đang tò mò, không biết tại sao đám Mộ Lan nhân lại nổi giận đến như vậy.

- Vậy đứng xem một chút cũng được.

Hai người họ đứng trên trời theo dõi, tuyệt không một ai phát hiện ra được.

Trở lại bên dưới, Đồng Tường dẫn đầu U Đô bộ lạc, bước ra đối diện trực tiếp với Mộ Lan bộ lạc. Đồng Tường nhìn thẳng vào gã đàn ông với ánh mắt không chút thiện cảm nào, thanh âm như tiếng sấm nổ quát:

- Vưu Thành, ngươi muốn gì?

Người đàn ông tên Vưu Thành kia hừ lạnh một tiếng, nói:

- Kha Thiên Lạc của bộ lạc người cướp đoạt man khí kiếm câu của bộ lạc chúng ta. Biết điều thì trả kiếm câu lại, nếu không đừng trách Vưu Thành ta độc ác.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 22: Tranh Chấp

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 22: Tranh chấp

Sau khi trở về từ thí luyện, Hoảng Khương lập tức đi báo lại với người dẫn đầu đoàn người Mộ Lan bộ lạc là Vưu Thành. Nghe Hoảng Khương nói rằng mình bị đoạt đi man khí, mà người đoạt được lại là tộc nhân U Đô bộ lạc. Man khí đối với mỗi bộ lạc cực kỳ quan trọng. Thứ nhất, man khí không phải vũ khí thông thường có thể sánh được, ai cũng mong có nhiều thêm một kiện chứ không muốn ít đi một kiện cả. Thứ hai, số lượng man khí tại mỗi bộ lạc rất ít, cường đại như Phong Tuyết bộ lạc mà số lượng man khí của họ cũng không vượt quá con số hai mươi.

Tuy nhiên do thân phận Hoảng Khương rất đặc thù, dù là tộc trưởng Mộ Lan bộ lạc cũng không đủ tư cách để trách mắng hăn. Bằng là người khác, chỉ sợ đã bị trách phạt thật nặng rồi.

Sau khi Hoảng Khương nói xong thì Vưu Thành lập tức dẫn người đến chỗ U Đô bộ lạc đòi lại man khí.

Đứng trước hung uy của Vưu Thành, Đồng Tường không hề tỏ ra sợ hãi. Tuy nhiên do vấn đề man khí rất trọng đại với mỗi bộ lạc, thế nên Đồng Tường liền hỏi Kha Thiên Lạc:

- Cướp đoạt? Thiên Lạc, thực sự có chuyện này?

Tang Tương đứng bên cạnh Kha Thiên Lạc và Ti Mệnh, nghe Vu Thành vu khống Kha Thiên Lạc thì nổi giận, định phản bác lại thì Kha Thiên Lạc đưa tay chặn nài lại, nhẹ nhàng nói:

- Chuyện này để ta xử lý.

Rồi hần nhìn Ti Mệnh, nháy mắt một cái rồi nói tiếp:

- Ti Mệnh, giúp ta quản lý nha đầu này.

Kha Thiên Lạc là người thông minh, Ti Mệnh hiểu rất rõ nên mỉm cười gật đầu. Hần giơ tay nắm lấy cánh tay trắng mềm mại của Tang Tương kéo gần về phía mình. Tang Tương lúc này tuy đang nổi giận trong lòng, thế nhưng ngay khi vừa tiếp xúc với Ti Mệnh thì lập tức ngoan ngoãn lạ thường. Còn Kha Thiên Lạc, không hiểu sao khi nhìn thấy hành động thân mật giữa hai người họ thì ánh mắt hơi biến đổi. Biểu hiện lạ thường ấy chỉ hơi thoáng qua, vậy nên Ti Mệnh và Tang Tương không có nhìn ra được.

Kha Thiên Lạc xoay người lại bước lên phía trước, đứng đối diện với Vu Thành và đám tộc nhân Mộ Lan bộ lạc. Đôi mắt tiểu ý khinh thường nhìn Hoảng Khương đứng đối diện với mình, khóe miệng nhếch lên một nụ cười khinh miệt.

- Bẩm sư phụ, man khí kiếm câu đúng là ở trong tay đệ tử. Nhưng kiếm câu không phải đệ tử cướp đoạt, mà là chính tay vị Hoảng Khương này tặng cho. Đúng không Hoảng bằng hữu?

Vừa nói, Kha Thiên Lạc vừa nhìn Hoảng Khương, làm cho Hoảng Khương gương mặt biến đổi, trông rất khó coi. Hần nghiêng răng nghiêng lợi, trong lòng thầm mắng Kha Thiên Lạc, đồng thời cũng oán hận Hầu Quân Lâu.

Nếu không phải khi đó bị Hầu Quân Lâu ần ần uy hiếp, làm thế nào mà kiếm câu lại rơi vào tay Kha Thiên Lạc được. Bị bức phải giao ra man khí, nhưng Hoảng Khương không cách nào phản bác lại được. Bởi vì ở đằng xa kia, Hầu Quân Lâu đang hướng mắt nhìn về chỗ này.

Chỉ cần Hoảng Khương mở miệng nói chữ “không”, khẳng định sẽ gặp phiền toái không nhỏ.

Mà Hầu Quân Lâu đứng đằng xa kia, vừa lắc đầu vừa nhếch lên một nụ cười lãnh đạm. Ngẫm lại khi đó, nếu không phải Hoảng Khương lợi dụng mình bức lui Kha Thiên Lạc, có lẽ kiếm câu của Hoảng Khương đã chẳng bị Kha Thiên Lạc tước đi. Có trách thì chỉ trách sự kiêu ngạo của hãn mà thôi.

Một ông lão hôi bào đứng gần với Hầu Quân Lâu nhất, nhìn bộ dạng ông lão này không khác gì một ông lão bình thường, thế nhưng những người xung quanh cực kỳ kính trọng ông ta, thân phận tuyệt đối không bình thường. Chỉ thấy ông giọng nói trầm trầm hỏi:

- Hầu tiểu tử, hình như chuyện đằng kia người có biết thì phải?

Nghe giọng điệu của ông lão này đối với Hầu Quân Lâu chẳng chút khách khí, thế nhưng không có người nào dám lộ vẻ bất mãn cả. Chỉ thấy Hầu Quân Lâu thái độ cung kính, nói:

- Không những biết, chuyện đó còn can hệ không nhỏ với đệ tử nữa là.

Ông lão “ồ” lên một tiếng, dường như đối với câu trả lời của Hầu Quân Lâu hơi kinh ngạc.

- Kể lại cho lão nghe xem.

Ông lão liếc nhìn Hầu Quân Lâu nói. Hầu Quân Lâu không dám cãi lệnh, sau đó từ từ kể lại sự việc khi đó cho ông ta nghe.

Trở lại nơi U Đô bộ lạc và Mộ Lan bộ lạc đang tranh chấp. Trông thái độ của Hoảng Khương, Đồng Tường cười đắc ý:

- Hoảng tiểu hữu tặng bảo, thân là sư phụ của Thiên Lạc, ta phải đa tạ tiểu hữu một tiếng. Ha ha...

Vưu Thành động nộ, khí tức trên người bộc phát đột ngột. Vưu Thành chính là cao thủ Dẫn Huyết cảnh tầng thứ chín, giống như Đồng Tường, chỉ thiếu một bước nữa là đột phá Tây Cốt cảnh. Đa số những người ở đây tu vi đều thấp kém, thế nên áp lực của Vưu Thành phát ra bức họ lùi về phía sau mấy bước.

- Ta nhắc lại một lần nữa, mau trả lại man khí, nếu không đừng trách ta độc ác.

Vưu Thành găng giọng từng chữ, ý tứ ngập tràn sát ý.

Đồng Tường đứng đối diện dĩ nhiên đã đề phòng từ trước, ngay khi Vưu Thành vận chuyển man lực thì Đồng Tường cũng lập tức triển khai khí tức để bảo vệ Kha Thiên Lạc và đám tộc nhân U Đô.

Đồng Tường hừ lạnh một tiếng, không yếu thế đáp:

- Trả lại, nói đơn giản vậy sao?

- Người muốn nhìn thấy cảnh Mộ Lan bộ lạc và U Đô bộ lạc khai chiến?

Vưu Thành nheo mắt lạnh lẽo.

- Bộ tướng Mộ Lan bộ lạc một tay che trời? Nếu muốn khai chiến, U Đô chúng ta tùy thời phụng bồi.

Giữa hai bên không ai nhường ai cả, sát khí va chạm làm cho không gian tán loạn. Uy áp giữa hai cường giả Dẫn Huyết cảnh tầng thứ chín và

chạm lẫn nhau không phải người bình thường có thể chịu nổi.

Đúng lúc này, một đạo âm ba từng đằng xa vọng tới.

- Tại lãnh địa Phong Tuyết bộ lạc lại dám làm loạn, hai bộ tộc các người không xem Phong Tuyết bộ lạc chúng ta ra gì đúng không?

Đạo âm ba kia ẩn chứa một cỗ khí tức mạnh mẽ đánh tan áp lực mà Đồng Tường và Vuư Thành tạo ra. Không những phá vỡ mà còn khiến cho hai người bọn họ bức lui về phía sau mấy bước, khuôn mặt thoáng chốc nhợt nhạt, dĩ nhiên là do khí huyết trong cơ thể tán loạn.

Chỉ thấy từ hướng đạo âm ba kia vọng tới, biến người đang đứng xem bỗng tách ra làm hai bên, tạo thành một con đường nhỏ. Đi con đường này, dẫn đầu là một ông lão mặc hôi bào, chính là ông lão nói chuyện với Hầu Quân Lâu khi nãy. Hầu Quân Lâu tất nhiên cũng đi cùng với ông ta.

Trông thấy ông lão này, Đồng Tường và Vuư Thành đồng thời biến sắc. Lập tức thay đổi thái độ, ôm quyền cung kính nói:

- Bái kiến Cảnh tiên bối.

Ông lão họ Cảnh này có tu vi Tây Cốt cảnh sơ kỳ, một trong những cường giả nổi danh tại Phong Tuyết bộ lạc. Bình thường ông ta hiếm khi xuất hiện, luôn tịnh dưỡng ở điện cung phụng.

Đừng nhìn ông ta bề ngoài tuổi già sức yếu mà xem thường. Lúc còn trẻ ông ta đã chém giết không ít cường giả đồng giai, một khi ra tay cực kỳ tàn độc sát phạt. Thời gian trôi qua lâu, hung tính cũng thu liễm lại, nhưng không vì thế mà người khác dám vô lễ cả.

- Xung đột giữa hai bộ lạc các người ta vừa mới nghe qua. Hoảng Khương khi đó luận bàn thua cuộc nên mới giao ra kiếm câu.

Vưu Thành biến sắc. Tuy ông lão họ Cảnh nói đúng, nhưng đánh mất man khí, thân là người dẫn đầu, một khi trở về bộ lạc nhất định sẽ bị trừng phạt rất nặng. Nghĩ đến Man công bộ lạc bọn hắn là người vô cùng độc ác, Vưu Thành lập tức lạnh sống lưng.

- Cảnh tiền bối, tuy Hoảng Khương luận bàn thua, nhưng cái giá trả bằng man khí quả thực là rất lớn.

- Nói vậy người có chủ ý gì khác chăng?

Ông lão họ Cảnh giọng nói không đổi, nhìn Vưu Thành hỏi.

- Văn bối hy vọng Kha tiểu hữu hoàn trả lại kiếm câu, ngược lại Mộ Lan bộ lạc sẽ bồi thường thứ khác cho Kha tiểu hữu. Giá trị tuy không dám nói là ngang bằng, nhưng tuyệt đối không thua kém quá xa.

Vưu Thành cắn răng nói. Bây giờ tình hình hiện tại chỉ có thể làm như vậy mà thôi. Hắn vừa nói vừa ẩn ý nhìn Kha Thiên Lạc, trong lòng hy vọng Kha Thiên Lạc đồng ý.

Chỉ thấy ông lão họ Cảnh gật gù, đôi mắt thâm thúy nhìn Kha Thiên Lạc, nói:

- Ý kiến như vậy cũng không tồi. Người là Kha tiểu chất?

Kha Thiên Lạc nghe ông ta gọi mình, lập tức ôm quyền, thập phần cung kính:

- Chính là tiểu bối.

- Kha tiểu chất, lấy thân phận của người có lẽ cũng biết man khí đối với mỗi bộ lạc quan trọng như thế nào. Tuy nói lần đó người thắng cuộc, nhưng nếu cứ như vậy mang đi man khí, khẳng định sẽ làm mất hòa khí giữa hai bộ lạc. Người... hiểu ý lão phu chứ?

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 23: Giao Dịch

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 23: Giao dịch

Vừa nói, ông lão họ Cảnh vừa nhìn Kha Thiên Lạc. Nếu như người khác thì còn có thể dây dưa, nhưng ông lão họ Cảnh này chính là cường giả mà ngay cả Đồng Tường cũng phải khiếp sợ, căn bản Kha Thiên Lạc không có con đường nào khác ngoại trừ đồng ý. Và lại, chuyện hoàn trả lại kiếm câu sớm cũng đã nằm trong dự tính của Kha Thiên Lạc.

Bởi khi vừa tiếp nhận kiện man khí kiếm câu này, Kha Thiên Lạc phát hiện bên trong kiếm câu có một đạo ấn ký bất thường. Cái ấn ký này, thiết nghĩ có lẽ là do man công Mộ Lan bộ lạc lưu lại để phòng ngừa bị mất.

U Đô bộ lạc không sợ Mộ Lan bộ lạc, nhưng mà một nhỏ bé Dẫn Huyết cảnh tầng thứ bảy như Kha Thiên Lạc lại bị một cường giả Tẩy Cốt cảnh luôn chăm chăm để ý quả thực không phải chuyện hay ho. Nếu không trả lại, chỉ sợ mất nhiều hơn là được.

Chỉ thấy Kha Thiên Lạc thái độ thành thành thật thật, nói:

- Tiên bối đã mở lời, tiểu chất há có thể từ chối. Chỉ là ta hy vọng có tiên bối làm chứng, hy vọng Vưu tiên bối không để tiểu chất chịu thiệt thòi.

Mắt thấy Kha Thiên Lạc đồng ý, hai hàng chân mày của ông lão họ Cảnh giãn ra, dĩ nhiên khá hài lòng với biểu hiện này.

- Đây là đương nhiên, lão phu tuyệt không để cho Kha tiểu chất chịu thiệt.

Ông ta gật gù cười. Rồi sau đó Kha Thiên Lạc lấy kiếm câu giao lại cho ông ta. Tiếp nhận kiếm câu, ông lão kiểm tra qua một lượt, trên gương mặt không có một biểu hiện nào khác, cuối cùng ném qua cho Vưu Thành.

- Người kiểm tra lại một lần nữa xem có đúng là man khí của bộ lạc các người không.

Vưu Thành không dám chậm trễ, lập tức tiếp nhận kiếm câu. Vưu Thành truyền một ít man lực vào kiếm câu, ngay lập tức một cỗ sát khí hung lệ xuất hiện, ầm ầm từ trong kiếm câu ngâm lên một tiếng rít, tựa hồ âm thanh của quỹ bức gầm ra vậy. Khí tức hung lệ của kiếm câu khiến cho không ít đệ tử cấp thấp khiếp sợ.

- Đây đúng là man khí kiếm câu của bốn bộ lạc. Văn bối đa tạ Cảnh tiền bối làm chủ.

Vừa nói, Vưu Thành vừa thu lại kiếm câu trả lại cho Hoảng Khương. Cầm kiếm câu trong tay, tuy đã thu hồi lại vật của mình, nhưng không hiểu trong Hoảng Khương trong lòng lại cảm thấy rất bức bối. Hắn ánh mắt bất thiện nhìn trừng trừng Kha Thiên Lạc. Bắt gặp chính là Kha Thiên Lạc đang tiểu ý cười khẩy, càng làm cho nội hỏa trong lòng hắn tăng thêm.

Còn có một nhân vật khác làm cho Hoảng Khương cực kỳ ngứa mắt nữa, đó chính là tuyệt đại thiên tài Hầu Quân Lô. Tuy nhiên hắn chỉ dám ghi hận trong lòng mà thôi, còn hiện tại, ngay cả nhìn một cái thôi Hoảng Khương cũng không dám, có lẽ lo sợ lộ ra điều gì đó.

- Đúng rồi thì tốt. Bây giờ người nên làm điều cần làm rồi đấy.

- Chuyện này là tự nhiên.

Ấn ý của ông lão họ Cảnh, Vưu Thành dĩ nhiên tự hiểu. Vưu Thành lấy từ trong túi da bên hông mình ra ba cái hộp gỗ có kích thước khác nhau. Chuyển ba cái hộp gỗ ấy sang cho ông lão họ Cảnh, nói:

- Ở đây ta có một lọ Nguyên Khí dịch hạ phẩm, một gốc Ngân Diệp thảo ba mươi năm và bốn trăm thạch tệ. Nguyên Khí dịch có tác dụng rất lớn cho việc tu luyện của đệ tử dưới Tây Cốt cảnh, còn Ngân Diệp thảo có hiệu quả khiến cho cơ thể trở nên mạnh mẽ. Tuy rằng chừng này đồ không thể so sánh được với man khí của bốn bộ lạc, nhưng đối với một đệ tử Dẫn Huyết cảnh tầng thứ bảy như Kha tiểu chất cực kỳ hữu dụng.

Ông lão họ Cảnh nhận ba chiếc hộp gỗ, sau đó lần lượt mở từng chiếc hộp ra kiểm tra. Sau một hồi cảm thấy không có gì bất thường, ông ta mới quay sang hỏi Kha Thiên Lạc:

- Kha tiểu chất thấy thế nào?

Bởi vừa rồi ông lão họ Cảnh nói rằng sẽ không để cho Kha Thiên Lạc chịu thiệt thòi, mà đồ Vưu Thành đưa ra lại không bằng một nửa giá trị của man khí kiếm câu. Ông ta thân là cường giả tồn tại cao cấp tại Phong Tuyết bộ lạc, há có thể thất hứa với Kha Thiên Lạc được. Vậy nên ông ta mới dò hỏi xem ý tứ Kha Thiên Lạc ra sao rồi mới quyết định.

Kha Thiên Lạc trong lòng thập phần vui mừng, bởi vì hai trong số ba vật mà Vưu Thành đưa ra là Ngân Diệp thảo và Nguyên Khí dịch có công dụng cực kỳ hữu ích đối với tu vi của hắn. Tuy nhiên, vui mừng là một phần, đầu óc của hắn vẫn rất thông linh. Muốn bằng chừng ấy đồ mà đổi lấy kiếm câu, làm gì có chuyện dễ dàng như vậy.

Hắn giờ có ông lão họ Cảnh làm chủ cho mình, thế nên không phải sợ gì cả.

- Văn bối đa tạ thành ý của Vưu tiền bối. Tuy nhiên, lần đánh cuộc đó không chỉ văn bối là Hoảng bằng hữu luận bàn. Thế nên... ta hy vọng Vưu tiền bối có thể ban cho ta thêm năm lọ Nguyên Khí dịch nữa là cuộc giao dịch này kết thúc.

Nghe số lượng Kha Thiên Lạc nói, Vưu Thành trong lòng tức giận, thầm mắng tên tiểu tử này quá tham lam. Còn ông lão họ Cảnh thì trong lòng hơi giật nảy, có lẽ ông không nghĩ rằng Kha Thiên Lạc có thể sử dụng công phu sư tử ngoạm hoàn hảo đến thế.

- Năm lọ... không được, ta không có đem theo nhiều Nguyên Khí dịch đến như vậy. Cùng lắm là thêm hai lọ nữa thôi.

Vưu Thành lập tức lắc đầu, trả giá xuống.

- Năm lọ thì văn bối mới đồng ý giao dịch.

- Ba lọ.

- Không được, phải năm lọ.

- Bốn lọ, đây là cực hạn rồi, nếu không...

- Được, bốn lọ thì bốn lọ.

Không để cho Vưu Thành nói ra hết ý tứ, Kha Thiên Lạc đã lập tức đồng ý giao dịch. Đến lúc này, Vưu Thành mới biết mình bị trúng kế của Kha Thiên Lạc. Bởi vì bản thân nôn nóng, thế nên nhất thời không có nhận ra. Đến khi tỉnh ngộ thì đã muộn rồi.

Cuối cùng Vưu Thành đành phải cắn răng mà giao ra thêm bốn lọ Nguyên Khí dịch nữa. Thu chiến lợi phẩm về tay, Kha Thiên Lạc cao hứng không thôi. Chỉ có điều hân vận làm ra gương mặt buồn bã, cứ như chịu phải ấ ứ ực lắm vậy.

Đám người Mộ Lan bộ lạc thấy vậy, ai nấy đều muốn xông lên đánh chết Kha Thiên Lạc. Nhưng cuối cùng đành phải nhẫn nhịn, ngậm bồ hòn mà quay lưng bỏ đi.

Ông lão họ Cảnh trông thấy tình huống đó thì lắc đầu, cuối cùng nhắc nhở Kha Thiên Lạc một tiếng:

- Kha tiểu chất, người sau này cẩn thận một chút, nếu không sẽ gặp họa sát thân.

- Văn bối đa tạ nhắc nhở của tiền bối.

Kha Thiên Lạc ôm quyền cảm tạ một tiếng. Ông lão họ Cảnh gật đầu, có vẻ dường như không còn hứng thú ở đây nữa, sau đó thì dẫn người rời đi.

Bỗng Kha Thiên Lạc chạy đến chỗ Hầu Quân Lâu, ném sang cho Hầu Quân Lâu một lọ Nguyên Khí dịch mà hắn mới đoạt được từ chỗ Mộ Lan bộ lạc.

- Đây là ý gì?

Hầu Quân Lâu hơi ngạc nhiên, nhìn Kha Thiên Lạc hỏi:

- Lần đó nếu không phải có Hầu các hạ, ta há có thể lấy được những chiến lợi phẩm này.

Kha Thiên Lạc cười nhạt, nói.

- Được, thứ này ta nhận.

Ngắn gọn một câu, Hầu Quân Lâu liền đi theo ông lão họ Cảnh đi khỏi chỗ này. Nhìn bóng lưng Hầu Quân Lâu cùng với ông lão họ Cảnh, Kha Thiên Lạc trong lòng khát vọng mãnh liệt sức mạnh. Nếu như một ngày

nào đó bản thân đạt được sức mạnh như ông lão họ Cảnh thì không cần phải e dè như thế nữa.

Đương lúc đó thì một bàn tay xuất hiện đặt lên vai hắn. Kha Thiên Lạc xoay lại nhìn thì phát hiện, người kia thì ra là Ti Mệnh.

- Chúng ta cũng đi thôi.

Ti Mệnh mỉm cười nói. Kha Thiên Lạc hơi ngẩn ra, có một cơn gió nhẹ trong không gian thối tối, cơn gió thổi qua gương mặt hắn, làm cho mái tóc đen nhánh nhẹ nhàng phất phơ. Kha Thiên Lạc mỉm cười đáp lại.

- Huynh nói phải, cũng nên rời khỏi đây rồi.

***** Quyển 1: Ti Mệnh *****

Tại nơi nghỉ ngơi của Mộ Lan bộ lạc, không khí lúc này trong lều vải cực kỳ âm trầm. Bỗng có một chiếc bát ném thẳng vào tường, tiếng vỡ nát khiến cho bầu không khí vốn tĩnh lặng càng thêm quái dị. Mà người vừa ném chiếc bát đó lại chính là Hoảng Khương.

Hắn gương mặt cực kỳ khó coi, giọng điệu âm trầm sát khí, nói:

- Kha Thiên Lạc khốn kiếp, ta nhất định phải giết hắn.

Vưu Thành thấy vậy liền mở miệng trấn an.

- Thiếu chủ, ngài nên kiềm chế sự vọng động của mình, nếu có ai đó nghe được thì không hay.

Bởi vì nơi này là địa bàn của Phong Tuyết bộ lạc, thế nên Vưu Thành không khỏi lo lắng. Nhưng ngược lại Hoảng Khương không hề tỏ ra sợ hãi, quát lớn:

- Nghe được thì sao chứ? Mộ Lan bộ lạc chúng ta không sợ bất kỳ ai, cho dù có là Phong Tuyết bộ lạc.

Vưu Thành nghe vậy thì sắc mặt tái nhợt, hăn thả ra linh thức của mình kiểm tra xung quanh. Sau khi kiểm tra xung quanh ngoại trừ Mộ Lan bộ lạc ra thì không còn người của bộ lạc khác giám sát thì mới thở phào nhẹ nhõm.

Một lúc sau hăn mới nói:

- Phong Tuyết bộ lạc sớm muộn gì cũng sẽ bị Mộ Lan bộ lạc chúng ta tiêu diệt. Tuy nhiên, lần này chúng ta đến Phong Tuyết bộ lạc chỉ là để thăm dò, không thể để ra bất kỳ sơ hở nào, nếu như ảnh hưởng đến kế hoạch của A Công, chỉ sợ ngay cả thiếu chủ cũng không gánh vác nổi.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 24: Âm Cốt Cổ Độc

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 24: Âm Cốt Cổ Độc

Chỉ thấy gương mặt đang giận dữ của Hoảng Khương khẽ kinh biến, dường như trong lòng đang lo sợ. Cái đại sự gì đó mà Man công Mộ Lan bộ lạc đang sắp thực hiện có lẽ rất quan trọng, thế nên hăn mới biến sắc như vậy. Hoảng Khương hừ lạnh, nói:

- Không cần người nhắc nhở, ta tự biết nên làm thế nào.
- Thiếu chủ đã nói như thế thì thuộc hạ yên tâm rồi.

Cũng chẳng quan tâm Hoảng Khương đang nghĩ như thế nào, với thân phận của Vưu Thành chỉ có thể nhắc nhở đến thế, còn hành động thế nào thì còn phải tùy thuộc vào suy nghĩ của Hoảng Khương.

Hoảng Khương tuy kinh sợ, chỉ là khi nghĩ mình chịu thiệt thòi bởi Kha Thiên Lạc thì vẫn kìm được tức giận. Sự việc kia có lẽ không dễ dàng bỏ qua.

- Vưu Thành, người có cách nào giúp ta giết chết được Kha Thiên Lạc không?

Trong lòng Hoảng Khương chột lóe, bỗng liếc mắt âm trầm nhìn Vưu Thành.

- Kha Thiên Lạc này thiên phú cực cao, tương lai nhất định sẽ trở thành một mối nguy cho Mộ Lan bộ lạc chúng ta.

Vưu Thành trầm ngâm một lúc, sau đó giọng nói lạnh lẽo vang lên. Vừa nói, Vưu Thành vừa đưa tay lấy từ trong cái túi da ra một cái lọ gỗ nhỏ, hướng Hoảng Khương nói tiếp:

- Đây là Âm Cốt Cổ Độc thuộc hạ vô tình có được, độc này dù là cường giả Tẩy Cốt cảnh trùng phải cũng có nguy cơ tử vong. Nếu như tiểu tử Kha Thiên Lạc trùng phải, hắc hắc...

Bỗng gương mặt Vưu Thành trở nên độc ác, giọng cười của nghe trầm trầm ẩn chứa tầng tầng sát khí khiến cho người ta rét run.

Hoảng Khương cầm lấy chiếc bình đựng Âm Cốt Cổ Độc, trong mắt lóe hàn mang độc địa.

- Cách này không tệ, nhưng nếu bị phát hiện chỉ sợ ta khó mà rời khỏi Phong Tuyết bộ lạc.

- Hắc hắc, thiếu chủ đừng lo. Người trùng phải Âm Cốt Cổ Độc mười ngày sau mới bắt đầu phát tác, triệu chứng ban đầu chỉ giống như bị phong hàn, nếu không có thủ pháp cao minh thì không cách nào phát hiện được. Đến khi nhận ra bị trùng độc thì ngay cả thần linh hạ phàm cũng chẳng thể cứu nổi.

Thấy Hoảng Khương lo lắng vì sợ bị phát hiện, Vưu Thành nở nụ cười âm tàn nhỏ giọng giải thích.

- Nếu vậy... hắc hắc, Vưu Thành, công này của ngươi không nhỏ. Đợi đến khi trở về bộ lạc, ta nhất định sẽ nói vài lời tốt trước mặt A Công.

Đã không còn gì để lo sợ, Hoảng Khương ngửa đầu cười lớn. Trong đầu đang tưởng tượng viễn cảnh Kha Thiên Lạc đau khổ vì bị Âm Cốt Cổ Độc phát tác.

Còn Vưu Thành thì lại cực kỳ vui mừng, Hoảng Khương là đệ tử được Man công bọn hắn coi trọng nhất, chỉ cần được Hoảng Khương nói vài câu tốt đẹp, tiền đồ của hắn trong bộ lạc nhất định sẽ được thăng tiến. Ngoài trời có tiếng gió rít lạnh lẽo, tựa hồ âm thanh tiếng cười của thiên địa đối với âm mưu hiểm độc kia.

***** Quyển 1: Ti Mệnh *****

Một đêm tĩnh lặng sau những ngày thí luyện tại Thường Sơn, mọi người tại Phong Tuyết bộ lạc đều tắt đèn nghỉ ngơi.

Bên trong điện thờ thần linh của Phong Tuyết bộ lạc, đại sảnh trong nhà rất trống trải, hai bên lập lòe ánh đèn dầu lay lắt, tựa hồ bất kỳ lúc nào cũng có thể bị thổi tắt. Ở chính giữa điện thờ, có một bóng người cao lớn ngồi xếp bằng, đặt ở bên cạnh là một thanh đao thoát trông khá nặng. Dù đao đã tra vào trong vỏ, nhưng nó vẫn toát ra một cỗ khí tức khiến người ta vừa nhìn đã run sợ trong lòng.

Gã thanh niên cao lớn này chính là Hầu Quân Lôu.

Hắn đang nhắm mắt dưỡng thần, bỗng có một cơn gió lạnh lẽo thổi qua khiến cho mái tóc dài bay tán loạn. Nhưng Hầu Quân Lôu gương mặt không chút kinh biến, bởi lẽ hắn đã biết được chuyện gì đang xảy ra.

Hầu Quân Lôu chậm rãi mở mắt ra, nhìn thấy trước mặt mình là một người trung niên mặc tử bào. Chỉ thấy Hầu Quân Lôu lập tức đứng dậy, hai tay ôm thành quyền khấn bái một cái.

- Bái kiến A Công.

Người đàn ông tử bào kia dĩ nhiên chính là Thượng man Mạnh Hạ của Phong Tuyết bộ lạc. Ông ta nhẹ nhàng đưa tay lên, cách không nâng Hầu Quân Lâu đứng thẳng người trở lại. Sau một hồi, ông ta mới bắt đầu nói:

- Nghe Cảnh trưởng lão nói, xích mích ban chiều giữa U Đô bộ lạc và Mộ Lan bộ lạc dường như có dính dáng đến người.

Hai hàng chân mày của Thượng man Mạnh Hạ chột nhú lại, tuy không rõ gương mặt cùng biểu cảm của ông ta như thế nào, giọng nói lại rất lãnh đạm, tựa hồ tùy ý mà hỏi, thế nhưng lọt vào tai Hầu Quân Lâu không hiểu sao hần lại thấy lạnh người.

Hầu Quân Lâu tuy lo lắng trong đầu, nhưng vẫn giữ được sự bình tĩnh của mình.

- Sự việc đúng là có chút quan hệ với ta. Sở dĩ khi đó ta buộc phải ra mặt là có nguyên do.

- Ồ... nói A Công nghe thử xem!

Thượng man Mạnh Hạ “ồ” lên một tiếng, có lẽ hơi ngạc nhiên, tuy vậy vẫn không thể đoán được trong đầu ông ta đang suy nghĩ điều gì. Còn Hầu Quân Lâu thì không dám chậm trễ, bắt đầu kể lại toàn bộ sự việc.

- Nếu lúc đó không ra mặt, chỉ sợ Hoảng Khương không chỉ mất mỗi man khí như vậy.

- Nghe người nói, dường như nha đầu Tang Tương kia còn mạnh hơn cả Kha Thiên Lạc và Hoảng Khương?

Thượng man Mạnh Hạ đứng im lặng trầm mặc nghe Hầu Quân Lâu tường thuật lại, trầm ngâm suy nghĩ một hồi rồi mới chột hỏi.

Hầu Quân Lâu gật đầu, đáp:

- Đúng vậy. Ta thân có dị linh thể Tiên thiên Thông Linh Chi Thể, đối với các dị linh thể có cảm ứng rất mạnh. Cô ta tuyệt đối cũng là người có dị linh thể.

Giọng điệu của Hầu Quân Lâu vô cùng chắc nịch khẳng định.

Bầu không gian chợt trở nên im lặng lạ thường, chỉ có âm thanh tí tách của những đốm lửa khe khẽ cất lên. Một lúc sau, Thượng man Mạnh Hạ chợt mỉm cười, bởi vì cách biệt thực lực quá xa nên Hầu Quân Lâu mới không nhìn ra được nụ cười thần bí này.

- Dịch Ân ời Dịch Ân, người đứng là giấu ta hơi kỹ. Đã không xuất hiện thì thôi, một lần hiện thân thì mang đến cho ta rất nhiều điều bất ngờ.

Ánh mắt Thượng man Mạnh Hạ xuất hiện tia linh quang. Đến bây giờ, có lẽ ông ta đã phần nào đoán được mục đích của A Công Dịch Ân là gì. Chỉ là từng này thông tin vẫn là rất ít, dường như đối với toàn bộ mục đích kia vẫn còn bị một tầng vụ khí dày đặc bao phủ.

Mặc dù đã lần mò được phương hướng, nhưng chung quy vẫn không cách nào nhìn thấu được. Chỉ thấy Thượng man Mạnh Hạ nhẹ lắc đầu, thở dài một tiếng, rồi sau đó nhìn Hầu Quân Lâu hỏi:

- Nếu như người và nha đầu Tang Tương kia quyết đấu, người có nắm chắc phần thắng không?

Hầu Quân Lâu nghe xong thì cúi đầu suy ngẫm, không quá lâu sau thì đưa ra đáp án:

- Tuy không dễ nhưng ta nhất định sẽ chiến thắng.

Hầu Quân Lâu ánh mắt kiên định, ẩn trong câu nói là một cổ ngạo khí ngất trời. Với ngạo khí của mình, Hầu Quân Lâu tuyệt không để cho bản thân bại trận trước bất cứ đối thủ nào.

- Tốt, biểu hiện như vậy mới đúng là mãnh hổ của Phong Tuyết bộ lạc.

Thượng man Mạnh Hạ đối với sự kiên định của Hầu Quân Lâu rất hài lòng, tấm tắc khen một câu.

- Mấy ngày nữa sẽ có người của thượng tộc đến xem đại diễn, khi đó, người nhất định phải biểu hiện thật tốt, đã rõ chưa.

- Thượng tộc? Không lẽ là người của Mông Đan bộ lạc?

Hầu Quân Lâu nghe nhắc đến hai chữ “thượng tộc” thì kinh ngạc, lập tức hỏi.

- Phải. Nửa tháng trước Mông Đan bộ lạc đã công bố việc sẽ tuyển chọn một số tộc nhân của bộ lạc khác. Mông Đan bộ lạc chính là bộ lạc cao giai, thực lực và tài nguyên mạnh hơn các bộ lạc trung giai như Phong Tuyết bộ lạc chúng ta gấp mười lần. Nếu như có thể lọt vào mắt xanh của bọn họ, tiền đồ sau này tuyệt không thể đo lường.

Tuy đã nghe đến sự giàu có của bộ lạc cao giai, thế nhưng nghe chính A Công nói, trong ý tứ ẩn chứa sự hâm mộ của bản thân ông ta khiến cho Hầu Quân Lâu chấn kinh. Hai bàn tay của hắn siết chặt lại, hắn mong muốn trở thành cường giả, thế nên cực kỳ khát khao sức mạnh. Như đã đặt quyết tâm rất cao, Hầu Quân Lâu hai mắt sáng lên:

- Ta tuyệt đối không để A Công phải thất vọng.

- Hy vọng là người có thể làm được. Ở đây A Công có một lọ Thiết Cốt Đan, sau khi phục dụng sẽ tăng cường thực lực cơ thể. Cầm lấy đi.

- Đa tạ A Công ban đan.

- Được rồi. Người hãy ở đây tu luyện, có khúc mắc gì cứ tùy ý hỏi, A Công sẽ giải đáp toàn bộ.

Thượng man Mạnh Hạ đặt rất nhiều kỳ vọng lên người Hầu Quân Lâu. Nhớ lại năm đó, y đã thất bại trong việc tranh đoạt tư cách đi đến Mông Đan bộ lạc, đó cũng là nỗi tiếc lớn nhất trong lòng của ông ta. Bây giờ Phong Tuyết bộ lạc xuất hiện một hạt giống cực kỳ tốt, chính là Hầu Quân Lâu.

Chỉ cần Hầu Quân Lâu có thể gia nhập Mông Đan bộ lạc, địa vị của Phong Tuyết bộ lạc sẽ càng thêm vững chắc. Vì tiền đồ của Hầu Quân Lâu, cũng là vì tương lai tươi sáng cho Phong Tuyết bộ lạc, dù phải bỏ ra một cái giá thật lớn, Thượng man Mạnh Hạ cũng phải chấp nhận trả giá.

***** Quyển 1: Ti Mệnh *****

Trong cái đêm tịch mịch se lạnh này, ai nấy đều có tâm tư riêng của mình. Thế nhưng ở một nơi vắng vẻ tại Phong Tuyết bộ lạc, đó là một mỏm đá nhỏ, nơi có thể phóng tầm nhìn quan sát cả Phong Tuyết bộ lạc đang chìm sâu vào đêm đen tĩnh lặng.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 25: Hồ Điệp Giữa Trời Tuyết

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 25: Hồ điệp giữa trời tuyết

Tại nơi mỏm đá đỏ có ba bóng người ngồi đó, dường như đang trò chuyện rất vui vẻ. Ba người bọn họ ngồi xoay quanh đồng lửa nhỏ. Ánh lửa ấm áp làm cho không khí se lạnh phần nào được xua tan đi.

Bỗng một gã thanh niên đan hay bàn tay lại, hai mi mắt nhẹ khép lại, hai bờ môi khẽ máy động, tựa như đang niệm chú gì đó. Chợt sau đó vài giây, không khí xung quanh đột nhiên dao động, làm cho một gã thanh niên khác và cô gái mở to mắt kinh ngạc.

Tuy rằng dao động khí tức rất nhẹ, nhưng với tu vi Dẫn Huyết cảnh tầng thứ sáu và tầng thứ bảy của hai người nam nữ kia vẫn có thể cảm giác ra được.

Theo biến đổi thủ quyết của gã thanh niên đó, thiên địa linh khí dần hội tụ lại với nhau, ánh hào quang màu xanh lam rực lên giữa màn đêm huyền ảo, trong tiếng gió nhẹ tựa âm thanh thích thú của tự nhiên, những ánh hào quang nhàn nhạt ấy bỗng chuyển động, giống như nó đã trở thành một sinh vật sống.

- Đây... đây là...

Linh khí xung quanh tụ hội rồi hóa thành những con hồ điệp màu xanh lam, bốn cánh nhẹ nhàng vỗ vào không gian. Chúng nó bay xung quanh ba người trong sự thích thú cùng kinh ngạc của hai người còn lại.

- Ti Mệnh, làm thế nào mà anh làm được như vậy.

Tang Tương gương mặt rạng rỡ, đôi mắt trong như làn nước đầy thích thú nhìn những con hồ điệp bay lượn xung quanh mình, miệng nở nụ cười, khoảng khắc ấy giống như một đóa hoa nở rộ giữa không gian se lạnh này.

Nàng đứng dậy, khiến cho dải lụa trắng buộc ngang hông khẽ lung lay, lam y trong cơn gió nhẹ thổi qua khẽ rung động, thật chẳng khác nào một đóa hoa tuyết, rất mỏng manh và đẹp đẽ. Nét hoang dã nhưng vô cùng đáng yêu, khiến cho người ta vừa nhìn là liền muốn ôm ấp che chở.

Hồ điệp kia dần dần tập trung về phía Tang Tương, bay lượn xung quanh nàng. Còn nàng thì nô đùa cùng chúng, từng bước di chuyển như đang múa cùng với bướm bướm, trên trời từng bông tuyết trắng huyền ảo rơi xuống, tất cả càng thêm tô điểm cho cảnh tượng đẹp mê hồn này.

Ti Mệnh nhìn Tang Tương vui đùa nhảy múa cùng đàn hồ điệp, khoe miệng nở nụ cười dịu dàng ấm áp. Bỗng bên cạnh một giọng nói trầm áp, tràn đầy thích thú vang lên bên tai:

- Hắc hắc, Ti Mệnh, từ lúc nào huynh có thể điều khiển được thiên địa nguyên khí vậy?

Người vừa nói dĩ nhiên chính là người bạn thân nhất của Ti Mệnh – Kha Thiên Lạc.

Hắn ngồi trên một khối đá nhỏ ngay bên cạnh Ti Mệnh, trên tay cầm một vò rượu, trên miệng vẫn còn vương lại vết ướm của rượu, cùng với nụ cười tinh quái, ánh mắt hiếu kỳ nhìn Ti Mệnh hỏi.

- Chỉ là một tiểu xảo trong lúc vô tình học được thôi.

Ti Mệnh mỉm cười, nhàn nhạt đáp.

- Cái thủ đoạn này thú vị đấy.

Kha Thiên Lạc lại ngửa đầu uống một hơi, rồi sau đó nói tiếp.

- Có thể điều động được thiên địa nguyên khí, theo ta biết thì chỉ có cường giả Hóa Linh cảnh trong truyền thuyết mới làm được. Đừng nói với ta, huynh là cường giả Hóa Linh cảnh đấy nhé.

Vừa nói, Kha Thiên Lạc giọng nửa đùa nửa thật vỗ vai Ti Mệnh một cái.

- Ha ha, ta ngay cả Thiên Khải cũng không mở ra được, làm sao có thể là cường giả Hóa Linh cảnh gì gì đó được.

Ti Mệnh nở nụ cười khổ, giọng nói như tiếng than thở vậy. Gương mặt của hắn thoáng chốc xuất hiện nét u buồn tang thương, nhưng ngay sau đó liền biến mất.

Dù nét u buồn đó chỉ thoáng qua, thế nhưng Kha Thiên Lạc vẫn nhận ra được. Biết câu nói đùa của mình đã động chạm vào nỗi bi thương của Ti Mệnh, Kha Thiên Lạc lập tức nhận lỗi.

- A... ta không nên nói như vậy.

- Ha ha, không sao cả. Ta đã quen với chuyện này rồi, huynh đừng để tâm.

Tuy Ti Mệnh nói vậy, nhưng Kha Thiên Lạc trong lòng vẫn rất ăn năn, tự nhủ với bản thân sau này tuyệt đối không được nói như vậy nữa. Giữa lúc đó thì Tang Tương quay trở lại. Kha Thiên Lạc hơi ngạc nhiên, lại đưa

mắt nhìn ra nơi Tang Tương vừa mới nhảy múa thì không thấy bầy hồ điệp đâu nữa.

Chỉ thấy Tang Tương hai mắt rưng rưng, giống như vừa làm chuyện gì đó có lỗi vậy. Nàng cúi gương mặt xinh đẹp của mình xuống, hai mắt nhìn bàn chân của mình, hai bàn tay thì nắm chặt lấy gấu tay áo. Âm thanh giọng nói thủ thỉ, nếu không chú ý thì không cách nào nghe rõ được.

- Ti Mệnh, vừa rồi ta lỡ chạm vào bầy hồ điệp, khiến cho chúng nó tan biến mất rồi!

Ban đầu Ti Mệnh ngẩn ra, vốn định nói gì đó thì Kha Thiên Lạc ở bên cạnh đã mở miệng thay.

- Trời đất, bầy hồ điệp mới xuất hiện được một lúc đã bị người giết hết, thật đúng là... ngoài quỹ ra thì chẳng được việc gì hết.

Ti Mệnh quay mặt lại nhìn Kha Thiên Lạc thì phát hiện gương mặt hắn ta lúc này cực kỳ giáo hoạt. Không rõ trong đầu Kha Thiên Lạc lúc này đang nghĩ gì nữa. Bầy hồ điệp kia được tạo thành bởi thiên địa nguyên khí, với cường độ linh thức của Ti Mệnh, việc khiến cho linh khí hóa hình chỉ có thể duy được vài phút mà thôi. Sau vài phút ngắn ngủi đó, bầy hồ điệp sẽ quay trở về trạng thái linh khí ban đầu.

Ti Mệnh định giải thích cho cả hai hiểu thì nhìn thấy nụ cười tà dị của Kha Thiên Lạc. Mà Kha Thiên Lạc có lẽ cũng phát hiện ra Ti Mệnh muốn làm gì, chỉ thấy hắn lấy tay đẩy một cái ra hiệu, ý bảo Ti Mệnh đừng nói gì hết.

Ngay lập tức Ti Mệnh hiểu ra, quái tiểu tử Kha Thiên Lạc này đang định nhân cơ hội này trêu chọc Tang Tương đây mà. Hắn lại đảo mắt nhìn Tang Tương, trông biểu cảm của nàng lúc này cực kỳ đáng yêu, gương mặt ửng hồng, hai mắt rưng rưng như muốn khóc, cứ như một con mèo nhỏ vậy, không khỏi khiến cho Ti Mệnh bị mê hoặc trông giây lát.

Tang Tương nghe Kha Thiên Lạc nói vậy thì trong lòng càng cảm thấy tội lỗi hơn, hai môi mím lại, giọng run run:

- Ta... ta xin lỗi mà! Ti Mệnh, ta xin lỗi...

Càng thấy nàng có biểu cảm đáng thương như vậy thì Kha Thiên Lạc càng thích thú hơn nữa, tinh quái như hắc hắc có thể bỏ qua cơ hội trêu chọc cô gái hoang dã nghịch ngợm này. Tuy trong lòng muốn cười phá lên, Kha Thiên Lạc vẫn cố gắng kiềm chế, vẫn tiếp tục giữ giọng điệu oán trách.

- Hừ, lúc này xin lỗi thì được gì chứ, đâu có giúp bày hồ điệp kia sống lại được. Ấy, ta hỏi này, nha đầu nhà ngươi khi nào mới có thể dịu dàng được đây?

Kha Thiên Lạc làm bộ thở dài một tiếng mệt mỏi, than vãn nói.

- Ta... ta...

Bị Kha Thiên Lạc bủa vây công kích, Tang Tương hoàn toàn không có cơ hội nào phản kháng cả. Cơ thể lúc này run lên, cơ hồ sắp không giữ được nước mắt nữa rồi.

- Nha đầu nhà ngươi, giờ muốn chuộc lỗi thì...

Kha Thiên Lạc nhắm mắt mở mắt, định tiếp tục trêu ghẹo Tang Tương thì nàng đã nhảy tới, ôm chặt lấy Ti Mệnh, gương mặt áp sát vào khuôn ngực hắc ta.

Trong thoáng chốc, Kha Thiên Lạc gương mặt tinh quái bỗng bất động, trong đôi mắt kia in lên khung cảnh Tang Tương vùi cả thân thể mỏng manh của nàng vào lòng Ti Mệnh. Gió thổi thoáng qua, mang theo hơi thở se lạnh của trời đông.

Đối với những dị sĩ như Kha Thiên Lạc, cơn se lạnh này không hề ảnh hưởng đến hẳn. Chỉ là, không hiểu sao khi nhìn thấy Tang Tương với Ti Mệnh tình cảm như vậy, trong lòng Kha Thiên Lạc bỗng hơi nhói lên. Nỗi bi thương vô hạn hiện lên, trầm lặng nhìn hai người bạn thân của mình ôm lấy nhau. Tuy vậy, nỗi buồn ấy đã thay thế bằng một nụ cười nhạt, như đang cố tỏ ra đó là một việc bình thường. Nhưng nụ cười đó, không hiểu sao vẫn ẩn một nỗi buồn man mác.

Ti Mệnh và Tang Tương không thể nhận ra được biểu cảm khi ấy của Kha Thiên Lạc.

Một làn u hương ngọt ngào thơm phức bay vào mũi Ti Mệnh, là mùi hương trên người của Tang Tương, làm cho hẳn sên si trong giây lát.

Hắn nhẹ nhàng đưa bàn tay của mình vút nhẹ mái tóc đen nhánh, như đang nâng niu một báu vật vô giá.

- Nha đầu này, sao em dễ bị gạt vậy? Bầy hồ điệp kia vốn là linh khí thiên địa, dù em không làm gì chúng nó thì chúng nó cũng tan biến thôi.

- Không phải, là do muội hại chúng, nếu muội không... hả?

Tang Tương khóc nước nở trong lòng Ti Mệnh, thậm chí còn không dám ngẩng đầu lên nhìn Ti Mệnh nữa. Khóc nhiều đến nỗi nước mắt làm ướt cả khuôn ngực. Phải đến một lúc, nàng mới bắt đầu thăm câu nói của Ti Mệnh.

Ngẩn ra trong vài tức, Tang Tương ngẩng đầu lên, hai mắt vẫn còn vương lại nước mắt. Có ánh sáng hồng của ngọn lửa hắt vào, khiến cho gương mặt của nàng vốn tuyệt đẹp này còn thêm xuất chúng, nét long lanh ấy bất kỳ ai trông thấy, tuyệt đối là thần hồn điên đảo.

- Anh nói... bầy hồ điệp đó sẽ tự biến mất?

Ti Mệnh mim cười, gật đầu xác nhận. Đồng thời, hân cũng ngửi thấy được mùi thuốc súng bốc lên.

Và quả nhiên, Tang Tương thái độ hoàn toàn thay đổi, từ một cô gái mong manh dễ vỡ trở thành một dã thú hoang dại, trừng trừng nhìn Kha Thiên Lạc đầy sát khí.

- Kha Thiên Lạc, người dám gạt ta?

Tang Tương bất ngờ hét lớn một tiếng, nàng vốn là đệ tử Dẫn Huyết cảnh tầng thứ sáu hàng thật giá thật, thực lực lại rất mạnh mẽ, dù chỉ hét một tiếng cũng đủ khiến một kẻ như Ti Mệnh thụ thương. Cũng may gần đây hân sáng tạo ra phương pháp thổ nạp hấp thụ linh khí, lại có linh thức mạnh mẽ, thế nên mới có thể miễn cưỡng chống đỡ được kinh lực trong tiếng hét kia.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 26: Lời Ước Nguyện Đi Theo Cùng Mây Gió

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 26: Lời ước nguyện đi theo cùng mây gió

- Này, người muốn giết chết Ti Mệnh hả?

Trông thấy Ti Mệnh bị bật ngược ngã về phía sau, trông bộ dạng hơi chật vật, Kha Thiên Lạc vừa tránh né quyền cước của Tang Tương, vừa lên tiếng nhắc nhở. Tang Tương giật mình tỉnh ngộ, quay mặt nhìn lại thì Ti Mệnh đã bị hoa tuyết phủ kín người.

Sức nhớ ra rằng Ti Mệnh không có man lực hộ thân, bị kinh lực bất ngờ công kích như vậy nhất định sẽ trọng thương. Thế nên nộ hỏa trong lòng lập tức biến mất.

Mà Kha Thiên Lạc trông vậy thì cười khẩy. Tang Tương chỉ nghe bên tai vang lên giọng nói của hắn:

- Hắc hắc, ta đi trước đây.

Giọng điệu hắc ám làm cho Tang Tương không khỏi ngạc nhiên. Nhưng nàng cũng chẳng có thời gian để tâm làm gì, mặc cho Kha Thiên Lạc bỏ chạy, bản thân thì vội đến xem tình hình Ti Mệnh thế nào.

Hốt hoảng đỡ Ti Mệnh ngồi dậy, vừa phúi tuyết đậu trên người hăn xuống, vừa thút thít xin lỗi:

- Là ta không tốt, ta xin lỗi...

Gương mặt lần nữa rưng rưng lên, khiến cho người ta trông thấy vừa vẫn vương thương nhớ, chỉ muốn kéo vào lòng dỗ dành, nào có thể lên tiếng trách móc chứ.

Lại nói, Ti Mệnh tuy bị dư chấn làm cho chật vật không ít, tuy nhiên gần đây nhờ sử dụng phương pháp thổ nạp để hấp thu thiên địa linh khí, đau nhức cơ thể đương nhiên là không thể tránh khỏi, thế nhưng tình hình hiện tại vẫn rất tốt. Nếu là trước đây, không phải thổ huyết thì cũng lăn ra bất tỉnh.

Ti Mệnh nén cơn đau lại, vẫn cố nặn ra nụ cười trên mặt, bàn tay ôn nhu xoa đầu Tang Tương, an ủi nói:

- Lại khóc nữa à? Ta không muốn lại phải mua thêm bộ đồ mới đâu!

Tang Tương trông thấy nụ cười ôn hòa đó thì càng thêm áy náy trong lòng.

- Anh thực sự không sao chứ? Có bị đau ở chỗ nào không?

- Trông ta giống đang bị thương lắm à?

- Thực sự không sao?

Nàng thực sự rất lo lắng cho Ti Mệnh, vậy nên hỏi hăn rất kỹ, đến khi nào chắc chắn thì mới thôi.

- Nếu em làm thêm một phát như vậy nữa thì anh thực sự phải để cho em chăm sóc đấy.

Ti Mệnh cười mếu máo, khổ não nói. Nghe đến vậy, Tang Tương mới không tiếp tục hỏi nữa.

Trông nàng đáng yêu như vậy, Ti Mệnh nở nụ cười hòa nhã, dưới nền tuyết trắng, hần nhẹ nhàng kéo nàng sát vào người mình, để cho nàng ngồi tựa lưng vào ngực, hai tay ôn nhu ôm lấy thân thể mảnh khảnh ấy.

- Ngày mai anh lại phải đến Bách Thảo đường, em phải tự chăm lo cho mình thật tốt. Còn nữa, khảo hạch tiếp theo, nếu gặp phải đối thủ quá mạnh thì cứ trực tiếp nhận thua, không được làm khó mình. Nếu em bị thương, anh sẽ rất đau lòng đấy.

Ti Mệnh tỉ mỉ dặn dò, Tang Tương mỉm cười, lẳng lặng gật đầu không nói gì cả. Lâu lâu lại đưa mắt nhìn lên gã thiếu niên đang ôm ấp mình, không hiểu sao trong lòng lại lâng lâng tràn đầy ấm áp. Cứ như vậy, bên cạnh đồng lửa đang kêu tí tách khe khẽ, những bông tuyết lưa thưa trải đều khắp thiên địa, có hai bóng người ngồi tựa vào nhau.

Hai người không hề biết rằng, có một người khác ở cách đó không xa, ngồi trên một nhánh cây đại thụ khổng lồ đã bị tuyết trắng phủ đầy, hần ngồi trên đó, hướng ánh mắt u sầu nhìn bọn họ.

Gã chính là Kha Thiên Lạc.

Đã không còn bộ dạng hóng hớt, tươi cười như khi nãy nữa. Ngược lại là một sắc thái bi thương bao vây lấy hần.

Bàn tay bất giác đưa qua bên cạnh mình, chợt nhận ra không có một người nào cả, có chăng chỉ là sự tưởng tượng của mình bản thân. Đâu đó có tiếng gió thổi vi vu, tựa như tiếng thở dài ai oán, đồng cảm với tâm trạng của Kha Thiên Lạc.

Hai bờ môi cử động, là âm thanh thì thầm hòa chung với không gian hoang vắng xung quanh.

- Ước gì...

Tiếng thì thầm... hay chính xác hơn là lời ước nguyện ấy, chỉ có hân và thiên địa nghe được, còn lại không ai hay biết cả.

***** Quyển 1: Ti Mệnh *****

Khung trời xanh vốn bình lặng, những áng mây trắng xóa bay bổng bèn trên bầu trời. Đâu đó xuất hiện một cánh chim bay xuyên qua tầng mây, có vẻ như nó đã có một hành trình rất dài nên tỏ ra khá mệt mỏi. Nó đậu trên đỉnh của một cây thiết trụ để nghỉ ngơi sau những ngày bay trên bầu trời.

Bỗng âm thanh ùng ùng bất ngờ vang lên, âm thanh tựa hồ tiếng sấm rền vang, khiến cho con chim nhỏ giật mình hoảng sợ, vội tung cánh bay đi vì sợ hãi.

Xui cho con chim này, nếu như ngày thường thì nó đã có một ngày nghỉ ngơi thật thoải mái, bởi nơi đây bình thường rất tĩnh lặng. Nhưng hôm nay lại là ngày diễn ra đại thử của Phong Tuyết bộ lạc, vậy nên bây giờ chỗ này rất đông người.

Tiếng trống vang lên như tiếng trống trận, nghe cực kỳ oai hùng, oanh liệt.

Ngoại trừ những người có trách nhiệm thủ hộ bên ngoài Phong Tuyết bộ lạc, còn lại tất cả cư dân Phong Tuyết bộ lạc đều tập trung về Đại Đấu Trường này cả.

Đại Đấu Trường này cực kỳ rộng lớn, sức chứa cũng phải lên đến gần hai vạn người. Đối với một bộ lạc trung giai như Phong Tuyết bộ lạc, có thể xây dựng nên một Đại Đấu Trường khổng lồ như vậy, thực sự tài lực của bọn họ cực kỳ khổng lồ.

Đại Đấu Trường này toàn bộ được xây dựng bằng Kim thạch phổ thông, thế nên có thể nói là rất vững chắc. Xung quanh những hàng ghế dành cho khán giả đến cổ vũ đã chật kín người. Những người đến đây xem dĩ nhiên không chỉ là người dân Phong Tuyết bộ lạc mà còn có cư dân của các bộ lạc lân cận và các dị sĩ du lịch.

Chính giữa Đại Đấu Trường là một tòa bình đài rộng chừng năm trăm thước. Bình đài này là nơi diễn ra các cuộc so tài giữa của những người đã vượt qua vòng sơ khảo trước, thế nên tài liệu dựng bình đài không phải là Kim thạch phổ thông.

Tài liệu dựng bình đài gọi là Hắc Trọng Thiết đã trải qua tinh luyện. Độ rắn chắc so với Kim thạch phổ thông không chỉ gấp bốn, gấp năm lần, mỗi khối Hắc Trọng Thiết tinh luyện này còn được khắc một đạo phù văn phòng thủ, thế nên ngay cả dị sĩ Tẩy Cốt Cảnh cũng rất khó khiến cho bình đài này tổn thương.

Đứng trên bình đài này là một ông lão đầu tóc trắng xóa, chính là ông lão ngày đó đã đứng ra phân xử mâu thuẫn của U Đô bộ lạc và Mộ Lan bộ lạc – Cảnh lão giả.

Bởi vì đại thử này có sự góp mặt của sứ giả cao giai bộ lạc là Mông Đan bộ lạc. Sự tình trọng đại như vậy, tất nhiên phải để cho người có địa vị cùng tu vi cao cấp mới có thể điều khiển được đại thử này. Với danh tiếng cùng thực lực, khi nhìn thấy ông lão họ Cảnh này, không có người nào lấy làm ngạc nhiên cả.

Các bộ lạc có tộc nhân tham dự đại thử vòng hai này được sắp xếp ở vị trí gần với vị trí dành cho Thượng man Phong Tuyết bộ lạc.

A Công đã có mặt ở đây từ sáng sớm, ngồi ở bên cạnh là mấy tên Đồng Tường và các tộc nhân khác. Trong sự hỗn loạn, ồn ào của những khán giả đang bàn luận kia, A Công vẫn nhắm mắt mình tưởng.

Trái lại, Đồng Tường thái độ dường như đang rất lo lắng. Có lẽ là không ngờ đến đại thử lại trọng đại như vậy.

Mà không chỉ riêng gì Đồng Tường, có rất nhiều người khác cũng tỏ ra cực kỳ lo lắng.

Đương nhiên cũng có sự ngoại lệ. Đó chính là người của Mộ Lan bộ lạc. Thái độ bọn chúng rất dửng dưng, tựa như không có gì xảy ra cả. Có chăng chỉ là lâu lâu nhìn sang U Đô bộ lạc với thái độ bất thiện mà thôi.

Đặc biệt là tên Vưu Thành, mỗi lần liếc sang U Đô bộ lạc, thấy A Công bình thản thì khóe miệng nở nụ cười âm hiểm.

- Hắc hắc, không biết khi nhận ra tên tiểu tử Kha Thiên Lạc kia sắp chết, chẳng biết lão già này có còn bình tĩnh như vậy không.

Một tên thuộc hạ ngồi cạnh Vưu Thành không nhịn được sự hưng phấn, tàn khốc nói.

Vưu Thành nhìn gã ta hừ lạnh một tiếng:

- Giữ mồm giữ miệng một chút, nếu để người khác biết được thì không hay đâu.

Tuy nhắc nhở thuộc hạ, nhưng dường như Vưu Thành cũng cực kỳ tán đồng với ý tứ của gã thuộc hạ này, ánh mắt hắc sáng lên, có lẽ trong đầu đang tưởng tượng đến viễn cảnh Kha Thiên Lạc đang nằm hấp hối trong sự bất lực của A Công cùng toàn thể tộc nhân U Đô bộ lạc, không khỏi cười lạnh trong lòng.

Gã thuộc hạ kia tinh ý nhận ra, nhưng nên biết làm gì, vội gật đầu vâng dạ.

Có lẽ phát hiện ra điểm gì kỳ lạ, Đồng Tường chợt nhíu chân mày, bỗng nhìn A Công nói:

- A Công, ta cảm thấy mấy tên Mộ Lan bộ lạc có gì đó không bình thường. Chỉ sợ bọn chúng có kế hoạch gì đó đối phó với Kha Thiên Lạc.

A Công nhẹ nhàng mở mắt ra, trong ánh mắt tràn đầy sự trí tuệ in gương mặt lo lắng của Đồng Tường, chỉ thấy A Công mỉm cười, đáp:

- Yên tâm, Thiên Lạc sẽ không sao đâu.

- Nhưng mà A Công...

Đồng Tường định nói gì đó thì bỗng trước mặt xuất hiện một bóng người. Đó là một bà lão tóc đã ngã sang màu trắng tuyết, thế nhưng vẫn bóng mượt mềm mại. Gương mặt đã xuất hiện nếp nhăn, tuy nhiên gương mặt rất hồng hào tràn đầy sức sống, hiển nhiên khi trẻ tuyệt đối cũng là đại mỹ nhân.

Khí tức trên người bà lão này dao động rất mạnh mẽ, Đồng Tường ở gần đó chỉ cảm giác khí huyết trong người mình trở nên tán loạn.

“Cường giả Tây Cốt cảnh”. Đồng Tường trong lòng hốt hoảng.

- Dịch Ân, ta có thể nói chuyện riêng được chứ?

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 27: Sứ Giả Mông Đan Bộ Lạc

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 27: Sứ giả Mông Đan bộ lạc

Bà lão tóc bạc này chính là Man công Lạc Vân bộ lạc, Đồng Tường cũng đã từng diện kiến vài lần. Thế nhưng trông thái độ khi bà ta nói chuyện với A Công, dường như giữa hai người có mối quan hệ khá thân thiết.

Đương nhiên với cấp bậc như A Công và bà lão này, Đồng Tường không có tư cách để nói chuyện, chỉ lẳng lặng đứng một bên chờ phân phó của A Công.

Chỉ thấy A Công từ từ đứng dậy khỏi ghế, rồi sau đó nhìn Đồng Tường nói:

- Đồng Tường, người ở lại đây, ta đi một lát rồi về.

Đồng Tường cung kính vâng lời:

- Vâng, A Công đi sớm về sớm!

-

A Công gật gù nhè nhẹ, rồi sau đó cùng với bà lão đi khỏi đây.

***** Quyển 1: Ti Mệnh *****

Tại một góc khá khuất người trong Đại Đấu Trường, từ nơi này có thể phóng tầm mắt nhìn thấy được một khung trời rộng lớn. Tiếng gió thổi vi vu, so với bên trong Đại Đấu Trường thì chỗ này có thể coi như khá yên tĩnh.

Bỗng sau đó xuất hiện hai bóng người, chính là A Công và bà lão Man công Lạc Vân bộ lạc.

Gió thổi từ phía chân trời làm tung bay áo bào của họ. Đôi mắt bà lão nhìn về hướng khung trời bất tận, tựa hồ như đang cảm khái chuyện gì đó của quá khứ. Sau một hồi, bà ta mới nhìn sang A Công, nói:

- Đã hơn mười lăm năm, kể từ lúc ông đem đứa bé đó về, ta mới gặp lại ông.

A Công gương mặt bình thản, chậm rãi đáp:

- Phải, chớp mắt đã mười lăm năm trôi qua.

Thấy khuôn mặt của A Công không lộ ra một tia bất thường nào, bà lão hơi nhíu mày lại, sau đó nói tiếp:

- Đại thử lần này, ông không mang theo đứa nhỏ đó à?

- Nó tham gia đại thử cũng vô dụng, nơi này không thích hợp với nó.

A Công chợt nở nụ cười thần bí. Bà lão gương mặt đăm chiêu, tựa hồ đang suy nghĩ thâm ý ẩn bên trong. Bên tai tiếp tục vang lên giọng nói khàn đặc của A Công:

- Đứa nhỏ này không giống chúng ta, nó thuộc về thế giới rộng lớn ngoài kia, một thế giới mà ta và bà không thể nhìn thấy, không thể chạm đến được.

- Dịch Ân, ông đã nhìn thấy thứ gì?

Bà lão gương mặt khê biển, lập tức hỏi.

- Ta không thể nói được, nếu như nói, ta cảm nhận được một chuyện rất kinh khủng sẽ xảy ra. Và lại, ta cũng không muốn đi sâu vào thế giới của nó. Ta muốn nó tự quyết định, để không phải đi vào vết xe đổ của ta năm đó.

Vừa nói, A Công vừa ngẩn đầu nhìn lên trên, gương mặt già nua thoáng qua nét đượm buồn. Như đang hồi tiếc về một việc nào đó của quá khứ xa xăm.

Bỗng A Công thở dài một tiếng, rồi sau đó nói tiếp:

- Anh Dạ, bà kéo ta ra đây, không lẽ chỉ vì muốn điều tra về đứa nhỏ đó?

Nghe vậy, bà lão tên Anh Dạ khóe miệng xuất hiện nụ cười nhạt.

- Ta cũng chỉ thuận miệng hỏi mà thôi. Việc ta muốn nói với ông chính là liên quan đến Mộ Lan bộ lạc.

- Mộ Lan bộ lạc?

Nghe đến bốn chữ này, gương mặt vốn điềm nhiên của A Công liền biến đổi. Tuy rằng thoáng ra, thế nhưng không thể thoát khỏi nhãn quan của bà lão Anh Dạ được.

- Ta nghe nói, dường như Mộ Lan bộ lạc đang bí mật qua lại với Xích Nha bộ lạc.

- Xích Nha bộ lạc? Cao giai bộ lạc này lại để ý đến bộ lạc nhỏ chúng ta, xem ra bên trong có không ít ẩn tình. Việc này Mạnh Hạ đã biết chưa?

A Công trầm ngâm suy tư, bỗng hỏi:

- Có lẽ y cũng đã biết rồi. Nếu không gần đây có không ít cường giả từ trong thành này ra ngoài.

Bà lão chậm rãi đáp.

- Nếu đã vậy, chuyện này hãy để cho Mạnh Hạ xử lý. Cấp bậc như ta và bà vốn không thể can dự quá nhiều được.

- Ta chỉ lo U Đô bộ lạc sẽ là nơi hưởng mũi chịu sào đầu tiên. Một tiểu bộ lạc vốn không thể chịu nổi sự công kích của Xích Dung bộ lạc.

- Đa tạ đã nhắc nhở, ta sẽ lưu tâm chuyện này.

Sắc mặt A Công không đổi, khiến cho bà ta không đoán được nội tâm A Công đang suy nghĩ điều gì.

- Nếu đã không còn chuyện gì nữa thì ta đi trước đây.

Nói xong, A Công liền xoay người rời đi. Bà lão nhìn theo bóng lưng của A Công, bất giác thở dài một tiếng.

- Ông vẫn luôn cứng đầu như vậy, Dịch Ân.

Trong đôi mắt của bà xuất hiện một tia tiếc hận, nhìn bóng dáng A Công khuất dần sau những vách tường đá.

***** Quyển 1: Ti Mệnh ***** Đọc nhanh nhất tại mht.vn.

Bình đài chính giữa Đại Đấu Trường rộng lớn, bốn mươi sáu người thành công vượt qua vòng sơ khảo thứ nhất đã tập hợp đầy đủ. Có thể đứng

trên đại đấu trường này, ai nấy đều là người xuất chúng cả.

Cao tăng Phong Tuyết bộ lạc cũng đã đến đầy đủ. Thượng man Mạnh Hạ ngồi ở vị trí cao nhất, từ chỗ của ông, phóng tầm mắt có thể nhìn thấy toàn bộ diễn biến xảy ra bên dưới. Bên cạnh Thượng man Mạnh Hạ có một chiếc ghế đang để trống, có thể được xếp ngang hàng, người này chỉ sợ thân phận rất tôn quý.

Mặt trời đã lên cao, thế nhưng đại điển vẫn chưa được bắt đầu. Thượng man Mạnh Hạ, tộc trưởng Phong Tuyết bộ lạc Hầu Lai Lâm, và những trưởng lão khác của Phong Tuyết bộ lạc cứ lâu lâu lại nhìn về phía chân trời, trông bộ dạng của họ dường như đang chờ đợi ai đó đến.

Một lúc sau, bỗng có tiếng thét dài của một đại hoang thú nào đó. Tuy không nhìn rõ bóng hình, nhưng dựa vào cổ âm ba đó, so với tiếng trống do những dì sĩ gõ ầm ầm ban nãy tuyệt đối mạnh hơn rất nhiều.

Âm thanh đó như ẩn chứa sát cơ, không ít người nghe thấy thì khuôn mặt tái nhợt sợ hãi.

Thượng man Mạnh Hạ nghe thấy âm thanh đó thì gương mặt chợt động dung, ngẩn đầu nhìn về nơi cổ âm ba đó vang vọng lại. Chỉ thấy ông ta đứng dậy, giọng điệu trịnh trọng ra lệnh:

- Tất cả theo ta diện kiến sứ giả.

Tộc trưởng Hầu Lai Lâm cùng những người khác không dám chậm trễ, lập tức đứng dậy chuẩn bị đi theo thì chợt thân thể thượng man Mạnh Hạ khê dừng lại. Ông nhìn về hướng bên trái, nơi đó xuất hiện một bóng người già nua, chính là A Công.

- Dịch Ân, ông có muốn đi cùng với ta không?

- Dịch Ân tuân mệnh.

A Công ôm quyền, cung kính nhận lệnh. Thượng man Mạnh Hạ gật đầu hài lòng, rồi sau đó cùng với A Công và những người khác nhích người, trong mây hơi thở đáp xuống Đại Đấu Trường, đứng trước mặt đám Hầu Quân Lâu, Kha Thiên Lạc...

Thượng man Mạnh Hạ dùng ánh mắt nhìn qua một lần, tuy chỉ là một ánh nhìn cũng khiến cho đám bọn chúng trong lòng áp lực.

- Đại thử lần này sẽ có sự tham dự của một nhân vật rất đặc biệt. Đó chính là sứ giả Mông Đan bộ lạc – một bộ lạc cao giai, so với Phong Tuyết bộ lạc chúng ta mạnh mẽ hơn rất nhiều. Thế nên tại kỳ khảo thí này, các người phải thể hiện thật tốt. Nếu như có thể lọt vào mắt xanh của sứ giả, tiền đồ của các người sau này tuyệt đối là rộng. Hy vọng các người có thể tận dụng cơ hội này thật tốt.

Nghe đến bộ lạc cao giai, mắt tên nào tên nấy sáng quắc. Tồn tại như Phong Tuyết bộ lạc trong mắt bọn chúng đã là cực kỳ khổng lồ rồi, thế nhưng không ngờ lần này lại có người của bộ lạc cao giai đến nữa. Đây chính là cơ hội ngàn năm khó gặp, một bước lên trời.

Nhìn trong ánh mắt bọn chúng thể hiện khát vọng mãnh liệt, chiến ý bùng bùng trỗi dậy. Khí thế so với ban nãy cao trào hơn không ít. Thậm chí là bình tĩnh như Hầu Quân Lâu, tuy đã nghe thượng man Mạnh Hạ nói rồi, nhưng khi nghe nhắc lại thì cảm giác vẫn rất mãnh liệt.

Ai cũng muốn bản thân mình trở nên mạnh mẽ cả. Chỉ cần có cơ hội, dù mỏng manh thì vẫn phải liều mạng bám lấy. Vậy nên khó có người nào có thể giữ vững được tâm tình.

Đương nhiên cũng có một số kẻ ngoại lệ. Tỉ như Hoảng Khương, trong khi những người khác tràn đầy quyết tâm thì hắn trong lòng lại cười lạnh. Giống như đang khinh thường những kẻ kia.

Lại một cỗ áp lực từ trên tầng trời truyền xuống, làm cho người nào người nấy kinh biến. Ngửa đầu nhìn lên trời thì thấy phong vân tán loạn. Chính giữa thương khung rộng lớn xuất hiện một con đại điêu khổng lồ.

Con đại điêu này toàn thân lông vũ màu tím tuyệt đẹp, dưới ánh mặt trời lấp lánh ánh tử kim. Ánh mắt của nó cực kỳ sắc bén, liếc nhìn một cái cũng đủ khiến cho người ta khiếp đảm.

Thượng man Mạnh Hạ biến sắc, lập tức ôm quyền, lưng khom xuống, hướng con đại điêu màu tím kia, cung kính nói:

- Man công Phong Tuyết bộ lạc – Mạnh Hạ tham kiến sứ giả Mông Đan bộ lạc.

Theo hành động của Thượng man Mạnh Hạ, A Công, tộc trưởng Hầu Lai Lâm, các trưởng lão Phong Tuyết bộ lạc, đám Hầu Quân Lôu cùng tất cả mọi người có mặt trong Đại Đấu Trường đều lập tức đứng dậy hành lễ. Không một người nào dám tỏ ra thất kính cả.

- Tham kiến sứ giả Mông Đan bộ lạc.

Âm thanh đồng loạt vang lên, chỉ thấy trong mắt đại điêu tỏ ra nét khinh thường, dường như đối với việc này nó đã nhìn thấy qua vô số lần rồi.

Ở trên lưng đại điêu, mười mấy bóng người bước ra. Đứng chính giữa là một người đàn ông tuổi chừng ba mươi, thân thể hơi gầy, gương mặt tam giác, đôi mắt hơi hiếp lại, cười nhạt nói với mấy người xung quanh:

- Phong Tuyết bộ lạc này không tệ nhỉ, xem ra chuyến đi này có thể thu được không ít hạt giống tốt đây.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 28: Số Mười Lăm

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 28: Số mười lăm

Gã thanh niên mặt tam giác này thoát nhìn còn trẻ tuổi, tu vi không ngờ lại chính là Tẩy Cốt cảnh trung kỳ đỉnh phong. Dù khí tức trên người đã thu liễm, tuy nhiên thoát trông không hề thua kém gì Thượng man Mạnh Hạ cả.

Hắn ta đứng ở chính giữa đoàn sứ giả Mông Đan bộ lạc, khí tức trên người cũng là mạnh mẽ nhất, dĩ nhiên chính là người dẫn đầu đoàn sứ giả.

Một gã tráng hán đứng ngay bên cạnh gật đầu tán thành, tiếp lời:

- Địch sư huynh nói phải, Phong Tuyết bộ lạc này so với mấy bộ lạc khác mạnh mẽ hơn không ít. Ủa... người kia là?

Tên tráng hán này vừa dò xét, vừa nói ra suy nghĩ của bản thân. Tuy nhiên khi quét mắt nhìn một vòng thì ánh mắt lóe lên một tia ngạc nhiên.

Thanh niên mặt tam giác nhướng mày, hỏi:

- Đoàn sư đệ, có gì không ổn sao?

Tên tráng hán họ Đoạn gật đầu, đáp:

- Địch sư huynh có để ý lão già mặc áo bào đen kia không. Nếu trí nhớ của đệ không lầm thì trước đây đệ đã nhìn thấy lão ta.

Vừa nói, tên họ Đoạn vừa chỉ tay nhắm vào A Công, nói tiếp:

- Có chuyện này?

Nghe gã họ Đoạn nói vậy, Địch sư huynh không khỏi ngạc nhiên. Hẳn ta tại Mông Đan bộ lạc cũng có chút tiền đồ, đặc biệt với những người ngoại tộc đến bộ lạc, Địch sư huynh ít nhiều đều nắm được chút ít thông tin.

Nhưng gã chưa bao giờ nhìn thấy A Công cả.

- Hình như lúc nhìn thấy lão già này đã mười mấy năm về trước rồi. Lúc đó hình như Địch sư huynh còn chưa đảm nhận vị trí này, không nhận thức được cũng không có gì là lạ.

Địch sư huynh gật gù, coi như ngầm đồng ý với tên họ Đoạn.

- Địch sư huynh, chúng ta cũng nên xuống dưới thôi, đừng để bọn họ đợi lâu.

Một người nữ nhẹ giọng nhắc nhở.

- Cao sư muội nói phải.

Địch sư huynh mỉm cười nói. Kế tiếp ra lệnh cho đại điều đáp xuống dưới Đại Đấu Trường.

Khi đại điều hạ xuống, cuồng phong bởi vì hai cánh vỗ vào không gian mà tạo nên, uy lực cực mạnh, dù cách chính giữa Đại Đấu Trường rất xa nhưng người ta vẫn cảm giác được loại uy áp này.

Địch sư huynh cùng những người khác trong đoàn rời khỏi lưng đại điêu. Chỉ thấy hắc ôm quyền, giọng điệu khách khí nói:

- Tại hạ Địch Vũ Hàn, phụng mệnh lệnh đến Phong Tuyết bộ lạc để chiêu mộ nhân tài.

- Ra là Địch đại nhân. Lão phu Mạnh Hạ bái kiến Địch đại nhân. Được Mông Đan bộ lạc để tâm quả thực là vinh hạnh. Đại thử sắp bắt đầu, nào, mời Địch đại nhân!

Thượng man Mạnh Hạ thái độ đối với Địch Vũ Hàn cực kỳ cung kính. Sau khi giới thiệu những người khác thì liền mời Địch Vũ Hàn cùng những người trong đoàn sứ giả tiến lên vị trí thượng tọa để có thể quan sát toàn bộ diễn biến của đại thử.

- Lần này làm phiền rồi.

Địch Vũ Hàn cũng khách khí, tươi cười nói.

- Không dám, không dám.

Trong lúc vô ý, Địch Vũ Hàn liếc mắt nhìn qua A Công, trong lòng âm thầm đánh giá, không rõ vì sao một người bình thường như vậy lại có thể vào được Mông Đan bộ lạc. Nhưng hắc cũng chẳng giữ tâm tư này quá lâu, nhìn một cái rồi sau đó không để tâm đến nữa.

Sau khi ổn định chỗ ngồi cho đoàn sứ giả Mông Đan bộ lạc, Mạnh Hạ liền ra lệnh cho ông lão họ Cảnh bắt đầu đại thử.

Ông lão họ Cảnh gật đầu, rồi sau đó hướng mắt nhìn Hầu Quân Lâu cùng những người vượt qua vòng sơ khảo đầu tiên.

- Đại thử lần này sẽ có sự giám sát của sứ giả thượng tộc, đây chính là cơ hội ngàn năm có một, các người phải thể hiện thật tốt đấy. Bây giờ lão

phu sẽ nói quy tắc và cách tiến hành của vòng thứ hai này.

Ông lão họ Cảnh ra hiệu, bỗng từ phía sau, một thanh niên trẻ tuổi cầm theo một chiếc hộp gỗ đem lên đặt ở bên cạnh ông lão họ Cảnh. Nhìn chiếc hộp gỗ, ông ta nói tiếp:

- Bên trong chiếc hộp này có bốn mươi sáu số thứ tự, tương ứng với bốn mươi sáu người đứng ở đây. Các người lần lượt tiến lên để lấy số thứ tự của mình.

- Nếu người cầm số thứ tự thứ nhất sẽ đấu với người cầm số thứ tự bốn mươi sáu, người cầm số thứ tự số thứ hai sẽ đấu với người cầm số thứ tự bốn mươi lăm, cứ như vậy mà tính tới.

- Khi quyết đấu, có thể trực tiếp nhận thua trên lôi đài, rơi ra khỏi lôi đài sẽ xử thua, không còn khả năng chiến đấu nữa cũng sẽ tính thua. Vũ khí tùy ý lựa chọn. Nhưng có một điều cần phải nhớ kỹ, trên lôi đài nghiêm cấm giết chết đối phương. Kẻ nào cố ý sẽ bị trừng phạt.

- Các người còn gì thắc mắc nữa không?

Thấy không ai có khúc mắc gì nữa, ông lão họ Cảnh liền cho bọn họ tiến hành bốc thăm số thứ tự.

Lần lượt từng người một bốc thăm, sau khi biết số thứ tự của mình thì sẽ thông báo cho những người phụ trách.

Tuy những người đứng ở đây ai nấy đều không tầm thường, nhưng bởi vì có một số kẻ thực lực cực mạnh, như Hầu Quân Lâu chẳng hạn, chẳng ai muốn sớm đối diện với y cả. Bởi khi đấu với Hầu Quân Lâu thì chẳng khác gì bị loại cả.

Vậy nên yếu tố vận khí cũng chiếm một phần không nhỏ trong việc bốc thăm.

Hầu Quân Lâu bước lên gần hộp gỗ, cho tay vào chiếc lỗ nhỏ chính giữa hộp, tùy ý chọn lấy một quả cầu nhỏ. Trên mặt quả cầu ấy có khắc số thứ tự. Số của Hầu Quân Lâu là số một.

- Hầu Quân Lâu số một. Người tiếp theo.

Người phụ trách ghi số thứ tự đọc to số thứ tự của Hầu Quân Lâu cho những người khác nghe rõ. Ngay lập tức có một người than khổ. Đó chính là kẻ trước đó bốc ngay số thứ tự bốn mươi sáu.

- Bao nhiêu số không trúng, lại trúng ngay số một. Lão thiên muốn trêu đùa ta mà.

Gã ta hậm hực, mếu máo nhìn trời nói. Những người khác thấy vậy thì vỗ vai, đồng cảm nói:

- Có trách thì trách số chú quá đen, do ăn ở cả đấy. Thôi cố lên nhé. Tuy không quen biết nhưng bọn ta sẽ cố vũ cho chú, coi như khích lệ người bị loại đầu tiên.

- Thôi khỏi, cảm ơn.

Gã ta cười khổ, đáp.

- Ta số ba, không biết đối thủ là ai nhỉ?

- Số mười một, cũng không tệ.

-

Lần lượt từng người, từng người một. Rốt cuộc cũng đến lượt Kha Thiên Lạc, hẳn ta bốc trúng số thứ tự mười lăm. Tuy chưa biết đối thủ của mình ra sao, nhưng có lẽ người kia cũng không quá nổi bật.

Trong vòng thứ hai này, người có thể khiến cho Kha Thiên Lạc e ngại chỉ có một số người mà thôi. Như Hầu Quân Lôu, Tang Tương, đây là hai trong số những người đó. Hoảng Khương thì đương nhiên Kha Thiên Lạc cũng lưu tâm, nhưng nếu tái chiến một lần nữa, Kha Thiên Lạc không tin mình sẽ bại trận như lúc trước.

Sau Kha Thiên Lạc là Tang Tương, nàng bốc trúng số hai mươi mốt. Hoảng Khương trúng số bốn mươi hai. Sau gần một giờ đồng hồ, cuối cùng việc bốc thăm cũng chấm dứt.

Ông lão họ Cảnh nắm danh sách trong tay, xem qua một lượt để ghi nhớ. Sau đó bước ra chính giữa Đại Đấu Trường, rống giọng nói lớn, trong giọng nói ẩn chứa uy áp khiến cho Đại Đấu trường vốn ồn ào trở nên im lặng.

- Lão phu tuyên bố đại thử chính thức bắt đầu. Mời người số một – Hầu Quân Lôu và người số bốn mươi sáu – Đinh Hồng tiến lên lôi đài.

Hầu Quân Lôu đang nhắm mắt dưỡng thần, nghe đọc tên mình thì lập tức mở mắt sau, trong ánh mắt tràn đầy sự tự tin.

Khi hần bước lên lôi đài, khán giả từ bốn phía hô vang lên:

- Hầu Quân Lôu... Hầu Quân Lôu...

- Hầu Quân Lôu vô địch! Hầu Quân Lôu chiến thắng! Hầu Quân Lôu bất khả chiến bại...

Hầu Quân Lôu chính là đại thiên tài trăm năm có một của Phong Tuyết bộ lạc, những người đồng lứa trong lãnh địa xung quanh không có người nào vượt qua được hần cả. Có thể nói, hần chính là sự kiêu ngạo của Phong Tuyết bộ lạc.

Mà đối thủ của Hầu Quân Lâu, Đinh Hồng còn chưa kịp bước lên lôi đài đã bị âm thanh như tiếng sấm nổ dọa cho giật mình. Tựa hồ như khán giả đang muốn ăn tươi nuốt sống hắn vậy.

Đặc biệt nhất là ánh nhìn của những thiếu nữ đang cổ vũ cho Hầu Quân Lâu, nhìn hắn bằng một cặp mắt hình viên đạn, thiếu điều nếu hắn làm trầy xước gì Hầu Quân Lâu, nhất định các nàng sẽ không để cho hắn toàn thây.

- Cái này... muốn ta sống không hả trời!

Thanh niên Đinh Hồng chưa đấu mà chiến ý đã bị sự cổ vũ “nồng nhiệt” kia đánh tan chiến ý, trên trán nhễ nhãi mồ hôi. Quả thực là chưa đánh mà đã hàng rồi.

- Này, chúng ta có nên... cổ vũ cho Đinh Hồng không đây?

Một trong số những người ban đầu an ủi Đinh Hồng, hắn nhìn khắp đấu trường thì cảm thấy lạnh người, nuốt một ngụm nước bọt, rồi sau đó mới nhìn gã đứng cạnh mình hỏi.

- Có điên mới cổ vũ cho hắn. Ngộ nhờ bị mấy mụ kia nhìn rõ mặt, không phải là ăn không ngon ngủ không yên à?

- Ta nhớ có tin đồn, có người nào đó vô ý động chạm Hầu Quân Lâu. Rốt cuộc là bị hội thiếu nữ hâm mộ hắn ta khủng bố, mấy tháng trời sống dở chết dở.

- Thế... thế mới này.

Gã giật giật khuôn mặt, lắp bắp nói:

- Nói cho có lệ thôi. Bọn ta còn muốn sống yên ổn.

Âm thanh đồng loạt của mấy tên kia vang lên gần như cùng một lúc. Cuối cùng, gã thanh niên này đành phải nhìn Đinh Hồng trên khán đài một cách đầy bất lực.

- Cỗ lên, người anh em.

Đinh Hồng cười khố một tiếng. Nhưng thân là một dĩ sĩ, tuy biết chắc chắn mình đã thua rồi, nhưng hắn vẫn muốn thử xem khoảng cách giữa mình và Hầu Quân Lâu như thế nào. Thế nên hắn không trực tiếp nhận thua, đứng đối diện với Hầu Quân Lâu, ôm quyền nói.

- Tại hạ Đinh Hồng của Phong Bách bộ lạc, xin chỉ giáo.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 29: Thiên Địa Nguyên Khí

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 29: Thiên địa nguyên khí

Hầu Quân Lâu tuy là cường giả thiên tài trong cùng thế hệ, ngạo khí đương nhiên phải có, thế nhưng đối với địch thủ của mình lại cực kỳ tôn trọng, dù biết rằng đối phương tuyệt chẳng phải đối thủ của mình.

Hầu Quân Lâu cũng ôm quyền, đáp lễ:

- Phong Tuyết bộ lạc Hầu Quân Lâu, xin chỉ giáo.

Ngồi trên cao, thanh niên Địch Vũ Hàn trong ánh mắt lộ ra một tia hứng thú khi nhìn Hầu Quân Lâu. Khóe miệng nở nụ cười, khen ngợi nói:

- Kẻ tên Hầu Quân Lâu này thiên phú thật tốt, tuổi còn trẻ mà đã luyện đến Dẫn Huyết cảnh tầng thứ tám đỉnh phong. Thiên phú bậc này, dù là tại Mông Đan bộ lạc cũng rất hiếm gặp.

Địch Vũ Hàn hoàn toàn không nói khoa trương chút nào. Mười sáu tuổi đột phá Dẫn Huyết cảnh tầng thứ tám đỉnh phong, nhìn khí tức dao động trên người, chỉ sợ nhiều nhất là hai tháng nữa, Hầu Quân Lâu tuyệt đối sẽ đột phá Dẫn Huyết cảnh tầng thứ chín. Điều này không phải ai cũng có thể làm được.

Địch Vũ Hàn tại Mông Đan bộ lạc cũng được coi là thiên tài, thế nhưng nhìn vào Hầu Quân Lâu thì tự thẹn không bằng.

Có thể đem được một hạt giống tốt thế này cho bộ lạc, nhất định sẽ được trọng thưởng lớn. Vậy nên trong lòng Địch Vũ Hàn đã xuất hiện ý niệm nhất định phải đem Hầu Quân Lâu này đi.

Nghe Địch Vũ Hàn khen ngợi Hầu Quân Lâu, Thượng man Mạnh Hạ cùng tất cả các trưởng lão đều vui mừng. Phụ thân Hầu Quân Lâu – Hầu Lai Lâm lập tức nói:

- Đa tạ Địch đại nhân khen ngợi, khuyến tử nhà ta còn phải nỗ lực hơn nhiều.

Địch Vũ Kiệt cười cười, từ chối cho ý kiến, tiếp tục quan sát trận chiến của Hầu Quân Lâu.

Đinh Hồng hít sâu một hơi lấy tinh thần, sau đó rút ra một thanh bảo kiếm. Kiếm này dài gần một mét, toàn thân một màu xanh lam, dưới ánh sáng mặt trời phát ra ánh lam quan nhàn nhạt, nhìn rất đẹp mắt.. Đây chính là man khí mà bộ lạc Đinh Hồn cho hãn mượng.

- Đây là man khí Sơ Lam kiếm của Phong Bách bộ lạc, các hạ phải cẩn thận đấy.

Bởi vì đối thủ là Hầu Quân Lâu, Đinh Hồng dĩ nhiên không có ý định dò xét gì cả mà liền lập tức sử dụng Man khí huyết tể.

Chỉ thấy hãn ta cắn đầu lưỡi, phun ra một ngụm máu tươi. Những giọt máu tươi này nhanh chóng được Sơ Lam kiếm thôn phệ đi.

Ngay sau đó, Sơ Lam kiếm từ bên trong phát ra tiếng kêu *ong ong*, một màn vụ khí màu xanh lam xuất hiện, bao phủ quanh người Đinh Hồng.

- Lam Nguyệt trảm.

Đinh Hồng vận chuyển man lực, sau đó chém ra một đường kiếm hình bán nguyệt. Trong đường kiếm này ẩn chứa lực lượng của vầng lam khí kia, uy lực không thể xem thường.

Tuy nhiên, trong mắt Hầu Quân Lâu không hề lộ ra sự hoảng loạn nào cả, bởi đối với hắn, một kiếm này thực sự quá tầm thường.

Thậm chí Hầu Quân Lâu còn không buồn rút ra đại đao mang sau lưng, hắn thuần túy vận chuyển man lực của mình, bàn tay giơ về phía trước. Chỉ thấy trước người Hầu Quân Lâu xuất hiện một tấm màn trong suốt.

Khi kiếm khí của Sơ Lam kiếm chạm vào tấm màn này, một tiếng nổ vang lên, làm cho gió bụi xung quanh thổi tung tóe.

Áp lực khá mạnh làm cho người xuất kiếm là Đinh Hồng lui về phía sau gần chục bước mới ổn định lại thân hình. Ánh mắt hoảng sợ của Đinh Hồng nhìn chăm chăm Hầu Quân Lâu, chỉ thấy Hầu Quân Lâu đứng im tại đó, sừng sững như một ngọn núi khổng lồ, không thể lui dù chỉ nửa bước.

Đinh Hồng đối với tuyệt chiêu của mình rất tin tưởng. Lam Nguyệt trảm này của hắn được một trưởng bối trong bộ lạc chỉ dạy, nay lại có thêm Sơ Lam kiếm nữa, uy lực mạnh lên không chỉ là hai thành.

Ấy vậy mà lại bị Hầu Quân Lâu một tay phá vỡ rất nhẹ nhàng.

Dẫu biết rằng khoảng cách giữa hai bên rất lớn, nhưng đến khi trực tiếp đối đầu, Đinh Hồng mới biết, thì ra cách biệt giữa mình và Hầu Quân Lâu giống như là trời với đất.

Đấu chí được củng cố lại lập tức vỡ tan ngay. Đinh Hồng thở dài, thu lại Sơ Lam kiếm, nhìn Hầu Quân Lâu một cách đầy khâm phục, nói:

- Không hổ danh là đệ nhất thiên tài trong thế hệ chúng ta, Hồng ta tự thẹn không bằng. Ta xin nhận thua.

Chiến thắng đối thủ nhanh chóng và nhẹ nhàng, Hầu Quân Lâu lại không hề tỏ ra khinh thường đối phương chút nào. Tuy vậy, ngạo khí của hắn vẫn còn hiện hữu trên gương mặt. Có thể nói, Hầu Quân Lâu một mặt khiêm nhường, mặt khác vẫn giữ được khí thế vốn có, đúng thật là đã áp đảo người khác hoàn toàn.

- Đa tạ lời khen.

Sau đó, trọng tài tuyên bố Hầu Quân Lâu thắng trận, rồi hai người Đinh Hồng và Hầu Quân Lâu bước xuống lôi đài.

Xung quanh Đại Đấu Trường, khán giả hô vang tên của Hầu Quân Lâu, khí thế đúng là kinh người.

Hầu Quân Lâu gương mặt vẫn lãnh đạm như trước, không buồn không vui ngồi xuống chỗ của mình, nhắm mắt dưỡng thần.

Phía trên cao, Địch Vũ Hàn lại một lần nữa tấm tắc khen ngợi.

- Rất có phong thái, rất tốt, rất tốt.

Địch Vũ Hàn nói liền hai chữ “rất tốt” làm cho gương mặt lúc nào cũng bình tĩnh của thượng man Mạnh Hạ lập tức xuất hiện nụ cười. Bên cạnh, Địch Vũ Hàn quay mặt qua nhìn thượng man Mạnh Hạ, tiếp tục nói:

- Mạnh Hạ, ta định sau khi đại thử kết thúc sẽ tiến cử Hầu Quân Lâu này với bộ lạc, các người sẽ không từ chối chứ?

Thượng man Mạnh Hạ vốn đã rất mong chờ điều này, vốn nghĩ phải đợi thêm nữa, nhưng không ngờ màn trình diễn của Hầu Quân Lâu lại có thể thuyết phục Địch Vũ Hàn này nhanh đến như vậy.

- Được thượng bộ lạc chú ý chính là phúc của đứa nhỏ này, ta há có thể từ chối chứ!

- Tốt. Ta lấy thân phận ra đảm bảo, Hầu Quân Lâu tại bộ lạc chúng ta sẽ hưởng đại ngộ tốt nhất.

- Như vậy đa tạ Địch đại nhân.

Mọi chuyện diễn ra quá thuận lợi mà không gặp chút trắc trở nào khiến cho thượng man Mạnh Hạ vô cùng vui mừng. Hầu Quân Lâu gia nhập Mông Đan bộ lạc, tiền đồ sau này không thể đo lường được. Chẳng những vậy, Phong Tuyết bộ lạc cũng sẽ được Mông Đan bộ lạc coi trọng hơn.

Còn với Địch Vũ Hàn, tiến cử một hạt giống tốt bậc này, bộ lạc trọng thưởng sẽ rất hậu hĩnh.

Từ Hầu Quân Lâu, bên nào cũng được hưởng lợi ích cực lớn cả. Vậy nên cả hai bên đều rất vui mừng.

Bỗng nhiên, Địch Vũ Hàn vốn đang tươi cười vui vẻ thì khuôn mặt lập tức đại biến. Hắn lập tức đứng dậy, hướng mặt nhìn về hướng phía trước. Không chỉ có một mình y mà tất cả những người có tu vi Tây Cốt cảnh đều gần đầu nhìn lên bầu trời.

Chỉ thấy trên trời xuất hiện một lỗ xoáy thiên địa linh khí, dao động vô cùng mạnh mẽ. Thiên địa linh khí này chỉ có đệ sĩ Tây Cốt cảnh mới cảm nhận được, còn đệ sĩ Dẫn Huyết cảnh thì không cách nào nhìn thấy.

Lỗ xoáy giống như hai con rồng vô cùng đang cuộn lấy nhau, khí thế vô cùng bức nhân, không khỏi khiến cho Địch Vũ Hàn chấn kinh.

- Tử Lôi Bằng.

Địch Vũ Hàn hét lớn một tiếng, trên bầu trời gần như ngay lập tức xuất hiện một đầu đại điêu cực lớn toàn thân màu tím. Đó chính là Tử Lô Bằng, hoang thú mà bộ lạc cung cấp cho bọn hắn đi đến đây.

Địch Vũ Hàn nhún người nhảy lên lưng Tử Lô Bằng, thúc giục nó bay đến chỗ thiên địa linh khí đang dao động kịch liệt kia để xem rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra.

Thượng man Mạnh Hạ cũng không dám chậm trễ, tể ra man văn của bản thân, theo hướng Địch Vũ Hàn mà phi hành. Những người không thể phi hành thì sử dụng thân pháp của mình, nhanh chóng chạy đến chỗ thiên địa linh khí cuồng bạo kia.

A Công đang nhắm mắt dưỡng thần lập tức mở mắt ra nhìn cổ thiên địa linh khí kia, trong ánh mắt lộ ra một tia suy tư. Không giống như những người khác, A Công nhìn một hồi lâu thì lại tiếp tục dưỡng thần tiếp, khiến cho người ta không đoán được tâm tư của ông.

Bà lão Lạc Vân bộ lạc – Dạ Anh định đuổi theo những người kia, bỗng phát hiện ra biểu hiện kỳ lạ của A Công, không khỏi hiếu kỳ hỏi:

- Ông không định đi xem thử à?

A Công mỉm cười thần bí, trả lời:

- Đến đó xem cũng chẳng có kết quả gì cả, ta cũng già rồi, ngồi đây tịnh dưỡng vẫn hơn.

Dạ Anh nhú mày khó hiểu. Không hiểu sao trong lòng bà xuất hiện cảm giác, dường như việc thiên địa nguyên khí kia xuất hiện kia đã đoán từ trước.

Bà ta không nói lời nào, trong lòng đối với dòng thiên địa nguyên khí kia vẫn rất hiếu kỳ, thế nên không bận tâm đến A Công nữa, theo những

người khác chạy đến đó xem.

- A Công, những người kia làm sao thế?

Đồng Tường thập phần hiếu kỳ, không nhịn được liền hỏi.

- Chuyện này người không nên biết thì hơn.

Nói rồi, A Công lại tiếp tục tịnh dưỡng, không để tâm đến những chuyện khác nữa. Đồng Tường không dám quấy rầy A Công nữa, tuy nhiên trong lòng vẫn rất tò mò. Tuy nhiên không có lệnh của A Công, hẳn không dám rời khỏi vị trí.

Trên bầu trời, Địch Vũ Hàn ngự Tử Lô Bổng bay cực nhanh, thế nhưng chưa kịp đến nơi thì liền phát hiện dòng thiên địa nguyên khí kia đã biến mất từ lúc nào rồi.

- Chuyện gì thế này?

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 30: Tán Công

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 30: Tán công

Địch Vũ Hàn chân mày nhíu lại, ngay sau đó liền thả linh thức ra để kiểm tra xung quanh, thế nhưng vẫn vậy, hoàn toàn chẳng tra xét được gì.

Đúng lúc này thì những dị sĩ Tẩy Cốt cảnh cũng vừa đến nơi. Người đến sau Địch Vũ Hàn chính là thượng man Mạnh Hạ.

Ông ta cười trên lưng một con hạc màu đen, chính là man văn của thượng man Mạnh Hạ. Đến nơi chỉ thấy Địch Vũ Hàn gương mặt tràn ngập khó hiểu.

Mà thượng man Mạnh Hà cũng phát hiện dòng thiên địa linh khí kia đã sớm tiêu thất, thế nên không nhịn được liền hỏi:

- Địch đại nhân, cổ thiên địa linh khí kia...

Địch Vũ Hàn liếc nhìn thượng man Mạnh Hạ, rồi sau đó dùng ánh mắt nhìn xuống bên dưới, nơi đó chính là Bách Thảo đường. Trong mắt Địch Vũ Hàn lộ ra một tia thâm ý, mãi đến vài giây sau, y mới mở miệng trả lời:

- Khi ta đến đây thì nó đã biến mất không chút dấu vết nào rồi.

Dòng thiên địa linh khí kia xuất hiện bất ngờ, lại hạo hân mạnh mẽ, khiến cho người mạnh như Địch Vũ Hàn, thượng man Mạnh Hạ cũng phải khiếp sợ.

Từ uy áp phát ra, chỉ sợ đã vượt qua Tây Cốt cảnh rồi, đó là uy áp của cường giả Khai Khiếu cảnh, thậm chí có thể là mạnh hơn nữa. Nhưng nó thoáng qua rồi biến mất không chút tung tích nào, tựa hồ như một bóng ma, không cách nào mà lần mò ra được.

- Thật kỳ lạ. Không lẽ có cường giả Khai Khiếu cảnh nào đi ngang qua đây?

Thượng man Mạnh Hạ trầm ngâm nói.

Địch Vũ Hàn lắc đầu phủ nhận ý kiến này:

- Không thể nào. Tuy nói uy áp kia rất mạnh, nhưng nó lại rất không ổn định.

- Vậy rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

- Chuyện này có trời mới biết được.

Địch Vũ Hàn thở dài một tiếng, tuy rất muốn điều ra xem rốt cuộc thiên địa linh khí kia vì sao lại xuất hiện, nhưng lại không có chút manh mối nào, đành phải đem suy nghĩ đó vứt sang một bên.

Địch Vũ Hàn xoay người lại, lệnh cho những người khác:

- Chúng ta trở lại Đại Đấu Trường, không nên để người khác đợi lâu.

Những người khác đến nơi đã nghe cuộc đối thoại giữa hai người bọn họ. Đương nhiên một số người vẫn chưa tin tưởng lắm, bèn bí mật sử dụng linh thức để kiểm tra. Địch Vũ Hàn nháy mắt nhận ra, thế nhưng cũng chẳng buồn ngăn cản làm gì, mặc cho họ muốn làm gì thì làm.

Trước khi rời đi, ánh mắt Dịch Vũ Hàn bỗng chú ý đến Bách Thảo đường. Bỗng y chỉ tay xuống, hỏi:

- Đó là nơi nào?

Thượng man Mạnh Hạ chuẩn bị theo mọi người trở lại Đại Đấu Trường thì nghe Dịch Vũ Hàn hỏi, lập tức khựng lại.

- Bẩm Dịch đại nhân, chỗ này là Bách Thảo đường, chuyên nuôi dưỡng linh thảo và nghiên cứu đan dược của bốn bộ lạc.

Vừa nói, thượng man Mạnh Hạ vừa quan sát biểu cảm trên mặt Dịch Vũ Hàn. Lại nói, thượng man Mạnh Hạ sau khi phát hiện vị trí của dòng thiên địa linh khí kia đã ngay lập tức chú ý đến Bách Thảo đường này rồi.

Nếu là bình thường thì không nói, nhưng bây giờ lại xuất hiện một kẻ lạ mặt ở đó. Tuy nói ông ta không tin tưởng suy nghĩ của mình cho lắm, nhưng vẫn phải tra xét một lần để nắm chắc.

Còn Dịch Vũ Hàn, trong lúc nói chuyện, hẳn sử dụng linh thức của mình tạo thành một cái võng khổng lồ bao trùm cả Bách Thảo đường.

Cảm nhận được uy áp của dị sĩ Tây Cốt cảnh, những dị sĩ canh giữ Bách Thảo đường tên nào tên nấy kinh hãi, sắc mặt nhợt nhạt. Bọn chúng hoảng sợ nhìn lên bầu trời thì thấy có hai bóng người đứng trên đó.

Một người thanh niên lạ mặt cười đại điều màu tím, còn lại là một trung niên mặc áo bào màu tím. Người đàn ông trung niên đó dĩ nhiên chính là thượng man Mạnh Hạ. Nhìn thấy ông ta, bọn chúng mới thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Quay trở lại bên trên, sau khi điều tra không được gì, Dịch Vũ Hàn mới chân chính từ bỏ.

- Bách Thảo đường này không tệ.

Địch Vũ Hàn bỏ lại một câu rồi thúc dục Tử Lô Bằng bỏ đi. Thượng man Mạnh Hạ nhìn Địch Vũ Hàn, rồi lại nhìn xuống Bách Thảo đường, trong mắt lộ ra một tia âm trầm. Cũng chẳng biết ông ta suy nghĩ gì trong đầu, sau một hồi thì cũng xoay người bỏ đi.

Mắt thấy những cường giả Tẩy Cốt cảnh đã bỏ đi hết, mấy tên trông coi Bách Thảo đường mới thở phào một hơi nhẹ nhõm. Một tên gương mặt khó hiểu, liền hỏi người đứng bên cạnh:

- Người nói xem, rốt cuộc có chuyện gì mà những cường giả kia toàn bộ đều tập trung tới đây cả vậy?

Tên kia khuôn diện vẫn lăm lăm mồ hôi lạnh, lắc đầu trả lời:

- Người hỏi ta, ta biết hỏi ai đây.

- À đúng rồi, khi này ta cảm giác có một cơn gió từ trong Bách Thảo đường thổi ra, không lẽ vì thế mà kéo bọn họ đến?

- Nói chuyện ngu vừa thôi. Gió muốn thổi khi nào chả được. Giờ cũng đang thổi đó, sao bọn họ không đến nữa. Ngu si!

- Thì ta cũng chỉ nói thế thôi. Có cần nặng lời thế không chứ?

- Ta đây là muốn giúp người thông nào ra. Lần sau bớt xàm xí lại, kéo người ta cười cho.

Tên kia hừ lạnh một tiếng, quay mặt đi chỗ khác, chẳng có tâm trạng để bàn luận nữa.

***** Quyển 1: Ti Mệnh ***** Đọc nhanh nhất tại
MHT.VN

Sự việc gây náo loạn chúng cường giả Tây Cốt cảnh kia, chẳng ai ngờ được lại gây ra bởi một tên ngay cả Thiên Khải cũng chưa mở ra được. Giờ hắn ở bên trong Bách Thảo đường, người đầy mồ hôi, gương mặt thì nhợt nhạt thiếu sức sống.

Hơi thở gấp gáp, tựa hồ mới trải qua một trận khổ chiến vậy. Mãi một lúc sau, Ti Mệnh mới bò được dậy, ngồi tựa vào vách tường, hồn hên thì thào:

- Suýt chút nữa thì toi cái mạng nhỏ này rồi. Lần sau không dám mạo hiểm như thế nữa.

Nhớ lại cảnh tượng lúc đó, Ti Mệnh vẫn cảm thấy sồn gai óc.

Khi ấy, vẫn như bình thường, Ti Mệnh tập trung thổ nạp, hấp thụ thiên địa linh khí xung quanh. Linh khí như hai đầu bạch long bay vào mũi Ti Mệnh, theo động tác hít vào mà dung nhập vào cơ thể hắn.

Hít một hơi rất sâu, rồi thở ra một ngụm trọc khí. So với trước đây, Ti Mệnh cảm giác lượng thiên địa linh khí lưu lại trong cơ thể rất nhiều. Vậy nên trong đầu hắn xuất hiện một suy nghĩ, nếu như một lần thổ nạp một lượng lớn thiên địa linh khí, như vậy thiên địa linh khí trong cơ thể sẽ lưu lại rất nhiều, sức mạnh của hắn ra tăng lên.

Nghĩ là làm, Ti Mệnh lập tức há miệng ra hít vào một lúc rất nhiều thiên địa linh khí làm cho bụng của hắn trương ra. Không nghĩ đến thiên địa linh khí sau khi vận hành thì lại không cách nào thoát ra hết được.

Thế là một cảnh tượng kinh khủng diễn ra. Lỗ chân lông trên khắp cơ thể Ti Mệnh bị ép buộc mở ra để cho thiên địa linh khí thoát ra ngoài. Bởi vì mức độ quá nhiều cùng như lúc bài xuất khỏi cơ thể quá mạnh mẽ, suy chút nữa đã làm cho cơ thể Ti Mệnh nổ tan xác.

Cũng may là đã vượt qua, nếu không có lẽ lúc này hắn đã đi gặp diêm vương rồi.

Nhật được lại cái mạng, nhưng hậu quả phải trả là toàn bộ linh khí trước đây đều đã bị tán đi hết, không còn sót lại dù chỉ là một tia.

Ti Mệnh cười khở một tiếng. Hắn cũng chẳng tiếc nuôi gì lắm, còn mạng là còn tu luyện được, cùng lắm là bỏ ra chút ít thời gian mà thôi. Lại nói, nhờ lần này mà hắn có được một bài học, sau này tuyệt đối không được quá tham lam. Nếu không hậu quả gặp phải có thể chính là cái mạng của chính mình.

Sau khi nghỉ ngơi xong, Ti Mệnh lại tiếp tục theo phương pháp cũ tu luyện. Sau một thời gian lần mò và vận hành phương pháp này, Ti Mệnh đúc kết ra được không ít kinh nghiệm.

Tuy nói luận về thân thể, Ti Mệnh không thể nào so sánh được với những đệ tử tu luyện theo phương pháp thông thường. Nhưng lực lượng linh khí trong cơ thể thì tuyệt đối nhiều hơn những đệ tử kia.

Thậm chí Ti Mệnh còn phát hiện, lúc bản thân có chút thành tựu, hắn còn có thể khu động được một số vật dụng nữa. Lại nói, những vật dụng này thường phải được tạo thành bởi những vật chất đặc biệt. Còn như sách vở, bàn ghế bình thường thì dù có cố gắng cách mấy thì Ti Mệnh chẳng thể nào lay động được dù chỉ một chút.

Nhưng chỉ chừng ấy bao nhiêu đó cũng đủ để khiến cho Ti Mệnh có hứng thú rồi. Ít ra hắn đã tìm được cách khiến bản thân biến mạnh, không còn vô dụng như trước nữa.

Nói về vấn đề thể chất yếu kém, theo như những gì tìm hiểu trong tài liệu Bách Thảo đường này, có một vài loại tài dược đặc biệt giúp cho cơ thể con người cải thiện được thể chất, không chỉ giúp cường tráng mà còn cứng cáp, mạnh mẽ.

Vậy nên vấn đề cơ thể Ti Mệnh tạm thời đặt sang một bên, sau này có cơ hội thì ra bên ngoài lịch lãm một thời gian. Còn hiện tại thì Ti Mệnh tiếp tục tu luyện theo phương pháp mà bản thân ngộ ra từ Đạo Thần điển, thiết nghĩ nếu như A Công và người trong bộ lạc biết được chuyện này nhất định sẽ rất bất ngờ.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 31: Kha Thiên Lạc Gặp Nguy

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 31: Kha Thiên Lạc gặp nguy

Tại Đại Đấu Trường, sau khi đám cường giả Tây Cốt cảnh trở về, nhìn gương mặt người nào người nấy tràn ngập sự khó hiểu. Không muốn để cho mọi người đợi lâu, thượng man Mạnh Hạ vừa tới nơi lập tức hạ lệnh cho tiếp tục.

Còn về sự việc kia thì không một ai nhắc đến cả, dù nghi hoặc, nhưng chẳng có người nào mở miệng hỏi thăm cả. Có chăng cũng chỉ là xì xào bàn tán mà thôi.

Những cường giả Tây Cốt cảnh khác đối việc này cũng chỉ mắt nhắm mắt mở, xem như không thấy gì. Còn thượng man Mạnh Hạ, ông ta trong lòng có suy đoán, thế nên đã bí mật cho người chạy đến Bách Thảo đường để điều tra một phen, để xem ý nghĩ của mình có đúng hay không.

Cũng chẳng biết vô tình hay hữu ý, thượng man Mạnh Hạ đảo mắt nhìn A Công. Chỉ thấy A Công vẫn giống như trước, nhắm mắt dưỡng thần, đối với những chuyện khác dường như không chút để tâm.

Lúc vừa rồi biến cố xảy ra, ông ta để ý A Công không đi theo cùng với mọi người. Vậy nên đối với suy nghĩ của mình, thượng man Mạnh Hạ phần

nào nắm chắc hơn.

Ở cách đó không xa, bà lão tóc bạc tên Anh Dạ cũng nhìn A Công với ánh mắt tràn đầy sự nghi vấn. Nhớ lại khi đó, A Công đã nói với bà rằng, dù có đến đó cũng chẳng nhận được kết quả gì.

Quả thực đúng như những gì A Công nói, đến nơi thì cổ thiên địa nguyên khí ấy biến mất không chút dấu vết, hết như một bóng ma lướt qua, cảm nhận được nhưng không cách nào tìm thấy chân tướng.

Trong lòng bà đột nhiên lóe lên một tia kinh nghi, “Chẳng lẽ Dịch Ân đã đoán trước được?” Bà thì thảo tự nói. Lòng bàn tay siết chặt, rồi lại ngẩn đầu nhìn A Công, tựa hồ đặt một quyết tâm nào đó.

Bên dưới Đại Đấu Trường, trưởng lão họ Cảnh lại tiếp tục bắt đầu đại thử. Trận chiến thứ hai này, trong số hai người, có một người mà Kha Thiên Lạc quen biết.

Nói người quen thì cũng chẳng phải, trắng ra là tình cờ gặp mặt một lần mà thôi. Nhưng lần gặp đó lại khiến cho người ta nhớ mãi không quên.

Đó chính là cô gái thuộc Lạc Vân bộ lạc.

Khi đó, Kha Thiên Lạc vừa mới đột phá Dẫn Huyết cảnh tầng thứ bảy thì cô ta bất ngờ xuất hiện. Đương lúc trần trường không một mảnh vải che thân, không khí thì mờ mờ mịt mịt, bất ngờ bị một cô gái nhìn thấy tất cả, một gã thanh niên mới lớn chưa biết mùi con gái như Kha Thiên Lạc lập tức đỏ mặt xấu hổ. Hận lúc đó sao không có một cái lỗ để hẩn chui xuống.

Bây giờ lại nhìn thấy cô ta, Kha Thiên Lạc khóe môi giật giật, gương mặt anh tuấn trở nên khó coi.

Tang Tương nhìn biểu cảm kỳ lạ của Kha Thiên Lạc, nghiêng đầu hỏi:

- Người làm sao thế?

Đang miên man suy nghĩ thì bị Tang Tương vỗ một cái khiến cho hắc giật nảy mình.

- Hả... hả, cái gì?

Hắc quay đầu nhìn sang thì thấy gương Tang Tương đang nhìn mình, trong đôi mắt trong xanh kia lóe lên một tia âm hiểm, lại phối hợp với nụ cười ranh mãnh, tự nhiên có một luồng hơi lạnh chạy dọc sống lưng, một cảm giác không ổn chút nào xuất hiện.

Chỉ nghe giọng nói Tang Tương vang lên, thanh âm trong trẻo như âm thanh của tự nhiên, nhưng Kha Thiên Lạc nghe thấy lại cảm giác như giọng nói của ác quỷ vậy:

- Người và cô gái tên Anh Nhu kia có gian tình đúng không?

- Cái gì mà gian với chả tình ở đây. Nha đầu nhà người suy nghĩ lung tung gì đó, ta và cô ta căn bản chưa từng gặp mặt lần nào.

Kha Thiên Lạc lập tức lắc đầu phủ nhận.

Dù vậy, Tang Tương càng nghe càng cảm thấy có cái gì đó bất thường. Ít nhất mới cái biểu cảm như mèo bị giẫm phải đuôi thế này, chắc chắn suy đoán của mình đã đi đúng hướng.

Tang Tương bỗng áp sát người hắc, gương mặt chỉ cách Kha Thiên Lạc chỉ vài gang tay. Gương mặt xinh đẹp như tràn đầy sự ranh mãnh tinh nghịch in sâu vào đôi mắt Kha Thiên Lạc.

Hắc có thể cảm nhận được hơi thở nhẹ nhàng của nàng, có thể ngửi thấy được hương thơm dịu êm như làn hoa cỏ từ cơ thể nàng, bất giác gương mặt của hắc đỏ lên, trên trán thì túa ra từng giọt mồ hôi.

Tuy nói cả hai đã quen biết nhau từ nhỏ, nhưng chưa bao giờ hân và nàng lại tiếp xúc gần đến thế này.

Hơi thở của Kha Thiên Lạc bỗng chốc dồn dập, tim đập thành thịch như tiếng trống, thiếu điều có thể phá lồng ngực mà bay ra bên ngoài.

Mà Tang Tương chẳng để ý đến biểu cảm của hân, chỉ quan tâm đến mục đích của mình. Nàng thanh âm mị hoặc, tiếp tục dò xét:

- Giờ ta mới để ý, lúc ứng chiến với Hoảng Khương, người chỉ mặc đúng một chiếc quần da rách nát. Không lẽ trước khi gặp Hoảng Khương, người và nàng ta đã...

Nàng đang định nói tiếp thì bất ngờ Kha Thiên Lạc hơi thở trở nên gấp gáp, tròn mắt như muốn rớt ra ngoài:

- Ngực... ngực của người nhỏ quá!

Vừa mới nói hết câu, bỗng một tiếng *bộp* kêu lên thật to, cùng với đó là tiếng la thảm thiết.

Thiếu nữ Anh Nhu và đối thủ của mình đang ở trên lôi đài bị tiếng hét thất thanh đó làm cho gián đoạn, cả hai đồng thời nhìn về hướng âm thanh đó vang lên.

Mà cũng chẳng riêng gì Anh Nhu cùng đối thủ của nàng, hầu như tất cả mọi người đều nhìn về phương hướng đó.

Chỉ thấy Kha Thiên Lạc một bên gương mặt in năm dấu tay còn đỏ hồng, mắt long sòng sọc, miệng sùi bọt mép, cơ thể thì chốc chốc giật giật, tựa như kẻ trúng độc sắp quy thiên vậy.

Còn ở đối diện, Tang Tương hai tay ôm lấy ngực mình, khuôn mặt thì ửng hồng, khóe mắt rưng rưng.

A Công vốn đang nhắm mắt dưỡng thần thì liên bị tiếng thét thảm thương của Kha Thiên Lạc làm cho tỉnh lại. A Công hướng mắt nhìn hai người bọn chúng, bất giác gương mặt già nua xuất hiện một nụ cười ấm áp, lắc đầu nói:

- Hai đứa nhỏ này...

Vừa nói vừa lắc đầu khe khẽ, thế rồi A Công lại tiếp tục chìm sâu vào giấc ngủ của mình.

Ngồi trên bình đài cao, Địch Vũ Hàn chứng kiến cảnh tượng này, đột nhiên bật cười:

- Ha ha, cái đại diễn này thú vị nhỉ. Không những giao đấu mãn nhãn mà còn có trò vui để xem nữa.

Nghe thấy Địch Vũ Hàn nói thế, thượng man Mạnh Hạ và những người khác chỉ đành nở nụ cười khổ. Quả thực chuyện này quá bất ngờ, thân là người tổ chức đại diễn, Phong Tuyết bộ lạc chẳng biết nên vui hay nên buồn.

Mọi người nhìn Tang Tương, rồi lại nhìn Kha Thiên Lạc đang từ từ bò dậy kia. Một cỗ không khí thật bất thường bao trùm cả không gian Đại Đấu Trường này.

Kha Thiên Lạc đột nhiên cảm thấy có muôn vạn ám khí vô hình đang công kích vào mình. “Cảm giác này... có gì đó không ổn!”

Chỉ trong giây lát, y phục của hắn ướt đầm mồ hôi lạnh. Hắn len lén liếc mắt nhìn Đại Đấu Trường im ắng xung quanh, rồi lại nhìn Tang Tương đang ôm ngực kia.

“Đừng, đừng làm vậy....”

Hắn thì âm thầm cầu mong, còn mọi người đang chứng kiến thì đang chờ đợi, chờ đợi một câu nói. Và quả nhiên, điều gì đến cũng đã đến. Một tiếng hét kinh tai nhức óc vang toáng lên:

- TÊN BIẾN THÁI!

Gần như ngay lập tức, trên khán đài, vô số khán giả đang ngồi ở đây, ai cầm thứ gì trên tay thì đều... ném nó xuống chỗ Kha Thiên Lạc đang ngồi thần thờ.

Giày dép có, gậy có, hộp gỗ có, dao có, búa có... đủ thứ loại vũ khí đồng loạt rơi xuống. Có một thanh niên nam tử nhanh tay kéo Tang Tương ra khỏi vùng hỗn loạn đó để tránh việc nàng bị thương. Còn lại thì cứ để cho Kha Thiên Lạc lãnh đủ.

- Cái quái gì thế, ta đã làm gì con nha đầu đó đâu chứ?

- Lão thiên, dám chơi ta. Nha đầu kia, người biết tay ta.

- Đừng ném nữa, chết người thật đấy. Oái... đồ chết bầm, tính giết người thật à?

- Ban tổ chức, hỡi các vị tiền bối, sư phụ ơi, bạn bè thân hữu ơi... cứu tôi với...

Kha Thiên Lạc vò đầu bứt tóc, vừa bỏ chạy vừa sử dụng thân thủ của mình để tránh né “cơn mưa vũ khí” kia. Vừa trốn tránh vừa hét thất thanh cầu cứu.

- Cái thể loại dâm ô như người thì chết đi cho đỡ chật đất.

- Người từ đâu chui ra thế hả, giữa thanh thiên bạch nhật mà dám giở thủ đoạn lưu manh.

- Thấy con gái người ta hiền lành là liền giờ trò đòi bại.

- Để ta xem người còn trốn được bao lâu.

- Đi chết đi, đồ cái thứ háo sắc.

-

Cả Đại Đấu Trường chỉ trong một khoảng khắc liên xô xao, hỗn loạn vô cùng. Tất cả đều cho rằng Kha Thiên Lạc đã giờ thói trêu hoa ghẹo nguyệt với Tang Tương, vậy nên mặc cho hắn nói gì làm gì, chẳng có lấy một người nào quan tâm cả.

Mà dù có thì cũng chẳng dám đứng ra bảo vệ cho hắn. Tỉ như Đồng Tường, chứng kiến đệ tử tâm đắc của mình bị người người công kích vũ bão như vậy, y chỉ đành nhắm mắt làm ngơ mà thôi. Giờ mà lộ cái đầu ra, khẳng định bị người ta nói thầy nào trò nấy cho xem. Vậy nên tốt nhất án binh bất động cho yên ấm nhà cửa.

Bỗng một luồng sát khí mạnh mẽ bộc phát, cùng với đó là một tiếng gầm kinh thiên động địa, trong tiếng gầm ẩn chứa uy lực mạnh mẽ, một cơn gió thổi lan tràn ra xung quanh.

- Tất cả im lặng.Ồn ào như vậy còn ra thể thống gì nữa?

Người vừa rống lên tức giận dĩ nhiên chính là ông lão họ Cảnh. Khoảng khắc ông ta vừa bạo phát lực lượng, sát ý quá đối bá đạo, ngay lập tức làm cho Đại Đấu Trường trở nên im ắng như chốn không người.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 32: Ta Tên Cổ Thái

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 32: Ta tên Cổ Thái

Ông lão họ Cảnh quét mắt nhìn, ánh mắt sắc lẹm, ẩn chứa uy thế kinh người, nhìn đến đâu là kín người ta khiếp hãi đến đó. Rồi sau, ông ta nhìn hai người trên lôi đài, chính là Anh Nhu và đối thủ của cô ta, giọng nói như âm thanh búa gõ:

- Hai người các người có muốn tiếp tục hay bị xử thua?

Nghe ông lão họ Cảnh uy hiếp, cả hai người lập tức chấn kinh, lập tức ôm quyền cung kính, đồng thanh nói:

- Bẩm tiền bối, ta sẽ tiếp tục ngay đây.

Ông lão họ Cảnh thấy vậy hừ lạnh một cái, sau đó ần ần còn liếc nhìn Kha Thiên Lạc một cái khiến cho hấn lạnh cả người. Kế tiếp, ông ta trở về vị trí của mình, để cho hai người bọn họ tiếp tục.

Cô gái Anh Nhu trước khi tiếp tục trận chiến của mình thì nhìn Kha Thiên Lạc, trong ánh mắt lộ ra một tia khinh miệt: “Quả nhiên hấn là tên biến thái.”

Đúng lúc đó, Kha Thiên Lạc cũng vô ý nhìn lên lôi đài nên ngay lập tức nhìn ra được ý tứ của cô ta. Hãn cũng chỉ đành cười khổ ngậm bồ hòn mà thôi.

Lúc này đây, hãn chỉ ước gì trận chiến của mình có thể đến thật nhanh, để cho mình tìm được chỗ trúт giận.

Lại nói, từ sau khi sự biến đó diễn ra, Kha Thiên Lạc dường như bị những dị sĩ đồng lứa khác xa lánh. Bọn họ thì đứng thành một nhóm lớn, vừa quan sát các trận chiến trên lôi đài, vừa bàn luận trao đổi kiến thức với nhau. Còn Kha Thiên Lạc thì riêng lẻ đứng một mình, chả biết nói chuyện với ai, cũng chẳng có việc gì để làm, quả thực hết sức buồn chán.

Dĩ nhiên một kẻ khác cũng thích ở một mình, đó chính là Hầu Quân Lôu. Hãn sau khi chấm dứt nhanh gọn trận chiến của mình thì nhắm mắt tĩnh tọa, không còn quan tâm đến các trận chiến khác. Có lẽ trong mắt hãn, vòng loại này, thậm chí là vòng loại thứ hai đều không có sức hấp dẫn gì cả.

Một kẻ khác, là kẻ đang ủ mưu giết chết Kha Thiên Lạc – Hoảng Khương.

Hãn ánh mắt bất thiện, độc ác liếc nhìn Kha Thiên Lạc, trên khóe miệng nở nụ cười lạnh.

Bởi vì các trong mỗi trận chiến, sự chênh lệch giữa các dị sĩ không quá nhiều, đại đa số bọn họ đều có tu vi Dẫn Huyết cảnh tầng thứ năm và tầng thứ sáu, chỉ trừ một vài người là có tu vi Dẫn Huyết cảnh tầng thứ, thế nên thời gian khá dài để có thể tìm ra được người chiến thắng.

Trận đấu thứ năm, Hoảng Khương là một trong số ít người có tu vi Dẫn Huyết cảnh tầng thứ bảy, mà đối thủ của hãn chỉ có tu vi Dẫn Huyết cảnh tầng thứ năm.

Thế nên trận chiến này chỉ sau một khắc liền có kết quả. Hoảng Khương chiến thắng, giành quyền vào vòng tiếp theo.

Trước khi bước xuống lôi đài, Hoảng Khương đôi mắt đầy khiêu khích nhìn chăm chăm Kha Thiên Lạc.

- Vẫn còn cay cú vụ đó à, hắc hắc.

Đứng hiên ngang tại Đại Đấu Trường, Kha Thiên Lạc hai tay khoanh lại, trên người ẩn hiện khí thế đỉnh thiên lập địa, tràn đầy vẻ tự tin đáp trả lại sự khiêu khích kia.

Thái độ ấy làm cho Hoảng Khương trong lòng trầm xuống.

Ngón tay chỉ thẳng mặt Kha Thiên Lạc, ngoan độc nói:

- Phế vật, hãy cầu trời đừng để gặp ta ở vòng sau. Nếu không ta sẽ khiến ngươi sống không bằng chết.

Kha Thiên Lạc cười khẩy, giơ ngón giữa lên đối đáp:

- Khiến ta sợ quá cơ. Để xem đến khi đó, thiên tài nhà ngươi sẽ làm gì được tên phế vật này. Mà nhớ cẩn thận, kéo lại bị phế vật đây đoạt mất man khí nhé. Ha ha ha...

Kha Thiên Lạc cười lớn, cứ như hoàn toàn không đặt Hoảng Khương vào trong mắt.

Hoảng Khương tuy tức giận, nhưng sau đó nội tâm liền lạnh lẽo: “Cứ cười đi rồi sau này khóc cho sưng nhé thằng khốn!”

Chẳng muốn tiếp tục đấu khẩu với Kha Thiên Lạc nữa, Hoảng Khương hừ lạnh một tiếng, xoay lưng rời khỏi lôi đài.

Nhìn bóng lưng Hoảng Khương, Kha Thiên Lạc gương mặt đã biến mất sự khoái lạc, thay vào đó là một vẻ nghiêm túc hiểm có.

Dù sao Hoảng Khương đã đột phá Dẫn Huyết cảnh tầng thứ bảy, còn được Mộ Lan bộ lạc chú trọng bồi dưỡng, tuy nói Kha Thiên Lạc không e ngại gì lắm, nhưng cảnh giác thì vẫn phải có.

Chí ít, khi trước hẳn đã khiến cho Hoảng Khương cùng Mộ Lan bộ lạc mất mặt trước đông đảo các bộ lạc khác, mà khi dùng thái độ khiêu chiến mình, Hoảng Khương cực kỳ tự tin, giống như nắm chắc có thể hành hấn trước mặt tất cả những người ở đây.

Thế nên trong lòng Kha Thiên Lạc lập tức sinh ra một tia kinh nghi. Lòng bàn tay của hắn siết chặt lại, có thể nghe thấy được tiếng kêu của các khớp xương vang lên, có lẽ trong lòng hắn đã thầm hạ quyết tâm.

Một lúc sau, trận thứ năm tiếp tục được bắt đầu.

Có thể nói, trận đấu này khá đặc biệt, bởi có một người không phải đến từ bộ lạc chư hầu của Phong Tuyết bộ lạc. Mà kẻ này là một kẻ lai vãng, đến từ một khu vực khác nằm ngoài phạm vi thống trị của Phong Tuyết bộ lạc.

Các đại thử, những kẻ lai vãng nếu chứng minh được thân phận trong sạch, không phải đến từ bộ lạc đối thủ của Phong Tuyết bộ lạc, cũng không đến từ đối thủ của bộ lạc thống trị Phong Tuyết bộ lạc thì hoàn toàn được chấp nhận.

Những dị sĩ lai vãng này khá ít khi xuất hiện trong các đại thử, mỗi lần xuất hiện đều ít nhiều khiến người ta xôn xao bàn tán.

Ông lão họ Cảnh nói lớn:

- Trận tiếp theo, lai vãng dị sĩ Cổ Thái đối đầu với Côn Bảo bộ lạc Phó Điền. Mời cả hai tiến lên lôi đài.

Nghe đến bốn chữ “lai vãng dị sĩ”, ngay lập tức khiến cho người ta nảy sinh hứng thú.

Phó Điền của Côn Bảo bộ lạc bước lên trước. Kẻ này trong đồng trang lứa cũng khá nổi danh, xếp hạng khảo thí tại Thường Sơn, Phó Điền xếp hạng mười một, vậy nên trong số những người ở đây cũng khá gây chú ý. Mà Phó Điền này tu vi là Dẫn Huyết cảnh tầng thứ sáu đã đến đỉnh phong, một thời gian nữa nhất định sẽ đột phá Dẫn Huyết cảnh tầng thứ bảy.

Phó Điền diện mạo khá anh tuấn, trên miệng lúc nào cũng treo một nụ cười. Bước lên lôi đài một cách thông dong, hai tay đặt sau lưng, gương mặt đón ánh nắng mặt trời, quả thực chói lóa khiến người ta khó quên.

Nhưng ngay lập tức bộ dạng anh tuấn ngời ngời ấy bị một câu nói phá vỡ ngay.

- Trảm thái cổ, phá thiên hoang. Xin tự giới thiệu, ta tên Cổ Thái.

Một bóng người từ trong mấy chục dị sĩ đang đứng tụ hợp bỗng nhún chân, bay thẳng lên lôi đài. Nói mạnh mẽ, thanh âm hùng hồn và tự tin, xuất hiện một cách nổi bật, chói lóa nhất trong số tất cả mọi người, thậm chí có thể nói, đây là lần đầu tiên có một người sáng lấp lánh như vậy.

Tuy nhiên, khi hắn hiện diện trên lôi đài thì có gì đó không đúng cho lắm.

Người tên Cổ Thái này, nhìn cách ăn mặc, y phục thì chắc vá lung tung, còn thua cả một tên khố cái, đúng là bần đến không thể bần hơn.

Mái tóc cột đuôi ngựa, gương mặt cũng khá sáng láng, tuy nhiên trong đôi mắt ẩn chứa một tia gian xảo. Da mặt ngăm đen, mi mắt có một vết sẹo

nhỏ đặc biệt. Kẻ này thoát trông rất phong trần, có vẻ như là một kẻ bôn ba đã một thời gian.

Tuy nhiên người khác có thể nhận ra được, Cổ Thái tuổi còn khá trẻ, chỉ mới mười bảy mười tám mà lại có khí chất phong trần thế kia, chẳng biết làm thế nào mà hắn có thể sống đến tận bây giờ.

Lại nói, tu vi của Cổ Thái không tệ - Dẫn Huyết cảnh tầng thứ sáu. Thiên phú tên này có lẽ không tồi chút nào.

Vừa xuất hiện liền cướp hết ánh hào quang từ tay Phó Điền, một tia khó chịu lập tức lộ ra.

Nhưng Phó Điền vẫn cố làm ra vẻ hào hoa tao nhã, nhẹ nhàng hất tóc về phía sau, mỉm cười nói:

- Tại hạ Phó Điền, mong huynh đài chỉ giáo.

Tuy nhiên, Cổ Thái dường như không để tâm lắm đến trận chiến. Chỉ thấy Cổ Thái ho khan một tiếng, sau đó nhìn lên khán đài xung quanh, nói lớn:

- Chư vị bằng hữu, thú thực với các vị, Cổ Thái ta đến đây tham dự khảo thí chỉ là phụ, mục đích chính là...

Vừa nói, trên tay Cổ Thái vừa xuất hiện một số món đồ. Hắn cầm giơ lên cao, tiếp tục nói:

- Ở đây tại hạ có một số món đồ, đối với tu vi của các vị bằng hữu cực kỳ hữu ích. Tỉ như Thông Mạch Dịch này có thể giúp cho đệ tử từ Dẫn Huyết cảnh tầng năm trở xuống có thể đột phá tu vi. Còn nếu không thể đột phá thì sẽ khiến cho tu vi củng cố, làm tiên cơ để đột phá tầng tiếp theo. Số lượng Thông Mạch Dịch có hạn, giờ chỉ còn lại ba bình. Giá mỗi bình là ba mươi hoang tệ, nhanh chóng liên hệ kéo hết.

- Còn có Hồng Ưng thảo, giúp cho dị sĩ tăng cường lực lượng cơ thể, chỉ còn lại đúng một gốc.

- Phá Kim chỉ của Tuyên Vũ môn, cực kỳ nổi danh, luyện đến cực hạn liền có thể phá được kim thạch dễ dàng.

-

Cổ Thái trên lôi đài miệng nói không ngớt, nước bọt văng tung tóe. Hắn trên tay cầm đồ, miệng thì chào hàng với cái giá không thể nào đẹp hơn. Thiếu điều người ta còn tưởng tượng, bất cứ thứ gì lọt vào tay Cổ Thái này đều trở thành vật có giá trị vậy.

Còn Phó Điền kia, căn bản đã bị người ta vứt sang một bên rồi. Sự chú ý đều dồn về phía Cổ Thái cả. Quả thực, từ cổ chí kim, duy có Cổ Thái dám làm như vậy trên lôi đài trang trọng.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 33: Thân Thủ Quỷ Dị

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 33: Thân thủ quỷ dị

Nhìn Cổ Thái miệng lưỡi giòn tan đứng rao hàng trên lôi đài, Kha Thiên Lạc cười mỉa, tự nhủ: “Tên này còn chơi trội hơn cả mình nữa?”

Phó Điền gương mặt trở nên âm trầm, đôi mắt đầy sát khí nhìn trừng trừng Cổ Thái đang đứng rao hàng kia.

“Coi ta như kẻ vô hình, đã vậy đừng trách ta độc ác.” Phó Điền suy nghĩ lạnh lùng, chỉ thấy hai tay hắt xuất hiện hai thanh chủy thủ dài nửa cánh tay.

Hai thanh chủy thủ này một đen một trắng, toát ra khí tức lạnh lẽo. Thân thủ Phó Điền cực nhanh, nhún người một cái đã tiếp cận Cổ Thái, song thủ cầm đôi chủy thủ, nhắm vào cánh tay Cổ Thái, tựa hồ muốn phế đi.

Một cổ âm thanh xé gió lạnh lùng rít lên, đâm xuyên qua cánh tay Cổ Thái. Phó Điền cười lạnh, nhưng ngay sau đó lập tức biến sắc.

Vốn tưởng mình đã đắc thủ rồi, chỉ là một giây sau liền phát hiện, thứ mình đâm thủng chỉ là một đạo tàn ảnh mà thôi.

Từ phía sau, giọng nói tràn ngập tiếng vang lên:

- Bằng hữu, chơi gì kỳ vậy, may mà Cổ ta phúc lớn mạng lớn, không thì mất cái mạng nhỏ này rồi.

Phó Điền rung mình, lập tức vận lực nhanh chóng tiến ra xa, sau đó xoay người nhìn lại. Chỉ thấy Cổ Thái đứng cách hắn không xa, hai bên cánh tay áo bị gọt một đường rất ngon, nhưng nghiêm nhiên không hề có chút thương thế nào.

“Rõ ràng mình đã đánh trúng rồi mà? Sao lại có thể như vậy được?”

Trong khoảng khắc, Phó Điền cảm giác mình đã đâm chính xác vào hai cánh tay của Cổ Thái, nhưng trước mắt đối phương lại không hề bị thương dù chỉ một chút, không khỏi làm cho hắn ta khiếp hãi.

Lại nói, sở trường của Phó Điền là tốc độ, thân thủ cực nhanh, xuất thủ trong lúc đối phương lộ sơ hở, có thể nói là điều kiện thiên thời địa lợi đều ủng hộ cho hắn. Nhưng rốt cuộc vẫn thất bại.

Đứng dưới lôi đài, mọi người nhìn thấy Phó Điền bất ngờ xuất thủ, thậm chí còn không kịp nhắc nhở Cổ Thái. Ấy vậy mà hắn vẫn có thể thoát khỏi, thật đúng là kinh khủng.

Lúc này đây, tuyệt đại thiên tài Hầu Quân Lâu cũng đã mở mắt ra, hình ảnh Cổ Thái in lên đôi mắt sáng ngời của y.

“Thân thủ thật quý dị. Tên này rốt cuộc là quái vật phương nào đây?”

Gương mặt Hầu Quân Lâu trầm ngâm, bởi vì bất chợt hắn phát hiện, đại thử lần này có lẽ khó mà nói trước được việc gì.

Một tiểu bộ lạc nhỏ như U Đô bộ lạc xuất hiện đến hai thiên tài, một trong số đó khiến cho hắn rất để tâm.

Hoảng Khương của Mộ Lan bộ lạc thì như một con rắn độc, chỉ chờ cơ hội đối phương sơ hở để hạ thủ diệt trừ. Đối với Hoảng Khương, dù không đặt nặng hấn ta, thế nhưng Hầu Quân Lâu chưa lúc nào ngừng phòng bị cả.

Bây giờ lại xuất hiện thêm mộ dị sĩ lai vãng tên Cổ Thái với thân thủ quý dị này nữa, bỗng trên khóe miệng Hầu Quân Lâu xuất hiện một nụ cười thích thú.

Còn Kha Thiên Lạc, cũng giống như Hầu Quân Lâu, cả hai người đều có vị trí xem trận đấu rất đẹp mắt. Ấy vậy mà dù có cả khi tập trung nhìn, hấn cũng không cách nào nhìn thấu được cái cách Cổ Thái đã tránh né như thế nào.

Cổ Thái đứng trên lôi đài, trái ngược lại với thân thủ như quỷ mị vừa rồi, trên trán hấn mồ hôi túa ra, gương mặt hơi tái nhợt. Bộ dạng trông như kẻ cực kỳ sợ chết.

Hấn vút vút ngực mình, rồi nói tiếp:

- Lần sau có ra tay thì báo trước một tiếng nhé. Cổ ta tuổi còn trẻ, chưa muốn chết đâu. À mà... bằng hữu tên gì vậy?

Đối mắt lộ biểu cảm không biết gì cả của Cổ Thái nhìn chăm chăm Phó Điền.

Phó Điền hừ lạnh một tiếng:

- Ta là Phó Điền. Hãy nhớ kỹ cái tên này.

Tuy không hiểu nổi vì sao Cổ Thái có thể tránh né được, nhưng mà vốn đang một bụng nộ hỏa, Phó Điền nói xong lại lập tức xuất thủ. Lần này tốc độ còn nhanh hơn so với mới nãy.

Hai thanh chủ thủ trắng đen trong tay Phó Điền biến hóa vô cùng linh diệu, cứ như hai con tiểu xà vậy, thoát ẩn thoát hiện, làm cho người ta khó mà đề phòng.

Lại một âm thanh xé rách nữa vang lên, dù rất nhỏ những người ta vẫn có thể nghe thấy được.

“Lần này người tránh nữa đi. Hà...”

Chưa kịp vui mừng, Phó Điền lại như trước, nhận ra rằng mình chỉ chạm vào được cái vạt áo mà thôi. Bằng chứng là không trung lưu lại hai mảnh vải thô nhỏ đang chậm rãi rơi xuống mặt đất.

Xoay mặt lại nhìn, chỉ thấy Cổ Thái đứng cách mình tầm hai mươi thước, đứng bằng khoảng cách lần đầu tiên hãn xuất thủ.

“Rốt cuộc là chuyện gì thế này?”

Một lần tránh được có thể tính là may mắn, nhưng hai lần thì lại là một chuyện khác.

- Đã bảo có xuất thủ thì nói trước một tiếng. Hại ta... ớ...

Cổ Thái chưa kịp nói hết câu thì cảm nhận được một luồng sát khí mãnh liệt nhắm đến, khiến cho hãn cảm thấy tính mạng của mình bị uy hiếp.

Bỗng khi ấy, trên bàn tay hãn xuất hiện một khối thạch trong suốt nhỏ bằng đầu ngón tay, rồi bóp nát một cái.

Một đường kiếm rạch ngang qua, nghe mà lạnh cả sống lưng. Phó Điền lộ ra thân hình, và dĩ nhiên một lần nữa, hãn đã thất thủ trước Cổ Thái.

“Đáng ghét. Rõ ràng là đã đánh trúng, rốt cuộc lại thành ra thất bại. Thế là thế nào?”

Không nhìn được, Phó Điền tức giận chửi thề một câu.

Mà trông bộ dạng của hắn, hô hấp loạn nhịp, thở phì phò như trâu cày, mồ hôi mồ kê đầy người, trông sắc mặt có chút nhợt nhạt.

Đây chính là biểu hiện của việc dùng quá nhiều sức lực.

Phó Điền chỉ cảm thấy cơ thể mình nặng trĩu, toàn thân đau nhức, bây giờ chỉ động đậy một chút là liên rùng mình rồi.

Tính tới tận bây giờ, Phó Điền đã chín lần tiến hành công kích Cổ Thái với tốc độ cao như vậy.

Với tu vi của Phó Điền hiện tại, chỉ có thể sử dụng bảy lần mà thôi. Đó là con số cực hạn, nhưng bây giờ hắn sử dụng đến chín lần, đủ biết cơ thể hắn mệt mỏi đến mức nào.

- Phó người thật quá đáng, ta đã cố nhịn mà người vẫn làm tới. Đã vậy thì hãy xem đây, Đại Địa Thần Chưởng Phá Vỡ Càn Khôn Diệt Trừ Ác Nhân Tàn Bạo Thần Quyết.

Cổ Thái tỏ vẻ giận dữ, hét lớn một tiếng, tựa hồ như này giờ bị uất ức dữ lắm.

Tay hắn nắm lại thành quyền, rồi sau đó chạy lạch bạch tới, tốc độ có thể nói là như “rùa bò”. Vừa chạy vừa la ó lung tung, làm ra khí thế thiên quân vạn mã uy hiếp đối phương.

Phó Điền cười lạnh, thầm nhủ với cái tốc độ như rùa bò ấy mà đòi đánh trúng hắn, đúng là nằm mơ giữa ban ngày.

Với thân thủ của bản thân, Phó Điền tự tin dù nhắm mắt cũng có thể tránh được công kích phạm tục này. Nhưng hăn vừa khẽ động một cái thì như bị một luồng điện xâm nhập cơ thể, cơn đau nhức truyền vào não hãi.

“Cơ thể ta...”

Phó Điền đã quên mất mình đã hoàn toàn kiệt sức sau những lần liên hoàn công kích vừa rồi. Bây giờ phát hiện ra thì đã quá muộn. Năm đấm của Cổ Thái đã hiện hữu ngay trước mặt, và dùng một phát, tiếng hét thảm vang lên, thân thể Phó Điền như điều đứt dây, rơi ra khỏi lôi đài.

Đầu óc trở nên choáng váng, khoảng khắc cuối cùng Phó Điền nhìn thấy chính là gương mặt gian xảo cùng nụ cười ranh ma, nó in sâu vào trong đầu óc hăn.

Nội thương ngoại thương kết hợp, cuối cùng không chịu nổi, Phó Điền trực tiếp ngất đi.

Đứng trên lôi đài, Cổ Thái hai tay chống ngang không, gương mặt tươi rói, tựa hồ chính hăn là một đại anh hùng trừ gian diệt bạo vậy.

- Này thì nhanh, đụng phải Cổ ta, dù nhanh như thỏ thì cũng biến thành rùa bò mà thôi. Ha ha ha...

Hăn cười lớn khoái chí, rồi sau đó nhìn quanh, nói tiếp:

- Các vị thấy ta lợi hại không. Toàn bộ đều là nhờ những thứ trước đó ta giới thiệu. Quý vị nào...

Đang nói luyên thuyên, đang định tiếp tục lấy thêm vài thứ đồ ra nữa thì viễn cảnh đã từng xảy ra một lần nay lại tái hiện. Đó chính là một cơn mưa giày dép từ trên khán đài bay xuống. Kèm theo đó là những tiếng chửi bới.

- Tên bỉ ổi vô sỉ.
- Biến đi, đâu ra loại vô sỉ như người có thể tồn tại được hả?
- Lần đầu tiên trong đời ta thấy có tên chơi bẩn đến vậy.
- Đề nghị trọng tài đuổi cổ hẳn.
- Đồ chơi bẩn, đồ...

Cổ Thái cả kinh, gương mặt hoảng hốt, biểu cảm loại này so với Kha Thiên Lạc thì mạnh mẽ hơn gấp bội. Hắn lập tức chạy nấp sau lưng trọng tài, vừa la hét:

- Cứu mạng, bọn họ muốn ám sát ta. Ta là người lương thiện mà, sao lại đối xử như vậy.

Ông lão họ Cảnh tuy tức giận, thậm chí trong đầu sinh ra sát niệm, chỉ muốn một chưởng chụp chết tên vô sỉ này. Nhưng thân mang trọng trách, ông ta chỉ đành nuốt giận mà thôi.

- Làm càn.

Quát lớn một tiếng, kèm theo uy áp cực đại, ông lão họ Cảnh vận lực, ngay lập tức những món đồ đã và đang rơi bị thổi bay. Một trận cuồng phong thổi lan ra xung quanh, khiến cho ai nấy đều tái xanh mặt mày.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 34: Phương Pháp Tu Luyện Mới

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 34: Phương pháp tu luyện mới

Địch Vũ Hàn trên khán đài cao bỗng bật người nhìn về phía trước, gương mặt anh tuấn xuất hiện nét kinh ngạc, ánh mắt nhìn chăm chăm Cổ Thái đang ẩn nấp sau lưng ông lão họ Cảnh kia. Thái độ kỳ quặc của y khiến mọi người kinh ngạc.

- Loại thân thủ này là...

Hàng chân mày Địch Vũ Hàn nhíu lại, lộ ra vẻ dăm chiêu.

Thượng man Mạnh Hạ hiếu kỳ, liền hướng Địch Vũ Hàn hỏi thăm:

- Địch đại nhân, có gì không ổn sao?

Nghe giọng nói của thượng man Mạnh Hạ khiến cho Địch Vũ Hàn như bừng tỉnh trở lại. Chỉ thấy y liếc nhìn thượng man Mạnh Hạ, thái độ như từ chối cho ý kiến. Sau đó y quay sang người đàn ông ngồi cạnh mình, truyền âm nói:

- Mau điều tra tư liệu về kẻ tên Cổ Thái cho ta.

Tên trung niên đại hán kia cung kính gập đầu, sau đó đứng dậy bắt đầu thực hiện mệnh lệnh. Là người lịch duyệt, thế nên chớp mắt thượng man Mạnh Hạ đã nhận ra ý tứ của Địch Vũ Hàn. Tuy nhiên, ông ta vẫn làm ra bộ dạng thờ ơ, tựa hồ như không nhìn thấy vậy.

Chỉ là trong lòng đã bắt đầu âm thầm lưu ý Cổ Thái.

Cổ Thái sau khi được ông lão họ Cảnh tuyên bố đã chiến thắng. Để tránh cho kẻ này tiếp tục bày trò, thế nên trọng tài lập tức cảnh cáo hắn, nói rằng nếu như tiếp tục làm náo loạn trên lôi đài thì sẽ bị tước quyền thi đấu, thậm chí có thể sẽ bị Phong Tuyết bộ lạc trừng phạt.

Cổ Thái gương mặt lộ vẻ sợ hãi, miệng nịnh hót xin tha, thề thốt rằng lần sau sẽ không tái phạm. Tuy nhiên ánh mắt hắn lộ ra một tia cổ quái. Miệng hắn nói vậy, ai mà biết trong lòng đang nghĩ cái gì.

Chỉ thấy hắn thông dong bước xuống lôi đài, hắn không trở về vị trí dành cho những người đã vượt qua vòng loại mà lại chạy về phía khán đài. Bởi vì chẳng có quy định nhắc nhở gì, thế nên cũng chẳng có người nào lấy làm quan tâm cả.

Trong lúc không ai để ý, Kha Thiên Lạc đôi mắt từ màu đen chuyển sang màu vàng khi quan sát trận chiến của Cổ Thái và Phó Điền. Lại nói, đôi mắt màu vàng này là từ khi hắn vô tình lấy được tấm da thú màu vàng thần bí kia mà có được.

Kha Thiên Lạc cũng chẳng biết đôi mắt này có bao nhiêu tác dụng, hiện tại chỉ biết rằng nó giúp khả năng quan sát của hắn cực tốt, thậm chí còn có khả năng mô phỏng lại trận chiến nữa.

Từ khi phát hiện ra thân thủ như ma quỷ của Cổ Thái, Kha Thiên Lạc đã ngay lập tức vận dụng khả năng này. Và dĩ nhiên Kha Thiên Lạc đã biết được thủ thuật của thân thủ kia.

Đó chính là viên ngọc kỳ lạ nằm trong tay Cổ Thái. Mỗi khi Cổ Thái dẫn động lực lượng huyết khí truyền vào viên ngọc đó thì nó sẽ giúp hắn dịch chuyển ra xa với tốc độ cực nhanh. Lưu lại trong không gian là một đạo tàn ảnh.

Mà tàn ảnh này cũng cực kỳ quý dị. Thoạt trông giống y như một người thật, khi công kích trúng phải cảm giác như đã gây ra vết thương thật sự. Nhưng thực chất thì ngay sau bị công kích thì nó liền tiêu tán ngay.

Điều này khiến cho Cổ Thái không khỏi lạnh người. Nghĩ thử xem, nếu như trong sinh tử thật sự mà gặp phải loại thủ thuật cổ quái này, cứ tưởng bản thân đã kích sát được đối phương, nhưng thực chất bản thân mình lại chính là con mồi.

Lại nói, Cổ Thái từ khi bắt đầu cho đến lúc kết thúc chưa hề xuất thủ thực sự. Nhìn biểu hiện của hắn, Kha Thiên Lạc thầm đoán, người này tuyệt không đơn giản như vẻ bề ngoài.

Lôi đài đã cho bắt đầu trận tiếp theo, tuy nhiên chẳng có gì hấp dẫn sự chú ý của Kha Thiên Lạc cả. Hắn bây giờ ngồi xuống đả tọa, khôi phục lại khí lực của mình. Sử dụng Kim Nhân tiêu tốn rất nhiều khí lực, nếu không phải muốn xem thân thủ của Cổ Thái, Kha Thiên Lạc thực sự chẳng muốn vận dụng nó tí nào.

Nhưng nhờ vận dụng Kim Nhân lần này mới giúp cho hắn phát hiện ra một đối thủ mạnh khác, vậy nên dù mệt mỏi, Kha Thiên Lạc nội tâm rất vừa lòng.

Các trận chiến cứ tiếp tục diễn ra suốt mấy này.

Trận đấu của Tang Tương, đối thủ của nàng chỉ là một đệ tử có tu vi Dẫn Huyết cảnh tầng thứ sáu, với thực lực của nàng, chỉ trong chớp lát đã giải quyết gọn gàng. Sau mấy ngày, hai mươi ba trận đấu vòng loại đã kết thúc.

Ngay sau đó trọng tài liền cho bắt đầu vòng loại thứ hai.

Vẫn giữ nguyên thứ tự lần trước, tuy nhiên các trận được trọng tài sắp xếp ngẫu nhiên chứ không còn bốc thăm nữa.

Sau khi sắp xếp xong, đến gần trưa, khi mặt trời đã lên cao, ánh mặt trời sáng lóa phủ xuống Đại Đấu Trường rộng lớn, ông lão họ Cảnh đứng chính giữa lôi đài, nói:

- Danh sách đấu loại vòng thứ hai chúng ta đã sắp xếp xong. Sẽ có mười một trận quyết đấu, tuy nhiên ở đây có lại có đến hai mươi ba người. Thế nên sẽ có một người được đặc cách không tham dự mà cho vào thẳng vòng thứ ba. Về phần người nào may mắn thì sau khi vòng này kết thúc tự khắc sẽ biết.

Ông lão họ Cảnh lại nhắc nhở quy định của lôi đài một lần nữa, sau đó liền cho trận đấu tiếp theo bắt đầu ngay. Hai đệ tử tiến lên lôi đài không quá nổi bật. Trong vòng trước, bọn họ rất chật vật mới có thể vượt qua, bao nhiêu khả năng hầu như đã bộc lộ hết cả rồi, vậy nên cũng không có gì hấp dẫn.

Trái ngược lại, ở trên khán đài mới thực sự là huyên náo. Mà sự huyên náo này không phải là bởi vì trận đấu kia, mà là do Cổ Thái tạo nên.

Chẳng biết hẳn làm gì mà mọi người xung quanh đều tụ tập về phía hẳn, hầu hết những người này đều là đệ tử tầng thứ hai, tầng thứ ba cả. Trông bọn họ như đang giao dịch gì đó vậy. Cổ Thái gương mặt đủ các loại biểu cảm, có khi thì như đang giảng giải, có khi vui mừng cười phá lên, lúc lại thần thần bí bí...

Phong Tuyết bộ lạc nhìn thấy, nhưng bọn họ cũng nhắm mắt làm ngơ. Dù sao thì Cổ Thái cũng không làm chuyện gì quá đáng cả, vậy nên bọn họ cũng bỏ mặc.

***** Quyển 1: Ti Mệnh *****

Nói đến Ti Mệnh, sau khoảng thời gian đau khổ vì vô tình tán công làm cho hắc vô cùng mệt mỏi. Tuy nhiên không lâu sau, hắc đã khôi phục lại như trước. Mà cảm giác tu luyện so với trước đây trôi chảy hơn rất nhiều, cảm giác cực kỳ thoải mái.

Nếu như trước đây, Ti Mệnh chỉ dùng hô hấp làm phương pháp thổ nạp chính thì sau này, Ti Mệnh dùng miệng để hút vào một đại lượng lớn linh khí xung quanh, sau đó dùng lỗ chân lông để đẩy linh khí không thể dung nạp ra bên ngoài.

Nhờ vậy mà linh khí lưu lại trong cơ thể hắc gần như gấp hai lần so với trước đây, linh khí này bị Ti Mệnh dùng thần thức để luân chuyển khắp thân thể, không ngừng gột rửa nội thể của bản thân.

Linh khí này có thể giúp cường hóa nội thể của bản thân, thế nhưng chưa bao giờ Ti Mệnh có thể lưu động được hết dòng linh khí chạy khắp cơ thể cả. Bởi vì hắc phát hiện, trong cơ thể mình có chứa rất nhiều tạp chất.

Chính bởi vì những tạp chất này mới khiến linh khí không thể chạy hết một vòng chu thiên được.

Ti Mệnh cũng không lấy làm gấp gáp, cứ chậm rãi từ từ mà tiến hành gột rửa. Tạp chất cứ từ từ đưa ra khỏi cơ thể qua các lỗ chân lông, khiến cho cơ thể của hắc rất thoải mái.

Nhưng gần đây, Ti Mệnh không ngồi thiền được như lúc trước nữa. Bởi vì hắc phát hiện đang có người theo dõi mình.

Dĩ nhiên hắc không biết được bởi vì lần trước bản thân vô tình tán công, khiến cho linh khí thiên địa dao động dữ dội, dẫn đến sự chú ý của vô số cường giả. Thậm chí ngay cả cường giả Mông Đan bộ lạc là Địch Vũ

Hàn cũng phải kinh động. Người đang theo dõi hẳn chính là hạ nhân do thượng man Mạnh Hạ phái tới.

Bởi vì Ti Mệnh lĩnh ngộ Đạo Thần điển, nghĩ đến thái độ kỳ quặc của A Công khi đưa ra yêu cầu đưa ra Đạo Thần điển, thượng man Mạnh Hạ không thể không cẩn thận được.

Nếu không nhờ linh thức được cường hóa thì Ti Mệnh khó mà phát hiện ra được người nọ. Tuy không biết vì sao mình lại bị người ta theo dõi, trước khi đến đây, A Công đã dặn dò hẳn rằng làm việc gì cũng phải cẩn trọng, không được để người ta phát hiện ra được suy nghĩ của bản thân.

Ti Mệnh đang trên con đường tu luyện cho chính bản thân hẳn nghĩ ra, đều là từ Đạo Thần điển mà ra. Để người khác phát hiện ra việc này, bản thân khó mà giữ được cái mạng nhỏ. Thậm chí có thể liên lụy đến A Công, liên lụy đến bộ lạc nữa.

Vậy nên hẳn buộc phải dừng tu luyện lại, bắt đầu lấy sách trong Bách Thảo đường ra xem. Với cường độ linh thức bây giờ, chỉ trong vòng một khắc là đã thấu triệt tất cả.

Công việc đọc sách này trở nên rất nhàm chán, nhưng bởi vì không để người ta phát hiện ra điểm kỳ lạ gì, Ti Mệnh đành phải cẩn rằng làm việc này.

Cũng nhờ vậy mà Ti Mệnh bắt đầu nghiên cứu ra được thêm một phương pháp tu luyện nữa. Không cần phải ngồi yên một chỗ tĩnh tọa như trước đây.

Hẳn bắt đầu điều khiển hô hấp của bản thân, điều khiển các lỗ chân lông trên cơ thể để hấp thụ linh khí. Phương pháp này dĩ nhiên rất khó khăn, vừa phải làm những công việc bình thường như đọc sách, ăn uống, nghỉ ngơi, vừa phải liên tục hấp thu luyện hóa linh khí.

Lúc mới bắt đầu dùng phương pháp này khiến cho hần rất mệt mỏi về tinh thần, chỉ duy trì lâu nhất là ba canh giờ là liền hao tổn sạch sẽ lực lượng linh thức.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 35: Quyết Định

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 35: Quyết định

Tuy nói phương pháp này muốn thực hành rất khó khăn, nhưng con người bình thường vẫn có thể làm nhiều việc cùng lúc. Giống như khi đi dạo trên đường, người ta vừa có thể nhắc chân bước đi, hai tay dùng để giữ thăng bằng cơ thể, mũi thì hít thở, mắt thì đảo xung quanh để đưa mắt ngắm nhìn cảnh vật, miệng có thể cười nói, trong đầu thì suy nghĩ rất nhiều việc... tổ hợp rất nhiều hành động chỉ trong một khoảng khắc.

Vậy nên phương pháp tu luyện mà Ti Mệnh nghĩ ra tuy rất khó thực hiện, nhưng cơ bản về mặt lý thuyết thì hoàn toàn làm được. Chỉ là thời gian ban đầu chưa quen áp dụng thì nó sẽ tiêu hao rất nhiều tâm lực, nhưng chỉ cần có thời gian, hần tự tin sẽ biến nó thành một thói quen tự nhiên.

Bỗng lúc này, từ bên ngoài có tiếng bước chân truyền đến, Ti Mệnh đang cầm quyển sách trên tay, nhưng thực chất thì đang chìm đắm trong việc suy diễn Đạo Thần Điển, vậy nên nhất thời không nhận ra được sự xuất hiện của người nọ.

Tiếng cót két nhẹ nhàng vang lên trong không gian tĩnh lặng, một bóng người chậm rãi đặt chân vào. Đó là một ông lão mặc áo choàng đen,

gương mặt đầy những nếp nhăn, ẩn chứa tang thương năm tháng, đôi tuế nhân dẫn theo những tia ấm áp nhìn Ti Mệnh, khóe miệng bỗng nở một nụ cười hiền từ.

***** Quyển 1: Ti Mệnh ***** Ảnh Nguyệt sơn trang

Đại Đấu Trường.

Địch Vũ Hàn quan sát trận chiến đang diễn ra bên dưới, nhìn gương mặt không để lộ ra điểm cảm xúc nào. Quan sát mấy ngày gần đây, ngoại trừ Hầu Quân Lâu ra thì vẫn chưa có người nào khiến hắn chú ý đến cả.

Cổ Thái tuy nói cũng dẫn đến sự chú ý của y, tuy nhiên sự chú ý này không phải về mặt thiên phú mà là một loại chuyện khác.

Mỗi một người đảm nhận chức vụ sứ giả này, nếu có thể đem được nhiều thiên tài về bộ lạc thì sẽ được trọng thưởng càng nhiều, hơn nữa địa vị trong bộ lạc còn được thăng tiến nữa.

Thế nên Địch Vũ Hàn rất hy vọng, ngoại trừ Hầu Quân Lâu ra sẽ có thêm một vài nhân vật thiên tài nữa xuất hiện thêm. Chỉ là đã mấy ngày rồi, y vẫn chưa phát hiện thêm người nào cả.

Thượng man Mạnh Hạ cũng không để ý gì lắm đến điều này, ông ta chỉ cần biết Hầu Quân Lâu được đưa đến Mông Đan bộ lạc là được rồi. Bỗng lúc này, thượng man Mạnh Hạ bỗng phát hiện chỗ ngồi của A Công trống không.

Từ khi A Công tự mình đến Phong Tuyết bộ lạc sau nhiều năm, ông ta rất lưu tâm đến A Công. Nhưng vừa rồi, không biết từ lúc nào A Công đã biến mất. Đang định phái người đi tìm thì A Công từ trong đám đông chậm rãi đi ra, bên cạnh là một gã thanh niên dáng người thấp bé.

Người thanh niên đó dĩ nhiên chính là Ti Mệnh.

Khi đến Phong Tuyết bộ lạc, A Công đã căn dặn trừ khi có sự cho phép của A Công thì hãn mới được phép đến xem người trong bộ lạc thi đấu. Nhưng mấy lần trước đây hãn không nghe theo ước định với A Công, cái này cũng là do chuyện bất đắc dĩ.

Riêng lần này thì khác, hãn được A Công cho phép, lại còn ngồi ở vị trí quan sát rất tốt nữa.

Hãn ngồi ngay bên cạnh A Công, nháy mắt đã pháp hiện ra hai bóng người quen thuộc đứng dưới Đại Đấu Trường rộng lớn. Chính là Kha Thiên Lạc và Tang Tương.

Bỗng lúc này, giọng nói trầm đục từ A Công vang lên:

- Quan sát cho kỹ, đối với người sau này sẽ có rất nhiều chỗ hữu dụng.

Ti Mệnh “ân” một tiếng, ghi tạc nhắc nhở của A Công.

Đang ngồi yên một chỗ, Ti Mệnh đột nhiên cảm thấy rùng mình, hãn phát hiện có một luồng linh thức đang tiến hành dò xét mình.

“Bình tĩnh, cứ xem như không có chuyện gì xảy ra!”

Ti Mệnh giật mình, định phản ứng lại thì giọng nói trầm đục của A Công lại vang lên trong đầu óc hãn. Đây chính là thuật truyền âm, chỉ có cường giả Tẩy Cốt Cảnh trở lên mới thực hiện được.

Được A Công nhắc nhở, Ti Mệnh lập tức giả bộ ngồi im xem trận đấu bên dưới, tựa như không có chuyện gì xảy ra.

Một lúc sau, cỗ linh thức ấy tự động thu lại. Ti Mệnh lúc này mới thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Ngồi cách đó không xa, thượng man Mạnh Hạ hai hàng chân mày nhíu lại. Đằng sau lưng ông ta chẳng biết từ lúc nào xuất hiện một người người

đàn ông trung niên tướng mạo tầm thường. Người này vái thượng man Mạnh Hạ, rồi sau đó ghé sát người nói nhỏ gì đó.

Không nhìn ra sự biến đổi gì trên gương mặt ông ta cả, chỉ thấy lâu lâu lại nhìn vị trí của Ti Mệnh.

Ti Mệnh quan sát trận chiến đang diễn ra, trận này không có gì đặc sắc, thậm chí không muốn nói là nhàm chán. Hắn nhìn A Công, hỏi:

- A Công, tôi cảm thấy ở lại Bách Thảo đường sẽ có ích nhiều hơn với bản thân.

- Mấy ngày nay tại Bách Thảo đường, người có cảm giác gì không?

A Công không nhìn hắn, thản nhiên hỏi.

Hắn ngần ra, trong đầu chợt nhớ về cảm giác khi ấy, sau đó liền đáp:

- Tôi cảm giác dường như bị theo dõi.

- Người cảm thấy không khí tại Bách Thảo đường như thế nào?

A Công không nói về người theo dõi họ, mà lại hỏi thêm một câu nữa.

- Linh khí ở đó rất nồng đậm, so với bên ngoài tinh thuần hơn rất nhiều.

- Phải, bởi vì vậy nên Bách Thảo đường mới trở thành nơi trồng thảo dược. Bên dưới Bách Thảo đường có một dòng địa mạch, nhờ vào địa mạch này mà thảo dược mới sinh sôi, phát triển tốt đến vậy.

- Nếu đã tốt như vậy, tại sao A Công lại không để tôi ở đó nữa?

Ti Mệnh trong lòng rất hiếu kỳ, không hiểu rõ ý định của A Công là gì. Hắn mấy ngày nay hấp thu linh khí tại Bách Thảo đường, cơ thể ngày

một tốt hơn, cảm giác như chỉ thêm một chút nữa, hắc sẽ có sức mạnh giống như các dị sĩ vậy. Chỉ là khi đến nơi, A Công không giải thích lời nào, một mực đem hắc rời khỏi đó.

Chỉ thấy A Công chuyển mắt nhìn hắc, trong ánh mắt hiện lên một tia nghiêm túc làm cho Ti Mệnh trở nên khẩn trương. Đã rất lâu rồi hắc mới bắt gặp lại sự nghiêm túc này, mỗi lần như vậy khiến cho nội tâm trở nên ngưng trọng.

- Sau này làm bất cứ việc gì thì nhất định phải chú ý đến hoàn cảnh xung quanh. Khi A Công đến Bách Thảo đường, thảo dược ở đó đã mất hơn phân nửa linh khí. Nếu thêm mấy ngày nữa, số thảo dược đó sẽ bị chết toàn bộ. Mà tại Bách Thảo đường chỉ có một mình người, chuyện này người khó mà thoát tội.

Phương pháp tu luyện của Ti Mệnh liên quan rất nhiều đến linh khí trong thiên địa. Sở dĩ cơ thể hắc biến đổi theo chiều hướng tốt, một là nhờ sở ngộ từ Đạo Thần Điển mà ra, thứ hai chính là nhờ dòng địa khí bên dưới Bách Thảo đường.

Tất nhiên với tình hình hiện tại, hắc không thể nào thu thập được địa khí. Toàn bộ số linh khí hắc hấp thụ đều là từ số thảo dược cả.

Mà thảo dược lại là một trong những thứ tối quan trọng của Phong Tuyết bộ lạc. Nếu như bị chết hết toàn bộ, cho dù A Công có ra mặt, hắc cũng khó mà thoát khỏi tội chết.

Nghĩ đến đây mà mồ hôi lạnh toát đầy trên trán. Cũng may A Công xuất hiện kịp thời, nếu không thì phen này gặp phải một kiếp.

- Bài học lần này tôi nhất định sẽ ghi nhớ kỹ.

- Khi làm bất kỳ việc gì đều cần suy nghĩ thật kỹ trước sau, chỗ lợi chỗ hại rồi mới quyết định. A Công hy vọng người không mù quáng chỉ

biết nhìn lợi ích trước mắt mà không biết từ lúc nào bước vào cái bẫy tử thần.

Nói xong, A Công ánh mắt nhìn về phương xa, như không để tâm đến nữa, mặc cho hãn tự mình suy nghĩ thấu triệt, khắc sâu vào trong trí óc.

Ti Mệnh là một người thông minh, được giảng giải như vậy, tự nhiên hiểu được thâm ý bên trong. Đối với A Công, hãn càng thêm trở nên cung kính.

Từ nhỏ đến lớn, mỗi khi A Công dạy hãn một thứ gì đó thì đều để cho hãn tự mình suy nghĩ. Cứ như vậy hãn ngày một trưởng thành, so với đồng lứa rất khác biệt.

Bàn tay siết chặt lại, như thể đã đặt một quyết tâm nào đó vậy.

Sau một hồi, hãn mới nói tiếp:

- A Công, tôi suy nghĩ rồi. Tôi sẽ rời khỏi bộ lạc một thời gian.

- Người suy nghĩ kỹ rồi chứ?

- Tôi nghĩ rất kỹ rồi. Giờ trong bộ lạc tôi không giúp ích được gì. Mà phương pháp hiện tại, tôi muốn phát triển nó hoàn thiện hơn, tìm một nơi thích hợp để trải nghiệm. Có lẽ ở thế giới ngoài kia, tôi sẽ tìm được thứ thích hợp với mình. Với lại, Kha Thiên Lạc và Tang Tương đang tiến rất xa, tôi không muốn bị bỏ lại phía sau lưng. Chỉ cần mạnh lên, tôi mới xứng đáng đứng bên cạnh họ, giúp cho bộ lạc trở nên hùng mạnh hơn.

Hãn ngửa đầu nhìn lên trời, phương hướng về phía U Đô bộ lạc, nơi quê hương thân thương mà hãn được nuôi nấng, sinh hoạt từ nhỏ cho đến bây giờ. Trong ánh mắt hiện lên vẻ kiên quyết.

Chỉ thấy A Công mỉm cười hiền hòa, nhẹ nhàng gật gù, hiện ra một tia vừa lòng. Đứa nhỏ năm ấy ông đem về bây giờ đã lớn rồi, đã biết suy nghĩ chín chắn. Hân... đã trưởng thành.

- Đợi đại diện này kết thúc, A Công sẽ sắp xếp.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 36: Hoảng Khương Và Tang Tương

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 36: Hoảng Khương và Tang Tương

Trong lúc hai người họ nói chuyện thì ở dưới lôi đài, trận đấu đã phân được thắng bại. Trọng tài sau khi công bố người thắng thì liền hô lớn tên của hai người tiếp theo.

- U Đô bộ lạc Tang Tương đấu với Mộ Lan bộ lạc Hoảng Khương.

Bởi vì danh sách các cặp đấu không được trọng tài công bố từ trước, thế nên chẳng ai biết đối thủ mình mạnh yếu như thế nào cả. Vì vậy nên bắt buộc ai nấy đều phải điều chỉnh bản thân trong trạng thái tốt nhất có thể.

Trái với những người khác, Tang Tương trông rất vô tư, ngồi một chỗ thưởng thức món kẹo ngọt yêu thích của mình, đáng yêu vô cùng. Ai nhìn thấy đều ghi tạc trong lòng.

Tuy nhiên khi nghe đến hai chữ Hoảng Khương thì từ trong đôi mắt đẹp của nàng lóe lên một tia hàn mang, tuy vẫn đáng yêu xinh đẹp vạn phần, thế nhưng gương mặt đã trở nên nghiêm túc.

Còn Hoảng Khương, hẳn có chút bất ngờ bởi vì gặp đối thủ là U Đô bộ lạc hơi sớm. Nhưng cũng chỉ là chút bất ngờ mà thôi.

Chỉ thấy khóe miệng hằn nở nụ cười lạnh lẽo, gương mặt âm trầm rục lên một tia bất thiện.

- Không ngờ sớm như vậy đã gặp ngươi. Hắc hắc...

Hoảng Khương cười lạnh một tiếng rồi đứng dậy, bước lên Đại Đấu Trường một cách rất tự tin.

Tộc nhân Mộ Lan bộ lạc – Vũ Thành khóe miệng nở nụ cười âm lãnh, nhìn Tang Tương đang chậm rãi bước đi giống như đang nhìn một xác chết.

Hầu Quân Lâu từ trước đến giờ chỉ có một trận duy nhất khiến hần phải mở mắt quan sát, đó chính là trận đấu giữa Cổ Thái và Phó Điền mà thôi, còn những trận đấu khác hần chẳng buồn liếc nhìn lấy một lần. Chỉ ngồi im một chỗ lặng lẽ tu luyện mà thôi.

Nhưng khi trọng tài gọi tên hai người này, Hầu Quân Lâu như bừng tỉnh, mở mắt ra, tâm thần tập trung lên Đại Đấu Trường.

Sở dĩ hần chú ý đến trận đấu này là bởi vì tại khảo hạch tại Thường Sơn, biểu hiện của Hoảng Khương và Tang Tương đều không tồi. Tuy nhiên, nếu đơn giản như vậy thì sẽ không hấp dẫn hần rồi.

Hầu Quân Lâu là người mang thể chất biến dị trời ban, đối với những người mang thể chất đặc thù như hần có một loại cảm ứng nhất định. Mà Tang Tương chính là người mang đến cho hần loại cảm ứng này. Trong nội tâm hần luôn xuất hiện một dự cảm, cô gái tên Tang Tương này thực lực mạnh mẽ hơn so với bề ngoài thể hiện.

Lại nói đến Hoảng Khương. Trong ấn tượng của Hầu Quân Lâu, gã Hoảng Khương này rất âm độc. Rất có thể trong trận chiến này, hần sẽ giữ thủ đoạn đê tiện nào đó.

Cuối cùng, đây là hai đại diện của U Đô bộ lạc và Mộ Lan bộ lạc, hai kẻ thù truyền kiếp của nhau.

Một trận quyết đấu hấp dẫn như thế này, làm sao không khiến cho người ta ngửa ngáy trong lòng được.

Kha Thiên Lạc đứng ở một góc, khoanh hai tay dựa vào vách tường, trên miệng ngậm một lá cây chẳng biết lấy ra từ đâu. Tuy nhiên, thái độ của hắn chẳng có chút nào gọi là bất cần đời cả.

Thay vào đó là một sự nghiêm túc hiếm thấy.

Chẳng hiểu sao trong lòng hắn xuất hiện một loại dự cảm không ổn. Ánh mắt nhìn vóc dáng nhỏ nhắn yêu kiều đang chậm rãi cất bước mà lo lắng không thôi.

Ngay khi trọng tài hô lớn tên hai người này, cuộc trò chuyện giữa A Công và Ti Mệnh đã hoàn toàn chấm dứt. A Công thì rơi vào trầm tư, gương mặt già nua tang thương thoáng qua một nét trí tuệ. Chỉ thấy ông giơ bàn tay gần gò đầy gân guốc của mình lên và bấm độn, tựa hồ đang suy tính gì đó.

Ti Mệnh thì tâm tư toàn bộ đã đặt lên người Tang Tương, vậy nên hoàn toàn không chú ý đến hành động kỳ lạ của A Công. Giống với Kha Thiên Lạc, trong lòng hắn không hiểu sao cũng tràn đầy sự lo lắng.

Lần trước sau khi trở về, Kha Thiên Lạc đã kể cho hắn nghe bản lĩnh của gã Hoảng Khương kia. Hoảng Khương tu vi Dẫn Huyết cảnh tầng thứ bảy, mà Tang Tương thì tu vi chỉ có Dẫn Huyết cảnh tầng thứ sáu. Chênh lệch tuy chỉ có một tiểu giới, nhưng sự khác biệt bên trong hoàn toàn không nhỏ chút nào.

Hai tay hắn siết chặt lại, những ngón tay bấu vào da thịt từ lúc nào không biết, đôi mắt sáng lấp lánh in lên gương mặt xinh đẹp khả ái kia, nổi

lo lắng ngày một càng lớn hơn.

Tang Tương đứng trên Đại Đấu Trường, những cơn gió vô tình lướt qua khiến mái tóc đen bóng bay tung tăng phiêu đảng, hồng y cũng theo chiều gió mà đung đưa. Ánh sáng mặt trời phản chiếu lên gương mặt tuyết trần, đôi mắt như phượng, miệng trái tim nhỏ nhắn, làn da tựa như bông tuyết, dáng người đang trong thời kỳ phát dục, khí chất hoang dã tự nhiên toát ra từ người nàng, phối hợp lại tạo thành một bức tranh hoàn hảo khiến cho người ta rung động tâm thần.

Trên tay nàng vẫn cầm cây kẹo ngọt, tuy nhiên không phải do nàng cố ý cầm lên, mà là bởi vì tinh thần tập trung cao độ, hoàn toàn quên mất cây kẹo yêu thích đang bị nàng lôi theo.

Hoảng Khương đối với bức tranh tuyệt đẹp này tuy có chút hơi ngần ngại, tuy nhiên ngay lập tức thay vào đó là một tia ô dâm độc địa.

“Ngày trước không phát hiện, thì ra tiểu nha đầu này lại là một mỹ nhân. Hắc hắc, đợi sau khi đại kế của A Công thành công, ta nhất định phải chiếm đoạt tiểu nha đầu này, hảo hảo chăm sóc cô ta. Hắc hắc...”

Nụ cười âm tà xuất hiện trên gương mặt khô ngô, tuy đã ẩn giấu rất kỹ, thế nhưng nhìn cách nào cũng cảm thấy bất thiện cả.

- Hai người có thể bắt đầu.

Vị trọng tài sau khi thấy cả ổn định vị trí của mình thì liền cho bắt đầu, còn bản thân thì đứng từ xa quan sát trận chiến, một khi xuất hiện biến cố thì lập tức xuất thủ.

Hoảng Khương nhìn chăm chăm, ánh mắt như dán chặt lên người Tang Tương, cười lạnh nói:

- Tiểu nha đầu, không nghĩ đến lại tái ngộ người sớm như vậy.

Tang Tương hừ lạnh một tiếng, đánh đá đáp:

- Lần trước người may mắn bỏ trốn, lần này bản cô nương phải bẻ gãy chân người thì mới hả giận.

Giọng điệu đánh thép hoang dã không chút giấu diếm, lọt vào tay Hoảng Khương khiến cho hắc nội tâm lạnh lẽo.

- Nếu không phải Hắc Quân Lô đột nhiên ra mặt, người nghĩ lúc đó người có thể thoát khỏi quỷ trảo của ta?

- Nói phét không biết ngượng mồm.

- Hắc hắc, miệng lưỡi thật chua ngoa. Để ta xem, thực lực của người có giỏi bằng cái miệng của người hay không.

Hoảng Khương bề ngoài thông dong tiêu dái, tỏ ra kiêu ngạo, không đặt nàng vào trong mắt. Thế nhưng thực tế, từ khi biết được đối thủ của mình là nàng, hắc chưa một khắc nào tỏ ra khinh thường, sơ hở cả.

Nhìn bề ngoài, Tang Tương đúng là thua hắc một tiểu cảnh giới thật. Tuy nhiên, hắc được Man công bồi dưỡng từ nhỏ, cảm giác mãnh cảm với cao thủ rất không tồi, trực giác mạch bảo cho hắc biết, Tang Tương là một đối thủ rất mạnh. Thậm chí so với Kha Thiên Lạc còn muốn khó đối phó hơn.

Có điều, hắc không tin với thực lực cùng thủ đoạn của mình lại không thể đối phó một con nhãi ranh.

Tiên hạ thủ vi cường.

Hắc vừa mới nói xong là lập tức ra tay không chút lưu tình. Bàn tay hóa thành quỷ trảo, lực lượng huyết mạch trong cơ thể luân chuyển, cả thân

thể hần hướng về phía trước với tốc độ rất nhanh, giống như xé gió mà đi vậy. Quỷ thảo đánh tới, hướng vào vị trí hiểm độc mà công kích.

Đùng một tiếng, một tiếng ma sát khó chịu vang lên, chỉ thấy Hoảng Khương đã đánh vào hư không, trên mặt đất lưu lại một đường rãnh nhỏ ghê rợn.

Đòn tấn công của hần cực nhanh và rất bất ngờ, tuy nhiên, Tang Tương lúc nào cũng trong trạng thái phòng bị cả. Nháy mắt đã nhún người, nhẹ nhàng thoát khỏi công kích bất ngờ.

- Đê tiện.

Trong không gian truyền đến một câu chửi mắng, kèm theo đó là một cái bóng đen bắn thẳng về phía Hoảng Khương.

- Trò vặt. Xéo cho ta.

Hoảng Khương không thèm tránh né mà vận lực một cái, lực xung kích từ trong cơ thể tản mát ra, hình thành một tầng khí tức bảo hộ xung quanh.

Vật kia vừa chạm phải tầng khí bảo hộ này thì lập tức vỡ vụn, bay tán loạn xung quanh.

Mà cái thứ đồ bị Tang Tương ném tới kia thì ra chính là cây kẹo ngọt mà nàng mang theo, chẳng ngờ cũng có chút hữu dụng.

- Thích đồ ngọt à. Vậy để ta tặng cho người một ít nhé.

- Bản công nương không thích được người khác tặng quà. Nhất là mấy tên bỉ ổi vô liêm sỉ như người.

Thanh âm đánh đá truyền tới, kèm theo đó là một tiếng rít gió kéo dài.

Hoảng Khương gương mặt biến đổi, hai tay lập tức đan chéo lại chắn ngay trước người.

Ngay lập tức, một bóng người nhỏ nhắn hiện ra ngay trước mắt hắn. Chính là Tang Tương. Đôi mắt của nàng hết như một con thú hoang, hoàn toàn trái ngược với nét xinh đẹp của nàng. Một quyền đâm thẳng tới, tăng khí tức chấn xung quanh vang lên tiếng đồ nát.

Đùng một tiếng, thân thể của Hoảng Khương bị đẩy lùi về phía sau mười mấy mét mới có thể ổn định lại.

Hai tay đan chéo trước người đã thả xuống, gương mặt âm trầm đáng sợ. Hắn liếc hai cẳng tay còn đang run run, rồi lại liếc nhìn Tang Tương. Từ hai cánh tay truyền đến một cơn tê trong chốc lát.

“Nha đầu này là quái vật gì vậy. Lực lượng một đấm kia lại có thể kinh khủng đến vậy.”

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 37: Man Lực Hóa Binh

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 37: Man lực hóa binh

Tang Tương lúc này cứ như một con thú hoang, nhìn chăm chăm Hoảng Khương, tựa hồ như đang nhìn con mồi vậy. Không dừng lại lâu, Tang Tương lại tiếp tục thừa thắng xông tới, không để cho Hoảng Khương cơ hội hoàn thủ.

Hoảng Khương hừ lạnh một tiếng. Hắn cũng không phải là kẻ lần đầu đánh nhau, tuy hơi ngạc nhiên khi không hiểu sao Tang Tương lại có lực lượng rất mạnh, nội tâm của hắn không hề loạn.

Nếu muốn, hắn có thể sử dụng thủ đoạn dùng để đối phó với Kha Thiên Lạc ra sử dụng với nàng, tuy nhiên chỉ mới lâm trận, Hoảng Khương không muốn bỏ phí vật kia.

Vả lại hắn là một kẻ kiêu ngạo, hắn không tin bản thân lại có thể thua kém nha đầu này.

Chỉ thấy Hoảng Khương gầm lên một tiếng, khí lưu xung quanh chấn động, tạo thành một làn gió mạnh thổi ra xung quanh.

Quanh cơ thể hắn xuất hiện một luồng khí lưu màu xanh, trông rất quý dị, đôi mắt trần ngập sát khí, nhìn Tang Tương quát lớn:

- Sát!

Theo tiếng gầm, đoàn khí lưu màu xanh dần hội tụ ở hai bên cánh tay, kéo dài ra chừng một xích, màu sắc xanh lục dần rõ ràng hơn, như biến thành thực chất, dần dần biến thành hai ngọn chủy thủ.

Vung hai tay chém ra hình chữ thập, một tiếng rít gió lạnh lùng vang lên, đường kiếm khí vô cùng sắc bén trong giây lát bay thẳng về phía trước. Ẩn ẩn sát lục mạnh mẽ khiến cho người ta biến sắc.

Tang Tương hai mắt biến đổi, bởi vì đang lao nhanh về phía trước với tốc độ rất nhanh, thế nên không thể nào tránh né được. Tuy cảm giác được sự sắc bén của kiếm khí chữ thập màu lục kia, Tang Tương vẫn không hề tỏ ra kinh loạn.

Nàng được A Công bồi dưỡng từ nhỏ đến lớn, tuy nói thân là con gái nhưng vào lúc luyện tập, A Công hoàn toàn không chút nhân nhượng, nhiều lần cứ tưởng rằng không còn được nhìn thấy mặt trời nữa.

Tình huống trước mắt nhìn thì nguy hiểm, nhưng so với những gì nàng từng trải thì không là gì cả. Lại nói, từ khi bắt đầu cho đến giờ, nàng chưa hề vận chuyển sức mạnh man lực, những quyền cực mạnh ban đầu kia đều là sức mạnh cơ bắp thuần túy mà thôi.

Đến lúc này nàng mới bắt đầu phát huy sức mạnh thật sự của mình. Khí huyết trong cơ thể bắt đầu vận chuyển, lực lượng man lực từ trong huyết mạch bắt đầu phát sinh ra bên ngoài. Đó là một luồng khí màu đỏ rực mang theo hơi thở cuồng bạo.

Tay nắm lại thành quyền, vung thẳng về phía trước mà không hề tránh né đạo kiếm khí kia. Đùng một tiếng, tiếng gió gào thét lan ra xung quanh,

kình lực sót lại thối mạnh lan ra Đại Đấu Trường.

Một bóng dáng mảnh mai bị đẩy lui lại, chính là Tang Tương.

Nàng chưa kịp ổn định thân hình thì lập tức cảm nhận được sát khí đang tiến đến. Bởi đang bị phản chấn đẩy lùi sau đòn công kích ban nãy, vậy nên nàng liền thuận thế, mũi chân vừa mới chạm đất thì đẩy nhẹ một cái, thân thể thuận theo thế mà lùi ngược về phía sau.

Đúng lúc đó thì một đường kiếm lạnh lẽo chém ngang qua, tuy không chạm vào được Tang Tương, thế nhưng nó lại khiến cho một vài sợi tóc mềm mại bị đứt đi.

Hoảng Khương mắt lóe sáng, đòn kích sát bất ngờ vậy mà nàng có thể thoát được nhẹ nhàng như vậy làm cho nội tâm của hắn hơi ngạc nhiên.

Tang Tương sau khi lùi lại được, đôi mắt đẹp nhìn xuống mái tóc vốn bông bênh tuyệt đẹp của mình bây giờ trở nên khiếm khuyết đôi chút, liền trừng mắt nhìn Hoảng Khương.

- Người tưởng chỉ có người mới biết trò đó sao.

Nàng lạnh giọng nói, sau đó man lực màu đỏ cuồng bạo theo điều khiển của nàng bắt đầu tụ hội lại, trong giây lát liền biến thành một thanh kiếm màu đỏ rực.

Từ trong thanh kiếm, người ta có thể cảm nhận được sự phẫn nộ, tựa hồ như một ngọn lửa đang cháy hừng hực.

- Man lực hóa binh. Một kẻ Dẫn Huyết cảnh tầng thứ sáu, một kẻ Dẫn Huyết cảnh tầng thứ bảy mà có thể làm được chuyện này, thật khiến cho người ta kinh ngạc.

Man lực hóa binh chính là đem lực lượng man lực trong huyết mạch, phối hợp với niệm của bản thân mà biến thành thực chất. Binh khí biến hóa muôn vạn hình dạng, tuy nhiên uy lực lại khác nhau. Trong cùng một cảnh giới, binh khí biến hóa từ man lực của ai càng mạnh thì chứng tỏ lực lượng man huyết trong cơ thể càng tinh thuần.

Mà man lực hóa binh này chỉ có đệ tử Tẩy Cốt cảnh mới có thể làm được. Vậy nên khi chứng kiến man lực hóa binh của Tang Tương và Hoảng Khương, Địch Vũ Hàn mới tỏ ra kinh ngạc như vậy. Tuy nhiên, tại Mông Đan bộ lạc, việc đệ tử dưới Tẩy Cốt cảnh cũng có không ít người làm được. Chỉ là những người này đại bộ phận đều là đệ tử Dẫn Huyết cảnh tầng thứ chín, nửa bước tiếp cận Tẩy Cốt cảnh.

Sự chán nản từ đầu cho đến giờ ngay lập tức đã bị trận đấu này thay thế hoàn toàn, Địch Vũ Hàn hai mắt lóe sáng, khóe miệng nở một nụ cười.

Kha Thiên Lạc quan sát trận chiến mà trong lòng chấn động. Không nghĩ đến hai người kia lại có thể thực hiện man lực hóa binh. Tuy nói hãn có tu vi ngang với Hoảng Khương, nhưng hãn lại không thể làm ra được loại chuyện này.

Tuy vậy, hãn không hề tỏ ra chán nản, ngược lại chiến ý trong mắt càng tỏ ra nồng đậm.

Khán giả hai bên khán đài thì càng tỏ ra phấn khích. Tiếng hò hét, bàn luận vang vọng khắp nơi, thậm chí nhìn thấy một số người gào khàn cả cổ để hò hét cổ vũ, đến nỗi mặt mày đỏ cả lên.

Sở dĩ trở nên hỗn loạn như vậy, công lớn nhất chính là nhờ Cổ Thái cả. Hãn ở trên khán đài này, sau khi bán hết toàn bộ những vật cần bán, thu lại một số tiền khá lớn, sau đó, dường như cảm thấy số tiền này vẫn không đủ, hãn liền xuất hiện ý nghĩ tạo ra một trận cá cược.

Cổ Thái làm chủ sòng, để cho những con bạc đặt cược cho người mình thích. Bởi vì Hoảng Khương tu vi cao hơn Tang Tương, vậy nên tỉ lệ ăn thua là một mười.

Hoảng Khương là một nhân vật danh tiếng không tồi, còn Tang Tương thì trong mắt mọi người không có gì nổi bật, vậy nên đại đa số đều đặt cược cho Hoảng Khương cả. Ở một góc lớn nơi Cổ Thái tổ chức đặt cược này đều gào thét để cổ vũ cho Hoảng Khương.

Trái ngược với bọn họ, Cổ Thái chỉ cầu mong sao cho Tang Tương chiến thắng. Quả thật lần này không nghĩ đến đa số người đặt cược cho Hoảng Khương, dù sao hắn là người mới đến đây, không tìm hiểu gì nhiều cả.

“Đại tỷ, người nhất định phải thắng à. Nếu không Cổ ta sẽ trở thành ăn mày mất.”

Tiếng ầm ầm từ giữa Đại Đấu Trường vang lên kịch liệt. So với những trận khác thì kịch liệt hơn không biết bao nhiêu lần.

Cả hai người đều rất cẩn thận, đều nhắm vào vị trí hiểm yếu của đối phương. Tuy thế trận nhìn thì Hoảng Khương áp đảo, thế nhưng trong lòng hắn đang thầm than, tiểu cô nương này sao lại có thể khủng bố như vậy.

Mỗi lần công kích đều nhắm vào sơ hở của hắn, khiến cho đại bộ phận tuyệt chiêu bị giảm phân nửa uy lực. Sự tấn công sắc bén này không ít lần làm hắn rơi vào nguy hiểm.

Bỗng một tiếng rít chói tai, chủ thủ và xích kiếm chạm vào nhau, dường như thực lực ngang nhau, cả hai đồng thời bị đẩy lùi về hai hướng.

Y phục của Tang Tương nhiều chỗ bị chém rách, làm lộ ra làn da trắng nõn nà khiến người ta mê hoặc.

Sắc mặt nàng hơi tái nhợt, tuy nhiên nó không hề làm vơi đi vẻ đẹp xuất trần của nàng.

Sau một hồi vẫn không phân được thắng bại, Hoảng Khương liền thu hồi lại luồng khí xanh lục lại. Sắc mặt của hắn cũng hơi tái đi, nguyên nhân chính là do sử dụng man lực hóa binh. Dù sao với tu vi của cả hai thì khó có thể duy trì được man lực hóa binh trong một thời gian dài được.

Cuối cùng, Hoảng Khương quyết định xuất ra man khí của bộ tộc mình. Chỉ thấy hắn lấy ra từ trong tay áo một cây kim nhỏ, một luồng lục khí rục lên, cây kim nhỏ trong chớp mắt liền hóa thành kiếm câu.

Cầm kiếm câu trong tay, khí thế của Hoảng Khương bỗng chốc trở nên mạnh mẽ hơn. Sử dụng man khí, dù là bình thường không huyết tể thì vẫn hao tổn khá nhiều thể lực, vậy nên trừ khi gặp phải đối thủ mạnh, bằng không rất ít khi sử dụng đến nó.

Thực lực của Tang Tương nằm ngoài ngoài sự dự đoán của Hoảng Khương, ngay cả khi vận dụng man lực hóa binh, hắn vẫn không thể đánh bại được nàng, thế nên cuối cùng đưa ra quyết định phải sử dụng đến kiếm câu này.

Đương nhiên kiếm câu này chỉ nằm ở trạng thái bình thường, được Hoảng Khương sử dụng bằng cách truyền man lực của mình vào. Từ kiếm câu toát lên một luồng hơi lạnh, xung quanh hắn dần dần có một tầng vụ khí lạnh lẽo.

- Không thể không công nhận người rất mạnh, nhưng cũng chỉ tới đó thôi. Một khi ta đã lấy ra kiếm câu, người đứng hòng có cơ hội tẩu thoát.

Gương mặt Hoảng Khương lộ rõ vẻ độc ác, đôi mắt sát khí nổi lên, miệng nở nụ cười âm tà, lạnh lẽo nói:

- Đi chết đi!

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiên Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 38: Tiên Thiên Hỏa Thần Thể

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 38: Tiên Thiên Hỏa Thần Thể

Trong sát na, Hoảng Khương cả người phóng về phía trước như một mũi lao, từ trên người tỏa ra một luồng uy hiếp chấn nhiếp. Nhất là thanh kiếm câu trong tay hắn, mặc dù vẫn chưa huyết tể để giải phóng hồn thú bên trong, thế nhưng nó vẫn toát ra một cỗ khí tức yêu dị.

Có kiếm câu trong tay, thực của của hắn dường như được tăng mạnh, tốc độ so với khi này không chỉ nhanh hơn một phần. Người ta chỉ nhìn thấy một bóng đen quỷ dị lao về phía trước thật nhanh.

Một kiếm chém ra, nghe bên trong như có một đầu hoang thú gào thét, truyền ra uy hiếp kinh người.

Tang Tương tuy đã một lần đối đầu với Hoảng Khương, tuy nhiên lần đó chỉ mới va chạm một chiêu, thế nên vẫn chưa cảm nhận được thực lực chân chính khi hắn sử dụng man khí kiếm câu này.

Tuy nhiên, trong đôi mắt đẹp không hề tỏa ra sự nao núng nào cả.

Ti Mệnh gần đây linh thức trở nên mạnh mẽ, tuy quan sát từ khoảng cách xa, hắn vẫn có thể cảm giác được uy hiếp từ sát chiêu kia. Gương mặt

hắn không giấu nổi sự lo lắng.

- Cẩn thận.

Chỉ thấy hắn đứng phắt dậy, lớn giọng hét. Tuy nhiên, ngoại trừ A Công bên cạnh đảo mắt nhìn hắn một cái, còn những người khác căn bản không hề chú ý gì đến hắn cả. Mọi sự tập trung đều đổ dồn về trận chiến kịch liệt bên dưới Đại Đấu Trường kia.

Ngay khi lưỡi kiếm vô tình chém xuống, trong ánh mắt trời chói chang, gió bụi bay ngập trời, lưỡi kiếm màu xanh yêu dị phản chiếu ánh sáng ra xung quanh, tựa như một con thú đói khát một đoạt lấy tính mạng của nàng vậy.

Một số người thậm chí còn không dám nhìn, trong đầu họ tưởng tượng ra viễn cảnh tang thương mà thôi.

Tuy nhiên, ngay giữa thời khắc đó, một uy áp đột nhiên xuất hiện. Chỉ nghe một tiếng nổ vang, không gian trở nên vụn vụn tán loạn.

Tiếng thét dài như tiếng rống của thần minh, một quang mang màu đỏ rực như ngọn lửa rực lên, tựa hồ muốn thiêu rụi cả mảnh đất nhỏ này.

Có tiếng hét thảm truyền ra, một bóng người bay ngược về phía sau, ngã lăn vài vòng trên đất. Gã ta dĩ nhiên chính là Hoảng Khương.

Ngay khi hắn vừa mới tiếp cận Tang Tương, chỉ cần một tức nữa thôi, lưỡi kiếm sẽ đoạt đi tính mạng của nàng ta. Nhưng không ngờ, một luồng khí nóng bức đột ngột xuất hiện. Nó giống như một ngọn lửa đang âm ỉ trong tro tàn, chỉ chờ đợi thời khắc bùng nổ.

Hoảng Khương chật vật bò dậy, lúc này hắn đầu tóc tán loạn, khoe miệng chảy xuống một tia máu, sắc mặt tái nhợt, dường như sau khi bị phản chấn thì bị thương không nhẹ.

Hắn ngấn đầu lên nhìn về phía trước, một luồng khí nóng bức khô rất phà vào mặt hắn rất khó chịu. Chỉ là tình hình bây giờ không phải là khó chịu, bởi vì gương mặt hắn lộ ra sự sợ hãi.

- Cái này là...

Không chỉ Hoảng Khương, mà tất cả mọi người đều đứng bật dậy vì kinh ngạc. Dĩ nhiên trong số đó ngoại trừ A Công.

Địch Vũ Hàn thái độ xoay chuyển liên tục, từ kinh ngạc, khiếp sợ, cuối cùng là mừng rỡ.

- Hỏa Thần... là Tiên Thiên Hỏa Thần Thể, một trong ngũ hành linh thể cực kỳ hiếm thấy. Thật không ngờ tại một bộ lạc nhỏ bé như U Đô lại xuất hiện Tiên Thiên Hỏa Thần Thể.

Trong thế giới dị sĩ, người ta vẫn truyền tai nhau về một số người được trời ban cho thể chất đặc thù. Những thể chất này mạnh yếu khác nhau, tuy nhiên phàm là người sở hữu linh thể đều có tốc độ tu luyện vượt xa các dị sĩ bình thường.

Vậy nên những người sở hữu dị linh thể rất được các đại bộ tộc, các đại phái chào đón, tiếp đãi rất nồng hậu.

Tiên Thiên Hỏa Thần Thể là một trong những dị linh nằm trong ngũ hành cực kỳ hiếm gặp, được xếp vào hàng những dị linh thể mạnh mẽ nhất, có thể nói là vạn người có một.

Nếu nghiêm túc bồi dưỡng, tương lai của Tang Tương tuyệt đối không thể lường trước được. Thiên tài bậc này, tuyệt đối phải mời chào gia nhập Mông Đan bộ lạc cho bằng được.

Cũng bởi vì vậy nên Địch Vũ Hàn mới trở nên kích động.

- Tốt lắm, chính là nàng. Nhất định phải khiến cho nàng gia nhập Mông Đan bộ lạc.

Nhìn thái độ vui mừng như chộp được túi vàng của Dịch Vũ Hàn, sắc mặt thượng man Mạnh Hạ dường như không vui. Bởi vì trong suy nghĩ của ông, Hầu Quân Lâu mới là hạt giống hàng đầu.

Nhưng không ngờ biểu hiện của Tang Tương lại khinh người như vậy. Dù đã được Hầu Quân Lâu nói rằng nàng cũng là người sở hữu dị linh thể như hắn, thế nhưng thượng man Mạnh Hạ tuyệt không thể tưởng tượng được rằng, dị linh thể mà Tang Tương sở hữu lại chính là Tiên Thiên Hóa Thần Thể - một trong những dị linh thể hàng đầu trong giới dị sĩ.

Ánh mắt của ông ta không khỏi đảo qua nhìn A Công, thầm nghĩ: “Dịch Ân, con át chủ bài của ông thật đáng sợ.”

Tuy hơi bất mãn, tuy nhiên thượng man Mạnh Hạ không dám làm Dịch Vũ Hàn cụt hứng, liền ngay lập tức tỏ thái độ chúc mừng.

- Chúc mừng Dịch đại nhân tìm thêm được một hạt giống tốt.

Sau thượng man Mạnh Hạ, lần lượt những người khác cũng tiến đến chúc mừng.

- Tiên Thiên Hóa Thần Thể, mười năm nữa nhất định sẽ uy danh khắp nơi.

- Thực lực của Mông Đan bộ lạc nhất định sẽ biến mạnh.

- Dịch đại nhân, xin chúc mừng.

-

Nghe những lời chúc mừng ấy, Dịch Vũ Hàn liền khách khí đáp lại, thế nhưng niềm vui mừng vẫn chưa tan hết.

“Tiên Thiên Hỏa Thần Thể, hắc hắc... lần này ta nhặt được báu vật rồi. Về đến bộ lạc sẽ được bộ lạc ban thưởng rất hậu hĩnh. Hắc hắc...”

Hầu Quân Lô quan sát, có thể nhìn thấy gương mặt hắn tỏ ra một nét kinh sợ hiềm thấy khi chứng kiến Tang Tương thi triển Tiên Thiên Hỏa Thần Thể.

Tuy Hầu Quân Lô cũng là người sở hữu dị linh thể, tuy nhiên thể chất của hắn chỉ là Thông Linh Huyền Thể, tuy cũng được xếp vào Tiên Thiên dị linh thể, nhưng chỉ được xếp vào hàng cuối cùng, là hạ phẩm dị linh thể mà thôi, so với Hậu Thiên chỉ cao cấp hơn một chút mà thôi.

Thông Linh Huyền Thể của hắn ở thời điểm hiện tại, một khi phát huy toàn lực có thể vượt cấp khiêu chiến với cả cường giả Tẩy Cốt cảnh sơ kỳ. Có thể vượt cấp khiêu chiến, thể chất này đúng là nghịch thiên.

Nhưng theo thời gian, khi đạt đến tu vi Khai Khiếu cảnh thì Thông Linh Huyền Thể sẽ bị suy yếu dần, khả năng vượt cấp khiêu chiến dường như là không thể nữa.

Tiên Thiên Hỏa Thần Thể thì khác biệt. Bởi vì nó được xếp vào trong những loại dị thể hàng đầu, thần thông của nó vô cùng mạnh mẽ. Dù là ở cấp bậc tu vi nào, uy lực của nó đều không thay đổi.

Bỗng Hầu Quân Lô siết chặt tay của mình lại, trong ánh mắt chiến ý tỏ ra nồng đậm.

- Tiên Thiên Hỏa Thần Thể thì thế nào? Hầu Quân Lô ta tuyệt đối không thất bại dù kẻ thù là ai!

Như một lời khẳng định chắc nịch, chính là đạo mà Hầu Quân Lô theo đuổi.

So với Hầu Quân Lâu, Kha Thiên Lạc dường như cũng chẳng kém cạnh là bao.

- Nha đầu thối này sao lại được ông trời ưu ái đến vậy?

Khóe miệng của hắn nở một nụ cười khố. Đến bây giờ hắn mới hiểu ra được vấn đề, vì sao A Công lại ưu ái, đích thân chỉ chạy cho Tang Tương. Nàng sở hữu dị linh thể bậc này, hắn hoàn toàn không thể so sánh được.

Thế nhưng A Công cũng đã từng nói, trên con đường tu hành, thiên tư chỉ là một phần, quan trọng nhất vẫn là cần cù tu luyện. Vậy nên dù kinh hãi khi Tang Tương thể hiện sức mạnh thật sự, nội tâm của Kha Thiên Lạc vẫn không hề nao núng.

Tâm kiên định, trong số tất cả những người đồng trang lứa đang có mặt ở đây, chỉ có Kha Thiên Lạc, Hầu Quân Lâu, và... Cổ Thái mới có thể giữ vững được. Loại người như vậy, trong tương lai đều là những nhân vật đáng sợ.

Lại nói về cuộc chiến, người kinh hoàng nhất dĩ nhiên chính là Hoảng Khương. Hắn không ngờ, người mình đối mặt lại chính là người dị linh căn cực kỳ hiếm thấy.

Trong ánh mắt của hắn giờ đây tràn ngập sự sợ hãi.

- Không thể nào, chuyện này không thể nào...

Miệng lẩm bẩm, hắn kinh sợ nhìn Tang Tương đang từ từ tiến đến chỗ mình, trông nàng lúc này cứ như một sát thần muốn đoạt lấy tính mạng của Hoảng Khương.

Một giọng nói trong trẻo vang lên, nhưng khi lọt vào tai của Hoảng Khương lại khiến nội tâm giá lạnh.

- Hoảng Khương, tiếp chiêu của ta đây!

Nói rồi, Tang Tương điều động dị năng của mình, chưởng về phía một quả hỏa cầu. Hỏa cầu này to bằng một cái đầu người, ẩn chứa sức nóng rất khủng khiếp, đủ để nung chảy cả một góc Đại Đấu Trường này.

Hoảng Khương biến sắc, đang định tránh né thì liền nhận ra, hai chân của mình đã không còn nghe theo sự điều khiển của bản thân nữa. Trong lúc bí thế, hắn liền cắn đầu lưỡi, phun ra một ngụm máu huyết lên kiếm câu, đồng thời quát lớn:

- Man khí huyết tể. Kiếm câu... Khởi!

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 39: Kinh Biến

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 39: Kinh biến

Bỗng kiếm câu ngâm lên một tiếng, đó là tiếng thét cực kỳ chói tai. Luồng khói xanh quỷ bị từ trong thanh kiếm tản ra một cách quỷ dị vô cùng, dần dần hình thành một đầu Lục Bức hoang thú. Đôi mắt của nó đỏ ngầu, cái miệng đầy răng nanh mở ra to như một chậu máu, rít lên một tiếng khiến cho người ta chấn động tâm thần.

Xung kích âm thanh lan tới vị trí Tang Tương đang đứng. Nàng là người đứng gần vị trí Hoảng Khương nhất, dĩ nhiên chính là người chịu đựng sự xung kích âm ba mạnh mẽ nhất.

Tuy nhiên, trong sát na dữ dội, nàng hừ một tiếng, ngọn lửa tiên thiên rực lên, hình thành một vòng bảo hộ quanh thân thể nàng.

Ảo ảnh hỏa thần ở sau lưng đưa hai tay ra trước, che chở cho chủ nhân nhỏ bé của mình lại.

Sóng âm xung kích đến, một loại âm thanh như tiếng nứt của thủy tinh khẽ vang lên. Khi sóng âm ba vơi đi, ai nấy đều trợn mắt kinh ngạc. Sóng âm ba mạnh như vậy, thế nhưng nó không hề lay chuyển Tang Tương dù chỉ nửa bước.

Hoảng Khương trong lòng dậy sóng. Nhìn sắc mặt của hắc bấy giờ thiếu huyết sắc, so với lần giao chiến với Kha Thiên Lạc trong thí luyện Thường Sơn thì nhợt nhạt hơn rất nhiều.

Đòn công kích bằng sóng khí vừa rồi, nếu là Kha Thiên Lạc khẳng định sẽ bị thương nhẹ, nhưng hắc thật không ngờ, Tang Tương lại khủng bố ngoài sự tưởng tượng như vậy.

“Tiên Thiên Hỏa Thần Thể, ta không tin ngươi thực sự lợi hại như trong lời đồn.”

Suy nghĩ trong thoáng chốc xẹt qua, trong ánh mắt lộ ra một tia âm trầm, ẩn chứa sát cơ nồng đậm.

Vụ khí màu xanh lục bao phủ lấy hắc, từ sau lưng xuất hiện ra hai cánh của Lục Bức, đôi mắt của Hoảng Khương dần đỏ ngầu lên. Hắc đã sử dụng đến bí thuật nhập thể với tia linh hồn hoang thú trấn áp trong kiếm câu, trong thời gian ngắn đề thăng sức mạnh.

Thực lực sau khi bạo phát đã lên tới Dẫn Huyết cảnh tầng thứ tám, với khí tức này, thậm chí hắc có thể liều mạng với cả đệ tử tu vi Dẫn Huyết cảnh tầng thứ chín.

Cứ như một đoàn lưu tinh, đâm thẳng về hướng Tang Tương với tốc độ cực kỳ kinh khủng.

Tang Tương khóe miệng nở nụ cười kinh thường. Chỉ thấy song thủ của nàng đan lại thành một cái thủ ấn, hai mắt nhắm nghiền lại, miệng lẩm bẩm một chú thuật nào đó.

Hư ảnh hỏa thần sau lưng nàng đồng dạng thực hiện giống hệt nàng, cả hai trong khoảng khắc như biến thành một hỏa thần viễn cổ. Khi mũi kiếm câu cách chỉ còn ba thước, đột nhiên Tang Tương mở mắt ra, hai mắt của nàng xuất hiện đóa hoa sen hỏa diễm nhìn rất yêu dị.

- Thập Tự Viêm Hỏa Ấn.

Chỉ thấy Tang Tương chường một thủ ấn lửa hình chữ thập, thủ ấn hình chữ thập này cực kỳ nóng, dù ngồi ở rất xa nơi trận chiến, người ta phản phát vẫn thấy một luồng hơi nóng rất ập vào mặt.

Một tiếng chấn động vang trời, những đóa hoa lửa tuyệt đẹp nhảy múa khắp không gian. Chỉ thấy ở trung tâm là một làn khói mờ mịn, vụ khí màu xanh lục bị hỏa diễm cắn nuốt, rồi dần dần tan đi trong nền trời chói chang.

Mà Tang Tương thì sau khi vận dụng quá nhiều sức lực, thế nên hỏa diễm cùng ảo ảnh hỏa thần đã mờ đi rất nhiều, sắc mặt của nàng cũng có chút tái nhợt. Nhưng nhìn đôi song nhãn vẫn sáng rực như trước.

Đột nhiên, không hiểu sao một cảm giác rung mình xuất hiện.

Cùng lúc đó, trên khán đài, ngồi bên cạnh A Công, trong lòng Ti Mệnh, cái cảm giác bất an từ trước nay trở nên cực kỳ mãnh liệt. Tựa hồ như có thứ gì đó thôi thúc, hấn động bật dậy trong sự kinh ngạc của A Công, một luồng khí tức mạnh mẽ từ trên người hấn bộc phát.

Khí tức này xuất hiện đột ngột, và nó khác biệt với tất cả các loại khí tức mà trước đây toàn bộ Man tộc từng biết.

- Tương nhi, cẩn thận!

Hấn rống lớn một tiếng, thanh âm này nghe tựa tiếng sấm rền vang, ngay lập tức đè ép tất cả mọi người. Bao nhiêu tiếng hò hét cổ vũ đều im bật, bởi một cỗ khí tức khủng bố đột ngột xuất hiện.

Nó giống như một bàn tay khổng lồ, lao thẳng đến vị trí của Tang Tương.

Nàng khi ấy gương mặt lộ rõ vẻ sợ hãi, chính là sự sợ hãi từ trong sâu thẳm linh hồn, sự sợ hãi tính mạng bị người ta đoạt mất. Trước mặt nàng, khoảng cách chỉ vài phân nửa thôi, nơi đó có một cây trâm rất nhỏ lơ lửng, nếu không nhìn kỹ thì người ta không cách nào nhìn thấy được.

Chỉ trong vài cái chớp mắt bởi sự kinh ngạc, người ta đồng loạt nhìn về phía luồng khí tức khủng bố kia. Đó là một người thanh niên nhỏ bé, sắc mặt của hắn lúc này cực kỳ nhợt nhạt. Gã thanh niên này dĩ nhiên chính là Ti Mệnh

Đây là lần đầu tiên hắn sử dụng lực lượng bản thân mới tu hành. Quả thực nó vô cùng mạnh mẽ, thế nhưng với thực lực hiện tại, khoảng cách giữa hắn với Tang Tương lại quá xa, thế nên có thể nói là hắn đã sử dụng toàn bộ những gì mình có.

Theo sự điều động của Ti Mệnh, cây trâm nhỏ bé kia bay ngược lại vào bóng người ẩn bên trong làn khói mờ ảo kia.

Một tiếng la thảm thiết, Hoảng Khương cảm giác như bị một cái cự chùy vô hình đập vào người. Thân thể hắn sau khi tiếp Thập Tự Viêm Hỏa Ấn đã bị thương rất nặng, bây giờ lại bị cự chùy vô hình công kích thêm lần nữa.

Từ bên trong xương cốt vang ra âm thanh nứt nẻ, như một vật bỏ đi bị người ta ném không thương tiếc, Hoảng Khương rơi ra khỏi Đại Đấu Trường, miệng không ngừng thổ huyết.

Rầm một tiếng, Hoảng Khương thất khiếu chảy máu, mắt trợn ngược, hơi thở cực kỳ yếu ớt. Ở ngực trái của hắn xuất hiện đốm nhỏ màu tím lóe lên, nhưng trong cái chớp mắt thì liền biến mất.

Chỉ là không có người nào để tâm đến chuyện này cả.

Mà mọi sự chú ý đều đổ dồn về phía Ti Mệnh.

Từ những người cùng bộ lạc: Đồng Tường, Tang Tương, Kha Thiên Lạc cho đến những người khác như Địch Vũ Hàn, thượng man Mạnh Hạ, đệ nhất thiên tài Hầu Quân Lâu... thậm chí ngay cả A Công, người mà cho dù trời có sập xuống vẫn luôn giữ một sự bình tĩnh, ấy vậy mà lúc này sự ngạc nhiên biểu lộ rất rõ ràng trên gương mặt già nua.

Mà kẻ làm ra chuyện khủng khiếp này – Ti Mệnh, hẳn cảm thấy đầu óc mình dần trở nên mơ hồ, ý thức đã không do hắn làm chủ nữa. Hoạt cảnh này giống hệt khi lần đầu tiên hắn nhìn thấy đồ án âm dương ở trang đầu tiên Đạo Thần Điển vậy.

Mọi thứ dần trở nên nhạt nhòa dần, hình ảnh cuối cùng hắn nhìn thấy, đó chính là một gương mặt tuyết trắng nhưng tái nhợt, trong đôi mắt sự kinh ngạc, khiếp sợ cùng lo lắng đan xen lẫn nhau. Nhưng cái cảm xúc mạnh mẽ nhất vẫn là sự lo lắng.

Rồi Ti Mệnh không còn cảm giác được gì nữa, hắn ngã gục, ngất đi trong sự kinh ngạc cùng sợ hãi của tất cả mọi người.

***** Quyển 1: Ti Mệnh ***** Ảnh Nguyệt sơn trang

Một mảnh không gian trắng xóa, nó tĩnh lặng, tĩnh lặng đến mức khiến cho người ta cảm thấy sợ hãi.

Nơi đây không có hơi thở, không có tiếng nói, nó giống như một vùng đất vĩnh hằng vậy. Là sự vĩnh hằng của chết chóc.

Bỗng nhiên trong thế giới trắng xóa này, có một nhân ảnh mờ ảo bước đi trong vô định. Gã ta ngơ ngác nhìn lên trời, bầu trời trắng xóa. Hắn lại nhìn xuống đất, nó cũng trắng xóa, mà bản thân hắn thì lơ lửng ở giữa.

Hắn chẳng biết mình đã ở đây bao lâu rồi. Hắn cứ bước đi trong hư vô mờ昧, như thể có thứ gì đó đang thôi thúc mãnh liệt hắn tiến lên vậy. Chỉ là hắn chẳng biết thứ đó là gì.

Đôi mắt của hắn lóe sự sợ hãi tột cùng. Hắn đang sợ hãi, sợ hãi cái không gian quái dị này. Thậm chí hắn muốn hét lên, muốn ai đó cứu vớt, nhưng hắn chợt phát hiện mình không thể nói được.

Rồi tự nhiên trong mắt hắn xuất hiện một hòn đảo nhỏ. Không gian hòn đảo này rất đơn sơ.

Một gốc Phù Tang rộng khá lớn với những cánh hoa đang nở rộ tuyệt đẹp, nó mọc trên nền cỏ xanh mượt tuyệt đẹp. Có lẽ tại nơi phủ đầy màu trắng, hòn đảo nhỏ này xuất hiện lên khiến cho không gian trở nên mộng mị, rất cuốn hút người khác.

Trên hòn đảo nhỏ này có một gã nam tử bạch y đang ngồi, Ti Mệnh không nhìn rõ được gương mặt của người này như thế nào, giống như có một loại thần thông làm che đậy đi gương mặt của y vậy.

Tuy nhiên, thần thái của người nam tử này rất trầm ổn, mái tóc đen mượt nhẹ nhàng lay động theo từng chuyển động của y, thoát trông như một vị tiên phong lưu khoáng đẳng.

Trước mặt nam tử bạch y này là một bàn cờ, Ti Mệnh trông thấy thì liền liên tưởng đến bàn cờ mà hắn cùng A Công ngồi luận với nhau. Chỉ là cái bàn cờ của người nam tử bạch y tựa hồ ẩn chứa một loại quy tắc bất phàm nào đó.

Người thanh niên bạch y này bỗng nhìn Ti Mệnh, tuy không rõ gương mặt, nhưng Ti Mệnh cảm giác người nam tử này rất tuần dật phi phàm.

Trên gương mặt của y xuất hiện một nụ cười thần bí, giọng nói chậm rãi vang lên, bên trong ẩn chứa huyền cơ vô hạn.

- Vẫn chưa phải lúc ngươi xuất hiện ở đây. Hãy đi đi!

Nói rồi, y nhẹ nhàng phất tay một cái, một hơi thở bí ẩn cuốn lấy thân thể Ti Mệnh. Hắn muốn phản ứng lại, nhưng chợt phát hiện, sự giãy dụa của mình chỉ là một hành động vô ích.

Từ trong sâu thẳm nhói lên một cơn đau nhói, cũng chẳng biết nó xuất hiện từ đâu nữa, chỉ biết rằng nhờ nó mà hắn thức tỉnh trở lại. Trong sự mê mang, hắn khẽ rên một tiếng. Chậm rãi mở mắt ra, hắn nhìn thấy trước mặt mình là một gương mặt già nua mang theo tang thương năm tháng. Đôi mắt sáng ngời ẩn chứa sự lo lắng nhìn chăm chăm mình.

- A Công...

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 40: Hiểm Cảnh

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 40: Hiểm cảnh

Không nhìn ra được sắc mặt A Công thế nào, vẫn điềm đạm như vậy, nhưng có thể nhìn thấy trong mắt ông lóe qua một tia vui mừng. Giọng nói khàn khàn chứa đựng sự quan tâm ấm áp chậm rãi vang lên:

- Cảm thấy thân thể thế nào?

Đến lúc này, Ti Mệnh vẫn cảm thấy đầu óc của mình có gì đó rất mơ màng, thoát như vừa quên đi chuyện gì đó rất quan trọng vậy. Hắn gương người ngồi dậy, tuy còn hơi mệt mỏi, ngoài ra thì chẳng còn gì khác lạ cả.

- A Công, tôi rất ổn. Tôi đã ngủ mấy ngày rồi?

Hắn cảm giác mình vừa thức dậy sau một giấc ngủ rất dài, thế nên liền hỏi.

- Gần mười ngày.

A Công nhìn hắn đáp. Sau đó đứng dậy, từ từ chậm rãi bước đến gần cánh cửa trong gian phòng nhỏ, nhìn như đang tận hưởng bầu không khí

trong lành. Nhưng người như A Công, chắc chắn sẽ không có loại tận hưởng thư thái như thế.

Chỉ thấy A Công phóng tầm mắt nhìn phía chân trời bất tận, tựa hồ như đang suy nghĩ điều gì đó.

Còn Ti Mệnh, hắn vẫn ngồi lặng im một chỗ. Cuối cùng hắn cũng chợt nhớ ra chuyện quan trọng, đó chính là Tang Tương.

- A Công, Tương nhi thế nào rồi?

Hắn bất ngờ thốt lên.

- Yên tâm, ngoại trừ việc bị loại ra thì không bị làm sao cả.

- Bị... bị loại.

A Công chuyển người, đôi mắt thâm thúy nhìn thẳng Ti Mệnh, nói tiếp:

- Bởi vì người tác động trực tiếp đến trận chiến, khiến cho Hoảng Khương trọng thương rất nặng, vậy nên nha đầu Tang Tương bị loại là điều hiển nhiên.

Ti Mệnh cúi đầu, gương mặt lộ vẻ buồn bã, đáp:

- Lần này tôi đã hại nàng rồi.

- Người làm hại nó chỗ nào?

A Công chợt mỉm cười, hỏi một câu khiến cho hắn ngẩn ra.

- Tang Tương thức tỉnh dị linh thể Tiên Thiên Hỏa Thần Thể, bất kể như thế nào cũng sẽ được sứ giả Mông Đan bộ lạc mang đi. Nếu lúc đó

người không ra mặt kịp thời, chỉ sợ tính mạng của nha đầu này khó mà giữ nổi.

- A Công, không lẽ cây trâm đó có vấn đề?

Dường như phát hiện ẩn ý, Ti Mệnh hai mắt sáng lên, bỗng hỏi.

- Phải, cây trâm đó được bôi Âm Cốt Cổ Độc. Một khi xâm nhập vào cơ thể thì sẽ biến mất không chút dấu vết. Sau một thời gian Âm Cốt Cổ Độc mới phát tác, nhưng đến lúc đó thì đã muộn, dù thần linh xuất hiện cũng không cứu được.

Vốn Âm Cốt Cổ Độc này Hoảng Khương chuẩn bị cho trận chiến với Kha Thiên Lạc. Nhưng thực lực của Tang Tương lại vượt dự kiến của hắn, không chỉ có thần lực trời ban, mà còn thức tỉnh dị linh thể vô cùng hiếm thấy là Tiên Thiên Hỏa Thần Thể.

Biết mình sẽ thua, nhưng dù thua, hắn cũng muốn kéo một thiên tài chết từ trong trứng nước. Nhưng không hiểu trời xuôi đất khiến như thế nào lại có một Ti Mệnh trực giác cực kỳ nhạy cảm, ngay thời khắc cuối cùng đã ngăn cản tuyệt chiêu âm hiểm.

Không những thế mà còn Ti Mệnh đánh gãy vài cái xương, ảnh hưởng nghiêm trọng với dị sĩ còn chưa phát triển toàn diện như Hoảng Khương, gần như là phế đi một nửa năng lực.

Khoảng khắc xảy ra quá nhanh, ngay cả một số cường giả Tẩy Cốt cảnh cũng không nhìn ra được cây trâm được bôi Âm Cốt Cổ Độc, vậy nên lập tức chỉ trích Ti Mệnh và Tang Tương.

Nhưng dù khiếu nại cũng chẳng được gì. Thứ nhất, Tang Tương đã trở thành một trong những hạt giống hàng đầu của Dịch Vũ Hàn rồi, bất kể tình huống như thế nào, hắn đều phải ra mặt để bảo vệ nàng. Thứ hai, lịch duyệt như thượng man Mạnh Hạ, chớp mắt liền nhận ra Âm Cốt Cổ Độc.

Tuy nói sự tồn tại của Tang Tương sẽ ảnh hưởng đến địa vị của Hầu Quân Lâu, thế nhưng trong mắt Địch Vũ Hàn hiện tại, Tang Tương giống như một báu vật không thể xâm phạm. Để củng cố địa vị sau này tại Mông Đan bộ lạc cho Hầu Quân Lâu, mặc cho đám Mộ Lan bộ lạc phản bác như thế nào đều bị ông ta gạt bỏ cả.

Thậm chí còn uy hiếp thêm một câu “Nếu để sứ giả biết lai lịch cây trâm kia là gì, người nghĩ Mông Đan bộ lạc sẽ để yên cho Mộ Lan bộ lạc các người?”

Không chỉ không hoàn thành kế hoạch mà Man công Mộ Lan bộ lạc giao cho, ngay cả Hoảng Khương tu vi cũng bị phế đi, đám Mộ Lan bộ lạc đành phải âm ức rời khỏi Phong Tuyết bộ lạc.

Vưu Thành, người dẫn đầu Mộ Lan bộ lạc đến đây nhớ kỹ gương mặt của kẻ đã hạ thủ với Hoảng Khương – Ti Mệnh.

Nghe A Công kể, Ti Mệnh siết chặt tay lại, trong mắt lộ ra vẻ căm ghét. Hắn không ngờ Hoảng Khương và Mộ Lan bộ lạc lại có thể âm hiểm ra tay với một tiểu cô nương còn chưa hiểu sự đời như vậy.

- Âm Cốt Cổ Độc, không lẽ Phong Tuyết bộ lạc không có hành động gì sao?

Chỉ thấy A Công thở dài một tiếng, tựa hồ như âm thanh than vãn, thất vọng vậy.

- Sự xuất hiện của nha đầu Tang Tương đã khiến cho mọi dự định của Phong Tuyết bộ lạc thay đổi hoàn toàn. Bọn họ ra mặt qua loa dĩ nhiên là không muốn dính dáng quá nhiều đến việc này. Lần này xem ra...

A Công lại thở dài một tiếng ưu phiền nữa.

- Việc quan trọng bây giờ chính là người. Sứ giả đã để mắt đến người rồi. Người định lựa chọn như thế nào?

Sự xuất hiện bất ngờ của Ti Mệnh ngay lập tức khiến cho tất cả mọi người, thậm chí là A Công đều giật mình sửng sốt. Một người thậm chí còn chưa mở ra được Thiên Khải cho bản thân, chưa hề đặt dù chỉ là một bước chân trên con đường tu hành của đệ tử.

Ấy vậy mà có thể làm ra một chuyện kinh thiên động địa. Từ một khoảng cách cực xa có thể hư không nhiếp vật, ngăn cản độc trâm Âm Cốt Cổ Độc, thậm chí là phế đi một nửa thực lực của thiên tài Mộ Lan bộ lạc là Hoảng Khương.

Một kẻ như vậy, làm sao không hấp dẫn sự hiếu kỳ của tất cả mọi người được.

Mà người chú ý đến Ti Mệnh nhất chính là thượng man Mạnh Hạ. Khi A Công dẫn theo Ti Mệnh đến diện kiến và yêu cầu để cho Ti Mệnh lĩnh ngộ Đạo Thần Điển, ông ta sớm đã dấy lên nghi ngờ rồi.

Nhưng bởi vì đã mấy trăm năm, dù là thiên tài cỡ nào đi nữa cũng không thể hiểu được ý nghĩa của Đạo Thần Điển là gì.

Ấy vậy mà Ti Mệnh, một kẻ bình thường đến mức không thể bình thường hơn, sau khi lĩnh ngộ Đạo Thần Điển lại có thể trở nên khủng bố như vậy.

Lại nói, sự việc dòng khí tức khổng lồ xuất hiện bên trên Bách Thảo đường, sau khi điều tra thì chỉ có một mình Ti Mệnh tại đó. Rốt cuộc cũng đã dẫn đến sự chú ý của Địch Vũ Hàn.

Tình hình hiện nay, nhìn chung đang vô cùng bất lợi đối với Ti Mệnh. Hắn bây giờ giống như một con cừu non lạc trong rừng, bị vô số những con mãnh thú chờ chờ nuốt chửng.

- A Công, không lẽ tôi sai rồi sao?

Nhìn thân thể hần run lên, khoe mắt đỏ lên, xúc động nói.

Đứa trẻ năm nào do mình nuôi nấng, bây giờ lại rơi vào tình huống uy hiếp đến tính mạng, A Công lòng đau như dao cắt. Thế nhưng ông vẫn cố giữ bình tĩnh, nếu lúc này ông mà mất đi lý trí, Ti Mệnh nhất định sẽ rơi vào hiểm cảnh.

- Người không sai. Cái sai là bởi thứ người hiểu được quá mức khủng bố.

Thứ khủng bố mà ông đang nói dĩ nhiên chính là Đạo Thần Điện.

- Tôi nên làm như thế nào mới đúng đây!

U Độ bộ lạc thì giờ hần không thể về được. Nếu có về thì chắc chắn cả bộ lạc sẽ bị liên lụy. Còn ở lại Phong Tuyết bộ lạc, cái chết chính là điều đang chờ đợi. Còn nếu theo sứ giả Mông Đan bộ lạc, có lẽ hần sẽ sống. Nhưng đó là một cuộc sống tù túng, hần sẽ bị giam lỏng cả đời, cho đến lúc chết mới được giải thoát.

Hần là người thông minh, làm sao không nhìn ra kết cục của bản thân là gì.

Cả hai người rơi vào trầm mặc, bởi lẽ Ti Mệnh đã rơi vào tình huống tiến thoái lưỡng nan.

Bỗng lúc ấy, tiếng gõ cửa vang lên xua tan đi bầu không khí im lặng. A Công bước về phía cánh cửa, đưa tay đẩy nó ra.

Người đứng bên ngoài là một thanh niên cao ráo, tướng mạo tuấn tú phi phàm. Tuy nhiên nét mặt của hần lại buồn rười rượi. Gã thanh niên này chính là Kha Thiên Lạc.

- Thiên Lạc bái kiến A Công.

Nhìn thấy A Công, Kha Thiên Lạc lập tức ôm quyền hành lễ.

A Công gật đầu, giọng trầm đặc nói.

- Người vào đi, giúp nó bình tĩnh lại. A Công còn có chuyện phải xử lí.

Nói rồi, A Công bước qua người Kha Thiên Lạc, phương hướng dường như là vị trí Đại Đấu Trường. Kha Thiên Lạc nhìn bóng lưng già nua nhưng cô độc của A Công, hẩn thu tầm mắt lại, nhìn gã thanh niên tội nghiệp ngồi thu mình trên giường kia, bất giác thở dài một tiếng.

Hắn bước vào, ngồi sát bên giường, ánh mắt kiên định nhưng mang theo nỗi bi thương, hẩn hỏi:

- Ti Mệnh, huynh mạnh lên từ lúc nào?

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 41: Trước Đông Bảo

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 41: Trước đông bảo

Kha Thiên Lạc nhìn người bạn thân từ nhỏ, trong mắt không khỏi lóe lên một tia chua xót. Người bạn này của hắn, đã hơn mười lần mở Thiên Khải, nhưng không có lấy một lần thành công. Bởi vậy trong bộ lạc thường xuyên bị người ta xa lánh. Mà hắn thì phải theo Đồng Tường luyện tập, rất ít có thời gian để tâm sự với người bạn này như lúc nhỏ.

Vốn tưởng mình rất hiểu Ti Mệnh, nhưng sau chuyện đã qua, hắn nghĩ rằng thực ra mình chẳng hiểu gì về người bạn này cả. Bởi Ti Mệnh rất cô độc.

- Lần trước không phải ta đã biểu diễn cho người xem một lần rồi sao?

Ti Mệnh cúi đầu, giọng nói lạnh lạnh từ từ vang lên.

- Đúng là huynh đã cho ta xem, nhưng ta không nghĩ đến huynh lại lợi hại đến như vậy. Ti Mệnh, huynh có biết lúc nhìn thấy huynh biến mạnh như vậy, ta rất vui không?

Bỗng Kha Thiên Lạc vươn tay tới, bàn tay to lớn, cứng rắn như thép ngụy bất ngờ nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Ti Mệnh, mang theo sự trù

mến và ấm áp.

Ti Mệnh nội tâm bất ngờ, lập tức ngấn đầu nhìn lên thì phát hiện, trên gương mặt anh tuấn kia đang treo một nụ cười ấm áp.

Từ này giờ, trong đầu hắn đang nghĩ rằng, có lẽ Kha Thiên Lạc đang rất giận mình. Giận vì mình không cho y biết sự thật mình đã trở nên mạnh mẽ hơn, giận vì đã không xem y như một người bạn chí thân. Nhưng bây giờ, hắn thật không ngờ... Nếu đổi lại, hắn nghĩ bản thân mình chưa chắc đã rộng lượng như vậy.

- Thiên Lạc, ta xin lỗi. Lẽ ra ta nên...

Nường theo thái độ ân hận, Ti Mệnh không dám nhìn Kha Thiên Lạc, lần nữa lại cúi đầu nói nhỏ.

- Tại sao phải xin lỗi?

Kha Thiên Lạc nghiêng đầu, nói tiếp.

- Mỗi người đều có một bí mật riêng của mình. Mà bí mật của huynh lại liên quan đến tính mạng chính huynh, huynh dĩ nhiên là không thể nói được rồi.

Ti Mệnh gật nhẹ đầu, nhưng không nói thêm câu nào nữa. Thấy thế, Kha Thiên Lạc liền vỗ vai hắn một cái để xua tan đi bầu không khí âm trầm này.

- Tạm thời không nói việc này. Ti Mệnh, ta hỏi huynh, huynh có muốn rời khỏi đây không?

Kha Thiên Lạc hít sâu một hơi, gương mặt bỗng biến đổi, trở nên nghiêm túc, đôi mắt sáng như ngọn đuốc nhìn Ti Mệnh, hỏi.

- Nếu ta rời khỏi, ngươi, Tương nhi, A Công, và cả bộ lạc sẽ bị liên lụy. Ta... không thể

Ti Mệnh khóe miệng nở nụ cười khổ, do dự trả lời.

- Ti Mệnh, huynh nhìn ta đi.

Ti Mệnh trầm mặc một hồi, sau đó ngấn đầu nhìn y. Chỉ thấy gương mặt Kha Thiên Lạc tỏ một cỗ uy khí đỉnh thiên. Giống như rằng một khi hắn đã quyết định, dù bất kỳ ai cũng không thể ngăn cản. Hắn nói tiếp.

- Ta hỏi lại, huynh có muốn rời khỏi Phong Tuyết bộ lạc, một mình đi ra thế giới bên ngoài không?

Lần đầu tiên kể từ lúc quen biết cho đến bây giờ, Ti Mệnh chưa một lần nào nhìn thấy sự nghiêm túc này cả.

Kha Thiên Lạc nhìn chăm chăm, dù trong lòng hắn bây giờ nóng như lửa đốt, nhưng vẫn biểu hiện ra gương mặt bình tĩnh, giống như dù trời có sập xuống đi chăng nữa, hắn vẫn sẽ ung dung như thế.

Nhìn Kha Thiên Lạc đầy chí khí như vậy, không hiểu sao khóe mắt hắn bỗng hơi cay cay. Chẳng rõ từ lúc nào, bàn tay hắn đã siết chặt gấu tay áo cũng mình. Sau một hồi do dự, lần đầu tiên ánh mắt của hắn thể hiện một tia ngoan cường.

- Ta muốn rời khỏi đây!

- Được, chỉ cần huynh muốn, dù là thần linh giáng thế đi chăng nữa, nếu dám ngăn cản thì ta vẫn sẽ đập thần linh thành đầu heo.

Dường như chỉ chờ đợi một câu này, Kha Thiên Lạc miệng nở nụ cười. Đó là một nụ cười tự tin, nụ cười khiến cho người ta vừa nhìn thấy

liền cảm thấy nhẹ nhàng, bởi dù có bất cứ chuyện gì xảy ra thì vẫn luôn có một người sẵn sàng đứng ra gánh vác tất cả.

- Huynh hãy ở yên đây và đợi tin tốt của ta.

Nói rồi, Kha Thiên Lạc đứng dậy, xoay người rời khỏi. Từ sau lưng, Ti Mệnh nhìn cái bóng lưng này, chẳng hiểu sao nó lại trở nên rất vĩ đại trong lòng hắn. Có chăng, cái bóng lưng này chỉ thua kém A Công mà thôi.

- Thiên Lạc, cảm ơn huynh.

Dù câu nói này rất nhỏ, nhưng Kha Thiên Lạc vẫn nghe thấy được. Bước chân của hắn hơi khựng lại, nhưng hắn không quay đầu nhìn lại, ánh mắt của hắn nhìn về phía chân trời rộng lớn, đón ánh sáng mờ nhạt bị che phủ bởi tầng mây dày đặc. Gió thổi mang theo một vài bông tuyết làm tung bay mái tóc đen nhánh, một loại khí chất đỉnh thiên nhưng phảng phất một nét bi thương.

- Không có gì phải cảm ơn ta. Nghỉ ngơi đi, mấy ngày nữa sẽ mệt nhọc lắm đấy. Ha ha...

Bởi vì hắn không nhìn lại, nên Ti Mệnh không thể nhìn rõ được biểu cảm của hắn. Dù nghe nụ cười vang vọng lại rất vui vẻ, rất tự tin, nhưng cảm xúc trên gương mặt thì lại không như vậy. Thật ra hắn vẫn còn một câu nữa muốn nói, nhưng rồi không hiểu sao hắn lại nuốt vào câu nói đó, chỉ giữ ở trong lòng mình.

***** Quyển 1: Ti Mệnh ***** Ảnh Nguyệt sơn trang

Sau sự kiện do Ti Mệnh làm ra, các trận đấu vẫn tiếp tục diễn ra như thường, tựa như không có việc gì xảy ra cả. Dĩ nhiên là do Phong Tuyết bộ lạc cố tình đè ép xuống. Thế nhưng không có nghĩa là nó không bị người ta đem ra bàn tán. Chỉ là nó nằm ở mức độ nhỏ mà thôi.

Địch Vũ Hàn ngồi trên ghế thượng tọa, mắt tuy nhìn trận chiến dưới Đại Đấu Trường, nhưng tâm tư thì lại đặt ở một chuyện khác. Mấy ngày nay, trong đầu hẳn chỉ suy đến Ti Mệnh mà thôi.

Lúc đầu y suy nghĩ, Ti Mệnh có thể vận dụng thần thông mạnh đến như vậy, rất có thể là một thiên tài. Thế nhưng đến khi tự mình đến xem xét thì không khỏi lộ ra vẻ thất vọng.

Bởi theo như quan sát, người tên Ti Mệnh này chưa hề mở Thiên Khải. Dù cơ thể có chút dị thường, nhưng dị thường ở đây không phải là do dị linh thể, mà dị thường nằm ở kinh mạch.

Kinh mạch trong cơ thể được lưu thông so với vạn tộc bình thường. Ngoài chuyện đó ra thì không còn một vấn đề nào khác cả.

Ban đầu Địch Vũ Hàn không hề tin tưởng, nhưng sau khi dò xét mấy lần, cuối cùng đành phải chấp nhận sự thật rằng người này chỉ là một người bình thường mà thôi.

Nhưng không vì thế mà Địch Vũ Hàn không quan tâm đến nữa. Ngược lại y còn bí mật cho cử người đến quan sát nữa. Đầu tiên nhìn thái độ của thượng man Mạnh Hạ. Tuy nói khi ấy ông ta cũng kinh ngạc, nhưng sự kinh ngạc này không phải bất ngờ như y và những người khác, mà sự bất ngờ này ẩn chứa một suy đoán chắc chắn nào đó.

Lại nhớ đến biến dị cổ linh khí kia, sau khi bí mật cho người điều tra, tại Bách Thảo đường khi ấy chỉ có mỗi một mình Ti Mệnh. Cuối cùng chính là việc thi triển sức mạnh bá đạo ngăn cản ám khí của Hoảng Khương.

Nhìn Ti Mệnh tuy bình thường, nhưng sự bình thường này chỉ là một cái vỏ bọc ẩn chứa một điều cơ mật gì đó rất kinh khủng. Với tất cả những suy đoán trên, Địch Vũ Hàn không thể không cẩn thận được.

Đương lúc suy nghĩ, bỗng một thuộc hạ tiến đến, ghé tai y nói gì đó. Chỉ thấy gương mặt Địch Vũ Hàn biến đổi, tay xoa xoa cằm, một hồi sau thì đứng dậy, dặn dò thuộc hạ của mình rồi rời khỏi chỗ này.

Thượng man Mạnh Hạ vốn đang âm thầm quan sát Địch Vũ Hàn, thấy y đứng dậy rời đi, đương định phân phó thuộc hạ thì một bóng người xuất hiện. Đó chính là A Công.

Thượng man Mạnh Hạ khẽ biến, nhưng chỉ thoáng qua mà thôi, sau đó liền trở lại bình thường.

- Có chuyện gì?

- Nói chuyện một chút, được chứ?

A Công dường như chẳng quan tâm rằng thượng man Mạnh Hạ có đồng ý hay không, chỉ ném đó một câu rồi xoay người tìm một chỗ trống vắng.

Thượng man Mạnh Hạ gương mặt bỗng âm trầm, trong đầu đang suy nghĩ gì đó, cuối cùng căn dặn tộc trưởng Hầu Lai Lâm vài câu rồi đi theo sau lưng A Công.

***** Quyển 1: Ti Mệnh ***** Ảnh Nguyệt sơn trang

Trời lúc này đã vào xế chiều, không khí lạnh lẽo bao phủ khung trời này. Bởi vì là cuối mùa đông, thế nên hàn khí lạnh lẽo làm cho người ta rất khó chịu.

So với những ngày khác, hôm nay tuyết rơi rất dày. Cơn gió thổi vi vu, cuốn theo những bông tuyết đang trôi nổi kia về phương xa bất tận. Chẳng ai biết được số phận của những bông tuyết này ra sao cả. Mà có lẽ, cũng chẳng người nào quan tâm đến.

Trong một tòa phủ đệ khá sang trọng, có một bóng dáng yêu kiều lặng lẽ ngắm nhìn tuyết rơi. Nàng khoác trên người một chiếc áo choàng được làm bằng lông thú khá dày, trong ánh mắt đẹp nhưng ưu tư suy ngẫm.

Cô gái này dĩ nhiên chính là Tang Tương.

Bởi vì trận chiến giữa nàng và Hoảng Khương có sự can thiệp của Ti Mệnh, rốt cuộc cả hai đều bị xử thua. Nhưng có một sự khác biệt, đó là Hoảng Khương thì được Phong Tuyết bộ lạc đưa cho một vài đan dược trị thương rồi đuổi đi, còn nàng thì được sắp xếp ở trong tòa phủ đệ này nghỉ ngơi. Bởi vì nàng được Dịch Vũ Hàn nhìn trúng, muốn đưa nàng đến Mông Đan bộ lạc bồi dưỡng.

Nếu bình thường thì đây là một điều đáng vui mừng, bởi nó có ý nghĩa rất nhiều đối với cả bản thân nàng và U Đô bộ lạc.

Nhưng nhìn nàng chẳng có lấy một niềm vui mừng hay phấn khởi gì cả. Bởi vì nàng đang lo lắng cho một người. Người đó giờ đang bị thương, lại còn bị giam lỏng nữa.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 42: Đêm Tuyết Máu Đỏ

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 42: Đêm tuyết máu đỏ

Không gian lạnh lẽo, cô tịch nơi đây như đang đồng cảm với tâm trạng của nàng. Nghĩ lại, đây là lần thứ hai y thay nàng nhặt lại cái mạng nhỏ.

Lần thứ nhất, khi ấy, tuyết cũng rơi như thế này. Dưới gốc cây thông đại thụ, hai đứa nhỏ vô tình bắt gặp thứ linh quả trong truyền thuyết – Thiên Khải quả. Lẽ ra, Thiên Khải quả đó là của cậu bé, nhưng bởi vì cô bé kia ương ngạnh, mà cậu bé thì lại chịu đựng cô hết mực, thế nên liền đưa cho cô Thiên Khải quả đó cho cô bé.

Sau khi vào, dù không khí khi ấy rất lạnh lẽo, nhưng cô bé chỉ có cảm giác toàn thân nóng như lửa đốt. Cậu bé hốt hoảng, ngay lập tức cõng cô bé lên lưng mà chạy về bộ lạc ngay lập tức.

Mà cậu bé ấy đâu giống như những cậu bé khác trong bộ lạc. Từ lúc nhỏ, sức khỏe nó đã rất kém, thường xuyên bệnh tật. Ấy vậy mà nó đã cõng cô bé chạy trong cái khung trời khắc nghiệt ấy, làm cho ai nhìn thấy cũng giật mình kinh sợ.

Có lẽ ông trời động lòng bởi nghị lực phi thường của nó, rốt cuộc đã buông tha cho tính mạng của cô gái nhỏ kia. Lại nói, cô bé ấy mặc dù trong

tình trạng nguy hiểm tính mạng, cô bé vẫn cảm nhận được sự ấm áp từ bờ vai gầy kia. Và cô bé đã tự hứa với lòng, chỉ cần mình còn sống thì sẽ cùng cậu bé ấy đi đến hết cuộc đời này.

Mười mấy năm qua, cô bé ấy đã lớn lên, trở thành một thiếu nữ đôi mươi xinh đẹp tuyệt trần. Dù tính cách hoang dã nóng nảy, mặc nhiên vẫn có rất nhiều người trong bộ lạc theo đuổi. Ấy vậy mà cô gái ấy chẳng quan tâm, trong lòng chỉ hướng đến một người duy nhất, người mà đã tặng cho nàng một hồi tạo hóa. Người khác nói thế nào, nàng đều chẳng bận tâm.

Nàng vẫn luôn tìm cách giúp người đó, để cho người đó không tự ti mặc cảm. Nhưng chưa làm được gì mà lại gây cho hắn thêm một hồi sóng gió nữa.

Chẳng biết từ lúc nào, bàn tay mềm mại kia bỗng siết chặt lại, những ngón tay như muốn đâm xuyên từng tấc da thịt. Nàng đang rất ân hận.

Nếu như... khi ấy bản thân quyết đoán thì bản thân đã không rơi vào nguy hiểm, không đẩy người đó vào con đường bị giam lỏng như bây giờ. Cả hai lần, cái mạng nhỏ của mình thì còn đó, nhưng người kia thì rơi vào nguy hiểm.

Nhiều năm trước là vậy, bây giờ vẫn vậy.

Bỗng có tiếng động khe khẽ vang lên phá tan sự tịch mịch trong lòng nàng. Đó là âm thanh cánh cửa vang lên, một bóng người cao lớn xuất hiện. Chính là Địch Vũ Hàn.

- Tang Tương bá kiến sứ giả đại nhân.

Trên bờ môi mềm mại xuất hiện một nụ cười nhẹ, trong không gian ánh đèn hơi mập mờ, đầu đó có bông tuyết trắng xóa được cơn gió nhẹ cuốn vào, nét đẹp mong manh ấy khiến cho người nhìn con tim thổn thức.

Địch Vũ Hàn tiến vào rồi ngồi xuống ghế đặt ở giữa phòng, thanh âm không buồn không vui, nói.

- Người sau này là tộc nhân được bộ lạc chú trọng bồi dưỡng, về sau không cần phải hành lễ với ta nữa.

Tang Tương khẽ gật đầu, nhìn gương mặt thoáng qua nét do dự, cuối cùng nàng mới nói:

- Địch tiên bồi, người có thể đáp ứng ta một chuyện được không? Sau này nhất định Tang Tương sẽ hồi báo.

Vừa nói, nàng vừa khom mình, hướng Địch Vũ Hàn một cách đầy thành kính. Trông sắc mặt Địch Vũ Hàn như thường, dường như trước khi đến đây, y đã đoán được mục đích của Tang Tương là gì.

Chỉ thấy y ngồi trầm lặng một chỗ, chưa vội đáp ứng, có lẽ như đang suy nghĩ nặng nề nếu đáp ứng việc này.

Tang Tương bản thân thức tỉnh chính là một trong những dị linh thể mạnh mẽ nhất – Tiên Thiên Hóa Thần Thể. Không cần biết thể nào, khi về đến Mông Đan bộ lạc, tuyệt đối sẽ là nhân vật được các đại trưởng lão, thậm chí là những thái thượng trưởng lão quanh năm bế quan tranh giành làm truyền nhân. Tương lai sau khó mà hạn định được.

Còn về tiểu tử Ti Mệnh kia. Tuy nói kẻ này không khác gì một phế nhân, nhưng hẳn lại là một phế nhân rất đặc biệt. Kẻ này trên người một bí mật mà có thể khiến cho một cường giả Tẩy Cốt cảnh trung kỳ phải chấn động, một chiêu cường đại kia nữa, nếu như bản thân có thể lĩnh ngộ, không biết chừng tu vi lại có thể thăng tiến.

Tang Tương vẫn lặng yên đứng một chỗ, nàng không phải là người sành đời như Địch Vũ Hàn, dĩ nhiên không biết hết được hẳn ta đang nghĩ điều gì trong đầu.

Địch Vũ Hàn sau một hồi suy tính. Cuối cùng quyết định đáp ứng Tang Tương. Nàng ta sau này tuyệt đối là cường giả cực kỳ mạnh mẽ, nếu khiến nàng không vui, địa vị của mình sau này khó mà ổn định. Còn Ti Mệnh, tuy cũng là một miếng mồi, nhưng tỉ lệ giúp hẳn lại không cao.

- Chuyện người nhờ, không cần nói ta cũng biết. Ta sẽ đáp ứng, dùng hết khả năng của mình. Còn về việc có thành công hay không thì phải xem mệnh trời.

Địch Vũ Hàn đôi mắt lạnh lẽo, thanh âm trịnh trọng nói.

- Ân này của tiền bối, tiểu nữ sẽ ghi nhớ trong lòng.

Tang Tương trong lòng mừng rỡ. Người này nếu đã đáp ứng, tính mạng của Ti Mệnh đã đảm bảo được một nửa rồi.

Sau khi Địch Vũ Hàn dặn dò vài câu nữa rồi rời khỏi. Tang Tương đứng suy nghĩ một hồi, sau đó liền đứng dậy, bóng lưng nhỏ bé dần biến mất trong đêm tối tang thương.

***** Quyển 1: Ti Mệnh ***** Ảnh Nguyệt sơn trang

Đã hai ngày trôi qua kể từ lúc Ti Mệnh bị giam lỏng trong gian phòng này. Ở bên ngoài thì người của Phong Tuyết bộ lạc thay nhau canh giữ, ngay cả một con ruồi cũng khó mà bay lọt qua.

Không khí ảm đạm giăng lấy cả nơi đây, nhưng không vì thế mà Ti Mệnh chán nản, u uất.

Lại nói, địa phương giam giữ hẳn, nồng độ của linh khí khá nồng đậm. Tuy không bằng ở Bách Thảo đường, nhưng so với mấy nơi khác thì tốt hơn rất nhiều. Hai ngày nay, hẳn tranh thủ thổ nạp linh khí để bổ sung lại thất thoát khi trước. Bây giờ linh khí trong cơ thể hẳn đã khôi phục phân nửa, thân thể không còn mệt mỏi nữa.

Hắn nhìn ra bên ngoài, trời bây giờ đã về khuya. Khí lạnh phủ khắp không gian, ngoại trừ tiếng gió lâu lâu lại rít lên và tiếng lửa cháy tí tách thì không còn một âm thanh nào khác.

Một đêm khá tịch mịch. Ti Mệnh không tiếp tục thõ nạp nữa, hắn rời khỏi giường, khoác lên người một bộ áo ấm rồi bước tới gần khung cửa sổ. Bên ngoài là một màn đêm bất tận, không hiểu sao trong lòng lại dâng lên một cảm giác bất an.

Từ sau ngày hôm đó, A Công, Kha Thiên Lạc, và cả Tang Tương, không có một người nào đến thăm hắn cả. Câu nói ngày hôm đó của Kha Thiên Lạc vẫn luôn vang vọng trong tâm trí: “Chỉ cần huynh muốn, dù là thần linh giáng thế đi chăng nữa, nếu dám ngăn cản thì ta sẽ đập thần linh thành đầu heo.”

Hắn hiểu tính cách của Kha Thiên Lạc, một khi đã quyết định việc gì là kiên quyết làm tới cùng. Dù lúc ấy có ngăn cản thế nào đi nữa, Kha Thiên Lạc chắc chắn sẽ không quan tâm đến. Tuy lo lắng, không biết Kha Thiên Lạc sẽ hành động như thế nào, trong lòng hắn chỉ cầu mong người bạn này sẽ không làm việc gì quá quắt để ảnh hưởng đến bản thân.

Còn cả A Công và Tang Tương nữa. Hai người này tuy không như Kha Thiên Lạc, nhưng họ rất quan tâm đến hắn. Có lẽ hai người cũng sẽ hành động gì đó.

Bất giác Ti Mệnh thở dài một hơi. Từ sau khi quan sát Đạo Thần Điển, mọi chuyện đã bị xáo trộn cả lên. Trên khóe miệng xuất hiện nụ cười khổ, hắn cười chính là vì vận mệnh của mình, một vận mệnh thật oái ăm.

Đúng lúc ấy, bỗng có tiếng hét thảm vang lên. Ti Mệnh ngồi trong phòng lập tức biến sắc.

Hắn định chạy ra xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng ngay khi định mở cánh cửa ra thì một lực phản chấn cực mạnh xâm nhập vào cơ thể,

khiến hắn không chịu nổi mà ngã bay về phía sau, bàn ghế trong phòng bị hắn va đập, vỡ nát cả.

Cũng may là hắn đã phục hồi, vậy nên chỉ hơi đau nhức, ngoài ra thì không việc gì cả. Nhưng hắn chẳng quan tâm đến mấy vết thương ngoài da kia, hắn chỉ đang muốn biết, rốt cuộc bên ngoài đang xảy ra việc gì.

Bên ngoài gian phòng, một bóng người mặc hắc y che kín toàn thân, chỉ để lộ đôi mắt lạnh lùng, trên tay cầm một thanh kiếm, thân thủ của người nào vô cùng quỷ dị. Như thế không gian này do hắn làm chủ vậy, thoát ần thoát hiện trong làn tuyết, chỉ nghe một tiếng hét thảm vang lên, một gã tộc nhân Phong Tuyết bộ lạc có nhiệm vụ canh giữ Ti Mệnh ngã xuống. Ở cổ của hắn bị một vết chém ngang, máu tươi nóng hổi từ vết chém chảy ra, rơi trên nền tuyết trắng.

- Kẻ nào dám cản, ta sẽ lấy tính mạng của kẻ đó.

Gã hắc y nhân thanh âm lạnh lẽo, mũi kiếm chỉ vào mười mấy gã tộc nhân Phong Tuyết bộ lạc. Trong số mười mấy người này, tu vi mạnh nhất chỉ là Dẫn Huyết cảnh tầng thứ năm mà thôi. Còn lại đều là Dẫn Huyết cảnh tầng thứ ba, thứ tư cả.

Mà gã hắc y nhân kia, thực lực thể hiện ra là Dẫn Huyết cảnh tầng thứ bảy, thủ đoạn lại rất tàn độc, làm cho mấy kẻ kia dù đông nhưng không dám động dấy.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 43: Đêm Tuyết Máu Đỏ (2)

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 43: Đêm tuyết máu đỏ (2)

Bỗng một tiếng hừ lạnh chẳng rõ từ đâu truyền đến. Một giọng nói của một nam tử vang lên:

- Chỉ một Dẫn Huyết cảnh tăng bảy nho nhỏ mà cũng dám náo loạn tại Phong Tuyết bộ lạc.

Dạ y nhân nội tâm chợt lóe, ngẩn đầu nhìn lên mái nhà. Chỉ thấy dưới nền tuyết trắng, một bóng người cao lớn hiện ra. Dù thời tiết rất lạnh, thế nhưng gã nam tử chỉ vận một bộ y phục thô rất mỏng. Ánh sáng từ những ngọn lửa hắt lên gương mặt hắn.

Gã nam tử cao lớn đó dĩ nhiên chính là Hầu Quân Lâu.

Chỉ thấy hắn nhún người, lộn một vòng trên không trung rồi nhẹ nhàng đáp xuống nền tuyết. Gương mặt không lộ ra một tia biểu tình nào, nhưng trong ánh mắt lại sắc lạnh giống như hai thanh đao quang.

- Giết người của Phong Tuyết bộ lạc, bất kể người là ai, ngày hôm nay cũng đừng hòng thoát.

Hầu Quân Lâu căn bản không muốn dây dưa, bởi trong nội tâm của hắn dường như đã đoán được dã dạ y nhân kia là ai. Thanh đao trên lưng ngay lập tức bị hắn lấy ra, một cỗ khí thế oanh liệt bá đạo hiện ra. Hầu Quân Lâu chưa hề vận chuyển sức mạnh, thế nhưng uy thế từ thanh đao huyết hồng kia đã khiến cho cuồng phong tán loạn.

Đao thế phà vào mặt gã dạ y nhân, không khỏi khiến cho y kinh biến. Ngay lập tức, dạ y nhân vội vận dụng sức mạnh tạo thành một màn chắn, ngăn cản cỗ đao khí kia lại.

- Nghe nói Cát Nguyệt là man khí đứng đầu trong man khí trung phẩm, để xem nó có bá đạo như lời đồn.

Thanh âm dạ y nhân kia truyền tới, không rõ được thái độ của y như thế nào. Mà Hầu Quân Lâu thì chẳng thềm bận tâm, nhiệm vụ của y đêm nay chính là trấn giữ nơi này.

- Đứng đầu trung phẩm man khí thì không dám, nhưng muốn xem khả năng thực sự thì người biết ngay thôi.

Hầu Quân Lâu lạnh lùng nói. Dứt lời, hắn liền trầm xuống một đường đao khí. Chưa sử dụng man khí huyết tể, ấy vậy mà trong đường đao nghe giống như tiếng gầm thét của hoang thú.

Đao khí vừa phát, những tộc nhân Phong Tuyết bộ lạc đứng xung quanh lập tức chạy ra xa. Thế nhưng vẫn không kịp, bị kinh phong tạo ra bởi Cát Nguyệt đẩy ngã xuống đất, cơn đau xuất hiện dĩ nhiên không thể tránh khỏi.

Đối với tộc nhân bị thương nhẹ, Hầu Quân Lâu không có nhiều thời gian quan tâm. Giờ tâm tư của hắn đặt lên gã dạ y nhân kia.

“Để xem thực lực của người tiến bộ đến đâu rồi!” Hắn tự nhủ trong lòng.

Chỉ thấy dạ y nhân ánh mắt biến đổi, bỗng một luồng khí màu bạc lóe lên, nếu người nào bị ánh bạc này chiếu vào mắt, chỉ sợ sẽ bị mù trong một khoảng thời gian.

Sau khi ánh sáng màu bạc biến mất, trên tay dạ y nhân xuất hiện một cây ngân mâu.

Hắn vận chuyển man lực, lấy ngân mâu đâm thẳng về phía trước trước, một tiếng *on gong* nhức tai, đao thể không những bị phá vỡ, ngược lại ngân mâu tiếp ngực đâm thẳng về phía trước, tốc độ dường như không hề bị suy giảm chút nào cả.

Lại một âm thanh tra tấn đôi tai người ta tiếp tục gáy lên, mũi thương chạm vào thân kiếm, lực thân thể mạnh như Hầu Quân Lâu vậy mà cũng bị bức phải lùi về phía sau một bước mới có thể ổn định thân thể.

Hầu Quân Lâu chân mày chột nhú lại, bỗng gầm lớn một tiếng, tiếng gầm như tiếng sấm nổ, khí thế trong giây lát nháy vọt lên.

Hắn chưởng thẳng vào thân đao một phát. Y phục của dạ y nhân bị một luồng khí tức thổi căn phòng lên một vòng, cơ thể cũng không chịu nổi mà lùi về chục bước. Ngay lúc ấy, hắn cảm nhận một luồng hơi thở nguy hiểm.

Ngay lập tức nghiêng người qua một bên, chỉ nghe *xẹt* một tiếng, ánh đao chói mắt vừa xả xuống. Nếu không phải trực giác nhạy bén, có lẽ giờ phút này hắn đã trở thành vong hồn rồi. Cũng chẳng có thời gian để suy nghĩ nhiều, theo bản năng, dạ y nhân đưa chân đá vào bụng Hầu Quân Lâu.

Phản ứng của dạ y nhân quá nhanh, khoảng cách lại gần nên Hầu Quân Lâu không kịp tránh. Bị đá một cú như trời giáng khiến hắn ngã lăn trên đất. Bộ đồ vải thô dầy những bông tuyết.

Bởi vì thân thể hãn trải qua luyện tập nên rất cứng rắn, cú đá tuy mạnh như không ảnh hưởng gì nhiều. Bằng là người khác thì thổ huyết trọng thương rồi.

Hầu Quân Lâu chống đao đứng dậy, tuy từ khi bắt đầu hãn rất nghiêm túc, nhưng chưa hề bộc lộ chiến ý. Hừ lạnh một tiếng, trong mắt hãn bắn ra tinh quang. Giờ thì thực lực của tuyệt thể thiên tài Hầu Quân Lâu mới thực lực bộ lộ.

Dạ y nhân tuy kinh nhưng không loạn. Đối mặt với một dị sĩ Dẫn Huyết cảnh tầng thứ tám, thực lực có thể đấu một trận với cường giả Dẫn Huyết cảnh tầng thứ chín mà không rơi vào thế hạ phong, dạ y nhân không dám khinh suất.

Hãn hít sâu một cái, rồi nhắm mắt lại. Ngay khi hãn mở mắt ra, một cảnh tượng khiến cho người ta nhìn thấy liên khắc sâu trong tâm trí.

Bởi đôi mắt ban đầu là một màu đen, bên trong như ẩn chứa các vì sao. Nhưng còn bây giờ, màu đen ấy bị thay bằng một màu hoàng kim lấp lánh. Trong màu vàng tuyệt đẹp ấy, không ngờ lại ẩn chứa sát cơ khủng khiếp.

Khí thể trong giây lát của dạ y nhân cũng thay đổi đột ngột, như thể biến đổi thành một con người khác. Hầu Quân Lâu thấy vậy thì hơi ngẩn ra, nhưng khóe miệng thì nở một nụ cười hiểm thấy.

Khi cả hai bộc lộ sức mạnh thật sự của mình, tuy kể thì dong dài, nhưng tất cả chỉ diễn ra trong giây lát. Trong đêm tuyết rơi dày đặc, dạ y nhân và Hầu Quân Lâu tựa như hai bóng ma, quyết chiến giữa hai người họ bây giờ mới chính thức bắt đầu.

Ti Mệnh ở bên trong chỉ nghe được âm thanh giao chiến quyết liệt. Nội tâm dấy lên một trận lo âu. Bởi âm thanh tiếng nói kia đối với hãn rất quen thuộc.

- Không được, mình không thể cứ mãi ngồi một chỗ trông đợi được.

Lần thứ hai trong cuộc đời, Ti Mệnh thể hiện một sự nghiêm túc. Hắn hít sâu một hơi, đem một lượng linh khí hỗn tạp vào cơ thể luyện hóa. Theo dòng chảy của linh khí trong cơ thể, dùng linh thức để điều khiển, chỉ thấy linh khí hội tụ dần về phía cánh tay.

Hắn hét lớn một tiếng, bàn tay siết chặt lại, gân xanh nổi lên trên trán, không do dự mà đâm thẳng tới.

Linh khí biến hóa thành một dòng xoáy, chạm mạnh vào cấm chế được bố trí trên cánh cửa. Đùng một tiếng, cấm chế vốn được các trưởng lão thâm niên Phong Tuyết bộ lạc bố trí, không ngờ bị một quyền của kẻ chưa hề mở Thiên Khải làm xuất hiện những vết nứt.

Cảm thấy lực lượng vẫn không đủ, Ti Mệnh lại tiếp tục thõ nạp một lượng linh khí nữa. Lần này hắn hấp thụ nhiều đến nỗi y phục bị thổi phồng lên, chiếc áo khoác lông vừa rồi mặc lên để làm ấm cơ thể, không ngờ lại bị phá nát bởi kinh lực từ trong nội thể bạo ra.

Lại một tiếng nổ kinh khủng tiếp tục vang lên. Tiếng động như vậy khiến cho cuộc chiến giữa dạ y nhân và Hầu Quân Lôu ngay lập tức bị đình chỉ lại. Sau một hồi đại chiến, cả hai trên người có không ít vết thương.

Nhưng Hầu Quân Lôu chỉ bị ngoài da, mà dạ y nhân thì hơi thở có vẻ tán loạn, dĩ nhiên cuộc chiến với Hầu Quân Lôu đã hơi quá sức với y.

Ngay lúc Hầu Quân Lôu cầm man khí Cát Nguyệt vỗ đến thì cánh cửa gỗ bị đánh nát thành mấy mảnh bay về phía hắn.

Hầu Quân Lôu định khinh thường, nhưng ngay lập tức hắn cảm giác được nguy cơ đằng sau cánh cửa vỡ nát này.

Trên mặt hăn xuất hiện một tia nghiêm trọng. Khí lực vận chuyển, chỉ thấy Cát Nguyệt rực lên màu đỏ rực bao phủ toàn thân thanh đao, rồi chém một cái. Những tường đã phá tan được khí thể kia, nhưng không ngờ Hầu Quân Lâu lại hết vang, vậy mà cả người rơi thẳng vào bức tường đá.

Ở trước ngực hăn, mảnh áo đã bị chấn thành từng mảnh, in giữa ngực là vết bầm hình năm đấm.

Khí lực vận chưa tiêu tan mà xâm nhập, tàn phá cơ thể. Không nhận được, Hầu Quân Lâu thổ ra một ngụm máu tươi, sắc mặt có chút hơi tái nhợt.

Dạ y nhân trong mắt tỏ ra kinh sợ, nhìn về phía bên trong gian phòng. Chỉ thấy bên trong, một gã thanh niên gương mặt trắng bệch, hơi thở hỗn loạn, rồi bỗng phun ra một ngụm máu tươi, ngã khụy một chân trên đất.

Sau khi dạ y nhân xuất hiện, nơi này bị vây bởi rất nhiều người. Thậm chí còn có một ít cao thủ Tây Cốt cảnh đang ẩn mình trong bóng tối để quan sát nữa. Nhưng tất cả sự việc xảy ra quá nhanh, từ lúc cánh cửa bị phá cho đến khi Hầu Quân Lâu trọng thương, tất cả chỉ diễn ra trong giây lát mà thôi.

Đến khi vỡ lở thì đã quá muộn.

Dạ y nhân nhìn thấy cơ hội đã xuất hiện. Ở đây mặc dù bị vây bởi rất nhiều lính tráng Phong Tuyết bộ lạc, nhưng hăn tự tin với thân thủ của mình, những người ở đây khó mà ngăn cản được.

Nhưng hăn chưa kịp làm gì thì ngay lập tức phát giác ra được một cớ uy áp khổng lồ.

“Tây Cốt cảnh? Không xong rồi!”

Dạ y nhân phát hiện thì đã quá muộn rồi. Chỉ thấy từ trong bóng tối, có ba bóng người như quỷ mị xuất hiện. Một trong số đó xuất hiện ngay bên cạnh Hầu Quân Lâu, cẩn thận đỡ hãn ngồi dậy, vừa nhét vào mồm một viên linh đan để giúp phục hồi phần nào vết thương.

Hai người còn lại, một người thì áp chế dạ y nhân, không có cho dạ y nhân bất kỳ một cơ hội nào. Còn người còn lại, chính là người suốt những ngày này duy trì lời đài Đại Đấu Trường – ông lão họ Cảnh.

Chỉ thấy gương mặt ông ta lộ ra sát khí, nhìn chăm chăm Ti Mệnh đang quỳ nửa gối trên đất với gương mặt thê lương.

- Dám dả thương Hầu Quân Lâu, hôm nay dù là ai cũng đừng hòng ngăn ta lấy cái mạng của ngươi. Và cả tên kia nữa, phạm là dính dáng đều tru sát toàn bộ.

Ông lão họ Cảnh đằng đằng sát khí, ánh mắt nhìn Ti Mệnh giống như người chết. Uy áp từ trên người ông ta tản ra, khóa chặt Ti Mệnh lại. Nhưng ông ta đã xem thường hãn rồi.

Dù hãn đang trọng thương nặng thật, nhưng về phương diện sử dụng uy áp phát ra từ linh thức này, ông ta hoàn toàn thua kém Ti Mệnh.

Chỉ thấy hãn chống tay lên đất, rồi chật vật đứng thẳng dậy. Ánh mắt của hãn tràn đầy tơ máu, đau đớn từ thân thể dường như không ảnh hưởng gì đến tâm trí. Duy trong đầu Ti Mệnh bây giờ chỉ còn sự giận dữ mà thôi.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 44: Khiếp Sợ

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 44: Khiếp sợ

Nếu như chỉ trừng phạt một mình hắc, hắc sẽ cắn răn chịu đựng. Nhưng nếu đụng chạm vào nghịch lân, cho dù có chết, hắc cũng thề phải kéo theo kẻ đó chết theo. Mà nghịch lân đó chính là những người thân thiết, là A Công, là Kha Thiên Lạc, Tang Tương, thậm chí là cả U Đô bộ lạc.

Hắc sinh ra không có cha, không có mẹ, không biết được quê hương mình ở đâu. Hắc chỉ biết hắc được A Công nuôi nấng từ nhỏ, lớn lên tại U Đô bộ lạc, còn Tang Tương và Kha Thiên Lạc là những người bạn chí thân, không kém gì ruột thịt.

Có thể hắc là một phế vật, là con sâu con kiến trong mắt người khác. Nhưng con sâu con kiến cũng biết phản kháng lại nếu có ai đó động vào nó.

Ti Mệnh quét nhìn dạ y nhân kia, không cần nghĩ cũng biết, người đó chính là Kha Thiên Lạc. Trong đôi mắt tràn đầy gân máu kia bỗng xuất hiện một tia ấm áp.

Lau đi vệt máu tươi đang đọng lại ở mép miệng, hắc đứng đối diện với ông lão họ Cảnh. Đối với ông lão này, Ti Mệnh cũng có chút nhận thức.

Nghe nói thực lực của ông ta rất mạnh, một trong số cao thủ đứng đầu Phong Tuyết bộ lạc.

Nhưng hắn lại không lộ ra một tia kinh sợ nào. Ngay cả dưới lực lượng uy áp khổng lồ, hắn vẫn không bị chịu hạn chế mà bước ra ngoài. Cơn gió lạnh lẽo thổi tung bay mái tóc đen, một vài phong tuyết lưu luyến dính lên người, như thể không muốn người thanh niên này cô độc một mình.

Vốn dĩ đối với tên tiểu bối này, ông lão họ Cảnh trong mắt chỉ có một sự khinh thường. Nhưng khi thấy uy áp của mình thế mà lại không áp chế được Ti Mệnh, nội tâm không khỏi ngạc nhiên.

Có điều cũng chỉ dừng lại ở mức ngạc nhiên mà thôi. Ngày đó tại Đại Đấu Trường, Ti Mệnh bộc phát một cỗ sức mạnh phi thường. Tuy chỉ trong chốc lát nhưng cũng đủ làm cho người ta khiếp sợ. Bây giờ hắn có thể phá vỡ được uy áp của mình cũng không làm cho ông ta kinh hãi.

Nhưng đó là bản thân ông ta nghĩ mà thôi. Còn lại, ai nấy đều hít vào một hơi sâu. Cảnh trưởng lão này là ai chứ? Là cường giả Tẩy Cốt cảnh, một trong những cường giả mạnh nhất Phong Tuyết bộ lạc. Ngay cả tộc trưởng Phong Tuyết bộ lạc – Hầu Lai Lâm khi bị uy áp của Cảnh trưởng lão áp chế cũng không có biểu hiện ung dung như Ti Mệnh được.

- Khá lắm, không nghĩ đến có thể chống lại uy áp của lão phu. Để lão phu xem tiểu tử ngươi chống đỡ được bao lâu.

Nói xong, Cảnh trưởng lão vận chuyển man lực, sau lưng ần ần xuất hiện ảo ảnh một đầu ngư thú. Đây chính là hình thái thức tỉnh man huyết sau khi trải qua quá trình tẩy cốt. Phong Tuyết bộ lạc thờ phụng Man thú Ngư Hùng, thế nên mới thức tỉnh ra man huyết có hình thái như thế này.

Ti Mệnh trong mắt xuất hiện vẻ hoảng loạn. Dù sao đây cũng là lần đầu tiên hắn chiến đấu với người khác. Mà đối thủ này lại là một cường giả

Tây Cốt cảnh đã thức tỉnh lực lượng man huyết nữa, tâm thần hẳn bây giờ căn như dây cung, quan sát mọi hành động cử chỉ của Cảnh trưởng lão.

Đồng thời hẳn hít một hơi sâu, tiếp tục thổ nạp thêm linh khí để bổ sung. Bỗng trong nháy mắt, một bóng đen xuất hiện ngay trước mặt, chính là Cảnh trưởng lão. Theo sau là ảo ảnh ngư thú, tuy không chân thật, nhưng vẫn đem đến cho người ta một cảm giác bị ảo bức.

Quyền nắm lại giống như chi trước cử Ngư Hùng, tràn đầy sức mạnh hung bạo, nện thẳng vào người Ti Mệnh. Tuy là lần đầu chiến đấu, nhưng tốc độ của Ti Mệnh lại không hề chậm chút nào.

Hai tay hẳn giơ lên phía trước, múa thành một vòng tròn, đồng thời triển linh khí trong thân thể ra ngoài, tạo thành một vòng xoáy đồ án.

Một tiếng nổ vang chấn động xung quanh, cuồng phong bay tán loạn. Trong sát na, tất cả mọi người đều bị kinh phong ép phải tránh về phía sau.

Ngay cả hai vị trưởng tu vi Tây Cốt cảnh cũng không thể chịu nổi áp lực của kinh phong, vừa lùi lại, vừa phải bảo hộ cho tộc nhân.

Kha Thiên Lạc nhân cơ hội kinh phong áp tới, thuận theo thế nó mà thoát khỏi sự khống chế của gã trưởng lão bắt giữ mình. Sau khi ổn định thì đưa mắt nhìn lại, sự lo lắng không thể nào giấu kín nổi.

Chỉ thấy ở khi trung tâm gió tuyết thổi tung bay, tầm nhìn bị che mờ nên không nhìn rõ được những gì diễn ra bên trong.

Mặc dù vậy, âm thanh giao chiến kịch liệt vẫn truyền ra ngoài. Một lần nữa, người ta phải cảm thấy khiếp hãi với người mà bọn họ xem là phế nhân.

Hầu Quân Lâu đứng cạnh trưởng bối mình, trong lòng dấy lên một nỗi khiếp đảm. Một Tang Tương thức tỉnh Tiên Thiên Hỏa Thần Thể, một Kha

Thiên Lạc tiến bộ một cách vượt bậc có thể gần như tay đôi được với y, bây giờ lại xuất hiện thêm một kẻ còn lợi hại hơn nữa.

Mà kẻ này còn chưa hề mở ra Thiên Khải nữa. Không thể không ngờ đến, một tiểu bộ lạc như U Đô tại sao lại xuất hiện nhiều quái vật đến như thế cơ chứ.

Ngoài sáng là như vậy, ẩn nấp trong bóng tối cũng là những người có thực lực cao cường. Ti Mệnh quyết chiến Cảnh trưởng lão gần như ngay lập tức hấp dẫn sự chú ý của bọn họ. Nếu không phải vì trận chiến kia đang kịch liệt, đám người này chắc chắn đã bị phát hiện.

Một trong những kẻ này hô hấp dồn dập, bỗng hỏi:

- Chúng ta... rốt cuộc có nên hiện thân không?

Vừa nói, gã ta vừa nhìn người ở trước mặt mình. Xem thần thái của gã ta, người phía trước kia dường như chính là người dẫn đầu đám hắc y nhân này. Bởi vì che kín khuôn mặt nên không nhìn ra được biểu tình, nhưng thông qua ánh mắt, gã có thể cảm nhận được một tia phức tạp.

- Sự việc đã đi quá xa dự liệu, tên thanh niên kia lại có thể mạnh đến không ngờ. Nếu tên này có thể cùng chúng ta...

Bỗng y phát ra một tiếng thở dài, rồi khóe mắt lóe qua một tia sắc bén.

- Một thiên tài Tiên Thiên Hóa Thần Thể đã khiến chúng ta đau đầu rồi. Nếu thêm kẻ này nữa, địa vị của thiếu chủ sẽ bị ảnh hưởng.

- Vậy chúng ta nên làm gì?

- Cuộc chiến này thế nào cũng hấp dẫn đám cao tầng Phong Tuyết bộ lạc đến. Vậy nên các người nhìn theo ám hiệu của ta...

- Tuân lệnh.

Giọng nói của gã ta vô cùng lạnh lẽo, cứ như đang có ý định giết người vậy. Mà người hấn đang nhắm đến, đó chính là Ti Mệnh.

Quay trở lại với đại chiến giữa Cảnh trưởng lão và Ti Mệnh.

Ban đầu Ti Mệnh tỏ ra khá chật vật, nhiều lần bị Cảnh trưởng lão đả thương. Cũng may là phản xạ khá nhanh, vậy nên những vết thương kia căn bản không tạo ra quá nhiều thương tổn. Mà dưới áp lực uy hiếp tính mạng, thân thủ vậy mà tiến bộ một cách thần sầu.

Dần dần những ưu thế đã bị thu hẹp lại. Cảnh trưởng lão muốn khiến Ti Mệnh bị thương cực kỳ khó khăn. Tuy vậy, ông ta vẫn giữ thế thượng phong, ép bức Ti Mệnh phải lùi lại.

Nhìn bộ dạng ông ta điên cuồng, nhưng thực ra trong lòng ngày càng thêm khiếp sợ.

Sở dĩ khiếp sợ chính là vì Ti Mệnh lại có thể đủ sức để đánh với ông ta một trận. Làm được chuyện này, dù là tại Phong Tuyết bộ lạc cũng không có được bao nhiêu người, nếu không muốn nói đến là số lượng chỉ đếm được trên một bàn tay.

Lại xuất ra trảo, muốn vồ tới ngực Ti Mệnh, nhưng ngay thời điểm trí mạng đó thì bàn tay của Ti Mệnh nghênh ra chặn lại, một cỗ khí lực truyền vào tay Cảnh trưởng lão, khiến cho cả cánh tay ông ta run lên.

Bỗng trong đầu Cảnh trưởng lão xuất hiện một nguy cơ uy hiếp đến sinh mệnh. Đã rất lâu rồi ông ta chưa từng có cảm giác này. Không ngờ ngày hôm nay lại xuất hiện tại một gã thanh niên chỉ mới mười lăm mười sáu tuổi chưa hiểu sự đời.

Cánh tay trái của Ti Mệnh biến hóa không lường, nhân lúc Cảnh trưởng lão khựng lại đúng một giây, hấn liền lui lại một bước, cả cánh tay

trái cong lại, giống như một con rắn nhún lúc con mồi sơ xuất mà tung ra một nhát cắn.

Nơi cánh tay nhắm vào đó chính là chỗ yết hầu. Là người đọc rất nhiều y thư, hơn ai hết, Ti Mệnh hiểu rõ được những điểm yếu trên cơ thể con người.

Người man tộc tuy luyện thể vô cùng cứng rắn, nhưng vẫn chưa đến trình độ bất diệt kim thân. Yết hầu là một trong những điểm yếu chưa theo kịp độ cứng rắn của cơ thể. Nếu là ngày thường, Ti Mệnh có lẽ dùng hết sức cũng không khiến cho Cảnh trưởng lão cảm thấy đau đớn gì. Nhưng bây giờ thì khác, hẳn có thể điều khiển lực lượng linh khí, biến nó thành sức mạnh đủ để gây tổn thương cho cả một cường giả Tây Cốt cảnh.

Cảnh trưởng lão hoảng sợ, vội nghiêng đầu tránh qua một bên. Chỉ cảm thấy có một thanh kiếm vừa mới đâm xuyên qua vậy. Ti Mệnh một chiêu không thể đắc thủ, nhân cơ hội dùng chân đạp lên người Cảnh trưởng lão để lui ngược về phía sau, ổn định lại linh khí trong thân thể.

Cảnh trưởng lão cũng đồng thời hất ngược lại, sau một hồi mới điều chỉnh lại tâm thần. Ông ta đưa tay sờ vào bên phải cổ, một cảm giác nóng rát chột nhói lên. Hai mắt nhìn mấy đầu ngón tay, nơi đó có lưu lại một vài vết máu.

Rồi sau đó ông ta lại nhìn Ti Mệnh đối diện đang thở hổn hển sau khi trải qua một trận đại chiến kia. Gương mặt ông ta trở nên âm trầm, như thể đang đối diện với đại địch của mình.

- Tiểu tạp chủng, người rất khá. Nhưng bằng nhiều đó thực lực, người dù mọc cánh cũng không thoát khỏi Phong Tuyết bộ lạc được. Sư huynh ta, đồng thời cũng là Man công Phong Tuyết bộ lạc, chỉ cần sư huynh xuất hiện, mọi cố gắng của người đều trở thành vô nghĩa cả.

Hai hàng chân mày của Ti Mệnh nhiều lại, nhưng không trả lời, trong đầu chỉ đang suy nghĩ ẩn ý bên trong.

Thấy Ti Mệnh không nói gì, Cảnh trưởng lão lại tiếp tục:

- Người nào loạn Phong Tuyết bộ lạc, không chỉ mình người mang tội danh, mà ngay cả U Đô bộ lạc cũng chịu cùng tội với người.

Nhắc đến hai chữ bộ lạc, sắc mặt Ti Mệnh trở nên khó coi. Mà dường như đây mới chính là mục đích của Cảnh trưởng lão, khoe miệng ông ta nhếch lên nụ cười, nói tiếp:

- Nhìn người như vậy, có lẽ U Đô bộ lạc chiếm vị trí rất quan trọng. Ta cũng không muốn nhìn thấy cảnh U Đô bộ lạc chịu nộ hỏa của Phong Tuyết bộ lạc chúng ta, dù sao thì giữa hai bộ lạc có chút ít thâm tình. Nếu người chịu nghe theo sắp xếp của ta, không chỉ bộ lạc người bình yên vô sự, mà ngay cả người cũng một bước lên trời.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 45: Bỏ Trốn

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 45: Bỏ trốn

Cảnh trưởng lão ra sức dụ hoặc, tuy nói ngoài mặt hắn vẫn biểu hiện như thường, nhưng thực ra thì hắn đang động tâm. Cảnh trưởng lão nói đều trúng vào tâm của Ti Mệnh cả, đối với hắn, bộ lạc rất quan trọng, bởi đó là nơi hắn lớn lên.

Nếu như đúng với những gì mà Cảnh trưởng lão nói, làm theo lời ông ta thì có thể thoát được một kiếp cho bộ lạc. Còn về bản thân ra sao thì hắn cũng chẳng quan tâm đến. Nhưng đến bây giờ hắn vẫn còn hơi do dự một điều, đó chính là cuộc chiến nơi đây kinh động đến như vậy, tại sao thượng man Mạnh Hạ vẫn chưa xuất hiện. Ngay cả A Công, từ ngày hôm đó cho đến nay vẫn chưa hề trở lại gặp hắn.

Hắn không khỏi cau mày suy nghĩ, bỗng nhiên ầm một tiếng, mấy cánh cửa gỗ đột nhiên bị phá khiến cho gió tuyết lạnh lẽo thổi vào. Cùng với đó là ba bóng người xuất hiện, y phục nhìn khá giống với trang phục của Kha Thiên Lạc.

Bọn họ ngay lập tức cắt ngang câu nói của Cảnh trưởng lão, một trong số đó cười lạnh, quát:

- Đừng tin lời của lão, người mà nghe theo thì chỉ có con đường chết.

Bởi vì đang quá tập trung lên Ti Mệnh, thế nên Cảnh trưởng lão không phát giác được sự xuất hiện của mấy người áo đen này. Lại nói, một tộc nhân nho nhỏ của U Đô bộ lạc, thậm chí theo những gì điều tra của ám tử được Phong Tuyết bộ lạc cử đến U Đô bộ lạc để điều tra thì Ti Mệnh chỉ là một kẻ bình thường như bao tộc nhân khác, thế nào bây giờ lại lôi ra mấy kẻ muốn bảo vệ hãn thế này.

Nhưng thân là một lão quái sống gần trăm tuổi rồi, ngay lập tức Cảnh trưởng lão đoán ra được thân phận của mấy người áo đen này. Chỉ là bởi vì thân phận của đối phương, Cảnh trưởng lão chỉ đành nuốt lại mấy câu của mình.

- Các người định làm gì?

Cố kỵ thân phận của đối phương là một chuyện, nhưng nếu đối phương cố ý che giấu thân phận dĩ nhiên là có lý do nào đó. Mà trước khi đến đây, thượng man Mạnh Hạ đã căn dặn kỹ phải lấy cho được bí mật trên người kẻ này. Vậy nên ban đầu dùng sức mạnh để đè ép khiến cho Ti Mệnh sợ hãi nói ra bí mật đó, chỉ là không ngờ Ti Mệnh khó chơi hơn những gì Cảnh trưởng lão tưởng. Cuối cùng mới sử dụng phương pháp khuyên nhủ.

Chỉ là người tính không bằng trời tính, giữa chừng lại lọt ra mấy người này ngăn cản lão.

- Làm gì? Dĩ nhiên là muốn mang tiểu tử này đi.

Gã đàn ông đứng gần Ti Mệnh cười lạnh một tiếng.

- Hừ, nếu các người đủ bản lĩnh thì cứ việc. Còn không thì rút khỏi đây cho lão phu.

Nói rồi, Cảnh trường lão vận chuyển man lực, ảo ảnh ngưu thú một lần nữa ngưng tụ ra, xông thẳng về phía trước, khí thế tựa như vũ bão.

Người đàn ông kia dĩ nhiên biết được thực lực của Cảnh trường lão mạnh mẽ như thế nào, bèn quát lớn ra lệnh.

- Hai người các người ngăn cản lão ta lại. Ta đưa tiểu tử này đi, chúng ta gặp nhau ở chỗ đã hẹn.

Hai gã áo đen kia gật đầu, sau đó đồng thời tiến lên ngăn cản Cảnh trường lão. Hai gã này mặc dù có tu vi Tẩy Cốt cảnh, chỉ là vẫn chưa thể hoàn toàn kích hoạt huyết mạch, không triển khai được huyết mạch man thú, vậy nên sớm muộn gì cũng bị Cảnh trường lão áp đảo. Tuy nhiên, mục đích của hai người này chỉ là kéo dài thời gian mà thôi.

- Tiểu tử, đi theo ta, người sẽ an toàn.

Từ lúc người mặc người áo đen này xuất hiện, chung quy nội tâm của Ti Mệnh xuất hiện một cảm giác bất an. Khi người đàn ông này tới gần và ra đề nghị, hắn liền lùi lại một bước, thủ thế cảnh giác đối phương.

Mắt thấy Ti Mệnh lộ cảnh giác với mình, cũng là người lịch duyệt, gã đàn ông này liền hiểu ra ý tứ.

- Người an tâm, bộ lạc của người tuyệt đối sẽ an toàn. Ta lấy tính mạng ra đảm bảo cho việc này. Còn việc của người bây giờ là đi theo ta đến nơi an toàn.

Cũng chẳng quan tâm đến Ti Mệnh có chịu hay không, gã ta liền nắm lấy cổ áo của Ti Mệnh. Nếu như Ti Mệnh muốn phản kháng thì rất dễ dàng thoát khỏi, tuy nhiên đối phương đã hứa đảm bảo an toàn cho bộ lạc, mặc dù không đáng tin, nhưng tạm thời chỉ có thể đi theo đối phương tạm thời thoát khỏi nơi này.

Cả hai phá vỡ nóc nhà, phóng người bay lên trên.

Hai người bọn họ trên không trung ngay lập tức hấp dẫn sự chú ý của tộc nhân Phong Tuyết bộ lạc đang bao vây xung quanh. Phần lớn những người đó đều là đệ tử Dẫn Huyết cảnh, cao nhất chỉ mới đạt đến tầng thứ sáu mà thôi, còn những cao thủ khác thì đã bị mấy người áo đen ngăn cản, vậy nên chẳng có ai có thể ngăn cản được gã áo đen và Ti Mệnh cả.

Ti Mệnh nhanh chóng chú ý đến người áo đen đầu tiên xuất hiện, đó là Kha Thiên Lạc. Ti Mệnh liền nói với gã đàn ông:

- Người phải đảm bảo an toàn cho người đó.

Gã đàn ông gật đầu, đáp:

- Không thành vấn đề.

Sau đó, hắn ta huýt sáo một tiếng, từ trong bóng tối lạnh lẽo, bỗng có tiếng xào xạc, nghe như âm thanh tiếng gió gào thét. Một tiếng kêu chói tai kinh ngâm, kèm theo đó là một con vật hình thù kỳ lạ. Đó là một con rắn màu đen bóng, dài chừng năm thước, đôi mắt hoang dã màu vàng rực như hai ngọn đuốc giữa trời đêm, nó há cái miệng đỏ như chậu máu chứa đầy những cái răng nanh nhọn hoắt, kêu lên một tiếng thất thanh.

Đặc biệt một điều nữa là ở phần lưng của con rắn này có ba đôi cánh thịt, giúp nó có thể bay lượn giữa không trung.

- Lục Dực Quỷ Mãng.

Người đàn ông kéo theo Ti Mệnh nhảy lên, Lục Dực Quỷ Mãng như có linh tính, lập tức cuối đầu xuống để cho hai người bọn họ đáp xuống.

- Đi!

Gã ta lớn tiếng hô, thúc giục Lục Dực Quỷ Mãng. Nó vỗ mạnh sáu đôi cánh thịt của mình, chỉ một cái vẫy cánh liền khiến cho cuồng phong tán loạn, ngay cả mấy cuộc chiến kia cũng bị cuồng phong đột ngột mà phải dừng lại.

Mấy người áo đen kia sớm đã có kế hoạch, thế nên nhân lúc Phong Tuyết bộ lạc hỗn loạn liền nhân cơ hội bỏ chạy. Trước đó gã đàn ông đi cùng với Ti Mệnh ra hiệu, thế nên những người này không quên kéo theo Kha Thiên Lạc đi cùng.

Ở bên trong tòa nhà, một tiếng nổ vang vọng, hai bóng người áo đen xông ra ngoài, rồi cũng nường theo lực lượng phản hồi mà bỏ chạy.

Từ trong đồng đồ nát, Cảnh trưởng lão giận dữ phóng ra ngoài. Ánh mắt phần nộ nhìn theo những người áo đen đang khuất dần trong bóng tối.

Hai cường giả Tây Cốt cảnh vùng với Hầu Quân Lâu đang bị trọng thương nhẹ tiến đến gần Cảnh trưởng lão, một trong số đó hỏi.

- Có nên đuổi theo không?

Cảnh trưởng lão sắc mặt âm trầm, khẽ lắc đầu, trả lời.

- Đuổi theo cũng vô dụng.

Liếc nhìn Hầu Quân Lâu sắc mặt có chút hơi nhợt nhạt, quan tâm nói.

- Người trở về dưỡng thương, nếu không sẽ ảnh hưởng đến căn cơ sau này. Còn hai người các người theo ta đến gặp A Công. Chuyện lần này lớn đến vậy mà A Công không xuất hiện, chắc chắn có gì đó không ổn.

Nghe Cảnh trưởng lão nói vậy, Hầu Quân Lâu và hai trưởng lão còn lại bỗng biến sắc. Không dám chậm trễ, cả bốn người nhanh chóng hướng về phía điện thờ mà đi với tốc độ nhanh chóng. Trong sự ngơ ngác của đám

dị sĩ Phong Tuyết bộ lạc, trong màn đêm u tối lạnh lẽo này, tất cả dần dần biến mất, chỉ còn lại đó một đồng đồ nát với những tiếng rên rỉ.

Ở một nơi mà tuyệt không một người nào để ý, có hai bóng người đứng trên một tảng cây lớn, ở vị trí này có thể quan sát được tất cả mọi việc đang diễn ra bên dưới.

Người đàn ông cao lớn gương mặt không lộ rõ buồn vui, đôi mắt lấp lánh nhìn phương hướng Lục Dực Quỷ Mãng bay đi, sau đó nói:

- Mọi chuyện đã xong, tính mạng của hãn đã đảm bảo. Chỉ là sau này, người và hãn khó mà có cơ hội gặp lại.

Gã đàn ông này dĩ nhiên chính là Địch Vũ Hàn, người đứng đằng sau vụ cướp người từ trong hang ổ của Phong Tuyết bộ lạc.

Còn nhân vật đứng bên cạnh y, nàng là Tang Tương. Bởi vì trời rất tối, vậy nên không nhìn ra được sắc mặt của nàng. Chỉ là từ đôi mắt hiện lên một vẻ lo lắng, bất an, và kèm theo cả sự bi thương nữa.

Nàng chính là người đưa ra yêu cầu khiến cho Địch Vũ Hàn phải ra tay cứu Ti Mệnh. Những gì có thể, nàng cũng đã làm rồi, có lẽ tính mạng của Ti Mệnh sẽ an toàn. Chỉ là, đúng như Địch Vũ Hàn nói, nàng và hãn sau này khó mà có thể gặp lại.

Sau khi đại điển kết thúc, nàng phải đi theo Địch Vũ Hàn đến Mông Đan bộ lạc để luyện tập; còn Ti Mệnh, hãn không thể trở về bộ lạc được nữa. Bởi trở về từ bộ lạc, chờ đợi hãn chính là cái chết. Từ nay về sau, Ti Mệnh sẽ tha hương cầu thực, tự bước đi bằng chính đôi chân của mình rồi.

Bất giác, một tiếng gió lạnh lẽo thổi qua, những sợi tóc đen mượt bay phấp phới trong gió, một tiếng thở dài chẳng biết của ai truyền đến, mang theo nỗi buồn man mác.

- Đi thôi, ở đây không còn việc của chúng ta nữa.

Địch Vũ Hàn có lẽ cảm nhận được tâm trạng của Tang Tương, hẩn lắc lắc đầu, sau đó nhẹ nhàng an ủi vài câu rồi cả hai dần biến mất trong đêm bão tuyết này.

***** Quyển 1: Ti Mệnh ***** Ảnh Nguyệt sơn trang

Gió vẫn gào thét ngoài kia, nhưng trong gian phòng đá mập mờ ánh lửa hồng này, có hai bóng người vẫn an nhiên ngồi đối diện nhau, chính giữa bọn họ là một bàn cờ trắng đen.

Hai người này, một là thượng man Mạnh Hạ, người còn lại dĩ nhiên là A Công. Âm thanh chấn động bên ngoài, tuy rất xa nơi này, nhưng bằng vào thính lực của một cường giả Tây Cốt cảnh sắp đến hậu kỳ như thượng man Mạnh Hạ vẫn có thể cảm nhận được chút ít.

Đặc biệt nhất là tiếng gầm hoang dã kia, đó là một đầu hoang thú rất mạnh. Nhưng bởi vì ở đây có một người khiến cho lão không thể rời khỏi được, đó chính là A Công. Sắc mặt của A Công rất bình thản, không buồn không vui, không đoán ra được, làm cho người ta rơi vào một màn sương dày đặc. Trái ngược lại, thượng man Mạnh Hạ ngoài mặt thì vẫn như thường, tuy nhiên trong lòng thì lại như lửa đốt. Nếu không phải cố kỵ, có lẽ ông ta đã chưởng cho A Công một quyền nằm đo đất rồi.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 46: Một Vấn Đề, Chẳng Biết Bao Giờ...

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 46: Một vấn đề, chẳng biết bao giờ...

Ông ta mặc dù đã cử Cảnh trưởng lão và hai vị trưởng lão khác trong bộ lạc đi đến chỗ Ti Mệnh âm thầm thủ hộ, không để bất cứ việc ngoài ý muốn gì xảy ra. Thế nhưng không hiểu sao trong lòng lại không yên, cứ thấp thỏm lo âu. Bởi vì lúc Ti Mệnh đột nhiên biến mạnh tại Đại Đấu Trường, thượng man Mạnh Hạ đã để ý ánh nhìn Địch Vũ Hàn. Đó là ánh mắt hứng thú ẩn chứa một tia tham lam.

Lại nghĩ đến Đạo Thần Điển thần bí kia, thượng man Mạnh Hạ một mực khẳng định, việc Ti Mệnh biến mạnh chính là dựa vào nó. Vậy nên bằng mọi giá ông ta phải moi ra bí mật đó cho bằng được.

Thượng man Mạnh Hạ quyết định đích thân đến gặp Ti Mệnh để điều tra, nhưng chưa kịp rời khỏi thì A Công xuất hiện.

Đối với A Công, dù tu vi của thượng man Mạnh Hạ cao hơn một bậc, nhưng thủy chung trong nội tâm vẫn cực kỳ úy kỵ. Trong đầu ông ta luôn nhớ đến gần trăm năm trước, khi cả hai còn là những đệ tử tầm thường tại bộ lạc, A Công một thân một mình đánh bại tất cả các đệ tử khác, thậm chí cả đệ tử cao hơn tận hai giai cũng không phải là đối thủ.

Lẽ ra, cái chức vị thượng man chính là của A Công mới đúng. Nhưng ngày đó, A Công đã khước từ đề nghị này, rồi sau đó lặng lẽ rời khỏi Phong Tuyết bộ lạc, đi chu du khắp bốn phương, bật vô âm tín.

Cho đến bốn mươi năm sau, A Công trở về, mang theo một đứa nhỏ còn đỏ hỏn trong sự ngạc nhiên của tất cả mọi người. Đứa nhỏ đó chính là Ti Mệnh.

Không ít người hoài nghi thân phận của đứa nhỏ, một vài người đến hỏi thăm, nhưng thủy chung vẫn chẳng thể điều tra được thân phận của đứa nhỏ này rốt cuộc là gì.

Dần dần đứa nhỏ này lớn lên, lại không có gì đặc biệt ở nó, dần dần việc này đã rơi vào quên lãng.

Đứa nhỏ đó hôm nay đã xuất hiện, mà xuất hiện trong sự chấn kinh của tất cả mọi người. Thượng man Mạnh Hạ muốn biết tất cả bí mật trên người Ti Mệnh, nhưng đã bị ngăn chặn lại bởi A Công. Có A Công ở đây, cho dù hiếu kỳ đến đâu đi nữa, ông ta cũng không dám vọng động.

Bỗng bên ngoài có tiếng bước chân truyền đến, theo tiếng động thì dường như có vài ba người.

- Cảnh Triệt tham kiến A Công.

Thượng man Mạnh Hạ linh thức phóng ra ngoài. Chỉ thấy ở bên ngoài có bốn người đang đứng, dẫn đầu là Cảnh trưởng lão và Phong Tuyết bộ lạc tộc trưởng Hầu Lai Lâm, đứng hai bên là hai vị trưởng lão đã cùng với Cảnh trưởng lão theo lệnh của thượng man Mạnh Hạ đến trông coi Ti Mệnh.

Chỉ thấy hai hàng chân mày tựa hai lưỡi đao của thượng man Mạnh Hạ chột nhứ lại, cái cảm giác bất an trong lòng ngày càng hiện hữu rõ hơn.

Ánh mắt âm trầm quét nhìn A Công một lần nữa, chỉ thấy A Công vẫn im lặng thản nhiên ngồi một chỗ.

Thượng man Mạnh Hạ hừ lạnh một cái, rồi sau đó chậm rãi truyền lệnh:

- Các người vào đi.

Bốn người ở ngoài nhận lệnh tiến vào, trong mắt bọn họ thoáng qua một vẻ ngạc nhiên, bởi vì không ngờ A Công lại đang ngồi cùng với thượng man Mạnh Hạ.

Đặc biệt là Cảnh trưởng lão, sau vụ việc Ti Mệnh, trong mắt ông ta liền hiện ra vẻ bất thiện.

Cảnh trưởng lão định lộ hàn mang, định chất vấn A Công thì bỗng A Công ngẩng đầu lên, trên gương mặt già nua xuất hiện nụ cười nhạt, nhìn thượng man Mạnh Hạ, nói:

- Thượng man có việc, vậy Dịch Ân không dám làm phiền nữa. Ván cờ này, hôm sau lại tiếp tục.

Nói rồi, không đợi sự đồng ý của thượng man Mạnh Hạ, A Công đứng dậy, ôm quyền hành lễ rồi xoay người đi ra ngoài. Khi lướt qua người Cảnh trưởng lão, A Công hơi liếc nhìn, không hiểu sao giây phút ấy, Cảnh trưởng lão thân thể trở nên lạnh lẽo, tựa như bản thân vừa mới bị ném vào địa ngục hàn băng.

Khi A Công bóng lưng khuất hoàn toàn, Cảnh trưởng lão mới thở ra một hơi nhẹ nhõm. “Người này thật đáng sợ.”

Nhiều lần Cảnh trưởng lão đã nghe qua sự lợi hại của A Công qua lời thượng man Mạnh Hạ, nhưng lão cho rằng thượng man phóng đại quá lời. Lão có không ít lần đối diện với A Công, thậm chí không ít lần còn buông

linh thức để dò xét, tuy nhiên cuối cùng không thu hoạch được gì, cho rằng A Công không lợi hại như những gì lão biết.

Nhưng hôm nay, chỉ một cái liếc nhìn thôi cũng đủ khiến lão khiếp đảm, cảm giác như vừa mới đi qua quỷ môn quan.

Đúng lúc này thì thượng man Mạnh Hạ lên tiếng:

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Khi A Công rời đi, thượng man Mạnh Hạ mới bộc lộ gương mặt thật sự của mình. Đó là tức giận, kèm theo nghi hoặc không nói nên lời. Giống như là lần đầu tiên nhìn thấy biểu cảm kỳ lạ này, ai nấy đều rung mình sợ hãi.

Ngày hôm nay đối với Cảnh trưởng lão và ba người còn lại đúng là xảy ra quá nhiều chuyện bất ngờ. Vì sợ thượng man nổi giận, Cảnh trưởng lão lập tức kể ra toàn bộ sự việc, từ lúc Ti Mệnh đột nhiên biến mạnh cho đến lúc đám hắc y nhân kia xuất hiện cướp người.

Thượng man Mạnh Hạ thủy chung ngồi nghe, gương mặt lúc này âm trầm đến đáng sợ. Rồi không hiểu sao, đôi mắt sáng rực nhìn hướng A Công rời đi, tự nói “Dịch Ân, rốt cuộc người đang muốn làm gì?”

***** Quyển 1: Ti Mệnh ***** Ảnh Nguyệt sơn trang

Gió đêm điều hiu và lạnh lẽo, mang theo những bông tuyết trắng từ trên thiên không phủ khắp mảnh đất này.

Một bóng người áo đen cô độc chậm rãi bước đi, như thể hòa nhập cùng với khung cảnh nơi đây. Người áo bào đen này dĩ nhiên chính là A Công sau khi rời khỏi điện thờ.

Bồng A Công khựng người lại, gương mặt không phải thản nhiên như lúc đối diện với thượng man Mạnh Hạ, cũng không mạnh mẽ tràn đầy sự uy hiếp như khi nhìn vào mắt Cảnh trưởng lão. Động lại trên gương mặt ông chỉ còn đó là nét tang thương của năm tháng bể dâu.

Tiếng thở dài ai oán chẳng biết từ đâu truyền đến, theo gió cuốn qua người A Công rồi bay về phương xa, như thể đang chạy theo một người thân quen nào đó.

- Một vấn đề, chẳng biết bao giờ mới giải đáp. Có lẽ... sẽ rất lâu đây.

Âm thanh tang thương kèm theo một tia phiến muộn vang lên trong đêm hoang vắng, chỉ có tiếng gió làm bầu bạn. Gió rét lạnh lẽo, nhưng A Công vẫn đứng lặng người nơi đó, ngẩn đầu nhìn lên bầu trời đêm, chỉ là trong đôi mắt như đang nhìn thấu cả khoảng không mênh mông tinh không, như thể đang oán trách một kẻ nào đó.

***** Quyển 1: Ti Mệnh ***** Ảnh Nguyệt sơn trang

Một đêm có quá nhiều chuyện diễn ra khiến cho lòng người hỗn loạn. Trận chiến tại nơi giam giữ Ti Mệnh tuy cách khá xa vị trí của các bộ lạc khác, thế nhưng nó diễn ra khá quyết liệt, lại có âm thanh gầm thét dữ dội của hoang thú, càng khiến cho người ta thêm tò mò.

Tuy nhiên, đây lại là địa bàn của Phong Tuyết bộ lạc. Trừ ban ngày không hạn chế sự tự do ra, ban đêm bọn họ mặc nhiên chỉ ở yên một chỗ, không có sự cho phép thì không được tiến vào trong nội thành. Nếu làm trái, không chỉ bản thân bị trừng phạt mà ngay cả bộ lạc cũng bị liên lụy.

Vậy nên dù hiếu kỳ đến đâu, chẳng có người nào dám tiến ra quan sát cả.

Có một lúc, bọn họ nhìn ra thấy một sinh vật khổng lồ với ba đôi cánh thịt dang rộng bay trên bầu trời, khí thế trên người nó khiến cho người ta

kinh sợ.

Khí tức này trùng hợp với âm thanh truyền ra từ trong nội thành. Ai nấy đều suy đoán, con thú này chắc chắn liên quan đến sự náo loạn kia. Cũng không biết là thế lực nào mà có thể điều khiển được hoang thú mạnh bậc này.

Con vật này chính là Lục Dực Quỷ Mãng, ngòi trên đầu nó gồm có Ti Mệnh, Kha Thiên Lạc cùng với mấy người áo đen khác.

Bay ra khỏi địa phương Phong Tuyết bộ lạc, bọn họ dừng chân tại một ngọn núi khá hoang vắng. Sau khi bước xuống khỏi lưng con rắn, đôi mắt hoang dã sáng rực như ngọn đuốc kia quét nhìn qua một lần, rồi sau đó lại vỗ cánh bay đi.

Người đàn ông áo đen dẫn đầu đám hắc y nhân này khom người hành lễ với Lục Dực Quỷ Mang, thái độ cực kỳ cung kính chào tạm biệt nó.

Sau đó ánh mắt rơi vào Kha Thiên Lạc, nói:

- Người chính là Kha Thiên Lạc?

Kha Thiên Lạc nội tâm kinh ngạc, nhưng rốt cuộc vẫn giữ được sự bình. Hắn tháo miếng vải che gương mặt xuống, rồi sau đó mới kính lễ:

- Tại hạ Kha Thiên Lạc, đa tạ các vị tiền bối đã trợ giúp chúng ta.

Đối với mấy người này, Kha Thiên Lạc mơ hồ đã đoán ra được thân phận. Chỉ là bản thân địa vị thấp kém, vậy nên chỉ có thể tỏ thái độ cung kính mà thôi.

Chỉ thấy người đàn ông trung niên gật đầu, nói tiếp:

- Thực lực người không tồi, rất có thể sau này sẽ được Dịch Vũ Hàn chú ý đến. Giờ người trở về đi, không cần phải lo bị lộ, chúng ta đã sắp xếp

cả rồi.

Lời y nói cũng chỉ là qua loa mà thôi, còn vài canh giờ nữa là trời sáng, mà chuyện y sắp là tuyệt không thể để Kha Thiên Lạc biết được. Thế nên mới ngay lập tức muốn đuổi Kha Thiên Lạc đi.

- Người dẫn theo hân trở về Phong Tuyết bộ lạc. Hành động cẩn thận, tuyệt đối không để lộ sơ hở khiến cho Phong Tuyết bộ lạc vọng động.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 47: Hành Trình Một Mình

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 47: Hành trình một mình

Kha Thiên Lạc gương mặt biến đổi, trong lòng dâng lên một cảm giác bất an. Thực sự mà nói, hắn muốn ở lại để chính mắt nhìn thấy Ti Mệnh an toàn rời khỏi đây. Và lại, đối với mấy người này, không hiểu sao trong nội tâm lại sinh ra cảm giác bất thiện, dù rằng bọn họ đã giúp đỡ cả hai.

- Không nghe ta nói sao?

Người đàn ông áo đen chân mày nhíu lại, từ đôi mắt sáng lên một tia khó chịu. Càng như vậy, Kha Thiên Lạc càng không muốn để Ti Mệnh ở lại một mình với đám người này.

- Ta muốn tự mình tiễn cậu ấy rời khỏi đây.

Trước sức ép của người đàn ông, Kha Thiên Lạc không chút tỏ ra yếu kém.

Chỉ thấy gã đàn ông áo đen hừ lạnh một tiếng, xem như hết kiên nhẫn với Kha Thiên Lạc thì đúng lúc này, không chỉ gã ta mà ngay cả những người khác cũng cảm thấy rét lạnh.

Cảm giác rét lạnh này không phải được tạo thành bởi khí lạnh trong không gian. Bọn chúng dù sao cũng là những dị sĩ đã đột phá đến Tẩy Cốt cảnh, khí lạnh bên ngoài căn bản không thể khiến cho bọn chúng bị cảm nhiễm được.

Cái lạnh này chính là lạnh lẽo từ tận linh hồn, là một cảm giác nguy hiểm, up hiếp đến tính mạng. Bọn chúng cả kinh, xoay người lại thì bất thành linh ở đằng sau xuất hiện một ông lão áo bào đen.

Ông ta xuất hiện giống như u linh, như thể đã hòa nhập vào thiên địa vậy.

- A Công.

Kha Thiên Lạc và Ti Mệnh nhìn thấy ông lão quen thuộc ấy thì đồng thời thốt lên. Cả hai lập tức chạy đến cạnh A Công, giống như hai đứa cháu nhỏ trông thấy người ông hiền từ của mình. A Công nhẹ nhàng xoa đầu hai đứa bọn họ, gương mặt lộ vẻ hiền từ.

Giọng nói trầm ấm chứa chan sự quan tâm:

- An toàn là tốt rồi.

Trấn hai Ti Mệnh và Kha Thiên Lạc, sau đó đẩy hai đứa bọn họ về phía sau. Ti Mệnh từ nhỏ đã luôn được A Công che chở, quan tâm, bảo vệ hết mực. Bất cứ lúc nào nhìn thấy cái bóng lưng dù già nua này, nhưng trong lòng hẳn luôn có cảm giác, dù cho ông trời có sập xuống thì vẫn có A Công chống đỡ. Còn Kha Thiên Lạc, hẳn luôn sùng bái A Công. Bây giờ lại được A Công bảo vệ, được nhìn thấy cái bóng lưng vĩ đại này, không hiểu sao mũi lại cay cay, trong lòng dâng lên một cảm giác xúc động khó nói thành lời.

A Công nhìn đám người áo đen, miệng chột nở nụ cười khách khí, ôm quyền nói:

- Đa tạ các vị đã giúp đỡ hai đứa nhỏ này, lão phu thay hai đứa nó đa tạ các vị. Lão phu bần hàn, không có gì quý giá ngoại trừ một ít nội đan của hoang thú hồi trẻ lão phu ngẫu hứng sưu tập, hy vọng có thể lọt vào mắt các vị, báo đáp cái nhân tình này.

Vừa nói, A Công vừa lấy ra một cái túi bằng da thú ném qua cho gã đàn ông áo đen đứng chính giữa. Gã ta chụp lấy, không kiểm tra bên trong có phải thực sự chứa nội đan hay không, thái độ khó chịu ban nãy đã thay đổi hoàn toàn, vui vẻ cười nói:

- Tiền bối khách khí rồi. Hai đứa nhỏ này đều thiên phú hơn người, nếu bị Phong Tuyết bộ lạc trừng phạt, chẳng khác gì phế bỏ đi thiên phú của chúng ta. Chúng ta chỉ là phụng mệnh hành sự.

Rồi hắn chuyển sang nhìn Kha Thiên Lạc và Ti Mệnh, nói tiếp:

- Ta tên Đoạn Thiên Sơn, sau này nếu có dịp thì hy vọng hai người các người nhớ nhân tình ngày hôm nay. Chúng ta đi.

Nói rồi, Thạch Thiên Sơn ôm quyền với A Công, cuối cùng dẫn mấy người còn lại hòa vào màn đêm mà biến mất.

Sau khi bọn chúng biến mất, Kha Thiên Lạc với Ti Mệnh mới thở phào một hơi nhẹ nhõm. Hai bọn chúng đều có cảm giác, đám người này có tâm tư bất thiện đối với bản thân Ti Mệnh.

Chỉ sợ cũng giống như Phong Tuyết bộ lạc đang nhắm vào sự biến đổi kỳ dị trên người hắn. Cũng may A Công xuất hiện kịp thời, nếu không đám người kia chẳng dễ dàng gì buông tha.

- Chuyện đã qua, A Công không muốn nhắc lại làm gì. Chỉ hy vọng sau này hai đứa hành sự cẩn thận, không được bốc đồng, nóng nảy mà làm hỏng đại sự. Lần này chỉ là may mắn, nếu còn có lần sau, hai đứa không dễ dàng sống sót được đâu.

A Công nhìn hai người bọn chúng, vẫn tràn đầy sự quan tâm như trước, nhưng trong lời nói ẩn chứa sự rằng dạy nghiêm khắc, khiến cho hai người bọn chúng cúi đầu nhìn mũi chân của mình, không dám nói gì cả.

- Được rồi, chúng ta đi thôi.

A Công nở nụ cười hiền từ, không tiếp tục dạy dỗ nữa mà bước về phía trước. Ti Mệnh và Kha Thiên Lạc nhìn nhau, trong mắt lộ vẻ ngạc nhiên, rồi lại nhìn A Công đang chậm rãi bước đi trong gió tuyết.

***** Quyển 1: Ti Mệnh ***** Ảnh Nguyệt sơn trang

Trong bóng đêm, những âm thanh xào xạc cùng với tiếng gió rít gào, có những bóng đen thoát ẩn thoát hiện trên những cây đại thụ trơ trụi, tựa như những u linh vậy. Những kẻ đó chính là đám người Đoạn Thiên Sơn vừa mới bị A Công uy hiếp bỏ đi.

Một tên trong số đó không nhận được hiệu kỳ, liền hỏi:

- Đoạn sư huynh, vì sao lại bỏ đi? Chúng ta đã có cơ hội moi bí mật của tiểu tử kia mà?

Đoạn Thiên Sơn nhìn gã ta, rồi lại nhìn về phía trước, tựa hồ như đang hồi tưởng về quá khứ, đồng thời lộ ra vẻ sợ hãi hiểm thấy.

- Lão già đó... rất mạnh. Đừng nói là chúng ta, thậm chí có thêm Dịch Vũ Hàn cùng mấy người còn lại hợp sức cũng không đủ để lão ta giết.

Nghe Đoạn Thiên Sơn nói trong sợ sệt, tên nào tên nấy kinh sợ không thôi. Giờ mới nhìn rõ lưng áo của Đoạn Thiên Sơn, dù trong trời lạnh, nó vẫn ướt một mảng mồ hôi lạnh khá lớn.

- Rốt cuộc lão ta là ai?

- Các người còn trẻ, không nhận thức được lão ta cũng dễ hiểu. Ta không nhớ rõ lão ta tên gì, nhưng mấy mươi năm trước, trong cuộc chiến với Xích Dung bộ lạc, lão ta một thân một mình giết chết mười đại cường giả Tây Cốt cảnh hậu kỳ. Chiến trường năm đó, có thể nói lão là một con quái vật không gì có thể ngăn cản nổi.

Xích Dung bộ lạc trong lời của Đoạn Thiên Sơn chính là một bộ lạc trung giai, thực lực tương đương với Mông Đan bộ lạc. Một bộ lạc trung giai, dĩ nhiên có rất nhiều cường giả tọa trấn. Ấy vậy mà theo như những gì mà Đoạn Thiên Sơn kể, khi ấy cả Xích Dung bộ lạc lẫn Mông Đan bộ lạc đều cực kỳ cố kỵ A Công.

Nhìn biểu cảm của hắn cũng đủ biết, nội tâm đối với A Công kinh hãi đến mức nào. Tại Mông Đan bộ lạc, Đoạn Thiên Sơn cũng coi như là một kẻ ngang ngược. Thế nhưng đối diện với A Công lại run rẩy sợ hãi. Đến lúc này, mấy tên kia mới biết mình vừa mới dạo quanh Quỷ Môn quan một vòng.

Trên trán bọn chúng túa ra mồ hôi lạnh. Cũng may Đoạn Thiên Sơn nhận thức được lão nhân này, nếu là người khác, sợ rằng chuyến này có đi không có về.

- Các người nhớ giữ mồm giữ miệng, không được tiết lộ thân phận của lão ta. Nếu không tai họa ập vào đầu lúc nào không biết.

Đoạn Thiên Sơn trừng mắt, trịnh trọng nhắc nhở bọn chúng một lần. Bọn chúng nhìn nhau, gật gật đầu đồng ý. Một cường giả như thế, tốt nhất là không nên chọc vào.

***** Quyển 1: Ti Mệnh ***** Ảnh Nguyệt sơn trang

Ánh mặt trời xuyên quang tầng mây dày đặc chiếu sáng thế gian. Đã là cuối đông, thế nên dù đã là giữa trưa, không khí cũng chẳng ấm lên bao nhiêu.

Trên một con đường lớn vắng vẻ chợt xuất hiện một bóng người, kẻ này cười một con lừa khá lớn, mỗi bên trái phải đều mang một cái túi đồ rất lớn. Tuy vậy, dường như nhiều đây vẫn không thấm thía gì so với sức lực của nó, vậy nên trông bộ dạng của con lừa này vẫn rất thông dong.

Ngồi trên lưng con lừa, gã thanh niên thân mặc bạch y sạch sẽ, tay cầm quyển sách y thư, mắt thì dán chặt vào quyển sách, vừa đọc vừa nghiền ngẫm. Dung mạo gã ta không tính là phong lưu tao nhã, có thể nói là rất bình thường. Tuy nhiên cặp mắt của hắn rất sáng, ngũ quan hoàn chỉnh, từ gương mặt toát lên một loại khí chất trí tuệ.

Thanh niên bạch y này chính là Ti Mệnh.

Hôm nay đã là ngày thứ bảy kể từ lúc rời khỏi Phong Tuyết bộ lạc. Bảy ngày này, đồng hành cùng với hắn chỉ có mỗi con lừa và đồng hành trang.

Nhớ lại bảy ngày trước, sau khi A Công xuất hiện giải vây cho hắn và Kha Thiên Lạc thì liền nói với hắn, kể từ giờ phút này, hắn phải tự mình đi lịch lãm rồi.

Tuy đã hạ quyết định từ trước, nhưng khi thời khắc chia ly, Ti Mệnh vẫn không cầm được những giọt nước mắt. Ngày hôm đó hắn đã khóc rất nhiều, nước mắt làm ướt cả vạt áo của A Công.

Từ nhỏ lớn lên tại U Đô bộ lạc, đều dựa vào sự chăm sóc của A Công mà trưởng thành, có Kha Thiên Lạc, có Tang Tương làm bạn, có Tang đại phu dạy hắn học chữ, dạy hắn những điều cơ bản làm người. Bộ lạc nơi Ti Mệnh lớn lên, tuy có nhiều người xem thường hắn, nhưng khi hắn gặp khó khăn gì, bọn họ vẫn sẵn lòng giúp đỡ bất cứ lúc nào.

U Đô bộ lạc, đó chính là quê hương, là tuổi thơ, là tất cả những gì quý báu nhất mà hắn có. Cứ ngỡ bản thân mạnh mẽ lắm, nhưng khi chân chính đối diện, Ti Mệnh mới biết thì ra mình yếu đuối đến mức nào.

Hắn năm nay chỉ mới mười sáu tuổi mà thôi. Thực sự mà nói, việc rời khỏi U Đô bộ lạc cũng là tình thế bắt buộc. Nếu ở lại, bộ lạc, A Công, những người thân quen đều sẽ vì hắn mà liên lụy.

Rời đi, trong lòng Ti Mệnh chỉ nuôi tiếc một điều, đó là hắn được người trong bộ lạc tiễn đưa, không được ngắm nhìn toàn cảnh U Đô bộ lạc một cách gần gũi nhất.

Và... người đó, người trong lòng hắn, Tang Tương, hắn cũng không có cơ hội để trực tiếp nói với nàng một câu, chỉ đành nhả nhủ lại với Kha Thiên Lạc mà thôi.

Đến bây giờ, dù đã bảy ngày, tâm trạng của hắn chẳng tốt lên được bao nhiêu. Hành trình một mình trên con đường dài này, quả thực rất cô đơn.

- Không biết giờ này bọn họ đang làm gì nhỉ? A Công chắc lại nhắm mắt nghỉ ngơi. Thiên Lạc thì đi tìm Tang Tương chọc ghẹo rồi. Còn người ở U Đô, có lẽ chuẩn bị sắm sửa làm lễ tế linh cuối năm. Chẳng biết năm nay có long trọng hơn năm trước không. Bọn nhỏ chắc lại tìm cách ăn vụng, bị bắt được là ăn no đòn đây.

Ti Mệnh nhìn lên bầu trời, hồi tưởng lại viễn cảnh U Đô bộ lạc trong nỗi nhớ nhung, vừa xúc động cảm thán.

- U Đô bộ lạc, ta sẽ không bao giờ quên đâu.

***** Quyển 1: Ti Mệnh ***** Ảnh Nguyệt sơn trang

- Thanh Phong trấn, ta đến đây!

Ti Mệnh nhìn thị trấn phồn hoa trước mắt, ở trên lưng lừa gào thét với gương mặt rạng rỡ tràn đầy thích thú. Bao nhiêu tiếc nuối, cảm động một giờ trước đã bị cơn gió cuốn đi mất rồi. Ở trước mắt Ti Mệnh, Thanh Phong

trấn tràn ngập người ra vào. Với định lực của một gã thanh niên ở dưới quê mới lên, đây đúng là một thiên đường trong mơ.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 48: Nạp Đa

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 48: Nạp Đa

So với U Đô bộ lạc của hắn, Thanh Phong trấn này không chỉ rộng lớn gấp đôi, mà các hoạt động cực kỳ sầm uất. Nếu tại bộ lạc, những tráng hán trong làng khi qua mười lăm tuổi thì đi theo các tiên bối săn bắt dã thú trong rừng, những đứa trẻ mở Thiên Khải thì tập trung vào tu luyện để gia tăng thực lực. Còn những người khác thì phụ trách chăm lo đời sống trong bộ lạc.

Tuổi thơ của Ti Mệnh, vui vẻ nhất đó chính là từ lúc bốn tuổi cho đến mười tuổi, thời gian đó Kha Thiên Lạc vẫn chưa mở Thiên Khải, còn Tang Tương tuy đa số thời gian được A Công chỉ dạy, nhưng vẫn dành ra không ít thời gian để chơi đùa cùng với hắn.

Mà không chỉ riêng gì Ti Mệnh, đại đa số mấy đứa trẻ khác trong bộ lạc đều như vậy. Dịp có thể vui đùa cùng với nhau chỉ có tại các buổi tế lễ mà thôi. Còn lại thì cuộc sống trong bộ lạc có thể nói là rất tẻ nhạt.

Nhưng tại Thanh Phong trấn này thì khác.

Chỉ mới đứng nhìn từ đằng xa thôi, người người ra vào nườm nượp không ngớt. Đại đa số những người này đi thành từng nhóm, kéo theo phía

sau là một đồng hàng hóa, dường như tiến vào Thanh Phong trấn này để tiến hành các hoạt động trao đổi.

Hồi nhỏ Ti Mệnh được A Công kể về chuyến hành trình hồi trẻ, A Công nói rằng khi mới rời khỏi bộ lạc, đối với mấy hoạt động này cũng rất ngỡ ngàng.

Thiết nghĩ xem ra biểu cảm khi ấy của A Công chẳng khác mình là bao nhiêu.

Hắn tủm tỉm cười, sau đó nhảy xuống khỏi thân con lừa, cầm dây cương rồi chậm rãi dẫn theo con lừa bắt đầu tiến vào Thanh Phong trấn.

Thanh Phong trấn bên ngoài có một cái cổng được làm bằng gỗ được dựng bằng mấy cây trụ rất lớn, so với cổng vào U Đô thì gần như lớn hơn gấp đôi.

Mấy người gác cổng thực lực cũng rất mạnh. Ngồi trên một chiếc bàn gỗ phụ trách việc cấp thẻ thông hành là một đệ tử Dẫn Huyết cảnh tầng thứ sáu, đứng hai bên giúp đỡ gã sắp xếp cũng có tu vi tương tự. Cuối cùng là bốn người gác cổng còn lại phụ trách xem xét hàng hóa lưu thông có tu vi Dẫn Huyết cảnh tầng thứ bảy.

Chỉ là những người gác cổng thôi mà đã có tu vi cao đến như vậy, so với Phong Tuyết bộ lạc còn khoa trương hơn rất nhiều.

- Cầm lệnh bài này, người được phép ở lại Thanh Phong trấn năm ngày.

Người đàn ông mặc giáp ngồi trên bàn gỗ nhìn người trước mặt hỏi hỏi vài điều, rồi sau đó lấy ra một tấm thẻ bằng đá giao cho hắn ta. Còn người kia thì đồng dạng lấy ra ba hoang tệ để có thể cầm lấy tấm thẻ đá đó.

Theo như quan sát ban đầu thì đa số các hoạt động trao đổi đều dùng hoang tộ. Nếu là trước đây thì Ti Mệnh chắc chắn không biết đến cái gọi là hoang tộ này.

Nhưng sau khi đến Phong Tuyết bộ lạc được một thời gian thì hẳn dần dần hình thành được cái khái niệm này.

Lại sau khi rời đi, A Công giao cho hẳn một túi hoang tộ để cho hẳn dùng. Trong lòng hẳn chợt nhớ về A Công, không khỏi dâng lên một cảm giác ấm áp. Cũng may là A Công đã chuẩn bị sẵn, nếu không chẳng biết một đứa nhà quê như hẳn làm cách nào mới sinh tồn trong cái thế giới này.

Sau một lúc thì đến lượt Ti Mệnh tiến lên để kiểm tra.

Một gã gác cổng đi tới kéo con lừa của hẳn qua một bên để kiểm tra đồ đạc bên trong. Nhờ quan sát nên hẳn cũng không lấy làm kinh ngạc.

- Người tên gì? Muốn ở lại Thanh Phong trấn mấy ngày?

Gã đàn ông phụ trách cấp thẻ nhìn Ti Mệnh hỏi. Gã ta có tu vi Dẫn Huyết cảnh tầng thứ sáu, trên người tỏ ra uy áp khiến người ta cảm thấy lo lắng. Tuy nhiên, Ti Mệnh có linh thức rất mạnh mẽ, căn bản sự uy hiếp của hẳn ta không khiến hẳn chấn động.

Hắn gương mặt bình tĩnh, chậm rãi trả lời:

- Ta tên Ti Mệnh, muốn ở lại đây nửa tháng.

Gã đàn ông này trước đó đã nhìn thấy Ti Mệnh rồi. Cảm thấy thanh niên này trẻ tuổi non nớt, lại có chút lóng ngóng, đích thị là một kẻ nhà quê. Trên người không có chút dao động khí tức nào, vậy nên hẳn ta mới định hù dọa một chút cho vui.

Thế nhưng không ngờ Ti Mệnh lại tỏ ra bình tĩnh như vậy, không khiến cho hắn ta ngạc nhiên.

Nghe nói có một số bộ lạc thường để các tộc nhân nhập thế để phát triển tâm tính. Thường thì những tộc nhân này đại đa số đều là nhân tài, có một số phương pháp ẩn dấu nhất định.

Gã ta thầm nghĩ Ti Mệnh có lẽ là nhân tài của một bộ lạc nào đó, thế nên liền ghi nhớ kỹ gương mặt của Ti Mệnh.

Sau đó y lấy một tấm thẻ đá, chất liệu nhìn tương tự với của những người khác, kế tiếp cầm bút chấm vào một lọ mực màu đỏ rồi vẽ lên tấm thẻ đá mấy kí hiệu kỳ lạ. Có lẽ do quan sát xung quanh, vậy nên bây giờ Ti Mệnh mới phát hiện ra điều kỳ lạ này.

Chỉ thấy sau khi được người phụ trách vẽ lên vài ba ký hiệu kỳ lạ, cuối cùng vận chuyển man lực nhập vào trong tấm thẻ. Nó rực lên trong giây lát, cuối cùng tụ lại thành một điểm màu đỏ, trông khá giống với một hòn ngọc nằm ở giữa tấm thẻ, ẩn ẩn bên trong là một luồng hồng quang.

Người phụ trách đưa tấm thẻ do Ti Mệnh rồi dặn dò:

- Giữ tấm thẻ này, nếu làm mất thì phải đền bù cho chúng ta. Để ý viên hồng ngọc màu này, nó có hiệu lực phát quang trong hai mươi ngày. Khi nó hết phát sáng thì sẽ có người đến thu lại nó, đồng nghĩa với việc người phải rời khỏi Thanh Phong trấn. Nếu muốn ở lại thêm một thời gian thì người có thể đi gia hạn. Của người hết năm hoang tệ.

Ti Mệnh cẩn thận lấy năm khối hoang tệ màu xám ra đưa cho người phụ trách rồi nhận lấy tấm thẻ thông hành. Phía bên kia, hành lý đã được kiểm tra xong, không có gì bất thường nên giao trả lại cho hắn.

- Đa tạ.

Khách khí với bọn họ một câu rồi Ti Mệnh liền dẫn con lừa tiến vào trong Thanh Phong trấn. Khi hần vừa bước ngang qua cánh cửa, bất chợt tinh thần rung động lên, tựa hồ vừa mới bước qua một tấm màn vậy.

Ti Mệnh kinh ngạc, xoay người nhìn ra thì thấy trước mặt mình có một tấm màn mỏng màu xanh lơ, nếu không để ý kỹ thì khó mà nhận ra được sự tồn tại của nó.

- Đây là thứ gì nhỉ?

Nhìn thấy sự kỳ lạ này, sự tò mò liền nổi lên, liền đưa tay lên định chạm vào thì từ đằng sau, một giọng nói như tiếng sấm gầm lên:

- Tiểu tử, đừng có phá bậy bạ, kéo bị đánh gãy tay đó.

Đó là một gã đàn ông cao to lực lưỡng, mặc chiếc áo thô để banh ngực ra, hai cánh tay cứng cáp to lớn như hai cây thiết trụ. Người này gương mặt bụi trần, da dẻ ngăm đen, đặc biệt hai mắt rất sáng, đầu trọc lóc, ánh sáng chiếu vào lập tức bị phản quang lại.

Một tay thì cầm cây cung, trên lưng thì vác một con hươu khổng lồ đã chết. Không cần đoán cũng biết, người này đích thị là một thợ săn lão luyện.

- Người chắc lần đầu tiên đến Thanh Phong trấn. Ở đây có một số quy tắc, không cẩn thận liền bị phạt đấy.

Gã thợ săn tiến đến gần Ti Mệnh, giọng ồm ồm nhắc nhở hần.

- Ta tên Ti Mệnh, đích thị là lần đầu tiên đến Thanh Phong trấn này.

- Tên của ta là Nạp Đa. Trông người chắc còn trẻ, sau này cứ gọi ta một câu Nạp đại ca là được. Cũng đang lúc rảnh rồi, người đi theo đại ca, để đại ca khai sáng cho một chút.

- Như vậy liền đa tạ Nạp đại ca.

Nạp Đa này tu vi không tồi, Dẫn Huyết cảnh tầng thứ bảy. Thoạt nhìn tu vi bằng với Kha Thiên Lạc, tuy nhiên trên người toát lên khí chất phong trần lão luyện, chính là loại người từng trải nghiệm không ít sương gió cuộc đời.

Nếu so ra, Ti Mệnh có thể khăng địch, thực lực chắc chắn cao hơn Kha Thiên Lạc.

Trên đường đi, Nạp Đa này chỉ điểm Ti Mệnh không ít quy định để có thể tồn tại ở Thanh Phong trấn này.

Nghe nói Thanh Phong trấn cũng chỉ mới được lập ra được chừng ba mươi năm. Chủ nhân của Thanh Phong trấn là một cường giả Tẩy Cốt cảnh hậu kỳ, tại Thanh Phong trấn thanh danh cực kỳ hiển hách.

Theo ý tứ của Nạp Đa, sở dĩ Thanh Phong trấn này được lập ra vốn là để tu nhận các dị sĩ lang thang, về sau dần dần nhiều người kéo về đây mang theo hàng hóa trao đổi, sau một thời gian mới được sầm uất đến như thế này.

- Tắm màn mà đệ nhìn thấy ở ngoài kia, theo ta biết thì nó được gọi là trận pháp.

- Trận pháp? Đó là thứ gì?

Lần đầu tiên được nghe về khái niệm này, lòng tò mò của hắn được kích thích lên cực điểm.

- Đại ca cũng chỉ là nghe mấy người bạn thân kể lại. Trận pháp này dùng một số tài liệu đặc biệt, rồi dùng man lực của bản thân dung nhập vào để lưu giữ trên tài liệu, không để nó thất thoát ra ngoài, sau đó đem đi bố trí tại các phương vị đã tính toán từ trước. Bước cuối cùng chính là liên kết

các tài liệu này lại với nhau, cùng lúc phát động man lực bên trong đó, một khi thành công liền kết thành một trận pháp. Tùy thuộc vào vật dẫn trung tâm mà loại hình trận pháp liền khác nhau. Nó được chia ra làm nhiều loại, có loại mang tính công kích, có loại thì phòng thủ, mê hoặc...

Ti Mệnh ánh mắt sáng ngời, từ đầu đến cuối nghe Nạp Đa giải thích, những điều quan trọng hẳn đều đem ghi nhớ vào trong đầu. Nhất là cái được gọi là trận pháp này, hẳn dường như tỏ ra cực kỳ thích thú.

“Nếu như mình có thể bố trí một cái trận pháp tại U Đô thì sau này không cần lo lắng bị các bộ lạc khác tấn công nữa. A Công thật không sai khi bảo mình nên ra ngoài học hỏi. Thanh Phong trấn này đúng là nơi mình cần đến rồi.”

Hắn vừa đi vừa suy nghĩ, bất giác cả hai đã đi đến một khu chợ rất đông người. Hai bên đường có rất nhiều gian hàng, chỗ thì bày ra đủ loại vũ khí, chỗ thì buôn bán thảo dược, thi thể dã thú, ấu thú... nói chung là cực kỳ đặc sắc.

Mục đích Nạp Đa đến đây dĩ nhiên là bán đi con hưu vừa mới đi săn về để kiếm chút hoang tệt tiêu xài. Còn Ti Mệnh thì đối với mấy thứ đó không chút hứng thú. Hắn liền hỏi Nạp Đa:

- Nạp đại ca, chỗ này có nơi nào bán sách không? Nhất là mấy quyển sách nghiên cứu về trận pháp mà đại ca kể với đệ ấy.

- Đừng nói với ta là đệ định đi học mấy cái thứ đó đó chứ?

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 49: Chiếc Cốc Vỡ Nát

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 49: Chiếc cốc vỡ nát

Nạp Đa ánh mắt quái dị nhìn thanh niên trước mặt, không nhin được liền hỏi.

Ti Mệnh gật gật đầu, đáp:

- Đệ thấy cái gọi là trận pháp này rất thú vị. Nếu như có thể học được, biết đâu lại kiếm ra được một mớ tiền thì sao, sau này khỏi cần phải lo cái ăn cái mặc nữa. Vả lại, đệ còn có mục đích riêng nữa.

- Ài, ta nói này tiểu đệ, trong số những chức nghiệp mà ta biết, trận đạo chính là một trong những chức nghiệp cực kỳ khó khăn chỉ đứng sau Dược sư mà thôi. Nghiên cứu trận đạo cực kỳ hao tổn về tinh thần, bởi vì sự sắp xếp, dẫn động cực kỳ khó khăn, lại phải tốn rất nhiều tiền để mua tài liệu nữa. Thành thì không nói, nhưng sai sót một cái là mất cả chì lẫn chài. Tiểu đệ, nếu như người thiếu tiền thì sau này đi theo đại ca học săn bắn, tuy hơi nguy hiểm nhưng vẫn có thể sống sót qua ngày.

- Đa tạ ý tốt của Nạp đại ca, nhưng đệ quyết định rồi, đệ nhất định phải trở thành một Trận Đạo sư.

Nạp Đa hết lời khuyên nhủ Ti Mệnh, nói hết lời để hãn thay đổi suy nghĩ. Nhưng tiếc là Ti Mệnh sau khi nghe được sự lợi hại của Trận Đạo sư thì dù có đánh chết hãn cũng không chịu từ bỏ, may ra có A Công đứng ra thì còn có thể.

Điểm cứng đầu này, hãn cực kỳ giống với Kha Thiên Lạc và Tang Tương, một khi đã quyết thì phải làm đến cùng.

Vả lại, nếu không phải nhờ tính cách cứng đầu không chịu buông bỏ, có lẽ bây giờ hãn đã không có mặt ở Thanh Phong trấn, không đứng cùng với Nạp Đa rồi.

Nhớ lại hồi nhỏ, hãn theo Tang đại phu học tập để có thể trở thành Dược sư. Để có thể trở thành một Dược sư, dù ở mức độ bình thường thì trong đầu phải chứa một lượng kiến thức về thảo dược, thành phần, cách sử dụng... cực kỳ khổng lồ.

Còn có tại Phong Tuyết bộ lạc được lĩnh ngộ Đạo Thần Điển nữa, nếu không phải tính cách không chịu buông bỏ, hãn há có thể lột xác linh thức, cứu nguy Tang Tương một mạng dược. Tất cả đều là nhờ tính cách này cả.

Đạo Thần Điển khó là vậy mà Ti Mệnh còn hiểu được, hãn không tin trở thành một Trận Đạo sư có thể làm khó được hãn.

Nhìn biểu cảm cực kỳ quyết tâm, Nạp Đa chỉ biết lắc đầu thở dài.

- Tên tiểu tử này, sau này có táng gia bại sản thì đừng có trách lão đại này không cảnh báo trước đó.

- Hì hì, đệ sao dám trách đại ca được.

Ti Mệnh gương mặt trở nên rạng rỡ hơn bao giờ hết, miệng cảm tạ Nạp Đa không ngớt.

- Được rồi, giờ trời cũng đã xế chiều, đợi sáng mai đại ca dẫn người đi. Còn bây giờ ta phải đi đổi con hươu này kiếm ít tiền sống qua đêm nay đã.

Nói rồi, Nạp Đa dẫn theo Ti Mệnh đến một cửa hàng. Dường như cửa hàng này đã quá quen với Nạp Đa, ngay khi nhìn thấy hân thì chương quỳ chạy ra xem con thi thể con hươu, một lúc sau thì đưa cho Nạp Đa sáu hoang tệ.

- Chỉ có sáu hoang tệ thôi à. Mà thôi, cũng đủ một bữa tối rồi. Chẳng biết mấy tên kia làm ăn ra sao nữa.

Sau khi trao đổi với ông chủ cửa hàng đó, Nạp Đa lại dẫn Ti Mệnh đi dạo một vòng, giới thiệu cho hân vài địa điểm, đồng thời mua một tí rượu và thức ăn rồi cùng nhau hướng về phía tây mà đi.

- Nạp đại ca, đại ca nói mấy tên kia mà huynh nói là ai thế?

Trên đường đi, Ti Mệnh buột miệng hỏi.

- À, mấy tên đó là đồng hương với đại ca. Tính cách bọn chúng cũng không tệ, một lát nữa ta sẽ giới thiệu. Ồ, đến nơi rồi. Kia là chỗ ở hiện tại của đại ca.

Trước mặt Ti Mệnh và Nạp Đa là một căn nhà gỗ đơn sơ, nếu không muốn nói là khá nát. Ngôi nhà nằm ngoài phạm vi trận pháp bảo vệ Thanh Phong trấn, mà Nạp Đa lại là một thợ săn, thế nên ở đây cũng coi như thích hợp.

- Nhà hơi lụp xụp chút xíu, đệ đừng cười nhé.

- Có chỗ ở là tốt rồi. Cơ mà nếu gặp được đại ca sớm một chút thì đệ không tốn năm hoang tệ để đổi thứ này rồi.

Gương mặt của hắn có chút ủ rũ, lấy từ bên hông ra một tấm thẻ đá. Tấm thẻ này chính là thẻ thông hành mà phụ trách đã giao cho hắn.

- Chết tiệt. Thì ra đệ là đại gia à.

Nạp Đa nhìn tấm thẻ bài, không nhịn được chửi tục một câu. Tuy nói Ti Mệnh số lượng hoang tặc có hạn, dùng năm hoang tặc này để đổi lấy thẻ thông hành thì cũng có chút tiếc nuối, nhưng phản ứng thì không đến nỗi giống như Nạp Đa này.

- Năm hoang tặc, là năm hoang tặc đấy, nó đổi được tới mười vò rượu mà đại ca yêu thích đấy. Ti Mệnh, đệ đúng là lãng phí tiền bạc.

- Đệ lần đầu đến đây nên không biết. Ha ha...

Đối với phản ứng dữ dội của Nạp Đa, Ti Mệnh giật mình, sau đó thì không khỏi có chút buồn cười.

- Sau này tuyệt đối không được phung phí nữa đấy. Để ngày mai ta dẫn đệ đi đổi thẻ thông hành khác, lấy lại số hoang tặc này mới được.

- Cũng không cần thiết đâu đại ca, ngộ nhỡ đệ có việc bất ngờ cần vào lại Thanh Phong trấn thì đỡ mất công làm phiền đại ca.

- Tiểu đệ à, đệ không cần tiền nhưng ta cần. Không bàn cãi gì hết, mai cứ theo ý đại ca mà làm. Năm hoang tặc, trời ơi năm hoang tặc của ta...

Nạp Đa cứ liên tục lẩm bẩm về năm hoang tặc đó bên tai Ti Mệnh, khiến cho hắn chỉ biết cười khổ. Bỗng từ đằng xa, một giọng nói truyền cảm dễ nghe vang tới:

- Lão đầu trọc, hôm nay làm ăn khấm khá chứ?

Dưới ánh tà dương ảm đạm, một bóng hình yêu kiều từ trong căn nhà bước ra. Đó là một mỹ phụ tuổi chừng ba mươi, tuy mặc quần áo đơn sơ

giản dị, nhưng dáng người lại cực kỳ gợi cảm, vòng nào ra vòng đó.

Gương mặt mỹ phụ tuy không quá mức xinh đẹp, tuy nhiên ánh mắt phong tình dị thường, bờ môi đỏ mọng nở nụ cười nóng bỏng, khiến cho người nhìn thần hồn điên đảo.

- Bộ đầu trọc ăn hết của cha người hả mụ mông nhọn.

- Tên trọc dâm tặc, nói ai mông nhọn. Có tin lão thân cho người vừa trọc vừa hói không hả?

- Bộ lão tử sợ mụ chắc. Lão tử thề nhất định phải gọt bớt cái mông của mụ cho bớt nhọn lại. Hắc hắc...

Nạp Đa và mỹ phụ giống như lửa với nước, mới câu trước câu sau đã cãi nhau ì xèo, Ti Mệnh ở một bên chỉ biết đứng như trời trồng, không dám hó hé nửa lời.

Mỹ phụ hừ lạnh một tiếng, đành chua nói:

- Không cãi nhau với lão trọc người nữa. À mà cậu trai đẹp này là ai thế?

Lúc này liếc mắt qua, mỹ phụ mới để ý đến Ti Mệnh. Nạp Đa kéo Ti Mệnh lại, liền giới thiệu với mỹ phụ:

- Tên của hắn là Ti Mệnh, mới bị lão tử hốt về ban chiều.

Rồi sau đó Nạp Đa mới nhìn Ti Mệnh, nói tiếp:

- Mụ ta là Liễu Thanh Khuê, đồng hương của đại ca. Sau này có nhìn thấy mụ thì cứ gọi là mụ mông nhọn là được, đừng khách sáo làm gì. Cần thận túi tiền đấy, không thì mất lúc nào chẳng biết.

- Lão đầu trọc, lão thân bẻ cổ người bây giờ.

Bị nói xấu ngay trước mặt, Liễu Thanh Khuê trừng mắt hù dọa, chỉ là Nạp Đa đối với sự hù dọa này chẳng những không sợ mà còn lấy làm thích thú nữa. Mà có lẽ đã quá quen với tính cách này của lão, Liễu Thanh Khuê hừ lạnh một tiếng. Sau đó chuyển sang nhìn Ti Mệnh, thái độ liền biến đổi một cách chóng mặt.

- Ti Mệnh tiểu đệ, đừng nghe lão trọc đó nói bậy. Về sau cứ gọi tỷ là Thanh Khuê tỷ. Vào trong thôi, đợi mấy tên kia về thì cơm nước luôn.

- Đa tạ Thanh Khuê tỷ.

Theo như cảm nhận của Ti Mệnh thì mỹ phụ tên Liễu Thanh Khuê này tính tình rất tốt, chỉ mới tiếp xúc một lần mà liền tạo cho hắn một cảm giác thân quen. Loại cảm giác này chỉ khi hắn tiếp xúc với A Công mới có.

- Tiểu đệ, đi thôi. Còn con lừa này để đại ca nhốt nó vào chuồng. Hắc hắc, sau này ngộ nhớ có hết mỗi nhậu thì đem nó ra dùng.

Thấy hắn đứng như trời trồng, Nạp Đa liền vỗ lưng hắn một cái để cho hắn hoàn hồn trở lại, sau đó thuận tay giật lấy dây cương. Không hiểu quỷ thần gì xuôi khiến, một chiếc cốc làm bằng đất sét bên trong túi rơi ra.

Vị trí rơi lại đúng vào một hòn đá nhô lên giữa đường khiến cho chiếc cốc ấy vỡ tan thành nhiều mảnh.

- A... Ti Mệnh, đại ca xin lỗi.

- Tay chân lúc nào cũng lỏng ngóng, đúng là vô tích sự.

Liễu Thanh Khuê trừng mắt, giọng điệu khó chịu khế quát Nạp Đa một câu. Nếu như lúc khác, với tính cách của Nạp Đa tuyệt đối sẽ không dễ dàng gì bị nàng ta mắng. Nhưng lần này là hắn sai, khiến cho đồ vật của Ti Mệnh hư hỏng, thế nên hắn không dám đáp lại.

Ti Mệnh nhìn vào chiếc cốc màu nâu kia. Hắn nhớ chiếc cốc này hồi nhỏ hắn đã bỏ ra một ngày trời để làm tặng A Công uống trà. Hắn còn nhớ, khi nhận món quà này, A Công đã rất nâng niu nó, thậm chí không nỡ đem nó ra dùng.

Không ngờ A Công lại để món quà tinh thần này đem trả lại cho hắn. Và thậm chí nó còn vỡ nát thành từng mảnh nhỏ nữa.

Ngay lập tức, trong lòng hắn dâng lên một cảm giác bất an khó tả. Một cơn nhói đau đâm thẳng vào tim, khiến cho tinh thần như muốn sụp đổ vậy, cứ như cơn đau nhói này đang báo hiệu cho hắn biết, hắn vừa mới mất đi một người thân quan trọng nhất trong cuộc đời hắn vậy.

Chẳng biết từ lúc nào, đôi mắt Ti Mệnh đã đỏ ửng lên, có lẽ là ngay thời điểm chiếc cốc ấy tan vỡ. Bao nhiêu hình ảnh của A Công chợt ùa về chỉ trong một khoảng khắc duy nhất. Gương mặt của A Công, nụ cười hiền từ mỗi lần trông thấy hắn, hay đôi lúc trở nên nghiêm nghị dạy hắn cách sống... những hình ảnh khắc cốt ghi tâm ấy, nó khiến cho con tim hắn muốn chảy máu.

Hai mắt ngấn lệ, không kìm được nữa mà lăn xuống đôi gò má gầy guộc tái nhợt.

- A Công...

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 50: Huyết Hận Chi Lộ (1)

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 50: Huyết hận chi lộ (1)

Trong suốt mười năm qua, đêm nay chính là đêm tuyết rơi dày đặc nhất, khí lạnh cũng xuống mức độ thấp nhất, dù là dị sĩ cũng cảm thấy có chút hơi khó chịu với sự lạnh lẽo này. Tuyết từ trên trời trút xuống như mưa, rơi một cách dày đặc khắc nghiệt, như thể muốn xóa nhòa đi dấu vết của những kẻ đáng thương lụn bại.

Tiếng thở dốc chậm chậm vang lên trong cơn bão tuyết. Chỉ thấy trên phong nền trắng xóa dưới trời đêm, một đoàn người lặng lẽ bước đi, mỗi bước chân dường như đều là gắng gượng hết sức vậy.

Đoàn người này có người già, có phụ nữ, có những đứa trẻ chỉ mới lên bốn lên năm, thậm chí còn có những đứa trẻ bé bỏng nằm co mình trong những lớp khăn dày cộm để được giữ ấm.

Từ trên cao nhìn xuống, đoàn người này có chừng năm mươi người. Người già, phụ nữ và trẻ em đi chính giữa, còn những dị sĩ tráng hán thì đi đằng sau.

Nhìn gương mặt của bọn họ tái nhợt, lộ ra vẻ mệt nhọc trước nay chưa từng có. Trong sự mệt nhọc đó chính là sự căng thẳng tột độ, cứ lâu lâu lại

quay đầu về phía sau lưng, ánh mắt mang theo vẻ lo lắng.

- A Công, người dẫn bọn họ đi trước, chúng tôi sẽ tranh thủ ngăn cản bọn chúng một lúc.

Bỗng một người đàn ông bước hướng tới ông lão mặc áo bào đen, cung kính nói. Gã đại hán này trên người có một vài vết thương, dù dưới không khí lạnh lẽo nhưng vẫn chưa thể cầm lại được, giống như vừa mới trải qua một trận ác chiến kịch liệt.

- Được, cẩn thận.

Ông lão nhìn gã ta một lúc, tuy gương mặt già nua vẫn còn đó nét điềm tĩnh, nhưng nhìn vào đôi mắt của lão thì lại không hề như vậy. Đó là một ánh mắt bi ai, thậm chí còn ẩn chứa lửa giận nữa. Mà lửa hận của lão chính là do những kẻ đang truy sát bọn họ ban tặng cho.

Ông lão này chính là A Công Dịch Ân, man công U Đô bộ lạc. Và dĩ nhiên đoàn người đang di chuyển này chính là các tộc nhân U Đô bộ lạc.

Bọn họ đang bị truy đuổi bởi kẻ thù không đội trời chung – Mộ Lan bộ lạc.

Từ khi đến Phong Tuyết bộ lạc, trong lòng A Công luôn dấy lên một sự bất an trước nay chưa từng có. Để kiểm chứng xem rốt cuộc có chuyện gì, A Công đã tự bói một quẻ. Không ngờ quẻ này lại là quẻ hung, là một điềm báo xấu.

Nhưng A Công lại không biết, điềm báo xấu này là nhắm vào mình hay là nhắm vào người khác.

Thế nên từ lúc đại thử diễn ra, A Công lúc nào cũng quan sát đám Kha Thiên Lạc, đồng thời cho người giữ liên lạc liên tục với bộ lạc. Đừng nhìn A Công lúc nào cũng ngồi một chỗ dường như, thực ra những lúc ấy là lúc

A Công đang suy đoán rốt cuộc quẻ hung kia nhắm vào ai, lấy bất biến ứng vạn biến mà hóa giải.

Và Ti Mệnh đột ngột xảy ra chuyện, bị Phong Tuyết bộ lạc giam giữ, tính mạng bị đe dọa. Nghĩ rằng, quẻ hung này chính là ứng vào Ti Mệnh, thế nên ngay lập tức A Công tìm gặp thượng man Mạnh Hạ để hóa giải nguy cơ này.

Ti Mệnh thoát khỏi tử nhà giam, trở lại cuộc sống tự do. Tuy nhiên, để đảm bảo mọi thứ suông sẻ, A Công lệnh cho Ti Mệnh rời khỏi U Đô bộ lạc, vừa tránh được kiếp nạn, vừa bắt đầu hành trình tìm kiếm đại đạo của bản thân.

Cứ tưởng mọi chuyện đã qua. Nhưng không ngờ, cảm giác nguy hiểm từ khi Ti Mệnh rời đi lại càng thêm mãnh liệt. Và rồi chuyện gì đến cũng đã đến, U Đô bộ lạc bất ngờ bị tấn công trong đêm bão tuyết dữ dội. Mộ Lan bộ lạc không biết từ đâu kéo ra rất nhiều cường giả, nếu không phải A Công xuất hiện kịp thời, có lẽ những tộc nhân ở lại bộ lạc đã bị Mộ Lan bộ lạc giết chết toàn bộ.

Nhờ vào thần thông của A Công, một số ít tộc nhân được đưa đi khỏi bộ lạc. Tuy nhiên, Mộ Lan bộ lạc lại quá hung hãn, bọn chúng cứ như những con mãnh thú đang vờn con mồi của mình, dần dần tiêu hao sinh lực còn sót lại.

A Công mấy lần triển khai thần thông ngăn cản, đến bây giờ nguyên khí đại thương, chỉ sợ khó lòng trụ vững để đến kịp Phong Tuyết bộ lạc cầu cứu viện.

Nhìn gã đàn ông trước mặt mình. Người này là một trong những người phụ trách trông coi điện thờ, đối với A Công một mực sùng kính. Nhìn những tộc nhân của mình cứ lần lượt ngã xuống chết đi, là người đứng đầu, A Công trong lòng đau như xé thành vạn mảnh.

Rồi lại quay sang nhìn tộc nhân đang lê bước mệt mỏi kia. Trong đó có phụ nữ, đặc biệt là những đứa nhỏ, đó chính là hậu nhân, là tương lai của U Đô bộ lạc. Nếu bây giờ không có người hy sinh thì chắc chắn sẽ không có cách nào đến được Phong Tuyết bộ lạc cả.

A Công trong lòng đau đớn, đôi mắt già nua hiện lên gân đỏ hận thù, nhưng rốt cuộc chỉ đành phải thốt lên một câu nhẹ nhàng để tiễn đưa bọn họ.

Cùng với người đàn ông này, thêm bảy tráng hán nữa bỗng quỵ xuống, thành kính vái lạy A Công ba cái. Sau đó gương mặt đột nhiên trở nên dữ tợn, giống như những con dã thú bị thương lâm vào đường cùng, chuẩn bị dồn hết sức lực cho sự phản kháng cuối cùng.

Chỉ thấy họ siết chặt vũ khí của mình, chiến ý dâng lên, sẵn sàng cho trận tử chiến. Có ba người, bọn họ bỗng quay đầu nhìn về hướng tộc nhân của mình, bất giác có vài đứa trẻ cùng ba người phụ nữ đang nhìn họ.

Những đứa trẻ thì không hiểu biết, bọn chúng đang khóc sự khắc nghiệt của lần di chuyển. Còn ba người phụ nữ thì lại khác, họ cũng rơi nước mắt, nước mắt này chính là nước mắt sinh li tử biệt. Trong tận thâm tâm, họ chỉ muốn chạy đến nắm tay, muốn níu giữ chồng của họ lại. Nhưng họ biết, nếu vì sự ích kỷ của bản thân, cả bộ lạc sẽ bị giết toàn bộ.

Rốt cuộc chỉ còn biết rơi lệ trong nỗi bi thương vô hạn. Tiếng khóc nức của bọn họ theo tiếng gió thổi đến tai những tráng hán này.

- Thề tử yêu dấu của ta, những đứa con nhỏ của ta, nhất định phải sống thật tốt.

Dù rất nuối tiếc, muốn ôm họ vào lòng lần cuối, nhưng thời gian không cho phép, sau khi nhìn lướt qua vài giây, bảy người bọn họ xoay người lại, tốc độ tăng lên mà chạy đi.

- Dịch Hậu, người có quen người phụ nữ nào chưa?

Bỗng một người trong số họ bất ngờ lên tiếng hỏi. Người tên Dịch Hậu nhìn y, bỗng cười phá lên:

- Ha ha, ta có vụng trộm với một vài cô gái trong làng. Nhất là với Tiểu Thúy, lúc được tận hưởng nàng trên bãi cỏ trên núi, tư vị thật khó quên. Hắc hắc...

- Tiểu tử thúì, thì ra người là thằng khiến con gái ta ngày nhớ đêm mong. Đứa con trong bụng nó chính là của tiểu tử người phải không?

Ngay sau nụ cười phóng khoáng của thanh niên Dịch Hậu, một trung niên tuổi chừng bốn lăm trừng mắt nhìn hằm, quát một câu.

- À thì... ta định mấy ngày tới đến nhà ngài để cầu hôn Tiểu Thúy, chỉ tiếc là...

- Thôi thôi... từ giờ phút này, ta liền xem người như con trai ta vậy. Hẳn là Tiểu Thúy sẽ rất nhớ người. À, người định đặt tên cho đứa cháu của ta là gì?

- Hắc hắc, vậy ta liền gọi ngài một câu nhạc phụ đại nhân. Tên của nó à, dù trai hay gái thì ta đều đặt là Dịch Bình, hy vọng nó có một cuộc đời bình an, không giống như cha của nó sống một kiếp chật vật.

- Dịch Bình, tên hay lắm. Cháu ngoại của Trần Hăng ta tên là Dịch Bình. Ha ha ha...

- Chúc mừng Trần Hăng nhà người được lên chức ông ngoại. Ha ha ha...

- Đây đúng là tin vui. Dịch Hậu, người làm tốt lắm đấy, chẳng bù cho thằng nhóc nhà ta.

- Hừ hừ, con rể của Trần Hăng ta ít nhất phải được nhiều đó chứ, ha ha ha...

- Ha ha ha...

Bảy người bọn họ bởi vì chuyện đưa cháu ngoại của Trần Hăng mà trở nên vui vẻ, trên đường đi cười nói rôm rả. Có chăng, trong những người này, Trần Hăng và Dịch Hậu là hai người hạnh phúc nhất. Một câu chuyện cười, cũng có lẽ là lần cuối cùng trong cuộc đời của họ.

Dịch Hậu trong lòng luyến tiếc, nghĩ đến Tiểu Thúy, nghĩ đến đứa con còn chưa ra đời của mình, nội tâm sinh ra một sự tiếc nuối không nguôi.

“Nàng phải chăm sóc con của ta thật tốt đấy. Ta ở trên trời sẽ phù hộ cho mẹ con nàng.”

- Phía trước có kẻ địch, chuẩn bị nghênh chiến.

Trần Hăng là người đầu tiên phát giác ra cái khí tức đáng ghét khiến U Đô bộ lạc rơi vào con đường này, trong mắt sự hận thù không hề che giấu chút nào.

- Lão tử đợi các người lâu lắm rồi.

- Một trận thống khoái, lão tử sẽ lấy đầu các người để rửa hận con những tộc nhân đã khuất.

- Mộ Lan nhân chết tiệt, dù có chết ta cũng sẽ lôi các người theo cùng.

- Giết đám cầu tặc này.

-

Bảy con người hùng dũng xông thẳng về phía trước, không chút hoang mang, không có sợ hãi, có chăng chỉ là sự hối tiếc vì người thân của mình

mà thôi. Vũ khí trên tay đâm chém kẻ thù vì sự sống của bộ lạc bọn họ. Cuộc đời này rồi ai cũng sẽ chết, nhưng dù chết thì cũng không được thẹn với lương tâm. Nếu cái chết của bản thân mà có thể đánh đổi tính mạng của hàng chục đồng tộc, họ không chút do dự mà nguyện từ bỏ mạng sống này.

Cười thê lương trong đêm hoang tàn, rồi một ngày mộ cỏ giữa trời sương sa, tiếng khóc ai đó trong gió tiễn đưa, xuyên qua rừng cây vang đến người nằm xuống, tuyết chập chùng như có linh hồn người quen cũ, chữ sinh ly tử biệt xót xa âm thầm.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 51: Huyết Hận Chi Lộ (2)

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 51: Huyết hận chi lộ (2)

Phong Tuyết bộ lạc, con người trong bộ lạc bởi vì bão tuyết đêm này mà mọi người đều đóng kín cửa, ngồi xum vầy lại bên bếp lửa hồng để cùng sưởi ấm qua cái đêm giá rét này. Ngay cả các dị sĩ cũng không muốn ra ngoài, trừ một số người đảm nhận chức vụ gác đêm mà thôi.

Nhưng không ai biết được, trong một góc Phong Tuyết bộ lạc đang tiếng gào thét bi thương. Thâm anh nghe sao mà bi ai đến chạnh lòng.

- A Công, thả tôi ra. Tôi phải về bộ lạc, A Công...

Tiếng đập cửa rầm rầm từ bên trong gian phòng nhỏ cứ vang ra liên hồi, nhưng mặc nhiên không một ai nghe thấy. Bởi vì âm thanh bi thương ấy đã bị tiếng gió gầm lên lấp kín đi rồi. Kha Thiên Lạc trong phòng gương mặt tuần tú giờ đây ướt đầm những dòng lệ, trong đôi mắt gân máu nổi lên chần chịt.

Hắn cứ cầm gân máu đâm vào cánh cửa. Hắn cứ đâm tới rồi bị cấm chế trên cánh cửa đánh bật ra. Lực phản chấn truyền lại khiến cơ thể dần tích tụ nội thương. Nhưng hắn quan tâm đến, đầu óc hắn giờ chỉ có hai U Đô, vì U Đô mà trở nên điên cuồng.

Không biết đã mấy chục lần hay mấy trăm lần bị đánh bật ra, đến nỗi hai bàn tay của hắn bị rách ra, máu chảy rườm rườm, ngay cả nền nhà cũng bị máu tươi của Kha Thiên Lạc làm cho ướt cả một vùng nhỏ.

Thế nhưng cấm chế mà A Công lưu lại dùng để ngăn cản Kha Thiên Lạc lại quá mạnh, dù hắn cố gắng bao nhiêu, có điên cuồng bao nhiêu thì cũng không đủ sức để phá vỡ nó. Cứ đập phá trong vô vọng, cuối cùng hắn quỳ xuống đất, ngấn đầu lên trời gào một tiếng bi thương.

Đó là tiếng gào không cam tâm, tiếng gào muốn hủy đi mọi thứ để có thể trở về U Đô bộ lạc. Chỉ là tất đều đều chìm trong vô vọng.

- Người muốn thoát khỏi đây?

Bỗng trong đầu Kha Thiên Lạc vang lên một giọng nói nhàn nhạt không chứa chút tình cảm nào khác.

Kha Thiên Lạc giật mình, đảo mắt nhìn xung quanh. Trong gian phòng ngoại trừ một mình hắn ra thì không còn một người nào khác.

- Người là ai?

Cho rằng kẻ nói chuyện với mình đang đứng ở bên ngoài, Kha Thiên Lạc liền gượng dậy, lết từng bước một tiến gần đến cấm chế. Lần này hắn không dùng ngân mâu phá cửa nữa, mà là dùng hai nhuộm đầy máu của bản thân mà đập vào.

Không có nhiều sức lực, vậy nên lực phản chấn truyền ngược lại không mạnh, miễn cưỡng vẫn giữ Kha Thiên Lạc ở một chỗ. Giọng nói lạnh nhạt kia lại vang lên:

- Bốn tọa là ai không quan trọng. Quan trọng là bốn tọa có thể giúp người biến mạnh.

- Giúp ta... giúp ta phá vỡ cấm chế này. Ta muốn trở về U Đô. Hãy giúp ta.

Từ khi được sinh ra trên đời này, Kha Thiên Lạc chỉ một lần duy nhất cầu xin người khác một lần. Đó là lần Kha Thiên Lạc năm tuổi, hắn nói với phụ thân rằng hắn muốn được gặp mẫu thân. Nhưng đáp lại hắn là một cái vuốt đầu âu yếm, một nụ cười hiền từ nhưng ẩn chứa bao nhiêu năm tháng bi thương. Sau lần đó, dường như đã bị một thứ vô hình gì đó tác động, Kha Thiên Lạc không còn xin ai bất kỳ điều gì.

Thậm chí là cơ hội để được A Công chỉ điểm, Kha Thiên Lạc cũng không xin xỏ.

Nhưng lần này, Kha Thiên Lạc không thể không cầu xin người thần bí kia. Tất cả cũng chỉ bởi vì bản thân hắn không có thực lực.

- Cầu xin nhưng trong lòng không cam tâm, tính cách rất kiêu ngạo, nhưng bốn tọa thích tính cách này của người.

Dường như trong mắt người thần bí kia, mọi tâm tư suy nghĩ của Kha Thiên Lạc đều bị y nhìn thấu cả. Kha Thiên Lạc chỉ giống như một đứa trẻ đối diện với một kẻ trưởng thành có thâm niên.

- Bốn tọa có thể giúp người, nhưng đổi lại, người phải trở thành người hầu của bản tọa, nghe theo mọi sắp xếp của bản tọa. Nếu đáp ứng, bản tọa sẽ khiến người mạnh mẽ hơn tất cả những người ở đây. Người có thể suy nghĩ bao lâu tùy thích, nhưng cái bộ lạc cùn con kia...

- Không cần suy nghĩ. Ta đồng ý!

Chỉ cần người thần bí kia có thể thả hắn ra khỏi đây, dù sau này có bắt hắn chết, hắn cũng sẽ chẳng từ nan.

- Tốt lắm. Vậy bốn tọa sẽ tặng người món quà đầu tiên.

Người thần bí kia cười nhạt một tiếng, đột nhiên Kha Thiên Lạc cảm thấy trong cơ thể của mình xuất hiện một dòng năng lượng khủng bố. Dòng năng lượng này rất lớn nhưng lại không hề cuồng bạo, nó bắt đầu thẩm thấu vào từng ngóc ngách trong cơ thể hắn.

Gian phòng vốn tối tăm, đột nhiên một cỗ khí tức màu tím nổi lên, tựa hồ như một ngọn lửa huyền bí bao phủ quanh cơ thể Kha Thiên Lạc.

Đôi mắt chi chít gân máu biến thành màu hoàng kim tuyệt đẹp, chiếu thẳng lên trần nhà.

- Hoàng Tuyền? Chẳng lẽ...

Trông thấy đôi hoàng kim nhãn, người thần bí kia trong giọng nói lộ ra vẻ ngạc nhiên.

Chỉ thấy ở bên hông Kha Thiên Lạc có một cái túi da, cái túi này bị thẩm một ít máu tươi, từ bên trong cái túi da này lại tiếp tục phát ra ánh hào quang.

Túi da căn bản không thể chịu nổi lực lượng hào quang kia, liền bị chấn vỡ nát. Sau khi túi da tan biến thì mới phát hiện, thì ra ánh hào quang này xuất hiện từ một tấm da thú.

Cái tấm da thú này là vật mà Kha Thiên Lạc tại thí luyện Thường Sơn moi từ trong bụng của một con yêu trư. Khi đó hắn không biết tấm da thú này là thứ gì, chỉ cảm nhận tấm da này bất phàm, vậy nên liền cất giữ trong người.

Hắn định sau khi đại thử tại Phong Tuyết bộ lạc kết thúc thì mới tìm hiểu bí ẩn của tấm da này. Nhưng tiếc là đại thử chưa kết thúc thì U Đô đã xảy ra chuyện.

Trông thấy tấm da, người thần bí nọ không còn lấy làm ngạc nhiên nữa.

- Quả nhiên là nó. Xem ra là bốn tọa vẫn còn hơi xem thường rồi. Không thể để nó tồn tại được.

Kha Thiên Lạc lúc này chìm đắm trong một cảm giác thần kỳ, hẳn cảm giác cơ thể mình trở nên cực kỳ mạnh mẽ. Những sợi máu cứ liên tục tăng lên, hẳn vẫn giữ được bản năng, mỗi khi sợi máu được khơi thông thì liền áp súc lại, nhờ vậy khiến cho sợi máu cứng cáp bền vững. Số lượng đạt đến ngưỡng trong truyền thuyết, đó chính là một ngàn sợi máu.

Ầm một tiếng, lực lượng từ những sợi máu lan truyền khắp thân thể, rốt cuộc khiến cho lực lượng huyết mạch man tộc từ trong xương cốt phát ra.

Kha Thiên Lạc gầm một tiếng, âm thanh chấn động không gian, ngay cả căn mà A Công lưu lại để giam giữ hẳn cũng bị rung chuyển kịch liệt.

Kha Thiên Lạc không hề biết rằng, hành động của hắn vô tình tác động đến tấm da kia. Nói chính xác hơn thì là hắn khiến cho lực lượng mà người thần bí kia ban tặng phản phệ lại tấm da màu vàng. Chỉ thấy từ những giọt máu dính trên tấm da ấy đột ngột bị nó hấp thụ, hiện lên trên bề mặt một đồ án kỳ lạ, trông khá giống với biểu tượng đầu tiên của Đạo Thần Diễn vậy, nhưng bởi vì máu có mang theo lực lượng của người thần bí kia liền gây ra hiện tượng xung đột.

Hai lực lượng này giống như đối kháng nhau, cuối cùng hai lực lượng này quá mạnh mẽ, một tiếng trầm đục khê vang, tấm da hoàn toàn vỡ nát thành tro bụi. Những bụi phấn ấy không ngờ lại bám lấy xung quanh thân thể Kha Thiên Lạc.

Những diễn biến này, Kha Thiên Lạc căn bản chẳng biết gì cả, hắn vẫn còn đang chìm đắm trong việc vừa mới đột phá lên Tẩy Cốt cảnh.

Nhưng sự việc còn chưa dừng lại. Đôi mắt Kha Thiên Lạc, từ màu hoàng kim sáng chói bỗng bị chuyển màu, trở nên nhạt dần, vài giây sau thì biến thành màu tím, trông hết như màu sắc của lực lượng mà người thần bí kia ban tặng cho hắn.

- Đây là...

Dường như việc kia không hề nằm trong sự tính toán của người thần bí. Nếu nói đến việc nhìn thấy tấm da hắn hơi ngạc nhiên, thì khi bụi phấn của tấm da dung hợp cùng với Kha Thiên Lạc mới chân chính làm hắn kinh ngạc.

- Không lẽ bị phát hiện nên hắn phá đám bản tọa.

Người thần bí lộ ra chút không vui, tự nói.

- Cũng chẳng sao, mọi việc vẫn còn nằm trong tầm khống chế của bản tọa. Người không thẳng được bản tọa đâu.

Sau một chút lộ vẻ không vui thì thần sắc người thần bí này trở lại như thường, tựa hồ việc kia không hề quan trọng gì cả.

- Phải rút thôi, nếu rời đi quá trễ đó phát hiện.

Tính toán một chút, người thần bí lưu lại trong đầu Kha Thiên Lạc một câu:

- Người tự tính toán đi, muốn làm gì đó thì làm. Sau này bản tọa sẽ tự tìm đến người.

Nói hết câu, người thần bí kia biến mất không chút tông tích, tựa hồ như hắn chưa hề xuất hiện vậy. Gió vẫn thổi, tuyết vẫn rơi, tất cả dường như vẫn bình thường.

Chỉ riêng một việc thay đổi, đó chính là Kha Thiên Lạc đã trở thành cường giả Tủy Cốt cảnh rồi. Vết thương trên cơ thể hắn đã lành lặn trở lại, thậm chí trông còn rắn rỏi hơn trước kia rất nhiều.

Hắn siết chặt tay, cảm giác cơ thể mình tràn ngập sức mạnh cường hãn. Nếu giờ cho hắn đối diện lại với Cảnh trưởng lão, Kha Thiên Lạc tuyệt đối nắm chắc có thể đánh bại được ông ta.

- Kẻ đó là ai, bây giờ ta không cần quan tâm đến nữa. U Đô, ta đến đây.

Đôi mắt Kha Thiên Lạc từ màu đen đã chuyển hoàn toàn thành màu tím, không ẩn chứa chút tình cảm nào nhìn về phía hư vô bất tận. Không có chút tình cảm không phải bởi vì lòng hắn lạnh như băng, trái ngược lại máu nóng trong người hắn đã dâng lên đến đỉnh điểm, muốn tự tay đồ sát tất cả những kẻ tấn công U Đô bộ lạc. Sở dĩ trong mắt không lộ nửa điểm cảm xúc, bởi vì từ giờ phút này... hắn đã trở thành một người mù.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 52: Huyết Hận Chi Lộ (3)

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 52: Huyết hận chi lộ (3)

Kha Thiên Lạc chụp lấy ngân mâu đang cắm trên nền nhà, sau đó vận chuyển sức mạnh, một luồng tử quang nhẹ nhàng bốc lên, Kha Thiên Lạc mạnh bạo đâm thẳng tới, một tiếng nổ vang rền trời, cánh cửa trong nháy mắt đã bị chấn nát thành tro bụi.

- Cấm chế bị tên đó phá rồi? Rốt cuộc hắn là ai?

Đối với thân phận người thần bí nọ, Kha Thiên Lạc rất nghi hoặc. Theo cảm nhận của hắn, thực lực người này hắn là cực kỳ hùng mạnh, A Công hay thượng man Mạnh Hạ tuyệt đối không phải là đối thủ của kẻ này. Thậm chí, thực lực của y còn vượt qua sự tưởng tượng của người bình thường.

Đoán may đoán mò cũng chẳng được tích sự gì, việc quan trọng cần phải làm đó chính là giải vây cho U Đô bộ lạc. Thực lực Kha Thiên Lạc đã đột phá Tẩy Cốt cảnh sơ kỳ, bằng chứng này có lẽ cũng đủ để đối phó với đám Mộ Lan nhân kia rồi.

Siết chặt ngân mâu, Kha Thiên Lạc theo hướng U Đô bộ lạc mà gia tăng cước bộ, tốc độ của hắn so với lúc trước nhanh hơn gấp hai lần, vậy

nên chỉ trong vài cái chớp mắt, bóng hình Kha Thiên Lạc đã khuất dần trong đêm tối.

***** Quyển 1: Ti Mệnh ***** Ảnh Nguyệt sơn trang

Tốc độ di chuyển về phía Phong Tuyết bộ lạc rất chậm, bởi vì đại cần phải hộ tống những phụ nữ, trẻ em và người già, lại gặp phải bão tuyết khắc nghiệt này, U Đô bộ lạc đang rơi vào tình huống ngặt nghèo hơn bao giờ hết.

Mà số lượng dị sĩ hi sinh để kéo dài thời gian lại ngày một nhiều hơn, những người bảo vệ ở đây chỉ còn lại không quá hai mươi người.

Cứ với cái đà này, sớm muộn gì cũng bị Mộ Lan bộ lạc đuổi kịp.

A Công gương mặt già nua lộ ra nét khổ sở. Thân là người đứng đầu dẫn dắt bộ lạc, vậy mà khi bộ lạc rơi vào nguy hiểm lại không thể làm được gì, chỉ trơ mắt nhìn từng người từng người một ngã xuống. Người thân của những tộc nhân đã khuất đau khổ một thì A Công đau khổ gấp trăm, gấp ngàn lần. Bởi đối với A Công, người trong bộ lạc chẳng khác gì máu mủ ruột thịt cả.

Cảm giác cực kỳ khó chịu khiến cho A Công không khỏi thàn than một tiếng, thậm chí cơ thể già yếu gầy guột suýt chút nữa đã ngã xuống.

- A Công, người vẫn ổn chứ?

Tang đại phu luôn quan sát A Công từ xa, thấy A Công sắc mặt không ổn thì lập tức chạy đến đỡ lấy.

A Công nhìn Tang đại phu, khẽ lắc đầu.

Trông Tang đại phu lúc này cực kỳ thê lương, y phục đã rách nát, trên người nhiều chỗ vết thương vẫn còn rỉ máu, gương mặt đang dần tái đi,

điều bộ rất chật vật.

- Tang Trần, người và Kha Phúc tiếp tục đưa bộ lạc đến thành Phong Tuyết, ta sẽ ở lại ngăn cản Mộ Lan nhân.

A Công trong ngữ điệu lộ vẻ mệt mỏi, thế nhưng trong sự mệt mỏi ấy lại là lửa hận bất khuất. Chỉ là Tang đại phu làm sao có thể để A Công hi sinh được. A Công chính là biểu tượng của bộ lạc, có A Công thì bộ lạc mới tồn tại, mới có thể phát triển.

Tang đại phu lắc đầu, kiên quyết nói:

- Không được, nếu ngay cả người cũng bỏ bộ lạc thì sau này U Đô sẽ ra sao? Không được, tôi không đồng ý.

- Tang Trần, người nhìn xem, cứ cái đà này, chỉ sợ chưa đến Phong Tuyết thành thì đã bị Mộ Lan nhân đuổi kịp.

A Công nhìn đoàn người di chuyển chậm chạp, thở dài một tiếng nói.

- Nếu đã vậy thì tôi sẽ ở lại ngăn cản đám ác tặc đó. Còn A Công, người phải tiếp tục sống để dẫn dắt U Đô.

Cho dù có nói thế nào đi nữa thì Tang đại phu vẫn kiên quyết không cho A Công một mình hi sinh. Một ông lão đầu tóc bạc phơ đi ở giữa đoàn người bỗng quay đầu nhìn lại, chứng kiến A Công và Tang đại phu nói chuyện với nhau.

Bỗng ông lão gia tăng cước bộ lên một chút, hướng về phía những bộ lạc khác, thì thầm gì đó với bọn họ. Một lúc sau thì ông ta nói với U Đô tộc trưởng:

- Kha Phúc, đám người già chúng ta mệt rồi, không muốn tiếp tục đi nữa. Các người đưa A Công và những người khác đi đi, đừng lo cho bọn ta.

U Đô tộc trưởng nội tâm không khỏi phức tạp, rồi đưa mắt nhìn A Công và Tang đại phu. Ở đây, ba người bọn họ có chức trách cao nhất trong việc bảo vệ những người này.

A Công nén đau thương lại, cuối cùng gật đầu. U Đô tộc trưởng hiểu ý, liền hướng những người già này, thành kính hành lễ, nói:

- Tiểu bối Kha Phúc thay mặt tất cả tộc nhân trong bộ lạc cảm tạ các bô lão.

- Cần gì phải như vậy, đám già này đã làm chậm trễ chuyển di hành, nếu như bộ lạc thực sự xảy ra chuyện, đám già này làm gì còn mặt mũi đi gặp tổ tiên. Hài... mau đi đi, đám già này muốn nghỉ ngơi một chút.

Nói xong, các trưởng bối bô lão liền di chuyển về phía sau rồi ngồi bệch xuống. Thường này, thú vui của các bô lão chính là tụ họp lại với nhau để ngâm nga những khúc nhạc. Bây giờ cũng giống như vậy, họ lấy ra mấy cái nhạc cụ làm bằng gỗ, cốt thú... bắt đầu ngâm xướng. Tiếng nhạc của họ ẩn chứa biết bao nhiêu tâm tình hướng về phía U Đô bộ lạc.

Có lẽ cho đến cuối đời, dù có chết, bọn họ vẫn muốn được chết trên mảnh đất U Đô này. Khúc nhạc mà họ tạo nên, dù cho bão tuyết hung hãn gào thét cũng không cách nào che lấp được.

U Đô tộc trưởng khước mũi cay cay, cuối cùng quỳ xuống, bái lạy ba cái. Bọn họ nhìn U Đô tộc trưởng, trong mắt lộ ra vẻ hài lòng, khẽ gật đầu rồi nhắm mắt lại, toàn tâm toàn ý dung nhập vào khúc nhạc cuối cùng thối lên vì bộ lạc.

Tang đại phu gương mặt thoáng qua vẻ đượm buồn, nhưng tình huống lúc này chẳng còn cách nào khác, đành phải đỡ A Công tiến về phía trước.

Những tộc nhân đang di chuyển nhìn qua từng gương mặt của những bô lão này, trong lòng tràn ngập sự thành kính biết ơn, rồi sau đó tiếp tục

chuyển hành trình khắc nghiệt.

Khúc nhạc cuối cùng này như khắc cốt ghi tâm, dù đi bao xa cũng có thể nghe thấy được nó, bởi nó tượng trưng cho U Đô bộ lạc, là một khúc nhạc bất diệt trong lòng của mỗi tộc nhân U Đô.

***** Quyển 1: Ti Mệnh ***** Ảnh Nguyệt sơn trang

Trong bão tuyết, mấy trăm bóng đen di chuyển với tốc độ rất nhanh về phía trước, thời tiết khắc nghiệt này chung quy cũng chỉ hạn chế đi một phần tốc độ của bọn họ. Từ trên người những kẻ này toát lên nét hung bạo khát máu, như những kẻ đi săn đang truy tìm con mồi của mình.

Ở vị trí đi đầu là một đại hán cao to. Kẻ này không hề xa lạ, mà chính là Vưu Thành – kẻ mang theo Mộ Lan nhân đến Phong Tuyết bộ lạc khảo thí. Nhưng bởi vì Ti Mệnh đột ngột xuất hiện gần như phế đi Hoảng Khương, buộc Vưu Thành phải cấp tốc trở về Mộ Lan bộ lạc để man công bọn chúng trị thương cho Hoảng Khương.

Trông Hoảng Khương thương thế cực nặng, như sống dở chết dở, man công Mộ Lan bộ lạc hung tính nổi lên, lập tức triệu tập các dị sĩ trong bộ lạc tổng tấn công U Đô.

Trong lúc A Công vắng mặt, dù đã đề phòng từ trước, nhưng không ngờ thực lực của Mộ Lan bộ lạc lại cực kỳ mạnh mẽ, trong một thời gian ngắn đã khiến U Đô bộ lạc chìm trong biển lửa.

Cũng may đúng lúc đó A Công kịp thời trở về, thi triển thần thông đẩy lùi man công Mộ Lan bộ lạc, nhờ vậy mà một bộ phận tộc nhân mới có cơ hội bỏ chạy.

Thần thông của A Công uy lực khôn lường, khiến cho man công Mộ Lan bị thương, không thể tiếp tục chủ trì, liền hạ lệnh cho Vưu Thành tiếp tục truy sát.

Trên đường đi, Vưu Thành nhiều lần gặp phải một toán dị sĩ U Đô, bọn họ tuy ít người nhưng chiến đấu ngoan cường, mất một cánh tay vẫn tiếp tục chiến đấu, thậm chí đã phế đi toàn thân, họ vẫn có thể dùng miệng của mình cắn xé, ngẫu nhiên đối thủ khiến cho việc truy sát trở nên khó khăn hơn đôi chút.

Nhưng chung quy vẫn không thể ngăn cản nổi lực lượng khủng bố của Mộ Lan nhân. Nhìn bên hông một số tên có treo một đến hai cái đầu lâu. Những đầu lâu này toàn bộ đều là đầu lâu tộc nhân U Đô. Bọn họ dù chết đi nhưng trong mắt vẫn điên cuồng bất khuất, thời khắc cuối đời vẫn không hề tỏ ra chút sợ hãi nào.

- Đám nghiệt chủng này không biết sống chết. Cứ tiếp tục đi, rồi đám nghiệt chủng bọn người sẽ biết thế nào là tuyệt vọng cùng cực.

Vưu Thành khoe miệng nở nụ cười lạnh lẽo độc ác. Bỗng nhiên từ phía trước, trong tiếng gió gào thét mang theo một khúc nhạc tang thương.

Vưu Thành bỗng nhíu mày lại, trong lòng dấy lên một nỗi bất an nho nhỏ. Hắn nhìn thấy ở phía trước có một vài bóng người đang ngồi trên tuyết.

“Hừ, để xem các người làm được gì.”

Thực lực Mộ Lan nhân hoàn toàn áp đảo, thế nên Vưu Thành không tin U Đô có thể làm được chuyện gì nên hồn. Tiến gần thêm một chút nữa, Vưu Thành nhìn thấy thì ra mấy cái bóng đen kia chính là những bô lão.

Vưu Thành dừng cước bộ lại, những tộc nhân đi theo hắn dĩ nhiên cũng hành động tương tự. Chỉ thấy Vưu Thành sắc mặt lạnh lẽo, nhìn những bô lão đang nhắm mắt thối nhạc, không khỏi nhạo báng quát:

- Cái đám già chết tiệt này lại còn có tâm tình chơi nhạc. Chỉ là nó khiến ta rất khó chịu, người đâu, mau cắt lưỡi, bẻ tay đám già này cho ta,

để xem bọn chúng còn có hứng chơi nhạc không. Hắc hắc hắc...

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 53: Băng Sát Thuật

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 53: Băng Sát Thuật

Nhìn các bô lão tuổi già sức yếu, thế nên trong mắt Vưu Thành tràn ngập sự kinh thường. Vài tên thuộc hạ bị hấn ta chỉ điểm liền cung kính nhận lệnh, rút lưỡi dao mang ở bên hông ra rồi tiến sát tới gần các bô lão. Thế nhưng khi vừa mới đến gần, bọn chúng chưa kịp làm ra bất cứ hành động gì thì đột nhiên một áp lực vô hình đột ngột ập đến.

Chỉ thấy mấy tên này hét thảm một tiếng, miệng túa ra máu tươi, gương mặt trắng bệch, cả người đổ về phía sau, co giật một hồi thì không còn thấy động đậy gì nữa. Ba bốn tên này sinh cơ đã tận.

Vưu Thành gương mặt biến đổi, không còn vẻ đùa cợt như trước nữa, tuy nhiên sự kinh thường vẫn còn đó.

Dù sao thì những tên dị sĩ mà hấn chỉ định tu vi bất quá chỉ là Dẫn Huyết cảnh tầng thứ tư và tầng thứ năm mà thôi. Có thể nói là thực lực yếu nhất trong binh đoàn chinh phạt lần này.

- Mấy lão già này cũng làm ra được chút chuyện ấy nhỉ. Ngặt nỗi ta không có thời gian để chơi đùa, tất cả xông lên lấy đầu chúng.

Tính tình man công Mộ Lan cực kỳ quái dị, hơn nữa hành xử rất tàn độc, lần này được man công giao phó, nếu không hoàn thành, chờ đợi Vương Thành là một kết cục rất thảm khốc. Nếu may mắn có thoát chết, thì có lẽ cũng sẽ trở thành phế nhân.

Vương Thành không dưới hai lần chứng kiến tình huống đó, thế nên hẳn không muốn đi vào con đường mòn đó.

Ban đầu định vui đùa với các bô lão đôi chút để giải khuây, nhưng không ngờ các bô lão lại có chút lợi hại như hẳn tưởng. Thế nên Vương Thành không muốn kéo dài thời gian nữa, cần làm chính là bắt giữ tộc nhân U Đô làm nô lệ, Vương Thành liền quyết định cường hành giết chết các bô lão này.

Vương Thành cầm ngọn thương màu xám tro, trong mắt sát khí nổi lên, chỉ thẳng vào các bô lão, quát lớn:

- Tất cả xông lên.

Mấy trăm Mộ Lan nhân theo tiếng hét của Vương Thành, sát khí bùng bùng nổi lên như mấy con dã thú, điên cuồng xông thẳng tới. Đừng nói là thực lực, chỉ riêng số lượng người cũng đủ để đè bẹp các bô lão rồi.

Thế nhưng Vương Thành lại thêm khinh thường các bô lão rồi. Bọn họ chấp nhận ngồi lại ở đây, nguyện dùng tính mạng của mình để kéo dài thời gian cho bộ lạc di chuyển, dĩ nhiên trong lòng bọn họ đã có tính toán từ trước.

Khi đám Mộ Lan nhân xông lên, vị bô lão ngồi ở vị trí trung tâm – cũng là vị bô lão đã nói với U Đô tộc trưởng không muốn tiếp tục đi nữa, trong mắt ông lộ ra nét tang thương hiền hòa, chỉ là khi trông thấy đám Mộ Lan nhân thì liền thay bằng sự căm ghét tột cùng.

Trên tay vị bô lão này là một cây cốt sáo, man lực trong cơ thể điên cuồng vận chuyển, rồi bắt đầu truyền vào khúc nhạc. Giai điệu bắt đầu thay đổi, từ sự bi thương u buồn bất chợt hóa thành sự điên cuồng khát máu.

Không khí vì ảnh hưởng bởi bão tuyết mà đã lạnh lẽo hơn, nhưng khi giai điệu của khúc nhạc này thay đổi thì sự lạnh lẽo âm trầm này tăng lên gấp mười lần.

Cứ có cảm giác giống như vừa bị nhốt vào địa ngục âm hàn, một chút sơ sẩy là bị khí tức âm hàn biến thành tượng băng ngay.

- Không tốt...

Vưu Thành lần đầu tiên lộ ra vẻ hoảng sợ, bởi vì hắn cảm nhận tính mạng của mình đang bị uy hiếp nghiêm trọng. Thật không ngờ rằng các bô lão còn có tuyệt chiêu như thế này.

Chỉ trong giây lát, đã có năm sáu người bị khí âm hàn xâm nhập vào cơ thể, man lực yếu ớt không chống đỡ nổi, máu nóng trong huyết quản dần dần lạnh đi, cuối cùng đóng băng lại. Khoảng khắc máu nóng đóng băng thì cũng chính là lúc tính mạng của bọn chúng tiêu tán.

Lại nói về các bô lão, thuật mà các bô lão đang thể hiện gọi là Băng Sát Thuật – một trong hai man thuật mạnh mẽ nhất của U Đô. Băng Sát Thuật này không thể thi triển đơn phương một mình mà phải có sự kết hợp ăn ý giữa nhiều người với nhau thì mới tạo nên hiệu quả tốt nhất.

Trời đang bão tuyết, Băng Sát Thuật lại mạnh hơn gấp hai lần bình thường. Có thể nói, Băng Sát Thuật mà các bô lão tạo thành vô hình chung trở thành sát chiêu mạnh nhất của U Đô bộ lạc. Tuy nhiên, thuật này tuy mạnh, nhưng cái giá phải trả đó chính là tính mạng của chính các bô lão.

Máu nóng trong huyết quản của các bô lão cũng đang dần lạnh đi, trong vài hơi thở đã trở nên khó lưu thông. Sở dĩ các bô lão vẫn chưa hóa

thành các băng điều vì họ kết hợp với nhau, tựa hồ chung một hơi thở, chung một nhịp đập, tuy nhiều người, nhưng trong khoảng khắc này, bọn họ tâm thần đã hợp nhất lại với nhau.

Vưu Thành sắc mặt cực kỳ khó coi. Hắn cũng từng nghe nói về Băng Sát Thuật này, tuy nhiên bây giờ mới chính thức được cảm nhận, so với lời đồn còn đáng sợ hơn nhiều.

Cứ tiếp tục tình hình này, lực lượng Mộ Lan tộc sẽ tổn thất không nhỏ. Dù thành công bắt giữ những U Đô nhân còn lại, chỉ sợ Vưu Thành cũng khó mà thoát tội.

Thực sự mà nói, hắn rất muốn tiến thật nhanh lên để phá vỡ Băng Sát Thuật này. Ngặt nỗi ý chí có thừa mà lực bất tòng tâm, nếu hắn tiến đến gần, chưa làm được gì thì đã hóa thành một băng điều rồi.

Trong lòng hắn bây giờ đang thực sự hối hận. Để tạo thành Băng Sát Thuật cần chuẩn bị rất nhiều thời gian. Nếu như phát hiện ra sớm một chút, Vưu Thành tuyệt đối không để cho các bô lão có thời gian triển khai.

Bỗng ngay lúc ấy, từ trên trời xuất hiện một cổ uy áp cường đại. Chỉ thấy giữa trời đêm, một bàn tay màu xanh lục khổng lồ giáng xuống, mang theo hơi thở hủy diệt sinh mệnh.

Các bô lão gương mặt khê biến khi nhìn thấy bàn tay này, uy hiếp tính mạng đến gần hơn bao giờ hết. Nhưng các bô lão chẳng hề quan tâm, dù sao mục đích của bọn họ chính là kéo thời gian cho bộ lạc di chuyển càng dài càng tốt.

Các bô lão đồng loạt đẩy sức mạnh lên đến cực hạn, Băng Sát Thuật đạt lực lượng đỉnh điểm. Mà lực lượng này không dùng để đối kháng với bàn tay màu xanh lục kia, mà hướng về phía đám Mộ Lan nhân, chính là muốn giết thêm càng nhiều càng tốt.

- Hừ, vùng vẫy cũng vô ích. Chết hết đi.

Từ giữa không trung, một giọng nói lạnh lẽo chậm rãi truyền xuống, giọng nói ẩn ý không chế sinh mệnh của kẻ khác.

Bàn tay khổng lồ bị Băng Sát Thuật làm khựng lại đôi chút, nhưng ngay lập tức được bổ sung thêm sức mạnh, vậy nên dễ dàng phá tan đi Băng Sát Thuật.

Chỉ nghe ầm một tiếng, hư không vụn vụn, cuồng phong cũng tán loạn, tuyết bay tung tóe đầy trời. Áp lực rất mạnh nên đám Mộ Lan nhân đứng gần đó không khỏi tránh phải trọng thương, nôn ra những ngụm tinh huyết nhỏ trên nền tuyết.

Ngay cả Vưu Thành cũng không tránh khỏi kết cục bị trọng thương nhẹ.

Tuy nhiên, đó không phải là điều mà Vưu Thành để ý. Bởi bây giờ hắn đang cực kỳ sợ hãi. Thời điểm mà bàn tay khổng lồ màu xanh lục kia xuất hiện thì hắn đã biết người làm ra hành động đó là ai rồi.

Đó chính là người đứng đầu dẫn dắt Mộ Lan bộ lạc, cũng là người khiến cho hắn sợ hãi tận cốt tủy – man công Mộ Lan bộ lạc.

Ở trên trời cao, một bóng người mặc áo đen dần dần hiện ra. Man công Mộ Lan bộ lạc nhìn tuổi ước chừng bảy mươi tám mươi, râu tóc trắng bạc, thế nhưng gương mặt lại trơn bóng, mắt lộ ra tinh quang âm hàn, gương mặt có chút hơi tái nhợt, thế nhưng uy thế tán ra vẫn khiến cho người ta khiếp sợ.

Đặc biệt là khi liếc nhìn Vưu Thành, hắn chỉ cảm giác bao nhiêu bí mật trên người mình đều bị ông ta nhìn thấu hết cả.

Hắn và những kẻ khác lập tức quỳ xuống, cúi đầu vái lạy, đồng thanh nói:

- Tham kiến A Công.

Đối với hành động này, người nọ đã cảm nhận qua không biết bao nhiêu lần, vậy nên trong mắt chỉ có sự thần nhiên bình thường. Giọng nói lạnh lẽo lại vang lên:

- Chỉ có mấy lão già sắp xuống lỗ mà cũng không đối phó được, ngược lại còn làm tổn thất không ít tộc nhân. Vưu Thành, người biết phải làm gì rồi chứ?

Vưu Thành run lên từng cơn, ánh mắt hoảng sợ, miệng cắn chặt môi, sau một vài giây thở dồn dập, đột nhiên hắn rút ra một thanh đao của một gã đồng tộc đang quỳ kế cạnh mình, từ trên cao bổ xuống cánh tay trái.

Một dòng máu nóng hồi bắn ra, máu dính lên trên cả người tên đồng tộc bị Vưu Thành lấy mất cây đao, nhưng kẻ này biểu hiện như thường, cứ như đó là một việc nghiêm nhiên mà Vưu Thành buộc phải làm.

Sắc mặt Vưu Thành tái mét, cánh tay của hắn đã bị chặt đứt, nằm lăn lóc bên cạnh, máu tươi vẫn chưa ngừng chảy ra. Vô cùng đau đớn, nhưng hắn không dám rên rỉ nửa lời, lại hướng Man công Mộ Lan, cung kính nói:

- Đa tạ A Công tha tội. Vưu Thành nhất định sẽ lập công để chuộc lỗi lầm này.

Man công Mộ Lan không nói gì, lại nhìn về phương xa, đôi nhãn quan sự âm trầm hiện rõ.

- Dịch Ân, người khiến lão phu trọng thương, lão phu sẽ bắt người trả giá gấp trăm lần.

Lạnh lẽo nói thầm một câu, ông ta liền thúc giục con lục bức dưới chân, nó kêu lớn một tiếng rồi vỗ cánh bay thẳng về phía trước.

Vưu Thành thấy man côn Mộ Lan rời đi thì thở vào một tiếng nhẹ nhõm. Cũng may đây là thời điểm truy sát U Đô nhân, thế nên hắn mới thoát được một kiếp. Chứ nếu là ngày thường, có lẽ bây giờ hắn đã là một cái xác lạnh rồi.

Vết thương truyền đến cơn đau nhức nhối, cơn đau này khiến hắn rất chật vật, lại càng thêm căm hận đối với các bô lão. Nhìn các bô lão thổ huyết nằm bất động trên tuyết, hơi thở đã tận, sinh cơ không còn sót lại chút nào. Nhưng Vưu Thành trong mắt vẫn lộ ra sát ý căm hận.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 54: Vì U Đô Là Tất Cả...

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 54: Vì U Đô là tất cả...

Hắn tiến tới gần thi thể của các bô lão. Họ bây giờ một chút sinh cơ cũng không còn, cơ thể đã lạnh băng, bên ngoài bị một lớp băng vụ che phủ. Vưu Thành ghiến răng ghiến lợi, giơ chân lên đập mạnh xuống đầu của một bô lão, ngay lập tức khiến cho thủ cấp vị bô lão nọ hóa thành tro bụi.

Vưu Thành vừa đập, vừa cảm hận quất mắng:

- Đám già chết tiệt, hại lão tử mất một cánh tay. Đã vậy lão tử khiến các người ngay cả thi thể cũng không còn.

Hắn chà đạp từng cái thi thể một, cho đến khi không còn một thi thể nào tồn tại nguyên vẹn nữa thì mới chịu thôi. Chỉ là chừng bấy nhiêu đó vẫn chưa tiêu tan đi lửa giận trong lòng hắn. Vốn kẻ ép Vưu Thành phải mất đi cánh tay trái là man công Mộ Lan, nhưng dĩ nhiên hắn làm sao có đảm lượng gì với ông ta được, thế nên tất cả nỗi căm hận nào đều đổ lên đầu U Đô bộ lạc cả.

***** Quyển 1: Ti Mệnh ***** Ảnh Nguyệt sơn trang

U Đô bộ lạc vẫn tiếp tục di chuyển hướng về phía Phong Tuyết bộ lạc để cầu viện trợ. Tốc độ bây giờ nhanh hơn trước đây không ít, lại nhờ các bộ lão kéo dài không ít thời gian. Thế nên hi vọng mong manh ban đầu giờ lớn hơn được một chút.

Thế nhưng áp lực nguy hiểm vẫn còn đó. Nhìn người nào người nấy mặt không chút máu, lăm lăm lì lì mà bước đi thật nhanh. Họ có chăng chỉ là giúp đỡ nhau, dìu dắt nhau, còn lại tuyệt nhiên chẳng ai nói một câu nào cả.

U Đô tộc trưởng đi đầu, bên cạnh y là ba đệ tử Dẫn Huyết cảnh tầng thứ bảy, bốn người họ phụ trách mở đường.

Hai bên cánh có tầm khoảng mười bốn, mười lăm đệ tử khác, họ vừa chú ý tình hình xung quanh, vừa phải dóm ngó đoàn người đang di chuyển, để có ai mệt mỏi thì họ liền chạy tới để giúp đỡ ngay.

Đi cuối cùng là A Công và Tang đại phu.

Sắc mặt A Công so với vừa rồi tốt hơn đôi chút, cũng là nhờ một số phương thuốc trị thương của Tang đại phu trong lúc cấp bách lấy đi được. Nhờ vậy mà A Công cùng với đoàn người U Đô mới có thể gắng gượng được tới tận bây giờ.

Lại cũng phải nói, bão tuyết tuy khiến cho việc di chuyển khó khăn, nhưng nhờ vậy mà không xuất hiện mãnh thú chặn đường.

Đang di chuyển, đột nhiên A Công gương mặt khẽ biến, ánh mắt đậm nét tang thương chột nhìn về phía trước. Tang đại phu cũng lập tức nhìn theo, nội tâm không khỏi rung động, chẳng lẽ phía trước có dã thú xuất hiện?

Vốn Tang đại phu tu vi chỉ là Dẫn Huyết cảnh tầng thứ sáu mà thôi, thế nên linh thức không thể mạnh bằng cường giả Tẩy Cốt cảnh như A

Công được.

Chỉ cảm nhận được ở phía trước xuất hiện cỗ khí tức cực kỳ mạnh mẽ, khí lưu trong thiên địa dao động dữ dội. Đến lúc này, không chỉ A Công mà ngay cả U Đô tộc trưởng cùng tất cả những người ở đây đều cảm giác được rằng phía trước có ai đó đang đến.

- Tất cả chuẩn bị tinh thần. Đồng Chinh, người thay ta dẫn dắt bộ lạc. Hai người còn lại theo ta chuẩn bị nghênh địch.

Trong giờ phút này, căn bản U Đô tộc trưởng không còn tin tưởng sẽ có ai đó xuất hiện để viện trợ cho bộ lạc.

Dù sao giữa các tiểu bộ lạc với nhau quan hệ không mấy thân cận, trừ khi có người nào đó trong hai bộ lạc thân phận cao quý liên hôn với nhau thì may ra mới có sự giúp đỡ lẫn nhau. Còn chung quy, các tiểu bộ lạc đều mong có bộ lạc nào đó suy thoái, nhân cơ hội mà thôn tính. Tóm lại là phải có lợi ích thì các tiểu bộ lạc khác mới ra mặt.

Còn nếu nói đến việc ngăn cản, lẽ ra Phong Tuyết bộ lạc phải làm điều này. Nhưng đến giờ vẫn chưa thấy bất kỳ một người nào, chỉ sợ ngay cả Phong Tuyết bộ lạc cũng đang gặp điều gì đó bất ổn.

Vậy nên U Đô tộc trưởng mới cho rằng người xuất hiện kia chính là kẻ địch.

Gương mặt U Đô tộc trưởng và hai người đứng hai bên cực kỳ nghiêm trọng, trong lòng thầm trách móc, không lẽ ông trời thực sự muốn khiến U Đô bộ lạc rơi vào con đường hủy diệt.

Thân là tộc trưởng đời này, bộ lạc bị hủy diệt trong tay mình, U Đô tộc trưởng không khỏi chua xót.

Phía trước áp lực càng lúc càng rõ ràng. Uy áp mạnh cỡ này, chỉ sợ đối phương là cường giả Tây Cốt cảnh. Nếu như đối phương chỉ là đệ tử Dẫn Huyết cảnh tầng thứ tám, thứ chín thì may ra còn có cơ hội tranh thủ chút thời gian. Nhưng nếu là Tây Cốt cảnh, phen này bộ lạc khó mà sống sót rồi.

A Công bước về phía trước thật nhanh, lướt qua mọi người tựa như một bóng ma, cuối cùng dừng lại ngay bên cạnh U Đô tộc trưởng.

U Đô tộc trưởng khẽ biến nhìn A Công, chỉ thấy A Công không hề có chút hoảng loạn nào, ngược lại thở dài một tiếng tang thương.

Từ trong đêm bão tuyết, một bóng người dần hiện ra. Người U Đô, từ hoảng sợ, kinh loạn chuyển sang ngạc nhiên, cuối cùng biến thành vui mừng. Bao nhiêu loại cảm xúc chỉ thoáng qua trong giây lát mà thôi.

Bờ người vừa đến kia không phải ai xa lạ, mà đó chính là thiên tài, là niềm tự hào của U Đô bộ lạc, là con trai của U Đô tộc trưởng – hẳn chính là Kha Thiên Lạc.

Kha Thiên Lạc dừng lại trước mặt mọi người, tay vẫn không quên cầm theo man khí mà bộ lạc cho hẳn mượn để tham gia thí luyện Phong Tuyết bộ lạc. Hơi thở của hắn khi này có chút gấp gáp, gương mặt không giấu được vẻ mệt mỏi.

- Thiên Lạc, ngươi nên ở lại Phong Tuyết thành.

A Công cảm nhận được khí tức trên người Kha Thiên Lạc đột nhiên biến đổi mạnh mẽ. Chỉ mới vài giờ trước, hắn còn là đệ tử Dẫn Huyết cảnh tầng thứ bảy. Nhưng bây giờ, chẳng ngờ lại đột phá Tây Cốt cảnh. Trên người Kha Thiên Lạc, A Công cảm nhận được một loại khí quen thuộc, hai hàng chân mày không khỏi nhíu lại.

Tuy nhiên, bây giờ lại không phải lúc để tra hỏi vì sao hắn đột nhiên biến mạnh.

Kha Thiên Lạc giọng nói kiên quyết, cứng rắn đáp trả:

- U Đô là nơi tôi sinh ra, nơi tôi lớn lên. U Đô gặp nguy hiểm, tôi không thể trơ mắt mà nhìn được. Tôi phải trở về, vì U Đô là tất cả đối với tôi. A Công, người không ngăn cản tôi được đâu.

Chẳng ai biết được rằng, Kha Thiên Lạc lúc này chẳng thể nhìn rõ được gương mặt của bất kỳ ai, trong lòng hẫng rất đau xót. Ở đây, thông qua sự nhạy bén của các giác quan được cường hóa sau khi đột phá Tẩy Cốt cảnh, Kha Thiên Lạc cảm nhận được người ở đây không còn nhiều.

Chỉ tầm hơn ba mươi người mà thôi.

Nửa tháng trước, người trong bộ lạc vẫn còn rất đông vui, người người vui vẻ chuẩn bị cúng bái cho lễ hội cuối năm. Vậy mà bây giờ lại...

Càng nghĩ, Kha Thiên Lạc càng thêm căm hận Mộ Lan bộ lạc. Trong lòng hẫng đã hạ quyết tâm, ngày nào hẫng còn sống, hẫng quyết không để yên cho Mộ Lan bộ lạc.

U Đô tộc trưởng, cũng là phụ thân Kha Thiên Lạc trầm mặc nhìn đứa con trai của mình. Ông đang rất vui vì con trai duy nhất của mình đã trở thành một cường giả Tẩy Cốt cảnh, đã mạnh mẽ hơn ông rất nhiều. Nhưng ngật nổi, tình huống bây giờ lại không thể nào nở nụ cười được.

- Thiên Lạc, không được vô lễ với A Công.

U Đô tộc trưởng nghiêm mặt rằng dạy. Đột nhiên A Công giơ tay ra chặn lại, khẽ lắc đầu liếc nhìn U Đô tộc trưởng, rồi sau đó mới nhìn Kha Thiên Lạc, giọng khàn đặc vang lên:

- Người chính là hy vọng của bộ lạc. A Công giam người lại là mong muốn người tại Phong Tuyết bộ lạc mà trưởng thành, một ngày nào đó sẽ

chấn hưng lại U Đô bộ lạc chúng ta. Nhưng bây giờ... tất cả đều là số mệnh cả.

Than một câu, sau đó A Công giọng điệu biến đổi, nghiêm túc ra lệnh:

- Kha Thiên Lạc, người bây giờ là cường giả Tẩy Cốt cảnh, người có nhiệm vụ dẫn dắt các tộc nhân, bảo vệ họ an toàn cho tới lúc đến được Phong Tuyết thành. Người làm được chứ?

- Thiên Lạc nhất định không phụ sự kỳ vọng của A Công, nguyện dùng cả tính mạng để bảo vệ an toàn cho bộ lạc.

Kha Thiên Lạc không chút do dự, lập tức cung kính ôm quyền nghi lễ, chắc nịch đáp.

Nói xong, hần tiến vào hàng ngũ các đệ tử, tinh thần tập trung cao độ, linh thức tản ra để có thể nắm bắt được tình hình xung quanh. Hiện giờ Kha Thiên Lạc chỉ có thể dựa vào thần thức mà tùy cơ ứng biến.

U Đô tộc trưởng nhìn Kha Thiên Lạc, khóe miệng bất chợt nở một nụ cười. Đó là một nụ cười kiêu hãnh, nụ cười hạnh phúc của một người cha. Trong lòng không khỏi dâng lên một loại cảm xúc ấm áp và tự hào.

“A Ly, nàng nhìn thấy không, Thiên Lạc của chúng ta đã thực sự trưởng thành rồi.”

Trong lòng y xuất hiện hình ảnh một mỹ phụ, dung nhan mỹ phụ này không phải thuộc loại mỹ nhân tuyệt trần gì. Nàng chỉ là một cô gái bình thường với gương mặt hình từ phúc hậu. Và cô gái ấy đã sinh ra cho y một đứa con trai xuất chúng, có thể cùng A Công và y san sẻ trách nhiệm bảo hộ cho các tộc nhân.

“A Ly, cảm ơn nàng đã sinh ra một đứa con trai tuyệt vời như thế này. Cảm ơn nàng...”

U Đô tộc trưởng nhìn Kha Thiên Lạc mà bồi hồi tưởng nhớ về người vợ quá cố. Nếu nàng có linh, chắc hẳn cũng sẽ giống như y, sẽ rất hạnh phúc vì Kha Thiên Lạc nhỏ bé ngày nào giờ đây đã biến thành một nam tử hán đỉnh thiên lập địa.

Khi Kha Thiên Lạc xuất hiện với khí thế cường hãn, bất kỳ ai trong bộ lạc đều cảm giác được U Đô bộ lạc đã có thêm một tia hy vọng sinh tồn rồi.

Nhưng không ai biết, A Công bây giờ lại rất lo lắng.

“Đánh đổi nhiều như vậy, liệu có đáng giá không?” A Công nhìn Kha Thiên Lạc mà tự nhủ một câu. “Nếu đổi lại là ta, có lẽ ta cũng sẽ làm như vậy. Tật cứng đầu này, chẳng biết là ai trong bộ lạc đã di truyền xuống nữa!”

Trên miệng A Công xuất hiện một nụ cười nhạt, dĩ nhiên nụ cười này không ai nhìn thấy được.

Nhưng ngay lập tức, nụ cười của A Công liền biến mất, thay vào đó là một cảm giác nguy hiểm tràn ngập nguy cơ đang dững mãnh truyền đến.

A Công gương mặt biến thành nghiêm trọng, xoay người lại nhìn về phía sau lưng. Kha Thiên Lạc cũng là một cường giả Tây Cốt cảnh, tuy chỉ mới đột phá, thế nhưng linh thức lại mạnh mẽ hơn vô số người ở đây. Hẳn cũng cảm giác, từ phía sau có cường giả đang tiến đến với tốc độ cực nhanh.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 55: Tân Tộc Trưởng

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 55: Tân tộc trưởng

Một tiếng gào rít truyền đến, sóng âm ba khiến cho cuồng phong tán loạn. Tiếng rít gào rơi vào tai U Đô tộc nhân, trừ những người tu vi đạt đến mức độ nhất định, còn lại liền có cảm giác đầu óc choáng váng, đình tai nhức óc.

Chỉ thấy cách đây không xa có một đoàn lưu tinh màu xanh lục đang bay đến với tốc độ cực nhanh. Vầng sáng xanh này đối với người dân U Đô không hề xa lạ gì, vì bọn họ đã nhìn thấy nó cách đây vài canh giờ rồi. Chính luồng sáng xanh lục đó đã khiến cho U Đô bộ lạc chìm trong biển lửa hủy diệt, khiến cho người dân U Đô không thể không rời bỏ vùng đất của chính mình.

- Là lão già đó - Hoảng Phong.

U Đô tộc trưởng biến sắc, gương mặt lộ ra vẻ kinh hoảng. A Công, Tang đại phu sắc mặt cũng trở nên nghiêm trọng.

Nhớ lại hoàn cảnh lúc trước, nếu không phải A Công xuất hiện kịp thời, thì triển thần thông làm cho Mộ Lan man công trọng thương, không

thể di chuyển trong một khoảng thời gian, có lẽ bây giờ bọn họ đã không thể đứng ở đây.

Cơ hội sống còn đối với U Đô bộ lạc vốn đã rất mong manh rồi, sự xuất hiện của Kha Thiên Lạc chỉ phần nào kéo vãn thêm một ít. Nhưng không ngờ đúng lúc này thì Mộ Lan man công lại cường thế xuất hiện, cái hy vọng sống còn ấy dường như ngay lập tức bị tiêu tan.

Chỉ là, dù cơ hội mong manh như sợi chỉ mảnh đi nữa, A Công, Tang đại phu hay U Đô tộc trưởng cũng không muốn từ bỏ. Đúng lúc này, trong đầu U Đô tộc trưởng lóe qua một tia linh quang. Y liếc mắt sang nhìn Kha Thiên Lạc, nói lớn:

- Thiên Lạc, người có muốn U Đô bộ lạc tồn tại không?

Kha Thiên Lạc không hiểu ý tứ ẩn đằng sau lời phụ thân mình là gì, nhưng hắn vẫn gật đầu chắc nịch:

- Dĩ nhiên. Nhi tử trở về đây chính là để giải vây cho bộ lạc.

- Tốt lắm. Vậy kể từ bây giờ, người chính là tân tộc trưởng U Đô bộ lạc, đảm nhiệm chức trách tìm con đường sinh tồn cho bộ lạc chúng ta.

U Đô tộc trưởng gương mặt nghiêm nghị, kế tiếp quay sang các tộc nhân còn sót lại, nói tiếp:

- Các tộc nhân, Kha Tần ta quá yếu đuối, không thể bảo vệ được bộ lạc, khiến bộ lạc đánh mất đi vùng đất thuộc về mình. Ta không xứng đáng là tộc trưởng của mọi người. Từ lúc này, ta chỉ định Kha Thiên Lạc, con trai ta trở thành tân tộc trưởng. Thực lực hắn có thừa, hắn có thể bảo vệ tất cả mọi người. Các tộc nhân, hãy đi theo phía sau lưng hắn, tân tộc trưởng của U Đô bộ lạc chúng ta.

- Cha, chuyện này...

Kha Thiên Lạc thân thể run lên. Cơ bản hần từ trước đến nay hần chưa từng nghĩ đến việc này. Nhưng không ngờ giữa lúc nước sôi lửa bỏng, phụ thân của hần lại truyền chức vị tộc trưởng lại.

- Không cần nói nữa. Thiên Lạc, thời gian không còn lại nhiều, ta và A Công sẽ ngăn cản Mộ Lan nhân, còn người đưa các tộc nhân nhanh chóng đến Phong Tuyết bộ lạc. Đó chính là nhiệm vụ của người.

U Đô tộc trưởng chặn ngang lời Kha Thiên Lạc lại, sắc mặt nghiêm trọng nói lớn.

- Tang đại phu, hãy giúp ta dạy dỗ Thiên Lạc để nó có thể trở thành một tộc trưởng tốt. Mọi chuyện ta đều ủy thác vào ông cả.

U Đô tộc trưởng ánh mắt chân thành nhìn Tang đại phu nói. Tang đại phu gương mặt lộ vẻ bi ai. Tang đại phu có lẽ hiểu được tâm trạng U Đô tộc trưởng lúc này, vì dù sao cả hai cũng là bạn tâm giao đã mấy mươi năm.

- Được, ta sẽ chăm sóc thật tốt cho nó.

Tang đại phu siết chặt hai tay, những ngón tay khô rát như muốn đâm thủng tầng da thịt lạnh buốt. Tang đại phu nhìn A Công không giấu nổi vẻ mệt mỏi bên cạnh, lại nhìn U Đô tộc trưởng đang nhìn mình với ánh mắt kỳ vọng, và nhìn cả những dũng sĩ của U Đô bộ lạc chuẩn bị cho cuộc chiến sống còn sắp diễn ra.

Gương mặt Tang đại phu cúi xuống, bước chân lặng lẽ đi qua từng người một, ông cúi mặt vì không muốn để cho những người khác nhìn thấy những giọt nước mắt của ông đang lăn xuống.

- Cha, ta sẽ không đi đâu hết.

- Im miệng. Không phải người luôn mồm nói phải bảo vệ tộc nhân sao? Đưa các tộc nhân đến nơi an toàn là nhiệm vụ đưa lên hàng đầu. Thiên

Lạc, đừng để phụ thân thất vọng vì người.

U Đô tộc trưởng tức giận, trừng mắt nhìn Kha Thiên Lạc quát. Chỉ là trong câu quát mắng đó ẩn chứa bao nhiêu nỗi niềm. Nếu không phải tâm tính kiên cường, có lẽ lúc này y cũng rơi nước mắt rồi.

- Thiên Lạc, mau đi thôi. Đừng để các tộc nhân đợi lâu. Họ đã đuổi sức lắm rồi.

Giọng nói Tang đại phu đầy tang thương vang vọng bên tai.

Kha Thiên Lạc nhắm mắt lại, cuối đầu nhìn xuống đất. Hai hàm răng hằn nghiền chặt, một tia tâm huyết từ khóe miệng chảy xuống.

Lòng hẫng như đang chảy máu. Bởi hẫng biết bây giờ rời đi, chắc chắn sẽ không còn cơ hội nhìn thấy phụ thân của mình nữa. Nội tâm của hẫng đang rất giày xéo. Nhưng rốt cuộc đứng giữa tình thân và các tộc nhân, Kha Thiên Lạc đành phải lựa chọn tộc nhân.

Giờ phút này không còn thời gian để do dự nữa. Phụ thân đã quyết tử vì bộ lạc, dù hẫng có ngăn cản cũng chẳng thể thay đổi. Mà thiết nghĩ, đổi lại là hẫng đứng ở vị trí U Đô tộc trưởng, hẫng cũng sẽ làm như vậy.

- Đợi con, con nhất định sẽ quay lại.

Kha Thiên Lạc âm thầm dùng linh thức của mình, để hình dáng, gương mặt của phụ thân khắc vào tận tâm trí. Hẫng quỳ xuống, thành tâm bái ba bái, sau đó đứng lên, lướt qua các tộc nhân, nói lớn:

- Phong Tuyết bộ lạc không xa nữa, đoạn đường còn lại hãy để ta dẫn dắt mọi người. Đi thôi.

Nói rồi, Kha Thiên Lạc cùng các tộc nhân liền chạy đi thật nhanh. U Đô tộc trưởng và mười mấy người đứng lại để ngăn cản không khỏi luyến

tiếc nhìn bọn họ.

Có Tang đại phu ở đó, phối hợp với Kha Thiên Lạc, nếu có thể kéo dài thời gian lâu nhất có thể, nhất định các tộc nhân sẽ đến Phong Tuyết bộ lạc một cách an toàn.

- Hừ, si tâm vọng tưởng.

Một giọng nói lạnh lẽo từ xa vang lên.

- Hôm nay đừng mong một kẻ nào có thể trốn thoát cả.

Chỉ vài hơi thở, một con lục bức khổng lồ dần hiện ra. Cả người nó toát ra một nét tàn độc hung ác, đôi mắt màu vàng sáng như ngọn đuốc, cái miệng to lớn đầy răng năng phà ra mùi hôi tanh khó chịu. Nó lạnh lùng nhìn xuống, tiếng hô hấp giống như tiếng sấm nổ vang vậ, dường như nó đang rất thèm khát được hút hết máu tươi của những kẻ bên dưới.

Còn ở trên đầu nó là một ông lão râu tóc trắng xóa, thoạt nhìn có vẻ tiên phong đạo cốt, thế nhưng trong ánh mắt tràn ngập sát khí, phối hợp với lục khí tà dị đang vờn xung quanh, trông ông lão này giống như một cái thê ma đầu vậy.

Ông lão này dĩ nhiên chính là Mộ Lan man công.

Mộ Lan man công xuất hiện không lâu thì từ phía sau lưng ông ta cũng truyền đến những tiếng bước chân đang di chuyển với tốc độ rất nhanh.

Gương mặt của A Công, U Đô tộc trưởng và mười mấy người khác càng thêm khó coi. Kha Thiên Lạc và các tộc nhân chỉ vừa mới rời khỏi đây thôi, với tốc độ của mấy người này, mất tầm một khắc là có thể đuổi kịp.

Mộ Lan man công nheo mắt lại nhìn trừng trừng A Công, giọng nói khàn khàn tàn độc cất lên:

- Dịch Ân, lão phu khuyên người hãy đầu hàng, ít nhân lão phu có thể niệm tình mà tha cho các tộc nhân của người một con đường sống.

A Công đối với Mộ Lan man công thái độ cực kỳ chán ghét, đáp:

- Nhiều lời vô ích. Lão thất phu, muốn đánh thì đánh, đừng dong dài vô nghĩa.

- Dịch Ân, người vẫn là cứng đầu như thế. Đã vậy thì đừng trách lão phu tàn độc. À... để cảm tạ việc người đánh lén lão phu lúc trước, giờ lão phu sẽ tặng người một món quà nhỏ.

Khóe miệng Mộ Lan man công cong lên một nụ cười tà dị, không hiểu sao nội tâm A Công và U Đô tộc trưởng xuất hiện một sự bất an khó tả.

- Vưu Thành, đem đầu của những kẻ bị giết toàn bộ đem trả cho U Đô man công.

- Tuân lệnh A Công.

Vưu Thành lúc này chỉ có một cánh tay phải, bàn tay hăn đang nắm một cái bao bố rất lớn đang vác trên lưng. Từ cái bao bố này tỏa ra một mùi hôi tanh nồng nặc, vừa ngửi vào liền có cảm giác muốn nôn mửa.

Vưu Thành cười độc ác, đem cái túi ném lên không trung, rồi sau đó rút ra một thanh kiếm chém một đường. Ngay lập tức, cái bao bố bị chém rách ra làm hai.

Chỉ thấy ngay sau đó, giữa không trung, từ bên trong cái bao bố bay ra vô số đầu người, rơi lệch bệch xuống nền tuyết trắng xóa.

Nhìn thấy cảnh tượng nặng, dù là A Công thường ngày bình tĩnh điềm đạm đến đâu cũng không thể chịu đựng nổi, không nhịn được mà phun ra một ngụm máu. U Đô tộc trưởng thì gương mặt đỏ lên, lửa hận bốc cháy đến đỉnh điểm, gân xanh nổi đầy đầu. Còn những tộc nhân khác, trong mắt gân đỏ chi chít, những dòng lệ chảy xuống gương mặt nhợt nhạt, vừa nổi giận lại vừa bi thương.

Những cái đầu kia chính là đầu của các tộc nhân đã chết trong cuộc chiến giữa hai bộ lạc. Thật không thể tin được Mộ Lan bộ lạc độc ác đến cực điểm. Ngay cả khi các tộc nhân đã chết đi, bọn chúng cũng không chịu để yên, mà lại chặt đầu xuống toàn bộ, thu thập tất cả rồi ném tại đây.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 56: Trận Chiến Man Văn

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 56: Trận chiến man văn

A Công nhìn những gương mặt quen thuộc kia, những con người hiền lành mới ngày nào còn cười nói với nhau, thế nhưng tất cả giờ đây đã hóa thành những cái xác lạnh. Có không ít người mới đó còn bái lạy với A Công nữa.

Lửa giận đã không còn kiềm chế được nữa rồi. Một luồng bạo khí trong người từ trong người dâng lên khiến cho áo bào đen tự động căng phồng lên. Chỉ thấy A Công ngấn đầu lên nhìn Mộ Lan man không.

Trong ánh mắt trong còn là nét trí tuệ sâu không thấy đáy, không còn hiền từ mỗi lần nhìn các tộc nhân nữa, mà chỉ còn lại trong đó là một cỗ sát khí nồng đậm.

- Hoảng Phong, người đã thành công chọc tức được lão phu.

Giọng A Công khàn đặc chậm rãi vang lên.

- Đúng rồi, chính là khí thế này, gương mặt này. Dịch Ân, năm đó người khiến lão phu sống dở chết dở, lúc này còn khiến lão phu trọng thương, bây giờ lão nhiều ăm ức lão phu sẽ trả hết lại cho người.

Mộ Lan man công gầm lớn tiếng, khí thế lúc này mới thực sự triển lộ ra bên ngoài. Thật không ngờ Mộ Lan man công thực lực vậy mà đã đột phá Tẩy Cốt cảnh trung kỳ rồi, nhìn lực lượng dao động thân thể, dường như chỉ còn cách một tấm màn mỏng nữa là có thể đột phá đến Tẩy Cốt cảnh hậu kỳ.

Thực lực của ông ta hiện tại đủ để đánh với thượng man Mạnh Hạ một trận mà không rơi vào thế hạ phong.

A Công chứng kiến thực lực thật sự của ông ta không khỏi lộ vẻ kinh ngạc. Nhưng ngay lập tức liền nhận ra biến hóa này.

- Hoảng Phong, không ngờ người lại âm thầm cấu kết với Xích Dung bộ lạc.

- Thì đã làm sao? Xích Dung bộ lạc đối xử với Mộ Lan bộ lạc rất tốt, hơn nữa còn hứa hẹn sau khi đánh bại Phong Tuyết bộ lạc sẽ ban thưởng cho lão phu chức quản lãnh thổ nơi đó, địa vị một bước lên trời. Vừa có thể trả được mối thù với người, vừa có được chức vị cao cấp, lão phu há có thể bỏ qua.

Mộ Lan man công há mồm cười lớn tràn đầy phấn kích. Mong ước của ông ta từ lâu chính là mong muốn trở thành một thượng man đức cao vọng trọng. Nhưng với thực lực của Mộ Lan bộ lạc thì đừng mong có ngày ấy.

Giữa lúc đó, đột nhiên có một toán người xuất hiện, tự xưng là sứ giả Xích Dung bộ lạc. Mộ Lan man công đối với Xích Dung bộ lạc chẳng hề xa lạ gì, bởi Xích Dung bộ lạc này chính là một trong bốn trung giai bộ lạc ở Đại Tấn châu này.

Với cơ trí của mình, gần như ngay lập tức Mộ Lan man công đoán được mục đích Xích Dung bộ lạc đến tìm mình. Sau một hồi nói chuyện, sứ

giả Xích Dung bộ lạc đồng ý với điều kiện Mộ Lan man công. Hai bên đạt thành thỏa thuận.

Tuy nhiên để triển khai kế hoạch này còn cần tiêu tốn không ít thời gian. Đến nay đã gần như hoàn mỹ rồi, nếu như không có việc Hoảng Khương bị Ti Mệnh phế đi gần nửa mạng sống thì Mộ Lan man công cũng không cho bắt đầu kế hoạch.

Vẫn chưa đạt hiệu quả lớn nhất, nhưng cách biệt cũng chẳng bao nhiêu cả, thế nên đối với kế hoạch lần này, Mộ Lan man công tự tin hoàn toàn nắm chắc trong tay.

- Chia người ra, giết sạch đám U Đô nhân đang bỏ chạy đến Phong Tuyết thành, một tên cũng không bỏ sót.

Mộ Lan man công nhìn Vưu Thành, trừng mắt ra lệnh.

U Đô tộc trưởng tuy bị nô hóa công tâm, nhưng vẫn giữ được lý trí. Bởi nếu cứ xông lên như con thiêu thân, chẳng khác nào mọi việc khi trước trở thành vô nghĩa cả. Mục đích U Đô tộc trưởng và mười mấy dị sĩ ở lại đây chính là để liều chết ngăn cản.

- Hỡi các dũng sĩ của U Đô, chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu, dùng cả tính mạng của mình vì tương lai U Đô bộ lạc chúng ta.

U Đô tộc trưởng cầm trường mâu hướng về phía Mộ Lan nhân, cả người khí thế uy dũng không một từ ngữ nào diễn tả hết được, chính là một loại khí thế oai nghiêm kiêu hùng, đứng trước mấy trăm kẻ địch cũng không xuất hiện một chút nao núng.

Các dị sĩ đứng ngay sau lưng U Đô tộc trưởng hưởng ứng theo khí thế kiêu hùng ấy, đồng loạt cầm lấy vũ khí đưa về phía kẻ địch.

- Vì tương lai U Đô, có chết cũng không hối hận.

- Vì tương lai U Đô, có chết cũng không hối hận.

Những tiếng gầm vang đồng thanh cất lên, dường như đã hòa lại làm một với nhau, tạo nên một sự uy hiếp khiến cho đám Mộ Lan nhân sửng lại.

Vưu Thành thấy cũng bị cổ uy thế đó tác động, ngẩn ra trong giây lát. Nhưng lập tức ổn định lại tâm thần, gầm lớn quát:

- Có gì mà sợ. Bọn chúng chỉ có mười mấy người mà thôi, các người mỗi người phun một ngụm nước bọt cũng đủ đè chết bọn chúng rồi. Lên, lấy đầu bọn chúng.

Tiếng hét của Vưu Thành khiến cho đám Mộ Lan nhân như bừng tỉnh sau cơn mơ. Mười mấy người lại uy hiếp hơn trăm người ở đây, gương mặt bọn chúng không khỏi lộ ra vẻ xấu hổ.

Càng vậy, bọn chúng còn muốn giết chết mười mấy dũng sĩ kia hơn. Mấy trăm Mộ Lan nhân đồng loạt xông lên, vũ khí toàn bộ đều xuất ra, thế như vũ bão xông đến.

A Công thấy vậy định tương trợ, nhưng một luồng lực quang chặn ngang lại.

- Dịch Ân, đối thủ của người là lão phu.

Mộ Lan man công cười lạnh. Bỗng từ trong khuôn ngực có những ký hiệu màu xanh quý dị bắt đầu chạy khắp cơ thể ông ta, cuối cùng dừng lại ở trên trán, biến thành ấn ký hình lục tích dịch.

Còn con lục bức ở dưới chân, nhân lúc A Công không để ý thì liền bị nó vượt qua. Tốc độ của nó rất nhanh, ngay cả U Đô tộc trưởng cũng không kịp phản ứng lại. Ngặt nỗi đang chỉ huy mười mấy người ở đây tiến hành ngăn chặn kéo dài thời gian, con lục bức kia, trong lòng U Đô tộc trưởng đành phải hy vọng Kha Thiên Lạc có thể đối với nó.

Lại nói đến Mộ Lan man công. Thứ ký hiệu màu xanh lục kia chính là lực lượng man văn của ông ta. Mỗi một dị sĩ đột phá đến Tẩy Cốt cảnh thì trong cốt tủy, lực lượng man huyết sẽ bộc lộ ra. Dùng lực lượng man huyết này để vẽ thành man văn của bản thân.

Man văn của mỗi người đều khác nhau, không ai giống ai. Lực lượng man huyết trong cốt tủy càng tinh thuần thì man văn sẽ càng khủng bố. Mà man văn của Mộ Lan man công, tuy chỉ thuộc loại man văn hoang thú bình thường, thế nhưng trải qua tế luyện nhiều năm, lột xác không ít lần, vậy nên cũng không thể xem thường được.

Mộ Lan man công triển khai lực lượng man văn, có lẽ thực sự muốn tử chiến với A Công một phen, bởi lực lượng man văn này mới chính là toàn bộ thực lực vốn có của cường giả Tẩy Cốt cảnh.

A Công cũng bắt đầu triển khai man văn của bản thân. Một luồng tử khí lơ lửng quanh người, tử văn dần dần tụ lại giữa mi tâm, chỉ giây lát sau đã hóa thành một đầu tử điêu.

- Tử Kim Điều, ra đây.

Chỉ nghe từ trong cơ thể A Công vang ra một tiếng ngâm trong trẻo, tử khí ngày một nồng đậm hơn xông thẳng lên trên trời. Tử khí không hề tán loạn, mà giống như một khối thống nhất vậy, chúng kết lại với nhau, dần dần tạo thành một con tử điêu khổng lồ oai hùng.

- Lục Ma Tích, hiện thân.

Mộ Lan man công hành động tương tự, nhưng khác một điều là lục vụ khí tản xuống mặt đất. Tiếng ầm ầm chấn động, cuồng phong nổi lên tứ tán.

Ngay sau đó là một con thần lân xanh to lớn hiện ra. Con thần lân xanh này biến hóa từ lực lượng man văn của Mộ Lan man công, nhờ trải qua tế luyện nhiều năm qua, con thần lân nhìn giống hệt như thật.

- Lục Ma Tích, tấn công.

Mộ Lan man công đứng trên đỉnh đầu con thằn lằn xanh, giơ tay về phía A Công, bắt đầu triển khai công kích. Chỉ thấy nó há mồm to như chậu máu ra, một mùi tanh hôi tản ra trong gió lớn, từ trong miệng bắn ra một chất dịch nhày phóng thẳng về phía Tử Kim Điều một cách bất ngờ.

Tử Kim Điều chỉ kịp lách qua một bên, tuy nhiên vẫn bị chất nhày dính vào một ít bên cánh phải.

- Tán Cốt Thủy Độc?

Bởi Tử Kim Điều này được tạo nên từ man văn do chính A Công vẽ ra, thế nên nó bị thương thì cũng chính là A Công bị thương. A Công nhìn chất nhày kia, chớp mắt nhận ra lai lịch của loại chất độc này.

Tán Cốt Thủy Độc này trong sách cổ miêu tả được tạo thành từ hai loại độc vật khác nhau, trong số đó có hai loại độc vật cực kỳ nguy hiểm và hiếm thấy là Diêm Độc và Vong Sinh Độc. Một khi bị trúng phải chất độc này, nếu không có thuốc giải, trong vòng nửa ngày sẽ cơ thể sẽ hóa thành chất lỏng, chết trong đau đớn.

Mà thêm một điều kinh khủng nữa ở Tán Cốt Thủy Độc chính là thuốc giải cũng chỉ cầm cự được trong một khoảng thời gian. Muốn trị dứt điểm thì buộc phải đi tìm hai mươi loại độc vật có tính đối khác với hai mươi loại tạo thành Tán Cốt Thủy Độc.

Vì điều này quá khó khăn, thế nên hầu như người trúng phải Tán Cốt Thủy Độc chẳng ai có thể sống sót cả.

Mộ Lan man công cười tàn độc, nói:

- Tán Cốt Thủy Độc này là một trong những món quà mà Xích Dung bộ lạc tặng cho lão phu. Thế nào, mùi vị không tệ chứ. Hắc hắc...

A Công gương mặt lộ ra vẻ khinh thường, đáp:

- Chỉ là Tán Cốt Thủy Độc mà cũng dám khoe mẽ. Năm đó ta lịch lãm Xích Dung bộ lạc, đừng nói là Tán Cốt Thủy Độc, ngay cả Hỏa Tâm Độc lão phu còn chưa sợ nữa là.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 57: Tử Ma

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 57: Tử Ma

So với Tán Cốt Thủy Độc thì Hỏa Tâm Độc còn ở một cấp độ khủng khiếp hơn. Độc này một khi trúng phải, trong vòng một canh giờ không có thuốc giải thì chết là điều không thể tránh khỏi. Khi nghe A Công nhắc đến Hỏa Tâm Độc thì nội tâm Mộ Lan man công nội tâm khẽ biến, dường như trong đầu đang nhớ ra viễn cảnh gì đó.

Bỗng thấy Tử Kim Điều hai cánh vỗ mạnh, phần lông vũ bị Tán Cốt Thủy Độc vấy bẩn lập tức bị bức ra ngoài, ở giữa không trung dần tiêu tán đi.

Tán Cốt Thủy Độc trong mắt người khác lại một sự uy hiếp trí mạng, thế nhưng đối với A Công, nó chỉ là một vật tầm thường không hơn không kém.

- Giờ đến lượt lão phu. Phiên Kiếm Vũ.

A Công vỗ mạnh vào đầu Tử Kim Điều, nó bỗng gầm lớn, những cái lông vũ ở hai bên cánh giống như bị một lực lượng thần bí nào đó rút ra. Những cái lông vũ này tựa hồ có linh tính, trong gió lớn không hề bị cuốn đi mất mà lơ lửng giữa không trung.

A Công điều động lực lượng man huyết nhập vào gần trăm cái lông vũ đang bay lơ lửng xung quanh mình. Bỗng A Công mở mắt ra, trong đôi mắt là vô tận sát cơ, ngón tay chỉ thẳng xuống dưới, quát lớn:

- Tử Kim Kiếm Vũ, đi!

Những cái lông vũ này vốn là một phần cơ thể Tử Kim Điều, dĩ nhiên cũng chính là man văn. Lực lượng công kích của man văn rất mạnh mẽ, cũng chính là nguyên nhân gây ra sự cách biệt rất lớn giữa Dẫn Huyết cảnh và Tẩy Cốt cảnh.

Uy lực man văn mạnh yếu tùy thuộc vào mỗi loại, bởi man văn tồn tại nhiều trạng thái khác nhau. Có loại chuyên dùng để phòng phủ, có loại dùng để tấn công, lại có loại dùng để phi hành với tốc độ cực nhanh...

Mà man văn của A Công tuy thuộc hình dạng hoang thú công kích là Tử Kim Điều, nhưng với trí tuệ vô song của mình, A Công đã biến Tử Kim Điều từ loại man văn công kích tầm thường trở thành loại man văn có tính công kích cực mạnh.

Biến hóa đó chính là Tử Kim Kiếm Vũ này.

Tuy nói biến đổi man văn không phải là không có, nhưng xác suất thành công thấp đến mức đáng thương, hơn nữa còn tồn tại sự nguy hiểm rất lớn. Bởi vậy không ai dám đem man văn của mình ra biến đổi cả, dù sao vẫn còn cách để man văn trở nên mạnh mẽ hơn chính là dùng biện pháp lột xác tiến hóa man văn. Có điều cũng phải nói đến, phàm là người có thể biến đổi trạng thái man văn của mình, không ai không phải là nhân vật vô danh tầm thường.

Nhìn thấy A Công thực hiện biến đổi trạng thái man văn, gương mặt của Mộ Lan man công biến mạnh, trong mắt lộ ra vẻ sợ hãi trước nay chưa từng gặp lại. Cái lần hấn sợ hãi như thế này cũng là lần trước đây bị A Công hành hạ đến sống dở chết dở.

Mộ Lan man công sợ hãi quát lớn:

- Thì ra người chính là kẻ mà sứ giả Xích Dung bộ lạc nhắc đến, Tử Ma.

- Cái xưng hào này thật hoài niệm, đã mấy mươi năm rồi mới nghe lại.

A Công lãnh đạm nói, tuy nhiên không có dừng lại hành động của mình. Một góc trời hàng trăm cái lông vũ được dung nhập lực lượng man huyết vào, uy lực phải nó tăng lên một cách khủng bố.

Khiếp sợ vì nhận ra thân phận của A Công, tuy nhiên Mộ Lan man công cũng không phải loại người đứng yên chịu chết. Thay vào đó là sự sợ hãi còn xen lẫn vui mừng nữa.

Bởi vì theo như cảm nhận của lão, A Công này thực lực so với Tử Ma mà Xích Dung bộ lạc nhắc đến không mạnh đến như vậy. Thậm chí lão ta còn nghi ngờ, thần thông này của A Công chỉ phần nào tương tự với Tử Ma mà thôi. Có thể A Công chỉ đang dựa vào uy thế Tử Ma mà khiến lão lung lạc.

- Là Tử Ma thì thế nào. Để lão phu chứng kiến thực lực thật sự của Tử Ma có đúng như lời đồn hay không.

Chỉ trông thấy Mộ Lan man công cắt đứt đầu ngón tay rồi vẽ thành một cái huyết văn, huyết văn này hàm chứa lực lượng man huyết của lão ta, lực lượng man huyết của cường giả Tây Cốt Cảnh trung kỳ đỉnh phong. Đem cái huyết văn này dung nhập vào đầu Lục Tích, đột nhiên cơ thể Lục Tích giống như bị một cái gì đó kích thích.

Cơ thể nổi lên cơ bắp vạm vỡ, trông rất dữ tợn. Không còn sợ hãi đối với Tử Kim Kiếm Vũ nữa, nó há cái miệng lớn phun ra một đoàn khí vụ.

Lớp khí vụ này nhanh chóng biến thành một tấm màn khổng lồ, che chắn ngay trên đỉnh đầu Mộ Lan man công.

Những tiếng nổ vang ầm ầm vang lên, Mộ Lan man công đứng trên đỉnh đầu Lục Tích thổ ra một ngụm máu tươi. Lão đã bị trọng thương, mà con Lục Tích này được tạo thành bởi man văn của chính ông ta, thế nên nó cũng bị ảnh hưởng nghiêm trọng, có thể thấy bằng mắt thường chính là hình ảnh của nó mờ đi.

Nhìn lại trên không trung, tại lớp màn màu xanh lục kia, vô số cái lông vũ ghim bên trên. Nếu không nhờ lớp màn quý dị này, e rằng Mộ Lan man công gặp nguy hiểm trí mạng rồi.

Một đòn tấn công bất thành, A Công sắc mặt không chút biến đổi, lại vỗ đầu con tử điều một lần nữa. Nó rít lên một tiếng chói tai, vô số lông vũ kia dường như được kêu gọi, toàn bộ rút ra khỏi lớp màn xanh.

Có tiếng hét thê lương quen thuộc vang lên, A Công nhìn về phía những tộc nhân do U Đô tộc trưởng dẫn xuất ngăn cản Mộ Lan nhân, nơi đó có ít nhất hai người đã tử thương. Cả người bị vô số vết thương, máu thịt lẫn lộn với nhau thành một đồng nhày nhụa, nhìn thê thảm vô cùng.

Chỉ là hai người này lúc chết đi, chiến ý trong mắt không hề tiêu tán, không chút hoảng sợ. Nhưng lọt vào mắt A Công là một sự đau khổ khôn cùng.

- Hoảng Phong, người giết tộc nhân của lão, đã vậy hôm nay dù có chết, lão phu cũng phải đem cả Mộ Lan bộ lạc các người bồi táng cùng.

- Tử Kim Kiếm Vũ.

Nộ hỏa trong lòng A Công chưa bao giờ tan biến, một lần nữa khu động Tử Kim Kiếm Vũ. Vào lúc này, A Công nếu toàn tâm toàn lực đối

phó với Mộ Lan man công, có lẽ sẽ có cơ hội giết chết được lão ta. Nhưng đến khi ấy, cơ thể già yếu của A Công cũng không chịu nổi.

A Công không sợ, nhưng phải nhìn từng tộc nhân của mình ngã xuống, cái loại cảm giác đau đớn không thể diễn tả này A Công thực sự không muốn chứng kiến, cũng chẳng muốn cảm nhận thêm.

Nếu đã vậy, A Công quyết định bỏ qua Mộ Lan man công, dùng sức lực còn sót lại huyết tẩy tất cả Mộ Lan nhân, để cho Mộ Lan man công cũng phải chịu đựng sự giày vò khi tộc nhân của mình từng người từng người ngã xuống mà không thể làm được gì.

Tuy khoảng cách nơi A Công đang đứng so với nơi U Đô tộc trưởng đang kịch chiến khá xa, thế nhưng thực lực của A Công thực sự rất siêu phàm, kiếm vũ được thôi động bay với tốc độ cực nhanh. Chỉ trong vài cái sát na đã tiếp cận đến nơi kịch chiến rồi.

Một loại nguy cơ trí mạng ập đến, nhất là Vưu Thành, tu vi của hắn cao nhất ở đây, thế lực việc cảm nhận nguy hiểm cũng mạnh hơn mấy người khác. Nhưng việc hắn làm cũng chỉ là hét thảm một tiếng mà thôi. Mười sáu người của Mộ Lan bộ lạc, trong đó có cả Vưu Thành đều bay lên trời, những vòi máu từ cổ của bọn hắn bắn thẳng lên, gió thổi mạnh biến máu nóng đó thành một cơn mưa máu rơi xuống nền tuyết.

Một khung cảnh nhìn thì tuyệt đẹp, nhưng nếu cảm nhận thì chỉ cảm thấy lạnh người sợ hãi.

Dù sao cũng là tộc nhân của mình, dù thường ngày chẳng xem bọn chúng ra gì, nhưng thân là man công của bọn họ, Mộ Lan man công cũng không khỏi tức giận.

Cũng may trong khoảng khắc lão đã ngăn cản được không ít kiếm vũ, nếu không số người ngã xuống không chỉ là mười sáu người.

- Tức giận sao? Chưa đủ đâu, lão phu phải khiến người chịu đựng sự thống khổ dày vò, giống như những gì lão phu phải chịu đựng.

- Người không có cơ hội đó đâu, Dịch Ân.

Mộ Lan man công lạnh lùng nói từng chữ, đối với A Công thù càng thêm thù. Bỗng lão lấy ra từ trong ngực áo một cái thẻ đá. Thoạt nhìn tấm thẻ đá này giống với tấm thẻ đá của Ti Mệnh khi tiến vào Thanh Phong trấn được một người quản sự cấp cho. Tuy nhiên, tấm thẻ đá trong tay Mộ Lan man công dường như cao cấp hơn. Nhất là ở chính giữa của tấm thẻ đá có khắc một hình thù một ngọn lửa.

Mộ Lan man công truyền man lực vào khiến tấm thẻ đá bị vỡ nát. Đồng thời lão ta nói lớn:

- Sứ giả Xích Dung bộ lạc, lão phu Hoảng Phong, man công Mộ Lan bộ lạc đã tìm thấy Tử Ma mà sứ giả đã yêu cầu lão phu tìm kiếm. Lão phu chỉ có thể cầm cự được một thời gian, mời sứ giả nhanh chóng xuất hiện để bắt lấy Tử Ma.

Ở một nơi nào đó, trên một ngọn núi hoang vu không có bóng người nào qua lại. Trong một cái động phủ của ngọn núi này không ngờ lại có năm bóng người. Những kẻ này tuy đã liễm khí tức của mình đi, nhưng trên người lại tồn tại một loại khí chất bất phàm.

Mà ngọn núi này vốn có nhiều dã thú qua lại, nhưng tuyệt nhiên ở cái động phủ lại không có một con dã thú nào. Dã thú vốn có linh tính cực mạnh, nhất là đối với sự tồn tại nguy hiểm. Những kẻ này có thể khiến dã thú hoảng sợ mà bỏ trốn, chứng tỏ thực lực của bọn chúng cực kỳ kinh khủng.

Trong năm người đang xếp bằng tu luyện, đột nhiên có một người chân mày nhíu lại, hai mắt đang nhắm nghiền bỗng mở ra. Trong đôi mắt

mơ hồ có một ngọn lửa, nhìn giống hệt với ngọn lửa đồ đằng được khắc ở tấm thẻ đá trong tay Mộ Lan man công.

- Tử Ma? Quả nhiên hắc trồn ở Phong Tuyết bộ lạc.

Giọng nói chậm rãi vang lên, nghe giọng nói này có vẻ như phát ra từ một người nam tử trẻ tuổi, ẩn bên trong là một sự sắc lạnh. Hắc giơ bàn tay phải ra, giữa bàn tay là một ngọn lửa nhỏ đang bốc cháy. Nhưng kỳ lạ là, bên trong ngọn lửa đang phản chiếu hình ảnh Mộ Lan man công và A Công đang chiến đấu kịch liệt với nhau.

- Đi thôi, không thể để cho Tử Ma một lần nữa trồn thoát được.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 58: Tử Khí Cực Đoan

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 58: Tử khí cực đoan

Ngọn lửa giữa lòng bàn tay tuy lờ mờ, tuy nhiên ánh lửa hắt lên mặt cũng đủ để nhìn thấy được dung mạo của người thanh niên này. Thoạt nhìn vẻ bề ngoài, tuổi tác cũng hẵn không sai biệt so với Kha Thiên Lạc bao nhiêu cả. Gương mặt tuấn phi phàm, nhưng đôi mắt lại lộ vẻ âm trầm lạnh lùng. Mái tóc của hẵn đỏ như rực như ngọn lửa phát ra ánh kim, nếu đi vào chỗ đông người thì tuyệt đối là nổi bật.

Trông ngữ điệu nói chuyện, người thanh niên tóc đỏ này dường như chính là người dẫn đầu trong năm người.

Bốn người còn lại mở mắt ra, đôi mắt cũng lộ ra một tia âm trầm khi nhìn thấy hình ảnh phản chiếu của A Công trong ngọn lửa.

- Đúng là khí tức của Tử Ma, lão phu đã gặp hẵn trong trận chiến khi đó, không thể nào sai được. Nhưng trông phong thái của hẵn bây giờ không giống với năm đó. Thật kỳ lạ.

Một giọng nói ồ ồ chậm rãi vang lên. Người vừa nói là một ông lão đầu tóc đã hoa râu, thế nhưng trong đôi mắt lại sáng quắt, làn da căng mịn hồng hào, vừa nhìn đã biết không phải là một lão nhân tầm thường.

Khi nhìn thấy A Công, trong sự âm trầm của lão bất chợt lóe qua một tia kinh sợ. Tuy nhiên tia kinh sợ này được che giấu rất kỹ, ngay cả người thanh niên tóc đỏ và ba người còn lại cũng không phát hiện ra được.

- Nếu Minh lão đã nói y là Tử Ma thì chắc chắn là hắc rồi. Còn vì sao Tử Ma lại đột nhiên yếu ớt như vậy, chuyện này để sau hắc điều tra. Chúng ta đi thôi.

Người thanh niên siết bàn tay lại, ngọn lửa cũng bởi vì vậy mà bị dập tắt, cả không gian hang động trong giây lát bị bóng đêm bao phủ.

Chỉ là bóng đêm không thể hoành hành được bao lâu thì một ánh hào quang đỏ rực bỗng bùng lên, tựa hồ như một ngọn lửa đang âm ỉ trong đồng tro tàn được kích thích mà thỗi bùng lên.

Người làm ra hành động đó dĩ nhiên chính là người thanh niên tóc đỏ. Hắc chỉ mới sơ sơ bộc phát khí thế của mình, thế nhưng không ngờ tu vi đã đạt đến Tẩy Cốt cảnh trung kỳ. Nếu bộc lộ thực sự, chỉ sợ tu vi còn cao hơn một tầng.

Gã thanh niên nhìn về hướng diễn ra cuộc chiến giữa A Công và Mộ Lan man công, bàn tay nâng lên, chỉ thấy những ký hiệu hình hỏa diễm hội tụ về phía trước, giây lát sau những ký tự hỏa diễm kết hợp lại thành một đầu hỏa sư có hai cánh.

Hỏa Diễm Phi Sư này dĩ nhiên chính là man văn của người thanh niên này. Sau khi xuất hiện, Hỏa Diễm Phi Sư gầm lên một tiếng uy dũng. Người thanh niên nhảy lên lưng Hỏa Diễm Phi Sư, bốn người còn lại đồng dạng cũng nhảy lên, đứng ngay sau lưng y.

Kế tiếp người thanh niên vuốt nhẹ lông bờm Hỏa Diễm Phi Sư, lãnh đạm nói:

- Đi!

Hỏa Diệm Phi Sư lại gầm ra một tiếng lớn khiến cho dã thú tại ngọn núi hoang vắng này kinh sợ, run rẩy không dám ra khỏi hang, chim chóc thì bay tán loạn trên bầu trời, không dám quay đầu nhìn lại ngọn núi này.

Một đạo quang mang màu đỏ từ giữa ngọn núi bay vút lên, chính là Hỏa Diệm Phi Sư đang chở năm người trên lưng, sau đó nhìn về phía trước, bắt đầu gia tăng tốc độ mà bay đi. Bọn họ đã rời đi, nhưng phải đến một canh giờ sau, ngọn núi hoang vắng này mới trở lại sự yên tĩnh vốn có của nó.

***** Quyển 1: Ti Mệnh ***** Ảnh Nguyệt sơn trang

Trở lại với trận chiến giữa A Công và Mộ Lan man công. Ngay sau khi Mộ Lan man công bóp nát tấm thẻ đá truyền tin thì ngay lập tức phải chứng kiến thêm gần mười tộc nhân Mộ Lan nằm xuống nữa.

A Công xuống tay không chút lưu tình. Giống như cái cách mà bọn chúng xuất hiện, trong lửa giận ngút trời, những Mộ Lan nhân chết đều giống nhau, đầu bay lên trời, máu bắn thành vòi, trong gió tuyết biến thành bức tranh huyết vũ rung động lòng người.

Mộ Lan man công phải điên cuồng ngăn chặn, nhưng lão căn bản không thể theo kịp tốc độ của A Công được. Không những không chặn nổi mà bản thân còn bị A Công làm cho trọng thương.

Con Lục Tích được lão triệu hồi ra giờ đây đã không còn chân thật như lúc trước nữa, trông nó mờ đi rất nhiều, nét hung dữ thay bằng sự uể oải mệt mỏi, tùy thời có thể sụp đổ bất cứ lúc nào.

Đến lúc này, Mộ Lan man công mới thực sự sợ hãi thực lực của A Công. Quyết định đưa hàng trăm tộc nhân tổng tấn công đúng là một quyết định sai lầm của lão. Nếu sứ giả Xích Dung bộ lạc chậm trễ, tầm một canh giờ nữa thôi, có lẽ Mộ Lan nhân ở đây toàn bộ sẽ chết hết.

- Tức giận đi, thống khổ đi Hoàng Phong. Cảm giác này không tệ chứ?

A Công nói trong sự lửa hận, vết thương lúc trước đã tái phát, máu tươi tủa ra ngoài, trông bộ dạng vô cùng thê lương. Chỉ là sự đau đớn thê lương đó đều bị nét điên cuồng vì giận dữ của A Công lấn chiếm toàn bộ rồi. Trong mắt A Công chỉ còn đọng lại cổ sát ý ngút trời.

Nói đến mấy người U Đô tộc trưởng, nhờ sự điên cuồng của A Công mà bọn họ một khoảng thời gian ngắn để hô hấp lấy lại sức.

Tuy nhiên cũng không được bao lâu, hai man công của hai bộ lạc nhập vào cuộc chiến khiến nó trở nên hỗn loạn. Mười mấy người U Đô nhân ở đây giờ chỉ còn lại mỗi U Đô tộc trưởng và hai người khác.

Mà nhìn tình huống cũng chẳng khả quan gì. Hai người kia sắc mặt nhợt nhạt, người đầy vết thương, như đèn dầu đã cạn, bất cứ lúc nào cũng có thể ngã xuống.

Còn U Đô tộc trưởng thì đã mất đi một cánh tay, gương mặt có thêm vài vết chém, phối hợp với nét điên cuồng khiến y cực kỳ đáng sợ.

Một gã tộc nhân Mộ Lan giơ nắm đấm về phía trước, một đấm này ẩn chứa kinh lực chạm thẳng vào người U Đô tộc trưởng khiến y bị bức lui về phía sau, nôn ra một ngụm máu lớn. Trong máu này có một vài mảnh vụn của nội tạng.

Xem ra U Đô tộc trưởng không thể chịu đựng thêm được nữa rồi.

- Tộc trưởng.

Hai người còn sống nhìn thấy U Đô tộc trưởng ngã xuống thì cả kinh hét lên. Nhưng vào lúc này, ngay cả bản thân của mình cũng không lo được thì làm sao có thể giúp đỡ cho người khác.

Chỉ trong một cái sát na lơ là, một mũi dao sắc bén từ đằng sau lưng đâm tới, xuyên thủng qua lồng ngực hai người.

Ngay sau mũi dao ấy thì lại thêm vô số binh khí tiếp tục bồi vào. Phút cuối đời, vào khoảng khắc sắp chết đi, hai người ngấn đầu lên trời, hét lên bốn chữ “U Đô bất diệt”. Tiếng hét chứa đựng niềm tự hào, là hy vọng trước lúc ra đi của hai người.

U Đô tộc trưởng nước mắt rơi lã chã, trong lòng đau đớn vô hạn, càng vậy, y càng thêm căm hận đám Mộ Lan nhân này. Thương thế nặng nề thay bằng sự điên cuồng, giống như A Công vậy, một lần nữa cầm vũ khí của mình mà lao vào mấy chục tên Mộ Lan nhân.

Đúng lúc này thì từ đằng sau, có một tiếng hét vang lên:

- Cha, nhi tử đến giúp đỡ người đây!

Tiếng hét này không hề xa lạ gì, đối với U Đô tộc trưởng hết sức quen thuộc, tiếng hét chứa đựng tình cảm ruột thịt. Hãn, Kha Thiên Lạc đã quay trở lại với cuộc chiến.

Nhưng hãn vừa đến nơi thì nhìn thấy một hình ảnh bi thương tột cùng. Kha Thiên Lạc chỉ biết trợn mắt lên, thân thể như bị đông cứng, thậm chí muốn sụp đổ xuống.

Hãn không thể nhìn thấy bằng mắt chính đôi mắt của mình, nhưng bằng linh thức, hình ảnh phụ thân hãn bị năm gã Mộ Lan nhân cầm ngọn thương đồng thời đâm xuyên qua cơ thể, máu tươi tủa ra xung quanh.

U Đô tộc trưởng trước khi chết đi không thể nhìn thấy được gương mặt đứa con của mình. Trong mắt ông hiện lên một nỗi lo, nỗi lo đó không phải lo lắng an nguy của bản thân, mà là đang trách móc, vì sao Kha Thiên Lạc lại quay trở lại.

Nhưng y không thể lên tiếng quát mắng, không thể đuổi hăn đi, chỉ đành mang theo nỗi uất hận mà chết đi.

Người chết mang theo điều nuôi tiếng, kẻ sống thì phải cảm nhận sự đau đớn giày xéo tâm can.

Kha Thiên Lạc hét lên, hăn cứ tưởng mình không thể nào khóc được nữa. Nhưng khi chứng kiến phụ thân chết thảm ngay trước mắt mà bản thân không thể làm được gì, hăn mới biết thì ra mình ngây thơ, yếu đuối biết chừng nào.

Đột phá đến Tẩy Cốt cảnh thì sao chứ? Rốt cuộc cũng chỉ có thể bất lực nhìn người thân cuối cùng ngã xuống.

- Mộ Lan nhân đáng chết, Kha Thiên Lạc ta thề sẽ đồ sát cả Mộ Lan nhân các người, gà chó cũng không tha!

Kha Thiên Lạc ngửa đầu hét lên, từ trong cơ thể hăn, tử khí dần dần xuất hiện. Khí vụ màu tím này trong khá giống với tử khí của A Công, tuy nhiên nó lại lạnh lẽo hơn rất nhiều, bởi vì nó chứa đựng nỗi bi thương đến cực đoan, nỗi bi thương thống hận vì kẻ thù giết chết phụ thân trước mặt mình, cũng là nỗi thống hận bản thân vì sao lại yếu đuối đến như vậy.

Khoảng khắc Kha Thiên Lạc nước mắt rơi lã xuống hai gò má nhợt nhạt, tử khí cực đoan bay thẳng lên trời, đột nhiên bầu trời mây đen kéo đến ngùn ngụt. Trời vốn đã tối tăm, thế nhưng mây đen xuất hiện càng khiến cho sự tối tăm này trở nên đáng sợ, ngột ngạt hơn rất nhiều.

Có tiếng sấm ầm ầm nổ vang, ánh chớp xé ngang bầu trời. Vào mùa đông vốn không nên có hiện tượng này. Nhưng vì sự bi thương đến cực đoan của Kha Thiên Lạc mà đã khiến cho thiên địa nổi lên dị tượng. Phảng phất như thời khắc này đang xuất hiện một cái thể ma thần.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 59: Cực Đoan Dị Sĩ

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 59: Cực đoan dị sĩ

A Công bị dị tượng làm cho kinh động, lập tức ngừng công kích Mộ Lan nhân, gương mặt lộ vẻ nghiêm trọng nhìn lên bầu trời đang giận dữ kia.

Mà không chỉ riêng gì A Công, tất cả những người còn sống đang đứng trong vùng trời này đều cảm nhận được dị tượng xưa nay chưa từng có này.

Mộ Lan man công gương mặt khiếp sợ, dưới sự giận dữ của thiên địa không nhìn được mà phun ra ngụm máu tươi, từ trên không trung ngã xuống đất. Còn đám Mộ Lan nhân thì bị uy áp công kích thẳng vào tinh thần, ngay lập tức lăn ra bất tỉnh.

Từ Phong Tuyết bộ lạc, thượng man Mạnh Hạ chân mày cau lại, trong mắt không giấu được vẻ khiếp sợ nhìn lên bầu trời đang bị một tầng mây đen kịt che phủ. Trước mặt thượng man Mạnh Hạ có hai người, nhìn không gian xung quanh, dường như hai người này đang kịch chiến với ông ta. Tuy nhiên cả hai người họ cũng bị dị tượng làm cho kinh động, không thể không ngừng lại việc ngăn cản thượng man Mạnh Hạ.

Toàn bộ Phong Tuyết bộ lạc, từ trẻ nhỏ cho đến người già, tất cả đều run rẩy khiếp sợ trước thiên uy của thần linh.

Ở một góc trời, có rất nhiều bóng người tương tự lộ ra vẻ ngưng trọng. Bọn họ đứng trên lưng một đầu đại điêu khổng lồ, khí tức hoang dã từ đầu đại điêu này, dĩ nhiên không phải là hóa thành từ man văn, mà nó chân chính là một đầu hoang thú.

Người đàn ông trẻ tuổi hai tay đặt sau lưng, không ai biết lúc này hai bàn tay y đã siết chặt lại và run lên từng cơn. Hẳn chính là Địch Vũ Hàn, còn mấy người sau lưng dĩ nhiên là đoàn sứ giả Mông Đan bộ lạc.

Bọn họ đứng lại thành hình cánh cung, vị trí trung tâm là một cô gái nhỏ đang nằm thiếp đi. Tiểu cô nương này dung nhan xinh đẹp, dù đang nằm yên bất động nhưng vẫn khiến cho người khác nhìn thấy phải rung động nội tâm.

Tiểu cô nương này chính là Tang Tương. Sở dĩ nàng nằm ở đây chính là do A Công và Địch Vũ Hàn cưỡng chế lại, tạm thời phong ấn nàng lại, không cho nàng trở về U Đô bộ lạc. Kha Thiên Lạc cũng tương tự bị cả hai cưỡng chế phong ấn, tuy nhiên Kha Thiên Lạc không được Địch Vũ Hàn coi trọng, giao hẳn lại cho Phong Tuyết bộ lạc canh giữ. Còn Tang Tương thì bị bọn họ đem đi, mặc dù cho khảo thí vẫn còn chưa kết thúc.

Tuy nhiên Kha Thiên Lạc lại không biết làm cách nào mà lại có thể tự phá vỡ phong ấn, nhờ vào cơ duyên với người thần bí nọ mà đột phá Tẩy Cốt cảnh, trở về tương trợ U Đô bộ lạc.

Và dị tượng trên bầu trời đang diễn ra cũng là bởi vì Kha Thiên Lạc mà xuất hiện. Dĩ nhiên Địch Vũ Hàn không biết được chuyện này, hẳn làm sao có thể ngờ được, kẻ mà hẳn không coi trọng lại khiến cho thiên địa nổi dị tượng.

Trong lòng Dịch Vũ Hàn cũng đang rất tò mò muốn biết rốt cuộc là ai mà tạo nên dị tượng lớn đến thế này. Nhưng hẳn cảm nhận được nguy cơ trí mạng đến từ vùng trung tâm của thiên uy, hẳn rất trân trọng mạng sống của mình, không muốn chỉ vì biết danh tính người kia mà mất đi cái mạng nhỏ, thế nên hẳn liền đứng ở đây đợi, nếu có thể thì sau khi thiên uy chấm dứt thì đến quan sát thử cũng không muộn.

Hầu Quân Lôu đứng trên mái nhà, sự kiêu ngạo thường ngày của hẳn đã biết mất, chỉ còn đọng lại đó là một nỗi khiếp sợ.

Người thanh niên tóc đỏ và bốn người đang ngồi trên lưng Hỏa Diệm Phi Sư đang tiến đến chỗ của A Công, khoảng cách đã là rất gần rồi. Nhưng khi dị tượng đột ngột kéo đến khiến cho hẳn buộc phải dừng lại.

- Có ai đó đang bắt đầu trùng kích man văn. Nhưng tại sao lại nổ ra dị tượng đáng sợ đến thế này?

Người thanh niên tóc đỏ trên gương mặt anh tuấn không giấu được vẻ sợ hãi. Hẳn thân là cường giả Tây Cốt cảnh đã trải qua việc hình thành man văn của bản thân, mà man văn của hẳn là Hỏa Diệm Phi Sư, một hung thú cực mạnh trong thiên địa Thần Hoang này, khi ấy bầu trời cũng nổi dị tượng.

Tuy nhiên nếu so với dị tượng của hẳn khi ấy, tuyệt đối không kinh thiên đến mức này.

Trong truyền thuyết cổ xưa mà man tộc thượng cổ truyền xuống, trong man tộc có những người được thừa kế huyết mạch man tộc vô cùng mạnh, có thể dời non lấp biển, kiến tạo thế giới, phá toái hư không, tiến vào vùng đất của thần.

Phàm là những dị sĩ có huyết mạch hùng mạnh như vậy đều có khả năng đối nghịch với thiên địa. Thiên địa tuyệt đối không cho phép những dị

sĩ này xuất hiện đương thế, thiên địa liền tìm cách hủy diệt. Dị tượng đang xảy ra kia chính là dùng để hủy diệt dị sĩ này.

- Vị trí thiên uy hạ xuống hình như là nơi tên Mộ Lan nhân kia truyền tin cho chúng ta.

Một giọng nói tang thương vang lên, chính là giọng nói của Minh lão. Tuy Minh lão không phải người dẫn đầu, tuy nhiên thực lực của ông ta lại là mạnh nhất trong năm người.

- Tiến vào vùng thiên uy rất nguy hiểm, Hỏa Dung, hay là tạm thời đứng đây để quan sát.

Người được gọi là Hỏa Dung kia chính là thanh niên tóc đỏ. Hỏa Dung gương mặt cực kỳ khó coi. Mục đích mà Hỏa Dung và bốn người đi cùng hắn đến đây chính là để truy sát Tử Ma, không ngờ giữa chừng thiên uy xuất hiện.

Thiên uy cực kỳ đáng sợ, hắn là người từng trải, hắn biết rất rõ. Ngày ấy nếu không nhờ các trưởng bối trong bộ lạc giúp đỡ, không tiếc hủy đi một vài bảo vật mới giúp hắn độ qua thiên uy, nhặt lại được cái mạng nhỏ.

Lần ấy tuy vượt qua thành công, nhưng có một trưởng lão phải bỏ mạng, những trưởng lão tham gia khi ấy nặng nhẹ bị thương. Mà thiên uy lần này so với thiên uy của Hỏa Dung mạnh hơn cơ hồ gấp mười lần. Hỏa Dung không dám mạo hiểm.

***** Quyển 1: Ti Mệnh ***** Ảnh Nguyệt sơn trang

Tại một nơi thần bí không thuộc về Thần Hoang thế giới, nơi này là một vùng tinh không chỉ có một màu trắng xóa, nhìn xung quanh không có một bóng người, không một tiếng động. Có thể nói, nơi này yên lặng và tịch mịch đến mức đáng sợ.

Nhưng nếu tiến vào sâu trung tâm của vùng tinh không trắng xóa này thì sẽ nhìn thấy tại đó có một hòn đảo nhỏ rất xanh tươi. Diện tích hòn đảo này khá nhỏ, trên đảo có một gốc Phù Tang hoa đang nở rộ, nhìn vô cùng đẹp.

Gốc Phù Tang mọc trên một khu đất rộng chỉ bằng một căn phòng, khu đất này cỏ mọc xanh mướt, và bao quanh tất cả là một hồ nước trong xanh.

Có thể nói, nơi đây đích thị là một vùng bồng lai tiên cảnh, dù là ai nhìn thấy đều sẽ bị mê hoặc.

Ngồi dưới gốc Phù Tang, có một người thanh niên vận bạch y, mái tóc đen nhánh mềm mại, tuy không rõ dung mạo, nhưng chỉ dựa vào thần thái của y, người thanh niên này tuyệt đối là một tuyệt thế mỹ nam vạn năm khó gặp.

Bên cạnh người thanh niên bạch y là một bàn cờ, chỉ là dường như y đang đợi một ai đó, bằng chứng chính là trên bàn chưa có một quân cờ nào cả. Hai cái bát dùng để đựng các quân cờ vẫn còn đầy ắp.

Hắn đang ngồi tựa lưng vào gốc Phù Tang, như đang tận hưởng khoảng thời gian tuyệt vời của bản thân. Đột nhiên chân mày của hắn khẽ động, khóe miệng hơi nhếch lên, giọng nói âm áp truyền cảm cất lên:

-Ồ, bị phát hiện rồi à. Mũi hắn thính thật, nhưng không sao, tất cả đều nằm trong tính toán của bốn tọa cả. Ha ha...

Gã thanh niên khẽ cười một tiếng, rồi hắn chẳng buồn quan tâm đến nữa, lại nhắm mắt và đánh một giấc thật ngon.

***** Quyển 1: Ti Mệnh ***** Ảnh Nguyệt sơn trang

Trở lại với nơi thiên tượng xảy ra. Những người đang trực tiếp hứng chịu thiên uy, ngoại trừ A Công vẫn lẳng lặng đứng thẳng người quan sát bầu trời, Kha Thiên Lạc thì như đang hóa điên, thất khiếu máu tươi rơi xuống, gương mặt điên cuồng, ánh mắt trắng dã, hai chân quỳ xuống, hai tay thì ôm đầu, đầu óc chỉ còn nỗi thống hận mà gào thét thê lương.

Kha Thiên Lạc trở nên điên cuồng vì phụ thân bị giết trước mặt mình. Cảm xúc rơi vào tuyệt vọng, dần hóa thành tử khí cực đoan. Vốn tử khí là đặc trưng của U Đô bộ lạc, giống như man văn của A Công, man văn Tử Kim Điều cũng có màu tím.

Nhưng bởi vì hắn nhìn thấy từng người từng người một của bộ lạc chết đi, nhìn thấy người thân ruột thịt duy nhất của mình chết ngay trước mắt, tất cả hóa thành nỗi bi thương cùng cực. Và cảm giác bi thương cùng cực ấy phối hợp với tử khí của U Đô đã sinh ra tử khí cực đoan.

Những kẻ bị cảm xúc cực đoan chiếm giữ, không sống sót thì thôi, nếu đã sống sót thì đều là một đại ma đầu, thực lực vượt xa người cùng đẳng cấp, một đấu một ngàn là một việc hết sức bình thường.

Thế nên nếu gặp phải cực đoan dị sĩ thì phải giết cho bằng được. Tuy nhiên, muốn tìm thấy cực đoan dị sĩ rất khó khăn, bởi muốn trở thành cực đoan dị sĩ thì phải trải qua sự thống khổ cùng cực, sự thống khổ như phá hủy cả tâm thần. Chẳng ai muốn phải trải qua cái loại cảm giác bị hành hạ như thế cả. Vậy nên trong vạn người chưa chắc đã tìm thấy một cực đoan dị sĩ.

Nhưng hôm nay, tại vùng đất Phong Tuyết này đã sinh ra một cực đoan dị sĩ. Kẻ đó chính là Kha Thiên Lạc.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 60: Thương Long Thất Tú (1)

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 60: Thương Long Thất Tú (1)

Từ trên tầng trời đầy mây đen đáng sợ, tiếng gió gào thét tựa hồ tiếng gầm của thần linh, tiếng sấm nổ âm âm khiến cho màn đêm trong giây lát giống như biến thành ban ngày.

Tại vị trí trung tâm, mây đen cuộn lại với nhau tạo thành một cái hố đen khổng lồ, nhìn cứ như bầu trời bị một vật vô hình nào đó đâm thủng. Tất cả khiến tạo thành một viễn cảnh vô cùng hùng vĩ, bởi sức mạnh của thiên địa tự nhiên quá mạnh đối với con người. Trong mắt thiên địa, con người dù mạnh đến đâu cũng vẫn là con sâu con kiến, không hơn không kém.

Và nếu có con kiến nào dám cả gan có ý định chống lại thiên địa thì thiên địa không chút bao dung, sẵn sàng trừng phạt con kiến đó, làm cho nó phi hôi diệt yên, tan biến trong cõi đời này, đồng thời lấy đó làm gương cho những con kiến khác nhìn thấy, chống lại thiên địa tối cao sẽ nhận hậu quả như thế nào.

Kha Thiên Lạc cả người bị tử khí bộc lấy, máu tươi từ thất khiếu tràn ra, gương mặt điên cuồng làm cho người nhìn thấy hãi thì không khỏi rùng

mình. Bởi Kha Thiên Lạc đang có dấu hiệu bị tử khí cực đoan thôn phệ, dần dần ma hóa.

Trường hợp Kha Thiên Lạc may mắn vượt qua thử thách trừng phạt của thiên địa, nếu không giết chết được hắn, ngày sau Kha Thiên Lạc sẽ bị sát lục chiếm cứ, trở thành một kẻ chỉ biết giết chóc. Viễn cảnh này chẳng ai muốn thấy cả.

Nhưng có một người không muốn Kha Thiên Lạc phải chết, người đó chính là A Công.

Kha Thiên Lạc là thiên tài của U Đô bộ lạc, nhưng thời gian tiếp xúc với A Công không nhiều bằng Ti Mệnh và Tang Tương. Tuy nhiên, A Công vẫn nhìn thấy Kha Thiên Lạc lớn lên từng ngày, và là một trong những hy vọng hiện giờ của U Đô.

Bất giác, giữa thiên uy hàng lâm, A Công thở dài một tiếng. Thanh âm thở dài này tuy nhỏ bé, nhưng không hiểu sao lại khiến cho người ta có cảm giác, tiếng thở dài này khiến cho thiên địa phần nào bị chấn động.

- Tính toán hay lắm, mọi chuyện thì ra đã được sắp đặt cả rồi.

A Công nhìn tia sáng chớp nháy bên trong hố đen, rồi lại nhìn Kha Thiên Lạc, hai bờ môi khô ráp thều thào tự nói.

Đứng trong cuồng phong gào thét, áo đen bị gió thổi căng phồng, mái tóc trắng bạc bay phần phật, gương mặt với những nếp nhăn do đã trải qua mấy mươi năm tuế nguyệt tang thương. Một hình ảnh cô độc khi phát hiện ra một sự thật đáng buồn, chỉ là cái sự thật này chỉ kẻ sắp đặt và A Công biết, còn người đáng được biết thì đã rơi vào con đường khó có thể vãn hồi.

- Chẳng biết từ lúc nào ta đã bị hắn lừa bịp, cứ tưởng là người bảo vệ, hóa ra lại thành kẻ tiếp tay. Thiên uy hàng lâm có lẽ chỉ là việc sớm muộn, nhưng nếu có thêm thời gian ba tháng thì thật tốt quá.

Trên gương mặt tang thương của A Công, đối diện với thiên uy, A Công không hề tỏ ra chút khiếp sợ nào. Bởi vì chẳng còn ai ở đây còn giữ được sự tỉnh táo, nếu không sẽ phát hiện ra được khí tức cực mạnh ẩn tức trên người của A Công. Một loại khí tức vốn không phải phạm nhân man tộc có thể xuất hiện.

Mà loại khí tức này, vốn chỉ có những bậc tối cao, là thần linh trong truyền thuyết mới có thể làm ra được.

- Nếu có thêm thời gian, tình huống có thể đảo ngược. Nhưng bây giờ... tình cảm giữa ta và U Đô quá sâu, ta không thể trơ mắt nhìn hắn chết được. Và lại nếu nó biết rằng ta bỏ mặc Thiên Lạc, sau này nó sẽ không tin tưởng ta nữa.

A Công đưa mắt nhìn về phương xa, sự cô độc phản phát bao phủ lấy ông lão gầy ốm này. Trong đầu ông đang nhớ về một gã thanh niên mà mỗi lần nhìn thấy đều khiến cho ông trở nên vui vẻ.

- Chẳng lẽ không còn cách nào sao? Nếu để hắn đoạt xá thành công, với tính cách điên cuồng của hắn, Cửu Giới sẽ đại loạn.

Ngay sau âm thanh than thở, bỗng ánh mắt A Công chợt lóe lên, nhìn chăm chăm vào Kha Thiên Lạc đang bị tử khí xâm thực, bắt đầu có dấu hiệu bị ma hóa:

- Giờ chỉ còn cách là đặt mà thôi. Kha Thiên Lạc rất cứng đầu cứng cổ, hy vọng với tính cách của nó sẽ giúp ta phá được cục này.

Nhìn Kha Thiên Lạc, từ trong cốt tủy, những dòng man văn dần dần hiện ra. Những dòng man văn này cũng có màu tím, nhưng màu tím này tỏa ra khí tức lạnh lẽo, tựa hồ chúng xuất hiện từ chốn cửu u chứ không phải từ cơ thể của một con người.

Tử văn kết hợp lại với nhau, lơ mờ trên đỉnh đầu xuất hiện một mái vòm khá lớn, phủ lấy cơ thể Kha Thiên Lạc. Trên mái vòm này bắt đầu phân chia thành từng mảng nhỏ, sau một lúc thì mới thấy hình dạng của nó khá giống với một cái mai rùa.

Trên thương khung tằm tối, ngay thời điểm mà man văn hình mai rùa này hiện ra thì bên trong cái hố đen, một luồng lôi điện màu vàng đánh xuống. Thế như lôi long gào thét, khí tức hủy diệt lan tràn, nó đang muốn phá hủy cái mai rùa kia, cũng muốn khiến Kha Thiên Lạc thần hồn câu diệt.

- Ta không có khả năng điều khiển bởi ta chỉ là một phần nhỏ bé, chỉ có bỏ đi cái mạng này mới có thể cải biến được. Dem một tia huyết mạch Thương Long dung hợp với Cửu U Huyền Quy tặng cho người, là thay đổi cục diện hay tất cả rơi vào tay hãn, tất cả đành thuận theo tự nhiên vậy.

Bồng A Công bàn tay hóa thành chỉ, điểm vào cơ thể mình bảy điểm. Bảy điểm này không giống như đang điểm vào các huyết đạo trên cơ thể, mà giống như đang giải một loại phong ấn huyền diệu nào đó.

Tử khí trên người A Công ngay thời điểm ấy chợt xuất hiện sự biến đổi, từ màu tím chuyển sang màu xanh lục, hơi thở sinh mệnh dường như là vô cùng vô tận. Mà thân thể A Công cũng đồng thời biến đổi, vốn là một ông lão tám mươi, chín mươi tuổi. Vậy mà chỉ trong một cái chớp mắt đã hóa thành một thanh niên cường tráng, mái tóc trắng chuyển sang đen mượt, dung mạo A Công tuy không nói là thuần tuấn, tuy nhiên lại có một cỗ ngạo khí xung thiên, ai nhìn thấy cũng sinh ra úy kỵ. Đích thực là không gian tự uy.

Tử Kim Điều hét lớn một tiếng, lục khí bao phủ xung quanh, và hình dạng của Tử Kim Điều cũng thay đổi theo sự chuyển hóa của A Công.

Giữa màn đêm, trong bán kính ngàn dặm, vượt qua cả lãnh thổ Phong Tuyết bộ lạc, ngay cả tại Mông Đan bộ lạc xa xôi cũng cảm nhận được một luồng uy thế khủng bố.

Một tiếng gầm kinh thiên động địa làm cho thiên địa biến sắc. Một cái bóng đen khổng lồ hiện ra. Đó là một con hoang thú... không, khí thế của nó đã không còn là hoang thú tầm thường nữa, mà nó chính là thần thú.

Loại thần thú này những tưởng đã phải biến mất ở thời đại viễn cổ Thần Hoang rồi, là một loại thần thú trong truyền thuyết được man tộc thượng cổ truyền thừa xuống, có khả năng hô mưa gọi gió, vạn vạn nhìn thấy đều vái lạy như gặp phải thần linh. Mà cho dù là thần linh dụng phải nó cũng phải bảy phần tránh né.

Nó là vua của muôn loài trên thế gian này. Đó chính là thượng cổ Thương Long.

Cơ thể dài hàng ngàn trượng, lớp vẩy xanh bóng tràn ngập sinh cơ, gần trăm cặp chân với móng vuốt nhọn hoắc có thể xé rách dù là cơ thể thần linh, lông bờm tuyệt đẹp nhẹ nhàng tung bay, cái đầu khổng lồ với cặp sừng đầy vẻ kiêu ngạo dựng lên, đôi mắt màu vàng có uy áp làm cho ai nhìn thấy cũng phải quỳ xuống.

Thượng cổ Thương Long trong truyền thuyết, không ngờ lại xuất hiện tại khoảng thời gian cách thời đại viễn cổ Thần Hoang vô số năm. Chẳng ai có thể biết rằng huyết mạch có thuần chủng nhất hay không, nhưng uy áp từ trên người đó đủ để khiến cho chúng sinh quỳ sát đất, ngay cả lén nhìn cũng chẳng dám.

Trong giây phút này, không ai có thể nhìn thấy được hình dạng kiêu hùng của thượng cổ Thương Long, bởi uy áp của thượng cổ Thương Long làm cho bọn họ bất tỉnh cả rồi.

Đương nhiên vẫn có ngoại lệ, đó là một kẻ đang trôi nổi ngoài vực ngoại thiên không. Kẻ này cảm nhận được khí tức thượng cổ Thương Long, nhưng bởi vì một nguyên nhân nào đó, hắn không có cách nào tiến về nơi thượng cổ Thương Long xuất thế, chỉ biết đứng giữa vực ngoại mà gào thét điên cuồng.

Tạm thời không nói về kẻ điên ngoài vực ngoại thiên không nữa.

Thượng cổ Thương Long vây quanh A Công, nó vẫn kiêu hùng, nhưng đối với A Công lại sinh ra một cảm giác thân thiết, như là hai người bạn già với nhau.

- Tiểu Thương Long, từ bây giờ hãy đi theo đứa nhỏ này. Ta hy vọng quyết định hôm nay là chính xác. Còn bây giờ, ta phải đi gặp một người rồi.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 61: Thương Long Thất Tú (2)

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 61: Thương Long Thất Tú (2)

Thương Long dường như rất quyến luyến, không muốn rời khỏi A Công. Nhưng dưới sự cương quyết của A Công, nó không dám cãi lệnh, cái đầu khổng lồ làm nũng nịu dụi dụi vào cơ thể gầy ốm, như một lời chia tay với một người bạn già của mình.

Rồi sau đó cả người nó rực sáng thanh quang, cuối cùng hóa thành một giọt tinh thể màu xanh lục. Giọt tinh thể này chính là giọt máu thượng cổ Thương Long. Vốn nó chỉ là một giọt máu còn sót lại của một đầu thượng cổ Thương Long, hình dáng vừa nãy bất quá chỉ là một loại huyền thuật của giọt máu này biến ảo ra mà thôi.

Giọt máu xanh lục bay tới chỗ Kha Thiên Lạc, dung nhập vào trong cái mai rùa màu đen tím. Chỉ thấy từ cái mai rùa bắt đầu xảy ra biến dị. Từ khí cực đoan đối với giọt máu màu xanh lục này không hề bài xích, ngược lại còn muốn thôn phệ nó càng nhanh càng tốt.

Tuy nhiên, máu của thượng cổ Thương Long há có phải vật thường, cho dù lực lượng cực đoan có khủng bố đến đâu cũng có cách nào thôn phệ được cả. Lực lượng giọt máu này quá mạnh, nhưng nó không có ý thôn phệ

ngược lại lực lượng cực đoan, mà lựa chọn dung hợp với lực lượng cực đoan.

Trên bầu trời, xuyên qua đám đen dày đặc, bên ngoài vùng vực ngoại tinh không, bỗng có bảy ngôi sao đồng thời sáng rực. Nếu liên kết bảy ngôi sao này lại với nhau thì hình dạng của nó khá giống với một đầu chân long.

Lực lượng từ bảy ngôi sao này hội tụ thành một điểm, chỉ trong nháy mắt hóa thành thực chất, đó là một viên pha lê màu xanh lục, bên trong tràn ngập lực lượng sinh cơ vô cùng tinh thuần. Sau đó, viên pha lê màu lục như bị thứ gì đó kêu gọi, nương theo lực lượng cuối cùng của bảy ngôi sao kia từ giữa thiên không hóa thành một đạo lưu tinh rơi thẳng xuống Thần Hoang giới.

Khoảng khắc ấy, tinh không trở nên hỗn loạn, lực lượng phong bạo nổi lên cực kỳ khủng bố, thậm chí lực lượng mạnh đến mức mở ra những cái hố đen. Hố đen này không lớn, nhưng sức thôn phệ của nó cực mạnh, nháy mắt đã hút đi vô số văn thạch trôi nổi ngoài hư không.

Lưu tinh xuyên qua vô số tầng vực ngoại cấm chế, vị trí nó giáng xuống chính là nơi Kha Thiên Lạc đang kết thành man văn. Đám mây đen dày đặc với thiên lôi hiện hữu bên trong bị lưu tinh phá tan vỡ. Lưu tinh rơi thẳng vào mi tâm của Kha Thiên Lạc, khiến cho vòm sáng bao phủ bên ngoài cơ thể hắt hối lóa hơn bao giờ hết.

Khoảng khắc này thiên địa biến sắc, ngày đêm đảo lộn, tuy nhiên do áp lực vô cùng mạnh mẽ, có rất ít người được chứng kiến viễn cảnh thiên hôn địa ám này. Một trong số ít người may mắn nhìn thấy có A Công.

Nhìn thấy thượng cổ Thương Long đã hoàn tất hợp nhất với Kha Thiên Lạc, mọi nguy hiểm đã qua, A Công gật đầu hài lòng. Rồi sau đó ông vẫy tay, một cái vẫy tay tùy ý đó đưa Kha Thiên Lạc bất tỉnh rời xa nơi này,

xóa hết mọi dấu vết của Kha Thiên Lạc tại đây, để không ai biết được người dẫn động dị tượng là do hãn phát động.

Trời đất trở về với nguyên dạng, mây đen không còn mục tiêu để tiêu diệt nữa, vài giây sau tự động tan biến. Tuyết lại rơi, gió mang theo sự giá lạnh của mùa đông phát tán khắp không gian.

Tất cả tộc nhân Mộ Lan bộ lạc, những sứ giả Xích Dung bộ lạc, những tộc nhân Phong Tuyết bộ lạc và vô số những người khác, tất cả đều đã ngã xuống bất tỉnh.

A Công đứng giữa bầu trời, gương mặt lộ ra vẻ mệt mỏi, làn da khô ráp nhợt nhạt không chút huyết sắc, đứng giữa thiên địa rộng lớn chẳng khác gì một ngọn đèn dầu đang lay lắt cả. Sinh cơ lay lắt, vong khí bao phủ, một tiếng thở dài khẽ vang lên, A Công nhìn xuống Mộ Lan man công, Mộ Lan nhân, ý tứ muốn giết sạch đã tiêu tan không còn một chút.

Chém chém giết giết, nội tâm ông chẳng sót lại một chút, bởi A Công không còn nhiều thời gian. Chỉ là sâu thẳm trong lòng vẫn còn chút nuối tiếc, bất giác ông ngoảnh đầu lại nhìn về phía sau lưng, nơi đó là U Đô bộ lạc.

Trong đầu hồi tưởng về những hình ảnh quá khứ xa xăm, lại một tiếng thở dài tang thương. Hơn nửa đời người gắn bó với nơi này, bây giờ sắp rời khỏi trần thế, một chút vương bận, một chút luyến tiếc, dù là người thông tuệ như A Công cũng khó có thể cắt đứt hết được.

Ngoảnh đầu nhìn lại, bất giác đã trôi qua một đời.

***** Quyển 1: Ti Mệnh ***** Ảnh Nguyệt sơn trang

Tiếng gió thổi vi vu nhẹ nhàng thoáng qua, hương thơm hoa cỏ nương theo làn gió thổi qua một bóng lưng già nua.

Đó là một ông lão đầu tóc bạc trắng, những sợi tóc bị năm tháng vô tình làm ngả bạc nhẹ nhàng lay động trong làn gió thoảng kia. Gương mặt hiền từ với những nếp nhăn tang thương, đôi mắt nhắm lại, tựa hồ đang thả hồn mình vào không gian yên tĩnh này.

Ông lão đang cầm một chiếc cần câu thả vào làn nước trong xanh trước mặt, tuy nhiên khi chiếc phao câu động dậy bởi bị một con cá nào đó rĩa mồi, ông lão cũng không hề kéo lên để tóm lấy con cá này.

Bên cạnh ông lão là một cậu thiếu niên da dẻ hồng hào, trông bộ dáng tựa hồ chỉ mới bảy tuổi tám tuổi mà thôi. Nó cũng đang nhắm mắt, tuy nhiên không giống ông lão đang tận hưởng không gian nhẹ nhàng này, mà nó đang đánh một giấc thật ngon.

Rồi bỗng đôi mắt nó khẽ động dậy, cuối cùng mở mắt ra. Đôi mắt của nó tròn xoe đen bóng tuyệt đẹp, mang theo tâm hồn trẻ thơ non nớt. Nó rướng người, miệng rên nhẹ một tiếng, sau một giấc ngủ ngon, dường như tâm trạng của nó rất thoải mái.

- Nơi này là...

Nó dụi dụi mắt, ngơ ngác nhìn xung quanh, vẻ ngạc nhiên không hề che giấu mà lộ ra bên ngoài, vừa nhìn liếc phát hiện ra ngay cái biểu cảm này của nó. Có vẻ như nó không hiểu vì sao mình đang ở đây. Rồi nó nhìn sang bên cạnh, lập tức nhận ra ông lão vô cùng thân thuộc này.

Gương mặt nó trở nên rạng rỡ, cười cười nhìn A Công đang thần nhiên ngồi câu cá. Nhìn thấy phao câu chuyển động hỗn loạn, nó lập tức reo lên:

- A Công, cá cắn câu rồi kìa.

Ông lão áo đen mở mắt ra, nhìn cái phao câu lúc sang trái lúc sang phải, lại lúc chìm lúc nổi, đúng là biểu hiện của việc cá đã cắn câu.

Nhưng ông lão không hề kéo chiếc cần lên, mà nhìn đứa nhỏ với ánh mắt ấm áp, mỉm cười hỏi:

- Người thực sự nghĩ cá đã cắn câu?

- Phải. Lúc tôi và Thiên Lạc đi câu, mỗi lần như thế này là xác định có ngay một con cá. A Công, mau kéo lên đi, kéo cá trốn mất.

Đứa nhỏ gật đầu chắc nịch, đồng thời hồi thúc ông lão kéo cần lên.

Ông lão nở nụ cười thần bí, gật đầu với đứa nhỏ, sau đó từ tốn kéo chiếc cần lên. Đứa trẻ gương mặt háo hức, đang tưởng tượng đến một con cá thật lớn đã bị bắt, trở thành chiến lợi phẩm của ngày hôm nay.

Nhưng khi lưỡi câu rời khỏi mặt nước, từ thái độ háo hức, nó chuyển sang kinh ngạc khó hiểu, bủi môi than vãn:

- Hả, cá đâu rồi?

Nó nhìn sang ông lão, nghi vấn hỏi.

Ông lão lắc đầu, lại thả chiếc cần xuống nước một lần nữa, rồi sau đó nhìn về phía hư vô, giọng nói khàn khàn vang lên:

- Con cá không hề cắn câu, nó chỉ đang đùa giỡn mà thôi.

- Đùa giỡn?

Đứa nhỏ nghiêng đầu, sự nghi vấn càng lúc càng dày đặc.

- Có những chuyện nhìn tưởng là sự thật, nhưng thực ra nó chỉ là một màn kịch bị một tầng nước che phủ. Nếu không nhìn thấu, người sẽ bị tầng nước bên ngoài lừa bịp. Người nhìn nước, người là nước, nhưng nước không phải người.

- A Công, tôi không hiểu ý tứ của A Công là gì.

- Người hiểu thì hiểu, mà không hiểu thì không hiểu. Lúc người hiểu, người mới là chính người.

Ông lão thở dài một tiếng phien muộn, tầm mắt nhìn về phương xa chợt thu lại, chuyển sang nhìn đứa trẻ ngây thơ non nớt bên cạnh mình. Giọng nói khàn khàn lại tiếp tục:

- Ti Mệnh, cõi đời này có rất nhiều thứ giả dối, đừng tin vào bất kỳ một ai, ngay cả A Công. Thứ đáng tin tưởng nhất chỉ có mỗi một mình bản thân người. A Công không còn thời gian, không thể giải đáp các nghi vấn của người được. Tất cả đều phải dựa vào chính bản thân người cả. Đây là bài học cuối cùng A Công dạy người.

Đứa trẻ dường như nhận ra được điểm gì đó bất thường ở đây, nó liền đứng phắt người dậy, không hiểu sao trong lòng lại xuất hiện một cơn đau quặn, dường như mình sắp mất đi thứ gì đó quý giá nhất.

- Những gì cần nói, A Công đã nói hết. Từ bây giờ, người phải tự đứng trên đôi chân của mình rồi.

Ông lão đứng dậy, bàn tay khô ráp nhẹ nhàng xoa đầu đứa nhỏ, trong đôi mắt là một bầu trời tình thương. Đột nhiên sức nhớ ra điều gì đó, ông lão lại nhìn đứa nhỏ, nói tiếp:

- Ti Mệnh, A Công sẽ đợi đến ngày người mở ra cánh cửa đó, khi ấy, nghi vấn cuối cùng mà người truy cầu, A Công sẽ giải đáp.

Nói rồi, ông lão nhẹ nhàng xua tay, trong tiếng khóc nức nở của đứa nhỏ, một màu trắng xóa dần dần bao phủ lấy không gian này, dần dần rơi vào tĩnh. Có chăng, thứ còn sót lại chỉ là một tiếng thở dài.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 62: Người Ủ Rượu

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 62: Người ủ rượu

- Ông chủ, lấy cho ta một ấm Bích Linh tửu.

Bây giờ sắp gần đến canh trưa, thế nên có rất đông người qua lại. Tại một tửu điểm nằm sát ngoài bìa rừng, khách nhân tập trung tại đây rất đông, nhìn sơ sơ cũng hơn năm mươi người.

Tửu điểm này tên gọi là Dưỡng Linh điểm, trãm dặm xung quanh vùng Thanh Phong trấn này, Dưỡng Linh điểm cực kỳ có danh tiếng.

Dưỡng Linh điểm này chỉ mới dựng lên được hơn năm năm, thế nhưng danh tiếng đã vượt xa tất cả những tửu điểm khác trong Thanh Phong trấn – nơi vốn có những tửu điểm được đông đảo các đại sĩ đến thưởng thức.

Dưỡng Linh điểm thời điểm ban đầu rất nhỏ bé, lại nằm ở vùng hẻo lánh gần bìa rừng, rất ít người ra vào. Nhưng một lần tình cờ, thiếu chủ Thanh Phong trấn sau khi đi săn về thì vô tình đi ngang qua Dưỡng Linh điểm này, trông thấy nơi đây khá yên tĩnh, thoáng mát, thế nên liền quyết định vào đây nghỉ ngơi.

Vị thiếu chủ này là một người đặc biệt yêu thích rượu, nhìn thấy quán có bày bán Đường Linh tửu thì liền gọi uống thử xem mùi vị thế nào. Chẳng ngờ vừa nếm thử liền cảm thấy vô cùng bất ngờ, bởi vì Đường Linh tửu này hương vị vượt xa những loại tửu hân dùng trước đây, không những thế còn khiến tu vi đang trì trệ có dấu hiệu rục rịch đột phá.

Vị thiếu chủ này lập tức gọi chủ quán ra. Chủ quán là một mỹ phụ tuổi chừng ba mươi, dung nhan tuy không siêu phàm thoát tục, nhưng vẻ phong tình của một nữ nhân trưởng thành cơ hồ khiến người ta bị mê man.

Đối với người khác mà nói, có lẽ sẽ bị vẻ phong tình của mỹ phụ làm cho điên đảo. Nhưng vị thiếu chủ này thì lại khác, hễ đối với nữ sắc thì có chút động tâm, tuy nhiên trên tất cả đối với hân mà nói thì chỉ có rượu mới là nhất.

Một loại rượu cực phẩm lần đầu tiên trong đời hân được thưởng thức, vừa khiến tâm hồn lâng lâng, lại khiến tu vi tịnh tiến. Hân ngay lập tức đề nghị mua lại toàn bộ số Đường Linh tửu còn lại. Vị thiếu chủ này không chỉ có thực lực, mà địa vị tại Thanh Phong trấn này cực kỳ cao, thế nhưng hân không hề lấy uy danh mà chèn ép mỹ phụ, toàn tâm toàn ý giao dịch. Có thể nói vị thiếu chủ này cũng có tâm đức.

Tuy nhiên, thành ý của hân bị mỹ phụ cự tuyệt. Thực ra cũng không phải do nàng không động tâm với những thứ mà vị thiếu chủ này đưa ra để trao đổi toàn bộ Đường Linh tửu còn lại, mà là bởi vì nàng không có khả năng lấy ra để trao đổi.

Bởi Đường Linh tửu này không phải do mỹ phụ này ủ ra.

Chủ nhân của Đường Linh tửu, cũng là người ủ ra Đường Linh tửu một ngày trước đã tiến vào Thanh Phong trấn để mua một ít vật dụng, đến nay vẫn chưa về. Mỹ phụ này tuy ham tiền, nhưng không vì vậy mà chiếm đoạt đi số Đường Linh tửu kia.

Vị thiếu chủ này không khỏi thất vọng, nhưng rượu quý khó tìm, hẳn đối với người ủ ra Đường Linh tửu càng thêm hứng thú. Đáng tiếc hẳn lại không có thời gian để chờ người ủ rượu kia trở về, bởi hẳn còn có nhiều việc cần làm.

Vậy nên hẳn để lại một hạ nhân, hạ nhân này có nhiệm vụ thông báo cho hẳn về tin tức người ủ ra Đường Linh tửu.

Sau khi trở về Thanh Phong trấn, vị thiếu chủ này trong lúc vô tình truyền ra tin tức loại rượu kia, ngay lập tức Đường Linh điểm này trở nên nổi tiếng. Có rất nhiều người đến mong muốn thưởng thức Đường Linh tửu kia, khiến cho Đường Linh điểm gặp rất nhiều rắc rối.

Đến cuối cùng, vị thiếu chủ kia ra mặt giải nguy, đồng thời đích thân tạ lỗi với chủ nhân khách điểm, hứa hẹn sẽ bảo vệ khách điểm, không để những việc như thế này xảy ra nữa.

Từ đó đến nay, hơn năm năm trôi qua, Đường Linh điểm cứ ngày một nổi danh, tiếng tăm đã vượt ra xa vùng Thanh Thủy trấn này.

Vị thiếu chủ kia rất muốn đầu tư vào Đường Linh điểm, nói trắng ra là vì Đường Linh tửu, nhưng đã bị người ủ Đường Linh tửu từ chối. Mà vị thiếu chủ nọ không có sở thích bắt ép, thấy không được nên đành bỏ qua. Chỉ xin một hứa hẹn với người ủ rượu rằng mỗi năm hãy bán cho hẳn một vài hủ Đường Linh tửu.

Bởi thế nên Đường Linh tửu trông khá mộc mạc và đơn sơ, so với thời điểm ban đầu, nó chỉ lớn hơn gấp ba lần mà thôi, còn phong cách bố trí thì không có gì khác biệt so với trước đây cả.

Đường Linh tửu vô cùng trân quý, rất ít khi bày bán, khiến cho người ta nuối tiếc. Bởi vì vậy nên người ủ Đường Linh tửu kia liền bắt đầu ủ ra một vài loại rượu mới, Bích Linh tửu là một trong số đó. Tuy công hiệu

cũng như mùi vị xa xa không bằng Đường Linh tửu, thế nhưng so với mấy thứ rượu bán trong Thanh Phong trấn thì vẫn tuyệt hơn gấp mấy lần.

Một gã đại hán đầu trọc lấy ra một vại Bích Linh tửu đem đưa ra cho một cậu thanh niên người làm, để cậu thanh niên này đem đưa ra vị khách kia.

Nhìn gương mặt đại hán đầu trọc có chút chán nản, gã chống cằm, ánh mắt nhìn về bìa rừng xa xăm, than vãn một câu:

- Chán chết đi được. Cứ như thế này thì biết chừng nào lão tử mới được đi săn một chuyến đây.

- Lão đầu trọc, lại kêu ca gì đó. Không mau xuống hầm rượu đem thêm lên đây.

Một giọng nói đanh chua cách đó không xa truyền đến. Người nói chính là mỹ phụ chủ nhân của Đường Linh điểm này.

Đại hán đầu trọc bĩu môi, vẻ chán chường hiện rõ lên mặt:

- Ta nói này mục mông nhọn, mục có thể tha cho lão tử ta được không? Suốt ngày bắt lão tử quanh quẩn ở cái quán rượu này, rượu ngon thì không cho đụng đến mà cứ hành lão tử hết thứ này đến thứ kia, lão tử chán lắm rồi.

- Nhắc lại ta nghe xem. Có tin ta cắt luôn khẩu phần của lão không hả?

- Mục mông... à không, đại mỹ nhân à, cho lão trọc ta xin nghỉ hai ngày thôi, cho lão trọc ta nghỉ ngơi một chút đi mà.

- Một là cắt xuống hầm mang rượu lên, hai là một tháng tới lão chỉ được ăn cơm trắng. Một... hai...

- Được rồi được rồi, lão trọc ta đi là được chứ gì.

Đại hán thở dài một tiếng, cuối cùng lết xác đi ra cửa sau với một sự uể oải hiện rõ lên gương mặt. Đối với mỹ phụ, lão cho dù có thêm mười cái mồm cũng cãi không lại mụ ta. Mà nói đi cũng nói lại, phần lớn lão không cãi lại nguyên nhân cũng là do rượu.

Cái tên ủ rượu kia vừa khiến lão yêu vừa khiến lão hận. Yêu là vì hân ủ ra rượu ngon một cách quá đáng, làm cho lão rơi vào nghiện ngập, không cách nào thoát khỏi. Mà hận cũng bởi chính bởi nguyên nhân đó.

Lão mở cửa đi ra phía sau, ánh mắt bỗng nhìn về phía một tảng đá nằm gần bờ hồ. Ngồi trên tảng đá là một người thanh niên, hân dung mạo không nói là tuấn tú, thế nhưng thần thái của người thanh niên này khiến cho người ta vừa nhìn đã thấy cuốn hút.

Gã thanh niên đó chính là người ủ ra Đường Linh tửu khiến cho người tại Thanh Phong trấn này trở nên điên cuồng. Đối với người thanh niên này, đại hán nội tâm cực kỳ áy náy, lúc nào cũng có biểu hiện lằm lỏi cả.

- Ti Mệnh, lại nghiên cứu cấm chế à? Gần đây có thêm thu hoạch gì không?

Người thanh niên này chính là Ti Mệnh, hân đến Thanh Phong trấn này định cư cũng được hơn năm năm rồi.

Có lẽ vì quá chú tâm vào quyển sách trong tay, thế nên Ti Mệnh không hề phát giác ra Nạp Đa.

Hân quay lại, nhìn Nạp Đa mỉm cười, trong nụ cười thoáng qua vẻ thất vọng:

- Cấm chế thuật thật quá tinh thâm, đệ chỉ lĩnh ngộ được một ít, vẫn cần thêm thời gian.

Nạp Đa khoe miệng xiên vẹo, trong lòng thầm mắng Ti Mệnh một câu. Cái gọi là linh ngộ một ít của hắn đã khiến cho toàn bộ vùng đất quanh đây thay đổi hoàn toàn.

Ví dụ như xunh quang Dưỡng Linh điểm thực ra có một đại pháp do Ti Mệnh tự tay bố trí. Đại trận này là do hắn mô phỏng lại trận pháp bảo vệ xung quanh Thanh Phong trấn. Tuy không có tính công kích, thế nhưng uy lực chống đỡ lại rất mạnh.

Trận pháp này tồn tại, do dù là vị thiếu chủ kia cũng không phát giác ra được.

Lại nói về nơi Ti Mệnh đang ngồi, xung quanh bán kính năm mươi mét cũng có một tầng trận pháp. Với tu vi của Nạp Đa, trừ phi có sự cho phép của Ti Mệnh thì hắn mới có khả năng tiến vào, nếu không thì đừng mơ tưởng.

Nơi hắn đang ngồi vốn dùng để trồng các dược liệu, còn trận pháp mà hắn bố trí gọi là tiểu Tự Khí trận được hắn mô phỏng lại trong sách. Nó có công dụng hút linh khí trong thiên địa, thanh lọc tạp chất, khiến cho linh khí trong bán kính năm mươi mét tinh thuần hơn nơi khác rất nhiều, rất thích hợp cho việc trồng thảo dược để ủ rượu.

Nói đến thì chính hắn cũng không nhớ vì sao đối với thảo dược và trận pháp thì hắn lại cực kỳ cảm thấy hứng thú. Hắn cảm thấy bản thân phải không ngừng nâng cao kiến thức, chỉ là việc tại sao phải tự nâng cao thì chính hắn lại không thể nhớ rõ. Bởi từ năm năm trước, sau khi tỉnh lại từ một giấc ngủ dài, hắn đã không còn nhớ gì nữa.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 63: Giấc Mơ

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 63: Giấc mơ

Cũng may nhờ có sự chăm sóc chu đáo của Nạp Đa, Liễu Thanh Khuê và những người khác, tâm trạng của hãn mới dần đỡ lên. Hãn không giống người khác, thể lực Ti Mệnh rất yếu, theo Nạp Đa và mấy người huynh đệ khác đi săn thì lại gây thêm phiền hà.

Trong lúc vô tình, hãn học được cách ủ rượu. Người trong Thanh Phong trấn đa số đều là dị sĩ, mà các dị sĩ thì đối với rượu đặc biệt ưa thích. Đám người này, đồ ăn có thể không cần, nhưng rượu thì nhất định phải có.

Tận dụng điểm này, hãn liền quyết định thử một phen. Bên trong hành trang hãn mang theo có một thứ quả rất đặc biệt, nó gọi là Dưỡng Linh quả. Trong tiềm thức của Ti Mệnh, dưỡng linh quả này là do một người bạn tặng cho hãn. Chỉ là người bạn thân này là ai thì nhất thời không nhớ ra được.

Hãn đem Dưỡng Linh quả này, phối hợp thêm ba mươi ba loại tài liệu khác kết hợp lại, lấy Dưỡng Linh quả làm dược chủ, ba mươi ba loại tài liệu khác có loại làm vật dẫn, có loại làm phụ trợ, kết hợp với thủ pháp mà hãn học được, trong vòng nửa năm rốt cuộc ủ ra được hai mươi hủ rượu.

Bởi vì Đường Linh quả làm được chủ, thế nên Ti Mệnh đặt tên cho loại rượu này là Đường Linh tửu.

Vừa mới mở nắp Đường Linh tửu này ra, mùi hương của nó tràn ngập khắp không gian, vừa ngửi đã khiến người ta bị mê hoặc, tâm hồn lân lân rung động.

Trong nhà, ngoại trừ Liễu Thanh Khuê và Ti Mệnh ra, tên nào tên nấy đều là con sâu rượu, vừa ngửi thấy mùi rượu thơm là lập tức bổ nhào tới, mỗi tên mỗi hủ nốc cạn một hơi.

Chẳng ngờ rượu này không những cực kỳ ngon mà còn thuộc loại cực nặng, Nạp Đa và bốn tên huynh đệ kia mỗi tên uống cạn một vại thì lăn ra ngủ ngay, mãi cho đến ba ngày sau mới lờ đờ tỉnh lại.

Tuy tinh thần uế oải, thậm chí đứng dậy cũng không nổi, nhưng vừa mới mở con mắt ra là liền cầu xin Ti Mệnh cho bọn hắn thêm vài vại Đường Linh tửu, làm cho hắn bối rối cả lên. Cũng may có Liễu Thanh Khuê đứng ra trấn áp hắn mới được giải vây.

Liễu Thanh Khuê cảm thấy nếu có thể kinh doanh Đường Linh tửu, nhất định sẽ thu về rất nhiều tiền. Nàng liền bàn với Ti Mệnh việc này, mà đây cũng là mục đích của hắn, thế nên ngay lập tức đồng ý với ý kiến của nàng.

Về sau thì như đã biết, nhờ vào vị thiếu chủ Thanh Phong trấn, Đường Linh tửu ngày càng có tiếng tăm, chẳng mấy chốc từ một đám nghèo mạt rệp, mấy người Nạp Đa đã trở thành đại gia trong vùng.

Chỉ đáng tiếc, chưa kịp vui mừng vì túi tiền khổng lồ thì đã bị Liễu Thanh Khuê bừa hăn cướp hết thảy, khiến cho đám Nạp Đa chỉ biết khóc ròng. Đối với bọn chúng, Liễu Thanh Khuê chẳng chút bận tâm.

Kế tiếp, nàng dùng số tiền này nàng thu lại một nửa, mục đích để trang trải cuộc sống cũng như nâng cấp tửu quán; số còn lại thì nàng đưa cho Ti Mệnh, nhưng lại bị hăn từ chối.

Với một nửa số tiền kia, Liễu Thanh Khuê thuê người đến mở rộng đất đai, mua về cho Ti Mệnh những thứ cần thiết, đối với việc này, nội tâm Ti Mệnh không khỏi dâng lên một hồi ấm áp.

Nơi hăn đang ngồi chính là một trong những mẫu đất được khai hoang. Trong trí nhớ trước đây, hăn nhớ rằng mình từng đến một nơi, nơi đó linh khí dồi dào, thích hợp cho thảo dược sinh trưởng.

Dĩ nhiên mảnh đất này không có địa mạch giống như nơi đó. Nhưng Ti Mệnh là một người cực kỳ thông minh, từ trong một số tài liệu hăn đọc được, trên Thần Hoang này có rất nhiều kỳ trân dị bảo có chứa linh khí.

Nếu như đem kỳ trân dị bảo có chứa linh khí đem phong ấn xuống đất, sau đó kết hợp với cấm chế làm cho linh khí này không bị tiêu thất trong không gian.

Hăn liền nhờ Liễu Thanh Khuê mua một kỳ trân như vậy. Thanh Phong trấn là nơi dị sĩ bốn phương tụ tập để trao đổi, thế nên không quá khó khăn để tìm thấy đồ vật mà Ti Mệnh yêu cầu.

Để phòng ngừa thiếu thốn, Liễu Thanh Khuê đã tìm mua gần mười kỳ trân dị bảo, linh khí tuy không đậm đặc như trong trí nhớ Ti Mệnh, tuy nhiên bằng chừng đó thì vẫn có thể đủ dùng.

Hăn làm theo những gì mình suy nghĩ. Quả nhiên đúng như những gì hăn suy luận, thổ nhượng đã được cải biến, linh khí trong vùng cấm chế trở nên tinh khiết hơn, đã có thể dùng để trồng thảo dược.

Tuy nhiên, sau hai tháng thì hăn phát hiện ra thổ nhượng dần trở nên kém chất lượng, bởi vì linh khí đã bị thảo dược hấp thu toàn bộ. Nếu cứ đà

này, thổ nhưỡng trở lại với tình trạng trước đó, mà đã không còn linh khí, thảo dược hẳn trồng toàn bộ sẽ chết hết. Toàn bộ công sức đều đổ sông đổ bể.

Ti Mệnh tuyệt đối không để cho việc này xảy ra. Thế nên hẳn tiếp tục suy nghĩ xem làm cách nào để ngăn cản việc linh khí bị tiêu thất.

Trong lúc suy nghĩ, hẳn sức nhớ ra rằng mình tu luyện chính là dựa vào linh khí trong thiên địa. Linh khí trong thiên địa rất hỗn tạp, nhưng hẳn có khả năng thanh lọc được sự hỗn tạp này, biến nó thành vật tẩm bổ cho bản thân.

Như vậy chỉ cần đem linh khí thiên địa trừ bỏ sự hỗn tạp đi, đem nó dung nhập vào những kỳ trân dị bảo để bổ sung linh khí tiêu thất, trở thành một vòng tuần hoàn không bao giờ chấm dứt, vậy thì không cần phải lo lắng thảo dược sẽ bị chết.

Và đó cũng là lúc mà Tụ Khí trận này ra đời.

Theo thời gian thảo dược phát triển, tuy khá chậm, nhưng cũng vừa đủ để hẳn ủ rượu rồi.

Ngoài việc nghiên cứu cấm chế ra, Ti Mệnh dĩ nhiên không quên đi việc tu hành. Năm năm trôi qua, những tạp chất trong cơ thể đã hoàn toàn bị tổng khứ ra ngoài. Còn nhớ mấy lần bức tạp chất ra là cả người hẳn hôi thối không chịu được. Phải tẩm kết hợp với ngâm thảo dược thì mới trừ bỏ được mùi hôi thối.

Khoảng thời gian đó nhớ lại đúng là một đoạn ký ức tồi tệ.

Man tộc tu luyện giai đoạn đầu tiên là Dẫn Huyết cảnh, tế luyện những sợi máu để phát huy lực lượng của bản thân. Nó khá giống với phương pháp tu hành của Ti Mệnh, đều là cải biến thân thể. Chỉ khác biệt là man tộc dùng máu chính mình, tách bản thân ra khỏi thế giới, rất ít khi dựa vào

ngoại vật; còn phương pháp của Ti Mệnh thì người lại, đem bản thân hòa nhập với thế giới bên ngoài, dùng linh khí thiên địa cải biến bản thân. Hẳn gọi đây là Dẫn Khí.

Sau khi bài trừ hết tạp chất để có thể thoải mái hấp thu linh khí thiên địa, hẳn gọi đây là Trúc Cơ.

Tốc độ dẫn khí sau khi đạt đến Trúc Cơ cơ hồ nhanh hơn gấp ba, gấp bốn lần.

Với thực lực hiện tại, đem so sánh với Man tộc thì hẳn nghĩ mình có thể đấu với dị sĩ Tẩy Cốt cảnh một trận. Thời gian này, hẳn đều đem tâm tư của mình dồn hết sức vào việc tu luyện.

Nội tâm mách bảo với hẳn rằng phải nhanh chóng gia tăng thực lực, không chỉ dùng để bảo vệ bản thân, mà còn dùng thực lực của mình để bảo vệ một nơi.

Chỉ là nơi đó hẳn vẫn không nhớ ra là ở đâu. Thế nên từ cách đây một năm, hẳn đã có ý định muốn rời khỏi đây rồi. Nhưng trong lòng hẳn vẫn có gì đó không ổn, có lẽ đến từ việc Liễu Thanh Khuê, Nạp Đa và mấy huynh đệ ở đây đã rất chiếu cố. Ti Mệnh muốn trước khi rời khỏi nơi này thì phải trả hết ơn nghĩa cho họ.

Nạp Đa nhìn hẳn, vừa lấy tay xoa quả đầu trọc lác bóng, vừa cười cười:

- Đừng cố sức quá kéo lại sinh bệnh. Thôi người cứ tiếp tục làm việc của người đi, lão đại ta còn phải đi lấy rượu cho mục mông nhón kia nữa, nếu không lại bị nàng ta hành hạ.

Cười khở một tiếng, Nạp Đa xoay người đi về phía hầm cười. Ti Mệnh nhìn bóng lưng Nạp Đa thì lắc đầu cảm khái.

- Tu luyện như vậy đủ rồi. Giờ ta phải hoàn thành việc cuối cùng, chuẩn bị rời khỏi nơi này là vừa.

Ti Mệnh bỗng đưa mắt nhìn lên trời, hắn đang hồi tưởng, trong trí nhớ mơ hồ, hắn nhìn thấy được một ông lão luôn mặc áo bào đen. Hắn không nhìn rõ gương mặt ông lão, nhưng hắn cảm nhận được ông lão này vô cùng hiền từ, đối xử với hắn vô cùng tốt, giống như một người ông đối xử với đứa cháu nhỏ.

Ngoài ông lão này ra, trong đầu hắn còn nhớ mang máng một cậu thanh niên và một nữ tử nữa. Hai người này nếu đã khắc cốt ghi tâm, nhất định là người cực kỳ quan trọng.

Bởi vì muốn tìm lại những ký ức đã mất, Ti Mệnh mới quyết định rời khỏi nơi này sau năm năm gần bó.

- Tụ Khí trận đã được ta cải biến mấy lần, trong vòng năm năm tới không cần lo thiếu hụt linh khí nữa. Phương pháp thay đổi tâm trận cũng nên hoàn thành rồi giao cho Liễu tử, như vậy ta có thể an tâm mà rời đi.

Thở dài một tiếng, Ti Mệnh lấy ra từ trong hộp gỗ cạnh mình mấy quyển sách cùng với bút mực. Trong mấy quyển sách này hắn ghi lại cách ủa ra Dưỡng Linh tửu, cách bố trí trận pháp... hắn đều ghi lại, không hề giấu diếm dù chỉ một nửa.

Mà dù nói đến dấu diếm, hắn chỉ không tiết lộ một thứ, đó chính là Đạo Thần Điển. Thứ này tiềm thức nhắc nhở cho hắn rằng không được phép tiết lộ, bởi nó không chỉ nguy hiểm bản thân mà còn khiến cho những người liên quan đến hắn bị liên lụy.

Ti Mệnh rất trọng tình trọng nghĩa, hắn tuyệt không cho phép việc này xảy ra.

Ngồi trên tảng đá đến trời chập tối, có lẽ quá nhập tâm nên hẳn chẳng biết thời gian trôi qua nhanh đến thế. Cuối cùng phải chờ tới khi Nạp Đa gọi hẳn vào ăn cơm tối thì hẳn mới giật mình tỉnh lại.

Ngồi ăn tối với cả nhà, nhìn gương mặt thân quen hơn năm năm nay, trong lòng Ti Mệnh xuất hiện một loại cảm xúc khó tả. Cảm xúc này chính là tình thân. Dường như loại cảm xúc này trong quá khứ của hẳn tồn tại rất ít. Vậy nên hẳn trân trọng nó đến từng phút giây. Cứ nghĩ đến viễn cảnh phải chia ly với họ là mũi hẳn lại cay cay.

Vẫn chưa phải là lúc chia tay với mấy người Nạp Đa, thế nên hẳn vẫn chưa muốn thông báo với họ.

Sau bữa cơm tối thì tửu quán liền đóng cửa, dọn dẹp một hồi thì tắt đèn đi nghỉ. Ti Mệnh trở về phòng của mình, thu xếp mấy quyển sách ghi lại buổi ban chiều cho gọn gàng lại rồi lên giường nghỉ ngơi.

Bình thường thì ngay cả khi đi ngủ, hẳn vẫn có thể tiếp tục tu hành, đối với mọi thứ xảy ra bên ngoài đều cảm thụ được. Có được điều này chính là nhờ tôi luyện hơn năm năm qua, không giờ khắc nào hẳn không tu hành, cho dù là ăn cơm, uống nước, đi tắm, ủ rượu... nhờ vận dụng phương pháp tu hành này hẳn mới nhanh chóng tiến vào được Trúc Cơ.

Chỉ là hôm nay, vừa nhắm mắt thì đã đi vào giấc ngủ. Mọi liên hệ bên ngoài đều bị chặt đứt, giống như hẳn hoàn toàn bị cô lập. Linh hồn của hẳn đi vào một giấc mơ kỳ lạ.

Mà giấc mơ này lại cực kỳ cực kỳ chân thật, đến nỗi chính hẳn cũng không việc biệt nổi, rốt cuộc đây là giấc mơ hay hiện thực nữa.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 64: Cơn Mưa Đêm Nặng Hạt

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 64: Cơn mưa đêm nặng hạt

Bầu trời là một màu sắc xám xịt với vô số khe hư vô, giống như một mái vòm thủy tinh bị đập vỡ, cứ không ngừng sụp đổ xuống. Mà sự sụp đổ này lại rất yên tĩnh, không một âm thanh, không một tiếng động nào, cứ từ từ chậm rãi nuốt trọn cả thế giới này.

Ti Mệnh mở mắt nhìn xung quanh, hắn nhìn thấy... nhìn thấy rất nhiều thi thể nằm xung quanh mình. Trong những người này, hắn chẳng quen biết ai cả, nhưng lại cảm thấy những người này có ít nhiều liên quan đến mình.

Hắn nhìn xung quanh thì mới bất chợt nhận ra, nơi này ngoại trừ hắn ra, chẳng còn một người nào sống sót. Cảm giác này rất đáng sợ, nhưng cho tới khi hắn đưa mắt nhìn xuống, khoảng khắc ấy, con tim hắn như muốn tan vỡ.

Đôi mắt gân đỏ nổi chi chít, một nỗi bi thương bỗng dâng trào, không gì có thể miêu tả nỗi cảm giác đau khổ của hắn vào lúc này. Nằm ngay trong lòng hắn là một nữ tử, cô gái này vô cùng xinh đẹp, ngay cả khi hơi thở đã tận, vẻ đẹp của nàng vẫn không hề bị tác động. Gương mặt của nàng

cho đến khi mất đi vẫn nở một nụ cười, nhưng trong tình cảnh này, nụ cười ấy lại bị thương đến nao lòng.

Ti Mệnh đã chẳng nhận thức rõ được mình có phải đang nằm mơ hay không nữa. Hai hàng nước mắt của hắn rơi xuống, nhưng nước mắt này không còn là những giọt lệ bình thường nữa, mà nó đã biến thành huyết lệ mất rồi.

Hắn định đưa cả hai tay để ôm chặt lấy nàng, nhưng chợt nhận ra, cánh tay phải của hắn đã hóa thành xương trắng, không còn tuân theo ý định của hắn nữa; cánh tay còn lại huyết nhục mơ hồ, tuy nhiên vẫn có thể nhúc nhích.

Bàn tay đầy máu ôm lấy cơ thể đã nguội lạnh, hắn ôm thật chặt. Và nỗi đau như vỡ òa, hắn ngửa đầu lên trời, nỗi đau thương tan nát cõi lòng cùng nỗi căm hận muốn phá vỡ cả thương thiên. Tiếng gào thét trong bi thương tột cùng vang vọng cả cõi trời đất tang thương này. Ánh mắt Ti Mệnh như đang nhìn ai đó, một cái nhìn hận thù ai oán.

Trên trời cao đang dần sụp đổ, một màu xám xịt đang ôm trọn lấy cả thế giới này, có một người đang đứng trên đó lặng im nhìn xuống vùng đất đang dần bị hủy diệt này.

Người này trên người mặc một bộ khải giáp màu đen tuyền cổ xưa. Tuy nhìn bộ khải giáp này thoát trông rất đơn điệu, nhưng sự đơn điệu của nó khiến cho người ta sinh ra một cảm giác bị chấn nhiếp, bởi bộ khải giáp này ẩn chứa một loại uy thế kinh người.

Người nọ mái tóc màu đen tuyền cột hình đuôi ngựa, trong gió trời hiu quạnh bị thổi tung bay. Đôi mắt của hắn có màu tím rất đẹp, bên trong như ẩn chứa cả tinh không vũ trụ khiến đôi mắt này trở nên nổi bật giữa không gian điêu tàn. Gương mặt của hắn rất quen thuộc, dù khoảng cách rất xa, Ti Mệnh vẫn có thể cảm giác được người này.

Chỉ thấy người nọ nhìn khắp nơi, bỗng hăn nghe thấy một tiếng hét ai oán, rồi ánh mắt đượm buồn của hăn nhìn thấy Ti Mệnh. Trên gương mặt ấy xuất hiện một nụ cười bi thảm, một sự dẫn dắt hiện rõ trên gương mặt hăn, hai mồm khô ráp cử động. Hăn nói với Ti Mệnh, nhưng cũng đang tự nói với bản thân, ngữ điệu buồn bã bi thảm:

- Ti Mệnh, ta xin lỗi...

Ngay sau đó, một tiếng nổ vang vọng cả thiên địa, không gian chợt run rẩy chấn động dữ dội. Cũng chính bởi tiếng nổ kinh thiên ấy khiến cho Ti Mệnh giật mình tỉnh dậy.

Cả người hăn mồ hôi ướt mẹp, gương mặt tái nhợt không giấu nổi vẻ sợ hãi, tiếng thở gấp gấp vang lên liên hồi, mãi không thể nào bình tĩnh được nổi.

Bên ngoài mây đen che bầu trời, những tia chớp vô tình rạch ngang qua, kèm theo đó là một tiếng nổ vang của sấm, giọt mưa nặng hạt che kín đất trời, gió thổi rất mạnh khiến cửa sổ bị bung ra, đập rầm rầm liên hồi.

Không ít những giọt mưa lạnh lẽo tạt vào phòng khiến cho mềm gối và cả bộ y phục ngủ của Ti Mệnh ướt đi. Mãi đến lúc này, hăn mới như được hoàn hồn.

Hăn đứng dậy rời khỏi giường ngủ, bước tới sát gần cửa sổ. Mặc cho những giọt mưa phún tạt vào mặt, sự lạnh lẽo của đêm khuya cùng với cái lạnh của nước mưa làm người ta khó chịu, nhưng so với tâm trạng của hăn thì chẳng là gì cả.

Đôi mắt nhìn vào cơn mưa đêm nặng hạt kia, nỗi lo lắng làm cho tâm trạng bất ổn. Nếu một giấc mơ bình thường, hăn sẽ chẳng để tâm làm gì.

Nhưng giấc mơ này lại rất chân thật, cảm giác đau đớn xé nát tâm can đó đến giờ vẫn đọng lại trong lòng. Người con gái đó hăn vẫn không thể

nhớ ra được là ai, nhưng vì nàng mà trở nên điên cuồng, chắc chắn nàng vô cùng quan trọng đối với hắn.

Còn cả kẻ mặc giáp đen đứng trong tinh không đó nữa. Gương mặt ấy hắn đã từng gặp qua rồi, chỉ là dù lục lọi mãi trong trí óc, hắn vẫn không thể nhớ ra được.

- Là ta suy nghĩ quá nhiều, hay nó chính là tương lai sau này?

Gương mặt đắm chiêu nhìn vào không gian hư vô, bất giác hắn tự hỏi mình một câu. Câu hỏi này, dường như đâu đó trong quá khứ, hắn đã tự hỏi mình một lần rồi. Tiếc là câu hỏi này, hắn không trả lời được. Thậm chí đi hỏi cả thiên hạ cũng chẳng ai trả lời được cả. Có chăng, trả lời hắn chính là tương lai.

Trời vẫn cứ mưa, trong đêm ấy, có một kẻ đứng im lặng nhìn. Một câu hỏi, liệu có ai giải đáp?

***** Quyển 1: Ti Mệnh ***** Ảnh Nguyệt sơn trang

Ánh dương nơi phía đông đã xuất hiện, báo hiệu một ngày mới đã bắt đầu. Sau một đêm mưa tầm tã khiến cho không khí trở nên ẩm thấp, những con đường tại Thanh Phong trấn vẫn chưa kịp khô, bùn nhão dính vào chân làm không ít người khó chịu.

Trên những lá cây, những giọt mưa vẫn còn đọng lại. Ánh sáng mặt trời nhẹ nhàng xuyên qua tạo thành một dải ánh sáng bảy màu tuyệt đẹp.

Từ sau khi cơn mưa đã tạnh, Ti Mệnh hắn đã ra vườn được của mình để xem thử cơn mưa đêm qua có ảnh hưởng gì đến thảo dược hay không.

Tuy rằng hắn đã tạo ra một cấm chế phòng hộ cho vườn được, nhưng đứng trước lực lượng của thiên nhiên, lực lượng cấm chế mà hắn tạo ra vẫn quá nhỏ bé.

Quả nhiên có không ít thảo dược bị nước lũ kéo trôi đi, cũng may linh khí dồi dào nên không khiến cho những cây thảo dược này chết đi, có chăng chỉ là hơi héo rũ, thiếu sức sống đôi chút.

Thế là hẳn lại phải bắt tay vào việc trồng lại những cây thảo dược này, đồng thời còn tính mở rộng diện tích thêm một chút. Rời khỏi nơi này có lẽ tốn một thời gian dài, có thể phải mất vài năm, thế nên có thể giúp duy trì càng nhiều càng tốt.

Tầm một canh giờ sau thì đám Nạp Đa cũng thức giấc, bắt đầu dọn dẹp tửu quán, bắt đầu một ngày làm việc rôm rả.

Nhưng nhìn sắc mặt của mấy người Nạp Đa trông tươi tỉnh, hưng phấn hơn so với mọi ngày. Tâm trạng hào hứng tựa hồ đang đợi ai đó trở về.

Mà Liễu Thanh Khuê cùng với một gã khác tên là Nạp Văn Đào vừa mới sáng sớm đã tiến vào Thanh Phong trấn để mua đồ.

Bọn họ mấy ngày trước đã nhận được một phong thư truyền tin, vị huynh đệ nhỏ tuổi nhất trong đám huynh đệ bọn họ sau khi chia ly mấy năm cuối cùng cũng đã trở về để thăm bọn họ.

Với người huynh đệ thứ sáu này, Ti Mệnh đã từng được nghe Nạp Đa kể qua. Hẳn ta tên là Cổ Thái, hơn Ti Mệnh một tuổi. Mà thiên phú của Cổ Thái này rất cao, năm năm trước khi về thăm bọn họ, tu vi của hắn là Dẫn Huyết cảnh tầng thứ sáu, với thiên phú của Cổ Thái qua lời kể, sau năm năm, hẳn ít nhất đã đột phá đến Dẫn Huyết cảnh tầng thứ chín. Thậm chí còn có thể trở thành cường giả Tẩy Cốt cảnh cũng không phải là không thể.

Mỗi lần nói đến người huynh đệ Cổ Thái này, tâm trạng người nào người nấy cực kỳ hào hứng. Ti Mệnh cảm giác được, đám người Nạp Đa đặt rất nhiều kỳ vọng vào tên Cổ Thái này.

Ti Mệnh nội tâm rất muốn được gặp Cổ Thái này, nếu có thể kết giao với thiếu niên thiên tài này thì sẽ có nhiều lợi ích.

Ai nấy đều lo phần việc của mình. Cho đến buổi xế chiều, mặt trời đã dần xuống phía tây, ánh hoàng hôn đỏ rực cả không gian, báo hiệu màn đêm đang chuẩn bị thay thế.

Tửu quán so với mọi khi đóng cửa sớm hơn, sau một ngày làm việc mệt mỏi nhưng không người nào mất đi nụ cười trên môi cả.

Bồng ở phía ngoài cổng có một bóng người xuất hiện. Trên lưng hắn là một túi vải khổng lồ, nhìn sơ sơ chắc cũng tầm hơn trăm cân.

- Nhà có ai không, đong cho chục lít rượu đi.

Gã thanh niên này nhìn tửu quán, ban đầu hơi giật mình, cứ nghĩ rằng mình đã đến nhầm chỗ. Nhưng sau khi quan sát hoàn cảnh xung quanh, phối hợp với trí nhớ của mình thì mới xác nhận không có đến lầm nơi.

Bồng khoe miệng hắn nở một nụ cười ranh mãnh, kế tiếp vận chuyển sức mạnh, há mồm hét lớn. Tiếng hét làm cho kinh phong nổi lên, gió bụi bay đầy trời. Âm thanh rất lớn khiến cho chim chóc hoảng sợ mà bay đầy trời. Người ở trong nhà cũng bị tiếng hét làm cho giật mình.

- Là thằng nào con nào ăn gan hùm dám đến Đường Linh tửu quây phá?

Nạp Đa đang ngồi trong nhà ngâm nga, đột ngột bị tiếng hét làm cho giật mình. Lập tức nổi giận đùng đùng, tiếng gầm như mãnh thú đáp trả, tuy nhiên so uy lực thì vẫn không bằng người đứng bên ngoài được.

Tiếng cười ha ha của gã thanh niên kia lại cất lên, tiểu ý đáp trả:

- Không bán là ta đốt luôn cái tửu quán này à, hắc hắc...

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 65: Cổ Thái Trở Về

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 65: Cổ Thái trở về

Ngoại trừ Ti Mệnh vẫn còn đang bận chăm sóc lại vườn thảo dược bị cơn mưa đêm qua tàn phá, những người còn lại bị tiếng cười tiếu ý kia làm cho phần nộ, toàn bộ đều hừng hừng khí thế bước ra bên ngoài, muốn thử mặt mũi của cái tên ngông cuồng muốn đốt Đường Linh điểm này là kẻ nào.

Nhưng ngay khi vừa nhìn thấy gã thanh niên kia, sự giận dữ trên gương mặt của mấy người Nạp Đa liền tiêu biến, thay vào đó là sự vui mừng khó tả.

Gã thanh niên kia há miệng cười lớn để lộ cả hàm răng trắng bóng, hắn nâng tay vuốt mái tóc phong trần của mình, làm ra một biểu hiện cực kỳ ngẫu nhiên, mắt đá lông nheo, chậm rãi nói:

- Chào mọi người, Cổ Thái ta đã trở về rồi đây.

Gã thanh niên cột mái tóc đuôi ngựa này chính là Cổ Thái, người huynh đệ trẻ tuổi nhất trong số mấy người Nạp Đa. Mà gã Cổ Thái này cũng chính là kẻ năm năm trước đã náo loạn tại Phong Tuyết bộ lạc.

Nạp Đa là người đầu tiên không nén được sự vui mừng, thân thể khổng lồ cường tráng nhảy thẳng tới, cánh tay phải to như cây cột nhà nằm lại. Cổ Thái đứng ở một góc nghiêng để khoe trọn nét phong trần tuấn lãng của mình, hần hơi hé mắt ra để quan sát biểu hiện của mấy người Liễu Thanh Khuê.

Nhưng vừa mới hé mắt ra thì gương mặt liền biến sắc, trước mặt hần xuất hiện một cái bóng to lớn che đi cả ánh hoàng hôn tuyệt đẹp trên bầu trời. Cổ Thái xua tay, kinh hãi nói:

- Ế... lão đại, đừng làm vậy, chết người đ...

Cổ Thái chưa kịp nói hết câu thì một nắm đấm từ trên trời giáng xuống rơi thẳng vào đầu. Một tiếng *bốp* kêu thật lớn, Cổ Thái chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, đôi mắt nhắm đom đóm muốn rớt ra ngoài, mơ hồ nhìn thấy ánh sao sáng bay xung quanh.

Cổ Thái ngã xuống đất, cơ thể giật giật, mắt trợn ngược, miệng sùi bọt mép, trông giống như vừa ăn trúng phải bả chó vậy. Trái ngược lại, Nạp Đa nở nụ cười triêu mến:

- Cổ tiểu tử, mãi đến bây giờ mới chịu lết về thăm lão đại ta. Mà lão đại ta cũng không trách ngươi đâu, hắc hắc... mà, ủa... ngươi đâu rồi?

Dường như trong giây lát, Nạp Đa không nhận thức được mình vừa mới đo ván Cổ Thái.

Liễu Thanh Khuê và bốn gã tráng hán kia trợn mắt há mồm, không nghĩ đến màn chào hỏi của Nạp Đa lại có thể đặc sắc đến vậy.

- Lão đầu trọc, ngươi có phải muốn hại chết tiểu đệ của lão nương đúng không?

Người đầu tiên phản ứng chính là Liễu Thanh Khuê, nàng vừa nguyên rủa chửi mắng Nạp Đa, đồng thời chạy nhanh đến đỡ Cổ Thái ngồi dậy.

Nạp Đa chưa hiểu chuyện gì xảy ra, sau đó cúi đầu nhìn xuống thì thấy Cổ Thái đang co giật thì mới tá hỏa cả lên:

- Cổ tiểu tử, làm sao thế, trúng gió à? Hay bị ai hạ ám chiêu, nói lão đại biết, lão đại dù mất mạng cũng quyết đòi lại công bằng cho người. Cổ tiểu... à, sao mọi người nhìn lão đại ta với ánh mắt đó vậy?

Nạp Đa cứ đang ngỡ Cổ Thái bị trúng độc nên mới bủn rủn tay chân ngã xuống, nhưng ngay lập tức đón nhận mười cặp mắt hình viên đạn đang rực sáng, tràn đầy sát khí, như thể chỉ cần gã nói thêm một câu nữa là sẽ bị năm người Liễu Thanh Khuê ăn tươi nuốt sống.

Ti Mệnh đang sau nhà đang sắp xếp lại dụng cụ chăm sóc thảo dược, chuẩn bị tắm rửa ăn tối thì bỗng nghe một tiếng hét thảm tử từ trước nhà vang vọng lại. Âm thanh rên la này rất quen thuộc, Ti Mệnh hơi ngạc nhiên thầm nói:

- Đằng trước có chuyện gì mà náo nhiệt thế nhỉ?

Hắn nghiêng đầu thắc mắc, mà cũng chẳng có ý định dùng linh thức dò xét hay ra bên ngoài xem tình hình, chỉ lắc đầu cười khổ một tiếng.

***** Quyển 1: Ti Mệnh ***** Ảnh Nguyệt sơn trang

Ảnh đèn trong Dưỡng Linh điểm sáng rực, không khí bên trong khá vui vẻ, đồ ăn đã được dọn lên sẵn. Ti Mệnh có lẽ vẫn đang bận tắm rửa, thế nên vẫn mọi người vẫn chưa nâng đũa, bảy người ngồi quay quần nói chuyện với nhau.

Cổ Thái trên đầu có một cục u, đó chính là nhờ Nạp Đa ban tặng cho. Tuy nhiên hắn không tỏ ra khó chịu gì, vẫn cười nói như chưa từng có

chuyện gì xảy ra.

- Đệ mấy năm nay đi qua nhiều nơi, sưu tập được không ít bảo vật. Đợi đệ sắp xếp rồi đem chia cho mọi người.

- Cái tên này, lại đi gạt người ta nữa chứ gì. Mà thôi, đồ của đệ thì cứ giữ lấy mà dùng, chúng ta hiện tại sống rất tốt, không thiếu thứ gì cả.

Liễu Thanh Khuê trừng mắt một cái, nhưng giọng nói vẫn êm tai dịu dàng. Cổ Thái cười cười không nói tiếp chuyện này nữa.

- Sắp tới đệ định đi Thịnh Xương thành một chuyến. Thịnh Vũ môn đang mở cửa thu nạp đệ tử, đệ muốn nhân cơ hội này trở thành môn hạ Thịnh Vũ môn.

- Như vậy cũng tốt. Làm tông môn đệ tử tốt hơn nhiều so với dị sĩ lai vãng. Nhưng nghe nói Thịnh Vũ môn này điều kiện thu nạp đệ tử khắc nghiệt lắm đó.

Nạp Đa thần sắc suy tư, sau đó mới nhìn Cổ Thái trả lời.

- Hắc hắc, thiên tài Cổ Thái đến Thịnh Vũ môn bá nhập môn hạ, bọn chúng há không dám nhận. Họ mà không nhận đệ đốt luôn cả Thịnh Vũ môn cho biết mặt.

- Cái tên này, Thịnh Vũ môn người ta nghe được là bắt người ăn tươi nuốt sống luôn đó.

- Hắc hắc, chúng dám sao. Thiên tài Cổ Thái của tỷ kim quang chói sáng, là nhân trung chi long, đi đến đâu nổi bật đến đó, thiên tài đứng trước mặt đệ cũng phải cam bá hạ phong. Đệ đến Thịnh Vũ môn không phải để họ chọn, mà là đệ chọn bọn họ mới đúng. Nếu bọn họ dám không chọn đệ thì sau này sẽ hối hận.

Cổ Thái gương mặt chân dậm lên bàn, đầu hơi ngẩng lên, mái tóc đen phiêu dật khẽ lay động, những ngón tay phải nhẹ nhàng xoa cằm, làm ra thái độ rất ngẫu, ánh sáng xung quanh tựa hồ bao quanh khiến hắn trở nên chói sáng.

- Tính bộp chớp không bao giờ chịu thay đổi. Cổ tiểu tử, chừng nào mới chịu lớn đây hả?

Nạp Đa cánh tay cứng như thép ngội vòng qua cổ Cổ Thái rồi siết mạnh, nhanh chóng phá vỡ đi chất ngẫu lòi của hắn.

- Lão đại, nghệt... nghệt thờ...

Lúc này chẳng ai ngăn cản Nạp Đa cả, bọn họ cười phá lên, không khí vui vẻ vô cùng.

Nạp Đa cũng chỉ trêu chọc hắn, siết một lát thì thả ra, nhưng nụ cười thì vẫn chưa hề tán mất.

- Ài... mọi người đúng là chỉ biết ức hiếp ta thôi.

Đúng lúc này, cánh cửa sau nhà nhỏ nhẹ kêu lên, một thanh niên chậm rãi xuất hiện. Gã thanh niên này chính là Ti Mệnh. Đối với mấy người Nạp Đa thì biểu cảm bình thường. Thậm chí Liễu Thanh Khuê còn đang giới thiệu Ti Mệnh với Cổ Thái, đột nhiên Cổ Thái đứng dậy, thần thái trên gương mặt đang cực kỳ kinh ngạc:

- Ti Mệnh, là người?

Ti Mệnh có lẽ không nhận thức được Cổ Thái, nhưng Cổ Thái thì lại biết rất rõ.

Hơn năm năm trước, tại Phong Tuyết bộ lạc, một gã thanh niên vì cô gái mình yêu mà bại lộ sức mạnh để cứu nàng một mạng, bị cả Phong

Tuyết bộ lạc giam lỏng, rồi tại Phong Tuyết bộ lạc nổi lên một trận chiến trong đêm tối, tất cả đều liên quan đến người thanh niên đứng trước mặt Cổ Thái.

Ấn tận ngày ấy, từ khoảng cách xa hàng hơn ngàn thước, gã thanh niên đó phế đi một nửa tu vi của thiên tài Mộ Lan bộ lạc – Hoằng Khương, kẻ mà chính bản thân Cổ Thái cũng rất e ngại khi đối đầu trực diện. Tất cả cảnh tượng đó chỉ diễn ra trong một cái chớp mắt.

Vả lại, sau một sự kiện chấn động cả Thần Hoang giới vào năm năm trước, Cổ Thái đã vô tình gặp một người. Người đó là đồng tộc của Ti Mệnh, hiện nay chính là một tuyệt thế thiên tài, thực lực cực kỳ mạnh, Cổ Thái rất ít khi khâm phục người nào. Mà người đồng tộc của Ti Mệnh chính là một trong số những người ít ỏi đó.

Lúc này, trong đầu Cổ Thái xuất hiện qua vô số ý nghĩ, chiếm phần đông chính là sự nặng trĩu khó nói thành lời.

Mà cả Ti Mệnh vừa nhìn thấy Cổ Thái thì trong lòng cũng nổi lên một trận sóng lớn. Gương mặt này hẳn đã nhìn thấy rồi, tuy hơi mờ mịt, nhưng hẳn có thể khẳng định chắc chắn rằng Cổ Thái chính là kẻ mà hắn nhìn thấy trong giấc mơ đó. Nếu có khác biệt thì có lẽ nằm ở tu vi mà thôi.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 66: Ký Ưc Đã Mất

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 66: Ký ước đã mất

Gương mặt hắc trong giây lát chuyển thành tái nhợt, mồ hôi lạnh trên trán túa ra. Trong đầu là vô số câu hỏi.

“Giấc mơ đó, thế giới sụp đổ, chỉ còn lại mỗi một mình ta và thanh niên Cổ Thái này? Không lẽ... không lẽ đó chính là tương lai?”

- Ti Mệnh, đệ làm sao vậy?

Nhìn thấy Ti Mệnh biểu hiện kỳ lạ, Liễu Thanh Khuê liền tiến tới gần hắc, quan tâm hỏi han. Nhưng hắc bây giờ hai tai ù ù, trong đầu là một mớ hỗn độn, không phân biệt được đâu là thật đâu là giả, vậy nên lời hỏi thăm kia chẳng lọt vào tai.

Mà cả Cổ Thái nữa, biểu cảm của hắc cũng rất kỳ lạ. Giống như là đã quen biết Ti Mệnh từ trước. Nạp Đa nội tâm hiếu kỳ, lập tức hỏi ngay:

- Cổ Thái, đệ biết hắc?

Cổ Thái gật đầu, miệng nở nụ cười khổ:

- Có thể tính là quen biết. Mà tình cảnh hãn hiện tại chẳng khác biệt so với chúng ta là bao cả. Đều là những người rời bỏ bộ lạc, đi tha hương cầu thực.

Tiếng thở dài vang lên, câu nói ấy khiến cho mọi người gương mặt biến đổi, nét mặt thoáng qua vẻ tang thương. Một sự trầm mặc bí ẩn bao phủ ngôi nhà này. Một khắc trước còn cười đùa vui vẻ, nhưng nửa khắc sau thì lại... buồn thê này.

Ti Mệnh mãi một lúc sao mới có thể ổn định lại tâm thần, sau đó mới cất giọng hỏi.

- Cổ huynh đệ, người biết ta?

- Ta biết người, nhưng đây là lần đầu tiên ta và người gặp nhau.

Cổ Thái gật đầu trả lời.

- Vậy người có biết chuyện trước đây của ta không? mấy năm nay, ta đã thử rất nhiều cách để tìm lại ký ức đã mất, nhưng tất cả đều thất bại. Thứ duy nhất có thể cho ta biết ta là ai, đến từ đâu chính là con lừa ngoài kia, nhưng nó lại giả vờ như không biết.

Trong lòng hãn đang rất kích động, bởi hy vọng tìm lại được ký ức đã mất của những năm tháng trước đây, cuối cùng đã tìm được đầu mối rồi.

- Người thực sự muốn biết?

Cổ Thái siết chặt tay, ánh nhìn nghiêm túc hỏi lại một lần nữa. Chỉ thấy Ti Mệnh gật đầu chắc nịch.

- Được, ta hy vọng người sẽ không quá kích động. Đi theo ta.

Cổ Thái lòng nặng trĩu bước ra bên ngoài, Ti Mệnh lập tức đi theo. Mấy người Nạp Đa thì ngồi lại trong nhà, cả gian phòng im ắng, không ai

nói một lời nào cả. Tất cả đều là do câu nói trước đó của Cổ Thái. “Tha hương cầu thực”, câu nói này khiến trong lòng xuất hiện nỗi bi thương nhớ nhà.

***** Quyển 1: Ti Mệnh ***** Ảnh Nguyệt sơn trang

Cổ Thái và Ti Mệnh rời khỏi Dưỡng Linh điểm kha xa, đứng trên một ngọn giáng sơn đón từng đợt gió lạnh lẽo của trời khuya. Ánh trăng trên cao nhẹ nhàng tản mát ánh sáng mị hoặc bao phủ đất trời.

- Năm năm trước có một lần ta về lại đây, khi ấy ta thấy Liễu tử đang chăm sóc người nào đó, ta tuy hiếu kỳ nhưng bởi không có thời gian, trở về một lúc thì lại lên đường. Thật không ngờ, người đó lại chính là người.

Giọng nói trầm ổn chậm rãi vang lên trong không gian im ắng, Cổ Thái bất giác thở dài một tiếng. Tiếng thở dài này có lẽ dành cho số phận của Ti Mệnh, mà cũng có thể là dành cho chính bản thân hắn.

- Người giúp ta tìm lại ký ức đã mất, ta nhất định sẽ hậu tạ, không để người chịu thiệt.

- Ta tuy là kẻ tham lam, nhưng vẫn phân biệt được chuyện nào cần làm. Mấy năm nay người âm thầm bảo vệ mấy người lão đại, thiết lập trận pháp bảo hộ, lại còn giúp họ có tiền trang trải cuộc sống. Coi như không ai nợ ai.

Xoay người lại nhìn Ti Mệnh, trên gương mặt thuần phát kia nở một nụ cười. Sau đó mới bắt đầu kể lại tất cả những gì mà hắn biết về quá khứ Ti Mệnh.

- Người là một tộc nhân U Đô bộ lạc, năm năm trước...

Đó là một câu chuyện dài, phải kể đến gần ba tiếng đồng hồ mới dứt. Lẽ ra Cổ Thái sẽ không biết được nhiều chuyện nếu như ngày đó không

gặp được Kha Thiên Lạc.

Ti Mệnh lặng lẽ đứng một bên, vừa nghe vừa nhắm mắt hồi tưởng. Từng chữ trong lời nói nhanh chóng thấm thấu vào đầu óc, làm cho màn sương che phủ ký ức của hắn dần dần tan biến. Hắn đã dần nhớ lại, nhưng không quá rõ ràng, vẫn còn mơ màng chưa thể thức tỉnh được.

Sau khi kể hết những chuyện trong quá khứ, Cổ Thái dường như còn muốn nói thêm gì nữa, song thấy Ti Mệnh đang tiêu hóa dòng hồi ức đang tràn về, hắn liền nuốt lại một câu cuối cùng.

- U Đô bộ lạc bây giờ thế nào?

Không hiểu sao, trong lòng hắn sau khi biết được toàn bộ ký ức của mình thì có một nỗi bất an khó nói. Cảm giác giống như cội lòng tan nát, con tim chảy máu, hắn hướng nhìn mặt trăng trên trời, khóe mắt rơi xuống hai dòng lệ. Trong hồi ức, hắn nhớ vào những ngày trăng tròn, hắn thường một mình ngồi ngắm trăng, giống như lúc này đây.

Nhưng khác biệt là hắn được ngắm trăng tại quê hương của mình, còn bây giờ, cũng vầng trăng tròn này, nơi vọng nguyệt lại là đất khách quê người.

- U Đô... đã bị hủy diệt rồi.

Cổ Thái thở dài một tiếng bi ai, cuối cùng mới thốt ra câu này.

Cội lòng đau đớn, hắn nhìn biểu hiện của Cổ Thái đã phần nào đoán ra, bộ lạc của hắn – U Đô có lẽ gặp chuyện gì đó không ổn. Thế nhưng, ngay sau khi nghe Cổ Thái, đầu óc giống như bị vụn lỏi găm thét.

Hắn đứng như trời trồng, gương mặt sững ra, trong ánh trăng mờ mịt, Cổ Thái thấy được gương mặt Ti Mệnh chẳng còn một chút máu nào.

- Người... người nói sao? U Đô bộ lạc... đã bị diệt?

Giọng nói tràn ngập sự không tin tưởng, đôi mắt đau thương nhìn chăm chăm Cổ Thái.

- Ta rất tiếc.

Lại một tiếng thở dài, Cổ Thái ngẩng đầu lên nhìn Ti Mệnh, trong đầu bất chợt nhớ về cậu thiếu niên năm xưa. Ít ra Ti Mệnh còn tốt số hơn khi không tận mắt chứng kiến bộ lạc bị tiêu diệt, còn cậu thiếu niên đó, hẳn tận mắt nhìn từng người một trong bộ lạc nằm xuống.

Nhưng sự đau đớn vì bộ lạc bị diệt, còn bản thân thì tha hương cầu thực, không thể trả thù cho bộ lạc, nó bi thương đến tận cùng, cảm giác thống khổ uất hận ấy khó mà có thể nói thành lời được.

Mà Ti Mệnh, hẳn mất đi ước ký năm năm nay, ngay lúc tìm lại được ký ức thì chỉ còn đọng lại đó là một đồng tro tàn. Có lẽ hẳn khó mà chấp nhận được cái sự thật tàn khốc này.

- Không... không thể nào! Tại sao U Đô lại bị diệt tộc?

Hắn nhớ mình vẫn còn thiếu sót đi một chút gì đó, và bây giờ, hẳn đã biết được thiếu sót đó là gì rồi. Trong giấc ngủ dài của năm năm trước, hẳn đã nhìn thấy A Công. Khi đó A Công nói mấy câu rất khó hiểu, sau khi nói xong thì cũng là lúc ký ức của hắn bị màn sương che mờ.

Lý trí cho hắn biết đây là sự thật, nhưng mà hắn không tài nào chấp nhận được. Hắn không nguyện tin tưởng.

- Không được, ta phải trở về U Đô bộ lạc.

Hắn lau đi những giọt nước mắt bi thương, nét mặt hiện lên sự quyết tâm, hẳn lúc này đã không còn ai có thể ngăn cản được.

- Cổ Thái, kẻ diệt U Đô có phải là Mộ Lan bộ lạc không?

Kẻ thù của U Đô bộ lạc chỉ có Mộ Lan bộ lạc, đến tám phần hẳn khẳng định đám Mộ Lan nhân chính là hung thủ. Cổ Thái nhìn hẳn gật đầu, không nói thêm gì cả.

- Trong phòng ta có để lại những tấm da về cấm chế, ta tặng nó cho người. Đa tạ đã giúp ta lấy lại ký ức. Tạm biệt.

Ti Mệnh nhìn về nơi xa xăm, đó chính là hướng U Đô bộ lạc. Trong mắt hẳn là một nỗi bi thương, còn có cả thống hận nữa. Ti Mệnh... hẳn thật sự đã động nộ.

- Giúp ta nói lời cảm ơn mấy người Nạp lão đại, nếu sau này có cơ hội, ta sẽ trở lại đây thăm bọn họ. À... hãy chăm sóc con lừa hộ ta. Đa tạ.

Nói xong, dưới ánh trăng bạc, Ti Mệnh lao thẳng người về phía trước, rồi từ từ khuất khỏi tầm mắt của Cổ Thái. Ngọn gió sơn trở về với dáng vẻ cô độc tĩnh lặng, có tiếng gió thổi qua người gã thanh niên thuần phác.

- Chúng ta tuy có cùng kẻ thù, nhưng lúc này ta còn việc phải làm, không thể giúp người được. Hy vọng sau này còn có cơ hội gặp lại.

Cổ Thái thở dài một tiếng nhìn bóng lưng bi thương ấy biến mất. Đột nhiên ngay lúc đó, có một giọng nói tang thương vang lên bên tai:

- Hẳn và người rất có duyên, thậm chí có thể sẽ là người giúp người bước đến đỉnh cao trong thiên hạ này.

- Hoang, người tỉnh rồi?

Khi giọng nói của kẻ gọi là Hoang đó vang lên, trên gương mặt Cổ Thái xuất hiện sự vui mừng.

- Cũng vừa mới tỉnh lại thôi. Bốn tôn tỉnh lại, hình như là nhờ gã thanh niên đó.

- Không chừng đúng như người nói.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 67: Giết Người

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 67: Giết người

Dưới chân một ngọn núi, nơi đây quang cảnh hoang vu tiêu điều, nhìn chung quanh, nơi đâu cũng thấy một đồng trống vắng, khói bụi bị những cơn gió vô tình thổi bay lên không trung.

Nơi này có lẽ đã từng trải qua mấy trận chiến khốc liệt, thế nên mới tồn đọng khí tức tang thương này.

Bỗng nhiên có mười mấy bóng người xuất hiện. Những kẻ này thân thể cao lớn, cơ bắp vạm vỡ, cả người mặc một bộ áo giáp che che phủ phủ từ trên xuống dưới, chỉ để lộ ra những gương mặt huyết sát dữ tợn.

Nhìn tên nào tên nấy người đầy bụi bặm, đầu tóc tán loạn, tuy nhiên ánh mắt sát khí chưa tan, lúc nào cũng trong tư thế phòng bị. Trên tay cầm vũ khí đi thành một tổ đội tuần tra.

- Chiến tranh không biết bao giờ mới chấm dứt đây. Lão tử mệt mỏi quá rồi.

Một trên đại hán nhìn quanh nơi hoang vu này, không khỏi thở dài một tiếng.

- Xích Dung và Phong Tuyết triển khai chiến tranh giữa hai bộ lạc, cũng đã được năm năm rồi, nhưng chịu thiệt thòi nhất vẫn là mấy tiểu bộ lạc chúng ta.

- Ài... trâu bò đánh nhau, ruồi muỗi chúng ta lại chịu chết.

- Nghe nói Xích Dung bộ lạc đã mời đến rất nhiều cao thủ Tây Cốt cảnh, thậm chí ngay cả mấy lão quái Khai Khiếu cảnh cũng được mời tới, sợ rằng cuộc chiến này không dễ dàng chấm dứt nếu như không có sứ giả Đại bộ lạc can thiệp.

- Rốt cuộc hai bộ lạc này là đang muốn gì chứ? Mấy năm qua chẳng biết bao nhiêu nhân tài ngã xuống, thiệt hại vô cùng lớn, vậy mà cả hai vẫn chưa có dấu hiệu dừng lại.

- Mà cũng nhờ cuộc chiến này mới phát hiện mấy tên thiên tài đỉnh phong. Thiếu chủ Phong Tuyết bộ lạc Hầu Quân Lâu đại khai sát giới, hai năm trước không ngờ lại đột phá Tây Cốt cảnh. Nghe nói hãn ta thức tỉnh dị linh căn, một khi sử dụng dị linh căn này, ngay cả cường giả Tây Cốt cảnh trung kỳ cũng không phải đối thủ, cường giả Tây Cốt cảnh hậu kỳ cũng không thể uy hiếp đến tính mạng. Hầu Quân Lâu này nghe đâu được Mông Đan bộ lạc chú trọng bồi dưỡng, chính là tương lai của Phong Tuyết bộ lạc.

- Không phải Xích Dung bộ lạc kia cũng có một kỳ tài trẻ tuổi Hỏa Dung sao? Man văn mà Hỏa Dung thức tỉnh chính là Hỏa Diễm Phi Sư, thực lực không hề thua kém gì Hầu Quân Lâu đâu.

- Nói đến thiên tài, ta nhớ trong quân doanh có đồn đại một kẻ gọi là Huyết Ma Tử. Hãn ta thực lực so với Hầu Quân Lâu hay Hỏa Dung kia thì xếp trên một bậc, người bị Huyết Ma Tử này chém giết năm năm qua không dưới ngàn người. Đích xác là một đại ma đầu.

- Ta không chỉ nghe mà còn tận mắt nhìn thấy Huyết Ma Tử trên chiến trường. Hẳn ta đúng là một sát tinh, lần đó buộc phải rút lui chính là bởi vì gã Huyết Ma Tử đó.

Đám đệ tử này vừa tuần tra vừa bàn tán về những kỳ tài xuất hiện trong trận chiến dài hơn năm năm này. Có câu thời thế tạo anh hùng, cường giả phải dẫm đạp lên thi sơn huyết hải, để cho danh tiếng oanh động bốn phương quả không sai.

Bọn chúng hằng say bàn tán đến nỗi không biết rằng ở đằng xa có một thanh niên bạch y đang tiến sát gần tới.

Thanh niên bạch y tốc độ như quỷ mị, trong vài hơi thở đã tiếp cận chân núi hoang vu này. Hắn dừng lại, gương mặt vô thần lạnh ngắt nhìn hoang cảnh tang thương nơi đây. Mười mấy đệ tử mặc giáp đang mãi xôn xao bàn tán kia phải vài giây sau mới phát giác được thanh niên bạch y này. Tuy nhiên, trong mắt của hắn dường như chẳng hề tồn tại bọn chúng.

Hắn đang hồi tưởng, hắn nhớ rằng nơi đây đã từng rất đông người qua lại. Nơi mà hắn đang đứng, trước đây có một cái cổng gỗ, thường có năm sáu người đứng bên ngoài cổng canh gác.

Đi vào thêm một chút là một con đường lớn, hai bên con đường lớn này có rất nhiều ngôi nhà được xây bằng đá, tuy đơn sơ nhưng rất nhộn nhịp.

Những đứa trẻ thì cầm đồ chơi chạy tung tăng trên con đường này, cười đùa vui vẻ với nhau. Những người phụ nữ thì tranh thủ may vá thêm quần áo, người thì phơi lương khô để chuẩn bị cho mùa đông giá rét...

Nơi đây, trong hồi ức của gã thanh niên áo trắng đã từng rất vui vẻ, rất nhộn nhịp... nhưng bây giờ, nó chỉ là một đồng hoang tàn bị phá hoại bởi chiến tranh.

Gã không cầm được những giọt nước mắt, nó lăn xuống đôi gò má nhọt nhọt, như một giọt pha lê rơi xuống đất, nháy mắt tiêu tán đi.

- Người là ai, mau báo rõ họ tên.

Gã đệ tử này tu vi Dẫn Huyết cảnh tầng thứ bảy, trong số mười mấy người chính là kẻ mạnh nhất. Hắn nhìn thanh niên áo trắng, tỏ ra hung dữ, trầm giọng nói.

Thật ra trong lòng gã đang vô cùng kinh hoảng. Từ trên người thanh niên áo trắng không hề có chút dao động khí huyết nào, đó là dấu hiệu của kẻ chưa mở được Thiên Khải. Một kẻ bình thường vậy mà khi xuất hiện hắn ta không hề phát hiện ra.

Gã thanh niên áo trắng không hề nghe thấy tiếng quát, vẫn đang đau khổ trầm luân trong hồi ức bi thương của hắn.

- Nơi này... U Đô, quê hương của ta, tại sao lại...

Nước mắt vẫn đang lăn dài trên má, lòng đau như thiên đao vạn quả. Cả U Đô bộ lạc, chẳng lẽ giờ đây chỉ còn lại một mình hắn, trong đầu câu hỏi ấy cứ vang vọng.

Không thấy thanh niên áo trắng trả lời, gã đệ tử dẫn đầu tức giận, nói tiếp:

- Nếu không nói thì đừng trách. Trương Tam, Liêu Sơn, bắt hắn lại, đem về doanh trại tra khảo.

- Tuân lệnh.

Từ trong đám đám người, hai gã đại hán râu tóc xù xòa bước ra. Hai gã này có tu vi Dẫn Huyết cảnh tầng thứ năm, đối với chiến tranh giữa hai bộ lạc mà nói chỉ là pháo hôi mà thôi. Tuy nhiên nếu có thể lập được đại

công, địa vị trong quân doanh sẽ được nâng cao, nguy cơ đối diện với chiến tranh sinh tử có thể giảm bớt đi nhiều.

- Tiểu tử, người không nên đến đây.

- Nói nhiều làm gì, bắt hãn chỉ một chiêu là xong.

Trương Tam và Liêu Sơn nhìn Ti Mệnh cười cười, thậm chí khinh thường không thèm dùng đến ngọn thương, đem nó cắm xuống đất.

Tay siết lại, tiếng khớp xương vang lên. Trương Tam nóng lòng muốn lập công, cước bộ nhanh hơn Liêu Sơn một chút, trong mấy cái chớp mắt đứng trước mặt thanh niên áo trắng. Trương Tam này thể hình gấp ba lần thanh niên bạch y, cao hơn đến một cái đầu, như một gã khổng lồ đứng trước người tí hon.

Ánh mắt sát khí không giấu, nhìn trừng trừng thanh niên áo trắng, nói:

- Tốt nhất đừng cử động, nếu không lão tử sẽ bẻ gãy tay chân người. Hắc hắc...

Trương Tam lạnh giọng cười, ý tức cực kỳ khinh thị, bàn tay to như chụp xuống, muốn bóp đầu thanh niên bạch y. Liêu Sơn chậm hơn Trương Tam một giây, thấy hãn ta một mình đoạt lấy công lao thì không khỏi tức giận.

Lại nói, gã thanh niên bạch y kia thực sự là quá yếu ớt, ngay cả phản kháng cũng không dám, nếu không Trương Tam làm sao dễ dàng chiếm hết công lao được. Nội tâm Liêu Sơn ầm ứ, nhưng không nói được gì, chỉ hừ lạnh bất mãn. Còn gã đệ tử Dẫn Huyết cảnh tầng thứ bảy thì đình ninh: “Không lẽ là do ta đa nghi? Chắc, có lẽ vậy. Hãn ta đúng là phế vật nên ta mới không phát giác.” Tặc lưỡi một cái, suy nghĩ thanh niên bạch y là một cao thủ không còn sót lại trong đầu.

Nhưng ngay lúc gạt tan đi mọi nghi vấn thì mới chính là lúc hấn ta kinh ngạc.

Chỉ nghe một giọng nói phần nộ xen lẫn tang thương chậm rãi vang lên:

- Đừng làm phiền ta. Tránh ra!

Trong sự ngạc nhiên của Trương Tam, bàn tay to cứng như thép nguội của gã bị cánh tay nhỏ bé gầy gò nhẹ nhàng chặn lại. Một luồng hơi lạnh từ bàn tay của thanh niên áo trắng xuyên qua khiến Trương Tam rùng mình nhẹ.

Chỉ thấy thanh niên áo trắng cánh tay đẩy tới, Trương Tam chỉ cảm giác cơ thể mình bị một bàn tay vô hình đâm vào, áp lực mạnh khiến hấn không thể không lùi về phía sau.

- Khốn kiếp. Lão tử phải giết ngươi.

Bị một kẻ yếu ớt ngay cả Thiên Khải cũng chưa mở hất ngược lại, Trương Tam vừa then vừa giận, hấn một lần nữa lao tới, lực lượng của dị sĩ Dẫn Huyết cảnh tầng thứ năm hoàn toàn hiển lộ. Lực lượng man huyết hội tụ về bày tay to lớn, mạnh mẽ đâm thẳng thanh niên áo trắng.

Nhưng thanh niên áo trắng không hề sợ hãi, ngược lại còn trở nên tức giận. Giọng nói lộ ra sát khí, cái nhìn như lưỡi kiếm khiến cho nội tâm Trương Tam bị chấn nhiếp.

- Ta đã bảo đừng làm phiền ta.

Trong sự tức giận vô thức, thanh niên áo trắng vung tay chém qua. Từ trong cơ thể thanh niên áo trắng, một luồng linh khí tuôn ra, trong không gian vô hình hóa thành một thanh kiếm.

Thanh kiếm lạnh lùng chém qua cổ của Trương Tam, cổ của hắn không được áo giáp bảo vệ. Mà cho dù có áp giáp đi nữa cũng không cách nào ngăn cản sự sắc bén của thanh kiếm vô hình kia.

Đầu của Trương Tam rơi xuống, trong một giây cuối cùng, hắn chỉ thấy trời đất đảo ngược. Mãi cho đến lúc hơi thở tận diệt, Trương Tam cũng không biết vì sao mình lại chết.

Thân thể to lớn như một cây đại thụ bị đốn ngã, máu tươi bắn thẳng vào mặt thanh niên áo trắng. Gương mặt của hắn ngâ ra, giống như không thể tin nổi hành động mà mình vừa làm.

Bàn tay run rẩy sờ lên mặt, rồi hạ xuống, đôi mắt vô thần nhìn chăm chăm bàn tay dính đầy máu, giọng run run hoảng loạn:

- Ta... ta giết người rồi? Ta không biết, ta không biết gì hết...

Bạch y đã chẳng còn trắng tinh như trước nữa, giờ đây nó đã bị màu đỏ của máu nhuộm lấy. Thanh niên nhìn cái đầu Trương Tam nằm lăn lóc trên đất, đôi mắt mở đang nhìn chăm chăm mình, hắn ta càng thêm kinh hoảng. Cơ thể không còn chịu sự điều khiển nữa, trong một khoảng khắc như bị rút đi hết sức lực.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 68: Quay Đầu Nhìn Lại, Năm Năm Thương Hải Tang Điền...

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 68: Quay đầu nhìn lại, năm năm thương hải tang điền...

Hắn hoảng sợ lão đảo ngã xuống, gương mặt trắng bệch không còn một giọt máu.

Mấy tên đệ tử nhìn thấy Trương Tam chết một cách quỷ dị, thậm chí không kịp kêu la phản kháng, chỉ một cái vung tay nhẹ nhàng và tùy tiện, cứ như vậy tiễn đưa Trương Tam xuống hoàng tuyền. Nhất thời tên nào tên nấy kinh sợ.

Nhất là Liêu Sơn, hắn không khỏi cảm thấy may mắn, nếu mà hắn cũng kích động như Trương Tam, có lẽ bây giờ đã chịu chung số phận.

Gã đệ tử thủ lĩnh nhìn thái độ kỳ lạ của bạch y thiếu niên, chân mày nhíu lại khó hiểu:

- Chẳng lẽ hắn...

Có vẻ như gã ta đoán được điều gì đó, gương mặt lộ ra sát khí, quát lớn ra lệnh:

- Tất cả cùng lên giết hắn.

Ở đây, gã là người có chức vụ cao lớn, quân lệnh như sơn, trừ phi gã chết đi, nếu không những người kia không thể không nghe theo lệnh của ta. Lập tức hơn mười mấy tên đại hán cầm vũ khí cùng lúc tấn công bạch y thiếu niên.

Mà bạch y thiếu niên kia sau khi giết người thì cứ như hồn bay phách lạc, miệng lắp bắp trong sợ hãi:

- Ta... ta giết người rồi? Ta không cố ý...

Hắn tự nói một mình mà không hề phát hiện rằng mình đang rơi vào nguy hiểm.

Ánh mặt trời buổi ban trưa bị mười mấy bóng người khổng lồ che phủ đi. Hắn đủ sức để phản kháng, nhưng hắn lại không làm, đôi mắt mắt lại, tựa như muốn giải thoát cho bản thân.

Nhưng dường như ông trời không muốn hắn chết đi. Giữa thời điểm nguy cơ sinh tử ấy, một bóng người xuất hiện. Hắn trên tay cầm một ngọn thương màu bạc phản chiếu lại ánh dương.

Thanh niên bạch y bên tai vang lên một loạt âm thanh hét thảm, hắn mở mắt ra, chỉ thấy đứng trước mặt không còn là mười mấy bóng người hung hãn kia nữa.

Đứng đó là một bóng lưng tang thương cô độc, bạch mâu trong tay khiến cho hắn trở nên uy dũng, làn gió nhẹ làm lay động mái tóc đen mượt. Thanh niên bạch y tuy không nhìn thấy được gương mặt của hắn, nhưng cái bóng lưng này lại rất đỗi quen thuộc.

- Thiên Lạc, là người?

Người thanh niên kia xoay gương mặt nhìn lại, đó là một gương mặt lạnh lùng lãnh khốc, dù rất anh tuấn nhưng lại khiến cho người khác cảm

thấy sợ hãi. Tuy nhiên, hắn ta lại mỉm cười với thanh niên bạch y, gật đầu đáp:

- Là ta. Ti Mệnh, mừng người trở về.

Gã thanh niên bạch y đó chính là Ti Mệnh. Hắn một đường từ Thanh Thủy trấn ngày đêm không ngừng nghỉ, một mạch chạy đến nơi đây, quê hương của hắn – U Đô bộ lạc.

Phong cảnh hoang tàn tiêu điều, hắn nghĩ rằng tất cả mọi người đều đã chết, chính là nguyên nhân mà hắn không phản kháng lại. Nếu muốn, những kẻ này chẳng ai có thể chống lại một đòn.

Nhưng hắn không muốn, hắn muốn bản thân giải thoát để được đoàn tụ với các tộc nhân.

Nhìn thấy Kha Thiên Lạc, một lần nữa hai dòng lệ lại rơi xuống. Lần trước rơi lệ, đó là bi thương, đau đớn tột độ; còn lần này, tuy vẫn là bi thương, nhưng trong bi thương lại lóe lên một tia vui mừng.

Hắn mừng là bởi vì tộc nhân của mình còn sống, càng mừng hơn nữa vì tộc nhân còn sống sót đó chính là người bạn thân từ thuở bé của mình.

Kha Thiên Lạc nở nụ cười ấm áp, nụ cười này đã hơn năm năm qua chưa xuất hiện kể từ thời khác U Đô diệt vong. Từ thời điểm ấy, đọng lại trong con người hắn chỉ là một sự lạnh lùng vô cảm. Nhưng hôm nay, sự lạnh lùng như băng tuyết ngàn năm ấy đã bị tan chảy bởi Ti Mệnh.

- Bây giờ không phải lúc để nói chuyện. Đợi ta xử lý mấy kẻ này.

Nói xong, Kha Thiên Lạc nhìn mười mấy dị sĩ kia, nụ cười ấm áp đã không còn, thay vào đó là sự huyết lạnh, lộ ra sát khí kinh người.

- Huyết... Huyết Ma Tử?

Có một vài người nhanh chóng nhận ra được Kha Thiên Lạc chính là Huyết Ma Tử hung danh vang xa, thậm chí Kha Thiên Lạc còn chưa xuất thủ mà đã rùng mình sợ hãi.

Đối với kẻ địch, Kha Thiên Lạc không hề có chút tình cảm nào, nhất là những kẻ dám đặt chân vào vùng đất U Đô này.

- Các người, chết đi!

Ngay lập tức Kha Thiên Lạc bộ lộ thực lực cường giả Tẩy Cốt cảnh, bàn tay siết chặt ngân mâu, lạnh lùng nói khẽ một tiếng. Tuy âm thanh nhỏ nhẹ, nhưng truyền vào tai mười mấy dị sĩ kia chẳng khác nào âm thanh tử vong.

Thực lực chênh lệch nhau quá nhiều, ngay cả sức phản kháng cũng chẳng có, chỉ kịp hét thảm một tiếng. Kha Thiên Lạc như một bóng ma, chỉ trong vài hơi thở, tất cả đều trở thành vong hồn dưới ngọn thương bạc kia.

Đoạt đi tính mạng của mười mấy người kia dễ như lấy đồ trong túi, không một động tác nào là dư thừa, một chiêu một mạng vô cùng đơn giản. Hung danh Huyết Ma Tử đúng là không phải ngẫu nhiên mà có.

Giết người xong, Kha Thiên Lạc tiến đến gần Ti Mệnh, nói:

- Nơi này không thể ở lâu. Đi theo ta.

Ti Mệnh vừa mới trở về nên không hiểu quá nhiều về tình hình chiến sự. Nơi đây là U Đô, quê hương của hắn và Kha Thiên Lạc, vậy mà Kha Thiên Lạc vẫn tỏ ra nghiêm trọng như vậy, có lẽ có điều gì đó không ổn.

Tuy rằng không cam tâm lắm, nhưng chỉ có thể hành động theo Kha Thiên Lạc. Cả hai nhanh chóng rời khỏi đây.

Chỉ một khắc sau, ngay nơi này có hai bóng người xuất hiện. Đó là một nam một nữ. Nam thì tuấn dật phi phàm, nữ thì nhan sắc chim sa cá lặn. Đi cùng với nhau tựa hồ như một đôi tình lữ.

Gã nam tử nhìn viền cảnh máu thịt phía trước, gương mặt anh tuấn lộ ra nét âm trầm, nói:

- Dấu vết này là của Huyết Ma Tử. Hắn đến đây làm gì?

- Ngoài hắn ra còn một kẻ khác nữa. Chỉ là kẻ này...

Nữ tử nhìn vào thi thể Trương Tam, không khỏi lộ ra vẻ sợ hãi. Bởi vì thủ thuật đoạt tính mạng Trương Sơn, so với đồng máu thịt lẫn lộn kia cơ hồ đơn giản hơn rất nhiều.

- Chúng ta trở về bẩm báo với cấp trên, Phong Tuyết bộ lạc lại xuất hiện thêm một cao thủ thần bí khác.

Chỉ nhìn thoáng qua hiện trường đã phát hiện Ti Mệnh là một cao thủ, thân phận đôi nam nữ này tuyệt đối không bình thường. Không điều tra được dấu vết nào khác, cả hai sau đó cũng rời khỏi, phương hướng ngược lại với hướng hai người Kha Thiên Lạc rời đi.

***** Quyển 1: Ti Mệnh ***** Ảnh Nguyệt sơn trang

- Không ngờ sau khi ta đi, U Đô lại xảy ra nhiều chuyện đến vậy.

Một tiếng thở dài đầy u uất, Ti Mệnh ngẩn đầu lên nhìn trời, hồi tưởng về những tháng năm còn sống tại U Đô.

- Tộc nhân U Đô bây giờ chỉ còn lại gần ba mươi người nếu tính luôn cả ta và người. U Đô chúng ta giờ đây phải phụ thuộc rất nhiều vào Phong Tuyết bộ lạc. Đó cũng là lý do mấy năm nay ta buộc phải ở lại đây, nếu không từ sớm ta đã rời khỏi đây rồi.

Kha Thiên Lạc mặt không lộ ra nửa điểm cảm xúc nói. Cả hai sau khi rời khỏi U Đô thì trở lại Phong Tuyết bộ lạc. Trên đường đi gặp rất nhiều người, cường giả Tẩy Cốt cảnh phải đến hơn hai mươi người, nhưng tất cả khi trông thấy Kha Thiên Lạc đều lập tức cúi chào.

Danh tiếng Kha Thiên Lạc hơn năm năm nay đã vang xa, so với thiên tài Hầu Quân Lâu của Phong Tuyết bộ lạc năm đó đã vượt xa rất nhiều, giống như đom đóm với mặt trăng.

Ti Mệnh trong lòng âm thầm bội phục không thôi. Để được danh tiếng giống như hôm nay, có lẽ rằng Kha Thiên Lạc đã trải qua rất nhiều chuyện. Năm năm chiến tranh, hẳn đã trải qua biết bao nhiêu nguy cơ sinh tử, tất cả là vì trả thù cho bộ lạc.

Ti Mệnh cảm giác rất rõ tính cách Kha Thiên Lạc đã thay đổi. Năm năm trước vẫn còn là một thanh niên vui vẻ với khát vọng làm cho U Đô trở nên hùng mạnh, xưng bá một phương. Năm năm sau, hẳn trở thành một kẻ lãnh khốc vô tình, hai tay nhuộm đầy máu tươi, ai ai cũng kinh sợ.

Còn bản thân hẳn, năm năm qua sống trong u mê mờ mịt, chẳng làm được một chút gì giúp ích cho U Đô, giúp ích cho Kha Thiên Lạc cả.

Có lẽ hiểu được trong lòng Ti Mệnh đang nghĩ gì, Kha Thiên Lạc vỗ vai an ủi:

- Người đừng trách bản thân. U Đô bị hủy diệt không phải do người, mà là do đám Mộ Lan nhân chết tiệt kia. Năm đó A Công sắp xếp người rời khỏi U Đô bộ lạc có lẽ cũng là một chuyện tốt. Bây giờ người đã có thực lực, đủ để cùng ta trả thù cho bộ lạc rồi.

Kha Thiên Lạc lại nở nụ cười khiến cho cõi lòng Ti Mệnh tuy vẫn đang tự trách nhưng đã nhẹ nhõm hơn đôi chút.

- Cảm ơn người. Mấy năm nay khổ cho người rồi.

- Ta không cảm thấy khổ sở gì cả. Ta chỉ trách bản thân không đủ năng lực giúp U Đô hồi sinh mà thôi. Vùng đất U Đô, ta đã tự hứa với mình, một ngày nào đó nhất định sẽ đoạt lại. Ngày đó ta sẽ dùng máu tươi của tất cả những kẻ hủy diệt U Đô làm vật hiến tế. Ti Mệnh, người sẽ giúp ta chứ?

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 69: A Công, Ti Mệnh Về Rồi

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 69: A Công, Ti Mệnh về rồi

Gió nhẹ lướt qua hai người bọn họ, trong cơn gió mang theo vài chiếc lá khô cô độc bay về phương xa. Ti Mệnh nở nụ cười chân thành, đáp:

- Tất nhiên, lời hứa năm đó vẫn luôn trong tim ta.

Cả hai nhìn nhau cùng cười rộ lên, rồi tiếp tục đi về nơi cư ngụ hiện tại của các tộc nhân U Đô còn sót lại.

Tại một khu đất trống trải, nằm cách Phong Tuyết thành khá xa, phong cảnh khá bình yên. Ti Mệnh nhìn thấy có mười mấy căn chòi bằng da thú được dựng lên tạm bợ. Có mấy đứa nhỏ chưa hiểu sự đời chơi đùa với nhau rất vô tư.

Những mỹ phụ gương mặt lộ ra tang thương, làm những công việc hàng ngày của bọn họ. Đây chính là nơi ở của U Đô bộ lạc hiện tại.

Những gương mặt này, có một số quen thuộc, có một số thì xa lạ. Mấy đứa nhỏ nhìn thấy Kha Thiên Lạc thì trở nên rạng rỡ, chạy đến chỗ hân hò reo:

- A, tộc trưởng về rồi.

- Tộc trưởng, cho đệ bay như lần trước đi.

- Tộc trưởng...

Cuộc di cư trốn thoát khỏi sự truy sát của Mộ Lan bộ lạc, dưới mệnh lệnh của phụ thân Kha Thiên Lạc, hãn đã trở thành tân tộc trưởng. Từ ngày trở thành tộc trưởng cho đến nay, Kha Thiên Lạc dốc toàn lực vì sự tồn vong của bộ lạc.

Hãn được Mông Đan bộ lạc mời chào, nhưng vì bộ lạc, hãn đã từ chối bọn họ.

Nhìn những đứa trẻ cười mừng vây quanh Kha Thiên Lạc đủ để thấy hãn đã vì bộ lạc như thế nào.

Chỉ thấy Kha Thiên Lạc lấy ra mấy món đồ chơi hãn tự làm rồi đưa cho từng đứa trẻ một, bọn chúng vui mừng cảm ơn hãn ráo riết, rồi sau đó chạy đi tìm một chỗ để thưởng thức món đồ chơi mới của mình.

- Ti Mệnh, trước khi đến thăm A Công, ta nghĩ có một người người rất muốn gặp.

Đi vào một căn chòi lớn nhất, bên trong bay ra mùi thuốc nồng nặc. Mùi vị này, không cần nghĩ cũng biết người mà Kha Thiên Lạc muốn hãn gặp là ai.

Kha Thiên Lạc đứng bên ngoài, ôm quyền hướng vào căn chòi, nói:

- Tang đại phu, Ti Mệnh hãn trở về rồi.

- Đã về rồi thì vào đi.

Một giọng nói già dặn tang thương truyền ra, bên trong dường như còn có kích động.

- Vào thôi.

Vào bên trong, chỉ thấy bốn phía là những kệ sách cũ kỹ, mùi hương dược liệu nồng nặc hơn so với bên ngoài. Đứng chính giữa căn chòi là một lão giả đầu tóc hoa râm, gương mặt đầy nếp nhăn lộ ra năm tháng tang thương, nhưng vẻ già nua ấy không thể che đi nét thông tuệ, nhất là đôi mắt sáng trưng như ánh sao trên trời.

Lão giả này chính là Tang đại phu. Thời gian đã vô tình lấy đi nét phong trần của Tang đại phu năm đó, Ti Mệnh nhìn mà chua xót trong lòng. Hẳn quen biết Tang đại phu từ lúc còn nhỏ, lẽ ra với tuổi tác của Tang đại phu, ông ta sẽ không có bộ dạng như một lão giả ngoài sáu mươi.

Ti Mệnh hẳn có thể nhìn ra được thương thế trên người Tang đại phu, đó là những vết thương lâu năm không thể trị dứt điểm, nó chính là nguyên nhân khiến cho Tang đại phu trở nên già yếu thế này.

- Ti Mệnh bái kiến Tang đại phu.

Hắn lập tức ôm quyền, lưng cong xuống kính lễ.

Tang đại phu lập tức tiến lại gần nâng hắn dậy, vừa nói:

- Đứng dậy đi. Để lão già này xem, ồ... trưởng thành nhiều rồi. Ha ha, năm năm lịch lãm ngoài kia chắc đã học hỏi được rất nhiều. Nếu A Công biết được, chắc hẳn sẽ rất vui.

Tang đại phu ánh mắt hiền từ, giống như một người cha đón chào một đứa con từ xa mới về.

- Tôi học nhiều điều, nhưng nếu được chọn, tôi muốn được đồng hành với bộ lạc hơn là sống cuộc sống thành thoi suốt những năm qua.

- Đừng nhắc lại chuyện đó nữa. Năm đó A Công sắp xếp người rời đi dĩ nhiên là có lý do của A Công. Đúng rồi, người đã đi thăm A Công chưa?

Ti Mệnh lắc đầu.

- Mau đi thăm A Công đi, có lẽ ông ấy rất muốn gặp lại người. Đi mau rồi trở lại đây, mấy năm nay không ai đánh cờ với lão già này, thực sự rất buồn chán.

- Tôi sẽ trở lại ngay.

Ti Mệnh và Kha Thiên Lạc ôm quyền kính lễ với Tang đại phu rồi xoay người bước ra khỏi căn chòi của Tang đại phu.

Tang đại phu nhìn cái bóng lưng nhỏ bé, ông có thể cảm nhận được trong lòng hắn đang rất nặng trĩu, như chợt nhớ ra điều gì đó, Tang đại phu nói lớn:

- Ti Mệnh, Tương nhi đang trên đường về đây. Lão già này không tiện đi lại nhiều, người thay lão già này đón nó.

Ti Mệnh gương mặt có nét u buồn, mang theo sự nặng trĩu bỗng nghe câu nói của Tang đại phu thì sững ra, sau đó là một nét vui mừng, hắn liền quay lại đáp:

- Vâng.

***** Quyển 1: Ti Mệnh ***** Ảnh Nguyệt sơn trang

Cách nơi sinh sống hiện tại của U Đô bộ lạc khá xa có một ngọn đồi nhỏ. Ngọn đồi này nhìn từ xa trông khá đơn điệu, có vài ba gốc cây xanh xum xuê đang chuyển động theo hướng gió thổi. Cỏ xanh phủ khắp ngọn

đồi, quanh cảnh bình yên và tươi đẹp, nhưng lại khiến cho người nhìn trong lòng xuất hiện một cảm giác buồn man mác.

Ngọn đồi này vốn không có nhiều người qua lại, khiến cho cảnh vật càng thêm đơn lẻ buồn chán. Bỗng nhiên có hai bóng người xuất hiện, họ đi một cách chậm rãi từ dưới lên một cách thành tâm.

Hai người này dĩ nhiên chính là Ti Mệnh và Kha Thiên Lạc.

Ti Mệnh nhìn ngọn đồi nhỏ phía trước, trong lòng không khỏi cảm thán:

- Đây hẳn là một nơi thích hợp để họ yên nghỉ.

Kha Thiên Lạc gương mặt không ra vui buồn, nhàn nhạt trả lời:

- Từ ngọn đồi này, phóng tầm mắt có thể nhìn thấy được vị trí của U Đô.

- Người thật biết suy nghĩ, một tộc trưởng rất đáng kính.

- Vậy sao? Ta không biết mình còn ở lại đây được bao lâu. Ta định sau khi chiến tranh kết thúc thì lịch lãm bên ngoài một chuyến.

Kha Thiên Lạc ngẩng đầu lên nhìn trời, không biết trong đầu đang suy nghĩ gì, chợt nói.

- Ti Mệnh, người có muốn thay ta làm tộc trưởng không?

- Ta xứng đáng, cũng không thích hợp. Người nên tìm một người khác, người thực sự hiểu mong muốn của các tộc nhân là gì.

Ti Mệnh nhìn Kha Thiên Lạc, cả hai quen biết từ nhỏ, là bạn tâm giao từ rất lâu, hẳn hiểu Kha Thiên Lạc muốn gì. Có lẽ nếu như không phải vì gánh nặng chấn hưng U Đô, từ rất lâu hẳn đã rời khỏi đây rồi.

Kha Thiên Lạc chỉ im lặng, bất giác cả hai đã lên đến đỉnh ngọn đồi. Chỉ thấy ở chính giữa ngọn đồi là một tấm bia đá rất lớn. Trên đỉnh đầu của tấm bia đá có một bức tượng hình đại bàng uy dũng, giương hai cánh như muốn bay lên trời thể hiện hùng uy của nó.

Nhìn con đại điêu này, Ti Mệnh lập tức nhận ra, nó giống hệt như man văn của A Công vậy.

Mặt trước của tấm bia đá khắc rất nhiều tên, được xếp thành nhiều hàng. Những cái tên đó chính là của những tộc nhân đã khuất trong cuộc di cư, những người anh dũng hy sinh vì sự sống còn của bộ lạc.

Bọn họ dù đã chết, nhưng đối với các tộc nhân U Đô ở đây, những tộc nhân anh dũng này vẫn sống mãi trong tim họ.

Ti Mệnh nhìn tấm bia đá, nhìn những cái tên quen thuộc với mình: “Man công U Đô bộ lạc Dịch Ân chi mộ; tộc trưởng U Đô bộ lạc Kha...” mũi hăn bỗng cay cay, khóe mắt chột nhoe đi.

Hắn quỳ xuống, quỳ trước tấm bia mộ, quỳ trước hàng trăm anh linh U Đô bộ lạc kiêu hùng vì bộ lạc mà báỉ lại ba lần.

Sau ba lần, Ti Mệnh hăn không đứng dậy, hăn nhìn bức tượng đại bàng, nhìn chăm chăm vào dòng chữ: “Man công U Đô bộ lạc Dịch Ân”, giọng nói chột run rẩy, như một đứa nhỏ gặp lại người ông của mình.

- A Công, Ti Mệnh về rồi.

Kha Thiên Lạc nhìn Ti Mệnh quỳ gối bi thương, có vẻ như hăn biết Ti Mệnh cần một khoảng không gian riêng tư, hăn liền xoay người rời khỏi ngọn đồi.

Hăn mới đi được nửa đường thì trên lối đi xuất hiện một bóng dáng yêu kiều. Bóng dáng này đã quá quen thuộc với Kha Thiên Lạc, hăn trên

mặt không lộ điểm kinh ngạc nào cả.

- Cô đến đây làm gì?

Trước mặt hẳn là một nữ nhân trẻ tuổi, ngũ quan thanh tú, đôi mắt như phượng ngài, sóng mũi thẳng, bờ môi mềm căng mọng, làn da trắng như bạch ngọc, dưới ánh mặt trời như tỏa ra ánh bạch quang. Nàng vận một bộ thanh y nhã nhặn, trong cơn gió nhẹ của núi đồi thổi qua khiến mái tóc đen mượt như áng mây bay bổng bồng bềnh.

Phối hợp với quang cảnh nơi đây, nàng tựa như một đóa hoa lan nở rộ giữa chốn thanh tịnh.

- Ta đến đây thăm chàng. Nghe nói chàng đến U Đô đón hẳn nên ta hơi lo.

Cô gái xinh đẹp này không vì thái độ lạnh nhạt của Kha Thiên Lạc mà tỏ ra bất mãn gì, ngược lại trên đôi môi hồng nở một nụ cười thanh tú, khiến cho người khác nhìn thấy liền nhẹ nhõm trong lòng, tiếc hận không thể chạy tới ôm nàng vào lòng.

- Anh Nhu, cô nên trở về chăm sóc bà của cô thì hơn. Vết thương của bà ấy không nhẹ đâu.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 70: Hung Danh Huyết Ma Tử

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 70: Hung danh Huyết Ma Tử

Cô gái Anh Nhu này là tộc nhân Lạc Vân bộ lạc, cháu gái của Man công Lạc Vân bộ lạc Anh Dạ. Man công Lạc Vân bộ lạc có giao tình với A Công không cạn, sau khi Kha Thiên Lạc và các tộc nhân U Đô bộ lạc trốn khỏi sự truy sát của Mộ Lan bộ lạc thành công, bà ta đã ra tay giúp đỡ rất nhiều.

Còn về phần Anh Nhu, nhớ lại năm năm trước, Kha Thiên Lạc và nàng gặp nhau trong tình cảnh khá oái ăm, chính là lần khảo hạch tại Thường Sơn. Sau khi khảo thí kết thúc, trong lòng nàng vẫn luôn ám ảnh cảnh tượng hãn khỏa thân khi đó, luôn luôn có suy nghĩ hãn là một kẻ biến thái.

Tuy nhiên sau một khoảng thời gian tiếp xúc thì mới nhận ra là bản thân hiểu lầm. Lại nói, từ lần Kha Thiên Lạc dẫn các tộc nhân trở về, tính cách của hãn biến đổi hoàn toàn, như trở thành một con người khác.

Hơn nữa tu vi lại đột phá Tẩy Cốt cảnh. Năm đó hãn còn chưa đầy mười sáu tuổi.

Một người chưa đến mười sáu tuổi đã đột phá Tây Cốt cảnh, chính là thiên tài vạn năm có một. Danh tiếng của hắn đã vượt xa tất cả mọi người, ngay cả Hầu Quân Lôu – thiên tài Phong Tuyết bộ lạc cũng chẳng thể so bì được với Kha Thiên Lạc được nữa.

Năm năm trôi qua, Hầu Quân Lôu theo mệnh lệnh Man công Phong Tuyết bộ lạc đến Mông Đan bộ lạc, nay cũng đã đặt chân vào Tây Cốt cảnh, chỉ là thực lực chân chính vẫn không thể đấu lại Kha Thiên Lạc.

Hắn tại Phong Tuyết bộ lạc bây giờ ngay cả Thượng man Mạnh Hạ cũng chỉ có thể chiếm một chút thượng phong, còn lại không ai xứng là đối thủ với hắn cả.

Mà danh tiếng của hắn không dừng lại ở mức độ thiên tài.

Sở dĩ trên chiến trường Kha Thiên Lạc được gọi với cái tên Huyết Ma Tử chính là bởi vì sau khi trở lại Phong Tuyết bộ lạc, hắn nhờ Man công Lạc Vân bộ lạc cùng với Anh Nhu giúp hắn ổn định cho các tộc nhân.

Với giao tình nhiều năm, Man công Lạc Vân bộ lạc đương nhiên không từ chối, lập tức điều động nhân lực, lấy ra rất nhiều thuốc trị thương để giúp đỡ.

Tình huống khi ấy rất hỗn loạn, mà Kha Thiên Lạc lại che dấu quá kỹ, chẳng ai nhận ra một gã đệ tử U Đô bộ lạc chỉ mới ngày trước còn đang dậm chân tại Dẫn Huyết cảnh tầng thứ bảy, vậy mà giờ đây đã đặt chân vào cảnh giới mà bao người mơ ước.

Trong lúc không ai để ý, Kha Thiên Lạc đã bí mật rời đi. Với tốc độ của hắn, chỉ mất một khoảng thời gian đã xông đến tận hang ổ Mộ Lan bộ lạc.

Mà khi ấy, tại Mộ Lan bộ lạc không chỉ có Mộ Lan nhân mà còn rất nhiều cường giả khác. Những kẻ này đến từ Xích Dung bộ lạc, tu vi đám

người Xích Dung thấp nhất cũng là Dẫn Huyết cảnh tầng thứ tám.

Dẫn đây là năm vị sứ giả Tây Cốt cảnh, thực lực vô cùng mạnh, vốn đang có âm mưu tấn công Phong Tuyết bộ lạc.

Đương nhiên Kha Thiên Lạc hẳn không quan tâm đến đám Xích Dung bộ lạc kia là ai, đến đất Phong Tuyết có mục đích gì. Nhưng phàm là những kẻ có liên quan đến việc U Đô bị hủy diệt, hẳn đều muốn giết cả.

Xông vào Mộ Lan bộ lạc thời gian đó chẳng khác gì xông vào đầm rồng hang hổ, ấy vậy mà không một người nào có thể ngăn cản nổi sức mạnh quá kinh khủng của Kha Thiên Lạc.

Hắn một mình một thương, trong sự điên cuồng muốn nhấn chìm mọi thứ, trong một đêm Mộ Lan bộ lạc máu chảy thành sông.

Hàng trăm cái đầu người bị hắn giết rồi chặt xuống đem xếp thành một cái tháp đầu người cao đến mười mấy mét, mùi máu tanh lan tỏa khắp nơi, không khí điên cuồng với những âm thanh gào thét trong sợ hãi.

Man công Mộ Lan dưới lửa giận khủng khiếp kia may mắn trốn thoát, nhưng cái giá phải trả đó chính là bỏ ra mấy mươi năm thọ nguyên cùng với một cánh tay, trọng thương cực nặng mà bỏ trốn.

Mộ Lan bộ lạc cả ngàn người, trong đêm máu tanh ấy chỉ còn lại một phần tư dân số. Nếu không phải trong đám sứ giả Xích Dung bộ lạc có một lão già gọi là Minh lão cùng một thiên tài triệu ra thượng cổ man văn thú Hỏa Diễm Phi Sư liên thủ khống chế thì chưa chắc Mộ Lan man công và những kẻ khác có cơ hội bỏ trốn.

Cường giả Phong Tuyết bộ lạc dẫn đầu là thượng man Mạnh Hạ cùng với những cường giả các bộ lạc khác cấp tốc Mộ Lan bộ lạc điều tra xem rốt cuộc là có việc gì xảy ra.

Khi đến nơi, cho dù là người từng trải qua vô số chuyện trên đời như thượng man Mạnh Hạ cũng không khỏi giật mình kinh sợ.

Còn những người khác, bao gồm cả Man công Lạc Vân bộ lạc Anh Dạ không khỏi rét run, lùi về phía sau vài bước bởi sát khí lan tới quá kinh khủng. Mọi người phải đồng thời vận chuyển tu vi mới áp chế được cỗ sát khí này.

Chỉ thấy Mộ Lan bộ lạc khắp nơi là xác người, máu tươi nhuộm đỏ cả mặt đất, mùi tanh hôi làm cho người ta chỉ muốn nôn mửa. Tại trung tâm Mộ Lan bộ lạc là một cái tháp dựng dựng bằng đầu người. Những cái đầu người này mắt trợn ngược, miệng há to, tựa hồ trước khi chết đã cầu xin thảm thiết.

Nhưng vô dụng, bởi kẻ xuất thủ không hề có chút cảm xúc thương hại nào với bọn chúng cả. Cho đến khi chết đi, bọn chúng vẫn chìm trong sự sợ hãi cùng cực.

Thượng man Mạnh Hạ trông thấy Minh lão và sứ giả Xích Dung bộ lạc trọng thương bỏ trốn, nhưng bởi vì diễn ra quá nhanh nên không kịp ngăn cản.

Nhìn bên cạnh tháp đầu người, có một gã thanh niên thân trên lỏa thể, cơ thể vạm vỡ có vô số vết thương, Cử người hằn, từ đầu tóc mặt mũi cho đến bộ y phục đã rách tươm bị nhuộm đỏ bởi máu của tộc nhân Mộ Lan bộ lạc.

Vũ khí hắc cầm trong tay vốn là Ngân Mâu – man khí truyền thừa U Đô bộ lạc, nhưng bởi cảm nhiễm sát khí quá nặng cùng với việc chém giết quá nhiều, từ màu bạc đã chuyển sang màu đen sậm, toát ra sát khí làm cho người ta không dám đến gần.

Kha Thiên Lạc đứng đó vô cùng oai hùng, nếu không phải do man thuật của Minh lão làm ảnh hưởng đến hoạt động của cơ thể, chỉ sợ Minh

lão khó mà đem người kẻ khác cùng nhau bỏ trốn.

Âm thanh cuối cùng mà thượng man Mạnh Hạ nghe được từ miệng của Minh lão đó chính là: Huyết Ma Tử.

Sau trận chiến đó, hung danh của Kha Thiên Lạc truyền khắp tứ phương, người người nghe đến đều kinh sợ. Còn nếu nghĩ đến là tin đồn thất thiệt, là thói phóng sự thật thì cứ đến Mộ Lan bộ lạc để nhìn cái tháp đầu người.

Kha Thiên Lạc hôn mê nửa tháng trời, sau khi tỉnh dậy thì mới biết chiến tranh giữa hai bộ lạc Phong Tuyết và Xích Dung đã diễn ra.

Nguyên nhân đương nhiên không phải bởi vì Kha Thiên Lạc hủy diệt Mộ Lan bộ lạc, mà là Phong Tuyết bộ lạc đã phát hiện tộc nhân Xích Dung bộ lạc âm thầm có hành động với Phong Tuyết bộ lạc. Trước đây Phong Tuyết bộ lạc đã nghi ngờ, nhưng không đủ chứng cứ, nhờ có Kha Thiên Lạc nên mới danh chính ngôn thuận mà thôi.

Kha Thiên Lạc không quan tâm đến cuộc chiến này rốt cuộc sẽ thế nào, hắn chỉ biết mình phải chấn hưng lại U Đô bộ lạc. Và kẻ đã phát động cuộc tấn công U Đô bộ lạc – Man công Hoảng Phong, một ngày lão ta vẫn chưa chết thì hắn không đi đâu cả.

Địch Vũ Hàn cùng Mông Đan bộ lạc nhiều lần chào mời, nhưng với lý do này, hắn đã rất nhiều lần từ chối, chỉ để lại cho bọn họ một cái hứa hẹn.

Thời gian chớp mắt đã năm năm trôi qua, như một cơn gió thổi xuyên qua không gian thời gian.

Kha Thiên Lạc bây giờ đã học được cách thu liễm sát khí, nhưng khi người đối diện nhìn vào hắn vẫn có cảm giác áp lực khó tả.

Kha Thiên Lạc nhắm mắt hít thở luồng không khí trong lành nơi ngọn đồi, nhắm mắt như hồi tưởng những chuyện đã qua. Rồi hẩn nhìn cô gái đứng trước mặt mình.

Anh Nhu thời gian qua giúp đỡ hẩn rất nhiều, với thân phận của nàng vốn không nên quan tâm đến U Đô bộ lạc. Thiên phú của nàng không tồi, được Phong Tuyết bộ lạc chú trọng bồi dưỡng.

Mà Anh Nhu không chỉ thiên tư xuất chúng, nhan sắc thuộc vào loại nhất nhìn Phong Tuyết thành này, được rất nhiều người theo đuổi, trong đó có cả Hầu Quân Lâu, nhưng tất cả đều bị nàng từ chối, bởi chẳng biết từ lúc nào, trong lòng nàng đã in bóng hình Kha Thiên Lạc rồi.

Cũng bởi vì vậy nàng mới nhiều lần đến nơi sinh sống U Đô bộ lạc, giúp đỡ rất nhiều về lương thực, nước uống, quần áo... Kha Thiên Lạc không từ chối thiện ý, trừ khi là những chuyện quá phận, còn lại nàng muốn làm gì thì làm.

Anh Nhu bước tới gần hẩn, mùi hương ngọt vào xông vào mũi khiến cho đầu óc lân lân, đó là mùi hương của nữ nhân thành thực, nhưng Kha Thiên Lạc là người nào, hẩn không bao giờ bị những thứ này ảnh hưởng đến tâm trí cả. Anh Nhu nhìn hẩn, nhìn gương mặt lạnh lùng này, ôn nhu nói:

- Là ngoại bảo ta đến đây. Còn vết thương, nhờ các y sĩ trong Bách Thảo đường, thương thế của ngoại đã hồi phục đáng kể.

Vừa nói, Anh Nhu vừa đảo mắt nhìn xung quanh, lại nói tiếp:

- Mà chàng đi đón Ti Mệnh mà? Sao hẩn không đi cùng chàng?

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 71: Liên Vân Quyết (1)

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 71: Liên Vân Quyết (1)

- Hẳn đang thăm mọi người, một lát nữa sẽ xuống. À đúng rồi, bên Trường Lão hội có tin tức gì không?

Kha Thiên Lạc đi đến bên đường, ngồi xuống tựa vào một góc cây mọc bên vệ đường, sau đó hỏi.

- Chàng không hỏi thì ta cũng định nói, bên Trường Lão hội đang có ý định tổng tấn công. Thời gian sẽ sớm được công bố thôi.

Bất chợt trên gương mặt lộ ra nét suy tư khó hiểu, Anh Nhu lại nói tiếp:

- Chỉ là đến giờ ta vẫn chưa hiểu vì sao Xích Dung và Phong Tuyết lại quyết chiến. Mấy ngày trước ta còn trông thấy một vài người lạ nữa, bà ngoại ta nói đó là sứ giả Cự Giáp bộ lạc. Hình như cả Cự Giáp và Đông Tương bộ lạc cũng lao vào vòng chiến này. Thật kỳ lạ.

Kha Thiên Lạc ngồi một bên yên lặng nghe Anh Nhu phân tích, bỗng gương mặt hắn lóe qua một tia minh ngộ.

- Trước đây ta đã luôn nghi ngờ, giờ thì đã rõ mục đích của cuộc chiến này rồi.

Bỗng hăn ngồi bật dậy, Anh Nhu không nhìn ra thái độ cùng suy nghĩ của hăn là gì, chỉ thấy hăn nhìn về phía Phong Tuyết thành.

- Chàng biết sao?

- Tất cả đều đang chờ.

- Chờ ai?

- Sớm muộn gì cô cũng sẽ biết thôi. Mà cô cũng nên chuẩn bị tinh thần đi, trong cuộc chiến này lấy ra tất cả bản lĩnh. Có điều vẫn phải bảo vệ tính mạng thật tốt, nếu không chẳng có cơ hội để hưởng đâu.

Thái độ thần thần bí bí, nói chuyện không rõ đầu đuôi khiến cho Anh Nhu chẳng hiểu Kha Thiên Lạc đang muốn nói việc gì. Nàng nghiêng đầu qua một bên, nét nghi hoặc hiểu kỳ lộ ra rõ hơn. Nàng vặn hỏi rốt cuộc Kha Thiên Lạc đang nói cơ hội kia là gì, nhưng hăn lắc đầu không nói tiếp, nhắm mắt dưỡng thần chờ đợi Ti Mệnh.

***** Quyển 1: Ti Mệnh ***** Ảnh Nguyệt sơn trang

Những chiếc lá khô chậm rãi rơi xuống, có những chiếc lá may mắn được nằm lại nơi nó sinh ra, nhưng cũng có vô số chiếc lá kém may mắn bị gió đưa đẩy, kéo chúng bay về nơi phương xa, nơi mà những chiếc lá này không biết nó là đâu.

Hăn quỳ trước tấm bia đá suốt mấy canh giờ liền, đôi mắt gân đỏ chi chít, ngẩn đầu nhìn tấm bia đá, trong lòng bồi hồi nhớ về những ngày tháng được ở bên cạnh A Công.

Hắn là một đứa trẻ mồ côi, không biết cha mẹ của mình là ai, và mình từ đâu đến. Hắn luôn thắc mắc về thân phận của mình, hắn rất muốn biết. Nếu có người biết hắn rốt cuộc đến từ đâu thì người đó chính là A Công.

Tuy vậy, hắn chưa một lần hỏi, bởi điều này đối với hắn không quá quan trọng, hắn chỉ biết chỉ cần có A Công bên cạnh là đủ rồi. Đối với hắn mà nói, A Công chẳng khác gì một người ông, một người thân ruột thịt thật sự.

Nhưng bây giờ, A Công đã đi rồi. Thật không thể nào ngờ được, từ biệt năm đó lại là lần gặp gỡ cuối cùng.

- A Công, tôi rất nhớ người.

Hắn bao lần thề thào, trong đầu khắc ghi một cái bóng lưng vĩ đại luôn che chở cho hắn, một gương mặt già nua hiền từ dạy hắn cách làm người.

- A Công, mọi người, Ti Mệnh xin thề sẽ dùng máu của những kẻ phạm vào U Đô để cúng bái. Nếu mọi người trên trời linh thiêng xin hãy che chở cho U Đô bộ lạc.

Ti Mệnh hắn lại vái tấm bia đá ba cái, khi ngẩng đầu lên thì trong mắt sát khí đậm đặc. Hắn đứng dậy, nhìn tấm bia đá một lần nữa rồi xoay người xuống núi.

Chẳng biết đâu đó trong không gian, có một ánh mắt, một nụ cười ấm áp quen thuộc đang nhìn hắn.

***** Quyển 1: Ti Mệnh ***** Ảnh Nguyệt sơn trang

Bầu trời đã ngã về phía tây, ráng chiều đỏ rực cả không gian. Một buổi hoàng hôn ảm đạm để báo hiệu cho một đêm dài.

Những áng mây hồng vẫn bồng bềnh trên bầu trời, đột nhiên bị một cơn gió mạnh bay vụt qua khiến cho nó hóa thành một đám hỗn độn.

Nhìn kỹ lại, thứ khiến cho đám mây này tan vỡ không phải là một cơn gió bình thường, mà nó được tạo ra bởi một đầu đại điều màu tím khổng lồ.

Đầu đại điều này chính là hoang điều Tử Kim Bằng, nó bay với tốc độ cực nhanh, theo hướng Phong Tuyết bộ lạc mà phi hành.

Trên lưng Tử Kim Điều có mấy bóng người thấp thoáng ẩn hiện, nếu nhìn từ bên dưới sẽ không thể nào phát hiện.

Dẫn đầu là một nam tử tuổi tầm hai lăm hai sáu, một thân bạch y tiêu sái, gió phía trước thổi mạnh đến không hề ảnh hưởng đến thần thái tuấn dật của y.

Sau lưng hắn đeo một thanh trường kiếm, phối hợp với thần thái của hắn, quả thật chẳng khác gì một vị kiếm tiên không nhiễm bụi trần. Chỉ là ánh mắt của thanh niên tuấn dật này có nét âm nhu ẩn bên trong, nếu không để ý kỹ thì rất khó phát hiện.

Giọng nói của hắn rất nhẹ nhàng, mỗi một hành động đều toát lên một loại phong phạm cao quý, dù là người đồng giới hay khác giới đều bị hắn cuốn hút và mê hoặc.

- Chỗ đó là Phong Tuyết bộ lạc à? Cũng không tồi nhỉ.

Thanh niên bạch y không chút biểu tình nhìn tòa thành trì khổng lồ bằng đá cách đó không xa, chậm rãi nói.

Một nam tử đứng bên cạnh hắn, vị trí hơi chếch về phía sau do bởi thân phận bất đồng, hắn gật đầu, thái độ với thanh niên bạch y này có chút kính cẩn, đáp:

- Phải, cũng chính là nơi để công tử thể hiện bản lĩnh của mình.

Thanh niên bạch y nhẹ lắc đầu, thở dài một tiếng:

- Có rất nhiều thiên tài góp mặt, được lựa chọn hay không ngay cả bản thân ta cũng không nắm chắc. À, ta nhớ hình như Phong Tuyết bộ lạc có một tên gọi là Huyết Ma Tử nhi. Nghe nói Huyết Ma Tử này rất lợi hại.

Thanh niên bạch y hay tay đặt phía sau, ánh mắt đăm chiêu, sau một lúc thì sực nhớ ra việc gì đó, nhìn người bên cạnh nói.

- Huyết Ma Tử này thuộc hạ cũng biết qua, từng gặp vài lần. Tuy nhiên, nếu công tử thật sự muốn hiểu rõ về hắn thì nên hỏi Tang Tương sư muội.

-Ồ, có chuyện này. Tang Tương sư muội, Huyết Ma Tử và muội có quan hệ thế nào?

Thanh niên bạch y nghe hắn ta nói, hai hàng chân mày như kiếm bất chợt nhíu lại, trong ánh mắt lộ ra vẻ khó chịu. Tuy nhiên người khác không nhận ra nét khó chịu này của hắn ta.

Hắn nở nụ cười nhạt nhìn cô gái đang trầm ngâm đứng cách hắn không xa. Cô gái này chính là Tang Tương, người năm năm trước được Địch Vũ Hàn mang đến Mông Đan bộ lạc, sau đó không lâu thì trở thành một tộc nhân chính thống của Mông Đan bộ lạc.

Do Địch Vũ Hàn phong bế tin tức quá kỹ, thế nên Tang Tương không hề biết được việc U Đô bộ lạc bị Mộ Lan bộ lạc hủy diệt, mãi đến ba năm sau nàng mới hay cái tin tức này.

Sau khi hay tin thì Tang Tương lập tức đến Phong Tuyết bộ lạc để gặp Kha Thiên Lạc, nàng đòi ở lại giúp hắn chấn hưng lại U Đô nhưng bị Kha

Thiên Lạc từ chối, bảo rằng nếu nàng có địa vị cao tại Mông Đan bộ lạc thì sẽ có cơ hội giúp hãn được.

Vậy nên Tang Tương mới trở lại Mông Đan bộ lạc, quyết chí tu hành. Hôm nay nàng đã có chút địa vị, có thể trở về để trợ giúp Kha Thiên Lạc một tay rồi.

Tang Tương đối với thanh niên bạch y kia không có chút cảm tình, ngược lại trong lòng còn rất cảnh giác với kẻ này, nàng không có thiện cảm với hãn.

Tang Tương không nhìn hãn, chỉ gật đầu ngăn gọn nói:

- Đồng hương.
- Thực sự là đồng hương?
- Người có ý gì?

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 72: Liên Vân Quyết (2)

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 72: Liên Vân Quyết (2)

Sắc mặt Tang Tương biến đổi, không khỏi tỏ ra khó chịu. Thanh niên bạch y kia nở nụ cười nhạt, nhưng sâu trong đó lại có một tia âm lãnh khó nhận ra, giọng nói vẫn nhẹ nhàng như trước:

- Nếu thực sự là đồng hương của muội, lại là một nhân vật nổi tiếng, rất đáng để ta kết giao.

Càng nhìn nụ cười của hắn, trong lòng Tang Tương càng thêm khó chịu. Nàng hừ lạnh một tiếng quay mặt chỗ khác, không thèm nhìn hắn nữa.

Thanh niên áo trắng không để lộ biểu tình gì, hắn vừa cười nhạt vừa lắc đầu. Tuy nhiên khi hắn xoay người lại, lúc người khác không nhìn thấy được gương mặt của hắn ra sao thì đó mới chính là khoảng khắc gương mặt của hắn biến đổi.

Vẫn nét tuấn tú bất phàm, nhưng không còn ôn nhu ấm áp như ban nãy, mà thay vào đó là sự lãnh khốc âm tà. Hắn nheo mắt nhìn xuống tòa Phong Tuyết thành, đôi mắt nheo lại, miệng lẩm bẩm: “Kha Thiên Lạc sao? Hắc hắc...”

***** Quyển 1: Ti Mệnh ***** Ảnh Nguyệt sơn trang

Trước cổng thành Phong Tuyết rộng lớn, có rất nhiều người đứng tại đây, trong biểu hiện dường như đang chờ đợi ai đó. Những người này đều là nhân vật đứng đầu, danh tiếng rất cao tại Phong Tuyết bộ lạc.

Đứng ở vị trí cao nhất là một trung niên áo tím, gương mặt uy nghiêm không giận tự uy, chính là thượng man Mạnh Hạ.

Ngay bên cạnh thượng man Mạnh Hạ lần lượt là Phong Tuyết tộc trưởng, Hầu Quân Lâu, các trưởng lão Phong Tuyết bộ lạc, những man công của các bộ lạc khác cũng có mặt.

Kha Thiên Lạc và Ti Mệnh chọn một nơi ít người để ý đến, lặng lẽ đứng im chờ đợi. Lẽ ra Kha Thiên Lạc và Ti Mệnh cũng không có ý định đứng chờ nếu như không hay tin Tang Tương cũng trở về trong chuyến này.

Trông gương mặt của Ti Mệnh, hăn tuy cố làm ra vẻ bình tĩnh, nhưng sự háo hức mong chờ trong mắt khó mà giấu được. Kha Thiên Lạc thấy vậy thì lắc đầu nở nụ cười khổ.

Bỗng một cơn cuồng phong lạ thường bất chợt thổi đến, kèm theo đó là một tiếng rít dài.

Tất cả mọi người đồng thời nhìn lên trên bầu trời, chỉ thấy đằng xa nơi ánh sáng chiều dần buông xuống có một điểm đen.

Theo thời gian, điểm đen này càng ngày càng lớn hơn, chỉ mấy cái chớp mắt điểm đen này đã hóa thành một đầu đại điêu khổng lồ. Bộ lông vũ màu tím của nó phản chiếu tại ánh hoàng hôn, khiến cho nó vừa lộng lẫy vừa anh dũng ngời ngời.

Đại điêu này chính là Tử Kim Bằng, hoang thú chuyên chở của Mông Đan bộ lạc.

Tử Kim Bằng này so với đầu Tử Kim Bằng năm đó thoát trông lớn hơn một vòng, là loại Tử Kim Bằng đã trưởng thành. Hoang điếu Tử Kim Bằng trưởng thành thực lực có thể so sánh với cường giả Khai Khiếu cảnh.

Vậy nên uy áp toát ra từ nó khiến cho người khác biến sắc, ngay cả thượng man Mạnh Hạ cũng bị uy áp của nó làm cho lùi lại một bước.

Từ trên cao, Tử Kim Bằng chậm rãi đáp xuống. Trên lưng Tử Kim Bằng có gần chục người, mà đứng ở vị trí trung tâm chính là người thanh niên áo trắng đó.

- Tham kiến Liên công tử, tham kiến sứ giả đại nhân.

Thượng man Mạnh Hạ và tất cả mọi người, bao gồm cả Kha Thiên Lạc và Ti Mệnh khi nhìn thấy thanh niên áo trắng cùng những người đi cùng với hắn thì lập tức ôm quyền, cung kính hô lớn.

Thanh niên áo trắng nở nụ cười ôn hòa, xua tay nói:

- Các vị không cần đa lễ. Ta, Liên Vân Quyết phụng mệnh bộ lạc đến Phong Tuyết thành làm nhiệm vụ. Lần này phải làm phiền các vị một phen.

- Liên công tử chớ khách sáo. Được tiếp đãi Liên công tử cùng các vị sứ giả chính là vinh dự của bốn bộ lạc.

Liên Vân Quyết là một nhân vật rất nổi danh tại Mông Đan bộ lạc. Đồn rằng Liên Vân Quyết bốn tuổi thành công mở Thiên Khải, mười tuổi đột phá Tẩy Cốt cảnh, năm nay mười tám tuổi đã đạt đến cực hạn Tẩy Cốt cảnh, tùy thời trở thành cường giả Khai Khiếu cảnh.

Ở Mông Đan bộ lạc, Liên Vân Quyết này chính là nhân vật số một số hai, được Mông Đan bộ lạc cực kỳ coi trọng.

Thái thái độ của Liên Vân Quyết này rất ôn hòa, không giống như các thiên kiêu chi tử khác luôn luôn tỏ ra lạnh lùng cao ngạo, thế nên dễ dàng chiếm lấy tình cảm của mọi người.

Tuy nhiên, thượng man Mạnh Hạ là người lịch duyệt, không phải loại người nhìn qua vẻ bề ngoài là liền đánh giá ngay tính cách của người khác. Đương nhiên với thân phận là bộ lạc phụ thuộc Mông Đan bộ lạc, thượng man Mạnh Hạ phải dùng kính lễ để tiếp đón.

Lão cũng nở nụ cười trên mặt, đồng thời vẫn giữ thái độ thành kính với đối phương, ôm quyền đáp.

- Khiến các vị phải ra đây chờ, Vân Quyết trong lòng không khỏi...

Liên Vân Quyết chưa kịp nói hết câu thì một bóng dáng yêu kiều đột ngột lướt qua người hắn, chạy thẳng vào đám đông trong sự kinh ngạc của chúng nhân.

Bóng dáng yêu kiều ấy chính là Tang Tương. Gương mặt của nàng không còn khó chịu giống như khi đồng hành với Liên Vân Quyết nữa, thay vào đó là một gương mặt rạng rỡ.

Hướng mà nàng chạy chính nơi Kha Thiên Lạc và Ti Mệnh đang đứng, trong sự ngỡ ngàng của chúng nhân, Tang Tương nhảy thẳng, ôm thật chặt Ti Mệnh.

Nơi đôi mắt phương bỗng trở nên ướt át, giọt lệ long lanh rơi vào không trung, có ánh mặt trời buổi xế chiều xuyên qua khiến cho giọt lệ này trở nên tuyệt đẹp như hòn ngọc. Giọt lệ này không phải vì bi thương mà rơi xuống, mà đó là nước mắt của niềm vui.

- Chàng về sao không nói cho ta biết.

Lực lượng của Tang Tương vốn rất mạnh, nếu là trước đây, chỉ sợ cú húc này sẽ thổi bay Ti Mệnh lên chín tầng mây, cũng may hắn không chế được linh khí, bài trừ được dư lực ra bên ngoài, miễn cưỡng có thể chống đỡ được.

Nhưng cảm giác xương cốt muốn vỡ nát thì vẫn còn đó, làm cho hắn không khỏi choáng váng, suýt chút nữa là đã thổ huyết ra rồi.

Ti Mệnh gương mặt mếu máo, nén đau nói:

- Nha đầu này, trước mặt nhiều người mà sao lỗ mông vậy, người khác cười cho bây giờ.

Tang Tương ngẩn đầu lên, giọt nước mắt vẫn còn đang đọng lại ở hai hàng mi, vốn dung mạo của cô gái này rất xuất chúng rồi, giọt lệ kia càng như tô điểm thêm cho vẻ đẹp long lanh của nàng. Chỉ là nét long lanh so với biểu cảm thì khác một trời một vực.

Hai bên má căng phồng lên, cái miệng nhỏ bĩu môi ra, trông giống mèo con bị giẫm phải đuôi vậy, nhìn hắn nói:

- Người khác cười thì thế nào? Chàng năm năm trời không liên lạc với ta, vừa mới gặp không hỏi thăm một câu mà lại mắng ta nữa...

- Ta mắng nàng lúc nào chứ? Ta chỉ...

- Đó đó... ánh mắt này, thái độ này không phải đang trách ta thì là gì đây. Ta ghét chàng rồi, không muốn nói chuyện với chàng nữa. Hứ...

- À... ờ... thôi, cho ta xin lỗi, được chưa đại cô nương.

Ti Mệnh thì vừa nói chuyện với Tang Tương, vừa đảo mắt xung quanh, thấy vô số cặp mắt đang nhìn chăm chăm vào hắn và nàng ta, khiến cho trong lòng hắn đang rất ngại ngùng. Ấy vậy mà đối với Tang Tương mà

nói thì nơi đây chẳng gì nơi vắng vẻ, chỉ có hắc và nàng, thái độ vô tư một cách đáng kinh ngạc.

Nha đầu này từ nhỏ đã luôn thẳng thắn mạn dạn, tính cách lại hoang dã, vô lo vô nghĩ, cứ tưởng lớn lên sẽ thay đổi, nào ngờ... mèo vẫn hoàn mèo.

Thế nên hắc mới phải vừa nói ngon ngọt để Tang Tương bớt giận, vừa phải làm ra thái độ xin lỗi với những người khác.

Giữa lúc ấy, một tiếng ho khan lặng lẽ vang lên, phá tan bầu không khí vui vẻ giữa Tang Tương và Ti Mệnh.

Liên Vân Quyết chậm rãi bước tới gần Tang Tương, nhìn chăm chăm Ti Mệnh, trong mắt lóe qua một tia âm lãnh chán ghét, nhưng thủy chung vẫn giữ nụ cười ôn hòa trên môi:

- Vị huynh đài này chính là Kha Thiên Lạc danh chấn bốn phương à?

Không khí trang trọng bị Tang Tương phá vỡ một cách gọn gàng làm cho mọi người ngây ra giây lát, cũng nhờ vậy mà sự căng thẳng được giảm bớt phần nào.

Chỉ là nó chẳng giữ được bao lâu, ngay lúc tiếng ho khan kia vang lên thì ai nấy đều xuất hiện một dự cảm bất ổn rồi.

Đừng nhìn vẻ bề ngoài của Liên Vân Quyết cười cười mà tưởng rằng hắc ta dễ dãi, thực ra ai cũng cảm giác được trong lòng hắc đang tràn ngập sát khí.

Nhất là những người đi cùng với Liên Vân Quyết, một số người hiểu rõ tính cách của hắc ta như thế nào. Hắc ta một khi tỏ thái độ với một người khác giới như vậy, đồng nghĩa với việc kẻ đó được xếp vào danh sách phải chết.

Ti Mệnh thuộc tuýp người nhạy cảm, hẳn cảm nhận được sát khí âm trầm của Liên Vân Quyết, tuy nhiên khi chưa thực sự đối đầu, hẳn sẽ không làm ra hành động đại dột nào. Hẳn đang định ôm quyền trả lời thì Kha Thiên Lạc đã tiến sát tới gần hẳn, nhìn chăm chăm Liên Vân Quyết đang cười cười kia, khí thế lộ ra, lạnh lùng nói:

- Kha Thiên Lạc là ta, không biết có gì chỉ giáo!

Tang Tương vốn chẳng có nửa điểm hảo cảm với gã luôn luôn giả bộ làm ra vẻ cao quý này, trong vô thức ôm lấy một bên cánh tay Ti Mệnh, bất thiện nhìn Liên Vân Quyết, đánh đá hỏi:

- Liên Vân Quyết, ngươi muốn gì?

Không khí ngay lập tức trở nên căng thẳng, so với lúc mấy người Liên Vân Quyết xuất hiện còn căng thẳng hơn gấp mấy lần.

Không một tiếng động, không một âm thanh, bất giác mọi thứ trở nên yên tĩnh một cách lạ thường trong giây lát. Tuy chỉ vài giây, nhưng cảm giác như trong một vài giây này xảy ra một trận chiến kinh thiên động địa.

Lại nói, trong một vài giây ngắn ngủi ấy, nụ cười thường trực trên gương mặt Liên Vân Quyết cũng biết mất, chỉ còn đọng lại là sự lạnh lẽo âm lãnh.

Vài giây trôi qua, nụ cười xuất hiện trở lại trên gương mặt, Liên Vân Quyết nhìn qua Kha Thiên Lạc, hòa hoãn nói:

- Thì ra đây là Kha huynh, ta nhận nhầm người, đặc tội rồi.

Liên Vân Quyết dường như bỏ qua thái độ khó chịu ra mặt của Tang Tương, hẳn nhìn Ti Mệnh nói tiếp:

- Không biết vị huynh đài này là...

P/s: gửi bạn ^^fLibra f^^, thay vì viết thêm chữ thì tớ sẽ up ngày hai chương (bắt đầu từ ngày mai). Ok chứ?

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 73: Đêm Trăng

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 73: Đêm trăng

Lần này không để hai người kia ngăn cản nữa. Với người tên Liên Vân Quyết này, có thể chính bản thân hắn cũng cảm giác được người này có gì đó không ổn, nhưng chỉ ít đến hiện tại Liên Vân Quyết vẫn chưa có hành động gì vượt quá giới hạn cả, thế nên Ti Mệnh nghĩ rằng tốt nhất vẫn nên nói chuyện lịch sự với đối phương.

- Tại hạ là Ti Mệnh, tộc nhân U Đô bộ lạc.

- Ra là Ti Mệnh huynh.

Liên Vân Quyết cười nhạt, dùng ánh mắt dò xét quan sát Ti Mệnh, nội tâm không khỏi hiếu kỳ.

“Thật kỳ lạ. Ta không thể cảm nhận được tu vi của tên này.”

Trong lòng âm thầm ghi nhớ chân diện Ti Mệnh, tuy nhiên Liên Vân Quyết vẫn giữ thái độ hòa hoàn, hắn nói tiếp:

- Tại hạ đối với quê hương của Tang Tương sư muội rất hiếu kỳ, một bộ lạc nho nhỏ lại có thể sản sinh ra được nhiều vị thiên tài như vậy. Không

biết đêm này Kha huynh và Ti Mệnh huynh có thể cùng tại hạ đàm đạo?

- Không có hứng thú!

Cả Kha Thiên Lạc và Tang Tương đồng thời hô vang.

- Ti Mệnh, chúng ta đi thôi. Dây dưa với hãn chỉ tổ tốn thời gian.

Tang Tương hừ lạnh một tiếng, sau đó kéo Ti Mệnh rời đi. Ti Mệnh chỉ đành miễn cưỡng cười trừ tạ lỗi, rồi sau đó đành phải đi theo Tang Tương rời khỏi nơi này.

Kha Thiên Lạc liếc nhìn Liên Vân Quyết một cái, trong ánh mắt đầy ý tứ cảnh cáo, như rằng muốn nói: “Ta biết người đang nghĩ gì. Tốt nhất đừng làm vậy, nếu không dù người có là con của lão thiên thì ta cũng không ngại lấy cái mạng người.”

Vốn chẳng có hứng thú gì với buổi đón tiếp sứ giả Mông Đan này, Kha Thiên Lạc ôm quyền hướng thượng man Mạnh Hạ, rồi cũng quay lưng bỏ đi.

“Mấy người này bộ điên rồi sao mà lại không thềm nể mặt Liên Vân Quyết?” Anh Nhu đứng cạnh bà ngoại của nàng – đồng thời cũng là man công Lạc Vân bộ lạc, nhíu mày thầm nhủ.

Trong suy nghĩ của Anh Nhu, Mông Đan bộ lạc vô cùng hùng mạnh, một ngón tay cũng đủ để hủy diệt mười cái tiểu bộ lạc như Lạc Vân bộ lạc, ngay cả Phong Tuyết bộ lạc trong mắt bọn họ cũng chẳng là cái đinh gì.

Mà Liên Vân Quyết lại là thiên tài số một số hai ở Mông Đan bộ lạc, là gương mặt đại diện của Mông Đan bộ lạc tại Phong Tuyết thành, vậy mà Tang Tương và Kha Thiên Lạc chẳng chút nể mặt mũi của hãn, chẳng khác nào gián tiếp đắc tội với Mông Đan bộ lạc cả.

Tang Tương tuy nói nàng đã gia nhập Mông Đan bộ lạc, tuy nhiên dù sao vẫn là người ngoại tộc, không phải dòng chính như Liên Vân Quyết được, bên nào nặng bên nào nhẹ tự nhiên rõ ràng.

Vậy nên trong mắt Anh Nhu, hành động của Tang Tương và Kha Thiên Lạc vô cùng ngu ngốc.

Cứ nhìn sắc mặt Liên Vân Quyết thì rõ. Nụ cười vẫn còn đó, nhưng không phải là nụ cười ôn hòa ban nãy, mà là một nụ cười lạnh lẽo, ẩn tàng sát cơ bên trong.

Nhất là đôi mắt của hắn ta, hắn nhìn qua bóng lưng nhỏ nhắn của Tang Tương lóe qua một tia âm tà, nhìn Kha Thiên Lạc đầy sát cơ, và đặc biệt là Ti Mệnh, thể như rằng muốn ngay lập tức giết chết Ti Mệnh vậy.

“Tốt, tốt lắm. Tiệp nhân kia dám làm ta mất mặt trước bao người, một kẻ xuất thân thấp hèn lại dám vênh váo, còn cả tên thư sinh nữa, ba kẻ các người ráng mà tận hưởng khoảng thời gian tốt đẹp đi.”

Thượng man Mạnh Hạ từ nãy đến giờ không dám lên tiếng, mãi khi ba người Kha Thiên Lạc bỏ đi lão ta mới hướng Liên Vân Quyết, ngữ điệu cẩn thận:

- Liên công tử, ba người bọn họ tuổi trẻ khí thịnh, sự ngông cuồng khó trách. Liên công tử chớ trách bọn chúng.

- Ha ha, không sao, không sao cả...

Đột nhiên Liên Vân Quyết cười lớn, giọng cười làm cho người khác cảm thấy lạnh sống lưng. Có lẽ Liên Vân Quyết đã nổi lên sát cơ rồi.

Dù là thượng man Mạnh Hạ cũng phải nuốt một ngụm nước bọt, tự trấn an bản thân, không dám nói tiếp thêm câu nào nữa.

“Xem ra khó có thể hòa giải được rồi. Thôi, tốt nhất ta không nên can dự vào nhiều, nếu không sẽ liên lụy đến cả bộ lạc.”

- Được rồi, không nói đến việc này nữa. Trời cũng tối rồi, chúng ta vào trong thôi.

- Liên công tử nói phải, lão phu sơ suất rồi, nhất định sẽ hướng Liên công tử bồi tội. Mời.

Thượng man Mạnh Hạ cười trừ, rồi đưa tay ra hiệu mời Liên Vân Quyết đi trước. Hắn cũng không muốn nói gì thêm, dù sao thì tâm trạng của hắn hiện giờ đang rất xấu. Ôm một bụng sát cơ đi vào cổng thành, còn trong đầu thì đang bắt đầu vạch ra kế hoạch lãnh khốc nào đó.

***** Quyển 1: Ti Mệnh ***** Ảnh Nguyệt sơn trang

Đêm trăng thanh gió mát, gió thổi vi vu qua một ngọn đồi trống vắng. Ánh trăng trên bầu trời trải một tấm thảm bạc xuống nhân thế, một đêm mờ lung và nhẹ nhàng bắt đầu buông xuống.

Trên ngọn đồi này có một gốc cây khá lớn, tán cây xanh tốt và xum xuê, thả xuống một chiếc bóng cây bao phủ một khu vực nhỏ. Tuy nhiên bởi đêm nay là đêm trăng tròn, thế nên bóng cây này cũng không quá tối tăm.

Ngồi dưới gốc cây có hai bóng người, nhìn kỹ thì chính là Ti Mệnh và Tang Tương.

Khi còn nhỏ, cả hai đã có thói quen cùng nhau ngồi dưới gốc cây để ngắm bầu trời đầy trăng sao. Một thói quen cho đến tận bây giờ không hề thay đổi.

Tuy nhiên vẫn có sự khác biệt. Đó chính là những lần ngắm trăng sao trước đây, cả hai ngồi ở gốc cây thông sau núi tại U Đô, còn bây giờ thì là

một ngọn hoang sơn nơi đất khách quê người, cảm giác thật sự rất khác biệt.

- Năm năm nay ta sống rất bình yên. Không giống như nàng và Thiên Lạc...

Ti Mệnh ngồi kể lại chuyến hành trình năm năm qua của mình, còn Tang Tương thì thủy chung ngồi một bên lắng im lắng nghe.

Ánh trăng huyền ảo xuyên qua những khe lá, chúng nghịch ngợm tung tăng trên gương mặt nàng. Tuy nhiên chúng không hề khiến Tang Tương trở nên kém sắc, ngược lại còn khiến nàng có gì đó trở nên ôn nhu và đầm thắm hơn.

Chẳng biết vô ý hay hữu ý, khi hấn đảo mắt nhìn qua nàng thì lập tức bắt gặp một gương mặt xinh đẹp tuyệt trần, một đôi mắt đầy nhu tình không pha lẫn bất kỳ một loại cảm xúc nào khác, bất giác khiến cho hấn phải dừng câu chuyện của mình lại, một tia xấu hổ kèm theo ửng hồng khẽ thoáng qua.

Hấn vội xoay mặt nhìn chỗ khác, nhưng với một dị sĩ có tu vi cao cường như Tang Tương, mọi cảm xúc trên gương mặt hấn làm sao qua mắt được nàng.

Chẳng những chẳng làm cho nàng hụt hấn mà ngược lại càng khiến nàng trở nên thích thú.

- Nhìn muội này.

Giọng nói nhẹ nhàng nghe tựa âm thanh tiếng suối chảy, nội tâm Ti Mệnh khẽ giật nảy, trống ngực đập thành thịch.

Tang Tương từ từ áp sát lại gần hấn, hương thơm tựa mùi hương của hoa cỏ từ cơ thể nàng xông vào mũi hấn khiến cho gương mặt hấn càng đỏ

ứng lên, trống ngực đập càng lúc càng mạnh, thiếu điều trái tim muốn xông ra khỏi lồng ngực vậy.

- Nhìn muội đi.

Giọng nói mê hoặc đậm chất kích thích một lần nữa phát ra từ cái miệng nhỏ.

Ti Mệnh chớp mắt vài cái, bởi vì khuất tầm mắt nên Tang Tương không thấy được hai tay của Ti Mệnh đã siết chặt lại, giống như sắp sửa đưa ra một quyết định của đời mình.

Không tiếp tục nghĩ ngợi bang quơ nữa, hắn quay qua để đối diện thì bỗng có một bờ môi mềm ngọt lịm đặt lên miệng hắn một cách bất ngờ và đột ngột, làm cho hắn đơ ra trong chốc lát.

Quả thực hắn chẳng nghĩ đến Tang Tương lại mạnh dạng táo bạo đến vậy, vốn đây phải là hành động của bậc trượng phu như hắn mới đúng.

Sau một hồi, bờ môi mềm ấy từ từ rời khỏi miệng hắn. Tuy vậy, cái loại tư vị diệu dàng ngon ngọt như đang tan chảy ấy vẫn đọng lại trong tâm trí, đúng thật không nở chút nào.

Tang Tương khuôn mặt hơi ửng hồng lên, nếu nói nàng không xấu hổ thì chính là nói dối, tuy vậy ánh mắt nàng không nhìn nơi khác mà vẫn dán chặt vào Ti Mệnh, ngón tay thon dài mềm mại đặt lên môi, vừa nở nụ cười để lộ ra chiếc răng khểnh tình quái, nói:

- Đây là hình phạt cho việc trở về mà không báo cho muội biết. Hi hi...

Một câu nói ngắn gọn mà chứa cả một bầu trời kích thích. Ti Mệnh chẳng thèm làm bộ nữa, lần đầu tiên hắn xuất hiện nét ranh ma.

- Đã vậy giờ đến lượt ta. Ban chiều dám húc ta một cái khiến ta suýt chút nữa biết bay, lúc đó không phạt, giờ bù lại...

- Dám phạt muội sao?

- Có gì không dám? Hắc hắc...

Đôi bàn tay gần hai mươi năm chỉ biết cầm sách, pha chế rượu bây giờ đã lật sang một chương mới. Không còn miệt mài hay nghệ thuật nữa, mà đó là một đôi tay ma mãnh và không kém phần nhanh nhẹn đầy ma thuật.

Từ từ tiến sát tới gần cơ thể mảnh mai kia, thoan thoát lấy xuống từng mảnh vải đang bọc lấy cơ thể đầy đặn này một cách điêu luyện. Chỉ trong cái chớp mắt, dưới ánh trăng huyền ảo, nửa trên cơ thể chỉ còn lại một chiếc áo yếm màu đỏ rực che đi khuôn ngực cao vút trắng trẻo.

Chuẩn bị ra một chiêu cuối cùng là có thể lấy xuống chiếc áo yếm này, nhưng ngay lập tức lại bị bàn tay ngọc ngà chặn lại. Tang Tương nở nụ cười ma mãnh không kém gì Ti Mệnh cả, một cái liếc nhìn đầy nhu tình nói:

- Đồ hư hỏng, xem muội phản kích lại đây!

Nói dứt lời, nàng áp sát lại gần, ngồi đè trên người hắn, đôi tay ranh ma chẳng kém gì Ti Mệnh, thậm chí hành động còn gọn gàng hơn, trong hai hơi thở đã lột hết đồ của hắn xuống.

- Không nghĩ đến chàng lại vạm vỡ tràn đầy sinh lực thế này, ẩn giấu cũng kỹ quá, nhưng muội thích.

P/s: 11h30 sẽ up chương tiếp theo

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 74: Thế Gian Thế Sự Khó Lường, Hạnh Phúc Hay Bi Thương, Sau Tất Cả Còn Lại Gì...

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 74: Thế gian thế sự khó lường, hạnh phúc hay bi thương, sau tất cả còn lại gì...

- Muội học đâu ra kiểu mỉa hoặc thế này nhỉ?

Ti Mệnh nheo mắt hỏi.

- Học ở đâu không quan trọng, quan trọng là chỉ mình chàng mới được nhìn thấy sự mỉa hoặc của muội.

- Ha ha, vậy ta đúng là gã hạnh phúc nhất thế gian này rồi. Cơ mà dù vậy cũng không thể để nàng cửa trên trước được.

Vừa nói, hắn vừa lấy tay ôm lấy bờ eo nhỏ nhắn, nhẹ vận sức khiến nàng ngã qua một bên, còn hắn lại chiếm vị trí bên trên, tư thế đối ngược lại. Hành động bất ngờ làm Tang Tương khẽ rên một tiếng yêu kiều, dù vậy nàng không hề tỏ ra khó chịu chút nào cả.

Còn hắn thì cũng không nhiều lời nữa, những mảnh vải che đi phần thân thể còn lại trên người Tang Tương toàn bộ bị hắn lấy ra hết rồi ném sang một bên.

Một bộ ngực cao vút căng tròn, chiếc bụng phẳng lì, chiếc rốn nhỏ xinh, một cơ thể trắng trẻo mềm mại hiện ra trong đôi mắt Ti Mệnh.

Gương mặt của hắn bắt đầu áp sát xuống, áp vào bộ ngực như vầu vật kia, hai bàn tay chẳng để không mà bắt đầu hành động tấn công, một tay trên một tay dưới, lần lượt khám phá tất cả điều huyền diệu trên cơ thể tuyệt trần này.

Một đêm nay, nàng chính là của hắn, trở thành nữ nhân của hắn. Trăng thanh gió mát, trên ngọn đồi hoang sơ vắng vẻ ấy, âm thanh rên rỉ đậm đà tình ý, hòa cùng với tiếng gió nhẹ thổi vi vu bay về nơi phương xa. Âm thanh nhu tình ấy trong thời khắc này như trở thành vĩnh hằng, ánh trăng bạc trên trời như thêm tô điểm cho khung cảnh tình lãng mạn ấy.

Tại một nơi khác, chính là nơi mà A Công và những tộc nhân U Đô bộ lạc đã chiến đấu anh dũng đang yên nghỉ, có một người cô đơn lặng lẽ ngồi uống rượu, ngắm trăng một mình.

Người này chẳng ai khác chính là Kha Thiên Lạc.

Người khác đối với ánh trăng đêm nay, chắc có lẽ cảm thấy rất đẹp, nhưng đối với bản thân hắn, ánh trăng ấy đang rất cô độc. Cô độc giống như bản thân của hắn vậy.

Cầm vò rượu lên nốc một hơi thật dài, vị rượu rất cay đắng, nhưng cũng chẳng thể đắng cay bằng cõi lòng này. Trong lòng hắn đang nghĩ về một người, rất muốn được cùng người đó cùng ngồi thưởng rượu ngắm trăng. Chỉ là, càng mong mỏi thì càng thêm đau lòng, bởi điều ấy là không thể.

Hắn nhớ lúc nhỏ phụ thân có kể cho hắn nghe về một thế giới ước nguyện, tại thế giới đó, ước nguyện sâu thẳm trong đáy lòng của bản thân sẽ trở thành hiện thực, cho dù có khó khăn đến đâu.

Trên đời này nếu thực sự có thể giới ước nguyện như những gì mà phụ thân hẳn kể, hẳn hy vọng tại thế giới ước nguyện ấy nó sẽ trở thành hiện thực. Nhưng trên đời này làm có cái thế giới ước nguyện ấy, đó chỉ là lời lừa dối của tiền nhân mà thôi. Thế giới đó làm gì có thực.

Rượu đã cạn sạch mà lòng thì càng đau thêm. Hẳn thở dài một tiếng, tiếng thở dài này cũng như ước nguyện trong lòng hẳn, cùng theo cơn gió vô tình lạnh lẽo biến mất vào cõi hư vô, nơi mà chẳng ai hay, chẳng ai biết đến.

- Uống một mình thì có gì vui, lại còn là thứ rượu rác rưởi nữa chứ.

Một giọng nói bông đùa từ trong không gian truyền đến. Kha Thiên Lạc gương mặt bất động, có lẽ như đã biết chủ nhân của giọng nói này là ai.

- Rượu này là loại cực phẩm tại thành Phong Tuyết này mà người dám nói là rác rưởi. Nếu không lôi ra được thứ rượu ngon hơn, đừng trách ta đánh gãy hết hàm răng trắng bóng đó của người.

- Hắc hắc, đảm bảo không để Kha huynh thất vọng.

Trong giọng nói ấy tràn đầy tự tin, dưới ánh màn bạc, một bóng người lạng lẽ hiện ra trước mặt Kha Thiên Lạc. Nếu bình thường là người ngoại tộc, dám đặt chân đến nơi này, cho dù có là thượng man Mạnh Hạ hẳn cũng dám đánh. Tuy nhiên, đêm nay lại khác.

Gã nam thanh niên kia trong tay cầm một túi da rất lớn ném qua phía Kha Thiên Lạc, vừa nói tiếp:

- Rượu này gọi là Dưỡng Linh tửu, chính là cực phẩm trong cực phẩm, cái gì mà cực phẩm tại thành Phong Tuyết chứ, toàn là rác cả.

Gã thanh niên kia dần dần hiện ra. Người này chẳng ai xa lạ, mà chính là người không lâu trước đó đã nói tin tức U Đô bộ lạc lại cho Tì Mệnh – Cổ Thái.

- Đường Linh tử?

Kha Thiên Lạc trong đầu chợt thoáng qua một hồi ký ức xa xưa, lập tức gỡ nắp túi da ra, một hương thơm nồng vừa ngửi đã muốn say từ trong bay ra, làm cho Kha Thiên Lạc trở nên lân lân.

- Người đã muốn say, quả nhiên là cực phẩm.

Kha Thiên Lạc bỗng cười lớn, tiếng cười vang vọng ra tứ phương, giọng cười vừa bi thương vừa pha lẫn ngạo ý:

- Người nói đúng, rượu ta uống trước nay đúng là rác rưởi. Đây mới chính là rượu cực phẩm.

Rồi hắn nhìn Cổ Thái cũng đang cầm một túi rượu lớn như hắn vậy, nói tiếp:

- Cổ Thái, trong lòng ta đang rất tồi tệ, muốn chìm trong men say đêm nay. Người uống cùng ta chứ?

- Có gì không dám. Lần đầu gặp, Cổ mỗ tửu lượng kém hơn Kha huynh, thời gian qua ta đã rèn rất nhiều, hôm nay lại muốn so tài một lần nữa. Mời!

- Hắc hắc, tốt lắm, hảo huynh đệ. Mời!

Đã rất lâu, rất lâu rồi Kha Thiên Lạc không cười một cách thống khoái như đêm nay. Trong lòng hắn tràn ngập bi thương và đau khổ, bởi đã bóng hình ấy đã in sâu trong lòng hắn. Cho dù thời gian có trôi qua bao lâu, năm

năm, mười năm, thậm chí là cả một đời này, có lẽ vĩnh viễn hẳn sẽ không bao giờ quên được.

Sự đau khổ hóa thành nụ cười thê lương mà không một ai có thể cùng bản thân chia sẻ, chỉ có thể tìm đến men rượu để vơi đi nỗi sầu này. Rượu này rất mạnh, chính là thứ giúp hẳn trong đêm u sầu này.

“Đêm nay... chỉ đêm nay thôi... ta sẽ là chính mình.”

Một nơi nào đó là âm thanh của sự hạnh phúc ngày tái ngộ, một nơi nào đó là sự cô đơn thê lương tịch mịch hòa tiếng cười vào gió thoảng mây bay.

Thế gian này thế sự khó lường, hôm nay cười ngày mai đau khổ; hôm nay đau khổ ngày mai sẽ là hạnh phúc; hoặc sau tất cả, đọng lại là một nỗi thống khổ bi ai.

***** Quyển 1: Ti Mệnh ***** Ảnh Nguyệt sơn trang

Trời đã sáng, một ngày mới lại bắt đầu trên lục địa khổng lồ này.

Trên các đường phố lớn dần dần đông người, các dị sĩ trao đổi luận bàn với nhau, người thì luyện tập để chuẩn bị tinh thần cho cuộc quyết chiến sắp tới.

Tại nơi cư ngụ hiện tại của U Đô bộ lạc, từ bên trong túp lều lớn nhất, Ti Mệnh và Tang Tương nắm tay nhau đi ra. Trông thần sắc của cả hai rất tốt, nhất là Tang Tương, so với trước đây trông nàng xinh đẹp hơn gấp bội, không hiểu sao so với trước đây còn cuốn hút hơn gấp mấy lần.

Với dung mạo của nàng, dù xuất hiện ở bất cứ đâu đều dễ dàng hấp dẫn sự chú ý của người khác. Trên khuôn mặt luôn có một nụ cười tươi, giữa nơi yên bình này trở thành một đóa hoa rực rỡ.

Bên ngoài, Kha Thiên Lạc và Cổ Thái đứng đợi sẵn. Sau khi say một trận đêm qua, nhìn tinh thần hãn vẫn còn hơi uể oải, chưa tỉnh táo hẳn. Không thể nói đến Dương Linh tửu mà Ti Mệnh ủ ra quá mạnh, với tửu lượng của hãn vậy mà cũng không chịu nổi.

Tuy nhiên, hãn không ngờ rằng Dương Linh tửu này đối với tu vi có dấu hiệu tăng lên, thiếu một chút nữa là đột phá Tẩy Cốt cảnh hậu kỳ. Cũng bởi vậy mà Cổ Thái một phen khốn khổ, bị Kha Thiên Lạc trấn lột mất mấy túi rượu, làm cho hãn tiếc đứt ruột không nói nên lời.

Sáng hôm nay nhận được tin tức từ Trưởng Lão hội, mà Kha Thiên Lạc ít nhiều đoán được mục đích của cuộc chiến này, hãn bèn muốn mang theo cả Ti Mệnh và Cổ Thái.

Khi trông thấy Tang Tương và Ti Mệnh nắm tay nhau bước tới, ánh mắt của hãn thoáng nhìn qua Tang Tương, một tia u buồn bỗng thoáng hiện lên. Nhưng bởi hãn che dấu rất tốt, thế nên không ai ở đây nhận ra cả.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 75: Sát Cơ

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 75: Sát cơ

Kha Thiên Lạc nhìn Tang Tương, giống như thời gian quay trở lại năm năm trước, không phải là một Huyết Ma Tử lãnh khốc vô tình, mà là một thiếu niên vô tư thích trêu chọc nàng. Bàn tay xoa xoa cằm, chân mày nhíu lại, tiểu ý nói:

- Nha đầu hôm nay sao trông tươi rói vậy, đêm qua hẳn là kích thích lắm nhỉ?

- Kích thích gì? Kích thích cái đầu người ấy.

Tang Tương giống như mèo bị giẫm phải đuôi, thân thể mảnh mai hơi run lên, gương mặt đỏ ửng đến tận mang tai, nhìn trừng trừng Kha Thiên Lạc, hung dữ quát.

- Á à... thái độ này... không lẽ nói trúng tim đen? Hắc hắc, hèn gì nhìn khác biệt một trời một vực so với ngày hôm qua...

- Người nói thêm nữa là lão nương đâm người võ mồm luôn đấy.

- Nha đầu thối, hung dữ vậy sớm muộn gì cũng bị Ti Mệnh bỏ xó cho coi.

Kha Thiên Lạc căn bản chẳng để tâm đến lời đe dọa, Tang Tương càng phản ứng thì hắn càng chọc ghẹo.

- Người... người... Ti Mệnh ca, hắn ức hiếp ta kìa.

Trong lúc cả hai cãi nhau thì Ti Mệnh đứng một bên cười khố, còn Cố Thái thì ngạc nhiên ra mặt.

Ti Mệnh thì đã quá quen với chuyện này rồi, từ nhỏ đến lớn, có khi nào Kha Thiên Lạc ngưng châm chọc Tang Tương đâu chứ? Nhiều lúc chọc cho nàng phải khóc mới chịu ngưng, sau đó hậu quả thì nhường lại cho Ti Mệnh.

Lần này cũng không ngoại lệ, vẫn là hắn đứng ra an ủi nàng.

- Nàng mặc kệ hắn đi.

- Nhưng hắn bảo muội bị huynh bỏ mặc!

- Yên tâm, dù trời có sụp xuống ta cũng không bao giờ bỏ mặc nàng. Hứa xịn đấy.

- Có thật không?

- Thật mà!

Khụ khụ

Không khí mùi mẫn của cả hai nhanh chóng bị tiếng ho khan phá vỡ. Kha Thiên Lạc trề mặt ra, bất mãn nói:

- Hai người các người thôi tình cảm mùi mẫn đi được không?

- Hứ... cho người biết mặt!

- Con nhỏ này.

- Cho ta xin đi được không. Ta nhớ còn việc phải làm mà!

Hai người này mà xáp vô cãi nhau thì có lẽ đến thiên thu vạn kiếp cũng không dứt. Ti Mệnh lắc đầu khổ não, bước ra đứng chính giữa, thở dài một tiếng rồi nói.

- Hừ, ai thềm cãi nhau với tên đầu gỗ đó chứ.

- Nể mặt Ti Mệnh, lão tử không thềm chấp.

Rốt cuộc cũng thành công phá vỡ cuộc chiến không hồi kết giữa Tang Tương và Kha Thiên Lạc. Thủy chung chỉ có riêng Cổ Thái đứng một bên quan sát, từ đầu đến cuối hẳn nhìn Kha Thiên Lạc một cách kinh ngạc. Có lẽ là do lần đầu nhìn thấy thái độ này của Kha Thiên Lạc nên mới có biểu cảm này.

Nói rồi, cả bốn người leo lên lưng ngựa đã chuẩn bị sẵn trước đó, một mạch đi đến Phong Tuyết thành, nơi hạ lạc của Trưởng Lão hội.

Trên đường đi, Ti Mệnh mới rõ nguyên nhân vì sao Cổ Thái lại xuất hiện tại đây. Ban đầu ý định của Cổ Thái là đến Thịnh Vũ môn để bái làm môn hạ. Nhưng bỗng nhiên bằng hữu của hắn gửi đến tin tức Thịnh Vũ môn đột ngột ngừng việc chiêu mộ đệ tử, làm cho nhiều người mất công một phen.

Mà theo lời Cổ Thái trước đây, Xích Dung bộ lạc cũng là kẻ thù của hắn. Không còn việc gì để làm, cũng nhân cơ hội tại cuộc chiến lần này luyện tập một phen, hắn liền quyết định theo chân Ti Mệnh trở về nơi này.

Đêm qua nghe suy đoán của Kha Thiên Lạc về mục đích mà bốn trung giai bộ lạc đột nhiên phát động, cảm thấy đây chính là một cơ hội ngàn năm có một, Cổ Thái liền hưng phấn hơn bao giờ hết.

Chẳng mấy chốc bốn người đã tiến vào Phong Tuyết thành. Bên ngoài thành đang có rất nhiều dị sĩ đang tụ tập lại thành một đội quân lớn, giống như đang chờ đợi mệnh lệnh nào đó.

Kha Thiên Lạc lướt nhìn qua, với thân phận cùng địa vị hiện tại, hẳn có thể tùy ý ra vào Phong Tuyết thành mà không một người nào dám đứng ra ngăn cản.

Nơi hạ lạc Trưởng Lão hội nằm ở phía tây Phong Tuyết thành, bên ngoài có rất nhiều dị sĩ bảo vệ, độ nghiêm mật có lẽ chỉ kém hơn điện thờ thần linh của Phong Tuyết bộ lạc mà thôi.

Nhìn thấy Kha Thiên Lạc đến, bọn họ liền cung kính hành lễ. Leo xuống lưng ngựa, bốn người đi vào bên trong.

Trưởng Lão hội nơi này là một tòa phủ đệ khá lớn, chính là nơi tập trung của các man công đứng đầu các tiểu bộ lạc. Tuy nhiên, chỉ có những man công tu vi bước vào Tẩy Cốt cảnh thì mới được cấp phép tiến vào Trưởng Lão hội, vậy nên số lượng thành viên trưởng lão hội không nhiều lắm, đại đa số đều là người của Phong Tuyết bộ lạc cả.

Đứng đầu Trưởng Lão hội dĩ nhiên chính là thượng man Mạnh Hạ. Tu vi và danh tiếng của ông ta cao nhất trong khu vực, có thể Kha Thiên Lạc tu vi không thua kém thượng man Mạnh Hạ, tuy nhiên bàn về danh vọng thì tuyệt đối không bằng được. Việc ông ta trở thành người đứng đầu Trưởng Lão hội không một người nào lên tiếng phản ứng.

Trên đường đi, Kha Thiên Lạc nói ra tất cả hiểu biết của mình về Trưởng Lão hội cho ba người Ti Mệnh khỏi bờ ngỡ.

Mục đích Trường Lão hội lập ra chính là để bàn về kế sách đối phó với cuộc chiến lần này để giảm thiểu số lượng tử vong xuống thấp nhất có thể. Có thể nói, Trường Lão hội chính là cơ quan đầu não của phía bên chiến tuyến Phong Tuyết.

Vừa vào bên trong thì bọn họ đụng phải Liên Vân Quyết đang đi cùng với thượng man Mạnh Hạ.

Đang cười cười nói nói, bỗng nhìn thấy Tang Tương đứng gần Ti Mệnh, nụ cười trên gương mặt của hắn biến mất, thay thế là một loại sát cơ âm tà. Nhưng dù sao Liên Vân Quyết thuộc loại người thông minh, sát cơ kia bị hắn nhanh chóng che giấu đi, phải là người cực kỳ nhạy bén với sát khí như Kha Thiên Lạc mới nhận ra được.

- Lại là tên giả tạo này. Sao đi đâu cũng đụng hắc hết nhỉ?

Tang Tương là người ăn ngay nói thẳng, nghĩ gì nói đó, ngoại trừ Ti Mệnh và phụ thân của nàng ra thì nàng chẳng nề nang bất kỳ một người nào cả.

Câu nói của nàng tuy không lớn, nhưng cũng vừa đủ để Liên Vân Quyết đứng đối diện nghe thấy.

Liên Vân Quyết gương mặt không tỏ thái độ gì, cười khổ nói:

- Trông ta đáng ghét như vậy sao? Dù gì chúng ta cũng gần gũi nhau hơn năm năm mà.

Liên Vân Quyết dĩ nhiên nhìn ra được tình cảm giữa Tang Tương và Ti Mệnh, nhưng hắn giả bộ như không thấy, ánh mắt tràn đầy tình cảm nhìn nàng, ngữ điệu ấm áp kèm theo u sầu nói.

- Cái gì? Ai mà thềm gần gũi loại người như ngươi chứ. Có phải đang cố tình chọc điên lão nương không?

Đôi mắt Tang Tương như muốn nhảy ra lửa, chán ghét nói lớn. Giống như sợ Ti Mệnh hiểu lầm ý tứ của hắn ta, nàng liền giải thích:

- Ti Mệnh ca, đừng nghe hắn nói bậy, muội và hắn...

- Ta tin tưởng muội, đừng suy nghĩ nhiều.

Ti Mệnh nhẹ nhàng vuốt mái tóc đen mượt, giọng nói ôn nhu trấn an tâm tình nàng lại. Cảm nhận được sự quan tâm ấm áp từ người đàn ông của mình, nàng cười rộ rỡ lại nở trên đôi môi.

Liên Vân Quyết trong lòng hừ lạnh, càng lúc càng tỏ ra chán ghét, thậm chí hận không thể giết chết Ti Mệnh ngay trước mặt Tang Tương.

Hắn là ai chứ? Là thiên tài số một số hai tại Mông Đan bộ lạc, địa vị tại bộ lạc vô cùng cao, ngay cả Mông Đan man công đối với hắn cũng rất xem trọng. Bất kỳ cô gái nào hắn để ý, không cần hắn mở miệng cũng tự động đến tận phòng trút xuống xiêm y.

Năm năm trước nhìn thấy Tang Tương, trong lòng Liên Vân Quyết tự nhiên xem nàng là nữ nhân của mình. Không nói đến Tang Tương dung mạo xuất trần, so với mấy nữ nhân trước đây tựa hồ tiên nữ với phàm nhân, đom đóm so với ánh trăng tròn; mà thiên phú lại vô cùng cao, không hề thua kém Liên Vân Quyết.

Đối tượng xuất chúng như vậy, Liên Vân Quyết khó mà bỏ qua. Tuy nhiên thái độ của Tang Tương với hắn rất lạnh nhạt, thậm chí không muốn nói tới là chán ghét. Nếu không phải tại bộ lạc, sư tôn của Tang Tương là một tồn tại cao cấp, chỉ sợ hắn đã lôi nàng lên giường mà hung hăng chà đạp rồi.

Nhìn thấy người con gái mà hắn xem là nữ nhân của mình cặp kè bên cạnh kẻ khác, mà còn là một kẻ chưa mở ra Thiên Khải nữa, nỗi căm ghét Ti Mệnh trong lòng Liên Vân Quyết ngày một lớn hơn.

“Tiện nhân, cứ tiếp tục cười đi. Sớm muộn gì cũng có ngày ta khiến người nằm dưới ta mà cầu xin.”

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 76: Vương Bảo Thiên

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 76: Vương Bảo Thiên

- Chúng ta đi thôi, đừng quan tâm đến tên mặt giả này nữa.

Tang Tương buồn bực nói, thúc giục những người khác rời đi. Nhưng bổng Liên Vân Quyết cười lạnh:

- Nàng muốn vào trong, ta không ngăn cản. Nhưng ta nhớ quy tắc của Trưởng Lão hội, những kẻ không có chức phận mà tùy tiện ra vào sẽ bị giết mà không cần phải thông báo. Đúng không Mạnh tiên bối?

Liên Vân Quyết nói xong rồi nhìn qua thượng man Mạnh Hạ, chậm rãi hỏi. Thượng man Mạnh Hạ trong lòng buồn bực. Đúng như Tang Tương nói, gã Liên Vân Quyết định đích thị là một tên giả tạo.

Đối với việc Kha Thiên Lạc dẫn theo Ti Mệnh và Cổ Thái đến đây, lão cũng không có ý kiến hay phản đối gì. Dù sao năm năm trước ai cũng biết Ti Mệnh cách xa gần ngàn mét phế đi Hoảng Khương, còn Cổ Thái thì thể hiện thực lực rất mạnh. Bây giờ Cổ Thái cũng đã đột phá Tẩy Cốt cảnh, được Kha Thiên Lạc bảo chứng, Trưởng Lão hội sẽ nhắm mắt làm ngơ.

Nhưng Liên Vân Quyết này lòng dạ nhỏ nhen, muốn đối phó với người khác thì thôi đi, đằng này lại còn kéo theo cả Trưởng Lão hội cùng vào. Ấn tượng đối với thượng man Mạnh Hạ ngày một xấu đi.

Tuy nhiên vẫn là sự cách biệt về địa vị, dù trong lòng khinh thường, nhưng lão không dám có hành động gì vô lễ.

- Quả thực Trưởng Lão hội đúng có quy tắc này, tuy nhiên...

- Đúng là được rồi. Ti Mệnh huynh, cả vị huynh đệ này nữa, đặc tội rồi, mời hai vị rời khỏi đây.

Bầu không khí ngay lập tức trở nên căng thẳng. Liên Vân Quyết nheo mắt cười thâm ý đầy thách thức.

Tang Tương tức giận ra mặt, định chuẩn bị hành động lỗ mãng thì bị Kha Thiên Lạc ngăn lại. Sát khí trong mắt hẩn nổi lên, quay trở lại với hình tượng lãnh khốc mà ai cũng phải kinh sợ - Huyết Ma Tử.

Sát khí của Kha Thiên Lạc rất nặng, vừa mới lộ ra đã khiến toàn bộ những người đang ngồi bên trong nghị sự đường bị kinh động, toàn bộ lập tức đi ra bên ngoài xem tình hình.

Trong số đó có cả Anh Nhu, nàng một thân thanh y tao nhã đứng bên cạnh man công Lạc Vân, ánh mắt không giấu được sự lo lắng.

Chỉ thấy Kha Thiên Lạc nhìn chăm chăm, sát khí lạnh lẽo giống như hàng vạn mũi kiếm đồng thời găm tới, làm cho tinh thần Liên Vân Quyết trong thoáng chốc chấn động. Giọng nói nhàn nhạt nói:

- Thượng man đại nhân, Kha muốn biết cái “tuy nhiên” kia là gì!

- Không cần. Trưởng Lão hội hiện tại cho ta cầm quyền, có ý tứ gì, Kha huynh có thể nói trực tiếp với ta.

Liên Vân Quyết tuy chấn động vì sát khí kinh người, tuy nhiên hấn rất nhanh ổn định tâm tình lại, một mực vẫn giữ thái độ ôn hòa trả lời.

- Nếu như ta kiên quyết mang hai người này vào đây thì sao?

- Kha huynh lên tiếng, ta dĩ nhiên sẽ nể mặt. Tuy nhiên, Trương Lão hội không phải chỗ muốn đến là đến. Vị huynh đệ lạ mặt này thì ta không nói, nhưng Ti Mệnh huynh thì...

- Thì thế nào?

Kha Thiên Lạc trầm giọng hỏi, căn bản không e ngại thân phận của Liên Vân Quyết.

- Nếu Ti Mệnh huynh có thể chứng minh được thực lực, ta có thể nể mặt Kha huynh mà nhắm mắt bỏ qua lần này.

Nói đến cùng, thực ra đây mới chính là mục đích mà Liên Vân Quyết gây khó dễ với mấy người bọn họ. Hấn dù làm cách nào cũng không nhìn ra được thực lực chân chính của Ti Mệnh. Theo những gì điều tra được thì năm năm trước đây, Ti Mệnh đã một lần xuất thủ phế đi một đệ tử Dẫn Huyết cảnh tầng thứ bảy.

Kẻ ấy dĩ nhiên chính là Hoảng Khương, năm ấy gã ta cũng là một nhân vật trẻ tuổi được chú ý. Có một điều khiến cho Liên Vân Quyết rất băn khoăn đó chính là trước thời điểm Ti Mệnh thể hiện thực lực, hấn chỉ là một kẻ vô cùng tầm thường, đến cả Thiên Khải cũng chưa mở ra được.

Ngay cả bây giờ, Liên Vân Quyết cũng không cảm giác được dao động khí huyết trên người Ti Mệnh, hoàn toàn trùng khớp với thông tin điều tra được. Tuy nhiên, làm cách nào mà một người bình thường lại có thể phế đi một đệ tử Dẫn Huyết cảnh tầng thứ bảy, mà khoảng cách lại xa đến ngàn mét nữa.

Lầm được điều này, ngay cả dị sĩ Tây Cốt cảnh cũng không thể làm được, họa chẳng chỉ có dị sĩ Khai Khiếu cảnh mới có thể thực hiện, dù vậy, khoảng cách ngàn mét phẩy một người vẫn là một điều khá khó khăn.

Nói đến điều này, trên đời này chỉ có ba người biết được vì sao Ti Mệnh lại có thể làm được. Ba người này lần lượt là A Công, thượng man Mạnh Hạ và chính bản thân Ti Mệnh.

Thượng man Mạnh Hạ biết lý do, tuy nhiên lão không nói cho Liên Vân Quyết biết. Dù sao việc tiết lộ Đạo Thần Điển chỉ dẫn đến rắc rối cho Phong Tuyết bộ lạc mà thôi. Thực sự mà nói thì lão ta cũng rất muốn biết được bí mật mà Ti Mệnh nhìn ra từ Đạo Thần Điển, tuy nhiên bây giờ không phải thời gian thích hợp.

Mục đích của Liên Vân Quyết chính là muốn hiểu rõ thực lực của Ti Mệnh để tính kế đối phó. Điều này cũng rất hợp ý thượng man Mạnh Hạ, lão muốn xem sau năm năm, Ti Mệnh đã mạnh thế nào.

- Không được, ta phản đối.

Đề nghị của Liên Vân Quyết, Tang Tương nghe thấy liền cương quyết phản đối. Nàng hiểu rõ, gã ta căn bản đang có ý định gì.

Liên Vân Quyết cười nhạt, lắc đầu nói:

- Đã vậy thì không còn cách nào khác, Ti Mệnh huynh phải chịu thiệt lần này rồi.

Bỗng Ti Mệnh nắm tay Tang Tương kéo gần lại, nhẹ nhàng nói:

- Nàng không tin ta sao?

- Muội tin, nhưng mà...

- Đừng lo, ta lợi hại hơn những gì mọi người nghĩ. Đứng một bên cổ vũ cho ta.

Nói xong, hắc đá lông nheo, gương mặt thể hiện sự tự tin. Tang Tương tuy vẫn lo lắng, nhưng nàng cũng hiểu tính cách của Ti Mệnh, cuối cùng đành phải gật đầu.

Ti Mệnh nhìn Liên Vân Quyết, nụ cười trên môi biến mất:

- Liên huynh, ta chấp nhận điều kiện mà huynh đưa ra.

- Ti Mệnh huynh quả nhiên thông khoái. Ta cũng không làm khó dễ, chỉ cần Ti Mệnh huynh đỡ được mười chiêu, Trương Lão hội tùy ý huynh ra vào.

- Được, mời Liên huynh xuất thủ.

- Đối thủ của Ti Mệnh huynh không phải ta, mà là vị bằng hữu này của ta, Vương Bảo Thiên.

Do quá chú ý đến Liên Vân Quyết nên ít người nhận ra Vương Bảo Thiên.

Wang Bao Thien vóc người hơi gầy, khuôn mặt xanh xao, khóe mắt hốc hác, trông giống như một người đang bị bệnh nặng. Hắc mặc một thân hắc bào, phối hợp với mục diện tạo cho người nhìn một cảm giác âm tà.

Mãi quan tâm Liên Vân Quyết, ngay cả Tang Tương cũng quên đi sự chú ý với Vương Bảo Thiên. Nghe Liên Vân Quyết nói thì nàng mới giật mình nhìn qua.

- Vương Bảo Thiên, hắc cũng đến đây?

Kha Thiên Lạc, Cổ Thái và Ti Mệnh chú ý đến biểu cảm kỳ lạ, phần nhiều là úy kỵ khi trông thấy Vương Bảo Thiên.

Quan sát Vương Bảo Thiên, người này bất quá chỉ là đệ tử Tây Cốt cảnh sơ kỳ, tuy khí tức quái dị, còn lại không có điểm nào khác thường. Nhưng nếu đã đi cùng với Liên Vân Quyết thì tuyệt không phải nhân vật bình thường. Hắc nhú mày lại, hỏi:

- Nha đầu thối, Vương Bảo Thiên này thực lực thế nào?

Tang Tương nhìn Ti Mệnh lo lắng, nói:

- Tại Mông Đan bộ lạc, thực lực của Vương Bảo Thiên này là một trong những người rất khó dò xét. Nghe sư tôn ta nói, hắc ta tu luyện một môn độc công rất tà ác và rất khó đối phó, ngay cả ta có Tiên Thiên Hỏa Thần Thể cũng không dám đi trêu chọc hắc ta. Đối với thực lực Vương Bảo Thiên ta chỉ có một nhận xét, đó là thâm sâu khó lường.

Thực lực của Tang Tương, Kha Thiên Lạc hiểu rõ. Nếu nàng đã nhận xét Vương Bảo Thiên thâm sâu khó lường, hắc là có lý do của nàng. Tuy nhiên, hắc nhớ lại thời điểm khi đón Ti Mệnh, lúc đó hắc nhìn thấy Ti Mệnh một cái phất tay nhẹ nhàn tiến đưa một sợi Dãn Huyết cảnh tăng thứ năm.

Nói về thực lực, Kha Thiên Lạc cũng có cảm giác rất mạnh, tuy nhiên cái thiếu của hắc có lẽ chính là hắc có kinh nghiệm thực chiến. Đối với một đệ tử mà nói, thực chiến là một điều rất quan trọng, bởi lẽ nếu biết những kỹ xảo, dù đối phương tu vi cao hơn một bậc, thậm chí hai bậc, ba bậc cũng có thể đối phó được.

Hắc nhìn qua Ti Mệnh, hỏi:

- Người nhắm đối phó được không?

Ti Mệnh trầm ngâm một hồi, rồi sau đó đáp:

- Cứ thử rồi biết. Tuy Liên Vân Quyết đang nhắm vào ta, nhưng chắc hẳn không dám làm bậy.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 77: Kiểm Trảm Ác Ma

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 77: Kiểm trảm ác ma

- Vậy cẩn thận. Có gì không ổn thì ta sẽ trợ giúp.

Ti Mệnh gật đầu, nhìn về đối thủ của mình là Vương Bảo Thiên, âm thầm sử dụng linh thức để dò xét đối phương. Ti Mệnh đã tiến hành trúc cơ cơ thể, loại bỏ đi tạp chất trong cơ thể, không những giúp cho tốc độ hấp thu thiên địa linh khí mà còn làm cho linh thức mạnh mẽ hơn.

Với lực lượng linh thức hiện tại, việc dò xét một dị sĩ Tẩy Cốt cảnh đối với hắn rất đơn giản mà lại không hề bị đối phương phát hiện.

Tang Tương đã nhận về Vương Bảo Thiên cho hắn nghe, tuy nhiên nàng lại không biết tu vi của hắn đang nằm ở mức nào. Tuy nhiên, dưới sự dò xét thì nhanh chóng Ti Mệnh phát hiện ra ngay, Vương Bảo Thiên có tu vi Tẩy Cốt cảnh trung kỳ.

Từ dao động khí huyết, dường như Vương Bảo Thiên chỉ mới đột phá đột phá Tẩy Cốt cảnh cách đây chưa lâu, cảnh giới vẫn chưa hoàn toàn củng cố vững chắc. Có lẽ nguyên nhân chính là do cuộc chiến lần này nên hắn mới không có thời gian hoàn toàn ổn định.

Nhìn thấy tu vi thực sự, trong lòng Ti Mệnh có chút nhẹ nhõm. Nếu đều phương bước vào hậu kỳ Tây Cốt cảnh thì rất khó mà chống lại. Tuy nhiên hẳn cũng không dám lơ là mất cảnh giác.

- Vương huynh, xin chỉ giáo.

Chỉ thấy Liên Vân Quyết thì thầm to nhỏ gì đó với Vương Bảo Thiên một hồi, gã ta gật đầu nhè nhẹ rồi chậm rãi bước ra, đứng đối diện với Ti Mệnh.

Những người xung quanh trong đại sảnh nhanh chóng tản ra xa, đứng cách Vương Bảo Thiên và Ti Mệnh hơn bốn mươi thước quan sát cuộc so tài này.

Không giống như Liên Vân Quyết, Vương Bảo Thiên tuy thực nằm trong những kẻ mạnh nhất tại Mông Đan bộ lạc, nhưng người này ít khi thể hiện, vậy nên những bên ngoài không rõ được thực lực mạnh yếu thế nào.

Tuy nhiên, đã có tư thân cận với Liên Vân Quyết tuyệt đối là nhân vật bất phàm.

Vương Bảo Thiên sắc mặt tái nhợt toát ra vẻ lạnh lùng, sự khinh thường ẩn sâu trong đôi mắt mà người khác khó nhận ra, chỉ nhàn nhạt nói hai chữ ngắn gọn:

- Lên đi.

Đối với sự khinh nhờn của đối phương, Ti Mệnh không tỏ ra tức giận, ngược lại hẳn nghĩ nếu có thể tận dụng được sự khinh nhờn này mà đánh ra một chiêu bất ngờ.

Dị sĩ trọng tu thân thể, rất ít khi sử dụng thiên địa linh khí. Dù là dị sĩ Tây Cốt cảnh cũng không nhận ra được xung quanh thân thể Ti Mệnh đang

có một luồng khí đang mạnh mẽ dao động, điều này cũng là do trình độ điều động thiên địa linh khí của hắn đang ở mức lư hỏa thuần thanh.

Linh khí dồn về cánh tay, trong không gian vô hình tạo thành một cánh tay mờ ảo, rồi sau đó đánh thẳng tới. Trông gương mặt Vương Bảo Thiên không lộ ra nửa điểm biến đổi nào.

Hắn hừ lạnh một tiếng, từ trong cơ thể một luồng khí màu đỏ hồng bay ra, trong chớp mắt hóa thành một quả cầu. Vương Bảo Thiên chưởng vào quả cầu, lập tức nó bay thẳng tới Tì Mệnh. Một tiếng nổ vang chấn động, từ trong đám khói bụi Tì Mệnh lùi về sau mấy bước.

Thực lực Vương Bảo Thiên đúng là không giống như vẻ bề ngoài. Tuy nhiên, nếu chỉ bằng chừng này thì đừng nói trong vòng mười chiêu có thể chống đỡ, Tì Mệnh chỉ cần mất năm chiêu là có thể đánh bại hắn ta ngay.

- Phong nhãn, khởi.

Một chiêu vừa nãy chỉ là dò xét, còn bây giờ mới chính thức ra tay. Linh khí thiên địa một lần nữa bị hắn khu động, thiên địa linh khí cứ như hòa làm một thể với Tì Mệnh, tùy ý để hắn biến đổi ra đủ loại hình thái.

Hai bàn tay múa thành hai vòng hình tròn dao động với tốc độ cực nhanh, sự sắc bén so với man khí không hề thua kém.

Trong lúc khói bụi vẫn còn chưa bị tiêu tán, Tì Mệnh ném hai đạo phong nhãn.

Vương Bảo Thiên hai đồng tử co rút, vội tế ra luồng khí màu hồng để tạo thành một tấm màn chắn phía trước.

- Hồng Mạc.

Phong nhận chạm vào tấm màn màu hồng, vốn theo suy nghĩ của Vương Bảo Thiên thì phong nhận sẽ bị phản lại mới đúng. Nhưng ngoài dự đoán của hắn là, phong nhận lại sắc bén đến nỗi khiến cho tấm màn màu hồng bị cắt đứt.

Cũng may tốc độ phản ứng của gã ta khá nhanh, trong khoảng khắc vội nhé sang một bên. Thế nhưng một vài sợi tóc của hắn vẫn bị phong nhận cắt đứt, một bên má bị phong nhận rạch một đường nhỏ.

Máu tươi từ vết cắt chảy ra, vốn dung mạo hắn đã trông rất quái dị, vết máu đỏ này càng làm cho hắn trở nên đáng sợ hơn.

Liên Vân Quyết đứng bên ngoài khuôn mặt biến đổi. Tuyệt chiêu Hồng Mạc của Vương Bảo Thiên ngay cả hắn muốn phá vỡ nó cũng không thể dễ dàng như cách mà Ti Mệnh như vậy được.

Tuy hơi ngạc nhiên, nhưng không hiểu sao khóe miệng Liên Vân Quyết lại nở nụ cười âm tà.

“Vương Bảo Thiên bị chọc giận rồi. Hắn mà nổi điên, ngay cả ta cũng phải toàn lực ứng phó.”

Chỉ thấy Vương Bảo Thiên lấy tay sờ lên mặt mình, cơn đau rát truyền từ vết thương khiến nội tâm hắn hơi nhói.

Nhìn vết máu đỏ tươi trên tay, Vương Bảo Thiên đột nhiên sát khí ngùn ngụt. Loại sát khí này có thể không bá đạo như sát khí của Kha Thiên Lạc, nhưng ẩn ẩn có gì đó âm sát.

- Giỏi lắm. Hắc hắc... Ti Mệnh sao, ta nhớ kỹ ngươi rồi.

Vương Bảo Thiên nở nụ cười, nụ cười kinh khủng đến nỗi mép miệng lên đến gần mang tai, gân đỏ trong mắt nổi lên chi chít, trông hắn bây giờ cực kỳ đáng sợ.

Luồng khí màu hồng xuất hiện ngày càng nhiều, từ luồng khí màu hồng tán ra những loại âm thanh quỷ dị, tựa hồ tiếng khóc than của quỷ lệ.

- Ma La Sát.

Vương Bảo Thiên cắn đầu lưỡi, phun ra một ngụm máu tươi dung nhập vào luồng khí huyết hồng. Chỉ thấy trong không gian, luồng khí huyết hồng dần dần hóa thành một đầu ác quỷ quái dị, trên đầu có hai cái sừng cong vuốt, đôi mắt rực cháy như hai ngọn đuốc, mồm há to để lộ mấy cái răng nanh nhọn hoắt.

Cái miệng của nó rất lớn, nếu há to ra cùng một lúc có thể nuốt được sáu bảy người.

Cái đầu ác quỷ nhìn chăm chăm Ti Mệnh, giống như đang nhìn một miếng mồi ngon, tiếng cười giòn tan lạnh lẽo vang lên, nó liền xông tới chỗ Ti Mệnh, luồng sát khí từ trong mắt bắn ra như muốn cố định không cho Ti Mệnh có cơ hội tránh né.

Tuy nhiên, bởi vì linh thức Ti Mệnh rất mạnh, hắn ngay lập tức sử dụng lực lượng linh thức để phong bế tâm thần, không để cho đầu ác quỷ kia huyền hoặc bản thân. Thế nên chiêu cố định này không hề ảnh hưởng gì đến hắn.

Ác quỷ không vì chuyện Ti Mệnh hóa giải được thuật định thân mà dừng lại, nó vẫn cứ lao đến, há thật to cái mồm để nuốt chửng lấy con mồi.

Ti Mệnh hừ lạnh một tiếng, hắn cũng thêm buồn tránh né gì đầu ác quỷ này, ngược lại, trong sự kinh ngạc của chúng nhân, hắn nhún chân bay thẳng lên đối diện trực tiếp với ác quỷ.

Hai tay hắn làm thành tư thế giống như trâu húc, tông thẳng vào vào mồm của ác quỷ.

- Hắc hắc, đồ ngu. Hồng Thái Ma Đầu, nuốt hắc đi.

Hành động của Ti Mệnh giống như đang chọc cười Vương Bảo Thiên, hắc khi này khuôn mặt tái xanh do sử dụng quá nhiều khí huyết để tạo ra đầu ác ma này, nhưng nhìn thấy Ti Mệnh lại không biết điều lại nhảy thẳng vào mồm ác quỷ làm cho hắc cười phá lên.

Ác quỷ nuốt trọn Ti Mệnh vào mồm, nhưng nó chưa kịp thưởng thức miếng mồi ngon mà nó vừa mới nuốt này thì đột nhiên gương mặt vặn vẹo, rồi bỗng hét thảm một tiếng. Chỉ thấy phía sau đầu của ác quỷ tự nhiên lại nhô lên, một giây sau thì bị xé rách ra, thủng một lỗ thật lớn.

Từ trong cái lỗ đó một bóng người bay ra đang trong tư thế trâu húc, đó chính là Ti Mệnh.

Do đầu ác quỷ này có liên hệ với Vương Bảo Thiên, thế nên khi đầu ác quỷ bị đâm thủng thì hắc liền bị phản phệ rất nặng. Chỉ thấy sắc mặt trắng bệch, phun ra một ngụm máu lớn rồi ngã xuống.

Ti Mệnh căn bản không thêm quan sát, bởi như đã quan sát lúc trước, hắc rất rõ đầu ác ma này có mối quan hệ tâm thần với Vương Bảo Thiên.

Sau khi đục thủng đầu ác ma một lỗ nhỏ, Ti Mệnh lại một lần nữa xông đến. Thiên địa nguyên khí bạo động kịch liệt, những người khác bây giờ mới nhận ra được điểm này.

Một thanh kiếm khổng lồ được tạo bởi thiên địa nguyên khí xuất hiện giữa không trung, tuy vẫn chưa biến hóa thành hình hoàn toàn, nhưng uy áp từ thanh kiếm nguyên khí này tản ra làm cho chúng nhân run sợ, ngay cả Liên Vân Quyết hay Kha Thiên Lạc cũng phải chấn kinh.

P/s: Chương tiếp theo sẽ up vào lúc 2h30

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 78: Vô Đề

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 78: Vô đề

Nhất là Liên Vân Quyết. Nếu như để Ti Mệnh hủy đi đầu ác ma, tu vi suy giảm thì tạm thời không bàn đến, điều đáng lo là có thể ảnh hưởng đến tính mạng của Vương Bảo Thiên.

Hắn hét lớn:

- Ti Mệnh huynh, thắng thua đã rõ, mau dừng tay.

Vừa nói, Liên Vân Quyết vừa xông tới chắn, đồng thời vận chuyển lực lượng khí huyết, tùy thời có thể ngăn cản thanh kiếm lại.

Chỉ có điều Ti Mệnh lại không hề có ý định dừng lại. Với loại người đạo đức giả như Liên Vân Quyết, sau chuyện này ngoài mặt thì cười cười nói nói, nhưng thế nào cũng lại suy nghĩ tìm cách tính kế hắn, thậm chí còn có thể liên lụy đến cả Kha Thiên Lạc và Tang Tương.

Nếu có thể nhân cơ hội này khiến Liên Vân Quyết bị thương, như vậy có thể giảm thiểu bớt nguy hiểm.

Có điều nói đi vẫn phải nói lại, suy nghĩ này của Ti Mệnh vẫn quá ngây thơ. Loại người lòng dạ nhỏ nhen một khi đã muốn tính kế người khác thì sẽ làm đến cùng. Muốn trừ bỏ thì phải giết chết loại người này. Cũng chính bởi vì vậy nên sau này mới xảy ra một biến cố đầy thương tâm, cũng đều là do kẻ có lòng dạ hẹp hòi.

Thanh kiếm khổng lồ trong tay Ti Mệnh không chút do dự mà trảm thẳng xuống đầu ác ma, gương mặt của nó đầy vẻ sợ hãi, miệng gào thét như đang cầu xin Ti Mệnh tha mạng.

Đúng lúc đó thì Liên Vân Quyết chặn ngay chính giữa, chỉ thấy sau lưng hắt xuất hiện bóng ảnh một con viên hầu khổng lồ.

Viên hầu này hình dạng rất chân thực. Liên Vân Quyết tay không bắt kiếm, bóng ảnh hầu viên sau cũng hành động tương tự, hai cánh tay khổng lồ như cái khối thiết trụ hướng thẳng lên trời, khi thanh kiếm vừa lao xuống thì bị nó bắt lấy.

Tuy nhiên uy áp từ thanh kiếm khí vẫn rất mạnh, làm cho thân thể cao hơn hai mét của cự viên chấn động, đầu gối của nó hơi khụy xuống một chút.

Mặt đất dưới chân Liên Vân Quyết bị lún xuống hơn năm tấc, vết nứt nẻ lan ra xung quanh, gió mạnh thổi lan tràn, dù đứng từ khoảng cách xa quan sát mà vẫn bị cỗ áp lực này đẩy lùi lại mấy bước.

Liên Vân Quyết trong làn khói bụi mạnh mẽ chống cự lại cự kiếm, bỗng hắt hét lớn, lực lượng khí huyết mạnh mẽ bộc phát. Lực lượng phản kháng quá mạnh, thanh cự kiếm lập tức bị phá tan, đồng thời hắt còn bồi thêm một quyền nữa.

Ti Mệnh thứ mà hắt đang thiếu nhất chính là kinh nghiệm thực chiến. Thế nên khi kiếm khí bị phá vỡ, Liên Vân Quyết lại tiếp tục xuất quyền với tốc độ như thiểm điện, Ti Mệnh căn bản không thể đề phòng được.

Cũng may ngay lúc đó, một bóng người mạnh mẽ xông qua cổ kinh phong đang lan tràn, chính là Kha Thiên Lạc. Bàn tay hắc nắm lại thành quyền, chẳng buồn thèm dùng đến lực lượng huyết mạch, chỉ sử dụng thuần túy lực lượng cơ bắp đối quyền với Liên Vân Quyết.

Không gian truyền đến âm thanh vỡ nát chấn động, trong thoáng chốc hình ảnh trở nên vụn vẹo.

Thật không hổ danh là hai cường giả đứng đầu trong thế hệ, chỉ mới so một quyền thôi mà làm cho không gian tán loạn thế này rồi. Nếu thực sự đánh nhau, chẳng biết nơi đây sẽ biến thành hình dạng như thế nào nữa.

Ti Mệnh, Kha Thiên Lạc và Liên Vân Quyết đồng thời lui về hai hướng khác nhau. Còn hư ảnh đầu ác ma kia thì sau khi được Liên Vân Quyết chặn lại, trong một khắc nó đã quay trở lại cơ thể Vương Bảo Thiên, không còn lo lắng nguy hiểm đến tính mạng nữa.

Ti Mệnh lần đầu chiến đấu kịch liệt nên khó tránh khỏi hao tổn nguyên khí, cần phải ngồi xuống để thổ nạp, ổn định lại nguyên khí trong cơ thể. Kha Thiên Lạc thì đứng một bên hộ pháp cho hắc, linh thức và sát khí đồng thời tán ra, không để cho bất cứ kẻ nào nhân cơ hội đánh lén. Tang Tương và Cổ Thái cũng đứng xung quanh để phòng ngừa biến cố.

Vừa bảo vệ Ti Mệnh, Kha Thiên Lạc vừa âm thầm nhìn Liên Vân Quyết.

Cũng hành động tương tự, Liên Vân Quyết trên gương mặt không còn giữ được nụ cười nữa, thay vào đó là gương mặt âm lãnh lạnh lùng. Hai tay hắc đặt sau lưng, không ai biết được rằng bàn tay phải của hắc đang hơi run rẩy.

Hắc sử dụng lực lượng khí huyết, mà Kha Thiên Lạc chỉ vận dụng lực lượng cơ bắp thuần túy mà vẫn có khả năng đẩy lùi hắc lại. Người ngoài

nhìn thấy cả hai ngang cơ, nhưng trên thực tế thì Liên Vân Quyết đã rơi vào thế hạ phong rồi.

Không ai nói gì, cũng chẳng ai hành động gì. Mãi một lúc sau, khi Tì Mệnh ổn định nguyên khí trong cơ thể thì đứng dậy, ôm quyền hướng Liên Vân Quyết nói:

- Liên huynh, đã nhường rồi. Tại hạ có tư cách ra vào Trường Lão hội rồi chứ?

Liên Vân Quyết hừ lạnh trong lòng, nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra thân thiện như thường, nụ cười ôn hòa lại xuất hiện trên môi, hắc hắc cười trả lời nhàn nhạt:

- Thực lực Tì Mệnh huynh phi thường mạnh mẽ, thật khiến ta mở rộng tầm mắt. Trường Lão hội tùy ý huynh ra vào.

Vừa nói, ánh mắt hắc hắc vừa nhìn qua Vương Bảo Thiên đang được người ta đỡ dậy, sắc mặt trắng bệch, xem ra nội thương rất nặng.

- Nếu đã không còn việc gì nữa thì ta đi trước để còn trị thương cho vị huynh đệ của ta. Về phần hội nghị, có lẽ phải dời lại vài ngày.

Liên Vân Quyết phúi phúi bụi đất dính trên người, sau đó ra hiệu cho thuộc hạ để đưa Vương Bảo Thiên tìm nơi trị thương.

Bỗng từ sau lưng giọng nói Tì Mệnh truyền đến, đồng thời trong không gian có âm thanh dao động, tựa hồ đang có vật bị ném tới.

- Đây là Thông Khí Hoàn, có lẽ sẽ giúp vết thương của Vương huynh phục hồi nhanh hơn.

Liên Vân Quyết giơ tay chụp lấy, đó là một lọ thuốc nhỏ, bên trong đựng Thông Khí Hoàn do Tì Mệnh đích thân luyện ra, đối với nội thương

có tác dụng rất hiệu quả.

- Đa tạ ý tốt của Ti Mệnh huynh.

Liên Vân Quyết ôm quyền, ngữ điệu ôn hòa đáp một câu rồi xoay lưng dẫn người đi.

Những người đứng quan sát sau một hồi thì cũng tản đi hết, đứng lại đó chỉ còn bốn người Ti Mệnh.

Tang Tương gương mặt hậm hực, bữu môi đánh đá nói:

- Đưa cho hãn ta Thông Khí Hoàn làm gì, huynh đúng là biết phung phí của trời.

- Ha ha, ta vốn theo y đạo mà, thấy người bị thương mà bỏ mặc thì không chịu được.

- Nhưng bọn hãn là kẻ xấu. Dù huynh có giúp chúng, chúng cũng chẳng mang ơn huynh đâu.

- Thầy thuốc không phân biệt tốt xấu giàu nghèo, khi bị thương thì đều là người bệnh cả.

- Hừ, huynh đúng là cái đồ cứng đầu, không nói chuyện với huynh nữa. Đáng ghét.

Bị Ti Mệnh lấy y đức ra thuyết giảng, càng nghe nàng chỉ càng thêm tức giận, chả thèm bỏ vào đầu nửa câu. Trong lòng thì ôm một bụng nộ hỏa.

Ti Mệnh thấy vậy thì chỉ biết lắc đầu cười.

Cổ Thái đi đến vỗ vai Ti Mệnh, nói:

- Tốt với kẻ thù chính là tàn nhẫn với bản thân. Huynh phải nhớ kỹ điều này.

Ti Mệnh cười nhạt, không nói tiếp. Do nghị sự bị hoãn lại, thế nên có ở lại đây cũng chẳng làm gì, bốn người liền quyết định tìm một chỗ nào đó để luận bàn. Thống nhất địa điểm rồi tất cả rời đi.

***** Quyển 1: Ti Mệnh ***** Ảnh Nguyệt sơn trang

Trời đã về đêm, so với những ngày đẹp trời khác thì hôm nay quả là khác thường, mây đen phủ kín tầng trời, ánh nguyệt quang bị che khuất đi phần nào, bằng mắt thường chỉ được lờ mờ.

Trong căn phòng, một thanh niên tuấn tú đứng cạnh cửa sổ, gió đêm se lạnh thổi thoảng qua làm mái tóc đen tuyền hơi lay động.

Hắn ngẩng đầu lên nhìn trời đêm, trên gương mặt luôn treo một nụ cười thần bí, ánh mắt sâu thẳm, tạo cho người ta một cảm giác sâu không lường được. Trên tay là một chiếc lọ gốm sứ nhỏ bị hắn liên tục xoay tròn. Cái lọ này chính là lọ chứa Thông Khí Hoàn mà ban sáng Ti Mệnh đã đưa cho hắn.

- Ti Mệnh, kẻ này thực lực không yếu, còn cả Kha Thiên Lạc lúc nào cũng túc trực bên cạnh, xem ra khó lòng mà tiếp cận bình thường được.

- Tuy nhiên... hắc hắc

Liên Vân Quyết nhìn bầu trời đêm, bỗng nụ cười ôn hòa hóa thành một nụ cười âm tà, khiến cho thần thái của hắn biến đổi hoàn toàn, như trở thành một kẻ khác.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 79: Truyền Thuyết Hắc Long

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 79: Truyền thuyết Hắc Long

Man tộc từ thời đại cổ xưa lưu truyền một truyền thuyết, không rõ truyền thuyết này bắt nguồn từ đâu và từ thời điểm nào.

Truyền thuyết nói rằng vào thời đại hỗn mang, thế giới vẫn chìm trong bóng tối của sự hỗn loạn, trong côi hủ vô xuất hiện một quả trứng khổng lồ. Quả trứng được nuôi dưỡng bởi nhị khí buổi sơ khai, sau hàng vạn năm, quả trứng nở ra một sinh vật, đó chính là sinh vật đầu tiên trên thế giới này.

Tên của nó là Huyền Hoàng.

Nhưng rất ít người biết được tên thật của sinh vật này, mà thường truyền tai nhau gọi sinh vật ấy là Hắc Long.

Hắc Long không rất ít khi xuất hiện, nó dùng phần lớn thời gian của mình để ngủ tại một nơi thần bí nào đó trong tinh không vô tận, ngủ một giấc thật dài, giống như một giấc ngủ vĩnh hằng.

Theo như truyền thuyết nói thì không một ai mong muốn Hắc Long tỉnh giấc cả. Bởi khoảng khắc Hắc Long tỉnh giấc chính là lúc mà thế giới

bị hủy diệt.

Đó là một truyền thuyết, truyền thuyết về Hắc Long, cũng là một truyền thuyết về sự hủy diệt.

***** Quyển 1: Ti Mệnh ***** Ảnh Nguyệt sơn trang

Liên Vân Quyết bỗng lấy từ trong tay áo ra một khối ngọc thạch nhỏ, sau đó trích một giọt máu nhỏ vào khối ngọc, chỉ thấy khối ngọc bất ngờ tỏa ra một ánh hào quang, bởi vì ánh đèn trong phòng khá mạnh nên nếu không tinh ý thì không nhận ra được.

Nhìn thần sắc Liên Vân Quyết cực kỳ tàn độc, thì thầm to nhỏ với khối ngọc thạch. Một phút sau, tấm ngọc thạch tự động vỡ nát, hóa thành tro bụi tiêu tán vào không trung.

Bỗng trên tầng trên, một tiếng gào thét bất ngờ vang lên, tiếng gào thét lộ ra vẻ phần nộ không cam tâm.

Liên Vân Quyết đối với việc bị tiếng la hét ầm ĩ kia phá vỡ đi tâm tình không hề nổi giận, ngược lại còn cảm thấy rất hứng thú nữa là đằng khác.

Hắn xoay người bước đến chỗ cầu thang để đi lên tầng trên. Chỗ bên dưới cầu thang có hai gã đại hán đứng canh giữ, khi thấy Liên Vân Quyết thì tay nắm lại đưa lên ngực, đầu thì cúi xuống một cách cung kính.

Liên Vân Quyết đối với hành động này không có chút cảm xúc nào, vẫn tiếp tục đi lên trên, nơi đang phát ra tiếng hét phần nộ.

- Khốn kiếp, lão tử không cam tâm. Lão tử sao có thể thua tên ti tiện đó được.

Giọng gào khàn khàn như mang đầy vẻ âm lệ, cay độc khiến cho hai kẻ đứng bên ngoài gác cửa cảm thấy sợ hãi, giống như đang bị uy hiếp đến

tính mạng, mặt mày xanh lét, mồ hôi lạnh túa ra trên trán.

Liên Vân Quyết bước lên thấy vẻ kinh sợ của hai tên này thì mỉm cười, vỗ vai trấn an:

- Đừng lo, các người không chết được đâu.

Hai gã đó nuốt vào một ngụm nước bọt, chỉ biết cúi đầu hành lễ, không đáp lại câu nào.

Liên Vân Quyết bước qua, đưa tay đẩy nhẹ cánh cửa rồi bước vào.

Bỗng nhiên phía trước có tiếng xé gió cùng với một vật màu đen đang bay đến, Liên Vân Quyết nhẹ nhàng dùng tay chụp lấy, vật màu đen này thì ra là một cái cốc sắt được trang trí trong phòng.

Xung quanh là một mớ hỗn độn, bàn ghế, đồ trang trí... bị đập phá, rơi vãi lung tung.

Đứng chính giữa căn phòng là một gã thanh niên gầy ốm, sắc mặt xanh xao như một kẻ đang bị bệnh. Dung mạo của hắn vốn đã rất quái dị, lại thêm phía bên má có một vết sẹo còn rất mới càng khiến cho hắn ta trở nên yêu dị hơn.

Hắn ta chính là Vương Bảo Thiên, bại tướng dưới tay Ti Mệnh.

Vương Bảo Thiên được y sư do Liên Vân Quyết dẫn theo, trong vòng nửa ngày thương thế ổn định hoàn toàn. Tu vi tuy có chút bị ảnh hưởng, nhưng chỉ cần bế quan vài ba tháng là sẽ phục hồi lại hoàn toàn.

Tuy nhiên, Vương Bảo Thiên vì thất bại trước một Ti Mệnh vô danh đến từ một tiểu bộ lạc đã bị hủy diệt. Mà hắn chính là một trong những người mạnh nhất thế hệ này trong Mông Đan bộ lạc, lòng kiêu ngạo làm cho hắn không thể chấp nhận được chuyện này.

Nếu như không thể giải quyết, nó sẽ trở thành một loại ma chướng lẫn quần trong đầu, khiến cho hấn sau này dù có cố gắng đến đâu cũng không thể nào tiến bộ. Vương Bảo Thiên cần phải được loại bỏ ma chướng.

Đầu óc Vương Bảo Thiên đang rơi vào hỗn loạn nên không nhận ra người mới đi vào chính là Liên Vân Quyết, vì vậy nên mới có chuyện hấn đá chiếc ly sắt tới.

- Liên huynh... xin lỗi, ta không cố ý.

- Không sao, ta hiểu mà.

Liên Vân Quyết cười cười, chậm rãi bước vào rồi ngồi xuống chiếc ghế may mắn còn nguyên vẹn.

Hấn ánh mắt sâu thẳm nhìn chăm chăm Vương Bảo Thiên, không hiểu sao ánh mắt này lại làm cho Vương Bảo Thiên trở nên căng thẳng.

Giọng nói Liên Vân Quyết cực kỳ ôn hòa, chậm rãi nói:

- Lần này khiến Vương huynh chịu thiệt thòi, lỗi là do ta quá khinh thường Ti Mệnh.

- Cũng không phải do Liên huynh tính sai, mà căn bản là thực sự không thể nào ngờ được hấn lại có khả năng đánh bại ta.

Bởi vì bị ánh mắt sâu thẳm kia làm cho căng thẳng, thế nên trong giây lát tâm tính của Vương Bảo Thiên dần dần ổn định lại.

- Ban đầu ý định chỉ là thử dò xét thực lực của hấn, đúng thật là không ngờ... Nhưng không sao, ta đã có kế hoạch để giúp Vương huynh trả thù.

Khóe miệng Liên Vân Quyết nở nụ cười thần bí, nói tiếp:

- Vương huynh, huynh có muốn tham gia vào kế hoạch này chứ?

Vương Bảo Thiên siết chặt hai tay, trên gương mặt lộ ra vẻ thù hằn đáng sợ, găng giọng từ chữ một, căn bản không buồn suy nghĩ nửa giây:

- Ta đồng ý nghe theo mọi sắp xếp của Liên huynh. Chỉ cần giết được Ti Mệnh, giải được ma chướng, dù nguy hiểm cỡ nào ta cũng không từ chối.

- Vương huynh yên tâm, ta sẽ không để huynh gặp nguy hiểm đến tính mạng đâu.

- Liên huynh, kế hoạch của huynh thế nào, có thể cho ta biết được chứ?

- Hiện tại vẫn chưa thể bắt đầu kế hoạch, tuy nhiên nếu huynh muốn biết thì ta sẽ nói ra toàn bộ.

Trong đêm tối, Liên Vân Quyết bắt đầu nói ra toàn bộ kế hoạch mà hắn vừa mới nghĩ ra, chẳng biết hắn có hoàn toàn muốn giúp đỡ Vương Bảo Thiên giết Ti Mệnh để trừ đi ma chướng hay còn một âm mưu nào khác, có lẽ chỉ có trong lòng hắn biết.

***** Quyển 1: Ti Mệnh ***** Ảnh Nguyệt sơn trang

Cũng trong buổi đêm xấu trời ấy, tại nơi cư ngụ hiện tại của U Đô bộ lạc, ánh lửa trại được đốt lên sáng rực cả trung tâm của bộ lạc.

Tiếng cười vui van lên rôm rả, tiếng cười nói của mấy đứa nhỏ. Có một vài đứa tinh quái len lén trộm đi một vài thứ trái cây rồi tìm một chỗ để ngấu nghiến ngon miệng. Trưởng bối nhìn thấy nhưng bởi hôm nay là ngày hội nên cũng chẳng ai trách cứ gì chúng.

Kha Thiên Lạc ngồi ở vị trí tộc trưởng, bên cạnh hắn là Tang đại phu, hai người vừa uống rượu vừa thì thầm to nhỏ, thỉnh thoảng lại cười rộ lên, có lẽ như đang bàn kế hoạch tương lai để phát triển bộ lạc.

Còn Tang Tương thì cùng với những thiếu nữ khác trong bộ lạc nhảy múa xung quanh ngọn lửa hồng. Đã năm năm rồi chưa trải nghiệm lại niềm vui này, nhìn nụ cười tươi như trăm hoa khoe sắc, Ti Mệnh ngồi ngoài quan sát mà nội tâm mê mẩn không thôi.

Cổ Thái thì ngồi cùng với Ti Mệnh. Hẳn không phải là người của U Đô bộ lạc, nhưng lại là bằng hữu của Ti Mệnh và Kha Thiên Lạc nên liền mời hẳn vào chung vui.

Cũng nhờ vậy Ti Mệnh mới biết thì ra bộ lạc của Cổ Thái cũng đã bị hủy diệt, hẳn cùng với mấy người Nạp Đa buộc phải rời khỏi quê hương để tìm một đường sinh cơ.

Mà Cổ Thái đối với lễ hội hòa hợp rất nhanh, có lẽ trước đây bộ lạc của hắn cũng tổ chức những buổi lễ tương tự thế này. Vừa ngắm nhìn thường thức, vừa bồi hồi nhớ lại ngày tháng xa xăm.

Đột nhiên, ở bên cạnh, Ti Mệnh hỏi một câu:

- Cổ Thái, mong ước của huynh là gì?

Cổ Thái hơi ngần ra đôi chút với câu hỏi bất ngờ của Ti Mệnh, nhưng giống như bị gãi trúng chỗ ngứa, Cổ Thái nhìn lên bầu trời đêm mờ mịt, cười nói:

- Ước mơ của ta? Đó chính là trở thành người mạnh nhất trên Thần Hoang này, khiến ai ai cũng biết đến danh tiếng của ta. Người mạnh nhất, vừa là người nắm trong tay giấy nợ của cả thiên hạ. Ha ha ha... Ti Mệnh huynh không được cười ta đấy nhé.

Ti Mệnh vẫn giữ nụ cười nhạt trên mặt, nhưng trong đầu thì chợt nhớ về giấc mơ ngày đó của mình. Trong giấc mơ, Cổ Thái trong trạng thái hắc hóa ngấm đứng trên cửu thiên ngắm nhìn Thần Hoang đã hóa thành một

đồng tro tàn chết chóc, chỉ còn lại mỗi một một mình Ti Mệnh ôm thi thể Tang Tương gào thét bi thương.

P/s: hôm nay mình gặp chút vấn đề sức khỏe nên chỉ có thể đăng được một chương. Các bạn thông cảm nhé. Cảm ơn.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 80: Cổ Thái Trúc Cơ

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 80: Cổ Thái trúc cơ

Nếu đơn giản chỉ là một giấc mơ bình thường thì hắn sẽ không lo nghĩ nhiều, nhưng viễn cảnh đó lại quá chân thực.

Ti Mệnh hô hấp một hơi sâu, sau đó đứng dậy, vừa nói:

- Ta có chuyện muốn nói riêng với huynh, đi theo ta.

Nói xong, Ti Mệnh xoay người lại, trong lúc không ai hay lặng lẽ rời khỏi buổi lễ. Cổ Thái trông biểu hiện kỳ lạ thì cảm thấy kỳ lạ, trong lòng nổi lên mấy ý nghĩ, nhưng không ngồi yên một chỗ mà cũng lặng lẽ đi theo.

Khá xa bộ lạc, từ nơi này có thể trông thấy ngọn đồi chôn cất các dũng sĩ U Đô bộ lạc. Ti Mệnh lặng im đứng trầm ngâm nhìn trời, từ đằng sau truyền đến tiếng bước chân chậm chậm, chính là Cổ Thái.

Hắn gãi gãi đầu, miệng treo nụ cười nghi hoặc:

- Sao tự dưng huynh kỳ lạ thế? Có chuyện gì không ổn à?

Ti Mệnh chuyển người lại, gió bắc buổi đêm se lạnh thổi vù qua, Cổ Thái nhìn thấy được sâu trong đôi mắt đen kia ẩn sâu một nỗi lo lắng khó nói thành lời.

- Cổ Thái, ta muốn nhờ huynh một điều.

- Nhờ ta? Ta không dám chắc là mình có thể làm được đâu.

- Chuyện này huynh có thể suy nghĩ, ta sẽ không ép.

Cổ Thái lấy tay xoa xoa cằm, mắt nhìn lệch về một hướng, trầm tư suy nghĩ. Mãi một lúc sau mới thở dài một tiếng:

- Huynh nói ta nghe thử xem, nếu nằm trong khả năng thì ta sẽ đáp ứng.

- Việc này kỳ thực nói khó không khó, nói dễ cũng không dễ. Cổ Thái, huynh nói với ta rằng khát vọng của huynh là trở thành đệ nhất cường giả Thần Hoang. Nếu thực sự có ngày nay, ta hy vọng huynh có thể giúp ta bảo vệ Tang Tương.

Ti Mệnh gương mặt trịnh trọng, không chút giấu diếm nói.

Cổ Thái khẽ giật mình, sau đó thì bỗng cười phá lên, bước tới gần vỗ vai Ti Mệnh, ngữ điệu ấm áp:

- Ha ha, nàng đã có huynh bảo vệ, ta làm sao có cơ hội bảo vệ nàng được chứ!

Trái ngược với giọng cười đùa là một gương mặt trầm tư đang nhìn mình, bất giác làm cho cổ họng Cổ Thái nghẹn lại, gãi gãi đầu rồi thở dài một tiếng:

- Thôi được, nếu như thật sự có ngày đó, ta sẽ làm hết sức mình.

- Đa tạ. Ta sẽ không để huynh làm việc không công đâu.

Thấy Cổ Thái đáp ứng, Ti Mệnh nở nụ cười nhẹ nhõm. Hắn không biết được tương lai mai sau ra sao, có thực sự rằng Cổ Thái sẽ hủy diệt cả khung trời này hay không, hắn không quan tâm, hắn chỉ biết bây giờ tạo được nhân quả với đối phương, khiến cho đối phương đáp ứng là được rồi.

- Ấy, không cần đâu. Huynh trước đây âm thầm bảo vệ mấy người Nạp Đa, cho họ một cuộc sống yên ổn, lại còn để lại quyển sách nghiên cứu trận đạo tâm huyết của huynh nữa, đối với ta nhiều đó là đủ rồi.

Cổ Thái vội xua tay. Hắn tuy tự thừa nhận mình là một kẻ tham lam, nhưng tham lam với những người mà hắn không quen biết mà thôi.

Ti Mệnh lắc đầu, cười nhạt:

- Chuyện nào ra chuyện đó. Mấy người Nạp Đa năm đó chăm sóc ta, những chuyện đó đều nên làm cả.

Cổ Thái cũng cười cười, tiếp xúc dần dần rồi cũng biết, tính cách cứng đầu này giống y hệt với Kha Thiên Lạc.

- Tùy ý huynh vậy.

- Huynh ngồi xuống đi.

Cổ Thái ngồi xếp bằng xuống, hai tay đan lại đặt trên đùi, hô hấp chậm đều, điều chỉnh tinh thần ở trạng thái tốt nhất theo lời của Ti Mệnh.

Ti Mệnh thì ngồi xếp bằng ở sau lưng, hai tay đặt áp vào lưng Cổ Thái, hắn nhắm mắt lại, âm thầm vận chuyển nguyên khí trong cơ thể chậm rãi tiến hành xâm nhập vào cơ thể Cổ Thái. Nguyên khí này là do hắn tu luyện vào tích lũy trong khắp kinh mạch, hắn không biết dùng cách này có

hiệu quả với người Man tộc hay không, nếu hiệu quả thì tốt, còn không thì hẳn sẽ tìm một biện pháp khác để báo đáp nhân quả.

Không hiểu sao tự nhiên gần đây trong lòng hẳn luôn có một loại dự cảm không ổn, thậm chí uy hiếp đến tính mạng, hẳn cũng chẳng biết có phải do bản thân suy nghĩ quá nhiều hay không, nhưng cảnh giác chưa bao giờ là thừa thãi.

Bởi vậy hẳn mới nhân lúc này cậy nhờ Cổ Thái, nếu bản thân mình có xảy ra chuyện gì thì vẫn còn đó Cổ Thái và Kha Thiên Lạc có thể giúp đỡ Tang Tương.

Nguyên khí chậm rãi di chuyển vào cơ thể, Cổ Thái cảm giác được có một luồng năng lượng ấm áp kỳ lạ đang chạy khắp cơ thể. Nó không khiến cho hẳn cảm thấy khó chịu gì, ngược lại còn rất thoải mái.

Cảm giác cứ như được mấy cô gái nhẹ nhàng đấm bóp vậy. Nhưng kỳ lạ ở chỗ, năng lượng này khiến cho cơ thể hẳn càng lúc càng cảm thấy nhẹ nhõm. Nếu trước đây khi tu luyện, Cổ Thái luôn cảm thấy cơ thể mình như bị một thứ gì đó cản trở, tốc độ tu luyện rất chậm chạp.

Còn bây giờ, khi được cỗ năng lượng ấm áp kia thanh lọc thì cảm giác nặng nhọc này không còn nữa. Cổ Thái dám chắc, nếu bây giờ mà chuyên tâm tu hành, tốc độ tu luyện có lẽ sẽ tăng gấp ba lần.

Đến nửa tiếng đồng hồ sau, Ti Mệnh mới thu tay lại, thở ra một ngụm trọc khí. Sắc mặt hẳn lúc này nhợt nhạt, mồ hôi túa ra ướt cả y phục.

Mở mắt nhìn Cổ Thái, khắp cơ thể của hẳn ta bị bao bọc bởi một lớp tạp chất màu đen tỏa ra mùi hôi thối nồng nặc, vừa ngửi thấy là muốn ói.

Tạp chất này giống y hệt như lúc Ti Mệnh tiến hành trúc cơ, tuy nhiên khi ấy tạp chất của hẳn không nhiều bằng Cổ Thái, mùi hôi thối tự nhiên cũng ít hơn nhiều.

Cổ Thái không hề biết mọi việc xung quanh, không biết mình đang cực kỳ hồi thối không ai dám đến gần, đầu óc hấn đang trong một cảm giác kỳ lạ, đặt tâm trí trong cảm giác kỳ lạ đó mà mình ngộ.

- Xem ra phương pháp này hỗ trợ rất tốt với người Man tộc. Phòng theo suy nghĩ của mình, sau khi tỉnh lại, Cổ Thái nhất định sẽ bước vào trung kỳ Tây Cốt cảnh.

- Người đánh giá hấn hơi thấp đấy.

Ti Mệnh một bên thổ nạp, vừa nhìn Cổ Thái đang chìm trong trạng thái mình ngộ mà phỏng đoán. Đột nhiên từ đằng sau truyền đến một giọng nói lãnh đạm.

Hấn giật mình quay lại thì thấy có một bóng người đang đứng cách mình không xa, chính là Kha Thiên Lạc không biết từ lúc nào đã xuất hiện. Kha Thiên Lạc cũng dùng ánh mắt dò xét với Cổ Thái, nói ra nhận định của mình.

- Thì ra là người, làm ta giật cả mình.

Vốn so về linh thức, Ti Mệnh tự tin không một người nào có thể vượt qua được mình, ngay cả Kha Thiên Lạc cũng vậy. Tuy vừa rồi hấn trợ giúp Cổ Thái trúc cơ, hấn vẫn không quên tản ra linh thức để phòng ngừa chuyện vạn nhất xảy ra, ấy vậy mà Kha Thiên Lạc xuất hiện lúc nào mà lại chẳng hay. Xem như vừa bị dội một gáo nước lạnh vào mặt, chỉ biết cười trừ một tiếng.

- Không thấy hai người các người nên ta tò mò đi kiểm, cũng vừa mới thấy hai người ở đây thôi.

Vừa nói, Kha Thiên Lạc vừa ném qua một lọ nhỏ:

- Dùng đi, có lẽ sẽ hữu ích với người.

Ti Mệnh gật đầu, nhưng không trực tiếp dùng mà cất vào người. Kha Thiên Lạc nhìn thấy nhưng cũng chẳng nói gì, lại nhìn Cổ Thái, nói tiếp:

- Ti Mệnh, người làm cách nào mà giúp tăng tư chất của Cổ Thái vậy? Ta nhớ ngày xưa A Công nói rằng tư chất là thứ không thể thay đổi được mà.

- Không phải là không thể, mà những phương pháp đó cực kỳ nguy hiểm, không ai dám nguyện thử cả.

Ti Mệnh miệng cười cười, rồi phân tích tiếp:

- Theo kiến thức y đạo thì người man tộc khi ra đời thân thể ở trạng thái không linh, tức là không có một chút tạp chất nào. Nhưng qua thời gian tiếp xúc với thức ăn, nước uống, thậm chí là cả hít thở không khí thì cơ thể dần dần tích tụ tạp chất. Tạp chất này có ở mọi góc ngách bên trong cơ thể.

- Tạp chất? Không lẽ nó là thứ cản trở người Man tộc tu luyện?

- Phải. Tuy nhiên tạp chất mỗi người mỗi khác, dẫn đến tư chất cũng sẽ khác nhau. Có một số người trời sinh tư chất cực cao, cả khả năng hạn chế việc tích tụ tạp chất, nhờ vậy mà tốc độ của bọn họ nhanh hơn người khác. Người chính là một ví dụ.

Kha Thiên Lạc khoanh tay nghe, vừa nghiền ngẫm tiêu hóa những phân tích kia.

- Thiên địa tạo hóa rất kỳ diệu đã sản sinh ra một số kỳ trân dị bảo có tác dụng bài trừ tạp chất, làm cho tư chất của Man tộc được cải biến. Tuy nhiên, cách sử dụng thế nào cho hợp lý thì có rất ít người biết, chính bởi không biết sử dụng nên tác dụng của nó bị giảm bớt, việc cải biến tư chất dù có diễn ra nhưng lại quá nhỏ bé không đáng kể.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 81: Man Văn Tiến Hóa

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 81: Man văn tiến hóa

- Làm sao người biết được chuyện này?

- Ta vốn là một y sư, đoán được chuyện này không có gì khó khăn cả. Ta nghĩ việc khai thác hoàn toàn tác dụng của kỳ trân dị thảo này những bộ lạc nhỏ không có tư cách để biết. Người nắm giữ nó chắc chắn chính là các đại đế quốc khổng lồ. Chỉ có như vậy thì các đại đế quốc mới có khả năng cung ứng tài nguyên tu luyện, đảm bảo tốc độ trưởng thành của các thiên tài được.

- Người còn chưa nói cách của người là gì.

- Phương pháp của ta chính là dùng thiên địa nguyên khí để bài trừ đi tạp chất lẫn trong cơ thể người Man tộc. Kỳ trân dị thảo kia có được khả năng cải biến tư chất người man tộc cũng chính là nhờ vào thiên địa linh khí. Khác biệt giữa ta với các đại đế quốc là bọn họ dùng gián tiếp, còn ta chính là trực tiếp. Có điều, phương pháp này quả thực hao tổn rất nhiều tinh thần và thể chất.

Ti Mệnh cười khở một tiếng. Hắn bây giờ thực sự rất mệt mỏi, chỉ muốn nằm xuống ngủ một giấc thật ngon. Nhưng bởi vì hắn muốn trực tiếp

sự biến đổi trên người của Cổ Thái, muốn tận mắt xem tư chất của hãn rốt cuộc tiến bộ đến đâu. Còn một điều nữa, hãn cảm giác trong cơ thể của Cổ Thái tồn tại một cái gì đó, nó tồn tại giống trạng thái của linh hồn.

- Người tự nghĩ ra sao?

- Có thể nói là như vậy. Phương pháp này, có lẽ chỉ có một mình ta làm được. Bởi vì cách ta tu hành khác biệt với người Man tộc chính thống. Điều này người hiểu rõ mà, phải không?

Ti Mệnh gần như nói ra toàn bộ sự thật, thứ duy nhất hãn không nói ra chính là bí mật của Đạo Thần Điện mà thôi.

Kha Thiên Lạc cũng có cảm giác Ti Mệnh còn điều gì đó không nói ra, tuy nhiên mỗi người đều có một bí mật của riêng họ, ngay cả hãn cũng như vậy, làm sao đi nói được người khác.

- Đợi sau khi ta phục hồi, ta sẽ giúp người chuyện này.

Ti Mệnh gương mặt hiền hòa, mỉm cười.

- Nghỉ ngơi cho tốt đi, chuyện này hãn để sau hãy tính.

Kha Thiên Lạc từ chối cho ý kiến, rồi cả hai im lặng quan sát diễn biến xảy ra trên người Cổ Thái.

Thời gian cứ chậm rãi trôi qua, trong bộ lạc tiếng cười đùa đã vơi bớt, những đứa trẻ được đưa về nhà để nghỉ ngơi, người lớn thì tranh thủ dọn dẹp bớt đi phần nào. Về khuya, bộ lạc dần trở nên im lặng, chìm sâu vào trong bóng đêm tịch mịch.

Gió bắc mang theo hàn khí lạnh lẽo lan tỏa vào không gian. Trong bóng tối, có những bóng người đang di chuyển lặng lẽ, có người tuần tra, trấn thủ thành các...

Tại nơi đây, Cổ Thái yên tĩnh ngồi tu luyện dưới sự quan sát của Ti Mệnh và Kha Thiên Lạc. Ba canh giờ sau, đột nhiên từ trên người Cổ Thái xuất hiện một dị biến, một cỗ dao động khí huyết mạnh mẽ khuếch tán ra.

Kha Thiên Lạc lập tức xuất hiện ngay bên cạnh Ti Mệnh, dùng lực lượng khí huyết tạo thành một tầng cương tráo bảo hộ, không để cho áp lực cuồng phong ảnh hưởng đến hắn.

Chỉ thấy khí huyết dao động trên người Cổ Thái mỗi lúc càng mạnh, một tiếng kêu vang từ trong cơ thể Cổ Thái ngân ra, hắn đã đột phá Tẩy Cốt cảnh trung kỳ. Nhưng chưa dừng lại tại đó, dao động khí huyết ngày một càng mạnh.

Ở đằng sau lưng Cổ Thái từ từ xuất hiện một cái bóng ảo ảnh. Nó hình dạng một con Hoàng Xà dài chừng bốn thước quấn xung quanh thân thể Cổ Thái.

Con Hoàng Xà này chính là hình dạng man văn biến ra. Hoàng Xà cũng giống như Cổ Thái, im lặng và tu luyện. Chỉ thấy cơ thể Hoàng Xà càng lúc càng dao động kịch liệt, thể hình của nó cứ sau hai khắc là lại lớn hơn một vòng.

Trên đầu của nó xuất hiện một cái sừng nhỏ mọc ra ở giữa trán, khiến cho bộ dạng của Hoàng Xà không còn hung dữ như trước, trái lại xuất hiện một cỗ phong thái uy dũng bất phàm.

- Đây là...

- Man văn tiến hóa.

Kha Thiên Lạc chậm rãi nói. Man văn tiến hóa là một chuyện cực kỳ hiếm khi xảy ra, trừ khi có được một vận khí cực kỳ kinh người.

Tiến hóa man văn, so với trạng thái biến đổi man văn sự nguy hiểm gặp phải tuy nói rằng thấp hơn, thế nhưng lại cực kỳ khó diễn ra.

Mỗi người man tộc khi sinh ra, trong cốt tủy được thừa hưởng một loại huyết mạch hoang thú. Sở dĩ Man tộc có được huyết mạch này là Man Thần năm xưa khi khai thiên tích địa đã lấy huyết mạch của hoang thú dung nhập vào trong cơ thể Man tộc.

Huyết mạch hoang thú khiến cho Man tộc trở nên cường đại, trong thời gian Man Thần còn tồn tại, Man tộc gần như chính là bá chủ Thần Hoang.

Kể từ sau khi Man Thần đột nhiên mất tích, huyết mạch này càng lúc càng loãng, đến thời đại bây giờ đã không còn được như xưa nữa.

Thường thì sau khi dẫn huyết nhập vào cốt tủy để hình thành man văn của bản thân, man văn này sẽ chỉ ở hình dạng như vậy, ngoại trừ việc lớn lên, trưởng thành theo chủ nhân thì không còn biến đổi nào khác cả.

Cũng bởi vì vậy mà việc man văn tiến hóa mới hiếm khi được nhìn thấy. Nếu có thì cũng chỉ diễn ra ở các đại đế quốc, nơi hội tụ của các anh tài khắp thiên hạ.

Man văn tiến hóa, thực lực của dị sĩ này hơn xa các dị sĩ đồng giai, khả năng vượt cấp khiêu chiến là một việc vô cùng bình thường. Đương nhiên khả năng vượt cấp khiêu chiến cao đến đâu còn phải dựa vào man văn tiến hóa theo trình độ nào.

Ti Mệnh nhìn Hoàng Xà đang lột xác kia, chợt hỏi:

- Thiên Lạc, người nói xem, rốt cuộc Hoàng Xà sẽ tiến hóa thành hình dạng gì?

Kha Thiên Lạc trầm ngâm một hồi, trong đầu chợt lóe thanh quang:

- Ta đọc trong các điển tịch, xà mang huyết mạch chân long, rất có thể man văn Hoàng Xà sẽ tiến hóa theo hướng Hoàng Long.

- Long chính là vương thú chi vương, nếu có thể tiến hóa thành Hoàng Long, thực lực của hắn chắc chắn rất mạnh.

- Mạnh hơn thì chắc chắn rồi. Nhưng nếu muốn đạt đến trình độ Hoàng Long thì còn kém cả vạn dặm. Hình dạng của Hoàng Xà, ta đoán cao lắm cũng chỉ mới đạt đến trình độ mọc giác mà thôi. Bộ người tưởng muốn huyết mạch phản tổ dễ lắm hả.

- Ha ha, ta không nghiên cứu sâu mảng này, làm sao biết được.

Ti Mệnh cười trừ, rồi tiếp tục quan sát. Chỉ thấy khí tức dao động ngày một yếu đi, cuối cùng chấm dứt hẳn.

Hoàng Xà ngẩng đầu lên trời gầm lên một tiếng, âm thanh chấn động tứ phương, thậm chí lan ra đến cả Phong Tuyết bộ lạc. Ai nấy đều chấn kinh.

- Thực lực thật mạnh mẽ. Người này là ai?

Việc xuất hiện một cường giả như vậy chẳng biết nên vui hay nên buồn, tâm trạng mỗi người mỗi khác, nhưng có chung một suy nghĩ, gặp phải người này tốt nhất không nên đắc tội.

Tại Phong Tuyết bộ lạc có một vài cường giả Khai Khiếu cảnh, vậy mà cũng không dám đắc tội với nhân vật tạo ra tiếng rống nọ, đủ để biết thực lực Cổ Thái hiện tại mạnh đến mức nào.

Một số người không nhịn được muốn xem thử rốt cuộc người này là ai, liền rời khỏi nơi ở của mình thử tiến hành dò xét.

Tuy nhiên, trước khi tiến hành Trúc Cơ cho Cổ Thái, Ti Mệnh đã bố trí cấm chế ngăn cản sự dò xét của người khác. Người ở Phong Tuyết bộ

lạc căn bản không thể phát hiện ra được, cường giả nọ lại chính là Cổ Thái.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 82: Đầu Gỗ

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 82: Đầu gỗ

Cổ Thái thu lại man văn Hoàng Xà, cảm nhận trong cơ thể đang có muốn luồng sức mạnh khổng lồ đang chảy trong huyết mạch.

Thực sự mà nói thì nếu muốn, hãn thừa sức đột phá lên Khai Khiếu cảnh, tuy nhiên một lúc đột phá quá nhanh chưa chắc đã là điều tốt. Đối với người khác thì Cổ Thái không biết ra sao, có thể người ta sẽ lựa chọn tiếp tục đột phá, nhưng hãn muốn bản thân có bước tiến dài sau này chứ không phải chỉ là một nhất phương cường giả.

Cổ Thái lựa chọn ổn định và chắc chắn, vậy nên hãn kìm nén lại cảm xúc, chậm rãi ổn định căn cơ hậu kỳ Tẩy Cốt cảnh.

Một lúc sau, hãn mới đứng dậy. Lúc này hãn vẫn chưa nhận ra được là bản thân đang cực kỳ có mùi. Mặt mày thì bị một lớp mặt đen đen bóng bao phủ, trong đêm tối nở nụ cười với hàm răng sáng bóng, người nào yếu bóng vía có lẽ sẽ hồn bay phách lạc mất.

- Ti Mệnh, biết nói sao giờ, cho lão tử ta ôm huynh phát nào. Thiên địa ời, lão tử chưa bao giờ hạnh phúc như ngày hôm nay. Ti Mệnh, để Cổ Thái ta thể hiện lòng biết ơn cái nào.

Cổ Thái đang trong trạng thái cực kỳ hưng phấn, há mồm cười lớn, ánh mắt nhìn Ti Mệnh đầy triều mệnh, một thân thể với mùi hương nồng nàn chạy lạch bạch, hai tay giang rộng muốn ôm lấy siết chặt Ti Mệnh vào lòng.

Không hiểu sao Ti Mệnh tự nhiên giật bắn mình, lông mao dựng đứng hết lên, một luồng khí lạnh chạy dọc hết sống lưng.

Nhưng ngay lúc Cổ Thái nhảy chồm tới đi ôm trọn lấy Ti Mệnh thì có một vật gì đó như khúc cây va thẳng vào đầu khiến hãn muốn nhảy cả đom đóm mắt.

Nhìn lại thì ra kẻ vừa mới ra tay chính là Kha Thiên Lạc. Chỉ thấy hãn phúi phúi hai tay, nhìn Cổ Thái lạnh lùng nói:

- Trước khi thể hiện tình cảm thì vui lòng đi tắm trước. Người mà ôm Ti Mệnh bây giờ là hãn chết ngộp luôn đấy.

Nhờ Kha Thiên Lạc nói, Cổ Thái mới sừng ra, hai lỗ mũi căng phồng hít hít, chỉ vừa mới làm một hơi hô hấp mà hãn đã tự động khụy xuống ỏi mưa, bao nhiêu đồ ăn thức uống dùng tại buổi lễ toàn bộ ỏi hết ra bên ngoài.

Nhìn cảnh này đến người lãnh đạm như Cổ Thái cũng biến sắc, không kìm nén tức giận quát:

- Thằng này, gớm chết đi được. Biến cho khuất mắt lão tử.

- Ấy ấy, Kha lão đại, ta không...

- Biến...

Trong sự van xin nài nỉ tuyệt vọng của Cổ Thái, Kha Thiên Lạc không chút thương tiếc hay nương tay gì cả, một cú sút thẳng vào mông Cổ Thái,

mạnh mẽ đưa tiễn Cổ Thái bay thẳng lên trên trời.

Không trung truyền lại tiếng rên la phẫn nộ, nhưng ngày một nhỏ dần. Bầu trời đêm sáng lên một cái, như thể có một ngôi sao băng vừa mới bay qua. Mấy đứa nhỏ tưởng sao băng thì nở rộ nụ cười, chấp tay khấn nguyện ước mơ của chúng.

- Thật cục súc. Ha ha...

Ti Mệnh nhìn ngôi sao băng Cổ Thái bay thẳng lên trời mà lắc đầu cười khổ. Kha Thiên Lạc hừ lạnh, nhún vai nói:

- Chưa đem hẳn đi chôn sống là ta nhân từ lắm rồi. Hừm... kẻ nào!

Đang nói chuyện, Kha Thiên Lạc cảm nhận được một luồng khí huyết dao động gần đây. Ti Mệnh do hơi mệt mỏi, lại được Kha Thiên Lạc hộ pháp bảo vệ nên cũng không kịp tản linh thức ra đề phòng, nghe Kha Thiên Lạc lạnh giọng quát lên thì mới lập tức thả linh thức của mình ra.

- Là ta.

Một giọng nói nam tử vang lại, bên trong giọng nói không giấu đi sự mệt mỏi, có lẽ là do di chuyển với tốc độ cao đến đây. Từ trong bóng tối đi ra, đó là một nam tử vóc dáng to lớn, chiếc áo bằng vải thô không thể nào che đi được sự vạm vỡ từ thân thể người này.

Nhìn những khối cơ bắp như tượng tạc, khuôn ngực xẻ đôi trông rất quyến rũ, phối hợp với làn da ngăm nâu, đích thực là một nam tử đầu đội trời chân đạp đất.

Gương mặt hắn ta rất tuấn tú, nhưng không phải kiểu tuấn tú ma mị như Liên Vân Quyết, mà đó là một vẻ đẹp đầy gai góc, bất cứ nữ nhân nào nhìn thấy trái tim đều chột rung động.

Gã thanh niên này với Kha Thiên Lạc không hề xa lạ, cả Ti Mệnh cũng nhìn qua vài lần, chính là Phong Tuyết đệ nhất thiên tài một thời – Hầu Quân Lâu.

Đi cùng với Hầu Quân Lâu là một thiếu nữ thanh y dung mạo thanh tú, nàng chính là Anh Nhu.

Phong Tuyết thành bởi sự xuất hiện trong thoáng chốc của cường giả thần bí nọ, không kìm nổi xúc động mà liền tản ra thử tìm kiếm người này. Hầu Quân Lâu và Anh Nhu tự nhiên cũng là một trong những người được phái đi tìm kiếm.

Tuy nhiên, không hiểu sao cả hai đều có chung một suy nghĩ, đều theo hướng U Đô bộ lạc mà đi. Trên đường ngẫu nhiên gặp nhau rồi cùng đến đây.

Bởi trước khi Hầu Quân Lâu và Anh Nhu đến thì Cổ Thái đã bị Kha Thiên Lạc lạnh lùng sút bay đi, khi hai người bọn họ đến nơi thì không phát hiện ra vị cường giả nọ.

Chỉ thấy tại nơi này chỉ có Kha Thiên Lạc và Ti Mệnh.

- Có việc gì không?

Kha Thiên Lạc thần sắc biến thành lạnh lùng, ánh mắt quét qua, lãnh đạm ngăn gọn hỏi.

Hầu Quân Lâu vừa tản linh thức ra để dò xét, đồng thời cũng không quên dò xét Ti Mệnh đang một mình ngồi tịnh dưỡng, vừa mở miệng trả lời:

- Vừa rồi chúng ta phát hiện có cường giả Khai Khiếu cảnh đột nhiên xuất hiện nên mới chia nhau đi dò xét. Kha Thiên Lạc, người biết người đó không?

Hầu Quân Lâu trong lòng có cảm giác cường giả thần bí nọ nhất định có liên hệ với Kha Thiên Lạc, trực tiếp hỏi.

- Không biết.

Kha Thiên Lạc ngữ điệu lạnh lùng.

- Không sao. Vậy ta đi trước. Cáo từ.

- Không tiễn.

Qua cách nói chuyện, có vẻ như hai người này không ưa nhau cho lắm, vừa mới chạm mặt trong không gian liền xuất hiện dấu hiệu giao chiến rồi. Nhiều lúc Ti Mệnh cứ tưởng cả hai sẽ lao vào đập nhau thật, nhưng rốt cuộc Hầu Quân Lâu lại lựa chọn bỏ đi. Không biết trong thời gian hãn lưu lạc bên ngoài, giữa hai người này có xích mích gì.

Anh Nhu không theo Hầu Quân Lâu bỏ đi, mà dùng ánh mắt quan tâm, giọng nói ôn nhu nhìn Ti Mệnh:

- Người bị thương?

- Chỉ là hơi tổn thương khí lực, tịnh dưỡng một lúc thì sẽ ổn lại. Đa tạ cô nương quan tâm.

Ti Mệnh cười ôn hòa, lịch sự trả lời nàng.

- Anh Nhu, cô trở về nghỉ ngơi đi, giờ tìm kiếm người kia cũng vô dụng thôi.

Kha Thiên Lạc trong lời nói không chút cảm xúc nào.

- Người thật là, không lịch sự với nữ nhân chút nào.

Anh Nhu không giận, ngược lại thích thú với biểu cảm này của hần, dù ngữ điệu có hơi trách móc, nhưng lại dùng ánh mắt như liếc mắt đưa tình vậy.

- Thì làm sao? Tính ta vốn cộc cằn như vậy rồi.

“Lúc người nói chuyện với Tang Tương đâu có như vậy!” Trong lòng Anh Nhu u buồn thầm than một câu, nhưng đó là suy nghĩ trong lòng nàng, người khác dù là Ti Mệnh vốn nhạy cảm cũng không nhận ra được một tia ảm đạm này.

- Người đưa ta về được không? Đêm khuya vắng vẻ, đi một mình ta sợ lắm.

Anh Nhu biểu cảm thập phần phong tình, gặp người khác có lẽ nghe theo nàng răm rắp rồi. Tuy nhiên Kha Thiên Lạc, thậm chí là cả Ti Mệnh nữa, cả hai đều thuộc loại người tâm tính kiên định, không vì một tia mị hoặc này mà thần hồn điên đảo.

Kha Thiên Lạc nhíu mày:

- Ai mà dám động vào cô, chắc tên đó chán sống rồi. Thôi đi đi, ta còn phải hộ pháp cho hần nữa.

- Người... đồ đầu gối.

Anh Nhu bĩu môi, không nhin được mắng hần một câu. Thế nhưng Kha Thiên Lạc nhắm mắt làm ngơ, cứ như tất cả chỉ là gió thoảng mây bay, làm cho Ti Mệnh muốn yên tĩnh để tịnh dưỡng cũng không được. Hần cười khỏ một tiếng:

- Ta không sao, ở đây gần bộ lạc, với cả thực lực hiện tại của ta thì không có ai hại ta nổi đây. Người đưa nàng về đi.

- Không được, ngộ nhớ...

- Không sao đâu, vả lại còn có nha đầu kia nữa mà. Người cứ lo phần việc của người đi, ai lại để con gái đi về một mình buổi đêm khuya chứ.

Vừa nói, Ti Mệnh vừa đá lông nheo với ý tứ nhắc nhở ma mãnh. Kha Thiên Lạc thở dài một tiếng, nói:

- Vậy người ở lại tịnh dưỡng đi, ta đi một lúc rồi trở lại ngay. Anh Nhu, đi thôi!

Nói xong hắn xoay người lạnh lùng lướt qua người Anh Nhu, hương thơm ngát đầy phong tình từ người nàng không làm cho hắn dao động dù chỉ một chút, thậm chí một cái liếc nhìn cũng không, thật khiến cho tâm tình nữ tử người ta buồn bực.

“Cái tên này đúng là...” Với cái thái độ này, chẳng biết đến bao giờ mới kiếm được thê tử đây, Ti Mệnh nhìn bóng lưng Kha Thiên Lạc mà cười khổ nào.

P/s: Lần trước quên cảm ơn bạn ๐_๐Hades๐Loki ๐ đã ủng hộ một kim đậu và 2 nguyệt phiếu nhé. Cảm ơn bạn.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 83: Đại Trí Giả

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 83: Đại trí giả

- Nàng còn định núp ở đó đến khi nào nữa?

Cười khổ một tiếng, bỗng nhiên hắt thốt lên một câu. Xung quanh vốn không có người nào, chỉ có mỗi mình hắt, thật đúng là lấy làm lạ.

Nhưng chỉ một vài giây sau thì có tiếng cười khúc khích dễ nghe vang lên, trên cây có tiếng kêu xào xạc, một cái bóng nhỏ bé yếu kiều hiện ra, trên cái miệng nhỏ nở nụ cười tinh quái lộ ra một chiếc răng khểnh đáng yêu.

Ngoài cô nàng tinh nghịch quậy phá Tang Tương thì còn ai vào đây nữa. Nàng bước tới gần Ti Mệnh, hai tay chống nạnh, gương mặt hiếu kỳ hỏi:

- Chàng phát hiện ta từ lúc nào?

- Từ lúc nàng lén lút đi theo. Trượng phu của nàng lợi hại hơn nàng tưởng đó.

- Bốc phét cái mồm.

Tang Tương không khỏi bĩu môi, lè lưỡi khinh thường. Nhưng đột nhiên cánh tay Ti Mệnh thò tới, nắm lấy cánh tay trắng như bạch ngọc kéo xuống, cơ thể mảnh mai bé bỏng lọt thỏm tựa vào người hắn.

- Dám bảo trượng phu của nàng bốc phét sao?

- Hừ, đồ điểm thúi xấu xa.

Nàng khẽ rên lên một tiếng, gương mặt hơi ửng hồng, nhưng mồm mép vẫn không ngừng hoạt động, mắng yêu hắn một cái. Ti Mệnh há miệng cười thích thú, mặc cho nàng tiếp tục quây phá thế nào đi nữa cũng nhất quyết không chịu buông.

***** Quyển 1: Ti Mệnh ***** Ảnh Nguyệt sơn trang

Một hồ nước trong veo nằm cách Phong Tuyết thành chừng hai trăm dặm về phía đông, gió thổi thoảng qua làm mặt nước xuất hiện những gợn sóng lăn tăn, âm thanh rì rào khi những con sóng nhỏ vỗ vào bờ, tạo thành một loại âm nhạc tự nhiên lắng đọng lòng người.

Nhưng âm nhạc của thiên nhiên này đột ngột bị phá vỡ bởi một vật từ trên trời rơi xuống. Một tiếng ầm vang lên, mặt nước sóng gợn dữ dội, bọt nước bay tung tóe lên trời, nếu có ánh trăng chiếu qua, có lẽ sẽ tạo thành một màn sương thơ mộng. Đáng tiếc hôm nay mây quá dày đã che đi ánh trăng tròn.

Chấn động đột ngột làm cho một vài dã thú gần đó kinh động mà hét toáng lên vì sợ hãi, lật đật chạy bốn phương tám hướng mà ẩn nấp. Một số thì dừng cảm hơn, ở lại nhìn xem rốt cuộc vật vừa từ trên trời rơi xuống là gì.

Từ dưới mặt nước, một giọng nói phẫn nộ tức giận gầm lên:

- Kha Thiên Lạc chết tiệt, dám đá mông lão tử, thù này lão tử phải trả lại gấp mười lần mới hả giận.

Bên trong mặt nước ngoi lên một bóng đen, nhìn kỹ lại, thì ra kẻ này chính là Cổ Thái đã bị Kha Thiên Lạc sút một phát vào mông một cách không thương tiếc, tiễn hắt bay lên trời rồi rơi xuống mặt nước này.

Không rõ bằng cách nào mà trong mồm của hắt lại có một vài con cá nhỏ đang đập đập cái đuôi vào mồm hắt muốn thoát ra ngoài. Cổ Thái cảm thấy nhợn nhợn ở cuống họng, lại một lần nữa nôn ói hết cả ra ngoài.

- Chết tiệt, lão tử đúng là xuôi xẻo mà.

Cổ Thái uất ức, một lần nữa rống giận. Nhưng không rõ ở tình huống này rốt cuộc ai mới là kẻ xuôi xẻo nhất. Chỉ thấy xung quanh Cổ Thái lan ra một loại chất nhờn bảy màu nhìn rất kinh khủng, chất nhờn này chính là tạp chất lẫn trong cơ thể hắt bị Ti Mệnh dùng nguyên khí đẩy hết ra ngoài, nhờ vậy mà tu vi hắt có một bước tiến lớn.

Chất nhờn này giống như một loại chất độc tự nhiên, vừa mới lan tràn ra không lâu thì tôm cá sống dưới nước nổi lên trên, lật ngửa bụng mà giãy giụa, một hồi sau thì không thấy động đậy gì nữa.

- Không phải lão tử cố ý đâu nhé. Do các người đen thôi.

Cổ Thái nhìn những sinh vật vô tội chết đi, không những không thấy có lỗi mà còn trừng mắt chửi một câu.

- Đúng là hôi chết đi được, thế này lão tử sao dám đi thăm mấy cô nàng xinh tươi được. Phải tắm cho sạch sẽ mới được.

Mùi hôi tanh trên người vẫn chưa được thanh lọc, Cổ Thái tuy vui mừng nhưng vẫn không giấu được buồn bực, liền bắt đầu cởi y phục ra, bắt đầu tắm tấp lại cho thơm người.

Bỗng nhiên một giọng nói chẳng rõ từ đâu truyền đến, vang vọng trong đầu Cổ Thái:

- Tiểu tử ngươi vận khí thật tốt, không nghĩ đến tại chỗ này lại có thể khiến người lột xác man văn.

Đối với giọng nói này, Cổ Thái không chút sợ hãi hay ngạc nhiên nào, biểu hiện trên mặt như thường, giống như là một điều tự nhiên vậy. Hắn nhàn nhạt đáp lời:

- Đúng thật là may mắn, cũng đều là nhờ sư tôn ngài khuyên nhủ ta cả. Nếu không ta đâu có được điều may mắn này.

Trong ngữ điệu đối với giọng nói này thập phần kính trọng, lại có một phần cảm thán khi nghĩ đến tình hình hiện tại của mình.

- Bản tôn ban đầu chỉ hơi có cảm giác kỳ lạ với tiểu tử Ti Mệnh này thôi, không nghĩ đến hắn nhỏ tuổi vậy mà suy nghĩ hơn người, dựa vào kiến thức thông thường mà nghĩ ra được nhiều suy đoán mà đến cả bản tôn cũng phải khiếp sợ. Tiểu tử này về sau nhất định sẽ trở thành một bậc đại trí giả.

- Ta cũng có cảm giác như vậy. Một điểm kỳ lạ nữa là, mỗi lần tiếp xúc với Ti Mệnh, ta luôn có cảm giác bản thân có gì đó thay đổi, khó có thể giải thích bằng lời.

- Nếu như cảm giác của bản tôn không lầm thì dường như tiểu tử đó phát hiện bốn tôn ẩn nấp bên trong cơ thể người.

Một câu nói ra, sắc mặt Cổ Thái biến đổi kịch liệt. Sư tôn thần bí bên trong cơ thể chính là bí mật lớn nhất trong đời hắn, hắn cứ tưởng ngoại trừ hắn ra sẽ không ai phát hiện ra chuyện này. Và lại trước đây sư tôn hắn từng nói, biện pháp ẩn giấu của y cho dù là cường giả Đại Thần Tôn cũng không phát hiện ra được.

Vậy mà hôm nay sư tôn hấn lại tỏ ra do dự với một người như Ti Mệnh, hấn làm sao không khiếp sợ cho được.

- Người không cần lo lắng, hấn ta tuy phát hiện nhưng lại coi như không biết. Chừng đó cũng đủ để người kết giao với người này rồi. Bốn tôn bình thường luôn xem thường kẻ khác, nhưng riêng người này bốn tôn đánh giá rất cao. Có thể trở thành bằng hữu của hấn, người có lẽ sẽ có rất nhiều lợi ích lớn.

- Sư tôn nói vậy cũng đúng, tuy nhiên cẩn thận vẫn là trên hết.

- Ủ, cảnh giác chưa bao giờ là sai lầm cả. Nói chuyện khác đi, man vẫn người lột xác sớm hơn bốn tôn dự tính, với thực lực hiện tại, người phù hợp với yêu cầu tu luyện nó rồi.

- Thật sao? Tốt quá, đệ tử mong chờ điều này lâu lắm rồi. Khi nào có thể bắt đầu.

- Khi nào người bớt hơi thôi. Bốn tôn đi ngủ trước, khi nào thơi tho thì báo với bốn tọa một câu. Té đây!

- Sư tôn khốn kiếp.

Cổ Thái trong một vài giây cứng người như tượng đá, không nghĩ đến tồn tại linh hồn cũng trôi chốc. Rốt cuộc chỉ biết buồn bực mắng một câu cho khuây khỏa tinh thần.

***** Quyển 1: Ti Mệnh *****

Sau mấy ngày âm thầm điều tra về người nọ nhưng không có kết quả gì, cuối cùng Phong Tuyết thành dần yên tĩnh lại như trước.

Mà cũng chẳng rõ Cổ Thái có phương pháp gì mà có thể ẩn giấu đi tu vi, người nào nhìn vào chỉ biết hấn mới đột phá trung kỳ Tây Cốt cảnh mà

thôi. Tuy cũng có một số người âm thầm nghi ngờ, chỉ là sau khi đối chiếu với cường giả nọ thì liền bác bỏ đi cái suy nghĩ này.

Cũng ngày này, Trưởng Lão hội một lần nữa phát ra tín hiệu triệu tập, tất cả những ai nhận được tín hiệu triệu tập thì lập tức đến Trưởng Lão hội để tham gia nghị sự. Xem ra cơn bão chiến tranh sắp sửa lại bắt đầu rồi.

P/s: Muốn khóc quá...

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 84: Nghị Sự

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 84: Nghị sự

Cao thủ đang có mặt tại Phong Tuyết bộ lạc và những vùng lân cận, toàn bộ đều tụ hội về Trường Lão hội. Kha Thiên Lạc, Ti Mệnh, Tang Tương và Cổ Thái dĩ nhiên cũng có mặt tại Trường Lão hội Nghị sự viện này.

Hầu hết những người ở đây Ti Mệnh đều không quen mặt, hẳn được Kha Thiên Lạc một bên chỉ điểm về những nhân vật nổi bật. Tang Tương phần lớn dành thời gian tu luyện tại Mông Đan bộ lạc, thế nên đối với những chuyện bên ngoài cũng không hiểu biết gì nhiều, đứng một bên lặng im nghe Kha Thiên Lạc và Cổ Thái phân tích.

Quy mô buổi nghị sự này có thể nói là lớn nhất trong năm năm nay kể từ khi đại chiến bắt đầu.

Những nhân vật xuất hiện ở đây đều là những nhân vật cực kỳ danh tiếng, không chỉ trong khu vực lãnh thổ Phong Tuyết bộ lạc.

Nghe tin tức truyền về, chiến trường chính của đại chiến lần này nằm ở vùng Hiệp Thủy, nằm chính giữa hai bộ lạc Phong Tuyết và Xích Dung.

Dĩ nhiên vẫn sẽ có những cuộc tập kích khác, tuy nhiên đối mặt quyết chiến vẫn sẽ nằm ở nơi này.

Có thể nói, trận chiến này sẽ quyết định thành bại của tất cả. Vẫn sẽ có nhiều điểm kỳ quặc đến nay cao tăng vẫn chưa giải thích cho các dị sĩ hạ cấp biết, tuy nhiên có một số người thông minh ít nhiều đã đoán ra được, Kha Thiên Lạc nằm trong số ít những người này.

Tham gia cuộc chiến này có bốn bộ lạc trung giai, bao gồm: Phong Tuyết bộ lạc, Xích Dung bộ lạc, Cự Giáp bộ lạc và Đông Tương bộ lạc.

Phong Tuyết bộ lạc và Cự Giáp bộ lạc liên thủ với nhau, còn bên kia là Xích Dung bộ lạc và Đông Tương bộ lạc.

Nói về Cự Giáp bộ lạc này, tuy địa vị giống như Phong Tuyết bộ lạc, cùng là trung giai bộ lạc, thế nhưng nói về thực lực thì lại khác xa nhau.

Man công Cự Giáp bộ lạc là một cường giả hậu kỳ Tẩy Cốt cảnh viên mãn, chỉ thiếu một bước nữa là đặt chân vào Khai Khiếu cảnh, tuổi thọ đạt đến năm trăm năm.

Nghe nói tại Cự Giáp bộ lạc, số lượng cường giả Tẩy Cốt cảnh lên đến gần năm mươi người. Nếu không phải Cự Giáp bộ lạc thiếu đi một cường giả Man Thân cảnh thì có lẽ bọn họ đã thăng lên cao giai bộ lạc, được đứng ngang hàng với Mông Đan bộ lạc rồi.

Trong bốn trung giai bộ lạc, có thể nói thực lực của Cự Giáp bộ lạc là mạnh mẽ nhất.

Cũng bởi vì điểm này mà Kha Thiên Lạc mới dám chắc suy đoán của hắn về mục đích của cuộc chiến lần này.

Do thực lực Cự Giáp bộ lạc cao hơn, nên chủ trì nghị sự lần này do cường giả Cự Giáp bộ lạc chủ trì cùng với sứ giả Mông Đan bộ lạc Liên

Vân Quyết.

Đứng bên cạnh Liên Vân Quyết dĩ nhiên chính là Vương Bảo Thiên, trông thần sắc của hắn mặc dù vẫn mang dáng dấp bệnh tật như trước, tuy nhiên so với lúc bị Ti Mệnh đánh trọng thương thì đã tốt hơn nhiều.

Trong lúc lơ đãng nhìn thấy bốn người Ti Mệnh đi vào, trong đôi mắt khô khốc lóe lên một tia huyết lãnh. Nhớ đến viễn cảnh bị Ti Mệnh đánh bại trước mắt bao nhiêu người, thậm chí cả ma đầu mà hắn nuôi dưỡng suốt chút nữa cũng bị hủy đi, Vương Bảo Thiên hận không thể ngay lập tức phân thân Ti Mệnh.

Nhưng cũng may là hắn vẫn kìm chế được cảm xúc lại. Chỉ cần kiên nhẫn chờ đợi thêm mấy ngày là có thể tự tay hành quyết Ti Mệnh.

Vương Bảo Thiên nhắm mắt lại, hít sâu một hơi ổn định lại tâm tình.

Liên Vân Quyết đang thảo luận với mấy vị trưởng bối khác, trong giây lát phát hiện hơi thở hỗn loạn của Vương Bảo Thiên, hắn liền quay lại hỏi:

- Vương huynh, có gì không ổn?

Vương Bảo Thiên lắc đầu, ần ần dùng ánh mắt liếc qua mấy người Ti Mệnh đứng cách đó không xa. Liên Vân Quyết đưa mắt nhìn về hướng đó, khóe miệng nở nụ cười âm trầm. Hắn không nói gì thêm về mấy người Ti Mệnh, tiếp tục bàn luận với mấy vị trưởng bối khác.

Ánh mắt lơ đãng cùng nụ cười lạnh lùng không qua mắt được Ti Mệnh, bởi hắn vô cùng nhạy cảm với sát khí. Nhưng hắn không nói gì, cũng không làm gì, chỉ có thể cảnh báo Kha Thiên Lạc, Tang Tương và Cổ Thái, đồng thời đành phải lấy bất biến ứng vạn biến mà thôi.

- Triệu huynh, mọi người đã đến đông đủ cả, có thể bắt đầu nghị sự được rồi.

Đứng trong nhóm người chủ trì nghị sự viện Trưởng Lão hội, thượng man Mạnh Hạ hướng một lão giả râu tóc bạc trắng.

Lão giả gương mặt hồng nhuận, làn da căng bóng, đôi mắt sáng rực như ngọn đuốc, thần thái gương mặt không giận tự uy, khiến cho người nhìn có một chút áp lực trong lòng.

Dáng dấp lão giả này cao lớn lực lưỡng không thua kém gì các tráng hán hai mươi, dù trên người đã mặc áo bào che kín nhưng không thể che phủ đi cơ thể tràn đầy sinh lực này. Lão giả họ Triệu có tu vi Tẩy Cốt cảnh trung kỳ.

- Ủ, bắt đầu đi. Mạnh huynh, Liên công tử, mời!

Ba người bước tới ghế chủ trì, nhìn xuống mấy trăm người đang đứng đối diện. Chỉ thấy thượng man Mạnh Hạ tản ra uy áp, với thực lực của cường giả trung kỳ Tẩy Cốt cảnh vừa mới lộ ra, ngay lập tức làm cho đám đông ồn ào lập tức im lặng.

Cả nghị sự viên rơi vào tĩnh lặng, giờ phút này thậm chí có thể nghe được âm thanh chiếc kim rơi xuống.

Ánh mắt nghiêm nghị quét ngang qua đại sảnh, thượng man Mạnh Hạ ho khan một tiếng, giọng nói trang nghiêm vang lên, bên trong ý tứ ẩn chứa uy áp trung kỳ Tẩy Cốt cảnh:

- Các vị bằng hữu, cuộc chiến đã sắp tới gần, hôm nay mời các vị đến đây chính là để bàn bạc đối sách để quyết chiến với kẻ địch. Trưởng Lão hội chúng ta đã bày ra kế sách, bây giờ sẽ nói ra cho các vị biết, đồng thời nếu vị nào có cao kiến gì hay có thể góp ý để có thể nắm chắc thành công trong trận chiến lần này.

- Ngoài ra, trong trận đại chiến, những cá nhân nào, bộ lạc nào lập được nhiều đại công thì sẽ được Trưởng Lão hội ban xuống phần thưởng

hậu hĩnh, tuyệt không để cho bất cứ ai phải chịu thiệt thòi.

Nói xong phần của mình, thượng man Mạnh Hạ xoay qua hướng Liên Vân Quyết, ôm quyền nói tiếp:

- Phần tiếp theo, mời Liên công tử trình bày kế hoạch.

Liên Vân Quyết mỉm cười gật đầu, rồi sau đó đứng dậy thay thế vị trí của thượng man Mạnh Hạ. Thần thái ôn hòa đã thay bằng sự trịnh trọng:

- Tại hạ Liên Vân Quyết, thay mặt Trưởng Lão hội sẽ công bố ra kế hoạch tác chiến lần này.

Liên Vân Quyết mặc dù trẻ tuổi, thế nhưng tu vi của hắn kinh người, so với thượng man Mạnh Hạ thực lực còn muốn trên cơ, vả lại hắn chính là nhân vật quan trọng nhất được Mông Đan bộ lạc cử đến, dĩ nhiên có tư cách trở thành một trong những nhân vật chủ chốt tại Trưởng Lão hội. Vậy nên không có một người nào ở đây dám lên tiếng thách mắc cả.

Đối với thái độ của mọi người, Liên Vân Quyết không để tâm, mà ánh mắt của hắn không hiểu rõ vô tình hay cố ý mà dừng lại một chút khi quét qua nơi Ti Mệnh đang đứng. Hành động này ngoài một số người hiểu được ẩn tình bên trong ra thì chẳng ai hay biết cả.

Sau đó, Liên Vân Quyết lấy ra từ trong tay áo một cái viên ngọc màu trắng sữa, trích ra một giọt máu đem dung nhập vào viên ngọc.

Khi giọt máu bị viên ngọc hấp thụ thì nó phát ra một luồng hào quang chói mắt bay thẳng lên trên trần nhà Nghị sự viện.

Trần nhà Nghị sự viện được làm từ chất liệu đặc biệt, có thể hấp thu ánh hào quang bay ra từ viên ngọc màu trắng sữa kia. Chỉ thấy Liên Vân Quyết lại lấy ra chín thanh tiểu kiếm, dùng tinh huyết của bản thân vẽ ra mấy cái đồ án kỳ lạ phức tạp.

Người khác không biết, nhưng Ti Mệnh vừa nhìn đã nhận ra ngay, thủ pháp mà Liên Vân Quyết đang thực hiện chính là đang bày ra một trận cấm chế, tâm của cấm chế chính là viên ngọc trắng, còn chín thanh tiểu kiếm này có nhiệm vụ bảo vệ viên ngọc.

Chỉ thấy chín thanh tiểu kiếm sau khi bị huyết văn dung nhập vào thì lập tức bay đến chỗ viên ngọc, xếp thành hình tròn lấy viên ngọc làm trung tâm. Từ chín thanh tiểu kiếm cũng phát ra chín ánh hào quang, đồng thời dung nhập vào trần nhà.

Ngay lập tức, trần nhà phát ra loại chuyện quỷ dị. Trông trần nhà cứ như bị huyền hóa, trong sự kinh ngạc của chúng nhân, trên trần nhà dần dần xuất hiện một tấm bản đồ khổng lồ.

- Đây... đây là...

P/s: - Hai tuần nữa là chúng ta sẽ quay trở về mạch chính truyện.

- Trong vòng Ba tuần kể từ Tuần tới tứ sẽ thi sắp mặt, vì vậy cho đến khi hết thi, mỗi ngày chỉ đăng một chương

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 85: An Bài

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 85: An bài

Trên trần nhà, một tấm bản đồ khổng lồ dần huyền hóa ra một cách rõ ràng.

Liên Vân Quyết sau khi tiêu hao một lượng lớn huyết khí thì sắc mặt cho chút tái đi, nhưng hắn không nghỉ ngơi mà tiếp tục nói:

- Trên kia là bản đồ ở vùng Hiệp Thủy cùng những nơi lân cận, chính là chiến trường chính của cuộc quyết chiến giữa các bộ lạc. Mông Đan bộ lạc chúng ta phải tiêu hao rất nhiều tâm lực mới có thể tạo ra một tấm bản đồ chi tiết, hy vọng có thể giúp cho chúng ta nắm chắc phần chiến thắng.

- Phía tây Hiệp Thủy có ba địa điểm bao gồm Nam Tê, Lâm Ngân và Liêm Thủy, ba vùng này cực kỳ hiểm yếu, nếu như để ba địa điểm này thất thủ thì chúng ta sẽ gặp bất lợi. Ba tháng trước, Trương Lão hội đã cử đi bảy trăm đệ tử đến ba vùng này để trấn thủ. Tuy nhiên mấy ngày trước tin tức truyền về, Xích Dung bộ lạc và Đông Tương bộ lạc đột nhiên động thủ với ba địa điểm này, tình hình đối với chúng ta mà nói vô cùng bất lợi. Để giành lại lợi thế thì cần phải giành lại quyền chủ động.

Liên Vân Quyết tay chỉ điểm ba địa điểm trọng yếu này vừa thuyết giảng, mọi người đều chăm chú nhìn theo, im lặng không nói gì.

- Trưởng Lão hội quyết định sẽ cử ra ba cánh quân tiến đến để hỗ trợ Nam Tê, Lâm Ngân và Liêm Thủy. Ba cánh quân này lần lượt sẽ do ba vị Lâu Cường, Hùng Sở và Kha Thiên Lạc dẫn đầu, ba vị có ý kiến gì không?

Ánh mắt Liên Vân Quyết nhìn xuống đám đông đang đứng, quét qua ba người Lâu Cường, Hùng Sở và Kha Thiên Lạc.

Đối với quyết định của Trưởng Lão hội, dường như Kha Thiên Lạc và hai người kia không hề biết gì, không khỏi ngẩn ra ngạc nhiên.

Lâu Cường và Hùng Sở đều là đệ tử thuộc Cự Giáp bộ lạc, tu vi so với Kha Thiên Lạc không hề thua kém gì, đều là trung kỳ đỉnh phong Tây Cốt cảnh. Tại Cự Giáp bộ lạc cực kỳ danh tiếng.

Đám đông đứng xung quanh hai người bọn họ tự động tách ra, tạo thành một con đường nhỏ vừa đủ cho một người đi qua. Lâu Cường và Hùng Sở bước lên phía trên, ánh mắt hơi đảo qua nhìn nhau.

Kha Thiên Lạc nhíu mày, hơi trầm ngâm một chút rồi khẽ nói:

- Ở đây đợi ta.

Nói xong, Kha Thiên Lạc cũng bước qua con đường nhỏ mà những người khác tạo thành, bước lên đứng ngang hàng với hai người Lâu Cường và Hùng Sở.

Liên Vân Quyết mỉm cười, giọng nói ôn hòa vang lên:

- Trọng trách của ba vị lần này rất quan trọng, nếu hoàn thành tốt nhiệm vụ nhất định sẽ được Trưởng Lão hội trọng thưởng hậu hĩnh.

Vừa nói, Liên Vân Quyết vừa ra hiệu, từ bên trong có một nữ tử đi ra, nàng trên tay nâng một chiếc mâm gỗ được trải một tấm khăn đỏ tinh tế, bên trên mâm gỗ đặt ba tấm ngọc bài màu xanh lục có chạm khắc hình long hổ.

Cô gái bước đến trước mặt ba người Kha Thiên Lạc, đầu hơi cúi xuống không dám nhìn thẳng, làm ra thần thái trang nghiêm và nghi lễ.

Ở đằng sau, giọng nói Liên Vân Quyết lại truyền đến:

- Đây là ngọc bài tượng trưng cho thân phận trưởng đoàn của ba vị. Nếu có kẻ nào kháng lệnh, các vị có thể tùy ý chém giết, tiền trạm hậu tấu. Tuy nhiên nếu dựa vào ngọc bài mà lạm dụng quyền uy, Trưởng Lão hội tuyệt đối không tha thứ cho hành vi phạm pháp này. Kính mong ba vị nhớ kỹ chuyện này.

Kha Thiên Lạc lấy tấm ngọc bài thuộc về mình, đôi mắt dán chặt lên tấm ngọc bài, không khỏi lộ ra nét suy tư.

- Lâu Cường, người cùng với một trăm người khác phụ trách trấn thủ tại Lâm Ngân, nếu Lâm Ngân thất thủ, người sẽ là người đầu tiên bị trị tội.

Lâu Cường gương mặt trịnh trọng, tay phải cầm bội ngọc đưa về phía ngực, đầu hơi cúi xuống:

- Lâu Cường phụng mệnh.

Liên Vân Quyết gật đầu, rồi nhìn đến Hùng Sở, tiếp tục:

- Hùng Sở, người cùng với hai trăm người khác phụ trách Nam Tê. Trong ba địa điểm, Nam Tê chính là địa điểm quan trọng nhất, tuyệt đối không để cho đối phương công chiếm được Nam Tê, nếu không mọi tính toán sẽ đổ vỡ, chúng ta sẽ bại trận.

- Hùng Sở tuyệt không để Trưởng Lão hội thất vọng.

Hùng Sở toát ra khí thế kinh người, mạnh mẽ đáp.

Cuối cùng, mục nhãn Liên Vân Quyết dừng lại trên người Kha Thiên Lạc:

- Kha Thiên Lạc, người cùng với một trăm người khác bảo vệ Lâm Ngân. Trong ba địa điểm, Lâm Ngân chính là nơi phụ trách thu thập tình báo để truyền về tổng bộ Trưởng Lão hội, so với Nam Tê còn muốn quan trọng hơn. Nếu tin tình báo bị cắt đứt thì ảnh hưởng rất nhiều đến việc bày binh bố trận, Lâm Ngân này tuyệt đối phải trấn thủ an toàn nhất. Kha Thiên Lạc, người hiểu chứ?

Kha Thiên Lạc gương mặt không chút biểu tình, gật đầu trả lời:

- Ta sẽ bảo vệ chắc chắn Lâm Ngân, không để tổn thương một chút nào.

- Thực lực của Kha huynh, ta tuyệt đối tin tưởng. Hy vọng Kha huynh không để ta và Trưởng Lão hội thất vọng.

Liên Vân Quyết mỉm cười ôn hòa, nhưng trong mắt hơi nheo lại ẩn tàng một tia sát cơ âm trầm, không khỏi làm cho Kha Thiên Lạc nội tâm sinh ra một tia kinh nghi.

Lâm Ngân này không an toàn.

- Đây là danh sách các dị sĩ sẽ đi theo ba vị đến nơi trấn thủ, thiết nghĩ các vị nên xem qua một lượt.

Từ bên trong, một cô gái khác tay nâng một chiếc mâm gỗ, bên trên đặt ba tấm da thú ghi tên mấy trăm người đi đến nơi trấn thủ.

- Bản đồ rất quan trọng, tại đây Trưởng Lão hội chúng ta đã phục chế lại, hy vọng có thể giúp ích cho ba vị hoàn thành tốt nhiệm vụ quan trọng này.

Ba viên ngọc nhìn giống hệt với viên ngọc mà Liên Vân Quyết dùng để tạo ra tấm bản đồ không lồ trên trần nhà, được một cô gái khác đem ra đưa cho cả ba.

- Để sử dụng ngọc này rất đơn giản, chỉ cần đưa vào một giọt tinh huyết là có thể tùy ý sử dụng. Tuy nhiên một lần sử dụng hao tổn rất nhiều huyết khí, các vị nên sử dụng cẩn thận, nếu không cần thiết thì không nên dùng.

- Tiếp theo, ta sẽ nói về một số nhân vật khá danh tiếng của hai bộ lạc Xích Dung và Đông Tương. Bất kỳ ai giết được những người này thì sẽ được Trưởng Lão hội ban tặng phần thưởng thích đáng.

Trong lúc Liên Vân Quyết nêu tên các nhân vật được treo thưởng thì Kha Thiên Lạc trầm tĩnh trở lại nơi mấy người Ti Mệnh đang đứng đợi sẵn.

Tuy gương mặt Kha Thiên Lạc vẫn trầm tĩnh giống như mặt gương, tuy nhiên trong mắt vẫn lóe qua một tia lo lắng.

Chắc chắn tại Lâm Ngân, Liên Vân Quyết đã giở trò hoặc động tay động chân gì rồi. Chuyển đi này chỉ sợ không an toàn.

- Thiên Lạc, người ổn chứ?

Giọng nói Ti Mệnh quan tâm truyền đến, nhìn hẩn hỏi.

Kha Thiên Lạc không nói gì, chỉ lặng lẽ đưa ra tấm da ghi danh sách những người sẽ đồng hành với hắn đến Lâm Ngân để thực hiện nhiệm vụ.

Ti Mệnh dùng linh thức quét qua, đồng tử chợt co rụt, không khỏi kinh ngạc.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 86: Đại Tấn Thần Quốc

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 86: Đại Tấn thần quốc

Bên trong danh sách vậy mà có tên của Vương Bảo Thiên. Giờ hẳn mới hiểu vì sao Kha Thiên Lạc lại lo lắng rồi. Nếu như không có chuyện giữa mấy người bọn hắn với Liên Vân Quyết và Vương Bảo Thiên thì bọn họ sẽ không có suy nghĩ gì, nhưng hiện tại thì... việc sắp xếp Vương Bảo Thiên cùng đi đến Lâm Ngân với mấy người bọn họ chắc chắn không phải ngẫu nhiên.

- Chỉ có thể đi bước nào tính bước đó, đề phòng cảnh giác mà thôi.

Ti Mệnh thần sắc hơi biến đổi, mãi một lúc sau mới mở miệng nói. Kha Thiên Lạc gật đầu, im lặng không nói thêm.

***** Quyển 1: Ti Mệnh *****

Sở Hồng Phi là một tộc nhân thuộc bộ lạc cao giai gọi là Vô Nhai bộ lạc. Tại Vô Nhai bộ lạc, Sở Hồng Phi có thể tính là một thiên tài trác tuyệt, năm nay hắn chỉ mới mười tám tuổi, thế nhưng đã tu luyện đến hậu kỳ Tẩy Cốt cảnh.

Tuy nhiên, cấp bậc cỡ như hần, gọi là thiên tài thì chỉ dùng ở tầm bộ lạc trung giai mà thôi. Cái gọi là thiên tài thật sự, bọn họ đều được Đại Tấn thần quốc gọi đi cả rồi. Những kẻ được sứ giả Đại Tấn thần quốc triệu tập, chỉ có thể hình dung bằng hai chữ quái vật yêu nghiệt mà thôi.

Đám thiên tài yêu nghiệt này, tu vi có thể không bằng Sở Hồng Phi, tuy nhiên thiên phú đều thuộc hàng trác tuyệt cực phẩm, tu luyện ngày tiến ngàn dặm, cực kỳ khó mà hình dung độ kinh khủng của kẻ này.

Sở Hồng Phi ngày đó đối với sự tuyển chọn của sứ giả Đại Tấn thần quốc cực kỳ tức giận, nhưng sau này, hần nghe tin Vân Biệt Trần, một tiểu sư đệ mà hần quen biết mà hần nghĩ là may mắn mới được sứ giả Đại Tấn thần quốc lựa chọn đem đi nay đã trở thành cường giả Khai Khiếu cảnh rồi. Mà năm nay, Vân Biệt Trần bất quá chỉ mới mười ba tuổi mà thôi.

Đại Tấn thần quốc cực kỳ coi trọng thiên phú, bởi những người có thiên phú dưới sự bồi dưỡng của thần quốc không ai không phải cường giả một phương cả.

Nghĩ đến Vân Biệt Trần, Sở Hồng Phi nội tâm không khỏi chua xót. Hần nghĩ nếu như mình cũng được trời ban cho thiên phú trác tuyệt như Vân Biệt Trần, có lẽ bây giờ mình đã đột phá Khai Khiếu cảnh, thậm chí là Man Thân cảnh cũng nên.

Nhưng mấy tháng trước, hần nhận được tin tức từ thượng tầng Vô Nhai bộ lạc, điều động hần cùng với mười thiên tài khác trong bộ lạc đi đến Xích Dung bộ lạc để tham gia một cuộc chiến.

Xích Dung bộ lạc là một bộ lạc trung giai phụ thuộc Vô Nhai bộ lạc của hần. Ban đầu hần không rõ vì sao các tiền bối thượng tầng lại điều mình cùng với một số thiên tài khác tham gia một cuộc chiến vô nghĩa như vậy.

Nhưng dần dần, với tài trí của mình, Sở Hồng Phi dần dần đoán ra mục đích của cuộc chiến này.

Đó chính là hướng đến Đại Tấn thần quốc.

Nghe đâu có tin đồn các đại đế quốc tại Thần Hoang đang rục rịch tranh đoạt một vùng bảo địa nào đó. Bảo địa đó là gì và nằm ở đâu thì Sở Hồng Phi không rõ, tuy nhiên không chỉ tại khu vực Xích Dung bộ lạc mà những bộ lạc lân cận khác cũng lần lượt cử đi các tộc nhân tham dự mấy cuộc chiến này, mục đích chính là để được các sứ giả Đại Tấn thần quốc tuyển chọn.

Tin tức này đối với Sở Hồng Phi mà nói chẳng khác thì một món quà từ trên trời rơi xuống cả. Mà cũng chẳng riêng gì hẳn, những người không được sứ giả Đại Tấn thần quốc khước từ trước đây cũng xem đây chính là một cơ hội ngàn năm có một để được tiến tới Đại Tấn thần quốc tu luyện.

Mấu chốt để được các sứ giả Đại Tấn thần quốc lựa chọn chính là phải thể hiện thật tốt ở tất cả các phương diện, bao gồm lãnh đạo bài binh bố trận, thể hiện thực lực trên chiến trường cùng với thiên phú kinh người của bản thân.

Bởi các sứ giả Đại Tấn thần quốc che giấu thân phận rất kỹ, không có một người nào, thậm chí thượng tầng các bộ lạc biết được rốt cuộc bọn họ là ai. Các sứ giả bí mật trà trộn vào, có thể sử dụng thân phận là tộc nhân bộ lạc hoặc dị sĩ lai vãng... để có thể nắm rõ tình hình nhất có thể.

Cũng bởi vì lí do này nên tất cả các thiên tài buộc phải thể hiện hết khả năng của mình ra cho các vị sứ giả thần bí này nhìn thấy.

Năm ngày trước, thượng tầng bộ lạc truyền xuống, Sở Hồng Phi dẫn theo bốn trăm dị sĩ tiến vào vùng Hiệp Thủy để công kích Lâm Ngân, một trong những địa điểm trọng yếu của phía bên Phong Tuyết bộ lạc.

Cuộc chiến đã được đẩy lên đến đỉnh điểm, thời gian này chính là thời điểm tốt nhất để thể hiện bản thân, không chỉ riêng gì Sở Hồng Phi mà tất cả các thiên tài khác đều được điều động.

Sở Hồng Phi trên người chiến ý kinh người, quét qua bốn trăm người đi cùng với mình, trong số bốn trăm người này chắc chắn có sứ giả Đại Tấn thần quốc đang âm thầm quan sát, chỉ thấy gương mặt hắc lộ rõ quyết tâm, tay chỉ về phía Hiệp Thủy, nói lớn:

- Tiến đến Hiệp Thủy, để cho địch nhân chứng kiến sức mạnh của chúng ta. Mười ngày nữa ai không có mặt giết bất luận tội. Đi!

Bốn trăm người đồng loạt gầm lên tràn đầy khí thế, tiếng gầm đồng thanh nghe như của một đầu mãnh thú cuồng giận, trong cánh rừng những âm thanh *xào xạc* vang lên, mấy trăm bóng người cứ như vậy di chuyển với tốc độ cực nhanh tiến về Hiệp Thủy.

***** Quyển 1: Ti Mệnh ***** Ảnh Nguyệt sơn trang

Trong đêm tối, những âm thanh rít gió tựa bước chân bách quỷ dạt hành. Kha Thiên Lạc dẫn đầu hai trăm người ngày đêm phi hành để đến Lâm Ngân để thực hiện nhiệm vụ.

Đi cùng với Kha Thiên Lạc dĩ nhiên là mấy người Ti Mệnh, Cổ Thái và Tang Tương.

Vương Bảo Thiên được Trưởng Lão hội phân đến Lâm Ngân, thực hiện nhiệm vụ dưới trướng Kha Thiên Lạc. Có lẽ vẫn còn một bụng uất ức, thế nên Vương Bảo Thiên lúc nào cũng di chuyển cuối cùng. Đối với chuyện này, Kha Thiên Lạc cũng lười để ý, tuy nhiên lúc nào cũng đặt bản thân trong trạng thái cảnh giác cao độ.

Trên đường di hành, mấy người Kha Thiên Lạc vô tình quen biết một bốn dị sĩ lai vãng tên gọi là Liêu Văn Thành, Đào Nguyệt Thiên, Châu Ôn

và Chu Đình. Bốn người này, ngoại trừ Châu Ôn đã đột phá đến sơ kỳ Tây Cốt cảnh, ba người còn lại đều là Dẫn Huyết cảnh tầng thứ chín.

Đại chiến giữa các bộ lạc, dù là dị sĩ lai vãng cũng buộc phải gia nhập vào cuộc chiến. Thường thì những dị sĩ lai vãng này sẽ tự hình thành một nhóm độc lập, đề bạt ra một người uy tín nhất để nghe tin tức từ Trưởng Lão hội.

Châu Ôn chính là một trong số những dị sĩ lai vãng rất có uy tín. Trên đường đi liền bắt chuyện với mấy người Kha Thiên Lạc. Giữa hai bên rất hợp ý nhau, thế nên liền trở thành một nhóm đồng hành cùng với nhau.

Châu Ôn nhìn sắc trời rồi tính toán gì đó, sau đó nói:

- Kha huynh, trời cũng tối rồi, cũng nên cho mọi người nghỉ ngơi thôi.

Kha Thiên Lạc sắc mặt không đổi gật đầu, rồi âm thanh như tiếng trống vang vọng ra xung quanh.

- Tất cả dừng lại, đêm nay cắm trại tại đây, ngày mai lại lên đường.

Vừa nói, Kha Thiên Lạc vừa đáp xuống một bãi đất trống trong rừng. Bởi Kha Thiên Lạc là trưởng đoàn nên không ai dám cãi lệnh. Vả lại cả ngày di hành mệt mỏi, nghe tin được hạ trại nghỉ ngơi, ai nấy đều lấy làm vui mừng cả.

Kha Thiên Lạc dùng linh thức quét qua một vòng, toàn bộ hơn hai trăm người đều đủ, không vắng người nào. Xem xét xong, hắn mới nói tiếp:

- Không vắng người nào. Tốt lắm, hôm nay mọi người vất vả rồi. Giờ dựng lửa trại thôi.

Dưới sự phân công của hắn, từng nhóm người được phân chia đi lấy củi về để đốt lửa để vừa sưởi ấm, vừa đề phòng dã thú. Ban đêm chính là

thời điểm dã thú và hung thú hoạt động, thế nên nếu đi riêng lẻ sẽ rất nguy hiểm.

Mấy người Kha Thiên Lạc, Ti Mệnh, Châu Ôn thì không đi lấy củi mà lấy ra viên ngọc được Trưởng Lão hội cấp xuống, dùng huyết khí để mở ra tấm bản đồ, bàn bạc hướng đi của ngày tiếp theo.

Vương Bảo Thiên dĩ nhiên cũng bị Kha Thiên Lạc lệnh đi kiếm củi. Hắn vốn thích hành động một mình, vậy nên khi vừa khuất khỏi tầm nhìn của Kha Thiên Lạc thì hắn lập tức tách ra đi lẻ. Đối với thái độ của hắn, mấy kẻ khác cũng chẳng ưa thích, lảng nhẩn vài câu rồi liền không quan tâm nữa.

Vương Bảo Thiên hừ lạnh một tiếng, nếu không phải vì làm theo kế hoạch mà Liên Vân Quyết bày ra, hắn há lại thêm đi đến cái vùng khi ho cò gáy này. Dự tính kiếm một chỗ nào đó rồi nghỉ ngơi đến sáng, đột nhiên trong rừng vang lên tiếng rít gió thần bí.

Vương Bảo Thiên giật mình, ngẩn đầu nhìn lên thì thấy trên mấy gốc cây cao to, có mười mấy bóng người xuất hiện.

Đánh giá và được tặng nguyệt phiếu giúp mình tăng thêm động lực viết mỗi ngày. Đa tạ.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 87: Ảnh Kiểm Sát

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 87: Ảnh Kiểm Sát

Tâm tình hăm hực buồn bực ngay khi nhìn thấy mấy bóng người này thì liền cải biến hoàn toàn, thay vào đó là một nét vui mừng cùng cung kính.

Chỉ thấy Vương Bảo Thiên lập tức quỳ xuống, thành thành kính kính bái lạy, giọng nói ần ần một chút sợ hãi:

- Thuộc hạ Vương Bảo Thiên bái kiến Ảnh Kiểm Sát đại nhân.

Ảnh Kiểm Sát, thanh dang nghe như sấm vang tai, ai cũng đều khiếp sợ khi nghe thấy danh tự này cả. Truyền rằng Ảnh Kiểm Nô chính là một tổ chức sát thủ ngầm thực lực vô cùng cường đại, không ai rõ bọn chúng xuất hiện từ lúc nào và từ đâu đến, bất kỳ kẻ nào Ảnh Kiểm Sát cũng có thể giết chết cả, cho dù đó có là man công của một thượng giai bộ lạc đi chăng nữa, miễn sao trả được cái giá mà bọn họ đưa ra.

Rất nhiều lần các bộ lạc liên thủ với nhau để diệt trừ tổ chức sát thủ Ảnh Kiểm Sát này trừ đi hậu họa, tuy nhiên cho đến nay Ảnh Kiểm Sát vẫn tồn tại, dĩ nhiên kế hoạch liên thủ của các bộ lạc đã hoàn toàn thất bại.

Mà nhìn thái độ cùng biểu hiện, có lẽ Vương Bảo Thiên đã lường trước được việc Ảnh Kiếm Sát sẽ xuất hiện, chỉ là không ngờ lại sớm hơn dự kiến một chút mà thôi.

Một người trong số này ánh mắt lạnh lùng nhìn xuống, ánh nhìn sắc bén làm cho nội tâm Vương Bảo Thiên rung động. Đằng sau tấm khăn đen che đi gương mặt, giọng nói không rõ là nam hay nữ chậm rãi truyền đến:

- Đứng lên đi. Lần này Liên công tử không tiếc bỏ ra một cái Ảnh Kiếm Lệnh để mời bọn ta, nói đi, kẻ cần giết là ai?

Vương Bảo Thiên đứng dậy, nhưng thủy chung vẫn bảo trì thái độ cung kính với đối phương. Giọng nói có chút yếu ớt sợ hãi đáp:

- Bẩm đại nhân, hai kẻ cần giết tên là Kha Thiên Lạc và Ti Mệnh, đây là chân dung hai kẻ này, mời đại nhân xem qua.

Vừa nói, Vương Bảo Thiên vừa rút từ trong tay áo ra hai cuộn giấy rồi ném về phía kẻ dẫn đầu Ảnh Kiếm Sát.

Y nhẹ nhàng chụp lấy hai cuộn giấy rồi lật ra xem, bên trong chính là chân dung Ti Mệnh và Kha Thiên Lạc được vẽ rất rõ ràng và chi tiết.

Chỉ thấy y xem qua một lượt, rồi sau đó nhẹ nhàng dùng huyết khí chấn nát hai tờ giấy thành tro bụi, phi tang không để lại chút chứng cứ nào.

- Đã xác nhận. Kế hoạch thích sát Liên công tử đã nói rõ, ngày đó người chỉ cần thực hiện tốt nhiệm vụ của người, đừng làm ảnh hưởng đến công việc của bọn ta là được.

- Mọi chuyện đều nhờ vào đại nhân cả.

Vương Bảo Thiên nở nụ cười tươi, trong lòng hận không thể bảo sát thủ của Ảnh Kiếm Sát ngay lập tức ra tay giết chết Ti Mệnh và Kha Thiên

Lạc ngay lập tức.

Tuy nhiên vì để thực hiện kế hoạch hoàn hảo, vả lại Kha Thiên Lạc là một trong những đối tượng được Trưởng Lão hội coi trọng, và làm sao để không ảnh hưởng đến thanh danh của Liên Vân Quyết, cuối cùng hắn vẫn giữ được một tia thanh minh.

Vương Bảo Thiên hai tay ôm quyền cúi đầu cảm tạ, nhưng không có bất cứ âm thanh nào đáp trả cả. Đợi một hồi lâu, hắn rút cuộc cũng lấy hết bản lĩnh ngấn đầu nhìn lên thì mới phát hiện, ở trên nhánh cây vừa rồi không có một bóng người nào cả.

Hành tung cùng thân thủ của Ảnh Kiếm Sát đúng là dọa người, bọn họ tựa như quỷ mị, đi vô tung về vô ảnh, không để sót lại dù một chút dấu vết, không khó hiểu vì sao người trên giang hồ lại kinh sợ đối với Ảnh Kiếm Sát như vậy.

Dù rằng hai bên hợp tác với nhau, nhưng khi nói chuyện với mấy kẻ của tổ chức sát thủ Ảnh Kiếm Sát này, trái tim Vương Bảo Thiên lúc nào cũng đập thành thạch liên hồi, đầu óc căng thẳng không thể nào thuyên giảm.

Khi bọn họ đi hết, hắn mới thở phào một hơi nhẹ nhõm. Bất giác có một cơn gió nhẹ thổi qua, tự nhiên lại làm cho một dị sĩ trung kỳ Tẩy Cốt cảnh cảm thấy lạnh sống lưng. Lúc này hắn mới ngẩn người, không ngờ rằng áp lực nặng đến nỗi mồ hôi ra ướt cả lưng áo từ lúc nào cũng không biết.

Bỗng đằng sau lưng có tiếng bước chân xào xạc vang lên, Vương Bảo Thiên giật bản mình quay lại.

- Người làm sao thế, gặp quỷ à?

Đó là một thanh niên trẻ tuổi, hơi nhúu mày nhìn Vương Bảo Thiên sắc mặt hơi nhợt nhạt.

- Ai cần người quản chuyện của ta.

Vương Bảo Thiên hừ lạnh một tiếng, nếu không phải lúc này đang thực hiện nhiệm vụ thì với sự uất ức ếm ghen mấy bữa nay, hẳn đã một chưởng giết chết thanh niên đột ngột xuất hiện này.

Vút lại một câu rồi hừ lạnh một tiếng, Vương Bảo Thiên lướt qua người thanh niên, trước khi bỏ đi còn trừng mắt một cái nữa.

Người thanh niên kia đối với ánh mắt hăm dọa của Vương Bảo Thiên không mấy mẫn nửa điểm để tâm, chỉ thấy hắt ánh mắt nhìn xinh quanh, không biết rõ vô tình hay hữu ý lại nhìn lên một gốc cao to, chính là gốc cây mà mấy kẻ sát thủ Ảnh Huyết Sát lưu ở trên đó vừa nãy.

Tại nơi bàn bạc, vốn đang chăm chú nhìn vào bản đồ đang hiện hữu trước mặt, bỗng nhiên hai hàng chân mày Ti Mệnh nhúu lại, giống như phát hiện ra một điều gì đó không ổn vậy, quay đầu nhìn về hướng rừng cây, đôi mắt lóe qua một tia kinh nghi.

Lai vãng đệ sĩ Châu Ôn ngồi ngay sát bên cạnh phát hiện ra biểu cảm lạ thường thì hỏi nhỏ:

- Sao thế?

Ti Mệnh nhìn hắt ta, rồi lại nhìn về phía rừng cây, miệng không nói lời nào.

***** Quyển 1: Ti Mệnh ***** Ảnh Nguyệt sơn trang

Núi non trùng điệp bao phủ xung quanh, bốn phương địa hình đi lại khó khăn, không cẩn thận là liền thì thương như chơi. Nơi địa phương hiểm

trở này được gọi là Lâm Ngân. Sở dĩ có tên gọi như vậy là bởi khu vực này có một loại cây gõ thân vào những ngày trăng tròn thì tán cây phát ra ánh kim ngân, thời điểm ấy cả khu rừng rực sáng lên, từ trên cao nhìn xuống khung cảnh trở nên mơ hồ lãng mạn vô cùng.

Xung quanh Lâm Ngân có rất nhiều con suối bắt nguồn từ sông Hiệp Thủy, vì vậy không khí ở đây rất ẩm thấp, lâu lâu lại xuất hiện sương mù khiến cho địa phương vốn hiểm trở đi lại càng thêm khó khăn. Có thể nói Lâm Ngân là một nơi dễ thủ khó công. Nếu không có chuyện bất đắc dĩ thì chẳng ai lại đi muốn tới một nơi như thế này cả.

Cũng bởi vì lí do này, khi Phong Tuyết bộ lạc phát hiện ra nơi đây thì lập tức xây dựng một phân khu chuyên dùng để thu thập thông tin tình báo ở khu vực biên cương truyền về cho tổng bộ.

Ngày nay chiến tranh diễn ra, dĩ nhiên Lâm Ngân càng trở nên trọng yếu hơn nữa. Phong Tuyết bộ lạc tuyệt không thể để do Lâm Ngân bị thất thủ, vậy nên từ sớm đã cử đi rất nhiều cao thủ âm thầm bảo vệ khu vực Lâm Ngân, không để cho địch nhân xâm nhập vào Lâm Ngân để tìm thấy nơi thu thập tình báo.

Vào một ngày mưa bay khắp trời, mưa bụi tuy không lớn, nhưng do địa phương vốn hiểm trở làm cho tầm nhìn bị che khuất đi. Trong cơn mưa bụi trắng xóa, bỗng nhiên có vô số bóng người đi ra.

Cầu vote mười sao cuối chương!

Cầu tăng like và cmt để trợ con tác!

Cầu Nguyệt phiếu và Kim đậu để tăng động lực cho con tác!

Đa tạ!

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 88: Đến Lâm Ngân

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 88: Đến Lâm Ngân

Đám người này chính là lũ đoàn Phong Tuyết bộ lạc cử đến đây để thủ hộ, dẫn đầu dĩ nhiên chính là Kha Thiên Lạc. Hành trình từ Phong Tuyết thành đến vùng Lâm Ngân này mất hơn nửa tháng trời mới miễn cưỡng đến nơi, đã vậy vào mùa này vùng Lâm Ngân vào mùa mưa, khiến cho tốc độ di chuyển chậm trễ hơn dự kiến.

Nơi thu thập tình báo nằm tại một địa phương thần bí trong vùng Lâm Ngân, trước khi đến đây Phong Tuyết thành đã hướng dẫn Kha Thiên Lạc cách để liên lạc với bọn họ.

Hơn hai trăm người đứng đợi dưới làn nước mưa bụi, tuy hơi lạnh không ảnh hưởng gì nhiều đối với dị sĩ như bọn họ, tuy nhiên cảm giác ướt át toàn thân vẫn rất khó chịu.

Nhất là với mấy nữ nhân cũng được phân công đến đây, y phục bị nước mưa làm cho dính chặt vào người, dưới cơn mưa trắng mờ ảo lộ ra những đường nét mị hoặc phong tình, không khỏi làm thu hút ánh nhìn của đám đại hán kia.

Tang Tương đứng bên cạnh Ti Mệnh, so với những nữ nhân khác thì nàng ôn hơn rất nhiều. Chỉ thấy hắc cầm một cái lá có tán rất lớn che chắn trên đầu, đồng thời âm thầm vận chuyển lực lượng nguyên khí tạo thành một tấm màn vô hình che trên đỉnh đầu, không để cho nước mưa thấm ướt cơ thể nàng.

Nếu như trên đường di chuyển thì hắc không làm được thế này, nhưng bây giờ đứng yên một chỗ chờ đợi, vậy nên thực hiện nó rất dễ dàng, lại tiêu hao không nhiều lực lượng nguyên khí của bản thân, cùng lắm chỉ ngồi điều tức vài canh giờ là có thể phục hồi lại.

Lại nói, nếu hơn nửa tháng trước hắc không tiêu hao gần như sạch sẽ lực lượng nguyên khí để giúp Cổ Thái trúc cơ thì bây giờ hắc có khả năng mở rộng tấm màn chắn. Cho đến giờ, tuy sử dụng không ít đan dược, nhưng nguyên khí của hắc vẫn chưa phục hồi hoàn toàn, còn cần phải bổ sung thêm một thời gian nữa.

Đợi hơn một giờ đồng hồ mà vẫn chưa thấy có người nào ra chào đón, không ít người tỏ thái độ bất mãn, buồn bực nói:

- Bọn họ còn định cho chúng ta ngâm nước mưa đến khi nào nữa?

- Thật quá đáng.

- Đi đường cực khổ, không được chào đón mà lại còn bắt đứng đợi.

- Hừ, Phong Tuyết thành quả là chỉ coi chúng ta như tốt thí.

-

Đối với phàn nàn của bọn họ, Kha Thiên Lạc cũng đành nhắm mắt làm ngơ.

Cảm nhận được không gian có huyết khí dao động, Ti Mệnh khẽ nói:

- Đẳng trước có người.

Bởi vì Ti Mệnh tu luyện khác với man tộc dị sĩ, hắc chủ tu linh hồn, linh thức của hắc chủ so với dị sĩ mạnh hơn gấp mấy lần. Mặc dù trời đang mưa nhưng tấm võng linh thức của hắc chủ vẫn bao phủ trong phạm vi rất rộng, bán kính năm trăm thước đều hiện rõ trong đầu hắc chủ.

Trong linh thức của Ti Mệnh xuất hiện hai bóng người, dễ dàng nhận ra một trong hai người này đều là dị sĩ đạt thành tựu sơ kỳ Tẩy Cốt cảnh, còn người kia tuy cũng có tu vi tương đồng, có điều lại mơ hồ không rõ ràng. Nhất là phương thức ẩn nấp của bọn họ rất đặc biệt, nếu không phải bởi bọn họ tiến vào phạm vi bán kính gần một trăm thước cũng như linh thức của Ti Mệnh đặc biệt mạnh, nếu không thì cũng khó mà nhận ra.

Kha Thiên Lạc và Cổ Thái linh thức cũng đặc biệt mạnh hơn so với dị sĩ đồng giai, tuy nhiên cả hai nếu không được Ti Mệnh nhắc nhở thì cũng không hề phát hiện ra rằng có người đang đến.

- Có người ra đón rồi, tất cả mau chỉnh đốn lại đội hình.

Kha Thiên Lạc quay đầu nhìn hai trăm người sau lưng, giọng nói tản ra uy áp thực lực đỉnh trung kỳ Tẩy Cốt cảnh, ngay lập tức khiến cho đám người đang ồn ào huyên náo trở nên im lặng.

Bỗng ở phía trước, một giọng nói khàn khàn vang lên, nghe giọng nói dường như người này đã lớn tuổi rồi.

- Để các vị chờ lâu, thật ngại quá.

Từ trong màn mưa bụi trắng xóa bước ra hai người già trẻ. Cả hai đều mặc một bộ đồ may bằng vải thô, trên áo có nhiều chỗ may vá, trông bộ dáng rất nghèo khổ, trên lưng có áo rơm để ngăn nước mưa, đầu đội mũ rơm kết khiến cho dung mạo cả hai khá mơ hồ.

Ông lão miệng nở nụ cười khàn đặc, lộ ra hàm răng bệnh tật bị thiếu đi vào cái.

- Khà khà, lão tên gọi là Trương Nghiễm, còn hắc là Tần Minh, phụ trách đón tiếp các vị. Đường xá đi lại khó khăn, lão thân thể không khỏe, khà khà, mong chư vị không trách móc.

Kha Thiên Lạc nhú mày nghi hoặc, tuy nhiên trên mặt không có vẻ khó chịu gì, ngược lại chẳng để lộ nửa điểm cảm xúc, ôm quyền kính lễ:

- Tiền bối quá lời, đám văn bối chính là theo lệnh Trương Lão hội đến đây, nào dám có ý tứ trách móc.

- Khà khà, nói vậy thì lão phu yên tâm rồi. Người thanh niên, người chính là Kha Thiên Lạc có đúng không?

Ông lão cười híp mắt, tuy đang cười nhưng lại thần thần bí bí, làm cho người ta không đoán được ông ta đang nghĩ gì trong đầu.

- Đích thực là văn bối.

- Người trẻ tuổi mà tâm tính trầm ổn, không tệ, Phong Tuyết thành đúng là có mắt chọn người. Khà khà...

- Văn bối không dám, tiền bối quá khen.

Kha Thiên Lạc cảm giác ông lão này có gì đó bất bình thường, mặc dù trên người đúng là tỏa ra khí tức dao động sơ kỳ Tẩy Cốt cảnh, nhưng hắc lại cảm giác có gì đó không đúng.

Vả lại, trước khi ông lão đến đây, Ti Mệnh đã nói nhắc nhở nhẹ với hắc có một người ẩn dấu tu vi, đến cả nháy cảm như Ti Mệnh cũng không nhìn ra được, Kha Thiên Lạc vì vậy mới thành thành kính kính lễ nghĩa với ông lão Trương Nghiễm.

Chỉ thấy ông lão Trương Nghiễm mắt hiếp nhìn một đám người ướn như chuột lột, nhìn quét qua một vòng, hơi vô ý dừng lại ở chỗ Ti Mệnh, lại cười nói tiếp:

- Khà khà, có vẻ như có một số người không chịu được khổ nhĩ. Mà thôi. Các người đi theo lão, chớ có vô ý hành động, kẻo chết lúc nào lại không biết, khà khà khà...

Thái độ thần bí của ông lão, tuy không có tạo ra bất kỳ hành động uy hiếp gì, nhưng không hiểu sao ai nấy, thậm chí là cả Kha Thiên Lạc, Cổ Thái hay Ti Mệnh trong lòng đều khẩn trương.

- Chúng ta đi thôi. Mọi người di chuyển cẩn thận theo sự hướng dẫn của Trương tiên bối.

Kha Thiên Lạc nói lớn nhắc nhở đám người sau lưng, rồi sau đó bắt đầu đi theo sau ông lão Trương Nghiễm.

Đi cuối cùng trong đoàn chính là người thanh niên tên Tần Minh đi cùng với ông lão Trương Nghiễm để tránh cho đám người mới này đụng vào bẫy cấm chế được bố trí quanh Lâm Ngân.

Đi theo gần hai canh giờ một cách bình yên, phía trước mặt là Kha Thiên Lạc và hai trăm người khác là một thác nước khổng lồ chảy siết vô cùng hùng vĩ, bọt nước trắng xóa bắn tung tóe lên trời, lại thêm trời đang mưa khiến cho tầm nhìn càng hạn chế.

Trên đường đi bởi vì lối di chuyển khó khăn, so với quãng đường đi đến Lâm Ngân còn muốn cực khổ hơn, một vài người thiếu chút nữa không giữ được ý tứ, buộc Kha Thiên Lạc phải sử dụng đến quyền hạn trưởng đoàn do Trưởng Lão hội truyền xuống mới có thể trấn áp được.

Khi đến nơi, Trương Nghiễm ra hiệu dừng lại, Kha Thiên Lạc lập tức quát lớn báo hiệu cho người phía sau biết. Còn hăn thì chăm chú nhìn hành

động tiếp theo của Trương Nghiễm.

Ti Mệnh dĩ nhiên cũng đứng một bên quan sát, vừa ngẫm nghĩ về quãng đường hai canh giờ qua, đầu óc rơi vào suy tư. Theo quan sát của Ti Mệnh, có ít nhất một ngàn cấm chế được bố trí trên đường đi, tuy chủng loại chỉ rơi vào khoảng hai mươi loại cấm chế, tuy nhiên cách bố trí lại rất tài tình, nếu không phải người nghiên cứu kỹ cũng cái nhìn sắc bén thì không cách nào nhìn ra được.

Hắn cũng không biết rằng là, hành động quan sát trên đường đi của hắn toàn bộ rơi vào mắt ông lão Trương Nghiễm cả. Chỉ là ông ta vẫn giữ im lặng, miệng nở nụ cười bí ẩn không ai phát hiện.

Cầu vote mười sao cuối chương!

Cầu tăng like và cmt để trở trợ con tác!

Cầu Nguyệt phiếu và Kim đậu để tăng động lực cho con tác!

Đa tạ!

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 89: Mật Đạo

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 89: Mật đạo

Nhìn vào thác nước khổng lồ cùng mặt nước, người bình thường có lẽ sẽ không nhận ra điểm gì khác biệt, nhưng bởi vì trên đường Ti Mệnh nhìn thấy được vô số cấm chế được tạo thành một cách rất điều luyện, thế nên hắn mới đoán được rằng, nhất định nơi này cũng tồn tại cấm chế.

Có điều quan sát một hồi vẫn không nhìn ra được điểm khác biệt, hai hàng chân mày của hắn không khỏi nhíu lại nghi hoặc.

Ông lão Trương Nghiễm cười thần bí nhìn hắn, cái nhìn như đã đoán trước, cũng ẩn giấu một tia vui mừng, rồi không bận tâm đến hắn nữa.

Giọng nói Trương Nghiễm khàn đặc già dặn, hiếp mắt nhìn Tần Minh, nói:

- Tần Minh, bắt đầu đi.

Bởi vì trời mưa khiến tầm nhìn bị che khuất, thế nên ít ai nhìn ra được Tần Minh đối với ông lão Trương Nghiễm này luôn có một tia kính cẩn.

Chỉ thấy Tần Minh cúi đầu vâng dạ một tiếng, rồi sau đó dùng thân thủ bất phàm phi thẳng xuyên qua hồ nước rộng lớn phía trước, trong ánh mắt kinh ngạc của nhiều người, Tần Minh vậy lại mà đứng lơ lửng giữa không trung, mặc cho những bọt nước trắng xóa của dòng thác nước chảy siết bắn lên người, chỉ thấy Tần Minh giơ hai tay lên, huyết khí trong người vận chuyển, làm ra mấy loại thủ quyết đánh vào hư không trước mặt.

Người khác thì trầm trồ ngạc nhiên, không hiểu vì sao Tần Minh lại có thể đập bộ hư không. Bởi theo như thường tình thì có dị sĩ đột phá đến Hóa Linh cảnh mới có khả năng đập bộ hư không được.

Nhưng đằng này, Tần Minh rõ ràng chỉ mới đạt thành tựu Tẩy Cốt cảnh mà thôi.

Ngay cả Kha Thiên Lạc tuy thái độ nhìn như thường, kỳ thực trong ánh mắt cũng chẳng giấu được tia kinh nghi này.

Chỉ có Ti Mệnh và Cổ Thái là nhìn ra được điều đặc biệt.

Tạm thời không bàn đến Cổ Thái. Nói về Ti Mệnh, sở dĩ hẳn hiểu ra được là vì hẳn nhìn thấy được, dưới chân Tần Minh có một cái cấm chế.

Loại cấm chế này theo như trong sách miêu tả thì nó thuộc loại cấm chế ẩn hình, có thể khiến cho một vật gì đó bị che dấu đi, mắt thường nhìn qua sẽ khó phân biệt được thật giả.

Cấm chế loại này rất khó bố trí, chứng tỏ tại Lâm Ngân có một cao thủ về cấm chế, mà tu vi người này, chỉ sợ đã vượt qua Tẩy Cốt cảnh, có thể tu vi người nọ là Khai Khiếu cảnh, thậm chí là Man Thân cảnh. Với tu vi hiện tại của Ti Mệnh, thông qua cấm chế hẳn có thể nhìn thấy và cảm nhận mơ hồ về tu vi của người bố trí ra nó.

Phía bên kia, Tần Minh tiếp tục công việc của mình, đánh ra mấy chục cái thủ quyết, đột nhiên dòng nước chảy siết tự động tách ra làm hai nửa, để

lộ ra một khoảng trống khô ráo đằng sau thác nước.

Bên trong có một khối đá hình tròn bán kính chừng một xích nhô ra, xung quanh phiến đá có những cái hoa văn đủ loại mảnh thú khác nhau, còn chính giữa thì có một dấu tay khá lớn.

Tần Minh đưa bàn tay đặt vào, vừa vận chuyển lực lượng huyết khí dung nhập vào trong khối đá, một màu vàng lờ mờ chợt lóe lên, Tần Minh liền vận sức đẩy mạnh khối đá vào trong.

Từ bên dưới mặt nước, âm thanh ầm ầm vang lên trong khu rừng, nghe như âm thanh của những bánh xe đang chuyển động vậy.

Trong sự kinh ngạc của chúng nhân, từ bên trong lòng mặt nước nổi lên một tiểu sơn khá lớn. Sau khi nổi lên hoàn tất thì mặt tiểu sơn chính diện tách ra làm hai, lộ ra một cái động khẩu bên trong.

- Đây là mật đạo đi vào Lâm Ngân, được Phong Tuyết bộ lạc bỏ ra một cái giá cực lớn, bỏ ra hàng chục năm trời mới tạo ra được. Khả khả...

Trương Nghiễm cười khàn đặc, ngữ điệu đầy tự hào khi nói về mật đạo trước mặt.

- Vào trong thôi. Đi cẩn thận và ngay ngắn vào, lão phu mà phát hiện tên nào táy máy tay chân, đừng trách lão phu hành xử độc ác. Nói trước cho đám tiểu nhi các ngươi biết, ở đây không giống với Phong Tuyết thành đâu, khả khả...

Trước khi vào, Trương Nghiễm gương mặt thì mỉm cười thân thiện, nhưng giọng nói thì sự đe dọa không hề che giấu. Mà khí tức trên người lão ta cũng thay đổi đột ngột, hiện tại thì không còn người nào, ngay cả Ti Mệnh cũng đồng dạng không nhìn ra được tu vi của lão ta.

Thái độ trước sau thay đổi, trước thì như một lão nhân tâm thường, nhưng bây giờ không hiểu sao lại trở nên nguy hiểm.

Ai nấy đều nuốt một ngụm nước bọt. Nhìn thấy biểu cảm này của bọn họ, Trương Nghiêm cười thích thú, rồi sau đó phi người đứng trước mật đạo, ra hiệu cho Kha Thiên Lạc rồi bước vào bên trong.

Kha Thiên Lạc hô hấp một hơi sâu, sau đó nhắc nhở đám người sau lưng một tiếng, rồi mấy trăm người lần lượt tiến vào.

Tần Minh là người cuối cùng đi vào mật đạo. Bóng lưng hắn vừa khuất thì hai bên cánh cửa đóng lại, ngọn tiểu sơn dần dần chìm sâu vào trong lòng nước. Vài phút sau thì tất cả trở lại như thường, thác nước hùng vĩ vẫn tiếp tục chảy siết, những bọt nước cứ tung bay vào không trung, tạo thành một khung cảnh mờ mờ ảo ảo.

Đâu đó trong Lâm Ngân, những bóng người từ trên xuống dưới mặc một đồ màu đen hiện ra. Dù thời tiết hiện tại đang rất khó chịu, tuy nhiên điều này lại không hề làm ảnh hưởng gì đến bọn họ cả.

Trong cơn mưa ngày một lớn hơn, một giọng nói không rõ là nam hay nữ vang lên, ngữ điệu không khỏi lộ ra một tia khó chịu:

- Mất dấu mất rồi. Thật đáng kiếp.

- Đành chịu thôi. Thời tiết vùng Lâm Ngân vốn đã khắc nghiệt, mà thủ đoạn bày cấm chế của lão ta lại vô cùng tinh diệu, mỗi tháng lại thay đổi cách bố trí một lần. Đừng nói cấp độ Xích Ảnh chúng ta, ngay cả Chanh sắc cũng chưa chắc đã dễ dàng tìm ra được đường vào.

Một người khác đứng trên mỏm đá ven đường, khoanh hai tay nhìn về phía rừng cây huyền ảo, ánh mắt thâm trầm, chậm rãi nói.

- Kế hoạch đành phải thay đổi đôi chút. Tình báo bên kia, hình như Xích Dung bộ lạc đã cử người đến đây chuẩn bị tấn công Lâm Ngâm. Người dẫn đầu hình như là Sở Hồng Phi.

Cầu vote mười sao cuối chương!

Cầu tặng like và cmt để trợ con tác!

Cầu Nguyệt phiếu và Kim đậu để tăng động lực cho con tác!

Đa tạ!

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 90: Dấu Vết Của A Công

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 90: Dấu vết của A Công

Người có giọng nói không phân biệt nam nữ chợt lóe hàn mang:

- Sở Hồng Phi. Tìm cách truyền đạt lại với Vương Bảo Thiên, bảo hắn tạm dừng vọng động.

- Rồi.

Lạnh lùng ra lệnh cho thuộc hạ, y liền dùng tay ra hiệu, cả đám người như hiểu ý, gật đầu rồi sau đó liền tách ra, mỗi người mỗi ngã, trong cơn mưa bụi không còn sót lại một tia dấu vết.

***** Quyển 1: Ti Mệnh *****

Ra khỏi thông đạo, trước mặt là một vùng đất khá lớn, chu vi có thể so với nơi sinh sống của một tiểu bộ lạc.

Tại vị trí trung tâm là một tòa phủ đệ cao lớn, nhìn từ xa vô cùng nổi bật và bắt mắt.

Xung quanh tòa phủ đệ cao lớn là những ngôi nhà đá, trông phong cách rất giống với mấy tòa nhà của dân cư Phong Tuyết bộ lạc.

Phía Tây là một hồ nước rộng lớn trong xanh, có lẽ là nguồn nước chính tại nơi này. Người ở chỗ này dẫn nước từ hồ nước này tạo thành những con kênh, dẫn nước vào mấy khu đồng ruộng để trồng trọt.

Bầu không khí khá bình yên và tĩnh lặng, không có chút nào giống với một tổ chức chuyên thu thập tình báo cả.

- Thế nào? Ngạc nhiên sao?

Trương Nghiễm nhìn biểu tình của đám tân binh mới đến, giọng khàn khàn tủm tỉm cười.

- Chỗ này không giống với một tổ chức thu thập tình báo trong tưởng tượng của văn bối.

Kha Thiên Lạc nhìn quang cảnh trước mặt, đáp:

- Khà khà, làm một người thu thập tình báo rất khó khăn, sơ hở một chút là mất mạng như chơi, bởi công việc này luôn đặt bản thân trong trạng thái nguy hiểm. Bởi vậy phải học cách che giấu và hòa nhập bản thân. Khó khăn nhất chính là làm sao để biến bản thân thành một người bình thường.

- Người bình thường?

- Khà khà, người đừng nghĩ làm một người bình thường là dễ dàng. Nó thực sự rất khó, khó hơn những gì người nghĩ.

Trương Nghiễm tiểu ý cười cười, đôi mắt hơi hiếp lạc ẩn ẩn nhìn qua Ti Mệnh, rồi nói tiếp:

- Như người, người không thích hợp làm một kẻ thu thập tình báo, bởi sát khí của người quá nặng. Cả người nữa, người cũng không thích hợp.

Ngón tay chỉ thẳng vào Cổ Thái, giọng khàn đặc lại vang lên.

- Ở đây, có lẽ chỉ có mỗi một mình người là hợp cách. Phải, người đấy, cậu trai trẻ.

Ánh mắt Trương Nghiễm cuối cùng dừng lại ở Ti Mệnh. Gương mặt hần hơi ngấn ra, nhưng sau đó liền mỉm cười, lắc đầu đáp:

- Đa tạ tiền bối đã nhìn trúng, nhưng tôi nghĩ mình sẽ không làm một tình báo viên đâu.

Trương Nghiễm xoa chiếc cằm ngấn mờ của mình, cười khàn khàn lộ ra hàm răng vàng màu:

- Khà khà, lão biết người sẽ không đồng ý. Tuy có chút đáng tiếc, nhưng không sao cả. Một lát nữa, người đi theo lão phu.

- Vâng, tiền bối.

Trong lòng Ti Mệnh khẽ động, hẳn là ông lão Trương Nghiễm này mới gặp qua lần đầu tiên, nhưng ý tứ như đã quen biết từ trước. Hẳn nội tâm nghi hoặc, nhưng hiện tại không nói gì, chỉ kính cẩn gật đầu.

- Khà khà, giờ để lão phu dẫn các người tham quan một vòng để biết nơi nào có thể đi, nơi nào tuyệt đối không được đặt chân vào.

***** Quyển 1: Ti Mệnh ***** Ảnh Nguyệt sơn trang

Đêm đến, màn đêm bao phủ khắp nơi trên thế gian này. Nơi đây cũng không ngoại lệ, một màn đêm hun hút hiu quạnh, cô độc và tịch mịch.

Vốn nơi này chỉ có một màn đêm u tối, sau khi được dựng lên, bọn họ đã khám lên phía bên trên một loại đá gọi là Khai Dương Thạch. Loại đá này ngoại trừ có tác dụng cộng hưởng với năng lượng mặt trời thì chẳng còn tác dụng nào khác cả.

Vào ban ngày, khi mặt trời lên, nhờ Khai Dương Thạch mà bên dưới lòng đất cũng được soi sáng. Còn khi mặt trời tắt nắng thì nơi đây liền bị màn đêm thay thế.

Bên cạnh bờ hồ, sóng dạt dào tấp vào bờ, mang theo hơi nước ướt át cùng không khí se lạnh của buổi đêm, có một ông lão ngồi trên một gốc cây khô, đôi mắt đang nhắm lại, như để tận hưởng không khí thanh bình này. Bên cạnh ông lão có một cái túi vải bạc màu, lộ ra hơi thở tang thương cũ kỹ.

Bỗng có tiếng bước chân nhẹ nhàng lướt trên thảm cỏ xanh phá vỡ đi bầu không gian bình yên, người xuất hiện đó là một thanh niên trẻ tuổi.

Hắn dừng lại cách ông lão chừng hai mươi thước, sau đó hai tay ôm quyền, đầu hơi cúi xuống, giọng nói ôn hòa vang lên:

- Ti Mệnh bái kiến tiền bối.

Ông lão này chính là Trương Nghiễm, ban chiều đã có ước hẹn với Ti Mệnh.

Hắn nội tâm rất tò mò và nghi hoặc, hẳn để ý từ lúc Trương Nghiễm xuất hiện, ông ta đã để ý đến hắn rồi.

Chỉ thấy lão ta đứng dậy, lưng không còn khom lại như ban đầu lúc mới xuất hiện trước mặt hắn nữa. Trên người ông ta hiện ra một cỗ khí thế hào hùng sát phạt, chưa động mà đã áp đảo tâm trí người khác.

Đối với thực lực thật sự của Trương Nghiễm, Ti Mệnh ban đầu đã phán đoán được, vậy nên hắn cũng không quá kinh ngạc.

- Khà khà, mấy kẻ khác trông thấy bộ dạng này của lão phu ai cũng xanh mặt khiếp sợ, ngươi là người thứ hai bình tĩnh được như vậy. Có điều, so với kẻ đầu tiên, có vẻ như ngươi hơi kém một chút.

- Người đầu tiên là ai? Có liên hệ với văn bối sao?

Ti Mệnh chợt hỏi.

- Khà khà, phải, hần tên là Dịch Ân, chính là A Công của người đấy.

Nghe đến đây, gương mặt của hần không còn giữ được bình tĩnh nữa.

- Nhìn biểu hiện này, có lẽ lão tìm đúng người rồi, khà khà...

Trái ngược với giọng cười hời hợt của Trương Nghiễm, Ti Mệnh đôi mắt hơi ửng đỏ, khóe mũi cay cay, giọng nghe như đang tự nói:

- A Công... đã từng ở đây?

- Khà khà, một thời gian. Thấm thoát cũng mấy mươi năm rồi.

Trương Nghiễm nhìn trời, trong đầu hồi tưởng lại ký ức năm xưa, nói tiếp:

- A Công của người năm ấy là một tên quái vật đúng nghĩa, dù lão phu cũng không muốn trở thành địch nhân của hần, khà khà... Có lẽ chẳng ai nghĩ được rằng hần đã từng ở đây một thời gian, ngay cả Phong Tuyết bộ lạc cũng không biết.

- A Công đến đây làm gì?

- Làm gì, khà khà... nghĩ lại năm ấy, lão phu cũng không hiểu suy nghĩ của hần. Hần bảo hần học cách lừa dối. Lừa chúng nhân, lừa bản thân, lừa cả thiên địa. Khà khà... người nói xem, A Công người có phải là một kẻ điên không? Khà khà khà...

Cầu vote mười sao cuối chương!

Cầu tăng like và cmt để trở trợ con tác!

Cầu Nguyệt phiếu và Kim đậu để tăng động lực cho con tác!

Đa tạ!

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 91: Hư Vô Huyền Hạch

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 91: Hư Vô Huyền Hạch

Ti Mệnh đứng im lặng người, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Trương Nghiễm cười nghiền ngẫm một hồi, sau đó cầm túi vải thô ném qua bên hắn.

- Mấy thứ này năm đó A Công người để lại, giờ lão phu hoàn trả lại cho khổ chủ. Khà khà, thấm thoát cũng đã mấy mươi năm, cũng đến lúc đi rồi.

- Tiên bối ở lại đây chỉ để đợi ta tới?

- Khà khà, năm đó ta với A Công người có ước định, không ở lại không được. Người thanh niên, nếu sau này có duyên gặp lại, lão phu sẽ nhận người làm đệ tử cũng nên, khà khà... thứ này, cho người.

Trương Nghiễm lấy đưa riêng cho hắn một ngọn chủy thủ, hình dáng của thanh chủy thủ này nhìn rất bình thường. Nhưng khi Ti Mệnh cầm lấy, đột nhiên cảm giác bên trong vỏ như đang phong ấn một loại sức mạnh vô cùng mạnh mẽ, không khỏi khiến hắn run lên trong giây lát.

- Đa tạ tiền bối ban vật.

Hắn không dám thất lễ, liền lập tức cung kính ôm quyền. Nhưng ngay sau đó liền ngẩn ra, bởi trong giây phút thất thần của hắn, Trương Nghiễm thần không biết quỷ không hay đã biến mất từ lúc nào rồi.

Ti Mệnh hắn tự tin với lực lượng linh thức mạnh mẽ của mình, thế mà lại không hề cảm giác được bất kỳ dấu vết nào của ông ta. Hắn nở nụ cười khổ, xem ra là bản thân vẫn còn đánh giá quá thấp thực lực của ông lão Trương Nghiễm này rồi.

Ngắm nhìn ngọn chủy thủ một hồi, trong giây lát trầm ngâm, sau đó hắn liền thu lại, cất giữ cẩn thận. Tiếp theo cầm túi vải đến chỗ thân cây khô mà Trương Nghiễm đã ngồi trước đó, từ từ chậm rãi mở cái túi ra.

Từ trên túi vải, hắn cảm nhận được hơi ấm của A Công, đó là một cảm giác vô cùng thân thuộc đối với hắn. Hô hấp một hơi kiềm chế xúc động, sau một hồi cuối cùng hắn cũng mở ra hoàn toàn.

Nhìn thấy vật bên trong, ánh mắt của hắn liền biến đổi. Bên trong đó là một quả cầu hình tròn được làm từ sắt. Nếu người khác nhìn thấy có lẽ liền tưởng chỉ là một quả cầu sắt ghỉ không hơn không kém, nhưng Ti Mệnh là người đã học qua thuật tạo cấm chế, liếc mắt một cái đã nhìn ra điểm bất thường của quả cầu sắt.

- Để ta ra ngoài học cấm chế thuật, sau đó nhờ vả Trương Nghiễm tiền bối trao lại vật này cho ta, rốt cuộc mục đích của A Công là gì?

Trong mắt hắn bây giờ, A Công không đơn giản chỉ là một Man công của một tiểu bộ lạc tầm thường nữa, hắn cảm nhận A Công luôn có gì đó rất thần bí.

Nhìn lại hành trình của hắn từ một tộc nhân bình thường không thể mở ra Thiên Khải, không thể tu luyện như những đệ tử thông thường khác của

Man tộc lại trở thành một cao thủ như bây giờ. Trên hành trình ấy, ần ần đằng sau luôn có dấu tay của A Công.

Đương nhiên trong đầu Ti Mệnh chưa bao giờ có ý nghĩ A Công sẽ hại mình cả, bởi nếu muốn, hắn đã không đứng ở đây rồi. Ti Mệnh chỉ thắc mắc, rốt cuộc mục đích của A Công là gì, và A Công đang tính toán điều gì trên người hắn.

Một điều nữa, đó là cho đến nay, hắn vẫn chưa biết thân thể thực sự của mình. Đầu mối duy nhất chính là hắn được A Công đưa về từ bên ngoài, nhưng rốt cuộc đó là nơi nào?

Tay cầm quả cầu sắt, ánh mắt thì như đang nhìn về phương xa ngoài hư vô.

- Có thể bên trong quả cầu sắt này có đầu mối về thân thể của mình cũng nên.

Suy nghĩ theo hướng tích cực, Ti Mệnh hít vào một hơi thật sâu.

Dĩ nhiên hắn vẫn luôn bảo trì trạng thái cảnh giác với hoàn cảnh xung quanh, linh thức tản ra, trong phạm vi linh thức, dù nhỏ bé như con kiến đang làm gì cũng không thể thoát khỏi tầm mắt. Đương nhiên ngoại trừ những nhân vật thần bí cường đại như ông lão Trương Nghiễm thì lại là một chuyện khác.

Chỉ là nghĩ đến Trương Nghiễm chọn địa điểm này để gặp mặt, có lẽ tự thân ông ta đã bố trí thứ gì trước đó rồi.

Nghĩ ngợi một hồi, rốt cuộc Ti Mệnh liền đi đến quyết định khai giải cấm chế này.

Sau khi bố trí vài cái cấm chế để che dấu đi khi thức, Ti Mệnh liền âm quả cầu sắt xoay xoay quan sát, vừa dùng lực lượng linh thức xâm nhập

vào nó.

Ngay lập tức, quả cầu sắt liền xuất hiện sự biến đổi. Giống như nó chỉ đang chờ đợi lực lượng linh thức của hắc tiến vào, vầng hào quang nhàn từ bên trong lóe ra. Lớp sắt ghi bên ngoài bị vầng hào quang này phá vỡ, để lộ bên trong là một tầng sáng trong suốt.

Chính giữa tầng trong suốt ấy là một vật màu đen huyền đậm đặc rất cuốn hút, vừa nhìn vào cảm giác như thần hồn bị nhốt vào cũi như không.

Lực lượng linh hồn mạnh cỡ Ti Mệnh mà cũng không cách nào thừa nhận nổi, gặp Man tộc dị sĩ, cho dù là cường giả trong truyền thuyết chắc chắn cũng khó có thể thừa nhận, thần hồn sẽ lập tức bị nhốt vào khối huyền hạch này.

- Đừng nói đây là Hư Vô Huyền Hạch mà A Công kể với mình đấy chứ?

Cũng may là có tầng kết giới trong suốt này ngăn đi lực lượng của huyền hạch, nếu không thì hắc không thể nào mà đứng đây cười khổ được.

Nhớ lại hồi nhỏ, A Công từng kể với hắc rằng trên đời này, sâu trong cõi hư không vô tận, có một nơi gọi là Hư Thần Giới, là nơi khởi nguồn của sự sống vạn vật. Tại Hư Thần Giới có một cây đại thụ rất lớn, lớn đến nỗi vượt qua khỏi tưởng tượng tầm thường, cây đại thụ đó được gọi là Thế Giới Chi Thụ.

Thế Giới Chi Thụ cắm rễ trong hư không, đem sự sống ban khắp nơi trên thế giới. Tuy nhiên, trong một biến cố kinh thiên động địa, Thế Giới Chi Thụ đột nhiên bị hủy diệt rồi chết đi, để lại vô số tro tàn hậu đại, một trong tro tàn hậu đại đó có vật được gọi là Hư Vô Huyền Hạch.

Có rất nhiều Hư Vô Huyền Hạch trong thế giới này, nhưng chỉ có duy nhất một Hư Vô Huyền Hạch có thể trở thành một Thế Giới Chi Thụ mới.

Thế Giới Chi Thụ một lần nữa tái sinh sẽ lấy lại cân bằng thế giới, để thế giới không đi vào hủy diệt nữa.

Hắn khi ấy cứ nghĩ rằng là một truyền thuyết mà trong lúc rảnh rỗi, A Công kể cho người trong bộ lạc nghe. Nhưng bây giờ, khi nhìn thấy khối huyền hạch này, qua mô tả của A Công cực kỳ giống. Nhất là đặc điểm có thể thôn phệ linh hồn không thể nhầm lẫn được.

- Hư Vô Huyền Hạch... nếu thực sự đây chính là Hư Vô Huyền Hạch mà A Công nói, vậy A Công làm sao có được nó? A Công thế nào lại có năng lực phong ấn Hư Vô Huyền Hạch? Và A Công lưu giữ nó cho ta để làm gì?

Chỉ trong một khoảng, có vô số câu hỏi tràn ngập trong đầu óc. Hắn luôn có cảm nghĩ mình đã chạm vào được thứ gì đó, nhưng khi tiến sâu vào thì liền có một tầng sương mờ dày đặc che phủ đi tầm mắt, khiến cho hắn bị lạc đi, không tìm ra được phương hướng để có thể nhìn ra được sự thật.

Ngay khi hắn đang đau đầu ngẫm nghĩ, tầng kết giới phong ấn Hư Vô Huyền Hạch khẽ nứt ra, chỉ thấy Hư Vô Huyền Hạch tự nhiên lại tan biến đi.

Nói chính xác hơn thì là nó hóa thành những đốm sáng li ti vô cùng nhỏ bé, bằng mắt thường không cách nào nhìn thấy. Những đốm sáng đen li ti này theo khe nứt của kết giới dần dần đi vào lòng bàn tay của hắn, tuy nhiên bởi do quá trình này xảy ra rất chậm, dù miễn cảm thế nào đi chăng nữa, Ti Mệnh vẫn không thể nhận ra.

Cầu vote mười sao cuối chương!

Cầu tăng like và cmt để trở trợ con tác!

Cầu Nguyệt thiếu và Kim đậu để tăng động lực cho con tác!

Đa tạ!

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 92: Lại Gặp Ác Mộng

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 92: Lại gặp ác mộng

“Ti Mệnh, ta xin lỗi...”

Giật mình tỉnh dậy sau cơn ác mộng tang thương, hơi thở nặng nề mệt nhọc vang lên từng cơn, hắt trên trán mồ hôi lạnh túa ra, sau lưng ướt đầm mồ hôi, dù trong căn phòng này rất kín gió, thế nhưng không hiểu sao vẫn mang đến một cảm giác lạnh lẽo như bị nhốt vào hầm ngục băng.

- Lại là giấc mơ này.

Sau một hồi lấy lại được bình tĩnh, Ti Mệnh ảo não nói.

Đã năm ngày kể từ lúc hắn nhận được Hư Vô Huyền Hạch mà A Công để lại cho hắn, từ lúc đó đến giờ, giấc mơ về ngày tận diệt của thế giới cứ lặp lại mãi, đây đã là lần thứ tư rồi.

Bàn tay cho vào ngực áo, nhẹ nhàng lấy ra mặt dây chuyền có treo một quả cầu sắt. Ti Mệnh bấm quyết ấn vài đạo, lớp giáp sắt bên ngoài được khai giải, lộ ra bên trong là một quả cầu trong suốt, chính giữa tầng trong suốt là một hạt giống màu đen huyền.

Thứ này chính là Hư Vô Huyền Hạch. Bởi nó rất quan trọng, thế nên hẳn liền lưu giữ nó bên cạnh, phòng ngừa trường hợp có biến diễn ra.

Năm ngày nay tiếp xúc, thủy chung hẳn vẫn luôn cảm giác có gì đó không bình thường đang diễn ra ở đây, nhưng không rõ cảm giác bất bình thường này là gì.

Bỗng bên ngoài có tiếng gõ cửa kèm theo một giọng nói trầm ổn:

- Ti Mệnh, người có trong đó không?

Giọng nói này chính là của Kha Thiên Lạc. Ti Mệnh vội gia cố lại cấm chế, đem Hư Vô Huyền Hạch biến trở lại thành một cái mặt dây chuyền bình thường rồi đem giấu vào trong ngực.

- Đợi một lát, ta ra ngay.

Thay y phục lại gọn gàng, đồng thời giấu đi cảm xúc bất thường, ổn thỏa mọi chuyện, hẳn mới đi ra ngoài gặp Kha Thiên Lạc.

Cùng với Kha Thiên Lạc, Cổ Thái và Tang Tương đều có ở đây cả.

- Chàng không phải lại ngủ quên đấy chứ?

Tang Tương đến ôm lấy cánh tay hẳn, dùng ánh mắt cá chết, thái độ lồi lõm nói.

- Ha ha, có chút không ngon giấc thôi.

- Có chỗ nào không khỏe à?

- Có lẽ là do không quen chỗ ở mới. Mà thôi, đừng bàn chuyện này.

Hắn cười khở một tiếng giấu diếm cho qua.

- Thượng tằng ban xuống nhiệm vụ gì vậy?

Nhìn qua Kha Thiên Lạc, hắc hởi một câu:

- Một lát nữa sẽ có người của thượng tầng cử đến để nói rõ chuyện này. Nhưng chung quy vẫn là bảo vệ sự an toàn của Lâm Ngân. Bên địch cử đến không ít kẻ lợi hại, một trong số đó có tên gọi là Sở Hồng Phi.

- Sở Hồng Phi? Không phải là kẻ được treo thưởng nằm trong mười hạng đầu đấy chứ?

Cổ Thái đầu lóe linh quang.

- Chính là hắc. Theo thông tin ta được biết thì thực lực Sở Hồng Phi này rất mạnh, so với thiên tài Hỏa Dung thực lực mạnh hơn gấp mấy lần.

- Nếu chỉ có thực lực mạnh thì hắc không xếp thứ hạng cao như vậy.

Khi nghe đến cái tên Hỏa Dung, sắc mặt Cổ Thái có chút biến đổi, nhưng ngay lập tức bị che dấu, lại tiếp tục bàn về Sở Hồng Phi đang chuẩn bị đến đây.

Kha Thiên Lạc gật đầu, như gẫm đồng ý, lại nói tiếp:

- Đúng như người nói. Không phải ngẫu nhiên mà Sở Hồng Phi này được chọn làm kẻ cầm đầu trong kế hoạch công kích của phía bên Xích Dung bộ lạc. Ngoài thực lực cường đại bậc nhất trong số các thiên tài hiện nay, hắc còn có biệt tài bày binh bố trận rất tinh diệu.

- Kẻ mạnh thì ta không sợ, chỉ sợ mấy kẻ đầu óc xảo trá mà thôi.

Cổ Thái thở dài một tiếng, vừa đi vừa để hai tay sau đầu nhìn trời, sắc mặt dung ung bất biến, tựa hồ không có chuyện gì xảy ra cả.

Ti Mệnh trầm ngâm lặng im một lúc, bỗng hỏi:

- Thiên Lạc, khẳng định là người có kế hoạch sẵn rồi đúng không. Dù sao đây vẫn là sân chơi chính cho mấy người trẻ chúng ta, không thể hiện gì thì không thông qua được đâu.

- Đúng là chỉ có người hiểu ta.

Kha Thiên Lạc cười cười, vỗ vai Ti Mệnh một cái.

- Việc kế sách đối phó với địch nhân ta cũng không chắc lắm, tuy nhiên vẫn có chút tỷ lệ thành công. Cổ Thái, lần này phải trông chờ vào người nhiều lắm đấy!

- Ta? Đừng đùa chứ.

- Không đùa đâu. Hiện nay trong số chúng ta, người là kẻ có thực lực mạnh nhất, dĩ nhiên là phải để người thu hút địch nhân rồi, hắc hắc...

Bỗng gương mặt Kha Thiên Lạc chuyển sang thái độ hắc ám bá đạo, không khỏi khiến cho Cổ Thái lạnh người.

- Kha lão đại, đừng làm bừa chứ? Tiểu đệ còn chưa muốn chết.

- Không chết được đâu, hắc hắc...

Vừa đi vừa nói kế hoạch, chung quy vẫn khổ sở nhất vẫn là Cổ Thái. Nhưng ngoài việc chấp nhận thì không còn cách nào khác đành phải chấp nhận số phận làm chim mồi.

Bất giác cả bốn người đã đi đến chỗ tập hợp. Hơn hai trăm người toàn bộ đều tụ tập đông đủ ở đây cả, Vương Bảo Thiên dĩ nhiên cũng đứng trong số này.

Trông sắc mặt hắc, dù đang tỏ ra lạnh lùng, thế nhưng sự vui mừng vẫn không nào che dấu hết được. Giống như đây chính là điều mà Vương Bảo Thiên đang chờ đợi.

Đương nhiên là mấy người Ti Mệnh không nhận ra điểm kỳ lạ này của gã ta, thân nhiên đi vào trong đám đông.

Ở một góc không xa, Châu Ôn nhìn thấy mấy người bọn họ thì liền kéo mấy đồng đạo bằng hữu đi qua hỏi thăm tình hình.

Quen biết cũng được một thời gian, thế nên nói chuyện với nhau cũng khá hợp.

Được một lúc thì phía trước xuất hiện khoảng chừng mười người, ai nấy đều tỏa ra khí thế bất phàm. Đám người này Kha Thiên Lạc nhận thức được một vài người, bọn họ chính là cao tăng tại Lâm Ngâm này.

Có một điểm khiến Kha Thiên Lạc nghi vấn, đó là trong mấy người này không hề có ông lão Trương Nghiễm đâu cả, lần trước bọn họ triệu tập hẳn đến, hẳn cũng không hề nhìn thấy ông ta. Với tu vi của Trương Nghiễm, không thể nào là một nhân vật tầm thường.

Vậy mà dùng một cái mắt tích không chút dấu vết. Kha Thiên Lạc từng có hỏi qua người thanh niên Tần Minh lần trước cùng với Trương Nghiễm đi đón mấy người bọn họ, nhưng Tần Minh cũng không hề hay một chút tin tức gì.

Có lẽ việc Trương Nghiễm rời đi, ngoại trừ Ti Mệnh và một số nhân vật thượng tầng ra thì chẳng còn ai hay biết.

Quay trở lại với hiện tại, khi mấy người này xuất hiện thì đám đông liền trở nên im ắng.

Trong số mười người, đứng ở vị trí chủ đạo là một hán tử tuổi chừng ba mươi, dáng người thoát trông khá thư sinh, tuy nhiên ánh mắt lại có chút gì đó giảo hoạt.

Kẻ này thành tựu trung kỳ Tây Cốt cảnh, tại Lâm Ngâm này có thể coi là một cao thủ rồi. Kẻ này lần trước Kha Thiên Lạc không nhìn thấy mặt, có lẽ chính là người được thượng tầng cử đến để bố trí đối phó với kẻ địch.

- Ra mắt chư vị, tại hạ tên là Lý Quý, hôm nay đến đây là để ban xuống nhiệm vụ mà thượng tầng vừa đề bạt. Do thời gian có hạn, tại hạ sẽ nói ngắn gọn, sau đó sẽ bắt đầu bố trí vị trí. Trước hết cho tại hạ hỏi, vị nào là Kha Thiên Lạc?

Kha Thiên Lạc vốn là người phụ trách chính nhiệm vụ lần này, thế nên Lý Quý dĩ nhiên là phải gặp hẳn trước tiên. Vốn trước đó Kha Thiên Lạc đã nhận được kế sách đối phó, tuy nhiên hai ngày trước không hiểu sao thượng tầng Trưởng Lão hội lại thay đổi kế hoạch, vậy nên mấy ngày nay bọn chúng mới một mực phòng ngự bên trong Lâm Ngâm, chưa có động tĩnh gì khác.

Kha Thiên Lạc nghe gọi tên, từ trong đám đông đi ra bên ngoài, ôm quyền hướng Lý Quý nói:

- Tại hạ chính là Kha Thiên Lạc.

- Hân hạnh gặp mặt. Không biết các hạ có thể dành chút thời gian để bàn việc riêng một chút chăng?

Lý Quý sắc mặt như thường, nói.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 93: Lý Quý Trả Giá

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 93: Lý Quý trả giá

Kha Thiên Lạc nội tâm biến đổi, nhưng hắn không để lộ ra mặt, tạm thời muốn xem thử Lý Quý này muốn giở trò gì.

- Cũng được.

- Vậy mời.

Lý Quý khách khí, rồi giơ tay ra hiệu.

Do kế hoạch mà thượng tầng truyền xuống Lý Quý vẫn chưa nói với bất kỳ ai, thế nên những người khác đành phải đứng một chỗ chờ đợi.

Lý Quý và Kha Thiên Lạc cả hai tìm đến một nơi trống trải vắng người ở gần bờ hồ. Dường như Lý Quý xem cuộc trao đổi này rất quan trọng, thế nên để chắc chắn không có người thứ ba, thứ tư xuất hiện, hắn liền tản linh thức của mình ra, hình thành một tấm võng vô hình bán kính gần một trăm trượng.

Sau khi đảm bảo chắc chắn tình hình xung quanh, hắn mới bắt đầu tiến hành cuộc trao đổi.

- Trước khi bắt đầu, Lý mỗ xin tự giới thiệu một chút. Lý mỗ là tộc nhân của Mông Đan bộ lạc, thuộc hạ dưới trướng Lãnh Mạc trưởng lão.

- Mông Đan bộ lạc?

Kha Thiên Lạc bắt đầu nhú mày lại.

- Ta biết các hạ đang suy nghĩ điều gì, sở dĩ Tang Tương tiểu thư không nhận thức được Lý mỗ là bởi Lý mỗ rất ít xuất hiện, công việc chủ yếu của Lý mỗ tại Mông Đan bộ lạc chính là nằm vùng. Đừng nói là Tang Tương tiểu thư, ngay cả Liên Vân Quyết cũng không thể nhận ra được Lý mỗ.

Giống như sợ Kha Thiên Lạc hiểu lầm, Lý Quý lập tức giải thích.

- Ta không muốn vòng vo. Nói đi, mục đích của ngươi là gì.

Kha Thiên Lạc nét mặt vẫn như thường, nhưng trong lòng đang âm thầm cảnh giác. Dường như Lý Quý đã nhận ra điểm này, nhưng hắn không tỏ ra khó chịu, ngược lại sắc mặt ôn hòa tươi cười, lại nói:

- Các hạ thật sáng khoái. Nhưng trước hết, Lý mỗ muốn biết các hạ đã biết mục đích thật sự của cuộc chiến này chưa?

Lý Quý nhìn Kha Thiên Lạc thăm dò.

- Có đoán được một chút.

- Các hạ quả nhiên là người tinh tường, đã vậy thì Lý mỗ sẽ nói thẳng luôn vậy. Thế lực thật sự đứng đằng sau cuộc chiến này chính là Đại Tấn thần quốc, mục đích của Đại Tấn thần quốc chính là để lựa chọn ra những người ưu tú nhất. Chiến trường này của chúng ta thực ra chỉ là một góc chiến trường rất nhỏ mà thôi.

Lý Quý miệng hoạt động liên tục, ánh mắt vẫn không quên theo dõi biểu cảm trên mặt Kha Thiên Lạc. Tuy nhiên đã làm cho hắn thất vọng rồi, bởi Kha Thiên Lạc gương mặt lãnh đạm như thường, không để lộ ra một tia bất thường nào cả.

- Tại mỗi chiến trường sẽ có các sứ giả của Đại Tấn thần quốc trà trộn vào để tìm ra những người ưu tú. Sau khi được lựa chọn, những người ưu tú nhất sẽ được đưa về Đại Tấn thần quốc để bồi dưỡng.

- Đại Tấn thần quốc có mục đích gì?

- Chuyện này...

Bị hỏi câu này, Lý Quý có chút bối rối.

- Có rất nhiều phỏng đoán liên quan đến Đại Tấn thần quốc, được nhiều người đồng tình nhất là ý kiến cho rằng Đại Tấn thần quốc sắp chuẩn bị cho cuộc đại chiến tranh đoạt một bảo địa nào đó. Tuy nhiên lời đồn thì vẫn chỉ là lời đồn, có điều, đạt được cái danh ngạch tu luyện tại Đại Tấn thần quốc, cho dù nguy hiểm thì vẫn có vô số người nguyện ý đánh đổi.

Lý Quý cười cười, lại nói tiếp:

- Lãnh Mạc trưởng lão có một đứa cháu tên là Lãnh Vô Cực, tuổi của hắn không quá khác biệt với các hạ. Thiên phú của Lãnh Vô Cực không tệ, tuy nhiên tại Mông Đan bộ lạc không thể so sánh với Tang Tương tiểu thư hay Liên Vân Quyết được. Bởi Lãnh Mạc trưởng lão chỉ có duy một đứa cháu này, đặt trên người Lãnh Vô Cực rất nhiều kỳ vọng, Lãnh Mạc trưởng lão hy vọng Lãnh Vô Cực có thể tiến vào Đại Tấn thần quốc.

Kha Thiên Lạc lạnh lùng nói:

- Việc Lãnh Vô Cực có tiến vào Đại Tấn thần quốc hay không thì có liên quan gì đến ta?

- Các hạ chớ nóng vội, để Lý mỗ giải thích. Với thiên phú và thực lực của Lãnh Vô Cực nhất định sẽ không thể tiến được các sứ giả Đại Tấn thần quốc lựa chọn. Nhưng nếu có sự giúp đỡ của các hạ, chuyện này không phải là không có khả năng.

Lý Quý sắc mặt bình tĩnh.

- Chỉ cần các hạ đồng ý giúp đỡ Lãnh Vô Cực, Lãnh Mạc trưởng lão tuyệt không để cho các hạ chịu thiệt.

- Nói nghe thử xem.

Kha Thiên Lạc vẫn chưa tỏ rõ thái độ của mình, làm cho Lý Quý trong lòng không khỏi mắng một câu, tuy nhiên vì đại sự, hẳn chỉ có thể tiếp tục tươi cười.

- Nếu các hạ đồng ý, Lãnh Mạc trưởng lão sẽ tặng cho các hạ một kiện thượng phẩm Man khí Thanh Lâm Chiến Kích, một lọ Ngũ Long Chí Dương Thủy, một lọ Phật Mạch đan cùng mười vạn hoang tệ.

- Giá trị của thượng phẩm Man khí, không cần Lý mỗ nói chắc các hạ cũng biết giá trị của nó như thế nào rồi. Còn Ngũ Long Chí Dương Thủy có công dụng giúp tăng cường lực lượng của thân thể lên gấp ba lần, Phật Mạch đan sử dụng lúc đột phá Khai Khiếu cảnh sẽ giúp tăng thêm hai lần tỷ lệ thành công.

Sợ Kha Thiên Lạc không biết đến Ngũ Long Chí Dương Thủy và Phật Mạch đan, Lý Quý vội giải thích cho hẳn nghe.

Mấy thứ này, chỉ riêng thượng phẩm Man khí Thanh Lâm Chiến Kích nghe thôi cũng làm cho bao người đỏ con mắt lên. Xuất thân từ một tiểu bộ lạc nhỏ tại U Đô như Kha Thiên Lạc chắc chắn rằng đến giờ vẫn từng thấy qua thượng phẩm Man khí chứ đừng nói đến việc sở hữu nó.

Ngay cả Phong Tuyết bộ lạc, bọn họ cũng chỉ có duy nhất một thượng phẩm Man khí mà thôi. Số lượng thượng phẩm Man khí tại các bộ lạc cao giai như Mông Đan, chỉ sợ số lượng cũng không vượt quá con số ba mươi.

Lấy ra thượng phẩm Man khí Thanh Lân Chiến Kích, thân phận của Lãnh Mạc trường lão tuyệt đối không tầm thường.

Về phần Ngũ Long Chí Dương Thủy và Phạt Mạc đan đối với dị sĩ dưới Man Thân cảnh tuyệt đối là thần dược. Man tộc lấy luyện thể làm con đường tu hành, Man tộc tin rằng nếu lực lượng thân thể trở nên mạnh mẽ bá đạo, đến một lúc nào đó sẽ có thể phá vỡ mọi quy tắc của thiên địa, phá toái hư không, truy cầu thọ nguyên vô hạn.

Lúc còn trẻ căn cơ vững chắc, thân thể mạnh mẽ sẽ mở ra tương lai khó có thể hạn lượng.

Về phần Phạt Mạc đan dùng để tiến hành khai mở khiếu huyết. Trên cơ thể dị sĩ Man tộc có một nghìn ba trăm sáu mươi chín khiếu huyết, nối liền với mười hai đường chính kinh và tám mạch kỳ kinh.

Tuy nhiên dị sĩ Man tộc khai khiếu, không phải người nào cũng đạt đến số lượng một nghìn ba trăm sáu mươi chín khiếu huyết. Đại đa số đều dừng lại ở con số ba trăm sáu mươi lăm khiếu huyết, chỉ thừa nhận được gần một phần tư số lượng khiếu huyết mà thôi.

Đương nhiên với các bậc đại năng Thần Hoang thì con số dĩ nhiên là vượt qua con số ba trăm sáu mươi lăm khiếu huyết. Còn đạt đến một ngàn ba trăm sáu mươi chín, trong truyền thuyết Man tộc chỉ có mỗi Man thần mới đạt được số lượng đó.

Phạt Mạc đan giúp gia tăng tỉ lệ khai mở khiếu huyết lên hai thành, đừng tưởng con số hai thành nhỏ, gia tăng tỷ lệ thành công khi đột phá, dù một thành cũng đủ làm cho người ta tranh đoạt đến sứt đầu mẻ trán.

Đưa ra cái giá này, Lý Quý trong lòng khá nắm chắc Kha Thiên Lạc nhất định đồng ý. Có điều, hẳn vẫn là đang quá xem thường Kha Thiên Lạc rồi. Dù khi nghe cái giá này, Kha Thiên Lạc nội tâm hơi chấn động, nhưng cũng chỉ một chút mà thôi.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 94: Thiên Toán Tộc

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 94: Thiên Toán tộc

Phật Mạch Đan tuy quý giá, nhưng nó có thể so sánh được với khả năng trúc cơ tẩy tẩy của Ti Mệnh được sao? Cứ nhìn Cổ Thái thì biết. Chỉ trong một đêm, tu vi Cổ Thái từ sơ nhập Tẩy Cốt cảnh nhảy vọt đến tận hậu kỳ đỉnh phong Tẩy Cốt cảnh.

Mà đó còn là do Cổ Thái muốn ổn định căn cơ vững chắc, tạo tiền đề chắc chắn cho con đường tu hành sau này, nếu không chỉ sợ trong đêm ấy, Cổ Thái đã đạt thành tựu Khai Khiếu cảnh rồi.

Hiện nay, luận thực lực mà nói, tại Lâm Ngân này, số người có thể địch được với Cổ Thái chỉ có thể tính được trên đầu ngón tay mà thôi.

Còn cái gì Ngũ Long Chí Dương Thủy tăng cường lực lượng cơ thể, sau này dễ dàng đúc kết Man thân, người khác xem như thần dược thánh dược, nhưng Kha Thiên Lạc, hẳn có bí mật của hắn, hắn biết thứ còn trân quý gấp ngàn lần Ngũ Long Chi Dương Thủy kia.

Người khác động tâm, nhưng Kha Thiên Lạc thì không.

- Bằng chừng ấy đồ mà muốn ta mạo hiểm, xin lỗi, không có hứng thú.

Kha Thiên Lạc nói mà mặt không chút biến đổi, thanh âm vô cùng nhẹ nhàng.

Lý Quý gương mặt trên mặt liền cứng đờ lại, không nghĩ đến bằng ba kiện vật phẩm quý giá vậy mà không khiến cho Kha Thiên Lạc có bất kỳ phản ứng nào.

Lý Quý lúc này chỉ muốn moi hết tâm can của Kha Thiên Lạc ra xem thử, rốt cuộc hẳn có đang giả bộ hay không. Thực sự mà nói Lý Quý rất muốn Kha Thiên Lạc giả bộ, nhưng nhìn nét mặt, biểu hiện, thật sự không có chút nào giả dối cả.

Tất cả trong mắt hẳn đều là vô nghĩa.

Thân mang trọng trách, Lãnh Mạc trưởng lão đã căn dặn rõ, nhất định phải mời chào thành công Kha Thiên Lạc.

Lý Quý đành phải cắn răng:

- Các hạ chậm đã, nếu nhiều đó vẫn chưa đủ, Lý mỗ sẽ trả giá cao hơn, chỉ cần các hạ đồng ý giúp đỡ Lãnh Vô Cực.

Kha Thiên Lạc bước chân hơi khựng lại, tựa hồ đang suy nghĩ. Chỉ cần một cái khựng bước này, Lý Quý đã biết mình có thêm một cơ may đạt thành hiệp ước.

Ngẫm một lúc, Kha Thiên Lạc mới nói:

- Ta có thể cho người một cái hứa hẹn, lần hẹn gặp tiếp theo, nếu các người có thể đưa ra một cái giá tốt, có thể ta sẽ giúp các người.

- Các hạ nói vậy thì ta yên tâm rồi. Trước tiên các hạ cầm lấy thứ này, một món quà nhỏ, hy vọng các hạ không chê.

Lý Quý ném qua Kha Thiên Lạc một cái túi da nhỏ, hắn không lấy ra xem ngay lập tức mà tạm thời cất nó vào người, gật đầu nhẹ một cái rồi quay người rời đi.

Sau khi Kha Thiên Lạc đi khỏi, Lý Quý nụ cười trên mặt biến đổi, thay vào đó là một nét nghi hoặc.

- Tên này đúng là khó chơi, thật không hiểu tại sao Lãnh Mạc trưởng lão quyết tâm phải mời chào hắn bằng được, khó hiểu quá. Ài, mà thôi, dù sao đây cũng không phải chuyện của mình.

Lắc đầu lẩm bẩm một vài câu, Lý Quý thở dài một tiếng, thu lại linh thức rồi rời khỏi chỗ này. Mời chào Kha Thiên Lạc bất quá là nhiệm vụ riêng tư mà Lãnh Mạc trưởng lão bảo hắn làm, việc tiếp theo nên làm chính là bố trí đội ngũ chuẩn bị ứng phó với Sở Hồng Phi.

***** Quyển 1: Ti Mệnh *****

Trong một nơi tối tăm mập mờ ánh lửa của những ngọn nến, không gian mờ mờ ảo ảo không khỏi tạo ra cảm giác rùng rợn.

Có gần trăm ngọn nến được thắp sáng lên, những ngọn nến này dường như được sắp xếp theo một quy tắc lạ nào đó, có lẽ chỉ có người dụng tâm mới hiểu được mục đích sắp xếp là gì.

Tuy không gian lờ mờ heo hút, nhưng bằng mắt thường vẫn có thể nhìn thấy, tại nơi này có một bức tượng khổng lồ được đặt ở vị trí bờ tường trung tâm. Bức tượng này khắc hình một con quái thú kỳ lạ, giống rồng nhưng không phải rồng. Nó đứng bằng hai chi sau, hai chi trước đặt trước ngực, tựa hồ đang nâng niu một vật gì đó.

Quái thú này bị điêu khắc khá thô ráp, nhưng vẫn toát ra một cỗ thần thái phi phàm siêu việt.

Phía dưới chân của bức tượng quái thú kỳ lạ có một bể nước trong suốt, tĩnh lặng như mặt gương. Bên cạnh hồ nước có một ông lão mặc áo bào đen thần thần bí bí ngồi xếp bằng.

Có tiếng bước chân chậm rãi vang lên, dần dần trong không gian huyền ảo xuất hiện thêm một người thứ hai.

Người xuất hiện dáng dấp cũng là một ông lão tuổi cao, nhưng ông lão này cơ thể rất rắn chắc, không thua kém gì các thanh niên hai lăm hai sáu tuổi, cả người sinh cơ tràn ngập, không giống như ông lão gầy gò thần bí.

Vừa xuất hiện, lão giả sinh cơ bừng bừng lập tức quỳ xuống, vái lạy ông lão gầy ốm:

- Lãnh Mạc bá kiến lão tổ.

Lão giả này không ngờ lại chính là Lãnh Mạc trưởng lão trong lời Lý Quý. Ông ta chính là trưởng lão Mông Đan bộ lạc, theo ý tứ của Lý Quý thì địa vị của Lãnh Mạc trưởng lão tại Mông Đan bộ lạc không hề thấp.

Lão tổ của Lãnh Mạc trưởng lão giọng nói âm trầm yếu ớt, như tùy lúc nào cũng có thể tử vong.

- Mọi chuyện thế nào? Kha Thiên Lạc đã đồng ý giúp chúng ta chưa?

Lãnh Mạc trưởng lão chưa có sự đồng ý của lão tổ nên không dám đứng dậy, vẫn quỳ tại chỗ, thái độ một mực tôn kính, đáp:

- Hồi bẩm lão tổ, tiểu tử Kha Thiên Lạc đó vẫn chưa tỏ thái độ rõ ràng, chỉ để lại cho Lãnh Mạc một cái hứa hẹn.

- Không tốt, như vậy là không tốt. Nhất định phải mời chào cho bằng được Kha Thiên Lạc.

Lão tổ của Lãnh Mạc trường lão không giấu sự thất vọng, thở dài một tiếng.

- Lão tổ, Lãnh Mạc vẫn chưa hiểu, vì sao nhất định phải tạo quan hệ với tiểu tử Kha Thiên Lạc đó?

- Chuyện tạo quan hệ với Kha Thiên Lạc đó có quan hệ rất lớn đến sự tồn vong của Thiên Toán tộc chúng ta.

Ông lão mở mắt nhìn vào mặt gương, nét mặt tang thương năm tháng không giấu được sự mệt mỏi.

- Thiên Toán tộc chúng ta cho đến hiện tại chỉ còn duy nhất một mình lão phu là còn năng lực Thấu Thị Quá Khứ Vị Lai. Những tưởng vì nguyên rủa mà Thấu Thị Quá Khứ Vị Lai sẽ biến mất, may mắn hậu bối đời này xuất hiện Lãnh Vô Cực có thừa kế một tia huyết mạch chính thống Thiên Toán tộc. Nhưng nếu nó không được bảo vệ, Lãnh Vô Cực nhất định cũng sẽ hứng chịu kết cục thân vong. Đây là điều mà lão phu không muốn nhìn thấy nhất.

Gương mặt Lãnh Mạc kinh biến. Tuy Lãnh Mạc trong Lãnh gia đời này chính là gia chủ, nhưng có những chuyện lão ta không hề được biết.

Lãnh Mạc được nghe tiền gia chủ đời trước khi truyền lại chức vị gia chủ đã nhắn nhủ lại rằng, Lãnh gia bọn hăn thực chất không phải người Man tộc, mà là truyền thừa từ một bộ tộc cổ xưa gọi là Thiên Toán tộc.

Thời đại viễn cổ đó, Thiên Toán tộc chính là một trong những bộ tộc mạnh mẽ nhất, ngay cả Man Thần cũng phải kính nhường ba phần. Tuy nhiên không rõ vì lý do gì mà Thiên Toán tộc lại chịu một lời nguyên rủa, dần dần đi vào con đường diệt vong.

Cho đến bây giờ, vô số tuế nguyệt trôi qua, tộc nhân Thiên Toán tộc dòng chính duy nhất còn sống chính là vị lão tổ trước kia. Có điều, Lãnh Mạc không biết tên thật, cũng không biết tuổi thật của ông ta. Ngay cả tiền gia chủ đời trước cũng không biết. Hẳn ngay thời điểm tiếp nhận chức vị gia chủ mới biết được sau lưng Lãnh gia có một vị lão tổ thần bí này.

Khi tiếp nhận chức vị gia chủ, Lãnh Mạc từng phải chấp nhận một lời thề độc địa tàn ác, tuyệt đối không được tiết lộ sự tồn tại của tộc nhân dòng chính cuối cùng của Thiên Toán tộc, không sẽ bị phản phệ mà chết. Vậy nên sự tồn tại của vị lão tổ này cho đến nay vẫn là một điều tối mật.

- Lãnh Mạc, người biết không, thiên địa Thần Hoang này, thực chất chỉ là một bàn cờ mà thôi.

Cầu vote mười sao cuối chương!

Cầu tăng like và cmt để trở trợ con tác!

Cầu Nguyệt phiếu và Kim đậu để tăng động lực cho con tác!

Đa tạ!

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 95: Kẻ Gánh Chịu Thiên Mệnh

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 95: Kẻ gánh chịu thiên mệnh

- Bàn cờ?

Lãnh Mạc trưởng lão kinh sợ thốt lên.

- Người không cần phải lo lắng, đó là trò chơi của bậc tối cao. Thiên Toán tộc chúng ta chỉ nương theo số mệnh mà tìm một đường sinh cơ.

Ông lão thần bí thở dài một hơi nặng nề, không biết trong lòng đang suy nghĩ điều sâu xa gì.

- Mà thôi, người lui đi. Nhanh chóng nghĩ cách lôi kéo Kha Thiên Lạc trước khi thời điểm đó đến để bảo vệ một tia huyết thống của Thiên Toán tộc chúng ta, cũng là cách để Lãnh Mạc người có cơ hội trở thành tộc trưởng mới của Mông Đan bộ lạc.

- Vâng, lão tổ.

Lãnh Mạc tâm trạng có chút nặng nề, cuối cùng thở dài một tiếng rồi cáo lui.

Ông lão thần bí bỗng ngẩn đầu nhìn lên bước tượng điêu khắc quái thú kỳ dị, đôi mắt tang thương nhìn vào hai chi trước như đang nâng niu vật gì đó của bước tượng.

- Chớp mắt đã sáu mươi năm từ lúc hắc lấy đi Hư Vô Huyền Hạch. Ài, Hư Vô Huyền Hạch chỉ sinh trưởng tại nơi hư không hỗn độn, trong truyền thuyết chỉ có tại Hư Thần Giới mới có lực lượng hư không hỗn độn. Hắc lấy đi Hư Vô Huyền Hạch, không lẽ tìm được lối vào Hư Thần Giới? Mà chuyện này... ta cũng không nên bận tâm làm gì. Thời gian của ta đã gần hết, vẫn phải nhanh chóng đưa Lãnh Vô Cực tiếp cận người gánh chịu thiên mệnh, có vậy mới giúp Thiên Toán tộc bảo trì được một tia huyết thống.

Nhìn nơi trống rỗng giữa hai chi trước của quái thú kỳ dị, ông lão ngồi lẩm nhẩm một mình. Đột nhiên không hiểu sao đôi chân mày trắng tuyết hơi co cụm.

- Mấy năm nay trong lòng ta vẫn luôn có cảm giác bất an. Vẫn là nên bó lại một quẻ, tuy mất đi sinh cơ, nhưng để nắm chắc, không thể không cẩn thận.

Lắc đầu nhẹ, cuối cùng đưa ra quyết định. Chỉ thấy ông lão giơ tay ra phía trước, đầu ngón tay tiếp xúc với hư vô, dùng một lực lượng thần bí vạch ra một khe hở nhỏ, đủ để lọt qua một cánh tay.

Bàn tay khô gầy nhăn nhéo đưa vào khe hở không gian. Vốn khe hở không gian chứa lực lượng quy tắc hủy diệt cực kỳ mạnh mẽ. Ông lão này có thể tùy tiện đưa bàn tay xuyên qua khe không gian, chỉ sợ thực lực đã siêu phàm thoát tục.

Một vài giây sau, ông lão lấy ra từ khe không gian một cái mai rùa màu đen huyền. Trên chiếc mai rùa có rất nhiều ký tự đồ đằng kỳ lạ, ẩn chứa lực lượng pháp tắc thần bí mà người bình thường không cách nào thấu hiểu.

Sau khi lấy chiếc mai ra xong thì khe hở không gian đóng lại. Còn ông lão, nhìn sắc mặt không được tốt cho lắm, vẻ mệt mỏi có hơi thoáng qua. Dường như việc mở ra khe không gian khiến ông lão tổn hao rất nhiều tinh lực.

Chỉ thấy ông lão lấy chiếc mai rùa lật ngược lại, từ bên trong chiếc mai rơi ra hai đồng xu màu vàng với hai mặt khác nhau. Dĩ nhiên từ đồng xu này cũng toát ra hơi thở tang thương và thần bí, rất tương đồng với chiếc mai.

- Hy vọng điều mà ta lo lắng là dư thừa.

Ngữ điệu tuy trầm ổn, nhưng nỗi lo lắng vẫn không thể che dấu được từ sâu trong đôi mắt của lão. Hô hấp một hơi sâu, bỗng ông lão một tay nắm hai đồng xu hướng lên trên, tay còn lại cầm mai rùa đen đưa xuống dưới, tạo thành thế thiên địa, hai mắt từ từ nhắm lại, đôi môi khô ráp bắt đầu lẩm bẩm chú thuật thần bí của Thiên Toán tộc.

Đột nhiên bàn tay nắm đồng xu biến phát ra ánh bạch quang, còn tay cầm mai rùa tản mát huyền quang, dần dần hình thành hai thái cực đối lập, cuộn tròn lại với nhau.

Những ánh đèn dầu trong gian phòng, mặc dù nơi đây không có một chút gió lọt vào, nhưng không hiểu tại sao những ngọn đèn dầu lại dao động kịch liệt, tùy thời có thể bị dập tắt đi bất cứ lúc nào. Mặt nước thì nổi lên từng đợt sóng gợn hỗn loạn phản chiếu lại những ánh đèn dầu, tất cả tạo thành một khung cảnh vô cùng quỷ dị.

Xung quanh ông lão dần dần xuất hiện những ký tự đồ đằng cổ xưa, nếu Tì Mệnh ở đây, chắc hẳn hẳn sẽ rất kinh ngạc, bởi những ký tự đồ đằng cổ xưa này giống hệt với ngôn ngữ Đạo Thần Điển.

Bên trong các ký tự này ẩn chứa quy tắc tối thượng của thiên địa, bị ông lão dùng lực lượng thần bí mạnh mẽ thao túng, bay lượn xung quanh

một hồi thì hóa thành vô số các tinh điểm, rơi vào khoảng không chính giữa đường phân cách bạch huyền chi quang.

- Thiên toán truy mệnh, thiên địa vô lượng, mệnh vận thương sinh, tất thành giai định, thiên tư vạn tượng, quyết truy huyền cơ.

Ông lão hét lớn, chỉ thấy đôi mắt ngập tràn những sợi gân đỏ chi chít, gương mặt lúc này trở nên rất đáng sợ. Một tiếng gầm mang theo một đại lượng sinh cơ, ông lão vốn đã già nua nay lại còn thêm bi thương, chỉ để tìm thấy được con đường tồn tại cho bộ tộc của mình.

Hai đồng xu rơi vào trong mai rùa, một loại âm thanh minh minh vọng vọng ra từ trong mai rùa. Chỉ thấy mai rùa xoay tròn mấy lần, sau đó thì hai đồng xu văng ra ngoài, xếp chồng lên nhau, cuối cùng rơi vào trong mặt nước đang dao động kịch liệt.

Đôi mắt ông lão dán chặt lên mặt nước để chuẩn bị thấu thị thiên cơ, nhưng ngay lập tức, cơ thể ông lão run lên, tựa hồ như đang chịu phản phệ. Trong đôi mắt của ông lão lộ ra vẻ không thể tin nổi xen lẫn sự khiếp sợ cùng cực.

Sinh cơ trong thoáng chốc như bị hút cạn, nét khô khốc hao gầy lộ ra ngày càng rõ ràng hơn, như một ngọn nến đã sắp sửa lụi tàn.

Ông lão phun ra một ngụm máu lớn, máu tươi làm cho hình ảnh trên mặt nước bị phá vỡ, màu đỏ tươi đã nhuộm lấy toàn bộ.

Hình ảnh cuối cùng thoáng qua trên mặt nước, đó là một vị chiến thần trên người vận một bộ khải giáp đen huyền, cả người toát ra chiến ý kinh thiên đối diện với một con hắc long khổng lồ.

Ngay lúc nhìn thấy hình ảnh này thì chính là lúc ông lão bị cản trở ngược lại. Sinh cơ trong chớp mắt gần như đã tan biến toàn bộ.

- Mau... mau gọi Lãnh Vô Cực đến đây, nhanh... nhanh...

Giọng nói gấp gáp yếu ớt vang ra, hóa thành một đợt sóng âm truyền đến bên tai Lãnh Mạc trường lão đang sắp sửa rời khỏi đây.

Lãnh Mạc không giấu được sự hốt hoảng, y chỉ muốn ngay lập tức xông vào để xem tình hình của lão tổ, nhưng mệnh lệnh của lão tổ rất cương quyết, Lãnh Mạc không dám làm khác, lập tức dùng hết sức lực trở về bộ lạc để đem Lãnh Vô Cực đến đây.

Trở lại bên trong, mọi thứ dần yên ắng lại như trước đây, không còn sự quỷ dị hoảng loạn trước nữa, còn đọng lại là hơi thở yếu ớt, bất cứ khi nào cũng sẽ biến mất.

- Vận mệnh biến đổi, kẻ gánh chịu thiên mệnh cũng thay đổi, không lẽ... kẻ đứng ngoài đã xuất hiện. Đúng rồi, có như vậy mới giải thích được người đó lấy đi Hư Vô Huyền Hạch. Phải làm sao đây, làm thế nào mới hóa giải được lời nguyền, tìm ra một đường sinh cơ của Thiên Toán tộc ta đây? Suy nghĩ, suy nghĩ đi Huyền Minh...

Sự hoảng loạn kinh sợ vẫn còn chưa tiêu tán đi hết khi nhìn thấy những huyền tượng đó, cơ thể già nua vẫn chưa hết run vì sợ hãi.

Trong nỗi khiếp sợ vô tận, ông lão liên tục cầm mai rùa, cho hai đồng xu vào, dùng sức mạnh thần bí của Thiên Toán tộc liên tục tính toán. Mỗi lần tính toán là sinh cơ lại tiếp tục trôi đi. Cứ mãi thế này, chẳng biết đến khi Lãnh Mạc trường lão đưa Lãnh Vô Cực đến đây, ông lão có còn trụ được nổi hay không nữa.

Liên tục tính toán trong điên cuồng, mái đầu xù lên bay toán loạn, thất khiếu đã chảy máu, nhưng ông lão vẫn không dừng lại việc thôi diễn. Cuối cùng, dường như thiên địa không phụ sự thành tâm, trong mắt ông lão bỗng lóe lên một tia linh quang khi vô tình nhìn qua bước tượng quái thú.

- Có rồi, có cách rồi.

Cầu vote mười sao cuối chương!

Cầu tăng like và cmt để trở trợ con tác!

Cầu Nguyệt phiếu và Kim đậu để tăng động lực cho con tác!

Đa tạ!

P/s: Quá mệt mỏi cho mỗi lần thôi diễn như thế này, hu hu...

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 96: Thiên Cơ Tử

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 96: Thiên Cơ Tử

Suy nghĩ thoáng qua ấy khiến cho ông lão giật mình trong một phút thoáng qua, dường như chính ông lão cũng không tưởng tượng nổi mình lại có thể suy nghĩ ra kế sách này. Nhưng trong sự dẫn dắt, vì một tia huyết mạch còn sót lại của Thiên Toán tộc, cuối cùng ông lão đã quyết định liều mình một phen.

Khoảng chừng một canh giờ sau thì Lãnh Mạc trưởng lão quay trở lại, đi bên cạnh là một thanh niên trẻ tuổi, tướng mạo của thanh niên này khá tầm thường, tuy nhiên lại sở hữu một đôi mắt sáng ngời, giữa mi tâm có một đường ấn mờ, tạo nên một nét thông minh hài hòa không thể nhầm lẫn với kẻ khác.

Thanh niên này chính là Lãnh Vô Cực.

Đại chiến do Đại Tấn thần quốc đứng đằng sau thao túng, vốn Lãnh Vô Cực phải nên tham dự vào, nhưng bởi mệnh lệnh của lão tổ Thần Toán tộc nên hẳn đành phải ở lại. Dĩ nhiên Lãnh Vô Cực cũng không hề biết đến sự tồn tại của vị lão tổ Thần Toán tộc này.

Trên đường đi, Lãnh Mạc trưởng lão đã nói sơ lược một vài điều, tuy nhiên việc này quá sức tưởng tượng nên tạm thời Lãnh Vô Cực vẫn chưa kịp thích ứng.

Nơi ông lão Thần Toán tộc bế quan nằm bên dưới ở đền thờ tổ Lãnh gia bọn họ, lối vào được xây dựng rất tinh tế, ngoại trừ gia chủ các đời ra thì không có bất kỳ người nào biết đến sự tồn tại của lối vào nơi bế quan của ông lão Thần Toán tộc, ngay cả man công Mông Đan bộ lạc dĩ nhiên cũng vậy.

Lãnh Mạc trưởng lão dẫn Lãnh Vô Cực đi vòng ra sau lưng pho tượng tiên tổ, vốn hành động này chính là xúc phạm tổ tiên, nhưng Lãnh Mạc trưởng lão gương mặt không chút biến đổi. Chỉ thấy Lãnh Mạc trưởng lão vận chuyển lực lượng huyết khí, đưa bàn tay đặt áp vào sau lưng pho tượng tiên tổ.

Một âm thanh chấn động nhẹ nhẹ khẽ cất lên, chỉ trong giây lát, sau lưng pho tượng tiên tổ đột nhiên tách ra làm hai, lộ ra một con đường đen tối dài thăm thẳm, bên trong thổi ra từng đợt hơi sương lạnh lẽo.

Hơi sương lạnh này với tu vi hiện tại của Lãnh Vô Cực dĩ nhiên không tiếp nhận nổi, nhưng cũng may Lãnh Mạc trưởng lão đã lường trước được chuyện này, lập tức truyền ra một luồng huyết khí ấm áp bảo vệ cơ thể Lãnh Vô Cực. Tuy hơi lạnh vẫn tồn tại, nhưng tình hình đã ổn hơn vừa nãy.

- Vào trong đi, đừng để lão tổ đợi lâu.

Vừa nói, Lãnh Mạc trưởng lão đưa cho hắn một ngọn đèn. Ngọn đèn này được đốt từ mỡ của hoang thú, có tác dụng tị hàn, miễn cưỡng có thể giúp cho Lãnh Vô Cực chống trụ được.

Tuy sợ hãi, nhưng Lãnh Vô Cực biết Lãnh Mạc tuyệt đối sẽ không hại hắn. Gật đầu đáp một câu, Lãnh Vô Cực bắt đầu đi vào. Một lúc sau thì hắn

đặt chân xuống đại sảnh, chỉ thấy nơi đây là một không gian kỳ dị tràn ngập ánh đèn dầu lay lắt.

Nuốt một ngụm nước bọt, trong ánh mắt sợ hãi không hề che giấu, làm cho bước chân hắn không khỏi hơi chùn lại.

Bỗng bên tai vang lên một giọng nói già cỗi tang thương:

- Mau vào đây, thời gian của ông lão này không còn nhiều nữa.

Trong giọng nói già nua này có một sức hấp dẫn gì đó làm cho Lãnh Vô Cực tuy đang sợ hãi nhưng vẫn không thể cưỡng lại được, bước chân hơi chùn lại ban nãy ngay lập tức bước đi nhanh hơn.

Đạp vào mắt Lãnh Vô Cực đó là một ông lão già yếu gầy guộc, gương mặt nhăn nheo không chút sức sống, cả người bị tử khí bao phủ. Đầu tóc thì rối xuề xòa, làm cho ông ta trở nên rất đáng sợ.

Duy nhất đôi mắt là sáng ngời, nhìn Lãnh Vô Cực một cách ấm áp. Mà Lãnh Vô Cực cảm nhận được một cái gì đó thân thiết từ ông lão, so với Lãnh Mạc hay những người khác trong gia tộc còn muốn thân thiết hơn rất nhiều.

- Huyết mạch Thiên Toán tộc còn sót lại sau Huyền Minh ta, chỉ hy vọng quyết định này là chính xác.

Ông lão Thiên Toán tộc nhìn Lãnh Vô Cực, lẩm bầm tự nói.

- Thời gian của lão không còn nhiều nên lão chỉ giải thích ngắn gọn. Lãnh gia các người không phải người Man tộc, mà là người Thiên Toán tộc từ thời cổ xưa. Hiện nay Thiên Toán tộc chính thống chỉ còn lại một lão, còn người trong người chỉ còn sót một tia yếu ớt, nhưng chỉ bằng chừng đó là đủ rồi. Lão thọ nguyên đã cạn, không thể tiếp tục gánh vác vận mệnh của Thiên Toán tộc nữa, tất cả đều phụ thuộc vào bản thân người. Bây giờ lão

sẽ truyền lại tất cả lực lượng cả đời của lão cho người cùng kế hoạch bảo vệ huyết mạch của Thiên Toán tộc chúng ta, người bằng trí tuệ của mình hãy tìm cách sống sót và triển khai nó. Nếu thành công, tại Hồng Hoang kỷ nguyên, Thiên Toán tộc sẽ được giải thoát. Người phải thật dũng cảm, phải thật sáng suốt, không được hoảng loạn, không được sợ hãi, dù thế giới này có sụp đổ cũng đừng động tâm. Kể từ lúc này, tên của người không còn là Lãnh Vô Cực nữa, mà tên của người chính là Thiên Cơ.

Từ đầu buổi gặp mặt đến giờ, Lãnh Vô Cực không nói một câu nào, chỉ lặng im quỳ trước mặt ông lão Thiên Toán tộc mà lắng nghe, không hiểu sao trong lòng hắn dâng lên một tia bi thương mà vốn ở độ tuổi của hắn không nên có.

- Ta tên Huyền Minh, tộc nhân đời thứ hai trăm chín mươi tám của Thiên Toán tộc, sinh ra ở thời đại viễn cổ Thần Hoang, nay truyền thừa lại cho Thiên Cơ Tử, tộc nhân Thiên Toán tộc đời hai trăm chín mươi chín, gánh vác sứ mệnh giải phóng lời nguyện của Huyền Hoàng ban xuống Thiên Toán tộc. Tộc nhân đời thứ hai trăm chín mươi chín, hãy tiếp nhận truyền thừa.

Ông lão Thiên Toán tộc hai tay kết thành thủ ấn kỳ lạ đặt ở trước ngực, ngấn đầu lên nhìn lên trên đọc thiên văn truyền thừa của Thiên Toán tộc. Sau đó ông lão lấy hai ngón tay đưa lên mi tâm, chỉ thấy mi tâm của ông lão sáng lên một vầng bạch quang, từ trong mi tâm lộ ra một cái tinh điểm màu xám.

Đem tinh điểm ấy gieo xuống mi tâm Lãnh Vô Cực, khi tinh điểm tiến vào bên trong đại não, Lãnh Vô Cực ngấn cổ nhìn lên trời, đôi mắt trợn ngược trắng bệch, gân xanh nổi lên đầu cổ, há to miệng gào một lên một tiếng thống khổ.

- Truyền thừa Thiên Toán tộc không có sức mạnh, chỉ có sự thấu hiểu thiên địa huyền cơ, dựa vào trí tuệ của bản thân mà phát huy. Âm Dương

Chi Tâm và Huyền Hư Bảo Hạp sẽ ở bên cạnh giúp đỡ, Thiên Cơ Tử, người phải mạnh mẽ chịu đựng.

Gào thét điên cuồng, Lãnh Vô Cực thất khiếu chảy máu, tùy thời có thể ngất đi bất cứ lúc nào.

Đứng bên ngoài, Lãnh Mạc trưởng lão có thể nghe được âm thanh gào thét đầy bi thương kia, nhưng đại sự Thiên Toán tộc, dù lo lắng, Lãnh Mạc trưởng lão cùng đành cắn răng ngồi bên ngoài mà thủ hộ.

Một hồi sau, Lãnh Vô Cực dần dần dịu lại cơn thống khổ, chỉ thấy cả người hằn máu tươi lên trán, nhìn bi thương vô cùng.

- Tận lực che dấu thân phận Thiên Toán tộc, không để thiên địa phát hiện, dựa theo kế hoạch của lão phu mà tiến hành, để Thiên Toán tộc không rơi vào kết cục hóa thành tro bụi vĩnh hằng. Sau khi rời khỏi đây, hãy đi tìm kẻ gánh vác thiên mệnh để được che chở, trong đại nạn hủy diệt lợi dụng kẻ gánh vác thiên mệnh để tìm đường sống.

Ông lão Thiên Toán tộc lúc này hơi thở đã gấp gáp lắm rồi, mỗi câu nói là mỗi lần sinh cơ trôi qua đi. Lãnh Vô Cực nước mắt giàn giụa đau khổ, nỗi bi thương này không phải nỗi đau thể xác, mà là nỗi đau đớn từ trong sâu thẳm con tim, dù rằng hắn và ông lão này chỉ mới gặp qua một lần.

- Ngồi ở đây, mở rõ hai mắt nhìn lão phu, dù có chuyện gì đi chăng nữa cũng không được kích động, không được chớp mắt dù chỉ một cái, chứng kiến tất cả mọi thứ từ lão, Thiên Cơ Tử có rõ chưa?

Cầu vote mười sao cuối chương!

Cầu tăng like và cmt để trợ con tác!

Cầu Nguyệt thiếu và Kim đậu để tăng động lực cho con tác!

Đa tạ!

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 97: Phản Bội Thiên Địa

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 97: Phản bội thiên địa

Lãnh Vô Cực gật đầu. Chỉ thấy ông lão Thiên Toán tộc hít một hơi sâu, như lấy hết sức lực ra để làm một hành động điên cuồng.

Đột nhiên ông lão xoay người nhìn về phía pho tượng khổng lồ. Pho tượng này là thứ mà tại thời đại thượng cổ Thiên Hoang, Thiên Toán tộc bọn họ đã thờ phụng.

Thiên Toán tộc vọng trộm thiên cơ, có thiên phú thấu thị quá khứ vị lai, vậy nên bọn họ thờ phụng chính là thiên địa để không đón nhận sự trừng phạt.

Sở dĩ Thiên Toán tộc rơi vào bước đường cùng như ngày hôm nay là bởi năm xưa, trước thời điểm Thiên Toán tộc bị thiên địa hạ xuống lời nguyền, Thiên Toán tộc năm đó đã xuất hiện một vị tuyệt thế kỳ tài.

Sự chiêm nghiệm tính toán của người này vô cùng siêu phàm, trong một lần vị thiên tài này nhìn thấy viễn cảnh thiên địa bị hủy diệt bởi một người. Vì muốn ngăn cản viễn cảnh đó xảy ra, y đã dùng năng lực của mình để quay về quá khứ để tìm hiểu xem rốt cuộc bởi vì nguyên nhân gì mà kẻ đó lại phá hủy thiên địa này.

Nhưng không ngờ hắn lại bị thứ mà Thiên Toán tộc bọn hắn thờ phụng phản phệ lại, đem gieo xuống lời nguyền, phàm là những người có huyết thống Thiên Toán tộc đều không thể tránh khỏi lời nguyền này.

Sau khi trở về thực tại, thiên tài của Thiên Toán tộc phát hiện toàn tộc của mình gần như tuyệt diệt, mà chính bản thân y cũng không còn sống được bao lâu, sinh mệnh cạn kiệt, không thể nào nói cho thiên hạ biết việc mình đã nhìn thấy.

Mà cho dù sinh mệnh của y không cạn kiệt đi nữa, thiên địa cũng sẽ tuyệt đối không cho phép hắn nói ra chuyện này. Vì lưu lại một tia huyết mạch, hy vọng một ngày nào đó Thiên Toán tộc sẽ hóa giải lời nguyền này, vị thiên tài kia cùng với toàn bộ Thiên Toán tộc hy sinh toàn bộ sinh mệnh, dùng một loại bí thuật chuyển giao toàn bộ sinh mệnh đó cho một đứa trẻ, dưới lực lượng của bí thuật mà thoát khỏi sự truy lùng của thiên địa.

Đứa trẻ đó chính là ông lão Huyền Minh này. Vô số năm qua, ông lão vẫn tiếp tục thờ phụng thiên địa, bởi chỉ có thờ phụng thiên địa thì mới được thấu thị thiên cơ.

Nhưng bây giờ, bởi vì sứ mạng giải phóng bộ lạc khỏi lời nguyền đó, hôm nay ông lão sẽ làm ra một hành động kinh thiên nhất mà từ khi Thiên Toán tộc tồn tại chưa một ai dám làm, ngay cả tuyệt thế thiên tài của Thiên Toán tộc năm đó cũng không dám, đó chính là phản bội thiên địa.

Ông lão dùng hai năm dưỡng của mình, trong sự điên cuồng đắm vào pho tượng khổng lồ, mỗi lần xuất quyền là một lần thống khổ, sự đau đớn này xuất phát từ sâu thẳm linh hồn, một nỗi giày vò đau khổ không gì tả nổi, phảng phất như linh hồn từ từ bị dập nát đi.

Nhìn ông lão rất gầy gò ốm yếu, sinh mệnh gần như đã tan biến, một ngọn đèn dầu nhỏ bé sắp sửa tiêu tan, nhưng bằng một ý chí cầu sinh mãnh

liệt, cuối cùng pho tượng mà Thiên Toán tộc thờ phụng đã sụp đổ.

Khoảng khắc pho tượng sụp đổ, bên ngoài mây đen phủ kín bầu trời, phẳng phất như thiên địa đang nổi giận vì bị mạo phạm. Ai nấy đều giật mình sợ hãi, dù cuộc chiến đang diễn ra cũng không thể không tạm thời đình chỉ.

Suy cho cùng, sức mạnh của thiên địa vẫn rất kinh khủng, không một ai có thể thừa nhận nổi lực lượng vô biên này. Trước thiên đạo chỉ có thể thuần phục, không thể phản kháng.

Nhưng ông lão Thiên Toán tộc dám phản kháng, dám đắc tội thiên địa, và kết cục ông lão phải đón nhận đó là thần hồn câu diệt, vĩnh kiếp không thể luân hồi.

Khi bức tượng sụp đổ thì bên trong lộ ra một khối vật chất màu đen, nhìn giống như một đoạn xương cốt, từ đoạn xương cốt này tỏa ra một loại u mang kỳ dị cùng lực lượng kinh hồn.

Dù hơi thở đã tàn, đôi mắt không còn tia linh tính nào, nhưng chẳng biết sức mạnh từ đâu ra, ông lão cầm lấy đoạn xương cốt bên trong pho tượng, cầm nó cầm xuống đất. Sau đó ông lão quỳ xuống trước đoạn xương cốt lạy ba lạy.

Chưa dừng lại đó, bỗng tay phải ông lão đưa lên đỉnh đầu, tay trái hướng về trái tim. Trong sự bi thương tột cùng, nước mắt hóa thành huyết lệ của Lãnh Vô Cực, đôi mắt nhìn ông lão móc ra bộ não cùng trái tim rồi giơ về phía đoạn xương cốt.

Ông lão vẫn đang quỳ, cong lưng cuối mặt, như một hành động cầu xin sự tha thứ. Khi đã hoàn thành xong tất cả thì linh hồn đang giãy dụa của ông lão dần dần tan biến đi. Sinh mệnh đã tận, ông lão thực sự đã chết.

Lãnh Vô Cực tận mắt chứng kiến tất cả, sự bi thương này khiến Lãnh Vô Cực như muốn điên lên, tâm trí hấn hoảng loạn căng thẳng cùng cực, thậm chí còn muốn tự sát để giải thoát khỏi sự đau đớn giằng vò tinh thần này.

Nhưng bằng ý chí của mình, Lãnh Vô Cực vẫn cố gắng chịu đựng.

Cũng giống như ông lão, hấn quỳ trước đoạn xương cốt màu đen, bái lạy ba lạy, rồi sau đó hướng về phía ông lão, tiếp tục lạy ba lạy.

Làm xong tất cả, Lãnh Vô Cực mới lấy đi đoạn xương cốt. Khi bàn tay chạm vào đoạn xương cốt, một hơi thở hủy diệt tràn ngập trong tâm trí hấn, nhưng có lẽ ông lão Thiên Toán tộc đã lường trước được việc này, từ trong đại não Lãnh Vô Cực truyền ra một lực lượng tinh thần giúp Lãnh Vô Cực không bị hơi thở hủy diệt của đoạn xương cốt làm ảnh hưởng.

Tiếp nhận đoạn xương cốt, Lãnh Vô Cực làm giống y hệt ông lão, hấn mở ra một cái khe hở không gian, đem đoạn xương cốt giấu vào trong đó.

Hấn lại nhìn ông lão thêm một lần nữa, giọng nói bi thương không thể kìm chế:

- Thiên Cơ xin thề nhất định sẽ giải phóng Thiên Toán tộc khỏi lời nguyền, không để cho người thất vọng.

***** Quyển 1: Ti Mệnh ***** Ảnh Nguyệt sơn trang

Đại chiến đã diễn ra khắp nơi, khắp nơi xác người nằm xuống, khung cảnh thật bi ai vô cùng.

Lâm Ngân dĩ nhiên cũng không ngoại lệ, so với những nơi khác khốc liệt không hề kém. Đã có gần cả ngàn người nằm xuống, mùi máu tanh bay lan khắp không gian.

Có mấy con suối chảy quanh Lâm Ngân màu nước đã chuyển sang đỏ, trông vô cùng kinh dị.

Không khí căng thẳng bao trùm, sự tĩnh lặng như đang chuẩn bị cho một đợt sóng ngầm khủng bố.

- Cảm giác bất ổn ngày càng rõ ràng, rốt cuộc là có chuyện gì đây?

Ngồi trên một gốc đại thụ đã úa tàn xơ xác, Kha Thiên Lạc ánh mắt nhìn về xa xăm với gương mặt lạnh lùng lãnh huyết.

Bên cạnh hẳn không có một ai, Ti Mệnh, Cổ Thái hay Tang Tương, mỗi người đều có nhiệm vụ riêng của mình. Kha Thiên Lạc phụ trách tây bắc Lâm Ngân, kẻ mà hẳn đối diện chính là Sở Hồng Phi, một trong những kẻ có cái đầu giá trị nhất được Phong Tuyết bộ lạc treo thưởng.

Vốn dĩ theo kế hoạch của hẳn thì Cổ Thái sẽ là người đối phó với Sở Hồng Phi, nhưng đột nhiên nửa tháng trước lại xuất hiện kẻ khác, kẻ đó tên là Hỏa Dung.

Cổ Thái dường như có ân oán gì đó với Hỏa Dung, hẳn liền rời bỏ vị trí này, Kha Thiên Lạc đành phải bắt đắ dĩ phải đến nơi đây để phòng thủ.

Còn Ti Mệnh và Tang Tương thì phụ trách khu phía nam, kẻ địch của hai người họ cũng rất đối phó. Nhưng Ti Mệnh bằng trí tuệ cùng thực lực, không ngờ lại có thể đẩy lui được kẻ địch. Nếu không có gì bất thường thì nửa tháng nữa sẽ đuổi được kẻ địch khỏi khu phía nam.

Kha Thiên Lạc bỗng đứng dậy, giọng nói lạnh băng nói:

- Truyền lệnh xuống, rút quân về một trăm trượng, co cụm phòng thủ, đợi ta trở về.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 98: Ảnh Kiếm Nô Sơ Hiện

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 98: Ảnh Kiếm Nô sơ hiện

Khu phía nam Lâm Ngân, so với ba khu khác thì mấy ngày gần đây dường như hơi trầm xuống, tất cả đều là nhờ sự chỉ dẫn tài tình của Ti Mệnh.

Hiện giờ, Ti Mệnh bắt đầu mở rộng tấn công, sớm muộn gì sẽ đẩy lùi được quân địch, có thể hỗ trợ với ba khu còn lại. Cứ với đà dẫn dắt này của hắn, nếu không có gì bất thì, Ti Mệnh nhất định sẽ được sứ giả Đại Tấn thần quốc lựa chọn.

Tuy nhiên, chưa đến thời khắc cuối cùng thì vẫn chưa biết được sẽ xảy ra chuyện gì.

Trong khu rừng phía nam, mùi máu tanh thoang thoảng vẫn chưa tan hết. Chiến tranh chính là chiến tranh, là quyết đấu sinh tử, quy mô tuy được thu nhỏ so với mấy nơi khác, nhưng độ khốc liệt chẳng hề thua kém, bởi chiến tranh thì sẽ luôn có người phải nằm xuống, dù cho đó có là bất kỳ ai.

Âm thanh giao chiến va chạm của binh khí, quyền cước vang lên liên hồi không dứt, lâu lâu lại có âm thanh hét bi thảm, chính là loại âm thanh kết thúc của sinh mệnh.

- Hắn sắp tới rồi.

Một giọng nói nam không ra nam, nữ không ra nữ khiến cho người nghe khó lòng phân biệt được chậm rãi vang lên, ngữ điệu tuy nhàn nhạt nhưng khó giấu được sự kích động.

- Hắc hắc, cuối cùng cũng được ra tay. Ta ngứa ngáy tay chân lắm rồi.

- Dụ gã này thật khó khăn, làm chúng ta tiêu tốn không ít thời gian.

- Sắp xếp ổn thỏa rồi chứ? Đừng để kẻ khác phát hiện ra chúng ta.

- Yên tâm, tuyệt không lộ ra nửa điểm.

Những bóng người áo đen che kín toàn thân, chỉ để lộ ra những đôi mắt lạnh lùng không chút tình cảm nào. Mấy kẻ này chính là sát thủ của Ảnh Kiếm Sát.

Tổ chức Ảnh Kiếm Sát sau khi nhận Ảnh Kiếm Lệnh từ Liên Vân Quyết thì liền cử mấy người này đến đây. Một cái Ảnh Kiếm Lệnh chỉ có thể giết được một người. Nếu muốn giết người thứ hai, một là lấy ra thêm một cái Ảnh Kiếm Lệnh nữa, hai là trả một cái giá cho Ảnh Kiếm Sát đưa ra.

Mục tiêu mà Liên Vân Quyết muốn Ảnh Kiếm Sát giết chết chính là Ti Mệnh. Thật ra mà nói, Liên Vân Quyết cũng muốn diệt trừ đi cả Kha Thiên Lạc nữa để phòng hậu họa sau này.

Tuy nhiên, thực lực của Kha Thiên Lạc rất mạnh, dù tu vi chỉ mới là trung kỳ Tẩy Cốt cảnh, tuy nhiên thực lực chân chính có thể áp đảo cả hậu kỳ Tẩy Cốt cảnh, giá trị cái đầu Kha Thiên Lạc dù là Liên Vân Quyết cũng khó lòng chịu nổi.

Nhưng Liên Vân Quyết đã dám dùng Ảnh Kiếm Lệnh để giết Ti Mệnh thì có lẽ hẳn đã có đối sách để ứng phó với Kha Thiên Lạc rồi. Tuy nhiên, kế sách này có giá trị sử dụng với Kha Thiên Lạc hay không thì đó lại là một câu chuyện khác.

Với tác phong làm việc của Ảnh Kiếm Sát, Liên Vân Quyết rất ưng ý, bởi xưa nay chưa từng có trường hợp ngoại lệ nào thoát khỏi bàn tay của bọn chúng cả.

Tám người Ảnh Kiếm Sát đứng yên lặng thình trong bóng tối, như những con mãnh thú đang chờ đợi con mồi của mình xuất hiện. Và không để cho bọn họ đợi quá lâu, con mồi đã xuất hiện.

- Hẳn đến rồi. Chuẩn bị đi.

- Rồi.

Một hỏa chường nóng rát xuất hiện, nơi hỏa chường đi qua khiến cho cây cối hóa thành tro bụi. Có tiếng hét hảm truyền ra, cùng với một bóng người ngã nhào xuống đất, lăn lăn mấy vòng, y phục bị cháy xém, trên người nhiều chỗ xuất hiện vết bỏng, trông bộ dạng khá thê thảm.

- Tiểu nhân, tưởng có thể thoát khỏi bốn cô nương à?

Một giọng nói thanh âm khá êm tai, nhưng ngữ điệu lại thập phần chanh chua. Bóng dáng yêu kiều dừng lại trên đất. Đó là một thiếu nữ dung mạo thập phần xuất trần, làn da trắng tinh không nhiễm khói bụi chiến tranh, mái tóc đen mượt bay bồng bềnh trong gió nhẹ, tuy nhiên ánh mắt lém lỉnh lộ ra nét tinh quái hoang dại, cùng với nụ cười ranh mãnh để lộ chiếc răng khểnh đáng yêu.

Cô gái này chính là Tang Tương. Sau khi đến Lâm Ngân, thời gian tu luyện gần như là không có, thế nên tu vi có chút ngưng trệ lại.

Tuy nhiên nhờ vào việc chiến đấu mà kinh nghiệm thực chiến của nàng tiến bộ lên không ít, tu vi có thể không tiến triển, nhưng thực lực thì lại mạnh hơn so với trước đây một bậc.

- Tương nhi, đợi ta với.

Sau khi Tang Tương dừng lại không lâu thì một bóng người nam từ đằng sau di chuyển đến. Chính là Ti Mệnh, trên mặt hơi lộ ra vẻ mệt mỏi.

- Nha đầu này, lỡ gặp phải cường địch thì sao đây?

- Sợ gì chứ? Chẳng phải chúng ta đã tiêu diệt gần hết bọn chúng rồi sao. Mà tên tiểu nhân kia là có giá trị ban thưởng không tệ, há có thể bỏ qua chứ. Huynh lúc nào cũng lo này lo nọ, nghĩ ngợi lung tung cả lên.

- Chiến tranh chính là chiến tranh, cho đến khi chưa hoàn toàn kết thúc thì bất kỳ chuyện gì cũng có thể xảy ra cả. Sơ suất lơ là một giây thôi cũng đủ mất đi cái mạng nhỏ đó.

Tang Tương hừ nhẹ một tiếng, giống như xem việc bị Ti Mệnh giảng đạo một bên là một chuyện vô cùng chán ghét vậy. Nàng bĩu môi, làm mặt xấu liếc nhìn hằm một cái, giọng trống trẽn nói lại:

- Biết rồi biết rồi, lần sau không lỗ mãng nữa, được chưa hả phu quân tại thượng.

- Nàng mà biết nghe lời thì ta đâu đến nỗi khổ thế này chứ.

Có lẽ đã quá quen thuộc với cái biểu hiện này của Tang Tương, Ti Mệnh vuốt mặt cười khổ một tiếng. Phải nói nha đầu Tang Tương này không biết sợ là gì, từ khi đến Lâm Ngân này cứ như một con thú hoang được thả về rừng.

Mỗi khi đại chiến bắt đầu thì tiên phong giết được, vài lần suýt chút nữa rơi vào nguy hiểm, may mắn có Ti Mệnh yểm trợ nên không chịu thiệt thòi gì.

Mà nàng ta căn bản không biết rút kinh nghiệm là gì. Luôn ỷ vào việc sau lưng Ti Mệnh sẽ bảo vệ nàng bất cứ lúc nào, thế nên nàng chẳng sợ sệt gì cả, cứ xông xáo đánh nhau cho sướng tay, người chịu khổ vẫn là Ti Mệnh.

Nhiều lúc hắn chỉ ước vỗ mông trừng phạt nàng một trận thật nặng, nhưng cứ nhìn vào đôi mắt ngây thơ trong sáng vô số tội ấy là liền chùn lại ngay, đành cúi đầu cười khổ.

Thế nên mới càng ngày càng bị Tang Tương làm tới, mà hắn thì chẳng thể ngăn cản nổi cái tính ương bướng này. May ra có phụ thân nàng Tang đại phu hay Kha Thiên Lạc mới miễn cưỡng trấn áp được.

Dĩ nhiên lần này cũng không ngoại lệ.

Kẻ địch bị Tang Tương truy đuổi là một trong những người được Phong Tuyết bộ lạc treo thưởng khá hậu hĩnh, bị Tang Tương phát hiện, thế là một mạch đuổi đến tận đây.

Nội tâm Ti Mệnh không hiểu sao có cảm giác có gì đó bất bình thường, nhưng Tang Tương căn bản hành động quá nhanh, không cho hắn thời gian khuyên can gì cả. Cũng may chỗ này vẫn chưa vượt qua địa phận Lâm Ngân, có thể coi như khu vực an toàn, hắn mới thở phào một hơi nhẹ nhõm. Đương nhiên với cái tính cách lo đầu lo đuôi, cẩn thận tỉ mỉ từng chút một thì vẫn không quên tản ra linh thức để phòng ngừa có biến.

- Có ngon chạy nữa xem nào, lần này phải đánh người một trận cho cha mẹ ngươi nhận không ra luôn, cái tội khiến bản cô nương rượt theo đến mỗi cả chân.

Tang Tương trên mặt lộ nụ cười ma mãnh, nhìn gã nam tử đang bò lê trên đất, ánh mắt giống như đang nhìn một món đồ chơi ưa thích của mình vậy.

Đột nhiên gã nam tử đó ngẩng mặt lên, gương mặt hơi bị cháy xém, tóc tai xuề xòa bẩn thỉu, nhưng ánh mắt của hắn lại vô cùng cay độc, cười phá lên:

- Hắc hắc, chết đến nơi mà con không biết.

Cầu vote mười sao cuối chương!

Cầu tăng like và cmt để trở trợ con tác!

Cầu Nguyệt phiêu và Kim đậu để tăng động lực cho con tác!

Đa tạ!

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 99: Vô Đề

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 99: Vô đề

Trong lúc Tang Tương còn không hiểu gì, định xắn tay áo tới đánh cho gã ta một trận thì đứng đằng sau lưng, Ti Mệnh sắc mặt khẽ biến. Thân thủ hấn rất nhanh, vươn tay tới nắm lấy bàn tay Tang Tương kéo lùi về phía sau.

Ngay chỗ hấn đứng trước đó vài giây, bỗng có một mũi lao nhọn hoặc phá không từ trên cao ghim thẳng xuống đất.

Nhìn nơi mũi lao găm xuống, mặt đất bốc lên những làn khói xanh lục kỳ dị, kèm theo đó là một hương thơm thoang thoảng xua tan đi bầu không khí ẩm thấp khó chịu ở vùng Lâm Ngân này.

- Cẩn thận, trong khói có độc.

Ti Mệnh thân là một y sư, thế nên bằng cảm quan thông thường nhanh chóng nhìn ra điểm kỳ lạ bên trong làn khói xanh lục này.

- Là kẻ nào.

Tang Tương không giấu sự tức giận, nhìn xung quanh hét toáng lên. Âm thanh hóa thành từng đợt sóng âm ba quét quanh khu rừng già.

Nhưng không có bất cứ giọng nói nào đáp trả lại cả. Chỉ có tiếng gió thổi xào xạc qua những tán lá cây, còn lại là im tĩnh lặng đến đáng sợ.

Nhìn phía bên kia, gã nam tử bị Tang Tương truy lùng đã biến mất từ lúc nào không biết, ngay cả người có linh thức cực mạnh như Ti Mệnh cũng không phát giác ra được.

Kẻ địch ẩn nấp trong bóng tối có một thủ thuật ẩn nấp cực kỳ thuần thục, như hòa mình vào với không gian. Bị kẻ địch như vậy truy lùng thực sự là một cảm giác rất đáng sợ.

Ti Mệnh và Tang Tương hai người tựa lưng vào nhau, cảnh giác nhìn xung quanh, tâm thần căng như dây cung đề phòng tình huống xung quanh.

Bỗng có âm thanh lướt gió khe khẽ vang lên, kèm theo đó là một đạo hắc mang từ bốn phía phá không đánh tới.

- Hỏa Trường.

Tang Tương vận chuyển lực lượng man huyết, gọi ra một cái ảo ảnh hỏa thần đằng sau lưng.

So với nhiều năm trước đây, hỏa thần đã biến ảo ra chân thực, khí thế cũng vì vậy mà mạnh mẽ hơn rất nhiều.

Chỉ thấy Tang Tương giang hai tay ra, hỏa thần sau lưng cũng hành động tương tự, không khí trong vùng đột ngột nóng lên, hóa thành một bức tường lửa bao phủ xung quanh nàng và Ti Mệnh.

Mấy cái ám khí chạm vào bức tường lửa lập tức bị bật ngược lại, thậm chí còn bị sức nóng của hỏa diễm nung nóng chảy.

Trong lúc đó, Ti Mệnh vận chuyển nguyên khí của bản thân, hội tụ thành một quả cầu nguyên khí.

- Các người còn không chịu ra mặt?

Tang Tương mở bức tường lửa, Ti Mệnh dùng khí lực ném quả cầu nguyên khí lên trên trời, rồi quát một tiếng:

- Bạo.

Giữa không trung, quả cầu nguyên khí bạo tạc, tạo thành âm thanh nổ vang chấn động không gian. Trong vụ bạo tạc kèm theo sóng nhiệt bài lãng và mấy trăm đạo phong nhận đánh ra tứ phương.

Kẻ địch ẩn nấp quá kỹ, thân thủ lại nhanh nhẹn, nhưng nếu đã muốn ám sát hai cao thủ như Tang Tương và Ti Mệnh thì những kẻ này cách cả hai không quá xa, thế nên Ti Mệnh liền sử dụng phương pháp loạn kích để náo loạn trận hình của kẻ địch, đồng thời có thể tìm được đường lui cho bản thân.

Trong khói bụi mờ mịt, lại có âm thanh rít gió kinh dị vang lên bên tai. Tang Tương dù mấy tháng ngay kinh nghiệm chiến đấu gia tăng thêm không ít, nhưng bởi nhiều lần phụ thuộc và sự trợ giúp sau lưng của Ti Mệnh, gặp phải cường địch có lối đánh khó chịu giống như mấy sát thủ của Ảnh Kiếm Sát thì khó lòng mà chống đỡ nổi.

Nói đi nói lại vẫn là nàng may mắn vì có Ti Mệnh cùng đồng hành.

Phản ứng của Ti Mệnh cực nhanh, một phần cũng là bởi những sát thủ của Ảnh Kiếm Sát cuối cùng cũng chịu lộ diện, chín bóng người đều rơi vào phạm vi linh thức của Ti Mệnh cả, hành tung của bọn chúng đều bị hắt nắm rõ trong lòng bàn tay.

Tuy nhiên, nắm rõ là một chuyện, phản ứng của cơ thể là một chuyện khác. Nắm được đối thủ mà phản ứng quá chậm thì vẫn sẽ rơi vào quỹ thủ của địch nhân. Tang Tương chính là đang nằm trong trường hợp này.

Có lẽ nàng vẫn chưa quen kiểu đối địch với cường độ cao nên hiện tại tay chân vẫn khá lóng ngóng.

- Phong Nhấn.

Vận chuyển nguyên khí chém ra một đường sắc bén, chỉ nghe một tiếng rên khẽ, một bóng người áo đen trong làn khói bụi hiện ra.

Người áo đen này không nhìn rõ được dung mạo, toàn thân che kín bởi hắc y, chỉ có ở vị trí cổ có một đường vải màu đỏ, tựa hồ dùng để phân chia cấp bậc.

Người áo đen vừa mới hiện thân này khi bất ngờ công kích Tang Tương thì bị Ti Mệnh phát hiện đánh ra một đường phong nhận. Phong nhận này vô cùng hiểm hóc, nếu y tiếp tục liều mình công kích thì cùng lắm chỉ khiến Tang Tương bị thương nhẹ, còn cái giá mà y phải trả đó là tính mạng.

Cuối cùng y đã lựa chọn tính mạng, giơ hai thanh chủ thủ chặn trước người để chống đỡ phong nhận, nhưng uy lực của phong nhận rất mạnh, làm cho hắn phản phệ ngược lại và trọng thương.

- Không thể không nói, người chính là kẻ khó đối phó nhất từ khi ta trở thành một Ảnh Kiếm Nô cho đến hiện nay.

Một giọng nói nam không ra nam, nữ không ra nữ vang lên, ý tứ bên trong vô cùng lạnh lẽo. Ti Mệnh nhìn qua bên mạn phải, kẻ đó ngồi trên một mỏm đá nhỏ, ánh mắt không chút tình cảm nào đang dán chặt vào người hắn.

- Các người là ai? Vì sao muốn giết chúng ta?

- Chúng ta là Ảnh Kiếm Nô, sát thủ của tổ chức Ảnh Kiếm Sát, phục mệnh đến đây để lấy tính mạng người.

Kẻ có giọng nói nam nữ không phân biệt được này dường như là kẻ đứng đầu trong chín tên sát thủ. Trong lúc cả hai lờm nhau, tên sát thủ bị Ti Mệnh làm cho trọng thương tranh thủ cơ hội lùi về phía sau, cùng với bảy người còn lại bao vây, không để ra một kẻ hở nào.

- Ảnh Kiếm Sát. Rốt cuộc là kẻ nào muốn nhắm vào chúng ta?

Ti Mệnh có lẽ không biết về tổ chức sát thủ Ảnh Kiếm Sát này, nhưng Tang Tương sống tại Mông Đan bộ lạc nhiều năm, phong thanh về Ảnh Kiếm Sát dĩ nhiên đã nghe qua, danh tiếng hung ác của tổ chức này như sấm bên tai, không ai là không sợ.

Ảnh Kiếm Sát không bao giờ tùy tiện giết người. Ảnh Kiếm Sát chỉ giết hộ người khác, và dĩ nhiên cái giá để bọn họ ra tay vô cùng đắt đỏ.

Tang Tương thật không ngờ lại có người nhắm vào Ti Mệnh và nàng.

- Điều này không quan trọng.

Tên sát thủ bắt đầu đứng dậy, rút ra hai thanh kiếm đeo sau lưng, cầm thanh kiếm xoay tròn điệu nghệ, sát khí ngay đó liền nổi lên.

Giọng nói nhàn nhạt lại vang lên, lắc đầu nhìn Tang Tương nói tiếp:

- Quan trọng là hôm nay, hắn nhất định sẽ chết. Còn cô, nếu không muốn chết thì đừng nhún tay vào.

- Hừ, bốn cô nương thì lại muốn xem thử sát thủ của Ảnh Kiếm Sát lợi hại đến đâu.

Tang Tương tính tình nóng nảy ương bướng, lại có liên quan đến tính mạng của Ti Mệnh, nàng làm sao có thể dễ dàng bỏ đi được.

- Đã vậy, Ảnh Kiếm Nô chúng ta cũng không ngại giết thêm một người. Coi như quà khuyến mãi cho kẻ đó vậy.

- Nói toạc ra là Liên Vân Quyết cho rồi, tưởng bản cô nương không đoán được à.

- Đó là chuyện của cô, còn việc chúng ta phải làm là lấy mạng hai người. Bày trận.

Không muốn tiếp tục hàn huyên với Tang Tương nữa, hắn ta chĩa mũi kiếm kiếm, ánh mắt quét quanh ra hiệu với tám người còn lại.

Đã quá quen thuộc với tín hiệu này, tám người gật đầu, đồng thời xuất ra vũ khí của mình. Bọn chúng gia tăng cước bộ mỗi lúc một nhanh hơn vây lấy Ti Mệnh và Tang Tương đứng ở chính giữa. Từ trên cao nhìn xuống, chín người này xếp thành hai vòng tròn, vòng bên trong có sáu người, vòng bên ngoài có ba người.

Cầu vote mười sao cuối chương!

Cầu tăng like và cmt để trở trợ con tác!

Cầu Nguyệt phiếu và Kim đậu để tăng động lực cho con tác!

Đa tạ!

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 100: Ba Nhịp Thở

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 100: Ba nhịp thở

Sáu người ở bên trong che chắn toàn bộ không để cho Ti Mệnh và Tương Tương có cơ hội bỏ trốn, còn ba kẻ bên ngoài tìm sơ hở để công kích.

Cũng may cả hai phản ứng khá tốt, lại ăn ý với nhau, thế nên miễn cưỡng có thể chống cự được. Tuy nhiên nếu kéo dài thì rõ ràng là không ổn. Kẻ địch vận hành trận pháp này, bọn chúng luyện tập rất kỹ lưỡng, phối hợp cực kỳ tốt với nhau, lại nắm thế chủ động, vậy nên hao tổn rất ít tinh lực.

Ngược lại Ti Mệnh và Tang Tương bị dồn vào thế bị động, Tang Tương nếu không muốn trọng thương thì buộc phải duy trì Hỏa Khải được tạo thành bởi Hỏa Thần, cứ cái đà này, chỉ e khó lòng mà tiếp tục duy trì thế trận.

- Phải làm thế nào đây!

Liên tục phải chống đỡ những đòn tấn công sát thủ của kẻ địch, vừa phải liên tục nghĩ ra cách phá sát trận khó chịu này.

Đột nhiên, khi đôi mắt của hắn lướt qua trận hình của đám sát thủ Ảnh Kiếm Sát, trong đầu liền sáng lên một tia linh quang.

“Đúng rồi, sao mình lại quên được nhỉ.”

Hắn không biết dùng phương pháp này có hữu dụng hay không, tuy nhiên hiện tại nó là khả quan nhất, đành phải đánh cược một phen.

- Tương nhi, dùng Hỏa Tường, giúp ta duy trì càng lâu càng tốt.

- Muội chỉ có thể duy trì được ba nhịp thở.

- Ba nhịp? Nhiều đó đủ rồi!

Tang Tương gật đầu, sau đó cởi bỏ Hỏa Giáp ra, kế tiếp vận chuyển lực lượng huyết khí, sóng nhiệt lan ra xung quanh vô cùng khó chịu, dưới mặt đất như muốn tan chảy, ầm một tiếng, một bức tường lửa được dựng lên.

- Bọn chúng muốn làm gì?

Một tên sát thủ Ảnh Kiếm Sát cau mày nghi hoặc, nhưng ngay lập tức bị kẻ giọng điệu nam nữ khó phân kia lạnh giọng nhắc nhở.

- Mau tiếp tục duy trì Cửu Huyền Kiếm Sát Trận, không được lơ là, bọn hắn chỉ cố kéo dài thời gian thôi.

Mấy kẻ khác gật đầu, vẫn tiếp tục duy trì thế bao vây, không vì hành động kỳ lạ của Ti Mệnh và Tang Tương mà từ bỏ.

Ở bên trong Hỏa Tường, Tang Tương sắc mặt trắng bệch. Chiến đấu đã gần nửa canh giờ, liên tục gọi ra Hỏa Thần khiến lực lượng huyết khí tiêu hao rất nhanh chóng.

Mới một nhịp thở trôi qua mà Hỏa Tường đã có dấu hiệu muốn sụp đổ. Tuy nhiên, nàng biết Ti Mệnh đã có phương pháp đối phó với sát trận của địch nhân, nên đành phải cẩn rằng tiếp tục duy trì Hỏa Tường để kéo dài thời gian.

Còn Ti Mệnh, chỉ thấy hắn đặt bàn tay xuống đất, vận chuyển nguyên khí để bạo phát ra một chiêu.

Hắn tu luyện chính là lợi dụng thiên địa nguyên khí để tắm bổ thân thể, vậy nên đối với linh khí khá mẫn cảm. Trong trời đất, nơi đâu cũng có linh khí cả. Thiên có thiên khí, địa có địa khí.

Hắn chính là đang lợi dụng địa khí, thông qua địa khí để công kích lại sát thủ Ảnh Kiểm Sát để phá vỡ sát trận này.

Trong quá trình đối địch với sát thủ Ảnh Kiểm Sát, Ti Mệnh để ý rằng trận pháp này bọn chúng phải di chuyển liên tục, nhất là sáu người ở bên trong để không cho Ti Mệnh và Tang Tương có thời gian nghỉ ngơi. Còn ba kẻ ở bên ngoài, bọn chúng vừa phải tìm sơ hở để tấn công, vừa phải đề phòng Ti Mệnh và Tang Tương dùng thân pháp nhảy lên trời để tẩu thoát.

Ba kẻ ở bên ngoài thì Ti Mệnh không nắm chắc, nhưng sáu kẻ ở trong, hắn dám chắc rằng nhất định sẽ khiến bọn hắn trọng thương.

Nhịp thở thứ hai trôi qua, dưới sự dẫn động điên cuồng của Ti Mệnh, lòng đất dưới bàn tay Ti Mệnh vô hình tạo thành một quả bom nguyên khí, bất cứ lúc nào cũng có thể bạo tạc, nhưng để chắc chắn có thể phá trận thành công, Ti Mệnh vẫn phải tiếp tục thu thập địa khí.

Hỏa Tường đã vạn vạn, một số đòn tấn công của sát thủ Ảnh Kiểm Sát đã xuyên qua được Hỏa Tường, chỉ mới hai nhịp thở trôi qua mà Tang Tương đã bị trên dưới hai mươi vết thương, tuy chỉ là vết thương ngoài da thôi, nhưng mà y phục của nàng đã bị nhuộm đỏ, sắc mặt thì nhợt nhạt, không khỏi làm cho người ta đau lòng.

Cuối cùng, nhịp thở thứ ba cũng trôi qua, Hỏa Tường bắt đầu sụp đổ. Trong chớp mắt, ba tên sát thủ của Ảnh Kiếm Sát bắt lấy cơ hội để tấn công.

Bởi tình trạng hiện tại của Ti Mệnh và Tang Tương tràn đầy sơ hở, đòn công kích này có thể chính là lúc lấy đi tính mạng của hai người.

- Kết thúc rồi.

Giọng điệu lạnh lẽo của tên dẫn đầu chín người Ảnh Kiếm Sát vang lên bên tai Tang Tương. Nhưng cùng lúc đó, Ti Mệnh đáp trả lại.

- Chưa chắc. Tương nhi, nhảy lên trên mau.

Tang Tương không hiểu ý tứ Ti Mệnh là gì, nhưng theo bản năng nghe lời hăn, nàng liền phi thân nhảy lên trên trời.

Sát thủ Ảnh Kiếm Sát trông thấy, nhưng căn bản bọn chúng không quan tâm đến này, bởi vì mục tiêu cần giết của bọn chúng chính là Ti Mệnh.

Ba mũi kiếm hướng thẳng về phía hăn mà đâm tới. Nhưng ngay lúc đó, bỗng nhiên từ bên dưới mặt đất truyền ra một cơn chấn động.

- Không ổn.

Một tiếng nổ vang kinh thiên động địa, cuồng phong tán loạn, đất đá bay đầy trời.

Cùng với đó là những tiếng hét thảm cất lên.

Tang Tương phi thân lên trên trời, khoảng khắc cuối cùng nhìn thấy chính là Ti Mệnh bị ba tên sát thủ cầm kiếm đâm tới, tình thế cử tử nhất sinh.

Tuy thoát khỏi phạm vi công kích nguy hiểm, nhưng dư uy vẫn còn đó, nàng bị áp lực thổi bay ra xa, lăn vài vòng trên đất.

Lo lắng cho Ti Mệnh, thậm chí không quan tâm đến thương thế hiện tại, gió mạnh từ trung tâm vụ nổ thổi ra rất kịch liệt, nhưng vẫn không thể ngăn nổi sức mạnh tinh thần của nàng. Tang Tương đứng vùng dậy, hướng mắt nhìn về phía làn khói bụi đầy trời, chuẩn bị tiến vào đó thì bỗng sau lưng xuất hiện một bóng người.

Kẻ này xuất hiện quá bất ngờ, Tang Tương lại mang thương thế trong người, tâm trí lo lắng cho Ti Mệnh, thế nên không hề phát hiện có người tiếp cận mình.

- Tiệp nhân, chết đi.

Tang Tương biến sắc, định quay lại nhìn kẻ tập kích mình là ai thì bỗng một lưỡi kiếm vô tình đâm xuyên qua ngực phải của nàng, lưỡi kiếm sắc bén nhọn hoặc mang theo mấy giọt máu tươi, kèm theo một giọng nói cay độc âm lệ.

Bên trong làn khói bụi sau vụ nổ, Ti Mệnh bộ dạng chật vật, áo bào rách tinh tươm, trên thân xuất hiện rất nhiều vết thương, nhưng nặng nhất vẫn là ba lỗ máu ở ba vị trí khác nhau, nguy hiểm nhất chính là lỗ máu nằm gần ở tim.

Khoảng khắc trước khi địa khí oanh tạc, ba tên sát thủ đã dùng kiếm đâm thẳng tới, bọn chúng đều nhắm vào những vị trí hiểm yếu trên cơ thể mà tấn công, cũng may là vận khí của hãn khá tốt, khi bọn chúng vừa lao đến thì mặt đất liền nổ tung, làm cho ba mũi kiếm bị lệch khỏi vị trí hiểm yếu.

Tuy vậy vết thương vẫn rất nặng, máu tươi chảy ra rất nhiều làm cho đầu óc choáng váng, nhất thời không thể hoạt động được.

- Đáng kiếp.

Một tiếng chửi thề truyền đến, ngữ điệu rất khó chịu.

Một bóng người hiện ra, đó là một nam thanh niên tuổi chừng hai mươi, mái tóc của hắn trắng xóa bay bổng bồng bềnh, gương mặt khá tuấn tú, mũi thẳng môi hồng, tuy đôi mắt lạnh lẽo như lưỡi kiếm, nhưng không thể không nói khiến cho hắn ta trở nên rất nổi bật.

Nghe giọng điệu này, gã thanh niên tóc trắng này đích thị chính là kẻ dẫn đầu Ảnh Sát Kiếm đến giết Ti Mệnh.

- Chết ba người, còn lại đều trọng thương, lần này trở về chỉ sợ trở về sẽ bị cấp trên trừng phạt. Đáng ghét, đều là do người cả.

Gã thanh niên tóc trắng gương mặt giận dữ, ghiến răng ghiến lợi nhìn chằm chằm Ti Mệnh, mũi kiếm chỉ thẳng mặt, gầm lên một câu.

- Muốn giết ta không dễ đâu, cái giá phải trả là rất đắt.

Ti Mệnh không lộ nửa điểm sợ hãi, tuy đang bị thương nhưng lại tràn ngập sự tự tin.

- Hừ, lết còn không nổi mà vẫn già mồm.

Gã thanh niên tóc trắng hừ lạnh một tiếng, siết chặt thanh kiếm, tuy hắn không rõ Ti Mệnh lấy đâu ra sự tự tin, nhưng nhiệm vụ của hắn là phải giết Ti Mệnh cho bằng được, thế nên hắn chẳng quan tâm đến sự tự tin đó nữa, chuẩn bị ra sát chiêu thì bỗng một âm thanh trong trẻo nhưng bi thương vang lên.

Cầu vote mười sao cuối chương!

Cầu tăng like và cmt để trở trợ con tác!

Cầu Nguyệt phiếu và Kim đậu để tăng động lực cho con tác!

Đa tạ!

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 101: Khí Nộ Trùng Thiên

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 101: Khí nộ trùng thiên

Khi thanh âm này vang lên, trong giây lát, Ti Mệnh cứng đờ người ra, rồi quay mặt nhìn về hướng của âm thanh đó.

Gã sát thủ của Ảnh Kiếm Sát thấy Ti Mệnh nhìn đi chỗ khác, hăn không quan tâm đến âm thanh của người kia là ai, điều hăn muốn làm đó chính là lấy đi cái mạng nhỏ của Ti Mệnh.

Trước đó khi Ti Mệnh tạo ra vụ nổ được tạo ra từ địa khí, hăn ta chân không chạm xuống đất, tu vi trong số chín người lại cao nhất, trên người có man khí hộ thân được tổ chức ban xuống, thế nên bị thương nhẹ nhất.

Hai kẻ cùng với hăn công kích Ti Mệnh lại không được may mắn như hăn, cả hai đều trọng thương nặng. Nhưng nặng nhất vẫn là sáu kẻ liên tục di chuyển bao vây Ti Mệnh và Tang Tương, do chân bọn chúng phải liên tục tiếp xúc với mặt đất, thế nên khi nguyên khí bạo tạc bên trong lòng đất, sáu người này bị nặng nhất, ba trong số sáu người bạo thể mà chết. Còn ba tên còn lại, dù không chết thì cả đời này cũng chỉ có thể làm phế nhân.

Tuy nói khi trở thành sát thủ của Ảnh Kiếm Sát, tính mạng của các Ảnh Kiếm Nô như bọn chúng đã không còn thuộc về chính mình, tuy nhiên

khi làm việc theo nhóm, nếu bị thiệt hại quá nặng, kẻ đứng đầu nhóm đó sẽ bị trừng trị rất nặng.

Mà thiệt hại khi làm nhiệm vụ ám sát Ti Mệnh lại quá nặng, chín người thì sáu người trọng thương, ba người chết trận, gã nam tử tóc trắng này vô cùng căm hận, ngay lúc này chỉ muốn băm chết Ti Mệnh ngay tức khắc.

Trong cái khoảng khắc Ti Mệnh nhìn chỗ khác, gã ta liền chớp lấy cơ hội tấn công. Ti Mệnh đang sững sờ vì tiếng hét kia, lại đang trọng thương, phản ứng của hắn do thế nên bị chậm lại.

Hắn chỉ kịp tạo ra một tầng nguyên khí chắn phía trước, tuy vậy vẫn không thể tránh khỏi thế công mãnh liệt dữ dội của gã sát thủ được.

Một ngụm máu tươi phun ra, Ti Mệnh ngã nhào lăn quay xuống đất, vết thương càng thêm nặng, bộ dạng thê thảm.

Nhưng việc bị thương nặng đó vẫn chưa phải là điều thê lương nhất đối với hắn.

Khi hắn bị gã sát thủ Ảnh Kiếm Sát đánh bay ra khỏi làn sương bụi vẫn còn chưa tan biến hết, hắn đã nhìn thấy Tang Tương bị một kẻ thủ ác dùng kiếm đâm xuyên qua người.

Tang Tương lúc này gương mặt đã mơ hồ, đầu tóc rũ rượi, dòng móng đỏ tươi nóng rát từ vết thương lan ra, nhuộm đỏ cả một vùng lớn trên y phục.

Chỉ thấy kẻ thủ ác kia một tay bóp đẳng sau cổ, tay còn lại nắm cán kiếm vô tình rút ra, rồi ném thẳng nòng về phía Ti Mệnh đang nằm dài trên đất.

Giọng nói của kẻ thủ ác vang lên, ngữ điệu tàn độc âm lệ, không thể nhìn thấy được biểu cảm trên gương mặt hắc ta như thế nào, nhưng trong đôi mắt huyết lãnh ấy đang tràn ngập sự vui sướng:

- Hắc hắc, cảm giác thế nào, có phải đau khổ lắm đúng không?

Ti Mệnh đến lúc này vẫn còn bần thần, không thể tin nổi chuyện này đang diễn ra trước mắt mình.

Tang Tương... sinh mệnh của nàng đang dần lụi tàn đi. Trong ánh mắt như làn thu ba in rõ khuôn mặt của Ti Mệnh, gương mặt của người nàng yêu nhất, rồi chậm rãi nhắm lại.

- Không được, Tương nhi, nàng không được chết!

Giờ phút này hắc, hắc lấy hết tất cả sức mạnh còn sót lại của mình, dùng hết tất cả để vùng dậy, bò đến bên cạnh Tang Tương, kéo lấy thi thể đang dần mất đi hơi ấm kia, nước mắt lăn dài trên gương mặt thê lương mà gào khóc.

“Đây là sự trừng phạt...”

Một giọng nói từ trong cõi vô tận vang lên trong đầu Ti Mệnh. Hắc không biết người khác có nghe thấy giọng nói không chút cảm xúc này hay không, hắc chỉ là không cam tâm, hắc đang muốn nổi điên lên.

- Trừng phạt? Là đang trừng phạt ta sao?

Hắc quỳ dưới thiên địa, hai tay siết chặt cơ thể Tang Tương vào lòng, những giọt nước mắt như những giọt pha lê, Ti Mệnh ngấn mắt lên nhìn thương thiên, mắt của hắc chỉ chút gân máu, găm lớn:

- Ta đã làm gì sai, tại sao trừng phạt ta? Tại sao lại giết nàng? Tại sao? Tại sao?

“Hắn điên rồi sao?” Kẻ thủ ác kia nhìn Ti Mệnh như đang phát điên gào hét, có chút hơi ngạc nhiên, nhưng sau đó lại thay bằng sự thích thú tà ác.

- Không cần người ra tay nữa, chính ta sẽ lấy mạng hắn. Nhiệm vụ của người đã hoàn thành.

Hắn ta trừng mắt nhìn sát thủ Ảnh Kiếm Sát, lạnh lùng nói.

Vốn định xuất thủ, nhưng gã sát thủ Ảnh Kiếm Sát dường như đã nhận ra được kẻ đã giết Tang Tương là ai, liền gật đầu rồi thu lại kiếm, lùi về phía sau để xem tình hình của những người đồng đội.

Kẻ tà ác kia cầm chủy thủ, từng bước chậm rãi bước đến, giọng cười cay nghiệt vang lên trong sự bi thương. Nhưng ngay lập tức hắn phải dừng người lại, phải nói chính xác hơn là hắn đang sợ hãi, giống như một kẻ tầm thường đang đối diện với một con mãnh thú.

Mà gã sát thủ Ảnh Kiếm Sát kia thân thể cũng bị dừng lại, bởi hắn cảm nhận được một luồng sát khí khủng khiếp đang bao trùm khắp không gian.

Các đó không xa, Kha Thiên Lạc cũng đang cấp tốc thi triển toàn bộ tốc độ của mình để chạy về nơi này. Từ đằng xa, hắn đã nhìn thấy được một vụ nổ rất kinh khủng, uy áp của vụ nổ lan ra tới tận chỗ của hắn.

Và với cả, Kha Thiên Lạc đã nghe được giọng nói vô cảm xem mạng người như cỏ rác đó: “Đây là sự trừng phạt, trừng phạt kẻ đã ngăn cản người...”

Có những chuyện bí mật mà rất nhiều người không được biết đến, những bí mật thuộc về thời đại hỗn mang, mà Kha Thiên Lạc từ sau khi trở thành đệ tử Tẩy Cốt cảnh được kẻ đó nói cho biết.

Kha Thiên Lạc trong lòng nóng như lửa đốt, chỉ muốn đến tận nơi, hy vọng có thể ngăn được chuyện mà hắn không muốn nhìn thấy nhất, nhưng có lẽ... nó đã muộn rồi.

Kha Thiên Lạc một mình độc hành, còn ở phía đông cũng có một toáng người đang tiến đến. Kha Thiên Lạc cảm giác được, nhưng hắn giờ phút này đang lo lắng cho Ti Mệnh và Tang Tương nên không quan tâm đến mấy kẻ kia là địch hay là bạn.

Nhưng ngay lập tức, Kha Thiên Lạc bị một luồng sát khí cực kỳ kinh khủng mà ngay cả thời điểm sát khí toàn thịnh nhất, chính là thời điểm hắn khoắc lên trên người cái hung danh Huyết Ma Tử ấy cũng không thể bằng được cỡ sát khí này.

- Điều ta không mong muốn nhất đã xảy ra. Kẻ đó đã bắt đầu hành động rồi.

- Huyền Vũ, ra đây...

Kha Thiên Lạc trên mi tâm xuất hiện một cái ấn ký đồ đằng, nhìn ấn ký giống như một đầu thương long, từ bên trong ấn ký tuôn ra một lực lượng mạnh mẽ vô biên, nhưng ngay lập tức cơ thể Kha Thiên Lạc như có một dòng điện chạy ngang qua.

Hắn hét thảm một tiếng, lực lượng man văn từ ấn ký thương long đang tuôn ra ngay lập tức bị trì trệ lại, trong chớp mắt bị một lực lượng nào đó trong cơ thể Kha Thiên Lạc bài xích phong ấn lại, ấn ký liền sau đó tiêu tan.

Khi ấn ký thương long tiêu tan, Kha Thiên Lạc cũng bị chịu ảnh hưởng, đầu của hắn đau như bị một cây búa vô hình bổ mạnh vào, tâm thần muốn vỡ nát, từ trên không trung ngã cắm xuống đất.

Mấy trăm người từ hướng đông hướng đến đây, tình hình so với Kha Thiên Lạc chẳng khác là bao, thậm chí còn muốn đau khổ hơn. Bọn chúng bị sát khí cực mạnh công kích tâm thần trực tiếp, nhẹ thì đau đầu lùi về phía sau, còn nặng thì thổ huyết rồi ngất đi.

May cho đám người này là chỉ bị sát khí ngoài rìa làm tổn thương, chứ nếu ở trung tâm của sát khí, chỉ sợ tâm thần bị sát khí chấn nát thành hư vô.

Trên bầu trời, mây đen không biết từ nơi nào kéo đến, cuộn cuộn lại, hình thành một cỗ thiên uy cực kỳ đáng sợ. Ẩn bên trong đám mây đen khổng lồ đó chính là những tia sấm chớp khổng lồ đang gầm thét, khung cảnh rất đáng sợ. Khoảng khắc như thiên địa đang chuẩn bị tiêu diệt một kẻ phản nghịch nào đó.

Tình huống này đã từng diễn ra cách đây ít lâu, nhưng thực sự mà nói, lần đó không hề đáng sợ như vào lúc này.

Cầu vote mười sao cuối chương!

Cầu tăng like và cmt để trở trợ con tác!

Cầu Nguyệt phiếu và Kim đậu để tăng động lực cho con tác!

Đa tạ!

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 102: Nếu Trên Đời Này Có Cái Gọi Là Luân Hồi, Vậy Kiếp Sau, Ta Sẽ Đi Tìm Nàng

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 102: Nếu trên đời này có cái gọi là luân hồi, vậy kiếp sau, ta sẽ đi tìm nàng

Một tiếng gầm phẫn nộ ngấm lên, âm thanh như tiếng gầm của hoang thú viễn cổ, ẩn chứa một loại uy áp khủng bố mà không phải ai cũng có thể thừa nhận nổi.

Tất cả chúng nhân nghe thấy tiếng gầm này, sâu thẳm linh hồn tự động sinh ra một tia khiếp sợ hãi hùng, giống như một con sâu con kiến nhỏ bé đối diện với một con cự long, chỉ biết quỳ gối mà cầu xin.

Ai nấy đều có cảm giác tinh thần bị một cái bùa vô hình vỗ vào vậy, linh hồn như muốn vỡ nát thành tro bụi. Nhưng cũng may sự công kích tinh thần kia không hề có sát ý muốn giết chết bọn họ, tuy làm cho những người này tổn thương rất nặng, nhưng cuối cùng cũng không có mất đi tính mạng, chỉ ngất xỉu ngay tại đương trường.

Kha Thiên Lạc thì đã ngất đi từ sớm, không thể chứng kiến được một khung cảnh hùng vĩ.

Từ nơi vụ nổ được gây ra bởi Ti Mệnh, cũng là nơi tiếng gầm hoang cổ ngâm lên, chỉ thấy một khung cảnh xám xịt hiện ra, lan ra bán kính gần cả ngàn trượng.

Nói chính xác hơn, thời khắc ấy, trong bán kính ngàn trượng, chỉ tồn tại duy nhất tiếng gầm đó, ngoài ra không còn âm thanh nào khác, ngay cả tiếng sấm thiên địa cũng trở nên im bặt đi.

Một bóng đen khổng lồ bỗng chốc vùng lên. Nhìn kỹ lại, cái bóng đen khổng lồ ấy ra là một sinh vật khổng lồ.

Nó toàn thân có một màu đen huyền tuyệt đẹp, màu đen tinh túy của hỗn độn hư vô, là sắc màu của thời đại khởi nguyên hỗn độn. Sinh vật này có rất to lớn, cao đến cả trăm trượng, trên đầu có hai cái sừng lớn, đôi mắt màu tím như nuốt lấy vô số vàng tinh tú, cái miệng lớn há ra, ngấn mặt lên nhìn bầu trời, hai cánh sau lưng mở rộng, trong cơn giận dữ, phản phất như nó muốn thôn phệ cả bầu trời.

Ngaooooo...

Thiên hôn địa ám, trong ngàn trượng là một thế giới vô sắc màu, nếu có một sắc màu khác, có lẽ chính là đến từ đôi tử nhãn của sinh vật huyền bí này.

Sấm chớp trên trời vì sự xuất hiện của sinh vật huyền bí mà càng thêm cuồng loạn, từ trong cái hố đen quỷ dị giữa trời, hàng trăm hàng ngàn đạo tia chớp ầm ầm giáng xuống, trông từ xa giống như có hàng ngàn đầu thái cổ lôi long đang muốn hàng lâm để hủy diệt sinh vật huyền bí kia thành tro bụi.

Lôi điện chính là một trong những Tịch Diệt Pháp Tắc tối cao nhất của thiên địa, vạn vật sinh linh nào muốn phạm vào thiên điều sẽ bị lực lượng lôi điện hủy diệt. Không ai biết được lực lượng hủy diệt của lôi điện rất

cuộc cuồng bạo đến mức nào, bởi không ai có thể biết được nguồn gốc thiên lôi nằm ở đâu trong cõi Thần Hoang này.

Lực lượng lôi điện ngày hôm nay xuất hiện trên bầu trời có lẽ chính là lực lượng mạnh mẽ nhất từng xuất hiện, là tượng trưng cho ý chí của thiên địa tiêu diệt sinh vật huyền bí to gan chống lại mệnh trời.

Lại một vụ nổ nữa xảy ra, nhưng so với vụ nổ do Ti Mệnh tạo thành, vụ nổ này có lẽ mạnh hơn gấp trăm ngàn lần.

Phản phát thiên địa muốn sụp đổ, khe hở không gian xuất hiện chỉ chút như mạng nhện ở khắp nơi. Trong cuồng phong bụi bặm đang lan ra ầm ầm có Tịch Diệt Pháp Tắc vỡ nát, ai không may chạm phải là liền tử vong ngay tức khắc.

Sau một nhịp thở khi vụ nổ diễn ra, không gian lại trở lại bình thường, không còn bị thế giới vô sắc bao trùm nữa. Tuy nhiên nhìn viễn cảnh cực kỳ bi tráng, tang thương vô cùng.

***** Quyển 1: Ti Mệnh ***** Ảnh Nguyệt sơn trang

Trong sự tĩnh lặng, một bóng người thê lương lặng lẽ xuất hiện. Nhìn hãn thương thể trên người rất nặng, cơ thể tựa hồ đang bị một lực lượng thần bí nào đó từ bên trong tàn phá ra, nhưng bằng một ý chí kinh người, hãn vẫn có thể đi đến tận đây.

- Giúp ta... cứu nàng...

Đôi mắt của hãn âu yếm nhìn cô gái, gương mặt xinh đẹp ôn nhu đang thiếp đi, gương mặt nàng thiếu đi huyết sắc, hơi thở rất yếu ớt. Hãn như không muốn chia xa nàng, nhưng rốt cuộc vẫn phải cắn răng chịu đựng nỗi bi thương này.

Xung quanh nơi hắn ta đang đứng có vô số người đang nằm bất tỉnh, người mà hắn đang nói chuyện chính là Cổ Thái, tuy nhiên Cổ Thái cũng như bao người khác, không thể chống cự nổi lực lượng công kích tinh thần xảy ra cách đó không lâu nên đã ngất đi.

Tuy nhiên, người mà hắn đang nói lại không phải là Cổ Thái, mà là một linh hồn đang ẩn nấp bên trong cơ thể y.

- Ta sẽ cố gắng hết sức.

Từ bên trong cơ thể Cổ Thái, một giọng nói trầm tư lặng lẽ truyền ra.

- Đa tạ.

Người thanh niên chân thành đáp lại linh hồn thần bí kia, rồi lại nhìn xuống cô gái đang thiếp ngủ trong lòng mình. Đôi mắt của hắn rưng rưng ngấn lệ, giọt lệ nóng bỏng chứa tình yêu vô hạn rơi xuống gương mặt nàng. Chẳng biết lúc này, nàng có cảm nhận được tình cảm của hắn dành cho nàng hay không nữa.

Có lẽ... là có.

- Nếu trên đời này có cái gọi là luân hồi, vậy kiếp sau, ta sẽ đi tìm nàng.

Thiên ngôn vạn ngữ, cuối cùng chỉ có thể thốt ra một câu này. Rồi sau đó, cơ thể của hắn từ từ hóa thành một làn bụi đen, từ từ tan biến vào hư không.

Đến khoảng khắc cuối cùng, hắn trên môi vẫn nở một nụ cười. Một nụ cười đọng đầy rất nhiều cảm xúc, là bi thương, u buồn, vẫn vương tiếc nuối... mang theo nỗi tang thương mà biến mất khỏi thế gian.

***** Quyển 1: Ti Mệnh ***** Ảnh Nguyệt sơn trang

Sâu trong vô tận hư không, ở một nơi chỉ có một màu trắng xóa bao trùm lấy khoảng không gian. Tĩnh lặng, im ắng và tịch mịch đến mức đáng sợ.

Tại trung tâm của vùng đất trắng xóa này bỗng xuất hiện một hòn đảo nhỏ, trên đảo có một gốc Phù Tang hoa đang nở rộ, xung quanh non xanh nước biếc, quang cảnh trông đơn sơ bình dị, như nơi ẩn cư của một cư sĩ lánh đời.

Dưới gốc Phù Tang rộ hoa tuyệt đẹp ấy, có một người thanh niên thân mặc bạch y sạch sẽ đang lười biếng nằm dài trên thảm cỏ xanh, mái tóc đen bóng bèn để xổ ra, không hề tạo ra cảm giác xuề xòa, ngược lại khiến cho người nhìn cảm thấy khá tao nhã thuần thực.

Gương mặt thanh niên bạch y này mỹ mạo vô song, tuấn tú khó tả thành lời, dù đang nằm nghỉ, thế nhưng vẫn toát ra một loại cảm giác cao siêu thoát tục không nhiễm bụi trần, tựa hồ mọi chuyện trên thế gian, hết thảy hăn đều không màng đến.

Bất chợt đôi chân mày thanh tú khẽ động đậy, đôi mắt đang nhắm từ từ mở ra.

Hắn ngồi bật dậy, mái tóc đen mượt mà theo hành động ngồi dậy của hăn mà rũ xuống, không khỏi tạo ra sự thần bí ma mị.

Đôi môi mỏng bất chợt xuất hiện một nụ cười bí ẩn, tựa hồ đã nắm rõ được chuyện gì vừa mới diễn ra.

Chỉ thấy hăn đứng dậy đến bên bàn cờ được đặt sẵn cạnh gốc Phù Tang, ánh mắt nhìn chăm chăm bộ bàn cờ còn đang trống rỗng, chưa khai bất kỳ một quân nào.

Hắn vươn đôi tay qua bên cạnh, tùy tiện cầm lấy một con cờ màu trắng ngọc tinh tế, hai ngón tay xoa xoa, dường như không có ý định đặt

xuống bàn cờ, mà giống như đang chờ đợi một ai đó đến vậy.

Giọng nói của thanh niên bạch y này nhẹ nhàng tao nhã từ từ cất lên:

- Bắt đầu rồi. Ngày khai cờ có lẽ không còn xa nữa. Thật đáng mong chờ.

Nụ cười thần bí treo trên khuôn mặt tuần tú, hắn đưa đôi mắt nhìn về phía xa xăm, như đang nhìn, đang điều khiển một ai đó do chính mình tạo ra.

Cầu vote mười sao cuối chương!

Cầu tăng like và cmt để trợ con tác!

Cầu Nguyệt phiếu và Kim đậu để tăng động lực cho con tác!

Đa tạ!

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 103: Thiên Đạo

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 103: Thiên Đạo

“Đạo khả đạo phi thường đạo

Vô danh thiên địa chi thủy

Hữu danh vạn vật chi mẫu

Cố thường vô dục dĩ quan vi diệu

Thường hữu dục dĩ quan hiếu kỳ

Thử lưỡng giả đồng xuất nhi nhị danh

Đồng vị chi huyền

Huyền chi hữu huyền

Chúng diệu chi huyền”

.....

“Đạo xung nhi dụng chi hoặc bất doanh

Uyên hê tự vạn vật chi tông

Tỏa kỳ nhuệ, giải kỳ phân, hòa kỳ quang, đồng kỳ trần

Trạm hê tự hoặc tồn.”

.....

“Cốc thần bất tử thị vị huyền tấn

Huyền tấn chi môn thị vị thiên địa căn

Miên miên nhược tồn

Dụng chi bất cần”

.....

“Trí hư cực, thủ tĩnh đốc

Vạn vật tịnh tác, ngô dĩ quan kỳ phục.

Phù vật vân vân, các qui kỳ căn

Quy căn viết tĩnh

Tĩnh viết phục mạng

Phục mạng viết thường

Tri thường viết minh

Bất tri thường, vận tác, hung

Tri thường dung

Dung nãi công

Công nãi vương

Vương nãi thiên

Thiên nãi đạo

Đạo nãi cửu

Một thân bất đãi”

.....

“Đạo sinh nhất, nhất sinh nhị, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật

Vạn vật phụ âm nhi bảo dương, xung khí dĩ vi hòa

Dụng kỳ quang, phục qui kỳ minh, vô di thân tương, thị vị tập thường.” (*)

.....

Trong trạng thái không minh không chút pha tạp, phẳng phất như bản thân chính là vũ trụ tinh thần, từ trong trí não của hân xuất hiện mấy ngàn ký tự thượng cổ.

Những ký tự thượng cổ này chính là xuất phát từ Đạo Thần Điển mà Ti Mệnh được lĩnh ngộ tại Phong Tuyết bộ lạc.

Đạo Thần Điển là một tồn tại rất bí ẩn, man công Phong Tuyết bộ lạc cũng chỉ là ngẫu nhiên mà có được, nhưng ông ta lại không hiểu được hàm ý bên trong Đạo Thần Điển.

Ngôn ngữ Đạo Thần Điển rất kỳ quái, nó không giống ngôn ngữ của Man tộc, cũng không giống bất kỳ ngôn ngữ của các bộ tộc nào khác tại Thần Hoang, tựa hồ Đạo Thần Điển không thuộc về thế giới này.

Tuy không hiểu ý nghĩa của Đạo Thần Điển, nhưng man công Phong Tuyết bộ lạc biết rằng nó tuyệt đối bất phạm, vậy nên một mực cất giấu, không cho người nào khác biết được sự tồn tại của nó. Chỉ đến khi ông ta nhắm mắt xuôi tay thì mới nói lại bí mật này với hai người, một là man công kế nhiệm ông ta, hai chính là A Công Dịch Ân.

Bí mật này vốn kinh thiên động địa, thượng man Mạnh Hạ cũng không hiểu vì sao man công tiền nhiệm lại nói cho cả A Công biết.

Mãi cho đến sau này, vì một giao ước nào đó giữa A Công và man công Phong Tuyết tiền nhiệm, thượng man Mạnh Hạ mới để cho Ti Mệnh lĩnh ngộ Đạo Thần Điển trong thời gian khảo hạch tại Phong Tuyết thành diễn ra.

Vốn thượng man Mạnh Hạ cho rằng trên đời này không có người nào lĩnh ngộ được Đạo Thần Điển, nhưng không ngờ Ti Mệnh – một gã thanh niên đến cả Thiên Khải cũng không mở ra được, vậy mà lại hiểu được ý nghĩa của Đạo Thần Điển.

Dĩ nhiên thượng man Mạnh Hạ nổi lòng hiếu kỳ, bắt giam Ti Mệnh lại, muốn hãn khai ra bí mật bên trong Đạo Thần Điển. Nhưng sau một loạt sự cố bất ngờ, Ti Mệnh biến mất khỏi đất Phong Tuyết, theo lời của A Công mà rời đi.

Năm năm sau Ti Mệnh trở lại Phong Tuyết bộ lạc, thời điểm ấy, Kha Thiên Lạc thực lực quá mạnh, Ti Mệnh lại không hề thua kém gì Kha Thiên Lạc, man công Phong Tuyết bộ lạc đành phải cắn răng mà nhắm mắt bỏ qua.

Lại nói, Ti Mệnh chỉ mới hiểu được một phần rất nhỏ Đạo Thần Điển mà thôi.

Cho đến bây giờ, hãn đang rơi vào trạng không minh, Đạo Thần Điển khắc trong trí óc mới từ từ hiện ra. Kỳ lạ là, trước đây dù hãn dồn hết tâm

huyết để lĩnh ngộ áo nghĩa Đạo Thần Điển nhưng không lại thu lại kết quả nào.

Nhưng bây giờ, hắn không suy nghĩ gì nữa, vậy mà toàn bộ ý nghĩa của Đạo Thần Điển hắn lại thấu hiểu toàn bộ.

Thời gian cứ trôi qua một cách chậm rãi, tinh thần của Ti Mệnh cứ trôi nổi bồng bềnh, có lúc hắn không biết mình là ai nữa, như quên hết thầy tất cả mọi thứ. Có chăng thứ còn sót lại chính là ý niệm mãnh liệt của Tang Tương mà thôi.

Rồi bỗng một ngày, có một giọng nói thanh đậm không chút cảm xúc vang lên.

- Chúng ta... lại gặp nhau...

Giọng nói quen thuộc này làm cho Ti Mệnh như bừng tỉnh trở lại, tuy nhiên đến thời điểm này hắn vẫn chưa lấy lại được ý thức của bản thân. Ti Mệnh chỉ trả lời theo bản năng:

- Người là ai? Đây là đâu?

- Ta là ai?

Giọng nói ấy lại vang lên.

- Sinh linh vạn vật gọi ta là Thiên Đạo, nhưng khi ta được tạo ra, ta được gọi là Vận Mệnh. Còn nơi này, nó được gọi là Hư Thần Giới.

- Thiên Đạo? Vận Mệnh? Hư Thần Giới? Vậy còn ta, ta là ai?

Trong cơn mê man, Ti Mệnh lại hỏi tiếp.

- Người là Huyền Hoàng, người sinh ra ở Cổ Hoang kỷ nguyên, là kẻ thống trị Cổ Hoang kỷ nguyên, nhưng khi biết ta ra đời, nhưng cùng với

một kẻ khác đã hủy diệt mọi thứ.

Càng nói, ngữ điệu của Thiên Đạo càng trở nên uất ức giận dữ, nhưng đang phần nộ cho một ai đó vậy. Trong giọng nói sát khí đằng đằng, như hận không thể ngay lập tức hủy diệt Ti Mệnh.

- Huyền Hoàng? Không phải, ta không phải? Ta nhớ ra rồi, tên của ta là Ti Mệnh. Ta là Ti Mệnh.

Hai chữ Huyền Hoàng vang lên trong tâm trí Ti Mệnh, như hắc đã từng được nghe một ai đó nhắc đến cái tên này. Rồi sau đó, hắc bỗng sức nhớ lại một bóng hình yêu kiều xinh xắn, nàng gọi hắc là Ti Mệnh. Nhờ vậy, hắc mới sức nhớ ra mình là ai.

- Người là Huyền Hoàng. Người là kẻ đã hủy diệt mọi thứ.

- Người là kẻ đứng ngoài, người phải nên bước vào vận mệnh của người, người phải trở thành vật chứa, là ả ta đã chặn ngang, chính ả ngăn người bước vào vận mệnh, chính ả đã khiến người từ chối, là ả... tất cả đều do ả... ta phải hủy diệt ả...

Giọng nói của Thiên Đạo càng lúc càng trở nên điên cuồng, ý tứ hỗn loạn làm cho Ti Mệnh không hiểu rốt cuộc Thiên Đạo đang muốn nói điều gì. Thiên Đạo như được lập trình, nhưng vì một lí do nào đó mà lại nói năng loạn xạ.

“Ả ta” trong lời Thiên Đạo nói là ai, Ti Mệnh chợt nghĩ đến một bóng hình quen thuộc, bóng hình đã giúp hắc nhớ ra tên của mình, chỉ là hắc không thể nhớ ra được gương mặt của nàng.

Ti Mệnh sợ hãi, hắc càng lúc càng hoảng loạn vì sự điên cuồng của Thiên Đạo.

- Ta không biết, ta không biết gì cả. Ta không biết!

Trong sự hoảng loạn tột độ, Ti Mệnh hét lớn lên. Có lẽ đây là lần đầu tiên trong đời, Ti Mệnh mới trải qua một cảm giác sợ hãi đến như thế này.

Rồi một loại âm thanh đổ nát cất lên, âm thanh như thế giới tinh thần bị sụp đổ, và rồi, giọng nói của Thiên Đạo biến mất, Ti Mệnh thì lại rơi vào trạng thái ban đầu, rơi vào một giấc ngủ miên man bất định. Thời gian cứ trôi qua một cách chậm rãi và yên ắng...

***** Quyển 1: Ti Mệnh *****

Ánh mặt trời chói chang buổi ban trưa, không khí nóng nực oi bức của mùa hè không khỏi làm cho người ta khó chịu học hăng.

Trên một con đường đất vắng vẻ, có một chiếc xe bất chợt xuất hiện. Chiếc xe này được kéo bằng hai con Bạch Long Mã, loài Long Mã này vốn là hoang thú pha tạp một chút huyết mạch chân long, lại có sở hữu bề ngoài tuyệt đẹp cũng như thể hình cao lớn, thế nên thường được quý tộc sử dụng để kéo xe.

Nhìn cỗ xe ngựa này rất to lớn lộng lẫy, bên ngoài được mạ vàng, được chạm khắc những hoa văn rồng phượng, vừa nhìn thấy đã biết là thuộc về thế lực của một đại quý tộc rồi.

Bên trong xe ngựa có năm người đang ngồi, một ông lão đầu tóc hoa râm, da dẻ hồng hào đang nhắm mắt dưỡng thần. Một người đàn ông trung niên tuổi chừng bốn mươi năm mươi, vóc dáng khá lớn, gương mặt nếu không có vết sẹo hình chữ thập ở bên má thì có lẽ sẽ khá tuấn lãng.

* Đạo Đức Kinh

* Chương 16 mình đã sửa lại từ Số thành Vận, các bạn có thể lướt lại để xác nhận.

Cầu vote mười sao cuối chương!

Cầu tăng like và cmt để trở trợ con tác!

Cầu Nguyệt phiếu và Kim đậu để tăng động lực cho con tác!

Đa tạ!

P/s: - Theo như yêu cầu của các bạn, tác sẽ đăng lại phần một. Có gì mong các bạn bỏ qua cho nhé.

- Đa tạ bạn ๖๓Hades๖๓Loki ๖๓ đã tặng quà, theo yêu cầu của bạn, "ngày mai" tớ sẽ bạo chương.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 104: Cổ Đế Quốc – Cổ Đế Thành

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 104: Cổ Đế Quốc – Cổ Đế Thành

Ngồi ngay bên cạnh người đàn ông trung niên có sẹo trên mặt là một thanh niên bạch kiểm, vẻ ngoài tuấn tú, da trắng hồng hào, thoát trông khá thư sinh.

Hai người còn lại đều là nữ tử trẻ tuổi ngồi đối diện với người thanh niên và người đàn ông trung niên. Cả hai đều có dung mạo xinh đẹp, tuy nhiên nữ tử sát với vị trí của ông lão thì toát lên khí chất cao quý, là loại khí chất đã được ôn dưỡng từ nhỏ trong các thế gia quý tộc mà nữ tử còn lại không thể có được.

Ngoài năm người này ra, thực ra vẫn có một người khác nữa. Đó là một thanh niên nhìn bề ngoài thoát trông khá tầm thường, trên người không toát ra khí tức nào của man tộc cả, tựa hồ người thanh niên này chưa từng mở ra Thiên Khải.

Hắn lúc này đang nhắm mắt lại, như đang chìm sâu vào trong giấc ngủ rất sâu, tuy nhiên sắc mặt hắn rất xấu, thiếu đi huyết sắc, lâu lâu ở hai hàng chân mày lại nhíu lại, giống như đang gặp phải một cơn ác mộng nào đó rất khủng khiếp.

- Đưa hãn về cùng liệu có ổn không?

Người thanh niên bạch kiếm dường như nhìn gã thanh niên đang chìm sâu vào giấc ngủ, giọng nói ngữ điệu có chút khó chịu.

- Nếu để hãn nằm ngoài trời thì có lẽ sẽ nguy hiểm. Gia tộc ta đang sơ tuyển một vài nam đinh, tình cảnh hãn đáng thương, giúp đỡ một chút cũng không sao.

Nữ tử có phong phạm tôn quý thanh âm nghe như tiếng sơn ca, vô cùng dễ nghe nhẹ nhàng nói.

- Ta chỉ sợ hãn là nội gián của thế lực xấu nào đó, làm nguy hại đến nàng và Châu gia mà thôi.

- Sẽ không trùng hợp vậy đâu. Vả lại Bạch sư thúc đã kiểm tra kỹ càng, thân phận hãn có chút mơ hồ, nhưng đợi khi hãn tỉnh lại ta sẽ trực tiếp tra hỏi, nếu có điểm bất thường thì lập tức đuổi hãn đi.

Thiếu nữ đối với ý tứ quan tâm của người thanh niên bạch kiếm dường như không chút quan tâm, nhẹ nhàng đáp lại.

Trong ánh nắng chói chang, cỗ xe ngựa lộng lẫy băng băng đi thẳng hướng về một tòa thành trì khổng lồ.

***** Quyển 1: Ti Mệnh *****

Giữa trời đất bao la, lơ lửng trên chín tầng cửu thiên, trong ánh kim quang vô tận, mây trắng lượn lờ, có một tòa tiên cung khổng lồ sừng sững giữa bầu trời.

Kiến trúc tiên cung này vô cùng khổng lồ, chu vi có lẽ cũng trải dài đến mấy vạn dặm, người bình thường có lẽ tham quan cả đời không đi hết được một góc của tòa tiên cung này.

Có vô số tòa cung điện được dát ngọc dát vàng được xây dựng, dát ngọc dát vàng, nhìn bất kỳ đâu cũng thấy được sự hoàn hảo.

Mây trắng trôi bồng bềnh, tiên hạc bay từng đàn, những dòng thác chảy siết từ những ngọn tiên sơn đổ xuống... tất cả khiến cho người ta phải bị hấp hồn bởi vẻ đẹp kiêu sa lộng lẫy này.

Nhưng nếu nói đến sự lộng lẫy bậc nhất ở kiến trúc tiên cung này thì có lẽ phải nhìn ở trung tâm. So với những cung điện khác, tòa tiên cung này đặc biệt hơn rất nhiều. Nó được xây dựng trên một phiến đại lục khổng lồ, gần như đã chiếm một phần ba diện tích của khối kiến trúc tiên cung.

Nếu như tại những nơi khác chỉ sở hữu vẻ đẹp xa hoa lộng lẫy, thì ở nơi này còn tồn tại cả sự uy áp bức bách, tựa hồ nơi đây chính là nơi ở của thần linh cai quản bát phương tam giới vậy.

Nhìn xuống đại cung tiên cung, sừng sững ngay tại trung tâm đại lục là một ngọn núi khổng lồ tỏa ra uy áp kinh người.

Ngọn núi non xanh nước biếc, phong cảnh vừa hùng vĩ vừa hữu tình, dễ dàng khiến người khác bị mê hoặc. Tuy nhiên, ngoại trừ người trị vì nơi này ra thì không có bất kỳ người nào khác được phép đi vào, trừ phi được người đó chấp thuận.

Trên đỉnh của ngọn núi có một tòa nhà nhỏ đơn sơ, tại một nơi có thể nói là xa hoa lộng lẫy bậc nhất này mà lại tồn tại một chỗ đơn sơ giản dị này thật khiến cho người ta kinh ngạc.

Bên ngoài ngôi nhà nhỏ có một gốc đại thụ cực lớn, dưới gốc đại thụ có một nam tử thân vận tử y long bào, mái tóc đen mượt tuy chỉ được cột bằng một mảnh vải trắng, thế nhưng nhìn cái bóng lưng thôi cũng toát ra một khí tức siêu phàm thoát tục.

Người này ngồi xếp bằng trên thảm cỏ xanh, trước mặt là một ngọc cầm màu xanh lục, phảng phất nét thanh tao nhẹ nhàng, những ngón tay điêu luyện lướt đi trên những dây đàn, giữa khung trời tạo nên một khúc nhạc tuyệt vời.

Bỗng dừng đôi chân mày của y bất chợt nhíu lại, đôi mắt mở ra, ánh quang từ trong mắt bắn ra một loại uy thế quân lâm thiên hạ. Ngay cả khúc nhạc đang gảy cũng bị sự kích động nhẹ nhàng này mà dừng lại.

- Người đó trở về rồi.

Trên gương mặt uy dũng này xuất hiện một nụ cười vui mừng, nhưng cũng ẩn chứa tang thương, tựa hồ nụ cười như đang quay lại một thời điểm xa xăm trong quá khứ.

Chỉ có điều, nụ cười của y ngay lập tức ngưng trệ lại.

- Trở về thời điểm này... có lẽ đó là vận mệnh của hắc. Nếu ta thành công thì không sao, nhưng nếu thất bại thì... mà thôi, không nên nghĩ ngợi nhiều, việc nên làm chính là đi đón hắc. Hình như ở hạ giới, mình có lưu lại một giọt thần huyết thì phải, vẫn là nên đích thân đi đón hắc.

Vừa nói, tử y nam tử đứng dậy, xoay người lạc rồi bước vào trong ngôi nhà nhỏ.

Đi vào bên trong, trong phòng bài trí khá đơn sơ, chỉ có một bộ bàn ghế gỗ với một bộ bình trà được tùy ý đặt sẵn trên bàn. Thứ khiến người ta chú ý đến chính là cuối gian phòng, trên một cái giường bạch ngọc có một cô gái đang nằm ngủ.

Hắc bước tới gần cô gái, ngắm nhìn dung nhan của nàng, rồi bỗng thì thào:

- Người đó đã quay về, liệu có thể khiến nàng tỉnh lại hay không đây?

Một tiếng thở dài u sầu khẽ truyền ra, bao nhiêu bi thương buồn bã của tuế nguyệt vạn năm, tất đều ưu phiền của hân đều hóa thành một tiếng thở dài này.

***** Quyển 1: Ti Mệnh ***** Ảnh Nguyệt sơn trang

Chiếc xe ngựa hướng về một tòa thành trì khổng lồ. Tòa thành trì này tại Thần Hoang chính là tòa thành lớn nhất, tên của nó gọi là Cổ Đế Thành.

Thực ra trước cái tên Cổ Đế Thành thì tòa thành trì này có tên là Đại Tấn thành, trị vì bởi Đại Tấn Thần Quốc.

Nhưng sau đó không lâu xuất hiện một tuyệt thế thiên tài, người này xuất thân chỉ là tộc nhân của một tiểu bộ lạc bị hủy diệt trong cuộc chiến của các bộ lạc, buộc phải rời bỏ quê hương của mình lang bạc khắp nơi.

Rồi kể từ đó, thiếu niên này từng bước từng bước một trở thành cường giả đỉnh cấp, một tay dựng lên một thế lực khổng lồ rồi đối kháng lại với Đại Tấn Thần Quốc hùng mạnh. Sau cuộc chiến ấy, Đại Tấn Thành liền bị đổi tên thành Cổ Đế Thành, và trị vì Cổ Đế Thành chính là Cổ Đế Quốc.

Vốn có rất nhiều nơi khác tốt hơn để làm nơi hạ lạc Cổ Đế Quốc, tuy nhiên vì một cố sự, y mới quyết định lựa chọn nơi đây.

Bất quá chuyện này đã xảy ra vào mười vạn năm trước, đến nay chỉ được nhắc sơ qua trong một số điển tịch cổ, người nắm được có lẽ gần như không còn tồn tại trên Thần Hoang. Còn nếu có, thì họa chăng đã đi đến Thần Giới rồi.

Cổ Đế Thành nay rất khác biệt với mười vạn năm trước, thời điểm mà nó còn được gọi dưới cái tên Đại Tấn Thành, quy mô được mở rộng không chỉ gấp mười lần, người được phép ra vào Cổ Đế Thành phải có một địa vị nhất định trên Thần Hoang, được sự đồng ý của Cổ Đế Quốc thì mới được phép tiến vào.

Bên ngoài Cổ Đế Thành người ra vào rất nhiều, tu vi ai nấy đều vô cùng mạnh mẽ, thế nhưng chẳng có ai dám làm loạn trong phạm vi Cổ Đế Thành cả. Dù sao Cổ Đế Thành vẫn là tồn tại cực kỳ siêu nhiên, không một thế lực nào hiện nay dám đắc tội Cổ Đế Quốc cả.

Nhìn người gác cổng thành thôi mà tu vi cũng có thành tựa Hóa Linh Cảnh thì đủ biết lực lượng Cổ Đế Thành khủng bố đến mức nào rồi.

Thiếu nữ người hầu đưa cánh tay kéo tấm rèm cửa sổ ra, đảo ánh mắt nhìn ra bên ngoài, vui vẻ nói:

- Cuối cùng cũng trở về Cổ Đế Thành rồi, thật tốt quá.

- Nha đầu nhà người thật là...

Vị tiểu thư đài các nọ định mắng nhẹ nha đầu này một tiếng thì bỗng người thanh niên được bọn họ nhặt ở ven đường khi trở về Cổ Đế Thành bỗng có dấu hiệu muốn tỉnh lại.

Cầu vote mười sao cuối chương!

Cầu tăng like và cmt để trợ con tác!

Cầu Nguyệt phiếu và Kim đậu để tăng động lực cho con tác!

Đa tạ!

P/s: trong hôm nay ngày 22/5 còn một chương nữa!

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 105: Đừng Làm Phiền Ta

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 105: Đừng làm phiền ta

Nhịp thở của người thanh niên trong một khoảng khắc đột nhiên bị hỗn loạn, tựa hồ bị một thứ lực lượng thần bí nào đó tác động.

Lực lượng thần bí ẩn trong nhịp thở hỗn loạn của người thanh niên khiến cho linh hồn người ta trong khoảng khắc ấy bất chợt bị thăng hoa.

Cảm giác linh hồn thăng hoa, các đệ tử khi tu luyện chỉ khi đạt đến thành tựu bước vào Hóa Linh Cảnh mới được trải nghiệm.

Linh hồn thăng hoa là một điều rất bí ẩn, thực lực của đệ tử sau này phụ thuộc rất nhiều vào việc hóa linh cảm ngộ. Theo cách mà các đệ tử truyền tai nhau, các giai đoạn Dẫn Huyết Cảnh, Tẩy Cốt Cảnh, Khai Khiếu Cảnh, Man Thân Cảnh chỉ mới là bước thứ nhất trên con đường tu luyện của đệ tử.

Trong bước đầu tiên khi đệ tử bắt đầu tu hành thì phải trải qua Thiên Khải để có thể khai mạch, bước vào Dẫn Huyết cảnh.

Hóa Linh cảnh này cũng tương tự như Thiên Khải vậy. Bước đầu tiên, đệ tử chỉ một lần trải qua Thiên Khải. Bước thứ hai cũng vậy, đệ tử chỉ được

một lần được trải qua cảm giác thăng hoa linh hồn.

Thế nhưng không ngờ hôm nay, chẳng những chỉ những đệ tử Hóa Linh Cảnh, mà cả những đệ tử chưa đột phá đến con đường này cũng cảm thụ được sự lột xác của linh hồn, thậm chí cả những lão quái quanh năm tiềm tu.

Những người cảm thụ rõ ràng nhất cảm giác này, đó chính là năm người ngồi bên trong cốc xa giá.

- Đây là... linh hồn thăng hoa.

Ông lão có mái tóc hoa râm là người có tu vi mạnh nhất trong số năm người, có lẽ tu vi đã vượt qua Hóa Linh Cảnh, thế nên ngay lập tức nhận được loại xúc động từ sâu thẳm bên trong linh hồn mình.

- Linh hồn thăng hoa... đệ tử cũng có cảm giác này.

Thiếu nữ đài các gương mặt không giấu được sự kinh ngạc, từ cái miệng nhỏ, một giọng nói nhẹ nhàng thốt lên.

- Ta cũng có cảm giác này.

Người thanh niên bạch kiếm cũng có cảm giác tương tự, chân mày nhíu lại, tiếp lời thiếu nữ.

Nữ hầu của thiếu nữ đài các và người đàn ông có vết sẹo trên gương mặt cũng gật đầu, ý bảo cả hai đều có chung cảm giác như mọi người.

- Hửn... rốt cuộc hửn là ai?

Chỉ thấy người thanh niên bất ngờ mở mắt ra, một giây thoáng qua, năm người nhìn thấy trong đôi mắt của người thanh niên này như đã nuốt chửng vũ trụ tinh thần vậy, đó là một đôi mắt tuyệt đẹp hớp hồn người

khác, nhưng cũng vô cùng đáng sợ bởi nếu bị lạc vào thế giới tinh thần đó thì có lẽ vĩnh viễn không thể nào thoát ra.

Cũng may nó chỉ là sự bộc phát trong vô thức của người thanh niên, không có sự tự chủ cũng như hoàn toàn không có ác ý gì, vậy nên năm người mới thoát khỏi việc linh hồn của bản thân bị nuốt chửng. Tuy nhiên, trong lòng bọn họ không khỏi lạnh lẽo, cả người toát mồ hôi hột ra, cảm giác như vừa trải qua sinh tử vậy.

Chỉ thấy người thanh niên kia ngồi bật dậy, cảm giác linh hồn thăng hoa cũng biến mất không chút dấu tích. Bên ngoài là một mảng hỗn loạn bởi sự tình linh hồn thăng hoa vừa rồi.

- Đây là đâu?

Người thanh niên ánh mắt cảnh giác nhìn xung quanh, phát hiện mình đang ngồi bên trong một chiếc xe giá khá lớn, ngoài hăn ra thì còn năm người khác nữa. Trong vô thức, hăn liền hỏi một câu:

- Đây là xe giá của Châu gia. Nơi này là Cổ Đế Thành.

Thiếu nữ dài tóc đứng dậy, hướng người thanh niên giải thích.

“Cổ Đế Thành? Châu gia?”

Địa danh Cổ Đế Thành hoàn toàn không có trong tiềm thức của hăn. Nhưng nghe đến họ Châu thì trong ý thức của hăn có chút quen thuộc, khí tức từ thiếu nữ này có cũng một tia thân quen nữa.

- Châu gia? Châu Ôn?

- Người biết tiên tổ Châu gia ta?

Nghe người thanh niên thì thào hai chữ “Châu Ôn”, cô gái bất chợt che miệng, kinh ngạc thốt lên một câu.

Châu gia tại Cổ Đế Thành là một trong những đại gia tộc có quyền có thế, địa vị vô cùng cao siêu, chính là nhờ vào vị tiên tổ Châu Ôn năm đó đi theo phò tá Cổ Thiên Đế. Tiên tổ Châu Ôn năm đó cùng vào sinh ra tử với Cổ Thiên Đế, về sau do tư chất có hạn nên đã trở về miền cực lạc.

Vì có công lớn phò tá Cổ Thiên Đế nên Châu gia được Cổ Thiên Đế ban thưởng địa vị siêu nhiên tại Cổ Đế Thành.

Nàng bởi vì thuộc vào dòng chính Châu gia, thế nên biết được một số chuyện về tiên tổ, tên của tiên tổ Châu Ôn cũng là nàng vô tình nghe thoáng qua.

Tuy không biết có phải tình cờ hay không, nhưng trực giác báo cho nàng biết, Châu Ôn trong miệng người thanh niên này rất có thể chính là tiên tổ Châu Ôn của gia tộc nàng.

Người thanh niên nhìn nàng, rồi nhìn quanh bốn người còn lại, trong mắt thoáng qua một tia cảnh giác.

Đột nhiên ngay sau đó, không gian xuất hiện những gợn sóng mạnh mẽ.

- Khí tức này... là mấy vị Đại Thần Tôn xuất thế!

Bốn người kia thực lực yếu kém nên không chỉ cảm nhận được áp lực cực mạnh mà không hề nhận ra được chủ nhân của loại uy áp cực mạnh này là ai.

Người thanh niên dường như cũng cảm nhận được uy áp kia, dường như bọn họ đang nhắm tới mình. Nhưng hắn không quan tâm, điều mà hắn quan tâm hiện tại chính là hắn muốn biết mình đã ngủ bao bao lâu rồi.

Chỉ thấy hắn đứng dậy rồi mở rèm bước ra ngoài. Hơi thở không gian quen thuộc của Man tộc này, hắn cảm nhận được, nhưng dường như có chút

gì đó rất xa lạ mà chính hắn cũng không thể giải thích được.

Hắn nhún chân nhảy lên trên trời một cách rất nhẹ nhàng, đứng bên trên đỉnh tường thành cao lớn, phóng tầm mắt ra nhìn không gian bao la rộng lớn.

- Chuyện gì thế này?

Hắn không kìm nén được sự kinh ngạc của mình, thì thào than nhẹ.

Bỗng đằng sau xuất hiện mấy chục bóng người. Uy áp tản ra từ cơ thể bọn họ khiến cho người ta không thể thở nổi.

Nhìn bên dưới thành, tất cả chúng nhân đều đồng loạt quỳ xuống, mồ hôi hột rơi xuống đất. Một mảng không gian đang ồn ào tức khắc im bặt đến lạ thường.

Đối với sự xuất hiện của những người kia, theo như phán đoán thì có lẽ những người này chính là Đại Thần Tôn. Tuy nhiên, người thanh niên không hề để tâm đến sự xuất hiện của bọn họ, trong đầu hắn hiện tại là một mảng hỗn loạn.

- Ta nhớ rằng ta đã vẫn lạc tại Lâm Ngân, nhưng tại sao bây giờ lại...

Người thanh niên này chính là Ti Mệnh vừa mới thức tỉnh sau một giấc ngủ vạn năm.

Hắn sau khi thức tỉnh trở lại không hề có một cảm giác quen thuộc nào cả, cảnh không còn mà người quen cũng không còn. Một kẻ đơn độc lạc lõng giữa thế giới này.

- Người là ai? Từ đâu đến? Mau nói rõ, nếu không...

- Đừng làm phiền ta!

Một vị Đại Thần Tôn nhìn Ti Mệnh, trong giọng nói ẩn chứa lực lượng Đại Thần Tôn, như một mệnh lệnh khiến người khác không thể không nghe theo. Tuy nhiên, y chưa kịp nói hết câu thì Ti Mệnh trừng mắt, liếc nhìn vị Đại Thần Tôn đó, ngữ điệu đầy sát khí nói.

Đồng thời, từ trong cơ thể hắt xuất ra một cỗ khí thể vô cùng hùng mạnh, cả thiên địa như đang bị Ti Mệnh thao túng. Một cơn gió không rõ từ đâu đến, cơn cuồng phong này không hề ảnh hưởng gì đến Ti Mệnh cả, nhưng nó như một cơn cuồng phong bão táp hung hiểm ập đến mấy chục vị Đại Thần Tôn kia.

Người bên dưới không rõ được tình hình bên trên, bởi với tu vi của bọn họ không có tư cách để ngăn đầu, bên tai cũng ù ù. Ai tu vi thấp kém yếu ớt thì đều ngất đi cả rồi. Còn những người khác, thứ duy nhất mà bọn họ cảm nhận được là một tầng uy áp đang đè nặng trên lưng.

Mấy chục vị Đại Thần Tôn kinh biến, không nghĩ đến Ti Mệnh tùy ngôn xuất pháp, vậy mà lại nhẹ nhàng gọi ra một trận cuồng phong vô cùng hung hiểm đến vậy.

Cầu vote mười sao cuối chương!

Cầu tăng like và cmt để trở trợ con tác!

Cầu Nguyệt phiếu và Kim đậu để tăng động lực cho con tác!

Đa tạ!

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 106: Cổ Thiên Đế Giáng Lâm

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 106: Cổ Thiên Đế giáng lâm

Vốn Ti Mệnh không phải là kẻ hiếu chiến. Trước đây, dù cho có bị Liên Vân Quyết chọc tức khiêu khích hấn cũng không hề có ý muốn đánh nhau với Liên Vân Quyết, lần đó nếu không phải Liên Vân Quyết liên tục gây khó dễ, thậm chí còn ảnh hưởng đến Kha Thiên Lạc và Tang Tương thì hấn cũng chẳng có ý muốn xuất thủ.

Còn lần này, vừa động một cái đã đánh người, đều là có nguyên do bên trong đó cả.

Ti Mệnh hấn thức giấc sau một giấc ngủ dài đằng đằng mà chính bản thân hấn cũng chẳng biết đã trôi qua bao lâu. Vẫn là thiên địa Thần Hoang, nhưng cảnh không còn mà người cũng chẳng còn, không một chút thân thuộc nào cả, một kẻ đơn độc đến đáng thương.

Bạn thân hấn, Kha Thiên Lạc; người yêu hấn, Tang Tương; rồi U Đô bộ lạc nữa... tất cả đều không còn, giống như đã biến mất vào dòng chảy của thời gian.

Lúc này đây, hấn chỉ muốn chết đi cho rồi. Nếu như được, hấn chỉ mong mấy chục vị Đại Thần Tôn kia giết mình đi.

Đột nhiên, Ti Mệnh dường như cảm giác được một tia hơi thở thân quen.

Từ trong không gian, như theo cơn gió bay về phía hắn, như muốn để hắn biết, cho dù thời gian có trôi qua bao lâu, một trăm năm, hay một vạn năm, vĩnh viễn có một người vẫn đang chờ đợi... chờ một ngày hắn sẽ trở về.

Một giây ngắn ra, trận cuồng phong được Ti Mệnh triệu hoán bị suy yếu đi đôi chút. Mà mấy chục vị Đại Thần Tôn kia, ai ai cũng có thực lực hùng mạnh, tu vi thông thiên, làm sao có thể bị trận cuồng phong này ngăn cản được.

- Cùng lên, bắt hắn lại rồi tra hỏi sau.

Vị Đại Thần Tôn vừa lên tiếng dường như là người có địa vị cao nhất tại Cổ Đế Thành, sau khi đánh tan trận cuồng phong thì quát lớn.

Những Đại Thần Tôn khác gật đầu, nhưng chưa kịp xuất thủ thì lập tức bắt gặp ánh mắt đầy sát khí của Ti Mệnh.

- Ta đã bảo đừng làm phiền ta!

Hắn nhắc lại câu nói trước đó lại một lần nữa, nhưng ngữ điệu có chút khác biệt.

Lần trước, ý tứ bên trong có gì đó buông xuôi, giống như có ý kích động các cường giả Đại Thần Tôn liên thủ giết mình.

Còn lần này, nó lại chính là một lời cảnh cáo. Nếu như những cường giả Đại Thần Tôn này tiếp tục ngăn đường thì hắn sẽ không nường tay. Lại nói, chính hắn cũng không hiểu bản thân lấy đâu ra tự tin mà dám cường thế bức bách mấy chục vị cao thủ mạnh nhất Thần Hoàng, nhưng hắn cảm nhận được rằng, mình có thể đánh bại được bọn họ.

Cao thủ Đại Thần Tôn không ai không phải người trải qua sinh tử ma luyện, vào sinh ra tử, giẫm đạp trên xác chết người khác để đạt đến đỉnh cao, bản lĩnh cùng tâm tính ai nấy đều vững chãi như bàn thạch.

Tuy nhiên, một cái liếc nhìn, một lời cảnh cáo của một kẻ mà trên người không xuất hiện bất kỳ một tia dao động nào, ấy vậy mà khiến cho trong lòng bọn họ sinh ra một tia sợ hãi. Cảm giác như chính mình đang đối đầu với thiên địa khổng lồ vậy.

Dĩ nhiên Ti Mệnh sẽ không cho rằng chỉ vì một lời hù dọa của mình thì những cường giả Đại Thần Tôn này sẽ từ bỏ việc bắt giữ mình.

Chỉ thấy hần nhắc tay lên, trong giây lát thiên địa nguyên khí bị hần theo túng, một tiếng *oong oong minh minh* trong không gian khẽ truyền ra, vô số cơn bão cuồng phong bất ngờ xuất hiện. Theo sự điều khiển của Ti Mệnh, những cơn cuồng phong này huyễn hóa thành hàng trăm đầu phong long, gào thét dữ dội, nhe nanh múa vuốt bao vây những cường giả Đại Thần Tôn.

Còn hần thì nhân cơ hội bọn họ bị phong bao vây, phi hành đến nơi đang phát ra tiếng gọi.

- Đừng để hần chạy, mau đuổi theo.

Dưới sự bao vây của những cường giả Đại Thần Tôn mạnh nhất Cổ Đế Quốc mà để cho một kẻ chạy thoát, nếu bị truyền ra ngoài, há chẳng phải là một chuyện vô cùng buồn cười và mất mặt sao.

Cho dù thế nào đi nữa, bọn họ cũng không thể để chuyện này xảy ra được.

Nhưng ngay lúc đó, từ trong hoàng thành Cổ Đế Quốc, tiếng chuông thanh minh trong trẻo đột ngột vang ra khắp tứ phương bát hướng.

Nghe âm thanh tiếng chuông ngân vang, so với việc Ti Mệnh xuất hiện và bỏ đi trước mặt mấy chục cường giả Đại Thần Tôn thì chuyện này còn khiến người khác hấp dẫn sự chú ý hơn.

- Là tiếng ngân của Địa Hoàng Chung.

Một cường giả Đại Thần Tôn biến sắc nói.

- Địa Hoàng Chung, Thần Khí trước khi Cổ Thiên Đế phi thăng Thần Giới đã lưu lại để bảo vệ Cổ Đế Quốc. Trừ khi Cổ Đế Quốc gặp họa diệt quốc thì Địa Hoàng Chung mới phát ra tiếng ngân, nhưng Cổ Đế Quốc vẫn hưng thịnh vạn năm qua, Địa Hoàng Chung vì thế cũng lặng im. Lần này Địa Hoàng Chung ngân vang, không lẽ là...

Cường giả Đại Thần Tôn có địa vị cao nhất trong số mấy chục cường giả Đại Thần Tôn giọng nói không giữ được bình tĩnh nữa. Vừa nói vừa ngẩn đầu nhìn lên bầu trời trong xanh, trên thượng thiên kia ầm ầm có một cỗ uy thế kinh người đang chậm rãi giáng xuống.

- Cổ Thiên Đế trở về.

Trong giọng nói tang thương, sự kinh sợ xen lẫn vui mừng từ từ thốt ra.

- Là Cổ Thiên Đế?

- Thực sự là Cổ Thiên Đế trở về sao?

- Cổ Thiên Đế mấy vạn năm qua chưa hề liên lạc gì với hạ giới chúng ta, ông ấy trở về có chuyện gì?

- Chuyện này không phải chuyện chúng ta nên bàn luận. Truyền lệnh xuống Cổ Đế Thành cùng những quốc gia chư hầu, tất cả tập trung tại Phong Thần Sơn, chuẩn bị tiếp đón Cổ Thiên Đế giáng lâm.

- Tuân lệnh Đại Quốc Sư.

Bỗng một người tiến lên hỏi:

- Đại Quốc Sư, còn kẻ kia?

- Mặc kệ hă. Vẫn nên ưu tiên việc tiếp đón Cổ Thiên Đế.

- Mọi chuyện đều nghe theo sắp xếp của Đại Quốc Sư.

Người được gọi là Đại Quốc Sư ánh mắt thâm trầm nhìn hướng của Ti Mệnh bỏ đi, trong mắt lóe lên một tia ba động.

“Hướng đó là Huyết Ma Cốc... hă đến đó là gì? Mà thôi...”

Đại Quốc Sư lắc đầu nhẹ, rồi tạm thời đặt Ti Mệnh sang một bên, ra lệnh cho hạ nhân chuẩn bị tiếp đón Cổ Thiên Đế hạ phàm.

***** Quyển 1: Ti Mệnh *****

Huyết Ma Cốc, một cái tên vừa nghe đã thấy kinh hãi, tràn ngập mùi máu tanh sát phạt. Tuy nhiên, cảnh quan nơi này lại hoàn toàn trái ngược với cái tên đầy sát khí của nó.

Huyết Ma Cốc một mảnh thanh tịnh, hoa cỏ tương liên, bầu trời trong xanh, mây trắng trôi nổi bồng bềnh vô định, không khí trong lành ôn hòa, thật khiến cho tâm tình người ta thoải mái.

Kỳ lạ một điều là, một nơi thanh bình này lại không có lấy một bóng người nào qua lại, cũng không có một dấu chân của động vật cả.

Một mảnh không gian yên ắng và tĩnh lặng đến lạ thường. Tựa hồ... Huyết Ma Cốc này là nơi chôn cất một đó vậy.

Bỗng nhiên từ xa xuất hiện những gợn sóng, sau vài hơi thở, một bóng người chợt hiện ra. Người này chính là Ti Mệnh.

Hắn theo tiếng gọi yếu ớt vọng trong không gian mà tìm được đến nơi này. Vừa đến nơi, Ti Mệnh mắt bỗng rưng rưng, mũi hơi cay cay, cơ thể không khỏi run lên từng cơn. Trong lòng hắn đang nổi lên một trận sóng lớn.

- Nơi này... U Đô bộ lạc. A Công... mọi người... Ti Mệnh về rồi.

Trên đường đến đây, trong ký ức mơ hồ của hắn cảm thấy có gì đó quen thuộc rồi. Nhưng khi đặt chân xuống, cái không khí quen thuộc này, vùng đất quen thuộc này, tất cả đều giống hệt như trong trí nhớ của hắn.

Đây chính là vùng đất U Đô bộ lạc. Cho dù hiện tại chỉ là một mảnh bình nguyên hoang vắng không bóng người, không còn những ngôi nhà bằng đá, không có những hàng rào gỗ dựng lên tạm bợ, hay những cư dân bộ lạc U Đô, tất cả đều không còn. Nhưng mùi vị của quê hương, cho dù thời gian có trôi qua bao lâu đi chăng nữa, mãi mãi hằn sâu trong trí nhớ Ti Mệnh.

Một người con xa xứ bao năm tháng trở về. Nhưng tất cả đều hóa thành tro bụi của thời gian. Ti Mệnh mất hết sức lực toàn thân, ngã khuỵu xuống, nước mắt rơi đầy trên gương mặt khổ sở.

Bỗng nhiên, có một bàn tay ấm áp dịu dàng bất chợt xuất hiện, từ phía sau đặt lên trên vai hắn.

Cầu vote mười sao cuối chương!

Cầu tăng like và cmt để đỡ trợ con tác!

Cầu Nguyệt thiếu và Kim đậu để tăng động lực cho con tác!

Đa tạ!

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 107: Đã Lâu... Không Gặp

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 107: Đã lâu... không gặp

Tinh Mệnh giật mình, lập tức chuyển người nhìn lại thì trong ánh mắt bắt gặp một gương mặt quen thuộc đang mỉm cười với mình.

- Là người...

Giọng điệu dường như không thể tin nổi từ trong miệng hắn thốt lên. Ánh mắt ấy, nụ cười ấy, vạn năm trước đứng dưới bầu trời tuyết đã mỉm cười.

Ti Mệnh cảm giác như mình đang quay lại thời điểm đó, thời điểm U Đô bộ lạc vẫn còn, A Công vẫn còn, tất cả còn đang tồn tại trên mảnh đất này. Mùa đông năm hắn mười bốn tuổi, đã có một thiếu niên cùng hắn nô đùa dưới trời tuyết, là một người bạn thân, có thể tộc nhân trong bộ lạc không coi trọng hắn, nhưng ngoại trừ A Công ra, vẫn còn một người khác vẫn tin tưởng có một ngày hắn sẽ trở thành cường giả, cùng y xây dựng nên một bộ lạc hùng mạnh.

Và bây giờ, con người đang đứng trước mặt hắn, cũng chính là người thiếu niên năm đó đợi hắn dưới trời tuyết, chính là Kha Thiên Lạc.

- Đã lâu không gặp. Mừng người về nhà, Ti Mệnh.

Vẫn câu nói đó, nhưng ý vị thật sự làm cho người ta ngậm ngùi chua xót.

- Người vẫn luôn đợi ta?

- Một người như người, có bao giờ ngưng làm ta lo lắng đâu!

Kha Thiên Lạc nghiêng đầu qua một bên, mái tóc đen theo hành động nghiêng đầu mà rũ hẳn sang một bên, ánh mặt trời chói chang chiếu vào nửa gương mặt, ánh mắt quan tâm chăm chú.

- Năm đó người biết mất trong cuộc chiến, người khác cho rằng người đã chết. Nhưng ta và Cổ Thái không tin người chết dễ dàng như vậy. Cổ Thái có con đường riêng của hắn, còn ta một mực ở lại đây, một mực chờ đợi... nháy mắt, đã mười vạn năm trôi qua.

Kha Thiên Lạc bỗng ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, một tiếng thở dài mệt mỏi, tang thương và u buồn của mười vạn năm qua, tất cả đều nén vào một tiếng thở dài này.

- Sau khi người biến mất, tất cả liền đi vào quỹ đạo của nó. Cổ Thái tranh giành vận khí, trở thành một trong những kẻ gánh vác thiên mệnh. Trước khi thành thần, hắn hủy diệt Ảnh Kiếm Sát, hủy diệt Đại Tấn Thần Quốc, những kẻ mà hắn nghĩ rằng đã gián tiếp gây ra cái chết của người.

- Mục đích hắn xây dựng Cổ Đế Quốc chính là để tiếp đón người trở lại. Có lẽ, hắn cũng sắp giáng lâm rồi cũng nên.

Ti Mệnh cúi đầu xuống, mái tóc đen phủ xuống gương mặt hắn, mãi một lúc sau, một tiếng nấc khẽ truyền ra.

- Vì có gì, người nán lại đây để đợi ta suốt mười vạn năm hã Thiên Lạc?

- Vì cái gì ư? Có lẽ là vì người là người nằm trong vận mệnh của ta, vì người là duy nhất làm ta không thể buông bỏ chấp niệm, không bỏ tâm ma, vứt đi tư cách thành thần. Mười vạn năm... Kha Thiên Lạc ta chỉ có một mình người.

Kha Thiên Lạc vừa nói, vừa chậm rãi bước đến gần, bàn tay đã nguội lạnh đặt lên đầu Ti Mệnh, nhưng cảm giác giống như hắc đang chạm vào không khí vậy.

- Tất cả những điều ta làm, vì người, ta chưa bao giờ hối hận cả. Ti Mệnh, hãy nhớ lấy điều này, dù thế giới này có quay lưng lại với người thì bên cạnh người vẫn có ta, đừng sợ hãi, cứ làm những điều mà người cho là đúng. Chúng ta... sẽ còn gặp lại. Tạm biệt.

Trong ánh nắng mặt trời chói chang, bóng hình cao lớn của Kha Thiên Lạc trong không gian từ từ tan biến.

Hắn vốn chỉ là một cái chấp niệm của Kha Thiên Lạc, vì ý chí của Kha Thiên Lạc, vì chờ đợi một ngày nào đó Ti Mệnh trở lại mà ở nơi đây chờ đợi, chờ suốt mười vạn năm.

Cuối cùng cái chấp niệm này cũng hoàn thành nhiệm vụ được phó thác, để rồi sau khi hoàn thành, hắn lại trở về với hư vô bụi trần.

Những gì thuộc về Kha Thiên Lạc, tất cả giờ đây đã không còn nữa.

Một lần nữa, Ti Mệnh nước mắt lại rơi, hắn ngẩn đầu nhìn lên trời mà gào thét trong tuyệt vọng.

Hắn thực sự không muốn thức tỉnh chút nào, thức tỉnh để làm gì, chờ đợi hắn sau khi tỉnh giấc là sự mất mát tang thương. Quay đầu nhìn lại, tất

cả chột hóa thành nường dâu cả rồi.

Lại một tiếng thở dài nữa vang lên, một người thân vận hoàng bào uy nghiêm chẳng biết từ lúc nào đã đứng tại Huyết Ma Cốc, lặng im nhìn Ti Mệnh rơi lệ bi thương.

Hắn ta chính là Cổ Thái.

Từ nửa khắc trước, Cổ Thái đã giáng lâm xuống Cổ Đế Thành. Nhưng hắn không hề lưu lại Cổ Đế Thành mà lập tức đi đến Huyết Ma Cốc này.

Huyết Ma Cốc chính cố hương của Kha Thiên Lạc, Ti Mệnh và Tang Tương.

Năm đó trước khi Kha Thiên Lạc mất, hắn đã yêu cầu chôn hắn tại cố hương của mình.

Thời gian vô tình lặng lẽ trôi qua, giờ đây có lẽ thi thể của hắn đã hòa cùng với mặt đất lạnh lẽo kia rồi, mãi chỉ có chấp niệm chờ đợi Ti Mệnh là mãi không thể tan biến.

Cổ Thái không thể nhìn thấy được bóng dáng chấp niệm của Kha Thiên Lạc trông như thế nào, cho dù hắn có là thần linh, là kẻ mạnh nhất Thần Giới đi chăng nữa cũng không thể. Bởi chấp niệm ấy chỉ dành riêng cho Ti Mệnh mà thôi.

- Mười vạn năm chờ đợi, mười vạn năm bi thương... nếu là mình, có lẽ mình sẽ phát điên lên mất.

Cổ Thái vốn không phải là kẻ hay nói ra mấy lời sầu não này, nhưng trong tình huống hiện tại, hắn không thể không thốt ra câu này.

- Tang Tương có lẽ là hy vọng sống còn duy nhất của hắn hiện tại. Ta không hy vọng ngày gặp lại cố nhân lại là ngày tiễn biệt chút nào. Ài, thiệt

nhức đầu quá đi.

Hắn đứng một chỗ tự nói một mình, mãi cho đến khi Ti Mệnh bình tỉnh trở lại thì Cổ Thái mới tiến lên bắt chuyện.

- Thế nào, ổn rồi chứ?

Ti Mệnh nhìn Cổ Thái, gật đầu như ngầm đồng ý.

- Máy người U Đô các người, người nào người nấy đúng là kỳ quái. Ài, mà thôi, không nói việc này nữa. Ta đưa người đi Thần Giới, nha đầu Tang Tương đó còn đang đợi người thức tỉnh.

- Tang Tương, nàng vẫn còn tồn tại?

Ti Mệnh bên tai như vụn lôi cùng nổ, kinh ngạc hỏi.

- Ngày đó người giao phó, ta làm sao không làm tốt cho được. Mà việc bảo quản nàng ta đều dựa theo phương pháp của lão sư tôn ta cả. Tiếc rằng chỉ có thể bảo tồn, ta và lão sư tôn dù làm cách nào cũng không thể đánh thức nàng dậy cả. Lão sư tôn ta nói, có lẽ trên đời này chỉ có một mình người mới có thể thức tỉnh nàng.

- Điều này... là thật sao.

- Không giả, không giả đâu. Chính vì vậy mà ta mới dựng Cổ Đế Quốc tại đây, một khi người xuất hiện là ta liền giáng xuống phân thân đón người này.

Cổ Thái cười nói, cẩn thận xoa dịu đi nỗi đau mất mát của Ti Mệnh.

- Mà... sao người biết được ta sẽ xuất hiện tại đây mà dựng Cổ Đế Quốc để đợi ta?

Ti Mệnh có chút hiếu kỳ, liền hỏi.

- Chuyện này à, ta phải lấy cái mặt mộc này lặn lội đi tìm lão Thiên Cơ Tử nhờ lão bói cho một quẻ. Nhưng lão ta cứ hặn hực dẫn đo, lúc nào cũng ậm ậm ở ở, mãi đến khi ta đạt được tư cách trở thành kẻ gánh chịu thiên mệnh, lão ta mới chịu bói.

- Thiên Cơ Tử?

- Người không biết hặn cũng dễ hiểu. Sau khi người mất, hặn có đến tìm ta, tự xưng là Thiên Cơ Tử rồi bói ta cho một quẻ. Ta lúc đầu đâu có tin, còn đuổi đánh hặn ta nữa. Mãi sau này mới bắt đầu tin tưởng, cuối cùng bị lão dụ hoặc một phen. Nghĩ lại còn khiến ta tức chết đi được, hặn không thể đập nát cái Huyền Hư Bảo Hạp của lão già đó.

Cổ Thái vừa gác hai tay sau đầu, vừa bước đi nhìn trời, ngữ điệu hậm hực, không ngừng chửi mắng Thiên Cơ Tử. Tính cách bốc đồng của Cổ Thái, mười vạn năm qua dường như vẫn không hề thay đổi, đúng là làm cho người ta chẳng thể tin nổi hặn là kẻ đứng đầu Thần Giới hiện tại.

- Trong mười vạn năm qua, hặn là xảy ra rất nhiều chuyện.

Ti Mệnh thở dài một hơi, nở nụ cười khổ, mệt mỏi nói.

Cầu vote mười sao cuối chương!

Cầu tặng like và cmt để trở trợ con tác!

Cầu Nguyệt phiếu và Kim đậu để tăng động lực cho con tác!

Đa tạ!

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 108: Nghi Lễ

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 108: Nghi lễ

Tiến vào Cổ Đế Thành, bên ngoài cổng thành có rất nhiều người đang đứng đợi. Những người này ai ai cũng là nhân vật có số má, thanh danh như sấm bên tai. Họ không phải là quốc chủ của một quốc gia chư hầu của Cổ Đế Quốc thì cũng là một cự đầu tông môn lợi hại nào đó trên Thần Hoang.

Địa vị Cổ Đế Quốc đang ở trên đỉnh cao, siêu việt không quốc gia hay tông phái nào có thể chạm đến, tất cả đều là nhờ vào sự tồn tại của vị Cổ Thiên Đế kia. Đã mười vạn năm trôi qua, Cổ Đế Quốc vẫn sừng sững như mặt trời buổi ban trưa, trừ phi Cổ Thiên Đế gặp đại nạn mà tử vong, nếu không, một ngày Cổ Thiên Đế còn tồn tại thì Cổ Đế Quốc vẫn sẽ quốc gia trị vì Thần Hoang này.

Cổng thành Cổ Đế Quốc mở rộng ra hết cỡ, trên đại lộ dẫn đến hoàng thành được trải thảm đỏ, hai bên đường hàng vạn người xếp thành hai hàng, trên tay mỗi người đều cầm một đèn hai cây cờ có in hình Cổ Thiên Đế cầm kiếm chỉ thiên, toát lên thần thái đỉnh thiên lập địa, người người ngưỡng mộ.

Nhìn trên lầu các, có vô số thiếu nữ xinh đẹp trên tay cầm một giỏ hoa thơm, đang cười đùa nói chuyện với nhau, tựa hồ là đang bàn tán về vị Cổ Thiên Đế.

Trên bên ngoài cổng thành, Cổ Ngô Vương – người đang ngồi trên ngai vàng Cổ Đế Quốc cùng với bốn mươi tám vị Đại Thần Tôn và gần năm mươi vị cường giả mạnh nhất Thần Hoang đang đứng chờ đợi.

Bọn họ đã đứng đây nửa ngày trời rồi, thế nhưng không một ai tỏ vẻ khó chịu cả, ngược lại còn rất háo hức là đằng khác.

Cổ Ngô Vương nhìn bề ngoài trông như một nam tử tuổi chừng mới ba mươi, thế nhưng tuổi trên thực chất đã ngoài năm năm, tu vi có thể không so bì được với những cường giả Đại Thần Tôn đứng bên cạnh, nhưng thực lực so với những người đồng cấp không hề yếu hơn.

Cổ Ngô Vương chốc chốc lại quay sang Đại Quốc Sư, hỏi:

- Mọi thứ chuẩn bị sẵn sàng hết rồi chứ, Hỏa Kim Ngự Long Giá, hoa hồng, thảm đỏ, thị nữ... đầy đủ cả chưa?

Cổ Ngô Vương tuy tuổi không cao, tuy nhiên thường ngày không hề bấn loạn như bây giờ, là một vị minh quân người người kính trọng, nhưng sau khi Cổ Thiên Đế giáng lâm, y cứ phải lo tới lo lui, giống như sợ rằng Cổ Thiên Đế phật lòng vậy.

- Bẩm Ngô Vương, đâu đã vào đó cả rồi, chỉ đợi Cổ Thiên Đế quay lại thôi.

Đại Quốc Sư đã trả lời đây là lần thứ năm rồi. Lão cũng không hề khó chịu gì, bề ngoài bình tĩnh, nhưng thực chất trong lòng cũng không khác Cổ Ngô Vương là bao. Có chăng chỉ là giấu diếm tâm tình tốt hơn mà thôi.

- Thế là tốt, tuyệt đối không được để tổ tiên phật lòng.

Cổ Ngô Vương gật đầu, có điều nhìn biểu cảm trên mặt, dường như vẫn không hề bớt đi sự lo lắng.

Đột nhiên ở phía chân trời truyền đến những gợn sóng cực mạnh, vạn người đang có mặt tại Cổ Đế Thành lập tức như bưng bình.

- Đội kèn trống nhạc đâu, lên.

Gợn sóng cực mạnh đó, trên đời này chỉ có một người duy nhất mới tạo ra được, đó chính là Cổ Thiên Đế - Cổ Thái.

Không đợi Cổ Thái và Ti Mệnh kịp đáp xuống, vị Đại Quốc Sư lập tức bay lên không trung, nhìn quét quanh đội nhạc nghi lễ, nói lớn.

Bọn họ đã sẵn sàng tâm lý, chỉ đợi hiệu lệnh từ Đại Quốc Sư mà thôi. Thế nên ngay khi vừa nghe Đại Quốc Sư ra lệnh, bọn họ lập tức nâng mấy chiếc kèn khổng lồ lên rồi thổi, dùng dùi đập vào những cái trống khổng lồ, vô số những cây đàn, sáo... tạo thành một bản nhạc hùng tráng tuyệt vời.

- Tiếp theo, thả hoa.

Những cô gái cầm giỏ hoa được xếp đứng ở ngoài thành liên phi thân lên trên trời. Những cô gái nào, không ai không có nhan sắc cực phẩm, vừa nhìn là xao xuyến con tim.

Họ mặc những bộ y xiêm y vô cùng lộng lẫy đủ màu sắc, xiêm y bó sát để lộ những đường cong hút hồn, áo để trễ vai khiến cho làn da trắng mịn màn phô ra, trên vai khoắc một tấm lụa đỏ rất dài, những thiếu nữ vừa múa lượn giữa không trung, vừa thả những bông hoa bay khắp đất trời, quả thực nhìn họ chẳng khác gì tiên nữ cả.

- Người đâu, thả hương, tạo gió.

Đại Quốc Sư lại một lần nữa lên tiếng. Những người cầm những lọ hương thơm ngát mở nắp ra, hương thơm nhẹ nhàng mà quyết rũ lan tỏa khắp đất trời. Những cành hoa được những người tạo gió thổi bay lượn thành vòng xung quanh những tiên nữ kia.

- Thả rống ra.

Những đầu kim long bị những người huấn luyện đem thả lên trên trời, dường như đã được luyện tập sẵn, vậy nên nhanh chóng những đầu kim long này hòa nhập vào khung cảnh.

- Cuối cùng, bắn pháo hoa.

Theo mệnh lệnh, một loạt pháo hoa được bắn lên trời, nổ tung tóe tạo thành vô số sắc màu tuyệt đẹp.

Những pháo hoa này tạo thành hình gương mặt uy nghiêm tuấn lãng của Cổ Thiên Đế, phong thái vương giả, bá đạo hết phần người khác.

- Nào, tất cả cùng hét lớn lên, lớn hết cỡ đi nào.

Đại Quốc Sư một lần nữa hét lớn, truyền âm lan ra xung quanh.

- Cổ Thiên Đế vạn tuế.

- Cổ Thiên Đế vô địch thiên hạ.

- Cổ Thiên Đế đệ nhất tuấn tú.

- Cổ Thiên Đế uy nghiêm thuần tuấn.

- Cổ Thiên Đế...

Khi gần đến nơi, một khung cảnh hoa lệ hào hùng đập vào mắt Ti Mệnh và Cổ Thái.

Ti Mệnh là người đơn giản, từ nhỏ đến lớn chưa từng gặp qua một viễn cảnh tráng lệ tuyệt đẹp như thế này, không khỏi bị làm cho giật mình.

- Hù chết ta mất... chuyện gì đang xảy ra phía trước thế?

Ti Mệnh hiểu kỳ, không hiểu sao đoán được chuyện phía trước có dấu rặng của Cổ Thái.

- Ài ài... cái bọn này thiệt tình... là bọn chúng đang chào đón ta và người đó. Dù gì lão tử ta hiện tại chính là Cổ Thiên Đế mà, tiếp đón như vậy cũng là dễ hiểu. Cơ mà đã bảo là đừng có làm quá lên, thiệt tình, làm lão tử mất mặt rồi.

Vừa nói, Cổ Thái vừa ôm mặt lắc đầu, ngữ điệu như đang than vãn. Nhưng trông ánh mắt của hắn thì lại hoàn toàn trái ngược với điều mà hắn nói.

“Hắc hắc, trẻ con dễ dạy, làm tốt lắm. Tớ nữa trước khi về Thần Giới lão tử sẽ ban thưởng cho các người.”

Cổ Thái trong lòng đắc ý thầm nhủ.

Cổ Thái và Ti Mệnh đáp xuống đất, Cổ Ngô Vương và mấy trăm cường giả đứng ngoài cổng thành lập tức quỳ xuống, thành tâm bái lạy.

- Tham kiến Cổ Thiên Đế vạn tuế.

Ngay sau đó, hàng vạn người khác tại Cổ Đế Thành cũng quỳ xuống, ngay cả những tiên nữ trên trời hay kim long đang múa lượn cũng lập tức hạ xuống đất, sử dụng nghi lễ.

- Tham kiến Cổ Thiên Đế vạn tuế.

Cổ Thái thấy vậy không khỏi đắc ý trong lòng, ngực hơi ưỡn lên, mặt nhìn lên trời, một chút gió nhẹ thổi qua mái tóc, phối hợp với ánh sáng

cùng khung cảnh, dường như làm cho mọi người quên đi sự có mặt của Ti Mệnh, bị Cổ Thái chiếm hết thầy sự chú ý.

- Được rồi, đứng lên, đứng lên cả đi. Các người đứng là, đã bảo đừng nghi thức quá, làm bạn của bốn đế giết mình rồi kìa.

Nghe vậy, Cổ Ngô Vương, Đại Quốc Sư cùng những người có mặt lúc tiếp đón Cổ Thái giáng lâm nội tâm liền ngẩn ra.

Khoảng khắc phân thân Cổ Thái giáng lâm, vừa xuất hiện ở đại điện, không biết trên đường xuống đây gặp phải chuyện gì, hắn vừa trông thấy bọn họ đã chửi mắng một trận thậm tệ, chửi mắng đến mức nướng miếng vắng đầy cả đại điện uy nghiêm.

Nào là: Các người coi bốn đế không ra gì, tiếp đón sơ sài, có cũng như không, còn dọa đánh sập luôn cả Cổ Đế Quốc... làm cho mọi người một phen hốt hoảng mà khóc lóc van xin.

Trước khi bỏ đi, Cổ Thái tức giận mà tiếp tục quát thêm một tăng nữa: “Lần sau bốn đế quay lại, nếu làm bốn đế mất mặt thì liệu hồn các người đó. Bốn đế rất tốt bụng, không để ý tiểu tiết nghi lễ gì, các người lo làm sao đó thì làm. Bốn đế đi đây.”

Thế là trong thời gian cấp bách, toàn bộ Cổ Đế Quốc như bị xáo trộn lên. Lập tức trải thảm đỏ, dựng hoa, trang trí toàn bộ đường lớn... làm đủ các hành động, thậm chí còn phải liên hệ mấy quốc gia chư hầu lân cận mượn một vài thứ đồ lộng lẫy nhất cùng nhân sự để trong thời gian ngắn làm cho xong mấy cái nghi lễ này.

Sau khi hoàn thành, ai nấy đều thở phào nhẹ nhõm, trong lòng không khỏi phần nộ, hận không thể đập chết cái tên Cổ Thiên Đế này. Ai mà ngờ được, một người sống hơn mười vạn năm lại để ý đến mặt mũi một cách quá đáng.

Cổ Thái hai tay đặt sau lưng, khí thế uy phong lẫm liệt của đế vương toát ra trên người, lại làm ra thái độ ôn hòa, khiến cho người ta không thể không bội phục.

- Đa tạ Cổ Thiên Đế.

Cổ Ngô Vương và vạn người khác hô vang tạ ơn rồi đứng dậy, gương mặt tươi cười vui vẻ, thực ra trong lòng họ lúc này đây đang phỉ báng gã ta.

Cầu vote mười sao cuối chương!

Cầu tăng like và cmt để trợ con tác!

Cầu Nguyệt phiếu và Kim đậu để tăng động lực cho con tác!

Đa tạ!

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 109: Lấy Đi Địa Hoàng Chung

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 109: Lấy đi Địa Hoàng Chung

Cổ Ngô Vương thái độ thành thành kính kính, cùng với Đại Quốc Sư tiến tới gần Cổ Thái, hai tay chà sát, gương mặt nịnh bợ, cười cười:

- Bẩm Cổ Thiên Đế, xa giá đã được chuẩn bị sẵn để trở về hoàng cung, mời người lên xe.

- Ừm, vốn định đi bộ, nhưng đi xe cũng không tệ. Không đi thì cũng tội các người chuẩn bị, bốn đế đành dùng nó vậy.

Cổ Thái ra vẻ thanh cao, ngấn đầu xoa cằm suy tư một hồi, sau đó mới gật đầu chấp thuận.

- Ti Mệnh, lên xe trước đi.

Ti Mệnh đứng quan sát một hồi, cảm giác như mấy chuyện này nhất định là một tay Cổ Thái bày ra. Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, câu này đúng là thích hợp sử dụng với gã Cổ Thái này.

Ti Mệnh ngồi vào trong xa giá, lúc này Cổ Thái mới liếc nhìn Cổ Ngô Vương và Đại Quốc Sư, thì thầm.

- Lần này không tệ, bản đế là người rộng lượng tốt bụng, cái này tặng cho hai người xài chơi, linh đan loại mạnh, dùng xong là tê tái luôn, nhớ cẩn thận đấy.

Búng tay *tách* một cái, trên tay Cổ Thái xuất hiện hai hộp gỗ màu đen, là đồ chuyên dụng để đựng đan dược, đem ném sang cho hai người bọn họ.

Đôi mắt hai người họ sáng rực lên. Đồ của Cổ Thiên Đế ban tặng, cho dù là món đồбет nhất cũng được khối người cầu xin tranh đoạt.

Nhìn vẻ mặt hai người họ, Cổ Thái ngẩn cao đầu nói tiếp:

- Chỉ là chút đồ vật vĩnh thôi, sau khi xong việc, bản đế sẽ còn trọng thưởng hậu hĩnh. Bốn đế đi đây.

Phất tay một cái, Cổ Thái thần thái uy nghiêm oai vệ bước đi trong cơn mưa cánh hoa.

Chiếc xa giá được kéo bởi chín con Hỏa Kim Bạo Long băng băng trên đường chính hướng thẳng về phía hoàng cung.

Ngồi trong xa giá, Ti Mệnh hướng ánh mắt nhìn ra bên ngoài, không phải để ngắm khung cảnh tươi đẹp hoa lệ kia, mà dường như đang nhìn về nơi xa xăm, hồi tưởng về những năm tháng đã qua trong quá khứ.

Còn Cổ Thái, hắn trông thấy Ti Mệnh trầm ngâm, lắc đầu thở dài, rồi sau đó đưa mắt nhìn ra bên ngoài, ngắm những cô gái đẹp thướt tha đang tươi cười nhìn hắn. “Ôi, ngắm những cô gái này mới khiến lão tử trẻ ra.”

Chẳng mấy chốc, đoàn xa giá đã đi vào hoàng cung. Cổng thành hoàng đã rộng mở, chuẩn bị sẵn để tiếp đón.

Bước xuống Hỏa Kim Ngự Long Xa, hai người bọn họ lại tiếp tục ngồi lên một cỗ xa giá khác đi thẳng vào hoàng cung.

Mất mấy canh giờ liền, cuối cùng Ti Mệnh, Cổ Thái và mấy người Cổ Ngô Vương mới đến nơi Cổ Thái giáng phân thân xuống. So với mấy nơi khác, tòa cung điện này trông uy nghiêm hơn vô số lần.

Nhìn bên ngoài sân lớn, có một bức tượng đá lớn khắc hình Cổ Thái cầm kiếm chỉ thiên, như đang tuyên chiến với trời, nhìn pho tượng giống hệt với hắc ta như đúc, phong thái không thể chê vào đây được, mỗi tội tính cách có thực sự được vậy không thì có lẽ là một vấn đề khác.

Địa Hoàng Chung cũng được đặt ngay tại tòa cung điện này, nằm ở tầng cao nhất của cung điện.

Địa Hoàng Chung là một kiện man khí thuộc tính phòng ngự mạnh nhất tại Thần Hoang. Năm đó khi Cổ Thái gánh chịu thiên mệnh, trở thành Man thần đời tiếp theo, trước khi phi thăng Thần Giới đã lưu lại Địa Hoàng Chung – Man khí do chính hắc đếch thân tế luyện để bảo vệ Cổ Đế Quốc.

Nhìn Địa Hoàng Chung lặng im lơ lửng trên tầng cao nhất, Cổ Thái đứng bên dưới ngẩn nhìn lên trời, trong đôi mắt lóe qua một tia suy tư hiểm thấy.

- Bị làm sao thế?

Ti Mệnh bị thái độ này làm cho ngẩn ra, không nhin được liền hỏi.

- Ài, chỉ là nhớ lại một số chuyện ấy mà. Cổ Ngô, đến đây bốn để bảo chút coi.

Cổ Thái liếc nhìn Cổ Ngô Vương, vẫy vẫy tay ra hiệu.

Trên đời này, một tiền bối đứng trên đỉnh thiên hạ lại có thể hành động tự nhiên đến lỗ mãng như vậy, chắc duy nhất một mình Cổ Thái mà thôi. Cổ Ngô Vương cũng chỉ biết cười khỗ, ai bảo hẳn là cháu chắt của Cổ Thái làm chi, dù hơi mất mặt, nhưng không tuân theo thì không được.

- Cái chung nát đó, bản đế sẽ mang về Thần Giới. Có ý kiến gì không?

Cổ Thái chỉ tay chỉ vào Địa Hoàng Chung, chậm rãi nói.

Gương mặt Cổ Ngô Vương khề biến:

- Mong người nghĩ lại, Địa Hoàng Chung là thánh khí bảo hộ Cổ Đế Quốc, nếu người cứ như vậy đem đi, chẳng phải...

- Ài, tiểu tử, chuyện này bốn đế biết, nhưng lần này không mang nó đi thì không được. Đại nạn của toàn thể Thần Hoang sắp ập đến, Thần Giới sẽ đối đầu với nó đầu tiên, nếu thất bại, Thần Hoang cũng sẽ rơi vào kết cục không thể挽 hồi.

Cổ Thái thở dài một tiếng.

- Tạm thời bốn đế sẽ đem cái chung nát đó đi, nếu nạn này bình yên vượt qua, ta sẽ lại đặt nó ở đây. Được rồi, quyết định vậy đi.

Căn bản không để cho Cổ Ngô Vương có cơ hội ty nạn. Cổ Ngô Vương nghe vậy cũng không nói gì về Địa Hoàng Chung nữa, lại chuyển sang cái đại nạn mà Cổ Thái nói.

- Đại nạn mà người nói, nó là gì vậy?

- Chính ta cũng không biết, chỉ biết trước khi lâm chung, Thiên Cơ Tử đã bói một quẻ rồi nói lại việc này với bốn đế. Chính bản thân bốn đế cũng chẳng biết cái đại nạn đó là gì. Ài, biết đâu lại liên quan đến cái câu chuyện con thần lằn đen cũng nên, hắc hắc...

Cổ Thái tươi cười như không có chuyện gì xảy ra, sau đó hướng tay lên trời, dùng lực lượng huyết khí câu thông với Địa Hoàng Chung.

Chỉ thấy Địa Hoàng Chung vốn lặng im một chỗ bỗng nhiên xảy ra rung động, lóe ra ánh hào quang bảy màu, rồi sau đó dần dần thu nhỏ lại rơi vào tay Cổ Thái.

Việc này vốn là một đại sự, nhưng trước đó Cổ Thái đã thông báo với Cổ Ngô Vương. Cổ Ngô Vương liếc mắt gật đầu ra hiệu với Đại Quốc Sư, quen thuộc đã lâu nên lập tức hiểu ra ý tứ.

Sau đó thì mọi người tiến vào bên trong đại điện. Đại điện vô cùng khổng lồ, xung quanh là những tấm bia đá điêu khắc quá trình trưởng thành của Cổ Thái, từ một thiếu niên cho đến khi trở thành kẻ gánh chịu thiên mệnh, tất cả đều được khắc họa rất rõ ràng. Bên ngoài cánh cửa lớn còn có một cái lư hương khổng lồ, xem ra đại điện này ngoài mục đích để Cổ Thái giáng lâm thì còn dùng để làm nơi cúng bái hẳn.

Vào bên trong, Cổ Thái tùy tiện lấy ra một khối ngọc thạch, đem ném nó vào chính giữa đại điện.

Chỉ thấy khối ngọc thạch chớp mắt hóa thành tro bụi, ngay sau đó cả đại điện rực lên một màu lam quang chói mắt, một trận pháp truyền tống lập tức hiện ra.

- Đây là Truyền Tống Trận câu thông với Thần Giới, người bước vào đó trước đi, ta giải quyết mấy tên này rồi vào sau.

Cổ Thái chỉ tay vào Truyền Tống Trận nói. Ti Mệnh gật đầu, bước vào bên trong, vừa chờ đợi vừa quan sát tìm hiểu trận pháp truyền tống này.

Cổ Thái ánh mắt quét qua mấy trăm người ở đây, hai tay đặt sau lưng, quay trở lại phong thái uy nghiêm của bậc đế quân, cao thượng nói:

- Hôm nay làm các người nhọc công tiếp đón, xa hoa lộng lẩy đến độ bốn bề giạt mình, đáng ra các người không nên làm vậy, phí công phí lực, làm cho bốn bề trong lòng hết sức ưu phiền.

Hắn lắc đầu bi thương nói, nhưng còn đám Cổ Ngô Vương, Đại Quốc Sư thì đang hận không thể nhảy lên dè đầu hắn xuống dẫm đá một trận cho sướng tay.

Nhìn cái bản mặt đau buồn của gã ta, càng nhìn càng thấy chướng mắt. Mấy người lần đầu diện kiến hắn, chắc trong đầu đang tưởng tượng về một bậc đế quân yêu thương bọn họ, thực chất nếu mà không làm ra đại diện long trọng, thiếu điều hắn sẽ lật tung cả cái đất Thần Hoang này cũng nên.

Căn bản cái gã Cổ Thiên Đế này là một tên cực kỳ thô bỉ, tráo trộn, cũng thật chẳng rõ làm cách nào mà tên vô sỉ đế quân này lại có thể trở thành kẻ gánh chịu thiên mệnh được nữa.

Giờ nhìn Cổ Thái khua môi múa mép trước mặt bàn dân thiên hạ, vừa làm ra vẻ mặt đau lòng, vừa nói đến nước miếng chảy thành sông, thật khiến cho đám Đại Quốc Sư, Cổ Ngô Vương nước mắt chảy ngược.

Cầu vote mười sao cuối chương!

Cầu tăng like và cmt để trợ con tác!

Cầu Nguyệt phiếu và Kim đậu để tăng động lực cho con tác!

Đa tạ!

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 110: Phi Thăng Thần Giới

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 110: Phi thăng Thần Giới

- Các người nhọc công như vậy, bốn đế ở đây có chút đan dược mang từ Thần Giới xuống, loại cực mạnh, dùng tới đâu là phê tới đó. Đây đây, mỗi người chục viên xài chơi ha. Gì chứ mấy thứ này bốn đế có nhiều lắm, lấy dùng thoải mái đi, đừng ngại.

Cổ Thái lại búng tay một cái, từ trên trần nhà rơi xuống vô số chiếc hộp màu đen, giống như chiếc hộp mà trước đó Cổ Thái ban cho Cổ Ngô Vương và Đại Quốc Sư.

Những chiếc hộp này chất thành hai ngọn núi nhỏ bên trong cung điện.

- Đa tạ Cổ Thiên Đế ban đan.

Người nào người nấy ánh mắt rực sáng, hận không thể ngay lập tức xông tới chiếm đoạt làm của riêng.

- Thường thôi, không cần tạ ơn. Thôi, bốn đế đi đây.

Cổ Thái cười lớn, rồi sau đó bước vào bên trong đại trận truyền tống.

Ở bên ngoài, tất cả chúng cường giả đều quỳ xuống, hướng Cổ Thái đồng thanh nói:

- Cung tiễn Cổ Thiên Đế.

Luồng hào quang rực rỡ từ đại trận truyền tống bắn ra, hào quang cực mạnh khiến người ta cảm thấy nhức mắt. Sau khi hào quang biến mất, thân hình Cổ Thái và Ti Mệnh cũng biến mất theo, cả hai đã phi thăng Thần Giới cả rồi.

Sau khi Cổ Thái rời khỏi, Cổ Ngô Vương cùng mọi người đứng dậy. Nhìn Cổ Ngô Vương có chút trầm ngâm, dường như đang suy tư về đại nạn mà Cổ Thái đã nói với y.

***** Quyển 1: Ti Mệnh ***** Ảnh Nguyệt sơn trang

Uỳnh, một tiếng nổ vang lên, Ti Mệnh đầu hơi choáng váng, mãi một lúc sau mới đứng dậy được, mở mắt ra nhìn thì phát hiện mình đang ở một nơi khác.

Chỗ này là một bình đài khổng lồ, nằm lơ lửng trên không trung. Mặt sàn phát ra ánh hào quang nhàn nhạt, tựa hồ được cấu tạo từ một loại ngọc thạch vô cùng quý giá.

Ti Mệnh đảo mắt nhìn xung quanh, hoàn toàn không có một bóng người nào cả. Cổ Thái vốn đi cùng với hắn, bây giờ cũng không thấy mặt mũi đâu, tựa hồ đã bốc hơi vào không gian.

- Chuyện quái gì thế này?

Đứng đứng dọa, hô hấp một hơi lấy lại tinh thần. Không thể không nói, nơi đây linh khí cực kỳ nồng đậm và tinh khiết, so với linh khí tại hạ giới Thần Hoang cơ hồ tinh khiết hơn gấp trăm, gấp ngàn lần.

Với dị sĩ man tộc mà nói, cho dù họ không biết cách sử dụng linh khí thiên địa này như thế nào, nhưng nếu sống tại nơi này một thời gian, dù không muốn thì thể chất cũng sẽ dần dần biết đổi, tu vi ngày tiến ngàn dặm, quả thực đúng với câu nói làm chơi ăn thật.

Đối với nơi này, Ti Mệnh không khỏi một hồi cảm thán. Thật không hổ danh là Thần Giới, có quá nhiều điều khác biệt so với hạ giới Thần Hoang.

Sau một hồi cảm thán, Ti Mệnh bắt đầu tản linh thức của mình ra để tìm dấu vết của Cổ Thái.

Bỗng ngay lúc đó, một tiếng gầm kinh thiên động địa rung chuyển đất trời, cùng với đó là một tiếng cười đầy kiêu ngạo.

Chỉ thấy trên trời bỗng xuất hiện một cái bóng khổng lồ che rợp cả bình đài chỗ mà Ti Mệnh đang đứng.

Ti Mệnh động dung, ngẩng đầu nhìn lên. Chỉ thấy cái bóng đó là của một đầu Hoàng Kim Chân Long vô cùng lớn, trong đám mây trắng xoa dần hiện ra, chỉ mới là một cái đầu mà đã to kinh khủng khiếp đến vậy, không biết thân thể của nó sẽ còn khổng lồ đến chừng nào nữa.

Ti Mệnh đã từng thấy qua rất nhiều hoang thú, nhưng đây là lần đầu tiên hẳn thấy được một con hoang thú to lớn đến vậy, đã vậy lại còn là Chân Long trong truyền thuyết nữa.

Uy áp tản ra từ Hoàng Kim Chân Long này giống như một tòa núi đá vô hình đè ép xuống, khiến cho chúng sinh không thể không triều bái. Tuy nhiên, uy áp này không hề ảnh hưởng gì đến Ti Mệnh cả, có cảm giác như nó đang lấy uy thế vậy.

- Ha ha ha, thế nào hả, thấy sủng thú của ta ra sao? Ngầu lắm đúng không?

Đứng trên đầu Hoàng Kim Cự Long, một bóng người mặc Tử Kim Long Bào hay tay đặt sau lưng, ngấn đầu nhìn lên trời, hống hách khoe khoang nói.

Ti Mệnh một khắc đó đứng im như trời trồng, không biết phải nên nói như thế nào cho phải.

- Huynh đệ à, không cần sợ hãi vậy đâu. Tiểu hoàng long hiền lắm, nó không cần đâu.

Vừa nói, Cổ Thái vừa xoa đầu Hoàng Kim Chân Long. Nhìn Hoàng Kim Cự Long, cái miệng khổng lồ phát ra loại âm thanh thích thú.

- Khoe đủ chưa?

Mãi đến lúc này, Ti Mệnh mới hừ lạnh một tiếng, trừng mắt nói.

- Ha ha... đủ rồi đủ rồi. Mấy người U Đô các người đứng là không có khiêu hài hước gì, tẻ nhạt chết đi được.

Đang vui vẻ thì bị Ti Mệnh phá nát tâm tình, Cổ Thái không khỏi gương mặt ủ rũ, than nhẹ một câu.

- Nhảy lên đây, ta đưa người đi gặp nha đầu đó.

Ti Mệnh nhún nhẹ người liền đáp lên đầu Hoàng Kim Cự Long. Cổ Thái vỗ nhẹ đầu nó, tựa hồ tâm ý thương thông, Hoàng Kim Cự Long gầm lớn một tiếng, tiếng gầm khiến cho mây vân hỗn loạn, cuồng phong gào thét, thanh âm vang ra tứ phương bát hướng.

Kế tiếp, Hoàng Kim Cự Long đảo người quay đầu, hướng về phía trung tâm mà phi hành. Bởi vì kiến trúc tiên cung Thần Giới này cực kỳ khổng lồ, mà nơi Ti Mệnh truyền tống đến lại nằm ở ngoài rìa của tiên cung, thế nên dù tốc độ của Hoàng Kim Cự Long rất nhanh, nhưng ước

chừng cũng phải tiêu tốn gần hai ngày trời mới đến được tòa thánh sơn, nơi Tang Tương đang say giấc.

Trên đường đi, Ti Mệnh vừa nhìn ngắm khung cảnh Thần Giới do một tay Cổ Thái dựng lên, vừa phải nghe hắc chém gió liên tục về những chiến tích trong suốt mười vạn năm qua.

Còn nhớ mười vạn năm trước, năm đó cả hai chỉ mới là mấy gã thanh niên mới chập chững trở thành đệ tử.

Khi ấy, Kha Thiên Lạc ước mong xây dựng U Đô trở thành một bộ lạc mạnh nhất Thần Hoang. Ti Mệnh và Tang Tương sẽ trở thành người trợ giúp hắc ta. Còn Cổ Thái, hắc muốn biến mạnh, muốn trở thành người mạnh mẽ nhất thế gian.

Mười vạn năm trôi qua, chỉ có mỗi một mình Cổ Thái là biến ước mơ của hắc thành sự thật. Chỉ là con đường này của hắc cũng gặp rất nhiều chông gai, đánh đổi rất nhiều thứ.

Một trong số những mất mát to lớn nhất đó chính là sư phụ của hắc – Hoang, cũng là người mà năm đó trước khi Ti Mệnh biến mất đã nhờ vả bảo vệ Tang Tương.

Giờ đứng trên đỉnh cao, hắc chỉ có một nỗi cô độc tịch mịch, không có một người bằng hữu chí cốt nào để tâm sự, nghĩ đến cũng khá đáng thương. Chỉ là, mỗi lần hắc buồn bực là cả Thần Giới một phen sóng gió. Thật sự đúng là chẳng ai chịu nổi tính cách lúc buồn lúc vui của tên này.

Sau hai ngày, rốt cuộc Hoàng Kim Chân Long cũng đưa cả hai đến ngọn thánh sơn. Trông ngọn núi này khá cô tịch đơn sơ, qua lời kể thì mỗi lúc buồn phiền, Cổ Thái thường đến nơi này để ngắm cảnh.

Kỳ lạ một điều là, trên đường đi, đã hai ngày trôi qua nhưng Ti Mệnh không hề nhìn thấy một bóng dáng của người nào khác, giống như tòa tiên

cung này chỉ có mỗi một mình Cổ Thái sinh sống vậy.

Nhưng sau khi được Cổ Thái giải thích mới biết, trước khi lâm chung, người gọi là Thiên Cơ Tử đã bói một quẻ nói rằng Thần Hoang sẽ gặp đại nạn. Vậy nên Cổ Thái đã lệnh cho tất cả mọi người bế quan tiêm tu, đợi đến ngày đại kiếp diễn ra mà lập tức chống đỡ, không có lệnh của hãn tuyệt đối không được rời khỏi tiên cung nửa bước. Vậy nên dù Cổ Thái cùng Hoàng Kim Chân Long trên đường rất quấy phá nhưng chẳng có lấy một người nào ngăn cản.

Đến đỉnh ngọn thánh sơn, Hoàng Kim Cự Long đưa đầu hạ xuống, để cho Ti Mệnh và Cổ Thái bước xuống. Còn nó sau khi hoàn thành nhiệm vụ luân chuyển thì phóng thẳng lên trời cao.

- Nàng ta bên trong đó, người vào trong mà xem đi.

Cổ Thái chỉ tay vào căn nhà nhỏ chính giữa thánh sơn, nhẹ nhàng nói.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 111: Kiếp – Kẻ Hủy Diệt Tình Giấc

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 111: Kiếp – Kẻ hủy diệt tình giấc

So với người khác, Ti Mệnh rất mẫn cảm về mật độ linh khí. Nhìn ngôi nhà nhỏ phía trước, hắn nhìn thấy được nó chính là trung tâm thu hút linh khí trên khắp Thần Giới, cũng bởi vì vậy mà linh khí tại tòa tiên cung này mới có thể tinh thuần đến mức như thế này.

Quanh ngôi nhà được một trí một cái trận pháp tu linh cao cấp, tuy Ti Mệnh chưa được lĩnh ngộ qua, nhưng mười vạn năm trước khi hắn rời khỏi U Đô bộ lạc, tại Thanh Phong trấn, hắn đã được học tập qua các bố trí trận pháp rồi.

Từ những trận pháp đó, Ti Mệnh đã nghĩ ra một loại trận pháp để thu hút thiên địa linh khí để trồng trọt thảo dược, chính là Tụ Khí Trận.

Tuy nhiên, trận pháp năm đó rất đơn giản, muốn duy trì trận pháp hoạt động liên tục rất khó khăn.

Còn cái Tụ Khí Trận trước mắt hắn bây giờ cực kỳ cao cấp, giống như việc nó thu hút thiên địa linh khí là một việc tự nhiên, như việc con người hít thở không khí. Năm đó Ti Mệnh tặng cho Cổ Thái mấy quyển sách về

trận pháp mà hăn nghĩ ra, xem ra mười vạn năm qua đã được Cổ Thái thôi diễn đến một cái trình độ kinh người rồi.

Kẻ gánh chịu thiên mệnh thật đúng không phải hạng tầm thường.

Có trận pháp bên ngoài nên dù linh thức Ti Mệnh có cường độ cực mạnh cũng không thể nhìn thấu được những gì ở bên trong ngôi nhà đá. Chỉ là trong nội tâm bất chợt xuất hiện một cảm giác vui mừng cùng bi thương trộn lẫn với nhau.

- Người vào đi, ta ở ngoài đây đợi.

Có lẽ thông cảm với Ti Mệnh, Cổ Thái vỗ nhẹ vai an ủi một câu.

Mười vạn năm trước, chính mắt Ti Mệnh nhìn thấy Tang Tương bị một kẻ hắc bào nhân dùng kiếm đâm xuyên ngực, hơi thở cực kỳ yếu ớt. Bởi vì vậy nên hăn mới hóa điên, đồ sát tất cả những kẻ liên quan đến việc ám sát hăn và Tang Tương. Cuối cùng trước khi tan biến, hăn không biết lấy đâu ra một loại năng lượng thần bí dung nhập vào cơ thể nàng, giúp nàng miễn cưỡng duy trì được tính mạng, rồi sau đó đem nàng đến cho sư phụ của Cổ Thái là Hoang, nhờ y giúp hăn bảo hộ nàng.

Không nghĩ đến, mười vạn năm sau lại một lần nữa có cơ hội được gặp lại nàng. Trong lòng Ti Mệnh đang vô cùng xúc động.

Nàng vẫn ở đây, vẫn tồn tại, có lẽ chính là chờ đợi hăn quay trở lại để đánh thức mình dậy.

Cổ Thái khước miệng nở nụ cười nhạt rồi bước về phía gốc đại thụ, ngồi dưới gốc cây, bàn tay đặt lên những dây đàn, bắt đầu gảy lên một tuyệt khúc.

Còn Ti Mệnh, hăn đứng lặng yên bồi hồi về những năm tháng xa xăm, cuối cùng mãi một lúc sau mới bước về phía ngôi nhà nhỏ.

Trận pháp không hề có ý định ngăn cản hay bài xích, tự động mở ra để cho hắn bước vào.

Tiến vào bên trong, không gian không quá rộng, bài trí khá đơn giản. Xung quanh có những tấm rèm trắng tinh tể được treo xung quanh, ở những góc tường đặt một vài cây hoa đang nở rộ tỏa ngát hương thơm. Đây đúng là một khuê phòng của một nữ nhân.

Cuối căn phòng có một chiếc giường bằng bạch ngọc, nằm trên giường đó là một cô gái trẻ tuổi dung mạo như tiên giáng trần đang nằm thiếp đi, tựa hồ như đang chờ đợi một ai đó vậy.

Gương mặt mỹ lệ ấy in hẳn vào đôi mắt Ti Mệnh. Nàng đúng là Tang Tương, là người yêu của hắn mười vạn năm trước, dù khi hắn trong trạng thái vô định trôi nổi tại Hư Thần Giới, trong trí nhớ của hắn vẫn xuất hiện bóng dáng của nàng. Người con gái đang say giấc suốt mười vạn năm kia, người mà hắn yêu quý nhất trên cõi đời này.

Mũi hắn bỗng cay cay, trong lòng dâng lên một sự xúc động không từ ngữ nào có thể tả được. Nhưng hắn vẫn có thể áp chế nổi, chậm rãi bước lại gần.

Hắn đưa bàn tay mình lên vuốt ve mái tóc mềm mại như áng mây của nàng, như đang nâng niu một loại báu vật trân quý nhất thế gian. Giọng nói run run không kìm được cảm xúc khẽ vang lên:

- Tương nhi, ta về rồi đây!

***** Quyển 1: Ti Mệnh ***** Ảnh Nguyệt sơn trang

Cổ Thái vẫn say sưa gây lên một khúc nhạc, thiên địa như đang giao hòa cùng với bản nhạc mà hắn tạo nên.

- Hắc hắc, tiểu tử này chắc hạnh phúc lắm đây. Nhớ phải đa ta lão tử đấy.

Nghĩ đến viễn cảnh Ti Mệnh và Tang Tương gặp lại sau mười vạn năm, mà trong đó có công giúp sức rất lớn của mình, Cổ Thái nở nụ cười tét đến tận mang tai, trông gương mặt của hắn thỏa mãn vô cùng.

Nhưng đột nhiên, bầu trời đang trong thời gian yên bình, và càng tuyệt vời hơn bởi tiếng đàn tuyệt mỹ của Cổ Thái thì bỗng một tiếng hét thất thanh nghe vô cùng thảm thương từ trên thiên thanh vọng xuống.

Cùng với đó là một cái bóng đen khổng lồ đang rơi xuống với tốc độ cực nhanh. Mà cũng đúng thời điểm đó, Cổ Thái đang say sưa gảy đàn thì dây đàn giống như bị một loại lực lượng nào đó tác động khiến cho toàn bộ dây đàn bị đứt hết.

Cổ Thái gương mặt tươi cười bỗng đông cứng lại, ánh mắt lộ ra vẻ vô cùng nghiêm trọng. Ngay lúc đó thì cái bóng đen khổng lồ ở trên trời rơi ngang qua ngọn thánh sơn, hết thấy bóng đen lọt vào tầm mắt của Cổ Thái.

- Hoàng Kim Chân Long?

Cái bóng khổng lồ ấy chính là của Hoàng Kim Cự Long, kèm theo đó là một trận mưa máu màu vàng từ trên trời đổ xuống. Nó sau khi đưa hắn và Ti Mệnh đến thánh sơn thì liền phi thẳng lên trời, nơi cư trú ưa thích của nó. Cùng với thi thể đã vỡ nát của Hoàng Kim Cự Long còn có vô số các thi thể của hoang thú cư trú trên tầng trời ấy nữa, có rất rất nhiều.

Cổ Thái trong giọng nói vô cùng nghiêm trọng.

Lần đầu tiên, trong suốt mười vạn năm qua, trải qua vô số lần sinh tử, thậm chí khi đối đầu với kẻ thù mạnh nhất đời hắn ở hai vạn năm trước, Cổ Thái cũng chưa bao giờ cảm thấy nghiêm trọng đến bây giờ.

Hắn chính là kẻ gánh chịu thiên mệnh, hết thủy căn cơ trong thiên địa đều có liên quan đến hắn. Giờ phút này, hắn cảm giác thiên địa đang run rẩy, như đang sợ hãi một thứ gì đó vậy.

Bất chợt trong đầu óc hắn lóe qua một tia quang mang, hắn chuyển người lại nhìn về phía căn nhà nhỏ, nơi Ti Mệnh và Tang Tương đang ở bên trong, rồi lại nhớ về câu nói kỳ lạ của Thiên Cơ Tử trước lúc tạo hóa, và cả của sư tôn hắn nữa.

Cổ Thái trong mắt gân đỏ nổi lên, sát khí mấy vạn năm qua đã được áp chế giờ đây xuất hiện trên người hắn.

- Chết tiệt, thì ra là thế. Ngày đó ta vốn đã nghi ngờ, nhưng rốt cuộc vẫn bị qua mắt.

Hắn nghiêng răng nghiêng lợi, đằng đằng sát khí, găng giọng nói.

- Toàn bộ Chư Thần mau xuất quan. Kiếp đã tỉnh lại, chuẩn bị phá hủy cả thiên địa. Đây là cuộc chiến chung cực của toàn bộ Thần Hoang. Trận chiến này không được phép thất bại, theo kế hoạch đã định, toàn bộ theo ra tiến vào Hư Không Thần Vực.

Giọng nói uy nghiêm của Cổ Thái vang vọng toàn bộ tiên cung khổng lồ, trong giọng nói ẩn chứa thần uy của đế quân. Ngay lập tức, toàn bộ tiên cung đang bình yên đột nhiên rực lên vô số ánh hào quang rực rỡ.

Ngay lập tức có vô số cường giả hiện thân, có nam có nữ, có già có trẻ, điểm chung của bọn họ chính là tu vi vô cùng mạnh mẽ bá đạo và toàn bộ đều phục thị Cổ Thái cả.

- Đồ Lục, bảo kiếm của bốn đế, mau xuất thế.

Cổ Thái tay hướng hư vô, quát lớn một tiếng. Trong không gian một loại âm thanh đinh tai nhức óc ngấm lên, đồng thời một cỗ sát khí kinh

thiên động địa cũng xuất hiện.

Phảng phất như thiên địa bị bao phủ bởi cỗ sát khí bá đạo này, chỉ thấy từ trong hư vô xuất hiện một cơn gió màu đen. Nói chính xác hơn, chúng chính là những cơn phong nhận được biến hóa thành sát khí bay thẳng tới chỗ của Cổ Thái.

Nhưng phong nhận sát khí này dung nhập lại với nhau, lại một tiếng *oong oong* nữa ngân lên, vô số Chư Thần tu vi thông thiên vậy mà cũng bị sát khí kinh thiên này làm cho chấn động. Chỉ thấy ngay sau đó, trên tay Cổ Thái xuất hiện một thanh cổ kiếm màu đen.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 112: Từ Mộng Hóa Thực

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 112: Từ mộng hóa thực

Thanh cổ kiếm Đồ Lục này toàn thân một màu đen huyền, dù dưới ánh hào quang rực rỡ cũng không hề phản chiếu lại bất kỳ vầng hào quang nào, giống như rằng hết thấy ánh sáng đều bị nó thôn phệ hết cả.

Từ thanh cổ kiếm Đồ Lục toát ra sát khí kinh thiên cực kỳ mạnh mẽ khiến ai cũng phải khiếp sợ. Cổ kiếm Đồ Lục này chính là man khí thành danh của Cổ Thiên Đế, ngoại trừ hẳn ra, không ai biết được nguồn gốc của cổ kiếm Đồ Lục ra sao.

Chỉ biết mỗi khi thanh kiếm này xuất hiện thì dù là Chư Thần đối diện cũng hóa thành tro cốt. Cũng chính bởi sát khí của nó quá mạnh, quá âm lệ, ngay cả chủ nhân của cổ kiếm Đồ Lục là Cổ Thiên Đế cũng không áp chế nổi sát khí âm lệ của nó, nếu không rơi vào tình huống nguy cấp thì chính hẳn cũng không muốn đụng đến thanh Ma Kiếm này.

Còn nhớ hai vạn năm trước, Cổ Thiên Đế ta cầm cổ kiếm Đồ Lục tử chiến với kẻ thù mạnh nhất khi đó, chính nhờ sự giúp sức của cổ kiếm Đồ Lục, Cổ Thiên Đế mới giành được thắng lợi, trở thành đệ nhất cường giả Thần Giới suốt hai vạn năm qua.

Sau khi dựng lên tiên cung, cổ kiếm Đồ Lục liền bị Cổ Thiên Đế phong ấn lại bên dưới tiên cung, dùng vô số thủ đoạn mới có thể áp chế nổi nó.

Ngày hôm nay, cổ kiếm Đồ Lục – man khí mạnh nhất Thần Giới từ xưa đến nay một lần nữa xuất thế, cùng với Cổ Thiên Đế quyết chiến trận chiến cuối cùng trong đời hắc.

Chỉ thấy ngay khi Cổ Thái tiếp nhận cổ kiếm Đồ Lục, xung quanh hắc bỗng nhiên xuất hiện một loại lực lượng hắc ám.

Lực lượng hắc ám này vô cùng tà dị, nó hướng thân thể Cổ Thái mà dung nhập vào. Lực lượng này vô cùng lạnh lẽo khó chịu, dù đã nhiều lần sử dụng, nhưng Cổ Thái vẫn không cách nào thừa nhận nổi sự khó chịu kịch liệt này.

Vài giây sau, khí tức hắc ám biến mất, Cổ Thái từ bên trong cổ khí tức hắc ám hiện ra.

Nhìn hắc lúc này hoàn toàn khác biệt so với vừa rồi, chẳng còn oai phong lâm liệt của một cường giả đệ nhất Thần Giới, cũng chẳng phải là một Cổ Thái bốc đồng thích gì làm đó, mà giờ đây, hắc như một vị chiến thần bước ra từ thế giới hư không.

Giờ đây Cổ Thái khoác lên người một bộ Hắc Huyền Khải Giáp mang dáng dấp cổ xưa, mái tóc đen cột hình đuôi ngựa tung bay trong cuồng phong, gương mặt âm trầm lạnh lùng. Đặc biệt nhất là đôi mắt của hắc, nó mang một màu tím tuyệt đẹp, như hết thủy vũ trụ tinh không đều bị đôi mắt này nuốt vào.

Chư Thần trên bầu trời, không ít lần nhìn thấy hình dạng của Cổ Thái sau khi kết hợp với cổ kiếm Đồ Lục, thế nhưng dù vậy, bọn họ trong lòng vẫn khiếp sợ, hít vào một ngụm hơi lạnh. Với hình dạng hiện tại, cho dù

Chư Thần cùng liên hợp lại vẫn không phải là đối thủ của hắn. Chính lúc này, Cổ Thái mới chính là cường giả đệ nhất Thần Giới.

- Thiên Cơ Tử, năm đó người đã tính toán toàn bộ rồi đúng không? Đáng kiếp! Người tốt nhất là lần trốn cho kỹ, đừng để bốn đế tìm thấy.

Cổ Thái nhìn hình dạng chuyển hóa sau khi kết hợp với cổ kiếm Đồ Lục, trong đầu chợt lóe qua hình ảnh năm đó Thiên Cơ Tử giao vật đó cho hắn, không kiểm được sát lục mà quát một câu.

Kế tiếp, Cổ Thái lại gọi ra mười món bảo vật man khí với hình dạng khác nhau nữa, một trong số đó chính là Địa Hoàng Chung, đem tất cả mười món bảo vật dung nhập vào cổ kiếm đồ lục, để cho cổ kiếm Đồ Lục có thể phát huy hết toàn bộ sức mạnh thật sự trong tay hắn.

Bỗng Cổ Thái nhìn qua căn nhà nhỏ chính giữa thánh sơn. Dù bên ngoài xảy ra rất nhiều chuyện kinh thiên động địa, thế nhưng giống như tất cả đều không liên quan gì đến căn nhà, hay nói chính xác hơn là hai người bên trong đó, Ti Mệnh và Tang Tương.

- Ti Mệnh, ta xin lỗi. Chuyện lần này, ta sẽ tìm cách hồi báo.

Cổ Thái than nhẹ một câu. Rồi sau đó ánh mắt quét quanh Chư Thần, chiến ý trên người rất nồng đậm, thanh âm như sấm nổ quát lớn:

- Trận chiến này vì sự sống còn của chúng ta, của toàn bộ Thần Hoang. Vì Thần Hoang mà quyết chiến một trận với kẻ địch cuối cùng, toàn bộ Chư Thần, hãy theo chân bốn đế.

Toàn bộ Chân Thần bộc lộ thực đỉnh phong của bản thân, sau đó toàn bộ phi thẳng lên bầu trời.

Cổ Thái ngẩng một lần khung cảnh tươi đẹp này, rồi thở dài một tiếng tang thương. Rồi sau đó liền lấy lại tinh thần, mở ra đôi cánh đen sau lưng,

vỗ mạnh một cái rồi phóng thẳng lên thương thiên, đối diện với kẻ hủy diệt đang sắp tỉnh lại sau một giấc ngủ dài.

***** Quyển 1: Ti Mệnh ***** Ảnh Nguyệt sơn trang

Bên trong nhà, nó không như viễn cảnh mà Cổ Thái đã tưởng tượng, mà là trái ngược hoàn toàn.

Ti Mệnh hai chân quỳ xuống đất, hai tay vò đầu bức tóc, gân xanh trên trán nổi lên, mồ hôi lạnh túa ra, trông bộ dạng hăn tựa hồ đang chịu một sự giày vò thống khổ.

“Kẻ phản bội, người đáng chịu sự trừng phạt.”

“À ta ngăn vận mệnh của người, ả phải chết...”

“Tại sao người lại tránh né vận mệnh?”

“.....”

Vô số âm thanh vang vọng lên trong đầu Ti Mệnh, khiến cho hăn vô cùng thống khổ.

Từ lúc tiến vào trong nhà, từ lúc hăn tiếp xúc với Tang Tương, hăn còn chưa kịp tìm cách đánh thức nàng thì giọng nói này đã vang lên. Giọng nói thần bí này rất quen thuộc, mười vạn năm trước, tại Phong Tuyết bộ lạc, nó đã từng xuất hiện.

Rồi khi hăn biến mất, rơi vào một thế giới kỳ lạ, giọng nói này một lần nữa xuất hiện.

Hăn dường như biết được chủ nhân của giọng nói này là ai, nơi nó đang tồn tại là ở đâu, nhưng hăn không cách nào nhớ ra được, rốt cuộc vị trí của thế giới kỳ lạ đó là ở đâu cả.

- Ta không biết! Ta không biết gì hết, người cút đi!

Ti Mệnh trong sự điên cuồng, ngấn đầu lên gào thét, đôi mắt hằn đã chỉ chút tia máu đỏ, nhìn tình huống rất thê lương.

“Người là vật chứa! Người là Huyền Hoàng! Người là kẻ phản bội! Người là kẻ trốn tránh vận mệnh!...”

“Ả ta đã ngăn người đến với vận mệnh của người, ta đã giết ả vô số lần... tại sao... mỗi một kiếp... ả ta vẫn xuất hiện, vẫn ngăn cản đến cùng?”

“Ả là ai? Ả tại sao cản người?”

“Vì sao người phản bội?”

“Tại sao?”

Giọng nói thần bí ấy cứ vang vọng mãi trong đầu, Ti Mệnh chỉ muốn phát điên lên, muốn bổ nát đầu óc của mình ra để lục tìm giọng nói ấy.

Và rồi, trong sự thống khổ tột cùng, Ti Mệnh lấy hết sức mạnh của mình, hét lớn một tiếng, một tiếng hét chứa đựng tất cả nỗi thống khổ của hắn, sự uất ức trong suốt mười vạn năm qua, tất cả dồn nén vào một tiếng hét này.

Một tiếng nổ vang trời, phảng phất như âm thanh la hét của thiên địa.

Cả trời đất rung chuyển dữ dội, khe nứt không gian xuất hiện chi chít, âm thanh gào thét từ cõi thương thiên truyền xuống. Bầu trời không còn màu sắc, thế giới không còn màu sắc, chỉ còn lại đó một thế giới vô sắc.

Những cái xác người, những cái mảnh vỡ, kèm theo đó là một trận mưa máu từ trên trời xanh rơi xuống. Một tiếng nổ kinh thiên động địa từ bên ngoài không gian xa xăm lại một lần nữa cất lên, nhưng nó không còn

làm cho thiên địa chấn động như ban đầu, mà nó đánh sập luôn cả thương thiên hạ địa.

Phảng phất như thời khắc tận thế, Thần Hoang rơi vào con đường hủy diệt.

Ti Mệnh đầu óc choáng váng, như sức lực cùng kiệt, từ từ mới lết dậy nổi. Hơi thở của hắn lúc này rất gấp gáp mệt nhọc. Nhìn lại chính mình, một tay chỉ còn lại cốt trắng không thể tuân theo ý nghĩ, tay còn lại máu thịt trộn lẫn, còn hai chân thì đã bị nghiền nát.

Thông báo về việc up thêm chương:

- Những ủng hộ nguyệt phiếu, kim nguyên đậu, hỏa tinh châu, thất thải châu... tác sẽ tổng hợp lại rồi vào ngày cuối cùng của tháng sẽ bạo luôn một lần. Tác sẽ nói rõ hơn ở phần giới thiệu. Cảm ơn các bạn đã theo dõi!

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 113: Hư Thần Giới

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 113: Hư Thần Giới

Hắn đảo mắt nhìn xung quanh, khắp nơi là một đồng hoang tàn, toàn bộ tiên cung đã sụp đổ. Có rất nhiều thi thể của hoang thú, cường giả man tộc huyết nhục vỡ tan nằm rải rác khắp nơi, tựa hồ thiên địa vừa mới bị một loại sức mạnh vô cùng khủng khiếp nào đó hủy diệt trong chớp mắt.

Sự sống dường như đã bị dập tắt toàn bộ, chỉ còn sót lại mỗi một mình Ti Mệnh với một chút hơi tàn. Nhưng điều khiến cho hắn kinh sợ hơn, đó chính là những điều này, toàn bộ đều giống như trong giấc mơ của hắn, giấc mơ mà vào cái đêm mưa gió của mười vạn năm trước, hắn đã từng chứng kiến.

Sự bất lực ngày ấy hắn trải qua trong cơn mơ, bây giờ nó đã tái diễn thành sự thật rồi.

Ti Mệnh cúi mặt nhìn xuống, trước mặt mình, có một cô gái đang nằm đó.

Hắn phi thăng Thần Giới là để tìm cách khiến nàng tỉnh lại, nhưng không ngờ, thời điểm gặp lại nàng cũng chính là thời điểm Thần Hoang sụp đổ.

Tang Tương đã không còn bất kỳ một dấu hiệu của sự sống nào nữa, hơi thở yếu ớt đã tắt đi, sinh mệnh đã hóa tro tàn, chỉ còn lại đây là một thi thể nguội lạnh.

Cơ thể không còn bất kỳ một cảm giác nào, chẳng rõ hắn lấy sức mạnh từ đâu, có lẽ chính là đến từ ý chí, với đôi chân đã bị lực lượng khủng khiếp đó đập nát, hắn vẫn ráng lết đến bên cạnh thi thể của Tương Tương, dùng bàn tay huyết nhục mơ hồ, lấy hết sức kéo nàng đến bên cạnh mình.

Hắn cúi xuống nhìn gương mặt của nàng, cho đến thời điểm sinh mệnh hoàn toàn tan biến, trên đôi môi nàng vẫn nở một nụ cười, như vui mừng vì cuối cùng Ti Mệnh cũng đã trở lại bên cạnh nàng.

- Tại sao phải trừng phạt nàng? Tại sao?

Nước mắt đã không còn, bởi nó đã biến hành hai dòng huyết lệ lăn dài trên gương mặt. Ti Mệnh ngẩng đầu lên nhìn bầu trời vô sắc đầy u ám kia, một tiếng thét dài thê lương.

Trên bầu trời, có một bóng người lặng lẽ xuất hiện.

Hắn trên tay cầm thanh cổ kiếm, cơ thể vận chiến giáp màu đen với những đồ đằng cổ xưa đang lặng lẽ chuyển động. Người đó... chính là Cổ Thái.

Cổ Thái nhìn quanh một vòng Thần Giới đã sụp đổ, trên gương mặt bi ai bỗng nở một nụ cười khổ. Mái tóc đen tung bay trong cơn gió lạnh khô khốc, sự đơn độc phảng phất bao vây lấy hắn.

Thế giới này, thiên địa Thần Hoang, từ Thần Giới cho đến Hạ Giới, toàn bộ đều sụp đổ cả rồi. Và hắn, có lẽ là kẻ còn sống cuối cùng sau trận ác chiến với Kiếp.

Rồi đột nhiên, mục nhân Cổ Thái nhìn xuống vị trí ngọn Thánh Sơn đã sụp đổ, hẩn nhìn thấy Ti Mệnh, người đang gào thét thê lương với chút hơi tàn còn sót lại.

Gương mặt Cổ Thái sự bi ai hiện rõ, một nụ cười u buồn lại nở trên môi, đệ nhất cường giả Thần Giới thì sao, được vạn người sùng bái thì sao, bây giờ, chính hẩn cũng chỉ còn lại một chút hơi tàn mà thôi. Đôi môi khô khốc bỗng cử động, giọng nói mệt nhọc thê lương kèm theo sự áy náy:

- Ti Mệnh, ta xin lỗi. Ta không nên đưa ngươi đến Thần Giới, không nên chút nào.

Hẩn hy vọng, lời xin lỗi này của mình có thể đến được với Ti Mệnh, chỉ là nó có đến được hay không, chính bản thân hẩn cũng không biết.

- Thiên Cơ Tử, đến giờ phút này, ngươi còn định trốn tránh nữa sao?

Đột nhiên Cổ Thái nhắc đến Thiên Cơ Tử, người vốn dĩ đã tạo hóa từ hơn một vạn năm trước, tựa hồ, hẩn đã đoán được một chút chuyện gì đó. Chỉ thấy, trước mặt hẩn bỗng xuất hiện một bóng người mờ ảo, bất kỳ lúc nào cũng có thể bị tan biến đi. Cổ Thái nhìn bóng người đó, hoàn toàn không có chút ngạc nhiên nào cả.

Trở lại bên dưới, nơi ngọn Thánh Sơn sụp đổ, nơi Ti Mệnh đang ôm thi thể của Tang Tương mà gào lên điên cuồng. Hẩn nhìn thấy Cổ Thái bi ai, cũng nhìn thấy bóng người mờ ảo kia, nhưng hẩn không quan tâm đến, bởi hẩn đã biết được rốt cuộc chuyện gì xảy ra rồi.

- Thiên Đạo? Vận Mệnh? Hư Thần Giới? Ta biết rồi, ta biết tất cả rồi.

Huyết lệ lăn dài trên gương mặt thê lương ấy, giọng nói đã khàn khàn như không thể cất lên nổi nữa.

- Hư Thần Giới gì chứ? Vật chứa gì chứ? Đều là ám chỉ ta cả. Ta chính là vật chứa Thiên Đạo, Hư Thần Giới... cũng là ta!

- A Công, người nói với tôi, tôi hiểu thì hiểu, mà không hiểu thì không hiểu, bây giờ tôi hiểu, tôi có phải chính tôi hay không hả A Công? Tôi là trong nước, tôi chính là nước, nhưng nước không phải tôi, vậy tôi là ai, A Công?

Ti Mệnh tự nói với mình trong sự tuyệt vọng tột cùng. Hắn bỗng nhớ về A Công, người đã nuôi nấng, dạy dỗ hắn từ nhỏ đến lớn đến, nhớ lại bài học cuối cùng mà A Công đã nhắn nhủ với hắn trong giấc mơ.

Rồi đột nhiên, trong mắt Ti Mệnh lộ ra một luồng sát ý kinh người, giống hệt như sát ý mà mười vạn năm trước đã xuất hiện trên người hắn. Một loại sát ý điên cuồng mà ai cũng phải kinh sợ.

- Là người gây ra tất cả, là người hại nàng, chính là người, Thiên Đạo!

Cơ thể của Ti Mệnh bỗng cứng đờ, giống như hắn đã biến thành một người chết, tuy nhiên dấu hiệu của sinh mệnh vẫn tồn tại trong cơ thể, mặc dù nó rất yếu ớt.

Chính là bởi vì linh hồn của hắn đã tiến vào một nơi, chính là cái nơi đã vây hãm hắn suốt mười vạn năm qua, bên trong cơ thể hắn – Hư Thần Giới.

Không giống như trước đây, khi ấy linh hồn Ti Mệnh trôi nổi bất định, không hề có chút suy nghĩ gì khác, cho đến khi giọng nói Thiên Đạo vang lên thì hắn sợ hãi lẫn tránh, bỏ trốn. Còn bây giờ, hắn mang theo sự điên cuồng mà trở lại đây, trở lại bên trong chính cơ thể mình, nơi Hư Thần Giới trong truyền thuyết đang tồn tại.

- Thiên Đạo, người cắt ra đây cho ta.

Lực lượng tinh thần của Ti Mệnh đột ngột biến mạnh, Hư Thần Giới như biến thành một phần cơ thể hắc, tùy ý cho hắc sử dụng. Hắc lấy toàn bộ Hư Thần Giới biến thành lực lượng tinh thần, nháy mắt tìm ra được nơi Thiên Đạo đang ẩn mình.

Trước mắt Ti Mệnh là một thực thể kỳ lạ phát ra ánh bạch quang, trong Hư Thần Giới tăm tối này, tựa hồ thực thể màu trắng này chính là ngọn đèn le lói đang dần sinh trưởng.

Thực thể màu trắng này chính là Thiên Đạo.

- Ắ ta đáng chết, là ắ ngăn cản người tiến vào vận mệnh của người, ắ ta nhất định phải chết.

- Người là kẻ phản bội...

- Người không nên trốn tránh, người là vật chứa, người không nên đứng ngoài vận mệnh...

Vẫn như trước đây, từ bên trong thực thể màu trắng, giọng nói Thiên Đạo hỗn loạn và điên cuồng vang ra.

- Thiên Đạo? Vận Mệnh? Nếu người đã thích chơi trò điều khiển cuộc đời người khác, người muốn ta đi vào vận mệnh mà người sắp đặt, ta sẽ theo ý người. Nhưng người cũng phải chơi trò chơi này. Thiên Đạo, vỡ nát cùng ta đi!

Trong sự điên cuồng, Ti Mệnh dùng toàn bộ ý chí tinh thần của mình, hòa cùng với Hư Thần Giới kỳ lạ này, tạo thành một lực lượng tinh thần bao vây lấy cả hắc lẫn Thiên Đạo.

Lấy linh hồn bản thân làm trung tâm của lực lượng tinh thần khủng bố này, Ti Mệnh lao thẳng đến vị trí Thiên Đạo, hai tay siết chặt lấy Thiên Đạo rồi nhét vào bên trong linh hồn chính mình.

- Bạo!

Một tiếng nổ vang lên bên trong Hư Thần Giới, lực lượng bạo tạc đó gây ra bởi Ti Mệnh, hắn ôm theo Thiên Đạo, cùng với linh hồn của bản thân đồng thời vỡ nát, lan ra tứ phương bát hướng, trôi nổi trong vô tận tình không.

Trước khi mất đi ý thức, trong đầu Ti Mệnh nắm chặt lấy một suy nghĩ: “Tang Tương, ta sẽ thực hiện với hứa với nàng, ta nhất định sẽ tìm nàng. Đợi ta!” Rồi sau đó, linh hồn hắn cùng với Thiên Đạo vỡ nát khắp nơi.

Cũng chính lúc ấy, cơ thể Ti Mệnh, sinh cơ cuối cùng cũng bị dập tắt. Chỉ thấy từ giữa mi tâm lan ra những vết nứt nẻ chạy khắp cơ thể, và rồi, trong một cái chớp mắt, cơ thể Ti Mệnh đã sụp đổ, hóa thành tro bụi.

Ở trên cao, Cổ Thái sắc mặt kịch biến. Từ đằng sau, một bàn tay khổng lồ với những cái móng vuốt sắc nhọn màu tím đen đâm xuyên qua cơ thể hắn, chiến giáp vỡ nát, cổ kiếm Đồ Lục cũng rời khỏi tay. Cổ Thái phun ra một ngụm máu lớn, rên lên một tiếng bi ai.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 114: Cái Chết Của Cổ Thiên Đế – Thời Đại Thần Hoang Kết Thúc

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 114: Cái chết của Cổ Thiên Đế – Thời đại Thần Hoang kết thúc

Phía sau lưng Cổ Thái, một cái bóng đen khổng lồ từ trong vô tận tinh không hiện ra. Đó là một con quái thú vô cùng to lớn, so với tiên cung mà Cổ Thái dựng lên trước khi bị hủy diệt còn khổng lồ hơn vô số lần.

Cơ thể nó là một màu đen tím, là màu sắc của hỗn độn tinh không, tựa hồ cơ thể nó được tạo thành bởi quyền năng vô hạn của vũ trụ này, một cơ thể giống cấu tạo như thủy tinh, vô cùng đẹp, vô cùng huyền ảo.

Nó có một cái đầu rất lớn, uy nghiêm và dũng mãnh, giống như đầu rồng, nhưng so với rồng nó còn uy nghiêm hơn rất nhiều, trong ánh mắt nó hiện ra sự hủy diệt điên cuồng, tựa hồ, sinh vật này là hiện thân của sự hủy diệt.

Đáng kinh ngạc là hình dạng của sinh vật kỳ lạ giống hệt với bức tượng mà bộ tộc Thiên Toán thờ phụng – thần sáng tạo Huyền Hoàng.

Tuy nhiên, sinh vật đã hủy diệt toàn bộ Thần Hoang, nó không phải gọi là Huyền Hoàng, tên của nó là Kiếp.

Trước sức mạnh vô biên khủng khiếp của Kiếp, dù Cổ Thái có là đệ nhất cường giả Thần Hoang, có trong tay đệ nhất thần binh – cổ kiếm Đồ Lục cũng không phải đối thủ của Kiếp.

Kiếp quá mạnh.

Một hơi thở của Kiếp giết chết toàn bộ sinh vật ngoài tinh không.

Một chương của Kiếp hủy diệt tất cả Chư Thần, chỉ duy một mình Cổ Thái còn sống sót.

Một tiếng gầm của Kiếp đánh sập thượng thiên hạ địa.

Không ai trên Thần Hoang có thể ngăn cản nổi bước chân của Kiếp, không một ai cả.

Cổ Thái là kẻ cuối cùng còn sống sót, nhưng bất quá, sự sống của hắn cũng chỉ kéo dài được đôi chút, bởi vì khi Kiếp hiện thân, số phận của Cổ Thái đã được định rằng sẽ phải chết. Cổ Thái chính là kẻ gánh chịu thiên mệnh, là người hội tụ tất cả vận khí của thiên địa Thần Hoang trước khi Thần Hoang bị hủy diệt.

Cổ Thái bắt buộc phải chết, cái chết của Cổ Thái chính là để chấm dứt thời đại Thần Hoang kỷ nguyên, mở ra một thời đại mới – Nguyên Hoang kỷ nguyên.

“Dù có chết, ta cũng phải làm một việc!”

Cổ Thái nhớ đến những gì mà Thiên Cơ Tử nói với mình, trong đầu hắn chợt rục lên một ý tưởng điên rồ. Từ thiên linh cái, một đạo linh quang bỗng bắn ra ngoài.

Nhìn hình dạng của đạo linh quang này, nó có tướng mạo y hệt Cổ Thái, chỉ có điều so với Cổ Thái thì nó rất nhỏ bé và yếu ớt.

Chỉ thấy Cổ Thái nhỏ bé này vung tay ra, một lần nữa kêu gọi cổ kiếm Đồ Lục đang rơi một cách vô định. Việc này cực kỳ tốn sức, khiến cho Cổ Thái nhỏ bé vốn đã mờ ảo nay lại còn nhạt nhòa hơn, nhưng vì cái ý tưởng điên rồ kia, hắn vẫn cố gắng hết sức.

Cổ kiếm Đồ Lục rốt cuộc cũng được Cổ Thái nhỏ bé kêu gọi thành công, bay thẳng đến chỗ Cổ Thái nhỏ bé đang lao xuống.

Cổ Thái nhỏ bé cười trên cổ kiếm Đồ Lục, tốc độ cực nhanh từ trên bầu trời lao thẳng xuống chỗ Ti Mệnh, nơi hắn biến thành tro bụi.

“Ti Mệnh, người nhất định phải thay đổi được số mệnh của người đấy, sức ta chỉ có thể làm được đến mức này thôi, cố lên huynh đệ.”

Cổ Thái nhỏ bé nở nụ cười nhạt, rồi sau đó cơ thể càng lúc càng nhạt nhòa đi, cuối cùng tan biến theo Ti Mệnh.

Cổ kiếm Đồ Lục ngâm lên một tiếng, từ bên trong thanh kiếm như tồn tại một loại lực lượng hủy diệt bộc phá ra. Chỉ thấy trên thân kiếm phát ra một tiếng *tách* khê kêu lên, rồi từ vị trí ấy, vô số vết nứt chi mạng nhện lan khắp thân kiếm.

Nhìn nó, tựa hồ chỉ chạm nhẹ một cái là liền vỡ nát thành tro bụi, tuy nhiên không hiểu sao cổ kiếm Đồ Lục vẫn có thể trụ vững được, lặng lẽ cắm trên mặt đất, như một tồn tại bất diệt trong sự hủy diệt điên cuồng của Kiếp.

Từ những vết nứt, có mười đốm sáng với mười màu sắc khác nhau bị bức bay ra bên ngoài, chỉ thấy mười đốm sáng ấy chậm rãi biến mất trong tinh không bị hủy diệt này.

Sát khí của cổ kiếm Đồ Lục cũng chợt tiêu biến theo mười đốm sáng kia, từ một tuyệt thể thần binh nay cổ kiếm Đồ Lục biến thành một thanh phế binh sừng sững giữa trời đất.

Bỗng nhiên, nơi Ti Mệnh vốn đã tan biến xuất hiện một khối cầu sắt lăn đến chỗ cổ kiếm Đồ Lục. Khối sắt ấy chính là vật A Công đã để lại cho Ti Mệnh – Hư Vô Huyền Hạch.

Chỉ thấy Hư Vô Huyền Hạch phá vỡ lớp phong ấn mà Ti Mệnh tạo ra để che giấu nó, rồi nó dung nhập vào cổ kiếm Đồ Lục. Đột nhiên, từ trong tinh không xuất hiện vô số dây xích thần bí mang khí tức tang thương cổ xưa cuốn lấy toàn bộ cổ kiếm Đồ Lục.

Trên bầu trời, Kiếp nằm trong tay thi thể Cổ Thái, bỗng nhiên cảm nhận được khí tức cổ quái nào đó, cái đầu uy dũng cuồng bạo quay qua quay lại nhìn xung quanh. Sau một hồi không phát hiện điều gì kỳ lạ, Kiếp mới thực hiện hành động tiếp theo.

Nó vung thi thể Cổ Thái lên phía trước, cái miệng khổng lồ mở ra, viên ngọc trước ngực Kiếp rực lên một ánh huyền quang, có lẽ chính là sắc màu duy nhất trong cái thế giới vô sắc này, hơi thở hủy diệt càng lúc càng nồng đậm.

Trước mũi Kiếp một tia sáng yếu ớt lóe lên, rồi *bùm* một phát, một tia sáng hủy diệt bùng nổ, cuốn lấy thi thể Cổ Thái. Chỉ trong một cái chớp mắt, thi thể Cổ Thái lập tức biến mất, không còn sót lại dù chỉ là một hạt bụi.

Kiếp cô độc một mình lơ lửng trên giữa thế giới bị hủy diệt này, đôi cánh vỗ nhẹ, cái đuôi phía sau chuyển động qua lại, gương mặt ngoài sự điên cuồng chợt thoáng qua một tia hệt hăng. Rồi nó gầm lên một tiếng nữa, tiếng gầm cuối cùng này cuốn trôi tất cả mọi thứ, tựa hồ để chuẩn bị cho một kỷ nguyên mới sắp xuất hiện.

Và một lần nữa, con hắc long hủy diệt trong truyền thuyết Man tộc một lần nữa biến mất vào vụ trũ vô biên, chẳng ai biết nó lại đi đâu, chỉ biết

Kiếp một lần nữa chìm vào giấc ngủ của nó. Lần tiếp theo tỉnh giấc, chính là lúc nó sẽ thối bay một cái kỷ nguyên.

***** Quyển 1: Ti Mệnh *****

Một lần nữa, cái cảm giác trôi nổi bồng bênh bất định lại xuất hiện trong con người hắn.

“Ta ghét... cảm giác này.”

Trong đầu hắn, suy nghĩ tiêu cực này lại xuất hiện, bởi vì nó chính là nguyên nhân tạo nên bi kịch của cuộc đời hắn.

Sức lực như được phục hồi phần nào, Ti Mệnh từ từ mở mắt ra.

Nơi đây là một thế giới kỳ lạ và đặc biệt. Nó chỉ có duy nhất một màu trắng xóa, làm cho người ta chẳng thể nào phân biệt nổi tứ phương bát hướng. Dù có tận linh thức để dò xét cũng vô dụng, nơi đây không tồn tại một thứ gì khác.

Ti Mệnh tinh thần vẫn còn hư nhược mệt mỏi, hắn dùng tay xoa huyệt thái dương. Hắn chậm rãi nhớ lại, rõ ràng mình đã cùng với Thiên Đạo đồng quy vu tận, tự tay đập nát tất cả. Nhưng đến bây giờ mọi thứ vẫn chẳng có gì thay đổi, không thể tiến vào Hư Thần Giới, cũng không tìm thấy được Thiên Đạo, tất cả đều giống như một giấc mơ vậy.

Tuy nhiên hắn nhận thức được rõ ràng những chuyện đã qua không phải là mơ, nó chính là sự thật không thể chối cãi. Hắn đã chết, Tang Tương đã chết, Cổ Thái cũng đã chết, và Thần Hoang đã bị hủy diệt. Chỉ là hắn không rõ, thế giới màu trắng này là nơi nào, và tại sao mình lại xuất hiện ở nơi này.

Đột nhiên, trong thức hải vang lên một âm thanh kêu gọi yếu ớt. Gương mặt Ti Mệnh hơi biến đổi, hai hàng chân mày nhíu lại.

“Âm thanh đó... có lẽ là thứ duy nhất để ta xác định đây là nơi nào!”

Ti Mệnh trầm tư suy nghĩ, rồi sau đó hần đứng dậy. Hần phát hiện cơ thể mình ở nơi này rất nhẹ nhàng.

“Là tồn tại linh hồn?”

Ti Mệnh nhướn mày, điều này làm hần càng thêm khẳng định, bản thân mình chắc chắn được một quyền năng nào đó triệu hồi hợp thành. Về phần vì sao lại làm như vậy, hần cũng chẳng rõ.

Ti Mệnh bắt đầu di chuyển về nơi phát ra âm thanh kêu gọi. Từ từ khuất dần trong thế giới trắng xuất này.

Chẳng biết thời gian trôi qua bao lâu, có thể là một năm, một trăm năm, một ngàn năm, hay chỉ là một cái chớp mắt, chính bản thân Ti Mệnh cũng chẳng thể nhận thức được.

Chỉ thấy ở trước mắt hần hiện ra một hòn đảo nhỏ, trên đảo được bao phủ bởi một tấm thảm cỏ non xanh mướt, có một hồ nước nhỏ trong lành, một gốc Phù Tang hoa đang nở rộ, một bộ bàn cờ đã được chuẩn bị sẵn từ lâu, và cuối cùng là một người thanh niên áo trắng đang ngồi trước bàn cờ, khóe miệng nở nụ cười thần bí.

Ti Mệnh nhíu mày. Âm thanh tiếng gọi chính là từ hòn đảo này vọng ra.

Hần trầm ngâm một hồi, rồi sau đó tiến tới gần, đặt chân lên hòn đảo nhỏ đó, chậm rãi tiến đến trước mặt người thanh niên bạch y đó.

Thanh niên bạch y mỉm cười, ánh mắt thần bí nhìn chằm chằm Ti Mệnh, giọng nói hết như âm thanh của tự nhiên:

- Ta đợi người từ rất lâu rồi, kẻ đứng ngoài vận mệnh!

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 115: Mộng Giới Vĩnh Hằng – Sinh Tử Kỳ

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 115: Mộng Giới Vĩnh Hằng – Sinh Tử Kỳ

Ti Mệnh im lặng nhìn gã ta. Thanh niên bạch y không có ý tứ gì là khó chịu, vẫn giữ thái độ ôn hòa trầm ổn như mặt nước, cánh tay nâng lên, ra hiệu mời ngồi, nói tiếp:

- Người ngồi đi, cùng chơi một ván cờ trước khi thời đại mới bắt đầu.

“Thời đại mới?”

Nội tâm trầm tư, nhưng ngoài mặt biểu hiện như thường, bước tới gần bàn cờ rồi ngồi xuống đối diện với thanh niên áo trắng.

Thanh niên áo trắng cười cười, lấy một con cờ màu đen trong chiếc hộp được chuẩn bị sẵn từ trước đó, đặt xuống chính giữa bàn cờ.

- Người... không có câu hỏi gì sao?

Vừa đặt con cờ xuống, hắn ta đồng thời hỏi.

- Rất nhiều, nhưng chưa biết bắt đầu từ đâu.

Ti Mệnh cũng lấy một con cờ màu trắng cầm trên tay, ánh mắt nhìn xuống bàn cờ đầy suy ngẫm, chẳng rõ là hắn đang suy nghĩ về nước cờ mình phải đi, hay là suy nghĩ về những chuyện đã xảy ra trong cuộc đời hắn nữa.

Nụ cười của thanh niên áo trắng có chút khựng lại trong giây lát. Có lẽ trong đầu hắn đã vẽ ra rất nhiều viễn cảnh khi bắt đầu cuộc gặp gỡ với Ti Mệnh, nhưng với câu trả lời này thì có chút ngoài ý muốn. Tuy nhiên, biểu cảm ấy ngay lập tức bị san lấp bởi vẻ ngoài tự tin cùng thâm trầm như mặt nước tĩnh lặng, tựa hồ điều này cũng nằm trong dự đoán của y.

- Nơi đây là đâu?

Sau một hồi, Ti Mệnh đặt con cờ màu đen xuống bàn cờ, ngay bên cạnh phía đối diện với người thanh niên áo trắng, một nước cờ sẵn sàng ứng phó, sẵn sàng đôi co.

- Mộng Giới Vĩnh Hằng, nơi bắt đầu của vạn vật.

Vừa nói, y vừa đi nước cờ tiếp theo, không lộ nửa điểm biểu cảm khác thường.

“Mộng Giới Vĩnh Hằng?” Trong lòng Ti Mệnh âm thầm ghi nhớ bốn chữ này, rồi lại hỏi tiếp:

- Người là ai?

- Tên ta là Huyền Hoàng. Ta đã ở Mộng Giới Vĩnh hằng này từ rất lâu, chỉ để đợi người.

Một nước cờ tiếp tục được hạ xuống.

“Lại là Huyền Hoàng. Cuộc đời ta rồi cuộc vẫn xoay quanh hai chữ Huyền Hoàng này.” Trong lòng hắn thở dài một tiếng, không có tức giận,

chỉ có bi thương.

- Đợi ta để làm gì?

- Hoàn thành ván cờ mà Thiên Đạo đã sắp đặt – Sinh Tử Kỳ.

Chẳng mấy chốc, trên bàn cờ đã bị san lấp bởi rất nhiều quân cờ đen trắng xen lẫn vào nhau, tạo thành một thế cục mà bên trong ẩn chứa vô tận sát cơ sinh tử, nếu không có một tinh thần lực cường đại, dù là người xem hay người đang trực tiếp chơi ván cờ này cũng sẽ bị cuốn vào bên trong ván cờ, mãi mãi không thể tìm được lối thoát.

Ti Mệnh tinh thần lực những tưởng đã rất mạnh, vậy mà ván cờ này chỉ mới đi được một phần ba mà đã cảm thấy đầu óc choáng váng.

Ván cờ này, thoát trông khá cân bằng, tuy nhiên thực tế thì cờ trắng đang bị cờ đen áp đảo, nước cờ tiếp theo nếu không suy tính kỹ thì sẽ thua cả ván cờ.

Ti Mệnh vẫn chưa tiếp tục nước cờ tiếp theo, lặng thinh nhìn bàn cờ, vừa nghe thanh niên áo trắng tự xưng là Huyền Hoàng tiếp tục trần thuật:

- Ta đã ở đây rất nhiều năm, lâu đến mức chính ta cũng chẳng biết đã trôi qua bao nhiêu tuế nguyệt, ta chỉ biết trong khoảng thời gian này, đã có đến mười lăm kỷ nguyên bị Kiếp hủy diệt. Thần Hoang, nơi người sinh ra chính là kỷ nguyên thứ mười sáu, kỷ nguyên tiếp theo bị Kiếp thổi bay.

- Mỗi một kỷ nguyên sẽ có rất nhiều kẻ được hội tụ vận khí rất cao của thiên địa, những người này được gọi là kẻ gánh chịu thiên mệnh. Những người gánh chịu thiên mệnh buộc phải tranh đấu với nhau, cướp đoạt vận khí của nhau, cho đến khi chỉ còn lại một người duy nhất độc chiếm vận khí thiên địa. Đó chính là vận mệnh của người gánh chịu thiên mệnh, là số mệnh đã được Thiên Đạo chỉ định.

Huyền Hoàng trong lúc chờ đợi Ti Mệnh xuống cờ, tiếp tục câu chuyện của mình.

- Đó là một cái bẫy của Thiên Đạo sắp đặt, không một ai hay, chỉ đến khi sinh mệnh tận diệt thì mới phát hiện, có điều khi đó đã quá muộn. Thời đại mới được sinh ra trong cơ thể của người nắm giữ vận khí thiên địa, kẻ đó buộc phải chết. Trừ khi Kiếp bị tiêu diệt, nếu không điều này mãi mãi sẽ bị lặp lại như một vòng tròn luân hồi.

Đột nhiên Ti Mệnh đặt con cờ trắng xuống bàn cờ. Nước cờ này của hắn tuy khá tinh diệu, nhưng vẫn không thể giải vây được uy thế của quân đen, nước cờ này có lẽ chỉ để tạm thời ứng phó, ngăn chặn thế công mà thôi. Cờ trắng vẫn đang trong tình thế bất lợi.

- Người có cách để phá giải?

Ti Mệnh nãy giờ một mực im lặng đột nhiên mở miệng hỏi.

- Không biết có nên gọi là cách hay không, ta cũng chẳng rõ.

Huyền Hoàng cười nhạt, lại hạ xuống một con cờ đen, tiếp tục thế vây hãm quân trắng.

- Cũng như ngươi, ta là kẻ đứng ngoài số mệnh, sinh ra tại thời đại Cổ Hoang. Khi Kiếp xuất hiện và thối bay Cổ Hoang, ta bị lạc vào Mộng Giới Vĩnh Hằng này, đợi người đứng ngoài số mệnh thứ hai xuất hiện, và người đó chính là ngươi.

- Ta và ngươi đều đã đặt một chân vào số mệnh, bước tiếp theo đó chính là phân định thắng thua, kẻ thắng sẽ trở thành Thần, giết chết Kiếp, mở ra một kỷ nguyên vĩnh hằng.

Đôi mắt tĩnh lặng như mặt nước nhìn Ti Mệnh, ngữ điệu không chút cảm xúc nói tiếp:

- Thiên Đạo dù bị người đập nát, nhưng trên thực tế, Thiên Đạo vẫn tồn tại, vận mệnh của mỗi người vẫn được định ra, tất cả đều không thể thay đổi, bao gồm cả ta và người. Chưa từng có người nào thoát ra khỏi sự khống chế của vận mệnh, trừ khi đoạt xá Thiên Đạo, trở thành Thần. Ta và người đều có khả năng thành Thần, nhưng cũng chỉ là miễn cưỡng có tư cách, thực sự thành công hay không, chính ta cũng chẳng rõ.

Vừa nói, Huyền Hoàng vừa nhún vai tỏ ra sự bất lực.

- Đập nát Thiên Đạo, có lẽ cũng là một cái vận mệnh. Ta đã chấp nhận vận mệnh, lần này ta sẽ không trốn tránh nữa.

Ngữ điệu tràn đầy quyết tâm, đáp lại ánh mắt bình tĩnh của Huyền Hoàng.

“Ti Mệnh, anh sẽ ở bên em, bảo vệ em, giống như viên đá đã bảo vệ cô gái đó được không?”

“Trên đời này, chỉ có duy nhất một người ở bên cạnh em, đó chính là anh. Anh hứa với em nhé?”

Tại một bộc lạc, vào một ngày tuyết trắng rơi đầy rồi, trong cơn gió lạnh mang theo những bông tuyết bay về nơi xa xăm. Dưới một gốc cây khô cằn, có hai đứa trẻ, một đứa nam và một đứa nữ đã từng hẹn ước như vậy đấy.

Tất cả thoát như một giấc mơ vậy. Giọng nói của cô bé ấy cứ vang mãi vang mãi trong đầu hẳn. Một lời hứa, năm tháng sau này liệu sẽ trở thành hiện thực? Hẳn đã từng tự hỏi với mình như vậy. Và bây giờ, vì một lời hứa ấy, hẳn sẽ không trốn tránh, đối diện với vận mệnh của chính mình.

Huyền Hoàng thấy vậy chỉ cười cười, ánh mắt cứ như nói với Ti Mệnh rằng ta đã đoán trước được câu trả lời của người. Quả thật có một điều mà

từ khi bắt đầu giao tiếp với Huyền Hoàng, Ti Mệnh không thể đoán trước hay nhìn thấu được suy nghĩ của con người này, hẳn quá thần bí.

- Chấp nhận vận mệnh?!

Huyền Hoàng nói khẽ, rồi nhìn vào ván cờ đã đi được một nửa.

- Ván cờ này, xem ra chỉ có thể dừng lại ở đây. Lần sau gặp lại, có lẽ chính là lúc ta và người phân định thắng thua.

Một tiếng thở dài tựa hồ như ẩn chứa chút nuối tiếc rất hiếm thấy tại Huyền Hoàng thần bí này.

- Người định đi đâu?

Bỗng nhiên thấy Huyền Hoàng đứng dậy, Ti Mệnh kinh ngạc hỏi.

- Thời đại mới sắp bắt đầu, ta và người đều đặt một chân vào vận mệnh thì dĩ nhiên sẽ bước vào vòng tròn luân hồi. Ta tặng người một khoảng thời gian ngắn để suy nghĩ, chuẩn bị trước cho vận mệnh của người, xem như món quà gặp mặt giữa hai chúng ta. Lần gặp tới có lẽ sẽ rất thú vị, rất đáng mong chờ, ha ha...

Chỉ thấy Huyền Hoàng tùy tiện phất tay một cái, một lực lượng vô hình ngăn chặn tuệ nguyệt phủ xuất hiện bao trùm xuống hòn đảo nhỏ này. Làm xong, Huyền Hoàng cười nhạt rồi xoay người lại, sự tự tin xen lẫn thần bí phảng phất trên cái bóng lưng ấy, một bước nhấc lên rồi tan biến vào hư vô.

Mộng Giới Vĩnh Hằng chỉ còn lại một mình Ti Mệnh ngồi trên hòn đảo, lặng nhìn Huyền Hoàng bước vào luân hồi, rồi lặng nhìn bàn cờ đang dang dở trước mặt.

“Tên này... không đáng tin!”

Sau một hồi quan sát Huyền Hoàng, trong đầu Ti Mệnh chỉ có duy nhất một nhận định đó. Từ sau khi trải qua rất nhiều chuyện, Ti Mệnh bắt đầu sinh ra sự cảnh giác với mọi thứ. Giống như trong giấc mơ mà A Công từng nhắc nhở hăn, không được tin bất cứ ai, chỉ tin chính bản thân mình. Có điều hiện tại mà nói, hăn cũng không tin tưởng bản thân mình nữa rồi, niềm tin duy nhất, có lẽ đến từ lời hứa kia mà thôi.

“Mộng Giới Vĩnh Hằng, Hư Thần Giới, Hư Vô Huyền Hạch, Huyền Hoàng, Thiên Đạo, Luân Hồi...” Nhắm mắt lại, Ti Mệnh bắt đầu xâu chuỗi lại tất cả những sự kiện xảy ra trong cuộc đời mình, không để sót bất kỳ một chi tiết nào.

Trong mắt hăn bỗng lóe lên một tia linh quang, hăn thò tay cầm lên một con cờ, siết chặt nó trong tay, giống như quyết tâm nắm lấy vận mệnh của cuộc đời mình, không chút do dự đặt xuống bàn cờ huyền hoặc tâm trí con người kia.

Ngay sau đó, cơ thể hăn cũng dần tiêu biến, giống như cái cách mà Huyền Hoàng biến mất trước mặt Ti Mệnh vậy.

Mộng Giới Vĩnh Hằng trở lại nguyên bản bị màu trắng bí ẩn bên ngoài bọc lấy, nuốt chửng hòn đảo nhỏ này, để chờ đợi cuộc hội ngộ tiếp theo giữa Ti Mệnh và Huyền Hoàng.

Có điều, không hiểu sao, trong cái thế giới tĩnh lặng này lại vang lên một tiếng cười đầy ngạo nghễ...

Hết quyển 1.

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

P/s: Tác sẽ nghỉ một ngày (2/6) để đọc lại hết quyển 1 xem có bao nhiêu thứ phát sinh ngoài ý muốn. Cảm ơn đã theo dõi!

Quyển 2

- [Chương 1: Tinh Hồn](#)
- [Chương 2: Thời Không Hỗn Loạn](#)
- [Chương 3: Hồng Hoang Dị Văn](#)
- [Chương 4: Đồ Lục Dị Biến](#)
- [Chương 5: Thể Đạo](#)
- [Chương 6: Biến Cố Hư Thần Tinh](#)
- [Chương 7: Cẩn Nuốt Hoang Linh \(1\)](#)
- [Chương 8: Cẩn Nuốt Hoang Linh \(2\)](#)
- [Chương 9: Thể Đạo Biến Đổi](#)
- [Chương 10: Đắc Đạo Thành Tiên](#)
- [Chương 11: Vĩnh Dạ Thâm Uyên](#)
- [Chương 12: Kinh Nghiệm Có Thừa](#)
- [Chương 13: Đom Đóm](#)
- [Chương 14: Huyền Náo Đom Đóm Mặt Quý](#)
- [Chương 15: Đom Đóm Đầu Đàn Xuất Hiện](#)
- [Chương 16: Quyết Chiến Với Đom Đóm Đầu Đàn](#)
- [Chương 17: Hắc Tước](#)
- [Chương 18: Lửa Ngủ Sắc](#)
- [Chương 19: Bị Thôn Phệ Ngược](#)
- [Chương 20: Mở Động Thiên](#)
- [Chương 21: Dương Khai](#)
- [Chương 22: Lục Phong](#)
- [Chương 23: Uy Hiếp](#)
- [Chương 24: Âm Chiêu](#)
- [Chương 25: Lục Nhãn Tử Văn Hạc](#)
- [Chương 26: Tiểu Thiên Kiếm Trảm Yêu Trận](#)
- [Chương 27: Hoàng Tước Tại Hậu](#)
- [Chương 28: Hốt Tay Trên](#)
- [Chương 29: Phá Băng](#)

Chương 30: Phù Lục Truyền Tống

Chương 31: Nhị Sư Ca

Chương 32: Rời Khỏi Vĩnh Dạ Thâm Uyên

Chương 33: Ma Kiếm Lang Sơ Hiện

Chương 34: Ly Biệt

Chương 35: Hạng Hạo

Chương 36: Bắc Cung Thanh Đan

Chương 37: Hoán Cốt Đan

Chương 38: Săn Thú

Chương 39: Nội Đan

Chương 40: Cây Thương Mục Nát

Chương 41: Hoang Thú Kịch Chiến

Chương 42: Thương Lan Thảo

Chương 43: Liên Hoàn Sáo

Chương 44: Đen Đuối Từ Trên Trời Rơi Xuống

Chương 45: Âm Toán

Chương 46: Treo Lên Cây

Chương 47: Cầu Cứu

Chương 48: Cổ Chủng

Chương 49: Tâm Ma

Chương 50: Thế Cục Biến Đổi

Chương 51: Tam Công Tử

Chương 52: Ký Ưc Của Tàng Thiên Ca

Chương 53: Chiến Thần

Chương 54: Tiên Pháp

Chương 55: Lưu Lại Bảo Kiếm

Chương 56: Lại Gặp Hạng Hạo

Chương 57: Thiên Cơ Lão Nhân

Chương 58: Vẫn Lôi Trận

Chương 59: Bốn Long Trên Thông Thiên Văn, Dưới Tường Địa Lý...

Chương 60: Chiến Thần Biến

Chương 61: Thật Không Thể Tin Được

Chương 62: Tiên Long Thuật – Đồ Lục Tái Xuất

Chương 63: Tiên Giả Tự Hội

Chương 64: Thiên Minh Thượng Nhân

Chương 65: Đồ Sát

Chương 66: Chiến Đấu Kịch Liệt

Chương 67: Tiến Hóa

Chương 68: Gã Thanh Niên Tan Biến Giữa Bầu Trời

Chương 69: Thể Đạo Liên Nở Rộ

Chương 70: Gặp Lại La Vi

Chương 71: Nham Tương Thú

Chương 72: Mộ Bạch Phi Âm Hiếm

Chương 73: Hư Không Chủng

Chương 74: Hỏa Công Công

Chương 75: Chiến Dương Khai

Chương 76: Mộ Gia Tử Sĩ

Chương 77: Ngọc Hồ Lão Nhân

Chương 78: Một Lần Nể Mặt...

Chương 79: Thánh Hỏa Kinh

Chương 80: Phong Lâm Thành

Chương 81: Mộ Kính

Chương 82: Thí Luyện

Chương 83: Thiên Phú Bi Kỳ Lạ

Chương 84: Thiên Phú Bi Vỡ Nát

Chương 85: Đoàn Thị Tam Huynh Đệ

Chương 86: Áp Lực Gấp Mười Lần Bình Thường

Chương 87: Vô Minh Cảnh Giới

Chương 88: Thí Luyện Tại Bạo Thú Lâm

Chương 89: Yến Ưng Thảo

Chương 90: Thiên Niên Địa Linh Tuyền

Chương 91: Thế Gia Đệ Tử

Chương 92: Tranh Chấp Thiên Niên Địa Linh Tuyền

Chương 93: Chia Rẽ

Chương 94: Phá Cấm

Chương 95: Lại Mở Động Thiên

Chương 96: Chấn Nhiếp

Chương 97: Một Cái Nhìn Chấn Nhiếp Chúng Nhân...

Chương 98: Thảm Bại

Chương 99: Vô Minh Chi Cảnh Độ Nhất Biến

Chương 100: Cổ Kiếm Đồ Lục

Chương 101: Kiếm Tâm Thông Minh

Chương 102: Minh Sát Âm Tôn

Chương 103: Thánh Vật Trong Truyền Thuyết

Chương 105: Tuyệt Chiêu Tối Thượng

Chương 106: Âm Minh Trảm

Chương 107: Diệt Long Thức

Chương 108: Trấn Ngục Huyền Thai

Chương 109: Trở Ra

Chương 110: Thách Thức

Chương 111: Thư Giãn Gân Cốt

Chương 112: Cường Hành Chém Giết

Chương 113: Trảm Thiên Tài (1)

Chương 114: Trảm Thiên Tài (2)

Chương 115: Trảm Thiên Tài (3)

Chương 116: Thí Luyện Chấm Dứt

Chương 117: Đại Gia Tộc

Chương 118: Dồn Vào Chỗ Chết

Chương 119: Vấn Kiếm Phong

Chương 120: Dương Thiên Quân

Chương 121: Điền Cuồng

Chương 122: Hành Chi Biến

Chương 123: Thiên Kiếm Tông

Chương 124: Kinh Biến

Chương 125: Vô Đề

Chương 126: Trầm Luân Trong Khổ Hải, Có Tiếng Ai Đang Thở Dài...

[Chương 127: Tất Cả Chỉ Là Bắt Đầu...](#)
[Chương 128: Đêm Thất Tịch Mưa Rơi...](#)
[Chương 129: Đêm Mưa Hồi Ưc: Cự Tuyệt](#)
[Chương 130: Đêm Mưa Hồi Ưc: Tan Vỡ](#)
[Chương 131: Bi Thương Còn Đó, Mai Sau...](#)
[Chương 132: Tiêu Y Y](#)
[Chương 133: Đại Kiếm Đường](#)
[Chương 134: Cổ Mộ Tiên Nhân](#)
[Chương 135: Vũ Kiếm Các](#)
[Chương 136: Sinh Tử Đài](#)
[Chương 137: Thiên Hội](#)
[Chương 138: Tự Tin?](#)
[Chương 139: Chiến](#)
[Chương 140: Một Ngàn Linh Thạch Đổi Lấy Một Mạng](#)
[Chương 141: Huyết Vũ](#)
[Chương 142: Con Bò...](#)
[Chương 143: Cấm Tiến Vào Vũ Kiếm Các](#)
[Chương 144: Thiên Hội Thách Thức](#)
[Chương 145: Tâm Hình Thảo](#)
[Chương 146: Gia Nhập Nhân Hội](#)
[Chương 147: Trở Lại Hạng Nhạc Sơn Mạch](#)
[Chương 148: Hỏa Công Công](#)
[Chương 149: Song Đầu Thanh Lân Mãng](#)
[Chương 150: Không Gian Động Thiên Thứ Sáu](#)
[Chương 151: Hang Động Dưới Thác Nước](#)
[Chương 152: Tế Đàn Bể](#)
[Chương 153: Hạt Châu Thần Bí](#)
[Chương 154: Chịu Trách Nhiệm?](#)
[Chương 155: Thương Hoa Tiếc Ngọc?](#)
[Chương 156: Túy Kiếm Sư Huỳnh](#)
[Chương 157: Bàn Giao](#)
[Chương 158: Nghi Ngờ](#)

[Chương 159: Thần Long Hấp Khí Công](#)
[Chương 160: Bàn Giao](#)
[Chương 161: Ngoại Môn Thí Luyện](#)
[Chương 162: Ngưỡng Mộ](#)
[Chương 163: Vương Vấn](#)
[Chương 164: Không Có Lần Sau](#)
[Chương 165: Tổng Thiên Đô](#)
[Chương 166: Thách Đấu](#)
[Chương 167: Thật Ngại Quá...](#)
[Chương 168: Đánh Tàn Phế](#)
[Chương 169: Một Nụ Cười Khắc Cốt Ghi Tâm](#)
[Chương 170: Ủy Khuất](#)
[Chương 171: Hồng La](#)
[Chương 172: Kiếm Ý](#)
[Chương 173: Bắt Giam](#)
[Chương 174: Nhắm Mắt Làm Ngơ](#)
[Chương 175: Quyết Đấu](#)
[Chương 176: Ngưu Cuồng Quyết](#)
[Chương 177: Thu Làm Đồ Đệ...](#)
[Chương 178: Phế Bỏ](#)
[Chương 179: Biểu Ca](#)
[Chương 180: Huyết Luyện Chi Bảo](#)
[Chương 181: Thâm Thương Trộm Nhớ...](#)
[Chương 182: Tiếp Tục Hay Từ Bỏ...](#)
[Chương 183: Người Làm Ta Khó Chịu...](#)
[Chương 184: Bồi Thường](#)
[Chương 185: Nằm Đây Ăn Vạ...](#)
[Chương 186: Hấp Huyết Ma Công](#)
[Chương 187: Ta Muốn Biến Mạnh](#)
[Chương 188: Kích Phát Tiềm Năng](#)
[Chương 189: Chuẩn Bị](#)
[Chương 190: Cùng Ngắm Hoa Anh Đào Mười Vạn Dặm...](#)

[Chương 191: Bóng Người Trong Cơn Mưa...](#)

[Chương 192: Chỉ Là Một Hạt Cát...](#)

[Chương 193: Một Con Kiến Hôi](#)

[Chương 194: Quẻ Bói Của Tương Lai](#)

[Chương 195: Đệ Tử Phản Nghịch](#)

[Chương 196: Đẳng Long Chiến](#)

[Chương 197: Quỷ Diện Trùng Tiến Hóa](#)

[Chương 198: Hỗn Độn Tiên Phù](#)

[Chương 199: Toái Mạch](#)

[Chương 200: Đệ Nhị Tiên Phù](#)

[Chương 201: Thôn Phệ Tiên Phù](#)

[Chương 202: Chu Kinh](#)

[Chương 203: Đều Là Rác Rưởi...](#)

[Chương 204: Băng Tuyết Thành](#)

[Chương 205: Băng Tuyết Lãnh Nguyên](#)

[Chương 206: Quang Nhật Chi Kiếm](#)

[Chương 207: Chia Phần](#)

[Chương 208: Quấy Một Trận](#)

[Chương 209: Công Tử Quân](#)

[Chương 210: Danh Chấn Thiên Hạ](#)

[Chương 211: Ba Chiêu Đã Hết](#)

[Chương 212: Thất Vọng...](#)

[Chương 213: Đang Ở Nơi Đâu...](#)

[Chương 214: Sớm Hơn Dự Tính](#)

[Chương 215: Một Ngàn?](#)

[Chương 216: Tại Hạ Ninh Tiểu Tam](#)

[Chương 217: Ghi Hận](#)

[Chương 218: Lục Thực Băng Xà](#)

[Chương 219: Đệ Nhất Yêu Nghiệt](#)

[Chương 220: Liên Minh](#)

[Chương 221: Trận Đạo Sư](#)

[Chương 222: Thần Thiết Môn](#)

[Chương 223: Phá Cấm](#)
[Chương 224: Thông Lộ](#)
[Chương 225: Đại Triển Thần Uy](#)
[Chương 226: Khai Linh Tiên Thuật](#)
[Chương 227](#)
[Chương 228: Tru Thiên Cừu Kiếm Trận](#)
[Chương 229: Địa Cung Đổ Nát](#)
[Chương 230: Tứ Thần Quyết](#)
[Chương 231](#)
[Chương 232: Lòng Tự Trọng Bị Tổn Thương](#)
[Chương 233: Khô Lâu](#)
[Chương 234: Chỉ Là Gân Gà...](#)
[Chương 235: Thu Hoạch Lớn](#)
[Chương 236: Đệ Nhất Chiến Thần Ma Kiếm Lang](#)
[Chương 237: Khiêu Chiến Cách Không Hàng Vạn Năm...](#)
[Chương 238: Quá Yếu...](#)
[Chương 239: Hư Không Chiến Thể Đệ Nhị Tầng](#)
[Chương 240: Vân Vụ Linh Tuyền](#)
[Chương 241: Một Tay...](#)
[Chương 242: Tự Tin](#)
[Chương 243: Mạnh Lắm Sao?](#)
[Chương 244: Cút Ra Đây...](#)
[Chương 245: Nhảm Chán...](#)
[Chương 246: Đùng Chọc Điên...](#)
[Chương 247: Trục Xuất...](#)
[Chương 248: Lạc Trong Sương Mù...](#)
[Chương 249: Bức Tử...](#)
[Chương 250: Nghĩ Minh Là Ai?](#)
[Chương 251: Muốn Giết Ta?](#)
[Chương 252: Chiến Linh Tiên](#)
[Chương 253: Rước Ra Khỏi...](#)
[Chương 254: Thập Nhị Thiên Sát Kiếm Trận](#)

[Chương 255: Thần Long Thức Giác](#)
[Chương 256: Trấn Áp Một Đời Thiên Kiêu](#)
[Chương 257: Cuồng Ngạo Bá Khí](#)
[Chương 258: Hủy Diệt Đại Kiếm Phong](#)
[Chương 259: Thiên Đạo Hệ Thống](#)
[Chương 260: Vô Cực Kiếm Tiên Đáng Thương](#)
[Chương 261: Loạn Tiên Hải](#)
[Chương 262: Thoát Khỏi Nguy Cơ](#)
[Chương 263: Khí Vận Đen Đuối](#)
[Chương 264: Muốn Rời Đi Sớm?](#)
[Chương 265: Cô Độc...](#)
[Chương 266: Kỳ Xà Thành](#)
[Chương 267: Quần Ma](#)
[Chương 268: Thiên Đạo Đã Chết](#)
[Chương 269: Chưa Chiến Đã Bại](#)
[Chương 270: Khinh Nhục...](#)
[Chương 271: Chống Đối, Lão Tử Liên Khiến Người Không Toàn Thân](#)
[Chương 272: Thực Lực Cường Đại](#)
[Chương 273: Nguy Cơ Từ Thiên Kiếm Tông](#)
[Chương 274: Gia Nhập Địa Ngục Giáo](#)
[Chương 275: Rước Nhục Vào Thân](#)
[Chương 276: Phong Vân Tế Hội](#)
[Chương 277: Lục Phong Tự Tin](#)
[Chương 278: Quyết Đấu Bắt Đầu](#)
[Chương 279: Liên Thủ](#)
[Chương 280: Thắng Lớn](#)
[Chương 281: Quên Mất Chuyện Quan Trọng](#)
[Chương 282: Âm Sát](#)
[Chương 283: Không Phải Loại Người Tốt Đẹp](#)
[Chương 284: Đá Vào Ngọn Thiết Bàng](#)
[Chương 285: Nếm Trái Cảm Giác Bị Người Ngoài Dạy Đồ](#)
[Chương 286: Nội Bộ Có Biến](#)

[Chương 287: Thanh Long Phệ Không](#)
[Chương 288: Đặt Cược Cho Lục Phong](#)
[Chương 289: Năm Trăm Linh Thạch...](#)
[Chương 290: Gọi Bằng Ông Nội...](#)
[Chương 291: Thắng Lớn](#)
[Chương 292: Kim Lan Quốc Mời Chào](#)
[Chương 293: Đàm Luận Dương Thiên Quân](#)
[Chương 294: Đáp Trả Nhân Tình](#)
[Chương 295: Ta Sẽ Đến Tìm Nàng...](#)
[Chương 296: Con Chó Con Này Có Vấn Đề...](#)
[Chương 297: Tuyệt Sắc Nam Nhân](#)
[Chương 298: Bạch Trường Cầm](#)
[Chương 299: Một Quyền Rơi Xuống Hồ...](#)
[Chương 300: Tình Kiếp...](#)
[Chương 301: Khẩn Cầu](#)
[Chương 302: Tu Hành Tu Tâm](#)
[Chương 303: Hoa Trong Gió Lớn](#)
[Chương 304: Thương Tâm Kỳ Hoa](#)
[Chương 305: Bạch Trường Cầm Động Thủ](#)
[Chương 306: Phong Hoa Tuyệt Đại](#)
[Chương 307: Xuất Chiến Đầu Tiên](#)
[Chương 308: Truy Cầu Đối Thủ Mạnh...](#)
[Chương 309: Khinh Người Quá Đáng](#)
[Chương 310: Đạo Ý Đệ Nhị Trọng Thì Thế Nào?](#)
[Chương 311: Bạch Ly](#)
[Chương 312: Không Chịu Nổi Một Chiêu](#)
[Chương 313: Muốn Chết, Ta Liền Toàn Thành](#)
[Chương 314: Nhị Chiến Đại Bại](#)
[Chương 315: Tinh Vương Chi Đình](#)
[Chương 316: Chiến Thắng Vì Cái Gì?](#)
[Chương 317: Tiếp Tất Cả...](#)
[Chương 318: Người Tiếp Theo...](#)

[Chương 319: Thứ Hạng Của Các Người Do Ta Sắp Xếp](#)

[Chương 320: Hắc Âm Tà Đồng](#)

[Chương 321: Chiến Vân Phi Ưng](#)

[Chương 322: Không Rảnh Quan Tâm \(Chúc Mừng Năm Mới!!!\)](#)

[Chương 323: Đình Phong Chi Chiến](#)

[Chương 324: Thiên Tượng Thần Dẫn Khúc – Vũ Chi Cổ Thần](#)

[Chương 325: Tiến Giai Kiếm Ý](#)

[Chương 326: Đệ Nhất Tinh Vương](#)

[Chương 327: Địa Ngục Giáo](#)

[Chương 328: Lệnh Bài Màu Đỏ](#)

[Chương 329: Sư Tử Ngậm...](#)

[Chương 330: Quỳ Xuống Xin Lỗi...](#)

[Chương 331: Tề Vân Hại](#)

[Chương 332: Thay Chủ Bể Răng](#)

[Chương 333: Biến Thành Bao Cát...](#)

[Chương 334: Đến...](#)

[Chương 335: Chiến Không Đài](#)

[Chương 336: Luyện Quyền...](#)

[Chương 337: Nhục Thân Quá Cường...](#)

[Chương 338: Thiên Mộng Nữ](#)

[Chương 339: Tiên Nhân Cổ Mộ](#)

[Chương 340: Xích Tôn](#)

[Chương 341: Kim Lan Lệnh](#)

[Chương 342: Biến Khuất Mắt...](#)

[Chương 343: Không Phải Đối Thủ...](#)

[Chương 344: Dạ Xoa](#)

[Chương 345: Huyết Ngục](#)

[Chương 346: Nghi Hoặc](#)

[Chương 347: Hợp Tác](#)

[Chương 348: Quyết Định...](#)

[Chương 349: Thiên Kiếm Tông Đến](#)

[Chương 350: Dung Gia Tam Công Tử...](#)

[Chương 351: Oan Gia Ngổ Hẹp](#)
[Chương 352: Như Vậy Đã Đủ?](#)
[Chương 353: Tam Đại Thiên Kiêu](#)
[Chương 354: Không Nể Mặt](#)
[Chương 356: Long Huyết](#)
[Chương 357: Mê Cung](#)
[Chương 358: Cứu Mạng...](#)
[Chương 359: Vũ Khí Lợi Hại...](#)
[Chương 360: Lực Lượng Tái Sinh](#)
[Chương 361: Người Trong Mộng](#)
[Chương 362: Ma Ảnh](#)
[Chương 363: Nguy Cơ Trùng Điệp](#)

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 1: Tinh Hồn

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 1: Tinh Hồn

- Điệp, bằng mọi giá, ta sẽ khiến nàng trở lại bên ta!

Trong hang động lấp lánh những khối pha lê, ánh sáng long lanh, nhẹ nhàng mà tinh tế, khiến cho hang động này trở nên huyền ảo, nhưng trong nét huyền ảo này lại ẩn chứa một loại cảm xúc bi thương.

Một cái bóng lưng tịch mịch hao gầy đứng lặng thình nhìn vào cô gái đang nằm trên giường ngọc với hơi thở yếu ớt, bất cứ lúc nào cũng có thể mất đi tính mạng, phải nhờ vào lực lượng sinh lực đến từ máu của hắc và vô số những trận pháp tự động vận chuyển máu của hắc luân chuyển khắp trên cơ thể mới miễn cưỡng giúp nàng duy trì được tính mạng.

Hắc nhìn nàng bằng ánh mắt u buồn, có lẽ chỉ ở nơi này, khi đứng bên cạnh nàng, hắc mới có thể bộc lộ được cảm xúc chân thật của bản thân.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Một ngày mới lại bắt đầu tại Huyền Thiên Giới. Đã hơn năm trăm năm kể từ lúc trải qua trận đại nạn hủ thi do Trịnh Thần Không tạo ra, và cũng hơn năm trăm năm Thiên Hoàng dựng nên Đại Việt Thần Quốc hùng mạnh.

Huyền Thiên Giới nay không còn chia năm xẻ bảy như trước, không còn Tứ Đại Đế Quốc cùng Tứ Thần Điện ngự trị bốn phương Huyền Thiên Giới, cũng chẳng còn Vô Thượng Thiên Cung hùng mạnh ở đẳng sau thao túng mọi thế lực nữa.

Hiện nay, thế lực mạnh nhất Huyền Thiên Giới, thống trị Huyền Thiên Giới chính là Đại Việt Thần Quốc. Thiên Hoàng hùng tại đại lược, không chỉ thống nhất Huyền Thiên Giới mà còn dùng sức mạnh vô địch của mình liên hợp bốn phiến đại lục bị tan rã, trở thành một đại lục duy nhất.

Đại Việt Thần Quốc được đặt chính giữa mảnh đại lục khổng lồ này, cùng với vô số cường giả, Thiên Hoàng đã đặt ách thống trị tuyệt đối, không một ai có thể ngăn cản nổi sức mạnh khủng khiếp này cả.

Tuy nhiên, vào năm tháng trước, Thiên Hoàng đột nhiên thoái vị, nhường lại vương vị đế quân cho đệ đệ của y là Trương Vô Thường.

Trương Vô Thường lên ngôi, tuy thực lực cũng như uy danh không thể so sánh được với Thiên Hoàng, nhưng có sự hậu thuẫn cũng như sự giúp đỡ của các vị vương hầu quý tộc, dần dần đã khẳng định được vị thế của mình. Và lại, cách hành sự của Trương Vô Thường so với Thiên Hoàng ôn hòa hơn rất nhiều, vậy nên hẳn rất được lòng chúng nhân.

Còn về Thiên Hoàng, từ sau khi thoái vị, chẳng ai rõ y đã đi đâu. Có người nói, Thiên Hoàng đã rời bỏ Huyền Thiên Giới, đi đến một thế giới khác bên ngoài không gian vô tận kia.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Sâu bên trong Hoàng cung Đại Việt Thần Quốc, có một nơi chuyên dùng để giam giữ những trọng phạm đặc biệt nghiêm trọng, tên của nơi này gọi là Âm Ngục. Chỉ có điều, hơn năm trăm năm qua, Âm Ngục này chỉ giam giữ duy nhất một tên tội phạm.

Còn về phần tên trọng phạm này có nguy hiểm hay không thì chẳng một ai biết cả.

Tuy Âm Ngục chỉ giam giữ duy nhất một tên trọng phạm, thế nhưng lại được trấn giữ rất nghiêm ngặt, so với trấn thủ Hoàng cung không hề kém cạnh.

Đại môn tiến vào Âm Ngục thoát trông rất hoa lệ, tuy nhiên nét hoa lệ của nó lại khiến cho người ta có cảm giác rùng mình sợ hãi. Nhất là khi nhìn lên trên đại môn có một gương mặt quỷ đang hé ra những chiếc răng nanh đáng sợ, ẩn chứa một loại hung sát âm tà, cho dù là người canh giữ khi trông thấy gương mặt quỷ này cũng không khỏi lạnh người.

Bên ngoài đại môn có mười gã thị vệ đang làm nhiệm vụ trấn thủ. Đột nhiên trước mặt bọn họ xuất hiện một bóng người đang lặng lẽ bước đến nơi này.

Âm Ngục năm trăm năm qua chỉ duy nhất có một người ra vào, chính là người trước mặt đám thị vệ này. Nhìn thấy y, ngay lập tức bọn họ quỳ xuống, đầu cúi xuống đất, không dám ngẩng lên để quan sát dung nhan người nọ.

Hắn ta định bước vào, đột nhiên từ trên trời rơi xuống một bông tuyết.

Hắn bỗng khựng lại, giơ bàn tay ra, một vài bông tuyết trắng xóa mang theo chút hơi lạnh đậu trên tay hắn.

- Tuyết?

Giọng nói lạnh nhạt từ đôi môi khẽ nói. Hắn ngẩng mặt lên nhìn trời đầy mây trắng trên cao, những bông tuyết cứ từ từ rơi tự do xuống, có rất nhiều bông tuyết như thích thú, vương lại rất nhiều trên người hắn.

- Thật khiến cho người ta hoài niệm.

Hắn nắm chặt bàn tay của mình lại, như thể đang bầu vú một tâm sự sâu thẳm trong lòng. Rồi hắn tiếp tục bước đi, khuất dần trong Âm Ngục tối tăm.

Mãi một lúc sau, đám thị vệ mới dám đứng dậy, trên trán lấm tấm mồ hôi lạnh, mặt mày trắng bệch không chút huyết sắc. Một tên vừa lau mồ hôi trên trán, vừa thở phào một tiếng, nói:

- Mỗi lần gặp Thiên Hoàng, cứ y như rằng đối diện với trời đất, khiến cho người ta không thể thở nổi.

- Vừa nãy nếu Thiên Hoàng lưu lại chút nữa chắc ta đột tử luôn quá.

- Dù không làm gì, nhưng uy thế từ Thiên Hoàng thật bất phàm. Kẻ như chúng ta không cách nào chống cự nổi.

-

Người thanh niên áo đen nọ chính là Thiên Hoàng – người giết chết kẻ gây ra đại nạn ác thi Trịnh Thần Không, cũng là người dựng nên một đế quốc hùng mạnh như hiện nay.

Đợi sau khi hắn đi khỏi, mấy tên thị vệ này mới dám khẽ tiếng bàn luận.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Âm Ngục vô cùng tĩnh lặng, bởi nơi đây chỉ có duy nhất một kẻ bị giam giữ. Mà kẻ này trong suốt năm trăm năm qua cũng chẳng náo loạn gì, như thể một kẻ đã chết, hòa mình cùng với sự tịch mịch lạnh lẽo của Âm Ngục nơi đây.

Âm Ngục khá rộng lớn, kẻ bị bắt giam đó bị giam tại nơi sâu nhất. Tuy mang cái tên rất đáng sợ, thế nhưng nơi giam giữ tên tội phạm này lại

được bài trí không khác gì một gian phòng của một quý tộc cao cấp cả.

Hoa cỏ trưng bày bốn góc, sàn nhà trải thảm, có tủ sách để thư giãn, có bàn ghế với bộ ấm trà được chuẩn bị sẵn... nói chung là không thiếu một thứ gì. Giam giữ ở nơi này, so với cuộc sống chạy đông chạy tây, nay sống mai chết của những võ giả bên ngoài kia còn sung sướng hơn gấp chục lần.

Trong gian phòng có một ông lão ngồi trên một tấm phản, cầm một quyển sách trên tay, nhưng nhìn ánh mắt của lão, tựa hồ tâm thần đang đặt ở một nơi khác.

Đột nhiên, chân mày ông lão chột nhú lại, giọng nói có chút yếu ớt nói

- Hai trăm năm rồi người mới lại đến đây, Tinh Hồn!

Trong bóng tối âm u của Âm Ngục, một gã thanh niên cái mái tóc trắng xóa, người mặc hắc bào chậm rãi hiện ra. Hắn chính là Tinh Hồn.

- Thiếu hai ngày.

Tinh Hồn bước vào căn phòng sạch sẽ của ông lão, chân đặt lên tấm phản rồi ngồi xếp bằng lại đối diện với ông lão. Ý niệm khẽ động, một mâm rượu thịt đầy đủ thơm phứt xuất hiện đầy bàn. Hắn vươn tay cầm bình rượu làm bằng ngọc, rót ra cho mình một ly, vừa đáp lại lời ông lão.

- Hai trăm năm qua đối với ta vô cùng tẻ nhạt, nếu không có rượu này của người, có lẽ ta đập đầu tự tử từ lâu rồi.

Ông lão khẽ cười, cũng rót lấy một ly rượu đầy, đưa ly rượu lên mũi, cảm nhận hương thơm ngọt cay hoàn hảo của loại rượu cực phẩm mà Tinh Hồn mang tới.

- Rượu này là đệ tử ta ủ, không phải ta. Còn về phần tự sát, người chưa đủ tư cách làm việc đó.

Tinh Hồn cầm ly rượu, lắc tròn vài vòng như một hành động của tửu đạo, rồi sau đó mới ngửa đầu uống cạn một hơi.

- Đúng là vậy. Ta quả thực không có khả năng để tự sát. Năm trăm năm qua người giam ta tại đây, khiến ta sống dở chết dở, nếu nổi hận có thể biến thành sức mạnh, có lẽ nó sẽ ghiền nát người thành vụn mảnh.

- Nếu không phải người nói cho ta biết việc Điệp không phải huyết thống Sở gia người, người nghĩ ta sẽ lưu lại mạng chó của người sao, Sở Hóa Long?

- Sớm biết, ta đã chẳng nói cho người biết, cũng tự sát luôn khi đó cho rồi.

Ông lão này lại là Sở Hóa Long. Hắn năm đó bị Trịnh Thần Không bắt lại, sử dụng thủ đoạn từ Thiên Thư đệ lục quyển Địa Ngục Đạo đoạt lấy sức mạnh của hắn, chỉ lưu lại một chút hơi tàn. Sau này được một người phát hiện, đem hắn giao lại cho Tinh Hồn.

Sở Hóa Long ánh mắt nhìn Tinh Hồn đầy oán hận, nghiêng răng nói.

- Dù người không nói, ta cũng có đủ loại biện pháp để moi ra được. Sau đó đem người nhốt cùng với Trịnh Thần Không, chịu nổi thống khổ mãi mãi không thể siêu sinh. Cũng may là người thành thật, ta mới khoan hồng để người ra đi một cách nhẹ nhàng.

Tinh Hồn thanh âm không buồn không vui, vừa rót rượu vừa trả lời.

Sở Hóa Long càng nhìn càng căm hận, hừ lạnh một tiếng.

- Đây là lần thứ năm người nói câu này. Lần gần đây nhất là hai trăm năm trước.

- Ta nói được thì làm được, người không cần phải lo lắng.

Sở Hóa Long đang nóng giận to tiếng với Tinh Hồn, mãi một lúc sau hẳn mới lấy lại được bình tĩnh, lại ngồi xuống, nhìn Tinh Hồn hỏi:

- Người đã tìm ra được biện pháp cứu Điệp chưa?

- Vẫn chưa.

Tinh Hồn khựng ly rượu lại, trầm ngâm một vài giây rồi mới nói tiếp.

- Linh hồn vạn vật có tam hồn thất phách, Điệp mất đi tam hồn lục phách, mà một phách còn sót lại trong người thì rất mỏng manh yếu ớt. Muốn Điệp tỉnh lại thì phải tìm được tam hồn lục phách đã mất. Ngoài biện pháp này ra, có lẽ chẳng còn cách nào khác khiến Điệp sống lại.

Sở Hóa Long nghe vậy thì cũng rơi vào trầm ngâm. Bầu không khí đang căng thẳng bỗng trầm xuống trong một khoảng thời gian khá dài. Mãi một lúc sau, Sở Hóa Long mới nhìn chằm chằm Ti Mệnh, oán hận lại hiện ra trong đôi mắt hẳn.

- Nếu không gặp phải sát tinh người, Điệp đã không bị Trịnh Thần Không hạ thủ, càng không rơi vào tình huống sống dở chết dở, và Điệp đã là thê tử của ta.

Ầm một âm thanh chấn động, Sở Hóa Long trước ngực xuất hiện dấu vết năm đấm, hẳn bay đập người vào vách tường, miệng thổ huyết, trông bộ dạng rất chật vật thê thảm.

Cùng lúc, giọng nói Tinh Hồn nhàn nhạt vang lên bên tai hẳn.

- Điệp không phải người Sở gia, càng không có quan hệ gì với người cả, và... Điệp là vợ ta. Sở Hóa Long, đừng nhầm lẫn.

Hắn uống cạn một hơi, cũng là ly rượu cuối cùng trong vò rượu mà hắn mang tới đây.

Chỉ thấy Tinh Hồn đứng dậy, lạnh lùng tiến tới gần Sở Hóa Long đang chập vạt thở dốc trên đất, trong huyết nhãn hiện lên sát khí lạnh lẽ.

- Những gì ta gây ra, ta sẽ bù đắp cho nàng. Còn người...

Ti Mệnh nhìn chăm chăm Sở Hóa Long, vừa giơ chân lên, nói tiếp:

- Chết đi!

Dứt lời, Ti Mệnh thẳng chân dậm xuống đầu Sở Hóa Long. Một tiếng vỡ nát đáng sợ vang lên, máu tươi văng bốn hướng.

Sở Hóa Long nằm dài trên đất, không còn chút hơi thở sinh mệnh nào. Tinh Hồn đã hoàn toàn chấm dứt sinh mệnh của hắn.

- Huyền Thiên Giới đã không còn gì đáng để lưu lại, có lẽ cũng nên rời khỏi đây rồi.

Tinh Hồn sau khi giết chết Sở Hóa Long thì đứng lặng người nhắm mắt suy ngẫm, cuối cùng thốt ra một câu rời rời khỏi giang phòng. Âm Ngục lại trở về với sự tĩnh lặng im ắng và lạnh lẽo vốn có của nó, như chờ đợi một kẻ xấu số tiếp theo bị nhốt vào nơi đây vậy.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 2: Thời Không Hỗn Loạn

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 2: Thời Không Hỗn Loạn

Tuyết đầu mùa bắt đầu rải xuống khắp mọi nẻo đường trên Huyền Thiên Giới.

Phía nam Đại Việt Thánh Quốc có một ngọn núi tên gọi là Kỳ Liên Sơn. Ngọn núi này chính là thánh địa của một tông phái có tên là Ảnh Nguyệt sơn trang. Nghe nói Ảnh Nguyệt sơn trang chính là bước đệm khởi đầu của Thiên Hoàng, về sau khi Đại Việt Thánh Quốc được dựng lên, Ảnh Nguyệt sơn trang liền trở thành thế lực chỉ đứng sau mỗi Đại Việt Thánh Quốc mà thôi.

Mà ngọn Kỳ Liên Sơn này chính là thánh địa của Ảnh Nguyệt sơn trang.

Kỳ Liên Sơn rất cao, đứng từ nơi này có thể nhìn thấy được cả thành trì xa hoa của Đại Việt Thánh Quốc. Đứng ở nơi này có chín bóng người, đều là những thanh thiếu nam thiếu nữ, trông biểu hiện của bọn họ như đang chờ đợi người nào đó vậy.

- Tiểu sư đệ à, có cần ta giúp không nè!

Một gã thanh niên mái tóc vàng hoe sáng chói, gương mặt nếu không có hàm râu lởm chởm thì có lẽ sẽ khá anh tuấn, bộ dạng nhếch nhác như kẻ nghiện rượu ngồi xuống bên cạnh một pho tượng tuyết vẫn chưa thành hình, cười hì hì lộ hàm răng trắng bóng, hỏi.

- Cút.

Phía bên kia pho tượng tuyết, giọng nói nhàn nhạt không chút cảm xúc vô cùng ngắn gọn đáp.

Gã thanh niên tóc vàng gương mặt xụ, há mồm xuống thất vọng. Hắn thò đầu qua nhìn người bên kia, đó là một thiếu niên ngoại hình khá ốm yếu, gương mặt trắng bệch thiếu huyết sắc, ánh mắt đờ đẫn, dưới bọng mắt là vết hằn màu đen chẳng khác gì một người thiếu ngủ.

Tuy nhiên đôi mắt của thiếu niên này rất đặc biệt, nó có một màu đỏ rực, xung quanh con người có năm dấu ấn giống như năm con nòng nọc chạy xoay tròn, lộ ra sát khí âm trầm, khiến cho thiếu niên này thoát trông rất quý dị.

- Tiểu sư đệ à, đừng phũ với ta thế chứ... úi...

Hắn chưa kịp nói hết câu thì bỗng có một thứ gì đó gõ mạnh vào đầu làm cho hắn thiếu điều muốn lòi hai mắt ra ngoài.

- Lại chọc tiểu sư đệ nữa, coi chừng ta trúng nước sôi người bây giờ!

- Lão đại à, ta chọc tiểu sư đệ khi nào chứ? Ta có lòng tốt muốn giúp tiểu sư đệ xây người tuyết thôi mà. Có đúng không hả, tiểu sư đệ thân yêu!

Gã thanh niên tóc vàng hai tay xoa đầu, khi chạm vào chỗ đau thì không khỏi nhói một cái ê ẩm, ngẩn mặt nhìn đằng sau, gương mặt uất ức như sắp muốn khóc.

Chỉ thấy gã thanh niên đứng đằng sau hừ lạnh một tiếng, không đến xía vẻ mặt uất ức mà nhìn đến tiểu sư đệ, hỏi:

- Hắn có quây người không?

Tiểu sư đệ gương mặt không chút biểu cảm, vẫn cứ nét mặt ngu ngơ vô cảm ấy, từ từ gật đầu.

- Còn chối nữa hả?

- Lão đại à, oan uổng cho ta quá đi mà.

Mặt cho hắn ta cầu xin, người thanh niên kia vẫn lạnh lùng sút một cú vào hông, nhắc bóng hắn bay thẳng lên trời trong tiếng hét thảm thiết.

- Hắc hắc, lão nhị một ngày không chọc ghẹo tiểu sư đệ chắc là ăn không ngon ngủ không yên.

- Ta mà là tiểu sư đệ chắc cầm đao rượt hắn cả ngày quá.

- Nói nhiều quá, lên đi!

Ở một góc khác, ba người thanh niên cầm chén rượu thơm phức, vừa nhìn cảnh tượng thanh niên tóc vàng bị lão đại không chút thương xót sút thẳng lên trời, giọng nói nghe có vẻ như đang xót giùm, nhưng mặt thì lúc nào cũng treo nụ cười khẩy, như đang vui vì nỗi đau của người khác vậy.

- Ấy dà, tên hổ ngốc kia đúng là sung sướng quá đi mà. Ba chúng ta ai cũng đẹp trai, thông minh hết phần người khác, thế quái nào Tiểu Tuyết lại theo cái thằng đó được nhỉ.

- Thường thì mấy thằng ngốc thường có bản lãnh ấy.

- Có khi lại là gu của Tiểu Tuyết cũng nên. Thử hỏi xem, trên đời này có đứa nào nuốt nổi món ăn của Tiểu Tuyết nấu mà có thể khen ngon được

cơ chứ.

Gã thanh niên bạch y có đôi mắt xếch, bộ dạng như gian thương nói.

Ngồi ở đằng xa, thanh niên ngồi cạnh thiếu nữ hắc xì một cái, gãi gãi đầu nhìn qua nhìn lại, trông khá là thô kệch.

Ngay lập tức thanh niên lục bào tóc xanh và thanh niên tóc đỏ giơ ngón tay cái, đồng thời trong ánh mắt nhìn qua đôi thiếu nam thiếu nữ đang ngồi cách đó rất xa ngấm cảnh lộ ra vẻ bội phục.

- Bản lĩnh này của lão ngũ thiệt lợi hại, ta phải cam bái hạ phong.

- Nói chính xác, vô cái đi.

- À mà sao chưa thấy lão nhị quay lại ta, gần hết rượu mất tiêu rồi.

Thanh niên gian thương cầm bình rượu lắc lắc, thấy trong bình không còn sót lại bao nhiêu thì thở dài một tiếng, ngẩn đầu nhìn lên trời.

- Cũng phải nói đến, vẫn chưa thấy lão tứ nhỉ?

Thanh niên tóc đỏ đảo mắt nhìn quanh, chợt hỏi.

- Lão tứ lúc nào mà chẳng thế, cứ thần thần bí bí, đặc biệt là từ sau khi gặp Ma Kiếm Lang, càng lúc càng khiến cho người ta khó đoán.

Thanh niên lục bào đứng dậy khỏi bàn nhậu, cầm chén rượu phóng tầm mắt ngấm nhìn vào khoảng không, lại nói tiếp:

- Có khi lại trở thành đồng đạo của Ma Kiếm Lang cũng nên, hắc hắc...

Hắn ta vừa nói xong câu này, tám người còn lại ai nấy đều khựng lại, gương mặt không khỏi xẹt qua một tia kinh biến.

- Lão cừu, ăn có thể ăn bậy, nhưng nói thì không thể nói bừa được.

Thanh niên được gọi là lão đại kia ngữ điệu hơi nghiêm trọng, nhìn chăm chăm thanh niên lục bào.

Chỉ thấy thanh niên lục bào thái độ lồi lõm chẳng quan tâm, nhún vai:

- Đệ chỉ là nghĩ sao nói vậy thôi. Trên đời này cái quái gì cũng xảy ra được, ai mà biết lão tứ là loại người gì chứ.

Hắn vừa nói dứt lời, uống vào ngụm rượu cuối cùng thì bên tai giọng nói thanh đậm truyền đến:

- Lão cừu nói phải, trên đời này điều gì cũng có thể xảy ra hết.

Thanh âm này vang lên đột ngột khiến cho thanh niên lục bào giật bắn mình, phun ra luôn ngụm rượu vừa mới uống chưa kịp nuốt.

- Lão tứ, hù chết người đó.

Vừa lau rượu xen lẫn nước miếng dính trên miệng, thanh niên lục bào ánh như bắn ra lửa, càu nhàu quát.

- Âm tà như lão cừu của chúng ta mà cũng sợ hù chết người, ngạc nhiên... ngạc nhiên à...

Bất ngờ lại thêm một người nữa xuất hiện. Người này gương mặt ôn nhuận ấm áp, mặt treo nụ cười ôn hòa, có điều mắt lúc nào cũng nhắm lại, cười nhẹ một tiếng đáp.

- Đáng ghét, thù này ta sẽ nhớ rõ.

- Nhớ cũng chẳng làm gì được đâu, ha ha...

Thanh niên thần bí cười nhẹ, rồi sau đó tìm một chỗ ngồi tĩnh tọa.

Đúng lúc ấy thì thanh niên tóc vàng cũng đáp lại xuống đất, nhìn phong thái rất nhẹ nhàng. Hắn nhìn xung quanh, thấy tất cả tập hợp đông đủ thì cười nói:

- Sư tôn sắp đến, chuẩn bị lên đường thôi.

Nghe đến hai chữ “sư tôn”, ai nấy trong mắt đều sáng bừng lên, không giấu được nét hồi hộp, tất nhiên là ngoại trừ thanh niên thần bí kia.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Bước đi trên cầu thang bắt thẳng lên đỉnh Kỳ Liên Sơn, Tinh Hồn một thân hắc bào chậm rãi bước từng bước một, lại mắt nhìn phong cảnh rộng lớn đang phủ bởi một cơn mưa tuyết.

Huyền Thiên Giới này hắn đã sinh sống được gần sáu trăm năm, tuy thủy chung không thể mang đến cho hắn cái gọi là cảm giác thân thuộc gần gũi gì, thậm chí còn mang đến cho hắn những hồi ức đau thương, có điều cũng có một vài thời điểm mang lại cho hắn một vài ký ức tươi đẹp.

Hắn chậm rãi bước đi, chậm rãi nhớ lại. Mãi cho đến khi đặt chân lên đỉnh thượng Kỳ Liên Sơn. Mười tên thanh thiếu niên vừa nãy còn tùy tiện lung tung, ngay khi Tinh Hồn xuất hiện thì liền chỉnh chu ngăn nắp, đứng xếp thành một hàng, lúc vừa trông thấy Tinh Hồn thì lập tức ôm quyền, khom lưng kính bái:

- Bái kiến sư tôn!

Mười thanh thiếu niên này chính là mười đệ tử của Tinh Hồn. Lần lượt từ trái qua phải là Long Uyên, Long Kiếm, Long Vân, Long Ngọc Huyền, Long Chiến, Long Thiếu Hoàng, Long Vô Mệnh, Long Phi Tuyết, Long Tuyền và Long Hạo Kỳ.

Mười tên đệ tử này đã theo hần suốt hơn năm trăm năm qua, và tất cả tu vi đều nửa bước tiến vào Linh Hậu Chi Tiên.

Hơn một trăm năm trước, nếu muốn thì hần đã cùng với những đệ tử này phi thăng Đại Thiên Thế Giới rồi. Nhưng bởi vì muốn xây dựng căn cơ của Đại Việt Thánh Quốc và Ảnh Nguyệt sơn trang thật vững chắc nên mới lưu lại thêm một khoảng thời gian dài.

Đến bây giờ, sau khi sắp xếp ổn thỏa rồi nhường ngôi lại cho đệ đệ hần là Trương Vô Thường, Tinh Hồn mới bắt đầu tiến vào Đại Thiên Thế Giới.

Nhìn thấy chúng đệ tử ai nấy đều đã sẵn sàng cả rồi, hần cũng không nói thêm gì nhiều:

- Vào vị trí, chuẩn bị phi thăng thôi.

Tinh Hồn nói xong thì mười người bọn họ liền xếp thành vòng tròn. Trong lúc sắp xếp, bỗng Long Vô Mệnh vô ý nhìn thấy đằng xa, chính là hướng Đại Việt Thánh Quốc, thốt lên:

- Vị sư bá này của chúng ta cũng thật chu đáo, gọi rất nhiều người tiễn biệt chúng ta kìa.

- Lo tập trung tinh thần đi.

- Lão đại khó tính quá à, để người ta tận hưởng chút chứ.

Trong lúc Long Vô Mệnh cảm thán thì giọng nói nghiêm túc của Long Uyên như hắt vào mặt gã một gáo nước lạnh, không khỏi khiến tâm tình hụt hần.

Mười người xếp thành hình tròn, rồi Tinh Hồn bước chính giữa, cách thức sắp xếp gần xa tựa hồ như một trận pháp.

- Thả lỏng người ra để Nhất Tuyến Thiên kêu gọi.

Tinh Hồn một lần nữa nói. Mấy tên đệ tử hiểu ý gật đầu, rồi bắt đầu thả lỏng người, không còn giữ trạng thái áp chế như trước.

Chỉ thấy trên bầu trời bỗng xuất hiện một vòng xoáy, bầu trời như bị xé ra, để lộ một khoảng tinh không vô tận.

Tinh Hồn tay sờ lên ngực, miệng thì thào: “Điệp, cùng ta trở về Đại Thiên Thế Giới!”

Từ trên bầu trời, một trụ quang sáng rực phóng thẳng xuống, vị trí trụ quang giáng lâm chính là Kỳ Liên Sơn. Mười một bóng người theo sự kêu gọi của Đại Thiên Thế Giới, từ bên trong Nhất Tuyến Thiên bay thẳng lên trên trời trong sự hò reo của chúng nhân Huyền Thiên Giới.

- Đây chính là Nhất Tuyến Thiên, hình như ẩn chứa nguyên khí rất mạnh.

- Đại Thiên Thế Giới, thật háo hức.

- Kỳ này phải náo loạn Đại Thế Thế Giới này, hắc hắc...

-

Trong tâm trạng háo hức, theo dòng chảy kêu gọi bên trong Nhất Tuyến Thiên, mười một người Tinh Hồn bay thẳng vào hư vô tinh không. Sau đó thì vòng xoáy trên bầu trời Huyền Thiên Giới cũng dần khép lại, không để lại chút dấu vết.

Thời điểm Nhất Tuyến Thiên xuất hiện, ai nấy đều ghi nhớ khoảng khắc kỳ vĩ này. Chẳng biết mai sau Nhất Tuyến Thiên có một lần nữa xuất hiện trở lại Huyền Thiên Giới hay không, nhưng thời khắc này, khi Tinh

Hồn cùng những đệ tử phi thăng Tiên Giới, nó đã trở thành truyền thuyết mãi mãi không thể nào xóa nhòa trong ký ức của họ.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Các tu sĩ sau khi được Nhất Tuyến Thiên kêu gọi đến Đại Thiên Thế Giới thì thường sẽ được truyền tống đến Ngũ Hành Linh Đài được sắp đặt ở tinh vực gần tới tinh cầu tu chân đó. Nếu như trong quá trình truyền tống trong Nhất Tuyến Thiên không có gặp phải bất trắc thì sẽ là như vậy.

Dĩ nhiên quá trình truyền tống này cũng sẽ gặp một vài trục trặc nhỏ, tuy nhiên tỉ lệ chỉ là một phần ngàn, ai đen đủi lắm mới gặp phải.

Vậy mà không nghĩ đến, cái tỉ lệ đen đủi nhỏ bé lại rơi vào đầu mấy sư đồ Tinh Hồn.

Khi quá trình truyền tống đang diễn ra bên trong Nhất Tuyến Thiên, đột nhiên phía trước thiên địa nguyên khí biến đổi, chấn động dữ dội, tùy thời bất cứ lúc nào cũng có thể khiến Nhất Tuyến Thiên sụp đổ.

Nhất Tuyến Thiên là một quy tắc được thiên địa định ra, nếu như vô tình bị chấn động sẽ dẫn đến truyền tống thất bại, người được truyền tống sẽ bị lưu lạc vào tinh không. Đối với những tiên nhân hạ cấp lạc vào tinh không đã là một chuyện vô cùng nguy hiểm, còn những người chưa hoàn toàn thành tiên thì chỉ năm chắc con đường chết mà thôi.

Chỉ thấy đột nhiên phía trước mặt đám sư đồ Tinh Hồn không gian bỗng bị hỗn loạn, linh khí lúc mạnh lúc yếu, thậm chí còn ẩn chứa hơi thở hủy diệt pháp tắc cực kỳ nguy hiểm nữa.

- Không ổn, là Thời Không Hỗn Loạn.

Tinh Hồn chớp mắt liền nhận ra biến đổi kỳ dị xảy ra bên trong Nhất Tuyến Thiên.

Ngay cả hắc mà cũng kinh biến thì không cần phải bàn đến.

Thời Không Hỗn Loạn chính là một trong những biến dị nguy hiểm nhất, nó có thể xảy ra bất kỳ thời điểm nào, không ai có thể đoán trước được. Tuy nhiên cũng phải nói đến, biến dị Thời Không Hỗn Loạn này so với sự cố Nhất Tuyệt Thiên còn hiểm hơn gấp vạn lần, thế cũng mà có thể rơi vào đầu đám thầy trò Tinh Hồn, đúng là đen hết phần người khác.

Thời Không Hỗn Loạn xảy ra quá nhanh, can bản Tinh Hồn không thể nào lường trước được. Pháp tắc hỗn loạn ập đến, mười tên đệ tử của hắc nhất thời không thể chịu đựng được, ngay cả nhân hình cũng không thể giữ được, toàn bộ quay trở về bản thể ấu thú.

- Chết tiệt, tại sao lại như vậy? Là kẻ nào chiến đấu trong tinh không?

Tinh Hồn tức giận muốn học máu. Đây chỉ mới là tiếp cận bên ngoài rìa mà thôi, còn xa xa mới đến được nơi gọi là Thời Không Hỗn Loạn, vậy mà đã làm cho mười một người bọn họ tan đàn xẻ nghé. Đám đệ tử bây giờ đều đã bất tỉnh nhân sự, không thể nào giúp được cho hắc.

- Đồ Lục, ra đây!

Trước khi bị vòng xoáy Thời Không Hỗn Loạn cuốn vào, Tinh Hồn bèn gọi ra cổ kiếm Đồ Lục, hi vọng khi phối hợp với Đồ Lục có thể chống cự được.

Ầm một tiếng, lực lượng vô sắc xen lẫn với vòng xoáy Thời Không Hỗn Loạn. Trước thời điểm Nhất Tuyệt Thiên sụp đổ bởi Thời Không Hỗn Loạn, mười tên đệ tử dưới sự bảo hộ tận lực, cơ thể bao phủ bởi sức mạnh hư không ném ra khỏi Nhất Tuyệt Thiên.

Còn sống sót hay không, tất cả đều phụ thuộc vào số mệnh của bọn hắc. Còn Tinh Hồn thì trực tiếp bị cuốn vào vòng xoáy Thời Không Hỗn Loạn. Một tiếng nổ vang, Thời Không Hỗn Loạn biến mất, chỉ thấy ngay

sau đó có một đạo lưu tinh rực cháy phóng thẳng vào vô tận hư không, rơi
âm xuống một tinh cầu.

P/s: Con tác:

- Có bạn nào đọc trên app không, sau chương này xin hãy để lại một
cái comment gì đó cũng được cho mình viết, tại không hiểu vì sao mấy
ngày nay lại bị đứng view. Cảm các bạn ơn nhiều!

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 3: Hồng Hoang Dị Văn

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 3: Hồng Hoang dị văn

Kỷ nguyên Hồng Hoang, Đại Thiên Thế Giới bao la rộng lớn, không một người nào có thể biết được giới hạn của Đại Thiên Thế Giới nằm ở đâu cả.

Sau Vu Yêu đại chiến, Đại Thiên Thế Giới chia làm năm khu vực với những đại tộc khác nhau.

Phía đông Đông Hải Thiên Giới với những chủng tộc Hải Yêu, nổi bật nhất chính là Long Tộc, Kinh Ngư Tộc...

Phía tây Tây Vực Thiên Giới với Vu Tộc, Phật tông...

Phía nam Nam Ly Thiên Giới do vô số chủng tộc Yêu Tộc hoành hành.

Phía bắc Bắc Hoang Thiên Giới, Tu La Thần Tộc gần như là bá chủ một phương.

Cuối cùng là trung vực Bàn Cổ Đại Thế Giới do Nhân Tộc làm bá chủ, đứng đầu chính Thiên Đình với vô số đại cường giả nhân tộc tập trung tại

đây.

Trong số các đại tộc sinh sống tại Đại Thiên Thế Giới, tại thời đại Hoang Cổ Hồng Hoang, mạnh mẽ nhất chính là Vu Tộc và Yêu Tộc. Yêu Tộc quản thiên, Vu Tộc quản địa. Về sau hai đại tộc này nổ ra đại chiến kinh thiên động địa, làm cho lực lượng cả hai lưỡng bại câu thương mà không đem lại kết quả gì.

Rốt cuộc lại để cho Nhân Tộc nhân cơ hội này mà vùng lên, trở thành bá chủ trung vực Bàn Cổ Đại Thế Giới, hai chủng tộc kia hoàn toàn bị đẩy lùi lại.

Yêu Tộc ngày nay nhờ sự xuất hiện của bất thế kỳ tài tộc chủ Kỳ Lân nhất tộc là Đông Hoa Đế Quân, dưới sự dẫn dắt của Đông Hoa Đế Quân, Yêu Tộc mới dần dần phục hồi lại nguyên khí, tuy không thể đoạt lại thánh địa Yêu Tộc năm xưa là Bất Chu Sơn, thế nhưng thực lực đã không còn thua kém Nhân Tộc quá nhiều nữa.

Trái ngược lại Vu Tộc đến ngày nay vẫn chưa thể khôi phục lại uy thế năm xưa, tuy vẫn là một trong những thế lực hùng mạnh nhất Đại Thiên Thế Giới, nhưng so với mấy chủng tộc khác gì xa xa còn lâu mới bì lại được.

Thậm chí tại Tây Vực Thiên Giới, Vu Tộc còn bị thế lực sau mãi sau này mới khai cơ lập nghiệp là Phật Tông áp đảo, làm cho Vu Tộc buộc phải lùi lại rất sau, có lẽ ngày phục hồi lại nguyên khí còn rất xa, nếu như không muốn nói là không thể.

Về Nhân Tộc có cơ hội trở thành bá chủ trung vực Bàn Cổ Đại Thế Giới chính là nhờ công đức to lớn của Đạo Tổ Hồng Quân.

Đạo Tổ Hồng Quân chính là đệ tử của Bàn Cổ Đại Thần, sau khi Bàn Cổ Đại Thần hy sinh thân mình để tạo nên Đại Thiên Thế Giới, Đạo Tổ

Hồng Quân được Bàn Cổ Đại Thần dùng vô thượng thần thông để chuyển sinh thành công, giữ lại ký ức tiền kiếp, nhờ vậy mà kế thừa một thân y bát.

Về sau khi Vu Yêu đại chiến sau khi chấm dứt, Đạo Tổ Hồng Quân dẫn dắt Nhân Tộc đẩy lui hai đại tộc Vu Yêu ra khỏi trung vực Bàn Cổ Đại Thế Giới, lấy Bất Chu Sơn dựng nên Thiên Đình hùng mạnh, từ đây bành trướng thế lực, gần như áp đảo toàn bộ đại tộc khác.

Đạo Tổ Hồng Quân truy cầu đại đạo, vốn không muốn vướn bận tranh đấu chốn hồng trần, thế nên đã dung hợp với Thiên Đạo trở thành Thánh Nhân đầu tiên tại Đại Thiên Thế Giới, định cư bên ngoài Đại Thiên Thế Giới tại Tử Tiêu Cung, bảo vệ Đại Thiên Thế Giới khỏi những sinh vật hùng mạnh có ý định tiến vào Đại Thiên Thế Giới làm loạn.

Với công đức vô lượng, Đạo Tổ Hồng Quân mặc dù là người đã đẩy lùi Vu Tộc và Yêu Tộc ra khỏi trung vực Bàn Cổ Đại Thế Giới, thế nhưng vẫn được hai đại tộc này cùng với vô số chủng tộc khác kính ngưỡng.

Đại Thiên Thế Giới hiện nay các thế lực khá cân bằng, mỗi đại chủng tộc quản bá một phương, không đụng chạm nhau quá nhiều, có thể nói là khá cân bằng. Nhưng không ai biết được, bên ngoài Đại Thiên Thế Giới, sâu bên trong Hư Vô Vực Giới – cấm địa Đại Thiên Thế Giới có một thực thể vô cùng hùng mạnh bất cứ lúc này cũng có thể thức tỉnh để nhấn chìm Đại Thiên Thế Giới.

Thực thể đó có tên là Kiếp.

Sở dĩ Hồng Quân Đạo Tổ buộc phải hợp nhất với Thiên Đạo, định cư tại Tử Tiêu Cung bên ngoài Đại Thiên Thế Giới chính là để đối phó với Kiếp.

Tại kỷ nguyên Thiên Hoang, cường giả mạnh nhất Thiên Hoang chính là Bàn Cổ Đại Thần – cũng chính là sư tôn của Hồng Quân Đạo Tổ, cùng

với hai đệ tử khác là Huyền Hoàng và Nữ Oa đã đại chiến một trận kinh thiên động địa với Kiếp.

Trận chiến đó, Bàn Cổ Đại Thần tuy nói là thành công đuổi Kiếp ra khỏi Thiên Hoang, thế nhưng chỉ là phong ấn Kiếp tạm thời. Thiên Hoang sụp đổ nghiêm trọng, Bàn Cổ Đại Thần đành hy sinh thân mình, tạo ra một kỷ nguyên mới với cái tên Hồng Hoang.

Sau khi chuyển thế, Hồng Quân Đạo Tổ theo di nguyện của Bàn Cổ Đại Thần, dưới sự trợ giúp của nhị đệ tử Bàn Cổ Đại Thần là Huyền Hoàng đã hợp nhất với Thiên Đạo, định cư tại Tử Tiêu Cung để đối phó với Kiếp.

Nhưng không hiểu sao, trừ một số nhân vật có thân phận đặc thù ra, chẳng có ai biết được rằng Hồng Quân Đạo Tổ còn có một vị nhị sư đệ có tên là Huyền Hoàng nữa.

Lại nói, phong ấn của Bàn Cổ Đại Thần lên Kiếp vốn không thể phong ấn hoàn toàn được Kiếp, mỗi lần Kiếp thức tỉnh là Hồng Quân lại cùng với các vị Thánh Nhân khác liên thủ để đối phó, gia cố phong ấn lại.

Lần gần đây nhất, Kiếp thức tỉnh đại chiến một trận với các Thánh Nhân, mặc dù gia cố phong ấn thành công, thế nhưng Hồng Quân Đạo Tổ lại không may trọng thương nặng. Tình hình có thể nói là hết sức nguy cấp, nếu như tính huống này cứ tiếp diễn, sớm muộn gì có ngày Kiếp cũng sẽ phá vỡ thành công phong ấn để thoát ra ngoài. Đến lúc đó, không một ai có thể ngăn cản nổi sức mạnh vô biên của Kiếp cả.

Năm đó nếu không phải Bàn Cổ Đại Thần nhận được đại cơ duyên đột phá Tọa Hóa Đại La Thiên thì có lẽ đã bị Kiếp giết chết rồi.

Hồng Quân Đạo Tổ sau khi trở về Tử Tiêu Cung, trước khi bế quan đã bói một quẻ để tìm cách giải trừ nguy cơ Hồng Hoang bị hủy diệt. Mấu chốt để hóa giải nguy cơ này đó chính là phải tìm được nhị đệ của y là Huyền Hoàng.

Tin tức này được truyền xuống Đại Thiên Thế Giới, dĩ nhiên không nói đến nguy cơ đến từ Kiếp mà chỉ nói về vị nhị sư đệ của Hồng Quân Đạo Tổ, hy vọng thế nhân có thể tìm được vị nhị sư đệ này, nếu có tin tức sẽ được trọng thưởng hậu hĩnh.

Bởi vị nhị sư đệ Huyền Hoàng này đi vào luân hồi, không giữ được ký ức tiền kiếp, thế nên dù tin tức này truyền xuống đã lâu, nhưng đến nay vẫn chưa có lấy một tin tức nào.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Gió thổi vi vu qua một dãy núi hùng vĩ kéo dài liên miên không dứt, trông như một con địa long kéo dài trên mảnh đất mênh mông rộng lớn.

Trên dãy núi có cỏ cây rậm rạp, có tiếng chim thú kêu réo không ngừng vang.

Nằm dưới chân núi hùng vĩ này là nơi ẩn cư của một tiểu bộ lạc Vu tộc chỉ có hơn ngàn tộc nhân Vu tộc mà thôi.

Đằng xa, dưới chân ngọn núi, một thanh niên mái đầu trắng xóa, đôi mắt màu đỏ, mặt không lộ nửa điểm cảm xúc, đứng thẳng người nhìn về phương xa. Hắn chính là Tinh Hồn. Ngày hôm nay là tròn một tháng hắn xuất hiện trên mảnh đất Vu tộc này rồi.

Tinh Hồn cũng vừa mới tỉnh lại cách đây khoảng chừng nửa tháng mà thôi. Một tháng trước hắn bị một nhóm thợ săn của bộ lạc Hùng Kim này phát hiện, liền bị bắt đem về bộ lạc Hùng Kim, trở thành nô lệ của bộ lạc này.

Cũng may cho Tinh Hồn này là mấy ngày nữa bộ lạc Hùng Kim này tổ chức buổi tế lễ, buổi tế lễ này cần có nô lệ mới tiến hành được, nếu không hắn với huyết mạch Nhân Tộc đã bị Hùng Kim bộ lạc hoặc là bỏ mặc, hoặc là tự tay giết chết rồi.

Mà nói đến Tinh Hồn, sau khi hẩn tỉnh lại thì nhận ra được tình hình của bản thân không mấy khả quan cho lắm.

Trên đầu Tinh Hồn bây giờ đang đè nặng một lưỡi đao, bất cứ lúc nào cũng có thể lấy đi cái đầu hẩn.

Thứ nhất, tại Nhất Tuyến Thiên khi phi thăng Tiên Giới, Tinh Hồn đã chạm mặt Hỗn Loạn Thời Không. Hỗn Loạn Thời Không ẩn chứa hai trong số năm loại pháp tắc thần bí nhất thiên địa, đó chính là Thời Gian Pháp Tắc và Không Gian Pháp Tắc.

Cơ thể hẩn chịu ảnh hưởng rất nặng từ hai pháp tắc này, không chỉ làm ảnh hưởng đến tiến độ tu luyện, mà còn làm cho cổ kiếm Đồ Lục không cách nào gọi ra được.

Trừ khi Tinh Hồn loại bỏ hoàn toàn được Thời Gian Pháp Tắc và Không Gian Pháp Tắc, nếu không đừng mơ có ngày triệu hồi được cổ kiếm Đồ Lục.

Trong người có bảo bối mà không gọi ra được, chẳng khác gì cầm treo để heo nhịn đói. Chứ nếu không, dựa vào cổ kiếm Đồ Lục, một tiểu bộ lạc Vu Tộc như Hùng Kim làm sao có thể lưu lại hẩn được.

Còn vấn đề thứ hai, chính là vấn đề mà tu sĩ phi thăng thường gặp nhất: khí tức phàm trần.

Tu sĩ từ hạ giới khi phi thăng Tiên Giới thường sẽ được truyền tống đến Ngũ Hành Linh Đài, tại đây, các tu sĩ hạ giới sẽ được ban cho một loại đan dược có tên là Hoán Cốt Đan.

Hoán Cốt Đan có tác dụng giúp tu sĩ phàm trần loại bỏ khí tức phàm trần để thích nghi với pháp tắc Đại Thiên Thế Giới.

Nếu tu sĩ không loại bỏ được khí tức phạm trần, năm năm sau khi phi thăng, tu sĩ phạm trần sẽ bị pháp tắc Đại Thiên Thế Giới trừ bỏ.

P/s: Hiện tại máy tính của tác đang bị hư ỗ nên thời gian up không thể xác định rõ được. Mong các bạn thông cảm!

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 4: Đồ Lục Dị Biến

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 4: Đồ Lục dị biến

Mấy ngày nữa lễ tế của Hùng Kim bộ lạc diễn ra, phải nhân cơ hội này để trốn thoát để còn đi kiếm Hoán Cốt Đan, nếu không năm năm sau hẳn sẽ bị lôi kiếp rơi xuống đầu, không chết thì cũng thành què quạc.

Trong lúc trầm ngâm, trước mặt hắn chợt xuất hiện một bóng dáng nhỏ nhắn yêu kiều, giọng nói thánh thót như thanh âm tự nhiên:

-A Cầu thúc thúc.

Giọng nói nhẹ nhàng làm cho Tinh Hồn bừng tỉnh trở lại, hướng mặt nhìn về phía sau. Đó là một cô gái nhỏ nhắn xinh xinh, vóc dáng khá nhỏ bé, mái tóc đen cột thành đuôi sam, trên gương mặt có vẽ mấy dấu ấn đồ đằng, hình dạng đồ đằng tuy kỳ dị, thế nhưng không làm phai mờ đi vẻ đẹp tự nhiên của cô bé này.

Cô bé này tên là Cố Tinh Hải.

Giống với hắn, Cố Tinh Hải này cũng là một nô lệ của Hùng Kim bộ lạc. Có điều khác biệt với Tinh Hồn chút xíu.

Cố Tinh Hải thuộc Vu Tộc, nhưng nàng không thuộc bộ lạc Hùng Kim. Cố Tinh Hải thuộc bộ lạc Tấn Phong, thế nhưng nửa năm trước, bộ lạc Hùng Kim liên hợp với các bộ lạc khác đột nhiên công kích bộ lạc Tấn Phong.

Bộ lạc Tấn Phong bị tiêu diệt, tài nguyên bị Hùng Kim bộ lạc và các bộ lạc khác chia đều. Còn những người còn sống thì bị bắt đem làm nô lệ hết cả.

Tình huống của nàng phải nói là khá thê thảm, người thân toàn bộ đều mất trong trận chiến đó cả, chỉ còn lại một mình nàng bơ vơ một mình.

Khi Tinh Hồn mới bị đem về Hùng Kim bộ lạc, hắn bị thương rất nặng. Khoảng thời gian đó, Cố Tinh Hải chính là người đã chăm sóc hắn.

-Thương thế của thúc thúc đã khỏi chưa?

Cố Tinh Hải ánh mắt thiên chân vô tà, nhìn hắn hỏi.

-Vẫn chưa khôi phục.

Tinh Hồn lắc đầu trả lời.

-Tinh Hải, tiến độ tu luyện của người thế nào?

Trong kế hoạch đào thoát, Cố Tinh Hải chính là mấu chốt quan trọng.

Tinh Hồn với thương thế trong người, lại bị Thời Gian Pháp Tắc và Không Gian Pháp Tắc làm ảnh hưởng đến tốc độ tu luyện, nếu không với thiên phú Hư Không Chi Thể, hắn nằm ở Hùng Kim bộ lạc này ngủ vài chục năm là có thể Kết Phù được rồi.

Tinh Hồn suy nghĩ rất nhiều, sau khi quan sát một thời gian, hắn mới quyết định truyền thụ pháp quyết tu luyện cho Cố Tinh Hải.

Pháp quyết Cổ Tinh Hải đang tu luyện có tên Hồng Ngọc Kinh.

Hồng Ngọc Kinh chia làm năm tầng, tầng thứ nhất nếu ngưng tụ ra được chín Hồng Ngọc Ẩn thì xem như thành công, tầng thứ hai ngưng tụ chín mươi chín Hồng Ngọc Ẩn, tầng thứ ba thì ngưng tụ chín trăm chín mươi chín Hồng Ngọc Ẩn, tầng thứ tư ngưng tụ chín ngàn chín trăm chín mươi chín Hồng Ngọc Ẩn, và tầng thứ năm ngưng tụ chín vạn chín ngàn chín trăm chín mươi chín Hồng Ngọc Ẩn.

Sau khi tu luyện được tới tầng thứ năm của Hồng Ngọc Kinh thì có thể đúc được Hồng Ngọc Thể, thực lực khi thi triển Hồng Ngọc Thể sẽ sánh ngang với Đại La Kim Tiên, tuyệt không thể xem thường.

Có điều, muốn tu luyện Hồng Ngọc Kinh, điều kiện thứ nhất, người tu luyện phải là nữ tử; điều kiện thứ hai, nữ tử này vẫn còn bảo trì âm nguyên. Đáp ứng cả hai điều kiện mới có thể tiến hành tu luyện.

Tinh Hồn nhìn trúng thiên phú của Cổ Tinh Hải, tuy không thể so bì với bất kỳ kẻ nào trong số mười đệ tử của hắn, thế nhưng so với những người bình thường có thể nói là khá ưu việt.

Nghe hắn hỏi đến, Cổ Tinh Hải gương mặt rạng rỡ cười tươi, như đang khoe thành tích với trưởng bối của mình vậy:

-A Cầu thúc thúc, Tinh Hải hôm qua đã luyện xong tầng thứ nhất của Hồng Ngọc Kinh rồi.

Vừa nói, Cổ Tinh Hải vừa thi triển Hồng Ngọc Kinh.

Chỉ thấy nàng giơ bàn tay lên, tiên lực trong cơ thể vận chuyển, giữa lòng bàn tay chợt lóe lên chín tia sáng màu đỏ rực, nhìn hình dạng giống với chín ngọn lửa vậy.

Chín dấu ấn hình ngọn lửa đó chính là Hồng Ngọc Ấn. Do không muốn bị người khác phát hiện nên Cố Tinh Hải tận lực đè nén xuống, chỉ làm ra chín Hồng Ngọc Ấn tượng trưng.

Nhìn thấy chín cái Hồng Ngọc Ấn, nội tâm Tinh Hồn vui vẻ.

-Tốt lắm, không làm thúc thúc thất vọng.

Tu luyện thành công Hồng Ngọc Kinh tầng thứ nhất, tu vi của Cố Tinh Hải đã đột phá đến trung kỳ đỉnh Phàm Tiên bước thứ nhất Linh Hậu kỳ trong hệ thống tu luyện của Nhân Tộc.

Nếu thành công tu luyện Hồng Ngọc Kinh tầng thứ hai, Cố Tinh Hải sẽ dễ dàng đúc kết tiên phù bên trong linh đài, không chỉ thuận lợi đột phá bước thứ hai Linh Hậu kỳ Phù Tiên cảnh, thậm chí sẽ bước vào bước thứ ba Linh Hậu kỳ Địa Tiên cảnh.

Đương nhiên muốn tu luyện Hồng Ngọc Kinh tầng thứ hai, độ khó so với tầng thứ hai không chỉ gấp ba gấp bốn lần, còn cần một số điều kiện đặc thù khác.

Hiện tại, chỉ cần Cố Tinh Hải tu luyện thành công Hồng Ngọc Kinh tầng thứ nhất đã xem như tiến thêm một bước lớn trong kế hoạch đào thoát của Tinh Hồn rồi.

Tinh Hồn bước tới gần, đưa bàn tay lên xoa đầu Cố Tinh Hải một cách thân thiết.

Nói đến, chính hắn cũng không biết tại sao dạo gần đây tính cách của mình có chút thay đổi, không biết có phải chính mình suy nghĩ quá nhiều hay không nữa.

-Việc tu luyện nhất định phải giữ kín, không được để người khác phát hiện, nhất là Vu Sư thần bí kia, nếu không người sẽ bị bọn chúng khảo

hình.

Tinh Hồn nghiêm túc nhắc nhở.

Cố Tinh Hải gật đầu, đáp:

-Tinh Hải nhớ rõ.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Nửa đêm canh ba, trăng non treo giữa bầu trời.

Bộ lạc Hùng Kim người người đã đi ngủ.

Tinh Hồn ngồi trên một hòn đá dưới chân núi, ngấn đầu lên nhìn bầu trời đêm. Trong mắt hiện lên sự kiên định.

Hai tay đan lại thành ấn quyết, Hồn Nguyên Thiên Thần Quyết – Tạo Hóa Nhất Khí bắt đầu vận chuyển thổ nạp linh khí trời đất.

Bước thứ nhất trong hệ thống tu luyện Nhân Tộc là Linh Hậu kỳ, gồm ba cảnh giới: Phàm Tiên cảnh, Phù Tiên cảnh và Địa Tiên cảnh.

Thế nhưng Tinh Hồn thậm chí còn chưa thể bước vào cảnh giới đầu tiên là Phàm Tiên cảnh.

Mặc dù tốc độ thổ nạp linh khí trời đất dựa vào Tạo Hóa Nhất Khí rất nhanh, nhưng lưu lại trong cơ thể thì chẳng có bao nhiêu cả. Mười phần linh khí thì bị Thời Gian Pháp Tắc và Không Gian Pháp khai trừ đến chín phần.

Đến nay, mặc dù ngày nào Tinh Hồn cũng nỗ lực tu hành, so với Cố Tinh Hải còn muốn điên cuồng hơn, nhưng tốc độ so với rùa bò còn muốn thê thảm hơn gấp mấy lần.

Đen đuổi cho hấn chính là bao nhiêu thiên tài địa bảo hấn chuẩn bị từ trước khi phi thăng Tiên Giới đã bị Thời Không Hỗn Loạn thổi bay tất cả, không còn sót lại dù chỉ một mẫu.

Điều may mắn nhất đối với Tinh Hồn chính là mặt dây chuyền đeo trên cổ ngoại trừ bị Thời Không Hỗn Loạn ảnh hưởng làm cho Tinh Hồn không thể tùy ý tiến vào thì không còn vấn đề nào khác. Mặt dây chuyền này chính là không gian Sở Điệp đang nghỉ ngơi.

Thiên tài địa bảo hủy diệt có tuy có chút buồn, nhưng nếu mặt dây chuyền này cũng bị tiêu hủy thì có lẽ hấn sẽ phát điên lên mất.

Linh khí trời đất bị Tạo Hóa Nhất Khí thôi động xâm nhập vào lỗ chân lông, chậm rãi tiến vào trong cơ thể. Nhưng trong giây lát thì liền bị đào thải gần như toàn bộ ra cơ thể.

Tinh Hồn chợt nhói lên một cơn đau, nhất thời đình chỉ tu luyện lại.

-Đáng ghét thật!

Không nhịn được, hấn tức giận chửi thề một câu. Mãi một lúc mới có thể lấy lại được bình tĩnh.

Thiết nghĩ lưu lại một phần linh khí đã là tốt lắm rồi. Ít nhất với Tinh Hồn mà nói, chỉ có Tạo Hóa Nhất Khí mới lưu lại được một phần linh khí này, còn những pháp quyết luyện khí khác thì ngay cả nửa phần cũng không lưu lại một chữ đừng nói đến một phần.

Giải quyết vấn đề thân thể chỉ đành dựa vào một chút cơ duyên mà thôi.

Suy nghĩ theo hướng tích cực hơn mới khiến tâm trạng dần dần bình ổn, lại tiếp tục vận chuyển Tạo Hóa Nhất Khí mà tu hành.

Kiên trì và kiên trì luyện hóa linh khí thiên địa, đột nhiên bên bên trong linh đài phát ra tiếng kêu *oong oong*. Tinh Hồn nội tâm biến đổi, lập tức dùng thần thức dò xét linh đài.

Chỉ thấy bên trên linh đài có một thanh kiếm cổ xưa đang treo lơ lửng. Thanh kiếm đó chính là cổ kiếm Đồ Lục.

Khi gặp biến cố Thời Không Hỗn Loạn, Tinh Hồn phải dựa vào cổ kiếm Đồ Lục mới có thể chống đỡ được. Sau đó, cổ kiếm Đồ Lục chịu ảnh hưởng mạnh mẽ bởi Thời Không Hỗn Loạn, ẩn sâu vào bên trong cơ thể Tinh Hồn, nếu không nhờ hắc và Đồ Lục nhận chủ, hắc còn ngỡ rằng thanh kiếm Đồ Lục này đã tan tành mây khói.

Không nghĩ đến Đồ Lục lại ẩn vào bên trong linh đài.

Quan sát cổ kiếm Đồ Lục, chỉ thấy xung quanh nó dường như có những sợi dây xích thần bí lúc ẩn lúc hiện, theo quan sát của Tinh Hồn, những sợi xích đó có lẽ được tạo thành bởi hai loại pháp tắc Thời Gian và Không Gian.

Mà cổ kiếm Đồ Lục cũng đã thay đổi. Trước đây, cổ kiếm đồ lục có màu đen tím, thì bây giờ nó lại chuyển sang màu xanh dương, ánh lam quang nhàn nhạt tán ra làm linh đài khá rực rỡ bắt mắt.

Tuy hiếu kỳ vì sao Đồ Lục lại thay đổi hình dạng, nhưng hiện tại với tình hình của hắc thì hắc cũng lười tìm hiểu nguyên nhân, tạm thời đặt nó sang một bên, sau này có cơ hội thì tìm hiểu sau.

Mục đích Tinh Hồn tiến vào linh đài chính là tìm hiểu dị biến của Đồ Lục, hắc lơ mơ cảm nhận được, dị biến lần này chính là một cơ may.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 5: Thế Đạo

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 5: Thế Đạo

Tinh Hồn tiến đến gần cổ kiếm Đồ Lục đang tán ra ánh lam quang nhàn nhạt, đưa tay chạm vào thân kiếm. Đột nhiên Đồ Lục càng lúc càng rung động kịch liệt, một luồng tinh quang từ trong thanh kiếm bay ra, dung nhập vào linh hồn của Tinh Hồn.

Hắn rung mình một cơn, trong đầu óc xuất hiện ra những dòng cổ văn kỳ dị.

“Đạo khả đạo phi thường Đạo

Vô danh thiên địa chi thủy, hữu danh vạn vật chi mẫu

Cổ thường vô dục dĩ quan kỳ diệu, thường hữu dục dĩ quan hiếu kỳ

Thử lưỡng giả đồng xuất nhi dị danh, đồng vị chi huyền, huyền chi hựu huyền, chúng diệu chi môn”

- Thiên thư đệ nhất quyển Thiên Đạo – Thế Đạo?

Những cổ văn xuất hiện trong một thoáng chốc, rồi ngay sau đó tiêu tan đi, nhưng chừng đó thời gian cũng đủ để Tinh Hồn ghi nhớ cũng như nhận ra lai lịch của cổ văn.

Lục Đạo Thiên Thư bao gồm sáu quyển: đệ nhất quyển Thiên Đạo, đệ nhị quyển Thần Đạo, đệ tam quyển Nhân Đạo, đệ tứ quyển Quỷ Đạo, đệ ngũ quyển Sinh Linh Đạo và đệ lục quyển Địa Ngục Đạo.

Cả sáu quyển thiên thư, Tinh Hồn nhờ vào kỳ ngộ, tại Huyền Thiên Giới đã thu lấy đầu đủ. Tuy nhiên Lục Đạo Thiên Thư huyền diệu vô thường, dù Tinh Hồn ngộ tính giới cách mấy cũng không thể lĩnh ngộ toàn bộ sở học từ Lục Đạo Thiên Thư.

Trong Lục Đạo Thiên Thư, huyền bí nhất chính là đệ nhất quyển Thiên Đạo, cực kỳ khó lĩnh ngộ, cho đến tận bây giờ hắn cũng chẳng hiểu gì về đệ nhất quyển này bao nhiêu cả.

Lại nói, năm đó, đệ nhất quyển Thiên Đạo hắn tìm được chính là nhờ cổ kiếm Đồ Lục.

Hôm nay, cổ kiếm Đồ Lục biến dị, đệ nhất quyển Thiên Đạo lại xuất hiện, nhưng so với lần trước đây có khá nhiều điểm khác biệt.

Chí ít, lần trước hắn phải dùng trí nhớ kinh người mới có thể ghi nhớ được một phần, nhưng bây giờ, không những có thể nhớ mà hắn có thể đọc được một cách rõ ràng.

Tuy nhiên, đọc được và nhớ được là một việc, còn lĩnh ngộ được hay không lại là một câu chuyện khác.

Sau khi Thế Đạo tan biến thì đồ lục cũng không còn xảy ra biến dị gì nữa, linh đài trở lại với sự tĩnh lặng như trước đây.

Tuy nhiên, nội tâm Tinh Hồn lại nổi lên một đợt sóng lớn. Chắc chắn không phải ngẫu nhiên mà cổ kiếm Đồ Lục xảy ra biến dị, cũng không phải ngẫu nhiên là Lục Đạo Thiên Thư đệ nhất quyển Thiên Đạo lại trích dẫn Thể Đạo một cách rõ ràng rành mạch như vậy.

Rất có thể, đây chính là cách để giúp hần trở thành một tiên giả.

Mở mắt ra nhìn, ngấn mặt nhìn lên trời, ánh nguyệt quang huyền ảo nhẹ nhàng phủ chiếu lên gương mặt hần.

- Đạo khả Đạo phi thường Đạo? Khắp thiên địa nơi đâu cũng có Đạo, mỗi vật đều có Đạo của riêng nó, thế nên khó mà có thể giải thích được ý nghĩa của Đạo. Đạo của ta là gì?

Tinh Hồn nhớ về những cổ văn Thể Đạo trong thiên thư đệ nhất quyển Thiên Đạo mà suy ngẫm.

- Trước đây, Vô Đạo đã từng nói hần đã tìm được Đạo của hần, nhưng Đạo của hần là gì?

- Vô danh thiên địa chi thủy, hữu danh vạn vật chi mẫu. Câu trước có thể hiểu rằng Đạo tồn tại tuyệt đối trên thế gian, Đạo là bản thể vĩnh hằng. Thiên địa chi thủy, vạn vật chi mẫu. Không lẽ trước đây Vô Đạo đã nhìn ra được ý nghĩa của Thể Đạo? Bản thể... bản thể... phải có nguồn gốc? Đúng rồi, Đạo chính là nguồn gốc của vạn vật. Dường ra Thể Đạo, trong không sinh có, từ tâm sinh Đạo.

Dường như đã hiểu ra được mấu chốt của vấn đề, Tinh Hồn liền đình chỉ không tiếp tục vận chuyển Tạo Hóa Nhất Khí để cải tạo thân thể phàm trần nữa, ngược lại dẫn toàn bộ linh khí thiên địa đem dẫn vào Linh Đài.

Cổ kiếm Đồ Lục vừa rời rơi vào tĩnh lặng, bây giờ như được kích thích, giống như một cái phễu khổng lồ mà thôn phệ linh khí được Tinh Hồn dẫn vào.

Nếu không phải nơi ở của nô lệ cách rất xa chỗ nghỉ dưỡng của Vu Sư Hùng Kim bộ lạc, việc tu luyện của Tinh Hồn đã bị phát giác ra rồi.

Trên đỉnh đầu Tinh Hồn, thiên địa linh khí lấy hắc làm trung tâm, tạo thành một vòng xoáy linh khí, tuy không nói là khủng bố, nhưng với một kẻ còn chưa bước vào Linh Hạo kỳ Phàm Tiên cảnh như Tinh Hồn có thể nói là rất yêu nghiệt rồi.

Tạo Hóa Nhất Khí phối hợp cùng với cổ kiếm Đồ Lục luyện hóa linh khí trời đất, chỉ thấy tại tại Linh Đài xuất hiện năm đốm sáng ngũ sắc: đỏ, lục, đen, vàng và trắng.

Cơ thể Tinh Hồn vốn đầy đủ Ngũ Hành Bản Nguyên, sau này khi cơ thể thức tỉnh Hư Không Chi Thể, đem Ngũ Hành Bản Nguyên dung hợp vào Hư Không Chi Thể để dưỡng dục hạt giống Thế Giới Chi Thụ.

Thế nhưng cơ thể chịu ảnh hưởng của Thời Không Hỗn Loạn, Hư Không Chi Thể cũng vì vậy mà bị phong ấn.

Nhưng bây giờ, nhờ lĩnh ngộ được Thế Đạo, rốt cuộc Tinh Hồn cũng có thể gọi ra được Ngũ Hành Bản Nguyên ẩn sâu bên trong cơ thể. Tuy nhiên, do trước đây dùng Ngũ Hành Bản Nguyên để nuôi dưỡng hạt giống Thế Giới Chi Thụ, thế nên tình trạng của Ngũ Hành Bản Nguyên vô cùng yếu ớt, có lẽ giờ không thể gọi là Ngũ Hành Bản Nguyên chân chính được nữa rồi. Có điều cũng phải nói đến, nếu Ngũ Hành Bản Nguyên vẫn mạnh mẽ như trước thì kết cục của hắc chính là bạo thể mà chết. Ngũ Hành Bản Nguyên đang suy yếu chính là cơ hội tốt nhất để dưỡng ra Thế Đạo.

Ngũ Hành Bản Nguyên chịu sự tôi luyện của Tinh Hồn, đem chúng hợp nhất lại với nhau, cổ kiếm Đồ Lục phía bên trên tán ra một luồng lực lượng thần bí dung nhập cùng với Ngũ Hành Bản Nguyên vừa mới hợp nhất.

Một thanh âm êm tai dễ nghe vang vọng trong Linh Đài, giây lát sau thanh âm biến mất, một đóa hoa sen màu đen tím hiện ra ngay chính giữa Linh Đài.

- Thành công rồi!

Nhìn thấy đóa hoa sen này, Tinh Hồn trong lòng kích động. Đóa hoa sen màu đen đó chính là biểu thị thành công tạo ra Thể Đạo.

Hoa sen Thể Đạo xuất hiện không lâu lại tiếp tục hấp thụ linh khí thiên địa, nhìn tốc độ điên cuồng này, không thể gọi là hấp thụ nữa rồi, mà nên gọi chính xác là thôn phệ thì mới đúng.

Lấy thân thể Tinh Hồn làm bản thể trung gian dẫn động, lấy hoa sen Thể Đạo làm gốc rễ, Tinh Hồn một lần nữa vận chuyển Tạo Hóa Nhất Khí, lỗ thân lông trên cơ thể Tinh Hồn mở ra toàn bộ, đem linh khí thiên địa điên cuồng thôn phệ.

Trước đây khi chưa dưỡng ra được hoa sen Thể Đạo, Tinh Hồn chỉ có thể lưu lại một phần mười linh khí thiên địa mà thôi, số còn lại theo lỗ chân lông trên người tán ra bên ngoài hết thảy, nhưng bây giờ, dưới sự thôn phệ nghịch thiên của hoa sen Thể Đạo, mười phần linh khí thiên địa đều bị nó thôn phệ. Sau khi thôn phệ xong thì hoa sen Thể Đạo tán ra một loại lực lượng thần bí tẩm bổ thân thể Tinh Hồn.

Cốt tủy như được thanh lọc, tạp chất phàm thể bị đẩy ra bên ngoài.

Linh Hậu kỳ Phàm Tiên cảnh đột phá thành công.

- Cuối cùng cũng thành công.

Tinh Hồn rốt cuộc cũng đột phá sơ kỳ Phàm Tiên cảnh. Đây chính là một bước tiến lớn, cơ hội trốn thoát khỏi Hùng Kim bộ lạc càng thêm nắm chắc hơn.

Trời cũng đã gần sáng, Tinh Hồn không tiếp tục tu luyện nữa, nếu bị Hùng Kim bộ lạc phát hiện, hắc hắc mà thoát khỏi cái chết. Thu lại Tạo Hóa Nhất Khí, hắc hắc đứng thẳng người dậy vươn vai một cái, tâm trạng so với mấy ngày trước tốt hơn hẳn.

Kế hoạch trốn thoát khỏi Hùng Kim bộ lạc sẽ rất khó khăn, nhưng vì cứu Sở Điện, khó khăn gấp trăm lần đi nữa hắc hắc cũng phải vượt qua, đây chính là đạo niệm của Tinh Hồn.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Thời gian chậm rãi trôi qua, cuối cùng ngày tế lễ của Hùng Kim bộ lạc đã bắt đầu.

Mặt trời chói chang đã leo lên đỉnh đầu, toàn bộ tộc nhân Hùng Kim bộ lạc đều tập trung về phía tế đàn phía trung tâm Hùng Kim bộ lạc.

Buổi tế lễ này mỗi năm năm thì tổ chức một lần, không chỉ tại Hùng Kim bộ lạc, mà các bộ lạc khác của Vu Tộc đồng dạng đều tổ chức giống như nhau.

Một trăm nô lệ, trong đó có Tinh Hồn và Cố Tinh Hải bị trói lại đem lên trên tế đàn. Hàng ngàn tộc nhân Hùng Kim bộ lạc đứng xung quanh, thái độ thập phần thành kính.

Vu Sư thần bí của Vu Tộc thường ngày chỉ ở yên bên trong Tế Điện, nhưng vào ngày trọng đại nhất trong năm năm thì liền xuất hiện.

Vu Sư mặc áo bào đen, thoạt nhìn vô cùng thần bí. Tinh Hồn nhớ mấy ngày trước đột phát Linh Hạo kỳ Phàm Tiên cảnh, thế nên lơ mơ cảm nhận được thực lực của gã Vu Sư này. Theo như bên hệ thống tu luyện của Nhân Tộc, thực lực của gã Vu Sư này có thể so sánh với tiên giả Phù Tiên cảnh.

Theo như tin tức mà Cố Tinh Hải nói với hân về hệ thống Vu Tộc, Vu Tộc thường chia làm hai hệ tu hành: hệ Vu Sư và hệ Chiến Vu.

Đa số tộc nhân Vu Tộc đều lựa chọn hệ Chiến Vu, chỉ có những người trời sinh có tốt chất đặc biệt thì mới có thể trở thành Vu Sư. Trong số một ngàn người Vu Tộc thì chỉ sinh ra được một Vu Sư mà thôi.

Hệ Vu Sư chia làm ba cấp độ, gồm Vu Sư, Vu Công và Đại Tế Tư. Trong Vu Sư lại chia làm năm đẳng cấp Kim – Mộc – Thủy – Hỏa – Thổ.

Khi một tộc nhân Vu Tộc trở thành Vu Sư trước tiên sẽ thức tỉnh một trong năm hệ ngũ hành, nếu tu luyện thành công cả năm hệ thì liền trở thành Vu Công.

Vu Sư của Hùng Kim bộ lạc dĩ nhiên chỉ mới thức tỉnh được một hệ trong ngũ hành mà thôi, chính là Thủy hệ.

Buổi tế lễ hôm nay sẽ do gã Vu Sư này chủ trì.

Đi theo sau lưng Vu Sư có năm người, một trong số đó chính là tộc trưởng của Hùng Kim bộ lạc. Tại Vu Tộc, bình thường đại sự trong bộ lạc đều do tộc trưởng chủ trì, trừ khi bộ lạc gặp tai họa ảnh hưởng đến an nguy toàn bộ lạc thì Vu Sư mới được phép xuất thủ. Đây chính là quy tắc truyền thừa ngàn đời của Vu Tộc, không ai được phép làm trái, nếu không sẽ bị Vu Thần Điện trừng phạt.

Vu Sư bước lên trên tế đàn, trên tay cầm một quả trượng đứng chính giữa tế đàn. Tộc trưởng Hùng Kim bộ lạc và mấy người đi cùng với Vu Sư đứng thành hình tròn, vây xung quanh gã Vu Sư, dường như là để hộ pháp.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 6: Biến Cố Hư Thần Tinh

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 6: Biến cố Hư Thần Tinh

Đại lễ năm năm tiến hành một lần này của Vu Tộc, theo như lời kể Cổ Tinh Hải nói với Tinh Hồn thì chính là hiến tế sinh cơ sống cho Hoang Linh của bộ lạc Vu Tộc đó thờ phụng.

Cái gọi là Hoang Linh chính là bộ phận tạo nên sức mạnh của một Vu Sư. Hoang Linh tồn tại vô số hình dạng, nhưng thường gặp nhất chính là Hoang Linh dạng hoang thú.

Trước đây, khi tế tự Hoang Linh, các bộ lạc thường dùng sinh cơ của hoang thú, rất ít khi dùng sinh mệnh của con người để tế tự.

Thế nhưng sáu vạn năm trước trên Hư Thần Tinh Hư Thần Tinh này xuất hiện một biến cố, không biết là đại họa hay là bị gây ra bởi một vị đại năng nào đó mà toàn bộ sinh linh trên Hư Thần Tinh này đều bị tuyệt diệt chỉ sau một ngày duy nhất. Tựa hồ như để che đậy một bí mật kinh thiên nào đó tồn tại trên Hư Thần Tinh này.

Sự hủy diệt này không phá hủy thiên địa nguyên khí trên Hư Thần Tinh mà chỉ nhằm vào những sinh vật sống, thế nên không hề biến Hư Thần Tinh này thành một Hư Thần Tinh chết.

Mà không chỉ riêng gì Hư Thần Tinh, toàn bộ những tinh cầu nằm trong Trác Lộc Tinh Vực đều đồng dạng chịu kết cục giống hư Hư Thần Tinh, không một sinh linh nào còn sống sót khỏi cái đại nạn vô cùng bí ẩn đó.

Các đại thế lực đã cử người đến để điều tra về sự cố bí ẩn này, nhưng qua nhiều năm không có kết quả gì, đành phải gác nó sang một bên.

Nhiều năm trôi qua, Trác Lộc Tinh Vực trở thành một nơi để các thế lực tranh giành địa bàn, Hư Thần Tinh dĩ nhiên cũng không ngoại lệ.

Do biến cố đó nên hoang thú tồn tại trên Hư Thần Tinh nói riêng và Trác Lộc Tinh Vực nói chung tồn tại rất ít. Vu Tộc định cư tại Hư Thần Tinh chịu ảnh hưởng, việc tế tự Hoang Linh trở nên khó khăn hơn bao giờ hết.

Rốt cuộc sau đó Vu Tộc tại Hư Thần Tinh nghĩ ra một cách, đó chính là dùng sinh mệnh của con người để thay thế. Từ đó về sau, đa số các buổi tế tự đều dùng tính mạng của những nô lệ bị bọn bắt được.

Khi tế tự, Vu Sư sẽ rơi vào trạng thái suy yếu nhất, bởi lúc này bọn họ phải dùng toàn bộ tâm thần của mình để câu thông với Hoang Linh, để cho Hoang Linh hấp thụ sinh cơ, lột xác mà tiến hóa.

Toàn bộ những gì đang diễn ra y hệt với những gì Cổ Tinh Hải đã kể. Tinh Hồn cũng chính là dựa vào điểm này mới dám đặt cược vào kế hoạch đào tẩu ngay khi buổi tế tự bắt đầu.

Chỉ thấy Vu Sư ngồi xếp bằng xuống chính giữa tế đàn, quái trượng chống thẳng lên đất. Quái trượng được tạo nên từ vật chất rất đặc biệt, các Vu Sư thông qua quái trượng này để thi triển Vu Thuật cũng như kêu gọi Hoang Linh.

- Bắt đầu thôi!

Vu Sư ngấn đầu lên nhìn bầu trời, cảm thấy thời gian đã thích hợp, liền nói khẽ một tiếng.

Tộc trưởng Hùng Kim bộ lạc hiểu ý, vâng dạ một tiếng rồi bắt đầu bố trí.

Sau một hồi ổn thỏa, gã Vu Sư kia bắt đầu buổi tế tự. Chỉ thấy lớp áo bào đen không gió mà thổi phồng lên, một luồng hắc khí thần bí từ trong cơ thể lan tràn ra bên ngoài, bọc xung quanh cơ thể của Vu Sư.

Hắc khí này biểu thị Vu Thuật mà gã Vu Sư này ngộ ra chính là Vu Thuật hệ Thủy.

Miệng lão ta lẩm bẩm cổ ngữ Vu Tộc, hai bàn tay khô héo kết lại thành ấn đưa về phía quải trượng, hắc khí từ thủ ấn truyền ra dung nhập vào quải trượng.

Tộc nhân Hùng Kim bộ lạc, bao gồm cả những cao thủ Chiến Vu đứng xung quanh hộ vệ cho gã Vu Sư này gương mặt vừa sợ hãi vừa vui mừng, tòa bộ đều quỳ xuống, tập trung hướng Vu Sư mà thành tâm bái lạy, sùng kính cực kỳ.

Trên bầu trời mây đen bỗng xuất hiện bao phủ lãnh thổ Hùng Kim bộ lạc, trong không gian có tiếng kêu oong oong, nghe như tiếng gầm của một con cổ thú vậy.

Quải trượng vừa hấp thu hắc khí từ Vu Sư, vừa vẽ lên trên bầu trời một vòng tròn thần bí màu đen. Tiếng gầm đinh tai nhức óc đó chính là từ trong cái vòng này vang ra.

Đột nhiên, hoa sen Thế Đạo bên trong Linh Đài của Tinh Hồn hơi rung động khi cảm nhận được khí tức truyền ra từ bên trong vòng tròn kia. Tinh Hồn nội tâm khẽ biến, nhưng vẻ mặt bên ngoài không đổi, làm ra biểu cảm sợ hãi y hệt như những nô lệ khác vậy, phòng ngừa bị kẻ khác nhìn ra.

Hắn cảm nhận hoa sen Thế Đạo đang thềm khát thứ gọi là Hoang Linh của Vu Tộc. Trong lòng hắn, bất giác kế hoạch đang có chút thay đổi. Tuy nhiên, thời cơ vẫn chưa chín mùi, hắn vẫn án binh bất động chờ đợi thời điểm Vu Sư suy yếu nhất thì mới rat ay.

Thời gian từ từ trôi qua, đến một khắc sau, từ trong vòng tròn, một cái bóng màu đen không lồ dữ tợn, to như một tòa núi nhỏ xé không gian đi ra.

Cái bóng đen đó chính là Hoang Linh của Hùng Kim bộ lạc – Thái Cổ Hắc Mang Kim Hùng.

Nhìn thấy Hắc Mang Kim Hùng, tộc nhân Hùng Kim bộ lạc càng thêm kinh sợ cùng phấn kích, sùng bái hô vang. Mà nhìn trạng thái của Vu Sư càng lúc càng hư nhược, mồ hôi lấm tấm đầy người, Tinh Hồn trực giác nhạy bén, đây chính là thời cơ để hắn và Cổ Tinh Hải xuất thủ.

Sợi dây dùng để trói buộc được Vu Sư kia dùng Vu Thuật gia cố lên. Tuy nhiên, sợi dây này bây giờ không đủ khả năng trói buộc Tinh Hồn và Cổ Tinh Hải.

Giọng Tinh Hồn hô vang:

- Tinh Hải, ra tay!

Thanh âm của Tinh Hồn làm cho Vu Sư và tộc nhân Hùng Kim bộ lạc ngẩn ra trong giây lát. Đây cũng một phần trong kế hoạch của Tinh Hồn, chỉ cần gây ra một giây thôi là Cổ Tinh Hải có thể ra tay được rồi.

Chỉ thấy Cổ Tinh Hải trong người bạo phát, một luồng hào quang đỏ rực vô cùng nổi bật, tựa như một đóa hoa Bỉ Ngạn rực rỡ nở rộ trong đêm tối.

- Hồng Ngọc Kinh đệ nhất tầng – Hồng Ngọc Chương.

Mười một cái Hồng Ngọc Ấn dung nhập vào tay phải Cố Tinh Hải, mạnh mẽ bạo ra một chưởng, tộc nhân Hùng Kim bộ lạc không kịp phản ứng, đều bị một chưởng của Cố Tinh Hải đánh bay ra xa, thương thế rất nghiêm trọng.

Sau khi đột phá tầng thứ nhất Hồng Ngọc Kinh, thực lực của Cố Tinh Hải sánh ngang với tiên giả Phàm Tiên cảnh trung kỳ, mấy ngày trước khi tế tự diễn ra, Cố Tinh Hải bằng thiên phú trác tuyệt đã có thể tế luyện ra thêm được hai cái Hồng Ngọc Ấn nữa, thực lực lại bạo tăng, giờ với thực lực hiện tại, Cố Tinh Hải có thể đánh với tiên giả Phàm Tiên cảnh hậu kỳ mà không lâm vào thế hạ phong.

Những tộc nhân Vu Tộc này căn bản không phải đối thủ của nàng ta, bọn họ thực lực chỉ mạnh ngang tiên giả Phàm Tiên cảnh sơ kỳ mà thôi.

Tộc trưởng Hùng Kim bộ lạc và bốn kẻ đứng hộ vệ cho Vu Sư gương mặt kinh biến, không nghĩ đến trong số các nô lệ bị bọn họ bắt giữ lại có một nô lệ thực lực mạnh mẽ đến như vậy.

Tộc trưởng Hùng Kim bộ lạc gương mặt cả giận, hô lớn:

- Bốn người các người bắt con bé này lại, để cho Hoang Linh ăn thịt nó.

Vu Sư đương nhiên cũng nhìn thấy được toàn bộ sự việc, tuy nhiên hẳn đang rơi vào thời điểm suy yếu nhất, ngoại trừ việc duy trì để cho Hoang Linh cắn nuốt sinh cơ của các nô lệ thì chẳng thể làm gì khác, nếu dừng lại giữa chừng, không chỉ Hoang Linh tiêu biến mà còn khiến cho lão bị phản phệ, nhẹ thì trọng thương, nặng thì mất mạng tại chỗ.

Vì vậy chỉ có thể cắn răng chịu đựng.

Lại nói, tộc trưởng Hùng Kim bộ lạc cũng khá nhạy bén, giống như lò mò đoán ra được có điều gì đó không ổn còn đang chờ đợi phía sau, vậy

nên chỉ ra lệnh cho bốn kẻ kia, còn bản thân tiếp tục ở lại hộ vệ cho Vu Sư duy trì Hoang Linh.

Bốn Chiến Vu kia thực lực đều sà sà như nhau, đều là Huyết Cảnh trung kỳ Chiến Vu.

Bốn Huyết Cảnh trung kỳ Chiến Vu này nếu một đấu một thì chắc chắn không phải đối thủ của Cố Tinh Hải, thế nhưng bốn người liên thủ thì lại là một việc khác. Và lại tuổi đời của Cố Tinh Hải vẫn còn nhỏ, năm nay nàng bất quá chỉ mới mười lăm tuổi mà thôi, có thể trên lý luận thì Cố Tinh Hải mạnh hơn bốn gã Chiến Vu này, nhưng thực tế thì... Cố Tinh Hải thiếu thốn kinh nghiệm chiến đấu.

Vậy nên khi gặp bốn Chiến Vu vừa có kinh nghiệm chiến đấu phong phú, vừa phối hợp với nhau nhuần nhuyễn, dần dần Cố Tinh Hải bị rơi vào thế hạ phong.

Còn Tinh Hồn, hẳn là người khởi xướng kế hoạch đào thoát, lại còn là người vừa mới hô vang, thế nên giờ phút này hẳn cũng chẳng rảnh tay gì.

Tinh Hồn cũng bị mấy chục tộc nhân Hùng Kim bộ lạc vây hãm, thế nhưng trong số đám người này, làm gì có kẻ nào ngăn cản nổi Tinh Hồn được.

Không nói đến thực lực, tốc độ của Tinh Hồn rất nhanh, thủ pháp giết người lại vô cùng thuần thục, không có giống như Cố Tinh Hải đang chặt vật bên kia. Tinh Hồn tại Huyền Thiên Giới trải qua vô số chuyện, hẳn càng không phải kẻ lòng dạ nhân từ gì, một lần ra tay là một tộc nhân Hùng Kim bộ lạc nằm xuống.

Cục diện càng lúc càng hỗn loạn, Tinh Hồn thân thủ như quỷ mị, vừa giết người vừa nhân cơ hội cưỡi trời cho một vài nô lệ, để cho bọn họ giúp hẳn làm cho cục diện thêm hỗn loạn, có như vậy thì hẳn mới tìm được đường bỏ trốn.

Nhìn tộc nhân của mình cứ ngã xuống chết đi, Vu Sư trong lòng như nhỏ máu, mắt muốn nổ tung, tràn đầy sát khí nhìn Tinh Hồn và Cố Tinh Hải.

- Thác Bạc Huy, không cần bảo vệ ta nữa, lên bắt lấy tên nhân loại đó.

P/s: Thời gian up chương của tác thường là 00:00, nếu múi giờ không ổn thì các bạn hãy để lại bình luận để tác thay đổi phục vụ các bạn!

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 7: Cẩn Nuốt Hoang Linh (1)

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 7: Cẩn nuốt Hoang Linh (1)

Thác Bạc Huy là tên của tộc trưởng Hùng Kim bộ lạc. Trước sự cuồng sát của Tinh Hồn, Thác Bạc Huy vô cùng phẫn nộ, nhưng vì bảo vệ Vu Sư nên chỉ có thể cắn răng chịu đựng, trơ mắt nhìn tộc nhân từng người từng người một ngã xuống.

Bây giờ được Vu Sư ra lệnh, Thác Bạc Huy không chút do dự, khí thế Huyết Cảnh hậu kỳ Chiến Vu hùng lên.

Huyết Cảnh hậu kỳ Chiến Vu, thực lực không thua kém gì tiên giả Phàm Tiên hậu kỳ.

Mà Thác Bạc Huy từng lăn lộn chém giết vô số, thực lực so với một Huyết Cảnh Chiến Vu hậu kỳ còn muốn mạnh hơn bình thường. Thác Bạc Huy giống như một đầu mãnh hùng, xông thẳng tới chỗ Tinh Hồn đang hỗn chiến với tộc nhân Hùng Kim bộ lạc.

- Nhân loại đáng chết, ta sẽ nghiền nát ngươi.

Một quyền Thác Bạc Huy tung ra rất nhanh hướng thẳng đến. Tinh Hồn sắc mặt không đổi, lực lượng tiên lực trong đan điền, thông qua hoa

sen Thế Đạo càng bạo tăng. Tiên lực này chính là tích góp nhiều năm qua khi tu luyện tại Huyền Thiên Giới, mỗi một giọt tiên lực đều cực kỳ quý giá, nếu không phải hiện tại đang nguy hiểm thì Tinh Hồn cũng chẳng muốn dùng đến tiên lực này.

Thác Bạc Huy thực lực mạnh hơn đám tộc nhân Hùng Kim bộ lạc rất xa, một Chiến Vu lẫn lộn sinh tử, Tinh Hồn không dám xem thường, đành phải hy sinh tiêu hao tiên lực áp súc nhiều năm qua để đánh một trận.

Chỉ thấy Tinh Hồn lóe lên ánh kim quang, gió thổi phiêu phiêu làm tung bay mái tóc, khí tức trên người hoàn toàn vượt qua tiên giả Phàm Tiên Cảnh, mà khí tức chính là Phù Tiên Cảnh – bước thứ hai Linh Hậu kỳ.

Áp súc tiên lực vào cánh tay, Tinh Hồn quyền đối quyền với Thác Bạc Huy.

Ầm một tiếng, cuồng phong tán loạn, áp lực thổi lan tràn xung quanh đẩy lùi tộc nhân Hùng Kim bộ lạc ra xa, trong đầu oong oong từng cơn nhức nhối bị tạo thành bởi áp lực của kinh quyền.

Ở hướng khác, áp lực quyền kinh cũng ảnh hưởng đến bốn gã Chiến Vu và Cố Tinh Hải.

Cũng nhờ vậy mà Cố Tinh Hải được thở ra vài hơi mệt nhọc. Đây là lần đầu tiên Cố Tinh Hải trực tiếp đối diện với một cuộc chiến khốc liệt, lại một mình đối phó với bốn Chiến Vu kinh nghiệm chiến đấu phong phú, mặc dù tu vi nàng cao hơn các Chiến Vu này một tầng, nhưng trên người lại bị không ít vết thương, trông bộ dạng khá là thê lương. Có điều vì mạng sống, Cố Tinh Hải đành phải cắn răng chịu đựng.

Sau một quyền va chạm, Thác Bạc Huy và Tinh Hồn đều bật ngược về phía sau.

Thác Bạc Huy lau đi tia máu chảy ra ở mép miệng, nội tâm chấn kinh không thôi, hẳn không ngờ rằng một nhân loại lại có sức mạnh thân thể lớn như vậy.

Đại Thiên Thế Giới, luận về lực lượng thân thể, các tiên giả cường độ thân thể yếu kém nhất trong số các đại chủng tộc, nếu trong cùng một cấp độ, lực lượng thân thể của tiên giả không thể so sánh với các Chiến Vu hay Tu La tộc được.

Thác Bạc Huy từng trải qua không ít cuộc chiến với nhân loại tại Hư Thần Tinh, hẳn rất hiểu rõ chuyện này. Nhưng đây là lần đầu tiên, Thác Bạc Huy gặp một nhân loại có cường độ thân thể rắn rỏi như Tinh Hồn.

Mà Tinh Hồn cơ thể cũng chịu phản chấn không nhẹ. Đón một quyền của Thác Bạc Huy khiến hẳn tiêu hao gần phân nửa số lượng tiên lực áp súc trong đan điền. Vốn số tiên lực này dùng để đột phá Phù Tiên Cảnh, nhưng tình huống hiện tại không còn cách nào khác.

Tinh Hồn vốn mau lẹ nhạy bén, thân thủ vô cùng quý dị, khi rơi vào đám đông người thì trà trộn. Trước đó hẳn thả đi không ít các nô lệ bị Hùng Kim bộ lạc bắt giữ, những nô lệ này bây giờ đang bắt đầu làm loạn để tìm cơ may bỏ trốn.

Phía Vu Sư, hẳn đã cố gắng thu lại Hoang Linh của mình để có thể trấn áp Tinh Hồn và Cổ Tinh Hải.

Nhưng bỗng, trước mặt hẳn xuất hiện mấy bóng người, gương mặt dữ tợn nhắm nhe ám sát Vu Sư.

Vu Sư biến sắc, đây đang là thời điểm suy yếu nhất, mặc dù mấy kẻ này không thể giết được lão ta, nhưng hậu quả để lại cho lão cũng vô cùng nghiêm trọng.

- Các người muốn chết!

Vu Sư tức giận, trong mắt lóe lên sát khí, tay phải vẽ ra chú thuật tấn công tới.

Chú thuật hóa thành mấy cái Băng Trùy, ba kẻ định tấn công Vu Sư thực lực thua xa Vu Sư, mặc dù đang trong thời kỳ suy yếu, nhưng vẫn có thể tùy tiện giết chết được mấy tên này.

Băng Trùy sắc bén đâm vào lồng ngực, bọn họ hét thảm một tiếng, ngã người về phía sau đoạn tuyệt sinh mệnh.

Mà Vu Sư sắc mặt nhợt nhạt nôn ra một ngụm máu, trên bầu trời huyền tượng Hoang Linh có dấu hiệu bị sụp đổ. Nếu như Hoang Linh mà bị sụp đổ, đến tám phần Vu Sư chắc chắn sẽ chết. Lão tức giận, liều mình thu lại Hoang Linh.

Thác Bạc Huy trong đám hỗn loạn không thể tìm ra được Tinh Hồn, hăn cứ thoát ần thoát hiện, lâu lâu lại ném một vài nô lệ hay tộc nhân Hùng Kim bộ lạc để nhân cơ hội bỏ trốn tiếp.

Bỗng thấy Vu Sư lâm thế trọng thương, Thác Bạc Huy nhìn mấy gã Chiến Vu đang chiến đấu với Cổ Tinh Hải, quát:

- Bảo vệ Vu Sư, con bé đó để ta.

Bốn Chiến Vu tuân lệnh, lập tức lùi lại thì bỗng phía sau lưng xuất hiện một bóng đen.

Âm thanh thảm thiết vang lên, một cái đầu lâu bay thẳng lên trời, rồi lạnh lùng rơi bộp xuống tế đàn. Máu tươi của gã Chiến Vu vừa bị mất đầu bắn vào mặt Cổ Tinh Hải, khiến nàng cứng đờ người, trong mắt lộ vẻ hoảng loạn.

Bỗng bên tai một giọng nói nhàn nhạt vang lên:

- Mau bỏ chạy vào rừng, thúc thúc sẽ tìm người sau.

Giọng nói đó chính là của Tinh Hồn. Cố Tinh Hải trong sự kinh sợ hoảng loạn, khi vừa nghe Tinh Hồn nói thì giật mình, tuy có chút chệch choạc, nhưng vẫn nhanh chân trong đám hoảng loạn tìm được đường đi.

Thác Bạc Huy nhìn thấy thuộc hạ ngã xuống, trong mắt lộ ra oán hận.

- Nhân loại đáng chết, ta phải băm người ra làm ngàn mảnh.

- Câu này ta nghe nhiều rồi!

Tinh Hồn lạnh nhạt đáp trả, sau khi giết chết một Chiến Vu, hắn cũng không có dự định ứng phó với Thác Bạc Huy, liền nhảy vào đám đông hỗn loạn một lần nữa.

Hắn yểm trợ Cố Tinh Hải thành công bỏ chạy, xem như bỏ xuống được một gánh nặng, tiếp theo chính là đến phần của bản thân rồi.

Thân thủ của Tinh Hồn quá cổ quái, làm cho Thác Bạc Huy tức điên lên, đến nỗi không nhịn được mà ném tộc nhân của bị ra để đuổi theo Tinh Hồn.

Tâm trạng của hắn lúc này cực kỳ xấu, chỉ muốn giết chết Tinh Hồn, ngoài ra không còn suy nghĩ nào khác.

Chính bởi vì vậy mà hắn quên đi mất một chuyện quan trọng, đó chính là Vu Sư đang trong thời kỳ suy yếu.

Các nô lệ số lượng còn lại rất ít, muốn bỏ chạy cũng không thể bởi tộc nhân Hùng Kim bộ lạc vây xung quanh, làm chó cùng đường, rốt cuộc đám nô lệ quay về hướng Vu Sư, liều mạng xông tới.

Bên cạnh Vu Sư có ba Chiến Vu bảo vệ, thế nhưng đấu với Cố Tinh Hải khiến bọn họ tiêu hao rất nhiều thể lực, rồi sau đó Tinh Hồn như bóng

ma đánh bọn họ trọng thương nữa, giờ đối đầu với một đám nô lệ điên này, rốt cuộc tinh thần cũng không còn được giữ vững.

Tinh Hồn dĩ nhiên đang trà trộn vào đám đông này, một giây khi ba Chiến Vu kia ngậy ra hoảng loạn, hấn dùng hết tốc độ của mình xông thẳng về phía Vu Sư.

Thác Bạc Huy trông thấy, vừa tức giận, vừa xen lẫn sự kinh sợ.

- Nhân loại, mau dừng tay, nếu không dù có chết ta cũng kéo người theo.

Tinh Hồn lúc này chẳng buồn quan tâm đến uy hiếp của Thác Bạc Huy, mục tiêu của hấn bây giờ chính là Vu Sư, hay nói chính xác hơn, Tinh Hồn đang nhắm đến Hoang Linh của Hùng Kim bộ lạc.

Lúc Hoang Linh xuất hiện, hoa sen Thế Đạo trong Linh Đài kích động như muốn nuốt chửng Hoang Linh, nếu hoa sen Thế Đạo lộ xác, tu vi của Tinh Hồn sẽ đột phá.

Thế nên lúc này hấn thậm chí không tiếc số lượng tiên lực tồn đọng còn lại, đem toàn bộ thi triển ra khiến cho tốc độ của hấn nhanh hơn gấp đôi.

Gương mặt Vu Sư đại biến:

- Thủy thuật – Thôn Hùng.

Đến nước này, dù phản phệ có ảnh hưởng đến việc trở thành Vu Sư nhị đẳng hay không lão cũng chẳng để ý đến nữa, so với trở thành Vu Sư nhị đẳng thì cái mạng nhỏ vẫn quan trọng hơn.

Lão Vu Sư cắn chóp lưỡi phun ra một ngụm máu, sắc mặt càng thêm nhợt nhạt khó coi, sinh cơ như mất đi mấy mươi năm.

Chỉ thấy máu tươi ần chứa lực lượng Vu Thuật, chớp mắt biến thành một đầu Hắc Hùng khổng lồ hung dữ, gầm lớn một tiếng, há cái miệng đầy răng nanh như muốn nuốt chửng Tinh Hồn vậy.

- Cút!

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 8: Cẩn Nuốt Hoang Linh (2)

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 8: Cẩn nuốt Hoang Linh (2)

Trông thấy Hắc Hùng hai chi trước dừng mãnh vỗ tới, Tinh Hồn hừ lạnh một tiếng, lạnh lẽo quát một câu rồi vận dụng lực lượng toàn thân, tung ra một quyền. Trong quyền này lấp lóe kim quang, ẩn chứa lực lượng tiên lực hóa dịch mà Tinh Hồn khổ công tinh luyện ra.

Tinh Hồn tốc độ vừa nhanh vừa mạnh, chẳng khác gì một mũi tên vừa rời khỏi cung, luồn lách qua khe chi trước của Hắc Hùng rồi hướng vị trí trái tim của Hắc Hùng, xé rách nó ra. Hắc Hùng đau đớn hét thảm.

Hắc Hùng là do Vu Thuật bản mệnh của Vu Sư tạo thành, nếu không phải đang rơi vào trạng thái suy yếu thì Vu Sư cũng không muốn dùng đến bản mệnh Vu Thuật. Khi Hắc Hùng bị tổn thương, Vu Sư có liên hệ với nó, dĩ nhiên cũng bị phản phệ, nôn ra một ngụm máu đen, cơ thể càng lúc càng ốm yếu.

Phía đằng sau lưng Tinh Hồn, tộc trưởng Hùng Kim bộ lạc Thác Bạc Huy trong mắt tia máu chi chít, hận không thể ngay lập tức băm nát Tinh Hồn.

Tinh Hồn cảm nhận được sự uy hiếp đến từ Thác Bạc Huy, vậy nên bắt buộc phải hành động nhanh chóng để còn bỏ chạy.

Hoa sen Thể Đạo trong Linh Đài rung động, những sợi hắc ti quý dị từ hoa sen Thể Đạo đâm ra bên ngoài, như xuyên qua không gian thời gian bắt lấy bản mệnh Hoang Linh, bắt đầu cắn nuốt nó.

Tốc độ cắn nuốt của hoa sen Thể Đạo rất nhanh, chỉ trong hai nhịp thở đã cắn nuốt một phần ba lực lượng của Hoang Linh, khiến cho Vu Sư càng thêm đau đớn.

Nhưng thời gian không còn nữa, Tinh Hồn nếu muốn rời khỏi Hùng Kim bộ lạc, không thể không thu lại hắc ti. Sau đó hắc đồn hết sức mạnh cơ bắp, dùng tốc độ nhanh nhất tiến vào trong khu rừng.

- Bảo vệ Vu Sư.

Thác Bạc Huy không muốn trở mắt nhìn Tinh Hồn cứ như vậy mà rời đi, thế nên ném lại cho đám tộc nhân một câu rồi đuổi theo Tinh Hồn.

Vu Sư được ba Chiến Vu đỡ ngồi dậy, hơi thở của lão lúc này vô cùng nặng nhọc, đôi mắt thâm quầng, gương mặt tang thương như già đi chục năm, sắc mặt trắng bệch, tựa hồ ngọn đèn sắp tắt vậy.

Vu Sư nghiêng răng nghiêng lợi mà nghĩ đến Tinh Hồn. Tế tự Hoang Linh ngày hôm nay, nếu như không có chuyện này xảy ra thì lão đã có cơ hội trở thành Vu Sư nhị đẳng, tiếp nhận lĩnh hội thêm một Ngũ Hành Thuật nữa rồi.

Nhưng bởi vì Tinh Hồn và Cố Tinh Hải bất thành linh lộ ra thực lực siêu quần, trong thời điểm lão suy yếu nhất mà ra tay. Không những giết đi rất nhiều tộc nhân của lão mà còn làm cho lực lượng Hoang Linh tổn thương, bản mệnh Vu Thuật cũng vì vậy mà thương tổn nặng nề.

Lão hận không thể dùng thuật nguyên rửa lên người Tinh Hồn và Cố Tinh Hải, để cho hai người họ sống dở chết dở, chịu sự hành hạ độc ác nhất.

Bỗng ánh mắt của lão lóe lên.

- Đến lấy sợi tóc trắng kia cho lão phu.

Vu Sư ra lệnh, một Chiến Vu bên cạnh lão vâng lời, đi đến phía trước chỗ Vu Sư chỉ điểm, sau một vài giây thì phát hiện có một sợi tóc trắng nằm trên đất. Hắn cầm nó đem đến cho Vu Sư.

Sợi tóc trắng này chính là tóc của Tinh Hồn. Tại Hùng Kim bộ lạc này, ngoại trừ Vu Sư mái tóc muối tiêu ra, không có người nào có màu tóc trắng cả, ngoại trừ kẻ đã lên kế hoạch phá hoại buổi tế tự là Tinh Hồn ra.

- Tiểu tử nhân loại đáng kiếp, lão phu Ân Cực Ngộ lấy Vu Thần ra thề, đời này còn sống tuyệt không để ngươi yên ổn.

Vu Sư mắt lộ sát khí nồng đậm, siết chặt sợi tóc bạc của Tinh Hồn trong tay, nghiêng răng nghiêng lợi thốt ra từng chữ, làm cho ba Chiến Vu đứng một bên không khỏi lạnh người.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Trong khu rừng hai bóng người trước sau lướt qua, tốc độ rất nhanh hóa thành hai vệt đen.

Hai người này, phía trước chính là Tinh Hồn, còn đuổi theo sau dĩ nhiên là Thác Bạc Huy.

Tinh Hồn trước đó tiêu hao gần như sạch sẽ số lượng tiên lực còn lại, lúc này cơ thể rất mệt mỏi, tốc độ không khỏi có chút chậm lại.

Vậy nên khoảng cách giữa hắn là Thác Bạc Huy càng lúc càng bị thu hẹp lại.

- Có giỏi thì đừng chạy, đấu với ta một trận đi tiểu tử nhân loại.

- Có giỏi thì đừng đuổi theo.

Tinh Hồn đương nhiên không điên đến nỗi dừng lại, vắt chân lên cổ mà bỏ chạy. Bỗng hắn giơ tay lên, cách không chém đứt một gốc đại thụ khổng lồ ném ngược lại.

Thác Bạc Huy sắc mặt không đổi, dùng song quyền bổ đôi gốc đại thụ đó. Nhưng ngay sau đó là có thêm vài gốc đại thụ, tảng đá lớn bị Tinh Hồn lôi lên ném về phía hắn.

Thác Bạc Huy hừ lạnh:

- Trò mèo, để xem người chống cự được tới đâu.

Thác Bạc Huy không đặt mấy thứ này vào trong mắt, dùng lực lượng thuần túy đánh tan nát mấy vật thể đó. Khói bụi mù mịt bay lên khắp nơi.

Bỗng trong làn khói bụi đó, một ánh sáng màu đỏ rực chói mắt chột lóe lên.

Trong mắt Thác Bạc Huy lộ ra nét kinh biến, lập tức đan chéo tay chắn lên phía trước.

Ngay lập tức ầm một tiếng tê tai vang lên, Thác Bạc Huy bị đẩy lùi về phía sau mấy chục bước, trên mặt đất để lại mấy chục dấu chân hắn sâu trên đất.

Vài giây sau thì mới ổn định được lại cơ thể, nhìn chăm chăm làn khói phía trước.

Chỉ thấy từ bên trong có hai bóng người bước ra. Một người là Tinh Hồn bị Thác Bạc Huy truy sát, người còn lại chính là Cố Tinh Hải đã trốn thoát từ trước đó.

Sau khi bỏ trốn trước, theo lời dặn của Tinh Hồn, nàng một mực ẩn nấp trong khu rừng để đợi hãn.

Ngay lúc Tinh Hồn và Cố Tinh Hải đồng thời xuất hiện, Thác Bạc Huy mặt tuy khê biến, nhưng nội tâm đang thầm vui mừng.

Cố Tinh Hải tu vi Phàm Tiên Cảnh trung kỳ, Tinh Hồn tu vi Phàm Tiên Cảnh sơ kỳ, so với hậu kỳ Huyết Cảnh Chiến Vu như hãn, cho dù cả hai liên thủ, hãn nghĩ rằng nhất định không phải là đối thủ của mình.

Vả lại trước đó đã quan sát Cố Tinh Hải, cô gái nhỏ này vẫn còn thiếu nhiều kinh nghiệm thực chiến. Còn Tinh Hồn, theo đánh giá của Thác Bạc Huy, hãn tuy gian xảo, nhưng thực lực chưa phục hồi hoàn toàn. Thế nên dù hai đấu một như Thác Bạc Huy vẫn chiếm thượng phong.

- Cũng tốt, khỏi nhọc công ta phải truy tìm.

Thác Bạc Huy cười lạnh.

- Truy tìm thì được gì? Người nghĩ người có thể giết được hai ta?

Tinh Hồn sắc mặt không đổi, nhàn nhạt đáp lại.

- Chỉ là một sơ kỳ Phàm Tiên Cảnh cũng dám khua môi múa mép trước mặt ta, để ta cho người biết thế nào gọi là thực lực chân chính.

Thác Bạc Huy gầm lớn một tiếng, khí huyết trong cơ thể bạo phát, cơ thể như to hơn một phần, ánh mắt trắng dã tràn ngập dã tính, trông chẳng khác gì một con gấu hung dữ bị xổng chuồng.

Kích phát lực lượng khí huyết giúp cho Thác Bạc Huy không chỉ gia tăng sức mạnh, mà tốc độ tăng thêm so với trước đây.

- Không cần phải sợ, cứ làm theo những gì thúc thúc nói.

Tinh Hồn gặp nguy mà mặt không biến, lại còn nhẹ nhàng trấn an tinh thần Cố Tinh Hải.

Cố Tinh Hải đối với Tinh Hồn nhất nhất nghe lời, trong lòng vô cùng tin tưởng hẳn, gật đầu đáp lại.

Chỉ thấy Tinh Hồn bước lên phía trước một bước, một bước này, trông hẳn giống như một đầu thái cổ hoang thú uy nghiêm bề ngỗ, hơi thở hồng hoang xuất hiện trên người hẳn, bàn tay hóa thành trảo ấn đánh tới.

- Vạn Thú Nhất Kích!

Một kích xông ra, theo sau là ảo ảnh của vô số đầu hung thú, nhưng nghe theo mệnh lệnh của Tinh Hồn, đồng loạt tung ra trảo ấn.

Quyền cương và trảo ấn chạm nhau tạo thành một cơn chấn động mãnh liệt, cây cối xung quanh ngã rạp, đất đá bay tứ tung đầy trời. Tinh Hồn ngã bay về phía sau, nôn ra ngụm máu huyết. Hẳn và Thác Bạc Huy chênh lệch nhất định, lấy cứng đối cứng, với thực lực hiện tại của Tinh Hồn chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ.

Mà Thác Bạc Huy cũng bị khựng lại đôi chút, hẳn định xông tới tiếp thì phía sau lưng một bóng hình nhỏ bé xuất hiện. Đó chính là Cố Tinh Hải.

- Hồng Ngọc Kinh – Hồng Ngọc Thủ.

Bàn tay phải của Cố Tinh Hải được Hồng Ngọc Ấn gia trì biến hóa thành màu hồng ngọc lấp lánh, chẳng khác nhìn được tạo thành từ những

viên pha lê, trông rất bắt mắt, mang theo khí lực mạnh mẽ đánh thẳng vào lưng Thác Bạc Huy.

Tuy Thác Bạc Huy da thịt béo dày, nhưng bị một đấm toàn lực của Cố Tinh Hải cũng không khỏi la lên một tiếng bi thảm thiết, miệng học máu lẫn vòng vòng trên đất.

Thác Bạc Huy chưa kịp định hình lại thì phía trên đầu, Tinh Hồn sắc mặt có chút tái nhợt, nhưng trong mắt sát khí mãnh liệt lao xuống.

- Tiểu tử khốn kiếp, đừng hòng đánh lén.

Thác Bạc Huy tức giận, gầm lớn một tiếng. Từ trong miệng từng đợt sóng âm ba lan ra, Tinh Hồn bị sóng âm công kích trực tiếp, thất khiếu chảy máu, y phục rách toạc.

Nhân cơ hội này, Cố Tinh Hải không dừng lại, nương theo cơ hội mà Tinh Hồn tạo ra khoảng trống, một lần nữa đánh ra một quyền cực mạnh. Thác Bạc Huy biến sắc, theo bản năng giơ tay ra đỡ.

Nhưng khi chạm quyền thủ của Cố Tinh Hải, từ trong xương cốt truyền ra tiếng vỡ nát, một cơn đau đớn nhức nhối khó chịu, không thể không lùi lại, trong đầu đang suy tính đường bỏ chạy.

- Muốn chạy, không dễ vậy đâu!

Tinh Hồn dù bị thương nặng, nhưng không biết hấn lấy đâu ra sức mạnh cùng đảm lượng lớn đứng ra ngăn chặn đường lui của Thác Bạc Huy.

- Tiểu tử nhân loại, muốn giết ta thì phải trả giá rất lớn. Chuyện lần này hãy bỏ qua tại đây, ta tuyệt đối không tìm các người tính toán nữa.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 9: Thể Đạo Biến Đổi

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 9: Thể Đạo biến đổi

Thác Bạc Huy bị trúng trực tiếp hai lần công kích của Cố Tinh Hải, dù da thịt béo dày đến mấy thì cũng không khỏi lâm phải trọng thương. Vả lại vết thương bị gây ra bởi hai quyền rất kỳ lạ, cảm giác như nơi vết thương đang bị một ngọn lửa thiêu đốt âm ỉ, tạo thành sự khó chịu nhất định.

Mọi thứ khiến cho tính toán ban đầu của Thác Bạc Huy sụp đổ cả. Không nghĩ đến Tinh Hồn lại khó chơi đến vậy. Thực lực của Tinh Hồn không mạnh bằng Cố Tinh Hải, tuy nhiên hẳn lại biết cách thu hút sự chú ý của Thác Bạc Huy, còn Cố Tinh Hải thì nắm bắt cơ hội rất tốt, chỉ một khoảng khắc lơ là thì ngay lập tức hẳn sẽ nhận quả đắng.

Thác Bạc Huy hành động cũng quyết đoán, biết địch không lại liền sinh ra ý tưởng tháo lui.

Tinh Hồn im lặng, tạm thời chưa trả lời câu hỏi khiến cho nội tâm Thác Bạc Huy không khỏi có chút căng thẳng. Đồng thời hẳn vừa âm thầm vận chuyển khí huyết, một khi có biến thì ngay lập tức xuất thủ hòng tốc chiến tốc thắng.

Nhưng ngay lúc đó thì bỗng Tinh Hồn thu hồi lại khí thể, không khí hòa hoãn hơn hẳn, tuy nhiên trong mắt vẫn ẩn ẩn cơ trí cùng cảnh giác.

- Người nói thật?

Tinh Hồn hỏi lại một lần nữa.

Thác Bạc Huy thấy Tinh Hồn có ý định buông tha, sự căng thẳng trong lòng không khỏi giãn ra đôi chút, gật đầu chắc nịch:

- Lấy danh nghĩa Chiến Vu Vu Tộc ra thề, ta tuyệt đối tuân thủ lời hứa, không tìm hai người bọn người làm phiền nữa.

- Đã vậy... người có thể đi.

Tinh Hồn hơi do dự, cuối cùng thở ra một tiếng, bước sang một bên đưa tay ra hiệu.

Thác Bạc Huy nội tâm mừng thầm, tuy nhiên hẳn vẫn giữ một sự cảnh giác nhất định. Khi lướt qua chỗ Tinh Hồn đang đứng, ánh mắt Thác Bạc Huy như đang ghi nhớ kỹ gương mặt này.

Khi chuẩn bị nhấc chân rời đi thật nhanh để còn trở về bộ lạc thì bỗng một luồng sát khí kinh dị xuất hiện áp chế tinh thần Thác Bạc Huy, trong giây lát Thác Bạc Huy như không làm chủ được cơ thể của mình nữa, thân thể to như một tòa núi nhỏ run lên một cơn rét lạnh.

Thậm chí Thác Bạc Huy còn chưa kịp phát giác ra được điều gì thì một quỷ thủ từ phía sau luồng tới, bóp chặt cuốn họng, những ngón tay chẳng khác gì móng vuốt sắc nhọn của mãnh thú đâm xuyên qua da thịt, siết vào cuống họng, không chút buông tha mà nghiền nát.

Máu tươi bắn ra như vòi nước, Thác Bạc Huy mắt trợn ngược trắng dã, trước khi ngã xuống nhìn chăm chăm Tinh Hồn đầy oán hận, ngón tay

run run chỉ mặt Tinh Hồn, nhưng chẳng thể làm được gì, mang theo uất ức oán hận mà chết đi.

Cổ Tinh Hải chứng kiến cảnh tượng này thì mặt tái xanh, ánh mắt khiếp sợ, theo bản năng lùi lại phía sau một hai bước.

Mãi khi thấy Tinh Hồn mệt mỏi gục xuống, nôn ra ngụm máu thì mới trong bàng hoàng mà sức tỉnh, lập tức chạy đến bên cạnh hắt.

“Không ngờ có ngày phải dùng đến thủ đoạn này.”

Tinh Hồn nội tâm than vãn một câu.

Sát khí vừa rồi chính là chiêu thức thường dùng của đệ tử thứ tám của hắt – Long Tuyền.

Trong số mười tên đệ tử, Long Tuyền là kẻ có sát khí cực nặng, nếu không phải chịu Tinh Hồn quản chế thì rất có thể Long Tuyền đã bị sát khí phản phệ, trở thành một đại ma đầu chỉ biết chém chém giết giết.

Trong thời gian quản chế, cứ cách một đoạn thời gian Tinh Hồn lại dùng Hồn Nguyên Thiên Thần Quyết – Phệ Khí Thuật để luyện hóa bớt sát khí của Long Tuyền, đồng thời truyền cho Long Tuyền Phật Đạo pháp quyết – Như Lai Kinh, nhờ vậy Long Tuyền mới miễn cưỡng áp chế được sát khí của bản thân.

Sát khí bị Tinh Hồn dùng Phệ Khí Thuật đem nhốt vào cổ kiếm Đồ Lục. Nếu không phải dựa vào nó, Tinh Hồn tự thân cũng rất khó ứng phó nổi sát khí kinh thiên của Long Tuyền.

Lại nói, nếu không nhờ luyện ra được hoa sen Thể Đạo, có lẽ Tinh Hồn cũng không sử dụng được cái thủ đoạn này, lấy sát khí để áp bức Thác Bạc Huy.

Sử dụng thủ đoạn này xong, tinh thần Tinh Hồn vô cùng mệt mỏi choáng váng. Trước khi hần bước vào Địa Tiên Cảnh thì thủ đoạn này không thể sử dụng được nhiều, nếu không có ngày lại bị sát khí cản trở lại.

- Thúc thúc ổn không?

Giọng nói Cổ Tinh Hải một bên vang lên.

Tinh Hồn khẽ gật đầu, rồi nói:

- Chỗ này không thể ở lâu.

Cổ Tinh Hải gật gật đầu, sau đó đỡ Tinh Hồn đứng dậy, chắt vạt mà tìm một nơi an toàn để dưỡng thương.

Vài giờ sau khi Tinh Hồn và Cổ Tinh Hải bỏ đi thì một đám người chạy đến chỗ này, nhìn phong cách trên người thì mấy người này chính là tộc nhân Hùng Kim bộ lạc.

Nhìn xác chết Thác Bạc Huy, bọn họ tức giận nghiến răng nghiến lợi, lập tức tản người ra truy lùng dấu vết của Tinh Hồn. Sau một lúc không tìm thấy được gì, đành phải hậm hực đem thi thể Thác Bạc Huy trở lại Hùng Kim bộ lạc.

Tại Hùng Kim bộ lạc, quang cảnh lúc này trông khá thê lương, nhiều căn nhà bởi vì hỏa chiến do Tinh Hồn bày ra mà bị phá hỏng, dưới sự chỉ đạo của các Chiến Vu có phận sự, bọn họ đang dần dần thu dọn.

Bên trong tế điện, Ân Cực Ngộ gương mặt âm trầm nhìn thi thể Thác Bạc Huy đặt ở trước mắt, trong đôi mắt lộ ra sự oán hận.

- Nhân loại, một ngày Ân Cực Ngộ ta còn sống thì ngày đó người không được yên thân.

Mất mát quá nhiều, không chỉ Hoang Linh mất đi một nửa lực lượng, bản thân bị phản phệ trọng thương rất nặng, mà ngay cả tộc trưởng Thác Bạc Huy cùng mấy chục người bị Tinh Hồn không thương tiếc, ác độc giết chết, trong lòng Ân Cực Ngộ oán hận nồng đậm.

Trong tay Ân Cực Ngộ là một sợi tóc bạc, là sợi tóc của Tinh Hồn rơi lại trên tế đàn bị Ân Cực Ngộ tinh ý phát hiện. Chỉ thấy lão ta siết chặt, nhìn chăm chăm sợi tóc bạc, giống như đang nhìn Tinh Hồn.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Bầu trời về đêm, từ trong rừng phóng mắt có thể nhìn thấy bầu trời phủ đầy bởi vô số ngôi sao.

Cố Tinh Hải tinh thần so với ban chiều đã tốt hơn rất nhiều, ngẩng mặt lên nhìn ngắm bầu trời đầy sao. Trong đầu không khỏi nhớ đến lúc vẫn còn ở tại bộ lạc của mình, cùng bạn bè, người thân tụ tập quanh đồng lửa mà vui đùa.

Đến nay, bộ lạc bị hủy diệt, có lẽ trừ bản thân nàng ra thì chẳng còn người nào sống sót.

Nghĩ đến điều này, bất giác Cố Tinh Hải đảo mắt nhìn Tinh Hồn ngồi cách đó khá xa, đang ngồi khoanh chân tịnh dưỡng.

Nhớ đến ban trưa nhìn thấy Tinh Hồn bội tín, trong một khắc Thác Bạc Huy lơ là lập tức giết chết hẳn ta, Cố Tinh Hải khi ấy thực sự sợ hãi Tinh Hồn, thời điểm đó nàng chỉ muốn bỏ chạy ngay lập tức.

Nhưng nghĩ đến, chính Tinh Hồn là người đã giúp nàng trốn thoát khỏi Hùng Kim bộ lạc, còn truyền cho nàng Hồng Ngọc Kinh rất lợi hại nữa, thế nên nàng mới miễn cưỡng áp chế lại tinh thần của mình.

Có lẽ Tinh Hồn cũng nhận ra điểm này, nhưng hắn không nói gì cả, cũng từ chối cho ý kiến. Dù sao thì giữa Cổ Tinh Hải và hắn cũng chẳng có quan hệ gì gọi là sâu sắc cả. Tinh Hồn cũng không có ý định để Cổ Tinh Hải theo hắn lâu dài, định tìm một lúc nào đó thích hợp thì rời đi một mình.

Điều cần làm bây giờ chính là phục hồi vết thương cùng với luyện hóa lực lượng Hoang Linh bị hắn cắn nuốt khi ở Hùng Kim bộ lạc.

Bên trong Linh Đài, hoa sen Thể Đạo một màu đen đang lơ lửng trên không, chính giữa đài sen có một khối thủy tinh màu xanh lam nhìn rất đẹp mắt. Nếu nhìn kỹ thì phát hiện bên trong khối thủy tinh màu xanh lam này có một hồn thú đang cuộn tròn lại.

Hồn thú này chính là Hoang Linh của Hùng Kim bộ lạc – Hắc Mang Kim Hùng. Tuy nhiên, trạng thái của hồn thú Hắc Mang Kim Hùng rất yếu ớt, có lẽ chính là bởi nó chỉ có một phần ba lực lượng chân chính của Hoang Linh nên mới như vậy.

Còn nhớ trước đó, khi Hoang Linh xuất hiện thì hoa sen Thể Đạo xuất hiện rung động, như thể muốn cắn nuốt đầu Hoang Linh này. Bởi vậy nên Tinh Hồn mới thay đổi kế hoạch một chút, tận dụng khoảng thời gian ít ỏi để mà lấy đi một phần Hoang Linh này thử nghiệm xem hoa sen Thể Đạo sẽ biến đổi như thế nào.

Tế khởi năng lực hoa sen Thể Đạo, từ chính giữa đài sen bỗng bay ra vô số những sợi hắc ti cuốn lấy Hoang Linh. Hoang Linh sợ hãi muốn bỏ chạy, nhưng không thể nào chống đỡ khỏi quỷ thủ của những sợi hắc ti này, chỉ thấy hắc ti đâm thẳng vào bên trong, chậm rãi hút đi lực lượng của Hoang Linh. Trong nháy mắt, Hoang Linh đã biến mất, hoàn toàn bị cắn nuốt không để lại một chút dấu vết nào.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 10: Đắc Đạo Thành Tiên

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 10: Đắc đạo thành tiên

Sau khi cắn nuốt xong Hoang Linh, hoa sen Thế Đạo run lên một cơn, rồi sau đó sinh ra một dòng khí đen phủ quanh Linh Đài.

Tinh Hồn vội vận hành Hồn Nguyên Thiên Thần Quyết để luyện hóa dòng khí đen này. Tu vi của hắn liền sau đó tăng vọt, tuy khoảng cách đến với Phàm Tiên Cảnh trung kỳ vẫn còn khá xa, tuy vậy so với ban chiều đã mạnh hơn rất nhiều.

Thu lại Hồn Nguyên Thiên Thần Quyết, Tinh Hồn mở mắt ra, thở ra một ngụm trọc khí, chậm rãi cảm nhận sự thay đổi từ cơ thể mình.

Nhìn tốc độ tu luyện, Tinh Hồn không khỏi cảm thán thở dài một tiếng.

Trước đây, khi chưa bị Thời Gian Pháp Tắc và Không Gian Pháp Tắc phong ấn lại, Tinh Hồn với thể chất vô cùng ưu việt là Hư Không Chi Thể, tốc độ tu luyện cực kỳ nhanh, không hề bị tạp chất trong cơ thể ngăn cản vận hành.

Còn bây giờ, cơ thể chịu hạn chế của hai loại pháp tắc kia, trừ khi nhờ vào cơ duyên nào đó để loại bỏ hai loại pháp tắc này, nếu không con đường đắc đạo thành tiên sau này e rằng sẽ gặp phải muôn trùng khó khăn.

Nhưng nếu dựa vào cơ duyên thì chắc Tinh Hồn lắc đầu cười khố, cơ duyên có thể loại trừ hai pháp tắc này có lẽ gần như không tồn tại rồi.

Hư Không Chi Thể bị phong ấn, thân thể hẳn chẳng khác gì một tu sĩ chưa tiến hành trúc cơ vậy. Cơ thể tồn tại rất nhiều tạp chất làm cho tốc độ hấp thu linh khí thiên địa chậm chạp.

Tiên giả cũng giống như tu sĩ, bước đầu đều dựa vào thiên địa linh khí mà tu hành. Có điều giữa hai bên vẫn có sự khác biệt nhất định.

Tu sĩ trong cơ thể chứa tạp chất phàm thể, mà tiên giả cơ thể lại chịu hạn chế đến từ pháp tắc của Đại Thiên Thế Giới. Thế nên trong cảnh giới đầu tiên mới trong hệ thống tu luyện của Nhân Tộc – Linh Hậu Kỳ lại có một bước gọi là Phàm Tiên Cảnh.

Phàm Tiên vẫn chưa phải là tiên chân chính, mà khi bước vào Linh Tiên mới được công nhận là tiên.

Tu sĩ phi thăng hay tiên giả nếu muốn trở thành tiên chân chính thì bước đầu phải dung hòa cơ thể mình với pháp tắc của Đại Thiên Thế Giới. Mà muốn dung hòa với pháp tắc của Đại Thiên Thế Giới thì trong cơ thể phải tạo ra được một cái tiên phù, vậy nên trong Linh Hậu Kỳ bước thứ hai chính là Phù Tiên Cảnh, chính là để ám chỉ điều này.

Pháp tắc tồn tại ở Đại Thiên Thế Giới này chính là do Thiên Đạo tự định ra, không một người nào có thể thay đổi được điều này cả.

Tinh Hồn hiện tại vẫn đang nằm trong cảnh giới Phàm Tiên Cảnh. Đối với một tiên giả bình thường mà nói, quá trình kết phù có trung bình chỉ

mất khoảng bốn mươi đến năm mươi năm là thành công. Người nào bếch bát hơn thì khoảng sáu mươi đến bảy mươi năm.

Tinh Hồn nếu không có vấn đề gì xảy ra thì hẳn lẽ sẽ nằm ở trong nhóm thứ hai, thậm chí có thể sẽ lâu hơn cũng không biết chừng.

Nếu muốn sớm ngày kết phù, có lẽ phải dựa vào tài nguyên tu luyện của tông môn mới có thể đẩy nhanh tiến trình được.

Trong lòng Tinh Hồn sớm đã có dự định này, sau khi hẳn và Cố Tinh Hải tách ra thì sẽ tìm một tông môn nào đó để nương nhờ một thời gian. Tạm thời chỉ có thể tính như vậy mà thôi.

Mắt quét qua nhìn Cố Tinh Hải, không biết từ lúc nào đã ngồi ngủ gật rồi.

Thiết nghĩ, tình cảnh cô gái này cũng rất đáng thương. Nhìn nàng, Tinh Hồn lại sự nhớ đến tuổi thơ của mình.

Một đứa trẻ mồ cô đến cha mẹ ruột của mình đến bây giờ vẫn không biết mặt, nếu ngày đó không được người mẹ nuôi Vân Tuyết nhặt trong ngôi miếu hoang, có lẽ hẳn cũng không có được ngày hôm nay.

Tuổi thơ bên mẹ nuôi, tuy cơ cực, nhưng có lẽ tháng ngày đó chính là khoảng thời gian êm ả nhất cuộc đời hẳn. Có điều, nó cũng chẳng kéo dài được lâu, thời gian ngắn ngủi chỉ có tám năm mà thôi.

Cố Tinh Hải được biết mặt người thân, được cha mẹ chăm sóc từ nhỏ, được mười lăm năm, có lẽ so với Tinh Hồn thì tốt đẹp hơn đôi chút. Nhưng đều là đau thương tan cửa nát nhà, cô độc một mình, nỗi bi thương này ai hơn ai thì còn chưa biết được.

Tinh Hồn chịu đựng nó trong suốt gần sáu trăm năm, tuy đã quen với cảm giác này, có điều nó thực sự vẫn rất khó chịu. Nhìn Cố Tinh Hải, cô

gái nhỏ này rồi cũng sẽ trải qua nó, nhưng ít nhất, Tinh Hồn muốn có thể giúp cho nỗi đau của nàng được dịu bớt đi, chí ít sẽ không quá bi thương như bản thân hẳn.

“Từ lúc nào ta lại đi quan tâm người khác, đa sầu đa cảm chuyện nhân sinh thế này?”

Bất giác, trong lòng Tinh Hồn tự hỏi một câu. Hẳn trước đây không phải là người như vậy. Lại nhìn cô gái nhỏ đang ngủ gà ngủ gật, tự nhiên Tinh Hồn lại thở dài một tiếng. Có lẽ là do nhìn thấy Cố Tinh Hải có điểm nào đó giống mình cũng nên.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Ngày hôm sau, trải qua một đêm nghỉ ngơi tịnh dưỡng, tinh thần cả hai tốt hơn hẳn. Cố Tinh Hải đã lâu không trải qua một giấc ngủ ngon, không được hít thở bầu không khí tự do, thế nên nhìn gương mặt của cô gái nhỏ này tươi rói, nụ cười hồn nhiên lúc nào cũng treo trên mặt.

Mặc dù cả hai đang mù đường lạc lối trong khu rừng rộng lớn này, nhưng nhìn Cố Tinh Hải như vậy thì tâm hồn người ta lại thoải mái hẳn ra.

Vị trí cả hai đang đứng thuộc về phần đất Vu Tộc.

Theo như cách Cố Tinh Hải nói thì những bộ tộc yếu kém như Hùng Kim bộ lạc hay Tật Phong bộ lạc thì thường sẽ ở ngoài cùng theo cách phân chia lãnh thổ, như vậy chỉ cần đi về phía Đông thì sẽ đi đến được vị trí lãnh thổ của Nhân Loại.

Nói miêng thì đơn giản, nhưng vào thực tế thì lại là một câu chuyện khác, tỉ như tình huống của Tinh Hồn và Cố Tinh Hải hiện tại.

Nếu như bây giờ có một cái bản đồ thì tốt biết mấy.

Trên công cuộc tìm được đường ra, trên đường đi, Tinh Hồn vừa chỉ điểm cách tu luyện đối với Cố Tinh Hải, giúp cho nàng nâng cao thực lực.

Trong nửa tháng nay, Cố Tinh Hải đã nâng lên hai mươi ba Hồng Ngọc Ấn, đạt tới tiểu thành trong tầng thứ hai Hồng Ngọc Kinh, tu vi biến mạnh hơn hẳn.

Nói đến, cách chỉ điểm của Tinh Hồn với Cố Tinh Hải thực sự mà nói rất ư là nhẹ nhàng.

Chứ khi huấn luyện đám đệ tử của hắn, thực sự tháng ngày năm đó tên nào tên nấy đều phải sống trong địa ngục, ngay cả nữ đệ tử duy nhất là Long Phi Tuyết cũng không ngoại lệ.

Bài tập nhẹ nhàng nhất trong phương pháp dạy dỗ đám đệ tử chính là đem bọn chúng ném xuống vực sâu vạn trượng, không thức ăn không nước uống, phải ứng phó với vô số hung thú tàn bạo, trong một tháng phải bò lên, nếu không thì đừng gọi hai chữ sư tôn.

Còn bài tập nặng nhất đó chính là được hắn đích thân luyện võ.

Phải nói mười tên đệ tử ai nấy đều cực kỳ đáng thương. Bị Tinh Hồn cầm gậy đánh đến nước mắt nước mũi chảy ra hết, da thịt béo dày như Long Chiến, cứng đầu cứng cổ như Long Uyên, hay loại không sợ trời không sợ đất như Long Tuyền cũng bị hắn đánh thừa sống thiếu chết.

Sau này khi tu vi đã có thành tựu nhất định, nhưng khi nghĩ đến khoảng thời gian bị Tinh Hồn đánh lên bờ xuống ruộng, tên nào tên nấy đều rét run lạnh cả sống lưng.

Thế mới nói, việc chỉ điểm cho Cố Tinh Hải có thể nói là vô cùng nhẹ nhàng. Cũng là bởi Tinh Hồn không có ý định đồng hành hay tiếp nhận Cố Tinh Hải nên mới làm qua loa. Nếu mà thực sự trở thành đệ tử Tinh Hồn chắc có lẽ Cố Tinh Hải chỉ biết cười mếu mỗi ngày.

Yếu điểm của Cổ Tinh Hải chính là thiếu kinh nghiệm thực chiến, mà cả hai đang bị lạc trong rừng, trên đường gặp không ít hoang thú, Tinh Hồn liền xách Cổ Tinh Hải ném vào hang ổ của đám hoang thú này, để nàng tự mình trải nghiệm. Khi nào thực sự nguy hiểm đến tính mạng thì hắn mới xuất thủ.

Cũng nhờ vậy mà không chỉ tu vi mà cả thực lực, Cổ Tinh Hải đều có sự lột xác nhất định, độ ngây thơ dường như giảm đi ít nhiều.

- Đối phó với thú hoang rất khác biệt với các sinh linh cấp cao. Thú hoang không có linh trí, còn sinh linh cấp cao có ý thức siêu phàm, rất nhiều âm mưu quỷ kế. Thế nên đừng nghĩ có tí thực lực mà kiêu ngạo, có biết chưa?

Tinh Hồn mỗi ngày đều nhắc đi nhắc lại câu này, riết hồi muốn nhàm luôn, nhưng Cổ Tinh Hải lúc nào cũng gật đầu tiếp nhận. Có lẽ khoảng thời gian được Tinh Hồn huấn luyện đã trở thành bóng ma trong lòng nàng, thành ra trong lòng sinh ra một sự kính ý với Tinh Hồn, nhất nhất nghe theo những gì hắn dạy dỗ.

Có điều, nếu thực sự được trải nghiệm huấn luyện như đám Long Uyên, chẳng biết nàng sẽ còn khiếp sợ Tinh Hồn đến mức nào nữa.

Lại một tháng nữa trôi qua, cả hai vẫn chưa có dấu hiệu tìm ra được đường ra khỏi khu rừng này.

Vào một ngày nọ, bỗng trong rừng xuất hiện một đám người, trang phục trên người, vừa nhìn là liền nhận ra đám người này thuộc Vu Tộc.

Khí tức của bọn họ rất mạnh, so với tộc trưởng Hùng Kim bộ lạc – Thác Bạc Huy còn muốn mạnh mẽ hơn. Bọn họ trên tay cầm vũ khí, biểu tình trên mặt nghiêm túc, giống như đang trong buổi đi săn.

Nhưng khi vô tình phát hiện Tinh Hồn và Cốt Tinh Hải ở đằng xa, trong mắt bọn chúng liền xuất hiện một tia lãnh khí.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 11: Vĩnh Dạ Thâm Uyên

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 11: Vĩnh Dạ Thâm Uyên

Nhóm người Vu Tộc này có mười ba người. Mạnh nhất trong số mười ba người này là một Thối Cốt Cảnh sơ kỳ Chiến Vu. Những người còn lại, yếu kém nhất cũng là Huyết Cảnh trung kỳ Chiến Vu. Nếu đã không có thiện ý, tốt nhất là không nên dây vào.

Thế nên ngay từ khi chạm mặt, mặc dù đang lạc đường, nhưng Tinh Hồn vẫn lựa chọn không tiến lên hỏi đường, mà đi vòng qua một bên, tránh gặp mặt bọn họ.

Giữa Nhân Tộc và Vu Tộc dù sao cũng tồn tại thù hằn, bình thường gặp nhau có thể không nhất thiết phải ta sống người chết, nhưng kịch chiến thì vẫn sẽ diễn ra. Trường hợp của Tinh Hồn và Cố Tinh Hải là một trường hợp đặc biệt nên có mới không xảy ra nội chiến.

Tinh Hồn thần thức rất mạnh, thế nên trong rừng xuất hiện mười ba Chiến Vu này, Cố Tinh Hải cũng không hề nhận ra được.

Nhưng không nghĩ đến, bản thân đã có ý muốn tránh né, nhưng những Chiến Vu kia lại không nghĩ giống như hăn.

Chiến Vu có tu vi Thối Cốt Cảnh đang dẫn đầu đoàn đột nhiên dừng lại, hắn ta trong mắt lóe quang mang kỳ dị, quay qua quay lại nhìn quanh, mũi hít hít, tựa hồ cảm nhận được một tư vị vừa lạ vừa quen.

Bỗng khóe miệng hắn ta nở nụ cười lộ ra hàm răng trắng bóng, liếm liếm môi:

- Khà khà, là mùi của Nhân Loại.

Hắn ta vừa nói xong, ngay lập tức đám Chiến Vu đi cùng với gã mặt mày sáng hắc lên, giống như vừa chộp được tin tức kho báu.

- Nhân Loại? Hắc hắc, đã lâu rồi không được đi săn Nhân Loại rồi.

- Lại dám tiến vào Phong Hải sâm lâm, đám Nhân Loại này đúng là gan to tày trời nhỉ?

- Săn đầu đám Nhân Loại, nhất định sẽ được Vu Sư ban thưởng.

- Hứa Bân đại ca, chúng ta...

Chiến Vu tu vi Thối Cốt Cảnh ngẩn mặt cười lớn, nụ cười tràn ngập sự hoang dã, như một đầu mãnh thú đang sắp sửa bắt đầu cuộc đi săn của nó.

- Còn chần chờ quái gì nữa, theo ta lấy đầu tên Nhân Loại này!

- Tuân lệnh đại ca.

Hứa Bân há miệng gầm lớn một tiếng, tu vi Thối Cốt Cảnh sơ kỳ trên người bạo phát, dưới ánh nắng mặt trời như phản hồi quang phản chiếu, chẳng khác gì một pho tượng đồng thau.

Những Chiến Vu khác nương theo khí thế mãnh liệt của Hứa Bân, chiến ý tỏ ra mạnh mẽ, đều bạo phát tu vi, nhanh chóng đuổi theo Hứa Bân.

Cách đó không xa, tiếng gầm của Hứa Bân khiến cho chim muông trong Phong Hải sâm lâm giật mình hoảng sợ, toàn bộ đều tung cánh bay lên trời.

Tiếng gầm này truyền vào tai Tinh Hồn và Cố Tinh Hải.

Cố Tinh Hải thân là tộc nhân Vu Tộc, nghe tiếng gầm quen thuộc này, trong nháy mắt gương mặt hơi biến.

- Không tốt, thúc thúc, có tộc nhân Vu Tộc triển khai cuộc đi săn.

Có lẽ tiếng gầm lớn đó là biểu trưng của nghi lễ đi săn, sợ Tinh Hồn không biết nên liền nhắc nhở.

- Chạy, mục tiêu của bọn chúng chính là hai chúng ta.

Tuy Tinh Hồn không hiểu được ý nghĩa, nhưng trước đó hẳn đã có sự cảnh giác, vừa cảm thấy không ổn liền kéo tay Cố Tinh Hải cấp tốc bỏ chạy.

- Thúc thúc, có lẽ bọn họ đang đi săn một hoang thú nào đó.

- Sẽ không đâu. Tinh Hải quên thúc thúc là Nhân Loại à?

Tinh Hồn trong lòng đang suy tính con đường rút lui, vừa nhẹ giọng nhắc nhở. Còn Cố Tinh Hải nghe vậy thì mới ngộ ra.

Trong tiếng gầm kia, Tinh Hồn cảm nhận được, thực lực của chủ nhân tiếng gầm, so với Thác Bạc Huy còn mạnh mẽ gấp mấy lần.

Nếu như chỉ có một người thì còn có cơ may ứng phó, đằng này kéo theo sau chủ nhân của tiếng gầm còn có thêm mười mấy người nữa, thực lực người nào người nấy không tính là quá mạnh, nhưng đủ để áp chế Tinh Hồn và Cố Tinh Hải rồi.

“Cảm giác bị đuổi giết...”

Lần thứ hai trong vòng hơn một tháng nay Tinh Hồn lại gặp phải. Còn nhớ trước đây tại Huyền Thiên Giới, Tinh Hồn cũng đã từng trải qua không ít lần, thậm chí thiếu chút nữa mất đi cái mạng nhỏ. Nhất là cái lần đại chiến với Trịnh Thần Không, nếu không nhờ Mặc Uyên* không tiếc hao tổn chân nguyên tạo ra một phân thân để mang hấn đi, nếu không lần đó đã bỏ mạng rồi.

Tốc độ của Tinh Hồn và Cố Tinh Hải rất nhanh, thế nhưng so với Hứa Bân lại kém hơn một chút, khoảng cách dần dần bị thu hẹp lại.

Hứa Bân trong tầm mắt đã xuất hiện hai bóng người đang:

- Một Vu Nhân lại đi lại với Nhân Loại? Không lẽ là...

Hứa Bân chớp mắt nhận ra chuyện gì đó, khóe miệng hấn lại rộ lên nụ cười lạnh, có vẻ như trong lòng như đang chuyển biến chủ ý.

Chỉ thấy Hứa Bân tiếp thân thể lại gia tốc một lần nữa, triển khai toàn lực, so với vừa rồi tốc độ nhanh hơn một thành.

Mà ở phía đằng sau, đám Chiến Vu đi cùng với Hứa Bân cũng đang đuổi theo. Tình hình này, nếu bị Hứa Bân chặn đầu, Tinh Hồn và Cố Tinh Hải khó mà có con đường thoát thân.

- Nhân Loại, khuyên ngươi nên thành thật chịu trói. Dù có chạy tiếp, cái ngươi nhìn thấy cũng chỉ là sự tuyệt vọng mà thôi, tốt nhất đừng hao công phí sức nữa, hắc hắc hắc...

Hứa Bân hét lớn.

Dĩ nhiên không vì câu nói của hấn mà Tinh Hồn dừng lại, mặc dù hiểu được ẩn ẩn trong lời nói của Hứa Bân có gì đó không ổn.

Mà Hứa Bân sau khi nhắc nhở thì tốc độ quay trở lại như trước, không gia tốc tốc độ nữa, giống như đang muốn vờn Tinh Hồn và Cố Tinh Hải vậy.

Cảm giác không ổn ngày một hiện rõ. Nhưng đột nhiên, một cảm giác quen thuộc bất chợt lóe lên trong lòng hắc. Đồng thời, Thể Đạo Liên lại một lần nữa rung động.

Tinh Hồn nội tâm hơi khê biến. Sự rung động của Thể Đạo Liên khác với lần ở Hùng Kim bộ lạc. Sự rung động lần đó của Thể Đạo Liên là muốn thôn phệ Hoang Linh, nhưng còn lần này, giống như nó đang hướng đến một người thân quen.

Thể Đạo Liên chính là do Tinh Hồn ngộ ra từ Lục Đạo Thiên Thư đệ nhất quyển Thiên Đạo, nhờ vậy mà hắc mới có thể tiến hành tu luyện, bước vào Phàm Tiên Cảnh.

Hắc không có rằng sẽ gặp được một người giống như mình, trong linh đài đúc kết ra được Thể Đạo, bởi vì Lục Đạo Thiên Thư trước giờ Tinh Hồn chỉ truyền xuống cho mười đệ tử. Mà trong mười đệ tử, chỉ có một vài người là đạt được tư cách lĩnh ngộ Thiên Thư.

Cái cảm giác quen thuộc này khiến trong lòng Tinh Hồn dấy lên một cảm giác bất an.

Cho đến nửa canh giờ sau, sau khi băng qua Phong Hải sâm lâm, trước mặt Tinh Hồn bỗng xuất hiện một cái khe khổng lồ. Cái khe này nằm chính giữa Phong Hải sâm lâm, từ trên cao nhìn xuống, trông chẳng khác gì một cái miệng của một con viển cổ hung thú đang chuẩn bị nuốt con mồi.

Tinh Hồn và Cố Tinh Hải lập tức khựng lại ngay.

- Cái này... không lẽ đây chính là Vĩnh Dạ Thâm Uyên?

Cố Tinh Hải nhìn cái khe đáng sợ trước mặt thì lập tức nhận ra ngay.

Nghe nói Vĩnh Dạ Thâm Uyên này trước đây chưa hề xuất hiện, như sau khi sự kiện toàn bộ sinh mệnh trên Trác Lộc Tinh Vực nói chung và Hư Thần Tinh nói riêng biến mất, thì tại Hư Thần Tinh, bên trong Phong Hải Sâm Lâm này mới xuất hiện cái khe khổng lồ này.

Không ai biết được Vĩnh Dạ Thâm Uyên này sâu bao nhiêu, bên trong nó tồn tại thứ gì, bởi ai tiến vào trong cái khe này chưa có người nào quay trở lại cả.

Lúc này, từ phía sau, Hứa Bân đã đuổi kịp tới.

Hứa Bân dừng lại, chặn đường lui không để Tinh Hồn và Cố Tinh Hải có cơ hội bỏ chạy, vừa há miệng cười to:

- Đã bảo rồi, chạy làm gì để rồi nhận lấy tuyệt vọng. Hắc hắc hắc...

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Mặc Uyên: Kiếp trước của Long Uyên (Phần 1)

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 12: Kinh Nghiệm Có Thừa

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 12: Kinh nghiệm có thừa

Lúc truy đuổi Tinh Hồn và Cố Tinh Hải, Hứa Bân từ xa đã có thể cảm nhận được phương hướng quen thuộc này. Hứa Bân vốn là Vu Tộc nắm gần Phong Hải Sâm Lâm, thế nên trong một thoáng liền nhận ra, trước mặt chính là Vĩnh Dạ Thâm Uyên.

Bởi vì vậy nên Hứa Bân mới không gia tốc tốc độ mà kiềm hãm lại, điều chỉnh bản thân trở lại trạng thái tốt nhất để có thể bắt sống cả hai, đem về giao nộp cho bộ lạc.

Mà sở dĩ Hứa Bân không giết chết Tinh Hồn và Cố Tinh Hải ngay là cũng bởi có nguyên nhân, nếu không trong đầu hắn đã không sinh ra ý định này rồi.

Đúng lúc này, từ phía đằng sau, mười mấy bóng người âm âm chạy tới, hơi thở có chút hỗn loạn, nhưng khi nhìn thấy mục tiêu trước mắt, sự mệt mỏi liền thay bằng sự hưng phấn.

- Hắc hắc, có ngon thì chạy nữa đi.

Một Chiến Vu tu vi không tồi, nhìn tình huống trước mắt, mở miệng khích đều.

Ngay sau lời của gã Chiến Vu này, mấy kẻ khác liền ào ào hòa theo.

- Tốc độ cũng khá, nếu cười trên lưng Nhân Loại này, mấy bộ lạc khác hẳn sẽ ghen tức lắm đấy.

- Ý tưởng không tồi, ha ha...

- Con bé kia nhìn ngon nhỉ, đại ca, hay là...

- Phần ngon nhường đại ca trước, có gì cho bọn em chút phần, hắc hắc...

Bọn chúng buông lời tục tĩu không chút ngượng miệng, bất giác làm cho da mặt mỏng manh của Cố Tinh Hải đỏ bừng lên, trong mắt hiện ra một tia chán ghét.

Dù gì nàng thân cũng là huyết mạch Vu Tộc, bọn họ cũng là Vu Tộc, thế nhưng so với Tinh Hồn thuộc về phía Nhân Loại lại xa xa không bằng.

Hứa Bân bỗng trừng mắt nhìn đám Chiến Vu đi theo mình, hừ lạnh một tiếng, ngay lập tức một đám chột dạ, cười mếu lúi về phía sau một bước, trong lòng lo sợ làm cho Hứa Bân nổi giận.

Hứa Bân cũng chỉ là khiến cho bọn chúng im lặng đi một chút, rồi sau đó nhìn đến Tinh Hồn và Cố Tinh Hải, vừa ném về phía bọn họ một sợi dây thừng mà hẳn mang theo bên hông, thông thả nói:

- Muốn tự trói hay để ta trói giùm?

Dây thừng rơi xuống trước mặt Tinh Hồn trong sự cười nhạo của đám Chiến Vu đứng sau lưng Hứa Bân.

Tinh Hồn nhìn sợi dây thừng, rồi lại nhìn Hứa Bân, mặt không biến đổi, lạnh nhạt nói:

- Người có vẻ rất tự tin.

- Tất nhiên. Người nghĩ người có lựa chọn nào khác? Hay người định nhảy xuống Vĩnh Dạ Thâm Uyên?

Hứa Bân ngửa đầu cười lớn, nhưng bỗng trong đầu lóe lên một tia linh quang, nhìn chăm chăm Tinh Hồn.

Có điều, hẳn không tin rằng Tinh Hồn sẽ dám làm điều này.

- Thúc thúc...

Cố Tinh Hải dường như cũng phát giác ra điều gì đó không ổn cho lắm.

Vĩnh Dạ Thâm Uyên này thần bí khó lường, một số cường giả Vu Tộc đã từng thử tiến vào xem để điều tra bí ẩn của Vĩnh Dạ Thâm Uyên. Thế nhưng nửa đường tất cả đều lập tức rút lui, bởi lực lượng thần bí của Vĩnh Dạ Thâm Uyên gây uy hiếp đến tính mạng của bọn họ.

Đã có không ít cường giả ngã xuống trong quá trình thăm dò bí ẩn của Vĩnh Dạ Thâm Uyên, vì vậy nó liền trở thành sự cảnh cáo. Đến nay, gần như có rất ít người dám nhảy xuống Vĩnh Dạ Thâm Uyên, bởi nó chẳng khác gì tiến vào chỗ chết cả.

So với việc nhảy xuống Vĩnh Dạ Thâm Uyên, thì việc chờ đợi một cơ may nào đó tại bộ lạc của Hứa Bân trốn thoát có lẽ sẽ khả quan hơn nhiều. Trong lòng Cố Tinh Hải, nếu được chọn thì có lẽ sẽ đầu hàng chịu trói.

Nhưng lựa chọn của Tinh Hồn lại đi ngược với số đông.

Chỉ thấy hắn bỗng nắm tay Cố Tinh Hải, hồ hững hỏi một câu:

- Tin tưởng thúc thúc chứ?

Cố Tinh Hải gương mặt hơi ửng hồng, nhưng chưa kịp trả lời đã bị Tinh Hồn kéo về phía sau, chân lui đến sát mép vực thẳm Vĩnh Dạ Thâm Uyên.

- Này này... ngươi định làm thật đấy à?

Hứa Bân trong lòng cảm thấy không ổn, sững người nói.

- Thằng này điên mẹ rồi.

- Hay bị chúng ta hù dọa nên loạn não?

- Có khi lại thế cũng nên.

-

Các Chiến Vu đi theo Hứa Bân cũng bị Tinh Hồn làm cho kinh ngạc, xôn xao nói.

Mà Cố Tinh Hải thì từ đầu đến cuối vẫn im lặng chờ quyết định của Tinh Hồn. Câu hỏi của hắn, đến giờ phút này nàng vẫn chưa đáp lại.

Mãi một lúc sau, Cố Tinh Hải mới gật đầu, chắc nịch đáp:

- Tinh Hải nghe theo thúc thúc.

- Yên tâm, mấy cái vụ nhảy vực, thúc thúc có kinh nghiệm.

Tinh Hồn nhìn Cố Tinh Hải, ánh mắt âu yếm như nhìn con cháu của mình, một câu nhẹ nhàng trấn an.

Có điều, vào tình huống hiện tại thì... có lẽ câu trấn an của hắn không thích hợp cho lắm.

- Kinh nghiệm nhảy vực... cái này... cũng được à?

Nguyên một đám người, bao gồm cả Cố Tinh Hải vừa Hứa Bân ngây người, bao nhiêu ánh mắt nhìn Tinh Hồn đầy chăm chú, giống như đang nhìn một sinh vật lạ từ ngoài hành tinh xuất hiện.

- À, ta muốn biết người tên gì?

Bổng Tinh Hồn nhìn Hứa Bân, chợt hỏi:

- Hứa Bân, tộc nhân Húc Minh bộ lạc.

- Hứa Bân?! Sau này, ta sẽ trở lại tìm người.

Tinh Hồn lẩm nhẩm tên của Hứa Bân, khắc ghi vào trong đầu. Rồi sau đó bất thành linh nhún chân, trong sự kinh ngạc của chúng nhân, Tinh Hồn nắm tay kéo theo Cố Tinh Hải nhảy xuống vực sâu.

Cố Tinh Hải không giữ được sự bình tĩnh, nước mắt rơi ra đầy mặt, cái miệng nhỏ nhắn bỗng hét lên một tiếng sợ hãi, ráng nẹp người ôm chặt Tinh Hồn.

Hứa Bân há mồm trợn mắt, một giây sau mới phản ứng trở lại, tiến đến sát mép Vĩnh Dạ Thâm Uyên, đưa mắt nhìn xuống.

Thứ mà Hứa Bân nhìn thấy chỉ là một màn đêm thăm thẳm, như một cái mồm của hung thú viễn cổ sắp sửa nuốt chửng lấy con mồi thơm ngon của nó.

Từ Vĩnh Dạ Thâm Uyên bốc lên lực lượng thần bí quỷ dị, trong thoáng chốc khiến cho Hứa Bân giật mình, đầu óc choáng váng, không thể không lùi lại.

Sợ rằng nếu đứng thêm vài giây nữa, mình sẽ bị lực hút quỷ dị của Vĩnh Dạ Thâm Uyên kéo xuống dưới đó.

- Đúng là thẳng điên.

Nghĩ đến Tinh Hồn không chút biến sắc, không chút do dự nhảy thẳng xuống Vĩnh Dạ Thâm Uyên làm cho nội tâm Hứa Bân vẫn còn khá sốc. Cuối cùng phun ra một bãi nước miếng, chửi một câu rồi kéo theo cả đội bỏ đi.

Có điều, trong lòng Hứa Bân vẫn nhớ kỹ cái biểu cảm đầy tự tin của Tinh Hồn khi đó.

“Ta sẽ trở lại...”

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Vĩnh Dạ Thâm Uyên sâu hun hút, tựa hồ không có điểm dừng.

Khe vực Vĩnh Dạ Thâm Uyên thuộc về phần lãnh thổ của Vu Tộc, vậy nên Nhân Loại gần như không có cơ hội để tìm hiểu về bí mật của cái khe thần bí này. Sáu vạn năm qua, tuy Vĩnh Dạ Thâm Uyên chưa thể liệt vào những địa điểm nguy hiểm nhất Hư Thần Tinh, nhưng nói về bí ẩn nhất thì chắc chắn Vĩnh Dạ Thâm Uyên này được xếp vào thứ hạng đầu.

Cổ Tinh Hải chẳng biết đã ngất đi từ lúc nào. Có lẽ là do quá hoảng loạn sợ hãi, lần đầu tiên trải nghiệm cái cảm giác kinh khủng khiếp này.

Trái ngược lại, Tinh Hồn mặc dù gương mặt tràn đầy lo lắng, nhưng trong mắt lại xuất hiện một sự bình tĩnh đến kinh ngạc.

Lại nói, câu nói “kinh nghiệm nhảy vực” từ miệng hắn thốt ra không phải không có lý do.

Còn nhớ, khi ở tại Huyền Thiên Giới, năm tám tuổi, Tinh Hồn đã có kinh nghiệm nhảy vực một lần. Cái lần này đã mang đến cho Tinh Hồn cơ duyên đặt một bước vào con đường tu chân.

Đến khi gia nhập Thiên Lam thần điện, Tinh Hồn lại tiếp tục nhảy vọt một lần nữa. Lần này, so với lần đầu tiên cơ duyên còn muốn lớn hơn. Đó chính là việc Tinh Hồn thu thập được Thiên Thư đệ tứ quyển Sinh Linh Đạo.

Ngoài hai lần này ra, còn có không ít lần khác nữa, mỗi lần đều có ít nhiều cơ duyên.

Chẳng biết lần này sẽ mang đến cho Tinh Hồn cơ duyên kinh người nào. Thậm chí có thể là... chết cũng nên.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 13: Đom Đóm

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 13: Đom đóm

Thực ra thì việc Tinh Hồn dám nhảy xuống Vĩnh Dạ Thâm Uyên này, trong lòng hẳn cũng sớm đã có chủ đích.

Khi bị Hứa Bân theo đuổi, trên đường tiến sát đến Vĩnh Dạ Thâm Uyên, Thế Đạo Liên trong Linh Đài bỗng có xảy ra biến dị.

Quá trình tu luyện của Tinh Hồn có điểm hơi khác biệt so với các tiên giả thông thường.

Lấy ví dụ như Cố Tinh Hải. Nàng tuy là Vu Tộc, bình thường nếu không có điểm đặc biệt của hệ Vu Sư thì Cố Tinh Hải sẽ trở thành Chiến Vu luyện thể.

Thế nhưng trong hành trình với Tinh Hồn liền bị hấn dẫn dắt theo con đường tu hành của tiên giả. Chính là việc truyền cho nàng Hồng Ngọc Kinh.

Hồng Ngọc Kinh này, tầng đầu tiên chính là kết ra được chín cái Hồng Ngọc Ấn. Muốn đúc kết ra Hồng Ngọc Ấn rất đơn giản, chỉ cần hấp thụ

luyện hóa thiên địa linh khí, theo pháp quyết của Hồng Ngọc Kinh mà làm thì sẽ kết thành Hồng Ngọc Ấn.

Tiên giả bước đầu tu luyện, cũng giống như tu sĩ, đó chính là quá trình luyện khí. Sau này khi đột phá Địa Tiên Cảnh thì mới bắt đầu tiến hành bước tu luyện tiếp theo là lĩnh ngộ pháp tắc.

Còn Tinh Hồn, bởi vì sự đặc biệt của cơ thể, thổ nạp thiên địa linh khí theo cách thông thường không cách nào giúp Tinh Hồn tu hành nhanh chóng được.

Cứ nhìn lúc trước đây, Tinh Hồn vận dụng Tạo Hóa Nhất Khí để tu hành, thế nhưng kết quả gần như là dậm chân tại chỗ.

Nhưng từ khi tạo ra được Thể Đạo Liên bên trong Linh Đài, Tinh Hồn mới có thể đột phá, đặt chân vào Linh Hậu Kỳ - Phàm Tiên Cảnh.

Muốn đột phá, Tinh Hồn không chỉ phải luyện hóa thiên địa linh khí hoặc bổ sung bằng đan dược, mà còn phải làm cho Thể Đạo Liên phát triển.

Nếu Thể Đạo Liên không phát triển, dù có thổ nạp bao nhiêu thiên địa linh khí hay dùng bao nhiêu tài vật đi chăng nữa thì hãn cũng sẽ chẳng thể đột phá lên cảnh giới tiếp theo.

Đương nhiên ở thời điểm hiện tại chưa đến thời điểm như đã nói, nhưng mỗi lần Thể Đạo Liên có biến thì trong lòng Tinh Hồn lại vừa mừng vừa sợ. Bởi dù sao còn đường này hãn đang tự lần mò, những gì diễn ra tiếp theo, chính bản thân hãn cũng không đoán trước được.

Quay trở lại với câu chuyện. Lần này Vĩnh Dạ Thâm Uyên ảnh hưởng đến Thể Đạo Liên, vậy nên Tinh Hồn mới dám cả gan nhảy xuống Vĩnh Dạ Thâm Uyên đầy bí ẩn này.

Ban đầu hẳn còn hi vọng rằng tác động từ Vĩnh Dạ Thâm Uyên sẽ giúp Thể Đạo Liên phát triển, có điều hẳn phải thất vọng rồi.

Thể Đạo Liên dường như cảm thấy Vĩnh Dạ Thâm Uyên này có gì đó quen thuộc với nó nên mới kích động.

Dần dần, lực lượng thần bí từ Vĩnh Dạ Thâm Uyên tác động lên Tinh Hồn, dần dần không thể thích ứng được. Cũng may có ý chí kinh người, Tinh Hồn mới miễn cưỡng chống đỡ nổi.

Rơi mãi rơi mãi, áp lực nguy cơ sinh tử hiện hữu trong tâm trí Tinh Hồn.

Hẳn cảm nhận rằng khoảng cách tiếp xúc với mặt đất Vĩnh Dạ Thâm Uyên ngày một gần hơn. Nếu tiếp tục bị lực hấp dẫn cuốn theo, nhất định cả hai sẽ tan xương nát thịt mà chết.

- Tinh Hải, cực cho người rồi.

Tinh Hồn nhìn Cố Tinh Hải, khẽ nói một câu.

Chỉ thấy hẳn đặt hai ngón tay lên mi tâm Cố Tinh Hải, dẫn lực lượng của Thể Đạo Liên bắt đầu thôn phệ chân nguyên từ khí hải, biến chân nguyên của Cố Tinh Hải thành của mình.

- Hỗn Nguyên Thiên Thần Quyết – Mô Phỏng.

Tinh Hồn đôi mắt lóe lên, trong mắt xuất hiện một tia linh quang. Ngay lúc đó, một tiếng long ngâm từ trong đêm tối vang lên.

Vầng hào quang màu đỏ hồng xuất hiện, dần dần huyền hóa thành một đầu xích long dài gần ba mươi trượng.

Đầu Xích Long này là do Tinh Hồn lấy lực lượng từ Hồng Ngọc Kinh của Cố Tinh Hải mà tạo thành thông qua thuật Mô Phỏng.

Thuật Mô Phỏng này tiêu hao rất nhiều tinh thần lực, thời gian để duy trì Xích Long rất ngắn.

Tinh Hồn dùng tinh thần lực điều khiển, một tay ôm Cổ Tinh Hải bên hông, chân cưỡi trên lưng Xích Long đáp xuống dưới.

Có điều, phán đoán của Tinh Hồn vẫn có chút sai lệch.

Đó chính là khoảng cách đến gần mặt đất vẫn còn một đoạn khá xa, và lực hấp dẫn của Vĩnh Dạ Thâm Uyên quá mạnh, khiến cho tinh thần lực tiêu hao cực nhanh.

- Không ổn!

Tinh Hồn gương mặt nghiêm trọng. Nhìn Xích Long hư ảnh như muốn sụp đổ.

Bỗng không biết một vật gì trên đường rơi đập vào đầu, hắc rên một tiếng bi thảm, đồng thời ngay lúc đó Xích Long cũng bị sụp đổ bởi lực lượng tinh thần đã không thể giúp nó duy trì nữa.

Gió thổi càng lúc càng mạnh, màn đêm che phủ mọi thứ, chỉ có ánh sáng yếu ớt của Xích Long đang dần tan biết là duy nhất, nhưng nó cũng chỉ làm cho Tinh Hồn nhìn thấy được gương mặt nhợt nhạt của Cổ Tinh Hải trong thoáng chốc mà thôi.

Trước khi mất đi khả năng nhận thức, Tinh Hồn lấy hết sức lực còn lại, đấu tranh với lực hút cường đại và lực gió, vươn tay kéo Cổ Tinh Hải sát vào người mình, ôm thật chặt.

Rồi sau đó, cả hai rơi vào màn đêm thăm thẳm của Vĩnh Dạ Thâm Uyên thần bí.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Không rõ là tiếng gió thổi, hay là tiếng nói thì thầm từ cõi u minh vọng lại, Cố Tinh Hải từ trong mê man từ từ mở mắt ra.

Bao trùm xung quanh là một màn đêm tăm tối, chỉ có nơi nàng đang nằm có những đốm sáng màu xanh lấp lánh thoát ẩn thoát hiện, trông giống như một bầy đom đóm vậy.

Nó làm cho Cố Tinh Hải nhớ đến lúc nhỏ, khi còn ở Tất Phong bộ lạc, nàng cũng đã từng được ngắm khung cảnh tuyệt đẹp như thế nào rồi.

Tính tò mò, lại yêu thích cái đẹp, Cố Tinh Hải ánh mắt sáng lên, miệng nở nụ cười trong trẻo, định vươn tay ra bắt lấy một con đom đóm.

Nhưng ngay lập tức có một bàn tay vươn ra nắm lại, ngăn cản hành động bắt đom đóm của nàng, vừa cảnh báo:

- Cẩn thận, đừng động vào chúng.

Cố Tinh Hải ngẩn ra, chưa kịp hiểu chuyện gì thì bỗng thấy đám đom đóm đột nhiên có gì đó bất thường.

Đom đóm quay mặt lại, Cố Tinh Hải gương mặt không kìm được sợ hãi, giật bắn mình.

Bởi đom đóm đó có gương mặt vô cùng đáng sợ, một cái đầu lâu nhỏ bằng đầu ngón tay út, miệng đầy những cái răng nanh há to ra gào thét. Âm thanh đinh tai nhức óc dần dần truyền ra cả bầy, nghe chẳng khác gì tiếng la hét của lệ quỷ.

Đám đom đóm này cực kỳ hung dữ, như hận không thể làm thịt Cố Tinh Hải ngay lập tức vậy.

- Bình tĩnh, không việc gì cả.

Lại giọng nói đó vang lên, nhưng không còn nghiêm nghị như trước, mà thay vào đó là sự ấm áp dịu dàng.

Cố Tinh Hải xoay qua nhìn, đó là một gương mặt vô cùng thân quen với nàng, chính là Tinh Hồn.

- Đa tạ thúc thúc.

Nếu không phải vừa rồi Tinh Hồn kịp thời phản ứng, kéo tay của nàng lại thì có lẽ nàng đã bị đám đom đóm mặt quỷ kia gặm nát rồi.

Cố Tinh Hải cúi đầu, giọng nói khe khẽ từ miệng truyền ra, âm thanh dễ nghe vô cùng.

Bỗng Tinh Hồn gương mặt thoáng qua một tia đau đớn, giống như hành động ngăn cản ban nãy làm cho vết thương tái phát, cơn đau nhói lên trong giây lát.

Cố Tinh Hải nhận ra được, lập tức ngẩn đầu nhìn lên.

Đến lúc này nàng mới nhận ra, sắc mặt của Tinh Hồn rất xấu. Trên đầu có một dải băng đen băng bó phần trán, nếu để ý kỹ thì có thể nhìn thấy được vết máu khô. Mồ hôi nhễ nhãi trên mặt.

Mà cánh tay của hắn thì đang run lên từng cơn, từng cử động rất bất thường. Có vẻ như cánh tay đã bị bong gân rồi.

- Thúc thúc, người bị thương.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 14: Huyền Náo Đom Đóm Mặt Quỷ

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 14: Huyền náo đom đóm mặt quỷ

Thấy sắc mặt Tinh Hồn không ổn, Cố Tinh Hải ngấn đầu lên, trong mắt không giấu sự lo lắng, quan tâm hỏi một câu.

Chỉ thấy Tinh Hồn gương mặt có chút tái nhợt, mồ hôi lạnh túa ra trên trán. Thấy vậy, Cố Tinh Hải nội tâm có chút ân hận.

Dường như nhận ra điều này, Tinh Hồn nhẹ nhàng xoa đầu, khẽ nói:

- Chỉ là ngoại thương, không có gì đáng ngại.

Rồi sau đó, hẩn đảo ánh mắt nhìn xung quanh, nhất là khi nhìn vào đám đom đóm mặt quỷ, lại nói tiếp:

- Điều quan trọng bây giờ là làm cách nào để ra khỏi đây. Màn sáng này chỉ bảo vệ chúng ta được một thời gian, nó đang dần suy yếu trước năng lực kỳ dị của đám đom đóm này.

Nghe Tinh Hồn nói, Cố Tinh Hải bây giờ mới để ý toàn bộ tình huống xung quanh.

Màn sáng đang bảo vệ cả hai là phát ra từ một gốc cây lớn sau lưng. Gốc cây này thoát trong chẳng khác gì những cây cối bình thường, có điều từ gốc cây này lại phát ra vầng hào quang kỳ lạ.

Chính vầng hào quang này đã hấp dẫn đám đom đóm mặt quỷ, chúng đang không ngừng hấp thụ ánh sáng này, làm cho nó dần suy yếu, cho đến cuối cùng, có lẽ chính là để căn nuốt gốc cây phát ra ánh sáng.

Nhìn kỹ đám đom đóm, từ khi tức phát ra thì không có gì mạnh mẽ cả.

Nhưng nếu là nguyên một bầy đàn khổng lồ thì là một chuyện khác. Bọn chúng vô cùng hung dữ, giống như vừa rồi, Cổ Tinh Hải chỉ làm ra một hành động nhỏ thôi mà đã khiến cho đám đom đóm nổi giận rồi.

Nếu không phải vì năng lực của vầng hào quang còn mạnh thì nàng đã bị đám đom đóm tấn công rồi.

- Thúc thúc, chúng ta nên làm gì bây giờ?

Cổ Tinh Hải không giấu được sự sợ hãi, nhìn sang Tinh Hồn. Trong lòng nàng đã xem Tinh Hồn như trưởng bối, như cha như chú của mình, những khi khó khăn đều trông chờ vào hắn, giống như lúc bị Hứa Bân áp bức phía trên Vĩnh Dạ Thâm Uyên vậy.

- Tranh thủ thời gian, trước khi màn sáng bị đom đóm quỷ phá hủy.

Tinh Hồn gương mặt không đổi, chậm rãi trả lời.

Trước đó, lúc bị rơi từ trên miệng vực thẳm xuống, Tinh Hồn đã lợi dụng Thuật Mô Phóng, rút đi lực lượng của Cổ Tinh Hải tạo thành Xích Long, nhờ vậy mà giảm bớt được thương thế khi bị rơi từ trên cao xuống.

Cũng may mắn là cả hai rơi xuống vào đúng cây ánh sáng, nếu mà rơi bên ngoài, chẳng biết chuyện gì xảy ra với cả hai nữa.

Bị Tinh Hồn trấn an, Cố Tinh Hải chỉ có thể nghe theo, tiến sát tới gần gốc cây, bắt đầu vận chuyển Hồng Ngọc Kinh để tu hành.

Còn Tinh Hồn, hẳn lại chuyển dời sự chú ý lên đám đom đóm.

Tinh Hồn không nhận ra được lai lịch của đám đom đóm mặt quỷ, nhưng có thể xếp bọn chúng vào loại kỳ trùng.

Trong số mười đệ tử của Tinh Hồn, có một kẻ đặc biệt yêu thích đối với kỳ trùng. Đó chính là đệ tử thứ chính của hắn – Long Tuyền.

Long Tuyền ưa luyện độc, ưa thích độc vật, kỳ trùng dĩ nhiên cũng bị hắn để mắt tới. Trước khi phi thăng Đại Thiên Thế Giới, Tinh Hồn nhớ rằng Long Tuyền tại Huyền Thiên Giới đã thu thập năm sáu loại kỳ trùng cực kỳ độc hại.

Việc khu trùng trước đây Tinh Hồn đã từng nghe Long Tuyền nói qua một lần, phương pháp để có thể điều khiển được bọn chúng, cách thứ nhất là khi trùng còn ở trong trứng, lưu thần niệm vào bên trong trứng, sau khi trùng lớn lên sẽ tự động nhận chủ, đương nhiên với điều kiện thần niệm của người đó phải rất mạnh, nếu không sẽ bị trùng phản phệ lại; cách thứ hai, nếu trùng lớn sinh sống ở hoang dã, đó chính là phải bắt được con trùng đầu đàn.

Một khi điều khiển được trùng đầu đàn, tự nhiên cả bầy trùng sẽ nghe theo lệnh của người đó.

Có điều, muốn tìm được trùng đầu đàn cũng là một rất khó khăn. Mỗi loại trùng lại có một đặc điểm khác nhau, nếu không nghiên cứu kỹ thì sẽ không có cách nào tìm được chúng.

Trước đây Tinh Hồn vốn không để ý quá nhiều. Không ngờ trong tình huống này, những sở thích quái đản của đám đệ tử hắn lại mang đến những điều hữu ích.

Tỷ như tình huống này chẳng hạn. Đối với việc tìm kiếm đom đóm đầu đàn, Tinh Hồn đã nghĩ ra được cách để truy tìm nó rồi.

Chỉ thấy Tinh Hồn ngồi xếp bằng lại, tiến sát ngoài rìa ánh sáng. Theo phán đoán của Tinh Hồn, phải mất ít nhất một tuần lễ nữa thì ngoài rìa ánh sáng này mới bị bầy đom đóm làm cho thu hẹp lại, vậy nên hẳn không có gì lo lắng cả.

Cố Tinh Hải nhìn bóng lưng, trong lòng không giấu sự lo lắng, nhưng nhìn ánh mắt bình tĩnh của Tinh Hồn, nàng muốn nói nhưng lại thôi.

Tinh Hồn ngồi xuống, sau đó điều chỉnh lại lực lượng tinh thần, tập trung tinh thần lực vào hai mắt. Nhìn mắt Tinh Hồn lúc này, trông giống như bầu trời tinh không, nhìn rất đẹp mắt. Có điều, gương mặt Tinh Hồn có chút tái nhợt, có lẽ để làm việc này khiến cho vết thương của hắn bị kinh động.

Có điều, dù cơn đau nhói lên thì cũng phải ráng mà chịu đựng.

Tinh thần lực từ hai mắt bắn ra, bị hắn cô đọng lại thành một mũi tên vô cùng nhỏ, bắn ra khỏi vòng sáng, bay với tốc độ rất nhanh.

Bầy đom đóm mặt quỷ nhận ra điều gì đó bất thường, lập tức nguyên một đám trở nên tán loạn, như muốn tìm căn nguyên của sự bất thường này.

Tinh Hồn điều khiển mũi tên tinh thần rất điêu luyện, thậm chí còn công kích vào một số con đom đóm thông thường nữa.

Những con đom đóm này, nếu một bầy thì rất mạnh, nhưng giờ phút này chúng đang trở nên hỗn loạn, không hợp nhất với nhau, dễ dàng bị mũi tên tinh thần đánh cho tinh thần tan nát, chết ngay tức khắc.

Từ một con, rồi hai con, ba con... đến khi cả chục con đom đóm rơi xuống mà chết, từ trong bầy đom đóm, một loại sóng âm mang theo sự tức

giận vang lên.

Nghe được tiếng động này, Tinh Hồn biết kế hoạch của mình đã bước đầu thành công rồi.

Khi âm thanh tiếng sóng âm đó truyền lan ra, bầy đom đóm dần dần ổn định lại đội hình. Dần dần hợp nhất tinh thần lại với nhau.

Ngay thời điểm đó, Tinh Hồn lập tức thu lại mũi tên tinh thần.

Nếu như còn dây dưa, nhất định sẽ bị đám đom đóm tấn công, Tinh Hồn sẽ bị phản phệ mà trọng thương.

Thế nên đây là lúc thích hợp để dừng lại.

Sau đó, Tinh Hồn tiếp tục quan sát bầy đom đóm. Chỉ thấy bầy đom đóm bay xung quanh, tìm kiếm mũi tên được tinh thần tạo ra để quấy phá bọn chúng.

Đám đom đóm này khá kiên nhẫn, truy tìm xung quanh trong mấy canh giờ liền. Nhưng sau khi không tìm thấy được dấu tích gì, chúng mới dần dần quay lại tình huống như trước khi bị Tinh Hồn phá đám, tiếp tục hấp thụ ánh sáng phát ra từ gốc cây.

Còn Tinh Hồn, hẳn lại tiếp tục quan sát bầy đom đóm. Theo phán đoán của hắn, âm thanh sóng âm ban nãy nhất định là từ con đầu đàn mà ra. Nhưng mấy canh giờ liền vẫn không thấy nó xuất hiện, xem ra việc này không hề đơn giản như hắn nghĩ.

Tinh thần lực sau khi công kích đã tiêu hao rất nhiều, hắn liền nhắm mắt lại, bắt đầu tịnh dưỡng, điều động tinh thần lực trở lại trạng thái đỉnh phong nhất.

Ba canh giờ sau, sau khi điều chỉnh thể trạng trở lại trạng thái hoàn hảo, Tinh Hồn lại một lần nữa tạo thành mũi tên tinh thần, một lần nữa tiến hành công kích đám đom đóm.

Có lẽ đám đom đóm này không nghĩ đến việc Tinh Hồn lại một lần nữa tiến hành công kích, dưới sự công kích hỗn loạn của mũi tên tinh thần, gần trăm con đom đóm bị Tinh Hồn giết chết.

Bầy đom đóm gương mặt quỷ há miệng gầm thét trong sự oán hận, bay tán loạn xung quanh, làm cho Cố Tinh Hải đang tập trung tu luyện giật bản mình.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 15: Đom Đóm Đầu Đàn Xuất Hiện

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 15: Đom đóm đầu đàn xuất hiện

Biểu cảm của đám đom đóm mặt quỷ này cực kỳ đáng sợ, so với lúc Cổ Tinh Hải vô tình náo động bọn chúng, bây giờ không chỉ đám đom đóm giận dữ, mà trong mắt bọn nó còn lộ ra một tia căm phẫn nữa.

Cổ Tinh Hải bỗng nhìn Tinh Hồn ngồi sát ngoài rìa màn ánh sáng, liền nhận ra việc bày đom đóm nổi loạn chính là do Tinh Hồn làm ra.

Tuy rằng không biết vì sao Tinh Hồn lại làm như vậy, thế nhưng trong lòng nàng rất tin tưởng quyết định của hắn.

Bầy đom đóm một lần nữa rơi vào hỗn loạn, chỉ thấy bọn gào thét ầm ĩ, ánh sáng ở sau bụng của chúng tỏa ra ánh lục quang quỷ dị, so với bình thường mạnh hơn rất nhiều, tạo thành những vụ bạo tạc sóng âm.

Loại công kích bạo tạc này dù rất hỗn loạn, nhưng phần nào cũng làm ảnh hưởng đến mũi tên tinh thần mà Tinh Hồn tạo thành để giết bọn chúng.

Mũi tên tinh thần trở nên vụn vẹo, tùy thời có thể sụp đổ bất cứ lúc nào. Tinh Hồn vội thu lại mũi tên tinh thần, nếu để nó sụp đổ, hắn nhất định sẽ trọng thương.

Đúng lúc đó thì loại sóng âm cực mạnh xuất hiện. Nó vừa có tác dụng trấn an tâm tình, lan tỏa ra xung quanh, tác động đến bầu trời, làm cho chúng đang rơi vào trạng thái hỗn loạn, khi nghe được âm thanh này thì dần dần bình tĩnh trở lại.

Đương nhiên vẫn cần một đoạn thời gian nữa thì chúng mới hoàn toàn bình tĩnh, thế nhưng so với trạng thái điên cuồng hỗn loạn thì đã đỡ hơn nhiều.

Mà sóng âm kia không chỉ trấn an bầu trời, mà ẩn ẩn còn muốn truy tìm tung tích của thứ làm cho cả bầu trời rơi vào trạng thái hỗn loạn.

Lực lượng của sóng âm này khá mạnh, có thể ngang với lực lượng tinh thần của tiên giả Phù Tiên Cảnh.

Với trạng thái của Tinh Hồn, nếu không phải cảm thấy không ổn liên tục thu lại mũi tên tinh thần, nếu không lúc này nhất định đã bị phát hiện ra rồi.

Sau khi dò xét nhưng không thu lại kết quả gì, sóng âm kia mới chậm rãi thu lại. Có điều thiết nghĩ, tâm tình của nó chắc sẽ không được tốt cho lắm, hay không muốn nói là trong lòng đang âm ỉ lửa giận.

- Rồi người sẽ phải hiện thân thôi!

Tinh Hồn mở mắt, trong mắt có chút âm lãnh nhìn chằm chằm bầu trời.

Có thể làm cho bầu trời trong thoáng chốc bình tĩnh trở lại, chắc chắn đó là hành động của con cầm đầu.

Có lẽ hành động của hắn vẫn chưa đủ nên con đầu đàn mới chưa hiện thân. Nhưng Tinh Hồn nắm chắc, nếu mình cứ tiếp tục giữ cường độ thế này, con đầu đàn rồi cũng không nhịn được phần nộ mà xuất hiện.

Hiện tại lực lượng tinh thần có chút bất ổn, Tinh Hồn lại phải bỏ ra một đoạn thời gian để phục hồi trở lại.

Không thể không nói, việc làm lần này rất là tra tấn tinh thần, người không có tính nhẫn nại khó mà duy trì được. Chưa biết nó có đem lại thành công hay không, nhưng hành động này gián tiếp khiến cho tinh thần lực của hắn có chút mạnh mẽ hơn.

Nếu dùng thần thức để dò xét, tinh thần chi hải của Tinh Hồn đã mở rộng ra rất nhiều, dường như là gấp đôi so với một tiên giả Phàm Tiên Cảnh thông thường. Điều này nếu được biết đến nhất định sẽ khiến cho người ta kinh ngạc.

Mất gần một ngày trời, tinh thần lực của Tinh Hồn mới khôi phục lại như trước đây. Lần khôi phục này so với lúc đầu tốn rất nhiều thời gian. Có lẽ nguyên nhân chính là bởi đòn công kích của đám đom đóm.

Tinh Hồn trong đầu nhớ lại, lúc đó phần bụng của đom đóm tán ra ánh sáng mạnh gấp mấy lần so với bình thường, mức năng lượng gần như vượt ngưỡng sức chịu đựng của cơ thể bọn chúng.

Nó giống như việc tiên giả sử dụng biện pháp thiêu đốt linh hồn, trong một khoảng thời gian ngắn làm cho bản thân bộc phá cực hạn, đạt được sức mạnh kinh hồn. Có điều hậu quả để lại vô cùng thảm trọng, thậm chí khiến cho tiên giả thân tử đạo tiêu.

Mà hành động của đám đom đóm khi ấy giống hệt với thiêu đốt linh hồn. Lực lượng công kích sóng âm khếch tán ra, nếu không phải Tinh Hồn thu lại mũi tên tinh thần kịp thời, hắn đã bị trọng thương không nhẹ rồi.

Giờ nhìn trên mặt đất, có mấy trăm con đom đóm nằm rải rác, cơ thể cứng đơ khô quắc, sinh cơ đã cạn.

Gần như một nửa trong số này là bị Tinh Hồn giết chết, số còn lại vì không chịu nổi đẩy cực hạn của bản thân lên mà chết.

Bỗng trong mắt Tinh Hồn thoáng qua một tia ngạc nhiên. Hắn nhìn kỹ phần bụng của những com đom đóm đã chết, rõ ràng bị một thứ gì đó bên ngoài tác động vào, xé rách bụng ra, ăn sạch nội tạng bên trong. Chỉ để lại một lớp vỏ ngoài khô quắt.

Tinh Hồn tạm thời vẫn chưa có hành động công kích đám đom đóm.

Hắn nhìn chăm chăm vào một cái xác đom đóm cách chỗ ngồi không xa, giơ bàn tay lên, cách không khổng vật, trong một cái chớp mắt, một cái xác của đom đóm rơi vào bàn tay Tinh Hồn.

Đám đom đóm cảm nhận được sự quen thuộc nào đó, nhưng bởi vì Tinh Hồn hành động quá nhanh, căn bản đám đom đóm không kịp phản ứng. Khi định thần lại thì nó đã biến mất không chút dấu vết.

Vì vậy, đám đom đóm lại tiếp tục công trình hấp thụ ánh sáng bên ngoài.

Còn Tinh Hồn, hắn nhìn cái xác đom đóm trong tay, ánh mắt chăm chăm nghiền ngẫm.

Cái xác khô này chết đã hơn một ngày, thế nên gần như không đem lại một thu hoạch gì. Chỉ có điều, từ cái Tinh Hồn lại có cảm giác quen thuộc nào đó. Tuy rất nhạt, nhưng đúng là rất quen.

Dường như phản phát như chúng có một tia liên hệ nhỏ bé gì với khí tức của cổ kiếm Đồ Lục.

Việc này khiến cho Tinh Hồn không khỏi chấn kinh, hắn hướng mắt nhìn vào màn đêm của Vĩnh Dạ Thâm Uyên.

Tia khí tức này từ trên xác của con đom đóm, chắc chắn là do sinh sống lâu bên trong Vĩnh Dạ Thâm Uyên này nên bị ảnh hưởng lên.

Ban đầu, Tinh Hồn đã cảm giác được Vĩnh Dạ Thâm Uyên thần bí này có gì đó quen thuộc, nhưng hần suy nghĩ mãi cũng không thể tìm được đáp án.

Vĩnh Dạ Thâm Uyên, tại sao lại có một chút khí tức... giống hệt với khí tức của Đồ Lục đến như vậy?

Chuyện này rất đáng để lưu tâm, nếu có thể, hần muốn truy tìm ngọn ngành để hiểu rõ. Có điều, vấn đề này liên quan đến thực lực. Muốn biết được chân tướng thì phải có thực lực mạnh.

Cứ giống như bây giờ, ngay cả một bầy đom đóm cũng không ứng phó nổi, làm sao mà dò xét được đây chứ? Tuy không cam tâm, nhưng tạm thời chỉ có thể tạm gác sang một bên.

Quay lại vấn đề giải quyết nguy cơ đến từ bầy đom đóm. Hiện tại thì đây vẫn là sự quan tâm tối quan trọng. Nếu màn sáng bị sụp đổ, chỉ sợ bản thân và Cố Tinh Hải khó mà sống sót.

Bất chợt Tinh Hồn nhìn Cố Tinh Hải đang đắm chìm vào việc tu luyện cách đó không xa. Sức mạnh xem ra đã phục hồi, có thể tiếp tục việc ngưng tụ ra Hồng Ngọc Ấn rồi.

Chỉ là linh khí ở Vĩnh Dạ Thâm Uyên rất hỗn tạp, trong thời gian ngắn khó mà ngưng tụ ra được Hồng Ngọc Ấn như bình thường.

Tinh Hồn thu lại tầm mắt. Sau đó liền ngưng tụ ra mũi tên tinh thần, tiếp tục theo kế hoạch mà tấn công lũ đom đóm.

Cứ như vậy gần mười ngày trời, số lượng đom đóm chết lên đến gần cả ngàn con, mà âm thanh trấn an bầy đom đóm xuất hiện ngày một nhiều

hơn.

Cho đến cuối cùng, rốt cuộc cũng không chịu nổi, con đom đóm đầu đàn rốt cuộc cũng chịu hiện thân.

So với những con khác, con đom đóm đầu đàn này thoát trông quý dị gấp mấy lần, thể hình của nó cũng đặc biệt rất lớn, trên bụng có rất nhiều hoa văn lạ mắt.

Đặc biệt là cái đầu của nó, gương mặt càng giống với đầu lâu của con người, trong hai hốc mắt rực lên một màu đỏ chói giống như hai ngọn lửa tràn ngập hung lệ. Miệng xuất hiện đầy những cái răng nanh nhọn hoắt, tựa hồ có thể gặm nát bất kỳ thứ gì.

Phía đỉnh đầu của con đầu đàn lại mọc một cái mũ quan màu trắng rất đặc biệt.

- Cuối cùng cũng chịu lộ mặt.

Tinh Hồn nhìn con đầu đàn, lạnh giọng nói khẽ.

Mấy con đom đóm khác khi nhìn thấy đom đóm đầu đàn xuất hiện thì không kìm được vui mừng. Chúng thậm chí không buồn quan tâm chuyện phá bụng những con đom đóm đã chết ăn đi nội tạng, mà vây quanh con đầu đàn, phát ra âm thanh vui mừng như đang chào đón vị vua của mình.

Chỉ thấy con đom đóm này đi sát đến màn sáng, trong hai con người đỏ rực nhìn chăm chăm Tinh Hồn, tựa hồ... nó cảm giác ra được, Tinh Hồn chính là nguyên nhân gây ra tất cả.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 16: Quyết Chiến Với Đom Đóm Đầu Đàn

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 16: Quyết chiến với đom đóm đầu đàn

Tựa hồ trong hai con người của con đom đóm đầu đàn này in hằn gương mặt của Tinh Hồn, muốn khắc sâu hình ảnh kẻ đã thăm sát vô số những con đom đóm khác trong bầy của nó vậy.

- Những con đom đóm khác thị lực rất yếu, gần như là không nhìn thấy đường, chỉ theo sóng âm mà công kích kẻ địch. Nhưng con đầu đàn này dường như hơi khác biệt, đúng là không tầm thường.

Tinh Hồn nhìn chăm chăm con đầu đàn, hẳn không rõ có phải là do mình suy nghĩ quá nhiều về con đầu đàn này hay không. Có điều, khi quan sát nó, trong lòng Tinh Hồn không khỏi có đánh giá cao.

Trong trí nhớ của hắn, trước đây Long Tuyên từng mô tả về trùng đầu đàn, nó thường được phân chia thành hai loại.

Loại thứ nhất thì giống như một tộc đàn yêu thú thông thường, còn mạnh nhất sẽ là con đầu đàn, có quyền quyết định, chi phối mọi hoạt động trong đàn của nó. Khi bị tộc đàn khác tấn công, con đầu đàn này sẽ phụ trách việc chiến đấu để bảo vệ tộc đàn.

Còn loại thứ hai, con đầu đàn sẽ rất yếu ớt, gần như không hề có sức chiến đấu, vô cùng yếu ớt. Nhưng sẽ mang trong mình một khả năng đặc biệt khác, mà phổ biến chính là khả năng sinh ra những đời con con rất ưu việt, lần sinh sau lại mạnh hơn lần sinh trước.

Ngoài ra còn có một vài loại khác nữa, nhưng thường thì sẽ vô cùng quý hiếm, hoặc không muốn nói gần như không hề tồn tại.

Theo phán đoán sơ bộ ban đầu thì có lẽ đàn đom đóm đang bao vây Tinh Hồn và Cố Tinh Hải thuộc loại thứ nhất.

Bởi lực lượng mà Tinh Hồn cảm nhận từ con đom đóm này vô cùng mạnh, so với mấy con đom đóm khác mạnh mẽ hơn gấp mấy lần.

Muốn thu phục nó xem ra sẽ rất gian nan. Dù phần nào đã đoán trước được sẽ gặp không ít khó khăn, nhưng khi cảm nhận thực lực của con đom đóm này, Tinh Hồn không khỏi hít vào một hơi.

- Nhất định phải thành công.

Tinh Hồn thầm nhủ với mình một câu. Hắn không được phép thất bại, nếu thất bại sẽ phải đối diện với sức tấn công hung bạo của bầy đom đóm khổng lồ này.

Hắn không biết số lượng của bầy đom đóm này rốt cuộc là bao nhiêu, bởi lực lượng thần bí từ Vĩnh Dạ Thâm Uyên khiến cho phạm vi thần thức của Tinh Hồn bị thu hẹp đi rất nhiều.

Với khả năng hiện tại, Tinh Hồn chỉ có thể quan sát được trong phạm vi mười thước mà thôi.

Nhưng chỉ trong phạm vi mười thước mà Tinh Hồn đã nhìn thấy được sự dày đặc của bầy đom đóm, chỉ sợ số lượng của bầy đom đóm này chỉ là một phần mà thôi.

Tạm thời không suy nghĩ những chuyện khác, Tinh Hồn toàn bộ tâm tư đặt vào con đom đóm đầu đàn này.

Cũng giống như mấy lần trước đây, Tinh Hồn buộc phải tấn công thần thức vào con đom đóm đầu đàn.

Có điều khác biệt là lần trước thì hắn sẽ giết những con đom đóm kia, còn lần này là thu phục. Chỉ có thu phục con đầu đàn thì những con đom đóm khác mới chịu nghe theo lệnh của Tinh Hồn.

Chỉ thấy Tinh Hồn tập trung toàn bộ tinh thần, bên trong tinh thần hải rộng gần trăm thước, tựa hồ lấy tinh thần hải rộng lớn này làm lò nung, dần dần nung nóng, cô đọng lực lượng tinh thần lại, biến thành một thanh kiếm trong suốt.

Từ thanh kiếm tản ra một lực lượng tinh thần rất mạnh.

Để tạo ra thanh kiếm này, Tinh Hồn phải tiêu hao rất nhiều thời gian và công sức. Nhìn thấy được kết quả, nội tâm Tinh Hồn vô cùng hài lòng.

Rồi hắn lại nhìn con đom đóm đầu đàn đang trú ở một nơi khá xa, tuy nhiên vẫn nằm trong phạm vi mười thước, nên không quá khó khăn để xác định vị trí của nó.

- Đi!

Tinh Hồn đôi mắt lóe lên tinh quang, khẽ phán một tiếng.

Từ giữa mi tâm, thanh kiếm tinh thần được Tinh Hồn tạo ra bay thẳng ra bên ngoài.

Tốc độ của phi kiếm tinh thần cực nhanh, tản ra khí thể cực kỳ mạnh mẽ, mà đám đom đóm mấy ngày nay bị Tinh Hồn quấy phá, trừ khi thiêu

đốt sinh mệnh để tạo ra những đòn công kích sóng âm mạnh mẽ thì không còn cách nào để đấu với phi kiếm này cả.

Con đầu đàn hai con người đỏ rực bùng lên như hai ngọn lửa, nó nhanh chóng phát hiện ra phi kiếm tinh thần.

Ánh sáng trên người nó tỏa ra rực rỡ, so với những con đom đóm khác thì sắc sỡ hơn gấp mười lần.

Có lẽ mấy ngày nay nó cũng đang chờ đợi Tinh Hồn, thế nên nó đã điều chỉnh sức mạnh của bản thân đến mức đỉnh phong để giao đấu toàn diện với kẻ đã thăm sát bầy đàn của nó.

Những con đom đóm khác vội tránh sang một bên, tạo thành một khoảng trống khá lớn, vừa đủ để tạo thành trận quyết đấu giữa Tinh Hồn và con đom đóm đầu đàn vô cùng mạnh mẽ này.

Ở bên ngoài, những con đom đóm trong bầy vỗ cánh, ánh sáng ở bụng lúc sáng lúc tắt, tạo thành một màn vô cùng đặc sắc. Có lẽ đây chính là cách cổ vũ của chúng dành cho thủ lĩnh.

Mà Cố Tinh Hải dường như cũng phát giác được. Nàng liền đình chỉ việc tu luyện, đi đến gần Tinh Hồn.

Hắn lúc này hai mắt nhắm chặt, đôi chân mảy lông mảy hơi nhúu lại, tựa hồ đang gặp phải phiền phức khá lớn. Trên trán lấm tấm mồ hôi. Tuy nhiên gương mặt lại vô cùng kiên định, vững chãi như một ngọn núi thái sơn, cho dù trời có sập xuống thì vẫn không thể làm lung chuyển được sự kiên định của hắn.

Cố Tinh Hải trong lòng lúc này rất lo lắng, nàng không quản đến việc Tinh Hồn thành công hay không, chỉ mong sao hắn có thể bình an là trong lòng vui mừng lắm rồi.

Việc Cố Tinh Hải có thể làm, đó chính là cầu nguyện cho Tinh Hồn mà thôi.

Nàng hành động giống khi Vu Sư trong bộ lạc nguyện cầu chúc phúc cho con dân bộ lạc.

Chỉ thấy nàng quỳ gối xuống, hai tay đan lại thành ấn đặt ở trước ngực, đầu hơi cúi xuống, đôi mắt nhắm lại, cái miệng nhỏ lẩm nhẩm lời chúc phúc bằng cổ ngữ Vu Tộc.

Mái tóc đen dài theo hành động của nàng mà rũ xuống mặt, có cơn gió lạnh từ đâu đó thổi qua làm mái tóc khẽ rung chuyển, trong đêm tối dường như là vĩnh hằng, chỉ có nơi đây là nguồn sáng yếu ớt, Cố Tinh Hải giống như một đóa hoa bỉ ngạn nở rộ giữa hoang tuyền tăm tối lạnh lẽo, phản phát hình ảnh của một nữ thần với tình yêu vô hạn ban xuống lời chúc phúc bình an.

Đáng tiếc cái khung cảnh tuyệt đẹp này chẳng có người nào được ngắm cả, âu cũng là một sự đáng tiếc khó nói thành lời.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Trong thế giới cuộc chiến tinh thần giữa Tinh Hồn và con đom đóm đầu đàn. Mặc dù tinh thần lực của Tinh Hồn vô cùng cường hãn, so với đồng giai tuyệt đối là vượt xa, thế nhưng khi đối phó với con đom đóm đầu đàn này lại gặp muôn trùng khó khăn và vất vả.

Những con đóm khác, khi tấn công mục tiêu, chúng thường sử dụng năng lượng ánh sáng, chuyển hóa nó thành một đợt công kích âm ba vào mục tiêu.

Khi mục tiêu bị choáng váng, chúng sẽ bắt đầu dùng đến hàm răng sắc bén và hai chi trước như hai mũi liềm để cắt đứt da thịt của mục tiêu.

Dù con mỗi bị bọn chúng lựa chọn có thể hình lớn hơn đi chăng nữa, nếu gặp phải một đàn với số lượng cực lớn, chắc chắn sẽ cừu tử nhất sinh.

Mà con đom đóm đầu đàn này, không chỉ có năng lượng ánh sáng tích tụ trong bụng rất lớn, có hàm răng bén nhọn, mà nó còn có đến bốn cái chi hình mũi liềm. Mỗi lần sử dụng bốn cái liềm này đánh lên phi kiếm tinh thần lại tạo thành một thương tổn không hề nhẹ.

“Vẫn chưa phải lúc...”

Tinh Hồn như trong lòng đang có một kế hoạch để ứng phó với con đom đóm đầu đàn này, liền tự nhủ với bản thân một câu.

Con đom đóm đầu đàn vô cùng hung hãn, cứ liên tục công kích đến phi kiếm tinh thần, miệng gào thét dữ dội.

Không thể không nói, độ rắn thân thể của con đầu đàn này vượt xa những con đom đóm khác.

Cơ thể bên ngoài giống như được tạo thành từ kim thiết, đao kiếm bình thường tuyệt không thể nào chém chết được nó. Mà bên trong lớp da lại ẩn ẩn có một tầng năng lượng tồn tại, ngăn cản đi sự tấn công tinh thần.

Cũng bởi vì lý do này nên việc công kích của Tinh Hồn gặp rất nhiều khó khăn. Mặc dù con đom đóm đầu đàn này cũng bị trọng thương, nhưng những vết thương này không thấm vào đâu, ngược lại còn kích thích tinh thần của nó thêm nữa.

Bỗng nó há cái miệng chứa đầy răng nhọn, nếu nó không lơ, nhìn cái miệng của nó chẳng khác thì một cái hố với những thanh kiếm đâm xuyên ra, có thể phân thân, nghiền nát bất kỳ vật gì.

Nó nhắm đến chính là phi kiếm tinh thần của Tinh Hồn, tốc độ lao đến rất nhanh. Nhìn phần bụng của nó, ánh hào quang tỏa ra rực rỡ, tựa hồ nó

muốn tung ra một chiêu quyết định.

Phi kiếm tinh thần giống như gặp phải đại nạn, lập tức lui về phía sau. Thấy thế, con đom đóm đầu đàn khí thế càng tăng, giống như đang gặp phải một con mồi ưa thích, có điều giờ phút này nó chỉ muốn kết liễu cái con mồi đáng ghét này.

Vậy nên nó lại gia tốc thêm, tốc độ ngày một nhanh hơn. Mà sân đấu được bày đom đóm tạo thành, bọn chúng vây ở xung quanh, không muốn để cho phi kiếm tinh thần chạy thoát.

Chỉ thấy ánh sáng phần bụng của những con đom đóm này sáng mạnh hơn, không hện mà gần như hành động cùng một lúc.

Năng lượng được chuyển hóa thành lực lượng âm ba, tạo thành một bức tường sóng âm vô hình, phi kiếm tinh thần vừa chạm vào liền bật ngược lại.

Phía Tinh Hồn, sắc mặt hắc tái nhợt lại, miệng phun ra một ngụm máu tươi, có lẽ hắc đã bị trọng thương rồi. Nhưng nhìn gương mặt của hắc, mặc dù hơi nhợt nhạt một chút, nhưng ẩn ẩn đằng sau đang che giấu một sự tự tin to lớn.

Đom đóm đầu đàn thấy phi kiếm tinh thần bị ngăn cản lại thì vui mừng, gương mặt quỷ hiện ra sát khí lạnh lẽo, cái miệng há rộng ra, muốn đớp trọn lấy phi kiếm tinh thần và nghiền nát nó.

“Chính lúc này...”

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 17: Hắc Tước

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 17: Hắc Tước

Đúng lúc đom đóm đầu đàn há lớn cái miệng của nó ra, Tinh Hồn tâm niệm liền động, chỉ thấy phi kiếm tinh thần vốn uế ỏ, tùy thời có thể vỡ nát chột lóe lên một vầng hắc quang.

Đoàn hắc quang này ẩn giấu rất sâu bên trong phi kiếm tinh thần, mục đích chính là để làm đòn sát thủ thu phục con đom đóm đầu đàn này.

Đoàn hắc quang này được Tinh Hồn tạo ra từ lệ khí mà trước đây hắt rút ra từ cơ thể Long Tuyền. Trải qua hai lần sử dụng lệ khí, số lượng còn sót lại hiện tại không còn nhiều lắm.

Chỉ thấy đoàn hắc mang ngay lúc phi kiếm tinh thần bị cái mồm đầy răng nhọn hoắt gặm nát, thì đoàn hắc mang lập tức xâm nhập vào cơ thể nó.

Bởi vì cấu tạo cơ thể của con đom đóm đầu đàn này rất đặc biệt, phi kiếm tinh thần không cách nào xuyên thấu qua cơ thể của nó để đưa đoàn hắc mang lệ khí này xâm nhập vào. Vậy nên Tinh Hồn mới liên tục để phi kiếm tinh thần rơi vào thế yếu, đồng thời cũng không để lộ ra sơ hở khiến cho con đom đóm đầu đàn nghi ngờ.

Theo hẳn quan sát, linh tính của con đom đóm đầu đàn này không tệ, rất nhạy bén, thế nên Tinh Hồn hành động rất cẩn thận.

Khi phi kiếm tinh thần vỡ nát, sắc mặt Tinh Hồn càng tái xanh, miệng thổ huyết ướm đầy ngực áo, nhưng trong ánh mắt của hắn hiện lên một sự kiên định không hề gục ngã.

Cổ Tinh Hải càng lúc càng lo lắng hơn, nhưng nàng chỉ có thể nguyện cầu, nếu bây giờ khiến Tinh Hồn phân tâm thì rất có thể sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

Những con đom đóm xung quanh nhìn thấy phi kiếm tinh thần – thứ bao lâu nay gây không ít khó khăn, giết đi hàng ngàn con đom đóm khác bị phá hủy, bọn chúng phát ra âm thanh vui mừng khôn tả.

Dường như đối với thủ lĩnh của tộc đàn, chúng càng thêm kính trọng.

Nhưng dần dần sau đó, chúng dần phát hiện ra có điều gì đó không ổn.

Chỉ thấy con đom đóm đầu đàn lơ lửng một chỗ, ánh sáng ở bụng của nó có chút hơi ảm đạm đi. Bình thường, sau khi tiêu diệt mục tiêu đã chọn, con đầu đàn sẽ tỏa ra ánh hào quang rực rỡ, như thể phô diễn sức mạnh của nó với tộc đàn.

Nhưng thời gian trôi qua đã khá lâu, thế nhưng nó vẫn lặng im một chỗ, không khởi làm cho những con đom đóm khác hiếu kỳ.

Sở dĩ như vậy, chính là bây giờ nó đang phải đương đầu với một trận chiến gian nan hơn rất nhiều.

Phía trên mũ quang màu xám tro, nơi đây chính là thức hải của con đom đóm đầu đàn. Bên trong thức hải, có một đoàn lệ khí màu đen tím đang không ngừng bào mòn linh hồn của con đom đóm.

Dĩ nhiên con đom đóm sẽ không dễ dàng bị khuất phục, lực lượng linh hồn tản ra, tạo thành những đợt công kích linh hồn hướng tới đoàn lệ khí.

Chỉ thấy đoàn lệ khí vang ra những âm thanh khanh khách, tựa như đang cười khẩy xem thường đoàn công kích này vậy.

Một màn quỷ dị xảy ra.

Đột nhiên đoàn lệ khí biến đổi hình dạng, từ hình thái một đoàn trọc khí màu đen tím, dần dần biến thành một con hắc sắc tiểu điều, hai cánh dang rộng, sau đuôi những cái lông vũ dựng đứng tuyệt đẹp. Tuy nhỏ bé, thế nhưng toàn thân đầy bá khí, trong mắt lộ ra sự kiêu ngạo xem thường chúng sinh.

Hắc sắc tiểu điều này, hình dạng giống như một con Khổng Tước. Có điều, Khổng Tước thường có màu xanh, có lẽ do biến đổi từ lệ khí, thế nên mới có màu sắc như vậy.

Hắc sắc Khổng Tước nhìn linh hồn gần như trong suốt của con đom đóm, bỗng nó gáy lên một tiếng thanh minh, rồi bay thẳng tới, những cái móng vuốt vồ tới, như thể muốn xé xác linh hồn con đom đóm ra vậy.

Đom đóm thấy không ổn, muốn tránh né đi, nhưng căn bản tốc độ của hắc sắc khổng tước quá nhanh, muốn tránh né là điều bất khả thi.

Có điều, dù sao đây cũng là thế giới linh hồn của con đom đóm này. Nó sẽ không dễ dàng chịu thất bại.

Nó gầm lớn, toàn bộ lực lượng hội tụ về phía linh hồn, ánh hào quang đủ màu sắc sáng rực rỡ bên trong thế giới linh hồn này. Cơ thể của con đom đóm đầu đàn lớn hơn trong chớp mắt, nó giơ cái chi trước lên, bổ thẳng xuống hắc sắc Khổng Tước đang lao đến.

Một tiếng nổ vang chấn động hồn hải, hắc sắc Khổng Tước bị đánh bật ra sau, một bên cánh của nó đã biến mất. Chính là bởi chi trước của linh hồn đom đóm hủy diệt.

Ở bên ngoài, Tinh Hồn lại phải hứng chịu phản phệ, tình hình như ngày một tệ đi.

Tuy nhìn trạng thái linh hồn của con đom đóm khá bất ổn, như tùy thời muốn sụp đổ xuống vậy.

Có điều, bằng một ý chí kinh người, trước khi sụp đổ, nó muốn hủy diệt hắc sắc khổng tước này.

Bỗng ngay lúc đó, biến dị nổi lên.

Hắc sắc khổng tước nhìn vốn rất thâm trầm, tuy ánh mắt không cam tâm, nhưng đích thị là nó đã thua trước linh hồn đom đóm này.

Ngay lúc ấy, không biết từ đâu, một nguồn năng lượng năm màu bỗng xuất hiện, bao quanh cơ thể của con hắc sắc khổng tước lại.

Linh hồn khổng lồ của đom đóm đang hăng máu, lao thẳng đến, bốn cái chi sắc bén như bốn thanh đại kiếm chống trời, từ trên không trung âm ỉ chìm xuống, muốn hủy diệt hắc sắc khổng tước.

Oong oong...

Âm thanh đình tai nhức óc truyền ra xung quanh, cơ thể bên ngoài của con đom đóm rung động kịch liệt, ánh sáng phản xạ lúc sáng rực, lúc lại yếu ớt, nhìn như không ổn chút nào.

Những tưởng như hắc sắc Khổng Tước đã vỡ nát, nhưng không...

Bốn cái chi khổng lồ như bốn thanh đại kiếm đã bị ngăn cản bởi năng lượng năm màu bao bọc xung quanh hắc sắc khổng tước.

Ban đầu hắc sắc không tước có chút kinh ngạc, nhưng dường như nó cảm nhận được thứ gì đó. Nguồn năng lượng năm màu này như đang chúc phúc cho nó.

Hắc sắc Không Tước lại gáy vang lên một tiếng, sóng âm xuyên qua năng lượng năm màu, khuếch đại ra, tạo thành một lực lượng khổng lồ đánh bật bốn cái chi đang chèn ép nó.

Linh hồn đom đóm không lồ cả kinh, năng lượng khuếch tán ảnh hưởng trực tiếp lên cơ thể, làm cho nó bị bật lại.

Hắc sắc Không Tước nhân cơ hội này, quay trở lại với hình thái ban đầu là một làn khói đen, bắt đầu dung hợp với năng lượng năm màu.

Quả nhiên, năng lượng năm màu không hề bài xích đối với lệ khí mà Tinh Hồn đưa vào hồn hải của đom đóm.

Năng lượng năm màu và lệ khí hòa quyện cùng với nhau, trong vài hơi thở sinh ra biến đổi to lớn.

Linh hồn đom đóm nhìn đoàn năng lượng tấn công hồn hải của nó, nội tâm sinh ra một cảm giác không ổn.

Nó hét lớn, sự điên cuồng lộ rõ trong đôi mắt.

Thân thể khổng lồ lao thẳng tới, hướng bốn cái chi lớn, từ hai bên trái phải mà kẹp vào. Cái miệng khổng lồ cũng không chịu yên mà há lớn, muốn gặm nát năng lượng đang sinh ra biến đổi, giống như cái cách mà nó gặm nát phi kiếm tinh thần vậy.

Thế nhưng... không nghĩ đến, dù đây là địa bàn, căn nguyên linh hồn của con đom đóm đầu đàn, vậy mà không thể phá vỡ được đoàn năng lượng này, mà ngược lại còn bị phản chấn, khiến cho cơ thể linh hồn khổng lồ của nó không thể chịu đựng được nữa mà liền vỡ nát.

Năng lượng linh hồn tràn ra, cơ thể không ngừng thu nhỏ, rồi sau đó quay lại với trạng thái ban đầu.

Nó lộ ra sự hoảng sợ mà nhìn đoàn năng lượng kia, lập tức sinh ra thói ý muốn chạy trốn.

Mà đoàn năng lượng năm màu và lệ khí, rốt cuộc cũng đã trải qua thời gian dung hợp thành công.

Hồn hải của đom đóm trong thoáng chốc như hóa thành hỗn độn tinh không. Chỉ thấy chính giữa hồn hải của đom đóm, một quả trứng xuất hiện.

Quả trứng này rất đẹp, bên ngoài vỏ trứng có những đường hoa văn đủ màu, lấp la lấp lánh, khiến người ta không thể nào không ưa thích được.

Trông nó vô cùng đáng yêu và vô hại, làm cho linh hồn đom đóm đang bất an, muốn bỏ chạy bỗng khựng lại, tựa hồ bị quả trứng lấp lánh này mị hoặc vậy.

Rồi dần dần, sự tò mò của linh hồn đom đóm biến thành tham lam. Nó muốn cắn nuốt quả trứng này, bởi nó có cảm giác nếu cắn nuốt quả trứng, nó có thể nâng cao sức mạnh, thậm chí là lột xác.

Nhưng sự tham lam đôi khi phải đi cùng với thực lực. Phải đủ sức mạnh, đủ thực lực, cho dù kém, thì cũng không kém quá xa, có thủ đoạn thì mới được quyền tham lam. Nếu không, hậu quả sẽ rất thảm.

Tỷ như con đom đóm này.

Nó dường như đã quên mất, một giây trước, nó dù là bá chủ hồn hải này vẫn bị thất thủ như thế nào.

Khi nó tiến đến gần, từ bên trong quả trứng, có mấy sợi tơ đột ngột bay ra. Sự việc xảy ra bất thành lình, làm cho con đom đóm không kịp phản

ứng, khi định thần lại thì đã bị những sợi tơ đen này quấn lấy rồi.

Nó vùng vẫy dữ dội, thậm chí muốn một lần nữa triệu hoán năng lượng từ hồn hải, bất chấp việc sẽ ảnh hưởng sau này. Tuy nhiên, những sợi tơ này có khả năng kỳ dị, làm cho con đom đóm không cách nào triệu hoán được.

Nó chỉ có thể gào thét thảm thiết, vùng vẫy muốn trốn đi, nhưng tất cả đều vô nghĩa, dần dần bị sợi tơ đen kéo vào bên trong quả trứng.

Cơ thể đom đóm đầu đàn, cánh trên lưng không còn đập nữa, lặng yên như tờ, rơi bộp xuống mặt đất lạnh lẽo.

Ánh sáng phần bụng tắt lịm đi, hai con người màu đỏ cũng đồng dạng. Tựa hồ sinh cơ đã tận.

Những con đom đóm khác không hiểu chuyện gì xảy ra. Một khắc trước, rõ ràng thủ lĩnh của chúng nó đã thắng lợi, hủy diệt đi phi kiếm tinh thần quái ác. Vậy nhưng một khắc sau, thủ lĩnh của nó cơ thể như đã chết.

Bầy đom đóm như rơi vào hỗn loạn, bay tứ tung, không còn tập trung vào việc hấp thụ màn sáng nữa.

Bỗng... một sóng âm quen thuộc đối với bầy đom đóm bỗng lan ra, ngay lập tức trấn an bầy đom đóm. Chúng không hiểu chuyện gì xảy ra, lại nhìn về phía con đom đóm đầu đàn. Chỉ thấy ở phần bụng, ánh sáng yếu ớt dần chớp nháy trở lại.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 18: Lửa Ngũ Sắc

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 18: Lửa ngũ sắc

Cơ thể tưởng như đã chết, bỗng sinh cơ dần dần trở dậy. Những đôi cánh trên lưng đập trở lại, nhất là cái mũi quan màu xám tro trên đầu, bên trong lóe lên một tia sáng màu xanh.

Nhìn thấy đom đóm đầu đàn hồi sinh, cả đàn không khỏi vui mừng hò reo.

Bỗng con đom đóm đầu đàn miệng truyền ra sóng âm từ miệng, sóng âm truyền ra cả bầy, ngay lập tức cả bầy đom đóm dưới trướng của nó tất cả đều tập trung một chỗ, số lượng rất nhiều, lên đến gần một ngàn năm trăm con.

Con đom đóm đầu đàn thấy vậy thì hài lòng, nó không có ý định truyền xuống mệnh lệnh nào khác, mà như đang chờ đợi một ai đó.

Tĩnh Hồn ngồi bên trong màn sáng, hai mắt mở ra, sự mệt mỏi không hề che giấu mà lộ ra bên ngoài, có điều có thể cảm nhận được, sâu trong ánh mắt là một tia hưng phấn vui mừng.

Khoảng khắc cuối cùng đúng là nguy hiểm, nếu không nhờ sự xuất hiện của năng lượng năm màu thì giờ phút này hẳn đã bị cản trở rồi.

Lau đi vệt máu trên miệng, hắn quay mặt nhìn phía sau lưng. Nơi đó, Cổ Tinh Hải nằm ngất liệm, mặt mày có chút thiếu khí huyết.

Có điều hơi thở rất ổn định đều đặn, chắc là do tiêu hao quá nhiều tinh thần lực, thế nên mới kiệt sức mà ngất đi.

- Nghe nói Vu Tộc có những thuật sư mang khả năng chúc phúc cho người khác, không lẽ nha đầu này lại thức tỉnh thiên phú cực hiếm này?

Tinh Hồn tiến tới gần, bế Cổ Tinh Hải lên, giúp nàng ngồi tựa vào gốc cây.

Trong đầu suy tư, bỗng hắn ngồi xếp bằng lại, tập trung tinh thần, từ mi tâm bay ra một tia sáng. Đó là một phần thần thức của Tinh Hồn, đem tia thần thức này tiến vào cơ thể Cổ Tinh Hải để kiểm tra xem phán đoán của mình.

Thần thức tiến vào trong tinh thần hải của Cổ Tinh Hải. Nhìn thấy tinh thần hải của nàng, Tinh Hồn không khỏi trố mắt kinh ngạc.

- Tinh thần hải lại có thể rộng đến như vậy?

Cô gái nhỏ này cũng không khỏi quá biến thái đi. Những tưởng tinh thần hải rộng hơn trăm thước như Tinh Hồn đã là biến thái lắm rồi, vậy mà tinh thần hải của Cổ Tinh Hải còn rộng hơn cả hắn, có lẽ cũng phải lên đến một trăm hai mươi thước.

Có điều, Tinh Hồn cảm giác tinh thần hải của Cổ Tinh Hải có dấu hiệu không ổn định, tùy thời như muốn thu hẹp. Đoán chừng tinh thần hải do một tác động nào đó nên mới mở rộng đột ngột, bởi không kịp điều chỉnh nên mới xảy ra trạng thái này.

Mà không thể không nói, tinh thần hải của Cố Tinh Hải rất đẹp, ánh sáng năm màu tràn ngập khắp nơi.

Nhìn ánh sáng năm màu này y hệt với năng lượng năm màu đã giúp đỡ hẳn khi chiến đấu bên trong hồn hải của đom đóm.

Tinh Hồn đưa mắt nhìn đến trung tâm tinh thần hải, trong mắt lóe lên một tia linh quang.

Chỉ thấy phía trung tâm có một quả cầu ngũ sắc đang nằm lơ lửng trên không trung, bên trong quả cầu ngũ sắc là một ngọn lửa năm màu. Nhìn ngọn lửa này thoát trông rất yếu ớt, nhưng lại ẩn chứa sinh cơ bùng bùng, như một hạt giống chờ cơ hội phát triển.

Nhìn chăm chăm hoa lửa ngũ sắc, Tinh Hồn gương mặt trầm ngâm, như đang suy nghĩ, đưa ra một quyết định nào đó.

Sau đó, Tinh Hồn thu lại thần thức, ngồi xếp bằng bên ngoài mở mắt, trong mắt có ánh hào quang rực lên trong thoáng chốc.

- Ngọn lửa ngũ sắc đó lại có khí tức của ngũ hành bản nguyên, mặc dù rất nhạt. Nhưng không biết chừng nó có thể giúp Thể Đạo Liên phát triển. Quyết định vậy đi.

Một lần nữa, Tinh Hồn lại câu thông với tinh thần hải của Cố Tinh Hải.

Lúc này, bên trong thức hải xuất hiện vô số sợi hắc ti, nó phóng thẳng tới trung tâm thức hải, nơi ngọn lửa ngũ sắc đang tại vị.

Những sợi hắc ti này vậy mà lại vô cùng thần kỳ, đi xuyên qua năng lượng ngũ sắc bảo vệ lửa ngũ sắc ở bên ngoài một cách dễ dàng mà không hề khiến cho tinh thần hải không xảy ra hiện tượng bài trừ.

Hắc ti cuốn xung quanh ngọn lửa ngũ sắc, trong giấy lát như biến thành một cái kén tằm màu đen. Cuối cùng, dưới sự quyết đoán không chút chần chờ, Tinh Hồn điều động tinh thần lực, mạnh mẽ rút đi ngọn lửa ngũ sắc.

Tinh thần hải của Cố Tinh Hải vốn tràn ngập ánh hào quang ngũ sắc, thế nhưng khoảng khắc bị Tinh Hồn dùng thủ thuật quý dị đoạt đi ngọn lửa ngũ sắc của nàng, tinh thần hải trong chớp mắt ảm đạm đi.

Tựa hồ như bị thiếu đi năng lượng của sự sống, tinh thần hải như trở thành một vùng đất chết.

Tinh thần hải ảnh hưởng rất nhiều đến thần trí cũng như rất nhiều điểm quan trọng khác của sinh linh vạn vật, nếu như tinh thần hải sụp đổ, nhẹ thì điên điên khùng khùng, nặng thì ảnh hưởng đến tu vi, thậm chí là tử vong.

Dĩ nhiên Tinh Hồn sẽ không để tình trạng này xảy ra.

- Ta sẽ không lấy không đồ của người.

Sau khi rút đi ngọn lửa ngũ sắc, Tinh Hồn thôi động Thể Đạo Liên, từ đài sen bỗng bay ra một cái hạt nhỏ màu đen tím.

Đem hạt nhỏ màu đen tím này đặt ở trung tâm thức hải, sau đó rút ra một phần nhỏ năng lượng của ngọn lửa ngũ sắc, đem dung hợp với hạt sen màu đen.

Trong giây lát, tinh thần hải vốn ảm đạm thiếu sức sống giống như bình tĩnh trở lại. Có điều, muốn trở lại giống như trước đây thì có lẽ phải mất rất nhiều thời gian. Mà phạm vi của thức hải cũng bị co rút lại, hiện giờ chỉ rộng khoảng sáu mươi thước mà thôi.

Làm xong tất cả, Tinh Hồn lặng lẽ thu lại thần thức.

Kiểm tra bên trong Linh Đài, hiện tại trong Linh Đài đang có rất nhiều thứ tồn tại.

Ngự trên cao nhất chính là Cổ Kiếm Đồ Lục, đến giờ phút này vẫn chưa bị giải phong.

Thế Đạo Liên nằm lơ lửng chính giữa, nằm trung tâm đài sen là một quả trứng và ngọn lửa ngũ sắc.

Quả trứng này chính là nguyên nhân giúp cho Tinh Hồn thu phục được đom đóm đầu đàn, khống chế linh hồn của nó, làm cho nó hoàn toàn thuần phục hẳn.

Mà quả trứng ngũ sắc này được hình thành bởi sát khí của Long Tuyền và năng lượng ngũ sắc của Cổ Tinh Hải.

Cả hai thứ này, một thứ có thể công kích tinh thần, thứ còn lại có thể bổ sung sức mạnh.

Nhưng hiện tại, điều quan trọng chính là tu vi, Tinh Hồn muốn nhanh chóng đột phá. Vậy nên hẳn có ý định để cho ngọn lửa ngũ sắc dung nhập với Thế Đạo Liên.

Còn quả trứng kia, nó là tổ hợp của hai thứ, cho đến giờ vẫn chưa biết khả năng của nó là gì, nhưng chung quy hẳn luôn có cảm giác, quả trứng này sau khi nở ra sẽ đem đến cho hẳn rất nhiều lợi ích.

Sau một hồi đắn đo, Tinh Hồn quyết định đem ngọn lửa ngũ sắc chia làm ba phần.

Phần thứ nhất dung hợp với Thế Đạo Liên, phần thứ hai dung hợp với quả trứng, và phần cuối cùng sẽ để bản thân nhận chủ.

Tinh thần tập trung, sau một đoạn thời gian ngắn, Tinh Hồn dễ dàng đem tách ngọn lửa ngũ sắc làm ba phần. Bởi vì bị phân chia năng lượng, thế nên trông ba ngọn lửa ảm đạm đi rất nhiều, nhất là phần mà Tinh Hồn lựa chọn nhận chủ.

Thế Đạo Liên bung ra những sợi tơ, cuốn lấy phần ngọn lửa ngũ sắc của nó, bắt đầu tiến hành cắn nuốt.

Quả trứng cũng hành động tương tự, dung nhập phần ngọn lửa thứ hai.

Tạm thời Tinh Hồn không tiến hành nhận chủ mà tạo ra mấy đạo cấm chế gia trì lên phần lửa ngọn sắc còn lại. Hắn muốn quan sát xem sẽ có những biến đổi gì sẽ xảy ra.

Không để Tinh Hồn đợi lâu, Thế Đạo Liên đã bắt đầu sinh ra biến đổi.

Chỉ có điều, biến đổi này không quá lớn. Nó chỉ giúp bổ sung hạt sen mà Tinh Hồn lấy ra gieo vào tinh thần hải của Cố Tinh Hải mà thôi, và khiến cho những cánh hoa của Thế Đạo Liên bung ra đôi chút.

Lại nói đến những hạt sen Thế Đạo Liên, số lượng bây giờ chỉ có năm hạt là có thể dùng được, những hạt khác vẫn đang trong quá trình phát triển. Đối với Thế Đạo Liên, Tinh Hồn vẫn chưa có hiểu biết gì nhiều, tự mình mày mò mà thôi. Hắn dự tính, đợi sau khi có thời gian ổn thỏa sẽ thử bế quan lĩnh ngộ Thiên Thư xem có tìm ra được cái gì hay không.

Còn bây giờ chỉ đi một bước tính một bước.

Tuy Thế Đạo Liên chỉ phát triển một chút, nhưng lại khiến cho tu vi của Tinh Hồn mạnh lên không ít, năng lượng từ Thế Đạo Liên tán ra khắp cơ thể, giúp cho tu vi Tinh Hồn đạt đến đỉnh phong Phạm Tiên Cảnh sơ kỳ.

Quy tắc loại trừ phạm nhân của Đại Thiên Thế Giới chưa biết lúc nào sẽ ập xuống, Tinh Hồn mong muốn có thể tận dụng khoảng thời gian này

nâng cao tu vi để có thể tranh đoạt Hoán Cốt Đan, có vậy tính mạng mới tạm thời ổn định.

Lại nói đến quả trứng kia. Sau một đoạn hòa hợp với lực lượng lửa ngũ sắc, Tinh Hồn rất trông chờ vào nó, nhưng đợi mãi đợi mãi mà không hề có diễn biến gì xảy ra.

Trong lúc hắn còn đang ngạc nhiên thì bỗng từ bên trong quả trứng phát ra một tiếng “ợ.....ợ.....” dài hơi. Trông như một thằng béo được cho ăn no vậy.

- Cái quái gì thế này?

Tinh Hồn miệng giật giật nhìn quả trứng. Hắn không rõ, rốt cuộc mình đã tạo ra thứ gì thế này, lại có thể ợ một cách ngon miệng như vậy.

- Lại muốn thêm, ta khát...

Quả trứng nhảy ra khỏi Thể Đạo Liên, bay xung quanh ảo ảnh do thần thức hóa thành, chẳng khác gì một đứa trẻ đang đòi ăn.

- Cút, phần còn lại không ăn được.

Tinh Hồn tức giận trừng mắt, đem giấu đi phần lửa ngũ sắc còn lại. Không nghĩ đến quả trứng này lại có linh trí đến vậy, đòi cắn nuốt luôn phần lửa kia.

Quả trứng cứng đầu cứng cổ, quyết tâm đòi ngọn lửa kia cho bằng được. Nhưng lập tức bị Tinh Hồn nhanh tay nắm lại, đôi mắt nhìn quả trứng đầy bất thiện, lạnh giọng quát:

- Có tin ta đem ngươi luộc lên chấm muối tiêu không?

Nghe Tinh Hồn hù dọa, quả trứng cảm nhận được lãnh ý của Tinh Hồn liền hoảng sợ, bên trong phát ra tiếng *oa oa* đầy ủy khuất. Mãi một lúc

mới bị Tinh Hồn tha cho. Nó sợ quá nên lại bay lên ngự ở đài Thể Đạo Liên, quyết tâm không trêu chọc gia hỏa kia nữa.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 19: Bị Thôn Phệ Ngược

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 19: Bị thôn phệ ngược

Nhìn quả trứng, bất giác Tinh Hồn lại lâm vào trầm tư. Quả trứng này vẫn chưa nở, vậy mà đã sinh ra linh trí, sau này hẳn là sẽ trợ giúp cho mình rất lớn.

Có điều tạm thời vẫn đang trong thời gian nuôi dưỡng, còn phải xác minh thêm làm sao để khiến nó cùng với Thể Đạo Liên nhanh chóng phát triển.

Việc tiếp theo cần làm đó chính là giải quyết phần lửa ngũ sắc còn lại.

Ngọn lửa ngũ sắc này ẩn chứa khí tức của ngũ hành, cũng không biết vì sao lại xuất hiện trong tinh thần hải của Cổ Tinh Hải. Đối với Vu Tộc, Tinh Hồn chưa có hiểu biết gì nhiều, chỉ biết thông qua một số điển tích mà thôi.

Nhất là đối với hệ Vu Sư. Vu Sư thực lực rất mạnh, sau khi giác ngộ lần đầu tiên, một Vu Sư nhất đẳng đã có thể đối phó được với gần cả ngàn Huyết Cảnh Chiến Vu, thậm chí ngay cả Cốt Cảnh Chiến Vu cũng chưa chắc đã là đối thủ của Vu Sư nhất đẳng.

Không biết bí mật của hệ Vu Sư chính là từ ngọn lửa ngũ sắc này hay không nữa.

Rất có thể Cố Tinh Hải nhờ thiên phú huyết mạch truyền thừa, trong khoảng thời gian gần đây đột nhiên thức tỉnh cũng nên.

Có điều, Tinh Hồn tạm thời đặt chuyện này sang một bên. Nếu sau này có thực lực, cứ thử đem trói một Vu Sư rồi tìm hiểu xem, dù sao ngọn lửa ngũ sắc này, năng lượng của nó giúp cho Thể Đạo Liên trưởng thành.

Thể Đạo Liên liên quan mật thiết với tu vi cùng thực lực của Tinh Hồn, vì mạnh nên, hẳn sẽ không từ bỏ bất kỳ thủ đoạn nào.

Đem ngọn lửa ngũ sắc tiến xuống đan điền, Tinh Hồn ý định gieo giống ở đây, hy vọng khiến lửa ngũ sắc có thể khôi phục trở lại như trước.

Nhìn đan điền của Tinh Hồn, do bị ảnh hưởng bởi hai loại pháp tắc, thế nên khả năng chứa đựng linh khí và dẫn dắt linh khí đổ vào đây cực kỳ hạn chế. Cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể hy vọng sớm ngày giải trừ hai loại pháp tắc kia mà thôi.

Lắc đầu thở dài một tiếng, Tinh Hồn tiến về phía trung tâm đan điền.

Phía trung tâm có ánh bạch quang sáng rực, nhìn giống như một cái ao nước trắng sữa rất đẹp mắt, có điều phạm vi rất hẹp.

Nước trắng sữa đó chính là tiên dịch do Tinh Hồn áp súc khi còn ở Huyền Thiên Giới. Vốn số lượng khá nhiều, nhưng lúc đối phó với Vu Sư Hùng Kim bộ lạc Ân Cực Ngộ và tộc trưởng Hùng Kim bộ lạc Thác Bạc Huy, chiến đấu gian nan, tu vi lại chênh lệch quá nhiều, Tinh Hồn không thể không hy sinh đi lượng lớn tiên dịch.

Hiện tại hẳn chỉ còn khoảng hơn ba mươi giọt tiên dịch mà thôi.

Đặt phần lửa ngũ sắc thứ ba vào lòng ao tiên dịch.

Nhìn ngọn lửa ngũ sắc này khá yếu ớt, tùy thời có thể tiêu tán bất kỳ lúc nào. Trước đó Tinh Hồn đã tạo cấm chế, nhờ vậy mới có thể miễn cưỡng giữ nó lại được.

Sau khi đặt nó vào trong ao, Tinh Hồn liền bấm thủ quyết, cấm chế ngay lập tức được khai giải.

Mà ngọn lửa ngũ sắc, sau khi được thả ra ngoài, ngọn lửa ban đầu vốn yếu ớt đến đáng thương, nhưng ngay sau đó, giống như sói lạc bầy cừu, vậy mà lại sử dụng thủ đoạn mềm mại, chỉ trong một hơi thở, toàn bộ số lượng tiên dịch mà Tinh Hồn đổ mồ hôi sôi nước mắt mới áp súc được đều bị ngọn lửa này hấp thụ hết cả.

Tinh Hồn mắt trợn ngược, mồm chữ o, biểu cảm thật không thể tin nổi hiện rõ mười mười.

Trước giờ, chỉ có hấn lấy đi sức mạnh của người khác, không ngờ bây giờ lại bị ngọn lửa năm màu này cắn nuốt ngược lại.

Trước đó mới đuổi một quả trứng vô sỉ ham ăn, giờ lại gặp một ngọn lửa còn tham lam hơn gấp bội.

Mà ngọn lửa không có dấu hiệu muốn dừng lại, nó bắt đầu tản ra lực lượng diệu kỳ, khiến cho tu vi của Tinh Hồn không ngờ lại có dấu hiệu bị tụt xuống.

- Cái quái... không được, mau dừng lại.

Tinh Hồn căn bản không thể khống chế được tu vi của mình, hấn nhanh chóng thu lại thần thức, tập trung toàn bộ tinh lực áp chế ngọn lửa ngũ sắc.

Phải đau khổ lắm, ròng rã mấy tháng trời mới có thể tu hành được, đau khổ lắm mới đạt đến đỉnh phong Phạm Tiên Cảnh mới được một phút trước. Hắn không muốn chưa được cảm thụ nó mà đã bị đẩy xuống vực.

Nhưng căn bản ngọn lửa ngũ sắc không hề để cho Tinh Hồn cơ hội phản ứng. Khi kịp hoàn hồn thì ngọn lửa đã dừng lại, đình chỉ việc cắn nuốt tu vi của Tinh Hồn.

Giờ nhìn lại ngọn lửa, sau khi thôn phệ tiên dịch và tu vi của Tinh Hồn, trong nó khá hơn vừa nãy rất nhiều, không còn dấu hiệu uế oải bị dập tắt nữa.

Thậm chí trong tiếng thiêu đốt ầm ầm ý tứ vui mừng nữa. Giống như là phượng hoàng trùng sinh từ ngọn lửa tàn, trước đó còn đối diện với cái chết, sau khi nắm được một cọng cỏ cứu mạng liền hồi sinh trở lại. Ngọn lửa này, có lẽ cũng đã sinh ra một tia linh trí.

Còn Tinh Hồn, hắn nhìn ngọn lửa ngũ sắc, nó phục hồi, dĩ nhiên là một việc đáng mừng mới đúng. Có điều, tu vi của hắn... một hơi đã bị ngọn lửa cắn nuốt gần như sạch sẽ.

Lúc này, Tinh Hồn chẳng khác gì một kẻ mới chập chững trở thành tiên giả Phạm Tiên Cảnh cả, thảm hại đến mức đáng thương.

- Cái này là quả báo sao?

Tinh Hồn lắc đầu, thở dài một tiếng khổ não, thầm nhủ một câu.

Cũng chẳng còn biện pháp nào khác, bây giờ đã có một bài học, sau này tuyệt đối cẩn thận, nếu không có ngày lại bị cắn nuốt sạch sẽ tu vi cũng không biết chừng.

Nhân lúc này, Tinh Hồn liền thả vào trong ngọn lửa ngũ sắc một đạo ấn ký. Ngọn lửa sau khi cắn nuốt tu vi của Tinh Hồn, dường như tâm tình

của nó đang rất tốt, liền thoải mái để cho Tinh Hồn nhận chủ.

Từ lúc đó, Tinh Hồn đã chính thức dung nạp được lửa ngũ sắc.

Ngọn lửa ngũ sắc này không khỏi làm cho Tinh Hồn nhớ lại tinh linh chi hỏa – Hỏa Công Công trước đây của hắn.

Còn nhớ, Hỏa Công Công sinh ra từ hỏa diễm mạnh mẽ bậc nhất thiên địa – Hỗn Độn Chi Hỏa, uy năng vô cùng. Thế nhưng, cũng giống như hắn, Hỏa Công Công bị hai loại pháp tắc phong ấn lại, làm cho Tinh Hồn không cách nào triệu hồi nó ra được.

Nếu gọi được Hỏa Công Công ra, cho dù Tinh Hồn thân thể bị phong ấn đi nữa, với thực lực của Hỏa Công Công cũng đủ để hắn quét ngang Hư Thần Tinh này.

Nhưng nói tóm lại chính là vẫn không đủ năng lực để giải trừ đi hai loại pháp tắc kia.

Tinh Hồn thở dài một tiếng, mở mắt ra nhìn xung quanh.

Cổ Tinh Hải sắc mặt đã khá hơn nhiều, tuy nhiên vẫn còn đang lâm vào hôn mê, có lẽ phải nghỉ ngơi thêm một thời gian ngắn nữa mới tỉnh lại.

Tinh Hồn thu hồi ánh mắt lại, rồi nhìn xuyên qua màn sáng, nơi đó, đom đóm đầu đàn cùng với bầy đom đóm của nó đang đợi sẵn.

Hắn đứng thẳng dậy, nhắc chân bước đi, cơ thể xuyên qua màn sáng, tiến vào vùng hắc ám vô tận của Vĩnh Dạ Thâm Uyên.

Bàn tay giơ lên, ý niệm khẽ động, chỉ thấy đom đóm đầu đàn hai mắt sáng lên, nó bay thẳng đến, đậu lên lòng bàn tay Tinh Hồn.

Quan sát kỹ con đom đóm này, phía trên gương mặt giống như đầu lâu có cái mũi quan màu xám tro, phía xung quanh không ngờ lại có một số

đóm màu xanh lam.

Trước đi, Tinh Hồn đã nhìn kỹ không hề có những đóm xanh kỳ lạ này.

- Là dấu hiệu lột xác sao?

Trước đây Long Tuyền từng nói, điểm thú vị của kỳ trùng đó chính là lột xác. Càng lột xác tiến hóa thì kỳ trùng càng mạnh mẽ.

Ví dụ như Phệ Kim Trùng chẳng hạn, loại kỳ trùng này nghe nói có thể cắn nuốt bất kỳ thứ gì trên thế giới, chúng có hàm răng vô cùng mạnh mẽ, một đàn ngàn con, ngay cả tiên giả Phù Tiên Cảnh cũng không dám trêu chọc.

Nếu như để Phệ Kim Trùng tiến hóa đến cực hạn, thậm chí ngay cả những thánh thú trong truyền thuyết như Chân Long, Chân Phượng cũng bị nó cắn nuốt sạch sẽ.

Tuy nhiên, điều đó gần như là bất khả thi, bởi để Phệ Kim Trùng đạt đến trình độ nói trên gần như là không có khả năng.

Lại nói đến đàn đóm đóm này. Theo như những gì mà Long Tuyền miêu tả, thì dấu hiệu trên mũ quan của con đóm đóm này chính là dấu hiệu của sự lột xác tiến hóa rồi.

Tinh Hồn thử gọi một con đóm đóm khác đến xem xét thử, nhưng những con khác đều không có dấu hiệu giống như con đầu đàn này.

- Xem ra phải nghiên cứu đám đóm đóm này một thời gian rồi. Đồng thời còn phải nghĩ cách làm sao lưu lại được đám đóm đóm này mang theo bên người.

Tinh Hồn chung quy luôn có cảm giác, đám đom đóm này có một khả năng nào đó rất mạnh mẽ, nhưng hiện tại không có thời gian để nghiên cứu, nên chỉ có thể gác thêm một vấn đề này nữa qua một bên.

Thông qua Thông Linh Thuật từ Lục Đạo Thiên Thư đệ tứ quyển Sinh Linh Đạo, Tinh Hồn chung quy có thể hiểu được ý tứ của một số sinh linh vẫn chưa mở linh trí hoàn toàn.

Nhưng nếu sơ sơ thì vẫn biết được đôi chút.

Từ đom đóm đầu đàn, Tinh Hồn hiểu ra được nguồn sáng từ gốc cây này rất quan trọng, nếu không có năng lượng này, sau ba ngày, cả tộc đàn của nó sẽ bị chết hết.

Ngoài ra, tộc đàn hơn hai ngàn con này chỉ là một phần mà thôi, tại Vĩnh Dạ Thâm Uyên này, số lượng của bầy đom đóm này rất khổng lồ. Cái này cũng trùng khớp với suy nghĩ trước đây thông qua phân tích của Long Tuyền, nhưng hiện tại Tinh Hồn không có thời gian để tâm quá nhiều.

Hắn liền để bầy đom đóm lại, tranh thủ tu luyện một khoảng thời gian, xem thử có phục hồi tu vi chút nào hay không. Nhìn tu vi của hắn bây giờ đúng là yếu ớt đến mức thảm thương.

Ngồi xếp bằng xuống, tập trung tinh thần lại, bắt đầu triển khai Hồn Nguyên Thiên Thần Quyết – Tạo Hóa Nhất Khí thổ nạp linh khí tại Vĩnh Dạ Thâm Uyên.

Linh khí tại Vĩnh Dạ Thâm Uyên rất hỗn tạp, mười thành thì có đến tám thành là tạp chất rồi. Cũng may là Tạo Hóa Nhất Khí do hắn sáng tạo ra tốc độ luyện hóa linh khí rất nhanh, tạp chất được đẩy ra ngoài chỉ trong chốc lát. Đột nhiên ngay sau đó, biến dị bỗng xảy ra.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 20: Mở Động Thiên

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 20: Mở động thiên

Khi Tinh Hồn vận dụng Tạo Hóa Nhất Khí để thổ nạp linh khí, vốn theo thông thường thì sẽ mất một khoảng thời gian để bài trừ tạp chất, nhưng bây giờ, tạp chất lẫn trong linh khí không những không bài trừ, mà đi thẳng vào trong cơ thể.

Tinh Hồn ban đầu giật mình, nhưng sau đó đột nhiên nghĩ đến, lúc bị Hứa Bân truy đuổi tiến sát đến miệng vực Vĩnh Dạ Thâm Uyên, từ cổ kiếm Đồ Lục và Thể Đạo Liên đã vọng ra tiếng gọi quen thuộc.

Thế nên sau khi dị biến xảy ra, Tinh Hồn nhanh chóng thổ nạp một lượng lớn linh khí tại Vĩnh Dạ Thâm Uyên rồi lập tức phong bế kinh mạch lại, làm cho tạp chất bị lẫn không bị đưa ra bên ngoài.

Hắn làm thế là muốn xem xem, rốt cuộc biến cố phát sinh từ Thể Đạo Liên và cổ kiếm Đồ Lục vọng ra có ý nghĩa gì.

Chỉ thấy linh khí sau khi tiến vào cơ thể Tinh Hồn thì theo đường đi trong kinh mạch, chủ yếu phân tán thành hai nơi chính để tràn về.

Nơi thứ nhất là Linh Đài – vị trí của Thể Đạo Liên và cổ kiếm Đồ Lục.

Nếu cổ kiếm Đồ Lục sinh ra một tia quyền luyện đối với linh khí này, tựa hồ trong linh khí có một hơi thở thân quen.

Còn với Thể Đạo Liên, nó lập thì điên cuồng cắn nuốt linh khí không chút do dự.

Về phần vị trí còn lại, đó chính là đồ về đan điền. Ngọn lửa ngũ sắc dường như với linh khí của Vĩnh Dạ Thâm Uyên cũng rất có hứng thú cắn nuốt, có điều so với Thể Đạo Liên thì không có điên cuồng bằng.

Tinh Hồn quan sát một hồi lâu, cảm thấy không có phản ứng gì bất thường với cơ thể cả. Vậy là hẳn không phong bế kinh mạch lại nữa, hoàn toàn mở ra và triển khai Tạo Hóa Nhất Khí với tốc độ phê khí nhanh nhất có thể.

Những lỗ chân lông mở, để cho cơ thể thoải mái hấp thu linh khí.

Một cỗ linh khí điên cuồng tích tụ bên trong cơ thể, Thể Đạo Liên vì vậy mà thoải mái cắn nuốt, lửa ngũ sắc đồng dạng tương tự, chỉ có mỗi cổ kiếm Đồ Lục là không hề có phản ứng gì.

Cổ kiếm Đồ Lục là vũ khí mạnh nhất của Tinh Hồn, nhìn thấy nó khá thờ ơ, Tinh Hồn không khỏi sinh ra một tia thất vọng. Có điều, chỉ cần Thể Đạo Liên phát triển là hẳn vui mừng rồi, không trông mong gì hơn nữa.

Còn về cổ kiếm Đồ Lục, ngày sau tu vi mạnh lên thì hẳn sẽ tìm cách để giải quyết.

Cứ như thế, Tinh Hồn đắm chìm vào việc tu luyện, tựa hồ như quên hết mọi thứ xung quanh.

Nếu lúc này có ai quan sát gần đây thì nhất định sẽ cả kinh hoảng hồn, bởi vì tốc độ hấp thu linh khí của Tinh Hồn nhanh một cách khủng khiếp.

Đàn đom đóm vốn đang hấp thu ánh sáng ngũ sắc cũng bị tốc độ hấp thu linh khí của Tinh Hồn làm cho giật mình hoảng sợ. Đom đóm đầu đàn cảm thấy không ổn, sự cảnh giác của nó rất cao, vì vậy lập tức truyền xuống mệnh lệnh để cho cả đàn đình chỉ hấp thu ánh sáng, toàn bộ lui về phía xa cách đó ba bốn chục trượng.

Chỉ thấy phía trên đỉnh đầu Tinh Hồn xuất hiện một vòng xoáy linh khí khổng lồ, bán kính rộng đến năm sáu trượng, linh khí xung quanh cứ đổ về đây, lấy Tinh Hồn làm trung tâm.

Nếu như là một tiên giả bình thường, nếu hấp thu linh khí với cường độ này, cơ thể nhất định sẽ chịu không nổi, lập tức bạo thể tử vong.

Nhưng Tinh Hồn thì lại khác, hẳn có Thể Đạo Liên, có lửa ngũ sắc, và có cả quả trứng thần bí kia nữa, cái nào cũng chẳng khác gì ma đối cả, tốc độ nhanh cỡ này mà vẫn không đủ kịp để cả ba cắn nuốt nữa là.

Nhất là Thể Đạo Liên, Tinh Hồn có cảm giác, Thể Đạo Liên dường như đã cắn nuốt thành nghiện rồi.

Mà khiến cho hẳn buồn bực nhất chính là giờ phút này nó vẫn chưa chịu tản ra lực lượng của nó để Tinh Hồn luyện hóa. Có lực lượng đó thì hẳn mới có thể đột phá được.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Cổ Tinh Hải gần kề Tinh Hồn, rốt cuộc cũng bị hành động của hẳn làm cho tỉnh lại.

Vừa mới mở mắt ra, Cổ Tinh Hải không kìm nén được.

Chỉ thấy chỗ Tinh Hồn đang ngồi xuất hiện một pho tượng cao gần hai thước, pho tượng màu đen xì, tỏa ra mùi hôi tanh nồng nặc. Mà phía trên đỉnh đầu là một dòng xoáy linh khí rất mạnh.

Cố Tinh Hải hoảng sợ, liền thử đưa thần thức dò xét, cảm nhận được pho tượng này chính là Tinh Hồn thì nàng mới thở ra một hơi nhẹ nhõm. Có điều, trong lòng vẫn không khỏi cảm khái:

- Thúc thúc rốt cuộc tu luyện cái gì mà kinh khủng đến vậy?

Dần dần nội tâm sinh ra cảm giác không ổn, Cố Tinh Hải lập tức lùi lại, tránh xa Tinh Hồn. Nàng di chuyển tới gần màn sáng, không dám vượt qua khỏi biên giới, rồi lập tức sử dụng Hồng Ngọc Kinh tạo ra một tầng bảo hộ, miễn cưỡng chống trả với áp lực mà Tinh Hồn tạo ra.

Thời gian cứ trôi qua, sáu canh giờ sau, linh khí mới tản ra bớt, rồi cuối cùng tan biến không để lại một chút dấu vết.

Tinh Hồn từ bên trong pho tượng phá vỡ đi ra, trên người hắn bây giờ tràn ngập khí thế, ý niệm khê động, uế khí vấy bẩn cơ thể liền bị hấn phá tan đi.

Tu vi của Tinh Hồn ngay sau đó đã có sự lột xác đáng kể, tuy vẫn chưa đáp ứng được với sự kỳ vọng, nhưng nó lại xuất hiện một thứ đáng mừng hơn.

- Động thiên, mở!

Tinh Hồn ánh mắt lóe lên, miệng khê nói một câu.

Bỗng nhiên ở sau lưng hắn, một tia lực lượng Không Gian Pháp Tắc xuất hiện, một màu vàng rực sáng như ánh mặt trời rực lên trong đêm tối, ngay cả ánh sáng phát ra từ gốc cây kia cũng không thể nào so sánh được với ánh sáng động thiên này.

Khi Tinh Hồn trong quá trình hấp thu lực lượng tản ra từ Thể Đạo Liên, có thể nói lực lượng này ít đến mức thảm thương, khiến cho Tinh

Hồn lúc đó hận không thể búng luôn cả gốc lẫn rễ Thể Đạo Liên vút ra bên ngoài.

Nhưng đột nhiên, từ Thể Đạo Liên lại sinh ra một tia Không Gian Pháp Tắc.

Đương lúc Tinh Hồn còn chưa kịp phản ứng gì thì cổ kiếm Đồ Lục bỗng rung chuyển, không hiểu làm cách nào mà nó lại luyện hóa được Không Gian Pháp Tắc, đem một tia Không Gian Pháp Tắc này dung nhập vào cơ thể Tinh Hồn.

Hắn dĩ nhiên không bỏ lỡ thời cơ, liền dồn toàn bộ tâm trí hợp nhất với Không Gian Pháp Tắc.

Tại Đại Thiên Thế Giới, pháp tắc thiên địa cấu thành nên thế giới. Mà thần bí nhất trong các loại pháp tắc chính là Thời Gian Pháp Tắc, Không Gian Pháp Tắc và Luân Hồi Pháp Tắc. Đi theo phía sau có Sinh Tử Pháp Tắc, Âm Chi Pháp Tắc, Dương Chi Pháp Tắc... thế nhưng những loại pháp tắc kia không thể so sánh được với tam đại pháp tắc đã nói.

Muốn lĩnh hội được Thời Gian Pháp Tắc, Không Gian Pháp Tắc và Luân Hồi Pháp Tắc, tiên giả chí ít phải đột phá đến Thiên Tôn cảnh thì mới có thể tìm hiểu được tam đại pháp tắc thần bí nhất thiên địa này.

Thế nhưng Tinh Hồn chỉ mới là một tiên giả Phàm Tiên Cảnh nhỏ bé mà đã có cơ duyên lĩnh hội được một tia Không Gian Pháp Tắc, tin tức này mà lộ ra ngoài nhất định sẽ tạo nên một cơn chấn động.

Dĩ nhiên nếu thật sự bị lộ, tính mạng của hắn khó mà được bảo toàn.

Sở dĩ Tinh Hồn có thể lĩnh hội được chắc phần nhiều liên quan đến cơ thể hắn hiện tại. Hắn bị Thời Gian Pháp Tắc và Không Gian Pháp Tắc phong ấn, mà Vĩnh Dạ Thâm Uyên ẩn ẩn có tồn tại lực lượng Không Gian Pháp Tắc, sau khi bị Tinh Hồn hấp thu một lượng linh khí khổng lồ, rồi dựa

vào dị năng của Thể Đạo Liên mới sinh ra một tia Không Gian Pháp Tắc này.

Quay trở lại với câu chuyện. Tinh Hồn sau khi luyện hóa hoàn toàn tia Không Gian Pháp Tắc, Tinh Hồn liền mở ra được một cái động thiên.

Động thiên này tạm thời Tinh Hồn vẫn chưa biết được gì nhiều, chỉ biết nó có hai công dụng.

Công dụng thứ nhất là giúp hấp dung nạp linh khí nhiều hơn, tựa như một cái đan điền thứ hai vậy.

Còn công dụng thứ hai, giống như một cái Nhẫn Càn Khôn giúp tu sĩ cất giữ bảo vật.

Đây chính là điều khiến cho Tinh Hồn cực kỳ vui mừng. Hắn còn đang lo lắng làm cách nào để mang theo đám đom đóm này, nhưng vấn đề sau khi mở ra được động thiên thì đã giải quyết một cách hoàn hảo.

Khác với Nhẫn Càn Khôn của tu sĩ, Nhẫn Càn Khôn không thể dung nạp được vật sống. Bởi vật sống khi bị ném vào Nhẫn Càn Khôn, trong một thời gian ngắn sẽ bị chết đi.

Mà động thiên Tinh Hồn mở ra lại không như vậy. Nó cấu thông với pháp tắc Đại Thiên Thế Giới, giống như một tiểu thế giới vậy, có thể đáp ứng được điều kiện để sinh sống.

Không gian động thiên rộng khoảng chừng mười trượng, vừa đủ để bày đom đóm này tồn tại rồi.

Tinh Hồn nội tâm vui mừng không thôi.

Cố Tinh Hải nhìn thấy Tinh Hồn hoàn toàn lạnh lẽo, nàng thu lại Hồng Ngọc Kinh, trên gương mặt có chút thiếu huyết sắc, có lẽ là do chống

đờ trong thời gian khá dài, có điều, tinh thần của nàng đang khá tốt.

Cố Tinh Hải chạy đến bên cạnh Tinh Hồn, ân cần hỏi thăm:

- Thúc thúc cuối cùng cũng chịu ra rồi, Tinh Hải rất lo cho thúc thúc.

Tinh Hồn dịu dàng xoa đầu nàng, trả lời:

- Hiện tại ổn rồi.

- Vết thương lúc trước của thúc thúc...

- Yên tâm, chỉ là vết thương nhỏ.

Nói xong, Tinh Hồn ý niệm khẽ động, bầy đom đóm từ xa lập tức bay tới.

Ban đầu, Cố Tinh Hải có chút hốt hoảng, nhưng sự hốt hoảng ngay sau đó thay bằng biểu cảm đáng yêu, trong sáng và vô cùng khả ái.

Bởi nàng nhìn ra được, bầy đom đóm không hề gây nguy hại gì, ngược lại còn vây quần xung quanh, lấy Tinh Hồn và nàng làm trung tâm, phát ra ánh sáng tuyệt đẹp. Nữ nhân vốn yêu cái đẹp, Cố Tinh Hải cũng không ngoại lệ, vì vậy nhìn thấy cảnh tượng này, nụ cười rục rờ liền xuất hiện trên môi.

- Bầy đom đóm này thật đẹp quá. Thúc thúc, người làm cách nào mà hay vậy?

Cố Tinh Hải như đang nhảy múa cùng với bầy đom đóm, tinh thần chuyển biến tốt hẳn lên, hoàn toàn không còn vẻ gì mệt mỏi căng thẳng nữa. Nàng vừa chơi đùa cùng bầy đom đóm, vừa hồn nhiên hỏi hẩn một câu.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 21: Dương Khai

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 21: Dương Khai

- Đợi sau này có cơ hội, thúc thúc sẽ dạy người cách trò chuyện với vạn vật. Còn bây giờ nên tìm đường ra khỏi Vĩnh Dạ Thâm Uyên.

Tinh Hồn nhẹ nhàng nhắc nhở.

Nhưng trước khi rời khỏi, hắn muốn đem gốc cây phát sát này trồng vào thế giới động thiên. Gốc cây phát sáng này chính là nguồn sống của đàn đom đóm, nếu không có nó thì cả bầy khó lòng mà phát triển.

Tinh Hồn bảo Cố Tinh Hải tránh ra xa, để cho bầy đom đóm bảo hộ nàng, rồi hắn tiến tới gần gốc cây, đem thần niệm của mình khắc lên.

Ý niệm khẽ động, chỉ thấy gốc cây rung chuyển kịch liệt. Tuy nhiên, muốn bứng nó lên vẫn là một điều vô cùng khó khăn.

Mặt đất Vĩnh Dạ Thâm Uyên không ngờ lại vô cùng rắn rỏi, cứng cáp, Tinh Hồn mắt nổi gân đỏ, biểu lộ nghiêm trọng, nhưng hắn buộc phải cố gắng.

Mặt đất âm âm chấn động, sau một hồi cố gắng, rốt cuộc Tinh Hồn cũng thành công kéo được cả gốc cây này lên.

Hắn thở ra một hơi nhẹ nhõm, lau đi mồ hôi túa ra trên trán.

- Vĩnh Dạ Thâm Uyên này đúng là kỳ lạ. Ngay cả mặt đất mà cũng cứng hơn cả Vân Thiết.

Tinh Hồn nhẹ than một câu, rồi hắn đưa mắt nhìn lên gốc cây ánh sáng.

Chỉ thấy gốc cây khô khốc này thoạt trông vô cùng bình thường, nếu là ban ngày, người ta sẽ tưởng rằng sinh cơ của gốc cây đã gần như cạn kiệt rồi.

Tinh Hồn nhìn phía dưới rễ cây, bộ rễ chùm của nó nhìn rất xum xê và cứng rắn. Có điều, thứ làm cho Tinh Hồn chú ý đến chính là vật nằm ở trung tâm của bộ rễ.

Đó là một khối hoàng kim hình cầu, chính là căn nguyên nguồn sáng.

“Có chút quen mắt!”

Trong đầu Tinh Hồn lóe qua một tia thanh minh, tựa hồ đã nhìn thấy thứ này ở đâu rồi, nhưng tạm thời không có nhớ ra được.

Bởi đây không phải là thời gian để tìm hiểu, Tinh Hồn bèn đặt vấn đề này sang một bên, thế rồi mở ra thế giới động thiên, đem gốc cây ánh sáng này trồng vào trong đó.

Như vậy không còn phải lo lắng vấn đề sinh cơ của bầy đom đóm nữa.

Sau khi gốc cây mất đi, màn đêm thăm thẳm của Vĩnh Dạ Thâm Uyên như bao trùm vạn vật, chỉ còn lại ánh sáng lay lắt của bầy đom đóm mà thôi.

Tinh Hồn bước tới chỗ Cố Tinh Hải đang đợi sẵn, khẽ nói:

- Đi thôi!

Cố Tinh Hải cười hưng phấn, gật đầu với hắn. Dưới sự dẫn đường của bầy đom đóm, Tinh Hồn và Cố Tinh Hải nương theo ánh sáng của chúng, bắt đầu hành trình tại Vĩnh Dạ Thâm Uyên này.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Lục Phong là đệ tử ngoại môn Thiên Kiếm Tông. Hắn có xuất thân khá tầm thường tại Phong Lâm thành, được trở thành đệ tử Thiên Kiếm Tông có thể nói là dựa vào may mắn và một chút thủ đoạn.

Tại Thiên Kiếm Tông, Lục Phong cũng không quá nổi bật gì. Nhưng hơn một tháng trước, hắn bị thiên kiêu ngoại môn chỉ định đến Vĩnh Dạ Cốc làm nhiệm vụ.

Vĩnh Dạ Cốc là một nơi vô cùng hung hiểm, đối với đệ tử ngoại môn như Lục Phong mà nói chẳng khác gì thập tử vô sinh cả.

Nếu bình thường, Lục Phong sẽ cương quyết từ chối. Thế nhưng tên thiên kiêu kia, thế lực tại Thiên Kiếm Tông khá lớn, được chống lưng phía sau, nghiễm nhiên rất ư là kiêu ngạo.

Căn bản Lục Phong không thể từ chối được, nếu không ngày tháng của hắn tại Thiên Kiếm Tông chắc chắn sẽ không tài nào ngăn đầu lên được.

Vậy nên Lục Phong chỉ đành cắn răng chịu đựng, âm thầm ghi hận tên thiên kiêu kia mà thôi.

Lục Phong cùng với hai mươi mấy người được gã thiên kiêu Thiên Kiếm Tông lựa chọn đi đến Vĩnh Dạ Cốc, tính đến nay có lẽ thời gian đi

vào Vĩnh Dạ Cốc cũng gần nửa tháng rồi. Nhưng mà Lục Phong vẫn chưa thể đoán ra được, mục đích của tên thiên kiêu kia là gì.

Chỉ nghe bản quơ rằng thu thập một ít tài liệu mà trưởng lão giao phó sưu tầm. Có điều, Lục Phong tính tình khá đa nghi, dĩ nhiên sẽ không chịu tin tưởng lý do đơn giản này được.

- Dương sư huynh, chúng ta sắp đến nơi rồi.

Lục Phong gương mặt cười cười nhìn như hòa đồng với những người khác trong tông môn, bỗng phía trước có một giọng nói vang lên.

Đó là một người thanh niên trẻ tuổi, đầu tóc ngắn gọn, gương mặt vuông vức hình chữ điền. Có điều ánh hắc hơi xếp lại, lại thêm bờ môi tều, nhìn trông khá là gian trá.

Giọng nói ban nãy chính là từ thanh niên môi tều này vang ra.

Nhìn thanh niên này, có thể cảm nhận được ấn tượng của gã ta trong mắt Lục Phong không hề tốt đẹp chút nào.

Thanh niên môi tều nhìn không gian đen tối mờ ảo phía trước, trên tay cầm một cái pháp bảo Lục Hợp Kính, ánh hào quang từ Lục Hợp Kính chiếu ra phía trước, tựa hồ nhìn thấy thứ gì đó quen thuộc, hắc ta liền nhìn qua người bên cạnh nói.

Mà thanh niên ở bên cạnh hắc ta, chính là người dẫn đầu nhóm người Thiên Kiếm Tông đi đến Vĩnh Dạ Cốc để làm nhiệm vụ.

Hắc ta tên gọi là Dương Khai.

Nhìn tu vi dao động trên người, đích thị đã đột phá Phàm Tiên Cảnh hậu kỳ rồi.

Trong số gần bốn mươi người đi cùng, chỉ có sáu người có tu vi Phàm Tiên Cảnh hậu kỳ, mà tất cả dường như đều hướng về phía Dương Khai, chừng đó đủ biết thân phận Dương Khai này tại ngoại môn Thiên Kiếm Tông cao đến nhường nào.

Dương Khai nhìn mấy cái gò động do ánh sáng từ Lục Hợp Kính chiếu sáng ở phía trước, nhẹ nhàng gật đầu, sau đó nói.

- Vị trí này đúng như lời Xích trưởng lão miêu tả rồi.

Một cô gái tướng mạo khá mỹ miều cười mỉa hoặc, giọng nói ma mị quyến rũ đáp lời.

- Chỉ cần lấy được U Hải Quả, thực lực của Dương sư huynh sẽ càng thêm mạnh mẽ, tại thí luyện tông môn nhất định sẽ chiếm được một trong ba thứ hạng đầu.

Nàng ta liếc nhìn Dương Khai, thanh âm ma mị từ đôi môi truyền ra, không chỉ có sức cuốn hút mà còn khiến cho nội tâm người khác sinh ra dục vọng.

Có điều Dương Khai tâm trí rất kiên định, tuy ẩn trong đôi mắt cũng ẩn ẩn có một tia dục vọng, nhưng Dương Khai che giấu rất tốt, làm cho người khác không có nhận ra được.

Dương Khai cười lớn, kiệt ngạo nói:

- Không phải ba hạng đầu, mà phải là hạng đầu tiên mới đúng.

- Hì hì, là muội nói sai.

Cô gái cười tà mị, đôi mắt yêu kiều nháy một cái.

Thanh niên môi tề cùng với những đồng môn đứng gần đó, nhìn thấy ánh mắt của cô ta thì lập tức thần hồn điên đảo.

Tuy nhiên, bọn chúng chỉ có thể cố gắng áp chế, nếu không hậu quả khó mà lường được.

- U Hải Quả này cực kỳ trọng yếu, hành động lần này tuyệt đối không được phép xảy ra thất bại gì.

Bổng Dương Khai thái độ hơi thay đổi, giọng nói ẩn chứa uy áp.

- Dương sư huynh yên tâm, sẽ không có vấn đề gì đâu.

Cô gái mỉm cười, nhẹ nhàng đáp:

- Thủ đoạn đối phó với Lục Nhân Tử Văn Hạc, Xích trưởng lão đã nghiên cứu rất kỹ lưỡng.

- Vẫn là nên phòng ngừa vạn nhất.

Dương Khai lắc đầu, tao nhận nói.

Vừa nói, đoàn người vừa bước đi về sơn động phía trước. Cuộc thảo luận của mấy người Dương Khai đã phong bế, chỉ có hắc, năm tiên giả Phàm Tiên Cảnh hậu kỳ và một vài thuộc hạ thân thuộc với Dương Khai mới nghe thấy. Những kẻ đi kèm phía sau, trong đó có Lục Phong không nghe thấy gì cả.

Đột nhiên có tiếng bước chân đều đặn khe khẽ vang lên.

Dương Khai là tiên giả sơ kỳ Phàm Tiên Cảnh hậu kỳ, phạm vi thần thức rất mạnh, cho dù bị pháp tắc tại Vĩnh Dạ Thâm Uyên áp chế lại, nhưng phạm vi bao phủ cũng lên tới gần trăm trượng.

- Là kẻ nào?

Dương Khai gương mặt không lộ chút biểu tình, giọng nói nghiêm nghị ẩn ẩn sát khí rống lớn.

Những người khác nghe âm thanh tiếng động, trong lòng đều dâng lên cảnh giác.

Tại Vĩnh Dạ Cốc tồn tại rất nhiều nguy cơ ẩn tàng, mặc dù nơi đám người Dương Khai đang đứng chỉ mới là vùng ngoài rìa Vĩnh Dạ Cốc, thế nhưng cũng không vì thế mà xem thường được.

Có lẽ đã luyện tập từ trước, thế nên ngay lúc vừa nghe tiếng động này, hơn bốn mươi người hành động quyết đoán xếp thành hàng ngũ trong thoáng chốc, pháp bảo tế ra, nắm trong tay, gương mặt biểu tình nghiêm trọng như lâm đại địch.

-Ồ, phía trước có người!

Một giọng nói thanh thoát như tiếng chim hót lạnh lạnh vang ra.

Trong bóng tối với những đốm sáng chập chờn, có hai bóng người, một nam một nữ đi ra.

Hai người này dĩ nhiên là Tinh Hồn và Cố Tinh Hải.

Thấy có người, Cố Tinh Hải không giấu niềm vui, reo lên.

Thấy không có gì nguy hiểm, Dương Khai giơ tay ra hiệu, đệ tử Thiên Kiếm Tông đều thu lại pháp bảo, nhưng trên gương mặt vẫn không che giấu sự cảnh giác.

Dương Khai ánh mắt thăm dò nhìn Tinh Hồn và Cố Tinh Hải.

Chỉ thấy khí tức trên người Tinh Hồn dao động rất yếu, tu vi chỉ là sơ kỳ Phàm Tiên Cảnh mà thôi. Còn Cố Tinh Hải thì cao cường hơn.

Tuy nhiên, Dương Khai ánh mắt rất cảnh giác, tiến lên phía trước, cười nói:

- Phàm Tiên sơ kỳ và Phàm Tiên hậu kỳ mà lại dám đi vào Vĩnh Dạ Cốc, hai người quả nhiên là gan dạ.

Dương Khai âm thầm xem xét tu vi, nhìn Tinh Hồn cười cười.

Mà không chỉ hăn, những người khác đồng dạng cũng như vậy. Nếu không phải miễn cưỡng bị bắt ép, bọn họ chẳng ai muốn đi vào cái nơi đầy rẫy nguy hiểm như Vĩnh Dạ Cốc này.

Dương Khai cười nói như vậy, dĩ nhiên là có lý do cả.

Nói đến thân phận Vu Tộc của Cố Tinh Hải. Tinh Hồn trước đó đã giúp nàng che dấu đi khí tức Vu Tộc, trừ khi là tiên giả Linh Tiên, nếu không tuyệt đối không có nhận ra thân phận Vu Tộc của nàng ta.

Mà Dương Khai chỉ mới là tiên giả Phàm Tiên Cảnh hậu kỳ, dĩ nhiên không cách nào nhìn ra được.

Tinh Hồn sắc mặt không đổi, tuy bị Dương Khai cười kinh, nhưng trong lòng không có tạp ý gì, chỉ ôm quyền trả lời:

- Hai người tại hạ bất đắc dĩ nên mới lạc vào Vĩnh Dạ Cốc. Không biết huynh đài có thể chỉ lối ra giúp có được không?

Dương Khai như trong lòng sinh ra ý niệm trong thoáng chốc, nói:

- Tiếc quá, đường trở ra bằng lời khó mà miêu tả được. Chi bằng hay là hai người các người đi cùng, đợi khi chúng ta làm xong nhiệm vụ thì sẽ đưa các người cùng trở ra.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 22: Lục Phong

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 22: Lục Phong

Dương Khai lắc đầu, nhún vai, nói tiếp:

- Vĩnh Dạ Cốc xuất hiện tại Hư Thần Tinh đã hơn sáu vạn năm, nhưng dù là vùng ngoài biên hay trung tâm đều có vô số nguy hiểm ẩn tàng. Muốn thuận lợi đi theo tuyến đường an toàn thì phải có bản đồ, có điều số lượng bản đồ rất ít. Bản đồ của chúng ta là được tông môn truyền xuống mà thôi. Hoặc là đi cùng với bọn ta, hoặc là hai người bọn người tiếp tục quanh quẩn ở Vĩnh Dạ Cốc. Muốn lựa chọn thế nào tùy ý, ta không có ép buộc.

Vừa nói, hắn vừa làm ra bộ dáng đạo mạo, thoát trông rất phong lưu tiêu sái.

Người khác thì không biết, nhưng loại người thế này, Tinh Hồn đã gặp qua quá nhiều rồi. Hắn dù sao cũng đã sống gần ngàn năm, nói là lão quái thành tinh cũng không hề quá quắt chút nào.

Thế loại như Dương Khai, mời hai người Tinh Hồn vào, hắn là để lợi dụng cho mục đích nào đó.

Tuy vậy, có một điều Dương Khai nói rất chính xác. Đó chính là Vĩnh Dạ Thâm Uyên tồn tại rất nhiều mối nguy hiểm. Như trước đó gặp phải bầy đom đóm, may mắn khi rơi xuống, Tinh Hồn đã để ý đến ánh sáng tán ra từ Kim Quang Thụ, nếu không chưa chắc gì hắn và Cố Tinh Hải bình yên được như bây giờ.

Dù phần nào đoán được mục đích của Dương Khai là gì, nhưng Tinh Hồn tạm thời chỉ có thể giả ngốc.

Hắn bàn tay xoa xoa cằm, ánh mắt lộ ra suy tư, một lúc sau thì mới gật đầu, miễn cưỡng đáp:

- Đã vậy thì mạn phép làm phiền các vị. Tại hạ tên Tinh Hồn, còn nha đầu này là cháu gái của tại hạ, tên Cố Tinh Hải. Không biết cao danh của các vị là gì để tiện cho việc xưng hô.

Tinh Hồn ôm quyền, gương mặt biểu hiện ôn hòa, ngữ điệu khách khí, ôm quyền hướng Dương Khai mà nói.

Thấy hai người Tinh Hồn đồng ý, trong lòng Dương Khai cười lạnh một tiếng, tựa hồ như đã nắm chắc việc Tinh Hồn chấp thuận trong tay rồi, có điều vẫn làm ra điệu bộ khách khí đáp lại.

- Ta tên Dương Khai, đệ tử Thiên Kiếm Tông. Còn đây là...

Dương Khai lần lượt giới thiệu những nhân vật nổi bật và thân thuộc với Tinh Hồn.

Hắn có thể nhìn ra được, trong mắt những người này lóe lên một tia khinh thường, dù giấu rất kỹ, nhưng vẫn bị Tinh Hồn nhìn ra.

Hắn không để tâm lắm việc này, quan trọng vẫn là có thể ra khỏi Vĩnh Dạ Thâm Uyên này, đó mới là điều tối quan trọng.

Sau khi giới thiệu xong, Tinh Hồn kéo Cổ Tinh Hải lùi lại, đi ở vị trí cuối cùng của đoàn người.

Dương Khai âm thầm ra lệnh cho thuộc hạ đồng môn bí mật quan sát, không để cho Tinh Hồn và Cổ Tinh Hải có cơ hội bỏ trốn. Xem ra trong lòng kẻ này đã nuôi một kế hoạch xấu nào đó.

Tinh Hồn vừa đi vừa giữ thái độ cảnh giác, khi có ai hỏi thì mới lên tiếng, còn không thì giữ thái độ im lặng.

Đúng lúc này, phía trước mặt bỗng có một thanh niên bước chân hơi chậm, tựa hồ là y cố ý làm vậy để hai người Tinh Hồn kịp sánh bước cùng với y.

Người thanh niên này mắt sáng mày cao, một thanh hôi bào, phía sau lưng áo có thêu hình một thanh thiên kiếm màu vàng. Hắn ta chính là Lục Phong.

- Tại hạ Lục Phong, hân hạnh gặp mặt.

Lục Phong gương mặt cười hòa đồng, giọng nói chậm rãi thốt lên.

Tinh Hồn chỉ gật đầu, nhưng không có đáp lại câu nào cả.

Trái lại Cổ Tinh Hải lại cười rất tươi, tựa hồ đối với Lục Phong này rất thuận mắt. Tuy Lục Phong không có đẹp trai và đầy khí chất tôn quý như Dương Khai, nhưng Cổ Tinh Hải có thể thấy được sự chân thật của hắn ta.

Trên miệng nở một nụ cười tươi, thân thủ nhanh nhẹn như một con thỏ con, từ bên trái lách qua phía bên phải, chen vào vị trí chính giữa.

Ánh mắt thiên chân vô tà, trong veo như nước mùa thu, nghiêng đầu nhìn Lục Phong, đáp lời:

- Chào ca ca, tên của ta là Cổ Tinh Hải.

Bàn tay nhỏ nhắn mềm mại thò ra, bắt tay với Lục Phong.

- À... chào tiểu muội. Ha ha ha...

Lục Phong hơi giật mình, gương mặt hắn có chút hơi ửng hồng, giống như đây là lần đầu tiên tiếp xúc với nữ tử khác giới.

Lục Phong hơi liếc mắt nhìn Tinh Hồn dò xét. Dù sao trước đó, Tinh Hồn đã tự nhận là thúc thúc của Cố Tinh Hải.

Mà Cố Tinh Hải tu vi Phàm Tiên Cảnh hậu kỳ, còn Lục Phong chỉ là Phàm Tiên Cảnh sơ kỳ đỉnh mà thôi.

Có một số tiền bối pháp lực vô biên có thể che dấu tu vi, làm cho các tiểu bối nhất thời xem thường. Lục Phong này đoán chừng tâm tính khá cẩn mật. Tinh Hồn âm thầm nhận xét.

Thấy Tinh Hồn biểu hiện như thường, Lục Phong trong lòng thở ra một hơi. Sau đó mới hỏi tiếp:

- Không biết hai vị là người vùng nào mà lại đi lạc vào nơi đây hung hiểm thế này?

Lục Phong giọng nói ôn hòa, xã giao hỏi.

- Ta và thúc thúc đến từ một chỗ rất xa, chỉ vô tình nên mới lạc vào nơi quỷ quái này.

Cố Tinh Hải giọng lạnh lạnh đáp thay lời Tinh Hồn.

- Lục Phong tiểu ca, bọn họ đang muốn đi đâu vậy?

Trước đó, Cố Tinh Hải bị Tinh Hồn nhắc nhở kỹ lưỡng, tuyệt đối không để cho người khác nhìn ra thân phận, tận lực che dấu. Cố Tinh Hải

vốn thông minh, vừa nghe liền hiểu ý. Thế nên không để cho Lục Phong dò xét thêm, liền đá sang một câu chuyện khác.

Lục Phong xem ra đoán được tâm tư Cố Tinh Hải là gì, nếu người ta đã không muốn trả lời, hẳn liền không dò xét nữa, tránh cho việc gây ra phản cảm.

Lục Phong mắt đảo lên mấy người Dương Khai đi ở phía trước, giọng thấp xuống, nói:

- Ta cũng không biết nữa. Đi đến nơi này, cũng là việc bất đắc dĩ.

Hắn cười khổ một tiếng, rồi nhìn mấy người khác.

- Ở đây có không ít người giống ta, đều là bị ép buộc.

- Sao không từ chối?

Cố Tinh Hải khó hiểu, hỏi.

- Bởi vì thân phận và địa vị của chúng ta tại Thiên Kiếm Tông rất thấp, chỉ cao hơn đệ tử tạp vụ một chút xíu mà thôi. Muội nhìn Dương Khai đi, sở dĩ hắn là người dẫn đoàn, không phải vì hắn thực lực cao cường, mà là vì thế lực của hắn tại Thiên Kiếm Tông rất lớn. Những đệ tử thấp hèn như ta, nếu không nghe lời, tháng ngày sống tại Thiên Kiếm Tông vô cùng khó khăn. Chỉ đành nghe theo lệnh của hắn, nếu may mắn sống sót qua nhiệm vụ lần này, biết đâu Dương Khai tốt bụng tặng cho một hồi tạo hóa.

Tiếng cười gượng khổ nào khe khẽ vang lên từ miệng Lục Phong.

Cố Tinh Hải nhẹ nhàng gật đầu, như đang thấm nhuần mấy câu nói của Lục Phong.

Thấy cô gái này tâm tính đơn thuần, vô cùng ngây thơ, non nớt với sự đời, nội tâm Lục Phong không khỏi sinh ra một tia ưa thích. Hắn nói tiếp.

- Tinh Hải tiểu muội còn trẻ tuổi mà tu vi cao cường, nếu ta có gặp nguy hiểm, hy vọng Tinh Hải tiểu muội tương trợ.

Lục Phong ôm quyền, mặt tươi cười nói với cô gái nhỏ.

Chỉ thấy Cố Tinh Hải cười toe toét, điệu bộ thích thú, thế nhưng nàng ôm lấy cánh tay Tinh Hồn, áp gương mặt trắng nõn phúng phính, giọng thanh thót nói:

- Ưu tiên thúc thúc trước, sau đó mới tới lượt Lục Phong tiểu ca.

- Ha ha, nên như vậy...

Cố Tinh Hải và Lục Phong nói chuyện dường như rất hợp rơ với nhau, hoàn toàn trái ngược như lúc đi chung với Tinh Hồn.

Cũng là bởi vì tính tình của hắc lâu nay đã như vậy rồi, không thể nào trách được.

Vậy nên bây giờ được giải phóng khi tiếp xúc với Lục Phong, Cố Tinh Hải rất ư là thích thú.

Đi phía đằng trước, Dương Khai mắt lộ tia âm trầm liếc nhìn ra sau, khóe miệng nở nụ cười lạnh.

Cô gái vũ mị đi bên cạnh hắc ta chợt hỏi:

- Dương sư huynh, rốt cuộc huynh có kế hoạch nào đây?

Nàng ta liếc nhìn Dương Khai, tựa như cái liếc mắt đưa tình, thật đúng là quá yêu mị, khó mà làm cho nội tâm người ta kiềm chế được.

Dương Khai cười cười, vừa đi vừa nói:

- Còn kế hoạch gì, đem hai người đó cho Lục Nhân Tử Văn Hạc làm thịt, tranh thủ cho chúng ta một ít thời gian hái xuống U Hải Quả.

Hắn ta căn bản không thêm che sự tà ác của mình, ngữ điệu hời hợt, tựa hồ là một chuyện hiển nhiên.

- Dương sư huynh cũng thật quá quyết đoán à!

- Điều là học từ sư ca ta cả, ha ha.

Dương Khai trong đầu hồi tưởng một bóng người, giọng nói đầy tự hào.

- Có thể tiết kiệm được một ít nhân lực cũng là một điều tốt, miễn cho sau này có một số người đổ kỵ với ta nói này nói nọ.

- Hi hi, số phận của hai người đó vốn nên chết tại Vĩnh Dạ Cốc. Có thể giúp sức cho Dương sư huynh, âu cũng là phúc phận của họ.

- Chỉ có Tô Đài sư muội là hiểu được tâm ý của ta. Sau khi lấy được U Hải Quả, Dương sư huynh đây nhất định sẽ trọng thưởng cho sư muội thật hậu hĩnh.

Trong mắt Dương Khai lộ ra sự thâm tà, ánh mắt vô ý vô tứ nhìn lên đôi gò bồng căng tròn ẩn sau lớp y phục mỏng manh, thiếu điều như muốn nứt toát ra kia, như hận không thể ngay lập tức làm thịt Tô Đài.

Mà Tô Đài không hề sinh ra sự phản cảm nào, ngược lại còn nường theo đó mà làm tới, thân thể nóng bỏng quyến rũ hơi áp sát Dương Khai, áp đôi gò bồng căng tròn cạ cạ vào người Dương Khai, đôi môi đỏ hồng hơi chu lên, mị hoặc trả lời:

- Dương sư huynh không được quên đâu đấy!

- Nhất định sẽ không, ha ha ha...

Dương Khai ngửa đầu cười lớn một cách thích thú.

Đi gần nửa ngày trời, thanh niên mặt vuông là người giữ bản đồ được Thiên Kiếm Tông ban xuống, hẳn nhìn địa điểm phía trước. Chỉ thấy phía trước mặt cách chỗ bọn họ đang đứng khoảng chừng ba bốn mươi trượng có một cái đầm nước lớn. Phía trung tâm của đầm nước có ánh sáng màu xanh thẫm tỏa mát ra xung quanh, nhìn khung cảnh trông khá mộng mị.

Thanh niên mặt vuông vui mừng, hướng Dương Khai mà nói:

- Dương sư huynh, phía trước chính là Thanh Nhai Trạch.

-Ồ, cuối cùng cũng đến nơi.

Dương Khai gương mặt sáng lên, giật tấm bản đồ trong thanh thanh niên mặt vuông quan sát.

- Hơn nửa tháng trời, rốt cuộc cũng đến được Thanh Nhai Trạch rồi. Chỉ cần thu được U Hải Quả, ta nắm chắc sẽ đột phá Phù Tiên Cảnh. Đến lúc đó thí luyện ngoại môn, còn ai là đối thủ của Dương Khai ta nữa.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 23: Uy Hiếp

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 23: Uy hiếp

Vĩnh Dạ Cốc theo cách nói của Lục Phong hay Dương Khai, chính là một trong những lối vào của Vĩnh Dạ Thâm Uyên. Vĩnh Dạ Cốc thuộc về phần lãnh thổ của Nhân Loại phía đông Hư Thần Tinh, được phát hiện cũng đã được gần vạn năm nay.

Tuy nhiên, bởi vì lo ngại nguy hiểm ẩn tàng tại Vĩnh Dạ Thâm Uyên, vậy nên cũng không có nhiều người có ý định tiến vào cái nơi nguy hiểm này, trừ phi gặp phải bình cảnh, muốn tìm kiếm cơ duyên, hy vọng tìm được một cơ may đột phá.

Vào năm trăm trước, một trưởng lão ngoại môn Thiên Kiếm Tông, trong một lần tìm kiếm cơ may để đột phá Địa Tiên Cảnh đã không ngại nguy hiểm mà tiến vào Vĩnh Dạ Cốc.

Tuy y không thể nhìn ra được cơ may của mình, thậm chí suýt chút nữa mất đi cái mạng nhỏ, nhưng không phải là không có thu hoạch.

Người này đã vô tình phát hiện một gốc U Hải Chi Thụ đang ra quả tại Thanh Nhai Trạch.

Mặc dù quả của U Hải Chi Thụ vẫn chưa thành thực, tuy nhiên nếu quả này đi luyện đan thì có thể giúp tăng hai thành xác suất đột phá Địa Tiên Cảnh.

Tiếc rằng U Hải Chi Thụ này bị canh giữ bởi Lục Nhân Tử Văn Hạc có tu vi Hậu Thiên hoang thú cấp ba. Vậy nên người này đành phải căn răng thối lui.

Y đã ghi rõ lại địa điểm này trên bản đồ, sau đó đem thông tin U Hải Chi Thụ bán cho một gia tộc tiên giả tại Phong Lâm Thành, chính là gia tộc của Dương Khai, thu được một tạo hóa khổng lồ, đủ giúp cho y đột phá Địa Tiên Cảnh. Mà người này chính là Xích trưởng lão trong lời Dương Khai nói.

Theo hiểu biết của các Luyện Đan sư Dương gia, bọn họ khẳng định muốn U Hải Quả đạt hiệu quả tốt nhất khi luyện đan thì cần phải có thêm thời gian năm trăm năm nữa.

Vậy nên Dương gia mới bỏ ra thời gian năm năm trăm chờ đợi, mỗi mấy mươi năm lại cho người đến xem tình hình U Hải Chi Thụ.

Vốn U Hải Quả này không dành cho Dương Khai, mà là cho một người sư ca của Dương Khai. Tuy nhiên, người sư ca đó thiên tư yêu nghiệt xuất chúng, không còn thềm để mắt đến U Hải Quả nữa. Nghiễm nhiên U Hải Quả liền được để dành cho Dương Khai.

Thời gian năm trăm năm trôi qua, U Hải Quả đã hoàn toàn thành thực, đạt hiệu quả tốt nhất để luyện U Hải Thiên Đan, Dương Khai liền dẫn người đến Vĩnh Dạ Cốc này để thu hoạch.

Mọi kế hoạch đã vạch ra sẵn từ trước, mặc dù cũng tồn tại đôi chút nguy hiểm, nhưng chỉ cần cẩn thận một chút thì không ảnh hưởng đến cái mạng nhỏ. Xem như đây là một chút khảo thí đối với Dương Khai, để cho hắn có cơ hội gia tăng kinh nghiệm thực chiến.

- Một lát nữa theo lệnh của ta mà hành động.

Dương Khai trừng mắt nhìn đám người đi cùng, chậm rãi cảnh báo một câu.

Tinh Hồn đi sau cùng, ban đầu hẳn không quá quan tâm đến mục đích chuyển đi của Dương Khai. Nhưng khi nhìn thấy biểu cảm nghiêm trọng cùng mong chờ trong đôi mắt hẳn ta, Tinh Hồn nội tâm lóe lên linh quang.

Hắn âm thầm mở ra một cái khe hở Động Thiên, trong lúc không ai để ý, có một đốm sáng nho nhỏ be bé xuất hiện, như hòa quyện cùng với ánh sáng huyền ảo của không gian nơi đây, lặng lẽ di chuyển đi.

Theo sự chỉ dẫn của Dương Khai, mọi người đều thu liễm đi khí tức, tận lực che dấu bản thân, rồi sau đó chậm rãi tiến về phía trước.

Một canh giờ sau, không có bất kỳ biến cố gì diễn ra, đoàn người Dương Khai thuận lợi đến gần Thanh Nhai Trạch.

Thanh Nhai Trạch rộng khoảng trăm trượng, trong không gian ầm ầm có mùi hôi tanh khó chịu của nước bùn.

Từ chỗ đám Dương Khai nhìn xuống, Thanh Nhai Trạch giống như một cái lòng chảo, xung quanh có rất nhiều mỏm đá mọc lên, rêu xanh bám đầy, hoàn toàn không có một dấu chân của con người.

Chính giữa Thanh Nhai Trạch có một mỏm đá khá lớn, phía bên mỏm đá có một gốc cây cao tầm một mét mọc thẳng đứng, trên đỉnh của cây mọc ra nhiều cuống, lá nhỏ màu xanh lam mọc san sát nhau, phân rõ ra hai bên đối xứng nhau

Phía dưới nách của mỗi bên cành có ba quả rủ hình trái xoan, có hình giống quả trứng, màu u lam tản ra xung quanh.

Gốc cây đó chính là U Hải Chi Thụ, chính là nguyên nhân mà Dương Khai đi đến Vĩnh Dạ Cốc.

U Hải Chi Thụ trưởng thành, khi đạt đến một mét, tuổi đời ba ngàn năm thì mới có khả năng thụ quả. Từ nụ thành hoa mất bốn trăm năm, từ hoa thành quả mất thêm sáu trăm năm, và khi quả thành thực thì phải mất thêm ba ngàn năm nữa.

Tổng cộng mất hết chín ngàn năm thì U Hải Chi Thụ mới sinh ra được sáu cái quả. Nếu trong vòng một năm quả không được thu hoạch, sau khoảng thời gian này, quả sẽ rụng xuống, tiếp tục một cái vòng đời khác của nó.

Dương Khai nhìn chăm chăm sáu khóa U Hải Quả kia, mắt lộ vẻ tham lam, hận không thể ngay lập tức lao xuống Thanh Nhai Trạch để hái nó.

Tuy nhiên hắn vẫn ráng nhìn xuống. Chỉ thấy hắn lấy ra từ Nhấn Trữ Vật một chiếc mũ màu trắng.

Cái mũ trắng này được gọi là Ẩn Nặc Quan, một pháp bảo có công dụng che giấu đi khí tức của tiên giả trong một khoảng thời gian nhất định. Đây là vật gia tộc đưa cho hắn mượn để phục vụ việc thu hoạch U Hải Quả.

Phía trên cái mũ trắng có một cái lỗ nhỏ, tựa hồ để khảm một vật gì đó bảo.

Chỉ thấy Dương Khai lại lấy ra thêm mười viên linh thạch nữa. Tình Hồn từ xa chú ý đến, linh thạch kia tán ra ánh sáng bốn màu, ẩn chứa linh khí vô cùng to lớn. Viên linh thạch này ít nhất cũng đạt đến trung phẩm linh thạch.

Dương Khai đem mười viên nhị phẩm linh thạch khảm vào mũ quan màu trắng, ngay lập tức có tiếng lách tách khe khẽ, toàn bộ mười nhị phẩm

linh thạch vỡ nát thành tro bụi, hóa thành một cỗ linh thạch khổng lồ dung nhập vào mũ quan.

Đội nó lên đầu, Dương Khai vận chuyển thần niệm dung nhập vào mũ quan, trong một hơi thở, mặc dù vẫn nhìn thấy Dương Khai đứng ở trước mặt, thế nhưng mà khí tức toàn thân không hề tồn tại, chẳng khác gì một bóng ma cả.

Đây chính là tác dụng Ẩn Nặc Quan này, giúp che đi khí tức của một người rất hoàn hảo. Nếu không phải là tiên giả Địa Tiên Cảnh thì tuyệt đối không thể nào phá vỡ được công dụng thần kỳ của Ẩn Nặc Quan.

Lục Phong nhỏ giọng giải thích Ẩn Nặc Quan với hai người Tinh Hồn, thực ra Ẩn Nặc Quan này có một bộ, tuy nhiên giá cả cực kỳ đắt đỏ, cả Phong Lâm Thành cũng không có quá mười bộ.

Cái Ẩn Nặc Quan trong tay Dương Khai thực ra chỉ là một kiện pháp bảo phòng chế mà thôi.

Dương Khai sau khi che giấu được khí tức, hắn bắt đầu một mình tiến vào phạm vi đánh giấu nguy hiểm. Hắn nấp sau một tảng đá lớn phía bên trên Thanh Nhai Trạch, rồi cắn nuốt một viên linh đan.

Đôi mắt Dương Khai trong thoáng chốc sáng rực lên, nhìn giống như Hỏa Nhân Kim Tinh, bắt đầu quan sát bên dưới.

Dương Khai chỉ có thể quan sát bằng mắt thường chứ không dám dùng thần niệm để dò xét tình hình, bởi như vậy sẽ làm kinh động Lục Nhân Tử Văn Hạc.

Trong lúc Dương Khai dùng mắt thường quan sát thì toàn bộ tình hình bên dưới Thanh Nhai Trạch đã bị Tinh Hồn nắm trong tay.

So với việc nhìn bằng mắt thường, Thanh Nhai Trạch này không gian bên dưới cơ hồ còn rộng hơn gấp ba, gấp bốn lần sự tưởng tượng của đám Dương Khai này.

Trước khi đi đến Thanh Nhai Trạch, Tinh Hồn đã âm thầm thả ra một con đom đóm, để cho nó đi đến Thanh Nhai Trạch này trước hòng quan sát tình hình.

Nhưng quan sát đã khá lâu, Tinh Hồn vẫn không hề nhìn thấy Lục Nhân Tử Văn Hạc đâu cả.

Bình thường, vào những thời điểm nhạy cảm như thế này, hoang thú thường sẽ không rời bỏ mà túc trực một bên, đợi khi quả cây thành thực nó sẽ ăn đi để tích lũy năng lượng tiến hóa.

Không nhìn thấy Lục Nhân Tử Văn Hạc, không những không làm Tinh Hồn yên tâm, mà ngược lại còn sinh ra một cảm giác bất an.

Dương Khai đồng dạng của như vậy, suy nghĩ hẳn hoàn toàn giống hệt với Tinh Hồn, vì vậy tuy nóng lòng muốn hái xuống U Hải Quả, hẳn vẫn cố gắng áp chế xuống cảm xúc.

Có điều, đây cũng là một cơ hội tốt để bố trí trận pháp.

Dương Khai rút lui trở lại, gọi đám người Thiên Kiếm Tông đến.

Lục Phong là đệ tử Thiên Kiếm Tông, lần hành động này tuyệt đối phải nghe theo Dương Khai. Lục Phong tạm thời rời khỏi hai người Tinh Hồn, đi đến chỗ Dương Khai để được phân công.

Mọi bố trí đã được Dương gia chuẩn bị sẵn từ trước, Dương Khai chỉ việc thuận theo kế hoạch mà sắp xếp vị trí cho từng người.

Nhìn sắc mặt của Lục Phong, sau khi nghe sắp xếp thì không tốt cho lắm, nhưng chỉ có thể cắn răng mà cam chịu.

Tinh Hồn và Cố Tinh Hải đứng ở một góc, bỗng nhiên Dương Khai tiến đến, mỉm cười nói:

- Sắp tới chúng ta sẽ hái xuống U Hải Quả, hy vọng hai vị tham gia cùng.

Ngữ điệu nhìn thì khách khí, nhưng biểu cảm trên mặt trông chẳng khác gì đang ra lệnh cả.

Cố Tinh Hải gương mặt khó chịu, chống nạnh nhìn Dương Khai hỏi:

- Tại sao ta phải nghe theo người?

Dương Khai khước miệng nở nụ cười chế nhạo. Rồi cô gái vũ mị đi cùng với hắn, tên là Tô Đài cười khẽ một tiếng:

- Tiểu cô nương này thật thô tục quá.

Cố Tinh Hải trừng mắt nhìn Tô Đài, nhìn đôi mắt như muốn ăn tươi nuốt sống cô ta vậy. Thấy vậy, Tô Đài tiểu ý, đắc ý cười, càng khiến cho Cố Tinh Hải lửa giận trong lòng bùng bùng.

Đúng lúc ấy, thanh niên mặt vuông bước lên giải thích:

- Các người muốn ra khỏi Vĩnh Dạ Cốc thì phải biết điều một chút đi, nếu không...

- Nếu không thì sao?

Cố Tinh Hải cả giận, quát lớn một câu. Nếu không phải nơi bọn họ đang đứng có cấm chế ngăn cách âm thanh thì có lẽ âm thanh đã truyền lớn ra không gian rồi.

Cố Tinh Hải một thân tu vi Phàm Tiên Cảnh hậu kỳ, mà tên thanh niên mặt vuông chỉ là Phàm Tiên Cảnh sơ kỳ, lập tức bị uy áp của nàng làm cho chấn động, lùi về phía sau một bước.

Dương Khai hừ lạnh một tiếng, tản ra tu vi chấn áp Cố Tinh Hải lại, sau đó nói:

- Nếu không thì đừng trách ta ném các người xuống dưới làm mồi cho Lục Nhân Tử Văn Hạc.

Dương Khai búng ngón tay một cái, một đám người Thiên Kiếm Tông, ngoại trừ Lục Phong ra, tất cả dương cung bạt kiếm, sát khí nổi lên bao vây Tinh Hồn và Cố Tinh Hải lại.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 24: Âm Chiêu

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 24: Âm chiêu

Cố Tinh Hải máu nóng nổi lên, định chuẩn bị đôi co lại, nhưng liền bị Tinh Hồn ngăn cản. Hắn nhìn Dương Khai mỉm cười đắc ý, mặt không lộ biểu tình, thanh âm lạnh nhạt, bình tĩnh đáp:

- Cứ theo ý tứ của Dương công tử.

- Phải như vậy mới tốt, ha ha ha...

Dương Khai tiểu ý cười lớn, gương mặt có chút ngạo nghễ, ánh mắt khinh bỉ nhìn hai người Tinh Hồn. Tinh Hồn dĩ nhiên nhìn ra, có điều hắn nhắm mắt làm ngơ, xem như chưa thấy gì. Còn Cố Tinh Hải thì nộ hỏa bùng bùng, nếu không phải Tinh Hồn ngăn lại, chỉ sợ giờ phút này đã thẳng tay xông lên đánh Dương Khai thành đầu heo rồi.

- Triệu Cơ, người sắp xếp cho hai người họ đi.

- Tuân lệnh Dương sư huynh.

Thanh niên mặt vuông Triệu Cơ ôm quyền đáp lại.

Sau khi xử lý xong hai người Tinh Hồn, Dương Khai liền xoay lưng bỏ đi, chuẩn bị tinh thần để hái xuống U Hải Quả.

Tô Đài trước khi xoay người bỏ đi, đôi mắt tà mị ẩn ẩn liếc qua bóng dáng Tinh Hồn, tựa hồ trong lòng đang âm thầm đánh giá. Thấy vậy, Dương Khai liền hỏi.

- Sao thế

- Gã đó có chút kỳ lạ.

- Ha ha, có lẽ yếu đuối và nhát gan làm nên sự kỳ lạ cũng nên. Loại người như hắn, ta đã nhìn thấy rất nhiều, chính là loại người nhát chết.

Dương Khai nhún vai cười khẩy một tiếng, trong mắt hắn, tựa hồ xem Tinh Hồn như một kẻ đã chết, chỉ có một công dụng duy nhất chính là làm mồi cho Lục Nhân Tử Văn Hạc, tranh thủ cho hắn một chút thời gian để hái xuống U Hải Quả mà thôi.

Còn Tô Đài, nàng ta chỉ cười trừ một tiếng, nhưng ánh mắt lóe lên một tia linh quang.

Phía Triệu Cơ, hắn lấy ra từ Nhẫn Trữ Vật một thanh kiếm, một lọ đựng đan và một cái Phù Lục, đem ném qua cho Tinh Hồn và Cố Tinh Hải, sau đó cầm bản đồ bố trận vạch ra, một luồng khí vàng trong như vô hình vô tướng tán ra, chỉ thấy Triệu Cơ cười cười, sau đó mới nhìn vào bản đồ mà giải thích:

- Đây là Bạo Huyết Đan, Ẩn Khí Đan và Tật Phong Phù Lục. Bạo Huyết Đan sau khi uống vào sẽ giúp tăng cường thực lực trong thời gian ngắn, Ẩn Khí Đan giúp che giấu khí tức, còn Tật Phong Phù Lục thì đem dán vào chân sẽ giúp gia tăng tốc độ, hai người liệu đó mà dùng, mở nắp kiếm tra thử đi. Tiếp theo, đây là vị trí của hai người các người, một lát nữa theo hiệu lệnh mà vây công Lục Nhân Tử Văn Hạc. Đầu hoang thú Lục

Nhân Tử Văn Hạc này khá mạnh, nhưng trước sự vây công của hơn bốn mươi tiên giả, nó sẽ không gây ra nguy hiểm gì quá nhiều. Đương nhiên với điều kiện là phải nghe hiệu lệnh mà hành động, nếu không có chết thì cũng đừng hỏi tại sao. Còn thắc mắc gì không.

Cố Tinh Hải mở hai lọ đan dược ra quan sát, cảm thấy không có vấn đề gì cả.

Thấy Tinh Hồn im lặng, Triệu Cơ cười khẽ một tiếng rồi quay lưng bỏ đi, chuẩn bị sắp xếp nhân sự cho việc đối phó với Lục Nhân Tử Văn Hạc.

Lúc này Lục Phong mới đến chỗ Tinh Hồn và Cố Tinh Hải. Vị trí xếp trận của hắn, không rõ là vô tình hay cố ý mà lại chung với hai người Tinh Hồn. Hắn tiến lên trò chuyện với Cố Tinh Hải, tâm tình nàng vốn đang rất tệ, nhưng sau khi nói chuyện cùng Lục Phong thì dần dần khá lên.

Về Tinh Hồn, trong đầu hắn nhớ lại từng vị trí mà Triệu Cơ sắp xếp trận pháp.

Trận pháp mà mấy người Dương Khai bố trí chính là một cái khốn trận, mục đích chính là ngăn cản Lục Nhân Tử Văn Hạc, không cho nó có cơ hội tiếp xúc với U Hải Chi Thụ.

Lục Nhân Tử Văn Hạc là một đầu Hậu Thiên hoang thú cấp ba, thực lực tương đương với tiên giả Phù Tiên Cảnh, thực lực cực mạnh, lại thêm một lớp da bên ngoài rất cứng cáp.

Cho dù hơn bốn mươi tiên giả tại đây liên thủ đôi công cũng chưa chắc là đối thủ của Lục Nhân Tử Văn Hạc, tuy nhiên vây khốn tranh thủ một chút thời gian cũng không phải là không có khả năng.

Có điều trận pháp mà Triệu Cơ sắp xếp, thoát nhìn ai nấy đều có thể đảm bảo được tính mạng, nhưng với một tông sư trận pháp như Tinh Hồn,

suy nghĩ trong một khoảng thời gian ngắn liền nhìn ra được những điểm bất thường.

Trong trận pháp này có bốn vị trí nguy hiểm, một khi bố trận thì tỉ lệ tử vong đến chín thành. Mà Tinh Hồn, Cổ Tinh Hải lại được xếp vào một trong bốn vị trí đó. Xem ra Dương Khai căn bản đã không thèm để ý đến sống chết của hai người bọn họ.

Tinh Hồn trong lòng lạnh lẽo, nhưng tạm thời hắn không có hành động gì, trong lòng âm thầm điều chỉnh lại một chút.

Một khắc sau, Triệu Cơ thay mặt Dương Khai kêu gọi mọi người tập trung lại.

- Bây giờ liền bắt đầu tiến xuống Thanh Nhai Trạch. Các người di chuyển cẩn thận, đừng để Lục Nhân Tử Văn Hạc bị kinh động.

Vừa nói, hắn vừa ra đưa tay ra hiệu. Mọi người đã được hướng dẫn từ trước, nên vừa nhìn thấy hiệu lệnh thì lập tức chia ra làm ba cánh, lần lượt mà di chuyển xuống dưới Thanh Nhai Trạch.

Trước đó, bọn họ đều nuốt vào Ấn Khí Đan để che giấu khí tức của bản thân.

Tinh Hồn và Cổ Tinh Hải dĩ nhiên theo cánh tu sĩ phía bên phải, nhảy xuống dưới Thanh Nhai Trạch.

Quan sát Thanh Nhai Trạch tận mắt, tuy rằng trong không gian có mùi bùn khó chịu, nhưng lại ẩn chứa một cỗ linh khí khá nồng đậm. Linh khí này chính là từ U Hải Chi Thụ tản mát ra.

Nhìn sáu khóa U Hải Quả đang sắp lột xác hoàn toàn, ai nấy đều lộ vẻ tham lam. Nhưng có lẽ bọn họ biết thân biết phận, lại đang trong tình huống nguy nan, vậy nên đều mạnh mẽ áp chế xuống, lặng lẽ vừa di chuyển

theo trận pháp đã bố trí từ trước, vừa quan sát xem Lục Nhân Tử Văn Hạc đang ở nơi nào.

Đứng trên cao, phía trên đó chỉ còn lại có bảy người mà thôi. Trong đó có Dương Khai, Tô Đài, Triệu Cơ và bốn tiên giả Phàm Tiên Cảnh hậu kỳ khác. Ngoại trừ Triệu Cơ có chút đặc thù ra, sáu tiên giả Phàm Tiên Cảnh hậu kỳ kia chính là nhân tố quan trọng để trợ giúp Dương Khai thu hoạch U Hải Quả dưới Thanh Nhai Trạch.

Thấy vị trí sắp xếp đầu đã vào đó, Dương Khai gật đầu hài lòng.

- Điều ổn thỏa cả. Có điều vẫn không thấy Lục Nhân Tử Văn Hạc đâu? Súc sinh này đang ở chỗ nào đây?

Dương Khai đảo mắt nhìn liên tục, không thấy Lục Nhân Tử Văn Hạc khiến nội tâm hắn có chút hơi bất an.

Nếu không phải sợ bị kinh động, Dương Khai đã mở ra thần thức để tìm kiếm vị trí ẩn nấp của Lục Nhân Tử Văn Hạc rồi.

- Nghiệt súc này chắc đang ẩn nấp gần đây, U Hải Quả sắp thành thực, nó sẽ không dễ dàng rời đi.

Tô Đài ánh mắt trở nên nghiêm túc, nói.

Bảy người khác gật đầu đồng ý.

- Ai có ý kiến gì không?

Dương Khai bỗng hỏi một câu.

Nhưng không ai nói gì cả, bất giác đều rơi vào trệch lặng. Bỗng Tô Đài trong đầu lóe lên một tia linh quang, đôi mắt vũ mị nhìn xuống bên dưới, ngón tay chỉ xuống cánh tu sĩ đang ẩn nấp bên cánh phải, nói:

- Không phải chỉ cần ném ra một con mồi là được sao? Hẳn ta chính là nhân tuyển thích hợp.

Dương Khai và những người khác nhìn theo hướng ngón tay thon dài của Tô Đài. Dương Khai ngay lập tức mỉm cười.

- Đúng là một ý kiến hay, hắc hắc. Trầm sư đệ, người xuống dưới nói chuyện với hẳn ta đi.

Vừa nói, Dương Khai vừa ném qua một cái Nhẫn Trữ Vật qua cho người gọi là Trầm sư đệ.

- Vậy đợi tin tức của đệ.

Vị Trầm sư đệ bắt lấy cái Nhẫn Trữ Vật, ôm quyền hành lễ, rồi sau đó nhảy xuống Thanh Nhai Trạch.

Dương Khai mắt dõi theo, sau đó nhìn qua phía Tô Đài, trong mắt như muốn khen ngợi nàng. Bỗng hẳn nhìn thấy chỗ cây trâm cài tóc của nàng ta có một đốm sáng kỳ lạ. Chỉ thấy hẳn tiến gần đến, định sờ xem thử tia sáng đó là gì.

Nhưng chưa kịp thì đốm sáng đó đã bay mất đi.

Tô Đài cũng nhận ra sự bất thường, hỏi:

- Dương sư huynh, có chuyện gì thế?

- À... là một con đom đóm đậu trên trâm cài tóc của muội, nó bay mất rồi.

- Đom đóm?

Tô Đài hai hàng chân mày như lá liễu nhú lại, đảo mắt nhìn quanh. Nhưng con đom đóm trong lời Dương Khai nói đã bay đi mất rồi.

Mà nàng cũng không nghĩ ngợi gì về chuyện này nữa, tập trung toàn bộ tinh lực để quan sát diễn biến tiếp theo.

Không ai hay biết được rằng, toàn bộ kế hoạch đằng sau việc bố trí trận pháp mà bọn họ bàn luận từ nãy đến giờ, tất cả đều rơi vào tai Tinh Hồn cả.

“Lại dám tính kế ta?”

Tinh Hồn trong lòng lạnh lẽo.

Đúng lúc này, người gọi là Trầm sư đệ đi đến gần Tinh Hồn, lạnh lùng nói:

- Người mặc thứ này vào, rồi bước ra ngoài kia.

Trên tay hắn lóe lên một vầng hào quang, một cái giáo giáp màu xanh hiện ra, đem áo giáp này chuyển đến cho Tinh Hồn.

- Đây là Vân Lam Khải, mặc vào không chỉ giúp tăng cường lực phòng hộ, mà tốc độ cũng được cường hóa, ngoại trừ việc tiêu hao nguyên lực để sử dụng nó thì không có tác dụng phụ khác.

Vân Lam Khải bay đến trước mặt Tinh Hồn, ánh sáng màu xanh lam nhàn nhạt hắt vào gương mặt hắn. Nhìn phẩm chất Vân Lam Khải này không tồi, tuy nhiên nếu so sánh với lực công kích của Lục Nhãn Tử Văn Hạc thì không thấm vào đâu, tùy tiện dậm xuống một cái thì liền bẹp dí, nát tinh tươm.

- Các người ép người quá đáng!

Cố Tinh Hải nộ hỏa trùng thiên, không nhịn được mắng gã Trầm sư đệ một câu.

- Ép người quá đáng? Vậy thì sao, người nghĩ người có quyền tự quyết?

Trầm sư đệ cười tàn nhẫn.

- Đã vậy, ta không làm nữa. Cùng lắm thì chết chung với nhau.

- Như vậy là không được, người đâu, bắt cô ta lại.

Dường như việc này, toàn bộ đã nằm trong sự tính toán cả rồi. Cố Tinh Hải chưa kịp làm gì thì những tiên giả đứng xung quanh nàng lập tức bao vây, trên tay mỗi người xuất hiện một thanh kiếm chĩa thẳng vào cổ nàng.

Cố Tinh Hải hừ lạnh một tiếng. Nàng mấy tháng nay được Tinh Hồn huấn luyện thế nào, dù bây giờ bị bao vây cũng không hề hoảng loạn. Một thân tu vi Phạm Tiên Cảnh hậu kỳ, đám người này há có thể là đối thủ.

Có điều, khi Cố Tinh Hải vận chuyển nguyên lực, ý định thi triển Hồng Ngọc Kinh, nhưng gương mặt nàng bỗng biến sắc, bởi vì không hiểu tại sao nàng lại không thể vận chuyển được nguyên lực.

Cầu vote mười sao cuối chương!

Cầu cmt để trở trợ con tác!

Cầu Nguyệt phiếu, Đậ... để tăng động lực cho con tác!

Cảm ơn mọi người!

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 25: Lục Nhân Tử Văn Hạc

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 25: Lục Nhân Tử Văn Hạc

- Sức lực của mình?

Cố Tinh Hải cả kinh, thử vận chuyển nguyên lực lại một lần nữa, nhưng hoàn toàn không làm được gì, ngược lại còn khiến bản thân thêm hao phí tâm lực, cơ thể như bị rút đi sức mạnh vậy.

“Là lúc đó!”

Cố Tinh Hải trong đầu chợt nhớ lại khoảng khắc Triệu Cơ tiến đến phân bố vị trí cho nàng và Tinh Hồn. Lúc Triệu Cơ mở tấm bản đồ ra, có một luồng khí màu vàng trong thắp thoáng ẩn hiện, khi ấy trong không khí xuất hiện một loại mùi vị nhàn nhạt và có chút khác lạ.

Nhưng do không khí ở Thanh Nhai Trạch này vốn đã bất thường rồi, thế nên khi ấy mới không có để ý quá nhiều.

Bây giờ nghĩ lại, ánh mắt của Triệu Cơ rất xảo quyệt, tựa hồ đã thành công mục đích nào đó.

Hiện tại thì đã hiểu rồi. Cái luồng khí vàng nhạt đó là độc khí dùng để đối phó với nàng và Tinh Hồn.

Nhìn trên tay gã họ Trầm kia đang cầm một khối ngọc thạch màu vàng trong, màu sắc giống hệt với luồng khí màu vàng xuất hiện trên tấm bản đồ càng khẳng định thêm suy nghĩ của nàng.

Cố Tinh Hải nhìn Tinh Hồn, gương mặt xinh đẹp không giấu lo lắng:

- Thúc thúc...

Nhưng bấy giờ chợt nhận ra, Tinh Hồn không hề xuất hiện một tia lo lắng nào, ngược lại vô cùng bình tĩnh, giống như đã biết rõ chuyện này từ lâu rồi.

Dương Khai nhìn biểu cảm này của Tinh Hồn, trong lòng không khỏi khó chịu, hừ lạnh một tiếng:

- Làm bộ làm tịch.

Chỉ thấy Tinh Hồn đưa tay ra, sờ vào Lam Vân Khải, đem thần niệm khắc vào đó, biến Lam Vân Khải thành vật của mình chỉ trong thoáng chốc. Sau đó nhìn chăm chăm gã họ Trầm. Tự nhiên gã họ Trầm giật mình, cơ thể theo phản ứng lùi về sau một bước, trên trán túa ra mồ hôi hột.

Cảm giác này giống như bị một sát tinh chú ý đến, như sinh tử bản thân bị đối phương nắm trong tay.

- Người...

- Ta tiếp nhận chuyện này.

Không để cho gã họ Trầm nói gì thêm, giọng nói nhàn nhạt chậm rãi truyền ra. Sau đó xoay người tiến đến gần Cố Tinh Hải.

Mấy tên đệ tử Thiên Kiếm Tông đang bao vây Cổ Tinh Hải theo bản năng giường kiếm về phía Tinh Hồn, tựa hồ trong lòng đang xuất hiện một sự sợ hãi vô hình.

Tinh Hồn hơi khựng lại, liếc mắt nhìn qua bọn chúng, càng như vậy, nội tâm bọn chúng càng sinh ra sự khiếp sợ.

Bỗng gã họ Trầm đưa tay ra hiệu, đồng thời siết chặt khối ngọc thạch trong tay, chỉ cần Tinh Hồn có biểu hiện bất thường thì hắn sẽ ra tay ngay.

Những đệ tử Thiên Kiếm Tông nhìn thấy gã họ Trầm ra lệnh, cả đám nhìn nhau rồi lui ra, tránh chỗ, tạo thành một con đường nhỏ để hắn đi qua.

Tinh Hồn đi đến cạnh Cổ Tinh Hải, ghé sát vào tai Cổ Tinh Hải thì thầm gì đó mà những người khác không thể nghe được.

Cổ Tinh Hải nhìn hắn, chậm rãi gật đầu. Tinh Hồn giơ tay xoa đầu nàng, như trường bối đang trấn an hậu bối của mình vậy.

Sau đó xoay người lại, lặng lẽ lướt qua từng người một, khi đến vị trí Lục Phong đang đứng thì bỗng dừng lại. Lục Phong tâm trạng của chút căng thẳng.

Đột nhiên Tinh Hồn giơ tay lên, dấm nhẹ vào ngực Lục Phong một cái, rồi sau đó bỏ đi. Không ai rõ ý tứ của Tinh Hồn là gì, mọi ánh mắt trong giây lát thoáng tập trung lên người Lục Phong.

Lục Phong ban đầu ngẩn ra ngạc nhiên, nhưng sau đó, tựa hồ đã thụ được ý tứ, hắn hướng cái bóng lưng Tinh Hồn ôm quyền.

Gã họ Trầm thấy không có gì bất thường, liền quay trở lại bên trên chỗ mấy tên Dương Khai đang đứng. Hắn hành lễ rồi lui ra sau lưng, không nói gì thêm.

Dương Khai từ nãy đến giờ vẫn một mực quan sát mọi thứ, hẩn nhìn thấy được những đệ tử Thiên Kiếm Tông kia vô hình xuất hiện sự sợ hãi đối với Tinh Hồn, mặc dù Tinh Hồn chỉ là một gã tiên giả Phàm Tiên Cảnh sơ kỳ.

Dương Khai hừ lạnh một tiếng, trong mắt tỏ rõ sát cơ, tựa hồ muốn diệt sát Tinh Hồn ngay lập tức.

Trở lại bên dưới, Tinh Hồn bước ra khỏi cấm chế ẩn tàng của cánh quân phía bên phải. Một lần nữa quan sát bố trí của toàn bộ cánh quân.

Không giống như Dương Khai chỉ dám dùng mắt thường để quan sát, Tinh Hồn đã thả ra một vài con đom đóm.

Những con đom đóm này sống tại Vĩnh Dạ Thâm Uyên từ rất lâu rồi, vậy nên dù Thanh Nhai Trạch là địa bàn của Lục Nhân Tử Văn Hạc đi nữa thì cũng không hề làm cho Lục Nhân Tử Văn Hạc vọng động.

Toàn bộ sơ đồ bố trận xuất hiện trong đầu hẩn một cách rõ nét, phối hợp với con đom đóm đang âm thầm bám theo đám Dương Khai. Vừa rồi khi Tô Đài có ý muốn dồn hẩn vào chỗ chết, Tinh Hồn đã có cách để đối phó rồi.

Vả lại, Tinh Hồn cũng không có ý định để cho Dương Khai dễ dàng hái xuống U Hải Quả như vậy được.

Bước ra khỏi cấm chế ẩn tàng, Tinh Hồn bước đi chậm rãi cẩn thận, mặc dù đã che dấu khí tức, thế nhưng khi không được đứng trong cấm chế ẩn nặc mà gia tộc của Dương Khai đã bố trí thì không cách nào che dấu hết được.

Khi Tinh Hồn ra khỏi cấm chế, cũng vừa là lúc thiên địa linh khí đột nhiên bạo động dữ dội.

Thiên địa linh khí trong không gian toàn bộ hướng đến vị trí U Hải Chi Thụ, giống như một cái phễu khổng lồ, điên cuồng rót vào U Hải Chi Thụ.

U quang thăm thăm bao phủ không gian, ánh sáng u quang đó chính là từ sáu khóa U Hải Quả tán ra.

Lòng người ai nấy đều rung động dữ dội, ngay cả Tinh Hồn cũng không ngoại lệ.

Dương Khai nhìn thấy cảnh tượng này, gương mặt hân vui mừng, cười tươi:

- U Hải Chi Thụ đang lột xác, U Hải Quả đã hoàn toàn thành thực rồi. Tất cả chuẩn bị, theo lệnh của ta mà hành động.

- Rõ, thưa Dương sư huynh.

Đây là thời khắc quan trọng, chỉ cần trợ giúp Dương Khai thành công hái xuống U Hải Quả, địa vị trong Thiên Kiếm Tông sẽ tăng lên, không biết chừng sẽ được Dương Khai đề bạt với vị sư ca hân cũng không biết chừng.

Thanh Nhai Trạch ầm ầm chấn động, một tiếng thét đinh tai nhức óc vang lên.

Ba cánh đệ tử Thiên Kiếm Tông toàn bộ tập trung tinh thần, pháp khí trên tay nắm chặt, gương mặt nghiêm trọng, mồ hôi hột xuất hiện trên trán. Lục Phong nhân lúc này, âm thầm di chuyển gần đến chỗ Cổ Tinh Hải.

Tinh Hồn đứng gần trung tâm Thanh Nhai Trạch, hưởng thụ trực tiếp tiếng thét chói tai kia. Hắn lập tức lấy ra Lam Vân Khải mặc trên người, sau đó vận chuyển nguyên lực.

Bao quanh cơ thể hần có một tầng lam khí hiện ra, phần nào giúp Tinh Hồn chống cự với sóng âm kích liệt kia. Có điều, áp lực gió vẫn rất mạnh, Tinh Hồn không thể không lùi về phía sau.

Mặt nước bùn Thanh Nhai Trạch chấn động dữ dội, sóng lớn ập ra tứ phương bát hướng.

Chỉ thấy ở chính giữa Thanh Nhai Trạch, một cái cột nước khổng lồ đột nhiên nhô lên.

Từ trong cột nước đen kịt như cái sáu ngọn đuốc xanh lè xuyên qua, ẩn chứa khí thể hoang dại hung dữ, lập tức khiến cho người ta kinh sợ.

- Nghiệt súc này, không ngờ lại giấu mình bên dưới Thanh Nhai Trạch.

Dương Khai nhìn xuống, tức giận mắng một câu.

Bởi không có người nào dám xuống Thanh Nhai Trạch để xem xét tình hình, vậy nên không hề biết được Lục Nhân Tử Văn Hạc ẩn nấp dưới lớp nước bùn.

Khi nước bùn nổi ra xung quanh, Lục Nhân Tử Văn Hạc khổng lồ hiện ra trước mặt Tinh Hồn và chúng nhân.

Con bọ cạp này đến hơn bốn trượng, ba cặp chân ở hai bên bụng giống như bốn cái trụ chống đỡ cơ thể khổng lồ của nó. Cặp càng to lớn, không kém phần sắc bén, trông rất đáng sợ. Toàn thân con bọ cạp này được bọc bởi một lớp áo giáp xù xì gai góc màu tím, phía trên lưng có những hoa văn kỳ lạ, sáu con mắt mọc lồi ra hai bên, có thể quan sát rõ mọi thứ. Tất cả những điều trên khiến nó chẳng khác gì một cỗ máy hủy diệt.

Nhưng đó vẫn chưa phải là điều đáng sợ nhất. Mà khiến cho chúng nhân kinh hãi vẫn là cái đuôi cong vuốt màu đen bóng, trông như một cái

móc câu.

Cái móc câu ở cuối đuôi chính là vũ khí lợi hại nhất, chứa loại kịch độc rất mạnh, dù là tiên giả Linh Tiên Cảnh bị trúng độc cũng khó mà bảo toàn được tính mạng.

Lục Nhân Tử Văn Hạc chính thức hiện thân làm cho ai nấy biến sắc sợ hãi. Hơn bốn mươi đệ tử Thiên Kiếm Tông, đây là lần đầu tiên bọn họ đối diện với Hậu Thiên hoang thú cấp ba, trong lòng sinh ra sợ hãi cũng là điều nghiễm nhiên.

“Thúc thúc... người đừng xảy ra chuyện gì!”

Nhìn thấy sự đáng sợ toát ra từ Lục Nhân Tử Văn Hạc, Cố Tinh Hải lo lắng, thầm nguyện cầu bình an cho Tinh Hồn.

Tinh Hồn bị tiếng hét của Lục Nhân Tử Văn Hạc bức lùi về phía sau mấy chục mét, miệng thổ ra ngụm máu lớn.

Chênh lệch của giữa hãn và Lục Nhân Tử Văn Hạc rất lớn, nếu không muốn nói là không có khả năng để đối diện chân chính với nó.

Lục Nhân Tử Văn Hạc đây chính là Hậu Thiên hoang thú cấp ba hàng thật giá thật, thực lực so với tiên giả Phù Tiên Cảnh. Mà hãn lúc trước lại bị ba gia hỏa kia, Thể Đạo Liên, lửa ngũ sắc và quả trứng thần bí kia cắn nuốt sạch sẽ tu vi, thực lực bây giờ yếu đến mức thảm thương.

Đây chính là lý do lúc trước Tinh Hồn không nhìn thấy Lục Nhân Tử Văn Hạc, trong lòng sinh ra một cảm giác bất an. Dù cố gắng tự trấn tĩnh bản thân, ngoài mặt giữ thái độ bình tĩnh, nhưng trong lòng hãn khi ấy suy nghĩ đủ mọi cách để ứng phó.

Việc bị đám Dương Khai tính kế cũng nằm trong dự tính, đã tìm ra được một vài cách để đối phó. Tuy nhiên, dự tích là một chuyện, chân

chính đối mặt lại là một chuyện khác.

Như hiện tại chẳng hạn. Chỉ một tiếng gầm thôi mà đã gần như đánh gục hẳn rồi, đừng nói chi đến việc ứng phó với đầu Lục Nhân Tử Văn Hạc này.

Lục Nhân Tử Văn Hạc sáu con mắt như sáu ngọn đuốc xanh lè nhìn chăm chăm Tinh Hồn, trong mắt lộ ra hung quang, như muốn ăn tươi nuốt sống Tinh Hồn. Cái mồm lớn há ra, để lộ bốn cái răng nanh nhọn hoắt sắc bén, một tiếng gầm mang theo mùi hôi tanh khó chịu.

Tinh Hồn lại vận chuyển nguyên lực, cố gắng chống cự trước lực lượng sóng âm bạo kích này.

Nhìn qua U Hải Chi Thụ đang thôn phệ linh khí, mất ít nhất phải thêm hai khắc nữa thì mới thành thực hoàn toàn, chỉ khi U Hải Quả hoàn toàn thành thực thì mới đạt được hiệu quả lớn nhất giúp nó lột xác tiến giai.

Và lại, Lục Nhân Tử Văn Hạc không hề cảm giác ra được thực ra bản thân đang bị một đám Nhân Loại bao vây, nó chỉ nhìn ra được có một gã Nhân Loại không biết sống chết, tham lam muốn hái trộm U Hải Quả của nó.

Trong mắt nó, Tinh Hồn chẳng khác gì một con sâu con kiến không hề có sức phản kháng cả. Sau tiếng gầm kích thích, Lục Nhân Tử Văn Hạc bắt đầu xông đến tấn công, xé nát kẻ không biết sống chết kia.

Cầu vote mười sao cuối chương!

Cầu cmt để troll con tác!

Cầu Nguyệt phiếu, Đậu... để tăng động lực cho con tác!

Cảm ơn mọi người!

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 26: Tiểu Thiên Kiếm Trảm Yêu Trận

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 26: Tiểu Thiên Kiếm Trảm Yêu Trận

Hình thể Lục Nhân Tử Văn Hạc tuy to lớn khổng lồ, thế nhưng tốc độ lại không hề chậm chút nào. Chỉ trong vài hơi thở, Lục Nhân Tử Văn Hạc đã chạy đến trước mặt Tinh Hồn, sáu con mắt xanh lè lộ hung quang. Nó giơ cái càn ra, từ bên trái kẹp qua.

- Quỷ Ảnh Thần Hành.

Tinh Hồn tuy lâm biến nhưng không sợ hãi, tâm trạng bình tĩnh để ứng phó với mọi tình huống.

Tuy tốc độ của cái càn sắc lẹm kia rất nhanh, nhưng Tinh Hồn trong giây lát vận chuyển sức mạnh thi triển bộ pháp, thân thể tựa như một cái bóng ma, ngay thời điểm bị hình thể to lớn của Lục Nhân Tử Văn Hạc che đi tầm nhìn của chúng nhân, Tinh Hồn che dấu đi khí tức, dùng tốc độ cực hạn của mình tránh đi một chiêu này,

Còn trong mắt chúng nhân, Tinh Hồn đã tử vong dưới một đòn duy nhất của Lục Nhân Tử Văn Hạc, không hề có một chút lực lượng phản kháng nào.

Chỉ còn sót lại đó là một cái áo giáp màu xanh vỡ nát cùng một vài mảnh vải nằm rải rác trên nền nước bùn mà thôi.

Dương Khai hừ lạnh một tiếng khinh bỉ:

- Đúng là vô dụng, không thể kéo được lấy một chút thời gian.
- Tên này quả thực chết rồi. Dấu tích lưu lại trên lọ đan và Phù Lục đều ở đó cả, thật là quá kém cỏi.

Triệu Cơ mở miệng lên tiếng:

- Có điều, câu dẫn được Lục Nhân Tử Văn Hạc đến vị trí kia cũng thuận lợi cho việc vây khốn nó rồi. Dương sư huynh, không thể đợi thêm được nữa.
- Hừ, dùng thứ đó đi.

Triệu Cơ nghe vậy liền cung kính nhận lệnh, rồi sau đó lấy ra một cái ngọc phù truyền âm. Triệu Cơ thì thảo gài đó, chỉ thấy ở bên dưới kia, ba cánh tiên giả Thiên Kiếm Tông liền bắt đầu hành động.

Trở lại với Lục Nhân Tử Văn Hạc, sau khi đắc thủ, nhưng nó cảm tưởng mình không hề giết chết được Tinh Hồn, không hề có mùi máu tanh ưa thích, ngược lại chẳng khác gì đánh vào hư vô cả.

Nó cả giận lại gầm lớn một tiếng, sáu con mắt đảo nhìn quanh, tựa hồ như đang truy tìm thứ gì đó.

Lục Nhân Tử Văn Hạc đột nhiên nổi giận không khỏi làm cho người ta sinh ra ngạc nhiên.

- Con nghiệt súc này bị làm sao thế?

Dương Khai nhíu mày, bỗng nói.

Nhưng câu hỏi của hắn không có ai trả lời cả, bởi bọn họ cũng đang nghi hoặc vấn đề này.

- Hừ, mặc kệ nó bị làm gì, mau ra tay hành động, nếu không bỏ lỡ thời cơ. Để cho con nghiệt súc này trở lại Thanh Nhai Trạch thì không còn cơ hội thu hoạch U Hải Quả.

Sau khi nghi hoặc, Dương Khai nhanh chóng cảnh tỉnh lại bản thân, đồng thời lạnh giọng nhắc nhở những người khác.

- Mau hành động.

Triệu Cơ nhanh chóng truyền âm xuống.

Trước khi đến Vĩnh Dạ Thâm Uyên để giúp Dương Khai thu hoạch U Hải Quả, bọn họ đã được tập dợt trước để phối hợp hành động, thế nên ngay khi có hiệu lệnh, tất cả ba cánh tiên giả Thiên Kiếm Tông đồng loạt xuất hiện.

Trên tay mỗi người cầm mấy tấm Phù Lục có màu sắc khác nhau.

- Ném Oanh Hỏa Phù.

Triệu Cơ đứng phía trên cao, lớn giọng chỉ đạo.

Hơn bốn người tiên giả cầm cái Phù Lục màu đỏ có tên là Oanh Hỏa Phù ném thẳng đến chỗ Lục Nhân Tử Văn Hạc.

Khi Triệu Cơ hét lớn, Lục Nhân Tử Văn Hạc nhanh chóng nhận ra bản thân đã bị bao vây, mà kẻ nó vừa giết hụt ban nãy chỉ là con mồi để dụ nó xuất hiện.

Gần trăm cái Oanh Hỏa Phù khi tới gần cơ thể nó đồng loạt nổ vang, âm thanh oanh động như tiếng sấm trời, mặt nước bùn Thanh Nhai Trạch chấn động, bọt nước bắn tung tóe khắp nơi.

Tiếng la phẫn nộ hòa cùng với tiếng nổ oanh tạc của gần trăm cái Oanh Hỏa Phù với nhau.

Triệu Cơ trên cao lại lớn giọng nói tiếp:

- Tiếp tục, ném Liệt Địa Phù.

Sau tiếng nói của Triệu Cơ, những người bên dưới tiếp tục ném mấy chục cái Phụ Lục màu nâu, gọi là Liệt Địa Phù.

Liệt Địa Phù cũng nổ oanh tạc, nhưng không có tạo thành uy lực rung chuyển mặt đất như Oanh Hỏa Phù. Công dụng của Liệt Địa Phù kiến cho lực lượng địa năng bị hấp dẫn, bùn đất trong thoáng chốc hóa thành một khối đất cứng.

Mục đích ném Liệt Địa Phù chính là để giữ chân Lục Nhân Tử Văn Hạc trong giây lát.

Sự việc diễn ra quá nhanh và bất ngờ, nói thì dong dài, nhưng thực chất chỉ diễn ra trong hai nhịp thở mà thôi.

- Hợp trận, thi triển Tiểu Thiên Kiếm Trảm Yêu Trận.

Sau khi Triệu Cơ quát lên câu này, ngoại trừ hắc và Dương Khai ra, mấy cao thủ Phàm Tiên Cảnh hậu kỳ cũng đồng loạt xuất thủ.

Lục Nhân Tử Văn Hạc chính là Hậu Thiên hoang thú cấp ba, thực lực cực kỳ hùng mạnh, cho dù chịu sự công kích của gần trăm cái Oanh Hỏa Phù cũng chưa chắc có thể khiến cho nó bị thương.

Lục Nhân Tử Văn Hạc gầm lớn, khí thế hung bạo dâng lên, bùn đất bám chặt trên người nhanh chóng bị khí thế của nó chấn vỡ tan.

Ánh mắt hung quang lộ rõ, ngay lập tức muốn xé xác tất cả.

Nhưng nó chưa kịp tấn công thì chúng đệ tử Thiên Kiếm Tông toàn bộ đã bố trận thành công.

Tiểu Thiên Kiếm Trảm Yêu Trận này được hơn bốn mươi người hợp trận, gồm hai tầng trong ngoài, liên hợp với nhau.

Mà chủ trì trận pháp chính là năm tiên giả Phàm Tiên Cảnh hậu kỳ kia, bọn họ ngự ở phía trên đỉnh đầu Lục Nhân Tử Văn Hạc, trên tay mỗi người đều cầm một thanh kiếm tỏa ra hào quang màu vàng rực rỡ.

Không gian vốn u ám, sau khi Tiểu Thiên Kiếm Trảm Yêu Trận được hình thành, ánh sáng kim quang chiếu rọi cả mảnh không gian này.

Một tầng kết giới màu vàng với mấy chục thanh kiếm khí được dựng lên, bao vây Lục Nhân Tử Văn Hạc vào trong.

Không cam chịu bị vây khốn như vậy, sự tức giận của Lục Nhân Tử Văn Hạc dâng trào, nó điên cuồng dùng hai cái càn khôn lồ tràn đầy uy lực mạnh mẽ đánh vào kết giới hồng phá vỡ trận pháp.

Mỗi lần công kích, phản phệ truyền trực tiếp lên người những đệ tử Thiên Kiếm Tông. Dù phản chấn được chia sẽ ra hơn bốn mươi phần, thế nhưng cảm giác hứng chịu phản phệ liên tục cũng cực kỳ khó chịu.

- Trông coi nha đầu thối kia cẩn thận, ta đi hái xuống U Hải Quả.

Nha đầu trong lời Dương Khai nói dĩ nhiên chính là Cố Tinh Hải, lúc này nàng bị một đệ tử Thiên Kiếm Tông bắt giữ.

- Dương sư huynh yên tâm.

Dương Khai gật đầu, ánh mắt hơi nhìn xuống chỗ Lục Nhân Tử Văn Hạc bị vây hãm.

Dù đã đoán trước được Lục Nhân Tử Văn Hạc này rất lợi hại, thế nhưng so với sự tưởng tượng chân chính vẫn mạnh hơn rất nhiều, xem chừng Tiểu Thiên Kiếm Trảm Yêu Trận không thể vây khốn nó quá nửa khắc.

Có điều, chừng đó thời gian cũng đủ để hẩn hái xuống U Hải Quả rồi.

Hẩn triển khai thân thủ mình ra, một thân khí thể hùng mạnh, tốc độ cực nhanh, như một tia linh quang rục lên vậy.

Lục Nhân Tử Văn Hạc trông thấy được cảnh tượng này. Rõ ràng nó nhìn ra được, đám đệ tử Thiên Kiếm Tông muốn cướp đoạt U Hải Quả của nó.

Lục Nhân Tử Văn Hạc trấn thủ bên cạnh U Hải Chi Thụ đã hơn ba ngàn năm, chờ đợi lúc U Hải Chi Thụ kết hoa rồi thành quả, dần dần lớn lên trong sự chứng kiến của nó.

Lục Nhân Tử Văn Hạc từ rất lâu đã xem U Hải Quả là vật của bản thân. Có một số hoang thú không biết điều muốn chiếm đoạt, toàn bộ đều bị nó giết cả rồi.

Nhưng lần này, không ngờ khi thời điểm U Hải Quả thành thực, nó lại bị đám nhân loại này vây hãm, để cho Dương Khai cướp đoạt U Hải Quả trước mắt.

Lục Nhân Tử Văn Hạc làm sao mà chịu đựng cam chịu được.

Bỗng nó há cái miệng đầy răng nhọn ra, sáu con mắt màu xanh lè lộ hung quang, mấy cái hoa văn kỳ lạ trên lưng sáng lên một màu xanh quý dị, khí thể của nó càng lúc càng bạo tăng.

- Không ổn, mau dùng Bạo Huyết Đan, tăng cường lực vây hãm.

Triệu Cơ mắt thấy không ổn, lập tức quát lớn chỉ đạo.

Mà không cần Triệu Cơ nói, những người khác đối diện trực tiếp với Lục Nhân Tử Văn Hạc đã nhận ra từ sớm rồi.

Bọn họ lập tức lấy ra một viên đan dược màu đỏ, bên trong ẩn chứa một lực lượng cuồng bạo, chính là Bạo Huyết Đan.

Lấy Bạo Huyết Đan bỏ vào miệng, khí thể trên người lập tức bạo tăng một tầng.

Cùng lúc đó, Lục Nhân Tử Văn Hạc từ miệng bắn ra một tia sáng màu xanh lục uy lực khủng bố, chạm thẳng vào trận pháp.

Đám đệ tử Thiên Kiếm Tông biến sắc, tập trung tinh thần để duy trì Tiểu Thiên Kiếm Trảm Yêu Trận.

Nhưng không ngờ, ngay cả khi đã phục dụng Bạo Huyết Đan, bọn họ vẫn không thể chống cự lại nổi tia sáng màu xanh lục này.

Tia sáng màu xanh lục hướng thẳng vị trí di chuyển của Dương Khai.

Dương Khai cả kinh, bởi vì hắn đang gia tốc toàn lực nên không thể tránh né được.

Tuy nhiên, trước khi đến Vĩnh Dạ Thâm Uyên, Dương Khai đã được gia tộc ban xuống cho không ít pháp bảo phòng hộ.

Trước lực lượng một chương khủng bố này, Dương Khai không chút tiếc nuối, ném ra cái khiên pháp bảo phòng hộ, đồng thời dán lên cơ thể loại Phù Lục gia tăng tốc độ và Phù Lục hộ thể.

Tia sáng màu xanh chạm vào cái khiên pháp bảo kia, một tiếng ầm vang rung chuyển Thanh Nhai Trạch, đất đá rơi vãi khắp nơi.

Mà Dương Khai bản thân chịu áp lực, cơ thể hẳn rơi xuống mặt nước bùn. Cũng may là có Phù Lục hộ thân và cái khiên pháp bảo kia che chắn, nếu không Dương Khai chẳng đơn giản chỉ hơi chật vật như thế này rồi.

- Nghiệt súc này thực lực quá cường hãn.

Dương Khai tức giận, nhìn Lục Nhân Tử Văn Hạc mắng một câu.

Lúc này Lục Nhân Tử Văn Hạc vẫn còn bị vây khốn trong trận pháp. Có điều, sau đòn công kích toàn lực vừa nãy, Tiểu Thiên Kiếm Trảm Yêu Trận đã xuất hiện dấu hiệu không ổn, bất kỳ lúc nào cũng sụp đổ.

- Dương sư huynh, huynh mau tranh thủ hái xuống U Hải Quả, trận pháp này khó lòng duy trì thêm được nữa.

Tô Đài là một trong năm tiên giả Phàm Tiên Cảnh hậu kỳ, sắc mặt nàng trắng bệch, khóe miệng chảy xuống một tia máu tươi, đầu tóc có chút rối loạn, tuy nhiên vẫn giữ được vẻ mị hoặc kinh người.

Tô Đài hơi thở gấp gáp, vừa cố gắng kéo dài thời gian, vừa nhìn Dương Khai la thất thanh

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 27: Hoàng Tước Tại Hậu

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 27: Hoàng tước tại hậu

Không cần Tô Đài nói, Dương Khai nghiệm nhiên cũng nhận ra được điểm này. Xem ra chuyến thu hoạch U Hải Quả lần này, số lượng người để mạng lại đoán chừng vượt mức dự đoán của hắn.

Dương Khai lập tức lấy ra hai tấm Phù Lục màu xanh, giống hệt với loại Phù Lục mà Triệu Cơ đưa cho Tinh Hồn và Cố Tinh Hải – Tật Phong Phù, đem nó dán vào hai bên đùi của mình.

Nguyên lực chuyển vào Tật Phong Phù, chỉ thấy nó rực sáng lên ánh lục quang đẹp mắt, trong giây lát khiến cho tốc độ của Dương Khai được đẩy nhanh lên.

Cũng trong thời khắc ấy, Triệu Cơ đứng phía trên động cao nhìn xuống. Tuy nhất chủ trì Tiểu Thiên Kiếm Trảm Yêu Trận là năm người Tô Đài, thế nhưng người chỉ huy lại chính là hắn ta.

Triệu Cơ mồm liên tục đưa ra mệnh lệnh liên tục để điều chỉnh trận pháp, cố gắng cầm chân Lục Nhân Tử Văn Hạc càng lâu càng tốt.

Bỗng nhiên lúc đó, trong lúc không một ai phát giác, một bóng người lặng lẽ hiện ra.

Người này đích thị chính là Tinh Hồn, kẻ mà mấy tên Dương Khai, Triệu Cơ hay Tô Đài đều tưởng rằng đã bị Lục Nhân Tử Văn Hạc giết chết.

Nếu bình thường, Triệu Cơ tất nhiên sẽ lơ mờ nhận ra được có người đang theo dõi mình. Thế nhưng bây giờ đang là thời khắc nước sôi lửa bỏng, Triệu Cơ tinh thần đặt hoàn toàn vào việc chỉ đạo đệ tử Thiên Kiếm Tông duy trì trận pháp. Lại thêm Tinh Hồn thủ thật ẩn thân rất vi diệu, phối hợp tất cả những lý do trên, Triệu Cơ hoàn toàn không có một cơ hội này để phát hiện ra việc bản thân đang rơi vào thế nguy hiểm cả.

Nhớ lại thời điểm lúc Lục Nhân Tử Văn Hạc dùng cái càn khôn lồ của nó kẹp vào, Tinh Hồn nhanh chóng sử dụng Quỷ Ảnh Thần Hành – bộ pháp do đệ tử thứ mười của hắn là Long Hạo Kỳ sáng tạo ra.

Quỷ Ảnh Thần Hành là một loại bộ pháp rất quý dị, cực kỳ thích hợp để tránh né những chiêu thức cận chiến cũng như phục vụ chiến đấu trong các địa điểm hẹp. Nếu như có thêm lợi thế bóng đêm nữa, thì có thể nói, cho dù là đối thủ mạnh hơn một tiểu giai cũng không phải là đối thủ.

Tinh Hồn thi triển bộ pháp quý dị này, vừa tránh được sát chiêu của Lục Nhân Tử Văn Hạc, mà vừa có thể tránh được tai mắt của đám Dương Khai.

Hắn ở trong bóng tối, lặng lẽ quan sát và chờ đợi thời cơ.

Và bây giờ chính là thời cơ thích hợp nhất. Không một ai phát giác ra cả.

Triệu Cơ đang nhìn chăm chăm xuống, đột nhiên cảm thấy một luồng hơi lạnh chạy dọc sống lưng.

Hắn giật mình, định quay lại phản ứng thì bỗng bị một bàn thanh kiếm đâm xuyên qua ngực. Thanh kiếm này, Triệu Cơ nhìn rất quen thuộc.

- Là người?

Nhìn thanh kiếm này, Triệu Cơ chớp mắt nhận ra hung thủ giết mình là ai. Bởi vì chính hắn là người đã trao thanh kiếm này cho Tinh Hồn.

Thanh kiếm mang theo lực lượng nguyên lực của Tinh Hồn, phá hủy toàn bộ nội tạng, ngay cả một tiếng rên cũng không thể, mang theo khiếp sợ cùng uất ức mà chết đi.

Giết Triệu Cơ chỉ là bước đầu tiên mà thôi, tiếp theo mới chân chính là trò vui.

Chỉ thấy Tinh Hồn lấy cái Nhẫn Trữ Vật của Triệu Cơ lại, thần niệm khẽ động, sau đó lấy ra một khối bảo ngọc màu vàng.

Gã họ Trầm trước đây dùng thứ này để khống chế hắn và Cố Tinh Hải.

Có điều, do muốn lấy Tinh Hồn dẫn dụ Lục Nhân Tử Văn Hạc xuất hiện, nên không có khống chế tước đoạt sức mạnh của hắn, mà chỉ lấy Cố Tinh Hải dùng để uy hiếp. Bởi vậy mới giúp cho Tinh Hồn có được cơ hội này.

Hắn bóp nát khối ngọc bảo, ở bên dưới, Cố Tinh Hải đang trong trạng thái vô lực, bị một tên đệ tử Thiên Kiếm Tông khống chế bắt giữ đột nhiên cảm cơ thể mình lại tràn đầy năng lượng.

Trong lòng nàng mừng rỡ, nhưng nàng biết bây giờ vẫn chưa phải lúc xuất thủ.

Mấy người Tô Đài đang chặt vật duy trì Tiểu Thiên Kiếm Trảm Yêu Trận, không những không khiến cho Lục Nhân Tử Văn Hạc bị thương, mà

ngược lại bị nó công kích đến nỗi nội thương trầm trọng.

Đột nhiên lúc ấy, từ trên trời có một vật rơi xuống, thẳng vào trong trận pháp.

Tô Đài và hơn bốn mươi đệ tử Thiên Kiếm Tông trong giây lát ngẩn ra, ngay cả Lục Nhân Tử Văn Hạc cũng hơi khựng lại.

Chúng nhân nhìn vào vật thể vừa mới rớt vào trong mặt nước bùn, bởi nhìn cái bóng ấy, trong lòng chúng đệ tử Thiên Kiếm Tông đều có chút quen mắt.

- Là... Triệu Cơ sư huynh.

Không biết là người nào vừa lên tiếng, nhưng nó ngay lập tức khiến cho nội tâm đệ tử Thiên Kiếm Tông trở nên hỗn loạn.

Tô Đài, năm tiên giả Phù Tiên Cảnh hậu kỳ khác lập tức nhìn lên trên hang động, chỉ thấy chỗ đó có một người đang nhìn bọn họ. Người đó dĩ nhiên chính là Tinh Hồn.

- Tại sao hắn vẫn còn sống?

Tô Đài gương mặt biến sắc, trong đôi mắt lộ ra sự sợ hãi. Trong đầu nàng quanh quẩn một câu hỏi, làm sao Tinh Hồn có thể thoát khỏi ma trận của Lục Nhân Tử Văn Hạc, làm sao có thể vượt qua tai mắt của bọn họ mà giết chết được Triệu Cơ một cách dễ dàng như vậy?

Triệu Cơ là tiên giả Phù Tiên Cảnh trung kỳ đỉnh, mà Tinh Hồn chỉ là tiên giả Phù Tiên Cảnh sơ kỳ mà thôi. Nhưng nhìn vào biểu cảm của Triệu Cơ cùng thái độ của Tinh Hồn, dường như việc Triệu Cơ bị giết chết là một điều vô cùng hiển nhiên và đơn giản vậy.

- Đừng chọc ta!

Từ khóe miệng thốt ra một câu ngắn gọn nhưng không kém phần chấn nhiếp, lọt thẳng vào tai đám người Tô Đài.

Mà phía bên kia, Dương Khai vẫn còn một đoạn đường ngắn nữa là đến gần với U Hải Chi Thụ. Bởi do đang trong quá trình viên mãn, thế nên bên ngoài U Hải Chi Thụ có một luồng khí dao động rất khó chịu, vậy nên làm cho Dương Khai có chút khó khăn.

Dương Khai như nhìn ra có thứ gì đó không ổn, hắn liền nhìn sang phía đám đệ tử Thiên Kiếm Tông, và đập vào mắt hắn chính là một cảnh tượng đầy máu me.

- Khốn kiếp, chuyện gì đang diễn ra vậy?

Nhìn thấy sự việc dần vượt quá tầm kiểm soát, Dương Khai tức giận chửi mắng.

Cố Tinh Hải sau khi được giải thoát, lấy lại được sức mạnh vốn có, tên đệ tử Thiên Kiếm Tông đang khống chế nàng há có thể bị lại được.

Cố Tinh Hải vận chuyển Hồng Ngọc Kinh, trong lúc tên đệ tử kia còn đang chưa kịp hiểu chuyện gì vừa mới diễn ra thì lập tức bị một chưởng của Cố Tinh Hải đánh thẳng vào ngực.

Cố Tinh Hải đang rất bất mãn với đám đệ tử Thiên Kiếm Tông này, lại dưới sự ma luyện của Tinh Hồn, một quyền này gần như toàn lực.

Mà tên đệ tử kia chỉ có tu vi Phàm Tiên Cảnh sơ kỳ, hoàn toàn không thể kháng cự lại với tiên giả Phù Tiên Cảnh hậu kỳ.

Một chưởng vừa xuất, lồng ngực của hắn ta lồm xồm xuống một lỗ nhìn rất kinh dị, xương cốt bên trong vỡ nát cả, miệng thốt ra một ngụm máu huyết, cơ thể bay đập vào một tảng đá, tử vong ngay tức khắc.

Sau tiếng hét thảm của gã ta, đám Thiên Kiếm Tông vốn đang rối tinh rối mù rồi, bây giờ lại càng thêm hỗn loạn.

Cố Tinh Hải chẳng khác gì sói lạc bầy cừu, nếu muốn ngăn cản, may ra chỉ có đám Tô Đài liên hợp lại thì còn miễn cưỡng.

Nhưng bây giờ, đừng nói là khống chế Cố Tinh Hải, chỉ sợ ngay cả cái mạng nhỏ cũng khó mà giữ được.

- Không ổn, trận pháp bị phá rồi.

Ngay thời điểm đó, Lục Nhân Tử Văn Hạc bị vây trong Tiểu Thiên Kiếm Trảm Yêu Trận đương trong trạng thái điên cuồng, nó mạnh mẽ lấy hai cái càn khôn lồ cứng cáp như vắn thiết cào thẳng vào bề mặt kết giới.

Rốt cuộc cũng không thể chịu nổi, Tiểu Thiên Kiếm Trảm Yêu Trận chính thức sụp đổ.

Trận pháp bị đánh sập, đám đệ tử Thiên Kiếm Tông bị phản phệ ngược lại, miệng thổ huyết, bị đánh bay ra nhiều chỗ.

Năm tiên giả Phàm Tiên Cảnh hậu kỳ là người duy trì trận pháp, vậy nên bị thương nặng nhất chính là bọn họ.

Một trong số năm người này không may rơi thẳng vào vị trí Lục Nhân Tử Văn Hạc, bị nó dùng cái đuôi chứa đầy kịch độc đâm xuyên người, độc tố cực mạnh trong giây lát bào mòn cơ thể hắn ta, ngay cả một mẫu xương cũng không còn sót lại.

Được giải phóng, Lục Nhân Tử Văn Hạc rống lớn một tiếng. Nó đảo sáu con mắt xanh lè nhìn Dương Khai đang trèo lên mỏm đá, tiếp cận U Hải Chi Thụ của nó.

Chỉ thấy Lục Nhân Tử Văn Hạc lại há cái miệng ra, yêu lực hội tụ lại một điểm ở miệng, mạnh mẽ phun ra một tia ánh sáng màu xanh lục đầy cuồng bạo.

Dương Khai biến sắc, cũng may là phản ứng của hắn cực nhanh, chân đạp vào mỏm đá, lấy đó điểm tựa, bung sức bật ngược lại.

Ầm một tiếng, mỏm đá nơi Dương Khai vừa mới trèo bị nổ tanh bành, đá nhỏ rơi lung tung khắp nơi.

Sau đó, Lục Nhân Tử Văn Hạc chạy đến chỗ U Hải Chi Thụ.

Có lẽ bây giờ nó đã bất chấp, không muốn chờ đợi U Hải Quả thành thực nữa, dù rằng chỉ còn một vài phút ngắn ngủi nữa mà thôi.

Tuy không đạt hiệu quả tốt nhất, nhưng còn hơn là bị trộm mất trong tay đám tiên giả Nhân Loại này.

Cố Tinh Hải nhân lúc hỗn loạn, nàng liền tìm xem thử Lục Phong đang ở chỗ nào. Tuy nàng rất ghét đám đệ tử Thiên Kiếm Tông, nhưng Lục Phong là một ngoại lệ.

Nàng cảm nhận được rằng Lục Phong là một người tốt, không có giống như Dương Khai hay Triệu Cơ, đều là một đám đáng ghét.

- Ta ở đây.

Bỗng một giọng nói quen tai truyền đến, Cố Tinh Hải xoay lại nhìn, chỉ thấy nắp đăng sau một khối đá nhô lên khỏi mặt nước bùn, có một gương mặt quen thuộc hiện ra. Kẻ đó chính là Lục Phong.

Trong lúc mấy tên đệ tử Thiên Kiếm Tông khác rất chật vật, chạy đông chạy tây tìm chỗ trốn thoát thì Lục Phong lại nấp ở đây. Bởi vì Lục Phong được Tinh Hồn cảnh báo từ trước, hắn theo truyền âm của Tinh Hồn,

khi trận pháp xuất hiện dấu hiệu hỗn loạn, Lục Phong trong đầu đã nghĩ ra cách để bỏ trốn một cách nhanh nhất, vừa không để cho bản thân bị thương quá nặng.

Có thể nói, một mạng này của Lục Phong chính là do Tinh Hồn nhặt lại được. Nấp sau tảng đá, Lục Phong nhìn thấy Cố Tinh Hải nhìn đông nhìn tây, tìm kiếm một ai đó.

Ở đây, ngoại trừ Tinh Hồn đáng để nàng tìm kiếm ra, người còn lại, có thể chính là mình rồi. Lục Phong trong lòng hưng phấn tự nhủ một câu, sau đó mới cất giọng gọi nàng.

Quả nhiên khi Cố Tinh Hải nhìn lại, trong mắt nàng xuất hiện một tia vui mừng.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 28: Hốt Tay Trên

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 28: Hốt tay trên

Cố Tinh Hải nhanh chân chạy đến chỗ Lục Phong ẩn nấp, nhưng chưa kịp nói câu gì thì Tinh Hồn đột ngột xuất hiện ngay bên cạnh.

- Cầm bản đồ chạy đến chỗ này.

Trong tay Tinh Hồn chợt xuất hiện một cái bản đồ. Đây là lấy từ trong Nhẫn Trữ Vật của Triệu Cơ đã chết.

- Thúc thúc, còn người...

Cố Tinh Hải nhìn hẩn hỏi.

- Ta còn có việc phải làm. Hai người đi trước, ta sẽ đuổi theo sau.

- Thúc thúc nhớ bảo trọng.

Cố Tinh Hải không dám ưỡn ẹo câu nệ thời gian, liền gật đầu, bàn tay ngọc chụp lấy Lục Phong, thô bạo kéo đi.

Lục Phong hơi cả kinh, trong mắt lộ vẻ quái dị, không nhin được liền hỏi:

- Tiền bối sẽ không sao chứ?

- Thúc thúc rất lợi hại, chuyện này không làm khó được thúc thúc đâu.

Cố Tinh Hải đáp. Nàng rất tin tưởng Tinh Hồn, bởi từ khi gặp hãn cho đến bây giờ, chưa có việc gì là hãn không thể làm cả.

Trốn thoát khỏi Hùng Kim bộ lạc, giết chết tộc trưởng Hùng Kim bộ lạc Thác Bạc Huy, bị Hứa Bân truy sát, rồi cả nhảy xuống Vĩnh Dạ Thâm Uyên thần bí khó lường mà không chết, và còn rất nhiều điều khác nữa...

Tuy nói không lo lắng cho hãn thì chính là nói dối, nhưng nội tâm nàng bất giác xuất hiện một sự tin tưởng đối với Tinh Hồn mà bằng lời nói khó mà giải thích được. Cố Tinh Hải có lẽ có một sự sùng bái Tinh Hồn rất lớn.

Lục Phong và Cố Tinh Hải ăn vào Ấn Khí Đan, rồi dán vào đùi hai tấm Tật Phong Phù, dùng tốc độ nhanh nhất mà bỏ chạy.

Nhờ có tấm bản đồ được Tinh Hồn giao cho, thế nên so với những người khác, việc tìm chỗ trốn của hai người bọn họ thuận lợi hơn rất nhiều.

Quay trở lại với Dương Khai, hãn bây giờ phải đối đầu trực tiếp với Lục Nhân Tử Văn Hạc hung hãn kia.

U Hải Quả chính là mấu chốt giúp hãn tiến vào giai đoạn kết phù, trở thành tiên giả Phù Tiên Cảnh.

Cũng giống như Lục Nhân Tử Văn Hạc, Dương Khai vốn đã xem U Hải Quả chính là vật ở trong túi. Thế nhưng tất cả đều bị Tinh Hồn phá nát tất cả.

Nếu không có sự xuất hiện của Tinh Hồn, giờ phút này hãn đã hái xuống được U Hải Quả rồi. Trong lòng hãn cực kỳ căm ghét Tinh Hồn.

Chỉ thấy Lục Nhân Tử Văn Hạc âm âm xông tới, Dương Khai cầm hện, rút cuộc lại lấy ra từ Nhẫn Trữ Vật một một tấm Phù Lục.

Khí tức bao hàm trong tấm Phù Lục này, dĩ nhiên so với mấy loại Phù Lục khác như Oanh Hỏa Phù, Tật Phong Phù hay Liệt Địa Phù mạnh mẽ hơn rất nhiều.

Bởi vì phẩm chất của tấm Phù Lục trên tay Dương Khai cao hơn rất nhiều.

Mấy loại Phù Lục kia chỉ thuộc loại Hoàng phẩm hạ cấp, là loại Phù Lục rất thông thường mà ai cũng có thể mua được tại Thiên Kiếm Tông.

Còn Phù Lục trên tay của Dương Khai là Phù Lục Hoàng cấp đỉnh giai, có giá trị liên thành, không phải dùng tiền là có thể mua được.

Tại Dương gia của hắn, số lượng Phù Lục Hoàng cấp đỉnh giai này, số lượng cũng không vượt quá ngàn tấm. Dương Khai thuộc dòng chính Dương gia, vậy nên mới được cấp xuống ba tấm Phù Lục Hoàng cấp đỉnh giai để hộ thân.

Đây chính là một trong những con bài bảo hộ tính mạng, vạn bất đắc dĩ mới đem ra dùng.

Dương Khai không muốn trơ mắt nhìn Lục Nhân Tử Văn Hạc tước đoạt đi cơ hội đột phá Phù Tiên Cảnh của mình, hắn liền cắn răng, đem tấm Phù Lục này ra sử dụng.

Nguyên lực truyền vào tấm Phù Lục, chỉ thấy uy lực phát ra tấm Phù Lục này cực kỳ mạnh mẽ, linh khí xung quanh như bị nó cắn nuốt vào, một luồng hơi lạnh như thổi ra từ băng nguyên đột ngột xuất hiện tại Thanh Nhai Trạch.

- Băng Phong Phù, bạo.

Dương Khai hét lớn một tiếng. Chỉ thấy Băng Phong Phù vờ nát, hóa thành một cơn cuồng phong gió tuyết bay ập đến Lục Nhân Tử Văn Hạc.

Phù Lục Hoàng cấp đình giai đủ để đẩy lùi được cường giả Địa Tiên Cảnh. Dưới Địa Tiên Cảnh, không ai có thể chống đỡ nổi uy lực của Băng Phong Phù. Nói đây là con bài cứu mạng Dương Khai tuyệt đối không nói chơi chút nào.

Mà loại hoang thú quen sống tại vùng đầm lầy mát mẻ như Lục Nhân Tử Văn Hạc, đối với không khí lạnh lẽo thì vô cùng khó chịu.

Hàn khí rét người âm âm xông đến như vũ bão, khiến cho không gian Thanh Nhai Trạch dần dần bị đông cứng lại.

Lục Nhân Tử Văn Hạc gầm lớn, phát ra yêu lực để chống cự uy lực của Băng Phong Phù. Thế nhưng rốt cuộc cũng không thể chống cự được, trong vài hơi thở, Lục Nhân Tử Văn Hạc hóa thành một bức băng điêu khổng lồ, trông rất đẹp mắt.

Một số đệ tử Thiên Kiếm Tông không may mắn trốn thoát, bị uy lực của Băng Phong Phù hóa thành khối băng điêu. Tình huống của những người kém vận này, chỉ sợ là thập tử vô sinh rồi.

Dương Khai từ trong một góc khuất đi ra, trông bộ dạng của hắn khá chật vật, đầu tóc rối loạn, y phục lấm lem.

Ngẩn đầu nhìn lên băng điêu khổng lồ, trong mắt lộ ra nét bất đắc dĩ.

Bạo Phong Phù mạnh mẽ là vậy, thế nhưng không thể giết chết nổi Lục Nhân Tử Văn Hạc, mà chỉ có thể giam giữ nó trong một khoảng thời gian mà thôi.

Nuối tiếc cũng chẳng được gì, việc quan trọng chính là hái xuống U Hải Quả rồi mau chóng rời khỏi đây trước khi Lục Nhân Tử Văn Hạc phá

băng mà ra.

Nhìn lên U Hải Quả, lúc này sáu cái quả tròn xoe nặng trĩu, tản ra ánh hào quang cùng hương thơm tinh thuần. Do linh khí bị Bạo Phong Phù cắn nuốt gần như sạch sẽ, làm cho U Hải Chi Thụ không thể tiếp tục hấp thu, thế nên U Hải Quả chỉ kém một chút nữa là thành thực.

Nhưng như vậy thì cũng là đủ rồi, Dương Khai chuẩn bị nhảy lên thì đột nhiên trên không trung có một bóng người xuất hiện.

Đồng tử của Dương Khai co rút, có thể nhìn thấy được gân đỏ trong mắt xuất hiện.

Hắn dường như đã quên mất một người, chính là kẻ gây ra tất cả chuyện này, kẻ đó chính là Tinh Hồn.

Khi Dương Khai sử dụng Băng Phong Phù, Tinh Hồn nhanh trí tìm một chỗ trú ẩn, rồi nhân lúc Dương Khai còn chưa kịp định thần thì lập tức tiếp cận U Hải Chi Thụ.

Đến lúc Dương Khai phát hiện thì tất cả đã muộn rồi.

- Người dám động vào U Hải Quả, ta sẽ liều mạng với người.

Tinh Hồn liếc nhìn Dương Khai, trong mắt lộ rõ sự khinh thường, cũng không thèm đáp lại mà nhanh tay hái xuống sáu khóa U Hải Quả, rồi đem nó ném vào không gian Động Thiên.

Làm như vậy sẽ bị thất thoát linh khí của U Hải Quả, nhưng bây giờ không có hộp chứa tài vật, thà mất đi chút linh khí còn hơn là không thu hoạch được gì.

Trơ mắt nhìn bao nhiêu công sức mà mình bỏ ra, đến cuối cùng lại bị một kẻ hót tay trên ngay trước mắt. Mà kẻ này lại do chính mình mang theo

nửa mới đau.

Dương Khai rống lớn, giọng nói đầy sát khí:

- Tinh Hồn, ta phải giết ngươi.

Đầu óc điên cuồng, Dương Khai bộc lộ sức mạnh, búng người lên cao, trên tay cầm một thanh kiếm lao đến.

Tinh Hồn mặt không biến sắc, trên tay xuất hiện năm tấm Phù Lục màu đỏ.

- Ngươi chưa đủ tuổi.

Phù Lục màu đỏ này chính là Oanh Hỏa Phù mà đám đệ tử Thiên Kiếm Tông đã dùng để đối phó với Lục Nhân Tử Văn Hạc. Oanh Hỏa Phù này chính là Tinh Hồn lấy của Triệu Cơ.

Năm tấm Oanh Hỏa Phù rơi xuống, Dương Khai gương mặt biến đổi, không thể không thu kiếm lại.

Vội vận chuyển nguyên lực, tạo thành một tấm khiên che chắn trước người. *Ầm*, một tiếng nổ vang, năm tấm Oanh Hỏa Phù đồng loạt bạo tạc.

Dương Khai bị lực phản chấn ngược lại, cả người rơi xuống đầm lầy.

- Ngươi đáng chết.

Trong lúc rơi xuống, Dương Khai cắn hận quát một câu.

Còn Tinh Hồn thì không thèm quan tâm, hẳn biết đây không phải là lúc dây dưa. Bởi một khi để cho Lục Nhân Tử Văn Hạc phá băng mà ra, chính hắn cũng không dám đảm bảo mình có thể bảo toàn tính mạng hay không.

Nhưng đúng lúc này, từ bên trong nước bùn, giọng nói của Dương Khai lại vang ra.

- Ta biết các người còn ở đây. Giúp ta giết hắn, ta sẽ mang theo các người trở về Thiên Kiếm Tông, đồng thời ban thưởng hậu hĩnh.

Dương Khai chính là đang ám chỉ những đồng môn Thiên Kiếm Tông. Tất nhiên những đồng môn đó chính là những tiên giả Phàm Tiên Cảnh hậu kỳ.

Sau khi Lục Nhân Tử Văn Hạc phá vỡ Tiểu Thiên Kiếm Trảm Yêu Trận, trong số năm tiên giả Phù Tiên Cảnh hậu kỳ duy trì trận pháp, chỉ có một người kém may bị giết chết, bốn người còn lại đều bỏ chạy thành công.

Tuy nhiên nội thương trên người vẫn rất nặng, chỉ có thể cắn nuốt đan dược để tạm thời cầm cự, chờ đợi thời điểm quay trở lại tông môn rồi bế quan dưỡng thương.

Tấm bản đồ để ra vào Thanh Nhai Trạch tại Vĩnh Dạ Thâm Uyên này chỉ có một tấm duy nhất, nó vốn ở trên người Triệu Cơ, nhưng bây giờ Triệu Cơ bị Tinh Hồn giết chết, nghiễm nhiên nó đã bị Tinh Hồn đoạt mất rồi.

Lộ trình tại Vĩnh Dạ Thâm Uyên rất khó đi, đám bọn chúng di chuyển gần cả tháng trời mới đến được Thanh Nhai Trạch này. Đi đúng lộ trình thì không nói, nhưng nếu di chuyển sai một bước thì rất có thể đánh đổi bằng cả tính mạng.

Bởi không dám chắc, thế nên bốn người này lựa chọn ở lại, chờ đợi Dương Khai, hy vọng hắn có cách để giúp bọn chúng quay lại Thiên Kiếm Tông.

Nghe Dương Khai khẳng định chắc nịch, nguyên một đám mừng rỡ, lập tức hiện thân, ngăn cản Tinh Hồn lại.

Trong số bốn người này, dĩ nhiên cũng có Tô Đài đứng cùng. Tuy bị thương, thế nhưng dù sao cũng có tu vi Phàm Tiên Cảnh hậu kỳ, tốc độ so với Tinh Hồn nhanh hơn nhiều.

- Bó tay chịu trói, may ra người có thể giữ được một mạng.

Tô Đài gương mặt có chút thiếu huyết sắc, tuy nhiên vẻ ma mị mê hoặc lòng người không hề bị thuyên giảm, nhìn Tinh Hồn, trong thanh âm giống như có chút thương tiếc, nhẹ nhàng nói.

Mà Dương Khai cũng đã ra khỏi nước bùn, trèo lên một mỏm đá gần đó, biểu cảm trên mặt cực kỳ khó coi, nhìn chăm chăm Tinh Hồn, sự thù hận không hề che giấu.

- Lấy đồ của ta, giết người của ta, ta sẽ khiến người sống không bằng chết.

Cầu Nguyệt Phiếu, ủng hộ Đậu để con tác tăng động lực.

Vote truyện giúp tác tăng điểm.

Cảm ơn!

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 29: Phá Băng

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 29: Phá băng

Đáp xuống đầu băng điêu Lục Nhân Tử Văn Hạc, nếu tính thêm cả Dương Khai vừa mới bò lên từ tầng nước bùn thì tất cả có năm tiên giả Phàm Tiên Cảnh hậu kỳ bao vây. Những người này, thoạt trông đều bị thương không nhẹ, tuy nhiên không vì thế mà xem thường.

Tiên giả so với tu sĩ khác biệt nhau nhiều lắm. Tu sĩ Luyện Khí Kỳ có thể tùy tiện vượt hai ba tiểu giai mà vượt cấp khiêu chiến, thậm chí có không ít tu sĩ nghịch thiên đến mức dù tu vi ở mức Trúc Cơ Kỳ có thể giết được tu sĩ Kim Đan Kỳ, hay tu sĩ Kim Đan Kỳ giết chết được tu sĩ Nguyên Anh Kỳ.

Những hạng tu sĩ này, hoặc là có thiên phú nghịch thiên, hoặc là có những con bài sát thủ cực mạnh, ra tay chớp nhoáng trong lúc đối thủ chủ quan.

Tuy nhiên, tiên giả thì lại rất khác biệt. Tiên giả Phàm Tiên Cảnh sơ kỳ giết được tiên giả Phàm Tiên Cảnh trung kỳ không phải là không có, tuy nhiên lại ít đến mức thảm thương. Nếu dừng lại ở mức độ đánh bại thì vẫn là có thể.

Còn tiên giả Phàm Tiên Cảnh sơ kỳ giết chết được Phàm Tiên Cảnh hậu kỳ thì chắc chắn không thể xảy ra được.

Tiên giả tu luyện gian nan, khó khăn muôn trùng, không phải cứ tích lũy được lực lượng là có thể đột phá giống như tu sĩ được.

Bước đầu tiên trong hệ thống tu luyện của Nhân Loại – Linh Hậu tam kỳ: Phàm Tiên Cảnh, Phù Tiên Cảnh và Địa Tiên Cảnh. Mỗi đại cảnh giới, dù là thiên tài xuất chúng nhất cũng mất ít nhất một ngàn năm mới chạm đến.

Mà mỗi tiểu cảnh giới sơ kỳ - trung kỳ - hậu kỳ và viên mãn, độ khó tuy không có bằng tiến giai một đại cảnh giới, nhưng độ khó cũng muốn gần đến tám phần.

Cứ nhìn vào Dương Khai thì biết, hẳn có thể hiệu triệu được đệ tử Thiên Kiếm Tông nghe theo lệnh, có được Phù Lục Hoàng cấp đỉnh giai mà những đệ tử khác không thể có được, lại thông qua lời kể của Lục Phong thì liền đoán được địa vị của Dương gia cao quý đến mức nào.

Vậy mà Dương Khai cũng phải tự thân lặn lội đến nơi nguy hiểm như Vĩnh Dạ Thâm Uyên là thu hái U Hải Quả để có thể tiến giai đột phá, điều đó chứng minh rằng tu hành tại Đại Thiên Thế Giới gian khổ đến mức nào.

Lại nói đến Tinh Hồn, vốn thiên phú hẳn cực cao, chính là Hư Không Chi Thân, tốc độ tu hành so với người khác nhanh gấp đôi, chiến lực trong cùng một cảnh giới tuyệt đối là đỉnh cao, là tồn tại mạnh mẽ nhất.

Nhưng bởi vì bị Thời Gian Pháp Tắc và Không Gian Pháp Tắc phong ấn lại, thể chất của hắn giờ đây chẳng khác gì một tiên giả thông thường.

Sở dĩ Tinh Hồn trước đây có thể giết chết được tộc trưởng Hùng Kim bộ lạc Thác Bạc Huy, một là nhờ có sự giúp sức của Cố Tinh Hải khiến cho

Thác Bạc Huy trọng thương nặng, hai là nhờ thủ đoạn phi phạm mới miễn cưỡng hạ sát thủ.

Còn bây giờ, hắn một thân một mình đối diện chân chính với năm tiên giả Phàm Tiên Cảnh hậu kỳ, tình huống có thể nó là cực kỳ khó khăn.

Nhưng không ngờ, Tinh Hồn gương mặt lại không có nửa điểm cảm xúc gì cả, chẳng kinh hãi, chẳng sợ sệt, ngược lại vô cùng bình tĩnh.

Dương Khai nhìn cái biểu cảm này của Tinh Hồn, nội tâm sinh ra sự chán ghét khó tả.

- Cứ làm bộ làm tịch đi, rồi từ từ người phải quỳ xuống khóc khóc xin tha.

Dương Khai quát lớn ra lệnh:

- Cùng lên, bản công tử muốn bắt sống hắn.

Năm tiên giả Phàm Tiên Cảnh hậu kỳ vây bắt một tiên giả Phàm Tiên Cảnh sơ kỳ, chuyện này mà đồn ra không khỏi rất mất mặt, nhưng trước mắt chẳng người nào để tâm nhiều. Chỉ cần Dương Khai dẫn bọn họ rời khỏi Vĩnh Dạ Thâm Uyên tràn ngập nguy cơ này, so với việc mất mặt thì nó chẳng thấm vào đâu cả.

Năm người đồng loạt xuất thủ, khí thế như vũ bão mạnh mẽ hướng Tinh Hồn xông đến.

Tinh Hồn hừ lạnh một tiếng, nếu hắn đã dám lưu lại đây tranh đoạt U Hải Quả với Dương Khai thì dĩ nhiên hắn có cách để tránh khỏi truy sát của bọn chúng rồi.

Chỉ thấy sau lưng Tinh Hồn chợt xuất hiện một cái vòng tròn, nhìn khá tương tự như một cái động thiên, tỏa ra ánh hào quang màu xanh tím trông

rất bắt mắt.

- Đó là gì?

Dương Khai nhú mày lại.

Khe nứt đó dĩ nhiên chính là không gian Động Thiên mà Tinh Hồn vừa khai mở cách đây không lâu. Đây chính là con bài giúp cho Tinh Hồn có đủ tự tin lưu lại.

Từ bên trong khe nứt, bỗng nhiên có vô số đốm sáng xuất hiện. Những đốm sáng này dĩ nhiên chính là bầy đom đóm được Tinh Hồn thu thập.

Nhìn bầy đom đóm này, trong đầu Dương Khai chợt nhớ lại, lúc trước cũng có một con đom đóm bám trên mái tóc Tô Đài, bị hắn vô tình phát hiện.

Không nghĩ đến, thì ra con đom đóm đó là của Tinh Hồn lưu lại để thăm dò bọn hắn.

Dương Khai trong đầu tức điên lên, sát tâm ngày càng nặng.

- Hắn chỉ là vùng vẫy mà thôi.

Bốn người khác gật đầu, vẫn mạnh mẽ xông đến, trên tay cầm pháp bảo, không hèn mà cùng liên thủ.

Thế nhưng bọn họ đã xem thường bầy đom đóm này rồi. Bọn chúng sinh trưởng tại Vĩnh Dạ Thâm Uyên, tại cái nơi nguy hiểm này, nếu không có dị năng thì làm sao có thể sống sót được.

Mà Tinh Hồn thu phục bọn chúng, suy chút nữa đã mất đi cái mạng nhỏ.

Tinh Hồn dùng tinh thần lực khổng chế bày đom đóm, nhất là con đom đóm đầu đàn, chỉ thấy ánh sáng trên bụng tỏa ra hào quang rực rỡ, tất cả đồng loạt hóa thành đợt công kích sóng âm rất mãnh liệt.

Bởi có thủ đoạn công kích sóng âm, nhiễu loạn tinh thần này, bày đom đóm này mới có một chân tồn tại tại Vĩnh Dạ Thâm Uyên.

Nguyên một bày gần hai ngàn con, dù là cường giả Phù Tiên Cảnh cũng không chịu nổi, há là chỉ là những tiên giả Phàm Tiên Cảnh này.

- Không tốt.

Công kích sóng âm uy lực bài lãng, như trùng trùng điệp điệp. Lại nói bày đom đóm bao vây năm người bọn chúng.

Tiếng hét thảm vang lên, miệng phun ra máu tươi. Công kích sóng âm vô cùng khó chịu, tấn công thẳng vào não hải tinh thần, làm cho nội thương ngày càng nặng hơn.

- Dùng Oanh Hỏa Phù đốt chết đám ruồi muỗi này.

Vừa nói, Dương Khai vừa lấy ra hơn chục tấm Oanh Hỏa Phù, ném thẳng đến bày đom đóm, hòng muốn đốt chết đom đóm.

Tô Đài và ba người khác thất khiếu đổ máu, bộ dạng rất khó coi, nhìn thấy Dương Khai dùng Oanh Hỏa Phù, bọn chúng liền hành động theo.

May mắn trước đó không có dùng Oanh Hỏa Phù để công kích Lục Nhân Tử Văn Hạc, nên hiện tại trong Nhân Trữ Vật còn lại không ít.

Mỗi người có chừng bốn năm chục tấm Oanh Hỏa Phù, đều ném ra cả, hy vọng có thể thoát khỏi loại công kích khó chịu này.

Nhưng đáng tiếc rằng, bọn chúng đã xem thường sức mạnh của bày đom đóm rồi. Oanh Hỏa Phù chưa kịp nổ tung thì đã bị lực lượng sóng âm

dập tắt, nát thành tro bụi.

- Dương sư huynh, đệ chịu hết nổi rồi, cứu đệ với.

- Dương sư huynh, đám đom đóm này quá mạnh mẽ.

Bốn người kia vốn nội thương trong người rất nặng, giờ càng thêm chật vật, không nhận được liên hướng Dương Khai van xin.

- Dương sư huynh...

Tô Đài trên người rách tinh tươm, lộ ra những đường nét quyến rũ, thế nhưng trên những đường nét này lại xuất hiện những vết máu tươi, làm cho nét phong tình trở nên ủ rũ.

Còn Dương Khai, hãn trên người có bảo giáp mà gia tộc ban tặng, tuy cũng chật vật đối phó, có điều so với bốn người Tô Đài thì tốt hơn.

Hắn dùng rất nhiều đòn công kích, nhưng không thể ngăn cản nổi đám đom đóm tấn công.

- Đáng chết... đáng chết... đáng chết...

Dương Khai gầm lớn giận dữ.

- Các người câm mồm, hôm nay không nghiền nát hẳn, Dương Khai ta không cam tâm.

Dương Khai trong mắt tràn ngập sát cơ, gân đỏ chi chít.

Hắn từ lúc sinh ra đến nay, đã có bao giờ ăn quả đắng. Con đường hãn không có thảm hoa hồng lộng lẫy như vị sư ca của mình, nhưng chịu đãi ngộ cũng không kém bao nhiêu cả. Từ cuộc sống gia tộc cho đến trở thành đệ tử Thiên Kiếm Tông, chỉ có hãn ức hiếp kẻ khác, làm gì có chuyện bị đánh đến mức te tua như vậy.

Nhìn Tinh Hồn nhắm mắt xếp bằng trên băng điếu, không thể tận tay giết chết Tinh Hồn, Dương Khai nội tâm không cam tâm. Hẳn lúc này không tiếc lấy ra thêm một tấm Phù Lục nữa, là một trong hai tấm Phù Lục Hoàng cấp đỉnh giai còn sót lại.

Nhưng đột nhiên ngay lúc đó, một cái âm thanh vỡ nát truyền ra.

Dương Khai biến sắc, bởi hẳn hiểu được âm thanh này có ý nghĩa gì.

- Là Lục Nhân Tử Văn Hạc, nó muốn phá băng mà ra.

Tô Đài dĩ nhiên cũng cảm giác ra được, gương mặt mặt mày cùng hoảng sợ, nhìn Dương Khai một cách đáng thương, nói tiếp:

- Dương sư huynh, người quân tử báo thù mười năm chưa muộn, trước hết rời khỏi đây đã.

- Đúng vậy, Dương sư huynh, mong sư huynh nghĩ kỹ.

Nguyên một đám chặt vật, thương thế ngày một nặng hơn, bao nhiêu con bài bảo mệnh ngày hôm nay đều lòi ra dùng cả rồi, nếu thêm một đoạn thời gian nữa, khẳng định sẽ bị công kích sóng âm này làm cho bạo thể mà vong.

Rốt cuộc nguyên một đám hướng Dương Khai van xin nài nỉ. Mà Dương Khai, hẳn cũng cảm thấy không ổn rồi.

Cầu Nguyệt Phiếu, Đậu... giúp con tác thêm động lực ra chương.

Cầu vote, bình luận góp ý.

Đa tạ!

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 30: Phù Lục Truyền Tống

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 30: Phù Lục Truyền Tống

Điều khiến cho Dương Khai bất ngờ đó chính là việc Lục Nhân Tử Văn Hạc phá vỡ lớp băng do Băng Phong Phù tạo thành lại nhanh hơn so với dự tính. Nhưng ngay sau đó, hắn liền nghĩ ra được nguyên nhân, đó chính là do bầu đom đóm của Tinh Hồn gây ảnh hưởng nên.

Hắn và bốn đệ tử Thiên Kiếm Tông đang khổ chiến với bầu đom đóm kia đều đang trọng thương, khi trạng thái đỉnh phong nhất còn chưa đủ sức đấu với Lục Nhân Tử Văn Hạc chứ đừng nói tình trạng như bây giờ. Nếu để nó phá băng thoát ra, ngay cả cơ hội bỏ chạy cũng không có.

- Đi đến gần ta.

Dương Khai rút cuộc trong lòng cũng đưa ra quyết định, liền lớn giọng nói.

Tô Đài và ba người kia mừng rỡ, liền toàn sức vùng vẫy kháng cự, may mắn cũng đến gần vị trí của Dương Khai.

Đúng lúc này, âm thanh chấn động từ lớp băng ngày một rõ ràng hơn, khí tức hung bạo lan ra, dĩ nhiên là Lục Nhân Tử Văn Hạc tâm trạng đang

vô cùng tức giận.

Ngoại trừ Tinh Hồn một mực vẫn giữ thái độ bình tĩnh, tựa như chưa có chuyện gì xảy ra thì Dương Khai và bốn người thì tràn ngập lo lắng.

Chỉ thấy Dương Khai lại lấy ra thêm một cái Phù Lục, tấm Phù Lục này khí tức dường như còn muốn mạnh mẽ hơn cả Băng Phong Phù trước đó. Tuy nhiên, tấm Phù Lục này không phải dùng để tấn công, mà là dùng để truyền tống.

Giá trị của Phù Lục thuộc loại truyền tống, so với loại công kích, phòng thủ... giá trị cao hơn không chỉ gấp bốn, gấp năm lần. Không ngờ trong tay Dương Khai lại có được tấm Phù Lục loại này, xem ra thực lực của Dương gia sâu không thể lường.

Dương Khai truyền nguyên lực vào tấm Phù Lục, chỉ thấy tấm Phù Lục rực sáng lên, tỏa ra ánh hào quang rực rỡ, bao phủ lấy năm người Dương Khai.

Nhưng đột nhiên, lực lượng ánh hào quang dường như không ổn định, tùy thời muốn sụp đổ xuống. Đây chính là dấu hiệu của sự quá tải, tấm Phù Lục này không đủ lực lượng truyền tống đi tất cả.

Là chủ nhân của tấm Phù Lục, khi được gia tộc ban tặng, Dương Khai đã được giải thích qua, nghiễm nhiên đoán được hiện tượng này. Hắn hành động rất quyết đoán, thò tay chụp cổ áo của một gã đồng môn, mạnh mẽ ném ra ngoài.

- Dương sư huynh, không thể.

Gã kém may đó gương mặt hốt hoảng, lập tức mở miệng van xin.

- Cái gì mà không thể, cú.

Không cho lấy một cơ hội bầu vú, Dương Khai giơ chân đạp thẳng vào người gã ta, chỉ nghe một tiếng hét thảm rồi rơi thẳng xuống Thanh Nhai Trạch.

- Không? Dương Khai, ta nguyện rửa người.

Ném đi người này, quang mạc bao trùm xung quanh đám người Dương Khai mới dần dần ổn định, bắt đầu chuẩn bị truyền tống. Hi sinh một người để tất cả an toàn rời khỏi Vĩnh Dạ Thâm Uyên, dù có chút áy náy với người đồng môn kia, nhưng bất quá chỉ là một chút thôi. Dù sao, mạng sống của bản thân vẫn là trên hết, chút áy náy này có là gì.

Dương Khai căn bản không thèm quan tâm đến câu nguyện rửa kia, sát khí âm trầm nhìn Tinh Hồn.

- Ta nhớ kỹ người rồi.

Dương Khai gắng giọng từng chữ một, trong quang mạc dần dần hóa thành một đạo lưu tinh khổng lồ, phá vỡ tầng tầng không gian mà bỏ trốn.

Tinh Hồn ngồi yên một chỗ trên tượng băng Lục Nhân Tử Văn Hạc, hắc ngồi yên một chỗ, một mực chứng kiến tất cả.

Sau khi nhìn thấy Dương Khai rời đi, bỗng nhiên khuôn mặt Tinh Hồn đột ngột trắng bệch, miệng thốt ra một ngụm máu huyết, ứa tràn cả mặt băng trong suốt.

Tinh thần hắc lúc này vô cùng mệt mỏi. Điều khiến bầy đom đóm này cực kỳ hao tổn tinh thần lực.

Từ lúc triệu ra bầy đom đóm từ không gian Động Thiên, bất quá chỉ có trôi qua được hơn nửa khắc, thế nhưng làm cho Tinh Hồn tinh thần như muốn sụp đổ. Nếu không phải tinh thần lực cường đại, hắc sớm đã không cách nào chịu nổi rồi.

Nếu không vừa rồi, với tính cách của hắn, Tinh Hồn cũng không dễ dàng để đám Dương Khai dễ dàng rời đi như vậy.

Nói chung vẫn là thực lực không đủ, làm được đến mức này cũng đã miễn cưỡng chấp nhận rồi.

Tiếp theo cũng chính mình nên bỏ chạy trước khi Lục Nhân Tử Văn Hạc phá băng thoát khốn.

Đúng lúc này, gã đệ tử Thiên Kiếm Tông bị Dương Khai không chút thương tiếc đạp ra khỏi không gian Truyền Tống Phù Lục ngai dậy, hắn thở hổn hển, gương mặt tràn đầy khiếp sợ.

Nhìn thấy Tinh Hồn, tựa như nhìn thấy được một cọng cỏ cứu mạng, hắn ta liền hướng lên nói:

- Cầu xin người cứu ta, sau này muốn ta làm trâu làm ngựa cũng được.
- Ta là đệ tử ngoại tông Thiên Kiếm Tông, trên người có rất nhiều bảo vật, chỉ cần người cứu ta, tất cả đều là của người.
- Cứu ta một mạng, người muốn gì ta cũng chấp thuận cả.
-

Sợ Tinh Hồn không đồng ý, hắn liền một mạch nói liên tục.

Chỉ thấy đôi mắt Tinh Hồn chợt lóe lên tinh quang. Đột nhiên Tinh Hồn thân thủ khẽ động, trong giây lát tiếp cận tên đệ tử Thiên Kiếm Tông này.

Hắn ta bị thương rất nặng, thất khiếu chảy máu, ngũ tạng trong người như muốn dập nát, lại vừa mới bị Dương Khai đạp một cước thật mạnh, xương cốt như muốn đứt gãy mất phần.

Nói chung, tình trạng này của hắc ta, đã không còn tư cách là đối thủ của Tinh Hồn nữa rồi.

Tên đệ tử Thiên Kiếm Tông những tưởng Tinh Hồn phát lòng từ bi, thật sự cứu mạng mình, nội tâm ban đầu còn mừng rỡ, nhưng ngay sau đó, hắc mới biết mình đã lầm rồi.

- Người... người muốn làm gì?

- Làm gì? Điều này cần phải hỏi?

Tinh Hồn lạnh nhạt nói. Chỉ thấy Tinh Hồn phong bế toàn bộ lực lượng yếu ớt còn lại của gã ta, lôi tên đệ tử Thiên Kiếm Tông đặt lên một mòm đá, rồi mạnh mẽ bẻ gãy hai tay hai chân trong sự gào thét đau khổ của gã.

Mục đích của Tinh Hồn chính là bắt tên đệ tử Thiên Kiếm Tông này làm mồi dụ, tranh thủ một ít thời gian lưu lại Lục Nhân Tử Văn Hạc.

Để tránh om sòm, Tinh Hồn liền xuất thủ cấm ngôn luôn. Không chút sức lực giãy dụa, tất cả thủ đoạn chỉ trong vài nhịp thở ngắn ngủi, được Tinh Hồn làm hết sức gọn gàng.

Sau đó, Tinh Hồn không quên lấy đi cái Nhẫn Trữ Vật, sau đó để lại một khóa U Hải Quả ngay bên cạnh thân thể tàn phế của tên đệ tử Thiên Kiếm Tông, sau đó mới chặt vật dòn hết sức bỏ chạy.

Tên đệ tử Thiên Kiếm Tông nhìn bóng lưng Tinh Hồn lạnh lùng bỏ đi, nội tâm của hắc đang nguyên rủa, nguyên rủa Dương Khai lãnh khốc lạnh lùng đập hắc xuống Thanh Nhai Trạch, nguyên rủa Tinh Hồn vô tình biến hắc thành con mồi của Lục Nhân Tử Văn Hạc.

Niệm lực nguyên rủa rất sâu đậm, rất khủng bố, nếu như có một Vu Sư Vu Tộc đi ngang qua, hắc với niệm lực nguyên rủa này rất là thích thú.

Nhưng tiếc rằng, niệm lực nguyên rửa này rốt cuộc cũng biến mất trong thiên địa, bởi Lục Nhân Tử Văn Hạc đã phá bằng mà ra.

Nó gầm lớn một tiếng, sự thù hận không hề che giấu. U Hải Quả mà nó nhọc công chờ đợi suốt mấy ngàn năm nay, cho đến cuối cùng lại bị một đám nhân loại đoạt mất. Cho dù là lão thiên thì khó mà kiếm được phần nộ. Thế nên cũng có chút thông cảm với con bộ cạp này.

Đột nhiên, có một tư vị quen thuộc cùng đáng ghét xộc vào mũi nó.

Lục Nhân Tử Văn Hạc nhìn đến một cái mỏm đá phía trước, sáu con mắt màu xanh linh động, rốt cuộc nhìn thấy được một cái nhân loại hô hấp yếu ớt, bên cạnh lại là một cái U Hải Quả.

Lục Nhân Tử Văn Hạc bước tới gần, đưa cái gương mặt hung tàn đáng sợ nhìn xuống, trong sáu con mắt in lên gương mặt sợ hãi cùng cực của gã Nhân Loại kia.

Nó vốn với Nhân Loại cực kỳ chán ghét, vậy nên chẳng có gì lưu tình, liền há cái miệng ra, đưa cái lưỡi nhọn nhốt cuốn lấy cơ thể tàn dại của tên đệ tử Thiên Kiếm Tông rồi cắn nuốt, máu tươi chảy ròng ròng hai bên miệng.

Cuối cùng nó lại liếc qua cái quả U Hải Quả mà Tinh Hồn lưu lại. Không biết nó đang suy nghĩ điều gì.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Phía đông Hư Thần Tinh, hiện tại đang là trời đêm, tại một tòa thành trì khổng lồ xa hoa, đột nhiên một đạo lưu tinh bay xẹt qua. Vị trí lưu tinh này hướng đến, đó chính là vị trí của một đại gia tộc tiên gia mạnh mẽ siêu việt, gọi là Dương gia.

Chỉ thấy lưu tinh đáp xuống một tòa phủ đệ nằm ở phía bắc, lập tức khiến cho nhiều người kinh ngạc. Nhưng bởi vì hôm nay sự kiện trọng đại, thế nên chỉ có một số trưởng bối cùng hạ nhân phụ trách chạy đến xem sự tình.

- Đó là Truyền Tống Phủ, không lẽ là tam thiếu gia?

- Truyền Tống Phủ một mực quý giá, sao lại đem dùng tùy tiện thế này? Tam thiếu gia đúng là không có tiền đồ.

- Nghe nói tam thiếu gia đi thu hoạch U Hải Quả, hẳn là gặp nguy hiểm bất ngờ nên mới buộc sử dụng Truyền Tống Phủ.

- Hẳn là như vậy, một lát liền hướng gia chủ giải thích.

Những trưởng bối Dương gia phụ trách Truyền Tống Phủ này nhìn vào quang mạc truyền tống, dường như đoán được đó chính là Dương Khai. Bọn họ đối với Dương Khai dường như có chút không ưa thích, liền nói lời thất vọng chê trách.

Tuy nhiên, Dương Khai dù sao cũng là tam thiếu gia Dương gia, không phải là thứ để bàn tán lung tung được.

Chỉ thấy khi quang mạc dần biến mất, bóng dáng Dương Khai dần xuất hiện.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 31: Nhị Sư Ca

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 31: Nhị sư ca

Mấy vị trưởng bối phụ trách Truyền Tống Phủ Đệ này gương mặt không giấu sự kinh ngạc. Chỉ thấy Dương Khai bộ dạng thê lương, đầu tóc rối loạn, y phục rách nát bẩn thỉu, trên cơ thể có không ít vết thương.

Gương mặt thì nhếch nhát tái nhợt, nhưng có thể nhìn được trong mắt Dương Khai lộ rõ sự căm hận.

Nếu không phải quen thuộc với khí tức, những vị trưởng bối này còn tưởng là một tên ăn xin nào đi nhằm vào Truyền Tống Trận.

Mà không chỉ một mình Dương Khai, đằng sau còn có thêm vài người nữa. Bộ dạng so với Dương Khai còn muốn thê thảm hơn.

- Chuyện gì thế này? Thực sự là tam thiếu gia?
- mấy kẻ kia, hình như là đệ tử Thiên Kiếm Tông?
- Không lẽ gặp cường địch trên đường thu hái U Hải Quả?
- Mau mau, qua đỡ lấy tam thiếu gia.

Mấy vị trưởng bối này giật mình một hồi, sau khi nhận định thực sự người vừa mới truyền tống là Dương Khai, lập tức chạy đến đỡ lấy hắn.

- Tam thiếu gia, đã xảy ra chuyện gì?

Một ông lão phụ trách không giấu diếm lo lắng. Tuy đối với Dương Khai trong lòng không vừa ý cho lắm, nhưng chung quy cũng là người của Dương gia.

Dương Khai ngẩn mặt nhìn lên, giọng nói rưng rưng, không kìm được sát khí:

- Có kẻ cướp đi U Hải Quả, còn đánh trọng thương ta nữa.

- Thật to gan, dám cướp đồ của Dương gia chúng ta, kẻ này không thiết sống nữa rồi.

Nghe Dương Khai nói ra, ông lão này chòm râu run run, hiển nhiên trong lòng đang vô cùng tức giận.

- Đưa ta đi gặp phụ thân, để phụ thân đòi lại công bằng cho ta.

- Được. Hiện tại nhị thiếu gia cũng đang ở phủ, để ta đưa người đi gặp họ.

Vừa nói, ông ta vừa nhét vào miệng Dương Khai một viên đan dược màu xanh, tỏa ra hương khí thơm phức.

Sau đó ông ta vận chuyển lực lượng, giúp Dương Khai dễ dàng tiêu hóa được lực của viên đan dược kia. Chỉ thấy vết thương ngoài da nhanh chóng khép lại, nội thương trong cơ thể cũng hồi phục đến sáu phần, dĩ nhiên là một loại đan dược trị thương cao cấp.

- Đưa bọn chúng đi nghỉ ngơi.

Liên nhìn mấy người Tô Đài đứng thờ dốc, không hiểu sao trong lòng ông ta có chút chướng mắt. Có lẽ nguyên nhân là bọn họ không thể bảo vệ được Dương Khai, thế nên mới sinh ra tia ghét bỏ.

Mấy người Tô Đài đương nhiên nhận ra, nhưng không có làm gì, cúi đầu chịu trận.

- Nhị sư ca, tốt quá. Mau, mau đưa ta đi gặp huynh ấy.

- Tam thiếu gia cẩn thận.

Nghe thấy ông lão nói đến ba chữ “nhị thiếu gia”, ánh mắt Dương Khai rực sáng lên. Bởi nhị thiếu gia đó chính là đệ nhất thiên tài trong mấy ngàn năm trở lại đây tại Dương gia. U Hải Quả mà Dương Khai đi thu hoạch, ban đầu vốn được dành cho vị nhị sư ca này của hắn, nhưng bởi tu vi của y đột phá quá nhanh, đợi đến khi U Hải Quả thành thực thì đã không còn tác dụng gì với hắn nữa, thế nên rốt cuộc để lại cho Dương Khai.

Nhưng đáng tiếc, Dương Khai chưa kịp hưởng thụ trái ngon dành cho mình thì đã bị Tinh Hồn cướp đi mất.

Đờ Dương Khai ra hỏi Truyền Tống Phủ Đệ, cả hai hướng đến tòa phủ đệ xa hoa chính giữa không gian phủ đệ của Dương gia mà đi.

Tại vườn thượng uyển Dương gia, nơi đây hoa cỏ tương liên, phong cảnh thoáng dần tao nhã, gió nhẹ thổi vờn qua những cành liễu, bầu trời trong xanh có mây trắng nhẹ bay bồng bênh, tuy không đến nỗi được gọi là tiên cảnh, thế nhưng cũng không kém bao nhiêu cả.

Có tiếng đàn truyền ra từ vườn thượng uyển này, tiếng đàn nghe nhẹ nhàng thanh tao, tựa như hòa hợp với âm thanh của tự nhiên, trong tiếng đàn ẩn ẩn như chứa đựng một loại năng lượng thần diệu, làm cho tâm tình của người ta vô cùng thoải mái.

Đột nhiên có giọng nói nam tử trầm ấm vang lên, tựa hồ như là người được thưởng thức tiếng đàn tuyệt vời này, khen ngợi một câu.

- Y Y, tạo nghệ của nàng lại tiến bộ thêm, thật khiến vi huynh hâm mộ.

Không có tiếng câu nói đáp lại, chỉ có tiếng cười khẽ vô cùng dễ nghe. Tựa hồ người đánh đàn đang rất nhập tâm vào bài nhạc của mình. Mà người nam tử này không hề tức giận, vẫn ngồi một chỗ thưởng rượu thưởng cảnh.

Bỗng ngay lúc đó, từ con đường dẫn vào vườn thượng uyển, có một thanh niên hôi bào hốt hải chạy vào, vô tình phá vỡ cái nét phong tình này.

- Tham kiến nhị thiếu gia, phủ chủ cho gọi ngài.

Thanh niên nam tử này, dĩ nhiên lại chính là vị nhị thiếu gia thiên tài của Dương gia trong mấy ngàn năm trở lại đây.

Bị phá vỡ tâm tình, thế nhưng vẫn giữ được phong thái tao nhã, ngọc thụ lâm phong, thật khiến cho người ta ngưỡng mộ.

- Người đi trước, một lát ta sẽ diện kiến phụ thân.

Y không quay lại nhìn người thanh niên hôi bào kia, giọng nói nhỏ nhẹ truyền lại. Thanh niên hôi bào không dám cãi lệnh, lập tức hành lễ rồi cáo lui.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Trở lại với Vĩnh Dạ Thâm Uyên.

Tinh Hồn cất lực bỏ chạy, hăn bây giờ tinh thần đang vô cùng mệt mỏi do phải điều khiển hơn hai ngàn con đom đóm. So với lúc thu phục đám đom đóm còn muốn mệt mỏi hơn.

Dù sao đơn thuần thuần phục chúng so với việc điều khiển đối đầu với những tên đệ tử Thiên Kiếm Tông kia thì đơn giản hơn rất nhiều.

Cũng may là Dương Khai cùng đám đệ tử Thiên Kiếm Tông thụ thương rất nặng, thế nên không có ảnh hưởng đến bảy đom đóm. Nếu là lúc bọn họ đạt trạng thái đỉnh phong nhất, chỉ sợ Tinh Hồn mất đi chỉ ít gần một phần ba bảy đom đóm.

Tinh Hồn trí nhớ rất tốt, trước khi giao lại tấm bản đồ cho Lục Phong cùng Cố Tinh Hải, hẳn đã ghi nhớ rất kỹ, thế nên tìm đường đến chỗ hai người Lục Phong không quá khó khăn.

Trên đường bỏ trốn, từ đằng sau vọng lại âm thanh gào thét phần nộ, tràn đầy hung tính. Không cần đoán thì cũng biết đó là cho Lục Nhân Tử Văn Hạc mà ra, hiển nhiên nó đang vô cùng tức giận.

Lưu lại một khóa U Hải Quả, hy vọng khiến cho nó bớt giận dữ. Có điều cũng không quá nhiều trông mong, tốt hơn hết chính là tranh thủ thời gian này mà rời khỏi Vĩnh Dạ Thâm Uyên đầy rẫy nguy cơ này.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

- Thời gian lâu như vậy mà thúc thúc vẫn chưa đến, không biết có chuyện gì bất trắc không nữa

Đứng trên một vùng đất khá bằng phẳng, Cố Tinh Hải đi qua đi lại liên tục, tâm trạng dường như rất xấu, hiển nhiên là đang lo lắng cho Tinh Hồn.

Mà Lục Phong ngồi trên tảng đá nhỏ cách Cố Tinh Hải không xa, thực sự mà nói thì hẳn cũng đang rất căng thẳng.

Một phần lo lắng cho Tinh Hồn, nhưng phần nhiều thì chính là bởi cô gái nhỏ này.

Câu hỏi của nàng ta, tính đi tính lại cũng gần hai mươi lần rồi. Mà mỗi lần như vậy, hắn lại không thể không trả lời, bởi không nói thì lại khiến tâm trạng cô gái nhỏ này càng xấu hơn.

- Tiền bối rất lợi hại, sẽ không sao đâu.

Lục Phong thở dài trong lòng, nhưng rốt cuộc vẫn phải mở miệng.

- Thúc thúc đúng là rất lợi hại. Nhưng Vĩnh Dạ Thâm Uyên nguy cơ sinh tử nơi nào cũng có, chỉ sợ...

Cố Tinh Hải dừng bước chân lại, trừng mắt với Lục Phong, trong giọng nói vẫn không kìm được âu lo.

- Không được, ta phải quay lại tìm thúc thúc.

- Ấy ấy... chuyện này rất nguy hiểm.

Lục Phong giật bản mình, lập tức đứng dậy, xua tay khuyên can.

- Dù nguy hiểm ta cũng mặc kệ. Lục Phong tiểu ca, người ở đây đợi ta.

Cố Tinh Hải ánh mắt đầy kiên quyết, tựa hồ trời sập xuống cũng không thay đổi được ý định của nàng.

Còn Lục Phong, hắn trong lòng nước mắt tuôn ra như mưa. Không thể không nói, cô gái nhỏ này quá liều lĩnh, cứng đầu, lá gan so với Lục Phong còn muốn lớn hơn gấp mấy lần. Nhưng dù vậy, hắn cũng không thể để nàng đi được.

Bởi Lục Phong nhận ủy thác của Tinh Hồn, nhất định phải bảo vệ nàng cho bằng được. nếu nàng xảy ra chuyện gì, không biết vị tiền bối thần bí sẽ làm gì hắn. Mà trong lòng Lục Phong đối với Cố Tinh Hải đặc biệt ưa thích, thế nên hắn không nỡ để nàng gặp nguy hiểm.

- Tiểu cô nương, tiểu nữ nãi, xin đừng hành động thiếu suy nghĩ.

- Cái gì mà thiếu suy nghĩ. Thúc thúc có ơn với ta, giờ thúc thúc đang gặp nguy hiểm, ta làm sao ở yên một chỗ được.

- Có lẽ tiền bối trên đường có chút chuyện nên mới đến trễ, vẫn là nên ở lại đây chờ.

- Lục Phong tiểu ca, đừng khuyên ta nữa, ta phải đi tìm thúc thúc. Còn Lục Phong tiểu ca nếu sợ thì hãy ở lại đây đi.

Cố Tinh Hải căn bản không đặt mấy câu khuyên can của Lục Phong vào tai, thậm chí còn trừng mắt, nói Lục Phong hèn nhát.

Nàng vốn tâm tính đơn thuần, lại còn quá nhỏ tuổi, thế nên không có kiềm chế được cảm xúc của mình, nghĩ gì thì nói đó.

Nhưng vô tình câu nói này lại tác động đến Lục Phong. Hắn cả người sững ra, cứng đờ trong giây lát. Trong ánh mắt thoáng qua một tia bi ai.

Cố Tinh Hải không có nhận ra sự kỳ lạ của Lục Phong, liền xoay người lại, toan tính bỏ đi thì từ đằng sau, giọng nói của Lục Phong truyền lại.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 32: Rời Khỏi Vĩnh Dạ Thâm Uyên

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 32: Rời khỏi Vĩnh Dạ Thâm Uyên

- Không được, ta đã hứa với tiền bối rồi, ta sẽ không để cô đi đâu!

Trong mắt Lục Phong đầy quyết tâm, rồi đột ngột nhào tới, kéo chân Cố Tinh Hải lại.

- Người làm gì thế? Mau bỏ ra.

Cố Tinh Hải cả kinh, lập tức hét toáng lên.

- Không bỏ, có chết cũng không bỏ.

- Người bị điên à, thả tay ra...

- Không bỏ... không bỏ...

Mặc cho Cố Tinh Hải vùng vẫy thế nào đi nữa, Lục Phong vẫn nắm chặt cẳng chân nàng lại.

- Thả ra, rách quần ta bây giờ.

- Ta mặc kệ... hả... mọi người nói gì cơ?

Lục Phong hơi ngẩn ra. Cố Tinh Hải dù gì cũng là một tiểu cô nương, nếu bị mình kéo tuột quần xuống thì... hắn trong lòng liền bồn loạn mà không hề biết rằng đây là Cố Tinh Hải cố tình nói, thế là Lục Phong sức lực hơi chùn xuống, Cố Tinh Hải nhân cơ hội này liền thoát ra khỏi bàn tay hắn ta.

- Còn non và xanh lắm.

Cố Tinh Hải xoay mặt lại, lè lưỡi trêu người Lục Phong, quăng lại một câu nói rồi định chạy ngược lại đi tìm Tinh Hồn.

Vừa mới chuyển người thì cơ thể giống như vừa bị đập mạnh vào một bức tường thép vậy. Cố Tinh Hải ngẩn mặt nhìn lên, sự căng thẳng biến mất, thay vào đó là một nụ cười tươi nở rộ trên đôi môi nhỏ nhắn.

- Thúc thúc...

Bức tường mà Cố Tinh Hải va mạnh vào, dĩ nhiên lại chính là Tinh Hồn.

- Lại định quậy gì đó?

Tinh Hồn nhàn nhạt hỏi.

- Đâu... đâu có gì đâu, ha ha...

Cố Tinh Hải tay gãi gãi, gượng cười một tiếng, đồng thời đảo mắt nhìn chỗ khác, không dám nhìn thẳng trực tiếp vào mặt hắn.

Có điều, chuyện này làm sao có thể qua mặt hắn được. Tinh Hồn thò tay gõ nhẹ vào đầu nàng một cái, ý tứ như đang nhắc nhở.

Rồi sau đó nhìn Lục Phong đang phúi phúi quần áo gạt đầu một cái.

- Thúc thúc, mấy tên đó thế nào rồi?

Bồng Cổ Tinh Hải nhớ lại chuyện lúc trước, liền hỏi. Mà dường như Lục Phong cũng rất đang quan tâm vấn đề này, có điều hắn lại không dám mở miệng.

- Sáu tiên giả Phàm Tiên Cảnh hậu kỳ, hai người chết, bốn người dùng Phù Lục Truyền Tống bỏ chạy. Còn số người còn lại, ta không biết.

Tinh Hồn nhìn Lục Phong, chậm rãi nói.

Lục Phong kinh ngạc. Sáu tiên giả Phàm Tiên Cảnh hậu kỳ, vậy mà có đến gần phân nửa bỏ mạng, số còn lại thì trọng thương nặng mà bỏ chạy. Trong lòng hắn càng dâng lên sự khiếp sợ đối với Tinh Hồn.

Như nhận ra suy nghĩ của Lục Phong, Tinh Hồn lại nói thêm:

- Là do Lục Nhân Tử Văn Hạc giết, không liên quan gì đến ta cả.

Hắn dừng lại, nhìn về phía con đường tối tăm mà hắn vừa đi tới đây, ánh mắt hơi trầm xuống:

- Trước hết rời khỏi đây đã, nếu không Lục Nhân Tử Văn Hạc đuổi kịp.

Nghe Tinh Hồn nói, Cổ Tinh Hải bây giờ mới để ý, dường như sắc mặt của Tinh Hồn không được tốt, hơi thở dường như có chút hỗn loạn.

- Thúc thúc, người...

- Không sao, chỉ là hao tổn chút tâm lực. Đi thôi.

Tinh Hồn giọng nói nhàn nhạt, rồi sau đó quay lưng lại, nhún chân phóng đi. Cổ Tinh Hải và Lục Phong cũng không dám ở lại đây lâu. Dù sao uy hiếp đến từ Lục Nhân Tử Văn Hạc vẫn rất kinh khủng, một khi để nó đuổi kịp, dù có ném hết pháp bảo ra, dùng hết thủ đoạn ra thì tất cả đều không có nghĩa lý gì cả.

Bị cướp đi đồ trên miệng, Lục Nhân Tử Văn Hạc chắc chắn là đang rất tức giận. Nhưng chỉ cần rời khỏi đây thì mọi chuyện sẽ yên ổn lại thôi.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Trên đường đi, ba người Tinh Hồn gặp một vài đệ tử Thiên Kiếm Tông may mắn chạy thoát. Những người này nhìn thấy Lục Phong thì mừng rỡ, liền mở miệng cầu xin cho bọn chúng đi cùng.

Cố Tinh Hải không thích đám người Thiên Kiếm Tông này, bởi ngoại trừ Lục Phong ra, ban đầu tên nào cũng bỏ ra khinh miệt nàng và Tinh Hồn.

Cố Tinh Hải và Tinh Hồn thì dễ rồi, dù gì trước cũng là đám Dương Khai đắc tội hai người bọn họ trước, thậm chí còn dựa uy Dương Khai bài xích hai người họ nữa.

Nhưng với Lục Phong, đám người này chính là đồng môn của mình, thường ngày tại ngoại môn Thiên Kiếm Tông ít nhiều gặp gỡ, vậy nên liền không nỡ bỏ bọn họ lại.

Tinh Hồn thì không quá quan tâm đám người này, thứ hẳn quan tâm chính là Nhẫn Trữ Vật của bọn họ.

Lấy bản đồ của Dương Khai đem ra đối lấy toàn bộ Nhẫn Trữ Vật trên người họ, ngay cả Lục Phong cũng không ngoại lệ. Đám người này trong lòng tức giận, nhưng không còn cách nào khác, đành phải xìa ra để trao đổi mà thôi.

Thành giao xong, Tinh Hồn dẫn Cố Tinh Hải bỏ đi.

Cố Tinh Hải liếc nhìn đám đệ tử Thiên Kiếm Tông một cách đầy khinh thường, đương nhiên với Lục Phong thì vẫn giữ thái độ rất tốt, vẫy vẫy tay chào hẳn.

- Lục Phong tiêu ca, ta đi trước đây!

Lục Phong ôm quyền, hướng Tinh Hồn bái lễ một cái, rồi sau đó mỉm cười gật đầu với Cố Tinh Hải.

Không hiểu sao, khi Cố Tinh Hải cùng với Tinh Hồn bỏ đi, nội tâm Lục Phong dường như có chút hụt hẫng, trong lòng xuất hiện một tia ảm đạm buồn phiền khó tả. Rốt cuộc liền biến thành một tiếng thở dài.

“Thôi thôi, nghĩ nhiều làm gì!”

Tự nhủ với bản thân một câu. Liền Lục Phong nhìn ba bốn tên đệ tử Thiên Kiếm Tông kia, ra hiệu:

- Đi thôi, trở về Thiên Kiếm Tông.

Những người còn sống sót sau chuyến đi đến Vĩnh Dạ Thâm Uyên này thực sự đã đón nhận được một cái trải nghiệm thực tế, nó như muốn khắc sâu vào trong đầu bọn họ. Chuyến đi vào sinh ra tử, khi đi ba bốn mươi người, mà khi về lại chỉ lác đác vài ba mạng người.

Số còn lại, hoặc là bị Lục Nhãn Tử Văn Hạc làm gỏi, không thì cũng rơi vào miệng những con hoang thú khác.

Không rõ là nó có khiến tu vi của mấy người này tiến bộ hay không, nhưng về mặt nhận thức cũng như nhân sinh quan thì đã có một bước lột xác lớn.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Dưới tán những gốc cây đại thụ khổng lồ chọc trời, bỗng nhiên có hai bóng người xuất hiện, đó là một nam và một nữ.

Nữ tử gương mặt non nớt, nhưng khí tức trên người lại hoàn toàn trái ngược với vẻ bề ngoài trẻ tuổi. Ngược lại người nam như thu liễm khí tức

rất tốt, không hề tản ra một tia ba động linh khí này, làm cho người ta nhất thời không nhìn ra được sâu cạn thế nào.

- Rốt cuộc cũng nhìn thấy được ánh mặt trời rồi.

Hai người này, dĩ nhiên chính là Tinh Hồn và Cố Tinh Hải.

Sau hơn ba tháng trời chạy đông chạy tây, rốt cuộc cả hai cũng thoát khỏi Vĩnh Dạ Thâm Uyên đầy quỷ dị và nguy hiểm kia.

Thời gian hơn ba tháng kia, bình thường với các tiên giả mà nói thì chỉ là một cái chớp mắt, nhưng ở trong một nơi nguy hiểm, ba tháng chẳng khác nào ba vạn năm cả.

Cũng may là trên đường bỏ trốn không có gặp Lục Nhân Tử Văn Hạc, thế nên chuyển đi cũng an toàn hơn rất nhiều.

- Đừng có vui mừng quá sớm. Thế giới ngoài này so với Vĩnh Dạ Thâm Uyên, có lẽ còn muốn nguy hiểm hơn gấp trăm ngàn lần.

Tinh Hồn lạnh nhạt phán một câu, tựa như dội một gáo nước lạnh vào mặt Cố Tinh Hải, sự vui vẻ ít nhiều bị ảnh hưởng.

- Thúc thúc thật là không biết thương thức chút nào.

Cố Tinh Hải trề môi phồng má, nũng nịu than một tiếng.

- Nghỉ ngơi một đêm, ngày mai tiếp tục tu luyện.

- Lại tu luyện nữa, thật chán chết đi được.

Bị nhắc nhở chuyện tu luyện, Cố Tinh Hải toàn thân mệt mỏi, mất hết cả đầu chí.

Nhớ lại thì, sau khi chia tay Lục Phong và đám đệ tử Thiên Kiếm Tông, Tinh Hồn bỗng lấy ra hai khóa U Hải Quả, đem đưa cho Cố Tinh Hải phục dụng.

U Hải Quả này phục dụng trực tiếp, so với đem đi luyện đan thì quả thực có chút hơi hoang phí, nhưng đó là với người khác, còn Tinh Hồn thì chẳng quan tâm đến chuyện này làm gì.

Cố Tinh Hải ban đầu còn vui mừng đón nhận, sẵn đã lâu không được ăn thứ gì ngon ngọt, liền đem cả hai bỏ vào miệng nhai ngoằm ngoằm.

Dược lực của U Hải Quả sau khi bị Tinh Hồn hái xuống, bởi không có đồ chuyên dụng để chứa đựng, thế nên dược lực bị giảm đi hai thành.

Tuy nhiên dược lực vẫn rất mạnh mẽ, Cố Tinh Hải sau khi ăn xong, chỉ cảm giác như có một luồng lực lượng khổng lồ đổ vào cơ thể nàng.

Chuyện này không khỏi làm Cố Tinh Hải lúng túng, suýt chút nữa bị dược lực của U Hải Quả phá vỡ kinh mạch. Cũng may là Tinh Hồn xuất thủ kịp thời, lập tức ngăn cản chuyện này lại, tạm thời đem nó gia cố cấm chế, để Cố Tinh Hải từ từ mà luyện hóa.

Đến nay, dược lực của U Hải Quả trong cơ thể Cố Tinh Hải chỉ còn lại sáu thành. Phục dụng U Hải Quả, Cố Tinh Hải không ngờ đã luyện ra được hai mươi ba cái Hồng Ngọc Ấn, tuy không có đột phá gì, nhưng căn cơ cũng như thực lực tiến bộ rất lớn.

- Người bây giờ vẫn còn rất yếu ớt, không chăm chỉ rèn luyện sớm muộn gì cũng bị người ta nhặt đi cái mạng nhỏ.

- Có thúc thúc, ai dám động vào Tinh Hải chứ!

Cố Tinh Hải cười tươi, giọng điệu nịnh bợ vuốt mông ngựa. Có điều chẳng có tác dụng gì hết sất.

- Ta không rảnh làm những chuyện dư thừa phí thời gian.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 33: Ma Kiếm Lang Sơ Hiện

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 33: Ma Kiếm Lang sơ hiện

“Có nhất thiết nói thẳng vậy không?” Cổ Tinh Hải mặt nhìn chỗ khác, cười mỉa máo, tự nói.

- Người tuy thực lực mạnh ngang với tiên giả Phàm Tiên Cảnh hậu kỳ, thế nhưng đó là dựa vào uy lực của Hồng Ngọc Kinh đệ nhất tầng. Gặp phải tiên giả Phàm Tiên Cảnh trung kỳ thì có thể nắm được nửa thành chiến thắng, nhưng nếu đụng tiên giả Phàm Tiên Cảnh hậu kỳ chân chính, người ngay cả ba thành cũng không đủ để thắng họ.

- Thúc thúc xem thường Tinh Hải rồi.

Cổ Tinh Hải bữu môi nói lại.

- Ta không nói xạo đâu. Tiên giả Phàm Tiên Cảnh trung kỳ, một số người có những ẩn giấu quân bài bảo vệ tính mạng rất lợi hại, nếu biết cách sử dụng vào thời điểm mấu chốt, tuyệt đối có thể kích sát được đối phương cao tu vi cao hơn một tiểu giai.

Tinh Hồn tranh thủ thời gian thu gom những cành củi khô trên đất để chuẩn bị đốt lửa trại nghỉ ngơi một đêm, vừa giải thích cho Cổ Tinh Hải

thêm kiến thức thực tế.

- Còn những tiên giả Phàm Tiên Cảnh hậu kỳ, sở dĩ ta nói người chỉ có ba thành xác xuất chiến thắng là bởi người không có nhiều thời gian để duy trì trạng thái vận dụng Hồng Ngọc Kinh. Người thực lực tuy mạnh, nhưng ngược lại thiếu đi linh khí tích lũy để duy trì trạng thái của Hồng Ngọc Kinh. Theo như tính toán thì cùng lắm người chỉ duy trì trạng thái vận dụng Hồng Ngọc Kinh cao nhất là hai khắc, sau thời gian này, nếu không giết chết được đối phương thì chính người sẽ làm oan hồn dưới bọn họ.

- Chăm chỉ, nỗ lực rèn luyện chưa bao giờ là điều vô ích cả.

Tinh Hồn nói câu này ra, trong lòng bất giác nhớ lại mười tên đệ tử của mình. Năm đó khi dạy dỗ bọn chúng, mỗi ngày hẳn đều nhắc đi nhắc lại câu này, riết hồi muốn nhàm luôn. Nhưng cũng chính vì vậy nên đám đệ tử của hắn chưa bao giờ tỏ ra lười biếng cả.

Trước đây cũng vậy, bây giờ cũng vậy, và sau này cũng vậy.

Chớp mắt đã gần nửa năm trôi qua, từ sau khi thầy trò Tinh Hồn bị chia cắt khi phi thăng Đại Thiên Thế Giới, không biết đến bây giờ, đám đệ tử của mình tình hình ra sao rồi. Tinh Hồn trong lòng nhớ lại, liền thở dài một tiếng.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Trời đã về đêm, nguyệt quang từ trăng tròn bắt đầu phủ xuống Hư Thần Tinh.

Đêm khuya vắng lặng, chỉ có tiếng gió thổi qua những tán cây khổng lồ, tạo thành âm thanh xào xạc nhẹ nhàng của tự nhiên.

Đột nhiên, trong đêm khuya thanh vắng ấy, bỗng có hai bóng người xuất hiện.

- Đã tìm kiếm suốt mấy mươi năm, hay là nên trở về thôi.

Nghe giọng nói dường như là của một nữ nhân bất chợt lên tiếng.

- Từ sau khi có tin tức của vật đó, từ Thiên Đình, Tu La Thành hay Đại Thánh Cung đều bí mật cử người đến tìm kiếm, thế nhưng rốt cuộc vẫn không có lấy một cái tin tức nào.

Giọng nói này là của người nam, đáp lời với người nữ kia.

Đôi nam nữ này phi hành trên bầu trời, khí tức đã thu liễm lại, tựa hồ hòa nhập với tự nhiên xung quanh. Nhưng chỉ bằng điểm có thể phi hành trên bầu trời, dưới tiên giả Thiên Tiên Cảnh, tuyệt đối không thể làm được điều này.

Hư Thần Tinh chỉ là một tinh cầu thấp kém tại Trác Lộc Tinh Vực, tuy dưới tình huống long xà hỗn tạp, nhưng số lượng tiên giả tu vi Thiên Tiên Cảnh trở lên, chỉ sợ cũng không vượt quá trăm người.

Có điều thông qua cuộc nói chuyện, hai người này dường như là từ một tinh vực khác đến Hư Thần Tinh, mục đích chính là tìm kiếm một vật gì đó.

Nữ nhân nghe vậy liền gật đầu, nói tiếp:

- Năm đó Ma Kiếm Lang đánh sập gần một nửa tòa Thiên Đình rồi lấy đi vật đó. Nếu không phải vậy, các thế lực khác làm sao mà biết được vật đó rốt cuộc lại nằm trong tay Thiên Đình.

- Có điều, dường như Thiên Đình vẫn chưa thể khai phá được bí mật của vật đó. Ta nghe phong thanh tin tức từ mấy vị trưởng lão Chiến Thần Điện, hình như phải cần thêm một thứ gì đó nữa thì mới biết được bí mật nọ.

- Không biết vật đó ẩn chứa bí mật gì, vậy mà trong suốt vạn năm qua vẫn luôn khiến cho các thế lực phải điên cuồng tranh đoạt. Tên Ma Kiếm Lang đó, rốt cuộc vẫn là cao tay hơn một bậc.

- Mười vạn năm sau khi Ma Kiếm Lang cướp đi vật đó từ Thiên Đình, đến nay không có chút tin tức nào của y, cũng không có tin tức từ vật đó. Nếu không phải có tin tức thấy y xuất hiện tại Trác Lộc Tinh Vực thì đã không có nhiều người tìm đến tinh vực này như vậy.

- Chung quy vẫn là Ma Kiếm Lang này hết sức thần bí. Không xuất hiện thì thôi, một lần xuất hiện là cả Đại Thiên Thế Giới này lại chao đảo.

- Đúng vậy, hẳn ta thực sự rất mạnh. Hử, khí tức này là...

Hai người bọn họ đang ôn lại một chút ký sự trước đây, đột nhiên cảm giác trong không gian ẩn hiện một luồng khí tức quen thuộc. Đây là khí tức đến từ huyết mạch dao động, ngay lập tức khiến cho cả hai đình chỉ lại cuộc nói chuyện.

- Khí tức xuất hiện ở chỗ kia.

Nữ nhân nhìn xuống, chỉ ngón tay xuống khu rừng già, nơi ẩn hiện có một đốm sáng lấp la lấp lánh, nói.

- Xuống xem thử thế nào.

Nam tử gật đầu đồng ý. Rồi sau đó hai người hướng về vị trí đốm sáng kia.

Đốm sáng mà hai người này trông thấy, chính là lửa trại do Tinh Hồn đốt lên để sưởi ấm qua đêm.

Tại Đại Thiên Thế Giới này, quy tắc thiên địa ước chế rất mạnh. Những tiên giả Linh Hộ Kỳ chẳng khác gì phạm nhân, hàn khí lạnh lẽo

của đêm khuya dĩ nhiên liền ảnh hưởng đến cơ thể.

Nếu không dùng lửa sưởi ấm, hai người có lẽ sẽ phải trải qua một đêm rất lạnh lẽo.

Cổ Tinh Hải sau chuỗi tháng ngày mệt mỏi, lại được Tinh Hồn thả cho một đêm, sau khi ăn uống chút quả đại trong rừng thì liền thiếp ngủ đi.

Còn Tinh Hồn thì tranh thủ chìm đắm vào tu luyện. Giống như Cổ Tinh Hải, Tinh Hồn cũng đã nuốt vào ba khóa U Hải Quả. Tuy nhiên hiệu quả không có được giống như Cổ Tinh Hải.

Cổ Tinh Hải tuy không có phá vỡ được bình cảnh để đột phá, thế nhưng linh khí tích lũy trong cơ thể đã nhiều hơn so với trước đây. Mà Tinh Hồn thì, dù phục dụng đến tận ba khóa U Hải Quả, nhưng số lượng linh khí tích trữ lại thì chẳng có bao nhiêu cả.

Bởi vì bên trong cơ thể hắc có ba gia hỏa vô cùng xấu tính và đáng ghét.

Một Thể Đạo Liên điên cuồng cắn nuốt, một quả trứng chưa nở nhưng sức phê khí vô cùng kinh khủng, và thêm một ngọn lửa năm màu đang trong giai đoạn trưởng thành.

May cho hắc là Thể Đạo Liên còn có chút tốt bụng, sau khi cắn nuốt U Hải Quả thì thả ra một chút ít linh khí để cho hắc luyện hóa. Còn hai gia hỏa kia, cắn bằng ăn xong thì không thêm ị ra một chút ít nào.

Cũng may là Tinh Hồn biết chịu đựng, gặp kẻ khác chắc là nổi điên lên mà bức hai gia hỏa đó ra.

Linh khí Thể Đạo Liên thả ra, Tinh Hồn sau khi đem nó luyện hóa, thực lực liền mạnh lên một chút.

Trong lòng có chút buồn phiền, nhưng dưới tình huống hiện tại, thực lực dù tiến thêm một bước nhỏ cũng đủ để hân hân lòng rồi.

Đột nhiên, trong rừng có tiếng động lạ.

Tuy rất khế, nhưng không qua được tai mắt của Tinh Hồn. Mà dường như, đối phương chính là cố ý làm vậy, bởi Tinh Hồn không đoán ra được thực lực của đối phương nông sâu ra sao.

- Ai?

Tinh Hồn đưa mắt nhìn về phía tiếng bước chân đang khế vang, hô lớn.

Cố Tinh Hải đang nằm ngủ thì nghe giọng của Tinh Hồn, liền ngồi dậy, dụi dụi mắt để lấy lại chút tỉnh táo.

Chỉ thấy từ trong màn đêm u tối, có hai bóng người bước ra. Đó là một nam một nữ vừa mới phi hành trên bầu trời. Có điều nhìn cách ăn mặc của đôi nam nữ này, nam thì khoắc lên người bộ y phục làm từ da thú, tuy khí tức thu liễm, nhưng uy thế vẫn làm cho người ta chấn kinh; còn nữ tử trên tay cầm một cái quả trượng, y phục bó sát lộ ra nét phong tình quyến rũ.

Vu Tộc và Nhân Loại vốn đối nghịch, nếu vô tình gặp nhau thì mặc dù không nói ta sống ngươi chết, nhưng mà trải qua một hồi kịch chiến thì không phải là không xảy ra.

Mà Tinh Hồn trên người có khí tức Nhân Loại, ngay lập tức khiến cho hai người Vu Tộc kia sinh ra sát khí.

Tinh Hồn có thể cảm nhận rất rõ ràng sát khí từ hai người nọ, nhưng đột nhiên, sát khí ngay lập tức biến mất, tựa hồ như chưa hề tồn tại.

Chỉ thấy người nam giọng nói ôn hòa, ôn quyền nói:

- Hai chúng ta vô tình đi ngang, không biết có thể ngồi lại đây nghỉ ngơi chẳng?

Thái độ bất ngờ thay đổi đột ngột, nhất thời làm cho nội tâm Tinh Hồn sinh ra một tia nghi ngờ. Tuy nhiên, nhìn vào thực lực hai người này, dù là nam hay nữ, chỉ một cái nhấc tay cũng đủ lấy đi tính mạng của hân.

Tinh Hồn không rõ vì sao thái độ của bọn họ thay đổi đột ngột, nhưng nếu đã không có gì nguy hiểm thì vẫn giữ thái độ hòa hoãn.

- Mời tự nhiên.

Tinh Hồn đưa tay ra hiệu. Nam nữ Vu Tộc kia gật, rồi sau đó bước tới ngồi xuống gần đồng lửa. Không rõ là vô tình hay cố ý, vị trí ngồi của hai người này lại gần sát Cốt Tinh Hải.

CẦU NGUYỆT PHIẾU, KIM ĐẬU... GIÚP TÁC THÊM ĐỘNG LỰC.

CẢM ƠN!

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 34: Ly Biệt

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 34: Ly biệt

Hai người này có huyết mạch Vu Tộc, thế nên ngay lập tức Cố Tinh Hải nhận ra được sự quen thuộc. Có điều, không phải cùng tộc thì đối tốt với nhau. Tỉ như trước đây, Hứa Bân đã từng truy sát nàng và Tinh Hồn, buộc hai người phải nhảy xuống Vĩnh Dạ Thâm Uyên.

Nếu không phải nhờ có Tinh Hồn thủ đoạn phi thường, chỉ sợ bản thân đã quay lại kiếp làm nô lệ cho bộ tộc của Hứa Bân rồi.

Mà dường như hai người kia cảm nhận được sự nghi kỵ từ Cố Tinh Hải, nội tâm không khỏi kinh ngạc.

- Vu Tộc đồng hành cùng Nhân Loại, quả là chuyện lạ.

Trung niên nam tử nhìn Cố Tinh Hải, rồi lại nhìn Tinh Hồn, bỗng nói.

Chỉ thấy Tinh Hồn vẫn rơi vào trầm tư im lặng, đôi mắt nhìn vào đồng lửa hồng đang cháy tí tách. Còn Cố Tinh Hải, nếu Tinh Hồn không nói gì, nàng cũng đồng dạng lặng im.

- Ta tên Tư Dịch Tâm, còn vị này là Cốc Chi Lam. Không biết tên gọi của tiểu huynh đệ là gì?

Người trung niên tự xưng là Tư Dịch Tâm tự giới thiệu, sau đó lại hỏi.

- Cứ gọi là A Cầu đi.

Tinh Hồn ngẩn gợn đáp lại.

Cái tên A Cầu này hẳn đã dùng từ lúc bị Hùng Kim bộ lạc bắt giam làm nô lệ, cho đến giờ, ngay cả Cố Tinh Hải cũng không có biết qua tên thật.

Tư Dịch Tâm có lẽ đoán được Tinh Hồn đang suy nghĩ điều gì, nhưng y không có nói thẳng ra, mà làm như ngầm chấp nhận.

- A Cầu huynh đệ, người đã có dự định gì chưa?

Tư Dịch Tâm lại hỏi.

- Ta dự định đi đến Phong Lâm Thành.

- Phong Lâm Thành.

Tư Dịch Tâm lẩm nhẩm.

- Đó cũng là một sự lựa chọn, nhưng tiểu huynh đệ cứ như vậy mà đem theo cô bé này sao?

Bỗng Tư Dịch Tâm liếc mắt nhìn Cố Tinh Hải, nói tiếp:

- Ta không biết làm cách nào mà tiểu huynh đệ có thể giúp cô bé này che dấu đi khí tức Vu Tộc, nhưng chỉ có thể qua mắt được những tiên giả Linh Hạo. Một khi gặp tiên giả Linh Tiên, chỉ sợ không chỉ tiểu huynh đệ gặp nguy hiểm, mà cả cô bé cũng khó mà sống sót nổi.

Tư Dịch Tâm chậm rãi nói.

- Chắc tiểu huynh đệ cũng biết rằng, Vu Tộc và Nhân Loại không ưa thích gì nhau, mỗi lần chạm mặt dù không phải ta sống người chết, nhưng một hồi giao đấu nhất định là sẽ diễn ra. Tiểu huynh đệ, ý tứ của ta, cậu hiểu chứ?

Tinh Hồn ánh mắt vẫn đăm chiêu nhìn ngọn lửa đang cháy kia. Hắn làm sao không hiểu ý tứ của Tư Dịch Tâm là gì.

Cố Tinh Hải ngồi một bên, bất giác trong lòng sinh ra một cảm giác không ổn. Tựa hồ, giống như rằng nàng sắp phải xa cách với Tinh Hồn.

- Thúc thúc...

Thanh âm khe khẽ thốt nên, bên trong ẩn chứa một sự bi thương.

Nhưng Tinh Hồn làm như không nghe thấy. Hắn nhắm mắt thở dài, rồi sau đó nhìn Tư Dịch Tâm và Cốc Chi Lam, nói:

- Các người định đưa Tinh Hải đi đâu?

Nghe câu nói này của hắn, Cố Tinh Hải giống như bị rơi vào hố sâu vạn trượng, cảm xúc nhất thời không thể kiềm chế được, nước mắt rưng rưng trên mắt. Nàng đứng dậy, giọt nước mắt tràn ly, nhìn thẳng vào Tinh Hồn:

- Thúc thúc, người không cần Tinh Hải nữa phải không?

Tinh Hồn chỉ thở dài, nhưng gương mặt vẫn một mực lạnh lùng không lộ nửa điểm cảm xúc.

- Thúc thúc...

- Tinh Hải, người phải biết, Vu – Nhân lưỡng tộc vốn không thể hòa hợp, ta và người đồng hành cùng nhau, đó chỉ là điều bất đắc dĩ.

- Nhưng mà...

- Chuyện này không cần nói nữa. Người hãy đi cùng với hai người họ.

Ngữ điệu rất quyết đoán. Một câu này của hắn như muốn xé bỏ quan hệ giữa hắn và Cố Tinh Hải.

Cố Tinh Hải nước mắt giàn dụa, nàng xoay người bỏ chạy vào khu rừng. Không gian vờn lại những giọt pha lê óng ánh cùng tiếng khóc nức bi thương.

- Chi Lam, bảo vệ cô bé.

Mỹ phụ tên Cốc Chi Lam hiểu ý, liền đứng dậy, nàng từ này giờ vẫn không có lên tiếng, tựa hồ đối với Nhân Loại đặc biệt không ưa thích. Tuy nhiên, nàng vẫn ôm quyền về phía Tinh Hồn, sau đó mới mau chóng đuổi theo Cố Tinh Hải.

- Cốc Chi Lam, nàng ta đối với Nhân Loại không có ấn tượng tốt, hy vọng tiểu huynh đệ không để bụng.

Sợ Tinh Hồn có ấn tượng xấu, Tư Dịch Tâm liền hướng hắn giải thích.

Có điều, Tinh Hồn không quá quan tâm đến thái độ của Cốc Chi Lam, mà hắn nhắc lại câu hỏi trước.

- Ta muốn biết, các người sẽ đưa Tinh Hải đi đâu?

Ánh mắt nhìn thẳng vào Tư Dịch Tâm, hỏi:

- Tiểu huynh đệ, cậu biết Chiến Thần Điện chứ?

“Chiến Thần Điện?” Tinh Hồn trong đầu ghi nhớ ba chữ này.

- Chiến Thần Điện không nằm tại Hư Thần Tinh, cũng không thuộc Trác Lộc Tinh Vực này. Với tu vi hiện tại của cậu, dù có biết đến Chiến Thần Điện cũng vô dụng. Nhưng ta có thể đảm bảo, lấy danh nghĩa Vu Thần tối cao, ta nhất định sẽ đảm bảo an toàn cho cô bé.

Tư Dịch Tầm ngón tay chỉ thiên, đột nhiên trong thiên địa xuất hiện một luồng lực lượng thần bí, lực lượng này vô hình vô tướng, không thể nhìn thấy được hay sờ được, nhưng đích thực là nó có tồn tại.

Lực lượng thần bí này xuất hiện sau lời thề của Tư Dịch Tầm, nó hướng cơ thể hắn ta mà xâm nhập vào.

- Ta nhất định sẽ chăm sóc cô bé thật tốt.

- Khi nào các người lên đường?

- Có lẽ là ngày mai.

Tư Dịch Tầm ngữ điệu ôn hòa, nói tiếp:

- Cô bé có tình cảm rất tốt với cậu, điểm này khiến ta có chút hiếu kỳ. Ta hy vọng cậu ngày mai có thể gặp nó một lần, coi như là tiễn biệt. Được chứ?

- Tùy người.

Một đêm dài trôi qua.

Tinh Hồn không ngủ, Cố Tinh Hải đồng dạng cũng như vậy, gương mặt vốn tươi tắn luôn nở nụ cười nay lại trở nên điều hiu buồn bã. Cũng may có Cốc Chi Lam ở bên cạnh chăm sóc, nàng ta đối xử với Cố Tinh Hải rất tốt, dần dần cũng sinh ra một cảm giác thân thiết.

Còn Tư Dịch Tâm, trong đêm ấy ngồi nói chuyện với Tinh Hồn về một số điển sự về Hư Thần Tinh này.

Cho đến sáng hôm sau, ánh mặt trời xuất hiện nơi hừng đông.

Cố Tinh Hải sau một đêm dài, từ những lời an ủi của Cốc Chi Lam, tâm tình dường như đã khá hơn đôi chút.

Đứng đối diện với Tinh Hồn, gương mặt nàng hơi cúi xuống, như muốn nói câu gì đó, nhưng rốt cuộc vẫn bị một thứ gì đó chặn lại.

Tư Dịch Tâm nhìn Cốc Chi Lam, lặng lẽ lắc đầu.

Bỗng nhiên Tinh Hồn bước tới, bàn tay nâng lên, nhẹ nhàng xoa đầu, giống như trước đây hần đã từng làm.

- Đừng lo lắng gì cả. Nếu sau này có cơ duyên, tự nhiên sẽ gặp lại. Người thiên phú dị bẩm, hy vọng đến lúc gặp lại không khiến ta thất vọng.

- Tinh Hải nhất định sẽ cố gắng.

Được lời cổ vũ của Tinh Hồn, Cố Tinh Hải như lấy lại được sức sống, nụ cười đẹp lại xuất hiện trên đôi môi.

- Cũng nên rời đi thôi.

Tinh Hồn nhìn Tư Dịch Tâm và Cốc Chi Lam gật đầu. Hai người kia hiểu ý, liền bước đến bên cạnh Cố Tinh Hải.

- Thứ này tặng cậu, hy vọng có thể giúp ích trên con đường tu hành. Tạm biệt.

Tư Dịch Tâm ném qua cho Tinh Hồn một chiếc hộp gỗ, hần liền đưa tay ra chụp lấy. Sau đó, Cốc Chi Lam ôm lấy cái eo nhỏ nhắn của Cố Tinh

Hải, nhắc bổng nàng lên, cùng với Tư Dịch Tâm bay thẳng lên trên bầu trời.

Trong giây lát liền hóa thành một vầng lưu tinh bay thẳng về phía chân trời.

Lúc khuất đi, dù xa xăm, Tinh Hồn vẫn cảm nhận được ánh mắt của Cố Tinh Hải đang nhìn về phía mình.

- Như vậy cũng là một chuyện tốt. Không còn phải vướng bận gì nữa!

Bất giác, hắn đưa tay lên sờ lấy mặt dây chuyền đeo trên cổ. Một cảm giác yên bình từ mặt dây chuyền truyền ra, dần dần mới khiến tâm tình hắn dần bình ổn trở lại.

Về phần vật mà Tư Dịch Tâm đem đưa cho hắn, tạm thời hắn chưa muốn tìm hiểu, liền cho vào Nhẫn Trữ Vật.

Nhìn về hướng Vĩnh Dạ Thâm Uyên thần bí, trong mắt hắn lộ ra nét suy tư. Chuyển hành trình tại Vĩnh Dạ Thâm Uyên, hắn trong lòng vẫn luôn có cảm giác canh cánh khó chịu. Nếu không phải tu vi yếu ớt, không cho phép hắn tìm hiểu nhiều, bằng không hắn đã quay trở lại để tìm hiểu bí mật của Vĩnh Dạ Thâm Uyên rồi.

- Một ngày nào đó, ta sẽ quay trở lại.

Gió nhẹ thổi qua làm mái tóc trắng tung bay, Tinh Hồn tự nhủ một câu. Một cảm giác cô độc và tịch mịch một lần nữa quay trở lại.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Cùng thời gian đó, tại Phong Lâm Thành – Dương gia.

Bên trong một gian phòng lớn, ngồi chính giữa phòng là một thanh niên gương mặt anh tuấn, mắt sáng như sao, mỗi một động tác đều toát lên

phong độ của một vị trích tiên, khiến cho bao thiếu nữ lập tức ôm mộng khi phải nhìn thấy.

Hắn đứng xoay người nhìn về phía bức tranh phong thủy, nhưng tâm tư thì có lẽ đang suy nghĩ về một chuyện khác.

Đứng đằng sau lưng y, dĩ nhiên lại chính là Dương Khai. Sắc mặt so với khi tại Vĩnh Dạ Thâm Uyên đã tốt hơn hẳn, thương thế hẳn là đã phục hồi hoàn toàn. Có điều, Dương Khai dường như đang rất áp lực, bởi có lẽ hắn đang đối diện với vị nhị sư ca của mình.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 35: Hạng Hạo

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 35: Hạng Hạo

- Mới bước đầu Phàm Tiên Cảnh đã khiến cho các người một phen nguy khốn? Thú vị!

Người thanh niên khẽ cười, tay xoa xoa chiếc cằm, ý tứ nói.

- Nhị sư ca, đó chỉ là tai nạn. Nếu thực sự chiến đấu trực tiếp, hãn ta làm sao có thể là đối thủ của đệ được.

Dương Khai cả kinh, vội hướng y giải thích.

Nhưng vị nhị sư ca của hãn dường như không có tâm tư quan tâm đến lời giải thích của Dương Khai, mà hãn đang suy nghĩ về Tinh Hồn.

- Chuyện này nhị ca sẽ lưu tâm. Được rồi, người nghỉ ngơi đi, ngày mai theo nhị ca trở về Thiên Kiếm Tông.

Nghe nhị sư ca nói vậy, trong lòng Dương Khai khẽ mừng, dường như đã biết ý định của vị nhị sư ca của hãn là gì rồi. Có điều không tiện thể nói ra, hãn liền lễ nghi một cái rồi rời đi.

Ở trong gian phòng chỉ còn lại một mình nhị sư ca của Dương Khai. Y bước tới gần cửa sổ, phóng tầm mắt bí ẩn ra nhìn bầu trời bao la, miệng nở nụ cười thần bí, tự nói:

- Có lẽ đó là một hạt giống tốt!

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Cách Vĩnh Dạ Cốc không xa, có một vùng trấn tên gọi là Thanh Giang. Mặc dù Vĩnh Dạ Cốc là một nơi nguy hiểm, có điều nó lại nằm sâu trong Hắc Nhạc Sơn Mạch, thế nên chỉ cần không nguyện tiến vào thì tương đối không có nguy hiểm tính mạng.

Nhờ nằm gần Hắc Nhạc Sơn Mạch, thế nên hoạt động tại Thanh Giang Trấn này liên sôi nổi hơn rất nhiều. Đa số tập trung chủ yếu đều là các nhóm tán tiên tụ họp với nhau để săn giết hoang thú, lấy đi tài liệu trên thân thể hoang thú để đổi lấy tài nguyên tu luyện.

Sau đó không lâu, Phong Lâm Thành liền cử người đến quản lý Thanh Giang Trấn để duy trì trật tự. Bởi có cường giả thủ hộ Thanh Giang Trấn, thế nên dù nơi đây long xà hỗn tạp, thế nhưng không có hay diễn ra những cái nội loạn.

Từ Thanh Giang Trấn, có một nhóm gồm mấy chục người, dẫn đầu là một trung niên nam tử, tu vi Phạm Tiên Cảnh hậu kỳ tiến vào Hắc Nhạc Sơn Mạch, mục đích có lẽ là để đi săn hoang thú.

- Thiếu gia, cậu trên người sức khỏe không tốt, hà tất phải đi theo cùng chúng ta?

Đi ở vị trí dẫn đầu, người đàn ông trung niên nhìn sang cậu thiếu niên bên cạnh, chợt hỏi một câu.

Chỉ thấy cậu thanh niên này trên người một thân bạch y sạch sẽ, mái tóc đen bóng được cột kiểu thư sinh, dung mạo sáng láng, đích thị là một mỹ nam tử.

Có điều nhìn da dẻ của y trắng bệch trông rất thiếu sức sống, dưới hai bọng mắt lại có những nét thâm quầng, giống như một người bị thiếu ngủ.

- Đã lâu mới có dịp cùng mọi người đi săn, coi như vận động một chút, ha ha...

- Thiếu chủ phải chú ý sức khỏe, nếu có mệnh hệ gì, đại nhân sẽ rất lo lắng.

- Ta nhất định sẽ chú ý.

Đoàn người nọ hướng đến phía bắc, chính là hướng vào Hắc Nhạc Sơn Mạch.

Cách đó không xa, trong một quán rượu, bỗng một thanh niên thân mặc thanh y lướt mắt nhìn ra bên ngoài. Khi nhìn thấy cậu thanh niên trên người có bệnh kia thì trong mắt lộ vẻ kinh ngạc, chợt nói:

-Ồ, kia không phải là Hạng Hạo, nhị công tử của Hạng gia đó sao?

- Hạng Hạo? Hắn lại xuất hiện ở chỗ này?

Ngồi cùng bàn với thanh niên thanh bào này còn có ba người khác, gồm hai nam và một nữ. Trên người khí tức đã che giấu, nhưng vẫn có thể cảm nhận được sự bất phàm. Trong số bốn người, thì người thanh niên này với cô gái duy nhất trong bốn người khí thế dường như là mạnh nhất.

Người thanh niên ngồi đối diện, gương mặt chữ điền, hai hàng chân mày rậm rạp, đầu tóc cắt ngắn gọn, tuy vận một bộ quần áo sạch sẽ, nhưng

vẫn thấy được sự thô kệch của người này. Câu nói ngạc nhiên vừa rồi cũng là từ người thanh niên mặt vuông này.

- Hạng Hạo? Năm mươi năm trước hắn đầu nhập Thiên Kiếm Tông, sau đó không lâu liền trở thành một đệ tử cực kỳ xuất chúng. Nghe nói tên Hạng Hạo này thiên phú dị bẩm, lập tức hấp dẫn sự chú ý của nội môn Thiên Kiếm Tông. Nhưng sau một chuyến đi vào nội môn, không rõ gặp phải chuyện gì mà kể từ lúc đó tu vi không những không tiến triển, mà trên người sinh ra một căn bệnh kỳ lạ. Thật đúng là đáng tiếc.

- Ta và hắn năm đó cùng tiến nhập trở thành đệ tử Thiên Kiếm Tông. Có lần ta được chứng kiến viễn cảnh Hạng Hạo áp chế được một vị sư huynh tu vi cao hơn hắn một tầng, quả thực là uy phong.

Một thanh niên khác cùng bàn, ánh mắt rơi vào hồi tưởng.

- Đều là số phận cả. Mà không biết năm đó rốt cuộc là nhân vật nào đã gọi Hạng Hạo tiến vào nội môn nhỉ?

Người thanh niên thân vận thanh bào nhú mày, chột hỏi. Ngoại trừ vị cô nương kia im hơi lặng tiếng thì hai người thanh niên còn lại đều lắc đầu.

- Mà thôi, đừng bàn đến Hạng Hạo nữa. Bắc Cung huynh, rốt cuộc mục đích huynh theo ta và Thiết Cao đến chỗ này làm gì? Ta không tin huynh tốt đến nỗi trợ giúp hai người bọn ta làm nhiệm vụ đâu.

Người thanh niên mặt vuông nhìn thanh niên thanh bào, thẳng thắn nói.

- Ha ha, Từ Thăng huynh đúng là hiểu rõ tiểu đệ.

Hắn cười trừ một tiếng, sau đó thần thần bí bí nói:

- Nhưng ta sẽ không tiết lộ đâu. Thiên cơ bất khả lộ à.

- Lại nữa.

Hai người thanh niên gọi là Từ Thắng và Thiết Cao trợn mắt, hừ lạnh một tiếng. Nhưng người họ Bắc Cung kia chỉ cười cười, lắc lắc ngón tay, làm ra điệu bộ thâm bất khả trắc. Có lẽ đã quá quen với hành động này của Bắc Cung họ, nên Từ Thắng và Thiết Cao cũng chỉ biết lắc đầu.

- Nghỉ ngơi cũng đủ rồi, nên lên đường thôi. Thời gian còn lại không nhiều lắm, ngộ nhỡ trễ thời gian lại bị tông môn trừng phạt.

Từ Thắng đứng dậy, ném xuống vài khối tinh thạch đặt lên trên bàn, sau đó kéo theo Thiết Cao bước ra khỏi quán rượu.

Thanh niên họ Bắc Cung kia cũng không chần chừ, nhưng vẫn không quên mời vị cô nương kia một tiếng:

- Chu cô nương, mời!

Vị Chu cô nương nhẹ nhàng gật đầu, khiến cho những sợi tóc mượt mà cùng chiếc khăn sa che gương mặt khẽ rung động, một động tác nhỏ đủ làm cho người ta lòng đầy ma mị.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Hạng Hạo cùng với đoàn người đi vào sâu trong Hắc Nhạc Sơn Mạch cũng đã gần nửa ngày rồi. Chuyển đi lần này của đoàn người Hạng Hạo lần này là để đi săn Quỷ Điện Hùng để lấy nội đan cùng túi mật của nó.

Quỷ Điện Hùng này là Hậu Thiên hoang thú cấp một, thường không quá nguy hiểm. Tuy nhiên, Quỷ Điện Hùng thường sinh sống theo bầy đàn, khi kết hợp lại với nhau thì sẽ rất khó đối phó.

Vả lại, nội đan của Quỷ Điện Hùng không phải con nào cũng có, thường phải có tuổi thọ trên hai trăm năm mới sinh ra được một cái nội đan.

Gia đình Hạng Hạo tại Phong Lâm Thành vốn nhận những nhiệm vụ đi săn thu thập những nhu vật phẩm thiết yếu để cung cấp cho các tán tiên. Những nhiệm vụ kiểu này, trước khi trở thành đệ tử Thiên Kiếm Tông, Hạng Hạo đã từng nhiều lần tham gia để có thêm kinh nghiệm thực chiến.

Thế nên tuy thân mang bệnh tật, hắn cũng không có quá nhiều lo lắng. Vả lại, chuyến đi này, mục đích không chỉ là khuây khỏa tâm tình như những gì hắn đã nói.

- Hắn là gần tới chỗ sinh sống của Quỷ Điện Hùng, mọi người cẩn thận, theo lệnh của ta mà làm.

Người đàn ông trung niên nói lớn, những người phía sau lập tức tuân theo. Đột nhiên, từ trong không gian có một tiếng gầm thất thanh.

Ai nấy đều biến sắc. Hạng Hạo thân thủ phi phàm, hắn trên người mang bệnh, nhưng kỳ thật chính là kẻ mạnh nhất ở đây. Khi nghe tiếng gầm đó, Hạng Hạo chính là người phản ứng đầu tiên.

- Thiếu gia, cậu định đi đâu?

- Yên tâm, ta chỉ đi quan sát tình hình.

Sợ mọi người lo lắng, Hạng Hạo liền lên tiếng trấn an.

- Vậy để ta đi cùng. Các người ở lại, đợi ta là thiếu gia quay về.

Nói rồi, y liền cùng với Hạng Hạo, chạy về phía tiếng gầm thất thanh kia.

Mà ở một nơi khác cách chỗ Hạng Hạo không xa, chính là đám người Từ Thăng, Thiết Cao đã bàn luận về Hạng Hạo không lâu. Tiếng gầm kia rất lớn, kinh động cả một khu vực, dĩ nhiên cũng lọt vào tai của bọn họ.

- Chuyện gì thế?

Từ Thăng gương mặt biến đổi.

- Qua đó xem liền biết.

Thanh niên họ Bắc Cung kia bấm độn mấy ngón tay, lẩm nhẩm tính toán gì đó, làm ra vẻ thần bí khó lường, sau đó vài giây liền nói.

- Như vậy cũng được.

Từ Thăng nhìn Thiết Cao, gật đầu đồng ý. Vị Chu cô nương kia không lên tiếng, tuy nhiên nhìn thái độ có lẽ đã ngầm chấp thuận rồi. Thế là bốn người đồng loạt thể hiện thân thủ, nhanh chóng hướng đến chỗ tiếng gầm vang truyền ra.

Chỉ thấy tại nơi tiếng gầm truyền ra, có một con rết khổng lồ trên người có rất nhiều vết thương, máu màu xanh lục chảy ra khắp nơi, tỏa ra mùi hôi tanh khó chịu. Mà đối diện với con rết này chính là Tinh Hồn. Dĩ nhiên làm bị thương con rết chính là hắn.

- Vạn Thú Nhất Kích!

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 36: Bắc Cung Thanh Đan

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 36: Bắc Cung Thanh Đan

Đã hơn ba tháng kể từ lúc hai người Tư Dịch Tầm và Cốc Chi Lam đưa Cố Tinh Hải rời đi. Trong khoảng thời gian hai tháng này, Tinh Hồn mất hơn nửa tháng để tìm hiểu lai lịch vùng này thì mới biết sơn mạch nơi hắc đang luyện tập gọi là Hắc Nhạc Sơn Mạch.

Bên ngoài Hắc Nhạc Sơn Mạch có một số tiểu trấn, nhưng nổi bật nhất chính là trấn Thanh Giang. Có một đoạn thời gian, Tinh Hồn đến trấn Thanh Giang này để tìm mua một số kiến thức hữu dụng.

Tại trấn Thanh Giang, nghề săn bắt hoang thú để lấy tài liệu rất thông dụng, nhân tiện cần phải nâng cao thực lực, Tinh Hồn liền tạm gác lại chuyện đi đến Phong Lâm Thành.

Đoạn thời gian săn bắt hoang thú tại Hắc Nhạc Sơn Mạch, tu vi của hắc không có tiến triển gì nhiều, vẫn còn một khoảng cách rất xa nếu muốn đột phá trung kỳ Phàm Tiên Cảnh. Nhưng về thực lực thì hắc ngày một tiến bộ, cơ thể dần dần thích nghi được với pháp tắc của Đại Thiên Thế Giới.

Lại nói đến mối lo lắng của Tinh Hồn. Còn nhớ mấy tháng trước, trong cuộc hỗn chiến tranh đoạt U Hải Quả, Tinh Hồn có đoạt được một vài

cái Nhẫn Trữ Vật. Thế nhưng trong mấy cái Nhẫn Trữ Vật này lại không có bất kỳ một viên Hoán Cốt Đan nào cả.

Tinh Hồn là tu sĩ phi thăng từ hạ giới, nếu không có Hoán Cốt Đan thì sau năm năm thiên địa sẽ giáng xuống thiên kiếp để bài trừ.

Tuy nói vẫn còn hơn bốn năm nữa thiên kiếp mới giáng xuống, nhưng chung quy giải quyết vấn đề này càng nhanh càng tốt. Bởi càng gần đến thời gian của thiên kiếp thì uy lực của nó càng mạnh.

Hoán Cốt Đan này thường chỉ có tại các tiên môn có đặt Ngũ Hành Linh Đài, bởi khi phi thăng từ hạ giới lên Đại Thiên Thế Giới thì các tu sĩ sẽ được truyền tống đến Ngũ Hành Linh Đài này.

Từ những thông tin mà Tinh Hồn tìm kiếm, rất có thể những đại tiên môn tại Hư Thần Tinh này như Thiên Kiếm Tông có đặt Ngũ Hành Linh Đài.

Có điều, muốn đến Thiên Kiếm Tông để xin Hoán Cốt Đan thực sự rất khó khăn.

Nếu như được truyền thống thăng đến thì không nói, nhưng đằng này hãn gặp phải sự cố trên đường phi thăng, lại thêm hãn đắc tội với đám đệ tử Thiên Kiếm Tông, vậy nên chuyện này khó càng thêm khó.

Sau một thời gian suy nghĩ, rốt cuộc hãn liền đi đến quyết định trở thành đệ tử Thiên Kiếm Tông, như vậy mới có cơ may xin được Hoán Cốt Đan.

Cứ cách mỗi mười năm, Thiên Kiếm Tông cùng bốn đại tiên môn khác mở một đợt thu nạp đệ tử. Tính đến thời gian chiêu mộ đệ tử còn khoảng hơn bốn tháng.

Thế nên Tinh Hồn mới quyết định tạm thời không đến Phong Lâm Thành mà ở lại Hằng Nhạc Sơn Mạch này để nâng cao thực lực.

Hoang thú mà hăn nhắm đến đa số đều là Hậu Thiên hoang thú cấp một cả. Thời gian đầu hăn gặp đôi chút khó khăn, nhưng dần dần rồi cũng tìm ra một số thủ đoạn. Đến nay, số lượng hoang thú cấp một bị hăn giết chết cũng trên dưới hai mươi con.

Lấy tài liệu trên người đám hoang thú này đem đến trấn Thanh Giang trao đổi cũng vừa đủ để hăn sống qua ngày.

Con rết trước mặt hăn chính là mục tiêu của ngày hôm nay.

Sau gần nửa ngày, rốt cuộc hăn cũng đã hạ sát được nó một cách thuận lợi.

Một trảo vừa ra, phối hợp với tốc độ kinh người, lập tức đâm thủng qua lớp giáp xác cứng cáp phủ bên ngoài, tạo thành một cái lỗ lớn trông rất kinh dị.

Con rết rít lên một tiếng thê lương, nằm quằn quại trên mặt đất, sau gần nửa khắc thì hoàn toàn chết đi.

Phủi phủi bụi bẩn trên áo, Tinh Hồn lấy ra một con dao, bắt đầu cắt xuống những tài liệu trên cơ thể con rết.

Nhưng đột nhiên, Tinh Hồn bỗng cầm con dao đó bất ngờ ném về hướng bên trái mình, đồng thời bước chân lui lại thủ thế.

Âm thanh va chạm kim loại vang lên nghe khá chói tai, từ hướng mà Tinh Hồn ném đi con dao có hai bóng người xuất hiện.

Một người đàn ông trung niên tướng mạo khá bình thường, nhưng trên người tản mát khí tức phong trần, hăn là người thường xuyên tham gia

chém giết hoang thú. Người còn lại là một thanh niên, nhìn còn trẻ tuổi, nhưng đoán chừng thực lực còn mạnh hơn cả gã đàn ông trung niên kia.

Nhưng nháy mắt một cái Tinh Hồn liền nhìn ra được, người thanh niên áo trắng này dường như trên người có thương thế.

Mà hai người này, dĩ nhiên chính là đoàn đi săn hoang thú của Hạng gia.

- Làm kinh động huynh đệ, thật ngại quá.

Hạng Hạo thái độ ôn hòa, ôn quyền cười nói tự nhiên.

Nhìn thái độ của Hạng Hạo, dường như đối với Tinh Hồn có ấn tượng rất sâu. Chắc có lẽ là bởi với tu vi của Tinh Hồn lại có thể dễ dàng giết chết được con rết kia mà không hề bị thương gì, điều này không phải tiên giả Phàm Tiên Cảnh sơ kỳ bình thường có thể làm được.

Không chỉ riêng gì Hạng Hạo, người đàn ông đi cùng với hắn cũng rất ngạc nhiên.

Cùng lúc đó, đám người Từ Thăng, Thiết Cao cũng vừa đến nơi.

-Ồ, Hạng Hạo sư đệ, thật trùng hợp.

- Thì ra là Bắc Cung huynh.

Người thanh niên họ Bắc Cung trông thấy Hạng Hạo, trong mắt không quá nhiều kinh ngạc, chỉ ôn hòa nói một tiếng, sau đó lại dời sự chú ý lên Tinh Hồn.

- Đây là Ô Tinh Công, một hoang thú nhất cấp khá lợi hại, là huynh tự mình giết nó ư?

Họ Bắc Cung nhìn thi thể Ô Tinh Công, rồi lại nhìn Tinh Hồn, cảm khái nói.

- Các người, rốt cuộc muốn gì đây?

Chỉ liệp sát một đầu Ô Tinh Công, thế mà lại dẫn đến sự chú ý của nhiều người như vậy, điều này làm cho nội tâm Tinh Hồn khá phức tạp.

Họ Bắc Cung sợ hiểu lầm, liền nhanh miệng giải thích:

- Huynh đệ đừng hiểu lầm, ta và mấy huynh đệ đây chỉ vô tình đi ngang qua, không có ý gì khác đâu, ha ha...

Hạng Hạo cũng đồng dạng:

- Ta và Cổ thúc nghe tiếng động nên mới chạy đến đây xem tình hình. Tuyệt không có ý xấu.

Tinh Hồn nhú mày. Không biết trong đầu nghĩ gì, liền không thèm thu thập tài liệu từ Ô Tinh Công nữa mà xoay người lại bỏ đi.

- Huynh đệ, chậm đã.

Đúng lúc này, thanh niên họ Bắc Cung bất ngờ nhảy lên chặn trước đường đi của Tinh Hồn.

- Người muốn gì?

- Xin tự giới thiệu, tại hạ Bắc Cung Thanh Đan. Huynh đệ thực lực bất phàm, không biết có hứng thú đồng hành cùng mấy người huynh đệ chúng ta đi săn hoang thú không?

Bắc Cung Thanh Đan ngữ điệu hòa hoãn, trên mặt nở nụ cười để tránh gây ra hiềm khích, hướng Tinh Hồn nói.

Mà Từ Thăng, Thiết Cao hay vị Chu cô nương kia đều có chút kinh ngạc. Có điều, theo như những hiểu biết của bọn họ đối với Bắc Cung Thanh Đan này, hẳn chưa bao giờ làm việc gì mà không có lợi ích cho bản thân.

- Không có hứng thú.

Tinh Hồn lắc đầu, không chút suy nghĩ đáp.

- Ta sẽ trả công hậu hĩnh.

Bắc Cung Thanh Đan lại nói, nhưng vẫn là nhận được một cái lắc đầu từ Tinh Hồn.

- Ôi! Nhưng nếu đã gặp mặt coi như có duyên. Bắc Cung ta tặng huynh thứ này, hy vọng ta và huynh sớm sẽ tái ngộ.

Bỗng Bắc Cung Thanh Đan trên tay xuất hiện một lọ đựng đan ném qua cho Tinh Hồn. Tuy không biết bên trong là đan dược gì, nhưng Tinh Hồn vẫn thuận tay chụp lấy. Có thể nhìn ra được trong mắt hắn lộ ra một tia nghi ngờ.

Nhưng Bắc Cung Thanh Đan vờ như không nhìn ra, ôm quyền một cái rồi cùng với đám Từ Thăng rời đi.

- Tính toán chắc là không sai. Chuyển đi này xem như thuận lợi, ha ha...

Bắc Cung Thanh Đan trên khóe miệng xuất hiện một nụ cười bí ẩn, tựa hồ việc đựng phải Tinh Hồn tại Hắc Nhạc Sơn Mạch này hắn đã dự đoán từ trước. Mà câu nói trước khi tạm biệt Tinh Hồn dường như ẩn chứa một loại huyền cơ nào bên trong.

Mấy điều này làm cho Tinh Hồn xuất hiện chút ấn tượng đối với Bắc Cung Thanh Đan, nhưng không phải là ấn tượng tốt đẹp gì, ngược lại xuất hiện một sự cảnh giác.

Cũng không bận tâm đến hai người Hạng Hạo nữa, Tinh Hồn liền bỏ đi, dự tính tìm một nơi nào đó nghỉ ngơi một đêm.

Ở lại chỉ còn có hai người Hạng Hạo và người đàn ông trung niên gọi là Cổ thúc. Hạng Hạo nhìn phương hướng Tinh Hồn rời đi, bàn tay bỗng xoa cằm, chân mày như kiếm nhíu lại, lộ ra nét suy tư:

- Thiếu gia?

Thấy Hạng Hạo có điểm kỳ lạ, vị Cổ thúc kia hỏi thăm:

- Cổ thúc, người sinh hoạt tại trấn Thanh Giang này nhiều năm, không biết có nhận thức được người kia không?

Người Hạng Hạo đang nhắc đến dĩ nhiên chính là Tinh Hồn. Cổ thúc lắc đầu, trả lời:

- Nhìn rất lạ mặt, chắc là người ở vùng khác đến. Có gì bất thường chẳng?

- Có lẽ ngày mai ta phải trở về Phong Lâm Thành.

- Gấp vậy sao?

- Ừ, có chuyện cần phải báo lại với phụ thân.

- Đã vậy thì tạm hoãn lại việc đi săn Quỷ Diện Hùng, để ngày mai ta hộ tống thiếu gia.

- Làm phiền Cổ thúc.

Hạng Hạo cười nói lễ phép, rồi sau đó hai người cũng rời khỏi địa phương này, trở lại nơi mấy chục hạ nhân Hạng gia đang chờ đợi.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Lại nói đến mấy người Bắc Cung Thanh Đan. Sau khi tạm biệt Tinh Hồn, không lâu sau đó hẳn lại tách khỏi hai người Từ Thăng và Thiết Cao, bảo là có chuyện cần làm rồi liền cùng với vị Chu cô nương kia tách ra làm hai ngã.

Từ Thăng và Thiết Cao ngầm đoán rằng, thì ra mục đích của Bắc Cung Thanh Đan nằng nặc đi cùng bọn họ chính là để tìm gặp Tinh Hồn. Tuy hơi buồn bực, nhưng vốn biết rõ tính cách của gã này, liền không thêm bỏ trong lòng nữa.

- Bắc Cung Thanh Đan, huynh có quỷ kế gì đây?

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 37: Hoán Cốt Đan

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 37: Hoán Cốt Đan

Vị Chu cô nương đột nhiên hỏi.

- Ha ha, Bắc Cung ta là người thật thà thuần khiết, làm gì có chuyện âm mưu quỷ kế gì ở đây!

Bắc Cung Thanh Đan làm bộ giật mình, tựa rằng không hiểu Chu cô nương đang muốn nói đến điều gì.

- Với tính cách của người, ta không tin người lại làm chuyện không công.

- Chu Ân sư muội à, Bắc Cung ta nào có. Là kẻ nào tung tin đồn thất thiệt làm hại uy phong của ta đây, nhất định phải điều tra, không bỏ qua được.

- Bắc Cung Thanh Đan!

Bắc Cung Thanh Đan có ý muốn tránh né câu hỏi của cô gái Chu Ân kia, miệng mồm nhanh nhẹn lái qua mấy chuyện không liên quan, thế là liền bị cô ta trừng mắt một cái.

Hắn nheo mắt cười khố, vội trấn an.

- Được rồi, được rồi. Không đùa nữa là được chứ gì!

- Nói đi, đan được người ném cho hắn là gì?

Chu Ân lạnh lùng liếc mắt một cái, làm cho Bắc Cung Thanh Đan sóng lưng lạnh lẽo. Tiểu cô nương này nhìn bề ngoài thì lạnh lùng như băng sơn vạn năm, nhưng thực ra nội tâm lại nóng như lửa. Ai không biết chứ Bắc Cung Thanh Đan thì hiểu quá rõ.

- Thứ đó à. Hắc hắc, ta đoán đó là vật mà y đang rất cần.

Chu Ân nhú mày, trong lòng càng lúc càng khó chịu với ý tứ không đầu không đuôi.

- Đừng giận đừng giận, vài tháng nữa tự nhiên liền biết thôi. Có câu thiên cơ bất khả lộ, mà đã bất khả lộ thì không thể nói được. Chu Ân tiểu muội, đừng làm khó ta à, ta sợ lắm đó.

Bắc Cung Thanh Đan ranh ma, điệu bộ khép nép như sắp bị ăn thịt. Thái độ này làm cho Chu Ân mắt như bắn ra lửa, hận không thể đập hắn ngay tại chỗ.

- Ta nói Chu Ân tiểu muội à, suốt ngày nhăn nhó như vậy sẽ mau già lắm đó. Phải cười nhiều lên, như Bắc Cung ta chẳng hạn. À mà ta đi trước nhé, ha ha...

Đột nhiên Bắc Cung Thanh Đan bàn tay vỗ mạnh vào hông Chu Ân một cái, liền lập tức chân còn nhanh hơn cả gió, vọt giơ lên cổ cấp tốc bỏ chạy, ném lại sau lưng một câu.

- Bắc Cung Thanh Đan, người đứng lại cho ta.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Mặt trăng tròn treo lơ lửng trên bầu trời đêm, ánh nguyệt quang huyền ảo soi rọi Hằng Nhạc Sơn Mạch.

Hoang thú thường hoạt động rất nhiều về đêm, thế nên mỗi khi trời tối, Tinh Hồn lại tìm một gốc cây nào đó để trú ẩn, tiện thể hồi phục lại thể lực để sẵn sàng cho buổi đi săn tiếp theo.

Hai tháng nay, từ việc săn bắt hoang thú lấy tài liệu, Tinh Hồn cũng tích lũy được khoảng mười khối tinh thạch. Đây cũng là do tài liệu từ Hậu Thiên hoang thú cấp một giá rất bèo bọt.

Tỉ như ban chiều nếu hăn thu thập tất cả những thứ gì có thể dùng được trên người Ô Tinh Công thì cũng chẳng đổi được nổi một viên tinh thạch. Hăn phải cẩn rằng để dành, trừ phi không thể kịp khôi phục lại thể lực thì mới đem ra dùng.

Nghe nói muốn tiến vào Phong Lâm Thành phải nộp ra một số lượng linh thạch nhất định. Lại còn thêm cả thủ tục để đăng ký tham dự khảo hạch tiên môn, ngoài ra còn một số vấn đề khác nữa phải dùng đến linh thạch. Chỉ có thể cẩn rằng tiết kiệm được đến đâu hay đến đó mà thôi.

Nằm dài trên cành cây cao, trên miệng ngậm một chiếc lá, ánh mắt nhìn lên bầu trời đêm một cách vô định.

Lim dim một hồi, sức nhớ ra ban vật ban chiều Bắc Cung Thanh Đan đem đưa cho mình. Hăn và Bắc Cung Thanh Đan lần đầu gặp mặt, không rõ ý tứ của Bắc Cung Thanh Đan này là gì, lại có thể tặng cho hăn thứ này.

Chiếc bình ngọc nhìn khá tinh xảo, bên ngoài lại có vẽ hình một thanh kiếm màu vàng.

- Thiên Kiếm Tông?

Biểu tượng này không hề xa lạ gì với hần. Đây chính là biểu tượng của Thiên Kiếm Tông, trước đây hần đã từng nhìn thấy trên đồng phục của đám Dương Khai.

Bắc Cung Thanh Đan và ba người kia, thậm chí là của thanh niên tên là Hạng Hạo, rất có thể đều là đệ tử Thiên Kiếm Tông.

Gần đây đụng phải nhiều đệ tử Thiên Kiếm Tông, trong các đại tiên môn tại Phong Lâm Thành, Thiên Kiếm Tông có lẽ là một môn phái rất nổi danh.

Có điều tạm thời không quá quan tâm đến việc này. Tinh Hồn bèn mở ra xem thử bên trong đựng thứ gì, hần hành động rất cẩn thận, phòng ngừa bất trắc xảy ra.

Chỉ thấy bên trong chiếc bình lôi ra một viên đan dược nhỏ bằng đầu ngón tay, có màu cam trông khá bắt mắt.

- Thứ này là... Hoán Cốt Đan?

Là tu sĩ phi thăng, Tinh Hồn trước đây đã từng tìm hiểu qua, thế nên vừa nhìn hình dáng cùng mùi vị là lập tức nhận ra đây chính là Hoán Cốt Đan mà hần đang tìm.

- Bắc Cung Thanh Đan, chẳng lẽ hần biết mình đang cần nó?

Cầm Hoán Cốt Đan trong tay, Tinh Hồn trầm ngâm suy nghĩ. Hần không cho rằng đây là việc trùng hợp. Nếu như việc đưa Hoán Cốt Đan là có chủ ý, vậy rốt cuộc mục đích của Bắc Cung Thanh Đan này là gì? Tinh Hồn suy nghĩ mãi về câu hỏi này.

Và cả lúc khi Bắc Cung Thanh Đan rời đi, hần đã từng nói hần và Tinh Hồn sẽ sớm gặp lại. Dường như... Bắc Cung Thanh Đan hiểu rõ được ý định của Tinh Hồn.

- Gã này không đơn giản.

Tinh Hồn nhớ kỹ gương mặt Bắc Cung Thanh Đan, ngày sau gặp lại, hẳn là có rất nhiều chuyện phải làm.

Tạm thời gác chuyện Bắc Cung Thanh Đan qua một bên.

Viên Hoán Cốt Đan hiện đang trong tay có thể giải quyết được vấn đề thiên kiếp trong bốn năm sắp tới.

Đêm nay cũng không có việc gì để làm, hắn liền lập tức nuốt vào Hoán Cốt Đan, bắt đầu luyện hóa ngay.

Dược lực của Hoán Cốt Đan rất ôn hòa, vừa nuốt vào bụng thì liền rã ra, cảm giác như có một luồng năng lượng ấm áp đang thẩm thấu vào từng tấc da thịt.

Cơ thể của tu sĩ phi thăng chịu rất nhiều hạn chế từ quy tắc Đại Thiên Thế Giới, thực lực của bản thân cũng không thể phát huy toàn bộ. Ngộ nhờ vô tình làm ra thứ gì đó trái với quy tắc thì lập tức phi hồn diệt yên. Chuyện này không phải là không xảy ra.

Cho đến khi bài trừ hết phàm khí hạ giới thì mới xem như an toàn, ngày sau Kết Phù liền không cần phải lo lắng nữa.

Đương nhiên khoảng cách muốn Kết Phù vẫn còn khá xa nên Tinh Hồn chưa quá lo lắng gì đến chuyện này.

Sau một đêm luyện hóa, Tinh Hồn cảm nhận được rõ ràng lực lượng cơ thể đã mạnh hơn hẳn. Đây chính là hiệu quả của Hoán Cốt Đan, giúp cơ thể của tu sĩ được thích nghi với thế giới mới, dần dần phát huy ra được tiềm lực của bản thân.

- Tốt lắm. Như vậy có thể bắt đầu quá trình luyện thể được rồi.

Trong các đại tộc thì Nhân Loại có tầm lực cao nhất, thời gian tu luyện so với những đại tộc khác cũng ngắn hơn nhiều. Tuy vậy vẫn có rất nhiều mặt hạn chế. Một trong số đó chính là lực lượng thân thể.

Lực lượng thân thể của Nhân Loại so với Yêu Tộc hay Tu La Tộc kém hơn không biết bao nhiêu lần.

Để tu vi tiến bộ, không chỉ từ việc tích lũy năng lượng, mà nó còn kèm theo cả một cơ thể khỏe mạnh. Bởi cơ thể khỏe mạnh mới chịu đựng được việc năng lượng tích trong cơ thể ngày một nhiều hơn.

Trước đây khi Nhân Loại chưa trở thành một đại tộc như hiện tại, họ vốn không quá quan tâm đến chuyện này. Nhưng từ sau khi dưới sự dẫn dắt của Đạo Tổ, Nhân Loại mới dần hiểu được tầm quan trọng, liền sau đó xuất hiện công pháp luyện thể.

Tinh Hồn không có cơ hội để tiếp xúc với những công pháp luyện thể của Hư Thần Tinh hay Đại Thiên Thể Giới, nhưng bằng vào việc trước đây sở hữu vô số công pháp, hẳn sớm đã lựa chọn ra cho mình một bộ thích hợp rồi.

Thậm chí nếu so sánh với những công pháp luyện thể hàng đầu của Đại Thiên Thể Giới có lẽ không thua kém bao nhiêu.

Đáng tiếc là lần phi thăng đó Quần Tiên Các đã bị hủy diệt, nếu không bây giờ đem bán một số thứ công pháp thấp kém nhất trong đó cũng đủ giúp hẳn trở thành đại gia.

Quay trở lại với vấn đề chính. Thứ công pháp luyện thể mà Tinh Hồn bắt đầu luyện tập có tên là Hư Không Chiến Thể.

Trước đây khi còn ở Huyền Thiên Giới, Tinh Hồn sau khi dung hợp với hạt giống Thế Giới Chi Thụ đã thức tỉnh Hư Không Thánh Thể. Hiện

tại do bị Thời Không Pháp Tắc phong ấn, Thế Giới Chi Thụ không thể phát triển, Hư Không Thánh Thể cũng vì vậy mà không thể phát huy ra được.

Trong số các loại công pháp trước đây, sau một thời gian ngẫm nghĩ thì Hư Không Chiến Thể chính là sự lựa chọn phù hợp nhất.

Không biết Hư Không Chiến Thể do vị đại năng nào sáng tạo ra, nhưng so sánh những điểm tương đồng, chắc hẳn vị đại năng đó đã mô phỏng lại Hư Không Thánh Thể mà sáng tạo thành.

Đương nhiên về mặt lợi hại thì Hư Không Chiến Thể không thể so sánh được với Hư Không Thánh Thể. Có điều, nếu như có thể luyện đến viên mãn Hư Không Chiến Thể, cơ hội để đánh thức Hư Không Thánh Thể là rất lớn nếu không có cơ duyên.

Vận khí không phải lúc nào cũng rơi trên đầu, và đúng lúc cần nó, vậy nên Tinh Hồn chỉ có thể đi theo một con đường khác, chính là tu luyện Hư Không Chiến Thể này.

Hư Không Chiến Thể những tầng đầu tiên, nếu so ra thì kém những công pháp luyện thể tại Đại Thiên Thế Giới, nhưng càng về sau thì làm ít công nhiều, rất nhiều điểm lợi hại, đặc biệt về mặt phục hồi thể lực và gia tăng thực lực, đó chính là lý do thứ hai Tinh Hồn lựa chọn Hư Không Chiến Thể.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 38: Săn Thú

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 38: Săn thú

Có điều, để luyện thành Hư Vô Chiến Thể, đó là cả một quá trình khó khăn. Hư Vô Chiến Thể bao gồm hai loại song tu là Luyện thể và Luyện tâm.

Luyện thể chia làm nhiều tầng, bắt đầu từ Luyện Bì, tiếp đến Luyện Nhục, Luyện Cốt, Luyện Tạng, Luyện Tủy...

Với tu vi hiện tại thì trong phần Luyện thể, Tinh Hồn miễn cưỡng có thể bắt đầu từ tầng thứ nhất là Luyện Bì. Yêu cầu với tầng đầu tiên không quá khắt khe, có điều muốn đột phá để tiến vào tầng thứ hai là Luyện Nhục thì cần có một số tài liệu đặc thù để hỗ trợ.

Có điều bây giờ chưa phải là luyện quan tâm đến chuyện này.

Còn về phần Luyện Tâm thì cần phải trải qua nhiều vấn đề, lại thêm có phần hơi mơ hồ lung mơ hồ, nhưng thứ cần phải lột xác trước hết chính là thể trạng linh hồn.

Linh hồn của Tinh Hồn so với thường nhân có chút khác biệt, dĩ nhiên có thể miễn cưỡng đáp ứng được với yêu cầu của phần Luyện Tâm. Nhưng

cũng chỉ là miễn cưỡng, thứ này cần có chút cảm ứng biến hóa, thế nên Tinh Hồn tạm đặt nó sang một bên.

Ở những tầng đầu tiên thì Luyện Thể và Luyện Tâm không nhất thiết phải đồng thời song tu, thế nên không gây ra quá nhiều trở ngại cho hã.

Sau khi quyết định xong, hã liền ngồi thiền định một đêm, để bắt đầu cho buổi Luyện Bì vào ngày hôm sau.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Tầng thứ nhất Luyện Bì so với những công pháp Luyện thể đương thời không có quá nhiều điểm khác biệt, đem tầng da luyện đến viên mãn là liền đáp ứng được yêu cầu.

Yêu cầu mà hã tự đặt ra là trong bốn tháng này, cho đến khi thời điểm khảo thí tại Phong Lâm Thành bắt đầu, nhất định phải bước vào tầng Luyện Bì viên mãn.

Để thành công, cần thu thập đủ bốn mươi chín loại tinh huyết của hoang thú cùng với bốn mươi chín loại tài dược phụ trợ. Tinh huyết của hoang thú thì không thành vấn đề, còn bốn mươi chín loại tài dược thì có chút hơi khó khăn, có điều bốn mươi chín loại này khá là dễ tìm nên Tinh Hồn cũng không quá lo lắng.

Ngày hôm nay hã bắt đầu buổi đi săn của mình.

Hướng vào sâu trong Hắc Nhạc Sơn Mạch, Tinh Hồn bắt đầu thả ra thần thức để truy tìm một đầu hoang thú nào đó gần đây.

Dĩ nhiên mục tiêu mà hã nhắm đến chính là Hậu Thiên hoang thú cấp một. Với thực lực của Tinh Hồn chỉ có thể săn giết được Hậu Thiên hoang thú cấp một mà thôi, nếu chẳng may đụng phải Hậu Thiên hoang thú cấp hai thì chỉ đành vất chân lên cổ mà chạy.

Không lâu sau đó, một đầu Hậu Thiên hoang thú cấp một liền rơi vào tầm ngắm của hãn.

Đầu hoang thú cấp một này tên gọi là Thiết Nha Thú, một loài hoang thú khá phổ thông tại vùng Hằng Nhạc Sơn Mạch này.

Thực lực của Thiết Nha Thú không quá mạnh, nhưng bù lại có tốc độ khá nhanh, lại thêm sở hữu một đôi lợi trảo rất sắc bén, thế nên cũng tính là khá lợi hại.

Đầu Thiết Nha Thú này có lẽ đang trên đường đi săn, nó dùng cái mũi đen kịt hửi hửi cảm nhận mùi vị xung quanh để truy tìm con mồi, nhưng lại không hề biết rằng chính bản thân nó mới đang là con mồi.

Tinh Hồn ẩn nấp trên cây cao, khí tức thu liễm rất hoàn hảo, tựa như hòa nhập với không gian xung quanh, làm cho Thiết Nha Thú không hề cảm giác bản thân đang rơi vào nguy hiểm.

Khi Thiết Nha Thú còn đang lơ đãng, thì từ trên cao, Tinh Hồn trên tay cầm một thanh thiết kiếm đâm thẳng xuống.

Tốc độ của hãn quá nhanh, trong sát na, Thiết Nha Thú không kịp có thời gian để phản ứng, lập tức bị hãn chém một phát, đầu lìa khỏi cổ.

Lấy ra một cái lọ thủy tinh, Tinh Hồn tiến đến gần thi thể của Thiết Nha Thú, dùng kiếm đâm xuyên qua lồng ngực, trích ra mấy giọt tinh huyết của Thiết Nha Thú để lưu giữ cẩn thận.

Ngay sau đó, Tinh Hồn lại chặt xuống hai chi trước của nó, đây chính là phần tài liệu lợi hại nhất bán được giá của Thiết Nha Thú. Hãn giờ đang là người nghèo, có thể tận dụng được bao nhiêu thì hay bấy nhiêu.

Để tránh cho việc tốn quá nhiều thời gian đi tìm hoang thú khác, Tinh Hồn liền nghĩ ra được một cách, để cho mùi máu tanh của con Thiết Nha

Thú này lan ra không gian, như vậy là liền có thể dẫn dụ được con hoang thú khác đi tới.

Nếu là hoang thú cấp một thì tiếp tục liệt sát, còn nếu mạnh quá thì bỏ chạy, tìm một chỗ khác mà săn tiếp.

Nghĩ là liền làm. Tinh Hồn xé rách thi thể Thiết Nha Thú, lôi nội tạng hết cả ra, mùi hôi tanh nồng nặc lập tức bốc lên cực kỳ khó chịu.

Làm xong, hắn lại nhảy lên trên cành cây cao ban nãy, trong lúc chờ đợi thì tranh thủ nghỉ ngơi một chút.

Không lâu sau đó liền có một con thú khác xuất hiện. Đó là một đầu Huyền Mao Trư, cũng là một hoang thú cấp một thông thường.

So với Thiết Nha Thú thì con Huyền Mao Trư này có chút khó đối phó hơn, bởi vì lớp da của nó rất dày và cứng, chẳng khác thì một tấm áo giáp cả.

Huyền Mao Trư này tính cách khá cẩn thận, mặc dù đã tiếp cận thi thể Thiết Nha Thú rồi nhưng vẫn ngó đông ngó tây, nhìn tới nhìn lui, mãi một lúc sau mới dám bước tới gần.

Thời cơ tuy đã thuận lợi, nhưng Tinh Hồn vẫn chưa xuất thủ, bởi hắn biết đây chưa phải là lúc thích hợp.

Huyền Mao Trư sau một hồi cảm nhận xung quanh, cuối cùng mới bắt đầu thường thức mỗi câu mà Tinh Hồn chuẩn bị sẵn.

Và chỉ đợi một giây lơ là này, Tinh Hồn lập tức cầm kiếm trầm xuống.

Một tiếng *đình đang* đình tai nhức óc, Huyền Mao Trư cơ thể lún sâu xuống đất vài tấc, đồng thời hét dài một tiếng.

Trong mắt nó gân đỏ xuất hiện, lông mao toàn thân xù lên, dĩ nhiên đang vô cùng phẫn nộ vì bị phá đám bữa ăn.

Còn Tinh Hồn thì lùi về phía sau, trên mặt đất để lại một đường rãnh dài và nông.

Thanh kiếm trên tay, không ngờ đã bị gãy mất.

Nhìn lại trên lưng Huyền Mao Trư có ghim một cái lưỡi kiếm bị gãy, dĩ nhiên chính là lưỡi kiếm của Tinh Hồn lưu lại.

Mặc dù thời điểm xuất thủ rất hoàn hảo, thế nhưng con Huyền Mao Trư này độ tuổi trưởng thành, tầng da rất dày và cứng, lại phẩm cấp thanh kiếm của hắn quá kém cỏi, thế nên mới không tạo thành bất kỳ thương tổn nào.

Chỉ thấy Huyền Mao Trư tức giận gầm lớn, trông nó chẳng khác thì một cái máy ủi lao thẳng đến công kích hắn.

Tốc độ của Huyền Mao Trư không tính là quá nhanh, Tinh Hồn búng người một cái, dễ dàng tránh được đòn tấn công của Huyền Mao Trư.

- Nghiệt súc, xem đây.

Tinh Hồn hừ lạnh một tiếng, trong mắt lộ hàn man, hắn vận chuyển nguyên lực, bàn tay hóa thành trảo ấn, phía sau lưng xuất hiện ảo ảnh của vô số hung thú đang đồng loạt hướng trảo đến, nhắm thẳng vào cái đầu khổng lồ của Hắc Mao Trư.

Mà Hắc Mao Trư đang trong trạng thái cuồng nộ, cũng không hề sợ hãi gì, liền đối diện trực tiếp.

Ầm một tiếng, khói bụi nổi lên, bay lan ra tứ tung.

Tinh Hồn từ trong đám khói bụi bay ra, cánh tay áo của hắn đã bị chấn nát, để lại trên làn da những vết nứt nhỏ, máu tươi chảy tủa ra.

Trên khoe miệng xuất hiện một tia máu, dĩ nhiên đã bị phản phệ lại sau đòn công kích.

Phía bên kia, Huyền Mao Trư cơ thể không lộ ra. Chỉ thấy trên đầu nó đang bốc lên một luồng khói, chính giữa trán xuất hiện một dấu tay in hẳn vào hơi sâu.

Vết thương đó chính là do Tinh Hồn gây ra, thế nhưng chiến ý của đầu Huyền Mao Trư này vẫn chưa hề biến mất, thậm chí còn trở nên cuồng nộ hơn vừa rồi.

- Nghiệt súc này hơi khó chơi.

Tinh Hồn âm thầm đánh giá.

Một đòn vừa rồi hắn mới cảm giác ra được, chỉ sợ đầu Huyền Mao Trư này đã tiếp cận đỉnh phong cấp một rồi, chỉ cần có cơ duyên là liền lột xác tiến hóa. Vậy nên lực lượng cơ thể của Huyền Mao Trư này mới cường hãn đến như vậy.

- Ta không tin không thuần phục được ngươi.

Lạnh lùng nói một câu. Đột nhiên khí thế trên người hắn bất ngờ thay đổi, một luồng hơi lạnh phà ra xung quanh, trong đôi mắt màu đỏ, con người đột nhiên biến đổi, trong giây lát liền hóa thành một cái mặt trắng non.

- Thiên Ma Nhân – Nguyệt Thuật.

Huyền Mao Trư cảm giác như bản thân bị cuốn vào một thế giới màu đỏ, nó ngẩn đầu nhìn lên trời, chỉ thấy màu sắc tầng trời là một mảng huyết

hồng, lơ lửng trên không trung là một vầng trăng khuyết màu đen, tản ra một loại ma lực rất đáng sợ.

Ngay sau đó, đột nhiên trong không gian xuất hiện mấy chục ngọn thương, từ trên thiên không lao thẳng xuống về phía nó.

Huyền Mao Trư gầm lớn, nội tâm hoảng sợ, toan có ý định bỏ chạy thì liền phát hiện, dưới chân từ lúc nào xuất hiện mấy sợi dây xích đang buộc chặt cơ thể nó lại, làm cho Huyền Mao Trư không cách nào bỏ chạy.

Những ngọn thương kia đâm thẳng vào lưng, vào đầu nó, sự đau đớn không cách nào lột tả nổi, nó bị thương gầm lớn một tiếng trong tuyệt vọng, cảm giác cứ như bị thiên đao vạn quả.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 39: Nội Đan

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 39: Nội đan

Huyền Mao Trư rung mình một cái, chợt phát hiện mọi thứ đã trở lại bình thường. Bầu trời vẫn trong xanh, ánh nắng chói chang chiếu thẳng xuống, tựa hồ tất cả những gì nó vừa mới trải qua là một cơn mơ.

Nhưng khi Huyền Mao Trư bừng tỉnh thì cũng là lúc mà nó vong mạng. Tinh Hồn thân thủ tà mị, trong một khoảng khắc Huyền Mao Trư lơ đãng thì đã tiếp cận phía dưới chiếc cổ của nó.

Vị trí này lớp da của Huyền Mao Trư mỏng nhất, có thể coi là một điểm yếu. Tinh Hồn vận chuyển nguyên lực, áp súc lại thành một lưỡi đao khí màu tím nhạt tụ tại mu tay phải, trong sát na chém ngang qua chiếc cổ của Huyền Mao Trư.

Đến lúc kịp nhận ra thì tất cả đã muộn. Cái đầu lớn rơi xuống đất, máu tươi từ cổ bắn ra thành vòi, nhìn cảnh tượng trông khá là ghê tởm.

Hạ gục xong Huyền Mao Trư, Tinh Hồn toàn thân rả rời, ngồi bệch xuống tựa lưng vào cơ thể Huyền Mao Trư.

- Chịu ước chế quản thúc, chỉ mới duy trì được hai giây đã tiêu hao sạch sẽ tinh thần lực.

Hắn thở dài một tiếng cảm thán.

Nguyệt Thuật mà Tinh Hồn vừa mới sử dụng là một loại huyền thuật chuyên dùng để công kích tinh thần, có thể nói đó là một tuyệt chiêu rất lợi hại. Trước đây khi còn ở Huyền Thiên Giới, Tinh Hồn đã sử dụng nhiều lần, thủ đoạn rất thành thực.

Tuy nhiên từ khi phi thăng Đại Thiên Thế Giới, chịu ước thúc của thế giới này, thế nên sử dụng Nguyệt Thuật rất khó khăn.

Cũng là dựa vào Hoán Cốt Đan mà Bắc Cung Thanh Đan, ước thúc từ thiên địa bị suy giảm, Tinh Hồn mới miễn cưỡng thi triển thủ đoạn này.

Vả lại, tu vi sơ kỳ Phàm Tiên Cảnh, sử dụng Nguyệt Thuật chỉ có thể nhắm vào mấy con Huyết Thiên hoang thú cấp một chưa có linh trí này, bằng là nhân loại đồng cấp thì trừ phi đối phương sơ hở thì hắn mới có thể công kích. Mà phải hành động cẩn thận, bằng không chính bản thân sẽ bị cản trở ngược, hậu quả vô cùng nghiêm trọng.

Nghỉ ngơi một lúc, cơ thể phần nào hồi phục lại sức lực, Tinh Hồn bắt đầu thu thập chiến lợi phẩm.

Huyền Mao Trư lợi hại nhất là lớp da trên lưng cùng với hai cái răng nanh, đầu Huyền Mao Trư này gần tiến vào cấp hai, thế nên giá trị của nó liền cao thêm một chút.

Mặc dù mệt mỏi, tuy nhiên Tinh Hồn lại rất hài lòng.

Đem cất hai cái răng nanh và lớp da vào một cái Nhẫn Trữ Vật, Tinh Hồn lại bắt đầu mổ xẻ cơ thể của Huyền Mao Trư ra.

Lấy một phần thịt làm lương thực để sống qua ngày, còn lại thì dùng để dẫn dụ một con mồi khác đến.

Đột nhiên khi mổ bụng Huyền Mao Trư ra, từ trong đám máu thịt bầy nhầy có một tia màu đen ẩn hiện. Ánh sáng khá yếu ớt, nhưng vẫn không thoát khỏi tầm mắt Tinh Hồn.

- Đây là... nội đan.

Thò tay vào đồng máu thịt trộn lẫn, sau đó lôi ra được một khối nội đan màu đen.

- Hoang thú cấp một mà cũng sinh ra được nội đan, vận khí không tồi.

Nhìn nội đan Huyền Mao Trư, trong lòng hẳn thầm vui vẻ.

Thường thì chỉ có Hậu Thiên hoang thú cấp ba trở lên mới có thể kết ra được nội đan. Hoang thú cấp một có nội đan thực sự rất hiếm thấy, tự cảm nhận bản thân khá may mắn.

Viên nội đan này chỉ nhỏ bằng đầu ngón tay út, thế nhưng nếu đem đi bán thì có lẽ thu về được tầm năm sáu chục khối tinh thạch.

Tại Hắc Nhạc Sơn Mạch này, Hậu Thiên hoang thú cấp ba không phải số lượng ít, nhưng để săn được nó để lấy nội đan thì cần phải có một nhóm cao thủ phối hợp ăn ý thì may ra mới đồ sát, vì thế nên nội đan của hoang thú mới có giá trị cao đến như vậy.

Đem cất viên nội đan đi, Tinh Hồn cẩn thận xóa bỏ mọi dấu vết xung quanh. Làm ổn thỏa mọi thứ, hẳn liền quay trở lại trên cây để tịnh dưỡng, khôi phục lại thể lực.

Trận chiến với Huyền Mao Trư khiến hẳn tiêu hao quá nhiều tinh thần lực, không tốn một thời gian dài thì khó mà phục hồi. Khoảng thời gian

này, đoán chừng không thể thi triển thần thông Nguyệt Thuật được.

Cứ thế một ngày dài trôi qua. Trong ngày hôm đó, ngoại trừ Thiết Nha Thú và Huyền Mao Trư, hẳn đã săn được thêm hai đầu hoang thú khác. Số lượng tinh huyết thu thập được bốn loại, vẫn còn cần thêm bốn mươi bốn loại nữa mới có thể đáp ứng được yêu cầu tầng thứ nhất Luyện Bì.

Sau ngày hôm đó, Tinh Hồn không dám trú ẩn trên ngọn cây kia nữa, bởi về đêm hoang thú mạnh xuất hiện rất nhiều, ngộ nhờ vận khí kém lại đụng phải con hoang thú cao cấp nào đó thì có ba chân bốn cẳng cũng chạy không thoát.

Tìm đến một cái hang động thiên nhiên, Tinh Hồn liền chui vào đó rồi dưỡng thương.

Tổng kết lại một ngày đi săn, tính thêm cả viên nội đan của Huyền Mao Trư thì hẳn đã kiếm gần chín mươi tinh thạch. Với số lượng tinh thạch có được từ việc lấy đi Nhẫn Trữ Vật của đám đệ tử Thiên Kiếm Tông, Tinh Hồn có thể xem như một phú ông trong giới đi săn rồi.

Ngày mai hẳn quyết định đi đến trấn Thanh Giang, vừa bán đồng tài liệu này, vừa tìm mua cho mình một cái pháp khí thích hợp.

Mấy pháp khí lấy từ đám đệ tử Thiên Kiếm Tông kia, phẩm cấp thực sự là quá kém cỏi. Chẳng có thấy một thứ ra hồn, đi săn vài ngày đã liên hư hỏng cả, làm cho hẳn không khỏi buồn bực.

Được cái số lượng đan dược phục hồi thể lực trong số những cái Nhẫn Trữ Vật này rất nhiều, còn tầm khoảng bốn năm mươi lọ, vừa đủ để sử dụng trong vài tháng tới.

Lấy ra một lọ đan dịch, loại này có tên là Hồi Khí Dịch, một loại đan dược phục hồi thể lực phổ thông, mua tại Thanh Giang Trấn giá khoảng hai tinh thạch một lọ.

Mở nắp ra rồi tu cạn vào miệng, Tinh Hồn liền bắt đầu luyện hóa.

Một buổi sáng tinh mơ, sau một đêm nghỉ ngơi, mặc dù tinh thần còn hơi mệt mỏi, nhưng thể lực thì đã khôi phục thể trạng tốt nhất.

Dem theo tất cả các chiến lợi phẩm có được, Tinh Hồn hướng về phía Thanh Giang Trấn mà đi.

Ba giờ sau, Tinh Hồn liền đến được thị trấn này.

Vẫn như mọi ngày, người ra vào Thanh Giang Trấn rất đông đúc. Đại đa số đều là thợ săn hoang thú, có người đang rao bán chiến lợi phẩm của mình, có người lại tìm mua một số vật phẩm để chuẩn bị cho chuyến đi săn tiếp theo.

Tinh Hồn tìm đến một cửa hiệu có tên là Trung Tử Quán, chỗ này trước đây Tinh Hồn thường tìm đến để trao đổi vật phẩm, vậy nên theo quán tính liền đi đến chỗ này.

-Ồ, lâu lắm mới gặp lại cậu. Vào đi, vào đi.

Ông chủ của Trung Tử Quán đang đứng ở trong quầy, đột nhiên nhìn thấy Tinh Hồn thì cười lớn. Nhìn ngữ điệu cùng thái độ, hẳn là đã quen biết với Tinh Hồn từ trước.

Hắn gật đầu rồi đi vào, sau đó đưa cái Nhẫn Trữ Vật cho ông ta.

- Cậu ở đây đợi một chút, để ta mang nó đi thẩm đi.

- Ta muốn mua một món pháp khí để đi săn, làm phiền ông chủ giới thiệu một chút.

Tinh Hồn đưa cái Nhẫn Trữ Vật xong rồi liền hỏi.

- Pháp khí à.

Chỉ thấy ông ta gật đầu, rồi sau đó nói lớn:

- La Vi đâu, mang vị huỳnh đệ này lên tầng hai, giới thiệu cho cậu ta một ít pháp khí của bốn tiệm.

Ngay sau đó, một tiếng dạ rang trong veo vang lên.

- Dạ vâng, ông chủ đợi ta một tí.

- Lúc nào cũng lề mề, nhận người vào đây đúng là sai lầm của lão bản à.

Ông chủ Trung Tử Quán lắc đầu than vãn, rồi sau đó hướng Tinh Hồn khách khí một cái:

- Cậu đợi con bé này một tí.

- Không sao.

Tinh Hồn gật đầu đáp lời. Ông chủ Trung Tử Quán cười ôn hòa, rồi sau đó mang Nhẫn Trữ Vật của Tinh Hồn bỏ đi.

Đứng đợi một lúc, từ trong gian phòng một cô gái hốt ha hốt hải chạy ra. Cô bé này thoát trông chỉ mười chín, hai mươi tuổi, dáng người lùn tịt, chẳng khác gì một cây nấm di động. Nhưng bù lại gương mặt rất phúng phính, làn da trắng nõn như em bé, trông rất đáng yêu.

- Là người muốn mua pháp khí của bốn tiệm?

Cô bé nhìn Tinh Hồn, hỏi.

Nhìn y phục của cô bé này, phía ngực áo có biểu tượng hình tia sét. Trong ấn tượng của Tinh Hồn, thì biểu tượng này dường như là của Linh Lôì Tông, một trong năm tông môn tại Phong Lâm Thành.

- Phải.

- Vậy đi theo ta. Đúng rồi, sau này cứ gọi ta là La Vi.

La Vi nhìn Tinh Hồn cười hồn nhiên. Nhìn nụ cười của cô gái nhỏ này, bất giác trong đầu Tinh Hồn chợt nhớ lại Cố Tinh Hải.

Độ tuổi của La Vi và Cố Tinh Hải sần sần như nhau, tính cách lại có chút tương đồng, làm cho Tinh Hồn có chút hơi hoài niệm.

Bước lên tầng hai Trung Tử Quán. So với tầng bên dưới thì tầng thứ hai này ít người hơn, không gian trong lòng khá rộng lớn, trưng bày rất nhiều loại vũ khí khác nhau.

- Người muốn mua loại pháp khí nào?

La Vi nhìn Tinh Hồn, hỏi.

- Giới thiệu cho ta nghe một chút đi.

Nhìn những món vũ khí trưng bày kia, trầm ngâm một lúc rồi mới hỏi.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 40: Cây Thương Mục Nát

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 40: Cây thương mục nát

Dường như chọc đúng vào chỗ ngứa, đôi mắt cô nàng rực sáng lên, liền bắt đầu nói liên tục:

- Vậy trước hết ta sẽ giới thiệu cho người sơ qua một lần về hệ thống luyện khí và pháp bảo tại Hư Thần Tinh.

- Những người luyện ra pháp bảo được gọi là Luyện Khí Sư. Hệ thống Luyện Khí Sư chia làm năm cấp bậc, bao gồm cấp Hắc Thạch, Thanh Đồng, Bạch Ngân, Hoàng Kim và Tử Tinh. Muốn trở thành một Luyện Khí Sư chân chính được người khác công nhận thì phải được tổ chức Luyện Khí Sư có tên là Thần Binh Đảo công nhận.

- Tiếp theo là đến hệ thống pháp bảo. Pháp bảo lần lượt chia ra làm năm phẩm cấp: pháp khí, linh khí, linh bảo, thiên nhất linh bảo và thiên nhất chí bảo. Những pháp khí thuộc phạm pháp bảo đều do các Luyện Khí Sư theo từng cấp độ mà luyện thành. Ngoài ra còn có các pháp bảo được hình thành một cách tự nhiên, gồm ba loại là Tiên Thiên Linh Bảo, Hỗn Độn Linh Bảo và Hỗn Độn Chí Bảo. Ba loại pháp bảo tự nhiên này uy lực rất mạnh, thông thiên quán địa, lực lượng không cách nào tưởng tượng nổi.

- Tại Thần Binh Đảo...

La Vi mồm hoạt động liên tục không ngừng nghỉ, thiếu điều nước dãi bắn ra khắp nơi mà không buồn để ý đến. Tinh Hồn ho khan một tiếng, nhẹ nhàng nói:

- Khụ khụ... La Vi cô nương, cô có thể đi vào vấn đề chính được không?

- A... xin lỗi, xin lỗi... ta hơi nhập tâm quá, mỗi lần nhắc đến chuyện này là không thể kìm chế được cảm xúc, ha ha...

La Vi nhìn Tinh Hồn, gãi đầu cười trừ.

- Tại bốn điểm chỉ buôn bán pháp bảo cấp pháp khí mà thôi. Người muốn mua loại pháp khí tấn công, phòng thủ hay loại này khác?

- Pháp khí tấn công.

- Được, vậy đợi ta một chút.

La Vi gật đầu, sau đó trên tay cầm một cái Phù Lục truyền âm, thì thầm to nhỏ gì đó. Một lúc sau thì có một nữ tử khác xuất hiện, trên tay cầm một chiếc mâm có đặt mấy cái Nhẫn Trữ Vật, đem đến đặt trên bàn rồi đứng lùi sang một bên.

- Trên đây có mười một loại pháp khí khác nhau, để ta giới thiệu sơ qua cho người một lượt.

Vừa nói, La Vi vừa cầm lên một cái Nhẫn Trữ Vật, thần niệm truyền vào, từ bên trong lõi ra một thanh kiếm.

- Đây là Bích Ngân Kiếm, pháp khí hạ phẩm, được khắc ba đạo cấm chế công kích.

- Hàn Quang Kích, pháp khí hạ phẩm, đúc từ Hàn Quang Thạch nguyên chất, khắc vào hai đạo cấm chế công kích.

-

Trong số mười một cái Nhẫn Trừ Vật, có đến tám cái đều là pháp khí hạ phẩm, ba cái còn lại là pháp khí trung phẩm. Tuy nhiên không có cái nào vừa ý hẳn cả.

Trước đây, khi trao đổi với đám đệ tử Thiên Kiếm Tông, trong tay hẳn khi ấy có không dưới mười loại pháp khí hạ phẩm, nhưng chỉ dùng trong vòng hai tháng đều bị hư hỏng hết cả.

Còn về phần ba cái pháp khí trung phẩm kia, mặc dù cũng khá lợi hại, nhưng Tinh Hồn bản thân cũng là một Luyện Khí Sư, tuy hẳn chưa biết trong hệ thống phân loại cấp bậc của Thần Binh Đảo thì hẳn thuộc loại nào, nhưng tuyệt đối là cao hơn cấp Hắc Thạch. Với trình độ của hẳn thì liếc mắt liền nhận ra ba cái pháp khí trung phẩm này, so với tám cái pháp khí hạ phẩm kia chẳng hơn được bao nhiêu.

- Còn cái nào khác không?

Tinh Hồn trầm tư, hỏi.

- Hiện tại bản điểm chưa có nhập thêm hàng mới. Mười một món pháp khí này chính là hàng tốt nhất rồi đó.

La Vi lắc đầu, nhìn hẳn trả lời.

Tinh Hồn trong lòng hơi thất vọng, toan định tìm một cửa tiệm khác để xem thử có thứ nào dùng vừa tay hay không thì đột nhiên tầm mắt hẳn rơi vào vị trí góc nhà, nơi đang trưng bày một cây thương nhìn khá cũ kỹ.

Hai hàng chân mày nhú lại, chỉ thấy hắc đứng dậy, bước đến chỗ ngọn thương mục nát kia. La Vi trong mắt lộ vẻ kinh ngạc, vội đứng dậy đi theo phía sau lưng.

Tiếp cận gần ngọn thương, trong mắt hắc thoáng qua một tia kinh nghi, sau đó mới hỏi:

- Cây thương này, giá thế nào?

- Hả?

La Vi không giấu được sự ngạc nhiên.

- Người không định mua cây thương nát này đó chứ?

- Có vấn đề gì sao?

Tinh Hồn nhú mày.

- À à... không sao cả. Chỉ là cây thương này là một thanh phế binh. Bốn tiệm cũng là tình cờ có được. Nhưng sau khi trải qua thẩm định thì mới biết nó chỉ là một món phế binh. Lão bản tiếc của, không muốn vứt nó đi, liền để nó ở đây để trưng bày.

La Vi giải thích.

- Thứ này có bán không?

Tinh Hồn lại hỏi.

- Chuyện này, để ta liên hệ với lão bản thử xem.

Sau đó, La Vi lại lấy ra một cái Phù Lục khác, thì thăm một lúc sau thì mới hướng Tinh Hồn, trả lời:

- Lão bản nói, nếu người thích cây thương này thì liền tặng cho người. Ông ấy còn nói là sau này nếu có sẵn được nội đan hoang thú thì hy vọng người có thể bán nó cho bản điểm.

- Tốt.

Gật đầu đồng ý, thế là La Vi liền giải phong cho thanh thương mục nát rồi đem giao lại cho hãn.

Tinh Hồn tạm thời chưa có xem qua, trước tiên đem cất ngọn thương này vào Nhẫn Trữ Vật rồi cùng với La Vi xuống tầng đầu tiên. Hãn mua thêm một vài thứ cần thiết để phục vụ việc đi săn, sau đó mới rời khỏi Trung Tử Quán.

Sau khi hãn rời khỏi Thanh Giang Trấn được vài giờ thì đột nhiên Hạng Hạo lại xuất hiện. Lần này Hạng Hạo chỉ đi một mình.

Chỉ thấy hãn lẩn quẩn quanh mấy cái cửa hàng, tựa hồ như đang hỏi thăm cái gì đó. Sau một lúc thì hãn bước vào Trung Tử Quán. Lão bản nhìn thấy Hạng Hạo, liền bước ra tiếp đón nhiệt tình.

- Xin chào, không biết công tử cần gì?

- Chào ông chủ. Thực ra ta chỉ muốn hỏi thăm một chút, hy vọng ông chủ có thể bỏ chút thời gian.

- Không sao không sao, ha ha... công tử muốn hỏi thăm việc gì?

Thái độ của lão bản rất nhiệt tình, làm cho Hạng Hạo cũng thoải mái hơn hãn. Hãn lấy ra một tấm họa đồ, rồi hỏi lão bản:

- Không biết ông chủ đã từng gặp qua người này chưa?

Lão bản nhìn vào tấm chân dung, sau đó gật đầu:

- Hân thường đến đây để bán tài liệu đi săn. Mới vừa rời khỏi đây chừng ba bốn giờ gì đó.

Người trong tấm họa đồ trên tay Hạng Hạo, không ngờ lại chính là Tinh Hồn.

- Mới rời đi sao, thật tiếc quá.

Hạng Hạo nghe tin, thở dài một tiếng thất vọng.

- Cậu có chuyện gì gặp hân à? Nếu không ngại thì có thể để lại lời nhắn, khi nào hân quay lại thì ta sẽ nhắn giúp cho.

- À, vậy cũng không cần. Không biết chỗ của ông chủ có cho thuê khách sạn không, ta muốn ở lại đây một thời gian.

- Có chứ.

Lão bản cười ôn hòa, tiếp đó hú lớn:

- La Vi, giúp ta chuẩn bị một phòng khách sạn cho vị công tử này coi.

- Vâng, vâng, ông chủ đợi một chút, ta ra ngay.

La Vi từ trên tầng hai, nghe tiếng hú của lão bản liền lập tức chạy xuống. Khi vừa nhìn thấy Hạng Hạo thì kinh ngạc, thốt:

- Hạng Hạo công tử, người sao lại ở đây?

Tiểu cô nương La Vi này, chẳng ngờ lại nhận thức được Hạng Hạo.

Trong ấn tượng của Hạng Hạo thì hình như chưa có gặp qua tiểu cô nương này, vậy nên cũng có chút ngạc nhiên.

- Ta tên La Vi, đệ tử Linh Lô Tông. Lần khảo thí trước đây của ngũ đại tông môn đã từng gặp qua Hạng Hạo công tử.

- Ra là vậy.

Hạng Hạo cười ôn hòa, ôm quyền khách khí.

Mà lão bản kia gương mặt cũng tràn đầy kinh ngạc. Bởi dù sao Hạng gia chính là một đại gia tộc tu tiên rất nổi danh tại Phong Lâm Thành. Là một đại gia tộc, thế lực của Hạng gia dĩ nhiên cũng kéo dài đến Thanh Giang trấn này.

Nhưng là người trải đời, làm ăn lâu năm, thế nên lão bản đoán được Hạng Hạo hẳn là đang muốn bí mật làm một chuyện gì đó, thế nên không có dám hỏi thêm điều gì, ngộ nhỡ đắc tội thì cái thân mập mạp của lão cũng không đủ để đền tội.

Hạng Hạo dĩ nhiên không đoán được suy nghĩ của lão bản, nhưng thấy lão bản không hỏi thêm chuyện gì thì trong lòng nhẹ nhõm hơn đôi chút.

Sau đó hẳn cùng với La Vi đi ra phía sau nhà, trên đường đi trao đổi chút tâm đắc. Một lúc sau thì, Hạng Hạo cáo từ lão bản rồi hướng thẳng Hằng Nhạc Sơn Mạch mà đi, mục đích có lẽ chính là để đi tìm Tinh Hồn.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Trước khi rời khỏi Thanh Giang Trấn, Tinh Hồn đã tìm một ít vũ khí vừa tay, lượn vài vòng thì cũng được một hai món vừa mắt, liền không tiếc tiền thach mà mua để sử dụng.

Còn về phần cây thương cổ kính kia, Tinh Hồn dự định sau buổi đi săn hôm nay thì lấy ra nghiên cứu.

Chỗ máu thịt bầy nhầy hôm trước hẳn tìm tới, rốt cuộc lại đang bị một đầu hoang thú cấp hai chiếm đóng, thường thức bữa ăn. Hẳn không dám vọng động, liền lập tức bỏ đi ngay.

Đang truy tìm một chỗ khác, đột nhiên trên bầu trời xuất hiện một cỗ linh khí ba động vô cùng mạnh mẽ. Cùng với đó là hương thơm nhàn nhạt lan ra không gian.

Tinh Hồn gương mặt hơi biến đổi, lập tức thả thần thức ra, kiểm tra vị trí biến đổi. Đột nhiên ngay sau đó, phía sau lưng có tiếng ầm ầm vang lên kịch liệt, mặt đất thậm chí còn run lên nhẹ nhẹ.

Nội tâm cả kinh, lập tức phóng người lên, đu trên một cành cây rồi nhìn xuống. Chỉ thấy phía xa có mấy đầu hoang thú xuất hiện, hoang thú cấp một, cấp hai đều có, đang chạy với tốc độ rất nhanh. Mà phương hướng chính là nơi mùi hương lan tỏa.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 41: Hoang Thú Kịch Chiến

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 41: Hoang thú kịch chiến

Đối với mùi hương này, Tinh Hồn không hề xa lạ gì, lập tức phán đoán ngay nguyên nhân chính là do có linh dược lột xác trưởng thành.

Dao động này tuy không có bằng với lần tại Vĩnh Dạ Thâm Uyên, nơi mà hãn cùng với bọn người Dương Khai tranh đoạt U Hải Quả.

U Hải Quả là linh dược Hoàng cấp thượng phẩm, hiệu quả đối với Hậu Thiên hoang thú cấp ba như Lục Nhãn Tử Văn Hạc rất lớn, sáu khóa U Hải Quả có năng lượng đủ giúp để nó lột xác tiến hóa, trở thành Tiên Thiên hoang thú cấp một.

Còn linh dược đang tiến hành lột xác kia, hấp dẫn cả Hậu Thiên hoang thú cấp một và cấp hai, hãn là nằm ở Hoàng cấp trung phẩm trở xuống.

Tinh Hồn đang mắc kẹt tại sơ kỳ Phàm Tiên Cảnh, đang cần tích lũy lực lượng để đột phá bình cảnh, lại thêm cần tìm bốn mươi chín loại tài dược để phối hợp với bốn mươi chín loại tinh huyết hoang thú để thành công bước đầu tiên Luyện Bì, vì vậy lần này hãn không thể không đi một chuyến.

Khoảng một giờ sau, lần theo nơi mùi hương tỏa ra, trước mặt Tinh Hồn xuất hiện một cái hang động khá lớn.

Ở bên ngoài cửa động có tám đầu hoang thú đang gầm gừ nhau.

Chẩn ở bên ngoài cửa hang là Thạch Nguyên Quy – Hậu Thiên hoang thú cấp hai. Trong số tám con hoang thú đang có mặt tại đây thì Thạch Nguyên Quy chính là đầu hoang thú có thực lực mạnh nhất.

Tuổi thọ của đầu Thạch Nguyên Quy này hẳn là khoảng ngàn năm tuổi, từ lực lượng dao động trên cơ thể, nó đang có dấu hiệu muốn tiến hóa lên cấp ba rồi. Mà linh dược bên trong hang động, chắc chắn là được Thạch Nguyên Quy tọa trấn trong thời gian này.

Hoang thú rất mẫn cảm với linh dược, khi phát hiện linh dược có công dụng với bản thân, nó sẽ định cư tại đó và chờ đợi đến khi linh dược trưởng thành và sau đó cắn nuốt. Trước đây, Lục Nhân Tử Văn Hạc cũng là như vậy.

Tuy nhiên muốn thưởng thức sau khi linh dược thành thực cũng là một chuyện không hề đơn giản. Nếu như đầu hoang thú tọa trấn là bá chủ một phương thì sẽ không có vấn đề gì, hoặc là chung quanh ít có sự xuất hiện của hoang thú đồng cấp khác, bằng không khi linh dược lột xác sẽ hấp dẫn những hoang thú gần đó chạy đến, bắt đầu diễn ra sự tranh đoạt.

Đầu Thạch Nguyên Quy này thực lực so với bảy đầu hoang thú khác thì mạnh hơn, nhưng không phải là hoàn toàn áp đảo, nếu bảy đầu hoang thú kia hợp lực với nhau, nhất định sẽ gây ra khó khăn cho nó.

Mà đó là còn chưa nói đến còn có Tinh Hồn đang ẩn nấp trong bóng tối, chờ đợi thời cơ để xuất thủ.

Gầm gừ một hồi, rốt cuộc cũng có đứa không chịu nổi nữa, lập tức gầm lên công kích. Đó là Lam Huyết Cự Tích, nó há to mồm ra, phun một

ngậm độc đen thui với mùi hôi tanh khó chịu về phía Thạch Nham Quy.

Thạch Nham Quy gầm lớn, tỏa ra uy thế cường hãn. Chỉ thấy nó nó nhún hai chân trước lên rồi dậm mạnh xuống đất, mang theo thiên phú bốn mạng, đột nhiên từ mặt đất nhô lên những ngọn thạch trụ hướng về phía bảy đầu hoang thú kia mà công kích.

Những đầu hoang thú kia cả kinh, vội tránh né ra. Có điều những đầu hoang thú có tốc độ khá nhanh như Thiên Ma Hồ, Nhân Diện Viên hay một cặp Xích Tuyến Xà, còn như Lam Huyết Cự Tích, Đại Địa Ngưu và Thiết Giáp Tượng đều bị trúng phải tuyệt chiêu thiên phú bốn mạng Thạch Giác của Thạch Nguyên Quy.

Lam Huyết Cự Tích, Đại Địa Ngưu và Thiết Giáp Tượng bị hất tung lên trời, máu tươi bị Thạch Giác đâm xuyên qua chảy ra khắp nơi, miệng hét thảm.

Thiên Ma Hồ, Nhân Diện Viên và đôi Xích Tuyến Xà nhân cơ hội này, trong lúc tình huống hỗn loạn, lập tức không hẹn mà liên thủ công kích Thạch Nguyên Quy.

Thiên Ma Hồ và Nhân Diện Viên cả hai đều là Hậu Thiên hoang thú cấp hai, nếu đấu một một thì có lẽ không thể bì được với Thạch Nguyên Quy, nhưng liên thủ lại thì chính là một câu chuyện khác.

Lại thêm đôi Xích Tuyến Xà, cả hai tuy là Hậu Thiên hoang thú cấp một, nhưng sinh sống với nhau từ nhỏ, phối hợp rất ăn ý, đụng phải Hậu Thiên hoang thú cấp hai chưa chắc đã khiến chúng sợ hãi.

Xích Tuyến Xà lợi dụng cơ thể thon gọn nhỏ nhắn, tốc độ lại rất nhanh, liền luồn qua những khe đá nứt mà tiếp cận được Thạch Nguyên Quy.

Phía bên trên, Nhân Diện Viên với đôi song tí, thuận tay nhõ một gốc đại thụ, nhảy lên trên cao bổ thẳng xuống. Phía đối diện trước mặt, Thiên Ma Hồ gầm lớn, đôi mắt tỏa ra hung uy mãnh liệt, đôi lợi trào sắc bén vồ đến.

Cùng lúc đó, đôi Xích Tuyến Xà từ phía dưới phá đất xông lên, nhe nhanh múa vuốt, từ trong miệng bắn ra chất độc trong suốt, nhắm thẳng vào mắt Thạch Nguyên Quy.

Tứ phía bao vây, Thạch Nguyên Quy giận nhưng không loạn. Một lần nữa sử dụng lực lượng thần thông, hai chân đạp mạnh xuống đất, chỉ thấy đại địa xung quanh nứt nẻ, rồi từ phía dưới gần mười cái Thạch Giác đâm thẳng lên.

Đôi Xích Tuyến Xà ở gần với Thạch Nguyên Quy nhất, lập tức bị uy áp của Thạch Nguyên Quy trấn áp. Trong đó có một con lập tức bị Thạch Giác đâm thủng bụng, hét thảm một tiếng vẫy đập, ngay sau đó liền tử vong. Còn đầu Xích Tuyến Xà còn lại bị hất văng ra xa, trên người thương thế rất nặng.

Đồng đội ăn ý của nó đã bị giết chết, hiện tại Xích Tuyến Xà là yếu ớt nhất trong số những đầu hoang thú tranh đoạt linh dược kia, thế nên nội tâm liền sợ hãi bỏ chạy.

Tinh Hồn ẩn nấp ở một góc khuất, đôi mắt chột lóe, trong tay bỗng xuất hiện một cái ám châm phóng thẳng đến Xích Tuyến Xà.

Có lẽ do tình huống hỗn loạn, Xích Tuyến Xà tâm trạng đang sợ hãi, thế nên không có biết rằng mình bị ám toán. Ám châm đâm thẳng vào cơ thể nó, vậy mà Xích Tuyến Xà lại chẳng hề hay biết, cấp tốc bỏ chạy.

Không rõ là Tinh Hồn có mục đích gì, chỉ trong mắt lộ vẻ âm trầm, tựa trong lòng có mục đích gì đó, sau đó cũng không buồn để tâm đến Xích

Tuyến Xà nữa, ánh mắt tiếp tục nhìn đến trận chiến kia, để tìm ra được cơ hội lén vào trong hang động.

Nhưng đúng lúc đó, Tinh Hồn vô ý liếc mắt đến một góc cách chỗ cửa hang khoảng một trăm mét, chỗ đó có một tảng đá nằm ngang, phía sau có một bóng người thoát ẩn thoát hiện.

Không cần đoán cũng biết, kẻ này chắc chắn cũng đang muốn nhắm đến linh dược trong hang động.

Hằng Nhạc Sơn Mạch tuy rộng lớn, dĩ nhiên có vô số tiên giả hoạt động, mà kịch biến ở đây lại rất lớn, hấp dẫn người khác cũng là điều rất bình thường.

Có lẽ một lát nữa sẽ xuất hiện thêm vài người nữa cũng không biết chừng, nhưng quan trọng là hữu về tay ai thì chưa thể đoán trước.

Trở lại với trận chiến của sáu đầu hoang thú. Thạch Nguyên Quy lực lượng phòng hộ rất cường hãn, nhưng dưới sự liên thủ của năm đầu hoang thú còn lại, thương thế trên cơ thể liên xuất hiện, máu thịt hỗn độn, trông bộ dạng khá thê thảm.

Mà năm đầu hoang thú kia tình trạng cũng chẳng khá khẩm hơn là bao. Nhất là Lam Huyết Cự Tích, nó đã bị Thạch Nguyên Quy xé nát nửa cái chân sau, trong số sáu đầu hoang thú thì nó bị thương nặng nhất.

Kịch chiến vẫn tiếp tục diễn ra, không kẻ nào chịu nhường kẻ nào cả.

Thạch Nguyên Quy đã bị năm đầu hoang thú khác kéo dẫn khoảng cách khỏi cửa hang, và lập tức kẻ ẩn nấp phía sau tảng đá kia bắt đầu hành động.

So với vị trí của Tinh Hồn thì chỗ của gã ta thuận lợi với việc tiếp cận cửa hang. Kẻ này nắm bắt thời cơ khá tốt, vừa trông thấy Thạch Nguyên

Quy rời khỏi cửa hang là lập tức lên vào ngay.

Sáu đầu hoang thú kia quá tập trung giao đấu với nhau nên không thể ngờ được linh dược trong hang đã có kẻ tiếp cận. Và đương nhiên là không chỉ có một kẻ duy nhất.

Tên kia chỉ mới là người đầu tiên thôi, Tinh Hồn là người thứ hai, và có một vài kẻ khác cũng đã bắt đầu hành động rồi.

Tinh Hồn xé một góc áo rồi cột lên mặt, mái tóc trắng trước mặt phủ xuống che kín gương mặt, chỉ để lộ đôi mắt màu huyết ngọc lạnh lẽo, sau đó thu liễm khí tức, sau đó bắt đầu tiếp cận đến.

Vào bên trong thì mới nhận ra cái hang này rất sâu và rộng, trong không gian xuất hiện hương thơm ngào ngạt có lẫn mùi đất. Mùi vị đó đương nhiên là do linh dược tản mát ra, khiến cho tâm tình người khác không khỏi kích động.

Không gian bên trong động khá mờ mịt. Nếu bình thường thì có thể dùng thần thức để quan sát, tuy nhiên kẻ muốn tranh đoạt linh dược không dưới mười người, trừ kẻ đầu tiên đi vào, những người khác, bao gồm cả Tinh Hồn đều không muốn bản thân bị người ta phát hiện ra.

Tinh Hồn chính là người thứ mười tiến vào hang, thời gian so với mấy kẻ khác không có nhiều cách biệt, cũng có thể đã bị những kẻ kia phát hiện ra rồi.

Nhưng điều này không quá quan trọng, bởi càng có nhiều kẻ tham dự thì trước khi linh dược đến tay, kẻ nào kẻ nấy đều phải thu mình chờ đợi thời cơ.

Để chắc ăn, Tinh Hồn thả ra vài ba con đom đóm, để cho chúng tiến vào trước kiểm tra tình hình sơ bộ, còn bản thân thì như hòa nhập vào không gian hang động, cẩn thận đi sâu vào trong.

Hiện tại tác đã chuyển sang chế độ free. Cầu mong bạn nào có nguyệt phiếu thì ủng hộ cho tác để tác thêm động lực, chỉ cần nhiều đó là đủ rồi. Cảm ơn nhiều!

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 42: Thương Lan Thảo

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 42: Thương Lan Thảo

Đi sâu vào bên trong, có một bóng người chợt hiện ra. Kẻ này chính là người đầu tiên tiến vào trong hang động hòng muốn đoạt lấy linh dược kia. Hắn tu vi chỉ mới là Phàm Tiên Cảnh trung kỳ, trên ngực áo có đan ký hiệu hình một cây đao màu đỏ, chính là tông huy của Bá Đao Môn, một trong năm môn phái tại Phong Lâm Thành.

Gã thanh niên kia trông đôi mắt xuất hiện sự vui mừng, nhìn vằng hào quang sáng rực phía vách động đối diện, cười hưng phấn:

- Hắc hắc, vận khí của mình thật tốt, không ngờ lại tìm được một gốc Thương Lan Thảo. Lần này phát tài rồi.

Trên vách tường đối diện gã ta, nằm phía trên cao, có một gốc lan thảo mọc ra, hương thơm ngào ngạt tán ra từ năm chiếc lá. Đó chính là Thương Lan Thảo, có tác dụng cực kỳ to lớn ngay với cả tiên giả Phàm Tiên Cảnh hậu kỳ.

Thương Lan Thảo này xuất hiện chiếc lá thứ năm, dĩ nhiên đã lột xác thành linh dược Hoàng cấp trung phẩm, tuổi thọ ước chừng đã được năm trăm năm tuổi.

Tại các thương hội, Thương Lan Thảo cấp bậc này giá trị tuyệt đối không dưới hai mươi vạn tinh thạch.

Gã đệ tử Bá Dao Tông cười hưng phấn, sau đó nhảy xồm lên, toan chụp lấy Thương Lan Thảo thu về tay. Nhưng ngay lúc đó, ngay lập tức gã ta cảm nhận được một sự uy hiếp đến tính mạng.

Ngay lập tức trên người xuất hiện một cái áo giáp màu xanh, đồng thời trên tay gã xuất hiện một cây đao lớn, chuyển người lại dứt khoát trăm một cái.

Một cái âm thanh đình tai nhức óc vang lên, gã ta bị dồn ép về phía bức tường, ngẩn mặt nhìn lên chính là Thương Lan Thảo.

Nhìn sắc mặt của gã cực kỳ khó chịu, tức giận quát:

- Kẻ nào, xuất hiện đi.

Trong không gian âm u vang lên tiếng cười tà mị, liền sau đó xuất hiện một đôi nam nữ.

- Mã Vệ, tính chiếm Thương Lan Thảo làm của riêng à? Như vậy không được tốt cho lắm.

Giọng nói ẩn ẩn sự cuốn hút khó tả, xuất phát từ mỹ nữ có dáng dấp phong tình, gương mặt đẹp mị hoặc, đôi môi đỏ mọng đầy sức hấp dẫn, nhìn gã đệ tử Bá Dao Môn tên gọi là Mã Vệ kia, mỉm cười.

Cùng lúc đó, gã đàn ông kia cũng lên cất giọng lạnh lùng:

- Mã Vệ, biết điều thì rút đi, nếu không đừng trách ta ra tay độc ác.

Mã Vệ gương mặt biến đổi, trong lòng thầm than xuôi xeo. Quá trình tiền giai của Thương Lan Thảo bất quá chỉ diễn ra trong vòng chưa đến nửa

khắc, thời gian ngắn ngủi, mà Hắc Nhạc Sơn Mạch lại rộng lớn, Mã Vệ hoàn toàn không nghĩ đến việc sẽ có người ở gần đây.

Đôi nam nữ kia, Mã Vệ cũng chẳng hề xa lạ gì. Hai người họ là đệ tử Linh Lô Tông, chính là một đôi đạo侶, mấy chục năm trước khi Đẳng Long Chiến diễn ra, hắn đã từng gặp qua hai người này.

Người nam tên là Trần Sơn, tu vi Phàm Tiên Cảnh trung kỳ đỉnh; người nữ là Tạ Tĩnh Lệ, tu vi bất quá chỉ là Phàm Tiên Cảnh sơ kỳ mà thôi.

Đối với Tạ Tĩnh Lệ, Mã Vệ trong mắt khinh thường, nghe nói ả ta tu luyện một loại mị công âm tà, mà đặc biệt loại mị công đó có một chút tác dụng đối với nam nhân, vậy nên mới dùng nó câu dẫn được Trần Sơn này.

Mấy chục năm trước, tu vi của Trần Sơn so với Mã Vệ không thua kém nhau bao nhiêu, khi ấy quyết đấu trên lôi đài, cả hai bất phân thắng bại.

Nhưng bây giờ gặp lại, tu vi của Trần Sơn tiến bộ rất lớn, hiển nhiên chính là liên quan đến loại mị công mà Tạ Tĩnh Lệ tu luyện.

Nội tâm Mã Vệ hơi chùn xuống. Hắn bây giờ không phải đối thủ của Trần Sơn, một khi xuất thủ, tuy không chết, nhưng tuyệt đối sẽ trọng thương nặng.

Có điều, Thương Lan Thảo vô cùng trân quý, là loại kỳ ngộ lớn lao, một khi phục dụng, có hội đột phá là rất lớn. Bản thân đã chứng lại tại trung kỳ Phàm Tiên Cảnh đã hơn hai trăm năm rồi, bảo hắn bỏ đi cơ hội trước mắt, trong lòng Mã Vệ không cam tâm chút nào.

- Trần Sơn, mặc dù ta đánh không lại ngươi, nhưng muốn giết ta, ngươi tuyệt đối không làm được đâu.

Mã Vệ gương mặt trầm xuống, nở nụ cười kỳ quái. Trần Sơn nhú mào, hừ một tiếng, giọng nói ần chứa sát khí.

- Mã Vệ, một là cút khỏi đây, hai là chết dưới Ma Long Nhận của ta.

Trần Sơn ngữ điệu không chút khách khí, lập tức bộ lộ sức mạnh của hản ra. Thậm chí còn lấy ra cả Ma Long Nhận sắc bén, chĩa thẳng vào mặt Mã Vệ, gương mặt đằng đằng sát khí.

Trên trán Mã Vệ lấm tấm mồ hôi hột, nhưng hản vẫn muốn đánh cược một phen.

- Ta đi khỏi đây cũng được. Nhưng Trần Sơn, người nghĩ người nuốt trôi được Thương Lan Thảo không? Hằng Nhạc Sơn Mạch có rất nhiều người ra vào, chỉ cần ta truyền tin một cái là sẽ có hàng tá người truy sát người.

Mã Vệ cười lạnh một tiếng.

- Đã vậy thì chỉ còn cách để Ma Long Nhận của ta tắm máu người vậy.

- Ta nói rồi, Trần Sơn, ta công nhận người mạnh hơn ta, nhưng muốn giết chết ta, người chưa có đủ bản lĩnh đó đâu.

Trước sự uy hiếp của Trần Sơn, Mã Vệ trong lòng tuy rất kinh sợ, nhưng vì tu vi của mình, vì Thương Lan Thảo, hản vẫn làm ra bộ dạng không sợ hãi.

- Trần Sơn, kỳ thực chuyện này rất dễ giải quyết, ta với người không nhất thiết phải sống chết với nhau, rốt cuộc kẻ được lợi lại là kẻ khác.

Trần Sơn vốn ngạo mạn, không buồn bỏ vào tai mấy câu làm nhảm của Mã Vệ. Nhưng Tạ Tĩnh Lệ đứng ở phía sau đột nhiên bước tới gần

Trần Sơn, thủ thủ vào tai của hắn ta cái gì đó. Chỉ thấy Trần Sơn mắt xuất hiện nét trầm tư, sau đó mới thu lại Ma Long Nhận, nhìn Mã Vệ hỏi:

- Nói nghe thử cách giải quyết của người.

- Ha ha, như vậy mới tốt, dù sao ta và người không phải là không biết mặt nhau.

- Bớt lắm nhảm, vào vấn đề chính đi.

Trần Sơn chặn ngang, lạnh giọng nói.

- Thương Lan Thảo này đã tiến giai Hoàng cấp trung giai, sinh ra năm lá. Như vậy đi, ta lấy hai lá, người ba lá.

- Hì hì, Mã Vệ, có vẻ như mồm của người hơi lớn rồi đấy!

Tạ Tĩnh Lệ hai tay khoanh lại, chỉ thấy đôi gò bồng ẩn hiện qua lớp áo mỏng tanh, theo nhịp thở của nàng ta mà rung rinh, khiến cho người ta cảm thấy khó thở. Đôi mắt đen láy âm nhu liếc nhìn Mã Vệ, mỉm cười nói khẽ.

- Cách này của người cũng không tệ. Nhưng người chỉ được một lá, ta lấy bốn lá. Đây là giá chốt, miễn bàn, đừng buộc ta phải động đến Ma Long Nhận.

Trần Sơn nheo mắt, quát.

Mã Vệ trong lòng nổi giận, nhưng tình huống hiện tại chỉ có thể xử lý như vậy, một lá tác dụng tuy không lớn, nhưng có vẫn hơn không.

Mã Vệ đành cắn răng, gật đầu chấp thuận.

Có điều, mọi chuyện nào đơn giản như vậy.

- Ha ha, ta thấy như vậy cũng không ổn lắm đâu.

- Đúng đúng, không ổn chút nào.

- Chia lại, chia lại...

Trong bóng tối xuất hiện thêm ba người nữa.

- Đoàn thị tam huynh đệ?

Tạ Tĩnh Lệ chớp mắt liền nhận ra chủ nhân của ba giọng nói này, liền thốt lên.

- Hắc hắc, không nghĩ đến danh tiếng của ba huynh đệ chúng ta lại được Tạ đại mỹ nhân nghe thấy, thật vinh hạnh.

- Đúng đúng, rất vinh hạnh là đằng khác.

- Vinh... vinh hạnh...

Tại một góc khác, ba gã thanh niên tự xưng là Đoàn thị tam huynh đệ bước ra. Nhìn vào ba gã thanh niên này, kẻ đứng giữa khá khôi ngô tuấn tú, mái tóc bồ lương che đi một nửa gương mặt, chính là Đoàn thị lão đại Đoàn Lương. Kẻ đứng bên trái thì gầy gò ốm yếu, lúc nào cũng nở nụ cười tà quái, chính là Đoàn thị lão nhị Đoàn Chính. Còn kẻ đứng bên phải thì chính là một đại bàn tử, chiếc áo không đủ để che đi cái bụng phệ của hắn ta, trông bộ dạng rất nhếch nhác, mồm lúc nào cũng nhai ngồm ngồm, chính là Đoàn thị lão tam Đoàn Đại Bàn.

Đoàn thị tam huynh đệ, bọn hắn không phải đệ tử của ngũ đại tông môn, kỳ thực là một đám tán tu hoạt động bên ngoài Phong Lâm Thành, hành vi rất độc ác, nghe nói chính là loại chuyên ức hiếp kẻ yếu.

Ba kẻ này tu vi bất quá chỉ là Phàm Tiên Cảnh sơ kỳ, nhưng lại phối hợp rất ăn ý. Nghe giới tán tu đồn đại, trước đây bọn hắn vô tình lùm được

một cái trận pháp khá lợi hại, khi liên thủ với nhau, ngay cả Phàm Tiên Cảnh hậu kỳ cũng không thể đối phó được bọn chúng.

Ánh mắt của Đoàn thị lão đại Đoàn Lương đầy thâm tà nhìn thẳng Tạ Tĩnh Lệ, nhất là khi nhìn vào đôi gò bồng cân đầy bóng bẩy, mồm há ra, suýt chút nữa nước dãi chảy xuống.

Bị loại ánh nhìn thâm tà như vậy chăm chăm vào mình, tuy Tạ Tĩnh Lệ cũng chẳng phải loại tốt đẹp gì, nhưng nàng ta lại ưa thích những nam nhân mạnh mẽ kiêu ngạo giống như Trần Sơn, thế nên nàng ta cực kỳ khinh thường cùng khó chịu.

Hiếu ý đạo lữ của mình, Trần Sơn đằng đằng sát khí, nhìn Đoàn Lương găng giọng:

- Thu đôi mắt chó của người lại.

Đoàn Lương thu chiếc quạt lại, dùng tay hất mái tóc bồng bênh, làm ra cái tư thái phong lưu thoáng đãng, giọng nói khinh thường:

- Mắt chó của bản công tử, bốn công tử thích nhìn đâu thì nhìn, người cản được à?

- Được đôi mắt chó ngàn vàng của Đoàn thị lão đại ngắm nghĩa chính là phúc phận của cô ta, hừ hừ...

- Phải, phải, mắt chó... mắt chó...

Đoàn Lương bồng hai mắt tối sầm lại, trừng mắt liếc hai tên huynh đệ của mình, nói khẽ:

- Mắt chó cái đầu tui bây, câm mồm lại.

- Dạ, đại ca.

- Câm mồm... câm mồm...

Đoàn thị lão nhị Đoàn Chính gãi đầu cười cười, còn lão tam Đoàn Đại Bàn thì cười ngu ngơ, tiếp tục ngấu nghiến chiếc đùi heo chảy mỡ một cách ngon miệng.

Trong mắt Đoàn Lương lộ vẻ bất đắc dĩ, lắc đầu khổ não, thở dài một tiếng.

Bị bơ một cách đẹp mặt như vậy, gương mặt Trần Sơn trầm xuống. Cảm giác trong lòng chẳng khác gì bị vũ nhục, Trần Sơn siết chặt Ma Long Nhận, nếu không phải Tạ Tĩnh Lệ ngăn lại, không biết chừng với tính cách của mình, Trần Sơn đã lao lên quyết chiến với Đoàn thị tam huynh đệ một trận rồi.

Mà Mã Vệ, nhìn thấy tình huống này thì trong lòng vui mừng. Đoàn thị tam huynh đệ xuất hiện đúng là ngoài dự đoán, nhưng càng đông người, càng hỗn loạn thì cơ hội một mình chiếm đoạt Thương Lan Thảo càng lớn.

Phần một tác đã up full trên web, bạn nào chưa đọc thì có thể tìm lại phần một để đọc.

Bạn nào có nguyệt phiếu thì cho tác xin một vài cái để cho tác có chút động lực nhé TwT

Cảm ơn rất nhiều nhiều!

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 43: Liên Hoàn Sáo

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 43: Liên hoàn sáo

Hiện tại giờ tập trung ở hang động, nếu tính luôn cả Tinh Hồn vẫn còn chưa chịu hiện thân thì đã có bảy người, vẫn còn ba kẻ nữa đang chờ thời cơ.

Trước khi tiến vào hang, Tinh Hồn đã lưu lại một vài con đom đóm ở cửa hang để quan sát động tĩnh, đến hiện tại không có người nào nữa tiến vào, vậy tranh đoạt Thương Lan Thảo hẳn là có mười người.

Dĩ nhiên vẫn chưa tính thêm cả mấy đầu hoang thú đang sống chết đánh nhau ngoài kia.

Nhờ có sự trợ giúp của bảy đom đóm, Tinh Hồn dễ dàng cảm nhận được tu vi của ba kẻ còn lại. Có hai người đi cùng nhau, tu vi so với Đoàn thị tam huynh đệ không chênh lệch nhiều lắm, đều là Phạm Tiên Cảnh sơ kỳ.

Nếu dám vào đây tranh đoạt, hiển nhiên là có một ít thủ đoạn. Nhưng hai kẻ này Tinh Hồn không lưu tâm lắm, mà đáng để ý nhất chính là người kia.

Kẻ này thủ đoạn che dấu khí tức cực kỳ thành thực, nếu không phải ở bên ngoài cửa hang quan sát, cùng với dùng đom đóm đi theo phía sau, Tinh Hồn chưa chắc đã cảm giác ra được người này. Theo nhìn nhận sơ bộ của hắn thì thực lực người này hẳn là không dưới hai người Mã Vệ hay Trần Sơn.

Trong số mười người cùng tham gia tiến vào hang để tranh đoạt Thương Lan Thảo thì Tinh Hồn chính là kẻ có thực kém cỏi nhất. Vậy nên hắn không thể dễ dàng để bại lộ bản thân, nếu không chỉ sợ là cửu tử nhất sinh.

Lại nói, Tinh Hồn khi giao đấu với Huyền Mao Trư, làm cho tinh thần lực của hắn bị hao hụt nghiêm trọng, trải qua một đêm tĩnh tọa chỉ khôi phục lại non nửa lực lượng tinh thần lực bị hao hụt.

Thế nên thần thông Nguyệt Thuật không thể sử dụng, một khi cưỡng ép, chưa kịp khiến đối thủ rơi vào ảo cảnh thì bản thân đã bị phản phệ ngược lại rồi.

Thứ có thể lợi dụng được, chỉ có bầy đom đóm hiện đang sống trong không gian Động Thiên, mà nhiều nhất có thể điều động được được một nửa bầy, số lượng đó chính là cực hạn.

Cả lại, thời gian duy trì cả bầy rất ngắn ngủi, thế nên trừ phi rơi vào tình huống bắt buộc, Tinh Hồn cũng chẳng muốn sử dụng thủ đoạn này.

Phía bên đám đang tranh đoạt Thương Lan Thảo, hai kẻ đi cùng nhau rốt cuộc cũng buộc phải hiện thân, bởi do Trần Sơn, Mã Vệ và Đoàn thị tam huynh đệ đã đi đến thống nhất sự phân chia Thương Lan Thảo.

Lại xuất hiện thêm một phương muốn chia phần, rốt cuộc cũng không nhận được mà sinh ra cãi vã.

Tinh Hồn lẫn trốn trong bóng tối, trong đầu đang suy nghĩ kế sách để ứng phó, đột nhiên trong đầu cảm nhận được một lực lượng mạnh mẽ đang tiến vào hang.

- Thạch Nguyên Quy?

Khí tức này đích thị chính là của Thạch Nguyên Quy.

Không ngờ dưới sự liên thủ của mấy đầu hoang thú như Thiên Ma Hồ, Thiết Giáp Tượng, Đại Địa Ngưu... vậy mà vẫn bị nó đuổi đi, chừng đó đủ biết thực của nó khủng bố như thế nào.

Trải qua kịch chiến với đám hoang thú kia, Thạch Nguyên Quy bị thương là khó có thể tránh khỏi.

Trên cái đầu của nó có nhiều chỗ bị vỡ nát, lộ ra những cái xương trắng xóa, máu tươi không ngừng rỉ ra. Mà thê thảm nhất là cái mai rùa, vô số vết nứt nẻ cùng cào cấu.

Tướng đi trông rất mệt mỏi, hơi thở hỗn loạn, trông bộ dạng của nó rất thê thảm.

Khi đi vào cửa hang, đột nhiên trong mắt Thạch Nguyên Quy lộ ra một tia kịch biến, dường như nó đã cảm nhận được những luồng khí tức lạ mặt xuất hiện.

Nó tức giận gầm lớn một tiếng, không quản bản thân đang bị thương nặng, cấp tốc chạy thẳng vào trong hang.

Tiếng bước chân chạy âm âm truyền vào trong hang, ai nấy đều biến sắc.

- Không ổn, là Thạch Nguyên Quy, nó trở lại rồi.

Tạ Tĩnh Lệ gương mặt xinh đẹp đại biến, thanh âm dễ nghe bất chợt thốt lên.

- Không cần hoảng loạn, Thạch Nguyên Quy tuy mạnh, nhưng trải qua kịch chiến, nó chắc chắn đã trọng thương.

Mã Vệ tinh ý, lên giọng trấn an.

- Phải, bản công tử cũng nghĩ như vậy.

Đoàn Lương khi cảm nhận được sự trở lại của Thạch Nguyên Quy, chính là kẻ phản ứng mạnh nhất. Nhưng sau khi nghe Mã Vệ phân tích, hắn liền làm ra bộ dạng như chưa có chuyện gì xảy ra, ho khan một tiếng, nhẹ nhàng cầm chiếc quạt phe phẩy, làm ra bộ dạng công tử phong lưu.

Biểu hiện này thực sự khiến cho người ta chướng mắt, đích thực cái danh tiếng mà người ta đồn đại về Đoàn thị tam huynh đệ này không sai một chút nào.

- Nhưng dù sao Thạch Nguyên Quy vẫn là Hậu Thiên hoang thú nhị giai đỉnh phong, hàng thật giá thật, dù bị thương nhưng cũng phải dễ đối phó đâu.

Mã Vệ nội tâm chán ghét, liếc nhìn Đoàn thị tam huynh đệ một cách mỉa mai, ý tứ nói.

- Chuyện này không cần người nói, bản công tử cũng biết.

- Đại ca ta là người thông minh, ai cần người nhắc.

- Đại ca thông minh... đại ca thông minh...

“Một đám điên khùng!” Trần Sơn hừ lạnh một tiếng, không tham nói chuyện với Đoàn thị tam huynh đệ.

- Liên thủ đối phó Thạch Nguyên Quy, sau khi giết nó xong lại quay sang phân chia Thương Lan Thảo, thế nào?

Một trong hai kẻ xuất hiện sau cùng mở miệng nói.

- Đây là đương nhiên. Sau khi xong việc, ai mạnh nhất thì Thương Lan Thảo liền thuộc về người đó.

Trần Sơn nghiêm giọng nói.

Mọi người trong hang nhìn nhau, không ai lên tiếng, xem như ngầm đồng ý với câu nói này của Trần Sơn.

Thế nên, Thương Lan Thảo vẫn nằm nguyên si trên vách tường cao mà không một người nào tiến lên hái cả. Thiết nghĩ, có lẽ mỗi một người đều có suy tính riêng.

- Đến rồi!

Mã Vệ quát lớn, lập tức tinh thần ai nấy đều dâng cao lên.

Trong bóng tối, Tinh Hồn nấp sau một tảng đá lớn, một góc khuất khá xa chỗ đám người Trần Sơn, Mã Vệ đang chuẩn bị đối phó với Thạch Nguyên Quy. Hắn che dấu khí tức rất tốt, vả lại Thạch Nguyên Quy chỉ chú ý đến mấy kẻ hiện ra trước mắt, thế nên hoàn toàn không có nhận ra rằng bản thân vừa lướt qua chỗ Tinh Hồn ẩn nấp, và dĩ nhiên là cả kẻ vẫn chưa chịu xuất hiện kia.

Ngay lập tức trận chiến nổ ra giữa Thạch Nguyên Quy và tám kẻ nọ.

Tinh Hồn trong mắt lộ vẻ suy tư. Đối với trận chiến trước mắt, dù muốn dù không, với thực lực như bây giờ, hắn không có tư cách tham gia, và dĩ nhiên là càng không thể trước mặt mấy kẻ kia âm thầm cướp đi Thương Lan Thảo được.

May ra kẻ ẩn nấp trong bóng tối thì còn có thể. Vậy nên, Tinh Hồn quyết định rút ra khỏi hang động.

Đương nhiên, hắc không có ý định từ bỏ Thương Lan Thảo. Hắc chỉ là đang muốn lấy đi Thương Lan Thảo bằng cách khác mà thôi.

Rời khỏi hang một cách vô thanh vô tức, không một ai phát hiện, Tinh Hồn quay trở ra bên ngoài.

Chỉ thấy bên ngoài quang cảnh rất thê lương, rừng cây bị đốn ngã, mặt đất chỗ lồi chỗ lõm, mặt đất như bị xới xung lên, đất đá nằm hỗn độn ngổn ngang, hiển nhiên là do trận chiến quá kịch liệt mà tạo thành.

Nhìn xung quanh, Tinh Hồn trông thấy một cái thi thể dài hơn ba thước nằm ở gần chỗ cửa hang, chính là thi thể của Xích Tuyến Xà trước đó bị Thạch Nguyên Quy giết chết.

Ngoại trừ một ít da thịt máu tươi thì không còn một thi thể nào khác. Dù sao trong số những con hoang thú muốn tranh đoạt Thương Lan Thảo với Thạch Nguyên Quy, ngoại trừ đôi Xích Tuyến Xà là Hậu Thiên hoang thú cấp một ra thì những con còn lại đều là Hậu Thiên hoang thú cấp hai, thế nên không dễ dàng gì mà chết được.

Có điều, chuyện này không quá quan trọng, bởi hắc chỉ chú ý đến thi thể của Xích Tuyến Xà mà thôi.

Xích Tuyến Xà có nọc độc khá mạnh, trong Hậu Thiên hoang thú cấp một, không có con hoang thú nào muốn trúng phải độc của nó cả. Còn Hậu Thiên hoang thú cấp hai, một khi trúng độc của nó, bản thân cũng rất khó chịu.

Tinh Hồn chính là muốn dùng độc của Xích Tuyến Xà để đối phó với đám tiên giả bên trong hang động.

Hắn tiến đến gần thi thể Xích Tuyến Xà, trên tay cầm một cây dao sắc nhọn, cẩn thận cắt xuống hai cái răng nanh.

Độc của Xích Tuyến Xà mạnh nhất chính là nằm ở hai cái răng nanh này. Sau khi lấy răng nanh, Tinh Hồn lại tiếp tục mổ bụng của Xích Tuyến Xà ra, lấy túi mật cùng với tinh huyết tại tim.

Trên người Xích Tuyến Xà thì ngoại trừ răng nanh ra thì túi mật chính là thứ giá trị nhất, còn lại đều chẳng dùng được gì. Còn tinh huyết chính là để Tinh Hồn sử dụng vào mục đích Luyện Thể, hắn đương nhiên không có bỏ qua được.

Sau khi làm xong, Tinh Hồn cầm hai cái răng nanh, vận chuyển nguyên lực ép ra tuyến độc bên trong. Chỉ thấy chất độc hóa thành mấy giọt nước trong suốt, Tinh Hồn mau chóng thu lấy nó.

Từ hai cái răng nanh chỉ ép ra được có chín giọt xà độc, hiển nhiên trước đó đã bị hao hụt đi không ít khi nó muốn tấn công Thạch Nguyên Quy.

Có điều, bằng chứng này cũng đủ để đối phó với đám tiên giả kia rồi.

Cất lại hai cái răng nanh vào trong Nhẫn Trữ Vật, kế tiếp hắn lại lấy ra gần hai chục cái phi châm mà hắn mua từ mấy cửa hàng tại Thanh Giang trấn.

Đem chín giọt xà độc lần lượt tẩm vào trong những chiếc phi châm, do thời gian có hạn, thế nên Tinh Hồn phải dùng nguyên lực để cưỡng ép, thời gian ngắn ngủi, thế nên không có đạt hiệu quả lớn nhất.

Do đã lưu lại mấy con đom đóm trong hang để quan sát động tĩnh, thế nên diễn biến thế nào đều rơi vào trong tầm mắt của Tinh Hồn cả.

Để mọi thứ diễn ra theo đúng ý định của mình, Tinh Hồn tiến tới gần hang động, dùng lực lượng bản thân đào xuống mấy ba cái hố sâu, tính từ trong hang ra, mỗi cái rộng khoảng chừng ba thước, sâu năm thước.

Bên dưới Tinh Hồn đặt mấy cái chông được đúc ra từ đất cát, trong mỗi cái chông lại chôn một cái Oanh Hỏa Phù, một khi bạo tạc, hẳn là tạo nên một cảnh tượng rất khoa trương.

Đương nhiên không dừng lại ở chỗ đó, Tinh Hồn còn dựng lên thêm vài cái bẫy cùng chục cái cấm chế sơ sài, hao tổn không ít tinh lực, rốt cuộc cũng hoàn thành.

Dù mệt mỏi, Tinh Hồn lại không có buồn phiền mệt mỏi, mà lại rất mong chờ, xem thử kẻ xấu số đầu tiên nào sẽ ăn phải liên hoàn sáo cho hẳn thiết kế ra.

Phần một tác đã up full trên web, bạn nào chưa đọc thì có thể tìm lại phần một để đọc.

Bạn nào có nguyệt phiếu thì cho tác xin một vài cái để cho tác có chút động lực nhé TwT

Cảm ơn rất nhiều nhiều!

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 44: Đen Đuối Từ Trên Trời Rơi Xuống

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 44: Đen đuối từ trên trời rơi xuống

Sau khi đã dày công bố trí xong liên hoàn sáo, Tinh Hồn liền tìm một góc khuất gần cửa hang, lấy ra Hồi Khí Dịch rồi sử dụng để khôi phục lại thể lực.

Từ bên trong hang động vang ra âm thanh chiến đấu kịch liệt, mặt đất rung chuyển nhẹ nhẹ, đất đá trên trần hang động rơi xuống vung vãi.

Tầm một khắc sau, có tiếng bước chân huỳnh huych cấp tốc chạy ra. Quả nhiên đúng với phán đoán của Tinh Hồn trước đó, người chiếm được Thương Lan Thảo chính là kẻ ẩn nấp trong bóng tối kia.

Quay trở lại với sự liên thủ trước đó để ứng phó với Thạch Nguyên Quy của tám người Mã Vệ, Trần Sơn.

Thạch Nguyên Quy tuy trọng thương, nhưng bản tính vô cùng hung hãn, vừa nhìn thấy tám người bọn chúng thì liền triển khai công kích toàn lực.

Nguyên tám người thần sắc ngưng trọng, không thể không bộc lộ hoàn toàn sức mạnh. Đột nhiên ngay sau đó, Tạ Tĩnh Lệ lại rời khỏi hàng ngũ,

nhún người lên trên vách tường hòng hái xuống Thương Lan Thảo.

Chuyện này dường như Trần Sơn và Tạ Tĩnh Lệ đã tính toán bàn bạc với nhau từ trước, thế nên Trần Sơn phối hợp hành động rất thuần thực.

Hai kẻ xuất hiện cuối cùng trong tám người, trong một phút giây sững người, một kẻ bị Trần Sơn trảm chết, kẻ còn lại thì bị bàn chân uy mãnh của Thạch Nguyên Quy giẫm nát, huyết nhục hỗn độn, rất ư là thê thảm.

Bởi vì sự cố này khiến cho tình thế trở nên hỗn loạn, kể cả như Mã Vệ đã tính toán trước đó cũng không thể ngờ được Trần Sơn và Tạ Tĩnh lệ lại hành động như vậy.

Thoát khỏi sự vây khốn, Thạch Nguyên Quy càng lúc càng hung hãn.

Đúng lúc đó, khi Tạ Tĩnh Lệ chỉ vừa mới chạm tay vào Thương Lan Thảo thì trong không gian rít lên một tiếng sắc lạnh, trong bóng tối mờ ảo, một tia sáng chợt lóe lên, phá không đâm thẳng đến.

Tốc độ quá nhanh, thế nên Tạ Tĩnh Lệ không kịp tránh né.

Ngay cả Trần Sơn cũng không thể phát giác ra được, bởi chẳng ai ngờ được rằng vẫn còn một kẻ đến giờ phút này mới chịu xuất hiện.

Tia sáng chợt lóe đó là một thanh kiếm, lạnh lùng đâm xuyên qua cơ thể đầy đặn phong tình của Tạ Tĩnh Lệ, cô ta hét thảm một tiếng thảm thiết, thân thể bị ghim lên vách tường, máu tươi rùng rùng chảy ra.

Sự việc xảy ra quá bất ngờ nên không có người nào kịp thời phản ứng.

Lại sau đó, người nọ lại tiếp tục ném ra mấy chục cái Phù Lục thuộc loại công kích, càng khiến cho tình thế hỗn loạn. Trên trần nhà xuất hiện vô số vết nứt nẻ, đất đá từ bên trên rơi xuống, chính là dấu hiệu hang động muốn sụp đổ.

Trong khói bụi mờ mịt, bóng người kia rút cuộc cũng chịu hiện thân, kẻ này tốc độ cực nhanh, chớp mắt tiếp cận Thương Lan Thảo, thò tay hái xuống, thủ đoạn rất nhanh, rồi sau đó cấp tốc rút lui.

Hắn bày ra mấy thủ đoạn vây khốn công kích, dù cường hãn như Trần Sơn cũng không làm gì được, chỉ trơ mắt nhìn hắn ta cầm Thương Lan Thảo bỏ chạy.

- Đứng lại.

Trần Sơn tức giận hét lớn, chính là người đầu tiên thoát khỏi vây khốn, đuổi theo kẻ kia.

Người tiếp theo chính là Mã Vệ, rồi Đoàn thị tam huynh đệ cũng lần lượt đuổi theo. Mà cũng phải nói, tốc độ truy đuổi rất nhanh chóng, bởi theo đuôi bọn họ chính là Thạch Nguyên Quy đang trong trạng thái cuồng nộ.

Tranh đoạt ban đầu, đã có ba người phải bỏ mạng lại trong hang động, và có thể con số này chưa phải là kết thúc.

Tốc độ của kẻ đang giữ Thương Lan Thảo rất nhanh, dù sao thì trong mười người, ngoại trừ hắn ta và Tinh Hồn ra, những người còn lại đã tiêu hao không ít thể lực, mà hắn lại là người nắm giữ thế chủ động, vậy nên đám Trần Sơn có thi triển toàn lực đi chăng nữa cũng không thể bắt kịp được hắn.

Tuy bản thân bị truy đuổi, nhưng chắc hắn là người này đang có tâm trạng khoái hoạt. Và dĩ nhiên là hắn chưa biết rằng bản thân mình chuẩn bị gặp phải một sự xúi xẻo nhất từ khi sinh ra cho đến bây giờ.

Từ phía sau, Trần Sơn, Mã Vệ cùng Đoàn thị tam huynh đệ không ngừng gào thét giận dữ, kẻ chạy trước chỉ cười khẩy một tiếng, rồi sau đó lại lấy ra một tấm Phù Lục.

Dao động khí tức từ tấm Phù Lục này, dù chưa đạt đến trình độ như tấm Phù Lục của Dương Khai, nhưng dĩ nhiên so với những tấm Phù Lục trước đó mà y ném ra thì mạnh mẽ hơn nhiều.

- Thường thức một chút uy lực của Sơn Băng Phù đi, ha ha...

Ném Sơn Băng Phù lên trên trần động, ngay lập tức nổ vang một tiếng, uy lực ba động dữ dội, làm cho trần nhà rơi xuống những khối đá khổng lồ, chỉ trong một thời gian ngắn đã che lấp lối ra.

Mà không chỉ dừng lại ở đó, uy lực ba động ngược vào trong hang, liền tạo thành một loại khí lực phản chấn, ít nhiều sẽ ngăn trở đám người Trần Sơn.

Kế tiếp, hắn lại tiếp tục sử dụng thêm ba tấm Băng Phong Phù hạ phẩm, hoàn toàn đông cứng lại cửa hang. Nếu hoàn cảnh bình thường thì có lẽ chỉ hao phí chút thời gian là liền có thể phá được, nhưng bây giờ, dù chỉ ngăn cản được một vài giây cũng đủ để tạo thành rắc rối, tranh thủ cơ hội cho bản thân rồi.

- Hi hi, ở lại chơi với Thạch Nguyên Quy đi nhé.

Cười một tiếng, hắn ta liền vui vẻ chạy thẳng ra bên ngoài.

Và cũng chính từ thời điểm này, sự xuôi xẻ chính thức ập xuống đầu hắn.

Chỉ vừa mới chạy đến cửa hang, có lẽ chính vì mất đi sự cảnh giác, đặt chân vào cái hố mà Tinh Hồn đã đào sẵn.

- Ơ...

Theo quán tính cơ thể, hắn ta tự nhiên lộn thóm xuống, trong một khắc thoáng chốc ấy, gương mặt hắn sau chiếc khăn đen hắn là đang ngu ngốc ra

mặt.

Ầm một tiếng nổ vang lên, toàn bộ Oanh Hỏa Phù bị chôn dưới hố sâu đồng loạt nổ tung. Tuy không có khoa trương giống như mấy cái Phù Lục mà hấn sử dụng với đám người Trần Sơn, tuy nhiên vẫn làm cho người ta rất khó chịu.

- Là thằng khốn trời đánh nào đào cái hố chết tiệt này?

Từ bên trong cái hang, một giọng nói đánh chua khó chịu truyền ra, kèm theo đó là tiếng ho lộ khụ.

Chỉ thấy ngòi chật vật dưới hố, hấn ta y phục rách rưới, nhìn bên dưới y phục lộ ra làn da trắng muốt như bạch ngọc, tuy bị vấy bẩn bởi bụi đất, nhưng chừng đó là có thể phán đoán, kẻ này đích thị là một nữ tử.

Tuy bị Oanh Hỏa Phù oanh tạc, nhưng nữ tử này trên người mặc một chiếc nhuyễn giáp màu tím, thế nên không có bị tổn thương gì nhiều, có chăng chỉ là đầu tóc tán loạn cùng một chút chật vật mà thôi.

Từ trong hang truyền ra tiếng oanh kích ba động, dĩ nhiên chính là âm thanh kịch chiến giữa đám Trần Sơn và Thạch Nguyên Quy.

Nàng ta nội tâm sinh ra một tia khó chịu, nhưng trước hết phải rời khỏi đây đã.

Nhún người nhảy lên, với thân thủ của cô ta thì cái hố sâu ba thước này chẳng làm khó nhọc gì, tuy nhiên từ xa vẫn có thể thấy được cái miệng của cô ta đang lăm bà lăm bầm, dĩ nhiên chính là đang nguyên rửa kẻ đào cái hố vừa rồi.

- Đừng để bản cô nương biết được danh tính của người, nếu không... ể...

Cái miệng điêu ngoa chưa kịp nói dứt lời, khi chân vừa mới chạm đất, cảm giác chẳng khác gì bước vào hư không cả.

- Cái định mệnh...

Thế là cơ thể của cô nàng lọt thỏm xuống cái hố kế tiếp mà Tinh Hồn đã chuẩn bị sẵn dành cho người đầu tiên ra khỏi hang động.

Lại một tiếng oanh tạc nữa vang lên, uy lực so với cái hố đầu tiên dĩ nhiên còn mạnh hơn.

- Đồ khốn nạn chó chết.

Tiếng chửi ầm lên hòa quyện với tiếng Oanh Hỏa Phù nổ tung, tạo thành một loại tạp âm khó nghe vô cùng.

Tinh Hồn ngồi trên cành cây cao nhìn xuống, khoanh tay chống cằm, phong thái tiêu dao tự tại, không biết trong đầu đang nghĩ gì nữa.

Còn cô gái kia, nàng y phục lúc này đã rách nát đến không thể nát hơn, ngoại trừ nhờ nhuyễn giáp che đi gần một nửa thân trên thì nửa thân dưới, những thứ đáng để ngắm đều lộ ra cả ngời.

Không thể không nói, hai cái đùi của cô nương này đúng thuộc loại cực phẩm, vừa trắng trẻo mềm mại, lại còn rất thon gọn nữa. Thể loại này, không cần thiết phải lộ hẳn ra, chỉ cần nhìn một cách thấp thoáng xuyên qua y phục mỏng manh cũng đủ để làm cho người ta thèm chảy nước miếng rồi.

- Tốt nhất trốn cho kỹ vào, bằng không lão nương cho người tận hưởng cảm giác sống không bằng chết, rồi sau đó bầm kẻ trời đánh nhà người đem cho con chó của sư tỷ ta ăn.

Tinh Hồn ngồi chống cằm ở trên cao, dĩ nhiên nghe toàn bộ lời chửi thề của nàng ta.

- Lâu rồi không bị ai chửi, cảm giác không tệ nhỉ!

Nói ra câu này, có điều nhìn gương mặt hắc, dường như không quan tâm cho lắm.

Lại nói về vị cô nương kia. Nàng ta vội thay một bộ y phục mới, do thời gian gấp gáp nên cũng chỉ khoác lên tạm thời. Do cảnh giác từ trước, thế nên nàng ta chỉ bò lên chứ không dám nhảy nữa.

Và đương nhiên cái miệng nhỏ vẫn chửi rủa lung tung.

- Có thể vẫn còn một vài cái hố nữa, lần này ta sẽ không mắc bẫy đâu.

Bị sập hố hai lần, cô nàng trong mắt lộ ra vẻ tinh túy thông minh, giống như rằng đoán được tính toán trong lòng người đặt bẫy.

- Tên trời đánh đó chắc là ẩn nấp quanh đây, hừ, đợi chút đi, bản cô nương sẽ cho ngươi biết mùi lợi hại.

Vừa ngẫm nghĩ, cô nàng vừa vận chuyển sức mạnh thân thể, gia tốc toàn thân phóng thẳng ra ngoài.

Nhưng có điều, việc cô nàng nhảy ra cũng bị Tinh Hồn đoán được.

Chỉ thấy khi cơ thể nàng tiến tới gần cửa hang thì tựa như rằng bị rơi vào một cái mạng nhện vô hình.

- Nửa... nửa hả?

Gương mặt áp sát vào mạng lưới do Tinh Hồn bố trí, thiếu điều như muốn biến dạng. Bởi do ánh sáng mặt trời chiếu thẳng vào trong hang, lại

khói bụi bay mù mịt làm cản trở tầm mắt, vậy nên cô nàng mới không nhìn thấy được cái lưới này.

- Lão nương thì không đội trời chung với người. A a a a...

Phần một tác đã up full trên web, bạn nào chưa đọc thì có thể tìm lại phần một để đọc.

Bạn nào có nguyệt phiếu thì cho tác xin một vài cái để cho tác có chút động lực nhé TwT!!!

Cảm ơn rất nhiều nhiều!

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 45: Âm Toán

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 45: Âm toán

Trong sự uất ức cực hạn, cô ta bị tấm lưới đẩy ngược lại về phía sau. Mà cũng chẳng rõ là do Tinh Hồn đặt bẫy quá lợi hại hay bản thân cô gái này quá xuôi xẻo, vậy mà lại rơi vào đúng cái hố cuối cùng mà Tinh Hồn đào bới.

Lại một lần nữa, tiếng nổ inh ỏi gầm vang, làn sóng khói bụi thổi lan tràn. Mãi một lúc sau thì đất bụi mới nguôi ngoai hạ xuống.

Chỉ thấy từ trong đồng hồ hỗn độn, cô gái nọ chật vật đi ra, cả người lấm lem, y phục rách nát, quả thật nhìn đáng thương vô cùng. Có điều, nhìn sâu vào trong đôi mắt đẹp kia lộ rõ sát khí, dĩ nhiên tâm trạng đang vô cùng tồi tệ.

Đúng lúc này, từ bên trong hang động, một âm thanh đồ vỡ mạnh mẽ vang lên, nghe giống như âm thanh tảng băng bị đập nát vụn.

Gương mặt cô gái biến đổi:

- Không tốt, là bọn chúng!

Dĩ nhiên cô ta đang ám chỉ đám Trần Sơn, Mã Vệ và Đoàn thị tam huynh đệ bị cô nàng sử dụng phù lục cấm chế khóa lại đường ra. Sử dụng rất nhiều phù lục, trong số đó có một vài cái rất đắt tiền, nhờ vậy mới có thể ngăn cản được đường lui của đám người đó.

Vốn dĩ có thể tranh thủ cho chính mình một đoạn thời gian để rời khỏi đây, nhưng không ngờ lại liên tiếp bị rơi vào cái bẫy do kẻ thứ mười tạo thành.

Ngay lập tức, trong tay nàng xuất hiện một thanh bảo kiếm. Chỉ thấy thân kiếm một thân xanh biếc, tản ra khí tức dao động lạnh lẽo, vừa nhìn liền biết không phải là một thanh kiếm tầm thường.

Ngồi trên cao, Tinh Hồn đôi mắt nheo lại:

- Pháp khí thượng phẩm? Tu vi trung kỳ Phạm Tiên Cảnh mà sở hữu pháp khí thượng phẩm, cô ta hẳn có lai lịch không tầm thường.

Nhìn thanh kiếm của cô gái, Tinh Hồn vừa xoa cằm vừa đánh giá.

Chỉ thấy ở trong hang, cô gái vận chuyển nguyên lực, rồi sau đó dứt khoát vung một kiếm. Một đường kiếm này hóa thành một đường khí nhận sắc bén vô cùng, trên đường đi cày nát một đường mặt đất, tạo thành một cái khe rãnh dài, mà dĩ nhiên khe rãnh này không chỉ dừng lại ở mức đó.

Tấm lưới vừa nãy cản bước cô gái chỉ là một pháp khí tầm thường được Tinh Hồn mua tại Thanh Gian trấn, nhờ hẳn bố trí một vài cái cấm chế nên mới đạt được hiệu quả ngăn cản nàng phóng ra.

Giờ đây trước uy lực của Pháp khí thượng phẩm, tấm lưới tự nhiên không có cách nào chịu nổi, lập tức bị xé nát ra làm hai. Mà đường kiếm kia chém ra ngoài, cuống bay đất đá lên không trung.

Nói tuy chậm, nhưng kỳ thực tất cả từ lúc cô nàng cướp được Thương Lan Thảo, phong bế đám Trần Sơn, bị trúng bẫy hay dùng bảo kiếm chém đứt tấm lưới, tất cả chỉ diễn ra vùn vụt trong vài phút mà thôi.

Làm xong, cô gái lập tức dùng toàn lực chạy ra bên ngoài. Đột nhiên, trong sát na, nàng cảm giác được có một thứ gì đó rất nguy hiểm đang hướng về phía mình.

Theo bản năng, nàng định lách sang một bên để tránh né, nhưng vốn bản thân là người trong thế bị động, dưới tình huống đang cấp tốc chạy thẳng về phía trước, khó có cơ hội mà tránh né được.

Kết quả là bản thân bị trúng phải ba cái phi châm đâm vào dưới đùi, nơi không có nhuyển giáp bảo hộ.

- Khốn kiếp, là kẻ nào?

Bị phi châm đâm vào chân, cơ thể trong giây lát bị sụp lờ xuống, té nháo nhào trên đất. Vài giây sau thì mới bật dậy, cái miệng chửi thề một tiếng thì đột nhiên nàng ta giật bản mình, bởi chẳng biết từ lúc nào, ở phía sau lưng xuất hiện một bóng người.

Kẻ này trên tay cầm một con dao nhỏ kề sát trên cổ, mũi dao nhọn hoắc, không chút thương hoa tiếc ngọc mà đâm vào lớp da trắng ngần, một giọt máu đỏ hồng chảy xuống, lăn dài trên chiếc cổ xinh đẹp ấy.

Người đó dĩ nhiên chính là Tinh Hồn, ngay lúc hấn phóng ra phi châm thì cũng chính là lúc hấn rời khỏi cành cây đó.

Giọng nói lạnh lùng không chút biểu tình:

- Giao Thương Lan Thảo, ta tha cho cô một mạng.

- Người nghĩ người có thể giết nổi bản cô nương sao?

Bị Tinh Hồn kề dao uy hiếp, vậy mà cô ta không hề tỏ ra khiếp sợ, ngược lại cười thách thức.

- Có thể ta không giết được cô bây giờ, nhưng ít nhất có thể khiến cho chết từ từ. Nhớ ba cây phi châm kia chứ?

- Phi châm? Nó có độc?

Cô gái mắt lóe lên, lạnh giọng hỏi.

- Là độc của Xích Tuyến Xà, ngay cả tiên giả Phù Tiên Cảnh, Địa Tiên Cảnh còn không muốn trúng phải độc tố của nó, đừng nói chi là một tiểu tiên nho nhỏ như cô.

Tinh Hồn hừ lạnh một tiếng, đồng thời gì chặt cơ thể của cô nàng áp sát xuống đất một cách cục súc, không có cô nàng bất kỳ một cơ hội nào phản kháng cả.

Lúc này, từ bên trong, tiếng xé gió truyền ra mỗi lúc một gần hơn, dĩ nhiên là đám Trần Sơn đang cấp tốc xông ra ngoài đây để tìm kiếm kẻ đã cướp đi Thương Lan Thảo của bọn họ.

- Giao Thương Lan Thảo, ta đưa cô thuốc giải độc, sau đó đường ai nấy đi, thế nào? Ta không hi vọng rằng một cô gái xinh đẹp bản lĩnh như cô lại vẫn lạc trong tay đám thô bạo kia đâu.

Tinh Hồn hỏi lại một lần nữa, dĩ nhiên không quên uy hiếp một câu.

- Được, ta giao nó cho người.

Thời gian cấp bách, không có nhiều thời gian để suy nghĩ, cô ta liền quyết định đưa Thương Lan Thảo cho Tinh Hồn.

Truyền thần niệm vào Nhẫn Trữ Vật, một gốc thảo được năm lá thơm phứt xuất hiện, chính là Thương Lan Thảo.

Tinh Hồn không chút do dự liền chụp lấy, bỏ vào Nhẫn Trữ Vật, sau đó thò tay nắm lấy cái nhẫn giáp, sau đó kéo nàng cùng với mình bỏ chạy. Bởi vì Tinh Hồn đã dùng thủ đoạn phong bế hoàn toàn nguyên lực của cô ta, nàng hiện tại ngoại trừ cơ thể khỏe mạnh ra thì chẳng khác gì một người bình thường cả.

Lúc kéo cô nàng đi, Tinh Hồn trong tay xuất hiện một cái Phù Lục, lập tức bóp nát nó, cuối cùng phóng hết toàn bộ số phi châm còn lại về phía cửa hang, hoàn thành xong tất cả thì mới cấp tốc bỏ chạy.

Đám Trần Sơn, Mã Vệ và Đoàn thị tam huynh đệ cùng lúc ra ngoài một lần, chỉ thấy bọn hắc bộ dạng thảm khốc, trên người thương thấy đầy mình, máu me rỉ ra, tự nhiên là do trải qua một trận kịch chiến khốc liệt với Thạch Nguyên Quy.

Mà sau lưng không có thấy bóng dáng của Thạch Nguyên Quy đâu nữa, chắc hẳn đã bị đám Trần Sơn liên thủ giết chết rồi.

Vừa mới thò cái mặt ra khỏi hang, tuy nhìn thấy mấy cái hố không rõ từ đâu hiện ra, nhưng bởi vì sự quan tâm đến Thương Lan Thảo nên bọn chúng chẳng để ý đến chuyện này lắm.

Bên ngoài khói bụi mờ mịt, bỗng hai bên trái phải cửa hang có tiếng nổ nhỏ, cùng với đó là tiếng xé gió vun vút.

- Cẩn thận, có bầy!

Trần Sơn là người đầu tiên phát hiện, la lớn một tiếng, sau đó vội vận chuyển nguyên lực, tự tạo một tầng nguyên lực để phòng hộ thân thể.

Chỉ thấy bên ngoài có bốn, năm cái vệt đen như tên bắn xé gió bay vào, nhìn kỹ lại thì mới nhận ra, đó là hai cái thạch chùy nhọn hoắc, phía đầu nhọn đằng trước có dán vài cái phù lục màu đỏ.

Mấy tấm phù lục đó chính là Oanh Hỏa Phù, ngay lúc vừa chạm vào thân thể bọn họ thì Oanh Hồ Phù bạo tạc, thạch chùy chịu lực tác động của Oanh Hỏa Phù nên cũng nổ tung theo, kết quả tạo thành một cơn mưa đá chém vào cơ thể đám Trần Sơn.

Tuy không tạo thành thương thế quá lớn, nhưng cảm giác này tự nhiên vẫn là rất khó chịu.

Và dĩ nhiên chuyện này chưa có dừng lại, bởi thạch chùy cùng Oanh Hỏa Phù chỉ là vật dùng để che mắt mấy cái phi châm kia mà thôi.

Phi châm rất nhỏ bé, lại bị cát bụi che mất tầm nhìn, thế nên đám Trần Sơn nhất thời không có phòng bị. Ngoại trừ Đoàn Lương nấp đằng sau Đoàn Đại Bàn thì toàn bộ những người khác đều trúng phải phi châm tẩm độc cả.

- Cướp Thương Lan Thảo, giết chết đạo lữ, lại còn ám toán ta, Trần Sơn này không giết người thì không làm người.

Trần Sơn cực kỳ uất ức, không kìm chế được nỗi nộ hỏa trong lòng, gần đầu hét lớn một tiếng. Và dĩ nhiên kẻ mà Trần Sơn đang nguyên rủa thề thốt không phải là Tinh Hồn, mà là cô gái đang bị hãm thô bạo lôi đi.

- Phi châm này có độc!

Mã Vệ vạch chỗ bị phi châm đâm vào, gương mặt khó coi nói.

- Đại ca, đệ không muốn chết.

- Đại ca, cứu đệ với.

Nghe Mã Vệ nói phi châm có độc, Đoàn Chính và Đoàn Đại Bảo kinh hoảng. Ba huynh đệ này vốn cùng một giuộc, là những kẻ cực kỳ sợ chết.

Trong số ba huynh đệ, Đoàn Chính a đua nịnh hót, Đoàn Đại Bảo ngu ngốc tham ăn, chỉ có Đoàn Lương là người thông minh nhất.

Dĩ nhiên hai tên Đoàn Chính và Đoàn Đại Bảo cực kỳ tôn sùng đại ca của mình, thế nên mọi việc trước giờ đều cho một tay Đoàn Lương sắp xếp hết cả.

Lần này cũng không ngoại lệ, khi nghe tính mạng bị uy hiếp, cả hai đều hướng Đoàn Lương khóc lóc cầu xin.

- Đừng có hoảng, chuyện đâu còn có đó. Mọi chuyện cứ giao hết cho đại ca.

Đoàn Lương vội vàng trấn an, dĩ nhiên không quên làm ra điệu bộ công tử hào hoa. Sau đó quay sang hỏi Mã Vệ:

- Người biết đây là độc gì không?

- Hình như là độc của Xích Tuyến Xà. Độc tố của Xích Tuyến Xà rất mạnh, nhưng chỉ cần uống được mật của nó là tự nhiên sẽ giải được. Bên ngoài hình như có thi thể của một đầu Xích Tuyến Xà, ra xem thử thể nào.

Mã Vệ chậm rãi phân tích. Mấy người khác, bao gồm cả Trần Sơn cũng chỉ biết tin theo, sau đó liền chạy ra bên ngoài.

Khi nhìn thấy thi thể của Xích Tuyến Xà thì mừng rỡ chạy đến, nhưng lúc đến nơi thì mới thất thần.

- Rốt cuộc là kẻ nào làm?

Trần Sơn một lần nữa hét lớn. Cả đời hăn từ khi tu hành đến giờ, chưa một lần nào ăn phải quả đắng như thế này cả.

- Kẻ kia chắc chắn là đã có tính toán, muốn giết hết tất cả chúng ta.

Mã Vệ cũng không giữ được bình tĩnh, chưởng mạnh xuống thi thể đã nguội lạnh của Xích Tuyền Xà, làm cho nó biến thành một đồng máu thịt bầy nhầy.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 46: Treo Lên Cây

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 46: Treo lên cây

- Đại... đại ca, phải làm thế nào đây? Cứu bọn đệ với.

- Đại ca ơi, Tiểu Bảo không muốn chết sớm đâu, hu hu...

Không thấy túi mật của Xích Tuyến Xà, hai tên Đoàn Chính và Đoàn Đại Bảo lập tức khóc lóc bù lu bù loa cả lên.

- Các người câm miệng lại cho ta.

Trần Sơn tâm trạng vô cùng tồi tệ, lại nghe hai tên Đoàn Chính, Đoàn Đại Bảo khóc lóc inh ỏi, liền chữa Ma Long về phía ba huynh đệ Đoàn thị, trừng mắt nói.

Sát khí trên người Trần Sơn rất nặng nề làm cho Đoàn Chính, Đoàn Đại Bảo lạnh sống lưng, giật bắn người, lập tức nhảy ra đằng sau lưng Đoàn Lương mà khóc lóc.

- Bé bé cái mồm lại, kéo tên điên đó phát tiết thì có mười đại ca cũng đánh không lại hần.

Đoàn Lương dĩ nhiên cũng rất sợ Trần Sơn sẽ phát tiết thật sự, vội xua tay trấn an hai tên huynh đệ của mình lại, rồi sau đó nhìn Trần Sơn, cười lấy lòng:

- Bớt nóng, huynh đệ bớt nóng, không lại nổi mụn trên gương mặt đẹp trai thì tội lắm.

Trần Sơn hừ lạnh một tiếng, xoay mặt nhìn chỗ khác, không thèm nói chuyện với đám Đoàn thị tam huynh đệ nữa.

Thấy vậy, ba huynh đệ Đoàn Lương thở phào một hơi nhẹ nhõm.

- Đại ca đúng là đệ nhất thông minh, đệ nhất lợi hại.

- Đại ca uy vũ, đại ca lợi hại nhất.

Đoàn Chính và Đoàn Đại Bảo lập tức vượt môn ngựa ngay, đương nhiên vì sợ Trần Sơn bạo nộ nên chỉ dám nói nhỏ, không có khoa trương như những lần trước đây.

Mà Đoàn Lương tựa hồ rất thích tận hưởng cảm giác này, chỉ thấy hân ngân mặt lên trời, để cho ánh sáng mặt trời chiếu thẳng vào mặt, gió thổi làm mái tóc tung bay phấp phới, kèm theo đó là động tác phe phẩy chiếc quạt trắng, quả thực chẳng khác gì một vị trích tiên cả.

- Chuyện, đại ca mà, hắc hắc...

- Ba người các người làm ơn bớt tự luyện lại.

Mã Vệ gương mặt khó chịu, nhìn Đoàn Lương nói.

- Độc tố Xích Tuyến Xà còn chưa giải, chết lúc nào còn chưa biết, ở đó mà làm mấy chuyện mè khen mè dài đuôi.

Chỉ một câu nói thôi, chẳng khác gì một gáo nước lạnh tạt thẳng vào mặt ba người huynh đệ bọn họ.

- Bây giờ, một là trở về tông môn, nhờ tiền bối trong tông môn giúp giải độc; hai là tìm một đầu Xích Tuyến Xà rồi giết nó, sau đó lấy mật của nó để giải độc; còn thứ ba, tìm kẻ cướp Thương Lan Thảo, vừa đoạt lại Thương Lan Thảo, vừa lấy thuốc giải độc.

- Dĩ nhiên là tìm kẻ đã cướp Thương Lan Thảo. Không giết được kẻ đó, ma tâm trong lòng ta khó giải trừ.

Trần Sơn lập tức lựa chọn đề xuất thứ ba mà chẳng ngần suy nghĩ lấy nửa giây. Mà Mã Vệ cũng chọn phương án này, bởi đúng như Trần Sơn nói, cú sốc này khó lòng mà giải trừ nổi. Nếu như chỉ bị cướp thôi thì không nói gì, đằng này còn năm lần bảy lượt bị người ta tính kế, thử hỏi ai mà cam tâm chịu đựng được.

Về phần Đoàn thị tam huynh đệ, ba người bọn họ vốn dĩ là tán tiên, bề ngoài ăn mặc nhìn thì hào nhoáng, kỳ thực trong túi không có lấy một xu, nghèo ơ là nghèo, làm gì có tiền mà mời mấy cái Luyện Dược Sư hay mua đan dược giải độc được.

Thế nên cũng đồng ý với lựa chọn thứ ba luôn.

- Kẻ đó khi xuất thủ cướp Thương Lan Thảo đã bị kinh lực của Thạch Nguyên Quy làm trọng thương nhẹ, có lẽ vẫn chưa chạy được bao xa. Chúng ta chia ra truy tìm, khi tìm thấy thì dùng Oanh Hỏa Phù để báo hiệu. Còn đây là Ích Độc Đan, có thể đè ép độc xà trong vòng hai giờ, mau dùng đi.

Mã Vệ lấy ra bốn viên đan dược màu đỏ, chính là Ích Độc Đan, đem chia cho Trần Sơn, Đoàn Chính và Đoàn Đại Bảo phục dụng.

Sau khi đã thống nhất xong, Trần Sơn, Mã Về và Đoàn thị tam huynh đệ phân ra làm ba ngã, bắt đầu truy tìm kẻ đã cướp đi Thương Lan Thảo của mình.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Tại một nơi khác, trong lúc đám Trần Sơn đang truy tìm thì Tinh Hồn lại đang vác theo cô gái kia chạy về đến cái hang động thiên nhiên mà hẩn nấu.

- Mau bỏ ta xuống, tên khốn bản thiếu.
- Trời đánh thánh vật tổ tiên ba đời nhà ngươi.
- Có ai không, cứu tôi với, có người muốn hiếp tôi.

Cô ta không ngừng hò hét kêu cứu, nhưng tuyệt nhiên Tinh Hồn chẳng buồn quan tâm, một mạch chạy thẳng đến chỗ cái hang thiên nhiên kia.

Bị phong bế nguyên lực, nghiễm nhiên cô gái này không thể làm được gì ngoài hò hét, chửi bới lung tung.

- Còn lắm nhảm nữa, ta đem ngươi vứt vào mồm dã thú, có tin không?
- Không tin, có ngon thì làm đi.

Cô gái này vẫn rất đánh đá, ương ngạnh, hoàn toàn không sợ bị uy hiếp.

Lại nói đến trước đó, vốn dĩ với tính cách của Tinh Hồn, hẳn nhất định sẽ giết chết cô ta giữa đường trường, rồi sau đó ngang nhiên lục soát, đoạt đi Thương Lan Thảo.

Nhưng khi ý định này lóe lên, hẩn bỗng dưng phát hiện trong cơ thể cô gái này ẩn chứa một cái thần niệm cực mạnh, uy áp đó đã vượt lên trên Phù

Tiên Cảnh.

Một khi tính mạng bị nguy hiểm, cỗ thần niệm này sẽ tự động bạo phát để bảo trợ cô ta.

Với tu vi sơ kỳ Phàm Tiên Cảnh, một khi đối diện với cỗ thần niệm đó, Tinh Hồn chỉ có con đường chết, vậy nên hắn không dám mạo hiểm, thế nên mới kiến nghị trao đổi với cô ta.

Tuy nhiên, Tinh Hồn tạm thời chưa có ý định thả cô gái này ra. Bởi một tiên giả trung kỳ Phàm Tiên Cảnh mà có rất nhiều bảo bối lợi hại, trong cơ thể lại được lưu xuống một cái thần niệm của tiên giả Địa Tiên Cảnh, chỉ sợ bối cảnh của cô ta không hề tầm thường.

Không rõ vì lí do gì mà cô gái này một mình chạy vào Hằng Nhạc Sơn Mạch, nhưng trước khi chắc chắn rằng bản thân sẽ không rơi vào tình huống nguy hiểm, hắn sẽ không dễ dàng thả cô ta ra. Ai mà biết được, ở gần đâu đây có người của cô ta hay không.

Dù vốn đã đắc tội, nhưng hắn không muốn bị một đại gia tộc nào đó truy sát đến cùng đường mất lộ.

Nhìn thái độ ương ngạnh, Tinh Hồn nheo mày lại.

- Tưởng ta không dám làm sao?

Tinh Hồn bỗng khựng lại, ném cô gái xuống đất, sau đó lấy ra một sợi dây thừng rồi đem nòng ta trói lại, treo ngược lên trên cây.

- Đối xử với nữ tử như vậy, sao ngươi không đập đầu vào chậu hũ chết quách đi cho rồi.

- Ta mà xuyên không được, ta tuyệt không để hạng vô liêm sỉ như ngươi ra đời.

- Ai đó cứu tôi với.

Bị treo ngược trên cành cây, nàng ta nội tâm giật mình, không nghĩ đến Tinh Hồn thực sự có thể làm như vậy. Nhưng tính cứng đầu cứng cổ không cho phép bản thân hạ mình cầu xin, lại lập tức hét toáng lên.

- Cứ hét thoải mái đi, một lát nữa khẳng định cô sẽ gặp rất nhiều người bạn.

Vừa nói, Tinh Hồn vừa lấy ra cái túi mật của Xích Tuyến Xà, rồi trích ra một ít, vừa bước tới gần cô nàng.

- Người muốn làm gì?

- Thuốc kích thích, giúp cô vui vẻ một đêm với đám thú hoang ở đây.

- Người...

Dĩ nhiên trong tay Tinh Hồn không có loại thuốc đó, hẳn chỉ là đang hù dọa nàng mà thôi. Độc tố của Xích Tuyến Xà tuy chưa phát huy liên, nhưng tầm ba canh giờ sau, nó sẽ bắt đầu phát huy tác dụng.

Khi đó, cỗ thần niệm trong cơ thể nàng sẽ bộc lộ, người gieo xuống thần niệm sẽ đến đây trong thời gian ngắn, và kết quả sau đó thế nào thì không cần nghĩ cũng biết.

Tinh Hồn không hi vọng chuyện này diễn ra, thế nên mới dùng mật của Xích Tuyến Xà để cho nàng phục dụng.

Bị hù dọa, cô nàng không dễ dàng mở miệng, dầy dụa liên tục. Nhưng một tiên giả mất hết pháp lực làm sao có thể bì được với Tinh Hồn, hẳn thô bạo bóp hai bên má, vạch cái miệng nhỏ ra, sau đó ném mật của Xích Tuyến Xà vào, cuối cùng vận chuyển nguyên lực để nó lưu thông trong cơ thể.

Mật của Xích Tuyến Xà vừa nhót vừa đắng, tư vị lại rất khó chịu, thiếu điều vừa mới thử một tí đã muốn nôn hết cả ra ngoài.

- Ta nguyên rửa người bị thiên lôi đánh chết, uống nước bị sặc chết, ăn cơm mắc cổ chết, đi bộ trượt vỏ chuối bị té chết, đi đại tiện bị táo bón chết...

Tinh Hồn giả mù giả điếc, không thèm quan tâm nữa, liền bỏ đi vào hang động để tu luyện.

Vị trí treo cô nàng cách cái hang không xa lắm, Tinh Hồn thả lại một con đom đóm để theo dõi tình hình, rồi sau đó mới bỏ đi.

Còn cô nàng, không biết có phải trời sinh thần lực hay không nữa mà liên tục liên tục chửi rửa Tinh Hồn, bao nhiêu từ ngữ có thể dùng để chửi rửa đều bị nàng lôi hết ra cả. Mãi đến một khắc sau mới bắt đầu yên ắng.

- Tự nhiên thấy nóng quá.

Chửi một hơi liên tục, lại trải qua một trận chiến đấu, thế nên dần dần mới thấm mệt. Có điều, nàng không nghĩ đến việc bản thân do phí sức mà mệt mỏi, mà trong đầu lại liên tưởng đến mấy giọt mật Xích Tuyến Xà bị Tinh Hồn cho vào miệng.

- Không lẽ... không lẽ hần nói thật? Hần cho mình dùng mấy cái xuân dược đó thật?

Gương mặt nàng sinh ra một tia kinh nghi, rồi dần dần chuyển thành sợ hãi.

- Nghe tam ca nói thuốc này sau khi uống vào thì cơ thể bắt đầu nóng lên, đầu óc choáng váng, hơi thở gấp gáp, hoàn toàn đúng với những gì mà tam ca miêu tả.

- Có khi nào hăn đợi thuốc ngấm rồi bắt đầu cưỡng hiếp mình? Chắc hẳn là vậy rồi, mình xinh đẹp đến thế này cơ mà.

- Hình sau khi làm chuyện đó thì sẽ đẻ ra em bé, Tam ca từng nói với mình như vậy. Không, mình không muốn có em bé, mình còn trẻ tuổi, mình muốn được đi chơi, mình còn rất nhiều chuyện phải làm, mình không muốn đâu, hu hu hu...

- Ông nội ơi, ba ba ơi, mẹ ơi, cứu Mẫn Nhi với, Mẫn Nhi tuyệt đối sẽ không cãi lại ba ba nữa.

- Đại ca, nhị ca, tam ca, cứu Mẫn Nhi, Mẫn Nhi không muốn lấy chồng đâu.

- Có ai không, cứu tôi với, hu hu hu...

Thiết nghĩ cô gái này đúng là có đầu óc tưởng tượng rất phong phú, mà công lao này chắc là có công rất lớn của vị Tam ca kia. Cô ta bắt đầu khóc lóc bù lu bù loa lên, tiếng khóc nghe rất thê lương.

Tinh Hồn đang ngồi tịnh dưỡng thì bị tiếng khóc than như đâm vào lỗ tai ấy làm cho giật mình, sau đó thông qua sự giám sát của đom đóm thì lắc đầu thở dài, rồi sau đó chẳng buồn nghĩ ngợi đến nữa.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 47: Cầu Cứu

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 47: Cầu cứu

Màn đêm đã bắt đầu dần buông xuống. Ban đêm, hoang thú tại Hắc Nhạc Sơn Mạch hoạt động rất mạnh, thậm chí có đoạn thời gian sát bìa Hắc Nhạc Sơn Mạch, địa phận tiếp giáp với Thanh Giang trấn xuất hiện một vài đầu Hậu Thiên hoang thú cấp ba, thực lực tương đương với tiên giả Địa Tiên Cảnh.

Thế nên trước khi trời tối, những thợ săn hoặc là rời khỏi Hắc Nhạc Sơn Mạch, hoặc là tìm một chỗ trú ẩn an toàn nào đó để ẩn nấp một đêm.

Đại đa số đều lựa chọn phương án một là rời khỏi Hắc Nhạc Sơn Mạch, bởi ngộ nhỡ gặp phải những hoang thú mạnh mẽ gì khó mà có đường chạy trốn, trừ phi có phương pháp ẩn nấp vi diệu nào đó thì mới dám ở lại.

Nhìn lên bầu trời, ánh sáng chiều đỏ rực nơi phía Tây phủ xuống, Hạng Hạo một mình đi trong Hắc Nhạc Sơn Mạch đã gần nửa ngày trời.

- Một mình mình căn bản khó mà tìm được y. Phụ thân giao nhiệm vụ này, quả thực là làm khó mình rồi.

Hắn bất giác thở dài một tiếng, trong lòng định ninh, chuẩn bị quay trở lại Thanh Giang trấn để nghỉ ngơi. Bỗng nhiên lúc đó bên tai nghe thấy tiếng khóc lóc thảm thiết, có lẽ do khoảng cách rất xa nên âm thanh này rất nhỏ, không để ý kỹ thì không có cách nào nghe thấy được.

- Có người kêu cứu?

Hạng Hạo chân mày nhíu lại, rồi sau đó mở rộng thần thức, trù tìm phương hướng của âm thanh kia. Sau đó vài giây, hắn liền gia tăng tốc độ, hướng về phía âm thanh tiếng khóc.

Cũng lúc đó, cũng ở một phương hướng khác, Mã Vệ cũng đồng dạng nghe được âm thanh tiếng khóc.

Thời gian một canh giờ đã trôi qua, tác dụng áp chế độc của Ích Độc Đan không còn nhiều nữa, dù rất uất ức, thế nhưng vì đảm bảo cái mạng nhỏ, Mã Vệ có ý định phản hồi về Bá Dao Tông để cầu trợ tiền bối trong Bá Dao Tông giúp giải độc.

Còn về phần Trần Sơn hay Đoàn thị tam huynh đệ, hắn cũng không muốn để tâm đến nữa.

Đúng lúc nghe thấy tiếng kêu cứu, mà vị trí cách hắn cũng không xa, thiết nghĩ tiện đường đi, Mã Vệ cũng đồng dạng hướng đến chỗ âm thanh đó.

So với Hạng Hạo thì bởi khoảng cách của Mã Vệ đến chỗ âm thanh tiếng khóc gần hơn, dĩ nhiên thời gian đến nhanh hơn một chút.

Mà Mã Vệ cũng chỉ mang ý định xem tình hình, nếu cứu được thì cứu, không cứu được thì coi như không thấy gì cả, nhưng thật không thể ngờ được, một cái lần vô tình này lại bắt gặp được kẻ đã cướp đi Thương Lan Thảo của mình.

Ngay lúc nhìn thấy bóng dáng vị cô nương đang bị treo ngược lên cây kia, Mã Vệ gương mặt xuất hiện một nụ cười lạnh lẽo.

- Ha ha, đúng là ông trời không phụ lòng người tốt, lần này để xem người trốn thoát khỏi tay ta như thế nào!

Trước đó lúc vị cô nương kia cướp đi Thương Lan Thảo, Mã Vệ đã nhanh tay lưu lại một ít thủ đoạn để làm dấu hiệu nhận ra kẻ cướp Thương Lan Thảo, cũng bởi vì vậy nên hắn mới dám đánh cướp đi tìm cô gái trong khi bản thân đang bị trúng xà độc.

Vốn chỉ mang ý nghĩ cầu may mà thôi, nhưng không nghĩ đến, mình thực sự sẽ gặp tên cướp kia.

Mà tên cướp đó lại là một nữ tử nữ, trông dáng dấp từ trên xuống dưới rất ngon lành, bất kỳ nam nhân nào nhìn thấy đều không thể không động tâm.

- Hừ, cướp đồ của ta, để ta cho người biết hậu quả như thế nào.

Mã Vệ cười lạnh một tiếng, rồi từ trong rừng cây bước ra.

- A, có người. Cứu tôi v...

Nghe thấy tiếng bước chân, cô gái không khỏi vui mừng, định kêu cứu thì bỗng biến sắc.

Bởi vì người xuất hiện không hề xa lạ gì với nàng cả. Lúc ẩn nấp trong bóng tối, nàng đã quan sát kỹ từng người, thế nên vừa nhìn thấy Mã Vệ là tức khắc nhận ra ngay.

Trong lòng chỉ cầu mong, hắn không nhận ra mình chính là người đã cướp đi Thương Lan Thảo, nếu không thì lần này thảm rồi.

- Cướp đồ của ta, còn mong ta cứu, người đang nằm mơ à?

Mã Vệ đứng khoanh tay, trừng mắt nói.

- Đợi... đợi đã, mặc dù ta là người cướp Thương Lan Thảo, nhưng mà Thương Lan Thảo không có ở trên người ta, đã bị người khác lấy đi rồi.

- Người nghĩ ta tin sao?

- Bộ đầu của người chứa sạn hay bị thiếu nếp nhăn thế. Chắc ta cướp xong Thương Lan Thảo xong tự trói mình treo lên cây đợi người xong đợi người đến đòi? Bà đây không rảnh thế đâu! Mau tới đây thả ta xuống, ta sẽ chỉ kẻ đang giữa Thương Lan Thảo cho người.

Mặc dù bản thân đang trong tình thế ngặt nghèo, vậy mà tiểu cô nương này lại không chút tỏ ra kinh sợ, thậm chí còn to mồm mắng luôn cả Mã Vệ - kẻ đã bị nàng cướp đi Thương Lan Thảo ngay trước mắt. Không biết hồi nhỏ cô gái này đã ăn gan hùm gan báo gì nữa, trong bất kỳ tình huống nào cũng không sợ trời không sợ đất, thật khiến cho người ta nể phục.

Bị cô nàng chửi mắng, Mã Vệ gương mặt có chút bị dần ra. Chắc hẳn nội tâm đang rất ngạc nhiên với tính cách mạnh mẽ của cô nàng.

- Người nói vậy, ta tạm tin. Vậy phi châm tẩm độc Xích Tuyến Xà, cũng là do kẻ kia làm ra?

Mã Vệ nhíu mày hỏi.

- Chứ sao nữa. Chính bản cô nương cũng bị gã ta ám toán, so với các người còn thâm hơn, ai đời một tên đàn ông lại đi đánh bom một nữ tử xinh đẹp yếu đuối như ta. Đám đàn ông các người đúng là ngu si đàn độn, chẳng có thứ gì tốt.

Nhìn đôi mắt cô nàng như bắn ra lửa, cho đến bây giờ vẫn chưa thể nguôi ngoai được chuyện bị Tinh Hồn sử dụng liên hoàn sáo, khiến cho bản

thân vô cùng thâm và chặt vật. Trong lòng đang rất cay cú, thậm chí còn đang tính toán làm thế nào để lợi dụng Mã Vệ đánh Tinh Hồn nữa kìa.

Không rõ là do chợt dạ hay gì, Tinh Hồn ngồi bế quan tìm tu thì bỗng hắt xì một cái. Hắc gãi gãi mũi, thủ thủ:

- Gì thế nhỉ?

Đột nhiên, thông qua con đom đóm mà hắc lưu lại để giám sát cô gái nọ, Tinh Hồn bỗng phát hiện một luồng khí tức khác lạ khác.

Hắc lập tức thông linh với đom đóm, hình ảnh mà đom đóm đang nhìn thấy đều hiện rõ trong đầu hắc.

- Không trùng hợp như vậy chứ?

Nhìn thấy Mã Vệ, Tinh Hồn thầm than không ổn.

Hắc không nghĩ ra rằng Mã Vệ có thể tìm đến được tận đây. Dù sao Hằng Nhạc Sơn Mạch rất rộng lớn, trước đó hắc bố trí một vài cái cấm chế cùng với sử dụng phi châm tẩm độc Xích Tuyến Xà.

Độc của Xích Tuyến Xà thời gian phát tác tuy chậm, nhưng một khi phát tác thì rất khó để giải trừ, hắc nghĩ rằng đối phương sau khi phát hiện bị trúng độc thì sẽ trở về tông môn hoặc tìm một Luyện Dược Sư nào đó để cầu cứu giải độc.

Thật không ngờ, bọn người này lại cố chấp đến như vậy. Lý do cố chấp truy lùng, hắc không nghĩ là lí do bị cướp Thương Lan Thảo lớn nhất, lại nghĩ đến tính cách của cô gái nọ, hắc là trong quá trình hắc bày những cái bẫy bên ngoài, bên trong hang động, cô gái tinh quái này đã làm ra hành động nào đó mới khiến đám người này nổi giận.

Với tính của cô ta, không quá khó đoán, thế nào cũng sẽ tìm cách lợi dụng Mã Vệ để trả thù riêng.

Mã Vệ tuy trúng độc, nhưng hắn vẫn là tiên giả trung kỳ Phàm Tiên Cảnh, khi thực lực chưa đủ mạnh, hắn không muốn bản thân rơi vào nguy hiểm.

Trong đầu hắn lúc này xuất hiện một ý nghĩa duy nhất, đó chính là bỏ chạy.

Còn về phần cô gái kia, hắn chẳng buồn quan tâm, mặc xác cô ta.

Quay trở lại nơi Mã Vệ và vị cô nương kia. Bị cô ta vợ đũa cả năm, vốn dĩ đã rất bất mãn, nay lại càng thêm ngứa mắt.

Hắn bước tới gần, thò tay sờ mặt cô gái, trừng mắt lạnh giọng:

- Ta không biết lời cô nói là thật hay không, trước tiên phải kiểm chứng một chút đã.

Nhìn ánh mắt của Mã Vệ, cô gái bỗng giật nảy mình, trong lòng xuất hiện một loại cảm giác không ổn:

- Người muốn làm gì?

- Làm gì? Cô nghĩ xem ta muốn làm gì.

- Bỏ cái tay bẩn thiếu của người khỏi người ta, nếu không sau này đừng hòng sống sót được tại Kim Lan Quốc này.

Bị cô gái trừng mắt cùng buông lời đe dọa, Mã Vệ chân mày nhíu lại, thầm nghĩ không lẽ cô gái này có thân phận cao quý? Có điều khi nghĩ lại, một người có thân phận tôn quý lý nào lại đi quan tâm đến một gốc Thương Lan Thảo? Với thân phận tôn quý, muốn mua được một gốc Thương Lan Thảo là một chuyện vô cùng dễ dàng.

Thế nên một giây sau, Mã Vệ liền kết luận, cô gái này đang nói dối, chỉ là đang đe dọa mình mà thôi. Nghĩ vậy, Mã Vệ cười tà dị:

- Đánh đá lắm. Vậy ta muốn xem người làm thế nào để truy sát ta.

- Huynh đệ, cứu ta với. Ta nhất định sẽ trả công thích đáng.

Bỗng nhiên cô gái hét toáng lên.

- Lại nói băng quơ, nghĩ ta tin sao?

Mã Vệ ánh mắt khinh thường, nhưng ngay sau đó hần liền thay đổi suy nghĩ, bởi Mã Vệ cảm giác được một luồng khí tức mạnh mẽ đang xuất hiện.

- Nhất Kiếm Ảnh Phi.

Người xuất hiện dĩ nhiên chính là Hạng Hạo.

Nhìn thấy cảnh tượng cô gái kia bị treo ngược lại, cơ thể thì xộc xệch, y phục rách nát, lộ ra từng tấc da thịt, trông bộ dạng rất đáng thương.

Hạng Hạo ghét nhất là cái loại cảnh tượng này, lập tức không nói câu nào, cầm kiếm xuất thủ ngay. Hạng Hạo tuy thân mang bệnh nặng, nhưng căn bệnh này chỉ ảnh hưởng đến tinh thần chứ không hề ảnh hưởng đến thực lực của hắn.

Tại ngoại môn Thiên Kiếm Tông, Hạng Hạo chính là một trong những đệ tử thực lực mạnh mẽ nhất, tuyệt không thể xem thường.

Một kiếm này vừa ra, linh khí thiên địa trong không gian ba động dữ dội, chỉ nghe một tiếng rít kinh dị, tựa hồ tầng không gian vừa mới bị đâm thủng vậy.

Kiểm ảnh tốc độ rất nhanh, nhìn giống như một đoàn lưu tinh màu xanh lam, ẩn chứa một luồng sát cơ dữ dội, khi xuất ra lại hấp thu linh khí thiên địa, uy lực còn muốn mạnh hơn một tầng.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 48: Cổ Chủng

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 48: Cổ chủng

Sát cơ ập đến, Mã Vệ giật mình, hăn lập tức chuyển người lại, triệu hoán ra một thanh đao lớn. Cây đao này vừa rút ra khỏi vỏ đã bức ra một luồng sáng nhiệt, thân đao là một màu đỏ rực, ẩn hiện bên trong cây đao khắc khoảng tầm mười đạo cấm chế, chính là một kiện pháp khí hạ phẩm.

Mã Vệ vận chuyển nguyên lực, khí thế hùng dũng trầm xuống một đường.

- Ma Viêm Phá.

Đường đao uy lực kinh hồn, ẩn hiện khí tức hung bạo, nhưng muốn thiêu đốt không gian, bạo tạc âm âm.

Đao khí và kiếm khí chạm nhau, không gian vang lên một tiếng nổ kinh thiên động địa. Linh khí hỗn loạn, cuồng phong tán ra xung quanh, làm cho cây cối tại nơi này rung chuyển dữ dội.

Uy lực khiến cho Mã Vệ bức lùi về phía sau mấy chục thước, còn cô gái kia thì cũng bị cuốn bay ra xa. Cái dây thừng mà Tinh Hồn dùng để trói

nàng treo lên cây không thể chịu nổi uy lực do hai tiên giả trung kỳ Phàm Tiên Cảnh tạo thành.

Mã Vệ từ trong đám khói bụi chui ra, sắc mặt có chút bất ổn, đương nhiên không phải do kiếm khí của Hạng Hạo gây nên, mà là do xà độc trong cơ thể đang có dấu hiệu muốn bộc phát.

- Tên kia nhìn rất quen mắt.

Mã Vệ hai mắt âm trầm, sau đó vận chuyển kinh lực, thổi bay làn khói bụi, khung cảnh trước mặt lại hiện ra.

- Người là... Hạng Hạo của Thiên Kiếm Tông?

Chỉ thấy Hạng Hạo lúc này đang đến gần cô gái, giúp nàng tháo dây thừng ra.

Tuy nói cả hai tu vi ngang nhau, nhưng luận về thực lực, Hạng Hạo vẫn trên cơ so với Mã Vệ một chút.

Một chiêu giao thủ vừa rồi, Mã Vệ trông có chút chật vật, vậy mà Hạng Hạo không hề có chút xuy xiển nào.

- Người biết Hạng mỗ?Ồ, là đệ tử Bá Dao Tông.

Hạng Hạo sau khi cười trối cho cô gái, tiếp đó nhìn Mã Vệ, âm thầm đánh giá.

Bởi vì trên ngực áo của Mã Vệ có cái tông huy hình cây đao màu tím, đó chính là tông huy của Bá Dao Tông, một trong năm tông môn tại Phong Lâm Thành.

- Ngoại môn thập đại thiên kiều Thiên Kiếm Tông. Tại Đẳng Long Chiến ba trăm năm trước giành tiến vào bát cường, tại hạ làm sao không nhận thức được.

Mã Vệ cười nhạt, nói.

- Không ngờ danh tiếng của Hạng mỗ lại được đệ tử Bá Dao Tông biết đến, hồ thẹn rồi.

Hạng Hạo ngừ điệu khách khí trả lời.

- Không nghĩ đến ngay tại Hạng Nhạc Sơn Mạch lại gặp được Hạng huynh, thật đúng là có duyên. Có điều, không biết vì cớ gì lại xuất thủ đánh lén tại hạ?

- Hạng mỗ vốn không quen việc nhìn thấy cảnh một cô gái bị một nam nhân hà hiếp ép bức. Thấy một đánh một, thấy mười đánh mười, tính cách của tại hạ khác cực đoan, thế nên dù là đánh lén đi chăng nữa, miễn là giết được kẻ tâm thuật bất chính, không bằng lang sói thì vẫn đáng.

Hạng Hạo cười nhạt, tuy ngừ điệu khách khí ôn hòa, thế nhưng trong lời nói lại chứa đầy ẩn ý.

Trông gương mặt Mã Vệ trầm xuống.

- Hạng huynh, ta không cần biết người là chính nhân quân tử thế nào, nhưng tiện nhân kia cướp đi đồ của ta, lại còn hạ độc thủ với ta nữa, thù này không trả, ta làm sao cam tâm. Hạng Hạo, mau giao ả ta ra đây.

- Thằng kia, người chửi ai tiện nhân. Người có tin ta chém xuống đầu chó người xuống đem cho chó ăn không hả?

Cô gái kia đang phủi phủi bụi bẩn trên người, bỗng nghe hai chữ “tiện nhân” thì lại nổi đóa lên, chửi ầm ỉ ỉ xèo.

- Có ngon thì đừng nấp sau hăn, giỏi thì đến lấy đầu của ta xem.

Mã Vệ gương mặt thách thức cười nói.

- Này, người biết giải cấm chế không?

Bỗng cô gái quay sang hỏi Hạng Hạo.

- Ta không giỏi về cấm chế lắm, nhưng có thể thử.

- Vậy thử đi. Còn người, ngoan ngoãn đứng yên đó.

Cô gái giọng điệu rắn rỏi đánh đá, chỉ thẳng vào mặt Mã Vệ, quát.

- Hừ, ta không có thời gian rảnh thế đâu.

Mã Vệ hừ lạnh một tiếng, kế tiếp lại vận chuyển nguyên lực, cây đao màu đỏ lại rực lên, sóng nhiệt bức ra phà vào mặt vô cùng khó chịu.

- Ma Viêm Phá.

Chỉ nghe từ trong cây đao ngâm lên một tiếng ghê rợn, nghe như âm thanh lửa đốt, không gian trong giây lát trở nên vẩn vọ, linh khí trong thiên địa như bị cây đao thôn phệ, hóa thành một lưỡi đao màu đỏ khổng lồ trồi trên cao trăm xuống.

Hạng Hạo gương mặt trịnh trọng, trong mắt lóe hàn mang.

- Nhất Kiếm Phá Kinh.

Kiểm trong tay Hạng Hạo cũng là một kiện pháp khí hạ phẩm, nhưng thanh kiếm này được gia cố đến mười ba đạo cấm chế công kích, so với cây đao của Mã Vệ thì uy lực cao hơn đôi chút.

Kiểm khí xuất ra, không gian như bị một lực lượng vô hình sắc bén nào đó trăm xuyên qua, một tiếng rít ngọt tai rít lên, va chạm với thanh đao lửa khổng lồ.

Bầu trời trong thoáng chốc như bị phân ra làm hai nửa, ánh rắng chiều dường như cũng bị uy lực do hai tiên giả trung kỳ Phàm Tiên Cảnh làm cho náo loạn.

Chấn động này ngay lập tức hấp dẫn các tiên giả đang trên đường rời khỏi Hằng Nhạc Sơn Mạch. Thế nhưng nhìn thời gian đang dần về đêm, vậy nên hầu như đều không muốn đi dò xét tình hình, bởi nơi chấn động diễn ra nằm khá sâu trong bờ rìa Hằng Nhạc Sơn Mạch.

Lúc này, Trần Sơn cũng đang mở rộng truy tìm, bỗng nhiên cảm nhận được một luồng sóng ba động. Hắn ngẩn đầu lên nhìn bầu trời, chỉ thấy một luồng sáng màu đỏ bắn lên cao, kể đó nổ tung tóe.

- Là Mã Vệ.

Trước đó khi ước hẹn với nhau, khi gặp được kẻ cướp Thương Lan Thảo thì phát Oanh Hỏa Phù để thông báo cho những người khác.

Ngay khi nhìn thấy hỏa hiệu, Trần Sơn cười lạnh một tiếng, dường như trong lòng đang rất kích động, muốn gặp được kẻ đã giết đi đạo lữ, cướp đi Thương Lan Thảo, và còn hạ độc thủ với hắn nữa.

Ở một nơi khác, Đoàn thị tam huynh đệ cũng nhìn thấy được dấu hiệu.

- Đại ca, có pháo hiệu kia.

Đoàn Chính ngẩn đầu nhìn lên bầu trời, sau đó nói.

- Từ từ, nghe đại ca nói một chút.

- Sao vậy đại ca?

- Một lát nữa khi đến đó, trước hết từ từ hắn ra mặt, xem tình hình trước đã. Nếu không có gì thì xuất hiện, còn nếu không ổn thì rút lui, chạy về Thanh Giang Trấn rồi cầu xin lão già kia một lần.

- Mọi chuyện đều nghe theo đại ca.

- Tốt lắm. Nghe lời đại ca là không bao giờ chịu thiệt, đi thôi.

Sau khi bàn bạc một lúc, ba huynh đệ này liền kéo nhau đi đến chỗ Mã Vệ bắn ra hỏa hiệu.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Sự xuất hiện của Hạng Hạo khiến cho Tinh Hồn vốn mang ý định bỏ chạy ngay lập tức khựng lại.

Hạng Hạo trước đây Tinh Hồn vô tình gặp qua một lần, đối với người này có ấn tượng khá sâu.

Hạng Hạo trông như người mang bệnh, nhưng thực lực rất mạnh, dù thời điểm gặp mặt ấy, Hạng Hạo đã có tình ấn dấu đi tu vi, nhưng bằng Thiên Ma Nhãn, dù là Địa Tiên Cảnh hãn cũng nhìn thấu được tu vi.

Cũng nhờ vào Thiên Ma Nhãn, Tinh Hồn mới nhìn ra được căn nguyên bệnh tật của Hạng Hạo.

Trong cơ thể của Hạng Hạo có một cái cổ chùng tồn tại trong trái tim. Cổ chùng này nhìn như vô hình vô sắc, cực kỳ khó nhận thấy, bởi vì Tinh Hồn có tinh thần lực đặc thù nên mới nhận ra được. Còn những người khác, trừ khi chính kẻ đã gieo xuống cổ chùng, ngoài ra không một ai có thể cảm nhận được cái cổ chùng này.

Cổ chùng không hề làm ảnh hưởng đến tu vi của Hạng Hạo, trái ngược lại còn khiến cho thực lực của hắn mạnh hơn so với tiên giả đồng cấp. Nhưng ngược lại, thọ mệnh của Hạng Hạo lại tiêu hao nhanh hơn so với tiên giả đồng cấp, tu vi càng mạnh thì thọ nguyên càng giảm xuống.

Đoán chừng, trừ phi có chuyện bất khả kháng cự, hoặc bị kẻ gieo chủng đột ngột thu lại cổ chủng, bằng không khi Hạng Hạo đột phá đến Địa Tiên Cảnh thì cũng là lúc Hạng Hạo này vong mạng.

Kẻ gieo chủng này thực sự là rất có tâm tư, bởi sau khi Hạng Hạo chết thì cổ chủng trưởng thành, phá vỡ cơ thể vật chủ rồi quay về với chủ nhân, mang theo lực lượng của vật chủ để chủ nhân của nó nâng cao sức mạnh.

Việc gieo cổ chủng này làm cho Tinh Hồn hơi thích thú, bởi nó có chút giống với một loại công pháp mà trước đây hắn trong lúc vô ý xem qua, tuy nhiên đến giờ vẫn chưa có cơ hội thử nghiệm nó.

Quay trở lại với vấn đề chính, ít nhất với sự xuất hiện của Hạng Hạo, tạm thời bản thân không nhất thiết phải quay đầu bỏ chạy.

Hắn muốn ở lại xem xét tình hình, dù sao thì tại chỗ hắn đang bề quan với nơi Hạng Hạo và Mã Vệ đánh nhau có khoảng cách khá xa, thế nên không có quá nhiều điều để lo lắng.

Và lại trước đó Mã Vệ đã có nói, hắn vẫn chưa hề giải được độc Xích Tuyến Xà, sở dĩ trụ đến được bây giờ là nhờ sử dụng Ích Độc Đan để tạm thời đè ép xuống độc xà.

Hiện tại nhìn sắc mặt Mã Vệ có chút tái xanh, nhất là chính giữa mi tâm xuất hiện một cái chấm nhỏ màu đỏ, chính là dấu hiệu độc xà sắp phát tác.

Nếu như tiếp tục dây dưa, thế nào Mã Vệ cũng sẽ bị độc của Xích Tuyến Xà làm cho tử vong. Độc Xích Tuyến Xà tuy thời gian phát tác khá chậm, nhưng một khi phát tác, để cho độc chạy vào tim, dù là thượng tiên giáng xuống cũng đừng hòng cứu được.

Thiết nghĩ, Mã Vệ này nên lựa chọn bỏ chạy thì hơn, nhưng đột nhiên Mã Vệ lại bắn pháo hiệu lên trời, dĩ nhiên là có viện binh.

Viện binh này cũng không quá khó đoán, chính là những kẻ cùng tham gia tranh đoạt Thương Lan Thảo.

Dĩ nhiên Tinh Hồn không quên chú ý đến cô gái kia. Cô gái này tính cách rất ương ngạnh đánh đá, dù rơi vào tình huống nguy hiểm cũng không tỏ ra sợ hãi, Tinh Hồn rất muốn biết được rốt cuộc thân phận của cô gái này to lớn đến thế nào, để biết đường sau này trông thấy còn bỏ chạy kịp. Bằng không rơi vào tay cô ta thì kiếp này thảm rồi.

Mã Vệ và Hạng Hạo chiến đấu rất kịch liệt, một thân tu vi đều triển lộ ra cả. Hạng Hạo càng chiến càng mạnh, mỗi kiếm xuất ra đều uy lực vô cùng, Mã Vệ phải chật vật lắm mới phòng thủ được. Thậm chí hiện tại, hắn chỉ có thể co cụm phòng thủ, không cách ra xuất chiêu đánh lại được.

Thập đại thiên kiêu ngoại môn Thiên Kiếm Tông quả thực không phải là cái danh hảo huyền.

- Ma Long Trảm.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 49: Tâm Ma

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 49: Tâm ma

Từ phía đằng xa, một tia hắc quang rực lên, kèm theo đó là một tiếng ngâm vang. Trong chớp mắt, một đầu long ảnh dài gần mười thước xuất hiện, cả người tỏa ra sát khí hung bạo, đôi mắt đỏ rực tràn đầy sát khí, cái miệng há to đầy răng nanh, toan muốn nuốt trọn Hạng Hạo vào.

Hạng Hạo gương mặt kinh động, nhưng dù sao cũng là thiên kiêu của một tông môn, tuy thành đạo chưa được ngàn năm, nhưng luận kinh nghiệm chiến đấu thì vô cùng lão luyện, bởi vì Hạng Hạo từ nhỏ đã theo cha của hắn tiến vào Hằng Nhạc Sơn Mạch để đi săn, được luyện tập với các trưởng bối, so với các thiên kiêu công tử khác thì hoàn toàn khác biệt.

Chỉ thấy Hạng Hạo gồng sức, trăm một kiếm cực mạnh đẩy lùi Mã Vệ lại. Sau đó chuyển người, hào quang trên bảo kiếm rực sáng lên, cuồng phong xung quanh như bị kiếm thế của Hạng Hạo điều khiển, hội tụ vào trên thanh bảo kiếm:

- Truy Phong Cửu Kiếm.

Hạng Hạo điều động nguyên lực truyền vào bảo kiếm của mình, theo khu động pháp quyết, thanh kiếm lơ lửng ngay trước mặt hắn, sau đó

hướng mũi kiếm về phía long ảnh màu tím đang lao đến.

Đột nhiên bảo kiếm huyền hóa phân thanh ra thêm tám đạo kiếm khí khác, vây xung quanh chủ kiếm, nhìn giống như một cái tiểu kiếm trận vậy.

Cuồng phong xung quanh tích tụ càng lúc càng nhiều, gió bão nổi lên khiến cho những gốc đại thụ rung chuyển dữ dội, thiếu điều như muốn bị bức gốc bay đi.

Cuối cùng, Hạng Hạo bàn tay chưởng thẳng vào phía cáng kiếm. Ngay lập tức bảo kiếm phá không bay đi, bát kiếm xung quanh xoay tròn quay chủ kiếm, tốc độ trong giây lát đẩy nhanh đến cực hạn.

Cuồng phong bao phủ bên ngoài, tựa hồ cũng hóa thành một thanh cự kiếm khổng lồ, thế như thiên quân vạn mã, uy lực vô cùng.

Không gian âm ẩm chấn động, khói bụi bay mù mịt, trên bầu trời mây vân tán toạn.

Hạng Hạo bị áp lực đẩy lùi về phía sau, trên tay cầm kiếm cầm xuống đất để không bị đẩy lùi quá xa.

Nhìn sắc mặt hắc lúc trắng lúc xanh, khóe miệng rỉ xuống một tia máu, không ngờ đã bị trọng thương.

- Kẻ kia thật mạnh!

Hạng Hạo miễn cưỡng đứng thẳng người dậy, lau đi vết máu trên miệng, ánh mắt tập trung nhìn về phía làn khói bụi, chiến ý chớp mắt khôi phục, bất kỳ lúc nào cũng sẵn sàng lâm trận.

Chỉ thấy từ trong làn khói bụi có hai bóng người bước ra. Một người là Mã Vệ, còn người kia đương nhiên là người vừa mới xuất hiện – Trần Sơn.

- Đệ nhất thiên kiêu ngoại môn Thiên Kiếm Tông quả nhiên danh bất hư truyền, thực lực rất mạnh.

Trần Sơn cầm Ma Long Nhận vác lên vai, trong làn gió lớn thổi tung bay mái tóc đen nhánh, làm nổi bật nét phong trần bá đạo của y.

Có điều, trên khóe miệng của y cũng xuất hiện một tia máu, dĩ nhiên vừa rồi đã bất phân thắng bại với Hạng Hạo.

Chợt hồi tưởng lại ba trăm năm trước tại Đẳng Long Chiến, khi ấy hẳn chỉ có thể nhìn được cái bóng lưng của Hạng Hạo này mà thôi. Năm đó Hạng Hạo chỉ vừa đột phá trung kỳ Phàm Tiên Cảnh không lâu thì Đẳng Long Chiến bắt đầu, thế nhưng biểu hiện của Hạng Hạo vô cùng kinh khủng, ngay cả những tiên giả tu luyện trước mắt mấy trăm năm, tiến vào bình cảnh trung kỳ Phàm Tiên Cảnh cũng thất bại dưới kiếm của Hạng Hạo này.

Nếu không phải năm đó khi tiến vào bát cường, Hạng Hạo này xuôi xẻo gặp phải tuyệt đại thiên kiêu Thiên Kiếm Tông, nói không chừng Hạng Hạo còn có thể tiến vào tứ cường cũng không biết chừng.

Đẳng Long Chiến năm đó tuy thua, nhưng thanh danh của Hạng Hạo vang dội, dường như không ai là không biết đến.

Có điều sau đó, nghe đồn Hạng Hạo gặp phải bạo bệnh, sức khỏe ngày một yếu kém nên không còn xuất hiện nhiều nữa.

Lại nói đến Trần Sơn, hẳn năm đó tuy cũng là tiên giả trung kỳ Phàm Tiên Cảnh, nhưng luận thực lực tuyệt đối thua kém Hạng Hạo rất xa. Không ngờ ba trăm năm sau gặp lại, hẳn lại có thể giao thủ bình hòa với thiên kiêu bát cường vào ba trăm năm trước, thực khiến cho người ta phải chấn động.

Ngay cả Mã Vệ đứng bên cạnh Trần Sơn, dù biết rằng Trần Sơn rất mạnh, nhưng không ngờ Trần Sơn này cường hãn đến mức độ có thể làm cho Hạng Hạo trọng thương.

Xem ra ngoại trừ việc kết đạo lữ với Tạ Tĩnh Lệ nọ giúp hãn nâng cao thực lực thì bản thân còn có một kỳ ngộ kinh người nào đó. Đương nhiên Mã Vệ sẽ không nhắc đến điều này, trong lòng chỉ lưu tâm thể thôi, hãn cũng không muốn phải trở thành kẻ thù của kẻ ngạo mạn này đâu.

Trần Sơn nhìn Hạng Hạo, miệng nở nụ cười để lộ hàm răng trắng đều, trong mắt hiện rõ sự kiêu ngạo, nói:

- Hạng Hạo, ta kính nể ngươi là một cường giả, rất muốn đánh nhau với ngươi một trận ra trò. Tuy nhiên bây giờ không phải lúc. Nếu ngươi rời khỏi đây, ta sẽ không làm khó dễ ngươi.

Chỉ thấy Hạng Hạo lắc đầu, biểu hiện vô cùng nghiêm túc, gương mặt đầy chính khí, cương nghị trả lời:

- Đa tạ ý tốt, nhưng ta không thể trơ mắt bỏ rơi nàng ta được. Nếu không, sau này trong đạo của ta mãi mãi tồn tại một bóng ma, vĩnh viễn không thể nào xóa bỏ được.

- Cố chấp như vậy, đã thế đừng trách ta hạ độc thủ. Cùng lên.

Trần Sơn gầm lên một tiếng, khí thế mãnh liệt tuôn ra, tay cầm Ma Long Nhận dũng mãnh xông tới. Mã Vệ cũng không chần chừ, vác theo bảo đao cùng với Trần Sơn liên thủ đối phó Hạng Hạo.

Trận chiến lại bắt đầu. Nếu đánh nhau một một, Hạng Hạo tuyệt đối không gặp vấn đề gì, nhưng hai đấu một, mà Trần Sơn thực lực lại rất mạnh, chỉ trong một thời gian ngắn, Hạng Hạo đã lâm vào thế hạ phong.

Còn cô gái kia nấp sau một gốc cây bị đốn ngã, đưa mắt nhìn Hạng Hạo một mình đấu với Trần Sơn, Mã Vệ.

- Ráng lên ráng lên, đợi bản cô nương phá được cái cấm chế này thì sẽ giúp người.

Hạng Hạo dù không quen biết với nàng, nhưng lại không tiếc bảo vệ khiến cho nội tâm nàng khá xúc động. Bình thường tuy quây phá hết chuyện này đến chuyện khác, nhưng tính cách của nàng rất rõ ràng, thế nên nàng mới không nhân lúc hai kẻ kia không chú ý đến mà bỏ chạy.

Lúc này nàng đang cố gắng tìm cách giải trừ cấm chế mà Tinh Hồn lưu lại trong cơ thể. Cấm chế của hân làm cho nguyên lực không cách nào điều động được, một tiên giả mà không sử dụng được nguyên lực thì chẳng khác gì một phế nhân.

- Cái tên trời đánh thánh vật đó sao lại bày ra cái cấm chế khó phá thế này. Biết thế ngày trước không lười biếng học cấm chế, nếu không bây giờ đâu có chật vật vậy chứ. Cái này đúng là quả báo mà.

Cô nàng loay hoay tìm cách giải trừ, nhưng cấm chế của Tinh Hồn vô cùng tinh diệu, không phải cứ muốn là phá giải được.

Hắn từ lúc tại Huyền Thiên Giới đã dành ra rất nhiều thời gian để nghiên cứu về cấm chế trận pháp, hắn không biết tại Đại Thiên Thế Giới có phân chia trình độ tạo trận hay không, nhưng nếu có, thứ hạng của hân tuyệt đối không thấp.

Với thực lực hiện tại mà bố trí một đại trận trong khả năng, dù là Địa Tiên Cảnh cũng khó mà phá giải được trận pháp của hân.

Cái cấm chế phong ấn nguyên lực của nàng ta, tuy khá sơ sài, nhưng với trình độ của nàng thì không tốn mười ngày nửa tháng dừng hòng phá được.

Ở một góc khác, có ba bóng người thoát ẩn thoát hiện, chăm chăm đôi mắt quan sát cuộc chiến. Ba cái bóng người này, ngoài ai còn Đoàn thị tam huynh đệ.

- Đại ca, khi nào chúng ta xuất hiện? Hay lại như mấy lần trước, làm nhân vật chính lúc nào cũng xuất hiện cuối cùng?

Đoàn Chính nhìn trận chiến kịch liệt kia, rồi quay sang hội ý với Đoàn Lương.

Đoàn Lương giơ tay cú đầu hấn một cái, nghiêm giọng quát:

- Nhân vật chính cái đầu người. Chúng ta mà xuất hiện có mà thành cái bao cát cho chúng nó đánh.

- Thế... thế phải làm thế nào? Thời gian phát độc của đệ với Đại Bảo gần đến rồi.

Đoàn Chính ôm đầu, sau đó uất ức nói.

- Lo cái gì, có đại ca người ở đây, dù lão thiên thì cũng không lấy nổi cái mạng nhỏ của hai người được đâu.

Ngay sau khi Đoàn Lương nói câu này, đột nhiên không biết từ đâu một đạo phong nhãn sắc bén bá đạo bay ngang qua mái đầu của ba người bọn hắn, cái lọn tóc được búi cao để tạo ra phong thái công tử phong lưu bị gọt một đường ngọt lịm, rồi sau đó tung bay theo chiều gió cuốn về phương xa.

- À, cho đại ca rút lại câu nói ban nãy.

Mái tóc bung lụa phủ xuống, ban đầu nhìn hắn khá hào hoa phong nhã, nhưng sau khi gọt một đường thì bây giờ trông hắn vô cùng buồn cười.

Hai tên Đoàn Chính và Đoàn Đại Bảo suýt chút nữa là há mồm cười lớn, mặc dù bộ dạng của hai tên này so với Đoàn Lương còn muốn ngáo ngơ, buồn cười hơn.

- Ngậm ngậm cái mồm lại, bị phát hiện là toi cả đám bây giờ.

Đoàn Lương trừng mắt, đe dọa một tiếng, ngay lập tức có hiệu quả ngay.

Rồi sau đó hăn thò đầu lên, ánh mắt hướng về phía vị cô nương đang luôn mồm nguyên rửa Tinh Hồn, nói tiếp:

- Hai người nhìn vị cô nương kia xem, trông có quen mắt không?

Nghe Đoàn Lương hỏi vậy, Đoàn Chính và Đoàn Đại Bảo nhướng mày nhìn theo. Đoàn Chính tuy đầu óc không lanh lẹ hoạt bát bằng đại ca của mình, nhưng so với Đoàn Đại Bảo mập mạp ngốc nghếch kia thì muốn tốt hơn không ít.

Trong đôi mắt hiện lên vẻ suy tưởng, đồng thời nói:

- Đúng là nhìn hơi quen mắt, hình như đệ gặp cô ta ở đâu rồi.

- Thanh lâu, hình như gặp ở thanh lâu.

Đoàn Đại Bảo gương mặt ngờ nghệch bỗng thốt lên.

Đoàn Chính toan chửi mắng một tiếng, làm sao mà một cô nương thanh lâu lại xuất hiện ở đây được, lại còn vô cùng đánh đá nữa, dù rất xinh đẹp, nhưng với tính cách của cô nàng thì chẳng nào dám chạm vào chứ, nói không biết chừng vừa bước vào tới cửa thì đã bị nàng ta đập thẳng ra ngoài rồi.

Nhưng không ngờ Đoàn Lương lại ồ lên, kinh ngạc khe khẽ:

-Ồ, Đại Bảo cũng có ngày nói trúng được một câu, mặt trời hôm nay mọc hướng tây à?

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 50: Thế Cục Biến Đổi

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 50: Thế cục biến đổi

Vừa nói, Đoàn Lương vừa giơ ngón tay cái lên, ý tứ khen ngợi làm cho Đoàn Đại Bảo gương mặt tròn trịa phúng phính nở nụ cười, tay gãi gãi đầu.

- Thanh lâu? À, đệ nhớ ra rồi. Không lẽ chính cô ta chính là vị công tử đó?

Dường như trí nhớ trong đầu dần định hình lại, Đoàn Chính vặn hỏi.

- Chứ còn sao nữa. Lần đó nếu không phải nhờ bản lĩnh của đại ca, thì làm sao mà phát hiện vị cô nương đó lại giả trai đi đến thanh lâu chứ. Đại ca các người đúng là thiên tài kiệt xuất, thật không chê vào đâu được. Ài, trên đời này tại sao lại có người xuất chúng như đại ca các người như vậy chứ, quả thật là bất công với người khác. Hai đệ thấy có đúng không?

- Đại ca, độc xà sắp phát tác rồi, đừng tự luyện nữa.

Đoàn Lương hất mái tóc của mình, tuy rằng mái tóc đã bị gọt nhìn rất ngu ngốc, có điều biểu cảm tự luyện trên mặt thì đúng là không chê vào đâu được. Nhưng ngay lập tức bị Đoàn Chính dội một gáo nước lạnh vào mặt.

- Ha ha... đại ca quen mềm. Mà không sao, đại ca đã sớm nghĩ ra cách rồi. Nhìn vị cô nương đó đi, lúc này cô ta đang loay hoay chửi mắng gì đó, nhìn giống như đã bị phong ấn nguyên lực. Nếu không với thực lực của vị cô nương này, làm sao có chuyện bị hai tên Mã Vệ và Trần Sơn làm khó dễ được.

- Vậy thì sao?

- Còn sao nữa, đi qua đó giúp cô ta giải trừ cấm chế. Cô ta là tiểu thư của cái gia tộc đó, trên người hẳn là mang theo rất nhiều thứ hữu ích. Và lại, dù không có thuốc giải độc, nhưng với ân huệ mà chúng ta giúp cô ta, người nghĩ cô ta sẽ trơ mắt nhìn hai người các người chết được sao.

Đoàn Lương chậm rãi giải thích.

- Còn chờ gì nữa, đi qua đó thôi.

Ngay sau khi thống nhất, ngay lập tức cả ba huynh đệ bọn chúng bắt đầu di chuyển đến gần vị tiểu cô nương kia. Bọn hắn hành động rất cẩn trọng, mà những người khác, ngoại trừ Tinh Hồn vẫn đang bí mật quan sát ra thì chẳng có một ai khác phát hiện ra ba huynh đệ này.

Quay trở lại trận chiến nọ, Hạng Hạo liên tục bị chèn ép, dù không rơi vào thế hạ phong, thế nhưng vẫn rất chật vật.

Nhìn sắc mặt Hạng Hạo càng lúc càng thiếu huyết sắc, khóe miệng xuất hiện tia máu, xem ra nội tình càng lúc càng bất ổn.

Mà Trần Sơn cùng Mã Vệ liên thủ, tuy rằng lấy hai tiên giả trung kỳ Phàm Tiên Cảnh đấu với một tiên giả trung kỳ Phàm Tiên Cảnh, dĩ nhiên lại không thể bức lui được Hạng Hạo.

Hạng Hạo càng chiến càng mạnh, mỗi đường kiếm xuất ra vô cùng thành thực, nhắm vào những chỗ hiểm yếu trí mạng. Nếu không phải phản

ứng nhanh nhẹn cùng với đeo một kiện bảo giáp trên cơ thể, chưa chắc gì cả đã có thể chiếm được thể thượng phong.

- Ma Long Liệt Phong.

Trần Sơn truyền nguyên lực vào Ma Long Nhận, một luồng hắc quang lóe lên, tán ra sát khí nồng nặc, liên tục chém vào không trung năm đạo khí nhận.

Khí nhận sắc bén, ẩn chứa hơi thở nguy hiểm, sắc mặt Hạng Hạo nghiêm trọng lên.

Mã Vệ có thể không phải là đối thủ của hắn, nhưng riêng với Trần Sơn thì Hạng Hạo không dám nửa điểm khinh thị. Người này xuất thủ tàn bạo, dứt khoát, mỗi một chiêu đều vô cùng hung hãn, chẳng khác gì một con thú hoang được thả khỏi chuồng vậy.

Mỗi lần chống cự một chiêu của Trần Sơn là cơ thể hắn phản ứng bị chậm lại, tựa hồ bị một loại lực lượng thần bí nào đó ảnh hưởng đến lực lượng thân thể.

- Phong Bạo Hồi Thiên.

Hạng Hạo nhanh chóng phản ứng lại, tay cầm thân kiếm giơ lên trước mặt, tay còn lại bấm thủ quyết rồi vút lên thân kiếm. Chỉ thấy thiên địa linh khí xung quanh đột nhiên thối vù vù về phía Hạng Hạo, lấy hắn làm trung tâm, rồi dần dần hóa thành một cơn lốc, bao bọc cơ thể Hạng Hạo vào bên trong.

Năm đạo hắc nhận chém vào cơn lốc thiên địa linh khí, hiển nhiên là lực lượng hắc nhận rất mạnh mẽ, khiến cho cơn lốc bị bẻ cong lại, thiếu điều muốn phá nát cả cơn lốc ra làm mấy phần.

Có điều, hắc nhận kia chỉ thiếu một chút lực lượng mà thôi. Ngay sau đó liền bị cơn lốc đáng bay ngược ra lại, tuy nhiên uy lực của hắc nhận sau khi bị phản chấn thì suy yếu đi rất nhiều.

Mà Hạng Hạo cũng không thể duy trì được cơn lốc, ngay sau khi đánh bật hắc nhận đi thì cũng liền sụp đổ. Bạo phong nổ tung tóe, cuốn bay cây cỏ đất đá lên trời, một khung cảnh mờ mịt trong khung trời ráng chiều xuất hiện.

Nhưng tất cả chưa dừng lại tại đó. Chỉ thấy từ trong làn khói bụi, có một cái quang trụ màu đỏ rực lóe lên, tỏa ra sóng nhiệt nóng rất.

- Ma Viêm Phá.

Kẻ tạo ra khung cảnh đó dĩ nhiên lại chính là Mã Vệ. Khi này Trần Sơn toàn lực đánh ra tuyệt chiêu Ma Long Liệt Phong, chính là tranh thủ cho hẳn thời gian tập trung vào Ma Viêm Phá.

Lực lượng được đẩy lên cực hạn, cuối cùng bị Mã Vệ trảm xuống một cái.

Đại đao khổng lồ trên bầu trời bổ mạnh xuống, sóng nhiệt nóng rất khiến cho hư không vặn vẹo, tầng tầng không gian song nhiệt bài lãng, những gốc đại thụ khổng lồ cũng bị sóng nhiệt làm cho cháy xém.

Hạng Hạo trước đó tổn thương nguyên khí, bản thân lại lâm vào thế hạ phong, lần này không cách nào xuất chiêu phản ứng. Chỉ có thể giơ kiếm ra chặn trước cơ thể, rồi vận chuyển nguyên lực tạo thành một lớp lá chắn.

Ầm ầm ầm...

Một loạt âm thanh nổ vang vọng thiên địa, nghe chẳng khác gì âm thanh tiếng sấm nổ vậy.

Hạng Hạo rên thảm một tiếng, miệng nôn ra máu tươi ướt đầm cả bạch y, thân thể bị đẩy lùi về phía bốn năm thước, sau đó mới miễn cưỡng định hình lại thân thể.

Nhưng vừa mới đứng dậy thì hắt lại nôn ra một ngụm máu nữa, chân khuya xuống, nhìn bộ dạng của hắn, đoán chừng không còn sức mạnh để chiến đấu được nữa.

Còn Mã Vệ bên kia, sau khi toàn lực xuất ra Ma Viêm Phá toàn lực, dĩ nhiên đã tiêu hao toàn bộ nguyên lực, cũng đã không còn sức lực để tiếp tục đánh nhau nữa.

Trong ba người thì chỉ còn mỗi Trần Sơn là miễn cưỡng duy trì được khí thế.

- Ta đã sớm cảnh báo người rồi, nhưng nể tình người là một đối thủ cường đại, ta sẽ không giết người. Cút đi.

Trần Sơn ngử điệu vô cùng bá đạo cường hành, trừng mắt nhìn Hạng Hạo, đồng thời chĩa Ma Long Nhận lên, lãnh ý nói.

Hạng Hạo ho lụ khụ, nhưng vẫn ráng sức lão đảo đứng dậy, khoe miệng xuất hiện nụ cười, tuy mệt mỏi, nguyên lực đã tận, nhưng đôi mắt của hắn vẫn sáng rực, một cỗ hạo nhiên chính khí hiện hữu trên người hắn:

- Vẫn câu nói đó, ta không bỏ đi được.

- Hừ, đã thế thì ta đành tiễn người một đường.

Trần Sơn thấy Hạng Hạo không nghe khuyên nhủ của mình, trong mắt lóe lên sát ý, hừ lạnh một tiếng định hạ thủ thì đúng lúc ấy, một giọng nói trong trẻo không kém phần thanh âm vang lên.

- Tiểu tử, bắt lấy.

Hạng Hạo ngạc nhiên, nhưng thân thủ không chậm giờ tay ra đón lấy đồ vật mà vị tiểu cô nương kia ném qua.

Đó là một thanh bảo kiếm và một viên đan dược màu vàng.

Thanh bảo kiếm toàn thân một màu xanh lam trong suốt, vừa cầm lấy đã cảm nhận được một luồng hơi thở lạnh lẽo truyền vào lòng bàn tay.

- Pháp khí thượng phẩm?

Hạng Hạo kinh ngạc, không ngờ vị cô nương kia lại cho mình mượn một kiện pháp khí thượng phẩm.

Hạng Hạo tuy là một trong thập đại thiên kiêu ngoại môn Thiên Kiếm Tông, thế nhưng dù là khi hấn tiến vào bát cường Đăng Long Chiến ba trăm năm trước cũng không có nhận được đài ngộ pháp khí thượng phẩm.

Vậy mà cô gái này... không cần đoán cũng biết, thân phận tuyệt đối bất phàm.

Còn viên đan dược màu vàng, Hạng Hạo cảm nhận được một luồng sinh lực khổng lồ ẩn bên trong viên đan dược nhỏ bé này. Hạng Hạo kiến thức về đan đạo khá hạn hẹp, không nhận ra được viên đan dược này tên gì, nhưng từ khí tức dao động đến từ viên đan dược này, tuyệt đối là một viên đan dược Hoàng Cấp thượng phẩm.

Lúc này tình huống nguy cấp, Hạng Hạo không có nhiều thời gian chần chừ suy nghĩ, lập tức sử dụng viên đan dược đó ngay.

Sau khi vào đến cuốn họng thì lập tức viên đan dược hòa tan, hóa thành một luồng sinh lực khổng lồ, điểm đặc biệt chính là nó không hề cuồng bạo, ngược lại vô cùng ôn hòa.

Cổ sinh lực này chạy khắp ngõ ngách cơ thể hần chỉ trong thoáng chốc, làm cho nguyên lực bị tiêu hao nhanh chóng được bổ sung, thương thể trên người chớp mắt phục hồi trở lại.

Hạng Hạo cầm bảo kiếm, khí thế xuất ra vô cùng mạnh mẽ, y phục cùng mái tóc bay phất phơ, tán nhưng không loạn, cùng với phong thái xuất thần, nhìn Hạng Hạo chẳng khác gì một vị trích tiên cả.

Trong lòng Hạng Hạo thầm than, đan dược cùng bảo kiếm này thật lợi hại, không chỉ giúp hần phục hồi sức mạnh, mà còn khiến cho khí thế của bản thân bạo tăng.

Trần Sơn và Mã Vệ biến sắc, đặc biệt là Trần Sơn, khí thế của hần chớp mắt bị Hạng Hạo trấn áp hoàn toàn. Trải qua trận chiến, Trần Sơn tiêu hao rất nhiều nguyên lực và thể lực, nếu giờ tiếp tục đánh nhau, hần tuyệt đối không thể đối đầu được với Hạng Hạo được nữa.

Chỉ nghe giọng nói của Hạng Hạo từ hướng đối diện truyền đến:

- Hiện tại ngươi không còn là đối thủ của ta nữa. Ta khuyên ngươi nên từ bỏ được rồi.

- Hừ, ta không cam tâm. Ắ ta giết đạo lữ của ta, cướp Thương Lan Thảo vô cùng trân quý, lại còn khiến ta và Mã Vệ trúng phải độc xà. Mà hiện tại, thời gian độc xà phát tác đã gần đến, bảo ta rút đi, ngươi đừng nằm mơ. Dù hôm nay ta phải chết cũng phải kéo theo ả ta.

Trần Sơn ngừ điệu thê lương phần nộ gầm lên. Đúng lúc này, tiểu cô nương kia mới từ đằng sau nhảy tới. Nàng lúc này tuy vẫn bộ y phục rách nát, nhiều chỗ trên mặt bị bụi làm vấy bẩn, tuy nhiên không thể che đi vẻ đẹp tuyệt trần của cô nàng.

Nhất là khuôn ngực đầy đặn trắng trẻo cùng với đôi chân cực phẩm, thật không thể không làm cho người ta mê hồn. Chỉ thấy nàng tay chống

hông, ưỡn đôi gò bồng cao như hai ngọn núi, giọng đánh chua quát:

- Đạo lữ của người thực lực không bằng ai, chết đồ thừa cái gì, do ả quá yếu kém mà thôi. Cướp Thương Lan Thảo của người thì sao, nó vốn là vật vô chủ, ai chiếm được thì là của kẻ đó, người quả được sao. Nếu quản được thì đi mà cướp lại, còn cướp không được thì câm cái mồm của người lại. Cuối cùng, độc xà kia không phải là do ta làm, đừng nói các người, ngay cả bản cô nương cũng bị gài bẫy đây.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 51: Tam Công Tử

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 51: Tam công tử

Trần Sơn ngần ra, trong mắt có chút nghi hoặc, nhìn sang Mã Vệ.

- Cô ta trước đó cũng nói y hệt như vậy, nhưng chuyện này có chút hơi khó tin.

Mã Vệ mở miệng nói. Cái này cũng khó mà trách hấn được, bằng là người khác thì cũng chẳng tin nổi.

Trần Sơn ánh mắt lạnh lẽo, trầm giọng xuống:

- Người lấy gì để chứng minh Thương Lan Thảo không có trong tay người?

- Bốn cô nương nói không có tức là không có, đã không có thì cần gì phải chứng minh.

Nàng ta hừ lạnh một tiếng, điệu ngoa nói, không khỏi khiến cho người ta nội tâm sinh ra một tia khó chịu. Bằng là người khác, có lẽ giờ phút này đã bị đánh hội đồng rồi.

Trần Sơn nheo mắt, gân xanh trên trán nổi lên, dĩ nhiên là đã động nộ.

- Không chứng minh được thì đừng xàm ngôn vô ích, đi chết đi.

Dứt lời, Trần Sơn cầm chắc Ma Long Nhận, một lần nữa phát ra hung uy, tuy rằng so với ban đầu không bằng, nhưng vẫn là rất dữ dội, khiến cho người ta chấn kinh.

Đúng lúc đó, một giọng nói tràn đầy bá khí vang lên, trong ý tứ có vài phần châm chọc:

- Dám động vào tiểu muội của ta, ai cho người cái lá gan đó vậy?

Trong giọng nói ẩn chứa uy áp cường đại, người chưa hiện mà bá khí hàng lâm, dễ dàng chèn ép Trần Sơn, khiến cho hắn một bước cũng không tiến lên nổi. Giờ phút này, trong mắt hắn tràn đầy sợ hãi.

“Cường giả Địa Tiên Cảnh?”

Nội tâm Trần Sơn hoảng hốt, không ngờ đến việc tại đây lại xuất hiện một tiên giả Địa Tiên Cảnh. Chẳng những xuất hiện, mà người này còn ra sức bảo vệ tiểu cô nương kia nữa.

Nghe ý tứ của hắn ta, ai nấy đều hoảng sợ ra mặt. Tiểu muội của tiên giả Địa Tiên Cảnh, cô nương này, rốt cuộc xuất thân khủng bố đến mức nào.

Mà Trần Sơn, hắn gương mặt tràn đầy sợ sệt, hung uy ban nãy ngay khi giọng nói bá khí kia vang lên thì đã bị đánh nát một cách không thương tiếc rồi.

Trần Sơn cấp tốc lùi lại, nhưng chênh lệch giữa tiên giả Phạm Tiên Cảnh và tiên giả Địa Tiên Cảnh cách biệt vô cùng to lớn, tựa hồ bầu trời và mặt đất, căn bản Trần Sơn hoàn toàn chẳng có lấy một cơ hội này.

Người nọ chỉ hừ lạnh một tiếng mà cơ thể Trần Sơn như bị đóng băng lại, hoàn toàn không thể nhúc nhích.

Đồng thời trong không gian truyền đến một cỗ lãnh ý, thiên địa linh khí biến thành một cái nắm đấm, đấm thẳng vào người Trần Sơn.

Hắn hét thảm một tiếng, thân thể vô lực ngã về phía sau, đập vào một gốc đại thụ cách đó không xa, miệng thổ ra một ngụm máu lớn, sắc mặt trông khó coi vô cùng.

- Tam ca, ca đến chậm quá, ta bị bọn chúng khi dễ rất nhiều.

Nghe thấy giọng nói đó, tiểu cô nương reo lên một tiếng, gương mặt cực kỳ rạng rỡ, có điều trong câu nói vẫn không quên trách móc.

Chỉ thấy trên ngọn cây cao, chẳng biết từ lúc nào xuất hiện một vị nam tử đứng trên đấy. Người này một thân thanh bào, y phục thêu hoa dệt gấm, thanh bào lay động trong gió chiều.

Hắn mỉm cười nhìn xuống, gương mặt hắc trắng hồng hào, đôi mắt thăm thăm như tầng trời về đêm, hai lọn tóc theo hành động của hắn mà khẽ lay động.

Phối hợp với hành động phe phẩy chiếc quạt, trên người tràn đầy phong thái vương tôn quý tộc, hoàn toàn khác biệt hành động cổ ra vẻ của Đoàn Lương.

Người này chính là tam ca của tiểu cô nương kia, cũng chính là tiên giả Địa Tiên Cảnh đã xuất thủ với Trần Sơn.

Chỉ thấy hắn cười lớn, trong giọng cười ẩn chứa sự ôn hòa đối với tiểu muội của mình:

- Ha ha, có người có thể khi dễ được Mẫn Nhi của ta, thật đúng là chuyện lạ à.

- Tam ca...

- Được rồi, chuyện này để nói sau.

Chỉ thấy hắc nhún chân nhẹ một cái, từ trên cao đáp xuống mặt đất một cách vô cùng nhẹ nhàng và điêu luyện.

Hắc nhìn Trần Sơn và Mã Vệ, miệng vẫn treo nụ cười ôn hòa. Mã Vệ lạnh lùng lạnh miệng, lập tức ôm quyền hướng về phía tam công tử kia, nói:

- Văn bối Mã Vệ, không biết tiểu thư là muội muội của tiền bối, xin tiền bối thứ tội.

Trần Sơn cũng ráng gượng đứng dậy. Hắc biết vừa rồi đối phương chỉ tùy ý đùa giỡn một chút, nếu không hắc sớm đã mất mạng rồi. Tiên giả Địa Tiên Cảnh xuất thủ, do dù cả ngàn tiên giả Phàm Tiên Cảnh đồng thời công kích thì cũng chẳng đủ để họ giết.

- Văn bối Trần Sơn, vừa rồi đa tạ tiền bối hạ thủ lưu tình.

- Tiền bối? Bốn công tử bất quá cũng mới mấy ngàn tuổi thôi mà, chưa đến mức được gọi là tiền bối đâu, ha ha.

Nghe Mã Vệ và Trần Sơn gọi mình là tiền bối, dường như vị tam công tử này nghe không hợp ý cho lắm, lắc đầu nói.

- Mà thôi, bỏ đi. Hôm nay bản công tử tâm tình rất tốt, tha cho các người một mạng, cút đi.

- Đa tạ công tử, bọn tiểu nhân cáo lui.

Nghe đối phương không có sát ý, cả hai trong lòng vui mừng. Lúc này chẳng quan tâm đến độc xà đang phát tác nữa, chỉ mong gấp rút rời khỏi chỗ này.

- Chậm đã.

Bỗng nhiên tam công tử lên tiếng, Trần Sơn và Mã Vệ khựng lại.

- Không biết tiền bối có mệnh lệnh gì?

- Ha ha, đừng căng thẳng, bản công tử không ăn thịt các người đâu mà lo.

Nhìn biểu hiện của hai tên này, tam công tử tiểu ý cười, sau đó lấy ra hai viên đan rồi ném qua.

- Độc xà sắp phát tác, chưa về đến tông môn thì chắc hai người đi gặp ông bà rồi. Đây là giải đan, dùng đi, không cần cảm ơn đâu.

- Đa tạ công tử ban đan, vậy chúng tiểu nhân cáo lui.

- Ủ, đi đi, không tiễn. Nhớ dùng thuốc nhá...

Tuy rằng không hiểu rõ ý tứ của tam công tử là gì, nhưng sau khi kiểm tra hai viên giải đan thì hoàn toàn không có điểm bất thường, nội tâm lấy làm lạ, có điều đối phương nếu đã muốn giết mình thì chỉ trong một cái ý niệm mà thôi, mang theo tâm lý đó, cả hai người bọn họ rời đi.

- Tam ca, sao không giết quách bọn chúng đi, nhìn ngứa mắt quá.

Tiểu cô nương tên Mẫn Nhi đi đến chỗ tam công tử, trề môi phồng má, trông gương mặt đáng yêu vô cùng, hướng tam công tử trách móc:

- Con gái con lúa, mở miệng ra là chém chém giết giết, bạo lực chết đi được. Xem ra phải nhờ đại tẩu dạy dỗ lại một lần nữa rồi.

- Quên đi, muội không đến chỗ đại tẩu đâu. Thế nào đại tẩu cũng bắt muội học tập tiểu thư khuê các, cầm kỳ thư họa, chán lắm.

- Ha ha ha, Mẫn Nhi của ta cũng biết sợ nữa à.

- Ngoại trừ nhị ca đáng ghét ra thì đại tẩu là người đáng sợ nhất, nghĩ đến là rét run cả người. À, mà vừa rồi huynh thực sự cho hai tên đó giải đan à?

Đột nhiên nhớ ra chuyện gì đó, Mẫn Nhi liếc mắt nhìn tam công tử, nghi ngờ hỏi:

- Giải đan là thật, tam ca của muội dù sao cũng là tiên giả Địa Tiên Cảnh, há có thể đi lừa mấy tên tiểu bối đó được. Có điều, dù giải được độc xà thật, cơ mà tác dụng phụ rất lợi hại đó.

- Quả nhiên, với nhân cách của tam ca há có thể tha bọn chúng được, tam ca là nhất.

Vừa cười phá lên thích thú, Mẫn Nhi vừa giơ ngón cái lên. Từ nhỏ đến giờ, vị tam ca này chưa bao giờ khiến nàng thất vọng cả, mỗi lần ai dám động vào nàng, chỉ cần chạy về mách với tam ca, thế nào kẻ gây chuyện với nàng cũng gặp phải rắc rối lớn.

- Ài, nhân cách của tam ca rất cao thượng và độ lượng đó, ai nhìn vào cũng khen cả.

- Phải phải, tam ca là số một. Có điều, tác dụng phụ đó là gì vậy, bật mí muội nghe với.

- Ha ha, cũng không gì quá đáng, chỉ là bị tiêu chảy trong vòng một năm thôi. Có phải tam ca quá nhân từ với chúng không?

Nghe xong câu nói của y, sắc mặt ai nấy đều lộ ra một tia khiếp sợ. Bị tiêu chảy một năm, cái này... dù là tiên giả thì cũng không chịu nổi đâu à. Bị tiêu chảy một ngày thôi cũng đủ làm người ta mất hết sức lực rồi, đằng này lại suốt một năm trời, nghĩ đến cả năm Trần Sơn và Mã Vệ phải ôm nhà xí, hẳn là tư vị không tốt cho lắm.

Vị tam ca của tiểu cô nương này quả thực là tiểu ác ma mà, lại nhìn nụ cười vô tội của y, thật đúng là khiến cho người ta lạnh sống lưng. Ngay cả Mẫn Nhi dù biết thủ đoạn của tam ca rất quái đản, nhưng không nghĩ đến lại chơi người ta một võ thế này, chính nàng cũng phải run lên.

- Tam ca, ca cũng quá độc ác rồi đó.

- Bậy nào, tam ca rất lương thiện, ai cũng nói vậy cả.

Trong lúc hai người trò chuyện, đột nhiên Hạng Hạo cơ thể chao đảo, sắc mặt trắng bệch, bỗng thổ ra một ngụm máu lớn, cuối cùng ý thức dần mất đi.

Cũng may có ba huynh đệ Đoàn Lương đứng bên cạnh đỡ lấy hắn.

- Tam ca, ca xem thử hắn thế nào rồi!

Mẫn Nhi gương mặt có chút lo lắng, vội thúc giục tam ca của mình.

- Để tam ca xem.

Chỉ thấy tam công tử truyền một thần thức vào cơ thể Hạng Hạo để kiểm tra, sau một lúc thì nói.

- Không sao, hắn chỉ bị kiệt sức, nghỉ ngơi một đêm là được.

Tam công tử cười một tiếng, sau đó nhét vào miệng Hạng Hạo một viên đan dược, đồng thời vận chuyển lực lượng giúp hắn tiêu hóa viên đan dược đó.

Cuối cùng, tam công tử lấy ra một cái pháp bảo, đó là một thanh tiên kiếm nhìn rất bắt mắt, tỏa ra khí thế cường đại vô cùng, theo ý niệm của tam công tử, thanh kiếm biến hóa thành một đại kiếm khổng lồ, nằm lơ lửng trước mặt chúng nhân.

- Gần đây có một cái tiểu trấn, đến đó nghỉ ngơi một đêm. Các người lên đi.

Tam công tử cầm tay Mẫn Nhi, giúp nàng thuận lợi trèo lên tiên kiếm. Còn Hạng Hạo thì được Đoàn thị tam huynh đệ đỡ hăng ngồi lên, sau đó tam công tử thúc giục, tiên kiếm hóa thành một đoàn lưu quang rực rỡ, tiến về phía Thanh Giang trấn.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Ngồi trong hang động thiên nhiên, tất cả diễn biến phía kia đều bị Tinh Hồn quan sát hết thảy. Nhớ đến vị tam công tử kia, trong mắt Tinh Hồn xuất hiện một tia úy kỵ.

Hắn đã đoán được thân phận của Mẫn Nhi rất siêu phàm, nhưng không ngờ nàng lại có một tam ca thực lực Địa Tiên Cảnh. Không biết, nhị ca và đại ca của nàng ta thực lực còn mạnh cỡ nào.

Cũng may từ đầu đến cuối bản thân không có ra mặt, nếu không chưa chắc gì số mệnh đã tốt như hai gã Trần Sơn, Mã Vệ, được tam công tử dễ dàng thả đi. Dù sao từ đầu đến cuối, làm cho Trần Sơn, Mã Vệ truy đuổi Mẫn Nhi đều do một tay hắn bày ra cả.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 52: Ký Ước Của Tàng Thiên Ca

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 52: Ký ước của Tàng Thiên Ca

Lại nghĩ đến Hạng Hạo, người này lại lẫn quẩn ở đây làm gì, hơn nữa còn đi một mình. Tinh Hồn không cho rằng việc hãn xuất hiện tại Hạng Nhạc Sơn Mạch là điều ngẫu nhiên.

Có điều, hiện tại Tinh Hồn không để tâm đến chuyện này, chỉ cần không liên quan đến bản thân thì được rồi.

Kể đó, hãn lại lấy ra mấy cái chiến lợi phẩm mà ngày hôm nay mình đạt được.

Ý niệm chuyển động truyền vào Nhẫn Trữ Vật, lập tức trên tay hãn xuất hiện một gốc linh thảo có năm lá, chính là Thương Lan Thảo – linh dược mà mấy tên Trần Sơn, Mã Vệ phải tranh cướp đến đầu rơi máu chảy, thế nhưng tất cả lại thành công cốc, thậm chí còn bị vị tam công tử kia chơi đùa một vỏ, hãn là sắp sửa đến giờ ôm nhà xí rồi. Nghĩ đến số của hai gã này cũng thật đen đủi.

Quay trở lại với vấn đề chính. Nếu như đem Thương Lan Thảo này đi luyện đan thì sẽ đem đến nhiều điểm lợi hơn. Ngặt nỗi, tại Thanh Giang trấn này không có lấy một tên Luyện Dược Sư này. Mà cho dù có thì giá

thành luyện đan, một kẻ nghèo khổ như Tinh Hồn hiện tại chưa chắc đã chi trả nổi. Đôi khi mất nhiều hơn là được.

Mà nói đến, bản thân hắn cũng là Luyện Dược Sư, thế nhưng bao nhiêu đồ đạc đều đã bị tan nát hết khi phi thăng Đại Thiên Thế Giới.

Thế nên, hắn đành phải phục dụng trực tiếp Thương Lan Thảo mà thôi.

Tinh Hồn lấy bẻ ra hai lá, một lá đem đi cất để sau này dùng vào mục đích Luyện Thể, một lá kia đem ném vào không gian Động Thiên, để cho bày đom đóm sử dụng. Còn ba lá còn lại thì hắn trực tiếp sử dụng.

Tách ra một lá rồi cho vào miệng nhai, vị của Thương Lan Thảo khá đắng, nhưng hương thì lại rất thơm. Sau khi nuốt vào, Tinh Hồn cảm giác có một cỗ nhiệt khí nóng bức tràn ngập cơ thể.

Ngay lập tức Tinh Hồn vận chuyển Hồn Nguyên Thiên Thần Quyết – Tạo Hóa Nhất Khí để luyện hóa cỗ năng lượng nóng bức này.

Cỗ năng lượng này cực kỳ bá đạo, tựa hồ như muốn thiêu đốt cơ thể hắn từ bên trong. Nếu như bằng một gã tiên giả sơ kỳ Phàm Tinh Cảnh thông thường, hắn là bị lực lượng này làm cho bạo thể mà chết.

Nhưng Tinh Hồn, mặc dù hắn còn chưa đạt đến đỉnh phong sơ kỳ Phàm Tiên Cảnh, nhưng hắn lại sở hữu thể chất đặc biệt, mặc dù bị phong ấn đi, nhưng mức độ cường hãn, ngay cả tiên giả Phù Tiên Cảnh cũng chưa chắc so sánh nổi.

Thế nên mặc dù cỗ năng lượng này rất hung hãn, nhưng vẫn bị Tinh Hồn khống chế được.

Giống như trước đây, dược lực của Thương Lan Thảo sau khi thẩm thấu vào cơ thể hắn thì liền phân ra làm hai hướng.

Hướng thứ nhất chính là tiến vào Linh Đài, nơi Thể Đạo Liên và quả trứng thần bí kia đang ẩn nấu cùng với cổ kiếm Đồ Lục. Cũng chính tại Linh Đài này hấp thụ nhiều được lực của Thương Lan Thảo nhất.

Hướng thứ hai chính là chảy về đan điền, có điều, hẳn lại không hấp thụ được lực lượng của Thương Lan Thảo, mà ngọn lửa ngũ sắc kia mới chính là nơi mà nó hướng đến.

Chung quy chạy theo hai hướng, cả hai hướng đều không chứa cho hẳn một chút lực lượng nào để luyện hóa nâng cao tu vi.

Trước đây Tinh Hồn vô cùng bất mãn vì việc này, nhưng riết hồi thành thói quen, dần dần cũng không còn buồn bực nữa.

Kế tiếp, hẳn lần lượt sử dụng hai lá Thương Lan Thảo còn lại, sau đó vận chuyển Tạo Hóa Nhất Khí để thanh lọc bài trừ tạp chất.

Sau một lúc, từ Thể Đạo Liên tại Linh Đài, sau khoảng một khắc thì Thể Đạo Liên tản ra một cổ lực lượng màu đỏ.

Tinh Hồn thấy thế thì vui mừng, lập tức đem dòng lực lượng màu đỏ này luyện hóa ngay lập tức.

Có thể nói trong ba gia hỏa Thể Đạo Liên, quả trứng thần bí và lửa ngũ sắc thì chỉ có Thể Đạo Liên là có lương tâm nhất, ít ra nó ăn vào thì còn nhả ra, mặc dù rất ít, còn hai gia hỏa kia thì kiên quyết không nhả ra một chút nào.

Nhờ được lực của Thương Lan Thảo rất mạnh, thế nên dòng năng lượng màu đỏ kia cũng sản sinh ra khá nhiều.

Có lẽ nhờ Thể Đạo Liên tịnh hóa, thế nên cổ năng lượng màu đỏ này vô cùng ôn hòa, nó chạy khắp thân thể Tinh Hồn, sau khi vận hành một vòng chu thiên thì đổ về đan điền.

Trước đây, năng lượng Thể Đạo Liên sinh ra căn bản không thể vận hành nổi một phần tư vòng chu thiên, phải tích góp rất nhiều mới chạy nổi một vòng, thế nhưng lần này đã mang đến cho Tinh Hồn niềm vui sướng rồi.

Dường như năng lượng màu đỏ sinh ra từ Thể Đạo Liên khiến cho lửa ngũ sắc rất úy kỵ, dù rất tham lam muốn cắn nuốt, nhưng rốt cuộc lại không dám xuất thủ, mặc cho nó lan tràn xung quanh.

Trước đây, nếu nói đan điền Tinh Hồn chỉ là một cái bình khô cạn, thì bây giờ, sau khi cỗ năng lượng kia chạy đủ một vòng chu thiên rồi đổ về đan điền, cái bình này đã xuất hiện một chút nước rồi.

Chỉ cần có thể chạm đến mốc một phần ba của chiếc bình này, Tinh Hồn có thể đột phá trung kỳ Phàm Tiên Cảnh.

Nếu chẳng phải thể chất Tinh Hồn kỳ lạ, bằng là người khác, chỉ sợ sau khi phục dụng xong ba lá Thương Lan Thảo hẳn là đã đột phá một tiểu giai rồi.

Quá trình luyện hóa diễn ra mấy canh giờ liền, ngoài trời cũng đã về đêm rồi. Mãi một lúc sau, Tinh Hồn mới mở mắt ra. Hắn cảm nhận được bản thân đã trở nên mạnh mẽ hơn rất nhiều.

- Tốt quá. Bây giờ nếu gặp lại Huyền Mao Trư hôm đó, không cần vận dụng đến Nguyệt Thuật cũng có thể giết được nó.

Hậu Thiên hoang thú cấp một thực lực rất bình thường, so với tiên giả Phàm Tiên Cảnh sơ kỳ không hơn bao nhiêu cả.

Hậu Thiên hoang thú cấp hai, tùy vào số tuổi mà chiến lực cũng khác nhau, tỷ như nếu Tinh Hồn đụng phải Thạch Nguyên Quy ngàn năm tuổi thì chắc chắn hẳn không đấu lại, bởi Thạch Nguyên Quy là đỉnh phong của hoang thú cấp hai, thực lực nó mạnh ngang tiên giả Phù Tiên Cảnh.

Trái lại, nếu Hậu Thiên hoang thú cấp hai ở độ tuổi không quá hai trăm năm tuổi, như Huyền Mao Trư chẳng hạn, Tinh Hồn có nhiều cơ hội để chém giết.

Còn về phần Hậu Thiên hoang thú cấp ba, Lục Nhân Tử Văn Hạc ngày đó, nếu đụng độ nó, Tinh Hồn nắm chắc cái chết.

Đương nhiên Tinh Hồn không điên đến nỗi đi đụng chạm Hậu Thiên hoang thú cấp ba, mục tiêu của hắn sau ngày mai chính là những đầu Hậu Thiên hoang thú cấp hai, lực lượng tinh huyết của chúng mạnh hơn rất nhiều so với hoang thú cấp một, tác dụng Luyện Thể vì vậy sẽ cao hơn rất nhiều.

Kế tiếp, Tinh Hồn bắt đầu chuẩn bị một số thứ khác, như soạn lại một số pháp bảo hắn mới mua được, rồi một số bảo vật mới đoạt được ngày hôm nay.

Nhất là cây thương mục nát kia, khi nhìn thấy nó, Tinh Hồn cảm giác được cây thương này tỏa ra khí chất rất bất phàm. Mà dường như trước đây, hắn đã từng nhìn thấy qua hình dáng của cây thương này ở đâu rồi.

- Nhớ kỹ, nhớ kỹ xem nào.

Tinh Hồn ráng moi móc lại ký ức hỗn độn kia, ngay lập tức, trong đầu hắn xuất hiện một trận đại chiến kinh thiên động địa.

- Tàng Thiên Ca, ký ức về cây thương này xuất hiện trong trí nhớ của hắn.

Sau một hồi vắt óc suy nghĩ, rốt cuộc Tinh Hồn cũng nhớ ra được. Năm trăm năm trước Tinh Hồn giết chết Tàng Thiên Ca, sau đó hợp nhất linh hồn, để cho linh hồn của bản thân trở lại trạng thái hoàn mỹ.

Chỉ khi linh hồn hoàn mỹ thì Tinh Hồn mới có thể độ kiếp phi thăng Đại Thiên Thế Giới. Người khác thế nào thì hắc không biết, nhưng cả hắc lẫn Tàng Thiên Ca, nếu muốn phi thăng Đại Thiên Thế Giới thì cả hai phải có người sống kẻ chết.

Tàng Thiên Ca thế nào thì hắc không biết, nhưng bản thân hắc phải tìm lại hồn phách đã mất của Sở Điệp, hắc không thể không phi thăng Đại Thiên Thế Giới được.

Sau trận chiến đó, Tinh Hồn hợp nhất với linh hồn Tàng Thiên Ca, một số đoạn ký ức xuất hiện trong đầu hắc.

Vốn Tinh Hồn không quá lưu tâm đến đoạn ký ức đó, nhưng sau khi nhìn thấy cây thương mục nát này, Tinh Hồn liền sực tỉnh ngộ.

- Một món thần binh hùng mạnh của Vu tộc lại bị lưu lạc, dường như có dấu tích bị phong ấn.

Tinh Hồn sử dụng thần thông Thiên Ma Nhân quan sát cây thương mục nát, từ cây thương ẩn chứa rất nhiều cấm chế cực kỳ lợi hại. Hắc chỉ dám nhìn chứ không dám đả động, dù sao cấp bậc phong ấn này, nếu muốn cưỡng chế phát nát thì tu vi ít nhất phải mạnh hơn người đã tạo ra phong ấn một bậc.

Nhưng người kia tu vi dường như trên cả Thiên Tôn Cảnh, muốn chạm đến phạm trù của Thánh Nhân, một nhỏ bé Phàm Tiên Cảnh há có thể làm được.

Cây thương này là một báu vật, ngật nổi, báu vật này hắc lại không thể sử dụng được.

- Chờ đến khi ta thành tựu Bán Thánh, há cần động đến cây thương rách này à?

Nghĩ đến cảnh đó, Tinh Hồn hừ lạnh một tiếng. Dường như cây thương có linh, nó hiểu được câu nói của hắn, tựa hồ bị động chạm lòng tự ái, bỗng nhiên cây thương này truyền ra một cỗ khí tức bá đạo, khiến cho Tinh Hồn run lên, nội thể chấn động một chút.

- Đã bị phong ấn, không ngờ khí linh vẫn có thể hoạt động được.

Tinh Hồn kinh ngạc nhìn cây thương mục nát lẫn lóc trước mặt.

- Mà cũng phải, hai người đó tu vi ngang nhau, mặc dù bị đánh bại, nhưng há có thể phong ấn được hoàn toàn pháp bảo của đối phương. Có điều, cây thương này bị lưu lạc ở đây, không lẽ ngày đó y đã bị người kia giết chết?

Trong ký ức của Tàng Thiên Ca, hình ảnh mà hắn nhìn thấy rất mơ hồ, không rõ ràng, lúc ẩn lúc hiện, thậm chí còn chưa nhìn thấy được kết cục thì đã bị đẩy ra khỏi huyền cảnh rồi, vậy nên Tinh Hồn mới ngồi đây đoán già đoán non.

- Cây thương này khí linh vẫn tồn tại, nhất định là có cách nào đó khiến nó phục hồi trở lại. Thử kích động nó một chút xem thế nào.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 53: Chiến Thần

Nghĩ vậy, hắn liền thử sử dụng thần thức truyền vào cây thương này. Mặc dù những đạo cấm chế này tồn tại cực kỳ mạnh mẽ, thế nhưng Tinh Hồn trên phương diện cấm chế lại có tạo nghệ rất sâu.

Nhưng cái cấm chế này, mặc dù lợi hại, tuy nhiên chỉ cần cẩn thận không dả động gì đến nó thì tự nhiên sẽ không gặp bất kỳ nguy hiểm gì.

Có lẽ do trải qua vô vàn những năm tháng tuế nguyệt, cấm chế tồn tại trên cây thương mục nát này dù được tạo thành bởi người kia vô cùng mạnh mẽ, nhưng rốt cuộc dưới lực lượng năm tháng dần cũng bị bào mòn hủy hoại dần đi.

Hơn nữa, ngoại trừ bị ảnh hưởng bởi lực lượng tuế nguyệt năm tháng, những cấm chế này còn phải chống chọi với một lực lượng khá bá đạo không kém, chính là lực lượng do chủ nhân của ngọn thương này.

Tinh Hồn có thể nhìn thấy được, trong tầng tầng cấm chế dường như có hai lực lượng đang đối chọi với nhau, không ngừng công kích, không ngừng vỡ tan.

Nghĩ đến thực lực của hai nhân vật đó, Tinh Hồn không khỏi hít vào một ngụm lương khí. Chẳng biết đến thời gian nào, hắn mới có thể đạt đến sức mạnh đỉnh phong như hai nhân vật kia.

Một hồi trầm tư, hắc liền lắc đầu lấy lại tinh thần. Sau đó dần dần tiến vào sâu bên trong để truy tìm khí linh của cây thương.

Đột nhiên lúc đó, khi thần thức của Tinh Hồn tiến vào bên trong cây thương thì tại bản tôn, bên trong đan điền, ngọn lửa ngũ sắc kia đột nhiên xảy ra biến dị. Chỉ thấy ngọn lửa này hóa thành một đoàn quang man ngũ sắc rồi thoát ra bên ngoài.

Biến dị từ ngọn lửa ngũ sắc, Tinh Hồn gần như không thể khống chế nó, mặc dù hắc đã khắc lên tinh thần ấn ký để khiến ngọn lửa ngũ sắc nhận chủ. Hắc cảm nhận ra rằng, sự biến dị xảy ra ở ngọn lửa ngũ sắc liên quan mật thiết đến cây thương mục nát.

Chỉ thấy đoàn ánh sáng năm màu bay vào cây thương, ngay khi gặp thần thức của Tinh Hồn thì lập tức đoàn ánh sáng này bao phủ lấy thần thức của hắc. Khoảng khắc ấy, hắc cảm giác như thần thức bản thân như hòa làm một với cây thương này.

Tựa hồ hắc có thể tùy ý vận dụng cây thương mà không hề úy kỵ những đạo cấm chế mạnh mẽ kia.

- Ngọn lửa ngũ sắc này là ta lấy từ thức hải của Cổ Tinh Hải, nhưng không ngờ nó lại giúp ta tự do di chuyển đi tìm khí linh. Rất có thể ngọn lửa ngũ sắc này có liên hệ với vị Vu tộc Chiến Thần kia, và rất có thể, Cổ Tinh Hải đồng dạng cũng vậy.

Tinh Hồn trầm tư suy nghĩ. Ngày đó khi tại thức hải của Cổ Tinh Hải đột nhiên xuất hiện ngọn lửa ngũ sắc, sau khi cảm nhận ngọn lửa ngũ sắc này ẩn chứa điều bí ẩn cùng lực lượng rất lợi hại, hắc liền sử dụng thủ đoạn để tước nó đi, biến ngọn lửa ngũ sắc trở thành của mình.

Tuy nhiên, đến bây giờ ngọn lửa ngũ sắc vẫn còn đang trong giai đoạn trưởng thành, thế nên Tinh Hồn chưa thể tìm hiểu bất kỳ điều gì về nó.

Nhưng hôm nay sự biến dị này xảy ra, Tinh Hồn phần nào đoán được nguyên nhân.

Có điều, hiện tại không phải lúc đi tìm hiểu kỹ càng, vẫn là nên đi tìm khí linh của cây thương trước.

Quả nhiên, sau khi được lực lượng ngọn lửa ngũ sắc gia trì chúc phúc, thần thức của Tinh Hồn di chuyển dễ dàng hơn rất nhiều. Thậm chí, hẳn còn cảm nhận, lực lượng bí ẩn của ngọn lửa ngũ sắc khiến cho lực lượng cấm chế của vị Vu tộc Chiến Thần trở nên mạnh mẽ hơn, có dấu hiệu muốn áp đảo lực lượng phong ấn.

Đương nhiên điều này làm cho sự di chuyển của Tinh Hồn thậm chí còn dễ dàng hơn, dù sao thì lực lượng của vị Đại Đế đối chiến muốn phá hủy cây thương này.

Dường như khí linh hoặc là bị phong ấn, hoặc là bị tổn thương cực kỳ nghiêm trọng, thậm chí là cả hai nguyên nhân trên, điểm này khiến cho việc Tinh Hồn muốn tìm nó trở nên rất khó khăn.

Do được lực lượng của ngọn lửa ngũ sắc gia trì, Tinh Hồn liền bạo dạng mở rộng thần thức ra. Mặc dù vẫn gặp phải sự bài trừ từ cấm chế của vị Đại Đế kia, nhưng việc khuếch tán thần thức giúp cho Tinh Hồn dễ dàng truy tìm khí linh.

Quả nhiên, không lâu sau đó, Tinh Hồn đã cảm nhận được vị trí của khí linh.

Qua dao động khí tức, khí linh này đang ở trạng thái cực kỳ yếu đuối, tùy thời có thể lâm vào trạng thái ngủ say.

Tinh Hồn nhanh chóng tiến đến chỗ khí linh.

- Đây chính là khí linh của cây thương này ư?

Nhìn cảnh tượng phía trước, trong mắt Tinh Hồn lộ ra một tia chấn kinh. Bởi vì khí linh này thực sự quá mức khủng bố, dù đang trong trạng thái suy kiệt, tuy nhiên vẫn toát ra một cỗ bá khí không gì sánh được.

- Khí linh này, hẳn là do một đầu hoang linh hóa thành.

Tinh Hồn ngẩn mặt nhìn hoang linh khổng lồ đang cuộn tròn ngủ say, nội tâm âm thầm đánh giá.

Chỉ thấy khí linh này là một đầu viễn cổ mãnh thú, hình dạng cực kỳ giống với Ứng Long trong truyền thuyết. Nhưng vẫn có nhìn ra được một vài điểm khác biệt, tựa hồ Ứng Long có lớp vảy màu xanh lam trong suốt, còn đầu Ứng Long này có một màu đỏ rực như ngọn lửa.

Nếu Ứng Long có hai cái long giác rất uy dũng, thì đầu Ứng Long này lại có đến ba chiếc sừng, chiếc sừng thứ ba mọc ngay chính giữa trán, khiến cho người ta sinh ra cảm giác sợ hãi.

Cuối cùng, đôi cánh của con Ứng Long này tựa hồ hóa thành những thanh kiếm sắc nhọn, chỉ nhìn thôi mà đã có vô số luồng kiếm khí bá đạo muốn đâm nát tinh thần.

Tuy bị phong ấn bởi rất nhiều phong ấn, nhưng uy áp của nó vẫn làm cho tinh thần của hắn cảm thấy bị uy hiếp.

- Trong ký ức của Tàng Thiên Ca, trong trận chiến của hai người đó, dường như có xuất hiện bóng dáng của một đầu Ứng Long. Đáng tiếc, đến đoạn này thì không còn nhìn thấy gì nữa.

Ký ức của Tàng Thiên Ca rất mơ hồ, cũng chẳng biết vì sao mà hắn ta nhìn thấy được cảnh tượng trận chiến, nhưng nghiêm nhiên chuyện này giúp ích cho Tinh Hồn rất nhiều.

Trong lúc suy nghĩ làm cách nào để đánh thức khí linh, đột nhiên từ đằng sau lưng, có một bàn tay đặt lên vai hần.

Tinh Hồn cả kinh, giật bắn mình, lập tức xoay người nhìn lại. Chỉ thấy từ sau lưng nó, chẳng biết từ lúc nào xuất hiện một con tiểu long màu hồng.

- Nhìn cái gì, chưa thấy rồng đẹp trai bao giờ sao?

Chỉ thấy đó là một con tiểu long tròn quay, nhìn vô cùng mập mạp, đáng yêu vô cùng. Ở đằng sau nó có hai đôi cánh nhỏ xíu đang vẫy vẫy, cũng chẳng biết làm cách nào mà nó có thể bay được với cái thân hình bàn tử thế nữa.

Ánh mắt nó nhìn Tinh Hồn một cách tràn ngập sự khinh bỉ, vừa lấy ngón tay ngoáy ngoáy lỗ mũi, giọng nói ngạo mạn.

- Người là... khí linh của cây thương nát này?

Tinh Hồn chân mày nhíu lại, bỗng hỏi.

- Bốn long cũng chẳng biết nữa, có khi là thế cũng nên. Mà người vào đây chi vậy, có biết làm phiền giấc ngủ của bốn long lắm không hả?

Tiểu long mập mạp gương mặt ngáo ngơ trong giây lát, có thể nhìn ra được trong đôi mắt nó xuất hiện một tia mơ hồ, tựa câu trả lời vừa rồi rất chân thật.

Nhưng một giây sau, gương mặt ngáo ngơ của nó lại biến thành ngạo mạn một cách không thể tả nổi.

- Cơ mà hỏi gì hỏi lắm thế, xùy xùy, bốn long nhức đầu lắm.

Tinh Hồn trong mắt ngạc nhiên, nhìn nó rồi lại nhìn khí linh khổng lồ bên trong cấm chế kia. Khí tức của cả hai giống hệt nhau, nếu như có thể

dụ dỗ được nó, rất có thể mình sẽ trở thành chủ nhân của cây thương mục nát này cũng nên.

Có điều, làm cách nào mới có thể dụ dỗ được con tiểu long này cũng là một vấn đề.

Đột nhiên con tiểu long nhìn hẩn hỏi:

- Cơ mà người làm cách nào vào đây được thế? Có thể dẫn bốn long ra ngoài được không? Bốn long ở nơi này một mình, ngày nào quanh đi quẩn lại ở cái xó này, chán chết đi được.

Con tiểu long tiến sát đến Tinh Hồn, nó mở to con mắt long lanh như ánh sáng trời, trong đôi mắt tràn ngập bi thương, ở hai khóe mắt ẩm ướt như nước mắt sắp tuôn trào. Giọng nói thê lương u buồn vang lên.

Tinh Hồn ban đầu hơi ngần ra, nhưng trong đầu một tia linh quang rực lên, sau đó trả lời nó:

- Nếu người đồng ý nhận ta làm chủ, ta có thể đưa người ra ngoài được.

- Phi, nằm mơ đi. Bốn long cao quý đẹp trai nhường này, há lại trở thành nô phó cho một tên yếu ớt kém sang như người chứ. Nằm mơ đi.

Con tiểu long hừ một tiếng, phun ra một bãi nước bọt, gương mặt van xin thảm hại ban nãy ngay lập tức hóa thành khinh nhờn tuyệt đối, quả thật con tiểu long mập mạp này trở mặt còn nhanh hơn trở bàn tay nữa.

- Cơ mà... mắt thấy người đến được đây, bốn long có thể xem xét nhận người làm chủ cũng được. Nhưng người phải đáp ứng bốn long hai điều kiện.

- Điều kiện gì? – Tinh Hồn lãnh đạm hỏi.

- Thứ nhất, bốn long muốn có cơ thể hoàn chỉnh, có vậy bốn long mới đi tán gái được. Thứ hai, người phải giúp bốn long giải phóng chân hồn của bốn long khỏi phong ấn kia.

Vừa nói, nó vừa giơ ngón tay tròn quay chỉ lên đầu viễn cổ Ứng Long đang cuộn tròn ngủ say.

- Điều kiện thứ hai thì miễn cưỡng đáp ứng được, nhưng điều kiện đầu tiên thì... người vốn là khí linh của cây thương này, làm sao có thể ngưng tụ ra thân thể được. Vả lại, nếu người thật sự ngưng tụ được thân thể, cây thương này chẳng phải liền trở thành phế thương?

- Ài ài, điều này đã sớm nằm trong dự tính của bốn long.

Con tiểu long ngửa mặt cười lớn, trông gương mặt đê tiện của nó đặc ý vô cùng.

- Bốn long tự có cách, chỉ cần người đáp ứng, bốn long tự nhiên sẽ khiến cây thương nát này nhận người làm chủ.

Tinh Hồn sau một hồi đắn đo, tuy chưa biết mục đích của con tiểu long này là gì, nhưng tạm thời hẳn đang cần đến một pháp bảo có thể khiến hắn nâng cao chiến lực. Cổ kiếm Đồ Lục là đệ nhất thần binh, nhưng hiện giờ nó đang bị phong ấn, không có cách nào gọi ra được. Vậy nên Tinh Hồn rất cuộc đồng ý với điều kiện của con tiểu long đưa ra.

- Được, ta đồng ý.

- Kha kha, sau này người sẽ biết quyết định của người là vô cùng chính xác. Vậy bây giờ bốn long bắt đầu tiến hành nghi thức.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 54: Tiên Pháp

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 54: Tiên pháp

Tiểu long mập mạp há miệng cười lớn, giọng cười ngập tràn đắc ý. Sau đó chỉ thấy từ chỗ cái sừng giữ trán xuất hiện một đạo tinh quang, dung nhập vào thần thức của Tinh Hồn.

- Trước tiên người luyện hóa đạo khí linh mà bốn long vừa đưa cho người, sau khi luyện hóa xong, ta sẽ hướng dẫn người tiến hành cách thức nhận chủ. Cây thương nát này khác biệt so với những pháp bảo thông thường, trong trí nhớ của bản long, hình như cây thương nát này thuộc vào loại Thiên Nhất Chí Bảo, lực lượng cực kỳ khủng bố, có điều sau khi trải qua biến cố gì đó mà hóa thành tình trạng như hiện giờ. Ừm... trí nhớ của bốn long có chút mơ hồ. Người thu thần thức lại rồi luyện hóa đạo khí linh đó đi, bốn long muốn nghỉ ngơi một chút.

- Được, vậy ta đi trước.

Trận đại chiến kinh thiên động địa đó, vậy mà không hề lưu lại bất kỳ một ấn tượng nào trong đầu con tiểu long này, dĩ nhiên là đã bị tổn thương vô cùng nghiêm trọng.

Nhưng hiện tại Tinh Hồn chưa có tâm tư đi tìm hiểu chuyện này, việc cần làm trước mắt chính là luyện hóa đạo khí linh kia, để cho cây thương này trở thành pháp bảo bốn mạng cho bản thân.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Màn đêm buông xuống, ánh trăng trên bầu trời bị che khuất bởi những đám mây đen quỷ dị, tạo ra một tầng không gian u ám mờ ảo, tựa như một con hung thú đang ẩn mình trong màn đêm bất tận.

Tuy vậy, ánh đèn từ Thanh Giang trấn dường như không hề tắt, trái ngược lại trông khá náo nhiệt. Thường thì vào giờ này, những thợ săn sẽ ngồi tụ lại với nhau để uống rượu vừa kể lại những chiến tích trong ngày của mình.

Đám người Đoàn thị tam huynh đệ, cô gái tên Mẫn Nhi và vị tam công tử kia hiện đang nghỉ ngơi tại Thanh Giang trấn này. Sau khi đến nơi, họ liền đi đến khách điểm xa hoa tiện nghi nhất tại đây.

Hành động của tam công tử vô cùng nổi bật, cười tiên kiêu đáp thẳng xuống Thanh Giang trấn một cách không thèm xem biểu hiện của người khác thế nào.

Tại Thanh Giang trấn tồn tại cấm chế cấm phi hành, như một hành động quyền uy đến từ Phong Lâm Thành, thế nhưng ngay cả cường giả tọa trấn Thanh Giang trấn, ngay sau khi cảm nhận được tu vi của tam công tử thì liền không dám cho ý kiến gì cả. Ngược lại tay bắt mặt mừng, làm ra điệu bộ thân quen.

Sau khi nói chuyện một lúc, mặc dù được vị cường giả kia mời đến nơi của y nghỉ ngơi, nhưng tam công tử nhả nhận từ chối.

Một lúc sau thì họ tìm đến cái khách điểm này. Trước đó nhìn thấy tam công tử cười tiên kiêu vô cùng nổi bật, vậy nên ai nhìn thấy y thì thập

phần khách khí. Mà tam công tử dường như rất thích đãi ngộ này, miệng y cười toe toét vô cùng rạng rỡ.

Chủ khách điểm chuẩn bị cho bọn họ những gian phòng sang trọng nhất, tựa hồ biểu lộ thành ý với vị cường giả Địa Tiên Cảnh này.

Thương thế của Hạng Hạo khá nặng, bọn họ để hắn nằm nghỉ ngơi trong phòng.

- Tam ca, hắn thực sự vẫn ổn chứ?

- Mẫn Nhi đừng lo, tam ca đã triển lộ thần uy thì hắn muốn chết cũng không chết nổi đâu, ha ha...

- Biết rồi, tam ca là nhất, được chưa!

- Hắc hắc, phải vậy mới đúng.

Tam công tử cười phấn kích, rồi sau đó đảo mắt qua nhìn ba người đang khép nép đứng sau lưng, chính là Đoàn thị tam huynh đệ.

Nói đến, việc tam công tử xuất hiện giải vây cho Mẫn Nhi, đích thực có công sức không hề nhỏ của Đoàn thị tam huynh đệ.

Nhớ lại ban chiều, sau khi bàn bạc thống nhất với nhau, ba người bọn chúng liền tiếp cận Mẫn Nhi. Vốn là những tán tu hoạt động bên ngoài Phong Lâm Thành, mà phàm là tán tu, mặc dù tu vi kém hơn những tông môn đệ tử, nhưng bọn họ lại có phương thức hành động rất đặc biệt.

Cũng bởi vì vậy nên Hạng Hạo, Trần Sơn hay Mã Vệ, thậm chí là Mẫn Nhi cũng không cách nào phát hiện ra được.

Khi nhìn thấy ba tên này, Mẫn Nhi giật mình, bởi khi quan sát trong bóng tối, nàng đã nhìn thấy ba huynh đệ này. Bọn hắn cũng là người tham gia tranh đoạt Thương Lan Thảo, vậy nên ý nghĩ đầu tiên chính là Trần

Sơn, Mã Vệ thu hút sự chú ý của Hạng Hạo, rồi để cho ba tên này nhân cơ hội đó mà xuất thủ với nàng.

Định hét toáng lên kêu cứu thì Đoàn Lương thái độ với nàng vô cùng cung kính, rồi sau đó thốt ra ba chữ “Dung tiểu thư”.

Nội tâm nàng kinh ngạc không thôi, ba tên này thế mà lại nhận ra được thân phận của mình. Nhưng cũng chính vì vậy mà nàng vui mừng, chỉ ít bản thân vẫn còn đang nằm trong vòng an toàn.

Trong ba huynh đệ thì Đoàn Chính rất có thiên phú về cấm chế. Và đúng như những gì Đoàn Lương suy đoán từ trước, Dung Mẫn Nhi quả nhiên bị người nào đó hạ cấm chế.

Người đó dĩ nhiên chính là Tinh Hồn. Trên phương diện cấm chế thì Tinh Hồn vô cùng lợi hại, Đoàn Chính mặc dù có chút thiên phú nhưng không thể nào phá được, có chăng chỉ là khiến cho Dung Mẫn Nhi có thể sử dụng được một ít nguyên lực.

Khi nguyên lực sử dụng được một chút, Dung Mẫn Nhi lấy từ trong Nhẫn Trữ Vật ra một cái Truyền Âm Thạch. Công dụng của Truyền Âm Thạch là để truyền âm, tốc độ của Truyền Âm Thạch so với Truyền Âm Phù thì nhanh hơn vô số lần.

Truyền Âm Phù này là của tam công tử tặng cho nàng, phòng ngừa trường hợp bất trắc thì lấy ra sử dụng.

Cũng may khi ấy, tam công tử đang ở gần khu vực Hắc Nhạc Sơn Mạch, sau khi nhận được truyền âm thì cấp tốc chạy đến, và những chuyện xảy ra sau đó thì đều biết cả rồi, Trần Sơn, Mã Vệ dễ dàng bị tam công tử đuổi đi.

- Ba người các người làm rất tốt, coi như là ân nhân của tiểu muội ta, vì vậy ta sẽ cho các người một yêu cầu, chỉ cần nằm trong khả năng, ta sẽ

đáp ứng. Nói đi, các người muốn gì?

Tam công tử cười tự nhiên, không hề làm ra vẻ quý tộc hay cao nhân gì cả, ngược lại khiến cho người ta vô cùng thân thiết.

Nghe tam công tử nói vậy, ba huynh đệ Đoàn Lương trong lòng vui mừng khôn tả. Người ta là tiên giả Địa Tiên Cảnh đó, tại Hư Thần Tinh này, tiên giả Địa Tiên Cảnh liền được xem là một đầu địa long chưởng khống một phương rồi.

Ngay cả tại Thanh Giang trấn, người thủ hộ cũng chỉ có tu vi Phù Tiên viên mãn mà thôi, đứng trước mặt tam công tử cũng phải cung kính chín phần.

- Các người cứ bàn bạc đi, một lúc sau thì nói với ta. Bởi vì ta phải đưa nha đầu này trở về nên không thể nán lại đây lâu được.

- Vâng, vậy công tử đợi bọn tiểu nhân một lúc.

- Cứ tự nhiên.

Ba huynh đệ bọn họ mở cửa đi ra ngoài, trong gian phòng chỉ còn lại Dung Mẫn Nhi, tam công tử và Hạng Hạo đang nằm thiếp đi trên giường.

- Tam ca, trước đó huynh nói tên này có chút quen thuộc là ý gì thế?

Nhớ ra chuyện gì đó, Dung Mẫn Nhi liền hỏi.

- Muội còn nhớ cái tên thiên tài mới xuất hiện gần đây của Thiên Kiếm Tông chứ? Tên gì ấy nhỉ, trí nhớ đạo này của tam ca hơi kém một chút.

- Là Dương Thiên Quân có đúng không?

- Đúng đúng, là Dương Thiên Quân. Nếu muội không bỏ trốn đi chơi thì ngày hôm đó được ngắm trai đẹp rồi, hắc hắc...

Tam công tử che miệng cười, đôi mắt hiếp lại, trông có vẻ khá đều cán. Dung Mẫn Nhi lườm mắt, trề môi đáp:

- Trai đẹp ở đâu chả có, như tên này chẳng hạn, hắc cũng khá đẹp trai. Cả cái tên đã kéo muội như kéo cục đá kia nữa, tuy hắc che mặt đi, nhưng từ đường nét trên mặt thì muội cảm nhận tên đó tướng mạo rất được.

- Ôi ôi, đi đến đâu là ngắm trai đến đó, thói xấu của này của tiểu sư muội thế là không được. Trước mặt muội là đệ nhất mỹ nam đó, nào, ngắm đi, ngắm thoải mái đi...

- Tam ca, đừng tự luyện nữa, nói vấn đề chính đi.

Dung Mẫn Nhi dù đã quen với thói tự sướng của tam công tử, tuy nhiên vẫn không cách nào thích ứng được, hạ giọng nói.

- Ha ha, huynh quen mồm, xin lỗi, xin lỗi, đừng giận tam ca.

Tam công tử đưa tay vuốt cái mũi thon dài của mình, gượng cười một tiếng, sau đó nói tiếp:

- Tên Hạng Hạo này, tam ca cảm nhận hắc có một thứ gì đó rất giống với Dương Thiên Quân. Chỉ là huynh không biết giống ở chỗ nào thôi.

- Vậy thì có gì mà kỳ lạ chứ?

- Cái này thì muội không biết rồi. Trước đây tam ca có nghe một vị bằng hữu nói, trên đời này có một số loại tiên pháp rất đặc biệt, có thể lưu lại ấn ký trên cơ thể người khác. Thường thì những người được lựa chọn để lưu ấn ký có thiên phú rất cao, về sau những người này sẽ trợ giúp cho

người lưu ấn ký thăng tiến tu vi. Rất có thể, Dương Thiên Quân đang tu luyện một loại tiên pháp như vậy.

- Có loại tiên pháp lợi hại thế à? Đúng là làm chơi ăn thật mà. Vài bữa huynh hỏi hân ta mượn tiên pháp đó cho muội tu luyện đi, để muội có thời gian đi chơi.

Dung Mẫn Nhi gương mặt nũng nịu, ôm lấy cánh tay tam công tử, dùng đôi mắt long lanh sát thủ vờ vĩnh.

- Nha đầu thối, đã gọi là tiên pháp thì há có thể tiết lộ được sao? Ngay cả tam ca mặc dù là đẹp trai tài giỏi nhất Dung gia chúng ta mà còn chưa được phép động vào tiên pháp nữa là muội, ngừng mộng mơ đi.

Tam công tử đưa tay gõ nhẹ vào đầu Dung Mẫn Nhi, chính là loại ngữ điệu của huynh trưởng để nhắc nhở nàng ta không được lơ là tu luyện.

- Mà thôi, đừng quan tâm đến mấy người đó nữa. Mà tam ca muốn hỏi, bộ Dung gia chúng ta nghèo lắm hay sao mà muội lại đi đánh cắp Thương Lan Thảo để rồi bị đuổi giết, có biết nguy hiểm lắm không? Muội mà xảy ra chuyện gì, tam ca làm sao ăn nói với cha mẹ đây hả?

Nhắc đến chuyện này, thái độ của tam công tử thay đổi đột ngột, không còn đùa giỡn bốn cột như ban nãy nữa. Nhìn gương mặt y vô cùng nghiêm nghị, thanh âm nghiêm nghị nói.

- Ăn cắp hồi nào, là do bọn chúng bất tài nên mới bị muội đoạt đi chứ bộ.

- Thế rồi Thương Lan Thảo lại bị một tên khác cướp. Nói vậy tiểu muội của ta cũng bất tài giống đám kia nhỉ?

Tam công tử che miệng cười khúc khích, dùng ngữ điệu châm chọc Dung Mẫn Nhi. Nàng lập tức nổi đóa lên, thanh âm vô cùng đanh đá:

- Do tên kia chơi xấu chứ bộ, đâu phải tại muội đâu. Mà tam ca, huynh không giúp muội bắt gã đó thì thôi, giờ lại ở đây mắng muội nữa. Hu hu, tam ca không thương muội...

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 55: Lưu Lại Bảo Kiếm

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 55: Lưu lại bảo kiếm

Hai đôi mắt trong veo như pha lê kia bỗng rưng rưng nước mắt, quả nhiên nước mắt chính là thứ vũ khí lợi hại nhất của nữ nhân. Cho dù tam công tử biết nha đầu này chỉ đang làm bộ, nũng nịu với y, nhưng nhìn thấy thì cũng không cách nào chịu nổi.

- Là ta sai, ta sai, ta không nên mắng muội.

Tam công tử liền hạ giọng xuống, từ rằng dạy trở thành năn nỉ nàng ta.

- Sau khi trở về, ta đưa muội đi thanh lâu giải tỏa tâm trạng, được không?

- Tam ca tuyệt vời nhất.

- Biết ngay là bị lừa, mà thôi, bỏ đi.

Thấy nụ cười nở trên môi Dung Mẫn Nhi, tam công tử lắc đầu cười khố.

- Có điều, sau này không được phép làm mấy chuyện nguy hiểm đó nữa, nếu không thì tam ca cũng chẳng thể bao che được cho muội đâu.

- Muội biết rồi, muội nhất định sẽ vâng lời.

Đúng lúc này, ba huynh đệ Đoàn Lương, Đoàn Chính và Đoàn Đại Bảo đứng bên ngoài gõ cửa. Được sự đồng ý của tam công tử, cả ba mới dám bước vào.

- Thế nào, đã nghĩ kỹ chưa?

Tam công tử ngữ điệu trầm ổn, nhìn bọn hăn hỏi.

Ba huynh đệ nhìn nhau, trong mắt lộ ra quyết tâm, chỉ thấy Đoàn Lương bước lên một bước, sau đó ôm quyền, lưng khom xuống, sau đó nói:

- Bẩm tam công tử, ba huynh đệ tiểu nhân lâu nay lang bạt, không có một chỗ dựa ổn định, ba huynh đệ tiểu nhân chỉ mong muốn có một nơi nào đó để nương tựa. Tam công tử, cầu xin tam công tử thu nhận ba huynh đệ tiểu nhân.

Sau một hồi bàn bạc với nhau, cảm thấy nếu có thể ôm lấy cái đuôi của tam công tử này, sau này há phải sợ sệt ai nữa. Hoặc nếu không được thì chí ít được trở thành nô bộc Dung gia, điều này hoàn toàn không tệ chút nào. Đoàn Lương cảm thấy ý định này là phù hợp nhất cho cả ba.

Vừa nói, ba huynh đệ bọn hăn vừa quỳ xuống trước mặt tam công tử, biểu lộ thành ý của bản thân.

- Chuyện này, ta không thích bị ràng buộc, e là không thể chiều cổ bọn người.

Tam công tử nhíu mày đắn đo, sau đó lắc đầu.

- Tam ca, hay là thu nhận ba tên này làm nô bộc Dung gia chúng ta?

Đứng bên cạnh, Dung Mẫn Nhi lên tiếng.

- Nay cũng không được, trước giờ nhận nô bộc đều do Thiết quân gia phụ trách, chuyện này huynh khó mà can dự vào được.

Tam công tử lắc đầu, nhìn Dung Mẫn Nhi, rồi lại nhìn ba huynh đệ Đoàn Lương, thở dài một tiếng.

Y nhìn thấy trên gương mặt ba người này lộ rõ vẻ thất vọng.

- Ta thấy hình như các người muốn có một chỗ dựa để an tâm tu hành, có phải không?

Ba huynh đệ nhìn nhau, rồi đồng thời gật đầu.

- Hình như mấy tháng nữa, năm tông môn tại Phong Lâm Thành sẽ mở cửa thu nhận đệ tử. Ta và Thiên Kiếm Tông có chút quen biết, để cho bọn họ thu nhận các người, như vậy có được không?

- Bẩm công tử, Thiên Kiếm Tông thu nhận đệ tử rất hà khắc, với thiên phú của ba huynh đệ tiểu nhân...

- Điều này không cần phải lo lắng, ta sẽ chuẩn bị một phong thư, đến ngày đó các người cứ giao phong thư cho bọn họ thì sẽ nhận các người ngay.

Tam công tử cười ha ha, giọng điệu vô cùng chắc chắn. Bản thân tam công tử chính là tiên giả Địa Tiên Cảnh, một trong những nhân tài trẻ tuổi tại Kim Lan Quốc trong mấy ngàn năm trở lại đây đột phá Địa Tiên Cảnh trong thời gian ngắn nhất.

Mà y lại còn là tam thiếu gia Dung gia – gia tộc tu tiên vô vùng hùng mạnh ở Kim Lan Quốc này, y mà mở miệng, dù Thiên Kiếm Tông cũng phải kính trọng ba phần.

Cái tự tin này, dĩ nhiên là có nguyên nhân cả.

Mắt thấy tam công tử vô cùng chắc chắn, cả ba huynh đệ vui mừng, lập tức bái lạy, cảm ơn không thôi.

Sau đó, tam công tử lấy ra giấy mực, sử dụng lực lượng Địa Tiên Cảnh viết một phong thư, đồng thời lưu lại một cái thần niệm, cuối cùng giao cho Đoàn Lương cái phong thư đó.

- Giữ cẩn thận, đừng để lạc mất. Cái nhẫn trữ vật này chứa vài bản công pháp cùng một ít đan dược có thể trợ giúp các người rút ngắn thời gian đột phá hậu kỳ Phạm Tiên Cảnh. Những gì ta có thể giúp, ta đều đã làm cả, còn lại đều phụ thuộc vào chính bản thân các người.

- Đa tạ tam công tử.

Ba huynh đệ cảm ơn rồi rít, luôn mồm vuốt mông ngựa, tam công tử chỉ cười cười, từ chối cho thêm ý kiến.

- Chuyện cần làm đều đã làm xong. Mẫn Nhi, theo ta trở về thôi.

- Đợi muội một lát.

Dung Mẫn Nhi bỗng nhiên chạy đến bên giường Hạng Hạo, bỗng nhiên rút ra thanh bảo kiếm và một lọ thủy tinh trong suốt rồi đặt cạnh bên giường. Thái độ không còn đánh đá như ban nãy nữa, mà lại giống như một tiểu thư khuê các, thanh âm trong veo như tiếng suối chảy, êm tai vô cùng.

- Thanh kiếm này tặng người, xem như trả ơn cứu mạng.

Nàng lưu lại một câu nói, sau đó mới cùng tam công tử trong đêm tối cười tiễn kiếm rời khỏi Thanh Giang trấn.

Ba huynh đệ Đoàn Lương nhận lệnh của tam công tử, hay nói chính xác hơn là yêu cầu đến từ Dung Mẫn Nhi, bảo ba bọn họ lưu lại chăm nom

cho Hạng Hạo. Dĩ nhiên nàng cũng yêu cầu không được nói ra thân phận của nàng.

Tiên kiếm lướt đi trong đêm tối, ánh hào quang lan tỏa rực rỡ, tựa như một ngôi sao băng bay ngang bầu trời vậy.

- Nha đầu này, bảo kiếm Tuyền Cơ đại ca tốn bao tâm huyết mới có được, vậy mà lại đi tặng tên tiểu tử đó. Không biết muội nghĩ gì trong đầu nữa.

- Chỉ là một thanh kiếm thôi mà, sau này có cơ hội mua lại là được. Tiểu tử đó cứu muội một mạng, tặng hẳn thanh Tuyền Cơ, coi như không nợ nần gì nữa.

- Trước đây tam ca van xin nài nỉ cỡ nào đại ca cũng nhất quyết không cho, vậy mà muội nỡ lòng nào...

- Tam ca, đừng nhắc đến chuyện đó nữa mà. Quan trọng là tam ca phải giúp muội bắt được cái tên đã tạo rắc rối cho muội, thù này không trả, muội ăn không ngon ngủ không yên đâu.

- Yên tâm, dám động vào tiểu muội của tam ca, tên đó không muốn sống nữa rồi. Tam ca nhất định sẽ lôi đầu hắn đến cho muội xử lí.

- Yêu tam ca nhất!

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Đêm tàn trời sáng, ánh thái dương ấm áp nơi phía đông xuất hiện, báo hiệu một ngày mới bắt đầu.

Tinh Hồn hẳn sau một đêm dài, hao phí tinh thần rất nhiều, rốt cuộc cũng đã luyện hóa được đạo khí linh mà con tiểu long kia đưa cho hắn.

Sau khi luyện hóa xong, Tinh Hồn mơ hồ có thể cảm nhận được khí tức của con tiểu long này. Có điều, hẳn vẫn chưa phải là chủ nhân chính thức của cây thương mục nát này.

Theo như lời con tiểu long đó nói, nó chỉ là một phần nhỏ khí linh thoát ra từ viễn cổ Ứng Long đang bị phong ấn. Muốn trở thành chủ nhân chính thức của cây thương thì cần phải tiến hành thêm nhiều bước nữa.

Việc này hao phí rất nhiều khí lực, thế nên Tinh Hồn tạm thời đem cất cây thương vào Nhẫn Trữ Vật, đợi khi bản thân khôi phục lại hoàn toàn thì mới tiếp tục.

Kết đó, Tinh Hồn chuyển sang xem xét bầy đom đóm.

Từ sau khi thu phục được bầy đom đóm này, bọn chúng giúp đỡ cho hẳn rất nhiều, như lần bị đám Dương Khai bao vây tại Vĩnh Dạ Thâm Uyên, hay theo dõi tình hình Thương Lan Thảo đều có công sức rất lớn của chúng.

Một lá Thương Lan Thảo kia chính là phần thưởng dành cho bầy đom đóm vì đã giúp đỡ hẳn.

Mở ra không gian Động Thiên, Tinh Hồn điều động thần niệm, gọi ra con đom đóm đầu đàn.

Quan sát kỹ đom đóm đầu đàn, Tinh Hồn đã phát hiện ra có một vài điểm khác biệt. So với mấy tháng trước, con đom đóm đầu đàn này hình thể đã lớn hơn một chút, lớp vỏ cứng cáp hơn, đôi cánh dài và khỏe mạnh.

Gương mặt quỷ càng thêm dữ tợn, và đặc biệt là cái mũ quan của nó, những đốm màu xanh dần rõ hơn, chiếm vị trí nhất định tại mũ quan màu xám tro.

- Muốn lột xác à?

Tinh Hồn nhú mảy, nội tâm vui mừng. Nếu thực sự lột xác, đám đom đóm càng mạnh lên, dĩ nhiên càng thêm hữu dụng, giúp cho chiến lược của hắc mạnh mẽ hơn bội phần.

Không chỉ có một mình con đom đóm đầu đàn, mà có vài trăm con trong bầy cũng đang xuất hiện dấu hiệu tương tự.

- Lão cửu từng nói, yêu trùng lột xác cần có sự giúp sức của Tâm Hình Thảo, không biết tại Thanh Giang trấn có bản Tâm Hình Thảo không nữa?

Trải qua những nghiên cứu thực hành, Long Tuyền mới phát hiện ra Tâm Hình Thảo, một loại linh thảo thoát trùng rất bình thường lại có khả năng trợ giúp đám linh trùng.

Tuy nhiên, mặc dù Tâm Hình Thảo rất dễ tìm, nhưng muốn giúp linh trùng lột xác thì phải có tuổi thọ nhất định.

Bầy đom đóm của Tinh Hồn chưa trải qua lột xác lần nào, vì vậy cần đến Tâm Hình Thảo có ít nhất trăm năm tuổi thọ.

- Ngày mai phải đến chỗ lão bản, nhờ ông ta mua giúp vậy.

Thời gian cách ngày năm tông mở mở cửa thu đồ không còn nhiều, hắc muốn tranh thủ khoản thời gian này để nâng cao thực lực bản thân, thế nên mới tạm thời gác lại việc tìm kiếm Tâm Hình Thảo. Nếu may mắn mua được thì tốt, còn không được thời đợi sau khi trở thành đệ tử môn phái nào đó rồi tìm mua cũng không muộn.

Kể đó, Tinh Hồn đứng dậy rời khỏi hang động thiên nhiên, quay trở lại nơi xảy ra cuộc tranh đoạt Thương Lan Thảo ngày hôm qua.

Sở dĩ hắc quay trở lại đó, chính là muốn thu thập tài liệu trên thân thể Quy Nguyên Thạch. Dù sao thì hắc đang rất nghèo, đang rất cần tinh thạch để tu luyện.

Không lâu sau đó, Tinh Hồn đã đến được cái hang động, so với hôm qua rất nhộn nhịp thì bây giờ đã trở thành một cái hang động hiu quạnh đổ nát.

Tiến vào trong hang động, thi thể Thạch Nguyên Quy hiện ra trước mắt hắn. Chỉ thấy trên cơ thể Thạch Nguyên Quy bị tổn thương rất nghiêm trọng, ngay cả cái mai là lớp phòng hộ chắc chắn nhất, vậy mà đã bị đập vỡ nát.

- Tổn thương thế này thì sao mà bán được giá.

Tài liệu trên người Thạch Nguyên Quy đều đã bị hư tổn nặng nề, Tinh Hồn bèn hy vọng nó có nội đan trong cơ thể.

Hậu Thiên hoang thú cấp hai viên mãn như Thạch Nguyên Quy, tỷ lệ sinh ra nội đan là rất lớn. Quả nhiên ông trời không phụ công sức hắn quay trở lại, Thạch Nguyên Quy quả nhiên có nội đan, so với khối nội đan của Huyền Mao Trư còn muốn lớn hơn một vòng.

- Coi như không phí công sức chạy đến chỗ này, ủa... cái này là...

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 56: Lại Gặp Hạng Hạo

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 56: Lại gặp Hạng Hạo

Tinh Hồn nhìn vào phía ngực của Thạch Nguyên Quy, chỉ thấy vị trí trái tim có hai luồng khí tức, một cái cực lạnh khiến cho tim của Thạch Nguyên Quy bị đóng băng, còn luồng khí tức lại âm tà quái dị, bao bọc ở bên ngoài, không ngừng bào mòn tàn phá lớp băng phong kia.

Băng phong hẳn không biết do nguyên nhân gì tạo thành, rất có thể là tạo thành bởi chính bản thân Thạch Nguyên, có lẽ muốn bảo vệ nơi này trong lúc giao chiến với đám Trần Sơn.

Quả tim được bảo vệ, nhưng vậy có thể lấy được tinh huyết của Thạch Nguyên Quy rồi.

Tinh huyết của hoang thú càng mạnh, tác dụng đối với việc Luyện Thể càng lớn. Nhất là Thạch Nguyên Quy là hoang thú mạnh nhất trong cấp hai, lực lượng tinh huyết đích thực vô cùng mạnh mẽ.

Chuyến quay trở lại cái hang này quả nhiên là một lựa chọn chính xác.

Kể đó, Tinh Hồn lại tiếp tục chạy sâu vào trong hang.

Hắn nhớ ngày hôm qua tranh đoạt có rất nhiều người tham gia. Ngoài trừ hắn, Trần Sơn, Mã Vệ, ba huynh đệ Đoàn Lương, Đoàn Chính, Đoàn Đại Bảo và Dung Mẫn nhi quay trở ra hang động thì có bốn người không hề xuất hiện.

Tỷ lệ cao là những người này đã chết. Một hai mục đích Tinh Hồn quay trở lại đây chính là để lấy Nhẫn Trữ Vật của những người này.

Ba thanh niên tu vi sơ kỳ Phàm Tiên Cảnh kia, sau khi bị Tinh Hồn lục soát, nhìn biểu hiện hắn dường như rất thất vọng.

Trong Nhẫn Trữ Vật của ba tên này, ngoài chục viên linh thạch ra thì toàn những thứ vớ vẩn. Nào là nội y của nữ nhân, mấy bình xuân dược, mấy bộ xuân cung đồ... nói chung là chẳng có thứ gì được việc cả.

Trái lại, Nhẫn Trữ Vật của đạo lữ Trần Sơn, tên là Tạ Tĩnh Lệ kia thì có rất nhiều thứ hữu ích.

Ba cái Nhẫn Trữ Vật của ba tên kia, số lượng linh thạch của bọn chúng cộng lại chưa bằng một phần ba số lượng linh thạch của Tạ Tĩnh Lệ.

Quả nhiên sự khác biệt giữa tông môn đệ tử và tán tu rất khác biệt, tán tu vô cùng nghèo khổ, sử dụng linh thạch một cách rất tiết kiệm, mỗi lần tốn tiền mua thứ gì đó bằng linh thạch thì trong lòng như muốn nhỏ máu.

Trái lại tông môn đệ tử hàng tháng được ban xuống một lượng linh thạch nhất định để hỗ trợ các đệ tử tu hành.

Như lần trước, khi Tinh Hồn dùng tấm bản đồ vùng biên Vĩnh Dạ Thâm Uyên để đổi lấy toàn bộ số Nhẫn Trữ Vật mà đám đệ tử Thiên Kiếm Tông mang theo.

Mặc dù mấy tên đó chỉ là những đệ tử địa vị cực kỳ thấp tại Thiên Kiếm Tông, có chăng chỉ hơn những đệ tử tạp vụ một chút, thế nhưng trong

Nhẫn Trữ Vật của mỗi người có không dưới một trăm khối linh thạch hạ phẩm.

Cũng bởi vì vậy nên Tinh Hồn mới quyết định đầu nhập một tông môn nào đó, lợi dụng tài nguyên từ những tông môn này giúp bản thân tu luyện nhanh hơn.

Bản thân từng trải qua chuyện tương tự thế này tại Huyền Thiên Giới rồi, Tinh Hồn tự nhiên ý thực lợi hại ra sao.

Hiện tại số lượng linh thạch hạ phẩm mà Tinh Hồn đang có trên người đã gần được một ngàn viên, trong giới tán tu, tính theo số lượng linh thạch hẳn đang có thì có thể xem như là một tiểu phú ông rồi.

Lại nói trong Nhẫn Trữ Vật của Tạ Tĩnh Lệ, là đạo lữ của Trần Sơn, mà nàng ta lại giúp cho hắn tu vi tăng trưởng nhanh chóng, thế nên được Trần Sơn cưng chiều, tặng cho rất nhiều thứ hữu ích.

Nhẫn Trữ Vật của cô ta, ngoại trừ gần bảy trăm viên linh thạch hạ phẩm thì còn có một cái nhẫn giáp, một thanh trường kiếm, cả hai đều là hạ phẩm linh khí được gia trì mười một đạo cấm chế, đem đi bán hẳn là thu lại được không dưới ngàn viên linh thạch hạ phẩm.

Không ít Phù Lục hạ phẩm, đan dược dùng để phục hồi nguyên lực, phục hồi vết thương. Đặc biệt là trong số đan dược còn có một loại đan dược tên gọi là Bách Điều Đan.

Sở dĩ có tên gọi như vậy là bởi sau khi phục dụng, cơ thể giống như bị vô số chim điều đồng thời công kích, thống khổ vô cùng. Nhưng bù lại công dụng lại rất lớn, giúp đánh sâu vào bình cảnh rất hiệu quả, thậm chí có cơ hội đột phá nữa.

Tạ Tĩnh Lệ chưa phục dụng Bách Điều Đan tạo cơ hội cho Tinh Hồn gia tăng thực lực, chuyển đi lần này đúng là mang đến nhiều điều kinh hỉ.

Sau khi lục soát xong, Tinh Hồn liền rời khỏi hang động này. Tranh thủ hôm nay tiếp tục chuyển đi sẵn, tranh thủ thu thập càng nhiều tinh huyết hoang thú càng tốt.

Nhưng chẳng ngờ, hắn vừa mới ra khỏi hang thì lại vô tình bắt gặp được người quen.

Đó chính là Hạng Hạo và Đoàn thị tam huynh đệ.

-Ồ, chẳng ngờ lại gặp huynh ở đây, chúng ta quả thực rất có duyên.

Sắc mặt Hạng Hạo hôm nay rất tốt, xem ra thương thế ngày hôm qua khi giao chiến với Trần Sơn, Mã Vệ hoàn toàn bình phục cả rồi.

Đế ý trên tay Hạng Hạo cầm theo một thanh trường kiếm. Đó chính là Tuyền Cơ Kiếm mà Dung Mẫn Nhi tặng cho hắn đêm hôm qua, coi như trả ơn đã giúp nàng thoát khỏi ma trảo của Trần Sơn, Mã Vệ.

Trông Hạng Hạo dường như rất trân trọng thanh Tuyền Cơ này.

Còn Đoàn Lương đi bên cạnh, khi nhìn thấy Tinh Hồn bước từ trong hang động ra thì trong mắt lộ vẻ nghi hoặc.

Tinh Hồn nhìn thoáng qua ba huynh đệ Đoàn Lương, vẻ mặt rất bình tĩnh, tựa hồ như hắn vô tình đi vào đây mà thôi, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở Hạng Hạo. Mắt thấy đối phương khách khí với mình, Tinh Hồn dĩ nhiên cũng khách khí đáp lại.

- Quả thật là có duyên. Nếu không còn chuyện gì khác thì tại hạ đi trước, cáo từ.

Giữa hai bên cũng chẳng có chuyện gì để nói, hắn còn có việc phải làm, thế nên toan có ý định bỏ đi.

Bỗng lúc này, Hạng Hạo lại nói tiếp:

- Huynh đệ chậm đã.

Hạng Hạo giơ tay ra, ý định như muốn ngăn Tinh Hồn lại. Hắn nhíu mày, trong mắt xuất hiện một tia khó chịu.

Hạng Hạo vội giải thích:

- Thực ra ta có chuyện muốn bàn với huynh đệ. Không biết nên gọi huynh đệ như thế nào?

- Tại họ tên Tinh Hồn.

Tinh Hồn bình tĩnh đáp.

- Tinh Hồn huynh, trước đây nhìn thấy kỹ năng săn hoang thú rất điệu nghệ, không biết huynh có muốn gia nhập đội săn thú của Hạng gia chúng ta không?

Gương mặt Hạng Hạo thoáng qua một tia bối rối, nhưng ngay sau đó lấy lại được sự trầm ổn, chậm rãi nói.

Với Tinh Hồn, dĩ nhiên hắn nhận ra điểm kỳ lạ này của Hạng Hạo, có điều hắn không muốn bắt bẻ. Tuy nhiên, đối với việc gia nhập đoàn săn thú Hạng gia thì hắn rất hứng thú.

Nếu gia nhập đoàn thợ săn thì tốc độ tìm được tinh huyết yêu thú sẽ nhanh hơn rất nhiều, việc tiến hành Luyện Thể sẽ nhanh hơn so với dự kiến.

Mặc dù rất thuận lợi, nhưng tại sao Hạng Hạo này lại muốn mời hắn gia nhập đoàn thợ săn, đây mới chính là điều mà Tinh Hồn đang nghi hoặc.

Kỹ năng săn thú của hắn tuy nói khá tốt, nhưng so với những thợ săn hành nghề lâu năm thì tuyệt đối không thể so sánh được, điểm này Tinh Hồn không dám lấy làm kiêu ngạo.

Mà giữa hai bên cũng chẳng có quan hệ gì, có chăng chỉ là vô tình gặp mặt qua một lần. Chỉ sợ việc mời chào này, đằng sau có mục đích gì đó.

Chưa biết là mục đích tốt xấu như thế nào, với tính cách Tinh Hồn, hẳn sẽ không làm mà không biết mục đích phía sau là gì.

Thấy Tinh Hồn đắm chiêu suy nghĩ, Hạng Hạo lại nói thêm:

- Tinh Hồn huynh an tâm, ta tuyệt đối không có mục đích xấu nào, thậm chí lấy đạo tâm của ta ra thề, nếu có mục đích xấu nào trong chuyện mời huynh gia nhập đoàn săn thú, ngày sau độ tiên kiếp sẽ bị tiên kiếp hủy diệt, thần tiêu phách lạc.

Sau khi Hạng Hạo thốt ra lời thề, bỗng nhiên từ thiên địa xuất hiện một tia ba động, một tia lực lượng thần bí chẳng rõ xuất hiện từ đâu bay thẳng vào mi tâm hắn ta.

Lực lượng đó chính là lực lượng thiên địa pháp tắc. Tiên giả tu luyện dưới thiên địa, chịu sự đè ép của thiên địa pháp tắc, lời thề ban nãy, về sau nếu Hạng Hạo làm trái, hẳn thực sự sẽ bị thiên địa tiêu diệt.

Nhưng cho dù là vậy, Tinh Hồn càng thêm nghi ngờ hơn nữa. Vì lí do gì mà Hạng Hạo này lại bất chấp buông lời thề hung hiểm đến vậy chỉ để mời chào hắn.

- Việc này, ta sẽ suy nghĩ, ngày sau sẽ cho Hạng huynh một câu trả lời thích đáng.

Nói xong, hắn ôm quyền, định chuẩn bị rời đi thì lại bị Hạng Hạo ngăn cản một lần nữa.

Chỉ thấy hắn quay mặt qua nói với ba huynh đệ Đoàn Lương:

- Phiên ba huynh đệ các vị có thể rời khỏi đây một chút được không, Hạng mỗ có việc riêng muốn bàn với huynh ấy một lúc.

Ba huynh đệ Đoàn Lương nhìn nhau, đương nhiên không thể từ chối, liền đồng ý rồi đi chỗ khác.

Để đảm bảo cuộc nói chuyện giữ y và Tinh Hồn không bị người ngoài nghe thấy, Hạng Hạo sử dụng một bộ đạo cụ bày ra một cái tiểu trận cách âm.

Hoàn tất xong, Hạng Hạo mới hướng Tinh Hồn, lần này trông Hạng Hạo vô cùng chân thành, không giấu diếm nữa:

- Tinh Hồn huynh, thực ra việc mời huynh gia nhập đoàn thợ săn đúng là có mục đích, nhưng Hạng mỗ một lần nữa khẳng định, tuyệt đối không hề có ý gây bất lợi gì cho huynh cả.

- Tại hạ muốn nghe lời nói thật.

Tinh Hồn vẫn giữ thái độ lãnh đạm.

Chỉ thấy thần sắc Hạng Hạo trở nên nghiêm túc, hẩn quan sát xung quanh, không phải để cảnh giác mấy huynh đệ Đoàn Lương, mà dường như đang muốn tránh né tai mắt của ai đó.

Thậm chí, trước khi nói chuyện, Hạng Hạo sử dụng một thủ đoạn thần bí phong bế toàn bộ nguyên lực bản thân, rồi tiếp đó lấy ra một viên ngọc thạch, bên trong ẩn chứa phù quang thần, tuy nhìn thoáng qua, nhưng Tinh Hồn vẫn cảm giác được sự bất phàm đến từ viên ngọc thạch này.

Hành động của Hạng Hạo rất nhanh và thuần thục, tựa hồ đã luyện tập qua vô số lần. Lúc này, khí tức của Hạng Hạo đột nhiên biến mất, dù hẩn đứng trước mặt Tinh Hồn, nhưng cảm giác cứ như y không hề tồn tại vậy.

Hơn nữa, Hạng Hạo chẳng khác gì một gã phàm nhân trói gà không chặt, kỳ lạ vô cùng.

- Hiện tại Hạng mỗ sẽ cho huynh biết lý do.

P/s: Hôm nay tí thì tự bóp chính mình /cdeu

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 57: Thiên Cơ Lão Nhân

Hạng Hạo hô hấp một hơi sâu, biểu tình nghiêm túc.

- Việc Hạng mỗ đến Hằng Nhạc Sơn Mạch kỳ thực đều có nguyên do cả, liên quan rất lớn đến vận mệnh của Hạng mỗ. Tình Hồn huynh, Hạng mỗ xin phép được hỏi một câu, huynh có cảm nhận được sự bất thường nào khác trong cơ thể của Hạng mỗ không?

Bất thường Hạng Hạo nói đến, dĩ nhiên chính là nguyên nhân gây ra căn quái bệnh của y.

Từ trước đây, lần đầu tiếp xúc với Hạng Hạo, mặc dù chỉ là một lúc thoáng qua, nhưng Tình Hồn đã nhìn ra được sự khác thường rồi. Khác thường đó chính là cỗ chủng đang ký sinh trong cơ thể Hạng Hạo.

Chuyện y bị mắc phải quái bệnh này, dường như tất cả mọi người tại Phong Lâm thành đều biết cả rồi, nhưng thực chất nguyên nhân bên trong thế nào thì chỉ có một vài nhân vật mới biết đến.

Có lẽ ngay chính bản thân hắn ta cũng không rõ nguyên nhân. Điểm này, Tình Hồn có thể nắm chắc.

Đối với câu hỏi kia, Tình Hồn cũng chẳng có ý định tránh né, gật đầu nhẹ, ý bảo hắn nhìn ra được. Còn về căn nguyên thì Tình Hồn từ chối cho ý

kiến, bởi hẳn ẩn ẩn cảm nhận được, đằng sau vụ việc này có bàn tay của một đại nhân vật nào đó.

Thấy Tinh Hồn thừa nhận, Hạng Hạo mới tiếp tục câu chuyện.

- Kỳ thực, việc Hạng mỗ mắc phải căn bệnh này, nguyên nhân thế nào thì chính bản thân Hạng mỗ cũng không rõ. Tuy nhiên, có một điều chắc chắn rằng đây chính là một phần trong số mệnh của Hạng mỗ, không có cách nào trốn tránh được.

- Hạng huynh biết trước việc này?

Tinh Hồn có chút ngạc nhiên, bỗng hỏi.

- Ban đầu Hạng mỗ cũng không biết, về sau thì mới được phụ thân Hạng mỗ cho hay. Phụ thân Hạng mỗ có lần đã nói với Hạng mỗ là, khi Hạng mỗ ra đời, vô tình có một ông lão đi ngang qua, tự xưng là Thiên Cơ lão nhân. Thiên Cơ lão nhân đã nói với phụ thân của Hạng mỗ rằng khi Hạng mỗ hơn năm trăm tuổi, tu vi tiến vào trung kỳ Phạm Tiên Cảnh sẽ gặp đại nạn, gần như tám phần sẽ phải chết.

Hạng Hạo dừng lại một chút, trong mắt dường như đang hồi tưởng lại, rồi kể tiếp:

- Thiên Cơ lão nhân thần bí khó lường, phụ thân Hạng mỗ cảm nhận được ông ta nhất định là một nhân vật bất phàm, liền cầu xin Thiên Cơ lão nhân tính toán cho Hạng mỗ một con đường sống. Thiên Cơ lão nhân không ngờ lại đồng ý, sau một hồi tính toán nói rằng, trước thời điểm đột phá hậu kỳ Phạm Tiên Cảnh, Hạng mỗ hãy đến Hằng Nhạc Sơn Mạch, nơi đó sẽ gặp được quý nhân phù trợ vượt qua kiếp nạn này. Hạng mỗ cho rằng, quý nhân đó chính là Tinh Hồn huynh.

Hạng Hạo ánh mắt nghiêm túc cùng chân thành nhìn Tinh Hồn, tựa hồ khẳng định suy nghĩ bản thân là chính xác.

Chỉ thấy Tinh Hồn chân mày khẽ động đây, trong đầu lại suy nghĩ về vị “Thiên Cơ lão nhân” thần bí kia. Suy nghĩ của hắn, Hạng Hạo đương nhiên không có nhìn ra được. Chỉ nghe Tinh Hồn hỏi lại.

- Tại sao Hạng huynh khẳng định tại hạ chính là người mà Thiên Cơ lão nhân nhắc đến?

- Bởi vì huynh nhìn ra được căn nguyên căn bệnh của Hạng mỗ.

Hạng Hạo mỉm cười, trong nụ cười thập phần tự tin, thập phần tin tưởng phán đoán của bản thân.

Tinh Hồn đắm ra trầm ngâm, một hồi sau mới nói tiếp.

- Thứ cho tại hạ nói thẳng, tại hạ từ trước đến nay không làm việc gì mà không có lợi cho bản thân. Hơn nữa, mặc dù tại hạ đúng là biết được nguyên nhân gây ra bệnh của Hạng huynh, nhưng trị như thế nào tại hạ không biết, vả lại, chưa biết chừng, căn bệnh của Hạng huynh...

Nói đến đây, Tinh Hồn bỗng dừng lại nhìn chằm chằm Hạng Hạo.

Hạng Hạo không phải là dạng người không có đầu óc, dĩ nhiên hiểu được ý tứ của Tinh Hồn là gì. Chỉ thấy hắn thở dài một tiếng.

- Hạng mỗ cũng đoán được nguyên nhân phần nào, cũng không muốn ép huynh nhất định phải chữa trị căn bệnh này của Hạng mỗ. Nhưng Hạng mỗ hy vọng, huynh có thể thử giúp Hạng mỗ một lần. Dù thành công hay thất bại, Hạng mỗ ơn này không quên, lễ vật hậu tạ tự nhiên không thiếu.

- Đã vậy, tại hạ liền thử một lần. Chỉ là, với tu vi của tại hạ hiện nay không cách nào giúp đỡ được.

- Cái này không cần lo lắng, theo ý tứ của Thiên Cơ lão nhân từng nói, đại nạn thật sự ập đến là lúc Hạng mỗ tu vi viên mãn Phù Tiên Cảnh. Ngày

Hạng mỗ tiến vào Phù Tiên Cảnh chẳng biết phải đợi đến tháng năm nào, thời gian vẫn còn dài.

Hạng Hạo cười nói. Có điều Hạng Hạo chắc không biết được rằng, tình huống của hắn khác biệt với những tiên giả khác.

Tiên giả bình thường khi bắt đầu tu luyện thành tiên, mất ít nhất chín trăm năm viên mãn Phàm Tiên, cở bỏ công xiển phàm thể kết thành tiên phù, bắt đầu từ giai đoạn cảm ngộ cho đến lúc viên mãn Phù Tiên Cảnh, mất thời gian không dưới hai ngàn năm.

Rồi từ viên mãn Phù Tiên Cảnh bắt đầu lĩnh hội pháp tắc, từ giai đoạn này đến khi Địa Tiên Cảnh viên mãn, thời gian ít nhất mất đến năm ngàn năm.

Tổng cộng phải mất gần tám ngàn năm để một tiên giả bình thường trở thành tiên giả Linh Hậu Kỳ.

Ngay cả những người được trời phú cho cái thiên phú xuất chúng, thiên tư hơn người, thời gian có lẽ cũng nằm trong khoảng năm ngàn năm cho đến sáu ngàn năm.

Như tam ca của Dung Mẫn Nhi, y chính là một thiên tài xuất hiện trong một vạn năm trở lại đây cũng Nhân Tộc sinh sống tại Hư Thần Tinh, theo lời tam công tử từng nói, hắn mất đến sáu ngàn năm mới đột phá đến tu vi hiện tại. Một Địa Tiên Cảnh trong thời gian sáu ngàn năm cũng đủ để y kiêu ngạo với vô số người rồi.

Lại nói đến Hạng Hạo, hắn thiên tư dĩ nhiên không cách nào so sánh được với tam công tử, nhưng Tinh Hồn có thể khẳng định một điều, đó chính là thời gian mà Hạng Hạo đột phá Phù Tiên Cảnh, luyện đến viên mãn Phù Tiên Cảnh, thậm chí là đột phá Địa Tiên Cảnh chắc chắn nhanh hơn tam công tử.

Mà nguyên nhân chính là bởi cỗ cỗ kia. Cỗ cỗ biến sinh cơ thành một loại lực lượng thần bí, lấy lực lượng thần bí đó làm cho tu vi của Hạng Hạo biến mạnh, tốc độ tu luyện nhanh vô cùng.

Nhưng càng nhanh thì tính mạng của hắn càng gặp nguy hiểm, đến khi Hạng Hạo đột phá Địa Tiên Cảnh thì cũng là lúc hắn tử vong.

Có điều, tạm thời giữa hai bên không hề có quan hệ gì mật thiết với nhau cả, Tinh Hồn tự nhiên sẽ không tự rước rắc rối về cho mình.

- Vậy đề nghị của Hạng mỗ, huynh có thể suy nghĩ lại rồi chứ?

Hạng Hạo lại hỏi.

- Như vậy cũng được, nhưng tại hạ xin nói trước, bốn tháng nữa tại Phong Lâm thành năm đại tông môn mở cửa thu đồ, tại hạ muốn trở thành đệ tử của một trong năm đại tông môn này, thế nên có lẽ không thể gắn bó lâu dài với đoàn thợ săn được.

- Ồ, thì ra huynh muốn đầu nhập vào một tông môn. Hạng mỗ tại Thiên Kiếm tông cũng có chút danh vọng, Hạng mỗ có thể trợ giúp huynh.

Nghe Tinh Hồn nói muốn đầu nhập vào một tông môn nào đó tại Phong Lâm thành, Hạng Hạo nội tâm mừng rỡ.

Sự thiếu sót giữa hắn và Tinh Hồn chính là trên phương diện giao tiếp, cần phải có nhiều thời gian để tiếp xúc với nhau. Bởi Hạng Hạo nhận ra Tinh Hồn mặc dù bề ngoài thì lãnh đạm như không có chuyện gì, nhưng kỳ thực lại cực kỳ cảnh giác.

Tinh Hồn nhìn thấy tình trạng của Hạng Hạo thật, và câu chuyện mà Hạng Hạo kể có đến tám chín phần là sự thật, nhưng không vì thế mà hắn mất đi sự cảnh giác vốn có của mình.

Cơ hội để có thêm khoảng thời gian tiếp xúc với nhau mà Tinh Hồn vừa gợi mở ra, Hạng Hạo há có thể bỏ qua được.

Sau khi thống nhất với nhau, Hạng Hạo liền cởi bỏ cấm chế trên cơ thể xuống, chỉ thấy viên ngọc thạch từ bên trong cơ thể chui ra. Có điều, ngay sau khi xuất hiện trở lại thì viên ngọc thạch vỡ nát, hóa thành một đám bụi mờ bay phiêu miểu vào không gian.

- Khối ngọc này gọi là Đoạn Khí Tinh, năm đó do Thiên Cơ lão nhân lưu lại. Tác dụng của Đoạn Khí Tinh giúp cho Hạng mỗ che dấu được khí tức của bản thân mà không sợ bị người khác phát hiện.

“Đoạn Khí Tinh”?

Tinh Hồn đối với Đoạn Khí Tinh này rất có hứng thú. Mặc dù hắn có rất nhiều kiến thức từ trước, nhưng Đại Thiên Thế Giới rộng lớn vô biên, kiến thức hắn học được chẳng khác gì muối bỏ biển cả.

Một lúc sau thì Đoàn thị tam huynh đệ quay trở lại. Hạng Hạo mời Tinh Hồn cùng đến đoàn thợ săn Hạng gia thì bất ngờ bị Tinh Hồn từ chối.

Hắn cũng không hỏi thêm nhiều, dù sao thì Tinh Hồn cũng đã chấp nhận lời mời của mình rồi. Hạng Hạo để lại cái địa chỉ, nói thêm vài câu khách khí nữa rồi sau đó rời khỏi Hạng Nhạ Sơn Mạch.

Còn Tinh Hồn, hắn còn một vài việc cần phải làm nữa. Đầu tiên chính là đi tìm con Xích Tuyến Xà đã bỏ trốn khi đồng bạn của nó bị Thạch Nguyên Quy giết chết.

Khi đó, lúc nó bỏ trốn, Tinh Hồn đã nhanh tay phóng một cái phi châm. Trên cái phi châm đó có lưu lại khí tức của hắn, chỉ cần bỏ chút công sức truy tìm là sẽ thấy ngay.

Sở dĩ Tinh Hồn lần đó lưu lại phi châm là bởi độc của Xích Tuyến Xà mang đến rất nhiều lợi ích, tỉ như ngày hôm qua nếu không có độc xà, chưa chắc gì hắn đã có cơ hội đoạt đi Thương Lan Thảo từ tay Dung Mẫn Nhi.

Độc của Xích Tuyến Xà nhất định phải lấy.

Ngày hôm qua, khi cả đám hoang thú giao chiến với Thạch Nguyên Quy, đôi Xích Tuyến Xà bị thương rất nặng, một con bỏ chạy, một con chết tại đường trường.

Nhìn thương thế của nó khá nặng, với thực lực vừa mới được đề thăng, Tinh Hồn rất tự tin việc giết chết đầu Xích Tuyến Xà nọ.

Ba ngày sau, bỏ ra thời gian và công sức, rốt cuộc Tinh Hồn đã tìm ra được hang ổ của con Xích Tuyến Xà này.

Cái hang của nó khá lớn, xung quanh ngoại trừ nó ra thì không có bóng dáng của con hoang thú nào khác. Hậu Thiên hoang thú cấp một thì loài Xích Tuyến Xà này có địa vị khác cao, bởi độc tính rất lợi hại nên khiến cho mấy đầu hoang thú khác e ngại.

Đã xác định được vị trí của nó, Tinh Hồn định tiến vào trong hang, nhân lúc Xích Tuyến Xà bị thương mà giết chết nó.

Nhưng đúng lúc ấy, Tinh Hồn bỗng nghe thấy có tiếng người nói chuyện. Nghe thoáng qua dường như có tầm bảy tám người đang đi chung với nhau. Tinh Hồn bèn dè nén lại chuyện Xích Tuyến Xà, âm thầm lắng nghe đám người kia đang muốn bàn đến chuyện gì.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 58: Vãn Lôi Trận

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 58: Vãn Lôi Trận

Chỉ nghe một giọng nữ, trong thanh âm có chút kiết ngạo, dường như là người mạnh nhất trong số đám người mà Tinh Hồn vô tình phát hiện, từ tốn nói:

- Hồng sư đệ, đây là chỗ người nói à?

Người gọi là Hồng sư đệ đối với nữ nhân này dường như rất úy kỵ, giọng nói hạ thấp xuống, vội đáp:

- Phải, ngày hôm qua khi đang làm nhiệm vụ thì đệ vô tình phát hiện đầu Xích Tuyến Xà này. Hình như nó vừa mới phải trải qua một trận chiến nào đó, bởi trên người nó xuất hiện vết thương rất nặng, lân giáp trên cơ thể bị đập nát. Sau khi theo đuôi đầu Xích Tuyến Xà chạy đến chỗ này, đệ nhìn thấy bên trong tổ của nó có mấy chục cái trứng. Biết Mai sư tỷ đang luyện công pháp cần dùng đến độc xà nên đệ liền cấp tốc gửi tin tức về tông môn báo cho Mai sư tỷ biết.

Thanh niên Hồng sư đệ giải thích.

- Làm tốt lắm. Đợi sau khi xong việc, ta sẽ trọng thưởng cho đệ.

- Đạ tạ Mai sư tỷ.

Nghe được ban thưởng, Hồng sư đệ mừng ra mặt, không ngờ cảm ơn vị Mai sư tỷ kia.

Đám người này không ngờ cũng nhắm đến Xích Tuyến Xà kia, mà nghe thoáng qua thì có lẽ Xích Tuyến Xà này rất quan trọng với nữ tử họ Mai.

Dựa vào thần thức mạnh mẽ, Tinh Hồn dễ dàng nhìn thấu được tu vi của tám người này.

Trong số tám người, chỉ có hai người là đạt đến trung kỳ Phàm Tiên Cảnh, trong đó có một người khí tức không ổn định, hẳn là mới đột phá cách đây không lâu.

Còn người kia thì khí lực rất mạnh, tiến vào đỉnh phong trung kỳ Phàm Tiên Cảnh. Mà người đỉnh phong trung kỳ Phàm Tiên Cảnh chính là cô gái họ Mai.

Những người còn lại đều là tiên giả sơ kỳ Phàm Tiên Cảnh cả. Đối với mấy kẻ này, Tinh Hồn không quá lưu tâm, bởi bọn chúng không gây áp lực gì được.

Vốn Tinh Hồn có ý định rút lui, dù sao cũng chỉ là một đầu Xích Tuyến Xà mà thôi, có thể chất độc của nó mang đến cho hắn một vài con bài tẩy, nhưng không nhất thiết phải liều mình.

Dù sao thì vài ngày nữa hắn cũng trở thành một thành viên của đoàn thợ săn Hạng gia, nhờ bọn họ chiếu cố tìm kiếm một vài đầu Xích Tuyến Xà là được.

Có điều, khi nghe đến về sau thì ý định của Tinh Hồn lại thay đổi. Chính là câu nói “trứng của Xích Tuyến Xà”.

Nếu như ăn sống trứng của loài Xích Tuyến Xà, mang lại rất nhiều điểm lợi hại mà ai cũng thèm khát. Thứ nhất chính là giúp cơ thể tiên giả kháng lại một số chất độc thông dụng; thứ hai giúp cơ thể cường tráng khỏe mạnh, với một số người có huyết mạch đặc thù thậm, sau khi phục dụng thậm chí khiến cho huyết mạch được thăng hoa; và cuối cùng chính là khiến cho tu vi tiên giả được xúc tiến tăng trưởng mạnh mẽ.

Với những lợi ích trên, Tinh Hồn há có thể từ bỏ được.

Theo như những gì hẳn biết về loài Xích Tuyến Xà thì mỗi lần để trứng, số lượng trứng không dưới trăm quả. Ăn sống một lần trăm quả trứng này, chỉ sợ công dụng còn muốn tốt hơn cả Thương Lan Thảo.

Chỉ là, kỳ ngộ lần này so với mấy ngày trước, coi bộ sẽ gặp không ít khó khăn. Bởi vì lần trước, những người tham gia tranh đoạt Thương Lan Thảo, mỗi người đều mang tâm tư muốn đoạt Thương Lan Thảo làm của riêng.

Chính bởi vì điều đó nên mới bị Tinh Hồn lợi dụng, bày ra một loạt liên hoàn sáo, rốt cuộc mới thu được Thương Lan Thảo về tay mà không tổn quá nhiều công sức.

Nhưng lần này thì khác, tám người này lấy nữ tử họ Mai làm trung tâm. Chuyển đi lần này, mục đích chính là lấy trứng của Xích Tuyến Xà cho nàng ta, thế nên Tinh Hồn không thể lợi dụng như trước đây nữa.

Tranh đoạt trực tiếp thì hẳn lại càng không có cơ hội, cơ hồ vừa mới hiện thân đã bị người ta đánh chết rồi.

Tạm thời Tinh Hồn ẩn nấp trong bóng tối để chờ đợi thời cơ xuất thủ.

Chỉ thấy tám người, mà dẫn đầu là nữ tử họ Mai bắt đầu tiến vào trong hang ổ của Xích Tuyến Xà.

Hang của nó nằm trong một cái hốc của một gốc đại thụ khổng lồ đã bị chết đi. Từ bên trong miệng hốc truyền ra tiếng thở dốc mệt mỏi, dĩ nhiên chính là do Xích Tuyến Xà truyền ra.

Nó nằm cuộn tròn trong ổ, chính giữa là hơn trăm quả trứng to bằng đầu của một người lớn, bên ngoài có những vòng tuyến màu đỏ trông rất bắt mắt.

Xích Tuyến Xà lúc này đang nhắm mắt nghỉ ngơi, vết thương mấy ngày trước sau khi chiến đấu với Thạch Nguyên Quy vẫn chưa phục hồi lại, để lộ ra một lớp thịt màu đỏ hồng.

Nó đang nghỉ ngơi tịnh dưỡng, nhưng đột nhiên như phát hiện ra tiếng động lạ nào đó. Chỉ thấy nó mở to đôi mắt ra, đôi mắt màu vàng sáng trưng như hai ngọn đuốc, cái đầu lớn ngẩng lên, từ bên trong cái hốc cây tối tăm nhìn ra.

Cái lưỡi thò ra thụt vào, như đang cảm nhận sự bất thường trong địa bàn của mình.

Nhưng ngay sau đó, như không cảm giác được sự khác biệt nào, nó mới nhắm mắt lại, tiếp tục nghỉ ngơi.

- Xích Tuyến Xà dù đang bị thương nhưng nó vẫn rất lợi hại, không phải là thứ mà chúng ta dễ dàng trêu chọc.

Nữ tử họ Mai thần sắc trịnh trọng, đôi mắt đẹp nhìn vào trong hốc cây khổng lồ, giọng nói tru trợn nhắc nhở các sư đệ đi cùng với mình một tiếng.

- Sư tỷ, đệ nghĩ hay là dụ nó ra khỏi tổ, sau đó chúng ta bày ra Vãn Lôi Trận, xác suất giết được nó là rất lớn.

- Ta cũng đang có ý định đó. Nhưng ai sẽ là người phụ trách dẫn dụ nó đây?

Đối với ý kiến của người nọ, nàng có chút tán đồng, nhưng sau đó hỏi lại.

Mọi người đâm ra trầm ngâm. Xích Tuyến Xà này không chỉ một thân độc công lợi hại, mà tốc độ lại rất nhanh. Nơi này chính là địa bàn của nó, muốn đối phó không phải là chuyện dễ ăn.

Đột nhiên một trong hai người có tu vi trung kỳ Phàm Tiên Cảnh kia mở miệng nói:

- Để đi.

Trong lúc ai nấy đều muốn tránh né việc này thì bất ngờ y lên tiếng, để cho những kẻ khác thở phào một hơi nhẹ nhõm.

- Hoàng sư huynh mới đột phá trung kỳ Phàm Tiên Cảnh không lâu, lại có thân thủ phi phàm, hẳn là sẽ rất nắm chắc được việc này.

Nam tử họ Hồng vội nín hót. Liền đó những người khác nhao nhao nói theo phụ họa. Có điều, nam tử họ Hoàng không mấy may quan tâm đến họ, chỉ nhìn thẳng vào gương mặt xinh đẹp nhưng không kém phần băng lãnh của nữ tử họ Mai.

- Người nắm chắc không? Việc này rất nguy hiểm đấy.

- Hẳn là sẽ không sao. Nàng yên tâm, ta tự biết phải làm gì.

Hắn cười nhạt một tiếng, rồi nói tiếp:

- Ta sẽ ra đó dụ nó, các vị nhân cơ hội mà bố trí Vãn Lôi Trận.

- Hoàng sư huynh cẩn thận.

Hắn gật đầu, rồi sau đó rút ra hai thanh song kiếm vác ở sau lưng, xông đến trước cái hốc cây khổng lồ.

Xích Tuyến Xà nghe tiếng động, bỗng nó rít lên một tiếng nghe rất chói tai. Thanh niên họ Hoàng vận chuyển nguyên lực, tạo thành một tầng bảo hộ thân thể, làm cho tiếng rít kia không ảnh hưởng quá nhiều đến bản thân.

Chỉ thấy Xích Tuyến Xà từ bên trong cái hốc cây bò ra, trong đôi mắt tràn đầy hung tính, nhìn chăm chăm thanh niên họ Hoàng.

Hắn không dám nhìn thẳng vào mắt Xích Tuyến Xà, bởi huyết mạch của những loài rắn có một loại thần thông trời sinh, nó khiến cho bất kỳ sinh linh nào nhìn vào mắt đều có cảm giác bản thân bị suy yếu đi. Thần thông đó chính là áp chế về mặt tinh thần, làm cho chiến ý bị suy giảm, nội tâm vì thế mà sinh ra sợ hãi.

Loại thần thông này trừ khi là mạnh hơn nó một bậc, hoặc là có thần thông nào khác khắc chế ngược lại, nếu không dù là thực lực ngang bằng đi chăng nữa cũng khó mà thoát khỏi sự áp chế tinh thần.

- Nghiệt súc, xem kiếm của ta.

Thanh niên họ Hoàng hét lớn một tiếng, nguyên lực được vận chuyển, hai thanh kiếm trong tay đột ngột chói sáng, ầm ầm có tiếng lôi điện nổ tí tách.

- Bôn Lôi Trảm.

Chỉ thấy y chém ra một đường chữ thập, kiếm khí mang theo lực lượng lôi điện xông thẳng về chỗ Xích Tuyến Xà.

Đột nhiên Xích Tuyến Xà uốn mình, cái đuôi nhanh chóng cuốn lấy một gốc cây đổ nát ở gần đó, vác gốc cây khô ném thẳng tới.

Ầm một tiếng, gốc cây bị vỡ nát thành tro bụi. Thanh niên họ Hoàng lùi lại phía sau, nhưng chưa kịp ổn định lại thân hình thì bỗng từ trong khói

bụi mờ mịt, một cái bóng khổng lồ xuất hiện trong chớp nhoáng, chính là Xích Tuyền Xà.

Nó há cái miệng khổng lồ to như một cái chậu lớn, hai bên đầy những cái răng nanh sắc nhọn, cạp lấy thân thể hắn ta vào bên trong.

Phản ứng của thanh niên họ Hoàng rất nhanh, vội lấy hai tay chống phía hàm trên, gồng hết sức lực khiến cho cái miệng lớn của Xích Tuyền Xà không khép lại được.

- Đáng chết, đừng hòng nuốt được ta.

Hắn hét lớn, áo bào bỗng nhiên căn phòng lên, cơ thể vang ra những âm thanh lách tách.

- Bôn Lôi Thế.

Từ bên trong cơ thể xông ra những tia lôi điện màu xanh lam, cái miệng của Xích Tuyền Xà bỗng hơi co giật, một giây đó hắn ta nhân cơ hội mà xông ra.

Tuy nhiên sắc mặt hắn trắng bệch, phun ra một ngụm máu lớn ướt hết phía trước ngực. Thần thông ban nãy khiến cho hắn tiêu hao rất nhiều nguyên lực.

Đúng lúc này, thanh âm của nữ tử họ Mai vang lên:

- Mau bố trận.

Nhận thấy đây chính là thời cơ thích hợp, nàng ta liền ra lệnh cho mọi người. Một phút trước, sau khi Xích Tuyền Xà bị thanh niên họ Hoàng hấp dẫn sự chú ý, nàng liền quay sang chỉ điểm vị trí của từng người một.

Tất cả đều được nàng hành động rất nhanh chóng, còn lại đều chờ đợi thời cơ mà thôi.

Chỉ thấy xung quanh có sáu người xông ra, còn ở trên cao chính là nữ tử họ Mai, nàng chính là trung tâm của Vãn Lôi Trận này.

Phía sau lưng nàng có một dải lụa hồng mềm mại, nhờ dải lụa này nàng mới có thể phi hành trên cao, trông nàng chắc khác gì một tiên tử thực thụ cả.

Tiếng sấm nổ ầm ầm, Vãn Lôi Trận được thiết lập, bao vây Xích Tuyến Xà vào bên trong. Tuy nhiên, Xích Tuyến Xà này đang trong trạng thái cuồng bạo, muốn giết được nó là chuyện không hề đơn giản với đám người này.

Tinh Hồn vẫn đang nấp trong tối, lặng lẽ quan sát tình huống. Đến lúc này, hắn vẫn chưa dám xuất thủ, bởi chưa nắm chắc phần thắng trong tay.

- Ấy dô, chuyện vui thế này, sao không gọi bốn long ra.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 59: Bốn Long Trên Thông Thiên Văn, Dưới Tường Địa Lý...

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 59: Bốn long trên thông thiên văn, dưới tường địa lý...

Trong đầu Tinh Hồn vang lên giọng nói của con Tiểu Ứng Long mập mạp – vốn là một phần khí linh của cây thương mục kia.

- Người ra đây làm gì?

Tinh Hồn thanh âm lãnh đạm hỏi.

- Khả khả, dĩ nhiên là bốn long muốn giúp người rồi.

- Không tin.

- Ấc, bộ trông bốn long gian lắm à?

Ngữ điệu Tiểu Ứng Long có chút bất mãn, lườm mắt với Tinh Hồn. Hắn chỉ im lặng, từ chối cho ý kiến.

- Ài, được rồi, bốn long nói thật là được chứ gì.

Nó thở dài một tiếng, có điều trong đầu vẫn còn đang chửi thầm Tinh Hồn, cứ nhìn đôi mắt lấp lém, lăm bà lăm bầm là biết.

- Có nhớ lần trước bốn long nói rằng muốn người tạo cho bốn long một cái thân thể không?

Giọng nói của Tiểu Ứng Long lần này có chút nghiêm túc. Chỉ thấy Tinh Hồn gật đầu, đôi mắt vẫn tiếp tục theo dõi tình huống bên kia, nơi tám đệ tử Linh Lô Tông đang vây khốn Xích Tuyến Xà.

- Trứng của Xích Tuyến Xà có chút tác dụng đối với việc tạo thân thể của bốn long. Người xuống đó lấy về cho bốn long đi.

- Người đang mơ ngủ à?

- Nhóc con, mắng ai đó.

Như bị dội thẳng một gáo nước lạnh vào mặt, Tiểu Ứng Long gào lên inh ỏi. Cũng may là nó đang ở trạng thái khí linh, ngoại trừ Tinh Hồn đã liên kết với nó nên chỉ có một mình hắn nghe được tiếng kêu đình tai nhức óc này.

- Nhìn tình hình đi, người nghĩ ta có bao nhiêu cơ hội để lấy trứng Xích Tuyến Xà về cho người ăn?

- Xì, bốn long trên thông thiên văn, dưới tường địa lý, mấy chuyện còn con đó há làm khó được bốn long.

Bị Tinh Hồn nhắc khéo, Tiểu Ứng Long liếc mắt nhìn tình hình, sau đó ho khan một tiếng, bắt đầu ngâm nga vài câu.

- Bốn long sẽ cho dạy cho người một chút thần thông để có thể điều khiển cây thương nát kia. Chỉ cần câu thông được với nó, thực lực của người sẽ tăng lên rất nhiều. Đám nhóc loi chơi kia tuyệt không phải đối thủ của người, muốn chơi chúng thế nào của được.

- Có di chứng gì không?

Thần thông này khiến cho nội tâm Tinh Hồn sinh ra hứng thú. Hạn chế của Tinh Hồn hiện nay đó chính là về mặt tu vi cùng thực lực.

Bàn về thực lực mà nói thì đừng nói là vượt cấp khiêu chiến, ngay cả những người đồng cấp hẳn chưa chắc nắm được phần thắng, đương nhiên đó là đối đầu trực tiếp không sử dụng thủ đoạn.

- Chắc là không có, ài... bốn long mặc dù trên thông thiên văn, dưới tường địa lý, không gì không biết, nhưng tội cái mắc cái chứng hay quên. Nay đúng là lão thiên không muốn cho ai hoàn hảo cả mà.

Tiểu Ứng Long gãi đầu trả lời, vậy mà vẫn không quên quảng cáo độ đẹp trai của bản thân.

Mấy câu tự sướng của nó, Tinh Hồn không có tâm tình để nghe, cái chính là hẳn muốn biết về hạn chế của cái thần thông mà Tiểu Ứng Long nhắc đến. Thế nhưng không ngờ Tiểu Ứng Long lại quên mất, không khỏi khiến Tinh Hồn trầm tư.

- Nghĩ ngợi cái quái gì, thần thông mà bốn long dạy người tuyệt đối chín phần tốt, không phải lo lắng.

- Thế còn một phần còn lại?

- Phần còn lại... có thể là phần cực tốt chẳng, ha ha...

Tiểu Ứng Long cười khàn khàn.

- Mà thôi, bỏ qua đi, thế rốt cuộc là người muốn học hay không?

- Truyền khẩu quyết đi.

- Phải thế chứ, hắc hắc... nghe cho kỹ đây, bốn long chỉ nói một lần thôi đó.

Trong mắt Tinh Hồn lóe lên một tia quyết đoán. Theo hẳn nghĩ, Tiểu Ứng Long dù sao cũng là viên cổ thần thú, thuộc loại vương tộc trong huyết thống Long Tộc, mặc dù thần thông kia chịu một chút hạn chế nào đó, nhưng hẳn sẽ không quá đáng kể. Cùng lắm lao hao tổn nguyên lực rất nhanh mà thôi.

Vậy nên cũng không lo lắng gì quá nhiều, lập tức đáp ứng ngay.

Tiểu Ứng Long thông qua kết nối khí linh để truyền thụ khẩu quyết cho Tinh Hồn. Trong đầu hẳn xuất hiện một đoạn khẩu quyết, không ngắn không dài, ước chừng chỉ có một ngàn ký tự mà thôi.

Đoạn khẩu quyết đó được viết bởi ngôn ngữ của viên cổ Long Tộc, so với Long Tộc ngày nay cơ hồ khác biệt rất lớn, bên trong ắt hẳn là ẩn chứa huyền cơ.

- Có cần bốn long phiên dịch không?

Sợ Tinh Hồn không hiểu ý nghĩa của đoạn khẩu quyết, Tiểu Ứng Long hỏi một câu.

- Không cần, việc người làm là im lặng một lúc.

Với người khác, thậm chí là Long Tộc hiện nay chưa chắc đã hiểu được ngôn ngữ của viên cổ Long Tộc, có chăng là thông qua huyết mạch Long Tộc mà nhận ra chút ít truyền thừa mà thôi.

Nhưng Tinh Hồn thì khác. Thứ nhất, bản thân hẳn trong cơ thể một nửa là huyết mạch Long Tộc vương giả; thứ hai, trước đây khi còn là một gã tu sĩ tại Huyền Thiên Giới, Tinh Hồn đã bắt đầu nghiên cứu về những loại cổ ngữ này rồi, thế nên ngôn ngữ viên cổ Long Tộc này chẳng thể gây khó khăn được cho hẳn.

Đoạn khẩu quyết Tiểu Ứng Long truyền thụ lại có tên là Chiến Thần Biến.

Đoạn khẩu quyết này hình như là chỉ là một phần nhỏ trong Chiến Thần Biến mà thôi. Tinh Hồn lĩnh ngộ kinh người dễ dàng lĩnh ngộ được ngay, tuy nhiên hẳn có chút bất ngờ, Chiến Thần Biến này thiết nghĩ là cho vị Chiến Thần Vu tộc sáng tạo, nhưng thế lý nào lại chuyển sang ngôn ngữ viễn cổ Long Tộc?

Có lẽ điều này chỉ có Tiểu Ứng Long mới giải thích được, nhưng việc quan trọng trước mắt chính là đoạt lấy trăm quả trứng Xích Tuyền Xà, việc hời hợt tạm thời đặt sang một bên.

- Thế nào?

Tiểu Ứng Long đột ngột hỏi.

- Chuyện nhỏ, đợi thời cơ thích hợp thì xuất thủ.

Tinh Hồn nhàn nhạt trả lời.

Đúng lúc này, từ trên trời xuất hiện một đám mây đen, từ đám mây đen truyền ra âm thanh tiếng sấm rền vang.

- Thanh Lôi Giáng Lâm.

Cô gái họ Mai lớn giọng nói, thủ quyết trong tay biến đổi liên tục, rồi cuộc sau đó cầm bảo kiếm chỉ thiên, sấm chớp trên bầu trời giáng xuống. Chỉ thấy màu sắc của đạo thiên lôi này có màu xanh lục khá nhạt, rất khác biệt so với thiên lôi bình thường.

Thanh lôi đánh thẳng xuống bảo kiếm của nàng ta, trong giây lát nữ tử họ Mai như hóa thành sứ giả lôi điện, tùy ý có thể khiến cho lôi điện trên bầu trời đánh xuống.

Nhưng nhìn thần sắc của nàng, bỗng nhiên phun ra một ngụm máu, gương mặt tuyệt trần nhưng băng lãnh trở nên tái nhợt, chắc là do sử dụng quá nhiều nguyên lực làm cho nguyên khí bị tổn thương.

- Mau tránh đi chỗ khác.

Chịu áp lực của Văn Lôi Trận, nàng vẫn dồn sức lực nhắc nhở đám đồng môn. Có thể thấy, tuy nàng rất lạnh lùng, nhưng đối với đồng môn một mực quan tâm.

Thấy vậy, sáu người kia lập tức tản ra xung quanh, ngay cả pháp khí dùng để duy trì Văn Lôi Trận cũng bị bỏ lại, để cho nữ tử họ Mai toàn lực điều khiển. Áp lực trên cơ thể ngày một lớn, nhưng nàng không quan tâm đến bản thân, đôi bàn tay trắng như bạch ngọc, mềm mại tựa bông tuyết đầu mùa bỗng siết chặt cán kiếm, từ trên không trung mà trảm xuống.

Thanh lôi theo đường kiếm của nàng mà hàng lâm, ẩn chứa lực lượng lôi điện pháp tắc, sức mạnh hủy diệt đủ để cho Xích Tuyến Xà cảm nhận được sự uy hiếp đến tính mạng.

Trong đôi mắt của nó sinh ra một tia sợ hãi, muốn bỏ chạy nhưng đã muộn.

Khí thế của thanh lôi rất khủng bố, nhìn từ đằng xa chẳng khác thì một cái cột điện màu xanh lục, tản mát uy thế kinh thiên, không gian xung quanh như bị vặn vẹo.

Xích Tuyến Xà hình thể khá to lớn, nhưng trước uy thế của thanh lôi chẳng khác gì giun dế, cơ thể bị thanh lôi bao bọc trong. Nó rít lên một tiếng bi thương, nhưng trong lôi điện cuồng bạo, âm thanh bi thương của nó đã hoàn toàn bị lấn áp.

Chấn động truyền ra xung quanh, hấp dẫn không ít những thợ săn tại Hằng Nhạc Sơn Mạch.

Nhưng thần thông kia uy lực khủng bố, đối với những thợ săn không hề xa lạ, chính là Văn Lôì Trậñ uy danh hiển hách của Linh Lôì Tông.

Đương nhiên Văn Lôì Trậñ được bảy đệ tử Linh Lôì Tông bày ra không thể đạt đến uy lực chân chính của Văn Lôì Trậñ hộ tông, nhưng để học được một phần Văn Lôì Trậñ thì nhất định là một đệ tử quan trọng của Linh Lôì Tông.

Linh Lôì Tông là một trong năm tông môn cường đại tại Phong Lâm Thành, không ai muốn trêu chọc họ cả, thế nên tất cả đều xem như không thấy gì, tiếp tục chuyến du hành của bản thân.

Đương nhiên không phải ai cũng như vậy, Tinh Hồn chính là một ví dụ.

Chỉ thấy trong tay Tinh Hồn xuất hiện cây thương mục nát. Sau khi lĩnh ngộ được Chiến Thần Biến, Tinh Hồn cảm giác mình có thể điều động một phần lực lượng bị phong ấn của cây thương này. Chỉ một phần nhỏ mà đã rất mạnh mẽ, chẳng biết khi giải phong hoàn toàn sẽ còn bá đạo đến cỡ nào nữa đây.

- Ra tay đi, còn chờ đợi gì nữa?

Tiểu Ứng Long thúc giục. Tinh Hồn không đáp lại, lập tức hành động ngay.

Nữ tử họ Mai từ trên không trung đáp xuống, y phục bị dính bụi bẩn, đầu óc cũng hơi tán loạn, tuy nhiên không vì thế mà mất đi vẻ đẹp tuyệt trần của nàng.

- Hoàng Tiểu Ngư, người giúp ta đi thu hoạch trứng Xích Tuyến Xà.

- Được, nghỉ ngơi đi.

Hoàng Tiểu Ngư chính là người dẫn dụ Xích Tuyền Xà trước đó, tạo cơ hội cho nữ tử họ Mai cùng những sư huynh đệ khác thiết lập Văn Lôị Trận, qua đó thành công giết chết được Xích Tuyền Xà. Nhưng cái giá phải trả cũng hơi đắt, đó chính là nàng bị tổn thương nguyên khí nặng nề, những đồng môn khác cũng chẳng khá hơn là bao.

Duy chỉ còn lại Hoàng Tiểu Ngư là duy trì được vài thành thực lực.

Hoàng Tiểu Ngư hướng đến cái hốc cây. Uy lực của Văn Lôị Trận rất mạnh, tuy nhiên mục tiêu chính là nhắm vào Xích Tuyền Xà, vậy nên không ảnh hưởng gì đến số trứng trong cái hốc cây này cả.

Hoàng Tiểu Ngư chuẩn bị tiến vào thu hoạch số trứng thì bỗng dừng trong đầu cảm giác được một tia nguy hiểm. Hắn lập tức chuyển người lại, dùng bảo kiếm chắn trước người, chỉ nghe một tiếng *oong oong* đình tai nhức óc.

Bởi vì khói bụi chưa tan biến, Hoàng Tiểu Ngư không phát hiện ra được là kẻ nào đã ám toán mình. Nhưng hắn có thể cảm nhận được, kẻ kia lực lượng thân thể rất mạnh, va chạm một lần mà đã khiến hắn bị đẩy lùi lại.

- Là kẻ nào, mau báo danh?

Nữ tử họ Mai lập tức nhận ra kinh biến, liền ngừng lại việc phục hồi nguyên lực, nhìn về phía làn khói bụi mờ ảo, tức giận quát lên.

Chỉ thấy từ trong khói bụi, Tinh Hồn tay phải cầm cây thương mục nát dần dần hiện ra.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 60: Chiến Thần Biến

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 60: Chiến Thần Biến

- Sơ kỳ Phàm Tiên Cảnh?

Phát hiện tu vi của Tinh Hồn chẳng ngờ lại thấp đến như vậy, thế nhưng mà gám cả gan ra cướp đồ. Mặc dù hầu như những đệ tử Linh Lô Tông đều đang trọng thương, nhưng với tương quan lực lượng, không dễ gì một gã tiên giả sơ kỳ Phàm Tiên Cảnh có thể cướp đồ từ tay bọn họ được.

Hoàng Tiểu Ngư sắc mặt trầm xuống, mũi kiếm chỉ thẳng mặt, giọng nói lạnh lùng:

- Rời khỏi đây, ta có thể bỏ qua cho hành động vừa rồi của ngươi.

Nếu là một cao thủ đồng cấp hoặc mạnh hơn một chút, có lẽ Hoàng Tiểu Ngư sẽ nói chuyện khách khí, nhưng chỉ là một gã sơ kỳ Phàm Tiên Cảnh, hẳn hoàn toàn không đặt trong mắt.

- Nếu ngươi đủ khả năng ép ta rời đi.

Tinh Hồn giọng nói lãnh đạm, đối diện với Hoàng Tiểu Ngư trả lời.

- Không thể không nói, lá gan của người lớn lắm. Vậy ta muốn xem, có phải nó lớn bằng trời không!

Hoàng Tiểu Ngư hừ lạnh một tiếng, hắn chỉ nói đúng hai câu với Tinh Hồn, không rõ là do không hợp mắt hay hắn nghĩ rằng Tinh Hồn sẽ chẳng buồn nghe khuyên nhủ, lập tức rút ra song kiếm, thế như vũ bão lao thẳng tấn công.

- Bôn Lôi Trảm.

Hoàng Tiểu Ngư tu luyện công pháp có tên là Bôn Lôi Quyết, gồm có ba chiêu: Bôn Lôi Trảm, Bôn Lôi Thế và Bôn Lôi Chấn. Tại Linh Lôi Tông, công pháp Bôn Lôi Quyết này khá có danh tiếng, một bộ công pháp Hậu Thiên trung giai.

Nghe nói muốn tu luyện Bôn Lôi Quyết này phải tắm mình trong thiên lôi suốt bốn mươi chín ngày, làm cho thân thể sinh ra một tia lôi căn, chỉ cần lôi căn càng lúc càng sinh trưởng thì uy lực càng mạnh.

Có lời đồn đại tại Linh Lôi Tông cho rằng, một khi lôi căn sinh trưởng khắp cơ thể, biến cơ thể thành Hậu Thiên Lôi Thể, trong đồng cấp tuyệt đối là vô địch.

Tuy nhiên, lời đồn thì vẫn là lời đồn, bởi cho đến nay, chưa có một người nào tại Linh Lôi Tông tu luyện Bôn Lôi Thế đến mức xuất quỷ nhập thần như thế cả.

Nhưng qua lời đồn đó, mặc dù hơi phóng đại, thế nhưng uy lực của nó thì không thể xem thường được.

Chỉ thấy trong đôi song kiếm của Hoàng Tiểu Ngư giống như trong suốt, ẩn ẩn có một dòng lôi điện lóe lên, có tiếng nổ tí tách truyền ra từ thân kiếm.

Hoàng Tiểu Ngư hô lớn một tiếng, sau đó trảm ra một đường hình chữ thập, phá không công kích tới.

Hoàng Tiểu Ngư chính là tiên giả trung kỳ Phàm Tiên Cảnh, hắn mới đột phá cách đây không lâu, căn cơ vẫn chưa hoàn toàn ổn định, hắn là do lời mời của nữ tử họ Mai kia nên mới đồng hành cùng, nhưng không vì vậy mà Tinh Hồn xem thường đối phương được.

Đoạn khẩu quyết mà Tiểu Ứng Long vừa truyền cho hắn – Chiến Thần Biến. Bởi vì dựa vào thứ này, Tinh Hồn mới dám chân chính lộ diện, ứng chiến đối đầu với đám đệ tử Linh Lô Tông.

- Chiến Thần Biến – Hoang Lực.

Trong đoạn khẩu quyết viết lại rằng, lực lượng mạnh mẽ nhất tại Đại Thiên Thế Giới thuộc về hoang thú, muốn đoạt được lực lượng mạnh mẽ này thì phải chuyển hóa nguyên lực, biến nó thành lực lượng hoang đại của hoang thú.

Khi chuyển hóa nguyên lực thành hoang lực, tâm trí sẽ rơi vào trạng thái cuồng bạo, phải sử dụng một cách cẩn thận, nếu không rất có thể sẽ mất đi thần trí.

Điều đầu tiên để chuyển biến nguyên lực thành hoang lực, trong thân thể phải có một tia huyết mạch hoang thú. Huyết mạch hoang thú càng mạnh, nguyên lực biến hóa thành hoang lực dĩ nhiên sẽ càng mạnh.

Mà Tinh Hồn thì lại đáp ứng được nhu cầu này, bởi vì trong huyết quản hắn có một nửa là huyết mạch Long Tộc.

Nhờ vậy mà hắn lĩnh hội Chiến Thần Biến này rất nhanh, cứ y như rằng Chiến Thần Biến này sinh ra chính là dành cho hắn vậy.

Cây thương mục nát trong tay Tinh Hồn rung lên, tựa hồ như nó đã trở về với tay chủ nhân của mình, thế nhưng mà tản ra một cỗ uy thế kinh người, thậm chí là áp chế cả tinh thần của Hoàng Tiểu Ngư.

Trong giao chiến dù là tu sĩ hay tiên giả, tinh thần chiến đấu là một thứ rất quan trọng, chiến ý càng cao thì bộc lộ thực lực càng mạnh, còn ngược lại, chiến ý mất đi hay bị áp chế, thực lực giống như bị mất đi một nửa.

Mà Hoàng Tiểu Ngư chính là đang rơi vào trường hợp này.

- Kiểm Trảm Tinh Thần.

Tinh Hồn từ lúc còn là một gã tu sĩ tu hành tại Huyền Thiên Giới chỉ sử dụng kiếm, lâu lâu cũng sử dụng một số vũ khí loại khác, tu nhiên nếu nói hẳn là một kiếm tu đơn thuần cũng không sai.

Thế nên những chiêu mà hắn học được đa số đều là kiếm chiêu.

Kiểm Trảm Tinh Thần này là một trong ba kiếm chiêu mạnh nhất của Tinh Hồn, nếu được thi triển bằng Đồ Lục thì uy lực không chỉ dừng lại ở mức này.

Muốn thi triển Kiểm Trảm Tinh Thần điều kiện cũng khá hà khắc.

Thứ nhất tiêu hao rất nhiều nguyên lực, một kiếm trảm ra mà như muốn rút cạn thể lực; thứ hai chính là pháp bảo có chịu nổi lực lượng Kiểm Trảm Tinh Thần hay không. Nếu như là những pháp bảo thông thường, chỉ sợ chưa kịp xuất kiếm thì đã vỡ vụn thành tro bụi rồi.

Kiểm Trảm Tinh Thần thi triển bởi thương mục nát, thế nên trảm xuống mang pháp tướng của cây thương mục nát.

Dù bị phong ấn, bề ngoài mục nát, nhưng nó chính là pháp bảo được tạo ra bởi nhân vật mạnh nhất nhì Vu Tộc, uy lực tuyệt đối không thể tưởng

tượng nổi.

Thương thể dễ dàng nghiền nát lõi kiếm khí, sau đó còn bổ thẳng xuống đầu hắc.

Một chiêu này quá bất ngờ, uy lực lại cường đại, Hoàng Tiểu Ngư không thể lùi lại né đi được.

- Bôn Lôi Thế.

Hoàng Tiểu Ngư gặp biến, thế nhưng vẫn phản ứng khá tốt, lập tức thi triển chiêu thứ hai trong Bôn Lôi Quyết – Bôn Lôi Thế.

Trong cơ thể hắc, lõi căn chớp nhoáng, căn nuốt nguyên lực rồi biến hóa thành một đám lõi điện, từ bên trong phá ra, hình thành một tầng lõi giáp bảo vệ Hoàng Tiểu Ngư.

Thế nhưng làm cách nào có thể đối phó được với Kiếm Trảm Tinh Thần được. Một thương này đánh xuống, ầm ầm có tiếng long ngâm truyền ra, chính là âm thanh đến từ huyết mạch Long Tộc của Tinh Hồn.

Hoang lực mà hắc chuyển hóa không phải hoang lực của hoang thú thông thường, mà chính là Long Lực – tồn tại vương giả trong loài hoang thú.

Một thương trảm xuống, Hoàng Tiểu Ngư cảm giác như rằng một cái long trảo màu hoàng kim đang muốn bóp nát mình.

Tiếng nổ vang ầm ầm chấn động, phong kinh lan ra khắp nơi khiến cho nữ tử họ Mai và những đệ tử Linh Lôi Tông khác bị đẩy lùi về phía sau. Áp lực không chỉ đẩy lùi mà khiến cơ thể bọn họ sinh ra nội thương.

- Tên này quái vật phương nào?

Nữ tử họ Mai sắc mặt tái nhợt, nôn ra một ngụm máu, phải miễn cưỡng sử dụng mấy viên đan dược để cầm cự, đôi mắt nghiêm trọng nhìn vào làn khói bụi.

Hoàng Tiểu Ngư nằm bên trong cái hố lớn, bị đất đá đè lên, cả người máu tươi loàn lổ, dĩ nhiên thương thế rất nặng.

Còn Tinh Hồn, hắn tay phải cầm cây thương từ từ bước đến, đôi mắt lạnh lùng nhìn Hoàng Tiểu Ngư.

- Giờ thì đã rõ ai phải biến khỏi đây rồi chứ?

Giờ chỉ cần Tinh Hồn đâm xuống một thương, Hoàng Tiểu Ngư chắc chắn chết không nghi ngờ. Nhưng hắn lại không ra tay, chỉ thả xuống một câu nói này.

Mà không phải chỉ nói với riêng mỗi Hoàng Tiểu Ngư, mà là nói với những đệ tử Linh Lô Tông kia nữa, bao gồm cả nữ tử họ Mai.

- Người tên gì?

Hoàng Tiểu Ngư gượng sức ngồi dậy, miễn cưỡng lắm mới có thể đứng bằng hai chân, tuy nhiên vẫn phải dùng kiếm chống đỡ.

Hắn nhìn Tinh Hồn, trong mắt biểu lộ nghiêm túc, hỏi.

- Chỉ là một gã tán tiên vô danh.

Tinh Hồn nhàn nhạt đáp lời. Bỗng nhiên một giọng nói băng lãnh từ phía đối diện vang tới:

- Chúng ta là đệ tử Linh Lô Tông. Người biết động vào đồ của Linh Lô Tông, hậu quả thế nào không?

Người mới nói chính là nữ tử họ Mai.

Sắc mặt nàng tái nhợt, trong làn bụi hư ảo hiện ra, mặc dù khung cảnh có chút hoang tàn bề bộn, nhưng không vì vậy mà nét đẹp của nàng bị che khuất. So với Dung Mẫn Nhi, vẻ đẹp của hai bên đúng là khó mà so sánh được.

Nhưng sắc đẹp của nàng tuyệt nhiên không làm cho Tinh Hồn bị chấn kinh. Hắn chỉ lãnh đạm đáp:

- Từ lúc nào vật tại Hằng Nhạc Sơn Mạch lại trở thành vật của Linh Lô Tông các người vậy?

Hắn nói ra câu này khiến cho nữ tử họ Mai bị chột dạ.

Những bỗng nhiên gã thanh niên họ Hồng – người đã truyền âm cho nàng chạy đến Hằng Nhạc Sơn Mạch quát lên:

- Hang ổ Xích Tuyến Xà là do bọn ta phát hiện, giết chết nó cũng là do chúng ta, dĩ nhiên trứng của Xích Tuyến Xà phải thuộc về chúng ta rồi.

- Thế người có biết vết thương trên cơ thể Xích Tuyến Xà từ đâu mà ra không?

Tinh Hồn hỏi ngược lại.

Đám bọn họ nhìn nhau, sau đó lại nhìn hắn, ngữ điệu có hơi bị yếu thế:

- Không thể nào, người chỉ là một tán tiên sơ kỳ Phàm Tiên Cảnh, làm sao khiến cho Xích Tuyến Xà trọng thương được.

Gã họ Hồng không cam chịu, hắn muốn trước mặt nữ tử họ Mai thể hiện một chút, vậy nên liền nói lại.

- Không phải ta vừa mới đánh bại hắn à?

Tinh Hồn ngữ điệu vẫn lãnh đạm như trước, liếc mắt nhìn Hoàng Tiểu Ngư, rồi lại nhìn đám đệ tử Linh Lô Tông.

Nguyên một đám người rơi vào im lặng, không biết nên nói thế nào cho phải. Dù hơi khó tin, nhưng đúng là hắn vừa mới đánh bại Hoàng Tiểu Ngư thật.

Một tiếng hừ lạnh từ dưới cái hố truyền ra, Hoàng Tiểu Ngư bỗng nhiên trong mắt tràn ngập chiến ý.

Hắn tới đây chính là để trợ giúp nữ tử họ Mai, cũng chẳng rõ chuyện ở đằng sau là gì, vì sao phải bất chấp việc củng cố tu vi để giúp đỡ nàng, nhưng có thể khẳng định là giao tình hai bên không cạn.

Hoàng Tiểu Ngư nhắc kiếm lên, đồng thời lấy ra một lọ linh dịch sử dụng, sau đó ném chiếc lọ đi, nhìn lên Tinh Hồn.

- Trứng Xích Tuyến Xà, người không đụng vào được.

- Vì sao?

Tinh Hồn hỏi ngược lại.

- Vì có ta ở đây.

Nhìn Hoàng Tiểu Ngư thương thế rất nghiêm trọng, chẳng ngờ hắn bỏ qua việc trị thương, nhảy ra khỏi hố sâu công kích Tinh Hồn.

Hoàng Tiểu Ngư như đang phát điên lên, mắt nổi lên gân đỏ, điên cuồng lao đến.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 61: Thật Không Thể Tin Được

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 61: Thật không thể tin được

Là tông môn đệ tử, dĩ nhiên được cấp phát không ít đan dược phục hồi nguyên lực, phục hồi vết thương. Hoàng Tiểu Ngư lại là một đệ tử vừa mới đột phá trung kỳ Phàm Tiên Cảnh không lâu, đương nhiên sẽ được tông môn trọng thưởng xuống.

Tuổi đời của Hoàng Tiểu Như nhìn không quá lớn, đoán chừng cũng chỉ khoảng sáu bảy trăm tuổi đổ lại mà thôi*, chừng tuổi này mà đột phá trung kỳ Phàm Tiên Cảnh cũng đáng để kiêu ngạo với rất nhiều người rồi.

Cỡ như Hoàng Tiểu Ngư có thể tính là một thiên tài, lại là người tu luyện thành công Bôn Lôi Quyết, thành tựu sau này dĩ nhiên sẽ rất cao, tất nhiên sẽ được Linh Lôi Tông chú ý đến, phần thưởng tự nhiên không thiếu.

Dan dược cao cấp tự nhiên không thiếu, chỉ một đoạn thời gian ngắn ngủi mà khôi phục được nửa thành rồi.

Nhìn về ngoài trông Hoàng Tiểu Ngư khá hiền lành, trông có bộ khá ít nói, thế nhưng khi nổi giận thì chẳng khác gì một con thú dữ xông khỏi lồng.

Tinh Hồn hừ lạnh một tiếng, có cây thương trong tay, lại đang duy trì Chiến Thần Biến, hẳn tin rằng mình đang chiếm ưu thế rất lớn.

Chỉ là, trên đời này đúng là vẫn xảy ra chuyện vạn nhất.

Khi Hoàng Tiểu Ngư xông tên, tay xuất ra một chưởng, Tinh Hồn định dùng thương phá nát, bỗng nhiên cơ thể tựa hồ bị một dòng điện chạy qua cơ thể, khiến cho hắn nhất thời không thể cử động được.

- Chuyện gì...

Tinh Hồn trong mắt hiện rõ sự hoảng hốt, không rõ vì sao cơ thể không nghe theo sự điều khiển. Đúng lúc ấy, trong đầu hắn vang lên giọng nói của Tiểu Ứng Long.

- Í, bốn long nhớ ra rồi. Khi tu vi chưa tiến vào Chiến Tướng, tương đương với Địa Tiên Cảnh thì không được phép tu luyện. Bằng không...

- Con thần lẩn chết tiệt nhà ngươi.

Tinh Hồn tức giận mắng một tiếng. Ai ngờ rằng con tiểu long béo ú này lại có thể quên đi cái khuyết điểm chí mạng này.

Có câu không sợ đối phương mạnh như hổ, chỉ sợ đồng đội ngu như bò quả thực không sai chút nào.

Mà chính bản thân Tinh Hồn cũng phạm một sai lầm trầm trọng, sai lầm mà từ trước đến giờ hắn chưa bao giờ mắc phải, đó chính là quá tin tưởng và dựa dẫm vào một thứ gì đó.

Thứ mà hắn dựa vào lần này đó chính là Tiểu Ứng Long và cây thương mục nát.

Nhưng cái này cũng thật là khó để trách hắn, bởi thân là viễn cổ Ứng Long, viễn cổ Chân Linh trong truyền thuyết ai đời lại có thể ngờ ngẩn đến

vậy được. Tiểu Ứng Long này bóp hấn một phát rất đau, chỉ có thể thốt lên rằng: “thật không thể tin được!”

- Con thần lẩn nhà người, nếu ta còn sống, ta nhất định phải lột da người.

- Bồn long xin lỗi mà!

Tiểu Ứng Long cảm nhận được Tinh Hồn đang rất giận dữ, lúc này nó chẳng biết nên làm thế nào mới phải, vừa mong tiểu tử này đừng chết, nhưng nếu tiểu tử này không chết thì cái thân mập mạp của nó không xong với hấn đâu.

- Bản long đã làm gì nên tội.

Chương pháp của Hoàng Tiểu Ngự đã hiện rõ ngay trước mặt, thoáng qua trong mắt Hoàng Tiểu Ngự ngạc nhiên, không hiểu tại sao Tinh Hồn không có phản ứng nào khác.

“Khinh thường ta đến thế là cùng!”

Suy nghĩ này xuất hiện chớp nhoáng trong đầu hấn. Có điều Hoàng Tiểu Ngự đã nghĩ sai, bởi không phải Tinh Hồn không muốn né, mà là hấn không có thể nào né được.

Lúc này đây Tinh Hồn chỉ biết than trời mà thôi.

Lôi chương va thẳng vào cơ thể, một chương giận dữ của tiên giả trung kỳ Phàm Tiên Cảnh, không phải một kẻ như Tinh Hồn chống chịu được.

Miệng thổ huyết một ngụm lớn, thân thể bay ngược ra phía sau, ngã lăn nhào trên đất.

Hoàng Tiểu Ngự gương mặt tràn ngập biểu tình kinh ngạc.

- Hả? Hả... bị làm sao thế?

Trong đầu Hoàng Tiểu Ngự trống rỗng, không biết nên làm thế nào mới phải.

Kinh ngạc thì chẳng riêng gì Hoàng Tiểu Ngự, những đồng môn hẳn cũng kinh ngạc chẳng kém. Chỉ thấy bọn họ há hốc mồm ra, dường như không tin được điều diễn ra trước mắt.

Bởi trước đó, Tinh Hồn đã khiến cho Hoàng Tiểu Ngự thảm bại ra sao.

- Con rờng thối, xem chuyện tốt mà người làm đó.

- Bốn long xin lỗi mà.

Tiểu Ứng Long xin lỗi rồi rút. Có điều, nói đi cũng phải nói lại, vừa nãy Tiểu Ứng Long đã liều mình thi triển thần thông, tạo thành một tầng bảo hộ giúp cho vết thương của Tinh Hồn giảm bớt đi.

Bằng không, giờ phút này hẳn khó mà nói chuyện được với Tiểu Ứng Long.

Đồng thời, hạn chế của Tinh Thần Biến đã được hóa giải đi phân nửa. Vội sử dụng đan dược và tinh thạch để phục hồi lại nguyên lực.

May cho hẳn là trước đây chiếm được rất nhiều tinh thạch và chuẩn bị nhiều đan dược để phục vụ cho chuyến đi săn, thế nên mới nhanh chóng áp chế được vết thương lại.

- Người đang xem thường ta?

Hoàng Tiểu Ngự hai chân mày nhíu lại, lãnh ý nói.

Chỉ thấy Tinh Hồn chống thương, chặt vật gượng dậy, lau đi vệt máu ở bên mép miệng. Đồng thời trả lời lại.

- Ta chưa bao giờ kinh thường ai cả.
- Vậy sao vừa rồi ngươi không đỡ một chưởng đó?
- Có những chuyện, nói ra chẳng thể tin nổi.

Tinh Hồn bất đắc dĩ nói, có lẽ Tiểu Ứng Long hẳn là chột dạ lắm. Có điều, hẳn không dám chọc giận Tinh Hồn, đành ngậm ngùi cúi đầu.

- Hừ, vậy đỡ tiếp chiêu kế tiếp.

Hoàng Tiểu Ngư cũng chẳng có hứng thú muốn tìm hiểu nữa, hẳn tiếp tục lao đến tấn công, khí thế như vũ bão.

- Tất cả cùng lên.

Vị cô nương họ Mai rốt cuộc cũng lên tiếng. Giờ bọn họ đang ở tại Hằng Nhạc Sơn Mạch, là địa bàn của hoang thú, ngộ nhỡ có hoang thú mạnh mẽ nào đó vô tình đi ngang qua đây, e rằng cả đám khó mà sống sót.

Thân là người dẫn đầu, dù vẻ ngoài lạnh lùng, nhưng thực chất lại rất quan tâm đến đồng môn. Mà Tinh Hồn trong mắt nàng là một kẻ muốn đoạt đồ của người khác, nàng rất không hợp mắt với loại người như vậy.

Nàng cũng chẳng buồn tin tưởng Xích Tuyến Xà có thực sự là do Tinh Hồn tạo thành thương thế hay không, quan trọng vẫn là bảo toàn lực lượng và lấy đi trứng của Xích Tuyến Xà.

Ở đây, nàng là người có địa vị cao nhất, không ai dám không nghe theo, có chăng chính là Hoàng Tiểu Ngư mà thôi.

Ngay lập tức, theo mệnh lệnh của nàng, tất cả đệ tử Linh Lô Tông đồng thời lao lên, bao vây công kích Tinh Hồn.

Dưới sự tấn công vũ bão của Hoàng Tiểu Ngự, Tinh Hồn đã gặp muôn vàn khó khăn rồi, đằng này lại còn bị đám người khác liên thủ bao vây.

- Tiểu tử, người tin tưởng bốn long không?

Giọng nói của Tiểu Ứng Long vang lên.

- Không!

Dĩ nhiên với câu hỏi của nó, Tinh Hồn ngắn gọn súc tích đáp lại.

- Không bà nội người, vừa rồi chỉ là tai nạn, là tai nạn đó, hiểu không hả? Bốn long cũng đâu có muốn đâu.

Tiểu Ứng Long thở dài một tiếng, nhìn biểu hiện trông khá là ăn năn hối cải.

- Lần này sẽ không sai đâu, nghe lời bốn long một lần, người nhất định sẽ bình an vô sự.

- Thật?

- Bốn long trên thông thiên văn, dưới tường địa lí, không gì không biết, lại đẹp trai hào hoa phong nhã, thêm đi lừa người?

Ngay sau đó, cái bản mặt phách lối của nó lại xuất hiện, lật mặt còn nhanh hơn cả lật bàn tay.

- Có câu này của người, ta lại càng không tin tưởng.

Tinh Hồn hừ lạnh, cơ hồ chẳng buồn quan tâm đến đề xuất của Tiểu Ứng Long nữa.

- Đây, bốn long chỉ quảng cáo chút thôi mà, bà nội nhà người. Nghe bốn long nói này, bốn long cảm nhận được hình như trong huyết quản

người có huyết thống Long Tộc. Bốn long sẽ sử dụng thần thông khiến cho huyết thống Long Tộc thăng hoa, tu vi của người trong giây lát sẽ tăng lên Phù Tiên Cảnh.

“Huyết thống Long Tộc?” Trước đây, Tinh Hồn đã biết bản thân mình không phải nhân tộc hoàn toàn, cảm giác bản thân là một bán yêu.

Tiếp xúc với Long Tộc tại Huyền Thiên Giới, hắn cũng cảm nhận có chút tương đồng, nhưng không nghĩ bản thân thực sự là có huyết thống Long Tộc. Mà đây cũng chính là nguyên nhân giúp cho Tinh Hồn ngay lập tức thi triển được Chiến Thần Biến.

- Có hạn chế gì không?

- Tất nhiên là có. Sau khi hóa thân, cơ thể người bị chịu tải lực rất lớn, không bế quan tịnh dưỡng vài năm thì khó mà phục hồi nguyên khí. Thế nào?

- Làm đi.

Trong tình huống này, Tinh Hồn chỉ có thể lựa chọn phương pháp mà Tiểu Ứng Long vừa mới đề xuất mà thôi.

Bốn tháng nữa là Phong Lâm Thành tổ chức khảo thí, vậy mà bây giờ gặp phải tình huống này, hắn cũng chỉ biết than trời mà thôi.

Mắt thấy Tinh Hồn đáp ứng, Tiểu Ứng Long lại nói tiếp:

- Do bốn long đang trong trạng thái khí linh, hơn nữa còn là một phần khí linh vô cùng nhỏ bé đáng yêu, bốn long cần chút thời gian để vận hành thần thông này. Người cố gắng chịu đựng một chút, ráng đừng chết.

Thật sự mà nói, cũng chẳng cần Tiểu Ứng Long phải nói ra câu này, bởi Tinh Hồn đang trong một trạng thái nguy hiểm đến tính mạng.

Phía sau lưng là ổ trứng Xích Tuyến Xà, đây là kỳ vật, cả hắc lẫn đảm đệ tử Linh Lô Tông không muốn nó bị phá hủy, chiến trường bị kéo dài ra một chút.

Tinh Hồn một tay cầm chiến thương, tay còn lại liên tục ném ra mấy cái Oanh Hỏa Phù, làm cho Hoàng Tiểu Ngư và những người khác không cách nào tiếp cận được hắc.

- Đồ vô sỉ, có ngon đừng dùng Oanh Hỏa Phù.

- Lắm lời, có ngon đừng chơi hội đồng.

Bị mắng vô sỉ, Tinh Hồn ngay tức khắc bật lại, miệng mồm không chịu thua kém.

- Bôn Lô Thế - Kinh Lô Hồng.

Hoàng Tiểu Ngư và nữ tử họ Mai là đối tượng bị Tinh Hồn ném Oanh Hỏa Phù nhiều nhất. Bởi hai người này chính là nhân vật khiến hắc gặp rất nhiều khó khăn.

Hoàng Tiểu Ngư tức giận không kiềm chế, liền há miệng rống lớn một tiếng. Kinh Lô Hồng này là công pháp mô phỏng lại tiếng hồng của Kinh Lô Thú, phối hợp với Bôn Lô Thế, chỉ nghe trong tiếng rống kinh thiên ầm chứa lôi điện chi lực, khiến cho không gian vang lên những loại âm thanh tí tách.

Tiếng rống thổi bay đi Oanh Hỏa Phù, cuốn trôi đi cả những bụi bặm. Tinh Hai cơ thể chấn động dữ dội, chỉ biết gồng mình lên chống cự.

Nhìn thấy gân xanh trên đầu hắc nổi lên, hai hàm răng nghiến chặt, chiếc áo phong bị thổi rách nát. Uy lực của Kinh Lô Hồng làm cho đầu óc Tinh Hồn choáng váng, cơ thể bị lực lượng lôi điện ảnh hưởng, tuy hiệu quả

chưa bằng hạn chế của Chiến Thần Biến, nhưng chừng này cũng đủ để hấn bị Hoàng Tiểu Ngư hạ gục.

P/s: Trước có một chương tự bóp trong khoảng thời gian tu hành, tác sẽ tìm chương đó rồi chỉnh lại cho phù hợp. Thật ngại quá /khakha

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 62: Tiên Long Thuật – Đồ Lục Tái Xuất

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 62: Tiên Long Thuật – Đồ Lục tái xuất

Kế đó, Hoàng Tiểu Ngư lại cầm song kiếm tiếp tục xông đến, trong mắt hằn lóe lên sát ý, dường như có ý định giết chết Tinh Hồn.

Đúng lúc này, Tiểu Ứng Long hô vang:

- Được rồi, tiểu tử, dựa hết cả vào người đấy.

- Tiên Long Thuật – Hoán Long.

Tiểu Ứng Long sử dụng ý chí của viên cổ Ứng Long, mặc dù chỉ là một tia khí linh vô tình tách khỏi khí linh bản thể, nhưng viên cổ thần thú vẫn là viên cổ thần thú, khi được ý chí của viên cổ Ứng Long triệu hoán, bỗng nhiên khí huyết trong cơ thể Tinh Hồn đột ngột sôi trào.

- Lấy chí ý của viên cổ Ứng Long, ta lệnh cho kẻ đang có huyết thống Long Tộc chảy trong huyết quản – loại huyết thống tôn quý nhất, đứng đầu muôn vạn sinh linh, hãy thức tỉnh đi.

Tiểu Ứng Long như biến thành một người khác vậy, biểu tình gương mặt nghiêm túc, không có bồn chồn như ban đầu.

Trên người nó phản phát khí chất của một vị quân vương, không còn là một tiểu khí linh nhỏ bé, mà nó thực sự và một đầu viễn cổ Ứng Long trong truyền thuyết có địa vị vô cùng tôn quý.

Giọng nói của nó như một loại thần thông thuật pháp, trong truyền thuyết mà những tiên giả thường gọi là ngôn xuất pháp tùy.

Câu nói của nó vang lên trong đầu Tinh Hồn, khiến cho huyết thống Long Tộc sôi trào điên cuồng. Không những thế, âm vang của câu nói này ảnh hưởng đến những người xung quanh.

Bọn họ cảm giác có một loại thần uy bá khí đang muốn nghiền ép họ. Hoàng Tiểu Ngư khí thế như vũ bão lập tức bị âm vang thần bí kia đánh vỡ chiến ý, thế công liền đó bị đình chỉ lại.

- Chuyện gì xảy ra?

Hoàng Tiểu Ngư sợ hãi thốt. Đã từ rất lâu, kể từ khi tiến nhập Linh Lôی Tông, hắn đã lâu chưa có trải nghiệm lại cảm giác run sợ này.

Một tiếng ngâm đột nhiên vang lên, âm hưởng truyền lên cả bầu trời Hư Thần Tinh, làm cho phong vân tán loạn,

Tiếng ngâm này như có uy áp nào đó ảnh hưởng lên hoang thú tại Hằng Nhạc Sơn Mạch, bọn chúng nghe thấy thì cơ thể run rẩy, thậm chí không dám gầm rú đáp lại, chỉ biết chạy thật nhanh về hang ổ của mình để tránh né.

Âm thanh đó, từ sâu trong huyết mạch của đám hoang thú có tác dụng áp chế. Cũng dễ hiểu thôi, bởi tiếng ngâm đó của tiếng ngâm thuộc về Long Tộc – dù là yêu loại hay thú loại đều phải chịu quỳ gối dưới uy áp của chân long mà thôi.

Chịu áp lực gần nhất, dĩ nhiên áp lực mà đám Hoàng Tiểu Ngư đang phải gánh chịu vô cùng khủng khiếp. Cứ có cảm giác rằng ngay trên đầu mình là một tòa núi khổng lồ, ngay cả đứng cũng không đứng nổi.

Mặt mày người nào người nấy tái mét, gân xanh trên trán nổi lên, mồ hôi mồ kê đầy mình. Áp lực mạnh đến nỗi, một số tên đệ tử Linh Lô Tông thổ huyết, nằm ngất ngay giữa đường trường.

Kinh biển này quy mô rất lớn, ngay cả tại Phong Lâm Thành dù rất xa Hằng Nhạc Sơn Mạch, một số tiên giả tu vi cao cường cũng cảm giác được áp lực khủng bố do Tinh Hồn tạo thành.

Còn Thanh Giang trấn thì khỏi phải nói, ai nấy đều xôn xao sợ hãi, vị tiên giả tọa trấn Thanh Giang trấn cũng buộc phải ra mặt trấn an tinh thần chúng nhân.

Đây là một người ông lão râu tóc trắng xóa, gương mặt xuất hiện tang thương năm tháng. Tu vi đỉnh phong Phù Tiên Cảnh, đây đã là cực hạn của ông ta, không cách nào đột phá thêm nữa. Vậy nên mới bị đẩy đến Thanh Giang trấn làm thủ hộ giả.

- Hoang thú sau khi lột xác sẽ rơi vào trạng thái suy yếu nhất. Nếu bắt được đầu hoang thú này, như vậy ta liền đạt được tư cách quay về tông môn, thậm chí còn ban thưởng hậu hĩnh.

Trong mắt lão ta lóe lên một tia tham lam, liếm mép một cái, sau đó truyền lệnh xuống:

- Đóng cửa Thanh Giang trấn, không cho phép bất kỳ ai ra vào, nếu làm trái, giết bất luận tội.

Tại Thanh Giang trấn, trừ khi có sứ giả Phong Lâm Thành đến, nếu không quyền lực của lão ta là cao nhất.

Mệnh lệnh vừa truyền xuống thì lập tức được thi hành, những cánh cổng xung quanh Thanh Giang trấn đều bị đóng lại cả. Số lượng tiên giả thực hiện nhiệm vụ tại đây cấp tốc xuất hiện để làm nhiệm vụ gác cổng.

Sở dĩ ông ta làm vậy là để giảm bớt số người muốn tranh đoạt hoang thú kia với lão. Với uy hiếp đến từ Phong Lâm Thành, lão ta tin rằng không một kẻ nào dám thách thức làm trái mệnh lệnh đâu.

Làm xong, lão ta liền lấy ra một pháp bảo thiết phiến, trên mặt thiết phiến được gia cố những đạo cấm chế phi hành. Dĩ nhiên thiết phiến này là một loại pháp bảo chuyên dùng để ngự không, chỉ cần cho vào một số lượng tinh thạch nhất định là có thể thôi động nó được.

Chỉ thấy thiết phiến biến hóa lớn lên, lão ta nhảy lên mặt thiết phiến, kế tiếp điều khiển thiết phiến chạy đến chỗ xảy ra dị tượng.

Đương nhiên suy nghĩ giống lão ta có rất nhiều người. Mỗi người lại mang một tâm tư khác nhau, và những người như thế đều hướng về phía Tinh Hồn cả.

Thậm chí ngay cả những tiên giả cảm giác được uy áp tại Phong Lâm Thành cũng không nhịn được mà âm thầm rời khỏi tông môn, chạy đến Hằng Nhạc Sơn Mạch xem xét tình hình.

Quay trở lại vị trí Tinh Hồn đang đứng, Tiểu Ứng Long nhìn thấy sự biến đổi của Tinh Hồn quá kinh khủng, mồm há rộng hét toáng lên:

- Tiểu quý, người rốt cuộc là quái vật gì vậy?

Đây không phải là lần đầu tiên Tiểu Ứng Long sử dụng thần thông này, bởi trong quá khứ nó đã thực hiện qua vô số lần.

Nhưng những lần đó, trong trí nhớ của nó không có kinh khủng đến mức này. Tựa hồ trong huyết thống của Tinh Hồn có một sự bất thường nào

đó mà Tiểu Ứng Long không cách nào giải thích nổi.

Mà ngay cả chính bản thân Tiểu Ứng Long, đối với uy áp mà Tinh Hồn tạo thành cũng tràn ngập sự úy kỵ.

Dị tượng biến mất ngay sau đó, sự việc nói thì đông dài, bất quá chỉ diễn ra trong vài nhịp thở mà thôi.

Có điều vài nhịp thở ấy cũng đủ để làm cho việc này xảy ra rất nhiều tình huống.

Sương bụi mờ mịt tiêu tan, bóng dáng Tinh Hồn hiện ra. Hẳn lúc này, trông thực sự rất điên cuồng và hung hãn.

Mái tóc trắng đã chuyển sang màu đỏ rực, dựng ngược lên, bay phấp phồng trong gió loạn.

Đôi mắt bị màu tím đen lấn át hoàn toàn, thậm chí không thể nhìn thấy được con ngươi, từ trong đôi mắt tản ra một loại uy hiếp đáng sợ.

Áo bào đã bị xé nát, bởi cơ thể hắn giờ đây được bao bọc bằng một tầng lân phiến màu đen, rất ư là dị biệt. Nhưng đặc biệt nhất vẫn là đôi cánh sau lưng, đôi cánh này dường như không thuộc về loài rồng, không giống cánh của tộc Ứng Long, cũng không giống đôi cánh của tộc Minh Long, dường như nó thuộc về một chủng tộc khác cao cấp hơn Long Tộc rất nhiều.

- Cái quái quỷ gì thế này. Tiểu tử, nghe bốn long nói gì không?

Tiểu Ứng Long nhìn bộ dạng của Tinh Hồn thì thập phần sợ hãi, nó là người thi pháp, nên nó cảm nhận được rất rõ sức mạnh của Tinh Hồn lúc này.

Đừng nói là tiên giả Địa Tiên Cảnh, chỉ sợ ngay tiên giả Thiên Tiên cũng chưa chắc đã đủ sức chống chọi với Tinh Hồn. Trạng thái này quá mức mạnh mẽ, quá mức cuồng bạo, và quá mức đáng sợ, nó hoàn toàn vượt khỏi tầm kiểm soát của Tiểu Ứng Long.

Mà một khi đã như vậy, thần trí của Tinh Hồn khó mà giữ được nữa.

- Tên tiểu tử này điên rồi. Cứ thế này, hắn sẽ đánh nhau đến chết mất.

Chỉ thấy Tinh Hồn thở ra một tiếng, hơi thở băng lãnh như muốn nhốt người ta vào địa ngục hàn băng. Hắn cầm cây thương trong tay, biểu tình như xuất hiện một tia khinh thường, tựa hồ cây thương này không xứng để hắn sử dụng vậy.

Tinh Hồn không giữ được thần trí, nhưng dường như hắn cảm nhận được hắn đang sở hữu một kiện thần binh rất mạnh mẽ, và chỉ có thần binh đó mới xứng đáng để hắn sử dụng.

Cây thương bị Tinh Hồn cắm xuống đất, liên kết với hắn và Tiểu Ứng Long vì vậy mà biến mất.

- Không được, tiểu tử, mau tỉnh lại đi, lần này thực sự bốn long không cố ý, tiểu tử...

Giọng nói của nó hoàn toàn bị Tinh Hồn gạt ra ngoài tai. Thần niệm khẽ động, bỗng nhiên hắn gầm lên một tiếng, tựa hồ như đang cưỡng ép kêu gọi một vật nào đó.

Từ trong linh đài, cổ kiếm Đồ Lục đang bị phong ấn đột nhiên nghe tiếng kêu gọi, nó rung chuyển dữ dội, như muốn phá tan gông xiềng để xuất hiện bên cạnh chủ nhân của nó.

Không biết là do nguyên nhân gì, thế nhưng gông xiềng phong ấn tự nhiên bị cởi bỏ. Một vầng hào quang màu xanh lam tỏa sáng rực rỡ.

Bất kỳ ai trông thấy, nhất định sẽ nghĩ rằng là dị bảo xuất thế. Vậy nên số lượng người đến đây càng lúc càng đông.

Ánh hào quang chói mắt biến mất, cổ kiếm Đồ Lục hiện ra, lơ lửng trước mặt Tinh Hồn. Lúc này đây, cổ kiếm Đồ Lục toàn thân một màu xanh biếc, hệt như màu sắc của tầng trời.

Chỉ khi bị Tinh Hồn nắm lấy, từ sắc xanh tuyệt đẹp, cổ kiếm Đồ Lục bỗng nhiên chuyển sang màu xanh tím, rồi màu tím đen, và cuối cùng dừng lại ở màu đen huyền, chính là trạng thái trước đây của nó.

Đồ Lục trong tay, khí thế của Tinh Hồn càng trở nên mạnh mẽ hơn gấp mấy lần, giờ chỉ sợ cả tiên giả Thiên Tiên cũng sẽ bị hấn trăm chết.

Vô tình phát một kiếm, cảnh quang trước mắt bỗng nhiên biến mất không một dấu tích. Nguyên nhân chính là bởi bị một kiếm mà hấn vung ra hủy diệt chỉ trong một hơi thở.

Hoàng Tiểu Ngư biến sắc, sự sợ hãi khắc sâu vào tận xương tủy. Hấn nhìn khung cảnh trống trơn đối diện, rồi nhìn sang Tinh Hồn.

- Hấn là quái vật gì vậy?

Nữ tử họ Mai cũng kinh hoảng không thôi, nếu một kiếm vừa rồi mà đánh về phía họ, có lẽ chẳng có một cơ may nào sống sót.

- Nhân lúc hấn không để ý, trốn mau.

Không ai không nhận thức rõ tình huống này, lập tức xoay lưng mà bỏ chạy thật nhanh. Hoàng Tiểu Ngư cũng đồng dạng, bởi hấn biết rằng, mình đã không còn là đối thủ của Tinh Hồn nữa.

Ánh mắt vô thần liếc nhìn những kẻ bốn trốn, chỉ thấy hấn nhích người, vị trí hấn vừa đứng chỉ còn lưu lại một đạo tàn ảnh. Tốc độ Tinh

Hồn quá nhanh, so với thần thông thuận di cơ hồ không sai biệt gì nữa.

Hắn xuất hiện bên cạnh một gã đệ tử Linh Lô Tông. Trong mắt hắn lộ vẻ tuyệt vọng, hét lên một tiếng thảm thương:

- Không.

Tiếng hét của hắn không nhận được sự đồng cảm của Tinh Hồn, bởi Tinh Hồn đã rơi vào trạng thái vô thức, chỉ biết giết và giết.

Kế tiếp nhìn những kẻ khác, dường như lười truy đuổi, Tinh Hồn điều khiển Đồ Lục, đột nhiên Đồ Lục biến hóa thành vô số kiếm ảnh, phóng thẳng lên bầu trời.

Khi ấy cảnh tượng rất kinh dị, bầu trời lấy Tinh Hồn làm trung tâm biến thành một tòa kiếm giới. Hắn chỉ tay lên trời, sau đó nhẹ nhàng chỉ ngón tay xuống. Tòa kiếm giới rung động, rồi cuộc hóa thành một trận kiếm vũ, trong phạm vi trăm trượng đều bị kiếm vũ công kích.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 63: Tiên Giả Tụ Hội

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 63: Tiên giả tụ hội

Hoàng Tiểu Ngư và nữ tử họ Mai biến sắc, họ có thể cảm nhận được sát cơ uy hiếp đến tính mạng rất chân thật. Trong phạm vi kiểm giới do Tinh Hồn dùng Đồ Lục tạo thành, phạm là những sinh linh tu vi dưới Thiên Tiên, tuyệt đối không thể nào sống sót.

- Dùng Huyết Độn Thuật bỏ trốn.

Hoàng Tiểu Ngư quyết đoán nói. Huyết Độn Thuật là một loại độn thuật mà sau khi sử dụng trong một khoảng thời gian ngắn giúp cho người thi phép tăng tốc độ lên đến cực hạn, tuy nhiên khi sử dụng Huyết Độn Thuật lại để lại hậu quả đối với cơ thể rất nghiêm trọng.

Chính là khiến cho tu vi bị sụt giảm, ảnh hưởng đến căn cơ của tiên giả, bởi Huyết Độn Thuật sử dụng chính tinh huyết của tiên giả để thi pháp.

Trừ khi gặp phải tình huống cực kỳ nguy hiểm đến tính mạng, nếu không thì chẳng ai lại muốn sử dụng loại độn thuật hại mình này cả.

Tình huống mà Hoàng Tiểu Ngư và nữ tử họ Mai đang gặp phải chính là tình huống này, nếu không sử dụng Huyết Độn Thuật thì chỉ có con

đường chết.

Trong giây lát quyết đoán, cả hai lập tức thi pháp, sử dụng Huyết Độn Thuật.

Chỉ thấy chưa đến một nhịp thở, cả hai người đột nhiên bị một đoàn huyết quang bao phủ quanh cơ thể, sau đó giống như hai ngôi sao chổi, tốc độ cực nhanh phóng ra khỏi phạm vi kiểm giới.

Với tu vi của Hoàng Tiểu Ngư và nữ tử họ Mai thì chưa thể nào khống chế được Huyết Độn Thuật, vậy nên hai hướng phi hành khác nhau.

Cũng nhờ phút giây quyết đoán nên Hoàng Tiểu Ngư và nữ tử họ Mai mới thoát được một kiếp, còn những kẻ còn lại đều trở thành một đồng máu thịt bầy nhầy.

Cổ kiếm Đồ Lục quay trở lại tay Tinh Hồn.

Dường như cảm giác giết chóc khiến cho Tinh Hồn rất hưng phấn, trong cơn điên cuồng hoang dại, hắc gầm lớn một tiếng, âm thanh làm cho người ta rợn tóc gáy.

Ngay sau đó, từ nhiều hướng xung quanh, có vô số độn quang hướng tới vị trí Tinh Hồn.

Những người vừa mới đến đều có tu vi rất cao cường, người mạnh nhất tu vi Địa Tiên Cảnh, còn yếu nhất cũng không dưới Phù Tiên Cảnh.

Có khoảng gần bốn mươi người đến đây nhanh nhất, trong số đó có cả ông lão thủ hộ giả Thanh Giang trấn.

Số lượng này vẫn chưa phải là tất cả, bởi vẫn còn không ít các tiên giả tại Phong Lâm thành cùng một số nơi khác vẫn đang chạy đến chỗ này để dò xét xem rốt cuộc tiếng hống kia do đâu mà ra.

- Đó là quái thú gì vậy?

Tinh Hồn sau khi bị Tiểu Ứng Long sử dụng Hoán Long Thuật thì biến thành dạng người không ra người, thú không ra thú, ngay cả bán yêu cũng chẳng giống, tựa hồ không thuộc về bất cứ giống loài nào mà người ta từng biết đến.

- Quái thú này thực lực rất mạnh, tuyệt không thể để nó sống sót.

- Đúng vậy, chúng ta liên thủ lại tiêu diệt nó.

- Hành động cẩn thận, quái thú này không thể xem thường.

- Được, tất cả cùng lên.

Mặc dù nói vậy, nhưng chẳng người nào mà không để ý đến Đồ Lục trên tay Tinh Hồn. Đồ Lục là một kiện pháp bảo vừa nhìn đã biết bất phàm, mỗi một người đều mang một tâm tư riêng cả, tự nhiên là muốn chiếm Đồ Lục làm của riêng.

Tuy nhiên tình huống trước mắt, ai cũng hiểu được cần phải liên thủ với nhau.

Tất cả đều lấy ra pháp bảo, thần sắc nghiêm trọng như lâm phải đại địch, khí thế bạo phát, cứ như thế một trận đại chiến xảy ra.

Nhưng đó chỉ là suy nghĩ riêng của đám người này mà thôi, còn trong mắt Tinh Hồn, bọn chúng chẳng khác gì những con thiêu thân.

Ngao ngao...

Tinh Hồn gầm lớn một tiếng, sự hung bạo của hắn càng thêm dữ dội, tiếng gầm ẩn chứa sức mạnh, tạo ra một trận cuồng phong âm ba.

- Thiểm Điện Nhất Kiếm.

- Huyền Minh Quỷ Trảo.

- Băng Tâm Chương.

-

Mấy chục tiên giả liên thủ với nhau, ai cũng nhìn ra được sự nguy hiểm, thế nên gần như chẳng buồn che dấu thực lực, toàn bộ đều hiển lộ ra cả, toàn lực muốn chém chết Tinh Hồn.

Chỉ thấy Tinh Hồn nhắc Đồ Lục, theo bản năng sử dụng chiêu thứ nhất trong Trảm Tam Kiếm – Kiếm Trảm Tinh Thần.

Khác với lúc Tinh Hồn dùng cây thương mục nát để sử dụng tuyệt chiêu này. Năm đó, Tinh Hồn dùng cổ kiếm Đồ Lục mà ngộ ra, chỉ khi sử dụng Đồ Lục thì mới khiến cho uy lực của Trảm Tam Kiếm bộ lộ mạnh mẽ nhất.

Hơn nữa, bây giờ thực lực của Tinh Hồn đang bạo tăng, sức mạnh của hắn càng mạnh thì uy lực Trảm Tam Kiếm càng mạnh.

Chỉ thấy đột nhiên bầu trời như bị một lực lượng vô hình nào đó khuấy động, từ trên tầng trời âm thanh vỡ nát truyền xuống, phản phát như bầu trời đang muốn sụp đổ xuống.

Uy áp cùng với lực lượng hủy thiên diệt địa đồng thời giáng xuống, cảm giác nguy hiểm đến tính mạng hiện hữu rõ ràng trong đầu óc của chúng tiên giả.

- Đó... đó là...

- Bầu trời muốn sụp đổ.

- Chết tiệt, chúng ta không phải là đối thủ của quái thú này.

- Chạy mau.

Nhưng tất cả đều đã muộn, Tinh Hồn trảm xuống, khoảng khắc ấy, bầu trời tinh thần như sụp đổ xuống, mang theo loại cảm giác tang thương tuyệt vọng.

Từ trên bầu trời, một thanh kiếm đen huyền mờ mờ ảo ảo mang theo hơi thở hủy diệt trảm xuống. Một tiếng nổ kinh thiên động địa, sức mạnh hủy diệt như muốn thổi bay cả một góc Hằng Nhạc Sơn Mạch.

Khói bụi dần tan biến, chỉ thấy Hằng Nhạc Sơn Mạch xuất hiện một cái hố khổng lồ, tuy không sánh được với Vĩnh Dạ Thâm Uyên, nhưng khi nhìn thấy nó cũng làm cho người ta sinh ra một cảm giác kinh dị.

Phải có sức mạnh cỡ nào mới khiến cho Hằng Nhạc Sơn Mạch xuất hiện thêm một cái hố khổng lồ này.

Tinh Hồn bay lơ lửng trên không trung, gào lên một tiếng phẫn khích.

Xung quanh ngoại trừ hắc, ngoại trừ hơi thở hủy diệt chết chóc thì chẳng còn lại một thứ gì khác.

So sánh uy lực của kiếm giới với Kiếm Trảm Tinh Thần, dĩ nhiên Kiếm Trảm Tinh Thần mạnh mẽ hơn không biết bao nhiêu lần, mà phạm vi bao phủ lại rộng lớn, hơn bốn mươi mấy tiên giả liên thủ vây khốn Tinh Hồn, toàn bộ đều chết dưới một kiếm này.

Người từ đằng xa thì thấy ảo ảnh thanh kiếm màu đen từ giữa bầu trời đâm xuống, thanh kiếm khổng lồ mang theo hơi thở chết chóc hủy diệt, dù rất tò mò, nhưng chẳng ai dám đến đó để xem cả.

Nhìn uy lực đó, từ rất xa hàng trăm dặm mà vẫn cảm giác nguy cơ đến tính mạng, chẳng ai muốn đem cái mạng nhỏ của mình ra đùa cả.

Đúng lúc ấy, những vị tiên giả tại các tông môn đại phái, hay từ những đại gia tộc tu chân đều xuất hiện cả.

Bọn họ hoặc là cười trên hoang thú loại phi cầm, hoặc là sử dụng pháp bảo phi hành chạy đến đây, tu vi ai nấy đều rất cao cường.

Đặc biệt có đến mười tiên giả lảng không phi hành. Chỉ có tiên giả đột phá Linh Tiên Cảnh mới có thể tự do lảng không trên trời.

- Dương Phi Lượng lão huynh, đã lâu không gặp.

Một vị tiên giả tản ra tu vi đỉnh phong Địa Tiên Cảnh cười trên lưng một đầu Âm Ảnh Ưng hướng một vị trung niên, khách khí nói.

- Ra là Ngọc Hồ lão nhân, không nghĩ lại gặp huynh ở đây.

Ngọc Hồ lão nhân cười khách khí, đáp lời:

- Kinh biến lớn nhường này, lão phu làm sao không ra mặt được.

Vừa nói, Ngọc Hồ lão nhân vừa đảo mắt nhìn xung quanh. Những tiên giả nổi danh xung quanh Hằng Nhạc Sơn Mạch đều xuất hiện tại đây cả.

Ngay sau đó đột nhiên xuất hiện những uy áp vô cùng mạnh mẽ.

- Đó là, Tư Mặc kiếm tiên, đại trưởng lão Thiên Kiếm Tông. Bảy trăm năm trước Tư Mặc kiếm tiên ngộ ra Tuyệt Hàn kiếm ý, dựa vào Tuyệt Hàn kiếm ý đột phá Linh Tiên Cảnh, tu vi sâu không lường được.

- Xích Dương đạo nhân của Tuyên Vũ Môn, một thân tu vu cao cường, nghe nói Xích Dương đạo nhân là một trong mười tiên giả thực lực mạnh nhất Tuyên Vũ Môn.

- Ngay cả Quy Long đại tiên cũng xuất hiện, nghe đồn Quy Long đại tiên này...

-

Hào quang biến mất, những vị đại tiên xuất hiện.

Bọn họ đến ngay lập tức khiến cho người ta xôn xao bàn tán. Đây chính là những tiên giả uy danh vang xa, gần như không ai không biết, địa vị vô cùng tôn quý.

Người đàn ông trung niên tên Dương Phi Lượng di chuyển đến gần Tư Mặc kiếm tiên, ôm quyền nói:

- Dương Phi Lượng bái kiến Tư Mặc kiếm tiên.

- Thì ra là Dương gia chủ, đã lâu không có gặp qua.

Thần sắc Tư Mặc kiếm tiên xuất hiện một tia vui vẻ, tựa hồ hai người họ đã quen biết với nhau từ trước.

- Khuyến tử nhà ta được kiếm tiên chiếu cố, trong lòng hết sức cảm tạ.

- Ha ha, con trai người thiên phú xuất chúng, vạn năm qua chưa chắc có người sánh được, ngay cả bốn kiếm tiên trong lòng hết sức hâm mộ. Có thể vinh dự bồi tài y, chứng kiến y trưởng thành, âu cũng là niềm vui mừng của bốn kiếm tiên.

- Tư Mặc kiếm tiên quá lời, vẫn là nhờ cậy kiếm tiên chiếu cố cho nó.

- Việc này là tự nhiên, đợi hãn đột phá Địa Tiên Cảnh, bản kiếm tiên sẽ đề nghị Thiên Kiếm Tông cho hãn tiến vào Tây Linh Trì.

- Kiếm tiên thật sáng khoái, mấy hôm nữa Dương gia mở đại yến, hy vọng Tư Mặc kiếm tiên góp mặt chung vui.

- Được, bản kiếm tiên nhất định sẽ tới.

Cả hai người nói chuyện rất hợp ý nhau, tuy hạ giọng xuống, nhưng vẫn khiến cho người khác chú ý đến.

Đối với Dương gia, ngàn năm trước Dương gia xuất hiện một tuyệt thế thiên tài. Lúc y ra đời, bầu trời xuất hiện dị tượng, ảo ảnh thiên long xuất hiện suốt ba ngày ba đêm, lập tức khiến cho Phong Lâm Thành một phen huyên náo.

Ngũ đại tông môn tại Phong Lâm Thành đều cử ra những nhân vật máu mặt, thậm chí một số đại trưởng lão bế quan lâu năm cũng bởi vì dị tượng mà hiện thân, cấp tốc chạy đến Dương gia.

Đợi khi dị tượng biến, ngũ đại tông môn lập tức tranh giành đứa trẻ mới ra đời, ai cũng muốn thiên tài này trở thành đệ tử tông môn mình cả.

Có thể nói, trong vạn năm trở lại đây, Phong Lâm thành năm đó chính là huyên náo nhất. Rốt cuộc Thiên Kiếm Tông đã trả một cái giá rất lớn, cuối cùng giành được thiện ý của Dương gia, và đứa trẻ đó được định đoạt sau này trở thành đệ tử Thiên Kiếm Tông.

Đứa trẻ đó tên gọi là Dương Thiên Quân.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 64: Thiên Minh Thượng Nhân

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 64: Thiên Minh thượng nhân

Trên trời xuất hiện một vầng hào quang rực rỡ, ngay lập tức hấp dẫn sự chú ý của chúng nhân. Chỉ thấy vầng hào quang đó tản ra từ một đầu hoang thú kỳ lạ, dù đang là ban ngày, nhưng vầng hào quang của nó không hề bị lấn áp đi.

Đầu hoang thú này sở hữu một cơ thể lực lưỡng, lớp lông màu vàng bên ngoài không thể nào che đi được những mảng cơ bắp vạm vỡ của nó. Hình thể của nó trông giống với cự long, có điều cái đầu lại giống với loài thiên bằng, chính giữa đỉnh đầu nhú lên một cái sừng nhỏ. Đặc biệt hai đôi cánh phía sau lưng trông rất bắt mắt, giúp cho nó có thể tự do bay lượn trên không trung.

Nó được gọi là Hoàng Giác Cùng thú, được lai tạp bởi Hoàng Giác Cự Long và Cừ Lịch Điều.

Hoàng Giác Cự Long trưởng thành là một đầu Tiên Thiên hoang thú cấp một, thực lực so với tiên giả Linh Tiên Cảnh còn muốn mạnh hơn.

Mà Cừ Lịch Điều cũng không hề thua kém, tuy lực lượng thân thể cũng như chiến lực không bằng Hoàng Giác Cự Long, tuy nhiên luận về tốc

độ lại chính là loài có tốc độ nhanh nhất trong loài hoang cầm Tiên Thiên cấp một.

Hoàng Giác Cùng thú lại kế thừa những đặc điểm của Hoàng Giác Cự Long và Cừ Lịch Điều: lực lượng cơ thể cường hãn, tốc độ cực nhanh, có thể phi hành trên bầu trời.

Có thể nói, Hoàng Giác Cùng thú đã hoàn toàn vượt qua hai Hoàng Giác Cự Long và Cừ Lịch Điều, nếu trưởng thành hoàn toàn, chỉ sợ ngay cả tiên giả trung kỳ Linh Tiên Cảnh gặp nó cũng phải tránh né.

Đương nhiên đầu Hoàng Giác Cùng thú xuất hiện trước mặt bọn họ chưa đạt đến trình độ có thể sánh được với tiên giả trung kỳ Linh Tiên Cảnh.

Thực lực hiện tại của nó chỉ mới dừng lại tại Hậu Thiên hoang thú cấp ba, tương đương với tiên hạ Địa Tiên Cảnh. Nhưng chừng đó cũng đủ khiến cho người ta chấn kinh rồi.

Chỉ thấy đứng trên đầu Hoàng Giác Cùng thú có một bóng người. Y thân mặc một bộ đạo bào, nhìn gương mặt trông còn rất trẻ, nhưng đôi mắt ẩn chứa tang thương năm tháng, hiển nhiên là một lão quái đã hơn ngàn năm tuổi.

- Bái kiến Thiên Minh thượng nhân.

Nhìn thấy Hoàng Giác Cùng thú và đạo nhân nọ, chúng nhân lập tức kính lễ.

Đạo nhân kia đạo hiệu là Thiên Minh thượng nhân, một trong mười vị tiên giả thực lực mạnh nhất tại Phi Lan Lan – một năm châu tại Kim Lan Quốc.

Nghe nói Thiên Minh thượng nhân không phải là người tại Phi Lan Châu, mà y là người do Kim Lan Quốc cử đến đây. Thế nên địa vị của Thiên Minh thượng nhân rất cao, ngay cả chương môn năm đại tông môn Phong Lâm Thành gặp y cũng phải kính nể mấy phần.

Thiên Minh thượng nhân định cư tại Phong Lâm Thành, bình thường hiếm khi xuất hiện trước mặt người khác. Đang bế quan tu luyện, đột nhiên cảm nhận một luồng khí tức bất thường, lập tức truyền âm đề nghị năm đại tông môn cử ra một vài tiên giả cùng với y điều tra bất thường.

Với thân phận của Thiên Minh thượng nhân, tự nhiên ngũ đại tông môn cho mấy vị đại trưởng lão đi cùng với Thiên Minh thượng nhân chạy đến Thanh Giang trấn.

- Tu vi dưới Phù Tiên Cảnh, toàn bộ rời khỏi Thanh Giang trấn ngay lập tức.

Thiên Minh thượng nhân đứng trên đầu Hoàng Giác Cùng thú ra lệnh, trong giọng nói ẩn chứa lực lượng của y.

Mệnh lệnh hạ xuống, lập tức những tiên giả dưới Phù Tiên Cảnh đều chạy thật nhanh.

Đương nhiên cũng có một số kẻ không biết sống chết, lén lút ở lại để theo dõi tình hình. Thiên Minh thượng nhân nhìn thấy, có điều chẳng thèm quan tâm. Y chỉ nhắc một lần mà thôi.

Ngay lúc đó, từ phía đằng xa vang lên một tiếng hống lớn, một đoàn cuồng phong bài lẫn lan rộng đến chỗ mấy người Thiên Minh thượng nhân đang đứng.

- Quái thú kia thực lực rất mạnh. Hy vọng các vị hợp tác với bản đạo nhân bắt giữ quái thú này lại.

Dường như Thiên Minh thượng nhân rất có hứng thú với Tinh Hồn đang trong trạng thái long hóa, thế nên mới yêu cầu chúng nhân rằng chỉ bắt sống hãn chứ không được phép giết, trừ khi có sự cho phép của y.

- Dương gia chủ, chỗ này khá nguy hiểm, người mau lùi lại đi.

Tư Mặc kiếm tiên cảm giác trong tiếng gầm kia ẩn chứa một loại sức mạnh cuồng bạo. Tư Mặc kiếm tiên là tiên giả Linh Tiên sơ kỳ, vậy mà nội tâm cũng sinh ra một tia úy kỵ, liền quay sang nhắc nhở gia chủ Dương gia Dương Phi Lượng.

- Tư Mặc kiếm tiên đừng bận tâm đến ta, ta chỉ đến đây quan sát, sẽ không can dự quá nhiều, trừ khi Thiên Minh thượng nhân lên tiếng.

Dương Phi Lượng bề ngoài cảm kích, nhưng trong lòng suy nghĩ cái gì thì chẳng ai đoán được.

Vừa nói, Dương Phi Lượng vừa hướng mắt nhìn lên trên cao, chính là đang nhìn Thiên Minh thượng nhân, trong mắt lộ ra vẻ thâm trầm bí ẩn.

Dường như cảm giác có ai đó đang nhìn mình, Thiên Minh thượng nhân ghé mắt trông xuống, vô tình bắt gặp Dương Phi Lượng cũng đồng thời nhìn mình.

Thiên Minh thượng nhân nhíu mày, hừ lạnh một tiếng. Thiên Minh thượng nhân dĩ nhiên biết được chuyện Dương gia sinh ra một bất thể kỳ tài là Dương Thiên Quân, tuy nhiên Thiên Minh thượng nhân không để trong lòng.

Thiên Minh thượng nhân lớn lên tại Kim Lan Hoàng Thành – kinh đô Kim Lan Quốc, từ nhỏ đã chứng kiến không biết bao nhiêu là thiên tài.

Cỡ như Dương Thiên Quân, trong suy nghĩ của Thiên Minh thượng nhân, hãn cùng lắm chỉ là một đầu địa long làm mưa làm gió tại Phong

Lâm Thành, hay lớn hơn một chút là Phi Lan Châu mà thôi.

Còn ở Kim Lan Hoàn Thành thì thiên phú của Dương Thiên Quân chẳng là cái thá gì cả.

Dương Phi Lượng bị ánh của Thiên Minh thượng nhân hù dọa, nội tâm run lên. Nhưng y không dám làm hành động gì vô lễ, bởi Thiên Minh thượng nhân không phải là hạng người mà Dương Phi Lượng có thể động vào được.

Bỗng nhiên phía trước có một cái bóng đen xuất hiện, trong chớp mắt ngày một rõ hơn.

Trong mắt chúng nhân hiện ra một con quái vật hình dạng đáng sợ, toàn thân có lân giáp màu đen bao bọc, sau lưng mọc ra một đôi thiết dực, mái tóc đỏ rực dựng ngược lên, đặc biệt là hai mắt màu tím đen lóe lên hung quang, lạnh lùng và vô hồn.

Quái vật đó dĩ nhiên chính là Tinh Hồn đang ở trạng thái long hóa, nhưng so với lúc hấn ra tay đồ sát đám tiên giả bao vây hấn ở Hằng Nhạc Sơn Mạch thì thực lực của hấn bây giờ còn muốn mạnh hơn rất nhiều.

Thực lực mạnh đến nỗi ngay cả Thiên Minh thượng nhân cũng cảm thấy kinh ngạc.

- So với cảm nhận của ta thì quái vật này còn muốn mạnh hơn. Thú vị!

Khóe miệng Thiên Minh thượng nhân xuất hiện nụ cười tà ý.

- Thanh kiếm kia... bảo bối tốt.

Khi đảo mắt nhìn Đồ Lục mà Tinh Hồn cầm trên tay, với nhãn quan của y thì biết được một pháp bảo không hề tầm thường.

Thiên Minh thượng nhân nhìn ra được, đương nhiên những người khác cũng nhận ra. Nhất là Tư Mặc kiếm tiên, hẳn là một kiếm tu, nhân quan nhìn kiếm so với Thiên Minh thượng nhân cao hơn rất nhiều.

Có điều, Tư Mặc kiếm tiên biết nếu sau khi hạ gục được quái thú, Đồ Lục sẽ không về tay hắn được, bởi ở đây có Thiên Minh thượng nhân.

- Liên thủ bắt sống quái thú này, xong việc bản thượng nhân sẽ có ban thưởng.

Thiên Minh thượng nhân trong lòng hưng phấn, không chỉ thu thập được một mẫu thí nghiệm ưng ý, mà còn vô tình thấy được bảo bối lợi hại nữa.

Với thân phận của Thiên Minh thượng nhân, một khi đã ban vật xuống há có phải đồ tầm thường, dễ dàng khiến cho người khác trong lòng hưng phấn hơn.

- Tất cả cùng lên!

Không biết là ai vừa mới hô lớn, nhưng ngay sau tiếng hô này, tất cả gần như đồng loạt xuất thủ.

Pháp khí đầy trời hiện ra, nào là tiên kiếm, bảo đao, thiết phiến... ánh hào quang rực rỡ chớp nhoáng đầy trời.

Khí thế nhanh chóng được đẩy lên cao.

- Yêu nghiệt, chịu trói đi.

Ngoại trừ Thiên Minh thượng nhân ra thì Tư Mặc kiếm tiên hay Quy Long đại tiên là những người có tu vi cao cường nhất.

Chỉ thấy Tư Mặc kiếm tiên hô lớn một tiếng, bảo kiếm sau lưng theo ý niệm rời khỏi vỏ.

Một luồng hàn khí lạnh lẽo lan tỏa trong không gian, nguyên nhân chính là do thanh bảo kiếm đó. Dĩ nhiên không phải là một thanh kiếm tầm thường.

Kiểm này tên gọi là Hàn Tuyết Kiếm – pháp bảo chỉ thiếu một chút nữa lột xác thành linh khí, tại Phong Lâm Thành uy danh rất lớn, bởi nó đi cùng với sự trưởng thành của Tư Mặc kiếm tiên.

Mấy trăm năm trước khi Tư Mặc kiếm tiên ngộ được Tuyết Hàn kiếm ý, góp công không nhỏ đến từ thanh Hàn Tuyết Kiếm này.

Tư Mặc kiếm tiên tế ra Hàn Tuyết Kiếm, khí thế lập tức bạo tăng, xông thẳng đến chỗ Tinh Hồn.

Quy Long đại tiên tự nhiên cũng không chịu thua kém khí thế. Pháp bảo của Quy Long đại tiên là một cái đại thiết bản, so với Hàn Tuyết Kiếm thì hơi kém một chút, nhưng tại Phong Lâm Thành danh tiếng cũng không tồi.

Lần lượt đến Ngọc Hồ lão nhân, Xích Dương đạo nhân, Vô Thông tôn giả... những tiên giả đi cùng với Thiên Minh thượng nhân chạy đến Thanh Giang trấn đều ra tay.

Ngoài ra những tiên giả tu vi Phù Tiên Cảnh trở lên cũng tham gia trận chiến. Ban này Thiên Minh thượng nhân bảo rằng sẽ ban thưởng xuống, chỉ cần trước mặt Thiên Minh thượng nhân tỏ ra nhiệt tình, khiến cho Thiên Minh thượng nhân vui vẻ, bản thân có lẽ cũng kiếm chút được một chút.

Chớp mắt có sáu tiên giả Linh Tiên, hơn hai mươi tiên giả Địa Tiên Cảnh và hơn trăm tiên giả Phù Tiên Cảnh đồng loạt hướng về phía Tinh Hồn.

Số lượng này, nếu vây khốn một hoang thú Tiên Thiên cấp một đỉnh giai cũng không phải là không có khả năng. Thậm chí có một số người còn

nghĩ rằng, hành động này quá khoa trương, chỉ là vậy khốn một quái vật tu vi Linh Tiên.

Thiên Minh thượng nhân vẫn chưa ra tay, y hai tay đặt ở sau lưng, trong đôi mắt lóe lên một tia khinh thường. Mặc dù Tinh Hồn làm cho y rất ngạc nhiên, nhưng Thiên Minh thượng nhân nghĩ rằng, chừng đó vẫn không có đủ tư cách làm cho y phải tự mình xuất thủ.

Không ít người mang suy nghĩ như vậy, dù sao Thiên Minh thượng nhân một thân tu vi cao cường, lại còn là người đến từ Kim Lan Hoàng Thành, trong người có không biết bao nhiêu là thủ đoạn.

Cũng chính bởi vì suy nghĩ này, cũng như mang theo ý niệm tham lam muốn thể hiện trước mặt Thiên Minh thượng nhân để kiếm chút vật tư mà bọn họ đã phạm phải một sai lầm.

Tinh Hồn ý niệm hoang dại chiếm cứ tâm trí, càng nhiều người đến, hãn càng thêm hưng phấn và kích thích. Hãn giờ đây trong đầu chỉ có chém giết và chém giết.

- Ngao... ngao... ngao...

Hãn há miệng gầm lớn, thiết dực đập một cái, thân thể hóa thành một cái bóng mờ. Vô số phong nhận, kiếm chiêu, quyền ý thẳng tới, nhưng chỉ đánh vào hư không, bởi Tinh Hồn không còn ở vị trí đó nữa.

Một tiếng hét thảm, mọi người nhìn về phía tiếng hét thê lương kia, âm thanh đó phát ra từ một gã tiên giả Phù Tiên Cảnh vô danh.

Lúc này gương mặt hãn nhăn nhó đau đớn, miệng thổ huyết. Chỉ thấy lồng ngực của hãn bị một bàn tay đầy gân guốc nhọn hoắc đâm xuyên qua, máu tươi chảy ròng ròng.

Mà đứng ở sau lưng, cũng là kẻ gây ra cái chết của hắc chính là Tinh Hồn.

- Cẩn thận, tốc độ của quái thú này rất nhanh.

Tinh Hồn giết chết gã tiên giả Phù Tiên Cảnh, miệng khà khà thích thú, đột nhiên cơ thể gã ta co rút, chớp mắt biến thành một cái xác khô, bị Tinh Hồn lạnh lùng vứt đi. Mà trên tay hắc lơ lửng một cái tiên phù mờ mờ ảo ảo.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 65: Đồ Sắt

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 65: Đồ sắt

Trong sự chấn kinh của người khác, tinh huyết của gã tiên giả xấu số vừa rồi, cùng với tiên phù của hắn bị Tinh Hồn hấp thụ.

- Các vị cẩn thận, quái vật này không dễ đối phó.

Tư Mặc kiếm tiên ánh mắt chớp lóe, nhắc nhở chúng nhân. Sau đó y liền vận chuyển tiên lực, chỉ thấy Hàn Tuyết Kiếm tản ra một luồng hàn khí lạnh lẽo.

- Lùi lại, Tư Mặc kiếm tiên muốn sử dụng Hàn Ngục Ấn.

Quy Long đại tiên chớp mắt nhận ra, liền quát lớn.

Sau lời nhắc đó, ngay cả Quy Long đại tiên cùng phải đồng thời lùi lại về phía sau, bởi vì Quy Long đại tiên đã từng thưởng thức qua tuyệt chiêu Hàn Ngục Ấn này của Tư Mặc kiếm tiên.

Nghe Quy Long đại tiên nói, ai nấy đều biến sắc. Hàn Ngục Ấn này thuộc về phạm trù tiên pháp, tiếng tăm tại Phong Lâm Thành rất lớn.

Tại Phong Lâm Thành, số lượng tiên giả có thể lĩnh ngộ tiên pháp cơ hồ không vượt quá ba mươi người.

Mà Tư Mặc kiếm tiên chính là tiên giả nằm trong số ba mươi người có thể lĩnh ngộ tiên pháp.

Tinh Hồn há miệng gầm lớn. Sau khi thôn phệ tiên phù, sức mạnh của hắn càng trở nên mạnh mẽ hơn, sự hung tàn vì thế mà càng thêm bị kích thích.

- Ngao... ngao... ngao...

Hắn vỗ cánh một cái, chỉ một cái vỗ đã khiến cho cuồng phong tán loạn. Trong đôi mắt hoang dại in lên Tư Mặc kiếm tiên, liếm môi một cái đầy ý vị, có lẽ hắn đang muốn làm thịt Tư Mặc kiếm tiên.

Tốc độ nhanh đến mức ngay cả Thiên Minh thượng nhân cũng lấy làm kinh ngạc, trong một nhịp thở đã tiếp cận gần Tư Mặc kiếm tiên. Những ngón tay nhọn hoắt đâm tới, hành động giống như cái cách mà hắn vừa mới giết chết một gã tiên giả xấu số trước đó.

Đúng lúc này, Tư Mặc kiếm tiên khí thế bạo phát, cả người tỏa ra ánh hào quang rực rỡ.

Chỉ thấy y dùng ngón tay vuốt lên Hàn Tuyết Kiếm, đồng thời miệng lầm nhảm đọc tiên quyết. Hàn Tuyết Kiếm chớp mắt phân thành ba đạo kiếm khí, Tư Mặc kiếm tiên chia ngón tay về phía trước, ngay lập tức Hàn Tuyết Kiếm theo sự huy động mà tấn công thẳng đến.

- Hàn Ngục Ẩn.

Tư Mặc kiếm tiên hô lớn, ba thanh Hàn Tuyết Kiếm đang phá không bùng rung lên, giống như có một lực lượng thần bí nào đó giúp ba thanh Hàn Tuyết Kiếm liên kết với nhau.

Ngay lúc Tinh Hồn xông thẳng tới thì Hàn Tuyết Kiếm phân ra ba hướng, vây hãm Tinh Hồn ở bên trong hình tam giác do lực lượng của Hàn Tuyết Kiếm tạo thành.

- Phong!

Tư Mặc kiếm tiên lại hô lớn một lần nữa, đồng thời song thủ kết thành vô số thủ ấn. Tư Mặc kiếm tiên và Hàn Tuyết Kiếm tâm ý tương liên, sau lúc Tư Mặc kiếm tiên đánh ra những thủ ấn, lực lượng của Hàn Tuyết Kiếm như bạo phát, khói trắng lạnh lẽo bao trùm xung quanh Tinh Hồn.

Ấn ấn trong đám khói trắng có những tia sáng màu xanh lam, tuy trông khá khó nhìn cũng như rất nhỏ bé, nhưng chính những tia sáng ấy mới chính là thứ nguy hiểm nhất.

Những tia sáng đó ẩn chứa kiếm ý của Tư Mặc kiếm tiên – Tuyết Hàn kiếm ý, tuy vẫn chưa bước vào tiểu thành kiếm ý, tuy nhiên uy lực vẫn vô cùng mạnh mẽ.

Tinh Hồn bị vây hãm trong Hàn Ngục Ấn, tiếng gầm rú liên tục truyền ra. Hồn liên tục công kích xung quanh, nhưng không cách nào phá vỡ được Hàn Ngục Ấn. Đồng thời lại bị những tia lam quang ẩn chứa kiếm ý của Tư Mặc kiếm tiên công kích.

Cảm giác máu nóng trong cơ thể muốn đông cứng lại, mỗi lần hành động ngày càng khó khăn.

Thiên Minh thượng nhân thấy vậy, ánh mắt liếc qua nhìn Tư Mặc kiếm tiên, trong mắt xuất hiện một tia hài lòng:

- Tư Mặc kiếm tiên tư chất không tồi, có lẽ nên xem xét đề cử hắn với chủ thượng.

Những người khác khi thấy Tư Mặc kiếm tiên phong ấn được Tinh Hồn thì thở phào một hơi. Quả không hổ danh là một trong những tiên giả thực lực mạnh nhất Phong Lâm Thành.

Hơn nữa, Tư Mặc kiếm tiên còn chưa giải phóng hoàn toàn Tuyệt Hàn kiếm ý, chẳng biết khi sử dụng đến chiêu đó, thực lực của Tư Mặc kiếm tiên sẽ còn khủng bố đến mức nào nữa.

- Tư Mặc kiếm tiên thật lợi hại. Quả không hổ danh là một trong những tiên giả mạnh nhất tại Phong Lâm Thành.

- Chẳng biết đến khi nào ta mới có thực lực giống như vậy.

- Tư Mặc kiếm tiên xuất thủ, quái vật kia dù hung hãn thế nào đi chăng nữa cũng buộc phải bị trấn áp.

- Tiếc thật, chiến công lần này có lẽ đều bị Tư Mặc kiếm tiên chiếm cả rồi.

- Cũng phải thôi, thực lực của Tư Mặc kiếm tiên mạnh đến như vậy, một thân một mình vây hãm quái thú mà đâu cần sự trợ giúp.

-

Chứng kiến thực lực kinh người của Tư Mặc kiếm tiên, ai nấy đều bàn tán rôm rả.

Dương Phi Lượng đứng ở đằng xa quan sát, trong mắt xuất hiện một tia vui vẻ. Tư Mặc kiếm tiên thực lực mạnh mẽ, mà người này lại rất thường thức Dương Thiên Quân, con trai của hắn, như vậy địa vị của Dương Thiên Quân tại Thiên Kiếm Tông sẽ vô cùng vững chắc.

Vốn định tiến lên chúc mừng Tư Mặc kiếm tiên vì đã phong ấn được Tinh Hồn, những đúng lúc này, dị biến bỗng xảy ra.

Hàn Ngục Ẩn chấn động dữ dội, một hơi thở tàn bạo như mãnh thú viễn cổ thức giấc, tiếng ngâm xông lên đến thẳng bầu trời, mây vùn lúc ấy tán loạn, cuồng phong nổi lên.

- Không ổn, Hàn Ngục Ẩn không cách nào phong ấn được quái vật này.

Tư Mặc kiếm tiên sắc mặt trắng bệch, gương mặt lộ vẻ chấn kinh. Hàn Ngục Ẩn mà y thi triển, tiên giả dù mạnh hơn y một giai cũng chưa chắc hóa giải thành công, nhưng quái vật này lại có thể khiến cho Hàn Ngục Ẩn xuất hiện lỗ hổng.

Tư Mặc kiếm tiên mang ý định thu hồi Hàn Tuyết Kiếm, nhưng đáng tiếc đã bị chậm một giây.

Chỉ thấy bên trong Hàn Ngục Ẩn, Tinh Hồn ngày càng rơi vào trạng thái cuồng bạo, cơ thể hắc bồng nhiên xuất hiện những làn khói đen tím, khiến cho hắc càng trở nên quái dị hơn.

Sức mạnh bạo tăng, Đồ Lục tỏa ra uy thế kinh thiên động địa, bị Tinh Hồn bổ ngang một cái, Hàn Ngục Ẩn sụp đổ.

Hàn Tuyết Kiếm trở lại trạng thái bình thường, có điều trên thân kiếm xuất hiện một vài vết nứt nẻ, quay trở lại tay Tư Mặc kiếm tiên.

Mà Tư Mặc kiếm tiên sau khi bị Tinh Hồn dùng sức mạnh cuồng bạo đập nát Hàn Ngục Ẩn thì liền bị phản phệ, phun ra một ngụm máu.

Tinh Hồn đã tự thoát khỏi Hàn Ngục Ẩn, hắc đang rất thèm khát được giết chóc, được cắn nuốt tiên phù của những tiên giả kia.

Lúc này đây, hắc xông thẳng về phía Tư Mặc kiếm tiên, một kiếm lạnh lùng trầm xuống.

Tư Mặc kiếm tiên mắt lộ vẻ kinh biến, nhưng dù sao cũng là một tiên giả thành danh mấy ngàn năm nay, dù kinh biến nhưng phản ứng vẫn rất nhanh.

Tư Mặc kiếm tiên vội giơ Hàn Tuyết Kiếm lên đỡ lấy, đồng thời vận chuyển tiên lực để phản kháng ngược lại. Tuy nhiên do vừa rồi Tư Mặc kiếm tiên đã bị thương, mà Tinh Hồn đang cực kỳ mạnh mẽ, thế nên mặc dù miễn cưỡng chống đỡ được, nhưng vẫn bị Tinh Hồn đánh rơi thẳng xuống đất.

Sau đó, Tinh Hồn cũng không tiếp tục truy đuổi Tư Mặc kiếm tiên nữa, hẩn nhìn vào những tiên giả khác, cười một tiếng thích thú, thân thủ như một bóng ma, bắt đầu cuộc đồ sát của chính mình.

- Không tốt, mau rút lui.
- Khốn kiếp, lẽ ra mình không nên chạy đến chỗ này.
- Liên thủ tiêu diệt nó.
- Liên thủ cái rắm, rút chỗ khác...
-

Tiếng la hét thảm thiết vang lên, xác người thì cứ liên tục rơi xuống, mùi máu tanh lan tỏa khắp không gian chỉ trong vài nhịp thở mà thôi.

Tinh Hồn hạ sát thủ rất nhanh gọn, giết người rồi lấy đi tiên phù. Mà tốc độ thu nạp tiên phù rất nhanh, càng cắn nuốt tiên phù thì hẩn càng thêm mạnh mẽ.

Số lượng tiên giả bị chết trong tay Tinh Hồn đã lên đến ba bốn mươi người, mà tất cả chỉ diễn ra trong vài nhịp thở mà thôi.

Tình huống này hoàn toàn chẳng ai kịp phản ứng cả, Tinh Hồn vừa hung hãn, thân thủ lại nhanh một cách kinh khủng, chỉ cần rơi vào tầm mắt của hắn là gần như không còn bất kỳ cơ hội nào để sống sót cả.

Tinh Hồn bóng người lại hiện ra, hắn chuẩn bị xuất thủ với Quy Long đại tiên.

Mặc dù Quy Long đại tiên thực lực bất phàm, nhưng há có thể so sánh được với Tư Mặc kiếm tiên.

Tư Mặc kiếm tiên bị Tinh Hồn đánh đến không thể nào hoàn thủ thì Quy Long đại tiên này không có chút cơ hội nào cả.

Quy Long đại tiên biến sắc, định cầm đại côn chống đỡ thì một nắm đấm khổng lồ xẹt qua mắt.

Tinh Hồn gào một tiếng đau đớn, thân thể rơi xuống mặt đất. Lực lượng quyền kinh vừa rồi rất mạnh, khiến cho thân thể hắn lún sâu xuống mặt đất, tạo thành một cái hố khá lớn.

Quy Long đại tiên nhìn sang, chỉ thấy một cái bóng khổng lồ xuất hiện trước mắt lão. Chính là Hoàng Giác Cùng thú. Đứng trên đầu nó chính là Thiên Minh thượng nhân.

Nhìn sắc mặt Thiên Minh thượng nhân, có thể nhận ra được y không hề vui vẻ gì cả.

“Đáng chết, không ngờ mọi thứ lại vượt ra ngoài sự dự kiến của ta!”

Tinh Hồn biến mạnh, ngay cả tiên giả sơ kỳ Linh Tiên Cảnh cũng không có khả năng hoàn thủ nữa.

Mặc dù những kẻ kia chết, Thiên Minh thượng nhân không có đặt trong lòng, nhưng có một số người thân phận đặc thù, tỷ như Tư Mặc kiếm

tiên hay Quy Long thượng nhân chẳng hạn. Hai người này mà có mệnh hệ gì, e rằng khó mà ăn nói với Thiên Kiếm Tông hay Tuyên Vũ Môn được.

Dưới tình huống này, Thiên Minh thượng nhân không thể đứng nhìn được nữa, buộc phải ra tay.

- Các người rời khỏi đây trước, quái vật đó, tự tay bản tọa xử lý.

Thiên Minh thượng nhân liếc nhìn đám người kia, hừ lạnh một tiếng, biểu hiện trên mặt xem thường vô cùng.

Nguyên một đám người không ai không có danh tiếng, thế mà lại bị một quái vật đánh đến thảm bại như vậy.

Bị Thiên Minh thượng nhân xem thường, nhưng chẳng ai dám lên tiếng bất mãn, vội lùi khỏi chỗ này, nếu không ngộ nhỡ lại trở thành cái xác dưới quỷ trảo của quái vật kia.

Thiên Minh thượng nhân chuẩn bị dò xét xem Tinh Hồn sống chết thế nào, đột nhiên từ bên trong cái hố bay ra một đạo kiếm khí khổng lồ, uy lực cực kỳ mạnh mẽ, tầng tầng không gian bị đạo kiếm khí này làm cho chấn động dữ dội.

Kiếm khí ẩn chứa sát lực cuồng bạo, ngay cả Thiên Minh thượng nhân cũng không dám xem thường.

- Súc sinh, chịu chết đi!

- Đại Nhật Chương Pháp.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 66: Chiến Đấu Kịch Liệt

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 66: Chiến đấu kịch liệt

Lúc này Thiên Minh thượng nhân bạo phát sức mạnh, tỏa ra một cỗ lượng lực phi phàm. Tại Phong Lâm Thành, người ta chỉ biết đến Thiên Minh thượng nhân là một trong những tiên giả cấp Linh Tiên, nhưng mạnh yếu ra sao thì chẳng có bao nhiêu người biết được thật sự.

Ngay cả Tư Mặc kiếm tiên – một trong những tiên giả thực lực mạnh nhất Phong Lâm Thành cũng chưa từng có cơ hội kiểm chứng.

Nhưng lúc này Thiên Minh thượng nhân bạo phát tu vi, không ngờ tu vi của Thiên Minh thượng nhân chạm đến đỉnh cấp Linh Tiên, chỉ thiếu một bước nữa là đột phá cấp Thiên Tiên.

Thiên Minh thượng nhân hoàn toàn triển uy, bởi vì Thiên Minh thượng nhân cảm giác được sự uy hiếp đến từ Tinh Hồn.

Chỉ thấy Thiên Minh thượng nhân xuất ra một đạo chưởng pháp, trong chưởng pháp ẩn chứa lực lượng thiên địa pháp tắc mà Thiên Minh thượng nhân lĩnh ngộ, chính là Đại Nhật pháp tắc.

Quyền này sức nóng khủng khiếp, không gian trở nên huyền hoặc vụn vụn, tựa hồ như bị đạo chưởng pháp này thiêu đốt, hướng thẳng đến kiếm khí màu đen cuồng bạo kia.

Tiếng nổ vang như tiếng sấm nổ, trận cuồng phong xuất hiện thiếu điều như muốn thổi bay cả Thanh Giang trấn.

Thành trì sụp đổ, bị áp lực cùng cuồng phong làm cho vỡ nát, nhìn bên dưới trở thành một đồng phế tích đổ nát.

Thiên Minh thượng nhân đứng trên đầu Hoàng Giác Cùng Thú, trong ánh mắt thâm sâu xuất hiện một tia kinh ngạc. Chỉ thấy y giờ bàn tay của mình lên, giữa lòng bàn tay đột nhiên xuất hiện một vết chém, máu từ vết chém chảy ra bên ngoài.

Vết thương đó được tạo thành bởi một kiếm ban này.

- Mấy ngàn năm rồi mới có kẻ khiến bản tọa bị thương, người có thể lấy đó làm vinh dự rồi đó, quái vật!

Nhìn gương mặt Thiên Minh thượng nhân trông thần sắc không đổi, nhưng giọng điệu thì trầm xuống, trong mắt ẩn chứa sát khí, tuy đã bị che dấu đi, nhưng đích thực là nó có tồn tại.

Có lẽ việc bản thân bị thương, dù chỉ là một vết thương nhỏ thôi, điều đó cũng đủ khiến cho Thiên Minh thượng nhân động sát tâm.

-Ồ, vết thương không tự khép miệng, thanh kiếm đó nhất định là bảo bối tốt.

Tiên giả Linh Tiên cảnh, những vết thương ngoài da phục hồi rất nhanh, đặc biệt khi đột phá Linh Tiên Cảnh, tiên giả còn có thể mọc lại những bộ phận đã bị chặt đứt.

Nhưng đằng này một vết kiếm nhỏ bé lại không thể tự khép miệng, điều này làm cho Thiên Minh thượng nhân nội tâm đầy hứng thú.

Đúng lúc đó, bầu trời đột nhiên tối sầm lại, mây đen đột ngột kéo đến, trong mây đen ẩn chứa một loại sức mạnh khiến cho người khác cảm thấy bị uy hiếp.

Thiên Minh thượng nhân nhíu mày, không rõ vì sao mây đen xuất hiện. Bỗng từ bên dưới đồng hỗn độn, Tinh Hồn vũ cánh bay thẳng lên, đứng đối diện với Thiên Minh thượng nhân.

Trông Tinh Hồn, y phục đã bị nghiền nát, chỉ thấy thân thể hằn xuất hiện đầy rẫy những chiếc vẩy màu đen huyền, nhìn trông giống với long lân của Long Tộc. Trên mái đầu đỏ rực mọc lên hai cái sừng dựng ngược lên, tuy nói là sừng, nhưng hình dạng lại rất kỳ hoặc.

Đôi mắt tràn đầy sự hung tàn, so với trước đây còn muốn điên cuồng hơn.

- Quái vật này càng đánh càng mạnh, nhưng ta có cảm giác... hình như nó đang tiêu đốt sinh mệnh để đổi lấy thứ sức mạnh cuồng bạo này.

Thiên Minh thượng nhân nội tâm nhận định, và dĩ nhiên nhận định của y không hề sai chút nào. Tinh Hồn bây giờ không ý thức được bản thân mình đang làm gì, trong đầu hằn chỉ xuất hiện duy nhất một loại bản năng, đó là bản năng hủy diệt mọi thứ.

Có lẽ chính hãn cũng không biết được vì sao mình lại có thứ bản năng đáng sợ này.

Hãn gầm lên một tiếng, Hoàng Giác Cùng Thú cảm thấy như bị uy hiếp, nó run lên, toan quay lưng bỏ chạy.

Thiên Minh thượng nhân hiểu được suy nghĩ của Hoàng Giác Cùng Thú, liền cúi xuống vỗ đầu trấn an. Sau đó ra lệnh cho nó lùi lại, bởi vì cuộc chiến sắp tới, Thiên Minh thượng nhân căn bản không có thời gian lo lắng cho Hoàng Giác Cùng Thú.

Trên tay Thiên Minh thượng nhân cái roi màu nâu đất, nhìn hình dạng rất tầm thường. Có điều đến lúc Thiên Minh thượng nhân truyền tiên lực vào nó thì lập tức cây roi tản ra một loại uy thế bất phàm.

- Dọa sủng thú của bản tọa, lại còn khiến bản tọa bị thương, tội này một trăm cái mạng cũng không đủ đền tội.

Thiên Minh thượng nhân nhìn Tinh Hồn, lạnh lùng nói.

Những người quan sát xung quanh, có Quy Long đại tiên, có Tư Mặc kiếm tiên, Ngọc Hồ lão nhân, Dương gia chủ Dương Phi Lượng... vẫn rất đông người đứng lại, họ muốn nhìn thấy viễn cảnh Thiên Minh thượng nhân sẽ thu phục quái thú kia như thế nào.

- Đó là Thổ Hành Tiên, pháp bảo cấp pháp khí của Thiên Minh thượng nhân.

Quy Long đại tiên nhận ra lai lịch của cây roi đó, liền hô lên.

- Thổ Hành Tiên?

Tư Mặc kiếm tiên, Dương Phi Lượng cùng những người khác nói khẽ nhìn Quy Long đại tiên.

- Thiên Minh thượng nhân và Tuyên Vũ Môn giao tình không tệ, thế nên lão phu mới biết được một vài tin tức mà tông môn có được về Thiên Minh thượng nhân.

Thấy mọi người hiếu kỳ, Quy Long thượng nhân cười cười giải thích. Sau đó nhìn về phía Thiên Minh thượng nhân và Tinh Hồn đang giao chiến, nói tiếp.

- Theo như những gì lão phu biết về pháp khí Thổ Hành Tiên đó, nghe nói Thiên Minh thượng nhân được một vị vương tử Kim Lan Quốc ban tặng. Trước giờ Thiên Minh thượng nhân ít khi dùng đến Thổ Hành Tiên, có lẽ là do độ trân quý của pháp khí tại Kim Lan Quốc chúng ta. Nhưng quái vật kia có thể ép Thiên Minh thượng nhân phải dùng đến Thổ Hành Tiên, thực lực của nó đã vượt ngoài tầm dự đoán rồi.

Nhìn về phía cuộc chiến, Thiên Minh thượng nhân liên tục sử dụng Thổ Hành Tiên, biến hóa liên tục, lúc thì cương cứng như một thanh kiếm, lúc lại giống như một đầu trường xà uốn éo công kích từ nhiều hướng.

Kinh nghiệm chiến đấu của Thiên Minh thượng nhân rất phong phú, mặc dù biết Tinh Hồn không tầm thường, nhưng trông thái độ chiến đấu chẳng khác gì đang vờn một con thú hoang vậy, bộ dạng rất khoan thai.

Rốt cuộc Tinh Hồn càng lúc càng nổi điên hơn, hắc gươm Đồ Lục lên trời, từ trong mây vân đen kịt, không ngờ bên trong lại ẩn chứa sấm sét, không rõ làm sao lại bị Tinh Hồn thao túng, đem lôi điện dung nhập vào Đồ Lục.

Rồi sau đó hắc trảm xuống, lôi điện như biến hóa thành vô số đầu lôi long, khí thế hủy diệt hướng đến Thiên Minh thượng nhân.

- Vô dụng thôi.

Thiên Minh thượng nhân cười khẩy một tiếng, bàn tay huy động Thổ Hành Tiên, chỉ thấy sợi roi xoắn lại ngay trước thân thể, tạo thành một tầng hộ thể phòng hộ bản thân.

Những đạo lôi điện kia dễ dàng bị hóa giải. Trong lúc Thiên Minh thượng nhân còn đang đặc ý thì Tinh Hồn tốc độ nhanh như một cơn gió, lao thẳng đến, tay trái nắm lại thành quyền, gào lớn một tiếng đầy khí thế, rồi đâm thẳng đến.

Trong mắt Thiên Minh thượng nhân lộ vẻ kinh biến, y không kịp tránh né đi, chỉ có thể vận chuyển tiên lực để gia cố thêm, để cho tầng phòng hộ kia mạnh mẽ hơn.

Nhưng nó là không đủ để ngăn cản một quyền này. Chỉ mới va chạm mà âm thanh rền vang cả bầu trời, mây đen trên đỉnh đầu tán loạn, những trận lôi điện bắt đầu giáng xuống.

Đám Tư Mặc kiếm tiên, Quy Long đại tiên... vội tránh ra xa, một số kẻ không kịp phản ứng bị áp lực làm cho trọng thương, thối bay đi.

Tầng phòng hộ tạo ra bởi Thổ Hành Tiên căn bản không thể nào ngăn nổi quyền này, bị quyền kinh đánh vỡ nát. Thiên Minh thượng nhân biến sắc, định nghiêng đầu né đi, thế nhưng chỉ chậm đúng giây mà thôi, một đâm của Tinh Hồn đâm thẳng vào gương mặt kiêu kỳ đó.

Thiên Minh thượng nhân gương mặt biến dạng, miệng xuất hiện máu tươi, thân thể rơi thẳng xuống đất.

Tinh Hồn dĩ nhiên không có dừng lại, hấn thừa thắng xông lên, cầm Đồ Lục bổ xuống. Nhưng Thiên Minh thượng nhân đâu phải hạng tầm thường.

Nếu đánh thật thì vừa rồi Tinh Hồn không thể làm cho y bị đánh rơi xuống đất như thế này, chung quy vẫn là một tiên giả đỉnh phong Linh Tiên Cảnh, nếu không phải quá khinh thường Tinh Hồn thì đã không bị Tinh Hồn đâm thẳng một quyền vào mặt.

Không khí đột nhiên nóng lên, khí nhiệt bài lãng tán ra, làm cho công kích của Tinh Hồn bị đẩy lùi lại.

- Quái vật, người thực sự làm bốn tọa nổi điên rồi đó.

Câu nói không hề che dấu sự giận dữ từ bên dưới truyền lên. Thiên Minh thượng nhân nhìn chẳng khác gì một tiểu thái dương, cơ thể được bao bọc bởi một tầng năng lượng màu đỏ rực, bên ngoài có ngọn lửa thiêu đốt, trông chẳng khác gì một mặt trời thật.

Nhiệt khí nóng bức làm cho mọi thứ xung quanh bị tan chảy, trông cảnh tượng rất ư là hãi hùng. Thiên Minh thượng nhân đã hoàn toàn bộ lộ sức mạnh của y.

- Quái vật, đi chết đi.

Thiên Minh thượng nhân từ bên dưới phóng lên, tốc độ cực nhanh, mắt thường chỉ thấy được một đạo xích quang bay thẳng lên trời.

- Đại Nhật Chi Thương

Thiên Minh thượng nhân truyền tiên lực vào Thổ Hành Tiên, chỉ thấy Thổ Hành Tiên giống như biến thành một mũi thương phá không đánh tới.

Tinh Hồn khôn chút sợ hãi, cầm Đồ Lục đánh lại, nhưng lúc ấy Thiên Minh thượng nhân lắc tay nhẹ qua, Thổ Hành Tiên giống như một con rắn, luồn lách qua cánh tay làm chệch đi thế kiếm, rồi sau đó đâm xuyên qua cơ thể hắn.

Sức nóng ẩn chứa bên trong Thổ Hành Tiên như muốn đốt cháy cơ thể Tinh Hồn, mùi thịt khét từ vết thương do Thổ Hành Tiên bốc lên.

Hắn gào lên một tiếng đau đớn, chỉ thấy hắn một tay cầm kiếm, tay còn lại chụp lấy Thổ Hành Tiên, toan có ý định chặt đứt Thổ Hành Tiên.

Thiên Minh thượng nhân nhìn ra được ý định này, há có thể để cho Tinh Hồn thực hiện được ý định của hắn.

Ý niệm khế biến, chỉ thấy Thổ Hành Tiên đột ngột sáng rực màu đỏ, sức nóng càng thêm khủng khiếp làm cho Tinh Hồn hét lên một tiếng bi thương, không cách nào thực hiện được ý định.

Ngay lúc đó, Thiên Minh thượng nhân xuất hiện ngay trước tầm mắt, nụ cười tà ác nở trên môi, cười lạnh:

- Trả lại ngươi một quyền này, đồ quái vật kinh tởm.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 67: Tiến Hóa

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 67: Tiến hóa

Lạnh giọng nói một câu, Thiên Minh thượng nhân vừa xuất ra một quyền. Quyền này tỏa ra sức nóng kinh khủng, đâm thẳng vào gương mặt hung tợn của Tinh Hồn, hết như cái cách mà hắn đã đâm vào mặt Thiên Minh thượng nhân vậy.

Thiên Minh thượng nhân không chỉ có tu vi cao cường, mà sức mạnh thân thể cũng rất cường hãn. Tinh Hồn sau khi long hóa, được hắc lân bao bọc toàn một thân thể, không những khiến cho tốc độ và sức mạnh được đề thăng, mà lực lượng cơ thể vượt lên trên những tiên giả cùng cấp.

Nhưng trước một quyền của Thiên Minh thượng nhân, lực lượng phòng hộ từ lớp hắc lân cũng không thể giúp cho quả đấm bị giảm đi uy lực.

Sức mạnh từ nắm đấm mạnh đến mức làm cho lớp long lân trên mặt bị vỡ nát, sức nóng khiến cho vết thương bị cháy xém, nhìn gương mặt Tinh Hồn lúc này bị in hình một nắm tay màu đỏ rực, khói từ vết thương bốc ra, trông rất kinh dị.

Tinh Hồn bị đánh bay về phía sau, chưa kịp ổn định thân hình thì trước mặt xuất hiện một vật như mũi tên hướng thẳng đến mi tâm, chính là Thổ Hành Tiên.

Hắn phản ứng rất nhanh, tránh qua một bên, nhưng đáng tiếc lại không kịp. Đỉnh đầu Thổ Hành Tiên không trúng mi tâm, nhưng lại đâm thủng con mắt trái của hắn.

Trong khung cảnh tối mờ do bị mây đen che phủ, chỉ thấy một vòi máu bắn ra. Tinh Hồn gào lên một tiếng.

Ngay lúc đó, Thiên Minh thượng nhân thu Thổ Hành Tiên lại, vận chuyển tiên lực xuất ra một roi cực mạnh.

Dù ở đằng xa nhưng lực lượng một roi này vẫn khiến cho người ta cảm thấy rất mặt, không thể không lùi lại để tránh bị nhiệt khí làm tổn thương. Dù sao nhiệt khí này được tạo ra bởi tiên giả đỉnh phong Linh Tiên Cảnh, nhiệt khí này vẫn có khả năng làm tổn thương những tiên giả thực lực kém hơn Thiên Minh thượng nhân.

Nhìn cảnh tượng Thiên Minh thượng nhân xuất ra toàn lực, ai cũng nuốt vào một ngụm khí lạnh. Thiên Minh thượng nhân thực lực đúng là cường hãn, chỉ sợ những tiên giả có thể sánh được với y tại Phong Lâm Thành, hay thậm chí là cả Phi Lan Châu, có lẽ chỉ đếm được trên đầu ngón tay mà thôi.

- Hắc hắc, gào thét đi, khóc lóc đi đồ quái vật. Dám khiến bản tọa mất mặt trước bàng dân thiên hạ, bản tọa phải khiến người muốn sống không được, chết cũng không xong.

Giọng nói của Thiên Minh thượng nhân đầy hắc ám, cầm Thổ Hành Tiên liên tục đánh vào Tinh Hồn, giống như đang đánh một con súc vật vậy.

Dù hắc lân có cường hãn đến đâu cũng không chịu nổi lực lượng của Thiên Minh thượng nhân, từng lớp hắc lân bị tróc ra, máu tươi chảy lên lán khắp người, ngay cả đôi thiết dực sau lưng cũng bị Thiên Minh thượng nhân bẻ gãy đi, trông bi thảm vô cùng.

Cuối cùng hắc lân cũng không chịu đựng nổi, một lần nữa thiêu đốt sức mạnh sinh mệnh, biến nỗi đau thành sức mạnh.

Tiếng gào hét không giấu lửa giận ngút trời, áp lực cuồng phong quá mạnh làm cho Thổ Hành Tiên tán loạn, chẳng cách nào duy trì được thế công kích được nữa.

Thiên Minh thượng nhân sắc mặt biến đổi, giơ tay lên ngăn cản cuồng phong thổi vào mặt, đôi mắt xuất hiện vẻ âm trầm.

Cảnh tượng trước mắt, từ giữa đám mây đen, đột nhiên một hắc trụ khổng lồ giáng xuống, bao phủ lấy thân thể của Tinh Hồn.

Tiếng gào thét bị lấn áp bởi thiên uy, phản phát cảnh tượng làm cho người ta nghĩ rằng thiên đạo đang muốn diệt trừ hắc trụ, bởi hắc trụ này thực chất được tạo thành bởi những đạo lôi điện với lực lượng hủy diệt cực kỳ khủng bố, ngay cả Thiên Minh thượng nhân cũng phải lạnh người, không dám tiến đến gần quá ngàn trượng.

Với thực lực của Thiên Minh thượng nhân cũng không cách nào thừa nhận nổi lực lượng của thiên địa, buộc phải lùi thật nhanh về phía sau, phạm vi ước chừng hơn khoảng ngàn trượng mới đình chỉ.

Còn với những người đang quan sát như Tư Mặc kiếm tiên, Ngọc Hồ lão nhân, Quy Long đại tiên, Dương Phi Lượng... và vô số người khác bị trận đại chiến giữa Tinh Hồn và Thiên Minh thượng nhân hấp dẫn lùi về phía sau rất xa, ít nhất cũng phải khoảng ba ngàn trượng mới dừng lại để tiếp tục quan sát.

Mức độ thương tổn của trận chiến này đã hoàn toàn vượt qua sự dự đoán của chúng nhân. Thậm chí tại Phong Lâm Thành cách Thanh Giang trấn – nơi diễn ra trận chiến khoảng chừng một vạn trượng cũng lập tức cử ra những vị cao thủ để hỗ trợ Thiên Minh thượng nhân tiêu diệt Tinh Hồn.

Những luồng khí tức dao động mạnh mẽ xuất hiện từ phía đằng xa, nhưng Thiên Minh thượng nhân không quan tâm, y nhìn lôi trụ đột ngột xuất hiện kia, cười lạnh:

- Ngay cả thiên đạo cũng muốn tru diệt người. Thật đáng tiếc, chết như thế này đúng là quá dễ dàng cho người r...

Thiên Minh thượng nhân chưa kịp nói hết câu thì hắc trụ bỗng nổ tung, tiếng nổ khiến cho không gian thiếu điều muốn sụp đổ xuống.

Những tia lôi điện bắn tung tóe khắp nơi, thổi bay cả đồng đồ nát, tạo thành những vết lồi lõm trên mặt đất.

Thiên Minh thượng nhân vội tể ra pháp bảo, đó là một cái khiên, cấp bậc không so sánh được với Thổ Hành Tiên, tuy nhiên vẫn là một kiện Pháp Khí đỉnh cấp, giá trị rất lớn.

Chiếc khiên tạo thành một lớp phòng hộ trong suốt, ngăn cản lôi kinh và những đạo lôi điện tạo thành do vụ nổ, nhưng uy lực của hắc lôi rất khủng bố, số lượng lại rất nhiều, dễ dàng bào mòn, phá hủy tầng phòng hộ do chiếc khiên tạo thành.

Thiên Minh thượng nhân cả kinh, vội lui lại, đồng thời tể ra những kiện Pháp Khí đỉnh cấp có giá trị liên thành để bảo hộ bản thân.

Nhìn những kiện Pháp Khí đỉnh cấp bị hủy diệt, nội tâm Thiên Minh thượng nhân đau đớn, đa số những Pháp Khí kia đều là do y tự bỏ tiền ra mua.

Điều này làm cho Thiên Minh thượng nhân cực kỳ cảm hận Tinh Hồn, chỉ ước gì hắn không bị lôi điện truy diệt, để chính bản thân y hành hạ hắn mới khiến Thiên Minh thượng nhân nhẹ bớt lửa giận.

Không rõ có phải thiên đạo đồng ý với mong tưởng của Thiên Minh thượng nhân hay không mà khi lôi điện tán đi, bóng dáng Tinh Hồn một lần nữa hiện ra.

Nhưng lần này, cơ thể hắn giống như được tiến hóa thêm một tầng nữa, sức mạnh đã hoàn toàn vượt qua Thiên Minh thượng nhân.

Những lớp hắc lân đã được khôi phục, thậm chí trông còn chắc chắn, cứng cáp và đẹp đẽ hơn trước. Đôi cánh bị Thiên Minh thượng nhân bẻ gãy cũng được khôi phục trở lại, có điều những cộng lông vũ màu đen giống như được vô số thanh kiếm sắc nhọn xếp lại, tạo thành một đôi Kiếm Dực, cực kỳ uy vũ. Chiếc đuôi mọc dài ra, giúp cho hắn có thể cân bằng được cơ thể.

Hai cái sừng trên đầu mọc dài ra, hình dáng không giống như long giác, hình dáng rất kỳ lạ mà người ta chưa hề biết đến.

Ngoại hình to lớn hơn gấp bội, nếu lúc trước Tinh Hồn giống như một con quái vật nửa người nửa thú, thì bây giờ gần như đã biến hóa thành một con thú hoàn toàn.

Hai bên cánh tay mọc ra hai thanh kiếm, những cái vân kiếm trông y hệt với Đồ Lục, tựa hồ trong lúc lôi điện giáng xuống, Tinh Hồn đã hợp nhất với Đồ Lục vậy.

- Không thể nào? Tại sao lại có thể như vậy được?

Thiên Minh thượng nhân không tin nổi vào mắt mình nữa. Trong lòng y sinh ra sự sợ hãi mà đã từ rất lâu rồi lão chưa có trải nghiệm qua. Tất cả cũng chỉ bởi ánh mắt của Tinh Hồn đang nhìn chăm chăm vào y.

Bản năng của một tiên giả báo cho Thiên Minh thượng nhân biết rằng, mình đã không còn là đối thủ của hắn nữa.

Tinh Hồn sau khi tiến hóa, dường như hắn chẳng quan tâm đến việc biến hóa trên thân thể, hắn chỉ có một suy nghĩ duy nhất là giết chết kẻ trước mắt, giết hết những sinh linh xuất hiện trước mặt mình, và cuối cùng là hủy diệt tất cả mọi thứ, biến thế giới này trở thành một đồng hồ đen sẫm khai.

Tiếng gào như ẩn chứa sức mạnh vô biên của thiên địa, hắn hóa thành một đoàn hắc quang, kiếm trảo hướng thẳng.

- Tiểu Hoàng Cùng!

Thiên Minh thượng nhân vội triệu hoán Hoàng Giác Cùng Thú, dù lúc này Hoàng Giác Cùng Thú đang rất sợ hãi, nhưng bị chủ nhân của nó triệu hoán, Hoàng Giác Cùng Thú không thể không nghe theo, nhanh chóng xuất hiện bên cạnh Thiên Minh thượng nhân.

Nhưng nó có lẽ chẳng thể nào nghĩ được rằng, chủ nhân của nó – Thiên Minh thượng nhân dùng nó như một lá chắn mà thôi, tranh thủ cơ hội cho Thiên Minh thượng nhân một chút thời gian để tránh đi sự truy sát của Tinh Hồn.

Chỉ trong một cái sát na, cơ thể vạm vỡ to lớn của Hoàng Giác Cùng Thú bị Tinh Hồn xuyên thủng, chỉ một cào duy nhất, Hoàng Giác Cùng Thú đã bị xé thành mấy mảnh.

Cái chết đến với Hoàng Giác Cùng Thú quá nhanh, nó căn bản chẳng kịp gào lên một tiếng gì cả, trong đôi mắt long lanh còn chưa kịp hiểu chuyện gì vừa mới xảy ra thì sinh mệnh của nó đã tắt đi.

- Tiểu Hoàng Cùng, đừng trách ta.

Thiên Minh thượng nhân nội tâm đau xót, đồng thời càng thêm căm hận, mà căm hận này lại đi kèm với sự sợ hãi. Hắn không thể nào nghĩ ra được vì sao chỉ trong giây lát Tinh Hồn lại có thể trở nên mạnh một cách khủng khiếp.

Thậm chí trong đầu Thiên Minh thượng nhân còn xuất hiện một cái suy nghĩ điên rồ là Tinh Hồn chính là con cưng của thiên đạo? Ban này hắc trụ xuất hiện không phải để tru sát, mà là để bảo vệ, đồng thời bổ sung sức mạnh cho Tinh Hồn.

Đúng lúc đó, những tiên giả mà năm đại tông môn tại Phong Lâm Thành đã xuất hiện, thực lực của bọn họ so với Thiên Minh thượng nhân cách biệt không nhiều.

Những người này, nếu không phải mang chức danh lão tổ thì cũng là thái thượng trưởng lão, địa vị vô cùng siêu việt, thường ngày chỉ bế quan tiêm tu, trừ khi tông môn có kinh biến thì mới chịu xuất đầu lộ diện.

Ban này, những đại trưởng lão mà năm đại tông cử, sau khi chứng kiến sức mạnh kinh khủng khiếp của Tinh Hồn liền truyền âm về tông môn, nói rằng ngay cả Thiên Minh thượng nhân cũng không cách nào áp chế nổi.

Với tu vi cùng thủ đoạn của những đại trưởng lão như Tử Mặc kiếm tiên, Quy Long đại tiên... thì truyền âm trong phạm vi vạn trượng thì chỉ trong vài nhịp thở là có thể truyền tin về được.

Thế nên những vị lão tổ hay thái thượng trưởng lão hiếm khi xuất hiện kia không thể không lộ diện, cấp tốc chạy đến đây. Từ đằng xa, những thái thượng trưởng lão, lão tổ của năm đại tông môn đã cảm nhận được một luồng khí tức vô cùng khủng khiếp, nếu từng người đánh tuyệt đối không thể đánh lại chủ nhân của luồng khí tức đó.

Tâm tình ai nấy đều trầm xuống, trên đường đi ngoại trừ chào hỏi khi vô tình gặp nhau thì chẳng còn nói thêm câu nào nữa. Bởi tâm trạng của ai

này đều đang rất trầm trọng.

- Thiên Minh lão huynh, tình huống thế nào rồi?

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 68: Gã Thanh Niên Tan Biến Giữa Bầu Trời

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 68: Gã thanh niên tan biến giữa bầu trời

Đó là một người đàn ông có mái tóc hoa râm được chải chuốt gọn gàng, trên đầu đội một cái thanh ngọc kim quan, gương mặt chữ điền không giận tự uy, hàm râu quai nón trông rất uy dũng, đôi mắt sáng như ngọn đuốc ẩn chứa tang thương năm tháng.

Người này phía sau lưng vác theo một thanh đại kiếm rất lớn, phối hợp với thân hình vạm vỡ làm cho người ta vô hình cảm thấy một loại áp lực nặng nề.

- Ra là Vô Dương Tử lão huynh.

Thiên Minh thượng nhận nghe giọng nói trầm bổng đó thì liền nhận ra ngay, người đến là Vô Dương Tử, thân phận thái thượng trưởng lão Tuyên Vũ Môn.

- Quái vật đó thân thể rất kỳ lạ, vừa này bị bản tọa đánh đến mức không thể hoàn thủ, nhưng trong một lúc nhất thời sơ sẩy đã cho nó cơ hội lột xác tiến hóa thành thể này. Giờ ngay cả bản tọa cũng khó mà có cơ hội địch lại.

Thiên Minh thượng nhân chậm rãi giải thích.

Đúng lúc đó, những đạo quang mang kia cũng vừa tới nơi. Hào quang biết mất, những tiên giả thực lực mạnh nhất Phong Lâm Thành đã xuất hiện.

- Nhan thành chủ sao lại không đến?

Dường như nhận ra thiếu đi một nhân vật, Thiên Minh thượng nhân nhíu mày hỏi.

Một bà lão mở miệng trả lời:

- Dương thành chủ nửa tháng trước bế quan, có lẽ đang đến thời điểm trọng yếu nên không xuất quan trợ giúp được.

Nhìn bà lão này, Thiên Minh thượng nhân hừ nhẹ trong lòng, sau đó không quan tâm đến nữa. Lại nhìn Tinh Hồn ở hướng đối diện đám tiên giả bọn họ, nói tiếp:

- Cấp tốc tiêu diệt quái vật này, nếu để nó có cơ hội tiến hóa tiếp, chỉ sợ Phi Lan Châu này máu chảy thành sông mất.

- Được, mọi người cùng lên, tốt nhất là xuất thủ toàn lực, đừng để cho quái vật có cơ hội bỏ trốn.

Vô Dương Tử tiếp lời Thiên Minh thượng nhân, giọng nói to như tiếng sấm nổ, ẩn chứa uy nghiêm của tiên giả hậu kỳ Linh Tiên Cảnh.

Tất cả những người khác mặc dù không nói câu nào, nhưng trong lòng thì tự nhiên biết nên làm gì. Ngay lập tức bọn họ thi triển thần thông của bản thân hướng đến Tinh Hồn.

Số lượng tiên giả hậu kỳ Linh Tiên Cảnh xuất hiện, thần thông đồng thời triển khai khiến cho không gian trở nên vạn vật dữ dội, bầu trời tràn

đầy những loại thần thông pháp tắc do những tiên giả này lĩnh ngộ ra, tạo thành một màn tranh đấu đặc sắc xưa nay chưa từng có.

Tinh Hồn thực lực sau khi long hóa đến trạng thái như hiện tại, thực lực đã bước vào Thiên Tiên Cảnh. Nhưng đó là do hắc thiêu đốt sinh mệnh mà có, nếu có ai nhìn thấy được thì căn cơ trong cơ thể đã bị phế bỏ toàn bộ, nội thể của hắc bây giờ chẳng khác gì một quả bom tùy thời bị phát nổ.

Hắc chỉ chiến đấu theo bản năng, loại bản năng hủy diệt làm cho thần trí hắc đã bị mất đi. Gặp phải những tiên giả bình thường, hoặc là đấu một một với từng vị tiên giả ở đây, như cái cách mà hắc đã đánh bại Thiên Minh thượng nhân vậy, còn phải đấu với một đám người đầy bản lĩnh, một thân kinh nghiệm chiến đấu phong phú, Tinh Hồn dễ dàng bị chèn ép, rơi vào thế hạ phong ngay.

- Nguyệt Hình Trảm.

- Phong Loạn Vũ.

- Đại Hoang Chương.

-

Thân thể Tinh Hồn càng lúc càng trúng nhiều vết thương trí mạng, còn công kích của hắc thì dễ dàng bị những vị tiên giả kia hoặc là tránh né đi, hoặc là đơn giản hóa giải.

Mà càng như vậy thì Tinh Hồn càng rơi vào trạng thái điên cuồng.

Cứ với tình trạng này, hắc không phải chết do Thiên Minh thượng nhân và đám tiên giả hậu kỳ Linh Tiên Cảnh này giết chết thì cũng bị kiệt sức mà vong.

Đột nhiên lúc ấy, lần đầu tiên trong trạng thái long hóa, Tinh Hồn khỏe miệng thốt ra được mấy chữ, chỉ là thanh âm hơi nhỏ và khàn khàn, làm cho người ta khó mà nghe được hẳn đang nói cái gì.

- Long... Hình... Biến!

Hắn thốt ra ba chữ này, đột nhiên khoảng khắc ấy, trong sát na thiên địa biến sắc, thiên hôn địa ám, sắc trời trở nên tối tăm, mây đen kéo đến cuồn cuộn, cảnh tượng trông cực kỳ đáng sợ.

Sấm sét nổ vang trời, thi thoảng đánh xuống mặt tạo nên những vụ nổ lớn nhỏ.

- Lại là cảnh tượng này.

Thiên Minh thượng nhân sắc mặt nhăn lại, ánh mắt khó coi nhìn dị tượng xuất hiện.

- Thiên Minh lão huynh, đây là ý gì?

- Trước đó khi bản tọa sắp hạ sát được nó thì dị tượng cũng diễn ra tương tự.

Thiên Minh thượng nhân trầm giọng giải thích.

- Mau giết chết nó, đừng để cho nó có cơ hội để tiến hóa. Nếu không chúng ta không một ai sống sót nổi đâu.

Từng trải qua tình cảnh tương tự, thậm chí phải hi sinh cả chiến sủng mà Thiên Minh thượng nhân vô cùng yêu thích là Hoàng Giác Cùng Thú mới nhặt lại được cái mạng nhỏ, thế nên Thiên Minh thượng nhân quyết không để cho tình trạng đó tiếp tục lặp lại một lần nữa.

Mọi người hiểu ý Thiên Minh thượng nhân. Ông ta có thể nói là người mạnh nhất Phong Lâm Thành, thế nhưng gương mặt lại kinh biến hốt

hoảng như vậy, ai nấy đều hiểu được sự nguy hiểm đến từ Tinh Hồn là như thế nào.

Bất chấp cuồng phong gào thét mạnh bạo, bất chấp sự nguy hiểm từ lôi điện giáng xuống, hay thậm chí là không tiếc hao tổn tiên nguyên, tất cả đều triển khai thần thông mạnh nhất của mình.

Nhưng Tinh Hồn trong trạng thái cuồng loạn mơ hồ, như một con thú hoang cô độc bay lơ lửng giữa trời đất, nó ngẩn mặt nhìn lên trời, khoe miệng lại nói thêm mấy chữ nữa:

- Thập... Phương... Chân... Long...Phá!

Rồi sau đó, thân thể hắt hóa thành một tia thiểm điện màu đen, tốc độ cực nhanh, so với thuận di còn khủng khiếp hơn gấp mấy lần, khiến cho thần thông chiêu thức của đám Thiên Minh thượng nhân đi vào hư vô cả.

Ai nấy đều biến sắc, bà lão ban nãy nói đỡ cho Nhan thành chủ đôi mắt hoảng sợ, nhìn lên bầu trời cuồn cuộn mây đen, nói:

- Nó... nó muốn làm gì?

Ẩn ẩn trong đám mây đen, mỗi khi sấm chớp xé rách bầu trời, tạo thành một vầng sáng le lói trong cảnh tượng tối tăm như khoảng khắc tận thế này, đám Thiên Minh thượng nhân thấy mờ ảo có một con quái thú hình dạng kỳ lạ, là long mà không phải long, mà lân cũng không phải lân, một loại quái thú mà tựa hồ cả Đại Thiên Thế Giới này chưa từng biết đến.

- Không ổn, mau chạy đi!

Thiên Minh thượng nhân là người đầu tiên cảm giác ra sự bất thường uy hiếp đến tính mạng, sợ hãi mà hét lớn một tiếng.

Rồi bất chấp những người khác thế nào, Thiên Minh thượng nhân vận chuyển toàn lực cấp tốc bỏ chạy.

Những người khác tự nhiên cũng nhìn thấy được sự nguy hiểm đến từ đám mây đen đó.

Nhưng áp lực quả thực quá mạnh mẽ, lấy Thanh Giang trấn làm trung tâm lan tỏa ra khắp Phi Lan Châu, tất cả chúng nhân đều cảm thấy tính mạng gần như đã không thuộc về chính mình nữa, dường như tính mạng đã bị một sức mạnh vô hình khủng bố nào đó khống chế.

Áp lực quá mạnh khiến cho vạn dặm quanh Thanh Giang trấn, trừ Phong Lâm Thành hay những đại tông môn mở ra đại trận hộ pháp cực kỳ mạnh mẽ thì mới không bị áp lực nghiền nát.

Chỉ thấy từ trên giữa thượng thiên, từ trong đám mây đen kịt nghi ngút đó, một bàn tay khổng lồ, hay nói chính xác hơn là một cái thủ trảo khổng lồ áp xuống, không một người nào có thể thoát được khỏi phạm vi của thủ trảo ẩn này được.

Khi bàn tay đè xuống, đám Thiên Minh thượng nhân chẳng khác gì một con sâu con kiến bị áp lực đè bẹp xuống đất, ngay cả ngửa mặt lên nhìn xem thử có thứ gì đang diễn ra trên đầu cũng không thể.

Còn những kẻ khác, tu vi yếu ớt không có gì bảo hộ, hoặc là bị trọng thương nặng nề, hoặc là chết ngay tại chỗ.

Viễn cảnh tưởng chừng như tận thế, bị thủ trảo ẩn hủy diệt thương sinh đại địa. Trong đầu bọn họ đều nghĩ rằng bản thân mình khó mà sống sót được.

Nhưng đúng lúc đó, áp lực đột ngột biến mất, tựa như một cơn gió vừa mới thoảng qua, biến mất vào hư không không một chút tăm hơi nào.

Bầu trời cũng sáng trưng trở lại, mây đen chẳng biết từ lúc nào đã tan đi, không gian trở nên tĩnh lặng một cách lạ thường, có chăng chỉ là một vài cơn gió thổi qua cuốn theo cát bụi mà thôi.

Thiên Minh thương nhân, đám tiên giả vừa đến cứu viện, cùng với vô số người khác tại Phi Lan Châu không hiểu chuyện gì mới xảy ra cả.

Tựa hồ như bản thân vừa mới trải qua một cơn ác mộng khủng khiếp.

- Chuyện gì vừa mới xảy ra vậy?
- Chúng ta chưa chết?
- Ban nãy ta còn tưởng tính mạng kết thúc rồi chứ?
- Áp lực khủng khiếp đó... rốt cuộc là thế nào?

Chúng nhân ngỡ ngác nhìn nhau, trong đôi mắt tràn đầy sự nghi hoặc, cho dù là người tu vi cao cường hay người có tu vi thấp kém đi chăng nữa, trong đầu đều có chung một câu hỏi.

Đột nhiên từ trên bầu trời truyền xuống một thanh âm minh minh trong trẻo, giống như âm thanh của thiên địa đang chào đón người thân của mình trở về.

Tất cả chúng nhân của Phi Lan Châu đều hướng mắt nhìn lên bầu trời một cách đồng loạt, có điều chỉ có những người đang ở tại Thanh Giang trấn mới nhìn thấy được, đứng giữa bầu trời trong xanh đó, có một cái bóng hiện ra.

- Đó là ai?

Trong lòng chúng nhân tự hỏi.

Thiên Minh thượng nhân, Vô Dương Tử và những tiên giả thực lực cao cường toàn lực phi lên bầu trời, muốn nhìn cho rõ rốt cuộc người đó là ai.

Nhưng dù là tu vi Linh Tiên Cảnh, bọn họ vẫn chịu giới hạn của thiên địa pháp tắc, khoảng cách phi hành từ đại địa ra ngoài không gian, đối với tiên giả Linh Tiên Cảnh vẫn chịu giới hạn nhất định, trừ phi đột phá và Thiên Tiên Cảnh, có khả năng phá toái hư không thì mới có thể tự do tiến ra ngoài không gian được.

Vậy nên đám Thiên Minh thượng nhân cũng không nhìn ra được gương mặt của người kia, chỉ lờ mờ đoán rằng đó mà một người rất trẻ tuổi mà thôi. Về phần tu vi nông sâu thế nào, họ cũng chẳng nhìn ra được. Lại còn bị áp lực từ thiên địa đẩy xuống, nếu còn cố sẽ bị phản phệ ngược lại.

Mà cái bóng kia, người thanh niên mà đám Thiên Minh thượng nhân mờ ảo trông thấy, đó chính là Tinh Hồn.

Hắn khóa thân đứng giữa trời đất, hắc lân bao bọc thân thể đã biến mất, đôi Kiếm Dực cũng biến mất, chỉ còn lại một thân thể đầy rẫy nhưng vết thương, có điều máu tươi đã khô lại, không còn bị rỉ máu nữa.

Đôi mắt hắn vô thần nhìn lên bầu trời, rồi nhìn xuống đại địa, trong đôi mắt không có bất kỳ thứ tình cảm gì, một đôi mắt vô hồn. Bất giác hắn đưa tay lên sờ vào cái dây chuyền đeo trên cổ, tựa hồ chỉ có mặt dây chuyền đó mới làm cho hắn cảm thấy mình tồn tại.

Có điều, cảm giác như mình vừa mới chộp vào hư không. Trong đôi mắt vô thần lóe qua một tia kinh nghi, hắn nhìn bàn tay của mình, lúc này mới phát hiện, cánh tay đó đang dần hóa thành những hạt bụi và tan biến vào hư không.

Mà không chỉ có bàn tay, những bộ phận khác trên cơ thể cũng đang dần tan biến vào hư vô. Hắn chẳng biết chuyện gì mới xảy ra, chỉ biết bản

thân vừa mới trải qua một trận chiến khốc liệt, nhưng kết quả thế nào thì hãn không biết, cũng không quan tâm đến nữa.

Tinh Hồn nhắm đôi mắt lại, khoảng khắc ấy... cũng chính là lúc mà hãn tan biến khỏi bầu trời này. Phản phát như, hãn chưa từng tồn tại trên thế gian.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 69: Thể Đạo Liên Nở Rộ

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 69: Thể Đạo Liên nở rộ

- Lại thất nữa sao?

Trong cõi u minh, một thế giới mập mờ vô sắc, ngoại trừ tiếng thở dài cùng với giọng nói trầm tịch đó thì không còn một thứ âm thanh nào khác.

Phía trước y là một đồng tro tàn, tĩnh lặng và cô tịch, tựa hồ như muốn cuốn đi theo chiều gió, nhưng bởi có một ý chí nào đó khống chế mà nó không hề tan biến đi.

- Đã là lần thứ tám, chẳng lẽ thực sự không có cách nào tiến nhập?

Y lại thở dài một lần nữa, ngữ điệu bình tĩnh không che giấu sự thất vọng.

Bỗng nhiên đồng bụi vô sắc đột ngột chuyển động, di chuyển sát lại gần nhau, tạo thành một đoán hoa sen màu đen. Rồi từ bên dưới đài sen bắt đầu đâm ra những chiếc rễ, tựa hồ như muốn tái tạo một thứ gì đó.

Có điều, lực lượng sinh mệnh của đoá hoa sen này có hạn, chỉ vừa mới bắt đầu thì sinh mệnh đã cạn kiệt, bắt đầu có dấu hiệu khô héo dần đi, tùy

thời lại tan biến thành đồng tro tàn ban đầu.

Tuy nhiên, điều này khiến cho người nọ trong mắt lóe lên một tia sáng mong chờ:

- Cũng không hẳn là thất bại. Vậy thì... bắt đầu lại một lần nữa đi!

Người nọ thốt ra một câu, sau đó vươn bàn tay ra, chỉ thấy một dòng năng lượng màu tím cực kỳ tinh thuần, một cỗ năng lượng thần bí không thuộc về Đại Thiên Thế Giới từ giữa lòng bàn tay người thần bí kia bỗng lóe lên, giống như một ngọn lửa sinh mệnh đang thắp lên, rực sáng yếu ớt nhưng lại ẩn chứa một cỗ lực lượng mãnh liệt tại giữa lòng bàn tay.

Y đưa ngọn lửa tử sắc thần bí dung nhập vào đóa hoa sen màu đen. Vốn sinh mệnh đã bị tắt ngúm đi, nay một lần nữa hồi sinh trở lại, mạnh mẽ và tràn đầy sức sống.

- Thế Đạo hóa Đạo Thế, hãy cho ta xem giá trị của người đi!

Nhìn đóa hoa sen tràn đầy sinh mệnh, một lần nữa tái sinh, mặc dù không nhìn ra được biểu cảm vui buồn thế nào, thế nhưng có thể cảm nhận được trong mắt y xuất hiện một tia mong chờ.

Nói rồi, hắn phất tay một cái, cảnh tượng bỗng nhiên thay đổi, thế giới vô sắc biến mất, thay vào đó chỗ mà y và đóa hoa sen kia xuất hiện là một nơi tối tăm.

- Người... ta nhận ra người...

Bỗng nhiên có một giọng nói khác vang lên, nghe ngữ điệu đanh chua cùng phần nộ. Nó phát ra từ một cây thương mục nát nằm ở một góc trong thế giới tối tăm này, không tinh mắt thì rất khó mà nhìn ra.

Cây thương này, không ngờ chính là cây thương bị Tinh Hồn vứt lại sau khi long hóa. Mà chủ nhân của giọng nói kia dĩ nhiên chính là của Tiểu Ứng Long.

Qua ngữ điệu cùng thái độ, có lẽ Tiểu Ứng Long nhận biết được người này, thậm chí còn có chút quen thuộc nữa là đằng khác.

Chỉ thấy người nọ đảo mắt qua nhìn Tiểu Ứng Long, bất giác nội tâm nó sinh ra một tia kinh hoảng.

- Không được tới đây. A, bốn long nhớ ra rồi, bốn long với người kỳ thực không có chút quen biết nào cả.

Tiểu Ứng Long cả người mồ hôi mồ kê, thân thể béo ú của nó thiếu điều như gầy đi một vòng trông thấy. Miệng nói lắp ba lắp bắp, liên tục nài nỉ người kia không đến gần.

Nhưng đều vô nghĩa, người đó giơ bàn tay lên, ý niệm biến chuyển, cách không nhiếp vật, dù cây thương mục nát này là một thượng cổ thần binh, ngoại trừ chủ nhân của nó thì không ai có thể thao túng được, vậy mà trước mặt người này lại không hề có chút khả năng phản kháng nào.

- Gia hỏa đáng ghét, bốn long không muốn trải qua cảm giác đó nữa đâu. Buông bốn long ra... đại gia à, bốn long cầu xin người đó... làm ơn làm phúc đừng biến bốn long thành đồ ngốc nữa.

Tiểu Ứng Long dùng đủ mọi thủ đoạn cầu xin, có điều tất cả đều là vô nghĩa.

- Thành công, người sẽ được giải thoát. Thất bại, người không còn giá trị để tồn tại.

Thanh âm lạnh lùng truyền vào tai Tiểu Ứng Long. Người kia căn bản không hề cho nó một chút cơ hội nào cả, chỉ thấy một lực lượng hùng mạnh

vô biên dung nhập vào cây thương mục nát, một loại ánh sáng màu tím đen cháy lên trong đêm tối, nó không rực rỡ, nhưng lại ẩn chứa sức mạnh khủng khiếp.

Tiểu Ứng Long hét thảm một tiếng, rồi sau đó ý thức dần dần mất đi, hình ảnh cuối cùng lưu lại trong tâm trí Tiểu Ứng Long là đôi mắt màu tím như bao trùm cả tinh vân hư không nhìn chăm chăm vào nó, ánh mắt không hề có chút tình cảm nào cả.

Và cứ như thế, Tiểu Ứng Long lại rơi vào giấc ngủ, thứ cảm giác mà nó luôn cực kỳ căm ghét một lần nữa lặp lại.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

“Đạo xung nhi dụng chi hoặc bất danh. Uyên hê tự vạn vật chi tông. Tỏa kỳ nhuệ, giải kỳ phần, hòa kỳ quang, đồng kỳ trần. Trảm hê tự hoặc tồn.

.....

Thiên địa chi gian, kỳ do thác thược hồ. Hư nhi bất khuất, động chi dĩ xuất.

Thiên trường địa cửu.

Cốc thần bất tử thị vị huyền tấn. Huyền tấn chi môn thị vị thiên địa căn. Miên miên nhược tồn, dụng chi bất cần.

.....”

Trong tinh thần hải của Tinh Hồn lại hiện ra những thượng cổ bí văn có màu vàng rất chói mắt. Đối với những dòng thượng cổ bí văn này, hẳn không hề xa lạ gì. Bởi nó là thứ bấy lâu nay hẳn luôn truy cầu – Lục Đạo Thiên Thư đệ nhất quyển Thiên Đạo.

Trước đây, nhờ vào việc ngộ ra được thượng cổ bí văn viết ra từ đệ nhất quyển Thiên Đạo, Tinh Hồn mới kết được một đóa Thể Đạo Liên trong linh đài, nhờ vậy mới chân chính đặt chân vào con đường của tiên nhân.

Hắn luôn cho rằng, nếu như có thể tiếp tục lĩnh ngộ đệ nhất quyển Thiên Đạo, biến đâu lại có cách khiến cho Thể Đạo Liên sinh trưởng nhanh hơn, thay vì cứ liên tục cắn nuốt thiên tài địa bảo để phát triển, bởi cách mà hắn sử dụng khiến cho Thể Đạo Liên sinh trưởng quá chậm.

Nhưng đệ nhất quyển Thiên Đạo thâm sâu khó lường, dù luận về ngộ tính của Tinh Hồn rất là kinh người, thế nhưng vẫn không thể dò xét được.

Hết thầy đều chỉ có thể dựa vào cơ duyên. Không ngờ hôm nay, cơ duyên lại xuất hiện.

Tinh Hồn lập tức ghi nhớ kỹ thượng cổ bí văn đó, hắn không cho phép mình quên dù một chữ. Chẳng biết sau bao nhiêu thời gian, thượng cổ bí văn màu vàng tan biến đi mất trong tinh thần hải. Có điều, khi nó tan biến đi cũng là lúc Tinh Hồn ghi nhớ rất kỹ càng, không sót một chữ nào.

Chẳng biết có phải là do cố ý sắp đặt, hay thực sự là một kỳ ngộ mà hắn nhận được.

Mãi một lúc sau, chẳng biết đã bao nhiêu thời gian trôi qua, Tinh Hồn dần dần mở mắt ra. Hắn giật mình tỉnh lại, kiểm tra thân thể mình, rồi lại quay đầu đảo mắt nhìn xung quanh, phát hiện chính mình đang nằm trong một cái động thiên nhiên.

Định chống tay đứng dậy thì cảm thấy có một vật gì đó vương vương, nhìn xuống thì mới biết, hóa ra là cây thương mục nát.

Lúc này nó chẳng có động tĩnh gì cả. Bình thường thì Tiểu Ứng Long đã bù lu bù loa lên rồi, không khỏi làm cho Tinh Hồn cảm thấy kỳ lạ.

Hắn bèn truyền thần niệm, liên lạc thử với Tiểu Ứng Long.

Chỉ nghe một tiếng ngáy rầm rầm như tiếng sấm nổ, thiếu điều làm cho người ta lung cả màn nhĩ lỗ tai.

- Long bàn tử, tỉnh lại.

- Long bàn tử?

Tinh Hồn liên tục gọi, giục Tiểu Ứng Long tỉnh lại để hỏi xem rốt cuộc có chuyện gì xảy ra.

- Đừng làm phiền, bốn long đang ngủ. Té đi, bốn long nổi giận sẽ rất đáng sợ đó.

Tiểu Ứng Long lấy cái đuôi ngắn cùn đập mạnh vào tay Tinh Hồn, cảnh báo một tiếng rồi xoay người lại, tiếp tục ôm cái bụng tròn quay của nó mà ngủ tiếp, trông rất ngon giấc.

Tinh Hồn hừ lạnh một tiếng, sau đó xắn hai tay áo lên, cúi sát người xuống, ghé miệng vào tai Tiểu Ứng Long, bắt đầu thủ thủ:

- Long bàn tử, có vị cô nương xinh đẹp gọi người kìa. Có cần ta đuổi...

Tinh Hồn chưa kịp nói dứt lời thì Tiểu Ứng Long đã bật người dậy, hành động quá nhanh khiến cho cái mặt tròn như bánh bao đập thẳng vào mặt Tinh Hồn, một tiếng *rầm* vang lên trong không gian khí linh.

- Đâu đâu... gái đâu, bản long đệ nhất đẹp trai tới đây!

Dù trên cái đầu của nó có mọc lên một cục u còn đang bóc khồi, thế nhưng nhìn đôi mắt sáng rực đậm tà cùng với cái miệng chảy rờn rờn nước miếng thế kia là liền biết nó đâu có để ý đến cục u trên đầu.

Nhìn quanh tìm kiếm mãi mà chẳng thấy vị cô nương xinh đẹp duyên rũ nào, có chăng chỉ là một cảnh tượng tẻ nhạt đến không thể tẻ nhạt hơn, Tiểu Ứng Long hừ lạnh một cái, tâm trạng cực kỳ tồi tệ quay phắt lại, tìm kẻ vừa mới phá giấc ngủ ngon của nó.

- Thăng lỗi kia, nhờ người mà bốn long mất cơ hội làm thịt tiểu mỹ nhân trong mộng rồi đây. Thiên địa ơi, chỉ còn cái quần chíp nữa là bốn long có thể làm thịt nàng ta rồi, rốt cuộc bị cái giọng nói vừa khảm vừa bẩn thỉu của người đập nát hết. Úi...

Tiểu Ứng Long ánh mắt hình viên đạn, thiếu điều muốn bốc cháy thành hai ngọn đuốc, ngón tay mập mập chỉ trỏ Tinh Hồn đang ngồi ôm đầu, luôn mồm chửi mắng, nước miếng bắn tung tóe cả vào người Tinh Hồn.

Vô tình ôm đầu thì bỗng nhói lên, Tiểu Ứng Long rên một tiếng bi thương.

- Số tui sao khổ thế này hả trời? Gặp phải thằng lỗi trời đánh này, tui đã làm gì nên tội hả lão thiên?

Tiểu Ứng Long vừa ôm đầu, gương mặt bi thương nhìn lên trời, đôi mắt long lanh ẩm ướt, như muốn khóc ra thành dòng, ngữ điệu buồn thảm than vãn.

Trông bộ dạng thập phần suy sụp và tuyệt vọng, như thế không thiết sống trên cõi đời này nữa.

- Con rồng mập chết dẫm, có tin ta bẻ răng người không?

- Bốn long thách người đấy, có ngon thử bẻ răng bốn long đi.

Tiểu Ứng Long không chút sợ hãi, cái miệng nhọn hoắt quay sang thách thức.

Bỗng nhiên Tinh Hồn chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện ở trước mặt nó, tốc độ nhanh một cách quỷ dị, bàn tay thó ra chụp lấy quả đầu tròn xoe, cảm giác giống như đang cầm một quả bóng giơ lên trước mặt.

Không biết hấn lôi đâu ra mộ cái kèm đang cầm sẵn trên tay, gương mặt hấn tối sầm, trông rất kinh dị và đáng sợ.

Tiểu Ứng Long sống lưng lạnh toát, vội giơ tay lên đầu hàng, gương mặt nở nụ cười tươi, hé ra mười cái răng trắng bóng.

- Đại gia, bình tĩnh lại, bốn long đùa chút cho vui nhà vui cửa. Sao lại giận rồi, nỡm ạ!

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 70: Gặp Lại La Vi

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 70: Gặp lại La Vi

- Bớt nhây lại chút đi. Ta hỏi người, vì sao chúng ta lại ở chỗ này?

Tinh Hồn hô hấp một nhịp, lấy lại bình tĩnh, sau đó mới hỏi. Tiểu Ứng Long ban đầu ngần ra, sau đó đảo mắt nhìn quanh, sau đó lại nhìn Tinh Hồn bằng đôi mắt cá chết:

- Dở hơi à, tự nhiên xông vào thế giới khí linh của bốn long rồi hỏi đây là đâu.

- Ta không hỏi thế giới khí linh, mà là cái hang động tự nhiên này này.

Tinh Hồn trầm giọng nói. Tiểu Ứng Long cười trừ, rồi mới bắt đầu ngâm nga suy nghĩ. Mãi một lúc mới đáp lại:

- Bốn long cũng không nhớ. Chỉ nhớ là sau khi bốn long thi triển Tiên Long Thuật thì thần hồn rất mệt mỏi, liền lâm vào giấc ngủ say. Vốn đang mơ về các em xinh đẹp, rốt cuộc lại bị người nhả tâm đập nát. Haizz...

Tiểu Ứng Long thở dài một tiếng đầy tuyệt vọng.

Có điều Tinh Hồn không quan tâm đến thái độ của nó, ngược lại rơi vào suy tư. Sau khi long hóa, ý thức hẳn cũng mất dần đi, trong đầu chỉ mang máng nhớ rằng bản thân đã trải qua một cuộc chiến kinh thiên động địa nào đó.

Nhưng mà dù vắt óc suy nghĩ thế nào đi chăng nữa, ký ức mờ ảo đó vẫn không cách nào nhớ lại được.

“Trong khoảng thời gian long hóa, rốt cuộc đã có những chuyện gì diễn ra? Vì sao mình lại ở cái động thiên nhiên này?”

Trong đầu hẳn cứ vang vọng mãi những câu hỏi khó hiểu này. Cứ tưởng Tiểu Ứng Long sẽ giải đáp, chẳng ngờ Tiểu Ứng Long cũng rơi vào tình trạng tương tự. Tựa hồ... có một quyền năng nào đó đang thao túng vậy.

Trầm ngâm mãi một lúc cũng chẳng có kết quả gì, Tinh Hồn bèn kiểm tra lại thân thể mình. Lúc này, hẳn chợt phát hiện, không ngờ tu vi đã đột phá trung kỳ Phàm Tiên cảnh, thiếu một chút nữa là đột phá hậu kỳ Phàm Tiên Cảnh.

- Việc này quá mức kỳ lạ? Không lẽ là nhờ Tiên Long thuật?

Tiểu Ứng Long ban này tỏ ra rất mệt mỏi, nên nó đã đi ngủ trước, thậm chí còn cảnh cáo Tinh Hồn không được phép gọi nó dậy trừ khi chính nó tự mình thức. Tinh Hồn rất muốn hỏi thử xem, nhưng nghĩ đến với tính tình ương ương dở dở, thế nào cũng lại nói lung ta lung tung, không chịu trả lời hẳn.

Mặc dù đằng sau chuyện này có gì đó rất bí ẩn mà hẳn không đoán được, có điều, tu vi đột phá, thực lực tăng mạnh chính là một điều tốt. Như vậy hẳn có thể nắm chắc hơn việc có thể thông qua thí luyện mà nắm tông môn đề ra.

Nói đến, hẳn sức nhớ đến thời gian, hẳn cảm giác mình đã rơi vào một giấc ngủ rất lâu, hoàn toàn mất đi khái niệm về thời gian.

- Thôi chết, bây giờ là năm tháng nào rồi?

Tinh Hồn giật mình, đứng dậy chạy ra bên ngoài, phát hiện bây giờ đang là lúc nửa đêm, vầng trăng non treo lơ lửng trên bầu trời, trăng non làm cho ánh nguyệt quang rất yếu ớt, làm cho đất trời trở nên tối tăm.

- Nơi này chính là Hắc Nhạc Sơn Mạch, hẳn là không sai.

Tinh Hồn nhìn xung quanh, có nhiều chỗ nhìn khá là quen mắt, vậy nên liền kết luận ngay.

- Nghỉ ngơi đêm nay, ngày mai chạy đến Thanh Giang trấn xem thế nào.

Vào buổi tối, Thanh Giang trấn thường sẽ đóng cổng lại, trừ phi có mệnh lệnh của người thủ hộ, không thì không ai được phép ra vào vào buổi đêm.

Thế nên Tinh Hồn mới đành phải lưu lại chỗ này. Hắc Nhạc Sơn Mạch về đêm nguy hiểm, hẳn tự nhiên không muốn biến mình thành con mồi cho lũ hoang thú.

Vả lại, trong giấc ngủ của mình, Tinh Hồn đã ghi nhớ phần tiếp theo của đệ nhất quyển Thiên Đạo, tranh thủ đêm nay dùng thời gian đó để mình ngộ.

Nghĩ vậy, Tinh Hồn bèn quay trở lại bên trong hang động, bắt đầu kiểm tra lại một lượt, cũng như ổn định tinh thần để chuẩn bị mình ngộ đệ nhất quyển Thiên Đạo.

Sau khi kiểm tra thì mới phát hiện, nhẫn trữ vật đã không còn nữa. Số tiền mấy tháng nay ngâm đấng nuốt cay, tích góp từng đồng bạc lẻ, bao nhiêu là tiền bạc, đồ ăn thức uống, đan dược... đều cuốn theo chiều gió cả.

Số tinh thạch đó vốn dùng để ra vào Phong Lâm Thành, đóng nộp phí tham dự khảo hạch, thế mà bây giờ... cũng may là còn Hạng Hạo bất cứ lúc nào cũng có thể cho hắn vay tinh thạch, nếu không thật khó mà tích lũy được.

Về phần bày đom đóm, bởi vì sống trong không gian Động Thiên, vậy nên chúng không hề bị ảnh hưởng gì cả. Hơn nữa Tinh Hồn còn phát hiện ra được, dấu hiệu lột xác đang ngày càng rõ ràng hơn. Có thể nói đây là niềm vui trong cơn hoạn nạn trong khoảng thời gian gần đây.

Mấy vật như tinh thạch, đan dược, pháp bảo... bất quá chỉ là vật ngoài thân, sau này có tiền là liền mua được. Còn bày đom đóm này, Tinh Hồn phải hao tâm tổn sức mới thu phục được.

Bầy đom đóm mà chết đi, hắn sẽ tiếc đứt ruột mất.

Sau khi mọi thứ ổn định, Tinh Hồn bắt đầu minh ngộ. Thần thức tiến hành dò xét thân thể, đột nhiên phát hiện, trong linh đài xảy ra rất nhiều thay đổi lớn.

Thế Đạo Liên – một trong những thứ ảnh hưởng rất lớn đến tu vi, không ngờ đã nở rộ rồi.

Nhưng mà Thế Đạo Liên này lại có đồ rất kỳ lạ, hồng quang khiến cho linh đài sáng rực lên, giống như một đóa hoa sen lửa.

Thế Đạo Liên ẩn chứa lực lượng sinh mệnh rất mạnh mẽ, tựa hồ như đã trải qua một thay đổi nào đó rất lớn. Tinh Hồn mơ hồ cảm giác, dường như Thế Đạo Liên còn có một nguồn năng lượng còn đang tích tụ, nếu có

thể hấp thu năng lượng đó, tu vi của hắn một lần nữa đột phá, không biết chừng có thể tiến đến hậu kỳ Phạm Tiên Cảnh.

Ngoài ra, bên dưới gốc sen mọc ra những cái rễ rất dài vươn ra khắp nơi. Những cái rễ này dường như dung nhập vào căn cơ của hắn vậy.

Quả trứng thần bí nằm lơ lửng chính giữa đài sen, nó vẫn chưa nở, nhưng cũng chứa năng lượng rất lớn, có lẽ thời gian phá vỏ mà ra không còn xa nữa.

Cuối cùng chính là ngọn lửa ngũ sắc, lực lượng của lửa ngũ sắc đã trở về trạng thái trước đây khi còn tồn tại ở tinh thần hải của Cổ Tinh Hải.

- Mặc dù không rõ nguyên nhân, nhưng đối với ta tất cả đều là chuyện tốt.

Hắn rất hiếu kỳ muốn biết nguyên nhân xảy ra sự biến đổi này, có điều muốn có câu trả lời cũng là một vấn đề khó khăn, thế nên Tinh Hồn gác những nghi vấn đó sang một bên.

Thu lại thần thức, gương mặt Tinh Hồn lộ ra niềm vui sướng. Có thể nói, từ lúc phi thăng cho đến nay, đây chính là khoảng thời gian mà hắn vui sướng nhất.

Đêm tàn trời sáng, ánh mặt trời rực rỡ lại xuất hiện trên bầu trời Hư Thần Tinh.

Một đêm minh ngộ, sau khi củng cố căn cơ, thực lực Tinh Hồn lại biến mạnh, dù chưa đột phá hậu kỳ Phạm Tiên Cảnh, nhưng khoảng cách không còn xa nữa.

Về phần đệ nhất quyển Thiên Đạo mà hắn minh ngộ, bởi vì thời gian quá ngắn nên không có nhiều thời gian để tìm hiểu kỹ. Vậy nên cũng gác

sang một bên, điều cần làm chính là đến Thanh Giang trấn để hỏi xem còn bao lâu nữa thì thời gian thí luyện bắt đầu.

Không quá lâu sau, Tinh Hồn đã đến được Thanh Giang trấn.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, ánh mắt Tinh Hồn lộ rõ sự ngạc nhiên. Ban đầu, hẳn còn tưởng mình đã đi lầm đường. Bởi vì Thanh Giang trấn so với trước đây có quá nhiều điều khác biệt.

Cổng ra vào được xây dựng kiên cố vững chãi hơn, đứng trên tường thành có không dưới mười người đứng canh gác.

Còn tại cổng thành, người ra vào nườm nượp, số lượng so với trước đây cơ hồ đông hơn gấp bội.

Lập tức hẳn chạy đến, hoàn toàn dòng người bắt đầu hỏi thăm.

Đột nhiên có một giọng nói êm tai dễ nghe gọi đến:

- Ê này... Tinh Hồn tiểu huynh đệ.

Nghe giọng nói này, Tinh Hồn cảm thấy khá quen thuộc, dường như đã nghe thấy ở đâu rồi. Hẳn quay lại nhìn về phía âm thanh vang lên, chỉ thấy nơi đó có khá đông người, cách nơi hẳn đang đứng khoảng chừng mười lăm mét.

Người gọi Tinh Hồn là một vị cô nương dung mạo sáng lạn, ngũ quan đoan chính, ánh mắt trong sáng và tinh nghịch. Nàng mặc y phục màu tím, ở phía ngực áo có thêu biểu tượng một tia sét.

- La Vi cô nương?

Tinh Hồn trong đầu thoáng mừng rỡ, ngay lập tức nhận ra vị cô nương đó chính là La Vi – người làm thêm tại Trung Tử Quán, chỗ mà hẳn thường đến trao đổi vật phẩm sau khi đi săn.

Trước đây, Tinh Hồn nhìn được thân phận của La Vi, thế nên thấy cô ta mặc trang phục Linh Lôî Tông, đi cùng với những đệ tử Linh Lôî Tông, Tinh Hồn không có gì kinh ngạc cả.

La Vi chạy ra khỏi hàng ngũ Linh Lôî Tông, tiến đến gần Tinh Hồn, chợt hỏi thăm:

- Ba tháng nay người đi đâu vậy, lão bản cứ liên tục hỏi thăm người mãi!

“Ba tháng?”

Tinh Hồn hơi ngần ra, không ngờ bản thân đã ngủ say tận ba tháng.

Hắn nhìn Thanh Giang trấn, rồi mới hỏi:

- La Vi cô nương, Thanh Giang trấn sao có nhiều thay đổi vậy? Trước đây đâu có lộng lẫy với đông người thế này?

Chỉ thấy La Vi ánh mắt tràn đầy kinh ngạc, nhìn Tinh Hồn giống như một sinh vật lạ vậy.

- Người không biết chuyện gì xảy ra ư?

La Vi nhú mày hỏi.

- À... là như vậy, ba tháng trước ta bế quan tiềm tu, phong bế bản thân với bên ngoài nên không biết được gì nhiều. Mong cô nương giải thích.

Hắn nói vậy, La Vi mới chợt phát hiện, tu vi của Tinh Hồn không ngờ đã biến mạnh, chỉ kém một chút nữa là đột phá hậu kỳ Phàm Tiên Cảnh rồi.

Nàng nhớ rất rõ, khoảng ba tháng trước, trước khi Thanh Giang trấn hóa thành một đồng hồn độn, nàng gặp Tinh Hồn tại Trung Tử Quán, khi ấy, hắn bất quá chỉ mới tiến nhập sơ kỳ Phàm Tiên Cảnh mà thôi.

Nhưng không ngờ ba tháng sau, hăn gần đột phá hậu kỳ Phàm Tiên Cảnh, còn bản thân vẫn dậm chân tại sơ kỳ Phàm Tiên Cảnh.

Tốc độ tu luyện như vậy, quả nhiên là yêu nghiệt, ngay cả những đệ tử thiên tài của Linh Lô Tông cũng chưa chắc tu luyện nhanh được như Tinh Hồn. Mà đằng này, Tinh Hồn là một gã tán thiên, tài nguyên tu luyện rất thiếu thốn, chẳng bù cho nàng, bao nhiêu đan dược được tông môn ban xuống, vậy mà...

- La Vi cô nương, cô làm sao vậy?

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 71: Nham Tương Thú

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 71: Nham Tương Thú

Thấy La Vi gương mặt ngấn ra, Tinh Hồn chợt hỏi.

Đúng lúc đó, những đệ tử Linh Lô Tông đi cùng với La Vi đi đến, một nam đệ tử đầu tóc chỉnh chu, mặt mày sáng lạn mở miệng hỏi:

- La Vi sư muội, người này là?

Người thanh niên này tu vi không tồi, đã bước vào trung kỳ Phàm Tiên Cảnh, có điều nhìn cảnh giới không ổn định, hẳn là vừa mới đột phá cách đây ít lâu.

Bốn người còn lại, tu vi so với La Vi không chênh lệch nhiều, đều là sơ kỳ Phàm Tiên Cảnh cả. Lẽ hiển nhiên, người thanh niên kia chính là người dẫn đầu.

La Vi đối với thanh niên này ngữ điệu cung kính, chậm rãi trả lời:

- Bẩm Mộ Bạch Phi sư huynh, vị huynh đệ này tên là Tinh Hồn, khách quen của lão bản Trung Tử Quán. Vì là khách quen nên muội mới chào hỏi y một tiếng.

Mộ Bạch Phi nhìn Tinh Hồn, ánh mắt dò xét. Khi nhận ra tu vi của Tinh Hồn so với mình mạnh hơn rất nhiều, liền mỉm cười từ tốn chào hỏi:

- Tại hạ Mộ Bạch Phi, đệ tử Linh Lô Tông. Nhìn huynh đệ khá lạ, không biết là đệ tử phái nào?

- Chỉ là một gã tán tiên mà thôi, không đáng để Mộ huynh đệ lưu tâm.

Tinh Hồn ôm quyền đáp lời, thái độ bình tĩnh ôn hòa, không gây ra sự khó chịu cho người khác.

Sau đó hần lại nhìn La Vi, hỏi tiếp:

- Đúng rồi, cô nương có biết chỗ mà đoàn thợ săn Hạng gia cư trú không?

Đã biết được thời gian cách thời điểm thí luyện còn gần một tháng, với khoảng thời gian này, hần khó mà tìm được thảo dược phụ trợ và tinh huyết hoang thú để đem đi tiến hành luyện thể, vậy nên chỉ còn cách tìm đến chỗ Hạng Hạo nhờ vả y mà thôi.

Ba tháng trước Hạng Hạo để lại một lời hứa, chỉ mong Hạng Hạo vẫn còn giữ lời.

- Đoàn thợ săn Hạng gia. A, ta nhớ ra rồi, người chính là người mà Hạng Hạo đang chờ!

La Vi trong mắt lóe lên tinh mang, chợt nhớ ra một chuyện quan trọng. Sau đó nàng lấy trong nhẫn trữ vật ra một cái lệnh bài, đem giao cho Tinh Hồn:

- Thứ này là Hạng Hạo giao cho ta trước khi y trở về Phong Lâm Thành, bảo ta nếu muốn tìm hần thì sử dụng lệnh bài này. Nhưng do biến cố xảy ra vào ba tháng trước, Thanh Giang trấn bị hủy diệt, ta đành phải

phản hồi tông môn. Người mà không nói ta cũng quên bèn đi cái lệnh bài này.

Vừa nói, La Vi vừa đem giao thiết lệnh sang cho Tinh Hồn. Hệt như ba tháng trước, cô gái này lúc nào cũng vui vẻ, miệng mồm nhanh nhẹn, mặc dù đôi lúc có hơi hậu đậu, thế nhưng khiến cho người ra tâm tình thoải mái.

Tinh Hồn cầm lệnh bài, sau đó giọng nói khách khí:

- Đa tạ La Vi cô nương. Đã không còn gì khác, ta liền rời đi trước.

Tinh Hồn đã có được những thứ mình cần, thiết nghĩ không cần phải vào Thanh Giang trấn này nữa. Thế nhưng ngay khi hẵn định rời đi, Mộ Bạch Phi đứng bên cạnh La Vi lại mở miệng:

- Huynh đệ chậm đã, ta có chuyện muốn bàn bạc với huynh.

- Không biết có gì chỉ giáo?

Tinh Hồn nhíu mày, nhưng ngoài mặt biểu cảm như thường, bình tĩnh hỏi.

- Ha ha, chỉ giáo thì không giám, nhưng việc ta nói đối với huynh nhất định là có lợi ích rất tốt. Có điều, nơi này không thích hợp nói chuyện, chúng ta tìm một nơi khác yên tĩnh hơn được chứ?

- Vậy được, tùy ý Mộ huynh.

- Ha ha, Tinh Hồn huynh thật sáng khoái. Ta biết có một chỗ rất thích hợp, huynh đi theo ta.

Mộ Bạch Phi thái độ cũng rất hoàn hảo, nói chuyện cực kỳ khách khí. Đám đệ tử Linh Lô Tông đi cùng có chút khó hiểu, nhưng chuyển đi

lần này là do Mộ Bạch Phi dẫn đầu, bọn chúng cũng không dám có ý kiến gì khác.

Thế là bảy người bọn họ cùng nhau đi vào trong Thanh Giang trấn. Phía qua cổng, Mộ Bạch Phi rất hào phóng, một mình trả cho những người khác, bao gồm cả Tinh Hồn.

Sau khi xong thủ tục, cả bảy người hướng đến một quán rượu.

Chỗ này rất đông người, so với mấy quán rượu khác còn muốn đông đúc hơn. Tiếp dẫn quán rượu là một nữ tử đáng dấp mũm mĩm, mặc một bộ xiêm y màu hồng, gương mặt trang điểm rất đậm, ánh mắt đầy tà mị.

- Bái kiến Mộ công tử.

Nhìn thấy đám Mộ Bạch Phi, dường như đã quen biết từ trước, bà ta mỉm cười đi ra tiếp đón, ngữ điệu thập phần ma mị.

- Chuẩn bị cho ta một phòng yên tĩnh.

- Vâng, công tử đợi một lát, ta sẽ cho người chuẩn bị ngay.

Trong lúc bà ta gọi người chuẩn bị phòng, Mộ Bạch Phi giống như sợ mấy người khác hiểu lầm gì đó, đặc biệt là ánh mắt lúc nhìn La Vi, trong ánh mắt có chút bất thường. Mặc dù che dấu rất tốt, có điều vẫn bị Tinh Hồn nhìn thấu.

Dĩ nhiên hai bên chẳng phải thù địch gì, Tinh Hồn làm bộ xem như không thấy. Chỉ nghe Mộ Bạch Phi cười cười giải thích:

- Quán rượu này là tài sản của Mộ gia chúng ta, hy vọng mọi người đừng hiểu lầm.

Mấy người khác mỉm cười đáp trả, không ai nói thêm câu nào. Một lúc sau thì có người đến dẫn bọn họ lên một phòng riêng.

Căn phòng này được bài trí ba đại trận cấm chế, được bày bố khá lợi hại, tuy nhiên với tầm mắt của mình thì Tinh Hồn vẫn nhìn thấy được.

Hơn nữa, bằng thần thức kinh người, Tinh Hồn nhận ra được tại quán rượu tồn tại những tiên giả thực lực rất mạnh, so với hắn còn muốn mạnh hơn.

Từ lúc mới bước vào quán rượu, những người này đã dồn sự chú ý đến hắn. Nhưng hắn vẫn tỏ ra như thường, làm như không hề phát hiện ra việc bọn họ đang giám sát mình.

Mà ắt hẳn, chuyện này phần lớn là có liên quan đến Mộ Bạch Phi. Có điều, chỉ cần chưa đến lúc trở mặt, không nhất thiết phải làm ra hành động nào khác, tạm thời cứ giữ thái độ hợp tác, xem Mộ Bạch Phi muốn làm gì.

Đi vào trong phòng, thức ăn và rượu ngon được chuẩn bị sẵn, trông khá là hấp dẫn.

Không biết là ngẫu nhiên hay cố ý, La Vi lại ngồi kế bên cạnh Tinh Hồn. Có thể nhìn ra được, trong mắt Mộ Bạch Phi xuất hiện một tia âm trầm.

Tinh Hồn thái độ vẫn như thường, nhưng trong lòng thì thầm than, hắn là Mộ Bạch Phi này đối với La Vi có khúc mắc gì đó. Chuyện này, Tinh Hồn không ít lần trải nghiệm qua, nguyên nhân đều là nữ nhân cả. Trong lòng chỉ thở dài một tiếng.

- Tinh Hồn huynh thân là tán tiên, tuổi còn trẻ, nhưng tu vi bất phàm, hẳn là vận khí kinh người, thật khiến người ta hâm mộ.

Mộ Bạch Phi vừa nói, vừa cầm ly rượu lên, kính Tinh Hồn một ly.

Tinh Hồn nội tâm khẽ động, trong câu nói của Mộ Bạch Phi, mặc dù rất khách khí, nhưng không giấu vẻ khinh thường. “Vận khí kinh người?”

rốt cuộc là có ý gì đây.

- Phải, đều là may mắn, để Mộ huynh chê cười.

Đối với hạng người này, chắc chắn là trong lòng đang ủ mưu gì đó rồi. Loại người như Mộ Bạch Phi, Tinh Hồn đã gặp quá nhiều tại Huyền Thiên Giới, dễ dàng đoán được trong lòng đang muốn làm cái gì.

Loại người này, Tinh Hồn không có để trong lòng, tựa hồ như đang một con khỉ đang diễn hề vậy. Dĩ nhiên Mộ Bạch Phi không biết Tinh Hồn đang khinh thường, nhìn sắc mặt Tinh Hồn bình tĩnh, lại còn thừa nhận nữa.

Mộ Bạch Phi trong lòng lạnh xuống, nhưng ngoài mặt thì tươi cười khách khí:

- Ha ha, sao lại chê cười được, ta đây còn hâm mộ không hết nữa là. Vận khí tốt, đâu phải muốn là có được. Như ta đây chẳng hạn, tư chất dù không tồi, nhưng vận khí lại quá kém, thế nên lâu nay mãi cứ dậm chân tại chỗ, không có tiến triển gì.

Dần dần, những người khác cảm nhận được có gì đó không ổn. Tuy vậy, có ai dám lên tiếng bắt bẻ chứ, ngoại trừ Tinh Hồn và La Vi ra.

Tinh Hồn dĩ nhiên thái độ vẫn như thường, vừa uống rượu vừa gấp đồ ăn. Mấy tháng nay toàn ăn đồ tự nướng, sớm đã chán lên tận cổ. Hôm nay có người bày tiệc như vậy, tội gì mà không ăn chứ. Hắn tự nhận bản thân là người nghèo, vậy nên chẳng việc gì phải để ý.

Nhìn Tinh Hồn ăn uống tự nhiên, Mộ Bạch Phi nội tâm càng khinh thường.

Trái ngược, La Vi ánh mắt khó chịu, nhìn Mộ Bạch Phi, thẳng giọng:

- Mộ sư huynh, việc bàn riêng mà huynh nói, chẳng lẽ là cái vận khí quái quỷ gì đó?

Mộ Bạch Phi còn đang trông chờ Tinh Hồn sẽ phản bác lại như thế nào, có điều làm cho hắn thất vọng rồi, Tinh Hồn chẳng buồn quan tâm, còn La Vi thì đã mở miệng trước.

Mộ Bạch Phi cười ôn hòa, nói:

- Ha ha, La sư muội đừng giận, chỉ là một phút băng quơ mà thôi. Đã vậy ta vào chính sự.

Giải thích với La Vi xong, ngữ điệu Mộ Bạch Phi liền thay đổi.

- Tinh Hồn huynh, không biết huynh có biết đến Nham Tương Thú chăng?

- Nham Tương Thú, có biết một chút.

Tinh Hồn lãnh đạm trả lời.

- Như vậy liền dễ nói. Vài ngày trước, có người phát hiện sâu trong Hạng Nhạc Sơn Mạch, tại cửa ra vào Vĩnh Dạ Cốc xuất hiện một bầy Nham Tương Thú. Nếu huynh biết về Nham Tương Thú, hẳn là biết Liệt Hỏa Tâm của Nham Tương Thú lợi hại thế nào.

Nói đến Nham Tương Thú, đây là một loài hoang thú kỳ lạ. Trong Hoang Chí Dị Chí được các tiên giả biên soạn nói rằng, Nham Tương Thú được gọi là hỏa tinh linh, sinh ra từ những ngọn dị hỏa đặc biệt.

Trong cơ thể của Nham Tương Thú có một thứ gọi là Liệt Hỏa Tâm, đồng thời chính là căn nguyên sinh mệnh của Nham Tương Thú, khi mất đi Liệt Hỏa Tâm thì Nham Tương Thú không cách nào tồn tại.

Liệt Hỏa Tâm này đối với tiên giả dưới Địa Tiên Cảnh có tác dụng rất lớn, không chỉ trợ giúp tu vi thăng tiến, mà ngày sau đột phá Phù Tiên cảnh, dựa vào lực lượng hỏa căn của Nham Tương Thú ẩn trong Liệt Hỏa Tâm sẽ trợ giúp tiên giả tăng tỉ lệ kết phù lên đến bốn thành.

Nói rằng Liệt Hỏa Tâm là thiên tài dị bảo cũng chẳng sai chút nào.

Mặc dù nói vậy, nhưng phải cần đến một số lượng khá lớn, chí ít phải khoảng chừng một trăm khối Liệt Hỏa Tâm thì mới có công dụng tăng tỉ lệ kết phù, còn dưới số lượng này thì Liệt Hỏa Tâm chỉ giúp tu vi tăng trưởng mà thôi.

Lại nói, Nham Tương Thú địa phương sinh sống rất kỳ lạ, chúng chỉ thích sống gần những loại địa hỏa cao cấp, đạt đến tầm dị hỏa mới có thể đáp ứng được. Vậy nên mỗi lần phát hiện ra được có bầy Nham Tương Thú là liền xảy ra một cuộc tranh đoạt lớn.

“Vĩnh Dạ Thâm Uyên?”

Nham Tương Thú và Liệt Hỏa Tâm khiến cho Tinh Hồn rất động tâm, nhưng địa điểm lại là Vĩnh Dạ Thâm Uyên, chỉ nghe bốn chữ này, Tinh Hồn liền ngưng lại việc uống rượu hay thưởng thức đồ ăn ngon.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 72: Mộ Bạch Phi Âm Hiểm

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 72: Mộ Bạch Phi âm hiểm

- Vĩnh Dạ Cốc nguy cơ trùng trùng, hung danh có tiếng, điều này hẳn Mộ huynh biết chứ?

Tinh Hồn nhìn Mộ Bạch Phi, hỏi.

- Ha ha, đương nhiên ta biết Vĩnh Dạ Cốc nguy hiểm như thế nào. Có điều, giá trị của Nham Tương Thú thật sự rất hấp dẫn, nếu bỏ qua cơ hội này, thực sự khó mà cam tâm.

Mộ Bạch Phi cười cười, từ tốn uống rượu, sau đó mới trả lời.

- Vả lại, chuyển đi săn Nham Tương Thú không chỉ có mỗi chúng ta. Còn có một số đệ tử của phái khác nữa, thế nên mặc dù nguy hiểm, nhưng chỉ cần chiếu cố nhau thì miễn cưỡng có thể đến được địa bàn của Nham Tương Thú. Chuyện cần nói ta cũng đã nói, không biết huynh có muốn tham gia cùng không?

- Chuyện này, ta cần có thời gian để suy nghĩ kỹ.

Còn gần một tháng nữa là năm đại tông môn mở cửa thí luyện, thực lực càng mạnh thì càng có lợi, thế nên chuyển đi săn Nham Tương Thú này, dĩ nhiên Tinh Hồn sẽ không bỏ qua.

Có điều, trong người hắn bây giờ chẳng có thứ gì để phòng thân cả. Đồ Lục thì không gọi ra được, sử dụng Chiến Thần Biến để sử dụng cây thương mục nát kia thì tiêu hao quá nhiều năng lượng.

Lại có thêm bài học lần trước, Tinh Hồn không muốn bản thân phạm phải sai lầm lần thứ hai, ngoại trừ khi thực sự nguy hiểm đến tính mạng.

Chuyển đi này nhất định phải đi, nhưng trước hết cần phải có sự chuẩn bị thật tốt cái đã.

Thấy Tinh Hồn biểu hiện do dự, trong lòng Mộ Bạch Phi nóng vội, nhưng hắn vẫn cố gắng giữ bình tĩnh, hòng tránh cho Tinh Hồn phát giác, ngoài mặt vẫn giữ thái độ như thường.

- Đây là đương nhiên, dù sao chuyển đi này vô cùng hung hiểm, thậm chí nguy hiểm đến tính mạng, cần suy nghĩ kỹ là lẽ dễ hiểu. Thế này đi, năm ngày nữa là tập hợp, vậy hai ngày sau, hi vọng huynh có thể cho ta câu trả lời.

- Được, cứ vậy đi.

Tinh Hồn mỉm cười đáp, sau đó hàn huyền thêm một lúc nữa thì hắn rời khỏi quán rượu. La Vi toan định đi theo nhưng bị hắn nhả nhận từ chối.

Giờ trời vẫn còn chưa tối, Tinh Hồn tranh thủ thời gian tìm đến chỗ đám thợ săn Hạng gia để hỏi mượn một số thứ.

Tinh Hồn không hề hay biết rằng, từ trên tầng cao nhất của quán rượu, ánh mắt Mộ Bạch Phi đang dõi theo hắn. Đôi mắt của Mộ Bạch Phi sự âm trầm tà dị, hệt như đôi mắt của một con rắn vậy, vô cùng gian trá.

- Theo dõi hẩn, có hành động gì bất thường thì báo lại cho ta biết.

Mộ Bạch Phi phẩy nhẹ chiếc quạt, giọng nói âm u khẽ vang lên.

Chỉ thấy từ trong bóng tối sau lưng Mộ Bạch Phi có giọng nói đáp lại:

- Tuân lệnh công tử.

Trong không gian vang vọng lại âm thanh chuyển động, tuy nhiên nó vang lên rất kín kẽ, không có tu vi cao cường thì rất khó mà nghe được.

Những kẻ đó dĩ nhiên chính là hạ nhân Mộ gia, đi theo để bảo vệ Mộ Bạch Phi. Tại Phong Lâm Thành, Mộ gia mặc dù không phải đại gia tộc, nhưng trong Linh Lô Tông, thế lực của Mộ gia tuyệt đối không thể xem thường.

Mộ Bạch Phi tại Mộ gia địa vị không tính là gì, nhưng bởi vì mang họ Mộ, thiên phú cũng thuộc loại khá ưu tú, thế nên vẫn được Mộ gia xem trọng, ban xuống cho hai thị vệ bảo hộ tính mạng.

Lại nói về Mộ Bạch Phi, kẻ này ngoài mặt cười nói vui vẻ, nhưng trong lòng thì cực kỳ xấu tính. Không ít đệ tử ngoại môn Linh Lô Tông bị hẩn ta hẩn hại không ít. Có điều bởi vì e ngại gia tộc Mộ Bạch Phi, nên chẳng ai dám lên tiếng cả tố giác hẩn cả.

Vậy nên Mộ Bạch Phi cực kỳ lạm quyền, không xem ai ra gì cả.

Đặc biệt, Mộ Bạch Phi đối với La Vi có hảo cảm, hẩn đã theo nàng ta từ rất lâu rồi. Thế nhưng La Vi không có quan tâm đến hẩn, luôn luôn tìm cách tránh né. Thậm chí có đoạn thời gian, La Vi rời khỏi tông môn, đến chỗ lão bản Trung Tử Quán để làm thêm ở đó, tránh gặp mặt Mộ Bạch Phi.

Sở dĩ hôm nay đi cùng hẩn, bên trong đương nhiên có nguyên nhân.

Mộ Bạch Phi trông thấy Tinh Hồn thân với La Vi, Mộ Bạch Phi trong lòng lại nổi lên máu ghen. Thế nên hăn mới cố ý lưu lại Tinh Hồn, thực chất đều có mục đích cả.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Khoảng nửa canh giờ sau, Tinh Hồn đi trên một con đường lớn đông người qua lại, dừng lại ở chỗ một cửa hiệu buôn bán pháp khí rất lớn. Theo như những gì La Vi miêu tả thì cửa hiệu này chính là nơi các thợ săn Hạng gia nghỉ ngơi.

Hạng gia không hổ danh là một gia tộc danh tiếng tại Phong Lâm Thành, đầu tư một cửa hiệu rất lớn tại Thanh Giang trấn.

Tinh Hồn đi vào bên trong, bởi vì có khá nhiều người đang tìm mua pháp bảo, vậy nên cũng không ai để ý gì đến hăn cả.

Thấy ông có một tên mặc trang phục người làm, Tinh Hồn liền đi đến hỏi:

- Huynh đệ, cho ta hỏi chỗ những thợ săn Hạng gia nghỉ ngơi là nơi nào? Ta có việc muốn tìm họ.

- À, vừa lúc họ vừa về đến nơi, đang ngồi ở trên tầng ba nghỉ ngơi.

Hăn ta cười ôn hòa trả lời, sau đó nhìn Tinh Hồn hỏi lại:

- Không biết các hạ muốn gặp họ có việc gì không?

- Trước đây ta được Hạng Hạo công tử mời vào đoàn thợ săn, do bận việc nên bây giờ mới đến nhận thân phận.

Vừa nói, Tinh Hồn vừa lấy ra cái thiết lệnh đưa cho tiểu nhị. Nhìn thấy tấm lệnh bài này, gương mặt tiểu nhị biến đổi.

- Các hạ đợi một chút, ta đi bẩm báo lại với quản sự.

Nói xong, tiểu nhị cầm theo tấm thiết lệnh chạy lên trên tầng hai. Còn hần thì tìm một chỗ ngồi quan sát xung quanh. Mãi một lúc sau, từ trên lầu, đi cùng với tiểu nhị còn có thêm một người đàn ông khác.

Người đàn ông này tướng tá lùn tịt, thể nhưng lại mập ú nụ, bộ y phục không thể che đậy được cái bụng phệ cùng với thể hình to tướng của lão ta. Mỗi bước chân đi thôi mà cũng thấy được sự khó khăn rồi.

Trông y phục của lão bàn tử này khá sang trọng, Tinh Hồn liền đoán ra đây chính là quản sự tiểu nhị nhắc đến.

- Huynh đệ, ta là Hạng Thất, là quản sự tại đây. Ta muốn hỏi, cậu có phải tên Tinh Hồn không?

- Ra là Hạng quản sự. Tại hạ đích thực là Tinh Hồn.

Tinh Hồn ngữ điệu khách khí, ôm quyền đáp.

- Tốt quá, rốt cuộc cậu cũng chịu xuất hiện, gần đây tam thiếu gia rất lo lắng về tình hình của cậu.

Hạng Thất cười hòa nhã, sau đó đưa tay mời chào, nói tiếp:

- Chỗ này không thích hợp nói chuyện, chúng ta đi một nơi khác yên tĩnh hơn.

- Tùy ý Hạng quản sự.

Sau đó, Hạng Thất ra lệnh cho tiểu nhị sắp xếp một căn phòng yên tĩnh.

Vào trong phòng, sau khi kính một ly rượu, nói một chút chuyện tầm phào bên đường, Tinh Hồn mới vào thẳng vấn đề chính:

- Hạng quản sự, kỳ thực lần này tìm đến quản sự chính là nhờ quản sự một chút chuyện.

- Ha ha, đều là chỗ quen biết, không cần khách khí làm gì.

Trước đây, Hạng Hạo từng dặn Hạng Thất khi Tinh Hồn đến thì chiêu đãi thật tốt, đồng thời đáp ứng mọi yêu cầu mà Tinh Hồn đưa ra, trừ khi là yêu cầu quá phận, còn lại thì nhất định phải thực hiện thật tốt. Vậy nên Hạng Thất không dám làm qua loa, thái độ cực kỳ nhiệt tình.

Là một người làm lâu năm tại Hạng gia, Hạng Thất rất có mắt nhìn người. Hạng Hạo đối với Tinh Hồn cực kỳ để tâm, thế nên phải tranh thủ cơ hội này để tăng quan tiến chức.

- Vậy thì tại hạ không khách khí nữa. Hai ngày nữa ta có chuyến đi săn với một vài hảo hữu, thế nên cần một số pháp bảo để phòng thân cùng với một ít đan dược, ngoài ra còn bốn mươi chín loại tinh huyết hoang thú và bốn mươi chín loại linh dược, hy vọng Hạng quản sự có thể giúp cho.

- Chuyện nhỏ.

Hạng Thất cười lớn, sau đó lấy ra một lá phù lục truyền âm.

- Chuẩn bị cho ta một số pháp bảo, lấy loại tốt nhất của bản tiệm...

Hạng Thất nói vào lá phù lục, ít lâu sau đó, ở bên ngoài có tiếng gõ cửa. Được sự đồng ý của Hạng Thất, tiểu nhị đi vào trong đặt xuống bàn một cái nhẫn trữ vật, sau đó hẩn lập tức rời khỏi căn phòng.

Hạng Thất cầm nhẫn trữ vật, dùng thần niệm quét qua một lần, sau khi thấy ổn thỏa, hẩn mới đưa sang cho Tinh Hồn, đồng thời nói:

- Mọi thứ ta đã chuẩn bị đủ cả, người xem thử còn thiếu gì không để ta bảo hạ nhân chuẩn bị.

Tinh Hồn dùng thần niệm quét qua, nội tâm không giấu được sự kinh ngạc. Trong nhẫn trữ vật có một thanh kiếm pháp khí trung phẩm, một cái bảo giáp pháp khí trung phẩm, đan dược phụ trợ cùng với hơn một ngàn tinh thạch.

So với những gì dự kiến thì sự chuẩn bị của Hạng Thất vượt quá sự mong đợi.

- Như thế này là tốt lắm rồi, đa tạ Hạng quản sự.

Tinh Hồn thái độ khách khí, mời Hạng Thất một ly. Bởi vì trời cũng đã gần tối, Hạng Thất còn một số công việc cần phải quản lý nên hắn không làm phiền Tinh Hồn nữa.

Do cũng chưa có chỗ ở ổn định, thế nên Tinh Hồn quyết định ở lại đây hai ngày luôn. Việc này khiến cho Hạng Thất rất mừng, lập tức gọi hạ nhân chuẩn bị phòng ốc nghỉ ngơi.

Sau khi Hạng Thất rời đi, hắn được tiểu nhị dẫn đến căn phòng dành riêng cho hắn. Do thân phận của Tinh Hồn nên căn phòng mà Hạng Thất chuẩn bị thuộc loại tốt nhất của cửa hiệu.

Tranh thủ khoảng thời gian này, Tinh Hồn bắt đầu tu luyện để khiến tu vi nâng cao thêm. Hắn cảm giác được bản thân sắp đột phá, thế nên tập trung tinh thần, bắt đầu vận chuyển Hồn Nguyên Thiên Thần Quyết để luyện hóa năng lượng tích tụ trong Thể Đạo Liên.

Trong linh đài, Thể Đạo Liên màu đỏ bắt đầu tản ra nguồn năng lượng màu đỏ, trông nó vô cùng rực rỡ, tựa như một ngọn lửa vậy, thế nhưng năng lượng lại thập phần ôn hòa, không hề gây khó chịu gì đối với thân thể.

Dòng năng lượng màu đỏ này chạy xuyên suốt cơ thể hắn, thẩm thấu vào từng tắc kinh mạch, giúp cho kinh mạch trở nên dẻo dai chắc chắn, sau khi chạy đủ một vòng chu thiên thì đổ về đan điền.

Năng lượng tích tụ trong đan điền ngày một nhiều hơn, chỉ thấy khí thể của Tinh Hồn tăng mạnh lên, cả người hần ần ần xuất hiện một tầng hồng quang nhàn nhạt, trong không gian mờ ảo trở nên rất nổi bật..

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 73: Hư Không Chủng

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 73: Hư Không Chủng

Theo hồng quang này càng rõ rệt, tu vi của hắn nhanh chóng mạnh lên trông thấy. Bên trong linh đài, dưới sự thúc giục của Tinh Hồn, Thể Đạo Liên sinh ra biến đổi, hồng quang ngày một mãnh liệt hơn. Thể Đạo Liên ngày một lớn hơn, thoát trông như một đóa hoa lửa nở rộ.

Có điều, nhiều đó năng lượng vẫn là chưa đủ để Thể Đạo Liên tiến hành triệt để nở rộ, vẫn còn thiếu một chút nữa là có thể nở hoàn toàn.

Cũng chính bởi vì điều này, Tinh Hồn vẫn chưa thể đột phá hậu kỳ Phàm Tiên Cảnh, vẫn còn thiếu một chút xíu nữa mà thôi.

- Đáng tiếc, nếu vẫn còn đó Bách Điều Đan thì tốt rồi.

Tinh Hồn thở dài ra một hơi thất vọng. Trước đây, từ trong nhẫn trữ vật của Tạ Tĩnh Lệ, Tinh Hồn tìm thấy được một khóa Bách Điều Đan, tác dụng đánh sâu vào bình cảnh. Đối với trạng thái hiện tại bây giờ chính là lúc cần Bách Điều Đan nhất.

Đáng tiếc, Bách Điều Đan lại bị hủy diệt cùng với số tài sản nằm trong nhẫn trữ vật cả rồi.

Hô hấp một nhịp lấy lại tinh thần, tiếp theo Tinh Hồn lại lấy ra huyết dịch hoang thú và linh dược mà Hạng Thất chuẩn bị cho hắn.

Huyết dịch này đa phần đều là Hậu Thiên hoang thú cấp một, cả linh dược cũng thuộc Hoàng cấp hạ phẩm dưới ba trăm tuổi. Chung quy miễn cưỡng vừa đủ để hắn có thể bắt đầu quá trình tinh luyện để chuẩn bị cho bước đầu tiên của quá trình luyện thể.

Kế tiếp, Tinh Hồn tiếp tục lấy ra một cái đỉnh nhỏ, thuộc loại pháp khí hạ phẩm. Do tại Thanh Giang trấn này chủ yếu là nơi tập trung buôn bán hàng hóa phục vụ việc đi săn, muốn tìm được một cái đan đỉnh thực sự rất khó tìm.

Hạng Thất lưu giữ vài cái, tại nơi này xem như là quý giá lắm rồi. Nếu là người khác mới chấp chững sử dụng đan đỉnh thì tỷ lệ thành công có lẽ chưa đạt đến nửa thành.

Nhưng Tinh Hồn bản thân là một Luyện Dược Sư, cũng là một Luyện Khí Sư, kinh nghiệm đối với việc tinh luyện này quả thực là dư thừa, hắn hoàn toàn có thể nắm chắc được một trăm phần trăm tỉ lệ tinh luyện thành công.

Tiếp theo, Tinh Hồn đặt xung quanh đan đỉnh năm viên đá màu đỏ nhìn rất sắc sỡ.

Loại đá này có tên là Linh Diễm Thạch, chuyên dùng để hỗ trợ việc luyện đan hay luyện khí cho những Luyện Khí Sư hay Luyện Đan Sư mới vào nghề.

Nguyên nhân là do sử dụng Địa Hỏa ở tông môn thì tiêu hao rất nhiều điểm cống hiến và một đại lượng linh thạch, thế nên đa số người mới vào nghề đều lựa chọn dùng Linh Diễm Thạch, vừa rẻ mà lại vừa dễ mua.

Ngoài ra, Linh Diễm Thạch này cũng là tài liệu chính dùng để luyện chế ra Oanh Hỏa Phù.

Tinh Hồn đối với Phù Lục rất có hứng thú, bởi nó đem đến rất nhiều công dụng, thế nên hẳn cố tình hỏi mượn Hạng Thất gần trăm khóa Linh Diễm Thạch để có thể học luyện phù.

Trở lại vấn đề chính, sau khi chuẩn bị ổn thỏa, Tinh Hồn bắt đầu vận chuyển nguyên lực, thúc dục Linh Diễm Thạch cháy rực lên.

Với thủ đoạn khống hỏa cùng với tinh thần lực thập phần mạnh mẽ, Tinh Hồn dễ dàng khống chế được hỏa diễm phát ra từ Linh Diễm Thạch.

Hỏa diễm được thao túng rất điệu nghệ, sau khoảng chừng một khắc, đan lô bắt đầu nóng dần dần lên. Nhận thấy hỏa diễm bắt đầu có dấu hiệu suy yếu, Tinh Hồn liền lập tức ném vào trận pháp thêm năm khối Linh Diễm Thạch nữa để giữ cho nhiệt độ ổn định.

Kế tiếp, Tinh Hồn cách không mở nắp đan lô ra, từ bên trong bay lên một làn khói trắng nghi ngút. Thủ đoạn rất nhanh ném vào đó huyết tinh của hoang thú, ném vào xong thì liền đóng nắp lại ngay.

Huyết tinh của Hậu Thiên hoang thú cấp một chứ rất nhiều tạp chất, thế nên phải tinh luyện một cách cẩn thận, chí ít tinh luyện phải đạt đến tỉ lệ tám thành tinh luyện, có như vậy thì mới đạt hiệu quả tốt nhất khi luyện thể.

Quá trình tinh luyện huyết tinh hoang thú, so với dự kiến thì tốn nhiều thời gian hơn hẳn tưởng, mãi đến bảy canh giờ sau, quá trình tinh luyện mới thành công viên mãn.

Với trình độ của Tinh Hồn thì dĩ nhiên huyết tinh này đạt đến mười thành tỷ lệ tinh luyện, hiệu quả dĩ nhiên là tốt nhất.

Chỉ thấy bên trong đan lô lấy ra một khối dịch cao màu đỏ hồng óng ánh, dù không có ánh sáng xuyên qua, thế nhưng nó vẫn rất rực rỡ, giống như một viên hồng ngọc vậy, đẹp vô cùng.

Huyết cao này thậm chí còn không có mùi tanh của máu tươi, mà ẩn ẩn có một hương thơm khiến cho người ta mê hoặc đến lạ kỳ.

Tinh luyện thành công huyết cao này làm Tinh Hồn tiêu tốn rất nhiều tinh thần lực, ngoài ra còn mất đến bốn mươi sáu khối Linh Diễm Thạch.

Cũng may trước đó dặn với Hạng Thất chuẩn bị hơn trăm khối, số lượng còn lại miễn cưỡng có thể tinh luyện được số linh thảo kia.

Nghỉ ngơi phục hồi nguyên lực và tinh thần, điều chỉnh trạng thái cơ thể ổn định. Tinh Hồn bắt đầu tinh luyện sang linh dược.

Giống như cách làm với huyết tinh hoang thú, có điều phía bên tinh luyện linh dược thì cần phải cẩn trọng hơn, chỉ cần quá tay một chút là lập tức khiến cho linh dược bốc hơi toàn bộ.

Dù có tay nghề rất cừ khôi thì Tinh Hồn vẫn thập phần cẩn trọng, bởi nó liên quan mật thiết đến thực lực, không cẩn trọng làm sao được.

Mất thêm tám canh giờ nữa, tổng cộng hơn một ngày rưỡi, Tinh Hồn mới hoàn thành xong công đoạn tinh luyện.

Nghỉ ngơi và tắm rửa sạch sẽ, dĩ nhiên vẫn phải điều chỉnh bản thân trở lại trạng thái đỉnh phong, Tinh Hồn mới dám tiến hành luyện thể.

- Hư Không Chiến Thể, hiện tại có thể tiến hành bước đầu tiên rồi.

Hô hấp một nhịp lấy tinh thần, Tinh Hồn sau đó lấy ra một cái lọ gốm nhỏ, cái lọ này đang đựng huyết cao mà hắn đã tinh luyện trước đó.

Bôi huyết cao khắp cơ thể, một tầng hồng quang huyền ảo rực lên. Huyết cao làm cho cơ thể hần nóng rực lên, tạo ra một loại cảm giác nóng rực bức bối rất khó tả.

Cảm giác cứ như bị lực lượng thần bí nào đó đang ăn mòn cơ thể, cực kỳ đau đớn. Có điều, ngoại trừ vài giọt mồ hôi trên trán do nóng ra thì Tinh Hồn không còn một biểu cảm nào khác.

So với cảm giác đau đớn này, hần đã từng trải qua những chuyện còn khủng khiếp hơn. Đau đớn thể xác còn con thể kia, há có thể làm khó được hần.

Tiếp theo, Tinh Hồn lại uống vào linh dịch đã trải qua tinh luyện.

Một thứ tác động từ bên trong ra ngoài, một thứ thì lại từ ngoài vào trong. Tầng da bên ngoài bị hai loại lực lượng chèn ép cực kỳ mạnh mẽ.

Gương mặt Tinh Hồn lúc trắng lúc xanh, nhưng hần không mảy may nhú mày dù chỉ một cái. Bên trong nội thể, nhờ vào linh dịch đã qua tinh luyện, nó giống như một con sóng lớn quét quanh khắp cơ thể, dọn dẹp những tạp chất bám ở tầng bì và một số phần khác mà nó có thể tác động được.

Tạp chất toàn bộ bị tổng hết ra bên ngoài. Thế nhưng bởi vì ở bên ngoài có huyết cao được tinh luyện, nó không chỉ ngăn cản không cho tạp chất bị tổng đi, ngược lại còn hấp thu đám tạp chất đó.

Đúng lúc này, ngọn lửa ngũ sắc trong đan điền Tinh Hồn đột nhiên bùng cháy lên. Tinh Hồn nội tâm cả kinh, nhưng bởi do hần hiện tại đã là chủ nhân của ngọn lửa ngũ sắc, thế nên chớp mắt phát hiện ra, ngọn lửa này không phải đang cố tình thiêu đốt quấy phá.

Thật không ngờ, ngọn lửa này dựa vào kinh mạch trong cơ thể mà bắt đầu thiêu đốt lan ra. Có điều quá trình thiêu đốt này không hề khiến cho

Tinh Hồn khó chịu hay bị tổn hại, ngược lại có cảm giác cực kỳ thống khoái, giống như đang được mát xa, sung sướng vô cùng.

Ngọn lửa ngũ sắc thậm chí còn dung nhập vào tận cốt tủy, thứ mà khó loại bỏ tạp chất nhất, toàn bộ đều bị ngọn lửa ngũ sắc này cuốn hết ra bên ngoài.

Tinh Hồn nội tâm cực kỳ hưng phấn, nhưng hấn áp chế lại tâm tình, dùng thần niệm điều khiển ngọn lửa, cơ thể Tinh Hồn bị ngọn lửa ngũ sắc càn quét, hoàn toàn không sót lại một tia tạp chất nào.

Hiện tại gọi hấn sở hữu Không Linh Thể Chất trong truyền thuyết cũng hoàn toàn không sai chút nào.

Huyết cao được hấp thu rất nhiều tạp chất trong cơ thể hấn, bởi vì tinh luyện được đến hiệu quả tốt nhất, nên nó miễn cưỡng có thể hấp thu toàn bộ chỉ trong hai canh giờ.

Tinh Hồn không tiếc sử dụng ngọn lửa ngũ sắc để tiếp hành bước tiếp theo, dùng ngọn lửa ngũ sắc để nung nóng. Cơ thể của hấn lúc này đây chẳng khác gì một cái đan lô cả.

Tạp chất hóa thành một mớ hỗn độn dung nhập vào tầng biểu bì, bằng mắt thường có thể thấy được tầng biểu bì của hấn thay đổi rõ rệt, từ nước da trắng chuyển sang màu đen tím, thoát trông như đang bị trúng độc.

Còn bên trong nội thể, tại Thể Đạo Liên đột nhiên hình thành một cái hạt giống. Hạt giống này được gọi là Hư Không Chủng, ngưng tụ được Hư Không Chủng thì chính là thành công trong việc luyện thể rồi.

Chỉ là không ngờ rằng, khi Hư Không Chủng vừa mới được ra đời thì đột nhiên từ Thể Đạo Liên bắn ra những sợi hắc ti.

Hắc ti cuốn lấy Hư Không Chủng, dung nhập Hư Không Chủng lại với chính nó, chỉ thấy giữa đài sen có vô số hạt giống, bỗng nhiên sau đó toàn bộ nhập lại với Hư Không Chủng cả, hình thành một hạt sen duy nhất có màu đen tím mà thôi.

Đúng lúc ấy, Thể Đạo Liên bắt đầu sinh ra biến đổi hoàn toàn. Chính là màu đỏ rực rỡ, năng lượng tràn đầy, thân thể Tinh Hồn tựa như đang được thăng hoa, cảm giác thống khoái thực sự khó mà miêu tả thành lời.

Một tiếng chấn động truyền ra từ cơ thể, tu vi của Tinh Hồn trước đó vừa mới đột phá không lâu thì nay lại đột phá một lần nữa. Từ đỉnh trung kỳ Phàm Tiên Cảnh đột phá thẳng lên hậu kỳ Phàm Tiên Cảnh.

Mà lực lượng này không có dừng lại tại đó, nó giúp hẩn tích lũy được năng lượng khổng lồ, mãi đến khi đạt đến bình cảnh hậu kỳ Phàm Tiên Cảnh thì mới dừng lại.

Trong lúc hẩn đột phá, từ bên trong Thể Đạo Liên có một ngọn lửa màu đen tím bỗng nhiên chui vào bên trong Hư Không Chủng, khiến cho Hư Không Chủng ần ần sinh ra biến dị. Có điều, tạm thời biến dị này Tinh Hồn vẫn chưa phát hiện ra, có lẽ sau này mới bắt đầu tìm hiểu.

Ngoài chuyện đó ra, lửa ngũ sắc sau khi hoàn thành nhiệm vụ bất ngờ, nó lại thu về lại tại đan điền. Nhưng mọi chuyện vẫn chưa chấm dứt tại đó, biến đổi lại tiếp tục xảy ra.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 74: Hỏa Công Công

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 74: Hỏa Công Công

Sau khi lửa ngũ sắc rút lại đan điền, bỗng cơ thể Tinh Hồn xuất hiện những âm thanh rạn nứt. Âm thanh rạn nứt này mặc dù vang ra từ trong cơ thể, nhưng nó lại không thuộc về thân thể hắc, mà tựa hồ giống như gong xiên trói buộc thân thể Tinh Hồn bị phá vỡ.

- Phong ấn pháp tắc bị suy yếu?

Thứ đang trói buộc thân thể Tinh Hồn chính là Thời Gian Pháp Tắc và Không Gian Pháp Tắc – hai loại pháp tắc thần bí đã phong ấn thân thể hắc khi phi thăng Đại Thiên Thế Giới.

Hai cái phong ấn này ảnh hưởng rất lớn trong con đường tu hành, chỉ cần suy yếu đi một chút thôi, tốc độ tu luyện dĩ nhiên sẽ được tăng lên đáng kể.

Những thứ mà Tinh Hồn bị Thời Gian Pháp Tắc và Không Gian Pháp Tắc phong ấn bao gồm: cổ kiếm Đồ Lục, thể chất Hư Không Đại Thể, Thế Giới Bản Nguyên, Thế Giới Chi Thụ, Ngũ Hành Bản Nguyên và Hỏa Công Công.

Bất cứ thứ tồn tại nào chỉ cần được giải trừ được phong ấn đều giúp cho chiến lược của Tinh Hồn bạo tăng.

Mà nhìn dị tượng gông xiềng phong ấn bị phá vỡ này cơ hồ rất lớn, thế nên nội tâm Tinh Hồn cực kỳ trông chờ, không biết thứ gì sẽ được giải phong ấn đầu tiên đây.

Chỉ một lúc sau, thân thể Tinh Hồn run lên một cơn đau nhứt, ngay cả linh hồn hắc cũng không khỏi run rẩy dữ dội, tựa hồ bản thân đang trải qua thiên đạo vạn quả, bị ngũ lôi oanh đỉnh... thiếu chút nữa là hắc đã ngất đi rồi.

Phía sau lưng, đột nhiên sáng rực lên một vầng hào quang, nhìn giống như ánh mặt trời vậy. Đó chính là không gian động thiên thứ nhất mà Tinh Hồn mở ra được khi thu phục bảy đom đóm, linh khí tinh thuần được hắc tiêu tốn kha khá tinh thạch để tích trữ bên trong rất nhiều, nay đột nhiên toàn bộ linh khí biến mất, chuyển dời lên thân thể hắc.

Sau ngay sau đó, trong không gian lại vang lên một tiếng nứt nẻ, một ánh kim quang nữa lại xuất hiện, dần dần mở ra thêm một cái không gian động thiên thứ hai.

Sau lúc động thiên thứ hai mở ra, linh khí thiên địa bị hai cái không gian động thiên này hút vào, tốc độ cắn nuốt mặc dù không nhanh, nhưng một lần hấp thu lại rất lớn, giống như một đầu kinh ngư đang hô hấp vậy.

Lại nói về bên trong nội thể, ngay sau khi những âm thanh vỡ nát chấm dứt, nội thể Tinh Hồn bỗng nhiên rực cháy lên ngọn lửa màu hồng tím.

- Hồng Môn Tử Hỏa?

Ngọn lửa này Tinh Hồn chẳng hề xa lạ gì, bởi trước đây, tại Huyền Thiên Giới, Thái tiên tôn đã đem tặng cho hắc ngọn lửa này – Hồng Môn

Tử Hỏa, hỏa diễm mạnh nhất Đại Thiên Thế Giới, không thì không thiêu đốt được.

Hồng Mông Tử Hỏa chỉ có siêu việt Thánh Nhân mới có thể mượn dùng, nhưng nay, sau khi công cùm phong ấn bị phá tan, Hồng Mông Tử Hỏa một lần nữa tái hiện.

- Hỏa Công Công, thức tỉnh đi!

Tinh Hồn tinh thần tập trung, dùng lực lượng tinh thần hô lớn một tiếng, trong âm thanh mang theo ý chí mạnh mẽ kêu gọi Hỏa Công Công thức giấc.

Hồng Mông Tử Hỏa như có linh, đối với Tinh Hồn rất hiếu ý, chỉ thấy Hồng Mông Tử Hỏa toàn bộ dung nhập vào ngọn lửa ngũ sắc, Hồng Mông Tử Hỏa không hề thôn phệ lửa ngũ sắc, mà là giống như đang thanh lọc.

Hai ngọn lửa cuộn lại với nhau, tạo một cảnh tượng rất đẹp mắt, sau một hồi co rút hóa thành một đứa trẻ sơ sinh.

Nhìn nó rất giống với nguyên anh của tu sĩ khi vừa mới đột phát từ Kim Đan Kỳ lên Nguyên Anh Kỳ, cái đầu to tròn, hai bên có hai cái sừng nhỏ nhú ngang ra, tay chân cụt ngắn, thân thể hiện tại chỉ bé bằng một quả trứng.

Nghe được tiếng Tinh Hồn kêu gọi, Hỏa Công Công mở to đôi mắt tròn xoe long lanh ra, đôi mắt màu hồng tím rất rực rỡ.

Sau khi được tái sinh, Hỏa Công Công rất yếu ớt, tại Đại Thiên Thế Giới, chỉ sợ ngay cả một đứa trẻ con cũng có thể đạp nát nó.

Thiết nghĩ nếu xét tu vi, Hỏa Công Công mới tiến vào Luyện Khí Kỳ tầng thứ nhất mà thôi.

Nhớ đến quá khứ huy hoàng của Hỏa Công Công, khi ấy nó trợ giúp rất lớn, bao nhiêu tu sĩ tại Huyền Thiên Giới không một kẻ nào có thể giết chết được nó cả.

- Mặc dù yếu ớt, nhưng tiềm năng của Hỏa Công Công là vô hạn, cần phải cho nó cắn nuốt thật nhiều linh hồn.

Hỏa Công Công sinh trưởng không dựa vào đan dược hay thiên tài địa bảo gì, mà lớn lên nhờ cắn nuốt hồn thể của chúng sinh.

Hiện tại chỉ có thể để Hỏa Công Công sống trong thân thể hắc mà thôi, bởi lực lượng của nó không thể gánh chịu được pháp tắc Đại Thiên Thể Giới.

Dù rằng bản chất của Hỏa Công Công chính là Hồng Mông Tử Hỏa, nhưng hiện nay nó vẫn chưa phát huy được uy lực của Hồng Mông Tử Hỏa, vẫn còn phải nuôi nấng một thời gian rất dài.

Nhớ lại ngày đó lấy đi ngọn lửa ngũ sắc từ tinh thần hải của Cố Tinh Hải quả nhiên là một quyết định chính xác, mặc dù có quãng thời gian, ngọn lửa ngũ sắc này mang đến cho hắc không ít rắc rối, ảnh hưởng cực lớn đến sự tu hành của hắc.

Nhưng nhờ kiên trì, rốt cuộc hôm nay ngọn lửa ngũ sắc đã mang đến cho hắc thành quả rồi. Mặc dù không biết lai lịch ngọn lửa này thế nào, tại sao lại đột ngột xuất hiện trong tinh thần hải của Cố Tinh Hải, hay tại sao nó lại có khả năng thanh lọc thân thể cũng như phá vỡ đi Thời Gian Pháp Tắc và Không Gian Pháp Tắc, giúp giải phóng Hỏa Công Công đang bị phong ấn, nhưng cái hiện tại không phải đi điều tra, mà là nên tận hưởng thành quả do ngọn lửa ngũ sắc mang lại.

Hai hôm nay tu luyện đem lại rất nhiều niềm vui sướng, tu vi tiến vào hậu kỳ Phàm Tiên Cảnh, luyện thể bước thứ nhất Luyện Bì đã thành công mỹ mãn, ngoài ra Hỏa Công Công cũng đã tỉnh giấc.

Thử vận chuyển Hư Không Chiến Thể, chỉ thấy cơ thể hần đột nhiên biến đổi, làn da bên ngoài hóa thành một màu đen tím huyền bí.

Đây chính là Hư Không Chiến Thể tầng thứ nhất Luyện Bì, khiến cho làn da biến thành hư không tinh thần, mượn lực lượng tinh thần mà phát ra uy lực cực mạnh, chiến lực tăng lên gấp mấy lần.

- Tiêu hao khá nhiều nguyên lực cũng như tinh thần lực để duy trì Hư Không Chiến Thể, cần phải gấp rút đột phá Địa Tiên Cảnh để trừ bỏ mặt hạn chế này.

Tiên giả Phàm Tiên Cảnh và Phù Tiên Cảnh vẫn chưa thể tích lũy ra được tiên lực, mỗi lần sử dụng thần thông bất kỳ là lại tiêu hao rất nhiều.

Thu lại Hư Không Chiến Thể, sau hai ngày bế quan, tu vi và thực lực đều đã biến mạnh, như vậy có thể giảm bớt được nguy hiểm khi trở lại Vĩnh Dạ Thâm Uyên để lịch lãm rồi.

Nhìn sắc trời, vẫn còn mấy canh giờ nữa là đến thời gian ước hẹn, cũng chẳng còn việc gì để làm, Tinh Hồn tận dụng khoảng thời gian này củng cố lại tu vi.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Trong một gian phòng sạch sẽ, Mộ Bạch Phi đứng thẳng người, hai tay đặt sau lưng, ngẩng mặt lên nhìn bầu trời đầy sao, trong ánh mắt lộ vẻ nghi hoặc.

- Được Hạng gia tiếp đãi rất nồng hậu, hần và Hạng Hạo rốt cuộc có quan hệ gì?

Mộ Bạch Phi như đang nói chuyện với chính mình vậy, ở đằng sau lưng có hai bóng người mặc y phục dạ hành, do sử dụng thủ đoạn bí ẩn nào đó nên đã che dấu đi khí tức của bản thân.

Thông qua đôi mắt lạnh lùng vô cảm, dĩ nhiên chính là ai gã tử sĩ mà Mộ gia sai khiến bảo vệ sự an toàn cho Mộ Bạch Phi.

- Hừ, chỉ cần khiến hắn chết tại Vĩnh Dạ Thâm Uyên, dù là Hạng Hạo cũng chẳng thể nói được gì.

Dường như danh tiếng của Hạng Hạo rất lớn, không ngờ Mộ Bạch Phi là đệ tử Linh Lô Tông cũng sinh ra một tia úy kỵ nhất định.

- Hai người các người tiếp tục ăn mình, có việc cần làm thì ta liên hệ sau.

- Vâng, thưa công tử.

Hai gã tử sĩ ăn nói ngắn gọn, ôm quyền kính lễ, sau đó chậm rãi biến mất trong bóng tối, không để lại vết tích nào.

- La Vi, nàng là của ta, là người mà gia tộc lựa chọn, là lô đỉnh của Mộ Bạch Phi ta, cho đến khi nàng trưởng thành, không một kẻ nào được phép đến gần nàng.

Mộ Bạch Phi giọng nói âm tà, nở nụ cười tà dị lên đến tận mang tai, giọng cười hắc ám lạnh lẽo, trông cực kỳ đáng sợ.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Trời đã sáng, sau khi tạm biệt Hạng Thất thì hắn tìm đến quán rượu của Mộ Bạch Phi. Đường như đã biết trước được việc Tinh Hồn chắc chắn sẽ đến tìm, thế nên Mộ Bạch Phi đã cho người đứng đợi sẵn.

Tinh Hồn đứng trước cửa quán rượu, trong mắt xuất hiện nét lạ kỳ. Bởi vì hôm nay quán rượu không có lấy một bóng người nào ra vào, thậm chí cả con đường này cũng không có bóng người nào khác.

Khách nhân qua lại đều tránh con đường này, lựa chọn một con đường khác mà đi.

Khi tiến vào con đường đến quán rượu, Tinh Hồn nhìn thấy có một số người đứng chặn ở đầu đường, nhìn mấy gã đó dường như là thị vệ tại Thanh Giang trấn.

Có một gã thanh niên, nhìn trang phục chính là của đệ tử Linh Lô Tông, kẻ này hai hôm trước Tinh Hồn có nhìn thấy hắn đi cùng với Mộ Bạch Phi và La Vi.

Thấy có gì đó khác lạ, thế nên trước khi vào trong quán rượu, Tinh Hồn bèn hỏi:

- Huynh đệ, hôm nay có sự kiện gì mà quán rượu không có ai, mà cả khách nhân cũng không được đi đường này vậy?

Tên đệ tử Linh Lô Tông kia cười cười, trả lời:

- Bởi vì hôm nay Mộ công tử tiếp đón các đệ tử phái khác cùng tham dự vào việc đi săn Nham Tương Thú, thế nên mới hạ lệnh nghỉ bán, thậm chí bao luôn cả con đường này để tiện việc đón tiếp.

- Ra là vậy, Mộ công tử quả nhiên sáng khoái.

Tinh Hồn gật gù, cảm thấy có chút ngạc nhiên về độ chịu chơi của Mộ Bạch Phi.

Đi vào trong quán rượu, chỉ thấy đứng bên trong có rất nhiều nữ tử đứng vây quanh một bàn tiệc lớn, ngồi chủ trì bàn tiệc chính là Mộ Bạch Phi, ngoài ra còn rất đông những người khác, bọn họ mặc y phục khác nhau, dĩ nhiên chính là những người cùng tham dự vào việc đi săn Nham Tương Thú.

Nhưng khiến cho Tinh Hồn cực kỳ kinh ngạc đó chính là không ngờ tại đây lại gặp được một người quen.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 75: Chiến Dương Khai

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 75: Chiến Dương Khai

Kẻ đó chính là người mà hắn gặp tại Vĩnh Dạ Thâm Uyên, dùng hắn làm con mồi cho Lục Nhân Tử Văn Hạc đánh chén, nhân cơ hội đó mà hái xuống U Hải Quả. Chính là Dương Khai.

Mà Dương Khai đang ngồi uống rượu, trò chuyện cũng với Mộ Bạch Phi và những người khác cùng tham dự chuyến đi săn này, gương mặt cười nói vui vẻ, nhưng ngay khi gặp Tinh Hồn thì lập tức biến đổi.

Mộ Bạch Phi vốn là một kẻ tinh quái, hắn nhanh chóng nhìn ra được có gì đó bất thường giữa Tinh Hồn và Dương Khai. Nhìn biểu hiện của Dương Khai, dĩ nhiên bất thường này, phần nhiều là do hiềm khích giữa hai bên.

Trong lúc không ai phát hiện, Mộ Bạch Phi khóe miệng nở nụ cười âm hiểm.

Hắn làm bộ như chưa hề có chuyện gì xảy ra, tựa hồ không phát hiện biểu cảm bất thường của Dương Khai, đứng dậy khỏi ghế, định giới thiệu Tinh Hồn với mọi người thì bỗng Dương Khai bộc lộ khí thế kinh người, xông thẳng tới chỗ Tinh Hồn, xuất ra một quyền cực mạnh.

Ai nấy đều giật mình cả kinh, chưa kịp hiểu ra điều gì thì Dương Khai và Tinh Hồn đã va chạm với nhau rồi.

Một quyền rất bất ngờ, thế nhưng chừng đó không đủ để khiến cho Tinh Hồn lung lay.

- Vạn Thú Nhất Kích.

Bàn tay biến hóa thành trảo ấn, nguyên lực vận chuyển, xuất ra một trảo, chỉ thấy trảo ấn vừa ra, phía sau lưng Tinh Hồn có ảnh ảo của hung thú đồng thời đánh trảo ấn tới, trong tiếng rít gió người ta nghe thấy có tiếng hung thú gầm vang.

Ầm một tiếng, Dương Khai miệng thổ huyết, bị Tinh Hồn một chiêu đánh bay, thân thể va đập vào bàn ghế, tạo thành một cảnh tượng hỗn tạp.

Chúng nhân kinh hoàng, nhất là những nữ nhân phục vụ mà Mộ Bạch Phi sắp xếp phụ trách tiếp đón hô hoán inh ỏi.

Mọi người đều đứng dậy khỏi bàn, ánh mắt nhìn Dương Khai, rồi quay lại nhìn Tinh Hồn, thậm chí là cả Mộ Bạch Phi, trong mắt xuất hiện vẻ kinh ngạc.

Dương Khai, mặc dù không nói là mạnh nhất trong số những người được Mộ Bạch Phi mời đến, nhưng một thân thực lực không thể xem thường, tu vi hậu kỳ Phàm Tiên Cảnh, thế nhưng mà lại bị Tinh Hồn một chiêu đánh trọng thương một cách nhẹ nhàng.

- Bắt tên đó lại cho ta.

Dương Khai chật vật đứng dậy, nội tâm xấu hổ vô cùng, bản thân địa vị cao cường, vậy mà lại bị Tinh Hồn một chiêu đánh bay trước mặt bao nhiêu người như vậy.

Trước đây bị Tinh Hồn cướp đi U Hải Quả, làm cho tu vi không đột phá lên Phù Tiên Cảnh, lại còn khiến bản thân trọng thương nặng, phải bế quan hơn hai tháng trời mới bình phục.

Nhưng nay khi gặp lại, chỉ vón vện vài tháng, không ngờ bản thân đã bị đánh bay một cách dễ dàng như vậy, làm nội tâm Dương Khai cả kinh không thôi.

Dương Khai ra lệnh, ngay lập tức những đệ tử Thiên Kiếm Tông gương cung bạt kiếm, gương mặt âm trầm hướng Tinh Hồn.

Những tên này, mặc dù tu vi không cao như Dương Khai, nhưng đều tiến giai trung kỳ Phù Tiên Cảnh cả, liên thủ với nhau thì cũng khá là lợi hại.

Tinh Hồn gương mặt không chút biểu tình, tựa hồ xem đó là một việc tự nhiên, hần lấy ra pháp khí mà Hạng Thất đã chuẩn bị, chính là một thanh kiếm pháp khí trung phẩm.

Đúng đó, La Vi bỗng đứng ra, đứng chính giữa Tinh Hồn và đám đệ tử Thiên Kiếm Tông:

- Các người muốn làm gì?

La Vi gương mặt khó coi, nói lớn.

Đúng lúc đó, Dương Khai từ phía đằng sau bước tới, tay lau đi vết máu ở miệng, trông gương mặt đằng đằng sát khí, giọng âm trầm lạnh lùng:

- La Vi sư muội, đây là ân oán giữa ta và hần, La Vi sư muội không nên xem vào.

La Vi xụ mặt xuống, rồi nhìn sang Mộ Bạch Phi đứng cách đó không xa, hỏi:

- Mộ sư huynh, người là do Mộ sư huynh mời tới, sư huynh cũng nên nói gì đi chứ?

Trong mắt Mộ Bạch Phi xuất hiện một tia khó chịu. Vốn không định xuất hiện, nhân cơ hội này để cho Dương Khai và những đệ tử Thiên Kiếm Tông xuống tay với Tinh Hồn, nhưng lại bị La Vi nhắc đến, hẳn không thể không ra mặt.

Chỉ thấy Mộ Bạch Phi ho khan hai cái, sau đó mới chậm rãi bước ra:

- Khụ khụ, chuyện này hơi bất ngờ nên... Dương Khai huynh, vị huynh đệ này là cho ta mời đến, ta thực sự không biết giữa hai vị có ân oán, chẳng biết có thể nể mặt ta mà cho qua chuyện này được không?

Mộ Bạch Phi hướng Dương Khai, ngữ điệu rất khách khí.

- Hừ, bỏ qua, Mộ Bạch Phi, biết điều thì tránh qua một bên, nếu không...

Dương Khai cảm hận Tinh Hồn như vậy, há có thể vì một câu nói của Mộ Bạch Phi mà bỏ qua được. Mộ Bạch Phi ngoài mặt thì xuất hiện bối rối, nhưng trong lòng thì cười lạnh.

Hắn nhìn La Vi, lắc đầu nhún vai:

- La Vi sư muội, xem ra ân oán giữa họ ta không thể hòa giải được. La Vi sư muội, thiết nghĩ sư muội đừng dính vào, đao kiếm không có mắt, sư muội sẽ bị thương đó.

Ngữ điệu Mộ Bạch Phi thương hoa tiếc ngọc, định bước tới kéo La Vi rời khỏi phạm vi đó thì lập tức bị La Vi cự tuyệt, nàng lùi lại bên cạnh Tinh Hồn, nhìn Mộ Bạch Phi trả lời:

- Chuyện này muội không đứng nhìn được, hẳn là bằng hữu của muội!

Câu nói này của La Vi khiến cho Mộ Bạch Phi sửng người, gương mặt cực kỳ khó coi.

Ngay cả Tinh Hồn cũng ngẩn ra ngạc nhiên, giữa nàng và hắn, bất quá cũng chỉ mới có hai lần gặp nhau mà thôi, chẳng hề thân thiết gì với nhau cả, thế nhưng lại tự nhận hắn là bằng hữu, làm cho nội tâm Tinh Hồn rất hiếu kỳ.

Nàng ta nói ra câu đó, chẳng những không mang đến tác dụng gì, ngược lại còn kéo thêm kẻ thù cho hắn nữa.

- Hắc hắc, Mộ Bạch Phi, mặt mặt không, ngay cả người nhà của người cũng bị hắn lôi kéo.

Chớp lấy cơ hội, Dương Khai giọng cười tiêu ý, châm chọc Mộ Bạch Phi.

Rất rõ ràng, Dương Khai đang muốn kéo Mộ Bạch Phi liên thủ trấn áp Tinh Hồn, ai cũng có thể nhìn ra được cả.

Mộ Bạch Phi cực kỳ khó coi, hắn thật không ngờ rằng La Vi lại công khai phản đối hắn như vậy. Hắn trừng mắt nhìn Tinh Hồn, rồi lại nhìn La Vi, găng giọng xuống:

- La Vi sư muội, tránh ra chỗ khác, sư huynh xem như vừa rồi muội chưa nói gì.

Mộ Bạch Phi sắc mặt khó coi đến cực điểm khi La Vi nhất quyết không chịu bước về phía hắn, dù đã nói thẳng ra như vậy.

- Mộ Bạch Phi, ta và người liên thủ giết bỏ hắn.

Dương Khai bước đến bên cạnh Mộ Bạch Phi, liếc mắt nói. Chỉ thấy Mộ Bạch Phi vẫn chưa trả lời, ánh mắt nhìn chằm chằm La Vi, bàn tay của

hắn siết chặt lại, tức giận đến nổi run cả bàn tay.

- Được, giết hắn.

Đến lúc này, Mộ Bạch Phi đã không còn giữ được bình tĩnh nữa, gật đầu đồng ý liên thủ với Tinh Hồn.

Vốn Mộ Bạch Phi đã rất ngứa mắt Tinh Hồn rồi, nhưng hắn chưa có cơ hội ra tay, trong lòng vốn mang ý định khi tiến vào Vĩnh Dạ Thâm Uyên sẽ âm thầm giết chết Tinh Hồn, hoặc như hiện tại, mượn tay Dương Khai, để cho chuyện Tinh Hồn bị chết không liên quan gì đến hắn.

Nhưng bây giờ thì không cần nữa rồi, có Dương Khai, Mộ Bạch Phi không cần phải kiêng dè Hạng Hạo nữa.

- Tất cả nghe lệnh, giết hắn.

Những đệ tử không thuộc Linh Lô Tông và Thiên Kiếm Tông lùi lại, chỉ mang tâm tư đứng một bên xem kịch mà thôi.

Tinh Hồn nói nhỏ với La Vi:

- La Vi cô nương, đa tạ cô nương mang thêm kẻ địch cho tại hạ.

Vừa nói, hắn vừa nắm lấy bờ vai La Vi, lùi ngược lại về phía sau, còn bản thân thì cầm kiếm xông đến.

- Quỷ Ảnh Thần Hành.

Trong không gian hẹp này thì sử dụng Quỷ Ảnh Thần Hành vô cùng thuận lợi.

- Không thể nào!

Mộ Bạch Phi thốt lớn kinh ngạc. Mấy ngày trước, hắn cảm thụ Tinh Hồn tu vi là trung kỳ Phàm Tiên Cảnh, nhưng bây giờ lại bộc lộ tu vi hậu kỳ Phàm Tiên Cảnh.

Lại nói, thân thủ của Tinh Hồn rất quý dị, thoát ẩn thoát hiện, khiến cho hắn và Dương Khai không cách nào đánh trúng.

Có âm thanh tiếng hét thảm, một gã đệ tử Linh Lô Tông đã bị Tinh Hồn giết chết.

- Ăn đi, Hỏa Công Công.

Dùng thủ đoạn thần bí nào đó, linh hồn kẻ vừa mới chết kia bị Tinh Hồn thu lấy, để cho Hỏa Công Công cắn nuốt.

Linh hồn tiên giả so với linh hồn tu sĩ thì tinh thuần hơn nhiều, lực lượng tinh thần mạnh hơn không biết bao nhiêu lần.

Đây chỉ là linh hồn của một gã tiên giả trung kỳ Phàm Tiên Cảnh vừa mới tiến giai không lâu, nhưng ngay sau khi bị Hỏa Công Công cắn nuốt, chỉ thấy thân thể của Hỏa Công Công lớn hơn một vòng, tản ra lực lượng mạnh mẽ.

Thực lực từ Luyện Khí Kỳ tăng một nhảy vọt lên Trúc Cơ Hậu kỳ.

Những tên đệ tử này dường như chủ yếu tập trung tu hành, thế nên kinh nghiệm chiến đấu rất thấp, lại gặp một kẻ chiến đấu lão luyện như Tinh Hồn, dù bị cả chục người bao vây liên thủ, thế nhưng vẫn bị hắn vờn giống như vờn chuột.

- Tất cả tránh ra, để ta xử lý hắn.

Dương Khai quát lớn, sau đó không quan tâm mấy kẻ kia có tránh ra hay không. Chỉ thấy toàn thân Dương Khai xuất hiện một tầng khí màu đỏ,

cơ thể lớn lên một vòng, khí thế bức nhân, tựa hồ sử dụng một bí thuật nào đó.

- Truy Phong Kiếm.

Dương Khai gầm lớn, khí thế bộc lộ mạnh mẽ, trong sát na chém ra một kiếm cực nhanh.

Chỉ thấy Tinh Hồn hừ lạnh một tiếng, nguyên lực vận chuyển, chỉ thấy trong thoáng chốc, làn da của hắn biến thành màu đen tím, giống như bị trúng độc.

- Hư Không Chiến Thể.

Đây là lần đầu tiên hắn sử dụng Hư Không Chiến Thể vào thực chiến, thực lực của hắn nhanh chóng được tăng lên, một kiếm đơn giản đã có thể chém nát tuyệt chiêu của Dương Khai.

“Rõ ràng lúc gặp hắn, hắn chỉ mới tiên nhập Phàm Tiên Cảnh, tại sao trong vòng nửa năm ngắn ngủi, hắn lại mạnh đến như vậy?”

So với sự khiếp sợ của Mộ Bạch Phi thì Dương Khai còn kinh hãi hơn gấp bội. Thực lực của Tinh Hồn đã nằm ngoài tầm dự đoán của hắn mất rồi.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 76: Mộ Gia Tử Sĩ

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 76: Mộ gia tử sĩ

“Hắn không chỉ thực lực rất mạnh mà thân pháp rất quý dị, nếu đánh thế này thì không ổn.” Dù không muốn thừa nhận, nhưng đó đã là sự thật rành rành ra trước mắt. Dương Khai hẳn không còn là đối thủ xứng tầm của Tinh Hồn được nữa.

Sau khi giết chết được một gã đệ tử Linh Lô Tông kia, bọn chúng xuất thủ rất cảnh giác, chủ yếu thiên về phòng ngự, lại hành động rất chặt chẽ, khiến cho Tinh Hồn khó mà hạ thủ được.

Dương Khai sau khi thi triển thủ đoạn thì thực lực bạo tăng, tốc độ cũng nhanh hơn trước, có thể tình trạng này kéo dài không lâu, nhưng tạm thời gây phiền phức cho Tinh Hồn không ít.

Tông môn đệ tử hay các thế gia đệ tử, mặc dù kinh nghiệm chiến đấu rất ít, nhưng bản thân lại có những thứ để bảo vệ bản thân cũng như một số thủ đoạn khiến thực lực trở nên mạnh mẽ trong thời gian ngắn, so với tán tiên hành động một mình thì lợi thế hơn rất nhiều.

Dương Khai cuốn lấy Tinh Hồn, công kích điên cuồng, khiến cho Tinh Hồn không thể phân tâm làm chuyện khác.

Bởi vì chỗ này quá hẹp, Dương Khai không thể phát huy được hết sức mạnh, vậy nên dùng lực lượng cường hãn của bản thân với số lượng đông người, bức cho Tinh Hồn buộc phải ra bên ngoài.

Dĩ nhiên đám đệ tử Thiên Kiếm Tông và Linh Lô Tông vẫn không quên bao vây, để cho Tinh Hồn không có cơ hội chạy thoát.

La Vi thì đã bị Mộ Bạch Phi bắt lại, không để cho nàng dính dáng gì đến cuộc chiến này.

- Sử dụng Tiểu Thiên Kiếm Trảm Yêu Trận cho ta.

Dương Khai vừa cuốn lấy Tinh Hồn, vừa ra lệnh cho đám đệ tử Thiên Kiếm Tông. Đi theo Dương Khai có khoảng chừng gần hai mươi người, ngoại trừ hãn ra thì toàn bộ đều tiến gian trung kỳ Phàm Tiên Cảnh, nếu kết thành Tiểu Thiên Kiếm Trảm Yêu Trận thì uy lực cũng không hề yếu.

Đây cũng là mục đích mà Dương Khai dẫn dụ Tinh Hồn ra bên ngoài.

Xung quanh không có một bóng người nào cả, dễ dàng thuận tiện cho việc kết trận.

Mộ Bạch Phi cùng với những cao thủ khác đi cùng với hãn liên thủ với Dương Khai, tranh thủ thời gian để cho đám đệ tử Thiên Kiếm Tông kết trận thành công.

Tiểu Thiên Kiếm Trảm Yêu Trận này Tinh Hồn không hề xa lạ gì, ngày đó tại Vĩnh Dạ Thâm Uyên, đám Dương Khai đã dùng trận pháp này để vây khốn Lục Nhân Tử Văn Hạc.

Trận pháp này rất lợi hại, mặc dù đang triển khai trước mắt không bằng ngày đó, được năm tiên giả hậu kỳ Phàm Tiên Cảnh làm chủ trận, nhưng áp lực vẫn là rất lớn.

Mặc dù tự tin với thực lực bản thân, Tinh Hồn cũng không cho rằng mình có thể phá được Tiểu Thiên Kiếm Trảm Yêu Trận này.

“Không thể để cho bọn chúng kết trận thành công, nếu không mình khó mà thoát được.” Tinh Hồn tự nhủ một câu.

- Trò vật.

Tinh Hồn nheo mày, khinh thường nói một câu. Đột nhiên sau lưng hắn lóe lên một vầng kim quang, tựa hồ như một tiểu thái dương vậy, ánh sáng chiếu ra rất đau mắt, lại ẩn chứa một cỗ pháp lực phi phàm, Dương Khai, Mộ Bạch Phi và ba người còn lại không thể không lùi lại.

Có âm thanh tiếng kêu chói tai, đột ngột trong không gian xuất hiện vô số đám côn trùng kỳ quái, phía bụng thì tỏa ánh sáng lấp lánh, còn gương mặt thì giống như khô lâu, trông rất đáng sợ và quỷ dị.

- Lại là đám côn trùng này.

Dương Khai sắc mặt khó coi, ngày đó, khi Tinh Hồn chỉ mới tiến giai sơ kỳ Phàm Tiên Cảnh, còn hắn tu vi hậu kỳ Phàm Tiên Cảnh, chính bởi do bầy côn trùng mặt quỷ này nên Dương Khai mới phải nhận trái đắng bởi tay Tinh Hồn.

Thế trận hiện tại, Tinh Hồn buộc phải gọi ra bầy đom đóm để quấy rối đám đệ tử Thiên Kiếm Tông đang muốn kết trận.

Việc chuẩn bị cho Tiểu Thiên Kiếm Trảm Yêu Trận tốn khá nhiều thời gian, bởi vì vậy nên Tinh Hồn mới có được khoảng thời gian đó.

Chỉ thấy bầy đom đóm tỏa ra ánh sáng bảy màu rực rỡ, đôi cánh vỗ rất nhanh, tạo thành một đợt tấn công âm ba công kích tứ phương bát hướng.

Âm thanh sóng âm ba này rất khó chịu, công kích vào thẳng tinh thần của tiên giả.

Tinh Hồn sau khi đột phá, tinh thần lực mạnh mẽ hơn trước đây khi còn ở sơ kỳ Phàm Tiên Cảnh cơ hồ gấp ba lần, thời gian để duy trì bảy đom đóm dài hơn rất nhiều.

Nhờ bản thân là chủ nhân của bảy đom đóm, Tinh Hồn không hề bị ảnh hưởng bởi những đợt tấn công âm ba.

Hắn dùng ý chí truyền lệnh cho bảy đom đóm chủ yếu tấn công vào Dương Khai và Mộ Bạch Phi, hai kẻ đã đắc tội với hắn, còn với những người khác thì chỉ tập trung vào việc cô lập và quấy rối, không để cho bọn họ tương trợ cho Dương Khai và Mộ Bạch Phi.

Trong mắt lộ ra sát khí, Tinh Hồn cầm bảo kiếm xông đến chỗ Dương Khai và Mộ Bạch Phi, một kiếm trăm xuống, đường kiếm lạnh lùng sát phạt, không cho Mộ Bạch Phi có cơ hội tránh né.

Mộ Bạch Phi thực lực kém hơn Dương Khai, thế nên được Tinh Hồn nhắm đến đầu tiên.

Có điều, Mộ Bạch Phi thực sự không phải kẻ dễ dàng bị giết chết. Ngay lúc bản thân rơi vào nguy cơ sinh tử, Mộ Bạch Phi hoảng sợ hét lớn:

- Người đâu, mau hộ giá.

Ngay sau khi Dương Khai hét toáng lên, bỗng nhiên Tinh Hồn cảm nhận được một cỗ sát ý đang nhắm đến mình.

Trong tích tắc, Tinh Hồn lập tức khựng lại, ngay lúc đó, một kiếm nhận từ không trung trăm xuống, ầm một tiếng làm cho mặt đất nổ vang.

Một vài viên đá nhỏ vỡ nát sắc bén chém vào thân thể Tinh Hồn, tạo ra một vài vết thương nhỏ.

Nhưng bởi vì sự khôi phục đáng kinh ngạc của Hư Không Chiến Thể, mấy vết thương ngoài ra đó khép miệng lại rất nhanh, ngay cả một giọt máu cũng không kịp chảy ra.

Tinh Hồn thu lại bày đom đóm, Tinh Hồn ngẩng đầu lên nhìn trên cao, chỉ thấy đứng trên mái nhà có hai người mặc áo đen.

Hai người này chỉ để lộ ra đôi mắt huyết lãnh đang nhìn chăm chăm, sát khí không hề che giấu mà hướng thẳng đến Tinh Hồn.

Hai người áo đen này chính là hai gã tử sĩ mà Mộ gia ban xuống để bảo vệ tính mạng cho Mộ Bạch Phi.

Gương mặt Mộ Bạch Phi mừng rỡ, cảm tưởng như bản thân vừa mới đi vòng qua quỷ môn quan.

- Giết hẳn cho ta.

Hai người áo đen liếc nhìn Mộ Bạch Phi, thân thủ rất nhanh đã di chuyển xuống mặt đất. Một trong hai người giọng nói lạnh lùng đáp lời Mộ Bạch Phi.

- Đây là yêu cầu của công tử?

Dường như muốn ra lệnh cho hai người này phải đánh đổi một thứ gì đó vậy.

- Phải, sau khi làm xong, các người có thể trở lại gia tộc.

Mộ Bạch Phi cắn răng, nhưng bởi vì căm hận Tinh Hồn, rốt cuộc thốt ra câu này.

- Được, xác nhận yêu cầu nhiệm vụ, bắt đầu thực thi.

Hai gã tử sĩ này giống như một cỗ máy được lập trình sẵn vậy, tiếp nhận nhiệm vụ xong thì lập tức thực thi. Thanh kiếm sau lưng rút ra khỏi vỏ, một tiếng rít chói tai vang lên.

Tu vi hai tên tử sĩ này so với Tinh Hồn không hề thua kém, nhưng tử sĩ rất lợi hại, bọn chúng chỉ biết thực thi nhiệm vụ, dù phải chết cũng làm cho bằng được. Đây chính là chỗ đáng sợ của tử sĩ, bởi tính mạng của tử sĩ không thuộc về chính bản thân họ.

- Công kích sóng âm.

Đối đầu với hai tử sĩ tu vi hậu kỳ Phạm Tiên Cảnh, Tinh Hồn không dám phân tâm làm việc khác, buộc phải toàn tâm ứng phó.

Công tính tinh thần của bảy đom đóm mặt quỷ rất lợi hại, hướng thẳng để hai gã tử sĩ. Nhưng ngoại trừ tạo thành một vài vết thương ngoài da, cũng như làm cho bước tiến hơi chậm lại thì không còn tạo thành bất kỳ ảnh hưởng nào khác.

Tâm trí của tử sĩ kiên cường, dù rất đau đớn, nhưng không hề khiến cho ý định muốn giết Tinh Hồn bị ngăn cản.

Hai thanh kiếm màu đỏ rực áp sát Tinh Hồn, một kiếm từ trên chém xuống, kiếm còn lại từ bên phải chém qua, hơn nữa còn lưu lại hậu chiêu, chỉ cần Tinh Hồn mà lùi lại là liền bị trọng thương ngay tức khắc.

Quả nhiên tử sĩ khác biệt với những tên tông môn đệ tử như Dương Khai hay Mộ Bạch Phi, không chỉ công kích cường hãn mà còn rất quyết đoán.

Lại nói, mặc dù hai kiếm xuất ra khiến cho toàn thân hai gã tử sĩ này lộ ra rất nhiều sơ hở, nhưng nếu người khác tấn công vào thì lập tức mất

mạng ngay.

Công kích của tử sĩ chính là mạng đổi mạng.

Tuy nhiên, đó là trường hợp của người khác, còn Tinh Hồn, hẳn vừa luyện thành Hư Không Chiến Thể, lực lượng thân thể trở nên cường hãn, tầng ngoài da chẳng khác gì sắt thép, rất cứng cáp, dù có bị thương thì vết thương cũng phục hồi cực nhanh.

- Đánh kiểu trâu húc trâu, ta tiếp các người y chang như vậy.

- Mô Phỏng Thuật – Truy Phong Kiếm.

Kiểm trong tay Tinh Hồn mặc dù là pháp khí trung phẩm, nhưng nhiều đó là không đủ để sử dụng Trảm Tam Kiếm, thế nên Tinh Hồn bèn sử dụng thần thông Mô Phỏng Thuật, sao chép lại tuyệt chiêu của Dương Khai.

Đặc điểm của Mô Phỏng Thuật là có thể sao chép lại bất kỳ tuyệt chiêu nào nằm trong phạm vi năng lực mà Tinh Hồn có thể thừa nhận được, còn về uy lực phải thuộc về lĩnh ngộ cũng như thực lực của người sử dụng nó.

Dương Khai lĩnh ngộ Truy Phong Kiếm chỉ miễn cưỡng thuộc về nhập môn mà thôi, nhưng nhờ Tinh Hồn sau khi sử dụng đến Hư Không Chiến Thể thì thực tăng mạnh, uy lực so với Truy Phong Kiếm mà Dương Khai xuất ra cơ hồ mạnh hơn gấp bội.

Một kiếm này xé gió, cuồng phong rít lên, tựa hồ như một đầu phong long cuồng bạo, hướng thẳng đến mi tâm của gã tử sĩ dùng kiếm chém từ trên xuống.

Uy lực của cuồng phong khiến cho gã tử sĩ chém từ bên phải qua bị đẩy lùi một chút.

- Muốn chết.

Hai gã tử sĩ cũng thập phần kinh ngạc, cách đánh của Tinh Hồn cũng chẳng khác gì hai người bọn chúng cả, đều là dùng mạng đổi mạng. Gặp là kẻ khác thì có lẽ chấp nhận bị thương mà thoái lui, nhưng còn Tinh Hồn này, thực sự tính cách điên cuồng hơn bọn chúng tưởng.

Nhưng chiêu đã xuất ra, sự việc lại diễn ra quá nhanh, chớp mắt chỉ vài hơi thở mà thôi, không ai kịp thu lại kiếm chiêu của mình cả.

Gã tử sĩ dùng kiếm trăm từ trên xuống bị Tinh Hồn sử dụng tuyệt chiêu Truy Phong Kiếm đâm xuyên qua đầu, uy lực mạnh đến nỗi khiến cho cái đầu nổ tung, máu me với dịch não bắn tung tóe.

Gã tử sĩ này chắc chắn đã chết, nhưng kiếm chiêu của hắn không hề dừng lại, vẫn tiếp tục trăm xuống đỉnh đầu của Tinh Hồn, còn kẻ còn lại mặc dù bị kinh phong đẩy lùi, nhưng đường kiếm vẫn nằm trong phạm vi tấn công, có chăng chỉ là hơi chậm một chút.

Trong tưởng tượng của chúng nhân, Tinh Hồn dù nghịch thiên cách mấy cũng khó mà trốn thoát, nhất định sẽ bị trăm thành bốn mảnh, chết một cách bi thảm. Nhưng sự việc sẽ diễn ra như vậy?

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 77: Ngọc Hồ Lão Nhân

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 77: Ngọc Hồ lão nhân

Chỉ nghe một tiếng keng vang lên, thân thể gã tử sĩ Mộ gia còn lại chấn động dữ dội, một nguồn lực lượng mạnh mẽ nào đó phản chấn lại thân thể y, áo bào đen bị chấn nát, để lộ bên trong là một bộ nhuyễn giáp bao bọc toàn thân từ cổ đến chân.

Phản chấn rất mạnh khiến cho Mộ gia tử sĩ ngã về phía sau, sắc mặt trắng xanh, phun ra một ngụm máu đỏ tươi.

Chúng nhân chấn kinh nhìn Mộ gia tử sĩ, rồi lại nhìn Tinh Hồn, trong ánh mắt tràn đầy vẻ không thể tin được.

Nhất là Mộ Bạch Phi, hẳn biết những tử sĩ Mộ gia thực lực như thế nào. Tiên giả đồng giai với Mộ gia tử sĩ, trông thấy thì chỉ có nước tháo lui chứ không dám đối đầu.

Bởi vì Mộ gia tử sĩ, lợi hại không nằm ở tu vi, mà là ở lực lượng mạnh mẽ của thân thể cũng như cách đánh một sống một chết.

Tử sĩ không chú trọng nằm ở chiêu thức hoa mỹ, bộc lộ khí thế mạnh mẽ như các tiên giả thông thường, mà họ chỉ quan tâm đến việc là làm cách

nào để giết chết được mục tiêu.

Chính bởi vì điều này, tử sĩ được huấn luyện cách đánh nhanh, mạnh và dứt khoát, một chiêu hết sức một chiêu, dù bản thân phải chết cũng kéo do được mục tiêu được chọn.

Khoảng khắc ban nãy, gã tử sĩ bị Tinh Hồn dùng kiếm đánh nát đầu chính là như vậy, dù sinh mệnh đã dứt, nhưng chiêu thức thì không dừng lại.

Đáng tiếc, bọn họ đã quên rằng Tinh Hồn sở hữu bảy đom đóm mặt quỷ cực kỳ lợi hại. Sở trường của bảy đom đóm này chính là công kích tinh thần và sử dụng sóng âm ba.

Trước đó, Tinh Hồn thu lại một nửa bảy đom đóm vào trong cơ thể, giấu ở dưới lớp y phục, tùy thời có thể sử dụng sóng âm ba để bảo hộ.

Cách này nếu gặp người khác nhất định sẽ trọng thương phản phệ lại, nhưng Tinh Hồn có Hư Không Chiến Thể, hẳn có thể chịu đựng được, cũng như vết thương không quá nặng nề.

- Lại là bảy côn trùng quái quỷ đó.

Dương Khai mắt lóe tinh quang, chớp mắt nhận ra điểm kỳ dị này.

Sau khi kích sát thành công một gã tử sĩ, trọng thương một người còn lại, Tinh Hồn tiêu hao rất nhiều nguyên lực và tinh thần lực, hẳn vội thu lại bảy đom đóm mặt quỷ, đồng thời lấy một viên đan dược sử dụng để giúp khôi phục lại phần nào nguyên lực.

Gã tử sĩ còn lại ổn định thân hình, đối với cái chết của đồng đội, y không chút để tâm. Tử sĩ không có tình cảm, không có đồng đội, họ chỉ là một cỗ máy chỉ biết chém giết của các gia tộc tu tiên mà thôi.

Sát khí bộc lộ mạnh mẽ, gã chuẩn bị tiếp tục tiến lên chém chết Tinh Hồn thì đột nhiên một luồng uy áp cực mạnh đột ngột xuất hiện đè ép lên thân thể, khiến cho gã tử sĩ không cách nào cử động được.

Áp lực này tựa như một ngọn núi đè lên vai, lại giống như có thanh đao kề ngay cổ, chỉ cần trái ý là lập tức đầu rơi máu chảy.

Mà không chỉ mỗi mình gã tử sĩ Mộ gia, những người khác, bao gồm cả Tinh Hồn cũng cảm thấy một luồng áp lực rất nặng nề.

- Làm loạn Thanh Giang trấn, ai cho các người lá gan đó!

Giọng nói uy nghiêm từ trên bầu trời vang xuống, giọng nói đó là của một ông lão cười một đầu Âm Ảnh Ưng đang vỗ cánh lảng không trên trời.

Ông lão đó đạo hiệu là Ngọc Hồ lão nhân, ngày đó khi Tinh Hồn rơi vào trạng thái long hóa điên cuồng, Ngọc Hồ lão nhân cũng có mặt để thể hiện bản lĩnh với Thiên Minh thượng nhân.

Tuy nhiên do Tinh Hồn càng lúc càng mạnh, vượt ngoài tầm kiểm soát, nếu không phải nhanh chân, Ngọc Hồ lão nhân chỉ sợ khi ấy đã bị Tinh Hồn làm gỏi rồi.

Lại nói, sau khi Thanh Giang trấn cũ bị hủy diệt, do Thanh Giang trấn là một địa điểm trọng yếu, thế nên Phong Lâm Thành liền bắt đầu tái xây dựng, so với trước đây quy mô lớn hơn rất nhiều, đầu tư rất bài bản.

Vậy nên cần phải có những người đứng ra thủ hộ Thanh Giang trấn, mà thực lực tuyệt đối phải từ Địa Tiên Cảnh trở lên.

Trong rất nhiều tiên giả, Phong Lâm Thành đã lựa chọn ra sáu người, và Ngọc Hồ lão nhân là một trong số đó, đại diện cho giới tán tiên trở thành một trong những người thủ hộ Thanh Giang trấn.

Vốn đang uống rượu ở một chỗ không xa, cảm giác được kinh biến, Ngọc Hồ lão nhân cấp tốc cười Ám Ảnh Ưng chạy đến chỗ này, và tình hình bên dưới khiến lão vô cùng tức giận.

Dưới sức ép của tiên giả Địa Tiên Cảnh, thậm chí còn không nói thành lời được. Một số kẻ tinh thần yếu kém thậm chí còn bị ép quỳ xuống.

Mãi khi Ngọc Hồ lão nhân lướt nhìn thấy trong số những người bên dưới có Dương Khai thì uy áp mới phần nào dịu bớt.

- Dương Khai, chuyện này là thế nào?

Lúc này Dương Khai mới ngẩng mặt nhìn lên, hẳn cũng nhận ra Ngọc Hồ lão nhân, bởi Ngọc Hồ lão nhân có đôi lúc đến Dương gia tại Phong Lâm Thành để bàn luận tâm đắc với phụ thân hắn.

Dương Khai thiên phú không tồi, đôi lần gặp mặt được Ngọc Hồ lão nhân khen không ngớt lời, luôn miệng bảo là kỳ tài hiếm có.

Nay nhận được người quen, Dương Khai cười lạnh trong lòng, liếc nhìn Tinh Hồn, trong lòng liền nảy sinh chủ ý xấu xa.

Chỉ thấy Dương Khai gương mặt biểu lộ sự đáng thương cùng căm tức, hướng Ngọc Hồ lão nhân bẩm báo:

- Bẩm tiền bối, tất cả chuyện diễn ra ở đây đều cho tên kia gây ra cả, không chỉ làm náo loạn buổi gặp mặt của đệ tử năm phái mà còn độc ác ra tay giết người nữa.

Vừa nói, Dương Khai vừa chỉ ngón tay về phía Tinh Hồn, trong mắt biểu lộ căm ghét tột độ, nói tiếp:

- Vốn đệ tử các phái liên thủ với nhau chuẩn bị cho chuyến lịch lãm, tiến vào Hằng Nhạc sơn mạch săn giết hoang thú, tích lũy kinh nghiệm

chiến đấu, Mộ Bạch Phi tình cờ gặp hắc ta, trong lòng có ý tốt muốn mời hắc ta tham gia cùng. Chẳng ngờ không những hắc ta không biết ơn mà còn tỏ thái độ, chẳng những dụ hoặc La Vi sư muội mà còn hung hãn đánh chúng ta nữa.

Tiếp lời Dương Khai, Mộ Bạch Phi hướng Ngọc Hồ lão nhân:

- Thấy hắc thực lực không tồi, văn bối vốn ưa thích nhân tài nên mới ngỏ ý, không ngờ hắc lại có thể hành động man rợ như vậy. Tiền bối nhìn thấy rồi đó, ngay cả người bảo vệ cho văn bối cũng bị hắc nhấn tâm giết chết chỉ vì không vừa mắt. Mong tiền bối minh xét.

Ngọc Hồ lão nhân nhíu mày nhìn Mộ Bạch Phi và Dương Khai, rồi lại nhìn Tinh Hồn, nội tâm phần nào đoán được, chắc chắn chuyện này không đơn giản như Dương Khai và Mộ Bạch Phi nói.

Tuy nhiên, Ngọc Hồ lão nhân với Dương gia quan hệ thân thiết, đây chính là cơ hội để lão ta bày tỏ thành ý với Dương gia, tuyệt đối đem lại lợi ích rất lớn.

Chỉ thấy Ngọc Hồ lão nhân ho khan một tiếng lấy vẻ uy nghiêm, rồi mới hỏi:

- Thực sự có chuyện này?

Ngọc Hồ lão nhân quét mắt nhìn xung quanh, như đang muốn tìm kiếm thứ gì đó.

Dương Khai chớp mắt hiểu ý tứ của Ngọc Hồ lão nhân là gì, liền quay sang hỏi đám đệ tử Thiên Kiếm Tông đi cùng với hắc:

- Các vị sư đệ nói xem, lời sư huynh ta nói là thật hay giả?

Đám đệ tử Thiên Kiếm Tông nhìn nhau, sau đó đồng loạt hô vang:

- Bẩm tiền bối, đúng như lời Dương Khai sư huynh nói, kẻ kia thực sự rất hung hãn.

- Thậm chí hãn còn đánh Dương Khai sư huynh trọng thương, tiền bối kiểm tra liền phát hiện.

- Hành xử hung bạo, làm loạn trị an, tội này nhất định phải trừng trị để mọi người tại Thanh Giang trấn noi gương.

-

Nguyên một đồng đệ tử hòa theo, Dương Khai và Mộ Bạch Phi nhìn nhau cười thầm, rồi lại nhìn Tinh Hồn với ánh mắt tà ác. Phen này, chỉ sợ Tinh Hồn khó mà thoát được.

Chỉ thấy Ngọc Hồ lão nhân phất tay một cái ra hiệu, cái phất tay ẩn chứa lực lượng của tiên giả Địa Tiên Cảnh khiến cho đám đệ tử Thiên Kiếm Tông và Linh Lô Tông lập tức im bặt.

Sau đó, Ngọc Hồ lão nhân trừng mắt nhìn Tinh Hồn, uy áp hướng thẳng không Tinh Hồn bất kỳ một cơ hội nào trốn thoát, hoàn toàn là phong bế.

- Nhìn những gì diễn ra ở đây, xem ra toàn bộ đều là sự thật. Người có gì để nói không?

Tinh Hồn gương mặt không chút biến đổi, cũng không thèm trả lời câu hỏi của Ngọc Hồ lão nhân, bởi hãn biết, mọi câu trả lời đều là vô nghĩa.

Từ quan sát, Ngọc Hồ lão nhân dĩ nhiên có quan hệ với Dương Khai, thế nên giờ có nói bất kỳ câu gì đi nữa thì cũng đều vô dụng cả.

Ngọc Hồ lão nhân gương mặt lạnh lẽo, găng giọng xuống:

- Không trả lời tức là nhận tội. Dương Khai, bắt hãn lại cho bản tọa.

Ngọc Hồ lão nhân giọng nói uy nghiêm, ngay lập tức ra lệnh cho Dương Khai.

Ngọc Hồ lão nhân sử dụng uy áp của tiên giả hậu kỳ Địa Tiên Cảnh, với thực lực hậu kỳ Phàm Tiên Cảnh, trong suy nghĩ của lão, Tinh Hồn há có thể thoát được khỏi sự khống chế.

Sở dĩ gọi Dương Khai vì Ngọc Hồ lão nhân cảm giác được rằng Dương Khai và Tinh Hồn có thù oán riêng tư, nhân cơ hội này để Dương Khai xả giận, quan hệ giữa lão và Dương gia lại tiến gần hơn một chút.

Nghĩ vậy, Ngọc Hồ lão nhân liền sai khiến Dương Khai.

- Tuân lệnh tiên bối.

Dương Khai ôm quyền, miệng nói rất cung kính, sau đó nhìn sang Tinh Hồn, khóe miệng nở nụ cười tàn độc.

“Hừ, phen này để xem làm cách nào người trốn khỏi bàn tay của bản công tử, hắc hắc...”

Chỉ thấy Dương Khai bước từ từ đến gần Tinh Hồn, thần thái rất thông dong, vừa đi vừa nói nhỏ:

- Đắc tội với ta, đây chính là kết cục dành cho người.

Dương Khai khí thế bạo tăng, sát khí không thềm che dấu, một quyền tung ra hướng thẳng đến Tinh Hồn. Nhưng đúng lúc đó, trước mặt Tinh Hồn xuất hiện một bóng người.

- Dương sư huynh, chậm đã!

Vừa nói, người nọ vừa giơ tay ra, nguyên lực vận chuyển tạo thành một tầng nguyên khí che chắn trước người. Dương Khai không hề dừng lại, đâm thẳng vào đó.

Chẳng ngờ Dương Khai bị bức lui về phía sau, mà bóng người kia, dĩ nhiên cũng chịu tình trạng tương tự, lùi về phía bên cạnh Tinh Hồn, để lại trên mặt đất những dấu chân in hằn xuống.

Người đến chính là Hạng Hạo.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 78: Một Lần Nể Mặt...

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 78: Một lần nể mặt...

Quay lại thời điểm trước đây một chút, khi mà Tinh Hồn tìm đến chỗ cửa hàng Hạng gia để vay mượn một số vật dụng cần thiết để chuẩn bị cho chuyến đi săn Nham Tương Thú.

Hạng Thất ngay sau đó đã truyền tin về Hạng gia tại Phong Lâm Thành, báo lại cho Hạng Hạo biết việc này.

Thế là Hạng Hạo lập tức rời khỏi Phong Lâm Thành, dùng tốc độ nhanh nhất, rút cuộc tốn gần ba ngày mới đến được Thanh Giang trấn mới.

Đầu tiên Hạng Hạo đến chỗ cửa hàng, nhưng được Hạng Thất báo là rằng Tinh Hồn đã cáo từ trước đó không lâu.

Hạng Hạo còn đương suy nghĩ xem rằng Tinh Hồn sẽ đi hướng nào thì bỗng cảm nhận được một luồng uy áp mạnh mẽ, hắn liền dùng toàn lực chạy đến hướng phát ra luồng uy áp đó, trong lòng cảm nhận rằng rất có thể Tinh Hồn đang ở gần đó.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Hạng Hạo, Tinh Hồn không những có mặt tại đương trường, mà còn là nhân vật chính tham gia nữa.

Mắt thấy Tinh Hồn bị Ngọc Hồ lão nhân hoàn toàn phong bế, mặc cho Dương Khai muốn làm gì thì làm, lại nói, Tinh Hồn đối với Hạng Hạo rất quan trọng, Hạng Hạo tuyệt đối không cho phép Tinh Hồn xảy ra bất kỳ chuyện gì cho đến khi căn bệnh kỳ lạ của hắn được chữa trị hoàn toàn.

Hạng Hạo sử dụng thân thủ nhanh nhẹn của mình, chớp mắt chặn trước người Tinh Hồn, đỡ lấy một quyền tràn đầy uy lực của Dương Khai.

Trông sắc mặt Hạng Hạo bình thường trông đã nhợt nhạt do gặp phải bạo bệnh, sau khi tiếp một quyền của Dương Khai thì trông khó coi hơn nữa.

May mắn là trước đó Dương Khai bị Tinh Hồn làm trọng thương, nguyên khí hao tổn, thế nên không xuất ra được mười thành công lực trong quyền vừa rồi, nếu không bằng là Dương Khai cũng khó mà chịu đựng nổi.

Dù sao thì tại ngoại môn Thiên Kiếm Tông, Dương Khai chính là người đứng thứ ba trong thập đại thiên kiêu, mặc dù thiên phú không bằng, nhưng luận thực lực hay tu vi thì đều xếp trên Hạng Hạo một bậc.

Mà Dương Khai sau khi trông thấy Hạng Hạo thì biến sắc. Hắn không biết rằng là Tinh Hồn có quan hệ với Hạng Hạo.

Mà Hạng Hạo được sư ca Dương Thiên Quân của hắn rất coi trọng, cho đến khi chưa đến thời điểm thích hợp, không một kẻ nào được phép động vào Hạng Hạo trừ khi có sự cho phép của Dương Thiên Quân.

Ngọc Hồ lão nhân nhíu mày, đang định nói gì đó thì Dương Khai đã mở miệng lên tiếng trước:

- Hạng Hạo, chuyện này tốt nhất người đừng nên xen vào, người biết sư ca của ta là ai mà!

Hạng Hạo âm thầm điều chỉnh lại nguyên khí trong thân thể, vừa ôm quyền hướng Dương Khai, ôn hòa trả lời:

- Dương Khai sư huynh, vị này là bằng hữu của sư đệ, không biết sư huynh có thể nể mặt sư đệ mà bỏ qua một lần được không?

Dương Khai chưa kịp trả lời thì Mộ Bạch Phi đã đứng ra nghênh tiếp. Nhìn Mộ Bạch Phi cực kỳ tức giận, quát lớn:

- Hừ, nói bỏ qua là bỏ qua, trên đời này làm gì có chuyện đơn giản như vậy!

Trong trận chiến ngăn ngui như thập phần hung hiểm này, Mộ Bạch Phi chính là người chịu thiệt thòi nhất.

Không những bản thân bị trọng thương mà còn tổn hại một gã Mộ gia tử sĩ. Mặc dù Mộ gia tử sĩ được đào tạo để chết vì chủ nhân, nhưng mà lại bị tổn hao một cách vô lí như thế kia, nếu không làm cho ra lẽ, hắn sau khi trở về gia tộc nhất định sẽ bị trừng phạt rất nặng.

Vậy nên Mộ Bạch Phi không muốn bỏ qua chuyện Tinh Hồn một cách đơn giản là chỉ dựa vào một câu nói của Hạng Hạo được.

- Hạng Hạo, người nhìn đi, hắn giết người của ta, lại còn làm trọng thương rất nhiều người khác, trong số đó có cả đồng môn Thiên Kiếm Tông nữa. Ta hỏi Hạng Hạo, người rốt cuộc là đệ tử Thiên Kiếm Tông hay là đệ tử của hắn vậy?

- Chuyện của ta, không cần người xía mồm vào.

Có thể đối với Dương Khai, Hạng Hạo rất khách khí, dù sao thì đều là người cùng một tông, nhưng đối với Mộ Bạch Phi, Hạng Hạo trừng mắt một cái, ngữ điệu tràn đầy sự khinh thường.

- Người...

Mộ Bạch Phi cứng họng, nhưng trước uy thế của Hạng Hạo, Mộ Bạch Phi hoàn toàn bị chấn nhiếp. Đúng lúc này, Dương Khai bất ngờ nói:

- Mộ Bạch Phi nói không sai, Hạng Hạo, người rốt cuộc là đứng về bên nào?

- Dương Khai sư huynh, thứ cho sư đệ bất kính, nhưng vị huynh đệ này đối với Hạng gia chúng ta rất quan trọng. Nếu sư huynh bỏ qua việc lần này, sư đệ nhất định sẽ trọng tạ Dương Khai sư huynh.

Hạng Hạo gương mặt biểu tình nghiêm túc, làm cho nội tâm Dương Khai rất buồn bực. Hắn biết rõ tính tình của Hạng Hạo, nếu mà làm căng, chỉ sợ khó mà giữ được hòa khí.

Chính bản thân Dương Khai cũng tự nghĩ rằng, còn nói thêm một chút nữa, ngay cả hắn cũng chưa chắc giữ được bình tĩnh. Nếu như hai bên giao thủ, ngộ nhỡ khiến Hạng Hạo bị tổn hại, sư ca hắn là Dương Thiên Quân tuyệt đối không bỏ qua đâu.

Dương Khai mặc dù tức giận, nhưng rốt cuộc cũng đành cắn răng:

- Được, nể mặt người, ta bỏ qua một lần cho hắn. Nhưng nếu còn có lần sau, mọi chuyện không dễ dàng kết thúc như hôm nay.

- Dương Khai huynh, nhưng mà...

Mộ Bạch Phi muốn nói gì đó, có điều do Dương Khai trong lòng đang rất buồn bực, trừng mắt quát:

- Người câm mồm lại!

Dương Khai dù sao cũng là tiên giả hậu kỳ Phạm Tiên Cảnh, tu vi so với Mộ Bạch Phi mạnh hơn rất nhiều, bị Dương Khai hù một tiếng, Mộ

Bạch Phi sắc mặt trắng xanh, cực kỳ khó coi.

Nhưng hắn cũng không dám nói gì thêm, chỉ đành hừ một tiếng bất mãn, với tâm tính nhỏ nhen của mình, có lẽ Mộ Bạch Phi đã ghi hận những người khiến hắn mất mặt rồi, Dương Khai hay Hạng Hạo đều không ngoại lệ.

Dương Khai nhìn lên Ngọc Hồ lão nhân đang cười Âm Ảnh Ưng trên bầu trời, thái độ cung kính:

- Lần này làm phiền tiền bối, văn bối sau này sẽ tự mình đến gặp tiền bối tạ lỗi.

- Được rồi, nếu như đã không muốn chuyện bé xé ra to, bản tọa cũng sẽ không làm khó.

Ngọc Hồ lão nhân nhìn Dương Khai gật đầu tán thưởng, nhưng sau đó lại liếc mắt nhìn Tinh Hồn, ngữ điệu có chút biến lạnh:

- Có điều, tội gây mất trật tự tại Thanh Giang trấn thì không thể bỏ qua.

Dứt lời, Ngọc Hồ lão nhân bất ngờ xuất ra một chưởng. Trong lúc mọi người còn chưa hiểu ra việc gì thì Tinh Hồn đã bay thẳng về phía sau, thân thể đập vào vách tường, miệng phun ra một ngụm máu.

- Đây chỉ là một chút trừng phạt nho nhỏ, nếu còn tái phạm, giết bất luận tội. Những người khác coi đó mà làm gương, dám làm rối loạn trị an thì hậu quả sẽ rất tàn khốc.

Thanh âm ẩn chứa thực lực mạnh mẽ của Ngọc Hồ lão nhân, ánh mắt sắc như lưỡi kiếm nhìn lướt qua từng người, đồng thời cảnh cáo một câu.

Nói xong, Ngọc Hồ lão nhân bèn vuốt nhẹ lông vũ của Âm Ảnh Ưng, chỉ nghe nó kêu lên một tiếng âm minh, vỗ cánh một cái, sau vài giây đã hóa thành một cái bóng mờ.

- Chúng ta đi.

Dương Khai mắt như đục xà liếc nhìn Tinh Hồn đang được Hạng Hạo đỡ ngồi dậy, hừ lạnh một tiếng rồi ra lệnh cho những đồng môn Thiên Kiếm Tông rời khỏi chỗ này, tránh để nhìn thấy cảnh tượng chướng mắt.

Mộ Bạch Phi cũng tương tự, quay trở vào quán rượu, đóng cửa không tiếp người khác.

Nhưng trong một lúc nhất thời sơ sẩy, La Vi từ trong đám người vùng vẫy bỏ chạy đến chỗ Hạng Hạo.

Nàng bị phong bế nguyên lực toàn thân, thậm chí không nói được gì. Hạng Hạo đối với La Vi có chút quen biết, vậy nên liền giúp nàng giải trừ.

Mộ Bạch Phi nhìn thấy, nhưng ngoại trừ tức giận ra thì không làm gì khác, xoay người đi vào trong.

Còn những đệ tử phái khác, từ lúc diễn ra cho đến lúc kết thúc, bọn họ chỉ đứng một bên quan sát, thái độ như đang xem kịch, đồng thời âm thầm đánh giá thực lực từng người.

Sau khi mọi chuyện kết thúc thì bọn họ cũng giải tán, vừa bàn tán vừa chuẩn bị cho chuyến đi sắp tới.

Còn Tinh Hồn và La Vi thì được Hạng Hạo đưa về cửa hàng Hạng gia để nghỉ ngơi tĩnh dưỡng.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Ngồi trong mật thất bế quan, Tinh Hồn được Hạng Hạo cung cấp một vài đan dược trị thương cao cấp, lại thêm có Hư Không Chiến Thể, vết thương được phục hồi rất nhanh.

Hiện tại thực lực đã khôi phục được tám thành, nghỉ ngơi một lúc nữa là hoàn toàn khôi phục trạng thái đỉnh phong.

Thu lại Tọa Hóa Nhất Khí, Tinh Hồn mở mắt ra, trong hai mắt bắn ra quang mang lấp lánh. Nếu không phải lúc cuối cùng, Ngọc Hồ lão nhân bất ngờ xuất thủ thì hẳn đã không mất đến hai ngày trời mới khôi phục.

Dù chỉ là một chiêu tùy tiện xuất thủ, nhưng đối phương chính là tiên giả đỉnh phong Địa Tiên Cảnh, vết thương để lại hậu quả rất khôn lường.

May mắn Tinh Hồn là người cẩn trọng, hẳn dành rất nhiều thời gian để chữa trị tận gốc thương thế, đến nay coi như miễn cưỡng chế phục được.

Ngọc Hồ lão nhân này xuất thủ độc ác, Tinh Hồn tự nhiên đặt lão ta vào danh sách đen, đợi đến khi hẳn có được thực lực đủ để đè đầu cưỡi cổ người khác, món nợ này tự nhiên tìm đến Ngọc Hồ lão nhân đòi lại.

Có điều, tạm thời đặt chuyện đó sang một bên, điều quan trọng là tìm cách trà trộn vào đám người năm đại tông môn để có thể đi săn Nham Tương Thú.

Đối với những tiên giả tiến vào hậu kỳ Phàm Tiên Cảnh, Liệt Hỏa Tâm của Nham Tương Thú có tác dụng rất lớn đến quá trình kết phù, chẳng những giảm tỉ lệ đột phá thất bại mà còn lĩnh ngộ được lực lượng của Liệt Hỏa Tâm, giảm được một phần tư thời gian thành công kết phù.

Cơ hội này, Tinh Hồn tuyệt đối không dễ dàng bỏ qua được. Hẳn dự định tìm Hạng Hạo để hỏi xem có thể tìm được cách nào hay không, bởi Tinh Hồn không biết được Nham Tương Thú nằm ở nơi nào trong Vĩnh Dạ Thâm Uyên.

Hành động “chim sẻ sau lưng” cũng không áp dụng được, số lượng người tham gia săn bắt Nham Tương Thú rất lớn, không dễ để Tinh Hồn lợi dụng.

Bỗng nhiên trong đầu hân vang lên một tiếng ngáp dài đầy uể oải:

- Haizz, một giấc mơ tuyệt vời, không uổng công bốn long ngủ một giấc dài như vậy. Tiểu tử, bốn long hơi đói, có gì ăn không?

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 79: Thánh Hỏa Kinh

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 79: Thánh Hỏa Kinh

Giọng nói ngờ ngạc đó dĩ nhiên chính là xuất phát từ Tiểu Ứng Long. Những chuyện diễn ra của ba ngày trước, nó hoàn toàn không biết gì cả, mãi mê đánh một giấc thật ngon, đến giờ mới chịu tỉnh lại.

Đối với Tiểu Ứng Long, Tinh Hồn cũng chỉ biết lắc đầu thờ dài. Con rồng mập mạp này, thành sự thì không đủ mà bại sự thì có thừa, nhớ lần trước còn suýt chút nữa làm cho hấn mất đi cái mạng nhỏ bởi vì cái tính hay quên của nó.

- Này, bốn long hỏi sao không trả lời, thật kém sang. Có người làm chủ nhân, số bốn long đúng là khổ mà. Ủa... có điểm thú vị đây, hắc hắc...

Tiểu Ứng Long thờ dài một tiếng, hai bàn tay tròn xoe vỗ vỗ cái bụng phệ, đột nhiên cảm nhận được luồng khí tức kỳ dị, đôi mắt Tiểu Ứng Long sáng lên.

Nó nhìn thấy tại đan điền của Tinh Hồn còn một đứa bé đang cuộn tròn lại, dường như là nhắm mắt ngủ.

- Thứ đồ chơi đó nhìn thú vị đó, người lụm ở đâu vậy, tặng cho bốn long nhé!

Tiểu Ứng Long đôi mắt sáng lên, nhìn Hỏa Công Công tràn đầy hứng thú.

- Nếu người có bản lĩnh thì cứ thử động vào nó xem.

Tinh Hồn giọng nói lãnh đạm, điều này làm cho Tiểu Ứng Long sinh ra nghi hoặc. Sau đó, nó mới quan sát kỹ lại Hỏa Công Công một lần nữa, bỗng nhiên trong mắt xuất hiện một tia kinh nghi bất định, thốt lên:

- Cơ thể thứ đồ chơi này được tạo thành từ lửa, mà hình như ngọn lửa này rất lợi hại. Để xem... ừm... hình như bốn long nhớ trước đây trong đàn điền người tồn tại ngọn lửa ngũ sắc, đừng nói với bốn long là ngọn lửa ngũ sắc biến hóa thành gia hỏa này chứ?

- Có thể xem là vậy.

- Nói chuyện với người đúng là phát ngán lên tới cổ. Bốn long tự mình xem xét.

Tiểu Ứng Long lè lưỡi trêu người, sau đó dùng thần thức tiếp tục quan sát Hỏa Công Công.

-Ồ, so với lửa ngũ sắc thì ngọn lửa cấu tạo nên cơ thể gia hỏa này lợi hại hơn rất nhiều. Đường như đã siêu thoát ngũ hành, wao... thật lợi hại à nha!

- Nhưng mà chờ đã, hình như ngọn lửa này còn rất yếu ớt.

Tiểu Ứng Long nhận ra điểm dị biệt, thốt lên.

- Phải, nó cần có lực lượng linh hồn để sinh trưởng. Hơn nữa, một lần tiêu hóa lại tốn rất nhiều thời gian. Mặc dù lợi hại, nhưng hiện tại nó không

thể sử dụng làm một con bài tẩy.

- Khoan, để bốn long nhớ xem, hình như trong ký ức của bốn long có một loại phương pháp có thể khiến cho hỏa linh phát triển rất nhanh, để xem...

Trong lúc Tiểu Ứng Long suy nghĩ thì Tinh Hồn đồng dạng cũng sinh ra đăm chiêu. Không hiểu sao đối với con rồng mập này, nội tâm hẳn lại sinh ra một loại cảm giác không tin tưởng cho lắm.

Không biết có phải là do hai vố lần trước Tiểu Ứng Long ban tặng nên mới có phản ứng tự nhiên này hay không nữa.

Không nhin được, hẳn liền lên giọng nhắc nhở:

- Hỏa Công Công đối với ta rất quan trọng, người mà phá nát nó là không xong với ta đâu.

- Lo bò trắng răng, bốn long trên thông thiên văn, dưới tường địa lý, làm gì có chuyện phá thứ đồ chơi kia.

Tinh Hồn nhú mày, trong mắt hoàn toàn không tin tưởng. Có lẽ chợt dạ nên Tiểu Ứng Long nói thêm.

- Lần trước là tai nạn, người làm gì mà nhỏ nhen với bốn long vậy.

Tiểu Ứng Long cắn nhai một lúc, sau đó đột nhiên hai mắt sáng lên.

- Nhớ ra rồi, chính là nó, Thánh Hỏa Quyết.

- Thánh Hỏa Quyết? Một môn công pháp à?

Tinh Hồn bất ngờ hỏi.

- Hắc hắc, không biết đúng không, nghe bốn long giải thích này. Thánh Hỏa Kinh không phải là công pháp gì, nó là một phương pháp do Vu Tộc tiền nhân sáng tạo ra để nuôi dưỡng thánh hỏa, luyện chế thánh khí. Cây thương nát này cũng được tạo ra dựa theo Thánh Hỏa Kinh. Bốn long nghĩ, sở dĩ lần trước người có thuận lợi tiến vào không gian khí linh, gặp được bốn long chính là nhờ ngọn lửa ngũ sắc. Bởi bốn long có thể cảm nhận sự thân thuộc đến từ ngọn lửa ngũ sắc đó.

Kỳ thực Tiểu Ứng Long nói hoàn toàn chính xác, bởi ngọn lửa ngũ sắc là do Tinh Hồn thu về của Cổ Tinh Hải. Hắc cũng có suy nghĩ tương tự như Tiểu Ứng Long, chính nhờ ngọn lửa ngũ sắc đó nên mới khiến cho cây thương mục nát này thức tỉnh.

Trong lúc hắc suy nghĩ thì Tiểu Ứng Long lại tiếp tục luyện thuyên không ngừng:

- Thế gian vạn vật đều có linh, lửa cũng như vậy. Lửa càng mạnh, càng tinh thuần thì tinh lọc vật chất, tạo ra pháp bảo càng mạnh. Nếu như để Hỏa Công Công phát triển, đến một lúc nào đó nó có thể giúp chúng ta phá giải cấm chế của cây thương này.

- Liệu có tin được lời người nói không?

- Mặc dù bốn long bình thường hay quên, nhưng lần này thì bốn long dám chắc lên đến một trăm phần trăm là khẩu quyết trong đầu bốn long hoàn toàn chính xác. Dù sao chuyện này liên quan đến việc giải phóng hoàn toàn chân thân của bốn long, bốn long làm sao mà có thể qua loa được.

Thần sắc Tiểu Ứng Long cực kỳ nghiêm túc, mặc dù vẫn hơi canh cánh trong lòng, nhưng thấy quyết tâm của nó lớn đến như vậy, rốt cuộc Tinh Hồn cảnh giác hơi dịu xuống, quyết định tin tưởng nó thêm một lần nữa.

- Tạm tin người một lần, nói phương pháp đi.

- Hắc hắc, vậy mới đúng chứ. Vênh tai lên và nghe cho kỹ đây, bốn long chỉ nói một lần thôi đấy...

Tiểu Ứng Long bắt đầu truyền xuống khẩu quyết Thánh Hỏa Kinh cho hẳn nghe. Thánh Hỏa Kinh quả nhiên là huyền diệu, nếu đúng như những gì Tiểu Ứng Long nói thì Thánh Hỏa Kinh chính là bảo vật vô giá của Vu Tộc.

Thánh Hỏa Kinh mặc dù là phương pháp nuôi dưỡng hỏa diễm, dùng hỏa diễm để luyện khí, thế nhưng vẫn có thể xem là một chiến kỹ rất mạnh, lực lượng khó lường.

Tuy nhiên, điều kiện để tu luyện Thánh Hỏa Kinh lại khá hà khắc. Thứ nhất, người tu luyện Thánh Hỏa Kinh phải có huyết mạch Vu Tộc, là người tiếp nhận truyền thừa Chiến Thần Điện, đạt được phong hào Chiến Thần và Nữ Thần cho Chiến Thần Điện ban xuống.

Thứ hai, muốn tu luyện Thánh Hỏa Kinh thì bản thân phải sở hữu một loại tiên thiên linh hỏa.

Tiên thiên linh hỏa là hỏa diễm do thiên địa sinh ra, nhưng khác với những ngọn lửa thông thường, đó phải là ngọn lửa đã sinh ra linh trí thì mới thừa nhận được lực lượng của Thánh Hỏa Kinh, mới có thể phát huy được toàn bộ uy lực của Thánh Hỏa Kinh.

Dưới thiên địa này có rất nhiều ngọn lửa tự nhiên do thiên địa sinh ra, nhưng tự khai linh trí thì lại cực kỳ quý hiếm, chỉ có thể ngộ không thể cầu.

Những điều điện này, chẳng ngờ lại hoàn toàn phù hợp với Tinh Hồn, giống như Chiến Thần Chiến, mọi điều kiện hẳn đều đáp ứng được cả.

Không biết đây có phải là một sự trùng hợp ngẫu nhiên hay không nữa.

Tiểu Ứng Long đối với Thánh Hỏa Kinh hiểu biết phải nói là cực kỳ thâm sâu, bao nhiêu thắc mắc của Tinh Hồn với những khúc mắc khó hiểu của Thánh Hỏa Kinh đều được Tiểu Ứng Long giải đáp cả.

Sau gần nửa ngày, rốt cuộc Tinh Hồn đã hoàn toàn nắm vững được Thánh Hỏa Kinh.

Đúng lúc này, ở bên ngoài có tiếng gõ cửa, chính là giọng nói của Hạng Hạo. Tinh Hồn bảo Tiểu Ứng Long trở lại khí linh giới, sau đó mới để cho Hạng Hạo tiến vào.

Cả hai nói chuyện, trao đổi tâm đắc một lúc thì Tinh Hồn bỗng hỏi:

- Có một chuyện ta muốn nhờ huynh một việc.

- Mời nói.

Hạng Hạo sáng khoái cười.

- Hôm trước ta mâu thuẫn với Mộ Bạch Phi, Dương Khai cũng bởi vì chuyến đi săn Nham Tương Thú. Tu vi của ta đã tiến giai hậu kỳ, Liệt Hỏa Tâm rất quan trọng đối với ta, không biết huynh có cách nào không?

- Chuyện này à.

Hạng Hạo nhíu mày trầm ngâm.

- Ta nghe nói Nham Tương Thú là do mấy vị trưởng bối các tông trong một chuyến lịch lãm phát hiện ra, vậy nên mới tổ chức lần săn bắt này cho các đệ tử, mục đích chủ yếu là tích lũy kiến thức, gia tăng kinh nghiệm chiến đấu. Còn sau khi thu hoạch Liệt Hỏa Tâm thì toàn bộ đều phải nộp về tông môn, không ai được phép giữ lại. Chuyến đi săn này, đang

sau lưng có rất nhiều vị trưởng lão âm thầm quan sát, vậy nên ta nghĩ dù huynh lấy được Liệt Hỏa Tâm thì cũng không thể giữ riêng cho bản thân.

- Thì ra là vậy, thật đáng tiếc.

Nghe Hạng Hạo nói, Tinh Hồn mới bất chợt nhận ra rằng, thì ra bản thân mình suýt bị Mộ Bạch Phi lừa vào bẫy.

Nếu chẳng phải giữa đường xuất hiện biến cố thì chưa biết chừng khi tiến vào Vĩnh Dạ Thâm Uyên, chỉ sợ bản thân khó mà bảo toàn được mạng sống.

Cái này cũng là do nhìn thấy lợi ích trước mắt quá lớn, Tinh Hồn không suy đoán ra bí ẩn ở đằng sau. Liệt Hỏa Tâm trân quý như vậy, há có thể để cho một đám tông môn tiểu bối tự mình đi săn được.

- Ta nghĩ với thực lực và tiềm năng của huynh, chỉ cần trở thành tông môn đệ tử thì sẽ có thể thu về được vài khóa Liệt Hỏa Tâm.

Thấy Tinh Hồn có chút buồn bực, Hạng Hạo lập tức dùng ngữ điệu ôn hòa an ủi.

Thở dài một tiếng tiếc nuối, nhưng chuyện đã vậy thì chẳng còn cách nào khác.

- Hình như trước đây huynh nói với ta rằng muốn tham gia thí luyện trở thành đệ tử năm đại tông môn tại Phong Lâm Thành đúng không?

Tinh Hồn gật đầu đồng ý, Hạng Hạo lại nói tiếp.

- Lần trước ta quên nói với huynh, để được phép trở thành tông môn đệ tử thì trước tiên phải có một cái thân phận nhất định mới được.

- Huynh nói rõ hơn một chút được không? – Tinh Hồn nhú mày, trước đây hẳn chưa từng nghe thấy có chuyện như vậy.

- Chuyện này là tự nhiên. – Hạng Hạo cười ôn hòa, rồi nói tiếp. – Trước tiên khi được xét khảo hạch, người tham gia thí luyện phải đầu nhập một trong những gia tộc tại Phong Lâm Thành, được những gia tộc này cấp cho lệnh bài thân phận. Đây là điều kiện tiên quyết, trừ khi có chút đặc thù, ngoài ra không thể làm trái.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 80: Phong Lâm Thành

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 80: Phong Lâm Thành

Sau khi giải thích xong, Hạng Hạo đề bạt Tinh Hồn nên sớm cùng hắn quay trở lại Phong Lâm Thành để có thể hoàn tất thủ tục gia nhập vào Hạng gia. Với những gia tộc khác, thường để gia nhập một gia tộc thì sẽ phải đánh đổi thứ gì đó, nhưng với Tinh Hồn, Hạng Hạo bảo rằng ngoại trừ giúp hắn trị dứt điểm căn bệnh ra thì không còn điều kiện khác nữa.

Ngoài ra, Hạng gia sẽ cung cấp cho Tinh Hồn tài nguyên tu luyện cho đến khi thời điểm khảo thí bắt đầu. Vốn dĩ dành thời gian cho việc đi săn Nham Tương Thú, thế nhưng chuyện đã thành ra như vậy, Tinh Hồn bèn đồng ý với Hạng Hạo, sớm ngày mai sẽ quay trở lại Phong Lâm Thành.

Thấy Tinh Hồn đồng ý, Hạng Hạo tỏ ra vui mừng, sau đó nói thêm vài câu nữa thì cáo biệt, rời khỏi phòng.

Hạng Hạo rời khỏi một lúc thì giọng nói của Tiểu Ứng Long lại vang lên trong đầu hắn:

- Liệt Hỏa Tâm, tiểu tử thối, thứ đồ chơi đó nhất định phải thu về tay, chí ít phải mười khóa Liệt Hỏa Tâm, nếu nhiều thì càng tốt.

- Dĩ nhiên, nhưng một lần lấy nhiều Liệt Hỏa Tâm như vậy, người có ý định gì đây?

Tinh Hồn chợt hỏi.

- Dĩ nhiên là để tiến hành tế hỏa chứ làm gì. Nham Tương Thú cũng có thể được xem là thiên thiên linh hỏa, dùng nó thực hiện nghi thức tế hỏa sẽ giúp thực lực của Hỏa Công Công biến mạnh. Đây là cơ duyên đấy, người tuyệt đối không được bỏ qua.

Tiểu Ứng Long ngừ điệu nghiêm túc nói.

- Chuyện này đợi sau khi ta trở thành đệ tử Thiên Kiếm Tông rồi hẵng tính tiếp.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Sáng ngày hôm sau, Hạng Hạo, Tinh Hồn và La Vi cả ba người cùng trở lại Phong Lâm Thành. Mất hơn ba ngày, rốt cuộc Phong Lâm Thành cũng hiện ra trước mắt.

Chỉ là một cái cổng thành mà đã đồ sộ và nguy nga, so với Thanh Giang trấn mới còn muốn bề thế hơn gấp mấy lần. Phong Lâm Thành không hổ danh là tòa thành xa hoa nhất Phi Lan Quận, làm cho Tinh Hồn kinh ngạc không ngớt.

Sau khi qua cổng thành, La Vi chia với bọn người Tinh Hồn và Hạng Hạo, nàng trở lại phân điện của Linh Lô Tông tại Phong Lâm Thành.

Còn Tinh Hồn và Hạng Hạo thì quay trở lại Hạng gia. Trên đường đi, Tinh Hồn được Hạng Hạo giải thích khá kỹ càng về cơ cấu của Phong Lâm Thành cũng như nắm đại tông môn.

Phong Lâm Thành này, người chủ quản có tên là Nhan Tư, là một trong những tiên giả tu vi đã tiến giai hậu kỳ Linh Tiên Cảnh, thực lực rất mạnh. Nghe nói Nhan Tư thân phận là đệ tử Thiên Kiếm Tông, về sau được quận chủ Phi Lan Quận đề bạt lên làm thành chủ Phong Lâm Thành.

Có tin đồn rằng Nhan Tư chính là người do quận chủ Phi Lan Quận phái đến để kìm hãm năm đại tông môn, nhưng chuyện ở đẳng sau thế nào thì chỉ có người trong cuộc mới biết.

Tại Phong Lâm Thành, nếu không tính phủ thành chủ ra thì có mười đại gia tộc nổi bật nhất, bao gồm Hạng gia, Mộ gia, Dương gia, Bắc Cung gia, Đoạn gia, Vệ gia, Trần gia, Thượng Quan gia, Chu gia và Phong gia.

Trong số chín gia tộc thì Dương gia là gia tộc gần đây nhất nổi lên, được Thiên Kiếm Tông trực tiếp đề bạt. Nghe nói trong chuyện này là nhờ Dương gia xuất hiện một tuyệt thế kỳ tài được năm đại tông môn tranh nhau giành giật, rốt cuộc là Thiên Kiếm Tông bạo chi, đặt ra vô số hứa hẹn mới đoạt được vị thiên tài tuyệt thế đó về tay.

Cũng kể từ đó, địa vị của Dương gia lên như điều gặp gió, trở thành một trong mười gia tộc hùng mạnh nhất Phong Lâm Thành.

Lại nói về vị thế của mười gia tộc thì Hạng gia hiện tại đang ở thế yếu nhất, nếu không có gì bất ngờ thì khoảng chừng ngàn năm sau, Hạng gia sẽ bị mất đi vị thế của mười gia tộc hàng đầu.

Hạng gia hiện tại không có bao nhiêu người có địa vị trong năm đại tông môn, trong khoảng thời gian năm trăm năm trở lại, toàn bộ đều đặt hi vọng trên người Hạng Hạo cả. Vì vậy nên hừn hực kỳ khát khao được trừ bỏ căn bệnh này để giúp gia tộc phát triển.

Về phần năm đại tông môn, tại Phong Lâm Thành, bọn họ chỉ xây dựng một cái phân điện nằm ở trung tâm Phong Lâm Thành. Mỗi khi có đợt chiêu mộ đệ tử thì khu trung tâm đó lại cực kỳ náo nhiệt.

Tinh Hồn và Hạng Hạo sau một lúc thì đến được Hạng gia. Mặc dù nói địa vị Hạng gia trong mười đại gia tộc là yếu thế nhất, tuy nhiên tài sản thì tuyệt đối không thể xem thường được.

- Huynh nghỉ ngơi một lúc, ta đi nói chuyện với phụ thân rồi sau đó sẽ sắp xếp cho hai người gặp nhau.

Hạng Hạo phân phó cho người làm chuẩn bị cho Tinh Hồn một căn phòng nghỉ ngơi, có yêu cầu gì thì đáp ứng toàn bộ, còn bản thân thì đi tìm gặp phụ thân mình.

Cha của Hạng Hạo tên gọi là Hạng Tuấn, một tiên giả tu vi đạt đến trung kỳ Địa Tiên Cảnh. Nhìn gương mặt Hạng Hạo so với Hạng Tuấn có nhiều nét giống nhau, tuy nhiên về rành đời cùng thâm sâu thì Hạng Hạo khó mà sánh bằng.

Hạng Tuấn đứng giữa gian phòng, hai tay đặt sau lưng, gương mặt ngẩng lên nhìn bức tranh vẽ một nữ tử xinh đẹp tuyệt trần được treo ở giữa gian phòng. Nhìn trong mắt hiện rõ vẻ suy tư mệt mỏi.

Đúng lúc đó thì Hạng Hạo bước vào.

- Phụ thân, hài nhi trở về rồi.

Hạng Tuấn thu lại ánh mắt phiền muộn, sau đó xoay người lại. Hạng Tuấn mặc một bộ thanh bào, gương mặt nghiêm nghị, đặc biệt là ánh mắt sâu không lường được, ẩn chứa tang thương năm tháng. Giọng nói trầm đặc vang lên:

- Có mời được hãn ta về không?

- Hiện tại y đang nghỉ ngơi tại phòng khách, bất cứ lúc nào cũng có thể gặp phụ thân được cả.

Hạng Hạo lễ phép trả lời.

- Tốt lắm, đưa hân tới ngự hoa viên gặp ta. Hy vọng hân là người mà Thiên Cơ lão nhân tiên đoán, như vậy bệnh tình của người liền trị được dứt điểm.

Hạng Tuấn nhìn Hạng Hạo, ngăn gọn nói.

- Hy vọng là vậy. Có điều, y tính cách rất cẩn trọng, không phải là người dễ đối phó. Mặc dù đã tiếp xúc với y nhiều lần, thế nhưng chung quy, hân vẫn giữ với hài nhi một khoảng cách nhất định.

- Không sao, người như vậy dễ nói chuyện hơn, chỉ cần lợi ích vừa đủ là có thể song phương hợp tác. Được rồi, để một lát ta gặp hân thì liền đoán được thôi.

- Vậy hài nhi lui trước.

Hạng Hạo nói xong thì xoay lưng rời đi. Trong ánh mắt Hạng Tuấn thoáng qua một tia bi thương. Những năm nay, mặc dù tu vi của Hạng Hạo ngày tiến ngàn dặm, so với những người đồng trang lứa, trừ vị bất thế kỳ tài của Dương gia ra, cơ hồ không có một người nào có thể sánh kịp.

Nhưng càng là vậy, sinh mệnh của Hạng Hạo ngày một rút ngắn. Hạng Tuấn bất giác thở dài một tiếng, trong mắt hiện lên vẻ u uất cùng bất lực. Hiểu rõ nguyên nhân, nhưng lại không thể làm gì, chỉ có thể phó mặc cho số trời.

Một tia hy vọng ngày đó Thiên Cơ lão nhân để lại, dù rất mơ hồ, nhưng dù là vậy, Hạng Tuấn cũng không thể bỏ qua.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Khoảng chừng hai canh giờ sau thì Hạng Hạo và Tinh Hồn đi đến ngự hoa viên. Khung cảnh ngự hoa viên rất hữu tình và thoáng mát, có hoa thơm cỏ ngọt, không khí trong lành, làm cho nội tâm người ta trở nên thoải mái hơn hẳn.

Tại đây đã bày sẵn một cái yến tiệc nho nhỏ, đang đứng đợi là một người đàn ông trung niên, gương mặt chữ điền, hai hàng lông mày như hai ngọn núi, gương mặt không giận tự uy, tu vi cao cường, quả thực là thâm sâu khó dò.

- Phụ thân, đây là người mà hài nhi nhắc đến, tên gọi là Tinh Hồn.

Sau đó hắn quay sang Tinh Hồn, nói tiếp:

- Còn đây là gia chủ Hạng gia, cũng là phụ thân của Hạng Hạo ta.

Hạng Hạo gương mặt vui vẻ giới thiệu. Còn Tinh Hồn, hắn giữ thái độ khách khí, ôm quyền nói:

- Tội hạ Tinh Hồn, ra mắt đại nhân.

- Tuổi không lớn mà tu vi cao cường, so với khuyển tử Hạng Hạo nhà ta còn muốn lợi hại hơn, đúng là anh hùng xuất thiếu niên.

- Đại nhân quá khen.

- Được rồi, ngồi xuống đi, hôm nay ta chuẩn bị một bữa tiệc nhỏ, xem như mừng Tinh Hồn tiểu huynh đệ trở thành khách khanh của Hạng gia ta.

Hạng Tuấn thoát trông cực kỳ sáng khoái, nói chuyện rất rộng lượng, nếu là bình thường thì sẽ khiến cho người ta mất đi sự cảnh giác.

Tuy nhiên Tinh Hồn lại giữ tinh thần của mình rất tốt, thái độ tuy khách khí, nhưng vẫn có chừng mực nhất định, không có bị Hạng Tuấn cuốn theo.

Cả ba vừa uống rượu vừa nói chuyện, kiến thức của Hạng Tuấn rất phong phú và uyên bác, làm cho Tinh Hồn hiểu thêm không ít về Phong Lâm Thành cũng như về Phi Lan Quận.

Nói vòng vong tam quốc thì một lát sau, Hạng Tuấn mới nói:

- Lần này tổ chức thí luyện tuyển chọn đệ tử, so với mấy lần trước đây thì độ khó khăn gia tăng không ít.

- Ồ, xin đại nhân nói kỹ hơn.

- Theo như thông tin mà ta vừa mới nhận được cách đây ít ngày thì sẽ diễn ra ba cuộc thí luyện. Thí luyện thứ nhất là kiểm tra thể chất thông qua Thiên Nhân Kính, nếu phát hiện xuất hiện dị linh thể thì liền được trực tiếp thông qua khảo hạch, gia nhập một trong năm đại tông môn. Thí luyện thứ hai là kiểm tra đạo tâm, thí luyện thứ ba là tiến vào Bạo Thú Lâm, chỉ cần sống sót qua một khoảng thời gian nhất định thì sẽ thông qua thí luyện, đầu nhập tông môn.

Nghe đến Bạo Thú Lâm, Hạng Hạo sắc mặt chấn kinh.

- Bạo Thú Lâm? Chẳng phải nơi đó rất nguy hiểm sao, ngay cả tiên giả Địa Tiên Cảnh cũng chưa chắc có thể sống sót nổi.

- Cái này cũng chưa chắc, nếu không tiến quá sâu vào bên trong Bạo Thú Lâm thì vẫn có thể bảo toàn được tính mạng.

Hạng Tuấn lắc đầu nói. Tinh Hồn đối với Bạo Thú Lâm có chút hứng thú, liền hỏi.

- Nghe Hạng huynh nói, ta rất tò mò về Bạo Thú Lâm này!

Hạng Hạo nghe vậy thì liền cười khở một tiếng, sau đó mới giải thích:

- Đã vậy thì ta liền giải thích cho huynh nghe một đoạn về Bạo Thú Lâm.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 81: Mộ Kính

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 81: Mộ Kính

- Bạo Thú Lâm thuộc phần lãnh địa của Đan Ninh Môn, bởi vì bên trong có rất nhiều hoang thú hùng mạnh, có tin từng có người nhìn thấy có cả Thiên Tiên hoang thú cấp một thực lực mạnh ngang với tiên giả Thiên Tiên Cảnh xuất hiện nữa, có thể nói tại Phi Lan Châu này, Bạo Thú Lâm chính là nơi tồn tại những hoang thú mạnh mẽ bậc nhất. Còn về phần vì sao mấy đầu hoang thú này không đi ra bên ngoài thì không rõ lý do. Do tồn tại quá nhiều hoang thú cấp cao, ngay cả những vị tiên giả tu thập phần mạnh mẽ cũng không dám tùy tiện tiến vào quá sâu Bạo Thú Lâm. Có người từng nói rằng, nếu một ngày hoang thú tại Bạo Thú Lâm xuất sơn, chỉ sợ toàn bộ khu vực Phong Lâm Thành đều sẽ bị san thành bình địa.

Hạng Hạo vừa nói, gương mặt vừa thể hiện biểu cảm chấn kinh. Mặc dù không biết lời kể này có quá đáng hay không, nhưng Bạo Thú Lâm được xếp vào một trong những địa phương nguy hiểm nhất Phi Lan Châu, chỉ xếp sau Vĩnh Dạ Thâm Uyên âu cũng là có nguyên nhân của nó cả.

Bạo Thú Lâm nguy hiểm đến vậy, thế mà cao tăng năm đại tông môn vẫn quyết định lấy Bạo Thú Lâm làm nơi thí luyện, không biết là có ý đồ gì hay không nữa.

- Thí luyện lần này hết sức nguy hiểm, nếu có thể thì ta hi vọng người không tham dự. Tài nguyên tu luyện tại Hạng gia mặc dù không thể sánh bằng Thiên Kiếm Tông hay các tông môn khác, nhưng tuyệt đối đầy đủ để người tu luyện.

Lúc này, Hạng Tuấn nhìn Tinh Hồn, nghiêm túc nói.

- Chuyện này tại hạ sẽ suy nghĩ kỹ.

- Quyết định thế nào là tùy người, ta chỉ hy vọng người đáp ứng một chuyện, một ngày nào đó nếu đủ khả năng thì hãy trị dứt điểm căn bệnh cho đứa nhỏ này.

- Việc này tại hạ đã đáp ứng, chỉ cần Hạng gia không làm việc gì mờ ám phía sau, tại hạ dĩ nhiên sẽ toàn lực giúp đỡ.

Tinh Hồn ngữ điệu trầm ổn, nhìn Hạng Tuấn, bình tĩnh trả lời.

- Như vậy liền tốt, ha ha. Nào, ta mời người một ly...

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Sau khi tiệc tàn, Tinh Hồn quay trở lại chỗ nghỉ ngơi. Hạng Tuấn trước đó đã ra lệnh cho gia nhân chuẩn bị cho hắn một tòa phủ đệ khác để ở. Tòa phủ đệ này được bố trí một toàn pháp trận, thế nên linh khí ở nơi này so với những chỗ khác nồng đậm hơn nhiều.

Có cả một động phủ để bế quan nữa, không hổ danh là một trong những gia tộc tu tiên mạnh mẽ nhất Phong Lâm Thành, bên trong vốn liếng không tồi chút nào.

Còn gần một tháng nữa là bắt đầu khảo hạch, trong khoảng thời gian này, đây sẽ là nơi mà Tinh Hồn tu luyện.

Mặc dù sẽ không thể tiến giai, nhưng thực lực thì có thể tăng lên một cách đáng kể, đảm bảo cho việc thí luyện thành công. Còn về phần đề nghị của Hạng Tuấn thì Tinh Hồn xem như không có, bởi hắn không muốn phải phụ thuộc bất kỳ một thế lực nào cả.

Hạng Tuấn bề ngoài nói chuyện thân thiện, nhưng ai mà biết được trong lòng ông ta đang nghĩ gì chứ. Thế gian này, khó đoán nhất chính là lòng người, một kẻ từng trải qua vô số chuyện như Tinh Hồn, hắn tự nhiên biết bản thân mình cần phải làm gì.

Cứ thế chớp mắt đã đến thời gian năm đại tông môn mở ra khảo thí. Một tuần trước, Hạng Hạo hết thời gian được phép trở về thăm gia đình nên đã quay trở lại Thiên Kiếm Tông.

Trước đó Hạng Hạo đã giúp Tinh Hồn làm thủ tục ghi danh, thế nên bây giờ hắn chỉ việc đến nơi tổ chức khảo thí mà thôi.

Đi cùng với Tinh Hồn có cả Hạng Tuấn. Bởi vì việc tổ chức thu nạp đệ tử là một sự kiện cực kỳ trọng đại, mà những người tham gia thí luyện đều phụ thuộc vào một trong mười đại gia tộc, nghiêm nhiên mười đại gia tộc đều phải cử đại diện đến.

Nơi tổ chức sơ khảo nằm ở trung tâm Phong Lâm Thành. Chỉ mới là lúc sáng sớm, thế nhưng mà có rất đông người tụ tập.

Đương nhiên không phải người nào cũng là người tham gia thí luyện, đại đa số là những khác quan đến xem mà thôi.

Từ trên xe ngựa, Tinh Hồn và Hạng Tuấn bước xuống. Kế đó Hạng Tuấn chỉ vào một cái quầy đang có rất nhiều người tụ tập, nói:

- Người đến chỗ đó, đưa ngọc bài để bọn họ xác định thân phận, sau đó sẽ hướng dẫn người cần phải làm gì. Ta phải đi gặp một số hảo hữu, không thể nán lại bên người được.

- Đại nhân cứ tùy tiện.

- Tốt, vậy ta đi trước.

Nói xong, Hạng Tuấn tiến vào bên trong khu vực khảo thí, còn Tinh Hồn thì đi đến chỗ Hạng Tuấn vừa mới chỉ điểm.

Giống như những người khác, Tinh Hồn bước vào khu vực xếp hàng. Quầy có đến mười quản sự, thao tác lại rất nhanh, vậy nên mặc dù hàng ngũ chỗ mà hãn đứng có khoảng mười người, nhưng lại không tốn bao nhiêu thời gian cả.

Tuy nhiên, đúng lúc đó lại xuất hiện một đám người mà dẫn đầu là một người thanh niên trẻ tuổi. Người này nhìn ngọc thụ lâm phong, thân mặc bạch y, thân người cao gầy, đặc biệt là đôi mắt hí có phần xảo quyết.

Hãn cùng với một đám người tiến đến gần Tinh Hồn, gương mặt thể hiện rõ sự cao ngạo, nhìn Tinh Hồn hỏi:

- Người chính là Tinh Hồn?

Tinh Hồn nhíu mày, hãn đối với thanh niên mắt hí này không hề quen biết, thế nhưng đối phương chưa gì đã nhắm vào mình, hơn nữa trong mắt xuất hiện sự bất thiện.

Những kẻ như vậy, đại đa số đều mang tâm tư xấu xa. Tinh Hồn liếc nhìn một cái rồi sau đó quay nhìn chỗ khác, hoàn toàn không đặt sự quan tâm lên gã thanh niên mắt hí đó.

- Hừ, Mộ Kính sư huynh ta hỏi mà không trả lời, người chán sống rồi hả?

Trông thấy Tinh Hồn biểu hiện thờ ơ, một tên đi cùng với thanh niên mắt hí tên Mộ Kính bỗng dừng chỉ tay quát lớn.

Hắn chỉ thẳng ngón tay vào mặt Tinh Hồn, so với Mộ Kính thì tên này còn muốn kiêu ngạo hơn. Nhưng hành động này của hắn vô tình đã khiến nội tâm Tinh Hồn lạnh xuống.

Chỉ nghe một tiếng *rắc* vang lên, kèm theo đó là một tiếng gào thét đau đớn. Âm thanh đó phát ra từ chính người thanh niên vừa mới chỉ trỏ chửi mắng Tinh Hồn. Ngay lập tức khiến cho những người khác chú ý đến.

- Ta ghét nhất bị kẻ khác chỉ tay vào mặt. Lần này ta chỉ phế một tay, lần sau là cả cái mạng nhỏ của ngươi cũng không còn đâu.

Tinh Hồn ánh mắt lạnh lùng nhìn trừng trừng gã đó, ngữ điệu nghe thì bình thản, nhưng bên trong ẩn chứa một cỗ sát cơ lạnh lẽo.

- Đánh chó cũng nên nhìn mặt chủ, người xem ta là không khí hả?

Mộ Kính nhìn thấy hạ nhân của mình bị Tinh Hồn phế đi một cánh tay, lập tức nổi giận, giọng nói đầy sát khí nói.

- Ngươi gọi là Mộ Kính, hẳn là có quan hệ với Mộ Bạch Phi.

Lúc này, Tinh Hồn mới nhìn Mộ Kính hỏi.

- Bốn công tử là biểu ca của hắn.

- Thế nào, muốn báo thù cho biểu đệ ngươi?

- Phải, nhưng ban đầu chỉ định trừng phạt một chút, còn bây giờ thì...

Chưa kịp nói hết câu thì Mộ Kính đã xuất ra một chương. Mộ Kính tu vi chính là hậu kỳ Phạm Tiên Cảnh, tại Linh Lô Tông danh tiếng không nhỏ. Nơi đây cấm làm loạn, thế nhưng Mộ Kính không nói không rằng mà xuất thủ, tựa hồ không xem luật lệ kia bỏ vào mắt.

Nếu như không động vào thì thôi, nhưng đã động vào thì Tinh Hồn dĩ nhiên sẽ đánh lại, hẳn đâu phải là thiếu niên mới lớn, vả lại đây là Mộ Kính xuất thủ trước, Tinh Hồn hoàn toàn có lí do để tự vệ.

- Vạn Thú Nhất Kích!

Bàn tay hóa thành trảo ấn, trong không gian xuất hiện những đạo tàn ảnh mờ mờ của rất nhiều hung thú đồng loạt hướng trảo.

Ầm một tiếng, áp lực lan ra xung quanh, khiến cho những người khác bị đẩy lùi, ngã lăn trên đất.

Vừa rồi cả Mộ Kính và Tinh Hồn đều xuất thủ để thăm dò đối phương, không hề ra tay thực sự, bởi dù gì cả hai đều là tiên giả hậu kỳ Phàm Tiên Cảnh, đánh nhau thực sự sẽ tạo nên tiếng động không nhỏ.

Khói bụi tan biến, trên nền đất để lại mấy dấu giày in lằn khá sâu. Nhìn lại cuộc chiến, Tinh Hồn không hề lui lại dù chỉ một bước, thế nên mấy dấu chân kia, dĩ nhiên chính là của Mộ Kính rồi.

Trông sắc mặt Mộ Kính rất khó coi. Hẳn không ngờ rằng, thực lực của Tinh Hồn mạnh ngoài sự tưởng tượng của mình, so với những gì mà Mộ Bạch Phi kể thì khác gia rất nhiều.

Vốn dĩ đáp ứng Mộ Bạch Phi đến đây để dạy cho Tinh Hồn một bài học rằng không nên chọc vào Mộ gia, nhưng bây giờ thì việc này có chút nằm ngoài dự kiến.

Chỉ thấy Mộ Kính nghiêng răng nghiêng lợi, nhìn chăm chăm Tinh Hồn:

- Giỏi cho một tên tạp chủng, người thật sự chọc giận bản công tử rồi đấy.

Dứt lời, Mộ Kính trong tay xuất hiện một thanh trường kiếm, chỉ nghe tiếng lách tách nổ vang, Mộ Kính vận chuyển nguyên lực, kế tiếp xuất ra một kiếm.

- Tam Lôi Kiếm Khí.

Chỉ thấy đường kiếm xuất ra hóa thành ba đạo kiếm khí phóng thẳng đến chỗ Tinh Hồn.

- Kính Hoa Thủy Nguyệt.

Tinh Hồn ánh mắt khinh thường, thậm chí không thèm sử dụng đến pháp khí mà Hạng Tuấn đã chuẩn bị trước đó cho hắn.

Chỉ thấy hai bàn tay hắn lóe lên một vầng lam quang, sau đó vẽ thành vòng tròn chắn ở trước người, tạo thành một tấm gương huyền ảo. Khi ba đạo kiếm khí chạm vào mặt gương thì không thấy có bất kì biến đổi gì, nhưng ngay sau đó bỗng nổ ầm lên một tiếng, từ bên trong mặt gương xuất hiện ba đạo kiếm khí tương tự như kiếm khí Mộ Kính đánh ra. Tuy nhiên lực lượng không bằng, bù lại tốc độ cực nhanh.

Kiểm khí này ẩn tàng sát cơ, Mộ Kính gương mặt lộ ra kinh biến, tuy nhiên phản ứng của hắn rất nhanh, nguyên lực lại khu động một lần nữa đánh ra ba đạo kiếm khí tương tự.

- Tam Lôi Kiếm Khí.

Lại có tiếng nổ vang vọng lên, nhưng so với lần trước thì kinh động hơn rất nhiều, gió thổi mạnh khiến nhiều người bị ảnh hưởng. Không chỉ thế, lực lượng phong nhận đánh ra lung tung, cũng may tại đây có không ít kỳ nhân thực lực khá mạnh, thế nên được họ dễ dàng phá giải.

Đúng lúc đó, có âm thanh giận giữ từ trên trời truyền xuống.

- Là kẻ nào to gan gây chuyện?

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 82: Thí Luyện

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 82: Thí luyện

Giọng nói kèm theo cổ uy áp cường đại trấn áp xuống, ngay lập tức khiến cho sát ý của Mộ Kính khựng lại. Chúng nhân ngẩn đầu lên nhìn bầu trời, chỉ thấy có một gã nam tử thân mặc hoàng bào, dung mạo uy nghiêm, giữa mi tâm có ấn kí tiên kiếm đang ngự trên một thanh phi kiếm.

Gã nam tử ấy chính là tiên giả trung kỳ Phù Tiên Cảnh, thực lực so với Mộ Kính và Tinh Hồn mạnh hơn không biết bao nhiêu lần.

Dứt lời, gã nam tử ấy đáp xuống đất, phi kiếm sau đó liền thu nhỏ lại, rơi vào chuôi kiếm đeo ở sau lưng. Nhìn ngực áo gã thanh niên tuần tú này có biểu tượng hình thanh kiếm, không cần đoán cũng biết, y chính là đệ tử Thiên Kiếm Tông.

Mộ Kính chớp mắt nhận ra gã thanh niên tuần tú đệ tử Thiên Kiếm Tông này, lập tức ôm quyền:

- Mộ Kính bái kiến Thượng Quan Lãnh sư huynh.
- Thượng Quan Lãnh? Không ngờ y lại xuất hiện tại chỗ này.

- Người này chính là Thượng Quan Lãnh, thiên tài Thượng Quan gia đó ư?

- Nghe nói Thượng Quan Lãnh bất quá chưa đến hai ngàn năm trăm năm mà đã tiến giai trung kỳ Phù Tiên Cảnh, một trong những cường giả nội môn Thiên Kiếm Tông, thực lực vô cùng mạnh mẽ.

-

Tinh Hồn nghe những người đứng xung quanh bàn tán thì mới nhận ra được người thanh niên nọ là thiên tài Thượng Quan gia tộc Thượng Quan Lãnh.

Trước đây từng nghe Hạng Hạo nói qua về Thượng Quan Lãnh này, trước khi bất thế kỳ tài Dương gia Dương Thiên Quân xuất hiện thì Thượng Quan Lãnh chính là nhân vật phong vân đứng đầu hàng ngũ thiên tài Thiên Kiếm Tông.

Giống như Dương Thiên Quân, Thượng Quan Lãnh cũng là người thức tỉnh thiên phú phi thường, mặc dù không biến thái như Dương Thiên Quân, nhưng cũng là một loại thể chất phi thường hiếm gặp – Bá Kiếm Chi Thể.

Với Bá Kiếm Chi Thể, lại đầu nhập vào Thiên Kiếm Tông, Thượng Quan Lãnh tu luyện so với đồng môn cơ hồ nhanh gấp hai lần, quả thực biến thái vô cùng. Tuy nhiên kể từ lúc Dương Thiên Quân xuất hiện, cái tiếng tuyệt thế thiên tài đã bị chuyển dịch sang Dương Thiên Quân mất rồi.

Tạm thời không nói về chuyện này. Nói đến, Thượng Quan Lãnh xuất hiện tại Phong Lâm Thành, có lẽ chính là đại diện Thiên Kiếm Tông làm người trách nhiệm.

Thượng Quan Lãnh đôi mắt sắc bén như thần kiếm nhìn Mộ Kính, chỉ là một ánh nhìn thôi mà trên trán Mộ Kính túa ra mồ hôi hột, đủ để biết áp

lực Thượng Quan Lân mang đến lớn đến cỡ nào.

- Thì ra là người của Mộ gia.

Đều là những đại gia tộc tu tiên tại Phong Lâm Thành, nhìn vào ngọc bài có khắc hình chữ Mộ, Thượng Quan Lân liền nhận thức được thân phận của Mộ Kính.

Tuy nhiên Thượng Quan Lân hành sự công chính, không vì cùng là đại gia tộc mà phân biệt đối với Tinh Hồn.

Thượng Quan Lân không hỏi tiếp Mộ Kính nữa, ánh mắt chuyển dời sang một vị chấp sự của Thiên Kiếm Tông, hỏi:

- Chuyện ở đây là thế nào?

Chấp sự Thiên Kiếm Tông kia vội chạy ra hành lễ với Thượng Quan Lân, sau đó đem đầu đuôi sự việc kể lại toàn bộ cho Thượng Quan Lân nghe.

Sau khi nghe xong, Thượng Quan Lân hai hàng chân mày như hai thanh kiếm hơi chau lại, nhìn Tinh Hồn, sau đó lướt sang Mộ Kính. Chỉ thấy Mộ Kính mặt mày tái nhợt, sau lưng ướt đẫm mồ hôi.

Nếu là người khác thì còn dễ nói chuyện, nhưng Thượng Quan Lân này là người rất ngay thẳng, công tư phân minh, đây chính là điều mà Mộ Kính run sợ.

Tuy nhiên, hành động của Thượng Quan Lân lại có chút khác thường.

- Chuyện này coi như dừng lại ở đây, xem như không có việc gì xảy ra, hai người đồng ý chứ?

Thượng Quan Lãnh giọng nói nghe thì nhẹ nhàng, như ý tứ bên trong chính là đang ra lệnh. Mộ Kính mong muốn chính là điều này, lập tức đồng ý:

- Điều nghe theo sắp xếp của Thượng Quan Lãnh sư huynh.
- Tùy ý người.

Tinh Hồn dường như nhìn ra thứ gì đó, tuy nhiên hẳn không muốn bản thân dính quá nhiều rắc rối, chí ít là hạng người như Thượng Quan Lãnh không phải thứ mà Tinh Hồn có thể động chạm vào được, thế nên hẳn cũng chấp thuận đề nghị này.

Thấy Tinh Hồn và Mộ Kính đều nể mặt mình, gương mặt Thượng Quan Lãnh hiện ra vẻ hài lòng.

Sau khi mọi chuyện đã ổn thỏa, Thượng Quan Lãnh lại ngự kiếm rời khỏi đây, hướng thẳng vào trong nội thành, nơi sắp sửa bắt đầu cuộc thí luyện tuyển chọn đệ tử của năm đại tông môn.

Thượng Quan Lãnh đi mất, những người khác bàn luận về hẳn không thôi, dần dần rồi cũng tản đi hết.

Mộ Kính thở dài một hơi nhẹ nhõm, trong lòng hẳn ngầm đoán, xem ra Thượng Quan Lãnh vẫn nhìn vào họ Mộ của mình mà bỏ qua việc lần này. Tuy nhiên, không vì thế mà Mộ Kính bỏ qua thù hận đối với Tinh Hồn được.

Ánh mắt của Mộ Kính càng cay độc hơn, nhìn trừng trừng, găng giọng xuống:

- Lần này xem như người may mắn, kế tiếp sẽ không dễ dàng vậy đâu. Hừ!

Hừ lạnh một tiếng, kèm theo ánh mắt khiêu khích, Mộ Kính dẫn người của mình quay lưng bỏ đi.

Đối với sự đe dọa này, Tinh Hồn âm thầm ghi nhớ trong lòng. Có thể hẳn không xem Mộ Kính hay Mộ Bạch Phi ra gì, nhưng mà Mộ gia đích thực là một con quái vật tại Phong Lâm Thành này, nếu như Mộ Kính muốn ra tay, hẳn là lần thí luyện này Tinh Hồn sẽ dính vào không ít rắc rối.

Có điều, tình hình hiện tại không cho phép Tinh Hồn rút lui được, đành phải đi bước nào tính bước đó mà thôi.

Đi đến quầy đăng ký, trước đó chứng kiến thực lực của Tinh Hồn, người này trong mắt lộ ra tia úy kỵ.

- Giúp ta kiểm tra thân phận.

- Vâng, xin được một chút.

Tinh Hồn lấy ra ngọc bài mà Hạng Tuấn giao cho hẳn trước đó, người quản sự kia cầm lấy. Chỉ thấy hẳn truyền một tia nguyên lực vào, ngọc bài lóe lên một vầng hào quang màu đỏ cam, sau đó thì biến mất. Người quản sự thu lại ngọc bài, kế tiếp giao cho hẳn một cái nhẫn, sau đó nói:

- Giữ chiếc nhẫn này cẩn thận, nếu bị mất thì sẽ bị giám khảo hủy tư cách thí luyện.

- Đa tạ nhắc nhở, ta sẽ cẩn thận.

Tinh Hồn ôm quyền, miệng ôn hòa đáp một tiếng, sau đó quay đi vào trong, chuẩn bị cho thí luyện sắp sửa bắt đầu.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Tâm khoảng nửa ngày sau, từ trung tâm nội thành vang lên âm thanh tiếng chuông. Âm thanh rất lớn, ngay lập tức kinh động chúng nhân. Âm

thanh đó chính là báo hiệu những người tham gia thí luyện tập trung lại.

Tinh Hồn ngồi ở một góc khuất người để điều chỉnh trạng thái của bản thân đạt đến trạng thái tốt nhất, khi nghe âm thanh đó thì mở mắt ra, ngẩng đầu lên nhìn bầu trời.

- Rốt cuộc cũng đến rồi.

Miệng thì thảo tự nói, bàn tay vô thức nâng lên sờ vào mặt dây chuyền đeo ở trước ngực, nhẹ nhàng vút ve.

Đại quảng trường Phong Lâm Thành cực kỳ to lớn, xung quanh có rất nhiều người tụ tập quan sát. Có rất nhiều động phủ xuất hiện xung quanh đại quảng trường. Những tòa động phủ đó kỳ thực là một loại pháp bảo do các Luyện Khí Sư thiết kế ra, sau đó sử dụng cấm chế khắc lên, có thể tùy ý phóng to thu nhỏ, rất là tiện lợi.

Mấy tòa động phủ này xuất hiện là để chuẩn bị cho những đại gia tộc và các chấp sự của năm đại tông môn cư trú tạm để quan sát những người tham gia thí luyện.

Sau khi có âm thanh báo hiệu, toàn bộ những người tham gia thí luyện đều đã tập hợp đầy đủ, chỉ đang đợi những chấp sự xuất hiện mà thôi.

Một lúc sau, trên bầu trời đột nhiên xuất hiện vô số người, những người này hoặc là lăng không phi hành, hoặc là sử dụng pháp bảo ngự không.

Nếu nhìn kỹ thì trang phục của những người vừa xuất hiện khác nhau, chia làm sáu tổ đội.

Tổ đội ngoài cùng mang trang phục màu xanh lam, trên ngực áo có hình một chiếc đa đỉnh, chính là tổ đội đại diện cho Đại Ninh Môn.

Tổ đội thứ hai mặc trang phục màu đen, trên ngực áo có hình một thanh đao, chính là tổ đội đại diện cho Bá Đao Tông.

Tổ đội thứ ba mặc trang phục màu tím, trên ngực áo có hình những tia lôi điện, chính là tổ đội đại diện cho Linh Lôi Tông.

Tổ đội thứ tư mặc trang phục màu vàng, trên ngực áo có hình một thanh kiếm, chính là tổ đội đại diện cho Thiên Kiếm Tông. Trong tổ đội này có cả Thượng Quan Lãnh, người mà trước đó Tinh Hồn đã được chứng kiến qua.

Tổ đội thứ năm mặc trang phục màu xanh nhạt, trên ngực áo có hình một cây quạt, chính là tổ đội đại diện cho Tuyên Vũ Môn.

Tổ đội cuối cùng, những người này trên người mặc chiến giáp, phát ra uy thế kinh người, đi xung quanh bảo vệ cho người ở chính giữa.

Tổ đội này không đại diện cho bất kỳ tông môn nào, bởi bọn họ chính là chủ nhân của Phong Lâm Thành này. Và dĩ nhiên người đứng ở trung tâm chính là thành chủ Phong Lâm Thành – Nhan Tư.

- Tham kiến thành chủ đại nhân.

- Tham kiến ngũ đại tông môn giá lâm.

Những đại gia tộc là những người đầu tiên cao giọng nói, ngay lập tức lan truyền ra những người đứng ở xung quanh. Cả những người tham gia thí luyện cũng tương tự.

Thành chủ Nhan Tư và tổ đội đại diện cho năm đại môn đáp xuống đất, pháp bảo toàn bộ đều thu lại.

Thành chủ Phong Lâm Thành – Nhan Tư không biết sử dụng thủ đoạn gì, thế nhưng thân thể được bao bọc bởi một tầng vụ khí nhàn nhạt, nhìn

như có như không, tuy nhiên cái tăng vụ khí đó lại làm cho người khác không nhìn ra được tu vi cũng như gương mặt thật của ông ta.

- Thiên Minh thượng nhân tiền bối không đến à?

Nhan Tư ánh mắt nhìn xung quanh, sau đó bỗng hỏi.

- Bẩm thành chủ, Thiên Minh thượng nhân sau cuộc chiến lần trước đến giờ vẫn bế quan.

- Thì ra là vậy, thật đáng tiếc.

Nhan Tư thở dài một tiếng, sau đó nghiêm giọng nói.

- Đã vậy thì cho bắt đầu thí luyện đi.

- Tuân lệnh thành chủ.

Ra lệnh xong, Nhan Tư bước đến vị trí chỗ ngồi của mình, nằm dài trên bảo tọa, trông thần thái khá chán chường, tựa hồ đối với thí luyện lần này không có chút hứng thú nào cả.

Đại diện của năm đại tông môn cũng tương tự như vậy. Lại nói, những người này đến đây, mục đích là để quan sát bài thí luyện thứ nhất, kiểm tra tư chất. Chỉ cần phát hiện ra thiên tài yêu nghiệt nào đó thức tỉnh thiên phú nghịch thiên là lập tức tranh đoạt.

- Thành chủ đại nhân, hình như ngài không có tâm tình xem thí luyện cho lắm nhỉ?

Từ trong động phủ thành chủ, một giọng nói tà mị truyền ra, thanh âm vô cùng ngọt ngào, tựa hồ như đang muốn câu dẫn người khác.

- Vụ này năm nào cũng bắt xem, nhìn đến phát ngán rồi.

- Thiên tài lộ diên, thiên phú nghịch thiên, không phải là chuyện rất hứng thú sao?

- Vậy thì làm sao chứ? Mấy tiểu quái vật đó rồi cũng bị mấy cái tông môn kia thu tóm hết, đâu có đến lượt phủ thành chủ? Đúng là vừa chán vừa ức chế.

Nhan Tư bức nhọc nói, vừa cầm một chùm nho cắn mọng tỏa ra linh khí đậm đặc cho vào miệng, trông bộ dạng hết sức lười biếng, hoàn toàn không có giống bộ dạng uy nghiêm ban nãy.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 83: Thiên Phú Bi Kỳ Lạ

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 83: Thiên phú bi kỳ lạ

- Chẳng phải phủ thành chủ có rất nhiều cao thủ, thành chủ đại nhân hà tất phải quan tâm đến đám thiên tài kia. Vả lại, dù sao ngài trước đây cũng là đệ tử Thiên Kiếm Tông à?

Nữ nhân kia cười khẽ một tiếng tà mị, sau đó hỏi tiếp.

- Ài, ta mặc dù mang tiếng thành chủ, nhưng điều khiển được bao nhiêu người chứ, bất quá là một tên thành chủ bù nhìn. Còn cái gì Thiên Kiếm Tông á, thôi quên đi, ta với họ không có bất kỳ quan hệ gì cả. Thôi, ta ngủ đây, có biến thì kêu ta.

Dứt lời, Nhan Tư hai chân đan chéo, nằm dài lên ghế, đôi mắt nhắm lại, bắt đầu đánh một giấc thật ngon.

Mà nữ nhân kia dường như đang suy nghĩ điều gì đó, ngay sau khi Nhan Tư nói muốn ngủ thì không nói thêm gì cả, tầm mắt đẹp phóng nhìn ra bên ngoài.

Trở lại ngoài kia, chấp sự do Nhan Tư phân bổ sau khi đọc một bài diễn văn dông dài, đọc hết thể lệ cũng như cách thức diễn ra khảo hạch như

thế nào, cuối cùng mới bắt đầu cho diễn ra thí luyện.

- Trên đây đặt mười thạch bi, các người theo số thứ tự lần lượt tiến lên thạch bi để kiểm tra tư chất. Ta nhắc lại một lần nữa, bất kỳ ai có được thiên phú Hậu Thiên trở lên là có thể thông qua khảo hạch, không cần phải kiểm tra thí luyện thứ hai và thứ ba.

Chấp sự nọ nhắc nhở những người tham gia thí luyện một lần nữa, sau đó liền ra hiệu bắt đầu thí luyện thứ nhất.

Lần này tham gia thí luyện có gần 2 vạn người, số lượng phải nói là cực kỳ đông đúc. Tuy nhiên, số lượng đông thật, nhưng mà đến cuối cùng trở thành đệ tử của một trong năm đại tông môn thì lại không có bao nhiêu người cả.

Điều này đã được kiểm chứng qua vô số lần tuyển trạch rồi, để có thể trở thành người được chọn, người thí luyện trải qua những bài thí luyện vô cùng khó khăn. Đương nhiên là không tính đến thí luyện đầu tiên này.

Mười người đầu tiên tiến lên mười thạch bi đặt sẵn ở chính giữa đại quảng trường. Những thạch bi này cao chừng hai mét, có màu xám đen, thoát trông rất là bình thường. Tuy nhiên, chỉ cần là Trần Đạo Sư, vừa liếc qua liền biết thạch bi này không phải vật tầm thường.

Nghe nói Thạch Bi này nguyên liệu chủ yếu để tạo thành gọi là Tiên Thiên Tinh Thần Thạch, sau đó bổ sung thêm rất nhiều tài nguyên khác, cuối cùng được các Trần Đạo Sư bày bố cấm chế, rốt cuộc mới tạo nên được những cái Thạch Bi.

Tiên Thiên Tinh Thần Thạch có tác dụng phát hiện ra thiên phú dị thường của nhân loại, tuy nhiên nó lại khá là hiếm thấy. Mười cái thạch bi này không phải là đồ của Phong Lâm Thành hay năm đại tông môn, mà là thuộc quyền sở hữu của Phi Lan Quận Chủ.

Mỗi khi các đại tông môn tại Phi Lan Quận tổ chức khảo hạch là lại phải liên hệ với Phi Lan Quận Chủ, kèm theo đó là phải cống nạp một số lượng tài nguyên khổng lồ mới mượn được trong vòng bảy ngày. Sau bảy ngày đó sẽ có người đến lấy lại thạch bi.

Thiên phú của mỗi người không dễ dàng gì thức tỉnh, thế nên dù giá cả rất đắt, nhưng năm đại tông môn vẫn chấp nhận trả một cái giá rất lớn. Không biết chừng lại phát hiện ra thiên tài nào đó tương tự như Thượng Quan Lãnh hay Dương Thiên Quân, nếu thực sự thì lời nhiều hơn là lỗ.

Kiểm tra rất đơn giản, đặt tay vào thạch bi, sau đó đưa một tia nguyên lực vào trong đó, nếu phát hiện có thiên phú dị bẩm, thạch bi sẽ phát ra ánh sáng.

Tùy theo mức độ mạnh yếu, màu sắc khác nhau ra sao, thiên phú tự nhiên cũng sẽ cao thấp khác nhau.

Thạch bi sẽ có bảy màu, tương ứng với bảy cấp độ thiên phú, Hậu Thiên hạ đẳng, Hậu Thiên trung đẳng, Hậu Thiên thượng đẳng, Tiên Thiên hạ đẳng, Tiên Thiên trung đẳng, Tiên Thiên thượng đẳng và đỉnh cấp Tiên Thiên.

Thạch bi chỉ chia được bảy cấp độ này, còn mạnh hơn nữa thì không thể biết được, dù sao thì phẩm chất của thạch bi cũng có hạn.

Nói đến thiên phú mà thạch bi không đo lường được phải nói đến bất thể kỳ tài của Dương gia – Dương Thiên Quân.

Nghe nói sau khi hãn trở thành đệ tử Thiên Kiếm Tông, trưởng lão Thiên Kiếm Tông đã thử sử dụng Tiên Thiên Tinh Thần Thạch để đo xem cấp bậc thiên phú của hãn ra sao. Chẳng ngờ rằng Tiên Thiên Tinh Thần Thạch lại vỡ vụn. Dù rằng Tiên Thiên Tinh Thần Thạch không sánh được với Thạch Bi, nhưng mà chí ít miễn cưỡng có thể đo được đến cấp độ thứ sáu là Tiên Thiên thượng giai thiên phú.

Chứng tỏ, thiên phú của Dương Thiên Quân hoặc là đạt đến cấp độ thứ bảy là đỉnh cấp Tiên Thiên thiên phú, hoặc thậm chí là còn cao hơn.

Thực sự cao tăng Thiên Kiếm Tông rất muốn kiểm chứng lại thiên phú của Dương Thiên Quân, tuy nhiên thời điểm này y lại bế quan mất rồi.

Quay trở lại với hiện tại, mười người đầu tiên bước lên thạch bi, đứng bên cạnh thạch bi có hai chấp sự của năm đại tông môn, nhiệm vụ của họ là hướng dẫn cho người trắc thí thạch bi.

Mười người đầu tiên bắt đầu kiểm tra tư chất, thế nhưng không có ai trong số mười người này làm cho thạch bi tỏa ra ánh hào quang. Bài thí luyện thứ nhất đối với mười người này đã hoàn toàn thất bại.

Mặc dù vậy, không có ai tỏ ra thất vọng cả. Dù sao thì số lượng người thức tỉnh thiên phú dị bẩm thực sự là rất hiếm, trong vạn người cơ hồ chỉ đếm được trên đầu ngón tay mà thôi.

Thí luyện lần lượt diễn ra, rốt cuộc cũng có người khí cho thạch bi phát ra ánh hào quang.

- Thạch bi phát ra ánh sáng màu đỏ, là Hậu Thiên hạ đẳng thiên phú.

Ngay sau khi thạch bi phát ra hào quang, có người lớn miệng hô lên.

Tuy Hậu Thiên hạ đẳng thiên phú là loại tư chất thấp nhất trong cấp bậc phân chia thiên phú, tuy nhiên không vì thế mà xem thường được, bởi nếu đã đạt được tư chất này thì tốc độ tu luyện đã vượt xa người khác rồi.

Thiên phú bi có một tác dụng đặc biệt chính là đánh thức thiên phú đang ngủ say, ngay lập tức kinh biến xuất hiện. Chỉ thấy thân thể tiểu cô nương này xuất hiện một luồng khí tức mát mẻ, đồng thời thân thể có ánh sáng màu xanh lơ bao bọc, cùng với vô số hư ảnh thủy sinh linh múa lượn quanh thân thể của nàng ta.

- Đó là... Ngâm Thủy Chi Thân.

- Ngâm Thủy Chi Thân cũng là thiên phú rất lợi hại, nếu tu luyện công pháp mang lực lượng thủy năng sẽ giúp cho tốc độ tu hành tăng gấp ba lần bình thường, trong chiến đấu, nếu ở địa phương có nhiều nước sẽ giúp cho chiến lực tăng gấp hai lần.

Người vừa thức tỉnh đó là một cô gái trẻ tuổi, dung mạo xinh như hoa, dáng người thấp bé, tựa như một tiểu tiên nữ vậy được bao bọc trong ánh hào quang tuyệt đẹp đó.

Một lúc sau thì dị tượng biến mất, ánh hào quang tắt ngúm, hư ảnh thủy sinh linh cũng tan biến theo, chỉ thấy nàng ta mở mắt ra, hai con ngươi vốn màu đen nay chuyển sang màu xanh lơ, khiến cho vẻ đẹp của nàng càng trở nên thuần khiết.

- Chúc mừng cô nương thức tỉnh thiên phú Ngâm Thủy Chi Thân, sau này tiền đồ vô lượng, chúc mừng, chúc mừng...

Chấp sự quản lý thạch bi đó là đệ tử Đan Ninh Môn, hẳn ban đầu ngần ra vì bị nét đẹp xuất thần của nàng, nhưng sau đó lập tức điều chỉnh tư thế, ôm quyền mỉm cười.

- Ta... ta thức tỉnh thiên phú sao?

Gương mặt của nàng ngơ ngác, tựa hồ không hề nhận thức được những gì vừa mới diễn ra bên trong cơ thể mình.

- Ha ha, phải, cô nương vừa mới thức tỉnh thiên phú có tên là Ngâm Thủy Chi Thân. Đúng rồi, cô nương tên gì?

- Ta tên Dịch Phong Tình.

Thiếu nữ lễ phép đáp lời.

- Dịch Phong Tình, cái tên thật hay. Được rồi, cô nương tiến sang khu bên kia, suy nghĩ thật kỹ bản thân muốn trở thành môn đồ của môn phái nào.

- Đa tạ sư huynh.

Tiểu cô nương tên gọi là Dịch Phong Tình gương mặt rạng rỡ đi về phía mà chấp sự Linh Lô Tông vừa mới chỉ điểm, trên đôi môi lúc nào cũng nở một nụ cười đẹp.

Có người thức tỉnh thiên phú, dĩ nhiên đồng thời điểm này cũng có người khiến cho thiên phú thạch bi sáng rực lên, cũng là ánh hào quang màu đỏ.

Mới chỉ bắt đầu mà đã xuất hiện hai người sở hữu thiên phú cấp Hậu Thiên hạ đẳng thiên phú, điều này khiến cho các vị trưởng lão đại diện cho năm đại tông môn sắc mặt tươi sáng lên hẳn.

Rốt cuộc cũng đến lượt Tinh Hồn tiến lên thiên phú bi.

- Bắt đầu đi.

Người phụ trách thiên phú bi này thuộc tổ đội Linh Lô Tông. Tinh Hồn gật đầu, sau đó vận chuyển nguyên lực, truyền một tia vào bên trong thiên phú bi.

Chỉ thấy thiên phú bi đột nhiên tán ra ánh hào quang vô cùng rực rỡ, từ màu đỏ chuyển sang cam, sau đó chuyển sang màu vàng, xanh lục, xanh lam, chàm, và cuối cùng dừng lại ở màu tím.

Áp lực truyền ra từ thiên phú bi làm cho người phụ trách kia giật bắn mình, không khỏi lùi về phía sau mấy bước.

Có điều, kỳ lạ là thiên phú bí chỉ tỏa ra ánh hào quang đúng một giây thì sau đó tắt ngúm đi, hoàn toàn không có bất kỳ một dấu hiệu nào khác.

- Chuyện gì vậy? Thiên phú bí xuất hiện ánh sáng màu tím, biểu hiện cấp độ thiên phú cao nhất, có điều...

- Bình thường thì ánh sáng ở bậc thiên phú này sẽ rất lâu mới tắt được, nhưng sao lại chỉ kéo dài đúng một hơi thở thế kia?

- Có khi nào thiên phú bí bị trục trặc gì không?

- Chắc là thiên phú bí xuất hiện vấn đề rồi.

-

Ngay lập tức chuyện kỳ lạ này truyền ra xung quanh, ai nấy đều xôn xao bàn tán.

Mà Tinh Hồn, hẳn đối với điều này cũng kinh ngạc cực kỳ. Nhưng chợt nghĩ lại, thiên phú của hắn là Hư Không Đại Thần Thể đang bị phong ấn, thế nên hiện tượng kỳ lạ này mới xuất hiện trên thiên phú bí cũng nên.

Còn chấp sự Linh Lô Tông kia ánh mắt tròn xoe, nhìn Tinh Hồn chăm chăm, giống như đang nhìn một cách kỳ lạ.

Nếu lựa chọn, có lẽ người này sẽ lựa chọn phương án thiên phú bí đang gặp vấn đề.

Đúng lúc đó, những chấp sự cao cấp của năm đại tông môn đồng thời xuất hiện về hướng này, trong đó có cả một người mà Tinh Hồn nhận thức được, chính là Thượng Quan Lãnh.

Trông thấy Tinh Hồn, Thượng Quan Lãnh nội tâm cũng hơi ngạc nhiên, nhưng cũng chỉ dừng lại ở mức độ ngạc nhiên mà thôi.

Thượng Quan Lãnh là người đầu tiên mở miệng:

- Người là người vừa làm cho thiên phú bí xuất hiện hiện tượng kỳ lạ đó?

Tinh Hồn gật đầu.

- Người tạm thời lui lại, để ta kiểm tra xem thiên phú bí có vấn đề gì hay không.

Quan sát từ trên xuống dưới, ngoại trừ một thân tu vi hậu kỳ Phàm Tiên Cảnh ra thì không có điểm gì đặc biệt cả.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 84: Thiên Phú Bi Vỡ Nát

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 84: Thiên phú bi vỡ nát

Thượng Quan Lãnh nhú mày, sau đó nhìn Tinh Hồn nói. Tinh Hồn lùi lại, Thượng Quan Lãnh bước tới gần thiên phú bi, truyền nguyên lực vào thiên phú bi.

Vốn thiên phú bi đang bình thường thì lập tức tỏa ra ánh hào quang rực rỡ, trong giây lát từ màu đỏ chuyển sang màu cam.

Thượng Quan Lãnh thiên phú chính là Bá Kiếm Thể, xếp vào cấp bậc thiên phú thứ hai là Hậ Thiên trung đẳng thiên phú.

Bởi vì Thượng Quan Lãnh đã thức tỉnh trước đó rồi, thế nên sau khi hấp thu hồi lại nguyên lực thì thiên phú bi ánh sáng cũng tắt đi.

- Thiên phú bi vẫn bình thường.

Sau khi kiểm tra, Thượng Quan Lãnh nhìn những chấp sự tông phái khác và đưa ra kết luận, sau đó ánh mắt hắn dừng lại tại vị trí Tinh Hồn đang đứng, đồng thời vận chuyển thần thức để dò xét thân thể Tinh Hồn.

Tinh Hồn biết được ý định của Thượng Quan Lãnh, nhưng vì tránh rắc rối nên hắn hoàn toàn thả lỏng thân thể, mặc cho Thượng Quan Lãnh quan sát.

Một hồi sau thì Thượng Quan Lãnh thu hồi thần thức, hai hàng chân mày như lưỡi kiếm nhú lại.

- Hoàn toàn bình thường, không có dấu hiệu của việc thức tỉnh thiên phú, thật kỳ lạ.

Vừa nói, Thượng Quan Lãnh vừa khoanh tay lại, chau mày nói.

Những người khác đồng dạng giống như Thượng Quan Lãnh, hoàn toàn không thể giải thích được hiện tượng kỳ lạ của thiên phú bí, bởi từ khi sử dụng thiên phú bí để phát hiện thiên phú của tiên giả, thiên phú bí chưa từng có hiện tượng kỳ lạ như lúc này.

- Người thử kiểm tra lại xem thế nào.

Một chấp sự Tuyên Vũ Môn mở miệng, người này là một nữ tử, dung mạo rất xinh đẹp, giọng nói thập phần ngọt ngào, nhìn Tinh Hồn nói.

- Đúng vậy, người thử kiểm tra lại, như vậy sẽ kết luận được thiên phú bí có vấn đề hay không.

Thượng Quan Lãnh và những người khác đồng thời chấp thuận ý kiến này.

Năm người đứng xếp thành một hàng nhìn Tinh Hồn, mà không chỉ năm người họ mà còn có vô số ánh nhìn đang hướng về phía Tinh Hồn. Dường như mọi hoạt động khác, bao gồm cả chín thiên phú bí còn lại đều không tiếp tục kiểm tra, bọn họ đều muốn nhìn xem, rốt cuộc Tinh Hồn là đại thiên tài cấp bậc thiên phú thứ bảy hay là do thiên phú bí có vấn đề.

Bên trong phủ thành chủ, Nhan Tư vốn đang lười biếng nằm ngủ đột nhiên mở mắt ra.

- Thiên phú bi có vấn đề? Có chút ý tứ.

Người phụ nữ thần bí ngồi bên cạnh Nhan Tư đôi mắt đẹp liếc mắt nhìn y, nàng dường như đang nở nụ cười đằng sau tấm màn mỏng che mặt, giọng nói mỉa mai vang lên:

- Không ngờ việc này lại khiến cho thành chủ đại nhân hứng thú.

- Hắc hắc, chuyện này rất thú vị mà.

-Ồ, mời thành chủ giải đáp giúp ta.

Vừa cười cười, Nhan Tư bỗng chuyển tư thế, đầu gối lên cặp đùi mềm mại của nữ tử thần bí kia, hai lỗ mũi hít hà một hơi dài, tựa hồ như đang thưởng thức hương thơm ngọt ngào từ cơ thể của nữ tử này.

Mà nàng ta dường như không chút khó chịu nào cả, gương mặt thản nhiên như không có chuyện gì xảy ra.

Nhan Tư sau khi nằm gác lên đùi, vừa cầm một quả nho lên, nhưng y không ăn nó, mà cầm xoa nhẵn, như đang quan sát kết cấu của quả nho, miệng vừa ngâm nga nói tiếp:

- Thiên phú bi, ta dám khẳng định không có vấn đề gì. Mà vấn đề là nằm ở chính bản thân của gã đó.

- Ngài làm sao chắc chắn điều này?

- Đoán thôi, hắc hắc...

Nhan Tư cười lớn, sau đó ném quả nho vào miệng mà ngẫu nhiên. Còn nữ tử thần bí kia, khi nghe câu trả lời thì hàng chân mày như lá liễu

hơi động đây, không biết đang suy nghĩ điều gì. Nhan Tư thì vừa nhai quả nho, vừa nói tiếp:

- Nàng cứ chờ xem, thế nào cũng có chuyện hay xảy ra. Nhưng ta nghĩ không phải là bây giờ.

Nói xong, Nhan Tư lại bắt đầu đánh một giấc thật ngon trong sự nghi hoặc của nữ tử thần bí.

Trở lại thiên phú bí nơi Tinh Hồn đang đứng, hắt hít sâu một hơi, sau đó tiến đến gần thiên phú bí, đặt bàn tay lên mặt thiên phú bí, kể đó vận chuyển nguyên lực, truyền vào thiên phú bí một tia.

Lần trước thiên phú bí xảy ra dị tượng khiến người ta kinh hãi, nhưng lần này thì... qua năm hơi thở, thiên phú bí không hề xuất hiện thêm dị tượng nào khác, vẫn yên lặng như một khối đá bình thường.

- Ta biết ngay mà, thiên phú bí đúng là có vấn đề.

- Thiên tài cấp thứ bảy dễ dàng xuất hiện tại nơi này sao, đúng là nực cười.

- Cứ tưởng có chuyện hay để xem, đúng là...

- Thôi, ta đi kiểm tra thí luyện đây, biết đâu lại thức tỉnh thiên phú thực cũng nên.

- Thiên phú dỏm, đúng là phí thời gian mà.

-

Sau khi thấy không có bất kỳ việc gì, người nào người nấy xùy xùy một tiếng, có người tâm bất thiện nhìn Tinh Hồn trêu chọc, vứt lại vài câu rồi sau đó quay lưng bỏ đi.

Đối với mấy kẻ đó, Tinh Hồn không quá để tâm, nhưng dù vậy, bản thân hẳn có lẽ cũng đang nổi tiếng rồi, dù cái tiếng này không được thơm cho lắm.

Ở một góc, Mộ Kính há miệng cười lớn:

- Ta đã bảo rồi, hồn đản đó làm sao mà có thiên phú tuyệt luân được. Hẳn mà có loại thiên phú đó, bản công tử đi đầu xuống đất, hắc hắc hắc...

- Công tử quả nhiên thần cơ diệu toán.

- Chỉ là một tên tạp chủng, làm sao sánh được với công tử.

-

Bên cạnh Mộ Bạch Phi có rất đông người, bọn chúng a dua theo câu nói của Mộ Bạch Phi, đồng thời tăng bốc hẳn làm cho Mộ Bạch Phi tâm trạng rất thoải mái.

- Thế nào rồi, đã liên hệ được với bọn họ chưa?

Bỗng Mộ Bạch Phi mở miệng hỏi người đang đứng bên cạnh.

- Bẩm công tử, bọn họ đã đến, đang đứng đợi ở bên ngoài.

- Tốt lắm, gọi bọn họ vào đi.

Mộ Bạch Phi gật đầu hài lòng, đồng thời búng một cái nhẫn trữ vật cho gã kia, nói tiếp:

- Thưởng cho người đấy.

- Đa tạ công thử ban thưởng, đa tạ công tử...

Được Mộ Bạch Phi ban thưởng, tên thuộc hạ đó cảm ơn rồi rít, sau đó cùng với Mộ Bạch Phi quay vào bên trong động phủ.

Quay lại nơi Tinh Hồn và mấy người Thượng Quan Lãnh, sau khi kiểm chứng lại và không thấy có bất kỳ hiện tượng nào khác, bọn họ liền kết luận rằng thiên phú bị gặp trục trặc, và dĩ nhiên Tinh Hồn không được thông qua thí luyện này.

Hắn sẽ phải tiếp tục phần thí luyện thứ hai diễn ra trong vài ngày tới.

Tinh Hồn không quá quan tâm đến việc này, dù sao thì hắn cũng đã lường trước được rồi, nhất định là do phong ấn tạo thành. Hắn nhìn thiên phú bị qua một lần, sau đó quay lưng rời đi.

Thí luyện tiếp tục diễn ra, cho đến bốn ngày sau thì mới chấm dứt đợt thí luyện. Mặc dù có đến hai vạn người tham gia, thế nhưng trong số hai vạn người này chỉ có được bảy người thông qua thiên phú bị thức tỉnh được thiên phú của bản thân.

Mười tông môn sau khi ra điều kiện mời chào, rốt cuộc Thiên Kiếm Tông thu được hai người là Ân Tiểu Ngạo và Tống Đế Bính. Tuyên Vũ Môn đồng dạng cũng mời chào thành công hai người Tô Tử Mặc và Viên Sĩ Tiêu.

Ba tông môn còn lại, Linh Lô Tông thu về Âu Dương Kiếm Thành, Bá Dao Tông thu được Triệu Bình, còn Đan Ninh Môn thì thu được tiểu cô nương Dịch Phong Tình.

Phàm là người sở hữu thiên tư trác tuyệt, cho dù chỉ là Hậu Thiên hạ đẳng thiên phú, thế nhưng vẫn được các tông môn chào đón hết sức nhiệt tình, tương lai tuyệt đối khó mà đo lường được.

Sau bốn ngày thí luyện kiểm tra thiên phú chấm dứt, những người không thông qua được nghỉ ngơi hai ngày để bắt đầu thí luyện tiếp theo.

Trong thời gian đó, năm đại tông môn sẽ phối hợp cùng với các Trận Đạo Sư để bày bố đại trận để phục vụ cho việc phần thí luyện thứ hai.

Đêm hôm đó, khi những chấp sự tiến ra đại quảng trường thu hồi thiên phú bi thì đột nhiên có một hiện tượng kinh diễm diễn ra.

Chính là trong mười thiên phú bi, đột nhiên có một thiên phú bi dù không có bất kỳ ai tác động đến nó, bỗng nhiên phát ra ánh hào quang rực rỡ, trong đêm tối dưới ánh trăng mờ, luồng tử quang bắn lên bầu trời, ầm ầm có một tiếng gầm kỳ lạ, tưởng chừng như tiếng gầm của viên cổ thần thú nào đó vừa mới thức tỉnh.

- Chuyện gì thế?

Thượng Quan Lãnh ngồi trong động phủ vốn đang nhắm mắt dưỡng thần, đột nhiên cảm giác được một luồng khí áp bất thường, lập tức xông ra khỏi động phủ.

Không chỉ có riêng Thượng Quan Lãnh, những chấp sự của các tông môn khác cũng đồng thời xuất hiện.

Kinh biển này rất lớn, những người bên ngoài cũng cảm nhận được, chỉ thấy trên bầu trời tràn ngập ánh tử quang, tuy nhiên đại quảng trường đã đóng cửa nên người bên ngoài không nhìn thấy được rốt cuộc là nguyên nhân vì sao tử quang xuất hiện.

Đồng thời ngay lúc đó, thiên phú bi phát ra ánh tử quang ấy xuất hiện vô số vết rạn nứt, tựa hồ lực lượng phát ra ánh hào quang quá khủng bố khiến cho thiên phú bi không cách nào thừa nhận được, rốt cuộc nổ tung, tạo thành một chấn động rất lớn.

Khi thiên phú bi vỡ nát thì ánh tử quang cũng biến mất không chút tăm hơi.

- Thiên phú bi vỡ nát?

- Rốt cuộc là đã có chuyện gì vậy?

- Hay có người nào đó lén lút kiểm tra thiên phú?

- Không thể nào, ta này giờ vẫn túc trực ở đây, làm gì có người nào chạy đến đây chứ.

-

Những chấp sự nhìn thiên phú bi vỡ nát, gương mặt ai nấy đều trầm ngâm, đoán già đoán non.

- Thiên phú bi vỡ nát, đây không phải là chuyện mà chúng ta có thể xử lí được. Tốt nhất là truyền tin về tông môn, để cho họ cử người đến điều tra.

Thượng Quan Lãnh đề xuất ý kiến.

- Cũng chỉ đành làm vậy mà thôi. Sự tình thiên phú bi vỡ nát thật sự rất lớn.

- Các người dọn dẹp cẩn thận, đừng khiến buổi thí luyện hai ngày tới bị gián đoạn.

Thượng Quan Lãnh nhắc nhở những người phụ trách, không biết là vô tình hay cố ý, Thượng Quan Lãnh nhìn về phía thạch bi vỡ nát. Trong trí nhớ của hắn, thạch bi này chính là thạch bi mà Tinh Hồn đã thí luyện kiểm tra thiên phú. Hai chân mày như lưỡi kiếm chau lại, chẳng biết trong đầu đang liên tưởng đến điều gì.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 85: Đoàn Thị Tam Huynh Đệ

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 85: Đoàn Thị tam huynh đệ

Hai ngày sau, ngoại trừ bảy người trước đó thông qua thiên phú bí thức tình được thiên phú ra thì còn lại đều tập trung trở lại đại quảng trường cả.

Mặc dù nói là có ba phần thí luyện, nhưng trên thực tế thì bài đầu tiên chỉ xét vận khí của mỗi người mà thôi, bởi đâu phải người nào cũng được trời ban cho thiên phú tuyệt luân đâu. Vậy nên, hai phần thí luyện tiếp theo mới chính là quyết định thực sự ai mới xứng đáng đạt được tư cách trở thành đệ tử của một trong năm tông môn.

Đương nhiên sự kiện hai ngày trước, ánh sáng màu tím che phủ cả bầu trời khiến cho rất nhiều người tò mò, muốn biết được rốt cuộc khi đó đã xảy ra việc gì. Tuy nhiên, thành chủ Phong Lâm Thành – Nhan Tư cũng như những chấp sự của năm đại tông môn phong bế việc này rất kỹ lưỡng, không để cho người ngoài biết được tin tức thiên phú bí vỡ nát.

Một lúc sau khi những người tham gia thí luyện tập trung đầy đủ, chấp sự do thành chủ Phong Lâm thành Nhan Tư tiến ra đại quảng trường, ho khan một tiếng để trấn áp quần hùng lại, sau đó bắt đầu nói:

- Phần thí luyện thứ hai chính là thí luyện sức mạnh thân thể. Tại đại quảng trường này đã được thiết kế một Trọng Áp Đại Trận, người nào trụ vững trong vòng năm canh giờ liền đạt được tư cách thông qua phần thí luyện này.

- Toàn bộ người tham gia thí luyện tiến vào Trọng Áp Đại Trận, những ai từ bỏ thì bước ra bên ngoài.

Chấp sự hô lớn một tiếng, dĩ nhiên đều đã đăng kí thì làm sao bỏ qua được. Trong số hai vạn người này, thành phần đông đảo nhất chính các tán tu, bọn họ phải trả một cái giá rất đắt để đạt được tư cách tham dự, há có thể không tham gia thí luyện.

Toàn bộ hai vạn người tiến vào Trọng Áp Đại Trận khổng lồ. Sau khi ổn định vị trí, chỉ thấy những chấp sự các đại tông môn cười pháp bảo bay lên bầu trời, song thủ đánh ra pháp quyết, đột nhiên đại quảng trường xuất hiện một cỗ áp lực cực kỳ nặng nề.

- Trọng lực hiện tại của Trọng Áp Đại Trận so với bình thường tăng gấp hai lần. Cứ mỗi một canh giờ, trọng lực sẽ tự động tăng lên, cho đến năm canh giờ sau thì Trọng Áp Đại Trận tự động chấm dứt, những ai còn trụ vững đạt được tư cách tham gia phần thí luyện thứ ba.

- Trong quá trình thí luyện bên trong Trọng Áp Đại Trận, người nào không chịu đựng nổi trọng lực thì hãy bóp nát chiếc nhẫn mà trước đó được chấp sự cấp cho, sau khi bóp nát sẽ tự động truyền tống ra khỏi Trọng Áp Đại Trận, mạng sống được đảm bảo. Còn người nào cố chấp thì chết ráng chịu, chúng ta hoàn toàn không chịu trách nhiệm.

Chấp sự nhắc nhở những thí luyện giả, sau đó thì quay trở lại vị trí để quan sát.

Đúng lúc này, đột nhiên từ bên ngoài cổng có ba bóng người xông vào. Ba người này, một người thì thân thể phì nhiêu, rất là mập mạp, trông

chẳng khác thì một khối thịt di động. Người thứ hai thì vừa cao vừa gầy ốm, bộ dạng nhứt nhát, giống như một cây tre biết đi. Chỉ có người cuối cùng trông dễ coi nhất.

Ba người này, đích thị chính là Đoàn thị tam huynh đệ.

- May quá, rốt cuộc cũng đến kịp lúc.

Đoàn Lương thở phào một hơi nhẹ nhõm, lau đi mồ hôi hột trên trán.

- Cũng tại đại ca cả, ngày khác ngủ nướng không nói, lại nhằm trúng ngày thí luyện lại ngủ say như chết.

Hai tên Đoàn Chính và Đoàn Đại Bảo mắt bắn ra lửa, há miệng hét to vào mặt Đoàn Lương, nước miếng trong miệng bắn ra tứ tung, thiếu điều muốn làm cho Đoàn Lương chết ngộp.

Tuy nhiên, Đoàn Lương không tỏ ra khó chịu, ngược lại nở nụ cười lấp liếm, hạ giọng nói:

- Ha ha, là lỗi của đại ca, sau này đại ca sẽ đền bù, đừng trách đại ca tội nghiệp.

- Là kẻ nào to gan xông đến đây gây chuyện?

Có tiếng hét lớn vang lên. Cùng lúc đó, có mấy bóng người xuất hiện, người nào người nấy trên người mặc một bộ chiến giáp, tay cầm mũi thương nhọn hoặc chĩa thẳng vào Đoàn thị tam huynh đệ, gương mặt đằng đằng sát khí.

Mấy người này chính là thủ vệ Phong Lâm Thành.

Đoàn Lương kinh hãi, nhưng lập tức lấy lại bình tĩnh:

- Mấy vị đại ca bình tĩnh, ta đến đây là có việc gấp.

Vừa nói, Đoàn Lương vừa rút ra một túi linh thạch lớn bằng một cái nắm tay, trông bộ dạng lén lút như ăn trộm, nhét vào tay một gã thủ vệ, vừa nhe răng cười:

- Ta muốn tìm chỗ chấp sự Thiên Kiếm Tông, mấy vị đại ca chỉ giúp cho.

Đem thần thức quét qua, trong cái túi này chứa không dưới một trăm linh thạch. Những người này chỉ là lính quèn mà thôi, thế nên một trăm linh thạch này đối với bọn họ là một con số không nhỏ. Cấp tốc cất kỹ túi linh thạch, sau đó ho khan, nói:

- Thấy các người không giống người xấu, coi như phá lệ một lần. Người dẫn hăn đi đến chỗ chấp sự Thiên Kiếm Tông.

Tùy tiện chỉ ra một người, để cho tên kia dắt Đoàn Thị tam huynh đệ đi tìm chấp sự Thiên Kiếm Tông.

- Đa tạ, đa tạ.

Đoàn Lương khiêm tốn ôm quyền khách khí, chào mấy tên thủ vệ một tiếng rồi sau đó nhanh chân chạy theo tên thủ vệ dẫn đường.

Khi đi qua nơi đang diễn ra thí luyện, bởi vì những người đang tham gia thí luyện đều chú tâm ổn định bản thân, không để ngoại vật quấy nhiễu, vậy nên không có phát hiện ra ba huynh đệ Đoàn Thị đã đi ngỗ sau để trở thành đệ tử Thiên Kiếm Tông.

Nhìn những người này, Đoàn Chính cười nhe nhớn, lắc đầu:

- Hắc hắc, nhìn bọn chúng tội nghiệp thật, phải thí luyện khổ sở như thế đấy. Âu cũng là cái số, đâu phải ai cũng có được vận khí kinh người như ba huynh đệ chúng ta, phải không Đại Bảo?

Đoàn Đại Bảo hai tay cầm hai cái bánh bao thật to, cho vào mồm ngấu nghiến, khi nghe Đoàn Chính hỏi thì gật gật đầu cho có, ừ ừ à à, sau đó lại chú tâm vào cái bánh bao thơm ngon của mình.

Đoàn Lương nghe thấy, giống như bị chọc vào đúng chỗ ngứa, cái đầu của hắn ngẩng lên, tay vút mái tóc đen bóng, nói:

- Thế mới biết đại ca của bọn đệ lợi hại như thế nào, thiết nghĩ chẳng khác nào hỏa nhãn kim tinh trong truyền thuyết, vừa nhìn liền biết nàng ta không phải người tầm thường.

Đoàn Lương vừa đi vừa tự sướng, bất giác cả đám đã đi đến trước động phủ của Thiên Kiếm Tông. Tên thủ vệ chỉ tay dặn dò một tiếng thì sau đó cáo từ.

- Khi vào đó, mọi chuyện để đại ca xử lý, hai đệ đừng có cư xử thất thố, có biết chưa. Ngộ nhớ chọc giận mấy người đó thì tương lai chúng ta không xong với họ đâu.

- Đại ca yên tâm, đệ nhất định sẽ giữ mình.

Đoàn Chính gật đầu chắc nịch, còn Đoàn Đại Bảo thì gật gật đầu, trông bộ dạng rất ngô nghê.

Sau khi dặn dò hai tiểu đệ của mình, Đoàn Lương hít sâu một hơi, rồi bắt đầu dẫn hai người họ tiến vào động phủ.

Khi đến trước động phủ thì bỗng nhiên có hai người xuất hiện, hai người này tu vi cao cường, đều là tiên giả sơ kỳ Phù Tiên Cảnh.

- Các người là ai? Có biết chỗ này cấm người lạ vào không?

Một vị chấp sự Thiên Kiếm Tông tu vi sơ kỳ Phù Tiên Cảnh giọng nói nghiêm nghị, nhìn ba huynh đệ Đoàn Lương nói.

Đoàn Lương vốn là người nhanh nhẹn, gương mặt bộc lộ chút sợ hãi, sau đó ôm quyền cúi chào chấp sự kia, sau đó đáp lời:

- Ba huynh đệ chúng ta tìm đến đây là có việc gấp. Không biết sư huynh đây có thể cho chúng ta gặp người dẫn đầu tổ đội Thiên Kiếm Tông được không?

Vừa nói, Đoàn Lương vừa móc ra một cái phong thư.

Phong thư đó chính là của Dung gia tam công tử trước đây giao cho ba huynh đệ bọn hắn, bảo rằng chỉ cần đưa phong thư này cho đệ tử Thiên Kiếm Tông, tức khắc họ sẽ nhận ba huynh đệ bọn họ thành đệ tử Thiên Kiếm Tông.

Đối với Dung gia tam công tử, ba huynh đệ Đoàn Lương thập phần tin tưởng. Với danh tiếng và tu vi của y, tuyệt đối sẽ không lừa phỉnh ba huynh đệ bọn hắn.

Nhận lấy phong thư của Dung gia tam công tử, chấp sự Thiên Kiếm Tông kia rất hiếu kỳ, toan ý định muốn xem thử nội dung bên trong. Tuy nhiên ngay lúc hắn truyền nguyên lực từ bồng tẩm phong thư phát ra uy áp cường đại.

Chấp sự Thiên Kiếm Tông gương mặt kịch biến, lập tức thu lại nguyên lực, liền đó tẩm phong thư trở lại bình thường.

Hắn ta thở ra một hơi nhẹ nhõm. Nếu ban nãy, chỉ cần chậm một chút, chỉ sợ lực lượng cường đại từ bức phong thư đã phản phệ ngược lại, khiến cho bản thân hắn trọng thương nặng rồi.

Lấy lại thái độ bình tĩnh, hắn ta nhìn Đoàn thị tam huynh đệ và nói:

- Các người đợi ở đây, để ta giao tẩm phong thư này lại cho trưởng lão.

- Vâng vâng, nhờ sư huynh cả.

Đoàn Lương dĩ nhiên nhìn ra được hành động của chấp sự Thiên Kiếm Tông vừa nãy, nhưng hắn không dám mở miệng ngăn cản hay gì cả, nếu không biết đâu chộc giận tên chấp sự này thì tương lai ba huynh đệ hắn coi như xong rồi.

- Người ở đây quản lí ba người họ, ta đi vào rồi trở ra ngay.

Dặn dò người bên cạnh, sau đó chấp sự Thiên Kiếm Tông kia cầm tấm phong thư đi vào trong động phủ.

- Đại ca, mọi chuyện sẽ ổn chứ?

Đoàn Chính như đang lo lắng gì đó, liền nhìn Đoàn Lương hỏi nhỏ.

- Có việc chi phải lo lắng chứ? Đây là do đích thân tam công tử chuẩn bị, làm sao có việc gì được.

Mặc dù nói là vậy, nhưng mà Đoàn Lương đích thực cũng hơi lo trong lòng. Bỗng lúc đó, từ bên trong, vị chấp sự Thiên Kiếm Tông ban nãy trở ra.

Gương mặt hắn tươi cười, đối với ba huynh đệ Đoàn Lương thoát trông rất thân thiết, thái độ so với ban nãy trái ngược hoàn toàn.

- Ba vị sư đệ đi theo ta.

- Vâng, sư huynh đi trước chỉ đường.

Nhìn thái độ của chấp sự, Đoàn Lương liền nắm chắc mọi việc coi như đã bước đầu thành công rồi.

Cả ba người đi vào trong, chỉ thấy bên trong động phủ đang có rất nhiều người, mà ngồi ở vị trí trung tâm động phủ là một ông lão đầu tóc

trắng xóa, hàm râu dài đến ngang bụng, gương mặt hiền từ, đôi mắt sáng
ngời ẩn chứa năm tháng vô tận, thân thể tỏa ra một lực lượng phi phàm, tựa
hồ như một lão tiên ông trong truyền thuyết.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 86: Áp Lực Gấp Mười Lần Bình Thường

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 86: Áp lực gấp mười lần bình thường

Mặc dù ông lão này không làm gì, thế nhưng uy áp vô hình từ cơ thể ông lão khiến cho ba huynh đệ Đoàn Lương, Đoàn Chính và Đoàn Đại Bảo thân thể run rẩy, tự nhiên sinh ra một loại cảm giác kính sợ đối với ông ta.

- Khanh lão, đệ tử mang họ vào rồi.

Chấp sự nọ tiến vào trong, hướng ông lão ôm quyền, thái độ rất cung kính.

Ông lão cầm phong thư, ánh mắt rất chăm chú, tuy nhiên vẫn cảm nhận rất rõ mọi thứ đang diễn ra xung quanh mình.

- Được rồi, người lui đi.

- Đệ tử cáo lui.

Hắn vái chào một cái, sau đó rời khỏi động phủ, nhường chỗ cho ba huynh đệ Đoàn thị.

Chỉ thấy ông lão đặt lá thư xuống, ánh mắt thâm sâu nhìn ba huynh đệ, bất giác khiến cho bọn họ nội tâm sinh ra sự căng thẳng. Ngay cả Đoàn Lương giỏi ứng biến cách mấy, khi đứng đối diện với ông lão cũng chỉ biết cuối đầu im lặng, không thể làm gì khác.

- Các người chính là người được Dung Trần tam công tử đề cử?

- Vâng, đích xác là vậy.

Đoàn Lương ngữ điệu lấp bắp trả lời.

- Căn cơ không tính là quá kém cỏi, lại được Dung Trần tam công tử đề cử, hẳn là đạt được cơ duyên nào đó. Được rồi, lão phu hiện tại cũng thiếu đi mấy cái được đồng, các người có nguyệt ý trở thành được đồng của lão phu không?

Khanh lão sau khi xem xét căn cơ của ba huynh đệ Đoàn Lương, Đoàn Chính và Đoàn Đại Bảo, trong đầu ngẫm nghĩ một lúc, sau đó mới đưa ra lời đề nghị.

Nghe ngữ điệu, dường như Khanh lão là một Luyện Dược Sư. Địa vị của Luyện Dược Sư, dù là ở đâu đều được người ta kính trọng mời chào. Mà Khanh lão, không chỉ là Luyện Dược Sư, mà tu vi lại vô cùng cao cường, so với Dung Trần tam công tử không thua kém bao nhiêu cả.

Đoàn Lương là người rất cơ trí, vừa nghe Khanh lão nói bóng gió, liền biết ông lão này tại Thiên Kiếm Tông địa vị tuyệt đối không tầm thường.

Được ôm đùi một người không những tu vi cao cường mà địa vị lại rất cao nữa, Đoàn Lương há có thể bỏ qua cơ hội này.

Hắn phản ứng rất nhanh, lập tức quỳ xuống, đồng thời ra hiệu cho hai gã tiểu đệ của mình quỳ theo, hướng Khanh lão mà bái lạy:

- Nguyên ý, chúng ta nguyện ý trở thành được đồng của Khanh lão. Khanh lão xin nhận của huynh đệ chúng ta ba lạy.

Vừa nói, ba huynh đệ Đoàn Lương vừa bái lạy Khanh lão, thái độ cực kỳ kính trọng.

Mặc dù nhìn ra được chút ý tứ, nhưng Khanh lão không quá để ý tiểu tiết, ngược lại rất có hứng thú với Đoàn Lương, bởi vừa liếc mắt liền thấy hắn ta rất nhanh nhẹn.

- Vậy tốt, sau này các người cứ gọi lão phu là Khanh lão.

- Đệ tử bái kiến Khanh lão.

- Đợi sau khi thí luyện chấm dứt, lão phu sẽ đưa các người trở về Thiên Kiếm Tông.

Đối với thái độ của ba huynh đệ Đoàn Lương, Khanh lão gương mặt lộ ra vẻ hài lòng. Sau đó tặng cho ba huynh đệ bọn hắn một ít pháp bảo cũng như tài nguyên tu luyện, nếu như không có gì thay đổi thì có lẽ số phận của ba huynh đệ bọn hắn tại Thiên Kiếm Tông sẽ rất an nhàn.

Quay trở lại với nơi thí luyện, một giờ vừa mới trôi qua, thế nhưng đã có tới ba ngàn người bị loại. Những người này không thừa nhận nổi áp lực gấp hai lần so với bên ngoài, thế là đành phải cắn răng bóp nát chiếc nhẫn để được truyền tống ra khỏi Trọng Áp Đại Trận, bởi nếu còn tiếp tục, chỉ sợ những người này sẽ bị áp lực làm cho tử vong.

Sau một giờ đầu tiên thì trọng lực tăng lên gấp bốn lần so với bình thường, ngay lập tức đã có tới vài trăm người bóp nát nhẫn ngọc để được toàn thân trở ra.

Tinh Hồn ngồi xếp bằng ở một góc, hắn đối với áp lực gấp hai lần bình thường hay gấp bốn lần bình thường thì chẳng khác là mấy, trên người

thậm chí không đổ xuống một giọt mồ hôi.

Nếu coi đây là thí luyện thì chừng này vẫn chưa đủ làm khó được hẳn.

Canh giờ thứ hai trôi qua, trọng lực tự động tăng lên gấp bốn lần so với bình thường, ngay lập tức liền có người không thừa nhận nổi, thế là đành phải cắn răng bóp nát chiếc nhẫn để truyền tống ra bên ngoài.

Trong canh giờ thứ hai, có thêm gần bốn ngàn người không thừa nhận nổi. Trong số hai vạn người tham gia thí luyện thì đã có đến hơn bảy ngàn người bị loại.

Thế mới biết được rằng, thí luyện mà năm tông môn đưa ra để thí luyện mới tàn khốc đến thế nào. Mà đây chỉ mới tính là phần thí luyện đầu tiên mà thôi, chân chính khiến người ta phải khiếp sợ chính là thí luyện tại Bạo Thú Lâm.

Dĩ nhiên tạm thời vẫn chưa bàn đến phần thí luyện cuối cùng.

Tinh Hồn ngồi ở một góc thí luyện, trọng áp gấp bốn lần so với bình thường vẫn không thể làm khó được hẳn. Thậm chí Tinh Hồn còn không đổ xuống lấy một giọt mồ hôi nào, trông hẳn vô cùng bình thản.

Đến canh giờ thứ ba trôi qua, trọng áp lại một lần nữa tự động tăng lên gấp sáu lần bình thường. Đối với áp lực gấp sáu lần, cơ thể Tinh Hồn mới bắt đầu cảm thấy có một chút khó khăn. Tuy nhiên sau khi vận chuyển nguyên lực để điều hòa, ổn định lại thân thể thì mọi thứ lại trở lại bình thường.

Có thể nói rằng, trọng lực gấp sáu lần vẫn chưa đủ khiến cho Tinh Hồn phải nhọc công.

Đến canh giờ thứ tư trôi qua, rốt cuộc những lão đầu như Khanh lão rốt cuộc cũng chịu xuất hiện. Đối với những người này, chỉ những người

chịu đựng áp lực đến canh giờ thứ tư mới xứng đáng để bọn họ ra mặt.

Còn với những kẻ bị loại, trong mắt họ, ngay cả cái tư cách trở thành đệ tử tạp dịch còn không có, hoàn toàn là một đám phế vật.

Nhìn lại trong đại quảng trường, bên trong Trọng Áp Đại Trận, số lượng người tham gia thí luyện bất quá chỉ còn lại khoảng chừng hơn chín ngàn người mà thôi.

Và dĩ nhiên, con số này vẫn liên tục giảm xuống, thiết nghĩ trụ đến canh giờ thứ năm, bất quá chỉ còn lại khoảng năm sáu ngàn người mà thôi.

- So với năm trước, số lượng giảm đi không ít người. Cứ như thế này thì không ổn một chút nào.

Những vị trưởng lão năm giữ trọng trách quan trọng trong kỳ thí luyện này phóng tầm mắt nhìn những người đang tiếp tục thí luyện kia, lắc đầu thất vọng nói.

- Chuyện này cũng là bởi bên Huyền Thần Tông thu hút cả rồi, năm phái chúng ta có thể làm được gì chứ. Ta nghe nói, bên Huyền Thần Tông vừa mới nhật được hai mươi mấy tên thiên tài, trong số đó có một vài người thiên phú cực kỳ đáng chú ý, so với Dương Thiên Quân không hề kém cạnh đâu.

- Huyền Thần Tông mấy ngàn năm trở lại đây thật sự là phát triển quá mức hưng hân, cơ hồ muốn vượt lên trên tất cả các phái tại Phi Lan Châu này mất rồi.

- Hay là lần tới chúng ta giảm độ khó của thí luyện xuống, chứ nếu không hai trăm năm nữa, chỉ sợ năm phái chúng ta bị làm trò cười mất.

- Chuyện này không được, trị gốc không trị ngọn, sớm muộn gì cũng để lại hậu quả rất lớn.

- Được rồi, được rồi, tạm thời không bàn đến chuyện này nữa. Mấy lão bắt tử các ông lo mà quan sát đám tiểu tử kia kìa.

-

Hơn mười lão bắt tử xum họp với nhau, ngâm nga về mấy câu chuyện, vừa liếc mắt quan sát đám người đang thí luyện.

Những người đã có thể trụ được trong bốn canh giờ, ai nấy đều không hề tầm thường. Nhưng đến khi canh giờ thứ năm hoàn toàn trôi qua thì mới biết được kết quả.

Rốt cuộc canh giờ thứ năm cũng đã tới, trọng lực hiện tại so với bên ngoài là gấp mười lần bình thường. Tinh Hồn hai hàng chân mày nhú lại, áp lực này đã có thể so sánh với uy áp của tiên giả Địa Tiên Cảnh, dù với đám Phù Tiên Cảnh cũng là một thử thách cực kỳ khó khăn.

Đương nhiên trong số tám ngàn người còn trụ lại được cho đến canh giờ thứ năm, đại đa số đều là tiên giả Phù Tiên Cảnh cả. Tuy nhiên còn lẫn trong số một số lượng ít ỏi tiên giả Phàm Tiên Cảnh.

Đối với những tiên giả Phàm Tiên Cảnh trụ vững, những người này cực kỳ đáng chú ý đến, rất đáng được bồi tài, cơ hồ chắc chỉ đứng sau những người thức tỉnh thiên phú ra mà thôi.

Lại nói đến Tinh Hồn, khi bị áp lực này đè nén, Tinh Hồn không thể không vận dụng đến Hư Không Chiến Thể.

Chỉ thấy làn da của hắn từ bình thường bỗng chuyển sang màu đen tím tái, giống như một người đang bị trúng độc vậy.

Mà không chỉ có Tinh Hồn, những người khác đều bắt đầu thi triển thủ đoạn của bản thân. Bởi áp lực gấp mười lần, ngang bằng so với áp lực của tiên giả Địa Tiên Cảnh không phải thứ mà bọn họ chịu đựng nổi.

- Tốt, tốt lắm, so với những lần trước đây khá hơn rất nhiều.

- Khanh lão bất tử nói rất đúng, lứa tân sinh này thực sự rất đáng xem đây.

Đám lão bất tử kia gương mặt rất hài lòng, bởi bọn họ biết rất rõ, có không ít người ở đây bản thân đều mang theo không ít thủ đoạn kinh người, trừ phi gặp biến mới lộ ra. Đương nhiên những cái bí mật này, dù bọn họ biết được nhưng mắt nhắm mắt mở xem như không thấy.

Dù sao thì chính bản thân mỗi người đều có một bí mật riêng. Và chính nhờ vào bí mật đó mà bọn họ mới trở thành cường giả, trở thành lực lượng nòng cốt của tông môn được.

Đoàn Thị tam huynh đệ đối với thí luyện này rất có hứng thú, len lén chạy ra ngoài xem thử. Bỗng nhiên Đoàn Chính trông thấy một cái bóng dáng quen thuộc, thốt lên:

- Đại ca, tên kia nhìn rất quen mắt.

- Đâu đâu, là ai? Mỹ nhân à?

Đoàn Lương hai mắt sáng lên, nhìn theo hướng Đoàn Chính chỉ.

- Không phải gái đẹp thì chỉ ta làm gì, lão tử đâu có đam mê được nữa. Mà... ủa, đúng là rất quen mắt.

Đoàn Lương sau khi gõ đầu chửi Đoàn Chính một tiếng, bỗng dừng hai hàng chân mày nhíu lại, ánh mắt nhìn chăm chăm Tinh Hồn.

- Nhớ rồi, hẳn là người trước đây Hạng công tử Hạng Hạo gặp qua, hình như tên Tinh Hồn thì phải.

- Không ngờ hẳn cũng tham gia thí luyện, lại còn trụ được áp lực gấp mười lần bình thường, tên này chắc chắn thực lực mạnh lắm đây.

Đoàn Lương xoa cằm đánh giá.

- Mà thôi, dù sao địa vị của hắc cũng đâu bằng ba huynh đệ bọn ta được. Không biết chừng sau này gặp lại, hắc còn phải lắc mắt, kinh ngạc đến lòi cả mắt ấy chứ, hắc hắc...

- Đại ca chí phải.

- Đại ca chí phải, đại ca chí phải...

Bên trong Trọng Áp Đại Trận, không thể không nói, đối với những người đang gặp bình cảnh thì đạt được một hồi cơ duyên rất lớn, không ngờ trong tình huống này mà đột phá. Đại đa số đều là tiên giả hậu kỳ Phàm Tiên Cảnh, bọn họ thiếu nhất là áp lực rèn luyện, thế nên dưới tình huống áp lực gấp mười lần bình thường thì liền phá vỡ công xiển, tiến giai cảnh giới tiếp theo.

Lại nói đến Tinh Hồn, hắc dù cũng là tiên giả hậu kỳ Phàm Tiên Cảnh, tuy nhiên tình huống của hắc lại khác với mọi người. Ngoại trừ việc khiến cho cơ thể được áp súc, mạnh mẽ hơn so với trước đây thì không có gì khác biệt cả.

Bỗng ngay lúc đó, một tiếng chuông vang vọng lên khắp đại quảng trường.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 87: Vô Minh Cảnh Giới

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 87: Vô Minh cảnh giới

Tiếng chuông này chính là âm thanh báo hiệu năm canh giờ đã trôi qua, phần thí luyện thứ hai đã hoàn toàn kết thúc.

Ngay lập tức, Trọng Áp Đại Trận liền mất đi hiệu lực, không gian tại đại quảng trường trở lại bình thường.

Những người đang trực tiếp thí luyện, lúc mà áp lực được cởi bỏ thì thở ra một hơi nhẹ nhõm, mình mẩy đầy mồ hôi mồ kê.

Ngay cả Tinh Hồn cũng không phải ngoại lệ. Mặc dù đã sử dụng đến cả Hư Không Chiến Thể, khiến cho lực lượng thân thể mạnh hơn gấp ba lần bình thường, vậy nhưng dưới trọng áp gấp mười lần bình thường, hãn chịu đựng cũng không phải việc dễ dàng gì.

Nếu như không phải Tinh Hồn luyện thành Hư Không Chiến Thể trước khi thí luyện này diễn ra, nếu không chỉ sợ hãn còn phải gặp rất nhiều khó khăn, triển khai nhiều hơn nữa những thủ đoạn mới mong vượt qua được năm canh giờ đầy cam go này.

Ngay sau khi áp lực được cởi bỏ, Tinh Hồn lấy ra không ít đan dược để phục dụng, giúp cho thể lực được khôi phục lại.

Mấy vị trưởng lão ánh mắt nhìn xuống, gật đầu hài lòng.

- Còn hơn sáu ngàn người trụ lại được, con số này không tồi.

- Phải, lại còn có không ít nhân tài đáng được bồi dưỡng nữa.

-

Mấy lão đứng bàn luận một hồi, dĩ nhiên không có tiếc tài nguyên đan dược, đem cấp xuống cho bọn họ. Trong suy nghĩ của đám lão đầu này, hơn sáu ngàn người này đều đã được xem là vượt qua được cửa ải rồi, bởi phần thí luyện cuối cùng chỉ là một hồi tranh đoạt mà thôi, dù thành công hay thất bại thì cũng chẳng sao cả.

- Chúc mừng các người đã thành công vượt qua bài thí luyện này, xem như đã đặt nửa chân vào cánh cửa tông môn rồi.

Một vị chấp sự xuất hiện trước mắt những thí luyện giả, gương mặt tươi cười, vỗ tay khen ngợi.

- Những người đã bị loại, lão phu hy vọng các người đừng nản chí mà bỏ cuộc, hãy tranh thủ thời gian luyện tập để lần mở cửa thu đồ tiếp theo thể hiện một bộ mặt khác biệt so với bây giờ.

Chấp sự này vẫn không quên khích lệ những thí luyện giả đã thất bại trong việc thí luyện. Trong lòng bọn họ mặc dù rất buồn, tuy nhiên vì một câu khích lệ này mà trong lòng thoải mái hơn hẳn.

- Những thí luyện giả trụ được tại đây, các người có thời gian nghỉ ngơi là ba ngày. Sau thời gian ba ngày, các người tập trung lại tại đại quảng trường này để tiến hành lần thí luyện cuối cùng.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Trở về lại Hạng gia, Tinh Hồn được Hạng Tuấn chúc mừng liên tục, sau đó liền cấp cho hắn không ít tài nguyên tu luyện, để có thể tranh thủ được ba ngày điều chỉnh lại tu vi, chuẩn bị thật tốt cho lần thí luyện tại Bạo Thú Lâm.

Những tài nguyên tu luyện này, đối với Tinh Hồn hiện tại quả thực là mang đến nhiều hiệu quả lớn, giúp hắn đánh sâu vào bình cảnh.

Tuy nhiên, tu tiên chi lộ của Tinh Hồn có điểm hơi khác biệt. Hắn bây giờ nếu muốn đột phá, muốn kết phù thành công thì phải trải qua một quá trình gọi là Vô Minh.

Vô Minh cảnh giới này cũng chính là con đường tu tâm song hành cùng với việc luyện thành Hư Không Chiến Thể. Nếu không thể tiến vào Vô Minh cảnh giới, Tinh Hồn không thể tiến giai Hư Không Chiến Thể tầng thứ hai, càng không thể đột phá Phù Tiên Cảnh, con đường tu tiên xem như hoàn toàn đóng lại.

Để bước vào Vô Minh cảnh giới, Tinh Hồn cần phải bị kích thích đạo tâm, đạo tâm lột xác, Thể Đạo Liên nở rộ, một khi đột phá Phù Tiên Cảnh, thực lực so với đồng giai cơ hồ mạnh hơn gấp hai, gấp ba lần.

Có điều, để kích thích đạo tâm tiến vào trạng thái Vô Minh thực sự là rất khó khăn, trước đây khi lựa chọn Hư Không Chiến Thể, hắn đã có chút do dự, nhưng rốt cuộc, bởi vì Thể Đạo Liên cần có môi trường phát triển, mà trong các công pháp luyện thể mà Tinh Hồn biết được, chỉ có Hư Không Chiến Thể là đáp ứng được, không muốn chọn thì hắn cũng đành phải lựa chọn.

Thở dài một tiếng mệt mỏi, chuyện tiến vào Vô Minh cảnh giới hết thấy đều dựa vào cơ duyên, mặc dù thứ gọi là cơ duyên này rất là hư vô mờ mịt, nhưng cũng chẳng còn cách nào khác.

Sau ba ngày, hơn sáu ngàn thí luyện giả toàn bộ đều tập trung lại tại đại quảng trường.

Tinh Hồn trước khi đến đây được Hạng Tuấn cung cấp cho không ít đan dược cũng như pháp bảo để phòng thân.

- Tập trung đầy đủ cả rồi, có thể cho bắt đầu.

Quan sát thấy thí luyện giả toàn bộ tập trung đông đủ, các vị trưởng lão của năm phái liền ra hiệu cho các chấp sự tiến hành làm việc.

Một vị chấp sự tiến ra, ho khan một tiếng để cho mọi người im lặng đi, sau đó hướng dẫn:

- Trước khi tiến hành thí luyện, lão phu có một việc muốn công bố. Sau khi các vị trưởng lão bàn bạc đã thống nhất ý kiến, toàn bộ sáu ngàn thí luyện giả đang đứng ở đây, toàn bộ đều đã trở thành tông môn đệ tử của năm phái. Lão phu thay mặt toàn bộ các vị trưởng lão và chấp sự năm phái chúc mừng các vị.

Vừa nói, chấp sự nọ vừa vỗ tay, gương mặt tươi cười.

- Tuyệt vời, sau khi thất bại lần trước, rốt cuộc ta cũng thành công.

- Hay quá, làm ta còn lo lắng cho buổi thí luyện tiếp theo.

- Con đường tu tiên sau này liền rộng mở rồi.

-

Nghe được tin tức này, những thí luyện giả người nào người nấy đều hết sức vui mừng. Phải biết rằng, trong số những người này, số lượng tán tiên chiếm không ít, và vui mừng nhất dĩ nhiên chính là giới tán tiên này.

Bởi tán tiên tu luyện quá khó khăn, tài nguyên thì thiếu thốn, ngay cả công pháp tu luyện cũng không có. Đâu phải người này cũng có được vận khí kinh người, từ một tán tiên mà leo lên đỉnh phong được. Vậy nên, đây có thể nói là một kích thích rất lớn.

Chấp sự kia lại tản ra uy áp để trấn an chúng nhân, rồi sau đó mới nói tiếp:

- Bây giờ lão phu sẽ nói về lần thí luyện cuối cùng này. Địa điểm thí luyện là tại Bạo Thú Lâm, thuộc khu vực quản lý của Đan Ninh Môn. Tiến hành thí luyện này chính là để phân chia thứ hạng, chỉ cần lọt vào hạng một ngàn trở đi thì sẽ được phần thưởng. Đặc biệt nếu người này nắm giữ thứ hạng cao nhất, sau khi đầu nhập vào một trong năm tông môn sẽ được cung cấp quyền lợi như sau: ba vạn linh thạch hạ phẩm, hai mươi khóa Phục Khí Đan, hai mươi khóa Hồi Huyết Hoàn, hai mươi khóa Tăng Nguyên Đan, năm tấm Phù Lục Hoàng cấp đỉnh giai, một kiện bảo giáp cấp hạ phẩm Linh Khí, một kiện pháp khí công kích hạ phẩm Linh Khí và một bản Hoàng cấp tiên pháp sơ giai.

Ban đầu, khi nghe tin tức toàn bộ đều đạt được tư cách gia nhập bất kỳ một trong năm tông môn, có không ít người, đặc biệt nhất là giới tán tiên, bọn họ đều ôm ý nghĩ tìm một chỗ nào đó bề quan cho đến lúc kết thúc thí luyện, nhưng sau khi nghe phần thưởng dành cho người đứng đầu thì hai mắt sáng rực lên.

Phần thưởng này quả thực là quá mức khủng bố à.

- Phần thưởng sẽ tùy theo xếp hạng mà ban thưởng, từ hạng một ngàn cho đến hạng năm trăm, từ hạng năm trăm cho đến hạng ba trăm, từ hạng ba trăm đến hạng một trăm, từ hạng một trăm đến hạng năm mươi, từ hạng năm mươi cho đến hai hạng mười, mỗi hạng sẽ có mức ban thưởng khác nhau. Duy từ hạng mười cho đến hạng đầu tiên là sẽ có sự chênh lệch. Hy vọng đây là một cái kích thích để các người thí luyện cho thật tốt.

- Thí luyện sẽ diễn ra trong vòng hai tháng, trong đây là toàn bộ những vật có thể đổi thành điểm, các người thu thập rồi sau khi kết thúc, các chấp sự sẽ kiểm tra và tính điểm.

- Một điều nữa, giống như lần thí luyện thứ hai, nếu gặp nguy hiểm đến tính mạng, các người hãy bóp nát nhẫn ngọc để được truyền tống ra ngoài, đảm bảo an toàn cho tính mạng. Không cần phải lo lắng việc bị loại, bởi như đã nói, các người đã đạt được tư cách trở thành một trong năm đại tông môn.

- Có ai có câu hỏi gì không?

Chấp sự ánh mắt nhìn quanh một vòng, sau khi không thấy ai có ý kiến nào khác thì liền ra hiệu.

- Các người tập trung lại tại trung tâm đại quảng trường, chúng ta sẽ tiến hành Truyền Tống Trận liền một lúc.

Nghe lệnh của chấp sự, những thí luyện giả cũng như toàn bộ chấp sự năm phái tập trung lại phía trung tâm. Còn những người sẽ thúc giục truyền tống chính là phía Phong Lâm Thành.

Lúc này, Nhan Tư mới cùng với người bên phía mình, trong đó có cả nữ nhân thần bí gương mặt đeo một chiếc khăn mỏng từ trong động phủ bước ra.

Nhìn Nhan Tư lúc này không còn điệu bộ lười biếng chán nản, thay vào đó là một loại tư thế uy nghiêm, tản ra khí tức thần bí khó lường.

Nhan Tư được một tầng vụ khí mỏng manh che phủ nên người khác không nhìn thấy được chân diện của y ra sao. Ánh mắt Nhan Tư quét nhìn, khi đến chỗ Tinh Hồn thì dừng lại, khóe miệng nở nụ cười đầy ẩn ý.

Sau đó mới giơ tay ra lệnh cho đám thuộc hạ:

- Bản thành chủ chúc các vị chấp sự cũng như các thí luyện giả sẽ thí luyện thành công. Nào, bắt đầu truyền tống đi.

- Tuân lệnh thành chủ đại nhân.

Ngay lập tức, hơn hai mươi Trận Đạo Sư tiến về vị trí của bản thân, trên tay mỗi người cầm một cái trận bàn. Chỉ thấy bọn họ lấy ra một cái nhẫn trữ vật, đặt lên chính giữa trận bàn. Trong mỗi cái nhẫn trữ vật ấy chứa hơn năm ngàn linh thạch hạ phẩm, tổng cộng tiêu tốn gần mười vạn linh thạch hạ phẩm, ngay lập tức giữa trung tâm đại quảng trường sáng rực lên một cỗ hào quang rực rỡ.

Đó chính là ánh sáng của Truyền Tống Trận, để truyền tống số lượng hơn sáu ngàn người, các Trận Đạo Sư đã bố trí một cái Truyền Tống Trận bậc trung, tiêu tốn một số lượng linh thạch khổng lồ, rốt cuộc đã truyền tống thành công được sáu ngàn người này.

Ánh sáng tiêu tan, hơn sáu ngàn người không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

- Thành chủ đại nhân, ngài hình như là...

- Suyt, nhỏ nhỏ thôi, hắc hắc...

Nữ nhân thần bí tựa hồ nhìn ra được suy nghĩ gì đó của Nhan Tư, nhưng ngay lập tức bị hắc chặn ngang, đồng thời hướng ánh mắt nhìn lên bầu trời xanh, miệng nở nụ cười thần bí.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Bạo Thú Lâm, một trong những nơi được mệnh danh là nguy hiểm nhất tại Phi Lan Châu, mức độ nguy hiểm cơ hồ chỉ kém hơn Vĩnh Dạ Thâm Uyên mà thôi.

Bạo Thú Lâm là một mảng sâm lâm khổng lồ, vô cùng hùng vĩ, vừa nhìn đã cảm nhận được một hơi thở nguyên thủy cổ xưa, giống như Bạo Thú Lâm là một đầu viển cổ hung thú đang ngủ say vậy, làm cho người ta vô hình xuất hiện một cỗ áp lực ở trong lòng.

Truyền thuyết Bạo Thú Sâm Lâm, mặc dù hơn sáu vạn năm trước, trong một lần cả Trác Lộc Tinh Vực, bao gồm cả Hư Thần Tinh, mọi sự sống đều biến mất, thế nhưng trải qua sáu vạn năm tại Bạo Thú Lâm đã xuất hiện một đầu hoang thú thực lực cực kỳ mạnh mẽ, ngay cả tiên giả mạnh nhất Hư Thần Tinh cũng không dám xem thường.

Đầu hoang thú đó thống trị Bạo Thú Lâm, tuy nhiên không rõ vì một lý do nào đó khiến cho nó không rời khỏi Bạo Thú Lâm. Nếu không phải trước đây đã từng có người trông thấy đầu hoang thú hùng mạnh nọ, người ta còn cho rằng đó chỉ là một truyền thuyết nhảm nhí.

Cũng chính bởi điều này, mặc dù nơi đây tồn tại rất nhiều hoang thú mạnh mẽ, thiên tài địa bảo cũng rất nhiều, nhưng ít người nào dám tiến vào Bạo Thú Lâm để săn bắt hay thu hoạch.

Bạo Thú Lâm, có thể nói là thiên đường, là địa bàn của hoang thú.

Một vầng hào quang sáng rực rỡ lóe lên trên một tòa phủ đệ, khiến cho những người đang có mặt tại phủ đệ giật mình.

- Đến rồi, bọn họ đến rồi.

- Tất cả mau tiến ra chuẩn bị chào đón những vị trưởng lão sắp đến.

-

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 88: Thí Luyện Tại Bạo Thú Lâm

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 88: Thí luyện tại Bạo Thú Lâm

Những người kia đại đa số đều mặc trang phục màu vàng, trên ngực áo có biểu tượng hình một chiếc đan lô, dĩ nhiên chính là biểu tượng của Đan Ninh Môn.

Những đệ tử áo vàng này đều là ngoại môn đệ tử, trước đó những đệ tử này đã được phân đến khu vực này để phụ trách đón tiếp những người tham gia thí luyện.

Khi ánh sáng biến mất, khu đại sảnh ngay lập tức hiện ra mấy ngàn người.

- Phùng Bất Nhị tham kiến các vị trưởng lão.

Từ trong đám đệ tử Đan Ninh Môn, một người đàn ông trung niên bước ra. Người này dáng vẻ đạo mạo, thoát nhìn như một nhà nho, phong thái rất tao nhã.

Phùng Bất Nhị tu vi vậy mà lại là hậu kỳ Phù Tiên Cảnh, thực lực xem như không tồi.

Phùng Bất Nhị ôm quyền nghi lễ. Đám trưởng lão trông thấy Phùng Bất Nhị, mấy vị trưởng lão cũng như chấp sự bước ra. Một vị trưởng lão Đan Ninh Môn hỏi:

- Người được phân tới đây làm nhiệm vụ?
- Bẩm trưởng lão, là phó môn chủ lệnh cho ta đến đây, phụ trách việc đón tiếp các thí luyện giả sắp bắt đầu thí luyện.

Phùng Bất Nhị lễ nghi đáp.

- Được, vậy chuyện ở đây giao lại cho người.

Tại Đan Ninh Môn, Phùng Bất Nhị tại ngoại môn rất có tiếng tăm, quản lí và sắp xếp nhân sự rất tốt, thế nên khi nhìn thấy hắn thì vị trưởng lão này vẻ mặt rất hài lòng.

- Mấy lão bất tử, đã lâu không có đàm đạo, hôm nay đến chỗ lão phụ luận đạo mấy ngày.

Đám trưởng lão cười nói vui vẻ, sau khi dặn dò mấy tên chấp sự một hồi thì mới theo sau lưng mấy vị trưởng lão Đan Ninh Môn đi mất.

Phùng Bất Nhị ho khan một tiếng, điều chỉnh tư thế, bắt đầu nói:

- Xin tự giới thiệu, tại hạ tên là Phùng Bất Nhị, được tông môn lệnh cho tiếp dẫn các vị đến Bạo Thú Lâm. Trước khi tiến vào Bạo Thú Lâm, ta có một số điều muốn nhắc nhở trước. Theo như những gì trước giờ Đan Ninh Môn thám thính thì Bạo Thú Lâm được chia ra làm hai khu vực, gồm nội lâm và ngoại lâm.

- Ngoại lâm tồn tại khá nhiều hoang thú mạnh mẽ, theo một số thông tin mà thám tử điều tra được thì có tồn tại một vài đầu Hậu Thiên hoang thú cấp ba, thực lực so với tiên giả Địa Tiên Cảnh còn muốn mạnh hơn. Tuy

nhien, số lượng Hậu Thiên hoang thú cấp ba khá ít, chỉ cần hành động cẩn thận, không chọc vào mấy đầu hoang thú này thì có thể đảm bảo tính mạng.

- Khu vực nội lâm, ta chỉ có thể nói một điều rằng, toàn bộ thám tử tiến vào đó đều không một ai trở ra. Thế nên ta hy vọng các vị không tiến vào khu vực nội lâm Bạo Thú Lâm.

- Nói nhiều đó chắc có vị cũng muốn tượng ra được sự nguy hiểm của Bạo Thú Lâm rồi, vậy giờ ta sẽ đưa các vị đến Bạo Thú Lâm.

Dứt lời, Phùng Bất Nhị, liền dẫn bọn họ đi về hướng khu đại sâm lâm sau lưng. Đi chừng khoảng một canh giờ sau thì bỗng Phùng Bất Nhị đứng lại.

Chúng nhân ngẩn đầu nhìn lên, chỉ thấy chỗ này dựng một bia đá khổng lồ, bên trên bia đá ghi lại ba chữ Bạo Thú Lâm, trong chữ viết ẩn chứa sức mạnh kinh người, chỉ sợ người khắc bia đá này tu vi cực mạnh, sâu không lường được.

Tinh Hồn nhìn ba chữ Bạo Thú Lâm, hai hàng chân mày chột chau lại, hẳn dường như cảm giác được có một lực lượng khá quen thuộc phản phát ẩn hiện trên ba mặt chữ.

“Kỳ lạ!”

Trong đầu hẳn xuất hiện ba chữ này, tuy nhiên đúng lúc đó thì Phùng Bất Nhị giọng nói vang lên:

- Đây chính là lối vào Bạo Thú Lâm, chúc các vị thí luyện thành công.

Sau khi Phùng Bất Nhị nói, Tinh Hồn cùng với vô số người khác bắt đầu tiến vào trong Bạo Thú Lâm.

Khi đang bước đi, bỗng nhiên họ cảm nhận được bản thân mình như vừa mới vượt qua được một tầng kết giới vô hình vậy, khi quay mặt nhìn lại phía sau lưng, không ngờ lại không thấy bóng đám đám người Phùng Bất Nhị đâu cả.

Mà khi nhìn xung quanh, không ngờ chẳng có lấy một bóng người nào. Dường như sau khi bước qua kết giới, những thí luyện giả sẽ được truyền tống đến một nơi ngẫu nhiên.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

- Bạo Thú Lâm này giống như một khu vực nguyên thủy, hoàn toàn khác với những khu sâm lâm bình thường.

Tinh Hồn truyền tống xuống một khu vực đầm lầy, không gian đầy rẫy những hơi thở hôi tanh xen lẫn mùi hương của đất, mùi vị rất là khó chịu.

Hắn đảo mắt nhìn xung quanh, đột nhiên có một luồng sát khí xuất hiện.

Tinh Hồn xoay lại nhìn, chỉ thấy ở trung tâm đầm lầy có hai đốm sáng màu xanh lè rực lên. Nhìn kỹ lại thì mới nhận ra, thì ra đó là đôi mắt của một đầu hoang thú.

Nó từ trong đầm lầy bơi ra, há miệng gầm lên một tiếng để thị uy.

- Bích Thủy Ngạc Thú?

Bích Thủy Ngạc Thú hình dạng khổng lồ, toàn thân nó màu đen xám, lớp da bên ngoài như một lớp áo giáp kiên cố bảo vệ thân thể nó, cái hàm đầy răng nanh nhọn hoắt.

- Hừ, Hậ Thiên hoang thú cấp một cũng dám ra oai.

Bích Thủy Ngọc Thú mặc dù thân thể rất lớn, tuy nhiên nó chỉ là một đầu Hậu Thiên hoang thú cấp một mà thôi, bởi vì dựa vào địa hình đầm lầy nên thực lực của nó được phát huy toàn bộ, so với Hậu Thiên hoang thú cấp một khác mạnh hơn một chút.

Nếu là trước đây thì Tinh Hồn còn e ngại, tuy nhiên, bây giờ hẳn đã đột phá hậu kỳ Phạm Tiên Cảnh, há có thể bị Bích Thủy Ngọc Thú này đe dọa được.

- Vạn Thú Nhất Kích!

Tinh Hồn không chút khoan nhượng, tốc độ cực nhanh lao đến gần Bích Thủy Ngọc Thú, bàn tay hóa thành trảo ấn, chưởng một phát liền kích sát được Bích Thủy Ngọc Thú.

Nó gầm lên một tiếng bi thương, rồi một giây sau không động đậy gì được nữa.

- Để xem, Bích Thủy ngọc Thú, lớp da nguyên vẹn được ba điểm, bốn răng nanh được hai điểm. Đáng tiếc, lớp da của nó bị mình làm hỏng rồi.

Trước đó, những trưởng lão đã khắc xuống bảng danh sách những vật phẩm cần thu thập vào có thể đổi thành điểm tích lũy để được nhận phần thưởng bên trong nhẫn ngọc.

Bởi vì không có danh sách xếp hạng, thế nên không ai biết được mình đang đứng ở thứ hạng nào. Nếu muốn xem thử vật phẩm đó có được xếp vào danh sách cần tìm cũng như được bao nhiêu điểm tích lũy thì chỉ cần truyền thần thức vào nhẫn ngọc là có thể xem được.

Sau khi kiểm tra xong, Tinh Hồn liền bẻ xuống bốn cái răng nanh của Bích Thủy Ngọc Thú. Mặc dù chỉ được hai điểm tích lũy, nhưng thế này xem như không tệ rồi.

Dem bốn cái răng nanh ném vào nhẫn trữ vật mà chấp sự các phái trước đó đem tặng xuống. Kế tiếp, Tinh Hồn tản thần thức ra để đi săn hoang thú. Thực lực của Tinh Hồn hiện giờ, chỉ cần không đụng phải Hậu Thiên hoang thú cấp hai hay cấp ba thì mọi chuyện có thể dễ dàng xử lý được.

Sau khi tiến vào Bạo Thú Lâm, thần thức của Tinh Hồn bị thu hẹp lại đáng kể, chỉ có thể quan sát được trong phạm vi hai mươi thước mà thôi.

Trong phạm vi thần thức, hăn bỗng nhìn về phía tây, nói đó bỗng nhiên xuất hiện rất nhiều người. Những người này đang chạy về phía Tinh Hồn cùng một lúc, tựa hồ đang bị truy đuổi bởi ai đó.

- Phía trước có người, hậu kỳ Phàm Tiên Cảnh, tốt quá rồi!

Những người này xuất hiện khá nhanh, tu vi hầu hết đều là trung kỳ Phàm Tiên Cảnh, nhìn thấy Tinh Hồn tu vi mạnh mẽ thì vui mừng, nói lớn:

- Đạo hữu, giúp chúng ta với.

Bọn họ đồng thanh nói. Tinh Hồn không đáp lại, hăn phóng tầm mắt nhìn sau lưng, chỉ thấy cây cối rung chuyển dữ dội, đồng thời truyền đến một tiếng gầm đinh tai nhức óc.

- Hám Nguyệt Yêu Miêu? Các người lại đi chọc vào Hám Nguyệt Yêu Miêu.

Với kiến thức của mình, Tinh Hồn nhìn qua thì nhận ra ngay. Hoang thú truy đuổi bọn họ gọi là Hám Nguyệt Yêu Miêu, chính là một đầu Hậu Thiên hoang thú cấp hai. Mặc dù thuộc loại thực lực kém nhất trong Hậu Thiên hoang thú cấp hai, nhưng cũng không phải là thứ mà đám tiên giả trung kỳ Phàm Tiên Cảnh có thể chọc vào được.

- Chúng ta bị truyền tống đến gần tổ của Hám Nguyệt Yêu Miêu, phát hiện bên trong tổ của nó có một gốc linh dược, định vào đó trộm lấy thì bị Hám Nguyệt Yêu Miêu phát hiện, thế nên...

Mấy tên kia vừa thở dốc, vừa giải thích với Tinh Hồn.

Trông bọn họ lúc này bộ dạng thê thảm, gương mặt nhợt nhạt, hẳn là trên đường bị Hám Nguyệt Yêu Miêu truy sát gặp không ít khó khăn.

Hám Nguyệt Yêu Miêu hai mắt sáng quắc nhìn chăm chăm Tinh Hồn, không hiểu tại sao khi nhìn thấy hắn thì bước chân của nó hơi bị chùn lại, mặc dù vẫn còn giữ lại đó bộ dạng hung hăng, thế nhưng đích thực trong mắt nó xuất hiện một tia e dè.

- Hám Nguyệt Yêu Miêu, hai mắt được một trăm năm mươi điểm tích lũy, lông ngực được bảy mươi điểm tích lũy, đuôi được bốn mươi lăm điểm tích lũy, nếu sinh ra nội đan thì được năm trăm điểm tích lũy.

Tinh Hồn nhìn thân thể Hám Nguyệt Yêu Miêu, miệng vừa lầm bầm tính toán. Hám Nguyệt Yêu Miêu mặc dù thực lực yếu nhất trong hàng Hậu Thiên hoang thú cấp hai, thế nhưng thân thể của nó đều là bảo vật, không phải là Hậu Thiên hoang thú cấp một có thể so sánh được.

Hám Nguyệt Yêu Miêu mặc dù chưa thông linh, nhưng dường như nó cảm nhận được Tinh Hồn đang xem nó như một món đồ vật tùy tiện bỏ vào trong túi.

Nộ ý của nó bỗng chốc nổi lên, tia úy kị trong mắt liền biến mất.

- Các người lui lại, để ta xử lí con tiểu miêu này.

- Đạo hữu cẩn thận, nó rất mạnh đấy.

Một trong những người bị Hám Nguyệt Yêu Miêu truy đuổi đến đây hảo tâm nhắc nhở, nhưng cũng giống như mấy tên khác, đều cật lực bỏ chạy. Bởi bọn họ không nghĩ rằng, Tinh Hồn có thể đối phó được với Hám Nguyệt Yêu Miêu.

Chỉ thấy Hám Nguyệt Yêu Miêu gầm lớn một tiếng, âm thanh muốn đi vào não hải mà công kích. Giống như một cái bóng mờ lao thẳng đến, giương hai cái trảo sắc bén như những thanh kiếm câu, vồ thẳng đến Tinh Hồn.

- Chết đi!

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 89: Yến Ưng Thảo

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 89: Yến Ưng Thảo

Tinh Hồn hừ lạnh một tiếng, liền vận chuyển Hư Không Chiến Thể. Gần đây thực lực Tinh Hồn đã mạnh lên rất nhiều, hơn nữa còn mở ra được hai cái không gian Động Thiên, khiến cho số lượng linh khí được tích tụ rất nhiều, nhờ vậy mà thời gian kéo dài Hư Không Chiến Thể lên đến một khắc, so với trước đây chỉ kéo dài được vài phút.

Hư Không Chiến Thể vận chuyển, làn ra của hắn liền trở nên tím tái, thể nhưng mà lại tản ra uy thế kinh người.

Thậm chí không thèm sử dụng đến pháp bảo Hạng Tuấn chuẩn bị, trực tiếp dùng đến lực lượng thân thể. Nguyên khí tích tụ lại ở lòng bàn tay, tạo thành một phong cầu với phong lực cực mạnh.

- Phong Loa Toàn Hoàn.

Khi Hám Nguyệt Yêu Miêu vỗ đến, cùng thời điểm đó Tinh Hồn xuất ra phong cầu, lực lượng từ phong cầu nổ ra, tạo thành vô số đoàn phong nhận khiến cho Hám Nguyệt Yêu Miêu bị trọng thương nặng, thân thể bị phong nhận cắt vào từng tắc da thịt.

Nó gầm lên một tiếng thảm thiết.

Tinh Hồn không vì tiếng hét thảm này mà dừng lại, lại vận chuyển nguyên lực, bàn tay hóa thành trảo ấn.

- Vạn Thú Nhất Kích.

Sau lưng hắc bổng dựng xuất hiện vô số hư ảnh hung thú, trảo ấn chưởng thẳng vào giữa trán Hám Nguyệt Yêu Miêu. Lần này thân thể của nó chấn động dữ dội, máu từ mồm và mũi xịt ra, nhìn rất đáng thương.

Rốt cuộc gào lên một tiếng, sau đó thì ngã rầm xuống đất, bị một chiêu cuối cùng làm cho tử vong.

Tinh Hồn đáp xuống đất, thu lại Hư Không Chiến Thể, gương mặt có chút mệt mỏi. Thở ra một hơi mệt mỏi, thầm nhủ:

- Vẫn là tiêu hao quá nhiều nguyên lực.

Chỉ mới kéo dài được vài hơi thể, thể nhưng sau khi kích sát Hám Nguyệt Yêu Miêu, nguyên lực của hắc còn sót lại được hơn phân nửa mà thôi.

Đây là do Hám Nguyệt Yêu Miêu thực lực không quá mạnh, thể nên hắc mới có cơ hội kích sát được nó, chứ nếu gặp đầu Hậu Thiên hoang thú cấp hai thực sự, chỉ sợ cuộc chiến sẽ không đơn giản như vậy.

Giết chết Hám Nguyệt Yêu Miêu, Tinh Hồn sử dụng thủ đoạn để thu lại linh hồn Hám Nguyệt Yêu Miêu, thủ đoạn này là do Tiểu Ứng Long chỉ hắc, hiệu quả tốt hơn so với thủ đoạn của hắc. Đặt linh hồn Hám Nguyệt Yêu Miêu bên trong không gian Động Thiên, so với nhốt trữ vật thì không gian Động Thiên an toàn hơn nhiều.

- Người có thể bước ra được rồi.

Hô hấp một nhịp, đột nhiên Tinh Hồn mở miệng nói, thanh âm không lớn, nhưng cũng đủ để một số người đang ẩn nấp đằng sau lưng nghe thấy.

Từ đằng sau một gốc đại thụ khá lớn, có ba bóng người bước ra. Tinh Hồn quay người lại nhìn, ba người này đều là những người bị Hám Nguyệt Yêu Miêu truy đuổi.

Những người khác đều đã chạy đi hết, bởi bọn họ đều nhất trí cho rằng, Tinh Hồn khó mà giết được Hám Nguyệt Yêu Miêu, cùng lắm là tranh thủ giúp chúng một chút thời gian mà thôi.

Lại nói về ba người này, bọn họ vốn cũng định bỏ chạy, nhưng một lúc sau thì quay trở lại, và vô tình nhìn thấy cảnh tượng Tinh Hồn một chiêu giết chết Hám Nguyệt Yêu Miêu, làm cho bọn họ chấn kinh không thôi.

Thấy Tinh Hồn phát hiện ra, bọn họ nhìn nhay cười khổ một cái, rồi liền đó mà bước ra trình diện.

- Ta tên là Liêu Văn Huy, đa tạ đạo hữu đã cứu một mạng.

- Tại hạ Vương Chính, đa tạ đạo hữu.

- Tại hạ Hà Côn, đa tạ đạo hữu cứu mạng.

Cả ba người trong nội tâm khiếp sợ với thực lực của Tinh Hồn, mặc dù Hám Nguyệt Yêu Miêu chỉ là Hậu Thiên hoang thú cấp hai thông thường, nhưng cũng không phải bất kỳ tiên giả hậu kỳ Phàm Tiên Cảnh nào cũng giết được.

Mà dù có giết được đi chăng nữa thì cũng không thể chỉ trong một thời gian ngắn, chỉ dùng vài chiêu là giết được nó. Trong lòng bọn họ sinh ra úy kỵ, người đứng trước mắt họ thực lực vô cùng mạnh mẽ.

- Chỉ tiện tay, không cần cảm ơn.

Tinh Hồn gương mặt biểu cảm lạnh nhạt, nhìn bọn họ nói.

- Đúng rồi, ban nãy các người nói rằng trong tổ của Hám Nguyệt Yêu Miêu có linh dược, ta muốn hỏi tổ của nó nằm ở chỗ nào?

Chợt nhớ đến linh dược trong tổ Hám Nguyệt Yêu Miêu, Tinh Hồn hỏi.

- Đạo hữu đi thẳng khoảng hai trăm thước là đến được tổ của nó.

- Đa tạ.

Mở miệng cảm ơn một tiếng, Tinh Hồn bắt đầu thu thập tài liệu trên thân thể Hám Nguyệt Yêu Miêu. Thân thể của Hám Nguyệt Yêu Miêu có điểm tích lũy rất nhiều, những gì có thể thu được, Tinh Hồn đều thu cả rồi bỏ vào nhẫn trữ vật.

Làm xong, Tinh Hồn đi theo hướng ba người Liêu Văn Huy, Vương Chinh và Hà Côn chỉ điểm. Trong danh sách tích lũy điểm số, thì linh dược chiếm số điểm tích lũy rất cao, thế nên Tinh Hồn không dễ dàng chịu bỏ qua.

Quả nhiên đám Liêu Văn Huy chỉ đúng hướng, trước mặt Tinh Hồn xuất hiện một cái tổ lớn. Mặc dù cái tổ này có mùi hôi nồng nặc, nhưng bằng khứu giác phi thường, Tinh Hồn ngửi được lẫn trong mùi hôi có một loại hương thơm nhàn nhạt.

- Là linh dược đạt đến Hoàng Cấp trung phẩm.

Tinh Hồn nội tâm vui mừng, linh dược đạt đến Hoàng Cấp trung phẩm có thể quy đổi được sáu trăm điểm tích lũy, tổng cộng hắn đã có được tám trăm sáu mươi lăm điểm tích lũy. Chỉ mới ngày đầu tiên mà khởi đầu tốt như vậy, vận khí của hắn đúng là quá tốt.

Tiến vào trong tổ Hám Nguyệt Yêu Miêu, nhìn thấy gốc linh được Hoàng Cấp trung phẩm kia, hắn liền thò tay gạt xuống.

- Là Yến Ưng Thảo, tài liệu chính để luyện ra Bách Điều Đan, mà thôi, hiện tại vẫn nên dùng để nộp điểm tích lũy thì tốt hơn.

Chuẩn bị bỏ Yến Ưng Thảo vào nhẫn trữ vật thì bỗng có tiếng bước chân vang lên.

- Đích thực là Yến Ưng Thảo, người không có nhìn lầm đó chứ?

- Tuyệt đối không nhầm lẫn, trước đây tại hạ nhìn thấy hình dạng của nó trong sách rồi, nhất định là không nhìn lầm.

- Nếu đúng là Yến Ưng Thảo, sau khi luyện ra được Bách Điều Đan, ta sẽ trọng thưởng cho người.

- Hắc hắc, đại ca đã đậm thâm tại hậu kỳ Phàm Tiên Cảnh trăm năm, nếu có thể đột phá Phù Tiên Cảnh, chỉ sợ sẽ được các tông môn ra sức tranh đoạt.

-

Khi đến gần tổ của Hám Nguyệt Yêu Miêu, bọn họ gương mặt ngẩn ra, bởi trước mặt họ xuất hiện một người đang cầm trên tay Yến Ưng Thảo.

Bọn họ vốn đến đây để thu hoạch Yến Ưng Thảo, thậm chí chuẩn bị tinh thần để đối phó với Hám Nguyệt Yêu Miêu, chẳng ngờ lại bị Tinh Hồn hái đi trước.

Bọn hắn trong lòng đã xem Yến Ưng Thảo là vật của mình rồi, nhìn thấy đồ của mình bị lấy đi, dĩ nhiên liền nổi giận.

- Bỏ Yến Ưng Thảo xuống, sau đó chặt một cánh tay, chúng ta sẽ tha cho người một mạng.

Tên dẫn đầu con chưa lên tiếng thì đã có người mở miệng hù dọa thay hẳn.

Tinh Hồn gương mặt trầm xuống, đôi mắt lạnh lẽo nhìn đám người này. Bọn chúng có tám người, trong đó có một hai tu vi đạt đến đỉnh phong Phàm Tiên Cảnh, chỉ thiếu một chút cơ duyên là có thể đột phá Phù Tiên Cảnh. Những tên còn lại, bất quá cũng chỉ là trung kỳ Phàm Tiên Cảnh mà thôi, dù cả đám có liên hợp lại cũng không đủ cho Tinh Hồn đánh nữa là.

Chỉ có tên đỉnh phong Phàm Tiên Cảnh là khiến Tinh Hồn có chút ít sự chú ý mà thôi.

- Không bỏ thì thế nào?

Tinh Hồn lãnh đạm hỏi ngược lại.

- Vậy thì người bỏ luôn cái mạng nhỏ lại vậy.

Người có tu vi mạnh nhất giọng nói khàn đặc vang lên, âm thanh giọng nói nghe như tiếng sấm rền vang.

- Trước giờ, kẻ khiến Ngưu Bình ta nổi giận không có kết quả tốt.

- Người cứ thử xem.

Hù dọa kiểu này, Tinh Hồn đã gặp qua vô số lần, và dĩ nhiên những kẻ hù dọa hẳn đều có chung một kết quả là trở thành mồi ngon cho Hỏa Công Công thường thức cả.

Và nếu mấy kẻ này không động đến hẳn thì thôi, những một khi đã động đến, Tinh Hồn cũng không ngại tiễn bọn họ một đường.

- Tốt bụng tha cho người một lần, người đã không biết điều, vậy ta cho người biết chữ chết viết như thế nào!

Ngưu Bình giận dữ, toan định tự thân xuất thủ thì một kẻ khác cũng có tu vi hậu kỳ Phàm Tiên Cảnh, tuy nhiên nếu so sánh thực lực thì không bằng Ngưu Bình.

- Ngưu Bình đại ca, tiểu tử đó hãy giao cho đệ xử lí.

- Được, xử lý nhanh gọn, sau này luyện thành Bách Điều Đan, không thiếu phần của người.

Ngưu Bình nghe vậy liền thu lại khí thế, nhường phần cho kẻ kia.

Chỉ thấy hần bước ra phía trước, thân thể hùng lên khí thế, gương mặt sát khí ẩn hiện, tay hần cầm một thanh trường kích, một trung phẩm pháp khí, cười lạnh nói:

- Người không xứng để Ngưu Bình đại ca ra tay. Tên của đại gia là Tạ Đông, sau này chết còn biết đường đi gặp diêm vương mà bẩm báo, hắc hắc.

Tạ Đông gương mặt tiểu ý, há miệng cười phẫn kích, sau đó liền xuất thủ:

- Chí Tử Kích.

Mấy tên đứng sau lưng Ngưu Bình, nhìn Tạ Đông xuất thủ tràn đầy khí thế, bọn chúng liền hô hào cổ vũ.

- Tuyệt chiêu Chí Tử Kích của Tạ Đông đã được luyện đến tiểu thành, phối hợp với Phá Toái Trường Thương, uy lực cơ hồ muốn mạnh hơn gấp hai lần.

- Đi theo đã lâu, từ lúc Tạ Đông luyện thành Chí Tử Kích, Tạ Đông chỉ thua mỗi Ngưu Bình đại ca mà thôi, những người khác, không thành vong hồn cũng trọng thương nặng.

- Đứng ở nơi này mà vẫn cảm nhận được sát ý kinh người, Tạ Đông đây chính là muốn đánh nhanh thắng nhanh, không cho tên tiểu tử kia lấy một cơ hội phản kích.

- Nhìn kìa, tên tiểu tử kia thậm chí còn không nhúc nhích nổi, hắc hắc, chắc là bị uy thế của Tạ Đông làm cho mất hồn rồi. Nhìn tướng tá chắc là gia tộc đệ tử nào đó chưa từng được cọ xát đây mà, dù tu vi cao nhưng thực lực không bằng Tạ Đông.

Đám bọn chúng vừa cổ vũ vừa bàn tán, đem tâng bốc Tạ Đông lên tận mây xanh. Mà không những bọn chúng, ngay cả Ngưu Bình cũng cho rằng như vậy. Bởi thoát trông Tinh Hồn vóc dáng nhỏ nhắn, da dẻ hồng hào trắng trẻo, gương mặt lại có chút non nớt, nhìn vào ai cũng nghĩ hẳn chính là một thế gia đệ tử.

- Hắc hắc, tiểu tử ngu ngốc, chết đi.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 90: Thiên Niên Địa Linh Tuyền

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 90: Thiên Niên Địa Linh Tuyền

Tạ Đông cười lớn, đồng thời Phá Toái Trường Thâm đâm đến, một thương rít lên khiến người ta khiếp sợ. Tuy nhiên, Tinh Hồn gương mặt không chút kinh biến, trên tay xuất hiện một thanh kiếm, đôi mắt lóe lên một tia tinh quang.

- Mô Phỏng Thuật – Ma Viêm Phá

Ma Viêm Phá là tuyệt chiêu trước đây Tinh Hồn đã từng chứng kiến Mã Vệ của Bá Dao Tông thi triển, nhưng có điều, nhờ vào một thân tu vụ hậu kỳ Phàm Tiên Cảnh, một chiêu Ma Viêm Phá này uy lực so với Mã Vệ thi triển mạnh hơn gấp hai lần.

Đường kiếm quỷ dị, ẩn chứa tiếng gào khóc của quỷ lệ, đồng thời tản ra một loại sức nóng mãnh liệt, làm cho đám người Ngưu Bình và thuộc hạ của hắn chấn kinh, không thể không lùi lại, đồng thời vận chuyển nguyên lực để hộ thể bản thân.

Ầm một tiếng, đôi mắt của Tạ Đông tràn đầy sự sợ hãi. Nhưng hắn chưa kịp phản ứng thì đã bị Ma Viêm Trảm chém ra làm đôi, vết thương khi bị chém đứt cháy phần máu thịt, bốc lên một mùi thịt cháy.

Khói bụi tan biến, sức nóng cũng dịu đi, đám Ngưu Bình mở mắt ra, chỉ thấy Tạ Đông thân thể đã bị Tinh Hồn bổ ra làm đôi, máu thịt cháy khét, chết rất là thê thảm.

- Ma Viêm Trảm, không thể nào, đây là vũ kỹ của Bá Dao Tông, người làm sao biết được? Không lẽ... người thuộc tu tiên gia tộc Bá Dao Tông?

Ngưu Bình nhận ra được nhìn ra được lai lịch Ma Viêm Trảm, gương mặt tràn đầy khiếp sợ. Vũ kỹ của một môn phái không được phép truyền ra bên ngoài, nếu như bị phát hiện sẽ bị trừng phạt rất nặng. Mà kẻ học vũ kỹ đó sẽ bị xếp vào tội danh trộm vũ kỹ của tông môn, sẽ bị truy sát rất gắt gao.

Có điều, nếu là tu tiên gia tộc đệ tử thuộc quyền quản lý của một môn phái nào đó, nếu có tư chất tốt thì sẽ được phép lĩnh ngộ một vài vũ kỹ, và đương nhiên tương lai chắc chắn người này phải gia nhập môn phái đó.

Nghĩ đến điều này, Ngưu Bình liền kết luận, Tinh Hồn chính là tu tiên gia tộc đệ tử, bởi chỉ có như vậy mới giải thích hợp tình hợp lý.

Có điều, Ngưu Bình không biết rằng Tinh Hồn lại tự tạo ra tuyệt chiêu Mô Phỏng Thuật, thông qua Thiên Ma Nhãn, hẳn có thể thi triển lại tuyệt chiêu đó một cách tương tự, tuy nhiên uy lực thì bị giảm đi không ít. Đây cũng là một trong số ít khuyết điểm của Mô Phỏng Thuật, thế nhưng nếu Mô Phỏng Thuật này bị lộ ra ngoài, chắc chắn sẽ có vô số kẻ thèm muốn, dẫn dắt đến rất nhiều rắc rối.

Những kẻ này, Tinh Hồn đã xếp vào danh sách phải chết rồi.

- Người chết thì không cần biết nhiều.

Tinh Hồn lãnh đạm nói, sau đó cầm kiếm xông thẳng đến.

- Địa Ngục Cuồng Vũ.

- Tất cả cùng xông lên giết hãn.

Ngưu Bình nội tâm hoảng sợ, quát lên một tiếng ra lệnh cho đám thuộc hạ đứng ở sau lưng.

- Hãn chỉ có một mình, liên thủ lại hãn là sẽ có cơ hội giết được hãn.

- Có Ngưu Bình đại ca, chúng ta không cần phải lo lắng.

- Thực lực của Ngưu Bình đại ca so với Tà Đông mạnh hơn rất nhiều, chúng ta cùng lên yểm trợ Ngưu Bình đại ca.

Bọn chúng hô lớn lấy khí thế, vậy là cả đám đồng loạt xông lên. Đột nhiên bọn họ có cảm giác thế giới xung quanh biến thành một màu đỏ rực, trong không gian đỏ rực ấy xuất hiện một cái bóng người, hãn cầm thanh kiếm như đang múa vậy.

Khi thế giới màu đỏ chấm dứt, mấy tên thuộc hạ của Ngưu Bình đều bị một đường kiếm chém qua cổ, máu tươi bắn ra thành vòi, ngã xuống chết ngay tại chỗ.

Còn Ngưu Bình, hãn tranh thủ lúc đám thuộc hạ chạy lên tấn công Tinh Hồn, bản thân hãn thì quay lưng lại bỏ chạy. Tuy nhiên, Ngưu Bình không ngờ được rằng, thực lực của Tinh Hồn vậy mà lại quá khủng bố, chỉ trong một chiêu duy nhất đã trảm sát toàn bộ đám thuộc hạ đi cùng với hãn.

Sau đó, Tinh Hồn lại cầm kiếm đuổi theo phía sau lưng.

- Đạo hữu, ta không cần Yến Ưng Thảo nữa, Yến Ưng Thảo là của người.

Ngưu Bình đang cực kỳ sợ hãi, không còn giữ được dáng vẻ hung dữ như trước đây nữa, cất lực cầu xin Tinh Hồn.

Hắn bây giờ trong lòng đang cực kỳ hối hận. Phải khó khăn lắm mới vượt qua được thí luyện Trọng Áp Đại Trận, đã nắm chắc trong tay cơ hội trở thành tông môn đệ tử, thế nhưng bây giờ, chỉ vì một chút tham lam, hắn đang phải đối diện với tử thần.

“Sớm biết thế này, cho vàng ta cũng không dám chạy đến tranh đoạt Yến Ưng Thảo với sát tinh kia!”

Ngưu Bình rất hối hận, nhưng đáng tiếc hắn không thể sửa chữa được lỗi lầm, bởi Tinh Hồn không có cho hắn cơ hội này.

- Mô Phỏng Thuật – Nhất Kiếm Ảnh Phi.

Tinh Hồn một lần nữa sử dụng Mô Phỏng Thuật, sử dụng vũ kỹ Nhất Kiếm Ảnh Phi mà lần trước Hạng Hạo thi triển ra. Kiếm trong tay hóa thành một đạo lưu quang, phá công bay đến.

Nếu bình thường, có lẽ Ngưu Bình sẽ chống cự được, nhưng bây giờ tâm trạng của Ngưu Bình đang rất rối loạn, cơ thể không kịp phản ứng, rốt cuộc bị thanh kiếm của Tinh Hồn đâm xuyên người, chết ngay tại chỗ.

- Lần này tiêu hao gần hết nguyên lực, phải tìm một chỗ nào đó để bế quan.

Giết xong Ngưu Bình, Tinh Hồn lấy xuống nhẫn trữ vật của hắn, bên trong nhẫn trữ vật ngoại trừ quần áo hay một số đồ vật không nên tồn tại đều bị Tinh Hồn vứt đi hết, chỉ lưu lại những thứ đáng giá.

Dĩ nhiên linh hồn của Ngưu Bình, Tà Đông và đám thuộc hạ của hắn đều bị Tinh Hồn sử dụng thủ đoạn thu lại cả.

Những linh hồn của mấy tên này dù rất yếu ớt, tuy nhiên tác động đối với Hỏa Công Công rất lớn, thế nên Tinh Hồn không có bỏ qua một tên nào cả.

Kế tiếp, Tinh Hồn tìm đến một gốc cây lớn, sau đó khoét thành một cái hốc, đồng thời bố trí cấm chế ẩn nấp ở bên ngoài, làm xong tất cả, Tinh Hồn chui vào trong cái hốc, đóng cửa hốc lại rồi bắt đầu bế quan.

- Rỗng mạp.

Tinh Hồn truyền thần thức vào cây thương mục nát, gọi Tiểu Ứng Long dậy.

- Gì thế, bốn long đang ngủ ngon mà.

- Tỉnh ngủ đi, có thứ này cho người.

- Đâu đâu, thứ gì vậy?

Nghe Tinh Hồn nói, gương mặt Tiểu Ứng Long rạng rỡ lên, tuy nhiên khi nhìn thấy thì gương mặt đổi thành biểu cảm bất mãn ngay.

- Linh hồn của đám này rất yếu, một khắc sau là liền tan biến, người tranh thủ giúp Hỏa Công Công luyện hóa nó, ta còn phải hồi phục sức mạnh nữa.

- Hừ, tưởng có thứ gì hay ho. Mà thôi, bản long rất tốt bụng, lần này không truy cứu tội dám quấy rầy giấc ngủ của bản long.

Tiểu Ứng Long hai tay đặt sau lưng, gương mặt tròn quay núc ních mỡ ngấn lên, lắc đầu nói nhẹ, tựa hồ như làm ra vẻ một con rồng tốt bụng nhất thế giới.

Nó làm ra vẻ như vậy trong một thời gian ngắn, tựa hồ như đang chờ đợi điều gì đó. Nhưng đợi mãi không thấy, Tiểu Ứng Long bỗng hét lên.

- Tiểu tử thôi, không cảm ơn bốn long được một tiếng à. Cái đồ vô ơn nhà người, lần sau bốn long tuyệt đối không giúp người nữa.

Tinh Hồn biết thế nào con rồng mập này cũng la hét ầm ỹ, thế nên đã phong bế toàn bộ thân thể lại, không bị tiếng la hét của nó làm ảnh hưởng.

Trước đây, Hạng Tuấn chuẩn bị cho hẳn rất nhiều đan dược để khôi phục lại sức mạnh, thế nên hiện tại không thiếu thốn đan dược, Tinh Hồn mở nắp bình ra phục dụng ngay.

Khoảng chừng ba ngày sau, sức mạnh đã khôi phục lên tám thành, Tinh Hồn mới dừng lại việc bế quan. Sau đó hẳn thử kiểm tra tình trạng của Hỏa Công Công.

Chỉ thấy Hỏa Công Công bên trong đan điền Tinh Hồn đang nhắm mắt ngủ, tuy nhiên khí thể mạnh hơn trước đây rất nhiều. Bằng mắt thường có thể nhìn thấy được Hỏa Công Công đang dần lớn lên, đang dần mạnh hơn.

- Thánh Hỏa Kinh thật lợi hại, đáng tiếc bây giờ ta lại không có thời gian để tìm hiểu.

Thông qua những gì trước đây Tiểu Ứng Long nói cho hẳn biết, Thánh Hỏa Kinh ngoại trừ việc hỗ trợ cho hỏa tinh linh sinh trưởng để giúp cho công việc luyện khí, nó còn là một bộ công pháp rất mạnh, qua đó sử dụng ra vũ kỹ rất lợi hại.

Tuy nhiên Tinh Hồn thời gian này có quá nhiều chuyện cần phải làm, thế nên không có thời gian để lĩnh ngộ Thánh Hỏa Kinh, đây cũng là một chuyện khiến hẳn khá nuối tiếc.

Đã khôi phục lại sức mạnh, Tinh Hồn chuẩn bị trở ra bên ngoài để có thể thu thập tài liệu tích lũy điểm số, bỗng nhiên bên ngoài có tiếng bước chân, bọn họ dừng lại ngay bên cạnh cái gốc cây khổng lồ được Tinh Hồn làm chỗ bế quan.

Bởi vì Tinh Hồn bố trí cấm chế rất tài tình, thế nên bọn họ không hề phát hiện ra rằng bên cạnh bọn họ còn đang có một người khác nữa.

- Còn bao xa nữa thì đến chỗ đó? Ta cảm thấy nôn nóng lắm rồi đây.

- Lo lắng cái gì, cấm chế phong ấn Thiên Niên Địa Linh Tuyền vẫn chưa được phá giải, không bị người ta chiếm tiên cơ đâu.

Một tên khác giọng điệu thản nhiên nói.

Tinh Hồn ngồi bên trong gốc cây, nghe đến Thiên Niên Địa Linh Tuyền thì hai mắt sáng lên. Thiên Niên Địa Linh Tuyền, đây là một loại linh mạch do thiên địa sinh ra. Bình thường, linh mạch chỉ ẩn bên dưới lòng đất, rất khó bị phát hiện.

Nhưng cũng có trường hợp linh mạch này trồi lên trên mặt đất, hình thành một cái mảnh linh tuyền.

Linh tuyền có rất nhiều tác dụng, có thể sử dụng nó để bổ sung phẩm cấp cho đan dược, gia tăng tỉ lệ thành công khi luyện đan; hoặc có thể dùng trực tiếp, khiến cho tu vi bạo tăng, tiết kiệm được không ít thời gian tu luyện.

Tinh Hồn đang cần bổ sung năng lượng cho không gian Động Thiên, cũng như khiến cho đám Quỷ Diện Trùng sinh trưởng lột xác, Thiên Niên Địa Linh Tuyền, Tinh Hồn không thể bỏ qua được.

- Nghe nói đang có rất nhiều thiên tài tụ tập ở hang động đó, cùng nhau phá giải cấm chế.

- Chẳng biết là cấm chế do thiên nhiên tự hình thành hay do một người nào đó bày ra, thế nhưng đến bây giờ vẫn chưa phá giải được.

- Nếu không phải có cấm chế tồn tại, chúng ta há có thể biết được tin tức trong Bạo Thú Lâm tồn tại một cái Thiên Niên Địa Linh Tuyền sao, hắc hắc...

- Đan Ninh Môn rất kiêng dè Bạo Thú Lâm, không dám tiến vào điều tra, nhờ vậy mà chúng ta mới có cơ hội được sử dụng Thiên Niên Địa Linh Tuyền để tăng cường thực lực.

- Nghỉ ngơi nhiều đây cũng đủ rồi, chúng ta đến hang động đó thôi. Đi khoảng chừng nửa ngày là đến được đó rồi.

- Thu liễm khí tức lại, cẩn thận chọc vào đầu hoang thú bá chủ nào đó thì không có mạng để tận hưởng Thiên Niên Địa Linh Tuyền đâu.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 91: Thế Gia Đệ Tử

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 91: Thế gia đệ tử

Sau khi những người này đi hết, Tinh Hồn mới từ bên trong hốc cây bước ra. Trước lúc bọn chúng rời đi, Tinh Hồn đã thả ra mấy con Quỷ Diện Trùng bám lên người bọn họ. Bởi vì hắn không biết đường đi, nên chỉ có thể sử dụng phương pháp này.

Thông linh với mấy con Quỷ Diện Trùng, Tinh Hồn liền xác định được phương hướng, liền bắt đầu di chuyển theo phương hướng đó.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Tại một cái hang động thiên nhiên khổng lồ, xung quanh cây cối xum xuê, thế nhưng ngay trước cổng động thiên nhiên này lại là một vùng đất trống trải, đang có vô số người xuất hiện tại đây, tụ hội thành từng nhóm người.

Đồng thời điểm có rất nhiều người đang di chuyển đến liên tục, bởi vì cái hang động kia là nơi chứa Thiên Niên Địa Linh Tuyền. Cơ duyên này không có bất kỳ người nào muốn bỏ qua cả, bởi vì nếu sử dụng Thiên Niên Địa Linh Tuyền trực tiếp, không những giúp thanh tẩy cơ thể, mà còn khiến cho thực lực bạo tăng nữa.

Tuy nhiên, khó một điều chính là bên ngoài hang động thiên nhiên này lại có một cấm chế rất mạnh mẽ, dù trải qua mấy ngày trời vẫn chưa thể phá vỡ được.

- Ai suy nghĩ được cách gì không?

Một thanh niên thân vận một bộ bạch y sạch sẽ, dung mạo tuấn tú, hai mắt như sao, mũi thẳng môi hồng, vừa nhìn liền biết là một thể gia công tử.

Tu vi người này, thật không ngờ đã đột phá Phù Tiên Cảnh, hơn nữa còn là trung kỳ Phù Tiên Cảnh, thực lực tại đây rất nổi bật.

- Phong Nhạc công tử, trận pháp này cường hãn vô cùng, chí ít cần đến Trận Đạo Sư cấp Kỳ Sư mới có thể phá giải được.

Người này không ngờ lại mang họ Phong, chắc chắn là có quan hệ gì đó với Phong gia tại Phong Lâm Thành.

- Hừ, người nghĩ tại chỗ này có Trận Đạo Sư cấp Kỳ Sư sao? Đừng nói là Kỳ Sư, chỉ sợ ngay cả Kỳ Phàm cũng chẳng tồn tại.

Phong Nhạc lạnh giọng quát.

Đúng lúc này, bỗng có mấy thanh âm từ đằng xa truyền đến.

- Phong Nhạc, đến sớm vậy cơ à?

- Hắc hắc, Phong Nhạc thiếu gia vẫn là nóng tính như vậy.

-

Chỉ thấy đám đông tự động tách ra làm đôi, tạo thành một con đường, chỉ thấy trên con đường ấy có mấy chục người xuất hiện.

Tuy đông người, thế nhưng đáng chú ý đến là sáu người đi đầu, bao gồm một nữ là năm nam. Nữ thì phong hoa tuyệt đẹp, quốc sắc thiên hương, dáng người nóng bỏng, vòng nào ra vòng ấy, trên gương mặt đeo một chiếc khăn mỏng, nhưng điều đó chỉ khiến cho vẻ đẹp của nàng làm cho người ta thêm mê mẩn.

Còn mấy gã nam thì ai nấy đều anh tuấn phi phàm, một thân y phục sạch sẽ. Những người này tu vi so với Phong Nhạc đều không hề thua kém, đều là tiên giả Phù Tiên Cảnh cả.

- Đoàn Triều Lộ, Trần Anh Tuyệt, Chu Lập Hàn, Mộ Yên, Dương Trung, Vệ Vũ Quân?

Phong Nhạc nghe mấy giọng nói quen thuộc kia thì chuyển người nhìn lại, nhìn mấy bóng người kia, Phong Nhạc lập tức nhận ra thân phận.

Mấy người kia đề là thế gia đệ tử tại Phong Lâm Thành, thực lực so với hắn không hề kém cạnh, vô cùng nổi bật.

Khảo hạch lần này, số lượng thế gia đệ tử tham gia rất nhiều, từ dòng chính cho đến chi thứ, mỗi gia tộc không dưới một trăm người tham gia. Và dĩ nhiên, một trăm người này đều hoàn toàn vượt qua được lần thí luyện thứ hai – Trọng Áp Đại Trận.

Số lượng mặc dù nhiều, tuy nhiên người đáng chú ý đến thì lại không có bao nhiêu cả. Giống như Hạng gia, gần đây ngoại trừ một mình Hạng Hạo ra thì không có người nào đáng chú ý đến.

Còn mấy đại thế gia khác, lấy ví dụ như Phong gia, mặc dù không có người nào thức tỉnh được thiên phú thông qua thiên phú bí, tuy nhiên thực lực mạnh mẽ thì tồn tại một vài người, mà Phong Nhạc chính là một trong số những Phong gia đệ tử rất nổi bật.

Nói một cách chính xác thì Phong Nhạc chính là Phong gia đệ tử mạnh nhất thế hệ hiện tại trong gia tộc.

- Phong Nhạc, đã lâu không gặp.

Đoạn Triều Lộ gương mặt tươi cười, vẫy tay chào Phong Nhạc.

- Mũi các người cũng thính thật.

- Hắc hắc, Thiên Niên Địa Linh Tuyền, cơ duyên này không dễ dàng gì mới gặp được, người nghĩ người khác sẽ bỏ qua sao?

Trần gia Trần Anh Tuyết cười lạnh nói.

- Muốn hưởng thụ, trước hết tìm cách phá vỡ được cấm chế này đi rồi hẳn nói. Ta ở đây gần một ngày trời, dùng thử rất nhiều biện pháp, thế nhưng vẫn chưa thể khiến cho cấm chế bị suy yếu đi dù chỉ một chút.

Phong Nhạc đảo mắt nhìn hang động thiên niên phía trước mặt, trong giọng nói có chút bất đắc dĩ.

Lúc này, nữ tử nổi bật trong số mấy gã nam tử này, Vệ gia Vệ Vũ Quân giọng nói mê hoặc vang lên:

- Tiểu nữ đối với cấm chế đã từng có thời gian nghiên cứu qua, có thể để tiểu nữ thử một lần được không?

- Được, cứ thử đi.

Phong Nhạc gương mặt lạnh băng trả lời.

Chỉ thấy Vệ Vũ Quân bước lên gần cửa hang động thiên nhiên, bỗng nhiên trên tay xuất hiện một bộ trận bàn.

- Có cả trận bàn, chỉ sợ thiên phú trận đạo của Vệ Vũ Quân không đơn giản chỉ là nghiên cứu một thời gian.

Trần Anh Tuyệt nhìn trận bàn trên tay Vệ Vũ Quân, hai mắt lộ vẻ ngạc nhiên, nói.

- Hừ, cùng lắm Vệ Vũ Quân chỉ mới bước vào Trận Đạo Sư cấp Kỳ Phàm là cùng, nếu không thì há nàng ta chịu chấp nhận ở lại Vệ gia, cho đến bây giờ mới tham gia thí luyện.

Dương Trung khoanh tay lại, nhếch mép cười.

- Cứ quan sát thử xem, biết đâu Vệ Vũ Quân lại tìm được cách cũng nên.

Trong lúc Vệ Vũ Quân dùng trận bàn để thử phá giải cấm chế, đám Phong Nhạc đứng quan sát bàn luận thì Tinh Hồn từ phía đằng sau âm thầm xuất hiện.

Đối với đám thế gia thiên tài đệ tử, Tinh Hồn không có nửa điểm mảy may quan tâm, thứ khiến hấn chú ý đến chính là cấm chế phong ấn bên ngoài hang động thiên nhiên.

- Có chút ý tứ!

Cấm chế kia, theo như trình độ lĩnh ngộ cấm chế của hấn thì cấm chế đó nhất định là do người nào đó tạo thành, thiết nghĩ phần nhiều chính là do Đan Ninh Môn bố trí. Xem ra, Thiên Niên Địa Linh Tuyền này chính là một trong những phần thưởng, thế nên mới lựa chọn Bạo Thú Lâm làm nơi thí luyện cuối cùng.

Mặc dù cấm chế này lợi hại, tuy nhiên với trình độ của Tinh Hồn, chỉ cần cho hấn thời gian hai ngày, hấn nhất định sẽ giải trừ được cấm chế.

Đương nhiên trong tình huống này, Tinh Hồn tạm thời vẫn chưa ra mặt, bởi hẳn biết, đám thế gia thiên tài kia chắc chắn không cho hẳn hay những người khác có cơ hội tiếp cận, trừ khi bọn chúng lâm vào thế bí.

Đột nhiên cấm chế lóe lên ánh hào quang, ngay khi Vệ Vũ Quân tiếp xúc với cấm chế thì bị nó phản phệ ngược lại. Cũng may là Vệ Vũ Quân thực lực cao cường, trên người lại có chiến giáp hộ thể, thế nên chỉ tiêu hao nguyên khí chứ không tổn hại đến thân thể.

Chỉ thấy Vệ Vũ Quân bị bức lùi lại, đúng lúc đó Phong Nhạc tiến sát đến bên cạnh nàng ta, đưa tay đỡ lấy thân thể nàng.

- Không bị thương chứ?

- Đa tạ Phong Nhạc công tử chiếu cố.

Vệ Vũ Quân nở nụ cười mê hoặc, thế nhưng trong mắt của Phong Nhạc là một hồi lãnh đạm, không có nụ cười vũ mị cùng giọng nói quyến rũ làm ảnh hưởng.

- Người nghỉ ngơi đi!

Phong Nhạc giúp Vệ Vũ Quân đứng vững thì liên xoay lưng lại bỏ đi về phía đám Dương Trung.

- Thiết nghĩ chỉ còn cách dùng sức mạnh của mỗi người kết hợp với nhau, đồng thời công kích, may ra mới có thể phá bỏ được cấm chế này.

- Ta cũng nghĩ vậy, ngoại trừ cách này ra thì chẳng còn một cách nào khác cả.

Mộ Yên gật đầu, tán thành với ý kiến của Phong Nhạc.

- Cứ vậy đi, có điều mấy tên đồng tộc của ta vẫn chưa đến, đợi bọn họ một lúc rồi cùng liên thủ.

- Cấm chế này rất lợi hại, dù tất cả thế gia đệ tử liên thủ lại cũng chưa chắc phá được cấm chế.

Vệ Vũ Quân từ phía sau lên tiếng, nàng ta không đi nghỉ ngơi, trực tiếp quay trở lại đám người Phong Nhạc, nói.

- Không lẽ phải nhờ đến đám dân đen kia?

Phong Nhạc ngữ điệu trầm xuống, ánh mắt quét nhìn xung quanh. Trong mười đại gia tộc thống trị Phong Lâm Thành thì Phong gia chính là gia tộc có thực lực mạnh nhất.

Phong Nhạc lại chính là Phong gia đệ tử xuất sắc nhất thế hệ này, thế nên từ nhỏ đã sinh ra một cái kiêu ngạo, không xem đám tán tiên suốt ngày lang bạc ngoài đường ra gì cả. Trong mắt hắn, những tán tiên chỉ là thứ ti tiện.

- Thiên Niên Địa Linh Tuyền rất trân quý, chỉ nên để những thế gia đệ tử chúng ta sử dụng, mấy thứ ti tiện kia không có tư cách dùng chung với chúng ta.

Trần Anh Tuyết dường như suy nghĩ giống hệt với Phong Nhạc, mở miệng thốt ra.

- Nhưng nếu không có bọn chúng thì khó lòng mà phá giải được cấm chế. Hay là thế này, chúng ta cấp cho chúng mỗi tên một số lượng linh thạch và đan dược nhất định, để cho bọn chúng liên thủ với chúng ta phá giải cấm chế, tuy nhiên sau khi phá giải cấm chế xong thì bọn chúng không được phép động vào Thiên Niên Địa Linh Tuyền.

Vệ Vũ Quân cho ý kiến.

- Điều này không ổn. Mặc dù thế gia đệ tử chúng ta linh thạch không thiếu, nhưng đông người như vậy, dù móc hết linh thạch của cả nhóm

chúng ta cũng chưa chắc trả đủ. Vả lại, đám ti tiện này bình thường nghèo rớt mồng tơi, khẳng định sẽ đòi hỏi rất nhiều linh thạch.

- Vậy chỉ tuyển ra những kẻ có tu vi đỉnh phong Phàm Tiên Cảnh, hoặc những người mang bảo vật thuộc loại phá trận, như vậy sẽ giảm thiểu bớt số lượng nhân số xuống.

- Thế những đám người khác thì làm sao? Bọn chúng vốn rất ti tiện, không chuyện gì không làm, tuyệt đối không chịu từ bỏ Thiên Niên Địa Linh Tuyền đâu.

- Hừ, đám ti tiện đó dám không nghe lệnh chúng ta sao?

Phong Nhạc gương mặt kiêu ngạo nói.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 92: Tranh Chấp Thiên Niên Địa Linh Tuyền

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 92: Tranh chấp Thiên Niên Địa Linh Tuyền

Thế gia đệ tử rất kiêu ngạo, đặc biệt là những thiên tài trong thế gia như Phong Nhạc, bọn hắn không hề xem những tán tiên ra gì. Trong mắt những thế gia đệ tử, chỉ cần cho đám tán tiên chút bạc lẻ là có thể khiến tán tiên sai đâu đánh đó, không khác gì một đám chó săn cho các đại thế gia.

- Cứ như theo ý kiến của Vệ cô nương mà làm, còn những kẻ nào không nghe cứ giết là được.

Phong Nhạc gương mặt tàn nhẫn nói.

- Ta đồng ý với Phong Nhạc.

Trần Anh Tuyệt gật đầu với Phong Nhạc.

- Vậy quyết định thế đi.

Trước khi các thế gia đệ tử Phong Lâm Thành hành động, bọn họ tạm thời lùi lại một bên, để cho những tán tiên tiến lên thử vận may xem có thể phá vỡ được cấm chế phong ấn bên ngoài hang động hay không.

Đương nhiên hành động này trong mắt đám thế gia đệ tử như Phong Nhạc chẳng khác gì mấy tên hề đang múa may, miệng nở nụ cười khinh bỉ.

Tinh Hồn đứng nấp ở một góc lặng lẽ quan sát, cấm chế kia dĩ nhiên không có khả năng làm khó được hắn, mà cái khó chính là đám thế gia đệ tử kia. Theo như tính cách của những thế gia đệ tử, bọn chúng chắc chắn không đơn giản để cho những tán tiên như Tinh Hồn có cơ hội tiếp cận Thiên Niên Địa Linh Tuyền. Bọn chúng chỉ đang chờ đợi cái gì đó mà thôi.

Có điều, thế giới này, dù là Huyền Thiên Giới – cố hương của Tinh Hồn, hay là Đại Thiên Thế Giới bao la rộng lớn này đều là dùng năm đấm để nói chuyện, cường giả vi tôn, kẻ nào có thực lực mạnh thì bảo vật thuộc về người đó.

Đột nhiên, Tinh Hồn cảm giác được một luồng sát khí đang hướng về phía mình. Tinh Hồn rất miễn cảm với sát ý, có điều hắn không trực tiếp quay mặt lại quan sát mà sử dụng thần thức mạnh mẽ của hắn để quan sát xung quanh.

Đứng cách chỗ Tinh Hồn khoảng ba mươi thước có mấy kẻ đang nhìn hắn chằm chằm, trong mắt sát ý không thềm che giấu đi.

Tinh Hồn trong lòng trầm xuống, nhưng đối phương chưa hành động, dĩ nhiên Tinh Hồn cũng đồng dạng án binh bất động.

Tinh Hồn bắt đầu thả ra một vài con Quỷ Diện Trùng, điều khiển Quỷ Diện Trùng âm thầm tiếp cận đám người đang nổi lên sát ý với hắn.

- Lão đại, người kia chính là mục tiêu mà Mộ Kính nói với chúng ta.

“Mộ Kính?” Tinh Hồn nhớ ra được người này, lúc mà Tinh Hồn ghi danh thí luyện, Mộ Kính đã từng kiếm hắn gây chuyện, rốt cuộc đến khi Thượng Quan Lãnh xuất hiện, Mộ Kính mới dè nén ý định muốn giết Tinh Hồn xuống, quay lưng bỏ đi.

Xem ra mấy người này được Mộ Kính bỏ tiền ra thuê để lấy mạng Tinh Hồn.

- Theo dõi hẳn cho kỹ, không được để mất dấu.

- Vâng, tuân lệnh lão đại.

Lão đại của đám người được Mộ Kính thuê tên là Hạ Nhất Cường. Hạ Nhất Cường có mái đầu trọc lóc, gương mặt bặm trợn hung, đôi mắt lúc nào cũng bắn ra một loại hung ý, đôi môi dày thì nở nụ cười tà dị, trầm giọng ra lệnh cho thuộc hạ.

- Lão đại, người vừa mới đột phá Phù Tiên Cảnh không lâu, nếu như có thể phục dụng Thiên Niên Địa Linh Tuyền, tu vi nhất định sẽ bạo tăng, sau này gia nhập tông môn, tiền đồ nhất định là không thể đo lường được.

Một tên thuộc hạ của Hạ Nhất Cường tướng tá gầy ốm, mặc bộ hôi bào trông khá thư sinh, có điều gương mặt hẳn có gì đó rất tinh quái, trên mép miệng nuôi mấy sợi râu mọc dài ra, đôi mắt híp lại, điệu bộ lăm la lăm lét, trông giống như một con chuột vậy.

- Hừ, chuyện này cần người nhắc à, ta tự biết điều gì cần làm trước.

Hạ Nhất Cường trừng mắt quát một tiếng.

- Dạ dạ, là thuộc hạ nhiều lời.

- Hừ, người coi điều động một vài người theo dõi tiểu tử kia, đừng để bị lạc mất. Sau khi xong chuyện, ta sẽ ban thưởng xuống.

- Dạ tạ đại ca.

Tên mặt chuột ôm quyền vái vài cái, sau đó lùi lại chỉ chỗ một vài người, để cho bọn chúng tiến gần đến nơi Tinh Hồn đang đứng và theo dõi.

- Cẩn thận, đừng để bị phát hiện, nếu không hậu quả thế nào, các người tự biết rồi đó.

Trước khi đám thuộc hạ thực hành mệnh lệnh, gã mặt chuột giọng đầy băng lãnh nhắc nhở mấy gã thuộc hạ, đồng thời đưa tay lên cổ chém qua, ý bảo hậu quả nếu như làm không xong chuyện.

Mấy tên thuộc hạ gương mặt tái xanh, trên trán rớt xuống vài giọt mồ hôi lạnh, liền không dám trái lời, lập tức hành động ngay.

Khoảng chừng hơn một khắc sau, có một đám nam thanh nữ tú xuất hiện, khí chất trên người, vừa nhìn đã biết ngay là đám thế gia đệ tử.

- Cuối cùng cũng đến rồi, bắt đầu thôi.

Phong Nhạc ra dáng người dẫn đầu đám thế gia đệ tử, khi cảm nhận được khí tức của đám nam thanh nữ tú kia, khóe miệng cong lên nụ cười, ánh mắt nhìn xung quanh, giọng nói lãnh đạm vang lên.

- Bái kiến các vị sư huynh, sư tỷ, chúng ta đến muộn.

Đám nam thanh nữ tú này, ngoại trừ Hạng gia không có đứng cùng bọn họ ra thì toàn bộ đều tập trung đầy đủ cả. Trong số đám nam thanh nữ tú này, mặc dù có một số người tu vi không kém cạnh Phong Nhạc hay Trần Anh Tuyệt, tuy nhiên thái độ lại rất cung kính.

Bởi vì bọn họ thuộc về chi thứ, huyết mạch không tôn quý bằng nên mới biểu lộ thái độ như vậy.

Trong đây chỉ có mỗi một mình Dương Trung là thuộc về dòng thứ, những Dương gia đệ tử dòng chính của thế hệ này đều đã tiến vào Thiên Kiếm Tông cả rồi. Mà thiên phú của Dương Trung tại dòng thứ thuộc loại mạnh nhất, thế nên được Dương gia coi trọng, được đôn lên dòng chính, cung cấp rất nhiều tài nguyên tu luyện cho hắn. Thế nên Dương Trung mới

miễn cưỡng được Phong Nhạc thừa nhận. Bằng không, trong mắt Phong Nhạc, Dương Trung cũng chẳng là cái thá gì.

- Không sao, đến là tốt rồi. Lần này, Thiên Niên Địa Linh Tuyền phải về tay chúng ta.

Phong Nhạc nụ cười nở trên môi, giọng nói sắc bén.

Kế tiếp, chỉ thấy đám thế gia đệ tử, mà dẫn đầu là Phong Nhạc, đi theo sau có gần ngàn người đi theo, trên đường đi tản ra khí thế mạnh mẽ, bức lùi những người đang đứng gần cửa hang động. Khi bước đến phía trước cửa hang động, Phong Nhạc trên tay xuất hiện một thanh kiếm toàn thân phát ra ánh sáng màu bạc, một kiện pháp khí thượng phẩm, vừa nhìn đã biết bất phàm.

Cầm thanh kiếm này, đồng thời Phong Nhạc bộc lộ ra tu vi trung kỳ Phù Tiên Cảnh. Có thể khẳng định một điều, trong số những người đang có mặt tại đây để tranh đoạt Thiên Niên Địa Linh Tuyền, Phong Nhạc chính là một trong những người có thực lực mạnh nhất.

- Ta, Phong gia đệ tử Phong Nhạc tuyên bố, Thiên Niên Địa Linh Tuyền thuộc quyền khống chế của Phong Lâm Thành thế gia, những tán tiên các người biết điều thì rút khỏi đây.

Phong Nhạc nói chuyện cực kỳ thẳng thắn và kiêu ngạo, không vòng vo tam quốc, đi vào vấn đề ngay lập tức.

Chỉ một câu nói khiến cho những tán tiên nổi giận. Vốn dĩ Thiên Niên Địa Linh Tuyền này là do một gã tán tiên phát hiện ra.

Gã tán tiên này thử nhiều cách nhưng không thể phá vỡ được cấm chế phong ấn, đành phải dùng đến biện pháp truyền ra tin tức để hấp dẫn những người khác đến đây phá giải cấm chế. Nhưng rốt cuộc, đến cuối cùng lại bị đám thế gia đệ tử Phong Lâm Thành chiếm mất.

Giới tán tiên làm sao có thể chấp nhận được chuyện này, lập tức nổi giận quát.

- Thế gia đệ tử, các người lấy tư cách gì mà chiếm đoạt Thiên Niên Địa Linh Tuyền? Thiên Niên Địa Linh Tuyền là do tán tiên chúng ta phát hiện ra, nó phải là của giới tán tiên chúng ta mới đúng.

- Thế gia đệ tử lại có thể vô sỉ vậy à? Thật khiến ta khinh thường, các người tưởng mình là ai chứ?

- Thế gia đệ tử các người rút đi, Thiên Niên Địa Linh Tuyền không có chỗ cho các người đâu. Mau rút khỏi đây.

- Các huynh đệ, liên thủ đuổi hết đám thế gia đệ tử đi. Chúng ta đông người, lại có thể chịu thua đám oắt con này?

-

Phong Nhạc gương mặt lạnh xuống, bỗng nhiên nâng lên bảo kiếm, nguyên lực vận chuyển.

- Đã muốn chết thì đừng trách Phong Nhạc ta tàn nhẫn.

- Thanh Nhận!

Chỉ thấy bảo kiếm trong tay Phong Nhạc bắt ra một luồng kiếm quang phóng thẳng lên trời, vô hình tạo thành một đại kiếm hư huyền. Trong sát na, Phong Nhạc chém thẳng xuống, gió lốc nổi lên cuốn bay mọi thứ.

Một tiếng nổ vang, trên mặt đất để lại một đường rãnh khá sâu, bên trong tản ra hàn khí lạnh lẽo.

- Hừ, nhanh tay đấy!

Trên đường đường chúng tán tiên tự động tránh ra làm hai bên, chính giữa một khoảng trống khá lớn là vết tích của kiếm kỹ Thanh Nhận để lại, nhìn mà khiến người ta chấn kinh. Thực lực của Phong Nhạc đúng là không thể đùa được.

Nhìn kỹ lại, có thể nhận ra được là giới tán tiên ít người hơn hẳn. Vừa rồi, lúc mà Phong Nhạc dùng đến kiếm kỹ Thanh Nhận, một số tán tiên cảm nhận được uy hiếp đến tính mạng, không thể nào tránh né được, đành phải dùng đến biện pháp bóp nát nhẫn ngọc, truyền tống ra khỏi Bạo Thú Lâm, nhờ vậy mà thoát được một mạng.

Phong Nhạc đối với chuyện này cảm thấy rất bình thường, mục đích của Phong Nhạc chính là giết gà dọa khỉ, mặc dù giết gà không được, nhưng hiệu quả thì trước mắt đã xuất hiện.

Tinh Hồn nhìn Phong Nhạc đánh giá, thực lực của Phong Nhạc rất mạnh, đối đối diện trực tiếp, không dùng đến bất kỳ thủ đoạn nào, Tinh Hồn tuyệt đối là người bại trận.

Nhưng mà thứ hẳn quan tâm, không phải là chuyện này. Người khác không chú ý đến, nhưng Tinh Hồn thì lại phát hiện, tại Bạo Thú Lâm vốn dĩ có rất nhiều hoang thú sinh sống, một Thiên Niên Địa Linh Tuyền trân quý, không lí nào lại không có hoang thú trấn giữ.

Với độ trân quý của Thiên Niên Địa Linh Tuyền, ngay cả Hậu Thiên hoang thú cấp ba cũng phải thêm thường. Lại nói, tiếng động do Phong Nhạc tạo ra là không hề nhỏ, vậy mà không có lấy một đầu hoang thú nào xuất hiện. Chuyện này, nhất định là có người nhúng tay vào.

Tinh Hồn nhìn lên bầu trời, trong đôi mắt màu đỏ bỗng nhiên xuất hiện những vòng tròn kỳ lạ, tựa hồ như những thương cổ bí văn. Tinh Hồn đang vận chuyển Thiên Ma Nhãn mà quan sát lên bầu trời, chỉ thấy trên cao đang có rất nhiều người, hoặc là đang ngự pháp bảo, hoặc là lẳng không mà

đứng, gương mặt lãnh đạm nhìn xuống chỗ Thiên Niên Địa Linh Tuyền, dường như đang nói chuyện với nhau.

Tinh Hồn thu lại Thiên Ma Nhãn, thở ra một hơi.

“Quả nhiên việc này có bàn tay của mấy lão bất tử đó nhúng tay vào.”

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 93: Chia Rẽ

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 93: Chia rẽ

Khi sử dụng Thiên Ma Nhân để quan sát, Tinh Hồn nhìn thấy có rất nhiều vị trưởng lão, chiếm đông đảo trong số đó chính là những trưởng lão Đan Ninh Môn, bọn họ vừa cười nói, vừa hướng sự chú ý đến chỗ những người tham gia thí luyện đang tụ tập.

Xung quanh Thiên Niên Địa Linh Tuyền, chắc chắn đã được bố trí một cái trận pháp để cho hoang thú không tìm thấy được Thiên Niên Địa Linh Tuyền. Còn người truyền ra tin tức Thiên Niên Địa Linh Tuyền, người này chắc chắn không phải là tán tiên, mà thân phận hẳn là đệ tử Đan Ninh Môn.

Sau khi đoán được tám chín phần chuyện này, Tinh Hồn lại chuyển dời sự chú ý về phía đám thiên tài thế gia đệ tử.

Phong Nhạc đã thành công trong việc giết gà dọa khỉ, khiến cho đám tán tiên nội tâm sinh ra sự kiêng dè. Tuy nhiên, sức hấp dẫn của Thiên Niên Địa Linh Tuyền vẫn quá lớn, khiến cho đám tán tiên không dễ dàng bỏ cuộc như vậy.

Lúc này, Phong Nhạc lại tiếp tục nói:

- Ta biết các người không cam tâm từ bỏ Thiên Niên Địa Linh Tuyền, nhưng ta đã nói rồi, các người không có tư cách để hưởng thụ Thiên Niên Địa Linh Tuyền, chỉ có chúng ta, thiên tài thế gia đệ tử mới đạt được tư cách này. Tuy nhiên...

Ngữ điệu của Phong Nhạc cực kỳ kiêu ngạo, ánh mắt lạnh lùng quét quanh, khiến cho giới tán tiên cực kỳ bức xúc, hận không thể xông lên đại chiến một trận với Phong Nhạc. Đến khi nghe Phong Nhạc nói hai chữ “Tuy nhiên”, giới tán tiên nội tâm hơi ngạc nhiên.

Chỉ nghe Phong Nhạc chậm rãi nói tiếp, và vẫn với cái thái độ kiêu căng không xem ai ra gì.

- Để các người không uổng phí một đoạn thời gian tại đây, Phong Nhạc ta đại diện cho tất cả thế gia đệ tử, chúng ta có thể cấp cho các người linh thạch cũng như tài nguyên tu luyện, bù lại, các người phải hoàn toàn từ bỏ tâm tư động đến Thiên Niên Địa Linh Tuyền. Số lượng Thiên Niên Địa Linh Tuyền có hạn, không đủ cho đông người sử dụng, ta cho các người mười giây suy nghĩ.

Nghe Phong Nhạc nói, những tán tiên lại nhìn nhau bàn tán.

- Thế gia đệ tử thực lực quá mạnh, chỉ một người mà đã trấn áp chúng ta, nếu như một đám thế gia đệ tử liên thủ, chúng ta dù số lượng đông hơn cũng chưa chắc có thể đánh lại. Thế gia đệ tử kinh nghiệm chiến đấu không bằng tán tiên chúng ta, nhưng chúng lại am hiểu việc liên thủ với nhau.

- Thiên Niên Địa Linh Tuyền rất trân quý, nhưng Phong Nhạc nói đúng, chưa chắc gì những tán tiên thực lực thấp kém có cơ hội động đến. Ta nghĩ, cách này của Phong Nhạc có thể chấp nhận được. Từ bỏ Thiên Niên Địa Linh Tuyền, đổi lại sẽ được linh thạch và tài nguyên tu luyện.

- Phải, ta cũng đồng ý với cách này của Phong Nhạc. Chỉ vì Thiên Niên Địa Linh Tuyền mà sống chết với nhau, nguy cơ mất đi cả cái mạng

nhỏ, điều này không đáng. Với lại, thế gia đệ tử quyền lực tại các tông môn rất là lớn mạnh, không biết chừng bây giờ tranh đoạt Thiên Niên Địa Linh Tuyền với chúng, bị bọn chúng ghi hận, sau này tiến nhập tông môn, số phận chúng ta thảm rồi.

- Đã vậy thì đồng ý với thế gia đệ tử vậy.

Sau một hồi bàn luận với nhau, giới tán tiên liền đồng ý với cách mà Phong Nhạc đưa ra, chính là thế gia đệ tử cấp cho giới tán tiên linh thạch cùng tài nguyên tu luyện, đổi lại giới tán tiên buộc phải rời khỏi nơi này.

- Đây mới là quyết định sáng suốt.

Phong Nhạc thâm ý, nheo mắt cười, rồi lại nói tiếp:

- Có điều, muốn được hưởng linh thạch cùng tài nguyên tu luyện, các người phải bỏ ra một ít công sức mới được.

- Phong Nhạc, rốt cuộc là người muốn thế nào?

Không biết là người nào vừa mới lên tiếng, tuy nhiên ngay lập tức làm cho giới tán tiên một lần nữa nổi lên nộ hỏa.

- Phong Nhạc, tán tiên chúng ta không phải dễ bị bắt nạt. Người đã muốn giở trò, vậy thì các người cũng đừng hòng được động đến Thiên Niên Địa Linh Tuyền. Cùng lắm thì ngọc đá cùng tan.

- Phong Nhạc, sự chịu đựng của chúng ta có giới hạn.

-

Phong Nhạc đối với lửa giận của giới tán tiên thì không hề đặt ở trong lòng, một lần nữa triển khai khí thế của bản thân, quát lớn một tiếng:

- Im miệng, bản công tử chưa nói hết, ai cho các người nhảy vào miệng bản công tử?

Vừa nói, Phong Nhạc vừa dùng kiếm trảm xuống một lần nữa. Lần này, hắn sử dụng đến tám phần lực lượng, uy lực so với lần đầu cơ hồ mạnh hơn gấp hai lần.

- Phong Nhạc... người...

Giới tán tiên rất tức giận, nhưng bởi vì bị thực lực của Phong Nhạc làm cho giật mình, không dám làm gì cả.

- Phong Nhạc ta nhắc lại, muốn có phần thưởng thì phải bỏ ra công sức.

Phong Nhạc ánh mắt trừng một cái, giọng nói lạnh lẽo.

- Những người nào hậu kỳ Phàm Tiên cảnh trở lên, đối với trận pháp có kiến thức giải trừ, hoặc ít nhất sở hữu pháp bảo có khả năng phá trận ở lại đây, liên thủ cùng với thế gia đệ tử chúng ta giải đi cấm chế phong ấn Thiên Niên Địa Linh Tuyền. Còn lại, cút hết.

Giới tán tiên nhìn nhau, nội tâm đang phân vân thì Phong Nhạc lại nói tiếp:

- Chỉ cần có đóng góp vào việc giải trừ cấm chế, mỗi người được ban thưởng một viên Phật Mạch Đan. Về phần linh thạch, sau khi làm xong việc, chúng ta sẽ cấp xuống. Dĩ nhiên, số lượng sẽ không để cho các người thất vọng.

- Hiệu quả của Phật Mạch Đan, có lẽ không cần ta nói các người cũng biết. Đây là giới hạn cuối cùng của thế gia đệ tử chúng ta, nếu còn không chịu hợp tác, chúng ta chỉ đành đuổi các người ra khỏi Bạo Thú Lâm này.

Phong Nhạc ra giá chốt, rốt cuộc đã khiến cho tán tiên đã động tâm. Tạm thời không nói đến khả năng thế gia đệ tử đuổi tán tiên khỏi Bạo Thú Lâm, bàn về Phạt Mạch Đan, đây là đan dược mang đến hiệu quả luyện thể cực kỳ to lớn.

Nhất là những tiên giả mới đột phá Phù Tiên Cảnh, không những khiến cho thân thể được mạnh mẽ hơn, gân mạch trong thân thể thêm cứng cáp dẻo dai, mà còn giúp cho tiên phù được cô động chắc chắn.

Phạt Mạch Đan là đan dược Phàm cấp thượng phẩm, giá trị không phải tán tiên bọn họ có thể mua được. Vậy nên, trong lòng những tán tiên phù hợp với yêu cầu mà Phong Nhạc đưa ra bắt đầu sinh ra dao động.

Đến một lúc, những người này tự động tách ra với những tán tiên không phù hợp với yêu cầu, hướng Phong Nhạc nói:

- Yêu cầu của người không có gì quá đáng, nhưng chúng ta hy vọng, người sẽ không nuốt lời.

- Hừ, bản công tử mà thèm thất hứa với các người?

Phong Nhạc hừ lạnh một tiếng, sau đó nhìn số đông không có đạt yêu cầu do hắn đưa ra, trừng mắt nói:

- Còn các người, cút. Sau ba nhịp thở, nếu còn đứng lại, giết không tha.

Phong Nhạc đã nói vậy, phối hợp với bộ dạng hung dữ, cuối cùng những tán tiên kia khinh bỉ một tiếng, rốt cuộc quay lưng bỏ đi.

Đối với việc này, Phong Nhạc đã dự đoán sẵn. Những tán tiên, giữa bọn họ không có tình bằng hữu, chỉ có lợi ích mà thôi. Khi có lợi ích, bọn họ sẵn sàng hợp tác với nhau, còn không thì chẳng qua chỉ là người dưng nước lã, không đáng một chút bạc lẻ nào.

Trong những người ở lại, dĩ nhiên Tinh Hồn cũng đứng trong số này. Mà khiến Tinh Hồn có chút kinh ngạc là tên đại hán đầu trọc tên Hạ Nhất Cường cũng ở lại.

Phong Nhạc cùng với một vài thế gia đệ tử như Trần Anh Tuyết, Dương Trung, Đoạn Triều Lộ, Mộ Yên bước gần đến chỗ đám tán tiên. Trong số những thiên tài thế gia đệ tử, Tinh Hồn có chút dây dưa rề má với Dương Trung và Mộ Yên. Không biết là hai tên này có nhận thức được hay không, nhưng tốt nhất tạm thời vẫn nên tránh mặt thì hơn.

Tinh Hồn lấy ra một chiếc mặt nạ, đeo lên che khuất nửa gương mặt, lại âm thầm vận chuyển nguyên khí, khi đối diện với Mộ Yên hay Dương Trung, bọn hắn chắc chắn sẽ không thể nhìn ra được chân diện của Tinh Hồn.

Hơn nữa, Tinh Hồn còn đang muốn tránh mặt cả gã đầu trọc Hạ Nhất Cường kia nữa.

Trong số tán tiên có một vài người đeo mặt nạ, dĩ nhiên là để che giấu bản thân, thế nên việc Tinh Hồn vừa mới làm chẳng có gì làm người ta chú ý cả.

- Bốn mươi hai tiên giả sơ kỳ Phù Tiên Cảnh, hai trăm chín mươi một tiên giả hậu kỳ Phàm Tiên Cảnh, đông hơn so với những gì chúng ta dự kiến. Số lượng Phạt Mạch Đan không đủ, với cả linh thạch của chúng ta, dù vơ vét hết cũng chẳng đủ trả cho chúng.

Đoạn Triều Lộ gương mặt hơi khó coi, nhìn Phong Nhạc nói.

- Yên tâm, chuyện này ta đã dự đoán từ trước. Mọi chuyện cứ để ta lo.

- Giao hết chuyện này cho người vậy.

Trần Anh Tuyết, Dương Trung và Đoạn Triều Lộ đồng thanh nói.

Chỉ thấy Phong Nhạc bước tới trước mặt những tán tiên được ở lại, hai tay đặt sau lưng, lộ ra khí chất kiêu ngạo của thế gia đệ tử, vừa nói:

- Trước khi bắt đầu, ta nói trước một chuyện. Hiện tại số lượng Phật Mạch Đan cũng như linh thạch trên người thế gia đệ tử chúng ta không đủ để cấp cho từng người các người. Nhưng yên tâm, Phong Nhạc ta lấy danh dự ra để khẳng định, đợi sau khi các người gia nhập tông môn, chúng ta sẽ trả đủ số nợ này. Còn hiện tại, chúng ta chỉ có thể trả cho các người trước một nửa.

Một người trong số tán tiên bước ra, hẳn chính là đại diện của những tán tiên còn lại ở đây, tên gọi là Đường Vũ Lâm, tu vi sơ kỳ đỉnh Phù Tiên Cảnh. Đường Vũ Lâm thân thể vạm vỡ, vai u bắp thịt, gương mặt tuy không anh tuấn, nhưng mà tràn đầy khí chất phong trần tuấn lãng. Đặc biệt hai mắt sáng lấp lánh, dù đứng trong đám đông cũng cực kỳ nổi bật, dễ dàng hấp dẫn sự chú ý.

- Ta là Đường Vũ Lâm, đại diện cho tán tiên đồng ý với người.

- Tốt. Nhưng trước tiên, ta muốn chắc chắn rằng toàn bộ người còn sót lại tại đây đều có khả năng phá giải cấm chế. Mời những ai đã tiến giai Phù Tiên Cảnh đứng sang một bên, những người còn lại, chứng minh khả năng của mình đi.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 94: Phá Cấm

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 94: Phá cấm

Phong Nhạc ý tứ rất rõ ràng, bởi vì ngoại trừ tiên giả Phù Tiên Cảnh có chút thực lực ra, có thể trợ giúp dùng vũ lực liên thủ với bọn họ thì những người còn lại phải chứng minh được bản thân họ cũng có khả năng tương tự.

Phong Nhạc hai tay đặt sau lưng, ánh mắt băng lãnh liếc nhìn, quả nhiên đúng như hần dự đoán, có khoảng mười mấy người muốn lợi dụng cơ hội ở lại chuộc lợi lập tức bỏ đi. Hạng người này, Phong Nhạc cũng lười để tâm, thứ mà hần muốn biết chính là những người ở đây có khả năng gì.

- Tên của ta là Khương Văn, ta ở đây có một kiện pháp bảo có khả năng phá trận, gọi là Cửu Hoàng Chùy.

Gã tán tiên tên Khương Văn vừa nói, vừa lấy ra một đại cực chùy to lớn, dài hơn một mét, đầu và thân chùy thiết kế những cái gai nhọn, tản mát một loại khí tức lăng lệ, vừa nhìn đã biết không phải bảo vật tầm thường.

Phong Nhạc dùng thần thức dò xét, hần cảm nhận được từ Cửu Hoàng Chùy ẩn chứa lực lượng cực kỳ khủng bố, nếu như dùng toàn lực, ngay cả bản thân hần cũng không dám chính diện chống đỡ.

- Tốt, Khương Văn đúng không, người được thông qua.

Phong Nhạc gương mặt lộ ra một tia hài lòng, đồng thời ném cho Khương Văn một cái nhãn trữ vật, bên trong dĩ nhiên là một nửa tiền đặt cọc mà Phong Nhạc đã nói trước đó.

Chỉ thấy Khương Văn đa tạ rồi rít, thu lại Cửu Hoàng Chùy, lui sang một bên, đứng cùng với những tiên giả Phù Tiên Cảnh.

Có Khương Văn đi đầu, lần lượt những người khác cũng phô diễn khả năng của mình. Có người thì đưa ra pháp bảo có khả năng phá trận, có người thì tế ra phù lục có uy lực mạnh mẽ mà hãn vô tình thu về được... nói chung là rất nhiều thứ hữu ích cho việc phá giải cấm chế được bày ra trước mắt Phong Nhạc.

Đến lượt Tinh Hồn, hãn đeo một chiếc mặt nạ bằng đồng che đi một nửa gương mặt. Điều này không khiến cho Phong Nhạc lấy làm lạ, bởi trước đó có không ít người tương tự như Tinh Hồn, đeo mặt nạ để che giấu bản thân.

- Người có khả năng gì, mau trình bày đi.

Phong Nhạc giọng nói lạnh nhạt thờ ơ.

- Ta có khả năng phá trận.

Tinh Hồn chậm rãi nói.

- Phá trận? Ý người muốn nói là giải trừ cấm chế Thiên Niên Địa Linh Tuyền?

Phong Nhạc bỗng nhiên trong ánh mắt xuất hiện một tia hứng thú, nhếch mép cười.

Khi thấy Tinh Hồn gật đầu, Phong Nhạc bỗng nhiên cười phá lên. Mà không chỉ Phong Nhạc, có rất nhiều kẻ khác cũng vậy, ánh mắt nhìn Tinh Hồn một cách đầy châm biếm.

Dương Trung tiến tới trước mặt Tinh Hồn, so với Tinh Hồn thì Dương Trung cao hơn một cái đầu. Dương Trung cúi gương mặt xuống, miệng treo một nụ cười khinh bỉ:

- Người ngỗ ngược là Trần Đạo Sư cấp Kỳ Sư à? Đang muốn lừa ai vậy?

Trần Đạo Sư, địa vị dù ở bất cứ đâu cũng vô cùng cao quý, cơ hồ chỉ thua Luyện Dược Sư. Phong Lâm Thành này, Trần Đạo Sư cũng có một vài người, và dĩ nhiên được các đại tông môn chào đón như quý nhân.

Trần Đạo Sư nhập môn được gọi là Kỳ Phàm, cấp độ thứ hai là Kỳ Sư. Vệ Vũ Quân có thể miễn cưỡng xem như là Trần Đạo Sư nhập môn. Nàng đã quan sát cấm chế và nói cho đám Phong Nhạc biết, Trần Đạo Sư cấp Kỳ Phàm không thể giải được, trừ phi là Trần Đạo Sư cấp Kỳ Sư thì may ra có thể.

Lại nói, địa vị của Trần Đạo Sư rất tôn quý, dù là Kỳ Phàm hay Kỳ Sư thì cũng đều được chào đón rất nồng nhiệt, há có thể tham gia những thí luyện nguy hiểm như thế này?

- Phong Nhạc công tử, Dương Trung công tử, nếu hãn đã khẳng khẳng như vậy, hay là để hãn thử một lần xem thế nào?

Người vừa nói chính là Vệ Vũ Quân.

Vệ Vũ Quân gương mặt ẩn đằng sau lớp khăn mỏng cũng đang nở nụ cười miệt thị, nàng căn bản không tin tưởng Tinh Hồn là Trần Đạo Sư cấp Kỳ Sư.

Độ khó khăn trở thành Trận Đạo Sư, bản thân nàng đã từng trải nghiệm qua. Là thế gia thiên tài đệ tử, dù là một nữ tử, Vệ Vũ Quân tự nhiên cũng có kiêu ngạo của riêng mình.

Sở dĩ Vệ Vũ Quân để cho Tinh Hồn thử phá giải cấm chế chính là để cho Tinh Hồn biết rằng, nàng không làm được thì người khác cũng không làm được.

Phong Nhạc thu lại nụ cười, nhìn Vệ Vũ Quân đầy ẩn ý, có lẽ Phong Nhạc cũng đoán được phần này suy nghĩ của nàng ta.

- Được, để hãn thử cũng không sao. Tuy nhiên...

Nói đến đây, Phong Nhạc ánh mắt chuyển sang nhìn Tinh Hồn, cười lạnh:

- Nếu như người không làm được thì để lại hai cánh tanh rồi rút lui đây.

Đối diện với Phong Nhạc, Tinh Hồn nhẹ nhàng gật đầu, như găm đồng ý với quyết định của hãn ta. Điều này làm cho nội tâm Phong Nhạc hơi ngạc nhiên, nhưng cũng chỉ dừng lại ở mức đó mà thôi.

Tinh Hồn bước tới gần hang động thiên nhiên, nơi cấm chế tồn tại ngăn cản không cho người bên ngoài tiến vào bên trong hang động để thu thập Thiên Niên Địa Linh Tuyền.

Khi hãn lướt qua thân thể đầy đặn phong tình của Vệ Vũ Quân, hãn cảm nhận được đôi mắt Vệ Vũ Quân đang nhìn mình, trong đôi mắt đẹp long lanh lấy mị hoặc ấy là một sự khinh thường.

Tinh Hồn xem như không thấy, có cười nhạo thì cũng mặc cô ta, trừ khi Vệ Vũ Quân trực tiếp động thủ, nếu không Tinh Hồn cũng lười để tâm.

- Gã này thực sự không biết chết là như thế nào? Hắc tướng Phong Nhạc đang nói đùa sao?

- Biết đâu hắc ta lại có thể phá vỡ cấm chế thì sao?

- Không thể nào đâu. Người tướng Trận Đạo Sư chức nghiệp ai muốn làm thì làm à? Cho dù có ngộ tính kinh người đi chăng nữa cũng chưa chắc có thể trở thành Trận Đạo Sư. Vả lại, nếu hắc thực sự là một Trận Đạo Sư thì tham gia thí luyện này làm gì?

- Trận Đạo Sư có thể tự do gia nhập bất kỳ cái tông môn nào, cần chi phải tiến vào thí luyện nguy hiểm như Bạo Thú Lâm chứ?

- Phong Nhạc là người kiêu ngạo và độc đoán, lần này ta nghĩ gã đó không xong rồi.

-

Đối với mấy lời đàm tiếu, Tinh Hồn không buồn bỏ vào tai.

Trước vạn chúng chú mục, Tinh Hồn áp bàn tay vào gần bề mặt cấm chế, truyền một tia thần thức vào để quan sát tầng cấm chế này.

Cấm chế phong ấn bên ngoài Thiên Niên Địa Linh Tuyền trừ khi cường hãn công kích thì nó mới phản ứng lại, còn khi kiểm tra bình thường thì không bị làm sao cả.

Thủ đoạn này của Tinh Hồn, chỉ có những tông sư trận pháp mới nhìn ra được, còn những kẻ khác thì còn đang tưởng rằng hắc đang cố làm ra vẻ thần bí.

“Hừ, giả thần giả quỷ, để xem người còn làm trò hề được bao lâu!”

Phong Nhạc nở nụ cười khinh bỉ, tự nói một tiếng.

“Cấm chế này khó khăn hơn mình nghĩ một chút. Nhưng không sao, hơi tiêu hao một ít sức lực mà thôi!”

Tinh Hồn thu thần thức lại. So với quan sát ban đầu, trực tiếp cảm nhận mới biết rằng cấm chế này lợi hại hơn những gì hắn tưởng. Cấm chế này, người bày trận trình độ tuyệt đối không dưới cấp Kỳ Sư.

Nhưng với lĩnh ngộ trận đạo của bản thân, ngoại trừ việc hao phí nhiều hơn nguyên lực thì còn lại không thể làm khó được Tinh Hồn.

Hắn âm thầm liếc nhìn đám thế gia đệ tử, trong lòng xuất hiện ra một kế hoạch. Bởi vì Tinh Hồn che dấu rất kỹ, đám thế gia đệ tử đương nhiên không nhận ra được ý đồ của Tinh Hồn.

- Người còn muốn câu giờ đến khi nào nữa đây? Tốt nhất là rút khỏi chỗ này, đừng hao phí thời gian của chúng ta.

Mộ gia đệ tử Mộ Yên lớn tiếng nói.

Nhưng đúng lúc ấy, chỉ thấy Tinh Hồn từ lúc nào đã bày ra gần trăm cái Oanh Hỏa Phù, ba thanh bảo kiếm, đồng thời bàn tay chuyển thành màu đen tím kỳ dị, và cuối cùng Thiên Ma Nhân một lần nữa được sử dụng.

Một tiếng nổ vang chấn động một góc Bạo Thú Lâm, hoang thú sống trong Bạo Thú Lâm cảm nhận được một luồng khí tức khủng bố, thế nhưng nhìn đông nhìn tây, chúng không hề phát hiện ra được chấn động xuất hiện từ hướng nào.

Những vị trưởng lão đang ở trên bầu trời quan sát, ai nấy đều kinh ngạc, đồng thời nội tâm sinh ra hứng thú với người đã tạo ra tiếng động vừa rồi, chính là Tinh Hồn.

Chỉ thấy cấm chế rung động dữ dội, một luồng hào quang lóe lên trong đám khói bụi, kèm theo đó là một hương vị vô cùng thơm ngọt xuất hiện.

- Hương thơm này... là hương thơm của Thiên Niên Địa Linh Tuyền. Không lẽ cấm chế thực sự bị phá giải rồi?

- Nhất định... nhất định là vậy. Gã đó không ngờ lại có được bản sự này, vậy mà có thể phá vỡ được cấm chế phong ấn Thiên Niên Địa Linh Tuyền, chẳng lẽ hẳn đúng là Trận Đạo Sư cấp Kỳ Sư?

- Lắm nhảm cái rắc gì nữa, cửa động đã mở, còn không tranh thủ chạy vào hưởng thụ Thiên Niên Địa Linh Tuyền?

- Đám thế gia đệ tử, bọn chúng...

- Quan tâm đến chúng là cái thá gì, cơ hội ngàn năm có một, cùng lắm liều mạng một lần.

-

Giới tán tiên sau khi phát hiện được rằng Tinh Hồn phá giải được cấm chế, mở ra con đường tiến vào Thiên Niên Địa Linh Tuyền thì đôi mắt sáng lên, ngay lập tức xông đến hòng tranh cướp Thiên Niên Địa Linh Tuyền.

- Không nghĩ đến, hẳn vậy mà lại...

Vệ Vũ Quân là người đầu tiên chấn kinh, nàng thực sự khiếp sợ, cùng với đó là ghen tức tột độ. Nàng là thiên tài trong thế hệ này tại Vệ gia, đặc biệt lại có thiên phú đối với trận đạo, được trưởng bối gia tộc khen ngợi hết lời.

Thậm chí nàng còn được trưởng bối trong gia tộc hứa hẹn, đợi sau khi trở thành tông môn đệ tử sẽ để cho nàng bái một tông sư trận đạo làm thầy. Vậy nên Vệ Vũ Quân đối với việc trở thành Trận Đạo Sư rất nghiêm túc.

Nhưng bây giờ, bản thân mình thất bại không nói, lại để cho một gã thậm chí còn chưa đột phá Phù Tiên Cảnh vượt qua trên trận đạo chi lộ, Vệ

Vũ Quân triệt để tức giận rồi.

- Hừ, còn đứng đây làm gì nữa, đuổi hết đám tán tiên ti tiện đó, kẻ nào không tuân giết không tha.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 95: Lại Mở Động Thiên

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 95: Lại mở Động Thiên

Phong Nhạc tức giận quát lớn, nhưng đột nhiên khi đám tán tiên hỗn loạn xô đạp lên nhau chạy vào thì một tiếng nổ bùng bùng vang lên liên hoàn.

Có tiếng hét thê lương cùng với mùi thịt cháy xuất hiện, Phong Nhạc liền dừng lại, chỉ thấy có vô số người từ chỗ cấm chế bay ra. Bọn họ trên đường thổ ra một ngụm máu tươi, trọng thương rất nặng.

- Có chuyện gì vậy?

Phong Nhạc không hiểu chuyện gì vừa mới xảy ra, nhưng chợt nhớ đến Tinh Hồn, căn bản hẳn đoán được phần nào câu chuyện rồi.

- Chết tiệt, bị gã đó xỏ mũi cả bày rồi.

Phong Nhạc triệt để phẫn nộ, hét lớn một tiếng, trong thanh âm tản ra uy thế chấn nhiếp chúng nhân. Cùng lúc ấy, những thế gia đệ tử đã gia nhập vào đám hỗn loạn tán tiên, không giống với đám tán tiên, những thế gia đệ tử này rất nghe lệnh Phong Nhạc, chỉ đuổi đánh tán tiên đi chỗ khác chứ không dám ôm tâm tư chạy vào tranh đoạt Thiên Niên Địa Linh Tuyền.

- Phong Nhạc, như vậy là ý gì?

Trần Anh Tuyết không rõ ý tứ của Phong Nhạc, liền hỏi.

- Còn ý gì nữa? Cấm chế không được phá giải, tên ôn dịch đó đã lên vào đó một mình hưởng thụ Thiên Niên Địa Linh Tuyền rồi.

Vừa nói, Phong Nhạc vừa chỉ tay về phía cấm chế phong ấn Thiên Niên Địa Linh Tuyền. Cả đám Vệ Vũ Quân, Trần Anh Tuyết hay Dương Trung nhìn theo. Chỉ thấy khói bụi tan biến đi phần nào, cấm chế dần hiện ra.

Quả đúng như những gì Phong Nhạc nói, cấm chế hoàn toàn không có bị giải trừ, nó hoàn toàn nguyên vẹn, không có chút nứt mẻ nào hết.

Còn Tinh Hồn thì không thấy bóng dáng đâu, chỉ có một lí do để giải thích, đó chính là Tinh Hồn đã thành công tiến vào Thiên Niên Địa Linh Tuyền.

- Vậy... vậy phải làm cách nào bây giờ?

Mộ Yên không kiềm được nộ hỏa, nhưng lúc này nên tìm cách để tiến vào trong thì vẫn hơn.

- Còn biện pháp gì nữa. Toàn lực công kích cấm chế, dùng lực phá cấm, chỉ còn cách này mà thôi.

Vệ Vũ Quân bất ngờ nói.

- Trước tiên trấn áp đám ti tiện tán tiên kia, tên nào không tuân giết không tha. Tranh thủ, thời gian của chúng ta có hạn.

Phong Nhạc ngoài mặt bình tĩnh, thế nhưng trong giọng nói tràn ngập sát khí, hẳn đang rất muốn giết người.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Bên trong hang động nhiên nhiên, nơi đây so với bên ngoài khác biệt rất nhiều. Không gian tràn ngập linh khí, mà linh khí vô cùng tinh khiết, dù hít thở bình thường cũng có thể cảm giác được cơ thể mình đang dần dần có một sự biến đổi thần kỳ.

Tinh Hồn bóng dáng dần hiện ra, nhìn gương mặt hân hoan tái đi, trong mắt không giấu được sự mệt mỏi, thế nhưng, chỉ cần có thể tiến vào được đây, sự mệt mỏi này đều đáng giá.

Chỉ thấy phía trước mắt hân hoan hiện ra một cái hồ rộng lớn, ước tính rộng khoảng hơn ba mươi mét. Trong hồ là tồn tại thứ chất lỏng màu trắng ngọc, cực kỳ tinh khiết. Đó chính là Thiên Niên Địa Linh Tuyền, thứ khiến cho đám thế gia đệ tử như Phong Nhạc, Vệ Vũ Quân, Dương Trung... hay những tán tiên đang đánh nhau sút đầu mẻ trán để có thể chạy vào đây.

Có điều, cho đến lúc chúng có thể phá vỡ được cấm chế, vẫn cách một đoạn thời gian rất xa. Bởi vì, cấm chế đó được Tinh Hồn bày thêm rất nhiều cạm bẫy, muốn nhìn thấy Thiên Niên Địa Linh Tuyền, không biết sẽ có bao nhiêu mạng người bị bỏ lại.

- Thiên Niên Địa Linh Tuyền, tiểu tử, người cũng khá đấy. Không ngờ lại có bản lĩnh xông qua cấm chế một mình.

Tiểu Ứng Long cười phẫn khích.

- Có điều, so với những gì trước đây bốn long được hưởng thụ thì Thiên Niên Địa Linh Tuyền này chỉ là gân gà mà thôi, chưa đủ thành đạo để bốn long để mắt.

- Người lo phần việc của người đi.

- Xùy xùy, khó ưa. À mà nghe bốn long nói này, người nhớ lưu lại một ít Thiên Niên Địa Linh Tuyền, mặc dù bốn long không xem nó ra gì, cơ mà đối với Hỏa Công Công tác dụng khá lớn đây.

Nhớ ra Hỏa Công Công, Tiểu Ứng Long bèn nhắc nhở.

- Ta biết rồi.

Hắn không muốn nhiều lời với Tiểu Ứng Long nữa, trực tiếp nhảy xuống Thiên Niên Địa Linh Tuyền. Ngồi xếp bằng chính giữa mặt hồ, nơi chứa Thiên Niên Địa Linh Tuyền, tập trung tinh thần vận chuyển Hồn Nguyên Thiên Thần Quyết – Tạo Hóa Nhất Khí bắt đầu thôn phệ Thiên Niên Địa Linh Tuyền.

Bên trong linh đài, Thể Đạo Liên giống như cảm nhận được một sự kích thích, từ bên trong linh đài, những sợi hắc ti bắt đầu xuất hiện khắp kinh mạch của Tinh Hồn.

Những sợi hắc ti này rất thần kì, trước đây Tinh Hồn đã nhiều lần hưởng thụ qua, vậy nên không có ngạc nhiên gì cả.

Mà thần kỳ là, hắc ti giúp cho tốc độ hấp thu Thiên Niên Địa Linh Tuyền nhanh hơn rất nhiều lần.

Chỉ thấy một dòng năng lượng màu trắng sữa ngập tràn trong thân thể, nó đi vào từng đạo kinh mạch, từng ngõ ngách trong thân thể hắn, không bỏ sót bất kỳ nơi nào.

Thể Đạo Liên điên cuồng cắn nuốt thông qua hắc ti, còn quả trứng thần bí đang lơ lửng bên trên Thể Đạo Liên cũng tương tự cắn nuốt, bằng mắt thường cũng có thể nhận ra được rằng quả trứng này đang ngày một phát triển.

Không dừng lại ở đó, Tinh Hồn thậm chí còn mở ra luôn cả hai cái không gian Động Thiên. Trong trong hai không gian Động Thiên là nơi sinh sống của Quỷ Diện Trùng và gốc cây màu vàng thần bí, Thiên Niên Địa Linh Tuyền theo đó tràn vào hai không gian Động Thiên này.

Quỷ Diện Trùng không chút khó chịu khi Thiên Niên Địa Linh Tuyền bỗng nhiên chảy vào trong nơi sinh sống của chúng, trái ngược lại còn rất phấn kích, bụng phát ra những ánh sáng đủ màu, đồng thời tạo ra những âm thanh rất vui tai.

Dưới năng lượng khổng lồ của Thiên Niên Địa Linh Tuyền, Tinh Hồn bắt đầu cảm giác được một sự kích thích.

Trong không gian vang lên âm thanh tiếng vỡ nát, một vầng hào quang màu vàng bỗng lóe sáng lên trong không gian màu trắng sữa này.

Không gian Động Thiên thứ ba đã xuất hiện.

Chỉ trong vòng nửa khắc, số lượng Thiên Niên Địa Linh Tuyền đã giảm đi mất gần một phần tư. Một tiên giả bình thường, dù là Phong Nhạc đi chăng nữa, hẳn cùng lắm chỉ có thể hấp thu được một phần ngàn số lượng Thiên Niên Địa Linh Tuyền mà thôi.

Mặc dù lực lượng Thiên Niên Địa Linh Tuyền rất là ôn hòa, thế nhưng hấp thu quá nhiều sẽ dẫn đến việc căn cơ không ổn định, cơ thể không chịu nổi áp lực, liền bạo thể mà chết.

Ai mà nhìn thấy được viễn tượng này, chẳng biết sẽ khiếp hãi đến như thế nào.

Sau khi mở ra được không gian Động Thiên thứ ba, Tinh Hồn vẫn chưa chịu dừng lại, bởi hẳn cảm giác được, mình vẫn có thể mở tiếp được thêm một không gian Động Thiên thứ tư nữa.

Bỗng lúc này, từ bên ngoài truyền vào âm thanh ùng ùng, làm cho Thiên Niên Địa Linh Tuyền bị rung động.

- Cấm chế có lẽ đã không chịu nổi nữa rồi. Phải nhanh chóng luyện hóa thôi.

Âm thanh tiếng động đó chính là do đám người bên ngoài dùng vũ lực đồng thời công kích vào cấm chế. Bọn chúng không có cách nào khác ngoài sử dụng vũ lực, bởi bọn chúng đâu có được bản sự giống như Tinh Hồn, xuyên qua được cấm chế một mình chạy vào hưởng thụ Thiên Niên Địa Linh Tuyền.

Thời gian lại một tiếp tục trôi qua, rốt cuộc một tiếng nổ vang. Cùng lúc với tiếng nổ vang đó là âm thanh la hét thảm thiết.

Trước đó, Tinh Hồn khi tiến vào bên trong hang động thì đã bố trí những cái cái tiểu trận pháp công kích, một khi cấm chế phong ấn Thiên Niên Địa Linh Tuyền bị phá vỡ thì những cái tiểu trận này được kích hoạt, tạo nên một vụ chấn động lớn.

Dù là tiên giả Phù Tiên Cảnh, không cẩn thận cũng sẽ bị thương nặng.

- Cấm chế bị phá rồi, mau xông vào giết chết tiểu hồn đản đó.

Phong Nhạc mặc dù không bị thương, thế nhưng áo bào đã bị rách nát, đầu tóc tán loạn, mặt mày lấm lem, không còn nhận ra một mỹ nam lạnh lùng công tử nữa.

Hắn càng lúc càng căm ghét Tinh Hồn, chỉ muốn ngay lập tức diệt sát, băm Tinh Hồn ra thành ngàn mảnh rồi đem vứt cho chó ăn, có như vậy mới nguôi ngoai được cơn giận này.

Cấm chế được giải, Phong Nhạc chính là người đầu tiên xông vào, hắn trên tay cầm bảo kiếm, phóng ra khí thể trung kỳ Phù Tiên Cảnh, cấp tốc

xông vào bên trong.

Vừa nóng lòng vì Thiên Niên Địa Linh Tuyền, lại vừa muốn diệt sát Tinh Hồn, vì vậy Phong Nhạc không tiếc sử dụng toàn lực.

Ngay sau Phong Nhạc là những thế gia đệ tử khác như Vệ Vũ Quân, Mộ Yên, Dương Trung... đều cấp tốc đuổi theo. Tán tiên cũng không chịu đứng ngoài cuộc, toan ý định xông vào, nhưng trước đó, mặc dù tình thế hỗn loạn, Phong Nhạc vẫn ra lệnh được cho những thế gia đệ tử khác ngăn cản đám tán tiên.

Vậy nên, hiện tại ở bên ngoài cửa động cũng đang xuất hiện một trường chém giết, không biết sẽ có bao nhiêu người truyền tông ra khỏi Bạo Thú Lâm, hay sẽ phải bỏ xác ngay tại nơi này, vĩnh viễn không thể trở thành tông môn đệ tử.

Tiến vào trong, Phong Nhạc bỗng nhiên cảm thấy rất đau mắt, bởi không rõ từ đâu, một ánh sáng màu hoàng kim rực rỡ chiếu thẳng vào mắt hắn ta, làm cho Phong Nhạc không nhìn rõ được những gì đang diễn ra ở trước mắt mình.

Không những Phong Nhạc, mà hơn mấy chục người khác theo sau lưng Phong Nhạc cũng tương tự.

- Ánh sáng màu vàng này rốt cuộc là gì?

- Phong Nhạc, ta cảm nhận được một luồng sức mạnh rất khủng bố, không lẽ là của hồn đản đó.

- Chắc chắn hắn đã đột phá Phù Tiên Cảnh, nhưng hắn chỉ dựa vào Thiên Niên Địa Linh Tuyền đã cường ép bạo tăng tu vi, căn cơ không ổn định. Chúng ta liên thủ lại, hắn chắc chắn sẽ phải chết.

Phong Nhạc ngữ điệu sắt bén nói.

Khi ánh sáng dần dần yếu đi, chính giữa mặt hồ, một bóng người đứng lên, phía sau lưng hắn có bốn cái quang cầu, chính là nguyên nhân xuất hiện ánh sáng hoàng kim chói mắt.

Bởi vì ánh hào quang này nên không nhìn rõ được chân diện, nhưng không cần đoán cũng biết, kẻ đó chính là Tinh Hồn.

- Hắn... hắn vẫn chưa đột phá Phù Tiên Cảnh.

Trần Anh Tuyên gương mặt kinh biến cùng nghi hoặc. Nghi hoặc là bởi, hắn quan sát thấy số lượng Thiên Niên Địa Linh Tuyền đã bị mất đi rất nhiều, còn kinh biến là bởi, Tinh Hồn dù chưa đột phá, thế nhưng có thể tạo ra uy áp không thua kém gì đám thiên tài thế gia đệ tử bọn chúng cả.

- Quán chuyện đó làm gì? Cùng nhau xông lên, giết chết hỗn đản đó, không thể để hắn sống sót rời khỏi đây. Nếu không, mặt mũi chúng ta bị mất sạch.

- Chặt đầu hắn xuống, rồi đặt tại Phong Lâm Thành, để cho đám ti tiện tán tiên biết được, chọc vào các thế gia chúng ta sẽ lãnh hậu quả như thế nào.

- Hỗn đản, lão thiên có xuống đây cũng không cứu nổi ngươi, chết đi cho ta.

-

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 96: Chấn Nhiếp

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 96: Chấn nhiếp

Hơn hai mươi thiên tài thế gia đệ tử, không có người nào tu vi thấp hơn Phù Tiên Cảnh cả, hơn nữa mỗi người đều được gia tộc cấp cho một kiện thượng phẩm pháp khí, cơ hồ giúp cho đám thiên tài thế gia đệ tử thực lực mạnh hơn gấp hai lần.

Mà Tinh Hồn, hẳn chỉ là một tiên giả hậu kỳ đỉnh Phàm Tiên Cảnh, mặc dù thân thể tản ra uy áp kinh người, nhưng trong mắt thiên tài thế gia đệ tử mà nói, chúng nghĩ rằng chỉ cần liên thủ lại với nhau là có thể diệt sát được Tinh Hồn.

Thiên tài thế gia đệ tử, tại gia tộc được học tập rèn luyện, dù không có kinh nghiệm chiến đấu phong phú như tán tiên, thế nhưng trên phương diện liên thủ vây địch thì lại được phát huy rất tốt, cũng chính là điểm mạnh của các thế gia đệ tử hay tông môn đệ tử.

- Thanh Nhận.
- Đại Phong Chưởng.
- Thiên Băng Quyền.

-

Những tuyệt chiêu lần lượt được phô diễn ra, mỗi một vũ kỹ đều ẩn chứa lực lượng kinh người. Phong Nhạc cùng với đám thiên tài thế gia đệ tử không chút giấu diếm thực lực mà hoàn toàn triển lộ ra hòng kích sát Tinh Hồn, không cho hãn bất kỳ một cơ hội này để trốn thoát.

Đột nhiên lúc ấy, trong không gian vang lên âm thanh sóng âm ba kỳ lạ, sóng âm ba này công kích thẳng vào đám thiên tài thế gia đệ tử.

Mặc dù không khiến cho bọn họ bị thương, thế nhưng khí thế đã đại giảm, tốc độ suy giảm, đồng thời lúc xuất ra vũ kỹ cũng bị làm cho yếu đi.

Công kích âm ba dĩ nhiên chính là do bầy Quỷ Diện Trùng tạo thành. Trước khi đám thiên tài thế gia đệ tử xông vào đây, Tinh Hồn đã thả toàn bộ Quỷ Diện Trùng mai phục trên trần nhà.

Quỷ Diện Trùng ẩn tàng vô cùng điêu luyện, lại thêm đám Phong Nhạc đang rất nóng lòng muốn đoạt lại Thiên Niên Địa Linh Tuyền, nghiễm nhiên không hề phát hiện ra rằng bản thân đang bị Quỷ Diện Trùng bao vây.

Khi bọn chúng triển khai công kích, Tinh Hồn liền thông linh với Quỷ Diện Trùng, triển khai một trường bao vây, không cho đám Phong Nhạc bất kỳ một cơ hội phản kích nào cả.

- Đám côn trùng này ở đâu xuất hiện thế này?

- Nhất định là do hồn đản kia ám toán chúng ta. Trước đó gài bẫy đằng sau cấm chế phong ấn bên ngoài động, lần này lại dùng một đám côn trùng vây khốn.

- Ta muốn giết hãn.

-

Quỷ Diện Trùng vẫn chưa tiến hóa, nhưng vừa rồi có một khoảng thời gian ngắn ngủi tận hưởng Thiên Niên Địa Linh Tuyền khiến cho thực lực của chúng nó bạo tăng. Một bầy cả ngàn con này, có thể không giết chết được đám Phong Nhạc cùng bè lũ thiên tài thế gia đệ tử, nhưng để vây khốn thì hoàn toàn không vấn đề gì cả.

Một khắc này, Tinh Hồn trên tay xuất hiện thanh chiến kích vô danh, Hư Không Chiến Thể triển lộ, khí thế của Tinh Hồn lúc này là vô cùng mạnh mẽ, mặc dù chỉ là một gã hậu kỳ đỉnh Phàm Tiên Cảnh, tu vi thu xa Phong Nhạc và đám thiên tài thế gia đệ tử, nhưng không hiểu tại sao trong lòng bọn chúng lại sinh ra một tia úy kỵ.

- Kiếm Trảm...

Tinh Hồn nâng chiến kích lên, một khí thế kinh thiên động địa làm cho bên trong hang động rung chuyển nhẹ nhàng. Phảng phất như Tinh Hồn là một vị chiến thần thượng cổ, một kích vừa ra chúng sinh hủy diệt.

- Tinh Thần.

Bầy Quỷ Diện Trùng thông qua thuật thông linh lập tức tản ra, để lại một khu vực trống trải, đám Phong Nhạc đang đứng đúng ở vị trí này.

Trong sát na, Tinh Hồn một chiêu toàn lực, sử dụng Trảm Tam Kiếm chiêu thứ nhất Kiếm Trảm Tinh Thần.

- Không tốt, mau phòng hộ bản thân.

Phong Nhạc cảm giác được nguy cơ sinh tử mãnh liệt, liền hô lớn một tiếng cảnh báo cho những người khác. Đồng thời sử dụng toàn bộ thủ đoạn bảo vệ bản thân, có bao nhiêu thứ đều đem ra cả.

Một âm thanh kinh thiên động địa vang lên, hư ảnh trường thương từ trên không trung bổ thẳng xuống, thế như thiên quân vạn mã, trên đường đi làm cho không gian bị tán loạn, một loại uy lực không phải tiên giả Phù Tiên Cảnh có thể chịu đựng nổi.

Phong Nhạc thân thể như một hòn đá bị ném thẳng vào vách tường, miệng thổ ra một ngụm máu lớn ướm đầm trước ngực.

Mặc dù đã sử dụng thủ đoạn để bảo vệ bản thân, thế nhưng vẫn trọng thương rất nặng. Phong Nhạc chỉ cảm giác toàn thân đau nhứt, cử động nhẹ cũng làm cho cơn đau nhói lên.

- Bại trận... chúng ta vậy mà bại trận bởi một gã thậm chí còn chưa đột phá Phù Tiên Cảnh?

Phong Nhạc trong lòng vừa tức giận, vừa chua xót.

Đột nhiên trước mặt hắn xuất hiện một bóng người. Người này vóc dáng rất nhỏ bé, so với một người bình thường không hơn không kém, tuy nhiên lại khiến cho Phong Nhạc cảm thấy bị uy hiếp.

Hắn ngẩn đầu nhìn lên thì Tinh Hồn đã đứng ở trước mặt mình, tay cầm chiến thương sau lưng. Tinh Hồn phản phát như một vị thần chết đang đi đòi mạng vậy.

- Người... người không thể giết ta. Ta là Phong Nhạc, là đệ nhất thiên tài Phong gia thế hệ này, người giết ta, kết cục sẽ rất thê thảm.

Tinh Hồn đeo trên mặt chiếc mặt nạ bằng đồng, dùng thủ đoạn che dấu nên Phong Nhạc không nhìn ra được chân diện, hắn chỉ có thể cố ghi nhớ lại vóc dáng cùng những đặc điểm khác để ngày sau có thể phục thù.

Bằng sự lừa dối của mình, Tinh Hồn há không nhận ra được ý định của Phong Nhạc là gì.

- Trong mắt ta, thiên tài và kẻ sắp chết không có gì khác biệt.

Lời này của hắn là sự thật. Trên đời này, thiên tài có biết bao nhiêu người, Đại Thiên Thế Giới rộng lớn vô biên, không lúc nào là không xuất hiện thiên tài. Nhưng có bao nhiêu người trưởng thành? Và thậm chí khi trưởng thành, chắc gì những kẻ tự vỗ ngực xưng là thiên tài không chết dưới kiếm của người hay.

Hay thậm chí, những kẻ tự xưng là thiên tài, hay tự nhận bản thân là đệ nhất cường giả cũng chỉ là một con cờ trong trò chơi của thiên địa này mà thôi. Dưới Thiên Đạo, ai dám xưng đệ nhất?

Phong Nhạc không dám xưng, người khác không dám xưng, cả Tinh Hồn, hắn cũng chẳng dám xưng đệ nhất.

- Bỏ qua cho ta lần này, ta nhất định không tìm người để kiếm chuyện nữa!

Phong Nhạc trong lòng đang rất sợ hãi, thậm chí hắn còn đang có ý định bóp nát nhẫn ngọc để được truyền tống, nhưng ý định này đã bị Tinh Hồn ngăn chặn hoàn toàn.

Mà chẳng riêng gì một mình Phong Nhạc, những thế gia đệ tử thiên tài khác đồng dạng đều bị Tinh Hồn dùng Quỷ Điện Trùng khống chế. Tính mạng của bọn chúng đều bị Tinh Hồn quyết định cả. Tinh Hồn nhìn thẳng vào mắt Phong Nhạc, trong đôi huyết nhãn xuất hiện những phù văn thần bí.

- Kiếm chuyện hay không, ta không cần biết. Tài sản của ngươi, đưa hết đây!

- Được... được, ta giao.

Phong Nhạc trong lòng chua xót, nhưng tình thế này không thể làm gì khác, chỉ có thể nghe theo Tinh Hồn mà thôi.

Thế là Phong Nhạc đưa ra nhẫn trữ vật cho Tinh Hồn, sau đó Tinh Hồn lại tiến hành lấy hết những nhẫn trữ vật khác. Xong xuôi tất cả, Tinh Hồn lập tức bỏ chạy ra khỏi hang động.

Về phần Phong Nhạc cùng với đám thế gia đệ tử thiên tài hay số lượng Thiên Niên Địa Linh Nhũ còn lại, Tinh Hồn không quan tâm đến nữa.

Thiên Niên Địa Linh Tuyền giờ đây không còn nhiều tác dụng đối với Tinh Hồn nữa, vả lại nếu một mình lấy hết, thế nào đám gia hỏa trên bầu trời sẽ điều tra, đến lúc đó hãn muốn tồn tại tại năm đại tông môn liền gặp khó khăn.

Để lại gần một nửa lượng Thiên Niên Địa Linh Tuyền, mặc cho bọn chúng muốn làm gì đó thì làm. Việc của Tinh Hồn cần làm chính là tìm một chỗ nào đó bế quan ổn định tu vi. Thế Đạo Liên một lần nữa phát triển mãnh liệt, hãn cần phải hấp thu cỗ năng lượng này.

Xông ra bên ngoài, chỉ thấy đám tán tiên đang bị thế gia đệ tử ngăn chặn không cho tiến vào. Tương quan lực lượng cùng thực lực quá chênh lệch, tán tiên không còn cách nào khác ngoài chờ đợi.

Bỗng nhiên ngay lúc đó, từ bên trong hang động xuất hiện một luồng áp lực khủng bố. Những người đứng ngoài lập tức hướng chú mục nhìn vào bên trong, chỉ thấy một bóng người đeo mặt nạ bay thẳng ra.

- Là hãn... kẻ đầu tiên tiến vào Thiên Niên Địa Linh Tuyền. Khí thế của hãn, sao lại khủng khiếp đến vậy?

- Những thiên tài thế gia đệ tử kia đâu? Bọn chúng rất căm ghét tên đeo mặt nạ này mà, không lẽ... bọn chúng bị gã này đánh bại rồi?

- Thiên tài thế gia đệ tử, không ai tu vi thấp hơn Phù Tiên Cảnh, vậy mà lại đều trở thành bại tướng của hãn ta. Rốt cuộc hãn ta có bối phận như thế nào?

-

Chúng nhân khiếp sợ khi Tinh Hồn xuất hiện, uy áp của hãn hướng thẳng đến đám thế gia đệ tử đang đứng bên ngoài. Hãn chỉ là một gã đỉnh phong Phù Tiên Cảnh, thế nhưng lại khiến cho người ta chấn kinh, gương mặt nhợt nhạt không dám đối diện trực tiếp.

Không gặp bất kỳ sự cản trở nào, và dĩ nhiên Tinh Hồn hãn cũng không rời hơi quan tâm đến mấy người này, dùng hết toàn lực mà rời khỏi chỗ này thật nhanh.

- Hãn xuất hiện rồi, mau đuổi theo.

Mắt thấy Tinh Hồn rời khỏi, gã tán tiên đầu trọc có tên là Hạ Nhất Cường từ trong đám đông bước ra. Hãn không biết làm cách nào Tinh Hồn có thể thoát khỏi đám thiên tài thế gia đệ tử kia, nhưng trước đây hãn đã nhận tiền cọc của Mộ Kỉnh cho cái đầu của Tinh Hồn.

Số tiền cọc này rất lớn, Hạ Nhất Cường làm sao có thể từ bỏ được. Tuy nhiên, để nắm chắc thành công, Hạ Nhất Cường liên hệ thêm với một vài đồng đạo tán tiên của hãn, để cho bọn họ cùng tham gia thực hiện kế hoạch giết Tinh Hồn.

Lâu Nhất Cường quan sát Tinh Hồn rất kỹ, từ lúc Tinh Hồn xuất hiện với diện mạo đeo chiếc mặt nạ bằng đồng cho đến lúc Tinh Hồn rời khỏi hang động chứa Thiên Niên Địa Linh Tuyền, Lâu Nhất Cường tri thông cho bằng hữu của hãn truy đuổi theo sau.

Mua nguyệt phiếu đầu tháng, đồ buff các thứ số lượng lớn /loa

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 97: Một Cái Nhìn Chấn Nhiếp Chúng Nhân...

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 97: Một cái nhìn chấn nhiếp chúng nhân...

- Tiểu tử thôi, có người đuổi theo người kìa.

Trong đầu Tinh Hồn vang lên giọng nói của Tiểu Ứng Long.

- Không cần quan tâm đến chúng, trước tiên tìm nơi nghỉ ngơi đã.

Đám Hạ Nhất Cường đuổi theo, dĩ nhiên Tinh Hồn cũng biết được. Nhưng tình huống hiện tại không cho phép Tinh Hồn ứng chiến với đám Hạ Nhất Cường được.

Thứ nhất, căn cơ của hắn đang rất không ổn định. Một khi chiến đấu lâu dài, không chỉ khiến cho tu vi đại giảm mà còn làm cho hắn bị trọng thương. Việc cần thiết chính là cấp tốc tìm một nơi an toàn rồi trú ẩn để ổn định lại không gian Động Thiên thứ tư do hắn cưỡng ép mở ra.

Thứ hai, đám thế gia đệ tử thiên tài nhất định không bỏ qua cho Tinh Hồn, thế nào bọn chúng cũng phát lệnh truy nã hắn trong thời gian thí luyện tại Bạo Thú Lâm này. Vậy nên, để có thể ứng chiến được trong quãng thời gian khó khăn về sau, Tinh Hồn phải càng trở nên mạnh mẽ hơn.

Với hai lí do này, Tinh Hồn chỉ đành tìm cách bỏ chạy mà thôi.

Quả nhiên, Tinh Hồn vừa mới chạy đi được vài phút thôi thì Phong Nhạc mới từ bên trong chạy ra, nhìn hãn bộ dạng cực kỳ thê thảm, tuy nhiên hai mắt màu huyết hồng nồng đậm.

Trong sự ngạc nhiên của người đứng ở bên ngoài, Phong Nhạc hét lớn:

- Ai giết được kẻ vừa rồi, bản công tử sẽ thưởng một vạn linh thạch hạ phẩm.

Phong Nhạc nói xong, ngay lập tức khiến cho chúng nhân phát cuồng. Một vạn linh thạch hạ phẩm, số lượng này đủ để một gã tiên giả Phàm Tiên Cảnh tu hành đến khi viên mãn Phàm Tiên Cảnh.

Phong Nhạc không hổ danh là thế gia công tử, vừa mở miệng đã hạ xuống một cái đại thủ bút làm cho người ta phải phát cuồng lên.

Không chỉ tán tiên phát cuồng, mà cả những thế gia đệ tử thuộc mười đại gia tộc hai mắt cũng nóng rực lên. Phong Nhạc không hề cấm cản đám thế gia đệ tử, ngay lập tức bọn chúng nhập cuộc ngay, bắt đầu đuổi theo truy sát Tinh Hồn.

- Ta nhất định phải khiến người thịt nát xương tan, chịu thiên đao vạn quả, có như vậy mới khiến ta hả giận. Hồn đản khốn kiếp, ta và người quyết không đội trời chung.

Phong Nhạc tức giận gầm lớn, âm thanh vang vọng ra xung quanh.

Tinh Hồn dù đã chạy đi rất xa, nhưng hãn cảm giác được một luồng sát ý mãnh liệt hướng về phía mình.

- Đoán chừng có tên nào đó đang nguyên rửa người, hắc hắc...

Tiểu Ứng Long giọng nói trêu người.

- Quan trọng sao?

- Người đúng là... cái đồ nhát như nước ốc. Sau này bốn long mà khôi phục chân thân, thế nào cũng nhét một tấn muối vào mồm người cho biết mặt. Dám thái độ với bốn long à...

- Đợi đến khi đó rồi hăn nói.

Tinh Hồn không quan tâm Tiểu Ứng Long nữa, hăn dồn hết toàn lực triển khai tốc độ cực hạn, trên đường đi phục dụng rất nhiều đan dược để khôi phục lại nguyên lực.

Trảm Tam Kiếm, bất kỳ một thức nào cũng tiêu hao nguyên lực cùng tinh thần lực rất nhiều, dù thực lực hăn bạo tăng, nhưng vẫn là khó thừa nhận được cỗ phản phệ ngược lại này.

Ưu điểm hiện tại của Tinh Hồn chính là việc hăn mở được bốn cái không gian Động Thiên, ngoại trừ tích lũy nguyên lực bên trong đan điền ra thì còn có thể tích lũy được cả ở không gian Động Thiên.

Bây giờ trong bốn không gian Động Thiên, mỗi không gian rộng khoảng hơn mười mét, chứa đầy ắp Thiên Niên Địa Linh Tuyền, thế nên việc thiếu hụt nguyên lực hoàn toàn không xảy ra.

Tinh Hồn triển khai toàn lực tốc độ hoàn toàn không phải lo lắng bất kỳ điều gì cả. Thế nên hăn nhanh chóng cắt đuôi được đám Hạ Nhất Cường đang đuổi theo phía sau lưng.

Nhưng bất thành linh, nội tâm Tinh Hồn lại sinh ra một cảm giác không ổn.

Trước mắt hăn hiện ra một cây cầu đá, cây cầu này phản phát một loại hơi thở cổ xưa, chứa đựng năm tháng vô tận. Cây cầu đá này nối liền hai

bên bờ vực thăm tằm tối, mà cảm giác bất an mà hẳn cảm giác được đến từ phía bên kia cây cầu đá.

- Cây cầu đá này, không lẽ chính là kết giới mà chấp sự Đan Ninh Môn nhắc đến?

Trước đây khi bắt đầu thí luyện tại Bạo Thú Lâm, chấp sự Đan Ninh Môn là Phùng Bất Nhị đã giải thích, Bạo Thú Lâm được chia ra làm hai khu nội ngoại.

Ngoại lâm có thể nói là một khu vực tương đối an toàn, mặc dù đôi lúc xuất hiện một vài Hậu Thiên hoang thú cấp ba, thực lực so với tiên giả Địa Tiên Cảnh còn muốn mạnh hơn, nhưng chỉ cần hành sự cẩn thận là có thể bảo đảm được cái mạng nhỏ.

Nhưng nội lâm thì lại khác biệt hoàn toàn. Khu vực nội lâm có thể nói là cấm khu của nhân loại, bởi một khi tiến vào nội lâm, chỉ có một câu nói miêu tả được sự nguy hiểm chính là thập tử vô sinh.

Trước đây, đã từng có tin tức nói rằng có không ít tiên bối trưởng lão các phái thử tiến vào Bạo Thú Lâm nội lâm, thế nhưng hoàn toàn không có ai trở ra cả.

Nghe đồn bên trong Bạo Thú Lâm, ngay cả tồn tại Tiên Thiên hoang thú cấp hai, thực lực vô cùng khủng bố. Kể từ đó, không một người nào dám tiến vào nội lâm Bạo Thú Lâm nữa.

Không hiểu sao, từ nội lâm Bạo Thú Lâm có một sức hút nào đó rất kỳ lạ, khiến cho Tinh Hồn ngây người ra trong giây lát.

Nhưng có thể nhìn ra được, Tinh Hồn trong mắt có chút kiên ky, đang định chạy vòng sang nơi khác thì từ đằng sau truyền đến âm thanh xào xạc.

Trong vài phút thoáng qua, bỗng nhiên xuất hiện rất đông người tiến đến. Mà dẫn đầu chính là gã tán tiên đáp ứng giao dịch với Mộ Kính, chính là Hạ Nhất Cường.

Những người đi theo sau lưng Hạ Nhất Cường chính là bằng hữu của hắn, đáp ứng yêu cầu của Hạ Nhất Cường cùng nhau giết chết Tinh Hồn để nhận được phần thưởng mà Mộ Kính đã treo.

- Hắc hắc, giờ thì hết chạy nhé.

Hạ Nhất Cường ánh mắt nhìn Tinh Hồn, tựa hồ đang nhìn một cái bao tiền di động vậy.

- Muốn sống thì tự phong bế nguyên lực, làm theo lời bốn đại gia nói, có lẽ bốn đại gia thương tình cho người sống sót được một quãng thời gian, nếu không... hắc hắc...

- Nếu không thì sao?

Tinh Hồn lãnh đạm hỏi ngược lại.

- Lão đại, nói nhảm với hắn nhiều để làm gì? Ta đang ngứa ngứa tay chân lắm rồi đây.

- Lão đại, có cần ta cắt lưỡi hắn xuống không? Mồm mép tên này rất tốt, không biết cái lưỡi hắn trông ra sao nhỉ? Hắc hắc hắc...

-

Hạ Nhất Cường mắt nhìn đám thuộc hạ, rồi nhìn sang Tinh Hồn đang đứng ở hướng đối diện, tiểu ý nói lớn:

- Hắc hắc, vậy thì chỉ còn cách lấy đầu người xuống vậy. Dù sao thì người treo thưởng cho cái đầu của người không yêu cầu người nhất định phải sống. Vốn dĩ định để người mua vui một thời gian, nhưng nếu đã cự

tuyệt ý tốt của bản đại gia, vậy thì bản đại gia đành phải hạ thủ thôi. Người đầu, xông lên giết hẳn.

Hạ Nhất Cường lạnh giọng hạ xuống mệnh lệnh, ngay lập tức đám thuộc hạ hô hào hừng khởi, tay cầm đủ loại pháp bảo, hung hãn xông đến Tinh Hồn.

Mấy chục người này, tu vi Phù Tiên Cảnh có, tu vi Phàm Tiên Cảnh có, điểm chung duy nhất chính là không biết sợ chết là như thế nào.

Chẳng rõ đám thuộc hạ của Hạ Nhất Cường biết sự việc Tinh Hồn một chiêu đánh bại tất cả đám thế gia đệ tử thiên tài thì sẽ suy nghĩ gì ở trong đầu.

Có thể Tinh Hồn căn cơ không gian Động Thiên thứ tư đang gặp chút bất ổn, có thể lực lượng thân thể của hắn đang rất mệt mỏi, nhưng nguyên lực thì lại không hề thiếu thốn. Một thức Trảm Tam Kiếm, hắn vẫn có thể thực hiện thêm một lần nữa.

- Kiếm Trảm...

Tinh Hồn trên tay lại cầm vô danh chiến kích, mái tóc trắng xóa bỗng nhiên bay tán loạn, đôi mắt lóe lên một mảng huyết hồng, phản phát như một vị chiến thần viễn cổ hàng lâm.

Chỉ thấy hắn hướng mũi thương lên bầu trời, khí thế như muốn đập nát cả mảnh bầu trời tinh thần này vậy.

- Tinh Thần...

Nguyên lực từ đan điền vận chuyển, một loại khí thể cực kỳ khủng bố khiến cho Hạ Nhất Cường và đám thuộc hạ của hắn cảm giác bị uy hiếp đến tính mạng.

- Không... không thể nào, hắn chỉ là một gã hậu kỳ Phàm Tiên Cảnh, tại sao có thể hiển lộ được uy thế khủng khiếp đến bậc này?

- Chạy mau, chúng ta không phải đối thủ của hắn.

- Chết tiệt, đáng lẽ ra ta không nên đáp ứng Hạ Nhất Cường chạy theo truy sát hắn.

- Hạ Nhất Cường khốn khiếp, thù này nhất định sau này ta sẽ đáp trả lại.

-

Trong lòng bọn hắn bắt đầu sinh ra một tia hồi hận, bởi vì thực lực của Tinh Hồn quá khủng khiếp. Ngay cả tiên giả Phù Tiên Cảnh cũng không dám chống chọi lại một chiêu này của Tinh Hồn.

Nhưng đáng tiếc, tất cả đã quá trễ. Hư ảnh chiến thương từ trên bầu trời bổ thẳng xuống, thế như thiên quân vạn mã, trên đường đi muốn đập tan nát không gian xung quanh.

Một tiếng nổ rền vang, khói bụi tung tóe lên bầu trời, mặt đất rung động nhẹ nhẹ.

Cùng lúc đó, những người đang muốn theo đuổi lấy tính mạng của Tinh Hồn cũng vừa mới đến nơi, một tràng kinh hãi thể tục hiện ra trước mắt chúng.

Phía trước là một đồng máu thịt xen lẫn với đất đá, một vết hằn sâu in trên mặt đất, ảo ảnh chiến thương đã mất, nhưng uy thế thì vẫn còn sót lại đó.

Một số thuộc hạ của Hạ Nhất Cường may mắn kịp thời bóp nát nhẫn ngọc để được truyền tống khỏi Bạo Thú Lâm, còn lại thì không được may

mắn như vậy, đều đã thịt nát xương tan dưới một chiêu duy nhất này.

Tinh Hồn từ đám khói bụi hiện ra, đầu tóc tán loạn, gương mặt đẫm đẫm sát khí, trên tay cầm chiến thương, sát khí từ đôi mắt huyết hồng bắn ra làm cho những kẻ muốn lấy đi tính mạng của hắn khựng lại, không dám bước đến.

Một cái nhìn chấn nhiếp chúng nhân, chẳng rõ nếu đám trưởng lão ngoài kia biết được sẽ phản ứng như thế nào đây.

Tinh Hồn quét mắt nhìn quanh, ngoại trừ đấng sau lưng ra, hắn đã bị bao vây tứ phía, không một chỗ nào cho hắn chạy thoát ra.

Phong Nhạc, Vệ Vũ Quân, Dương Trung, Đoàn Triều Lộ... đám thể gia đệ tử thiên tài cũng đã xuất hiện. Sở dĩ bây giờ mới ra mặt là bởi sự tình Thiên Niên Địa Linh Tuyền còn lại, sắp xếp ổn thỏa thì mới chạy đến đây.

Nhưng trước mắt mà nói, thực sự khiến cho nội tâm bọn họ khiếp sợ. Ngay lúc này đây, trong nội tâm đám thể gia đệ tử thiên tài đang tự hỏi, liệu hai chữ thiên tài có xứng đáng với bọn chúng hay không?

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 98: Thảm Bại

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 98: Thảm bại

Tuy nhiên, không phải vì vậy mà Phong Nhạc, Vệ Vũ Quân, Trần Anh Tuyết, Mộ Yên... quên đi việc giết chết Tinh Hồn. Phong Nhạc lúc này đã thay đổi y phục, đầu tóc gọn gàng, trở lại với khí chất thế gia công tử, có điều trong mắt vẫn nồng đậm sát khí.

- Không thể không công nhận, thực lực của người rất mạnh, mạnh hơn những gì mà ta tưởng tượng, có điều... cũng chỉ đến đó mà thôi.

Phong Nhạc bước lên phía trước, ngữ điệu nghe thì trầm ổn, nhưng bên trong ẩn chứa một loại nộ hỏa khiến cho người ta ứa kị.

- Người có hai lựa chọn, một là tự sát, hai là quỳ xuống cầu xin ta tha thứ, trở thành con chó của ta.

Phong Nhạc đại diện cho tất cả thế gia đệ tử thiên tài, thế nên lời nói của hắn, không có bất kỳ người nào phản ứng cả.

Không thể không nói, dù bất kỳ lựa chọn nào mà Phong Nhạc đưa ra đều là dồn Tinh Hồn vào chỗ chết.

Bỗng nhiên, Vệ Vũ Quân tiến lên sát bên cạnh Phong Nhạc, giọng nói tràn ngập vũ mị.

- Quỳ xuống cầu xin đi, nếu bản tiểu thư vui vẻ có thể tha cho người một mạng.

- Hồn đản, bản công tử khuyên người...

- Nói nhảm đủ chưa?

Dương Trung chưa kịp nói hết câu thì Tinh Hồn giọng nói cắt ngang, dù thanh âm rất bình thường, rất lạnh đạm, nhưng ẩn chứa khí tức khiến cho Dương Trung không thể không ngậm miệng lại.

Thế nhưng, với ngạo khí ngất trời, thế gia đệ tử như bọn hăn há có thể bị xem thường được. Nhất là Phong Nhạc, hăn một đường tu luyện mãi cho đến khi trung kỳ Phù Tiên Cảnh mất gần hai ngàn năm trăm năm, thời điểm đó, Phong Nhạc được xưng tụng chính là đệ nhị thiên tài Phong Lâm Thành.

Phong Nhạc khi ấy chỉ chịu đứng sau một một mình Thượng Quan Lãnh, người thông qua thiên phú bi mà thức tỉnh Bá Kiếm Chi Thể, dựa vào Bá Kiếm Chi Thể được Thiên Kiếm Tông nhìn trúng, qua đó được Thiên Kiếm Tông bồi tài.

Phong Nhạc luôn nghĩ trong đầu rằng, nếu như Thượng Quan Lãnh không có thức tỉnh được Bá Kiếm Chi Thể, hoặc là bản thân hăn cũng thức tỉnh được thiên phú trác tuyệt, hăn tuyệt đối không thua kém Thượng Quan Lãnh.

Đột nhiên khoảng ngàn năm nay lại xuất hiện thêm một bất thế kỳ tài Dương Thiên Quân, thức tỉnh thiên thiên phú vô cùng trác tuyệt, càng khiến cho ánh sáng của Phong Nhạc đè xuống.

Lần này tham gia thí luyện, Phong Nhạc hướng đến chính là vị trí quán quân. Hắn không cho phép bất kỳ ai, bất kỳ người nào tranh đoạt chức quán quân của hắn. Bởi chỉ có như vậy, Phong Nhạc mới phô diễn được tài năng của mình, để cho người khác biết, hắn không thua kém Thượng Quan Lân, càng không thua kém Dương Thiên Quân kia.

Thế nhưng, Phong Nhạc hắn lại bị Tinh Hồn như tát thẳng vào mặt.

- Cơ hội ta đã cho ngươi, ngươi đã không biết quý trọng, vậy thì đừng trách ta độc ác.

Phong Nhạc triệt để nổi giận, trong mắt sát khí không che dấu, sát khí mạnh mẽ khiến cho đám Vệ Vũ Quân, Trần Anh Tuyết gương mặt kịch biến.

Ngay cả Tinh Hồn, đối với nộ hỏa của Phong Nhạc cũng có chút kinh ngạc.

Chỉ thấy Phong Nhạc trên tay xuất hiện một tấm phù lục.

- Đó là... Cường Lực Phù, Hoàng Cấp đỉnh giai Phù Lục.

Nghe đến đây, gương mặt Tinh Hồn lâm vào kịch biến. Hoàng Cấp đỉnh giai Phù Lục, Tinh Hồn trước đây đã từng có dịp thưởng thức qua uy lực của nó.

Chính là lúc lịch lãm Vĩnh Dạ Thâm Uyên, khi đó, Dương Khai đã sử dụng một cái phù lục Hoàng cấp đỉnh giai Bằng Phong Phù, lực lượng so với một kích của tiên giả Địa Tiên Cảnh không thua kém. Nếu không phải khi đó đụng phải Lục Nhân Tử Văn Hạc là hoang thú cấp chí tôn bên trong Hậu Thiên hoang thú cấp ba, bằng không là yêu thú khác chỉ sợ đã chết ngay tại chỗ.

Nghe tên Cường Lực Phù, Tinh Hồn liền liên tưởng đến là loại phù lục phù trợ tăng cường lực lượng thân thể.

Quả nhiên đúng với suy đoán, chỉ thấy Phong Nhạc dán Cường Lực Phù vào giữa ngực. Lập tức Cường Lực Phù sinh ra biến hóa, dung nhập vào thân thể Phong Nhạc.

Đột nhiên khí thế của Phong Nhạc trở nên vô cùng cường hãn, thực lực không ngờ tăng vọt lên hậu kỳ Phù Tiên Cảnh, thậm chí còn muốn tiếp cận thực lực tiên giả Địa Tiên Cảnh.

Khí thế hùng hực khiến cho chúng nhân biến sắc, không thể không lùi lại về phía sau.

- Phong Nhạc, hãn muốn chơi tất tay rồi.

Trần Anh Tuyết gương mặt kịch biến, nhưng thoáng qua trong mắt xuất hiện qua một tia vui mừng, bởi kẻ mà Phong Nhạc hướng động thủ chính là Tinh Hồn, kẻ thù chung của đám thế gia đệ tử thiên tài.

- Vậy mà đem ra cả Cường Lực Phù để đối phó với một gã tán tiên tu vi đỉnh Phàm Tiên Cảnh, Phong Nhạc không biết là đại gia hay phá gia chi tử nữa.

- Điều này có quan trọng sao? Phong gia giàu có, bất quá chỉ là một cái hoàng cấp thượng phẩm phù lục thôi mà, chỉ cần có thể đem nghiền nát hồn đản kia là được.

-

Mấy tên thế gia đệ tử thiên tài lùi về phía đằng sau, ổn định thân hình, đồng thời quan sát đánh giá tình hình.

- Hắc hắc, lần này ta muốn xem hồn đản đó có nghịch thiên đến mức đánh bại ngục tiên giả Địa Tiên Cảnh không đây!

- Đờ được một chiêu liền giỏi lắm rồi. Dù chỉ là ngục Địa Tiên Cảnh, những cũng không phải thứ mà một nho nhỏ Phàm Tiên Cảnh có thể chống đỡ được.

- Súc sinh đó chết chắc rồi, chỉ là ta hi vọng Phong Nhạc chỉ phế đi tu vi, để cho chúng ta chơi đùa một trận.

-

Phong Nhạc sau khi sử dụng Cường Lực Phù, trên tay cầm bảo kiếm pháp khí thượng phẩm, thực lực trở nên mạnh mẽ.

- Người... CHẾT!

Phong Nhạc giọng nói như đang ra một lời phán quyết, áp lực mạnh mẽ chèn ép Tinh Hồn. Phong Nhạc này cũng không nhiều lời, nói xong hai chữ liền xuất kiếm công kích.

- Thanh Nhận.

Kiểm kỹ của Phong Nhạc sau khi sử dụng Cường Lực Phù càng trở nên sắc bén, tràn đầy uy thế, không cho Tinh Hồn bất kỳ một cơ hội nào để phản kháng.

Nhưng Tinh Hồn cũng chẳng phải là kẻ đứng im chịu trận. Dù cơ thể đang rất mệt mỏi, nhưng bảo hãn đứng một chỗ chờ đợi cái chết, hãn dĩ nhiên không làm được.

Hư Không Chiến Thể được vận chuyển lên đỉnh phong, áo bào đen bị chấn nát, lộ ra thân thể trắng kiết. Có điều, thân thể trắng kiết này bị bao phủ bởi một lớp bì đen tím. Không như trước đây, Tinh Hồn chỉ sử dụng

Hư Không Chiến Thể ở một bộ phận, hiện tại đã được hãn sử dụng toàn phần.

Tiêu hao nguyên lực cực nhanh là điều khó có thể tránh khỏi, nhưng mà Tinh Hồn lại sở hữu bốn cái không gian Động Thiên, bên trong mỗi không gian Động Thiên lại chứa đầy ắp Thiên Niên Địa Linh Tuyền.

Bốn cái không gian Động Thiên mở ra, ánh hào quang cực kỳ chói mắt, tản ra một hương thơm ngát.

Có điều, nó không hề khiến cho Phong Nhạc đình chỉ thể công. Mặc dù không biết vì sao thực lực của Tinh Hồn lại tăng mạnh đến như vậy, nhưng đã sử dụng Cường Lực Phù, Phong Nhạc không tin rằng Tinh Hồn có thể chiến đấu lại mình nữa.

Thanh Nhận trăm xuống, kiếm thế sắc lẹm trăm xuống đỉnh đầu của Tinh Hồn.

- Kiếm Nghịch Thương Khung.

Tinh Hồn tay cầm vô danh chiến kích, theo thương thế đâm thẳng lên bầu trời, mang theo một loại ý chí bừa hãn không chịu khuất phục.

Thế nhưng mà, khi mà Phong Nhạc sử dụng Cường Lực Phù, căn bản là Tinh Hồn không còn là đối thủ của hãn nữa.

Cường ngành ứng chiến, một tiếng nổ vang vọng, mặc dù ngăn cản được kiếm thế, tuy nhiên lực phản phệ vẫn khiến cho Tinh Hồn thổ ra một ngụm máu lớn.

- Thiểm Điện Kiếm.

Thân thể Phong Nhạc cực nhanh, chợt hóa thành một vầng lưu quang, trong sát na đâm ra một kiếm, hướng thẳng vào lồng ngực của Tinh Hồn.

Phản ứng của Tinh Hồn rất nhanh, liền đồng thời điểm đâm ra một kích. Tuy nhiên, lực lượng thân thể của Phong Nhạc lúc này cực kỳ bừa hãn, thế mà lại thò tay chụp lấy vô danh chiến kích, khiến cho cơ thể Tinh Hồn xuất hiện một sơ hở trí mạng.

Thanh kiếm lạnh lùng đâm xuyên qua cơ thể của Tinh Hồn, cho dù được Hư Không Chiến Thể bao phủ cơ thể, thế nhưng thực lực lúc này quá mạnh mẽ, Tinh Hồn hoàn toàn không có bất kỳ một cơ hội nào cả.

- Kết thúc ở đây.

Phong Nhạc giọng nói lạnh lẽo, tay còn lại bỏ qua vô danh chiến kích, nguyên lực hội tụ ở tay phải.

- Khai Bi Chương.

Một chương va thẳng vào lồng ngực của Tinh Hồn, miệng lại phun ra một ngụm máu lớn. Tiếng xương cốt vỡ vụn vang lên.

Thân thể hãn vô lực bay về phía sau, rơi trên cây cầu đá cổ xưa.

Trong mắt Tinh Hồn dần nhòe đi, phản phát như sinh mệnh bắt đầu dần dần tan biến.

“Đây là kết thúc?”

Trong đầu hãn vang vọng lên mấy câu hỏi, rồi dần dần rơi vào trong vô thức. Hơi thở của hãn đang dần dần yếu đi.

- Phong Nhạc, chậm đã, khoan hãy giết hãn vội.

Đúng lúc này, Vệ Vũ Quân thanh âm vũ mị lên tiếng.

- Vệ Vũ Quân, người muốn gì?

Phong Nhạc hùng hực khí thế, đột nhiên bị người khác ngăn cản, cho dù đó là một mỹ nhân như Vệ Vũ Quân, nếu cản đường hắn thì chắc chắn rằng hắn cũng vẫn sẽ không bỏ qua.

Cảm nhận được sát ý của Phong Nhạc, Vệ Vũ Quân nội tâm run sợ, tuy nhiên nàng vẫn cố giữ thái độ bình tĩnh, đáp:

- Phong Nhạc, hỗn đản đó làm chúng ta mất mặt như vậy, người lại muốn giết hắn dễ dàng như vậy? Theo ý kiến của ta, trước hết phế tu vi hắn đi, sau đó chậm rãi chơi đùa, như vậy không tốt hơn à?

- Ý tưởng này không tồi!

Miệng Phong Nhạc cong lên một nụ cười âm tà, sau đó nhìn trừng trừng Tinh Hồn đang nằm lăn lóc trên vũng máu.

Phong Nhạc đang định xuất thủ phế đi tu vi Tinh Hồn, thì bỗng nhiên từ bên trong tầng vụ khí trắng xóa bên kia cây cầu vang lên một tiếng gầm.

- Ngao ngao ngao...

Mặc dù Phong Nhạc sử dụng Cường Lực Phù khiến lực lượng tăng lên rất nhiều, nhưng trước tiếng gầm đó cũng không thể chịu nổi. Trong âm ba truyền ra mang theo một cỗ ý chí cường đại, bức Phong Nhạc lùi về phía sau.

Đứng ở khoảng cách rất xa là đám Vệ Vũ Quân, Dương Trung... thế mà vẫn bị ảnh hưởng. Sắc mặt nhợt nhạt phun ra một ngụm máu, ánh mắt kinh hoảng nhìn vào tầng sương mù.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 99: Vô Minh Chi Cảnh Độ Nhất Biến

“Nhật nhẽo tiểu tử, bốn long chỉ có thể giúp người đến đây thôi! Mẹ kiếp, bốn long sao lại đi giúp tên quái đản nhà như người chứ? Người... người nhất định phải biết ơn bốn long đó...”

Chỉ thấy từ trong tầng sương mù trắng xóa, đột nhiên xuất hiện một cái long trảo, trông khá huyền hoặc, tựa như do một ý chí cường đại vô hình nào đó tạo thành.

Thế nhưng cái long trảo này ẩn chứa uy nghiêm, chân chính là long uy trong truyền thuyết, Phong Nhạc trước long uy chỉ biết quỳ xuống cúi đầu.

Trong mắt Phong Nhạc hiện ra sự không cam tâm, hẳn chỉ thiếu một chút nữa là có thể phế đi được Tinh Hồn. Nhưng rốt cuộc, giữa chừng lại xuất hiện một cỗ ý chí cường đại khiến cho Phong Nhạc không thể nào nhắc chân lên nổi.

Nếu không có Cường Lực Phù gia trì cơ thể, chỉ sợ hẳn đã thổ huyết ngất đi. Tình trạng này đích thực đang diễn ra với đám thế gia đệ tử thiên tài, chính là Vệ Vũ Quân, Trần Anh Tuyết, Mộ Yên... bọn chúng đã bị cỗ long uy thần bí áp bức đến mức ngất đi rồi.

Còn Tinh Hồn, hẳn bị cái long trảo huyền hoặc kia tóm lấy, lôi vào bên trong sương vụ trắng mờ. Tinh Hồn, hẳn đã tiến vào bên trong nội lâm

Bạo Thú Lâm, nơi mà ngay cả tiên giả Thiên Tiên Cảnh cũng không dám tiến vào.

Long uy biến mất, Phong Nhạc chật vật đứng dậy. Y phục ướt đẫm, trên trán lấm tấm mồ hôi lạnh, trong mắt sự khiếp sợ vẫn còn chưa biến mất.

Cường Lực Phù đã mất đi tác dụng, hóa thành một lá phù như cũ rồi tan biến vào hư không.

So với đan dược dùng để tăng cường lực lượng thân thể thì Cường Lực Phù không để lại bất kỳ tác dụng phụ nào. Cũng chính vì vậy mà so với đan dược, phù lục có giá trị cao hơn gấp hai lần. Sử dụng Cường Lực Phù này khiến cho Phong Nhạc rất đau xót, bởi đây là một khoảng tài phú không nhỏ, thế nhưng mà vẫn không thể tự tay giết được Tinh Hồn.

Xoay lại nhìn đám Dương Trung, Vệ Vũ Quân... đã ngất trên đất, Phong Nhạc ánh mắt biến đổi, không biết đang suy nghĩ điều gì trong đầu.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

“Người sinh ra là để chưởng quản cõi vĩnh hằng, diễn hóa hỗn độn, diễn hóa hồng mô, trở thành chúa tể chúng sinh.

Người sinh ra là kẻ chưởng quản, không một ai được quyền xúc phạm đến người.

Người... vô tình!”

Một giọng nói từ cõi u minh vang vọng lại, trong trạng thái mơ hồ, đột nhiên Tinh Hồn cảm nhận được một luồng khí tức bá đạo nhưng lại rất ôn hòa và ấm áp.

Hắn không nhận thức được bản thân mình đang ở đâu, thế nhưng cơ thể lại như đang trôi nổi trên không trung, xung quanh tựa hồ là một vùng tối vô tận.

Đột nhiên sau đó, trong đầu Tinh Hồn vang vọng một giọng nói quen thuộc.

““Nhật nhẽo tiểu tử, bốn long chỉ có thể giúp người đến đây thôi! Mẹ kiếp, bốn long sao lại đi giúp tên quái đản nhà như người chứ? Người... người nhất định phải biết ơn bốn long đó...”

- Rõng mập?

Giọng nói này chính là của Tiểu Ứng Long khi nó giúp Tinh Hồn thoát khỏi độc thủ của Phong Nhạc. Tinh Hồn giật mình tỉnh lại. Hắn ngơ ngác nhìn xung quanh, chỉ thấy nơi đây là một vùng đất, không, nói chính xác hơn là một khối lục địa trôi nổi trong hư vô.

]

Hắn cố ngồi gượng dậy, một cơn đau nhói từ khuôn ngực truyền đến đại não.

Xương cốt toàn thân rã rời, một chút cử động cũng không nổi.

Chợt nhớ lại câu nói của Tiểu Ứng Long, lập tức Tinh Hồn thả thần thức vào vô danh chiến kích. Khi tiến vào bên trong thế giới khí linh, Tinh Hồn phát hiện ra Tiểu Ứng Long đã rơi vào giấc ngủ say.

Thu lại thần thức, Tinh Hồn rơi vào trầm mặc, ánh mắt vô hồn nhìn lên tinh không ngoại vực.

Hắn... vẫn là quá yếu ớt và do dự thiếu quyết đoán. Nếu hôm nay, hắn không do dự, không e ngại dám thế gia thiên tài, hắn sẽ không rơi vào tình

trạng chẳng khác gì một phế nhân. Nếu hãn không do dự, Tiểu Ứng Long sẽ không vì cứu hãn mà rơi vào giấc ngủ say.

“Người vẫn là quá thiếu quyết đoán, không đủ vô tình. Với bản tính đó, người chỉ có thể trở thành cao thủ, không thể trở thành cường giả được, con trai à!”

Khi Tinh Hồn ngất đi, tự nhiên trong tiềm thức vang lên giọng nói của một người đàn ông. Dường như người đàn ông này có quan hệ gì đó với hãn, thế nhưng nhất thời không nhớ ra được. Lục lợi trong ký ức tại Huyền Thiên Giới, hãn chắc chắn là mình chưa từng gặp qua người đàn ông đó. Nhưng giọng nói lại rất thân quen. Nghe thì rất mâu thuẫn với nhau, nhưng đích thực Tinh Hồn đang gặp phải trường hợp này.

Còn cả, mấy câu nói bí ẩn kia nữa. Câu nói ngắn gọn nhưng bao hàm một loại ý chí viễn cổ.

- Thiên Đạo sao?

Dường như khoảng khắc này, trong Tinh Hồn đang có một sự biến đổi rất lớn.

- Ta cứ yếu đuối, cứ kiêng dè thân phận người khác, ta làm sao có thể tìm được hồn phách của Điệp?

- Cứ mãi thế này, ta có thể đương đầu với mọi sóng gió?

- Ta trước đây đâu phải như vậy? Ta của trước đây vốn đâu có sợ bất kỳ một ai?

Đột nhiên trong đầu Tinh Hồn xuất hiện vô số câu hỏi.

- Đồ Lục, có phải vì vậy mà người không chịu nghe ta kêu gọi?

Trong linh đài, Đồ Lục nằm bên trong một cỗ vụ khí màu xanh lam, khi Tinh Hồn thốt ra câu này, đột nhiên nó phát ra một tia rung động, tựa hồ như muốn phá vỡ xích pháp tắc đang phong ấn để trở về với Tinh Hồn vậy.

- Ta chủ tu Thiên Đạo, nhưng không đủ vô tình, vẫn bị quẩn quanh người những tâm lý sợ hãi của thế nhân. Vậy thì, một lần này, chặt đứt sợ hãi, tâm biến vô tình, tiến nhập vô minh, hóa thành Thiên Đạo. Một lần vong niệm, một lần hóa hư không.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Một thế giới tăm tối không có bất kỳ một ánh sáng nào, im lặng và tịch mịch một cách đáng sợ. Đột nhiên trong đêm tối, có tiếng bước chân chậm rãi vang lên.

Chỉ thấy một bóng người bước ra từ trong thế giới tăm tối ấy. Đó là một gã thanh niên trần truồng, mái tóc trắng để xõa khể lay động theo từng bước chân. Trong đôi mắt của gã thanh niên ấy tràn ngập sự u mê mộng mị. Người thanh niên này chính là Tinh Hồn.

Cùng lúc đó, phía bóng đêm đối diện, cũng có một người nữa xuất hiện.

Trong đôi mắt của Tinh Hồn thoáng qua một tia kinh ngạc, tuy nhiên lần nữa lại bị sự u mê trầm luân che khuất đi.

Chỉ thấy một người nữa vừa xuất hiện, không ngờ lại là một Tinh Hồn khác. Có điều, so với Tinh Hồn đang trầm luân mê mộng kia, Tinh Hồn thứ hai trong mắt lại rất thanh minh.

- Người đã sẵn sàng bước vào con đường này?

Không biết Tinh Hồn đang trầm luân trong u mê kia có nghe được giọng nói của Tinh Hồn thứ hai hay không, nhưng trong trạng thái vô thức,

hắn gật đầu, tựa hồ giống như Tinh Hồn thứ hai nói, hắn đã sẵn sàng.

- Bước vào vô minh chi cảnh, biến duyên sinh, biến duyên khởi, cuối cùng biến duyên diệt. Trầm luân luân hồi, trầm luân khổ hải. Chặt đứt tâm biến, hóa thành thiên đạo. Tam pháp ấn quán quanh, muôn vạn hình hài, một lần vong niệm, hóa thành hư không.

Tinh Hồn thứ hai giọng nói chậm rãi, pháp ngôn như một loại quy tắc thần bí, mang theo một cỗ lực lượng phi thường, tựa hồ không thuộc về thế giới này dung nhập vào thân thể Tinh Hồn trầm luân kia. Cơ thể Tinh Hồn đang trầm luân rung lên.

- Hành sinh, một lần biến hóa.

Tinh Hồn thứ hai lại xuất ra pháp ngôn.

- Thức sinh, hai lần biến hóa. Danh thức sinh, ba lần biến hóa. Lục nhập sinh, bốn lần biến hóa... Lão tử sinh, mười hai lần biến hóa. Thập nhị nhân duyên, Duyên Sinh biến.

- Người... trầm luân.

Đột nhiên Tinh Hồn đang mơ hồ kia thân thể xuất hiện vô số vết nứt, tựa hồ như một pho tượng đá đang bắt đầu vỡ vụn. Trong ánh mắt mơ hồ của Tinh Hồn không hiểu, u mê vì rốt cuộc vì sao mình lại vỡ nát.

Khi trong đầu hắn còn chưa kịp xuất hiện câu trả lời, thì ý thức đã biến mất rồi. Khi cơ thể hắn tan biến, chỉ còn lại đó một đóa hoa sen màu đỏ, một quả trứng thần bí, một thanh cổ kiếm, một hỏa tinh linh đang ngủ say, và một... mầm cây đang dần héo tàn.

Đột nhiên, mầm cây héo tàn này được đóa hoa sen màu đỏ kia dùng những sợi hắc ti bắt lấy, kéo sát đến gần đóa hoa sen đó.

Kinh biến diễn ra, không ngờ hoa sen màu đỏ và mầm cây héo tàn dung nhập lại với nhau, một vầng hào quang tinh khiết thần thánh lóe lên trong vùng không gian tối tăm hỗn độn này.

Không một người nào có thể nhìn thấy cảnh tượng kinh hãi thế tục này. Có chăng là thanh cổ kiếm, quả trứng thần bí và hỏa tinh linh kia chứng kiến được mà thôi.

Quả trứng thần bí đắm mình trong vầng hào quang thần thánh, xung quanh sinh ra một đám tinh vân huyền ảo. Sau đó, đột nhiên xuất hiện một cái du hồn.

Nhìn kỹ lại, cái du hồn này không ngờ chính là Tiểu Ứng Long đang rơi vào giấc ngủ say. Có lẽ chính bản thân Tiểu Ứng Long cũng không ý thức được rằng bản thân nó bị hóa thành một cái du hồn và tiến vào thế giới huyền bí này.

Du hồn Tiểu Ứng Long và quả trứng thần bí hợp nhất với nhau. Một tiếng âm minh vang vọng trong không gian, tạo thành một đợt sóng âm ba truyền vào khắp thế giới vô tận. Âm một tiếng, âm thanh như tiếng sấm nổ.

Vỏ quả trứng bị phá nát bởi một lực lượng sinh ra từ bên trong, một sinh linh nhỏ bé mập mạp đã được sinh ra, và được đắm mình trong ánh sáng thần thánh cùng đám tinh vân huyền ảo.

Sinh linh nhỏ bé mập mạp đó chính là Tiểu Ứng Long. Nó đã được tái sinh.

Phát sinh biến hóa thứ hai, chính là Hỏa Công Công. Trong cõi hư vô hỗn độn tràn ngập bóng đêm, chẳng biết từ đâu lại xuất hiện ra những ngọn lửa bí ẩn từ khắp nơi vọng đến. Những ngọn lửa thần bí đó, thật không ngờ lại chính là những Thiên Tiên chi hỏa mà Tiểu Ứng Long đã từng nhắc đến.

Thiên Tiên chi hỏa này đều đã sinh ra linh trí thuần thực, nhưng chẳng biết vì nguyên nhân gì mà lại dung nhập cùng với Hỏa Công Công. Khí thể của Hỏa Công Công càng lúc càng mạnh, cơ thể nó phát sinh biến hóa sau khi được dung hợp với đám Tiên Thiên chi hỏa. Trên người Hỏa Công Công hiện hữu khí chất của vương giả, chỉ sợ từ giây phút này, Hỏa Công Công đã trở thành vị vua của lửa rồi.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 100: Cổ Kiếm Đồ Lục

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 100: Cổ kiếm Đồ Lục

Rồi thứ cuối cùng biến hóa, chính là cổ kiếm Đồ Lục. Trước đây, Đồ Lục tồn tại bên trong linh đài, bị lực lượng pháp tắc hóa thành những sợi xích đem nó phong ấn lại. Nhưng bây giờ, Tinh Hồn tiến vào Vô Minh chi biến lần thứ nhất, phá vỡ thân thể trước đây.

Phong ấn trên thân thể Tinh Hồn cũng bởi vì nguyên nhân này mà bị phá vỡ. Nghiêm nhiên, phong ấn của Đồ Lục tương tự cũng liền được hóa giải.

Giống như quả trứng thần bí và Hỏa Công Công, khoảng khắc này, Đồ Lục cũng được tắm mình trong vầng hào quang thần thánh. Tuy nhiên, bề ngoài Đồ Lục không phát sinh bất kỳ biến hóa gì, nhưng có thể chắc chắn một điều là, kể từ thời khắc này, Đồ Lục một lần nữa sẽ được tái khởi.

Cuối cùng biến hóa, chính là đóa hoa sen đỏ và mầm cây héo tàn kia. Chỉ thấy cả hai đã hợp nhất lại với nhau, đài sen là đế cây, bên trên chính là mầm cây đang được ôn dưỡng. Mầm cây không còn bị héo tàn nữa, mà lúc này nó tràn ngập sinh cơ.

Xung quanh hào quang đột nhiên xuất hiện bốn cái động thiên, chính là động thiên được Tinh Hồn mở ra. Có điều, không gian động thiên không còn màu hoàng kim như trước, mà nó giống như một cái hố đen câu thông đến một thế giới nào khác.

Từ trong hố đen tán ra một cỗ sức mạnh như vô biên vô tận, kinh hãi thế tục, đó là một sức mạnh hủy thiên diệt địa, chỉ một hơi thở cũng dễ dàng thổi bay sinh mệnh chúng sinh.

Bỗng nhiên có âm thanh tiếng hét thất thanh từ thế giới bên kia không gian động thiên vang vọng đến:

- Không ổn, nó muốn thức tỉnh trở lại.

Đó là giọng nói của một nữ tử, mặc dù trong giọng nói rất hốt hoảng, nhưng mà khẳng định đó là một giọng nói vô cùng thánh khiết dịu dàng.

- Cấp tốc phong ấn, tuyệt đối không để cho nó thức tỉnh. Nếu không Đại Thiên Thế Giới sẽ rơi vào một trường hủy diệt.

Ngoài giọng nói thánh khiết của nữ nhân kia còn xuất hiện thêm những thanh âm hác nữa. Chỉ nghe cùng với trạng thái kinh biến của những nhân vật thần bí đó còn truyền lại những thanh âm minh minh chấn động dữ dội.

Tuy nhiên chỉ kéo dài khoảng chừng năm nhịp thở thì chấn động biến mất, không gian động thiên cũng chậm rãi khép lại.

Trước khi không gian động thiên khép lại, có một luồng sức mạnh thần bí thông qua không gian động thiên xuất hiện tại đây. Đó là một luồng huyết khí có màu đen tím, dù số lượng cực kỳ ít ỏi, nhưng lại ẩn chứa ba động lực lượng kinh người.

Huyết khí màu đen tím rơi thẳng xuống mầm cây, tựa hồ trở thành một chất tẩm bổ cho mầm cây này. Sinh cơ càng lúc càng mạnh mẽ, tuy nhiên, mầm cây không phát triển, trái lại dường như nó đang sản sinh ra một cơ thể mới.

Lấy vị trí mầm cây làm trung tâm, để cho lực lượng kia vươn ra, dần dần tái tạo thành một cơ thể mới.

Chẳng biết thời gian đã trôi qua bao nhiêu lâu, một cơ thể mới dần dần được hình thành. Đó chính là Tinh Hồn. Hẳn một lần nữa được tái sinh.

Không biết từ đâu vang vọng đến, tựa hồ có một ánh mắt nào đó đã quan sát được toàn bộ quá trình này.

- Hết thấy, một lần nữa bắt đầu!

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Nằm dài trên trên một vùng đất thần bí, xung quanh tựa hồ là một góc chiến trường viễn cổ, xuất hiện vô số những bộ hài cốt trắng xóa với kích thước khổng lồ.

Mặc dù chỉ là một góc, thế nhưng lại có không biết bao nhiêu bộ hài cốt, mang theo oán niệm mà rơi vào hư không. Bởi vì xung quanh góc chiến trường này tồn tại một lực lượng kết giới khiến cho oán niệm không biến mất, ngược lại hội tụ càng lúc càng nhiều oán niệm, tựa hồ như không gian biến hóa thành một thế giới sát lục.

Một gã thanh niên nằm dài trên đất, dĩ nhiên thanh niên đó chính là Tinh Hồn vừa mới được tái sinh trở lại.

Trên trán của Tinh Hồn xuất hiện một cái ấn ký, nói chính xác hơn thì đó là một cái hố đen. Oán niệm tại góc chiến trường này đột nhiên bị hố đen đó hấp dẫn, âm thanh gào thét khốc liệt vang lên không ngừng, chỉ thấy

oán niệm màu huyết hồng tranh nhau xâm nhập vào cái hố đen thần bí trên trán Tinh Hồn.

Lại thêm một đoạn thời gian trôi qua, Tinh Hồn từ trong vô thức tỉnh lại.

Hắn bây giờ tựa hồ như biết thành một con người khác, như thể đã lột xác hoàn toàn.

Vẫn mái tóc trắng, vẫn gương mặt đó, nhưng khí chất thì đã biến đổi. Trong ánh mắt màu huyết ngọc không hề để lộ nửa điểm cảm xúc, có điều ẩn hiện là một loại sát phạt.

Tựa hồ, hắn đã trở về với con người trước đây, một người lạnh lùng vô cảm không từ thủ đoạn, một tay giết chết tất cả chúng cường giả Huyền Thiên Giới, trở thành nhân vật mạnh nhất Huyền Thiên Giới. Tinh Hồn của hiện nay chính là như vậy.

Tinh Hồn cảm nhận sức mạnh mới của mình. Trên cơ thể đã không còn gông xiềng nặng nề của phong ấn, toàn bộ đã được hóa giải cả rồi. Hắn chỉ cảm thấy cơ thể tràn ngập sức mạnh, nếu bây giờ gặp lại Phong Nhạc, dù cho Phong Nhạc sử dụng Cường Lực Phù, Tinh Hồn cũng có thể dễ dàng đánh bại, thậm chí là kích sát.

Đứng thẳng người dậy, ánh mắt nhìn xung quanh, bên trong không hề để lộ nửa điểm cảm xúc. Đột nhiên hắn xuất ra một chưởng, một đạo lực lượng khủng bố xông thẳng đến phía trước, chạm vào một bộ hài cốt khổng lồ cách đó không xa.

Ầm một tiếng, khói bụi lượn lờ. Sau một hồi, chỉ thấy trên bề mặt hài cốt đó xuất hiện một tia tì vết.

- Đây là sức mạnh mới sau khi tiến nhập Vô Minh chi biến?

Xương cốt kia không biết là của đầu viên cổ hung thú nào, mặc dù đã chết đi nhưng vẫn là cực kỳ cứng rắn. Mặc dù Tinh Hồn chỉ để lại một tia dấu vết nho nhỏ, nhưng chừng đó cũng đủ biết, sức mạnh của hắn bây giờ đang mạnh đến mức nào rồi.

Chưa dừng lại đó, ý niệm Tinh Hồn khẽ động. Trước mặt lóe lên một vầng hào quang, ngay sau đó, cổ kiếm Đồ Lục hiện ra, lơ lửng ngay trước người.

Không còn phong ấn, Đồ Lục thể hiện một sức mạnh cực kỳ khủng bố, tuy nhiên không rõ vì lí do gì, nó lại áp chế lại sức mạnh hủy diệt của mình.

Nhìn ngắm Đồ Lục, nó đã quay trở lại với hình dạng vốn có trước đây, một màu đen huyền ảo thần bí, tản ra một loại sát cơ vô hạn, thềm khát mùi máu.

Kế tiếp, Tinh Hồn lại gọi ra vô danh chiến kích, đặt song song với cổ kiếm Đồ Lục. Cuối cùng, Tinh Hồn triệu ra Hỏa Công Công.

Trước đây, Hỏa Công Công rất yếu ớt, nếu bị triệu hoán sẽ tiêu tán vào hư không. Nhưng bây giờ thì khác, Hỏa Công Công đã hoàn toàn thích ứng được với pháp tắc của Đại Thiên Thế Giới.

Mà không những vậy, giờ đây Hỏa Công Công mang theo ý chí của vua, đã trở thành vua của hỏa diễm rồi.

Ngồi xếp bằng xuyên, tâm niệm huy động Hỏa Công Công. Chỉ thấy Hỏa Công Công gật đầu, bỗng nhiên di chuyển đến gần Đồ Lục và vô danh chiến kích.

Ngọn lửa từ Hỏa Công Công bùng lên như một cái trụ lửa chống trời, bao trùm xung quanh Đồ Lục và vô danh chiến kích.

- Hợp!

Tinh Hồn chậm rãi thốt lên một tiếng, đồng thời bốn không gian động thiên cùng lúc mở ra. Thiên Niên Địa Linh Nhũ toàn bộ đều được Tinh Hồn lấy hết ra cả, đem ném vào bên trong trụ lửa khổng lồ.

Đột nhiên, từ bên trong hỏa trụ vọt ra những cánh cánh tay lửa, tùy tiện chụp lấy một cái xương cốt cách đó không ra. Từ đó lộ lên một cái bộ xương khổng lồ còn được bảo trì nguyên vẹn, tuy nhiên do bị thời gian phong hóa, cái bộ xương này bên ngoài cô đọng một lớp phong hóa khiến cho không thể nhìn ra được độ cứng cáp của bộ xương này thế nào.

Tuy nhiên có thể xác định một chuyện, đó chính là bộ xương này thuộc về Long Tộc.

Lôi bộ xương khổng lồ vào trụ lửa, Tinh Hồn ngồi xếp bằng xuống, đầu lưỡi cắn một giọt tinh huyết rồi phun ra, để cho giọt tinh huyết nhập vào trong trụ lửa.

Rốt cuộc thời gian trôi qua, trụ lửa dần biến mất, hóa lại thành Hỏa Công Công. Chỉ thấy Hỏa Công Công rất mệt mỏi, thế nên bị Tinh Hồn triệu hóa trở lại bên trong cơ thể, để cho nó nghỉ ngơi.

Bộ xương khổng lồ cùng với vô danh chiến kích đã biến mất, thứ tồn tại cuối cùng chính là cổ kiếm Đồ Lục. Hình dạng không thay đổi gì, nhưng mà có một điều có thể khẳng định, kiếm linh đã được sinh ra. Tinh Hồn có thể cảm nhận rõ ràng được kiếm linh đang ngủ say đã được thức tỉnh.

- Thánh Hỏa Kinh thật lợi hại, có thể đem vô danh chiến kích và bộ long cốt dung nhập vào Đồ Lục, khiến cho kiếm linh Đồ Lục thức tỉnh.

Tinh Hồn sắc mặt mệt mỏi, sau khi luyện hóa Đồ Lục khiến hãn tiêu hao rất nhiều năng lượng và tinh thần lực. Tuy nhiên, nhìn được thành quả, Tinh Hồn rất hài lòng.

Đồ Lục từ thời khắc này chính thức trở thành bốn mạng pháp khí của Tinh Hồn. Phẩm cấp của Đồ Lục không thể dựa vào cấp bậc mà các Luyện Khí Sư đặt ra để mà đo lường được nữa, có thể gọi Đồ Lục là một kiện pháp bảo vô cấp. Bởi theo thực lực Tinh Hồn càng mạnh thì uy lực của Đồ Lục càng mạnh.

Bước tới gần Đồ Lục, Tinh Hồn nghe được tiếng kêu gọi, muốn hản nhanh chóng cầm lấy nó vào tay. Không chút nghĩ ngợi gì nhiều, Tinh Hồn thò tay đến cầm lấy cái kiếm.

Ầm ầm ầm...

Khói bụi bay tung tóe lên không gian xung quanh, mái tóc trắng bay phấp phồng trong gió, khí tức Tinh Hồn sau khi cầm lấy Đồ Lục đột nhiên trở nên cực kỳ mạnh mẽ. Xung quanh sinh ra hàng ngàn đạo kiếm khí.

- Kiếm càng cương càng dễ gãy, nhưng như vậy mới là bản chất của kiếm, tiến về phía trước mà tâm vô tạp niệm, càng không sợ hãi bất kỳ ai. Ta không rõ vì sao bản thân lại sinh ra yếu nhược, e dè trước sau, bởi vì vậy mà Đồ Lục không nghe theo ta nữa. Nhưng bây giờ, một lần tái sinh trăm đi tất cả. Đồ Lục, cùng ta đập vỡ khung trời này đi.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 101: Kiểm Tâm Thông Minh

Siết chặt Đồ Lục, từ bên trong cơ thể vang lên âm thanh minh minh, phảng phất thời điểm này, không gian và thời gian dừng lại, khói bụi bay xung quanh lặng thình một chỗ, tất cả chỉ để tô điểm khoảng khắc Tinh Hồn và Đồ Lục hợp nhất với nhau.

Kiểm ý xung quanh phóng thẳng lên bầu trời, như muốn phá vỡ cả khung trời trên kia.

Tinh Hồn hẳn không ngờ thức tỉnh được Kiểm Tâm Thông Minh, loại ý cảnh đỉnh cao nhất của kiếm mà mọi kiếm tu đều thiết tha mơ ước. Kiếm tu có thể lĩnh ngộ được kiếm ý, nhưng chưa chắc ngộ được Kiểm Tâm Thông Minh. Ngược lại, kiếm tu giác ngộ Kiểm Tâm Thông Minh thì nhất định ngộ ra được kiếm ý.

Một bên kiếm tu thông thường ngộ được kiếm ý, một bên ngộ được Kiểm Tâm Thông Minh, giữa hai bên cách biệt một trời một vực, thậm chí giữa trời với đất cũng không phải nó quá.

Trong thực chiến, khi triển khai Kiểm Tâm Thông Minh, không những áp chế được khí thế, khiến đối phương giảm đi gần phân nửa chiến lực, mà còn có thể nhìn ra được những sơ hở trong vũ kỹ của người khác, chỉ cần đủ thực lực, kiếm tu ngộ được Kiểm Tâm Thông Minh, trong cùng cảnh giới cơ hồ đứng ở thế bất bại.

Ngoài ra, một điểm cực kỳ lợi hại khác của Kiếm Tâm Thông Minh chính là không bị bất kỳ một cái mị thuật nào tác động đến.

Kỳ ngộ này của Tinh Hồn, chứng tỏ hẳn một lần nữa được Đồ Lục thừa nhận, trở thành bản mệnh pháp bảo của chính mình.

Thu lại Kiếm Tâm Thông Minh, để cho Đồ Lục biến thành một đạo tinh quang dung nhập vào trong mi tâm.

Kế đến, Tinh Hồn bỗng phát hiện, bên trong không gian động thiên, thế mà xuất hiện một con rồng mập mạp đang say sưa ngủ. Thậm chí còn phát ra tiếng ngáy khe khẽ nữa.

Đám Quỷ Diện Trùng đối với con rồng mập này cực kỳ rợn hãi, không phải bởi vì thực lực của rồng mập mạnh mẽ, mà là bởi vì huyết thống uy áp từ con rồng mập khiến cho chúng run sợ.

Điều này kỳ thực cũng chẳng có gì khó hiểu. Con rồng mập kia chính là viên cổ thần thú Ứng Long trong truyền thuyết, mà Quỷ Diện Trùng lại cực kỳ thấp bé, há có thể chống lại huyết thống uy áp của con rồng mập được.

Bất đắc dĩ, Tinh Hồn đành phải di dời Quỷ Diện Trùng và gốc cây màu vàng thần bí sang một cái không gian động thiên khác, nhường chỗ không gian động thiên này cho Tiểu Ứng Long nằm ngủ.

Nhìn nó ngủ say sưa, Tinh Hồn cũng không có ý định gọi nó dậy làm gì, không khéo với tính tình của nó lại làm rách việc.

Lúc này, hẳn với đảo mắt nhìn xung quanh.

Hắn nhớ rõ ràng là sau khi đi xuyên qua tầng vụ sương màu trắng, thế nhưng bây giờ lại xuất hiện ở một góc chiến trường viên cổ. Nhìn xung

quanh không hề thấy bất kỳ một lối ra, bởi xung quanh đều là vô tận hư không tăm tối.

- Chẳng lẽ, nơi này bị ai đó đem phong ấn lại?

Tinh Hồn trong đầu lóe qua suy nghĩ. Chỉ có như vậy mới giải thích được vì sao nội tâm Bạo Thú Lâm lại trở thành một góc chiến trường viễn cổ.

Phóng tầm mắt nhìn về phía trước, chỉ thấy đằng xa xa mờ ảo có một tòa mộ phủ.

Không có cách nào khác, Tinh Hồn chỉ còn biết đi về phía cái mộ phủ, không biết chừng tại nơi đó tìm thấy được đường trở ra ngoài cũng nên.

Khoảng nửa giờ sau, Tinh Hồn rốt cuộc đến cái mộ phủ kia. Mộ phủ này nhìn rất cổ xưa, nhiều nơi bị hư hỏng nặng do bị thời gian phong hóa. Nhưng điểm chung là vẫn làm cho người ta sinh ra cảm giác thần bí, căng thẳng.

Tinh Hồn đứng bên ngoài quan sát một lúc, sau đó tiến đến gần cánh cửa đá khổng lồ. Nhìn cánh cửa đá này rất lớn, không biết nặng bao nhiêu vạn cân, đỉnh ninh sẽ phải phí sức chín trâu mới mở ra được.

]

Chẳng ngờ hãn chưa kịp sử dụng sức mạnh thì cánh cửa đột ngột mở ra. Bên trong bay ra không khí ẩm ướt nồng nặc, bụi bẩn nhiều đến nỗi làm cho cả không gian biến thành một vùng mù mịt.

Cánh cửa này, chỉ sợ đã vô số vạn năm qua chưa được mở ra, thế nên mới tích trữ cả tấn bụi bặm. Mặc dù đã cảnh giác, tuy nhiên tình huống này lại không nằm trong dự tính, thế là Tinh Hồn như hốt trọn cả một ổ bụi.

- Khụ khụ khụ...

Cả người hắt lấm lem bụi bẩn, mãi một lúc mới tạm thời làm sạch được thân thể.

Phóng mắt nhìn vào bên trong, những cơn gió lạnh vẫn không ngừng thổi ra. Tuy nhiên, điều đó không khiến cho Tinh Hồn chùn bước, chậm rãi đi vào bên trong.

Chỉ mới đi cách cánh cửa khoảng chừng một mét thì cánh cửa đột ngột đóng rầm lại. Tinh Hồn nhướng mày, đảo mắt nhìn xung quanh.

Không gian bên trong mộ phủ có rất nhiều Nguyệt Quang Thạch, ánh sáng mờ ảo tán ra từ Nguyệt Quang Thạch giúp cho Tinh Hồn miễn cưỡng nhìn rõ được không gian bên trong.

Nơi này hoàn toàn trống trải, ngoại trừ bụi bặm cùng khí lạnh bao hàm thì không còn bất kỳ thứ gì khác cả.

Đột nhiên Tinh Hồn nhìn thấy, ẩn đằng sau những lớp bụi dày kín ẩn hiện những vết kiếm. Hắt tiến tới gần một bước tường, nguyên lực vận chuyển thổi bay những lớp bụi đó.

Đằng sau lớp bụi bặm, không ngờ là vô số vết kiếm chi chít. Tinh Hồn ánh mắt cả kinh, chỉ mới là một vùng nhỏ, thế nhưng mà xuất hiện đầy những vết kiếm với độ nông sâu khác biệt. Mà những vết kiếm này, không phải là do người ta chủ động tạo ra.

- Kiếm ý thật mạnh.

Vô số vết kiếm đó đích thực là do sự sắc bén của kiếm ý hóa hình, do phạm vi quá rộng cũng như tự do xuất hiện, thế nên mới tạo thành trường đặc sắc.

Những vết kiếm này dường như đã trải qua vô số năm tháng tuế nguyệt, vậy mà Tinh Hồn cảm nhận được áp lực nguy hiểm khủng khiếp. Ngay cả Đồ Lục bên trong cơ thể cũng bị tàn uy của những vết kiếm này làm cho rung động.

Tinh Hồn bỗng đưa bàn tay lên, sờ vào những vết kiếm cổ xưa, hai mắt nhắm lại, tựa hồ đang rơi vào trạng thái lĩnh ngộ.

“Lại có thể xuất hiện kiếm ý khủng bố đến mức này?”

Trong trạng thái huyền ảo, Tinh Hồn nhìn thấy, có một người toàn thân khoác lên chiến giáp màu đen, mái tóc đen tung bay trong gió, vị trí y đứng chính là ngay trung tâm của tòa mộ phủ. Khi ấy, tòa mộ phủ này đang trong trạng thái bảo toàn hoàn hảo, không có bị đổ nát như hiện tại.

Xung quanh người thần bí đó được bao vây bởi kiếm ý hóa hình, tựa hồ như lấy y làm trung tâm biến thành một cái kiếm giới.

Đột nhiên, người thần bí kia liếc mắt nhìn sang bên phải, hướng về phía chỗ Tinh Hồn đang đứng. Bởi vì thực lực người này cực mạnh, phối hợp với kiếm ý hóa hình như vô cùng vô tận, khiến cho Tinh Hồn không cách nào nhìn rõ được mục diện của người nọ. Tuy nhiên, khoảng khắc cuối cùng khi thoát khỏi trạng thái mơ hồ bí ẩn này, Tinh Hồn nhìn thấy người thần bí kia có đôi mắt rất đẹp.

Một đôi mắt như bao trùm cả hư không vô tận, phảng phất như muốn nuốt người nhìn vào trong thế giới tinh thần đó.

Ầm một tiếng, từ trong vô minh huyền hoặc, Tinh Hồn giật mình tỉnh lại.

Phát hiện mình vẫn đang đứng nguyên si một chỗ, có điều bàn tay đã rời khỏi vị trí vết kiếm.

- Chỉ là một hồi huyễn tưởng mà có thể khủng bố đến vậy!

Nội tâm Tinh Hồn sinh ra rung động. Người thần bí kia chỉ trong trạng thái bình thường, thế nhưng kiếm ý hóa hình lại mang theo một cỗ sức mạnh phi thường.

- Kiếm ý hóa hình, ta nhất định phải đạt được.

Trong mắt Tinh Hồn bồi hồi một lúc, sau đó chuyển hóa thành một loại quyết tâm.

Đột nhiên, kinh biến xảy ra.

Trong không gian cổ mộ vang lên những âm thanh âm u, có tiếng khóc tiếng cười, tiếng gào thét thê lương của quỷ lệ. Chẳng rõ từ nơi nào xuất hiện vô số âm u lệ quỷ, đôi mắt đỏ rực, miệng há to, luôn mồm phát ra những âm thanh ghê rợn.

Tựa hồ đã vô số năm qua mới được nhìn thấy một sinh vật sống xuất hiện tại cổ mộ khiến cho đám âm u lệ quỷ cực kỳ phấn kích.

Chúng không chút báo động, xông thẳng đến chỗ Tinh Hồn, trong ánh mắt tràn đầy vẻ tham lam.

- Si tâm vọng tưởng.

Tinh Hồn hừ lạnh một tiếng, một ánh sáng màu đen huyền lóe lên, trong tay hần xuất hiện một thanh tuyệt thế hảo kiếm, chính là Đồ Lục.

Đồ Lục trên tay, khí tức của Tinh Hồn tăng mạnh, kiếm ý cùng kiếm tâm thông minh đồng thời để lộ.

Dường như khi Tinh Hồn phát động kiếm tâm thông minh cùng kiếm ý, đám âm u lệ quỷ trong mắt xuất hiện một tia kinh sợ. Đường như, trong

quá khí, chúng đã từng gặp qua cùng lúc kiếm tâm thông minh cùng kiếm ý tương tự như thế này.

- Kiếm tâm thông minh, kiếm ý?

Bỗng nhiên có giọng nói không rõ từ chỗ nào truyền đến, thế nhưng mà vang vọng khắp tòa mộ phủ này.

- Âm Quỷ, rút lui.

Những âm u lệ quỷ nghe được mệnh lệnh, mặc dù trong mắt vẫn còn sót lại sự thèm khát, nhưng rốt cuộc vẫn không dám kháng lại mệnh lệnh, lập tức tan biến đi mất.

Không gian lại một lần nữa vắng lặng, chỉ còn lại đó Tinh Hồn cùng với không khí lạnh lẽo tịch mịch của tòa cổ mộ.

Bỗng nhiên, tiếng nói quỷ dị kia một lần nữa vang lên:

- Tiểu quỷ, ngươi là người thứ hai còn sống kể từ lúc bản tôn nghi ngơi tại nơi này, hắc hắc...

Tinh Hồn đứng trầm ngâm yên lặng, Đồ Lục trên tay vẫn siết chặt, tùy thời có thể xuất thủ bất cứ lúc nào nếu có tình huống biến cố xuất hiện.

- Tiểu quỷ, may cho ngươi là sử dụng kiếm tâm thông minh, bằng không bản tôn để đám Âm Quỷ cắn nuốt ngươi sạch sẽ rồi, hắc hắc...

- Tiểu quỷ, nói gì đi chứ? À à, bản tôn biết rồi, có phải thần thông của bản tôn quá lợi hại, đến mức khiến ngươi chấn kinh đến nỗi không nói thành lời đúng không.

- Hắc hắc, để bản tôn nói cho ngươi biết, năm xưa bản tôn tung hoành, ai nhìn thấy bản tôn cũng phải kêu bản tôn một tiếng gia gia. Thấy bản tôn lợi hại không.

- Tiểu quý, bản tôn biết người đang rất rất hâm mộ cùng sợ hãi thần thông vô thượng của bản tôn, cơ mà cũng nói gì đi chứ? Người tính để bản tôn tự kỷ một mình à, bốn tôn mặc dù sức mạnh vô biên, nhưng mà nói chuyện cũng tốn mồ hôi sôi nước mắt lắm luôn ấy. Tiểu quý, tiểu quý...

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 102: Minh Sát Âm Tôn

Đột nhiên, Tinh Hồn cầm Đồ Lục vung một kiếm chém về phía một góc tường. Đường kiếm cực nhanh và sắc bén, một tiếng kêu vang rít lên, bụi bặm bay tung tóe.

- Khụ khụ, tiểu quỷ chết dẫm, suýt nữa hại chết bản tôn rồi!

Từ trong đám khói bụi, âm thanh ho lộ khụ truyền ra, kèm tiếng chửi mắng oan ức.

- Làm gì thế, hù chết người ta mất. Có biết bản tôn bị yếu tim không? Bản tôn mà chết, xuống vô biên ngục giới móc với Âm Giới Vương cho biết mặt.

Lầm bà lầm bầm một lúc, Tinh Hồn mới trông thấy, thì ra chủ nhân của giọng nói ban nãy là của một con tiểu quỷ.

Chỉ thấy tiểu quỷ này chỉ to bằng một cái nắm tay, toàn thân màu trắng, hai mắt đen láy, đặc biệt trên cái đầu tròn xoe nhú lên một lọn tóc.

- Tiểu quỷ, mà làm sao người phát hiện bốn tôn hay vậy? Mặc dù bốn tôn chỉ là một phần thần thức nhỏ bé, nhưng thủ đoạn ẩn giấu rất lợi hại, có bí quyết gì không?

- Nhờ người nói chuyện này giờ nên ta phát hiện, thế thôi!

Tinh Hồn nhìn bạch tiểu quý, gương mặt không chút cảm xúc trả lời.

- ...

Chỉ thấy bạch tiểu quý ngẩn ra trong giây lát, sau đó ho khụ khụ như ông già:

- Bản tôn cố ý để người phát hiện thôi, chứ người không biết đâu, năm xưa bản tôn tung hoành thế giới, một thân bản lãnh phi thường, đi đến chỗ nào cũng bị người ta gọi là gia gia, uy phong vô cùng. Ài ài, tiểu quý, không cần hâm mộ bản tôn đâu, hắc hắc...

Vừa chấp tay sau lưng, vừa ngẩn mặt nhìn lên trên khiến cho lọn tóc có vài cọng lắc lư, đôi mắt bạch tiểu quý híp lại, gương mặt lộ ra một hồi cảm thán.

Có điều, ần ần bạch tiểu quý hơi liếc nhìn ra phía sau, tựa hồ như đang chờ đợi gì đó.

Mãi một lúc không thấy động tĩnh gì, bạch tiểu quý mới quay sang nhìn lại thì phát hiện, Tinh Hồn không còn ở vị trí đó nữa, mà lúc này hẳn ta đang đi xung quanh tìm tòi gì đó.

- Tiểu quý, chí ít cũng khen ngợi bản tôn một câu chứ. Lại thích biến mất, có biết bản tôn bị yếu tim không?

Tinh Hồn liếc nhìn bạch tiểu quý rồi lắc đầu. Không thể không nói, tính cách của bạch tiểu quý này y hệt với Tiểu Ứng Long. Hai đứa này mà xáp lại với nhau, chỉ sợ là thiên hạ đại loạn à.

Bạch tiểu quý thở dài một tiếng, đột nhiên quý dị xuất hiện bên cạnh Tinh Hồn một cách vô thanh vô tức.

Trong mắt Tinh Hồn xuất hiện một tia chấn kinh. “Không gian thuận di?”

Dường như nhìn thấy được biểu cảm kinh ngạc của Tinh Hồn, bạch tiểu quý khước miệng xuất hiện một vết cười đắc ý. Chỉ thấy nó ngấn mặt nhìn lên trời, lộn tóc vài cọng đung đưa theo hành động, thở dài một tiếng cảm thán:

- Chỉ là một tiểu thủ đoạn, đừng hâm mộ bốn tôn.

]

Tựa như sức nhớ ra chuyện gì đó, bạch tiểu quý quay phắt lại nhìn, rồi thở phào một hơi nhẹ nhõm. Bởi vì Tinh Hồn vẫn còn đứng y nguyên vị trí cũ ngay bên cạnh nó.

- Bạch tiểu quý, người là ai!

- Hắc hắc, rốt cuộc cũng chú ý đến bản tôn rồi à.

Bạch tiểu quý hiệp mắt cười ranh ma, bỗng nhiên lè lưỡi trêu người.

- Trả lời bản tôn một câu, bản tôn sẽ giải đáp cho người.

- Hỏi đi.

Tinh Hồn chột chau mày lại.

Chỉ thấy bạch tiểu quý chẳng biết lời từ đâu ra một chiếc gương, một tay còn lại vuốt vuốt lộn tóc có vài cọng trên đầu, vừa ngắm nghía gương mặt mình trong gương, trông đang rất phê, rồi sau đó mới hỏi Tinh Hồn:

- Tiểu quý, thấy bản tôn đẹp trai không?

- Coi như ta chưa nói gì cả.

Không sai biệt một tí nào so với bản tính của Tiểu Ứng Long. Tinh Hồn lắc đầu, toan bỏ đi thì đã bị bạch tiểu quỷ kéo lại.

- Tiểu quỷ khó tính, khen bản tôn một tiếng bộ chết à? Mà thôi, bản tôn rất độ lượng, bỏ qua cho người lần này.

Bạch tiểu quỷ thở dài một tiếng, có điều ánh mắt hơi luyến tiếc khi ngẩng nhìn gương mặt của nó trong gương, rồi cuộc cất đi chiếc gương, bay lơ lửng đến trước mặt Tinh Hồn.

- Thấy người đối với bản tôn rất sùng bái, thế nên bản tôn liền nói qua cho người nghe một chút. Bản tôn đi không đổi tên, năm không đổi họ, gọi là Minh Sát Âm Tôn.

- Minh Sát Âm Tôn, chưa nghe qua.

Tinh Hồn đối với danh tự này rất xa lạ. Đây cũng là chuyện bình thường, bởi hãn phi thăng Đại Thiên Thế Giới chưa lâu, thế nên kiến thức về các đại cường giả Đại Thiên Thế Giới rất thiếu hụt. Có điều, nghe danh tự của bạch tiểu quỷ trông rất uy phong.

Chỉ thấy bạch tiểu quỷ không những không giận, ngược lại một tay xoa thái dương, vừa nhẹ nhàng lắc đầu.

- Tiểu bối vô tri, nể tình người sùng bái bản tọa, bản tọa liền tha thứ cho người. Ài, nói đi cũng phải nói lại, bản tôn mặc dù thành danh đã mấy chục vạn năm, nhưng bởi vì trọng thương nặng, rốt cuộc đành phải tìm nơi dưỡng thương. Thời gian tuế nguyệt thấm thoát đã qua chẳng biết bao lâu, tiểu bối các người không biết đến Minh Sát Âm Tôn bản tọa cũng là lẽ bình thường.

Trong mắt bạch tiểu quỷ thoáng qua một hồi tưởng niệm.

- Theo ý người nói, cổ mộ và thế giới này là do người tạo thành?

Tinh Hồn nhướng mày, trong lòng lóe lên một tia hy vọng quay trở ra thế giới ngoài kia.

Có điều, khiến cho Tinh Hồn thất vọng rồi.

- Chắc chắn, mặc dù bản tôn thực lực thông thiên quán địa, có điều muốn tạo ra một cái tiểu thế giới này cùng với cấm phong mộ địa thì bản tôn không có cái đảm lượng đó. Nơi này là do một người khác tạo thành.

- Là người có kiếm ý kinh người kia?

-Ồ, tiểu quý, người biết hẳn?

Nghe thấy Tinh Hồn nhắc về người mang kiếm ý hóa hình kinh người nọ, bạch tiểu quý gương mặt khẽ biết, thốt lên.

- Ta không biết hẳn, nhưng thông qua những dấu tích do kiếm ý tạo thành, vô tình nhìn thấy được.

Tinh Hồn chậm rãi đáp.

- Ra là vậy. Đích thực cấm phong cổ mộ và tiểu thế giới là do người nọ tạo thành. Trước đây, cái mạng này của bản tôn là do người đó nhặt lại giúp. Bằng không thì bản tôn cũng chẳng có cơ hội để nói chuyện được với người, hắc hắc...

Bạch tiểu quý cười khà khà, lại hỏi tiếp:

- Có điều, giờ nhớ lại thì bản tọa cũng thấy hơi thắc mắc. Thực lực cùng trình độ trận đạo của người đó rất cao minh, chỉ sợ đạt đến trận đạo cảnh giới trong truyền thuyết Kỳ Thánh, thế nhưng thay vì giúp ta cởi bỏ cấm phong thì lại đem ta ném vào trong cái tiểu thế giới này, đúng là kỳ lạ.

Bỗng nhiên nhớ ra điểm kỳ hoặc của năm đó, bạch tiểu quý nhướng mày, cơ hồ đang tự hỏi bản thân chứ không phải đang nói với Tinh Hồn.

- Người bị thương là do bị phong ấn?

- Phải, bản tọa bị một kẻ đáng ghét ám toán, bị trúng phải Diệt Sinh Cổ Cấm, tu vi hạ xuống, thực lực đại giảm. Nếu chẳng phải vậy, bản tôn há rơi vào tình huống sống dở chết dở. Bản tôn năm đó tuyên thệ, chỉ cần một ngày thoát khỏi Diệt Sinh Cổ Cấm, bản tôn sẽ khiến Bồng Lai Tiên Cảnh trở thành Bồng Lai Tuyệt Cảnh, như năm đó Thiên Đình bị Ma Kiếm Lang đánh sập vậy.

Bạch tiểu quý đột nhiên trong mắt xuất hiện sát khí nồng đậm. Bạch tiểu quý mặc dù chỉ là một đạo tàn hồn do Minh Sát Âm Tôn hao phí vô số năm qua tạo thành, thế nhưng sát khí vẫn làm cho Tinh Hồn giật mình.

Có điều, khi nghe bạch tiểu quý nhắc đến Ma Kiếm Lang, không hiểu sao trong đầu Tinh Hồn lại cảm thấy có gì đó quen thuộc, chợt hỏi.

- Ma Kiếm Lang? Hẳn là ai?

- Tiểu quý, thiết nghĩ người nên phổ cập lại kiến thức đi là vừa. Ngay cả Ma Kiếm Lang, thiên hạ đệ nhất kiếm ma mà cũng không biết.

Bạch tiểu quý nhất thời gõ đầu Tinh Hồn, rồi sau đó chậm rãi nói:

- Ma Kiếm Lang, mặc dù Minh Sát Âm Tôn bản tọa chưa từng được diện kiến, thế nhưng trong thâm tâm vẫn rất thần tượng y. Không ai rõ lai lịch của Ma Kiếm Lang, không biết hẳn xuất hiện từ đâu, thế nhưng hẳn một mình một kiếm tung hoành khắp Đại Thiên Thế Giới. Bắc Hoang tiên vực đệ nhất cường giả A Tu La tộc La Hầu Vương đại chiến với Ma Kiếm Lang một trận, chưa tới mười chiêu đã bại dưới kiếm của y. Nam Ly tiên vực dẫn đầu là Kỳ Lân tộc chủ Đông Hoa đế quân cùng với mấy chục vị yêu chủ Thiên Tôn cũng không thể khiến Ma Kiếm Lang lùi lại nửa bước. Thậm chí ngay cả đệ nhất thế lực năm đó là Thiên Đình, không rõ chọc giận gì Ma Kiếm Lang mà bị y đánh sập cả một nửa tòa Thiên Đình, không biết bao nhiêu vị Tiên Quân, Tiên Đế trở thành oan hồn dưới kiếm. Có

điều, từ sau trận đại chiến với Thiên Đình thì bỗng nhiên Ma Kiếm Lang biến mất không chút tung tích. Có tin đồn y bị trọng thương nặng sau trận đại chiến nên đã chạy vào Vạn Cổ Hung Địa để trốn thoát, lại có tin thực chất y đã bị Thiên Đình giết chết, nói chung là đủ loại tin tức cả, thế nhưng cho đến trước thời điểm bản tôn bị người ta ám toán, Ma Kiếm Lang vẫn còn chưa xuất hiện trở lại.

Nghe ngữ điệu cùng ánh mắt của bạch tiểu quý, dường như khi nói về Ma Kiếm Lang, hắn ta cực kỳ kích động, tựa hồ Ma Kiếm Lang là một thần tượng không thể thay thế vậy.

Mà Tinh Hồn nghe bạch tiểu quý kể về Ma Kiếm Lang cũng cực kỳ khiếp đảm. Hắn không biết đệ nhất cường giả Bắc Hoang tiên vực La Hầu Vương là ai, cũng không biết Kỳ Lân tộc chủ Đông Hoa đế quân là nhân vật nào, nhưng mà được người ta tôn sùng thì tuyệt đối chính là đỉnh cấp cường giả siêu phàm thoát tục, là những nhân vật tu luyện đến cảnh giới mà ngay cả ngược nhìn, Tinh Hồn cũng không thấy được bóng dáng, tựa hồ như những vị thần trong truyền thuyết, là thần long thấy đầu không thấy đuôi.

Lại cả siêu việt đại thế lực Thiên Đình, nơi mà tất cả những siêu cấp thiên tài mà cả Đại Thiên Thế Giới hướng đến, là nơi tập trung vô số cường giả đỉnh phong.

Thế nhưng mà, tất cả đều không thể trở thành đối thủ của Ma Kiếm Lang. Người này, rốt cuộc là siêu việt đến mức nào?

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 103: Thánh Vật Trong Truyền Thuyết

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 103: Thánh vật trong truyền thuyết

- Cường giả như vậy, ôm đùi hăn là rất sướng, có điều lại không có được cơ hội này, quả là bi ai.

Trong lúc Tinh Hồn đang chấn kinh vì uy thế của người được gọi là Ma Kiếm Lang kia thì bạch tiểu quỷ chợt thở dài thêm một tiếng nữa.

Đột nhiên, sức nhớ ra người thần bí với kiếm ý hóa hình kia, Tinh Hồn chợt nói.

- Có khi nào, người đem người ném vào đây chính là Ma Kiếm Lang không?

- Cũng có thể, bất quá, bản tôn nghĩ tỷ lệ không cao lắm. Bởi người ném bản tôn vào đây, bản tôn mặc dù bị thương nhưng vẫn cảm nhận được tu vi của người đó không đạt được đến trình độ như Ma Kiếm Lang. Vả lại, bản tôn nghe nói, Ma Kiếm Lang cực kỳ hiếu sát, đụng đâu giết đó, trừ phi tu vi mạnh như La Hầu Vương hay Đông Hoa đế quân may ra mới nắm chắc sinh mệnh. Mà người bản tôn gặp lại khá trầm ổn, hoàn toàn sai biệt với những gì người ta nói về Ma Kiếm Lang.

Bạch tiểu quý hơi đăm chiêu, bất quá tỷ theo suy luận liền bác bỏ ý nghĩ của Tinh Hồn.

- Mà thôi, đừng nhắc đến Ma Kiếm Lang nữa, y là nhân vật trong truyền thuyết, vô tri tiểu bối người chưa có tư cách để sùng bái đâu. Chí ít phải đột phá đến cảnh giới như bản tọa thì mới có tư cách sùng bái cùng bàn luận.

Bạch tiểu quý gõ gõ đầu Tinh Hồn, rồi cảm thán nói tiếp:

- Người không biết được đâu, dự định của bản tọa sau khi rời khỏi chỗ này chính là lập ra một hội cuồng nhiệt thần tượng Ma Kiếm Lang, chuyên đi săn ảnh, những tin tức nóng hổi về thần tượng trong truyền thuyết này. Thấy ước mơ của bản tôn to lớn chưa. Tiểu quý, thấy người đối với bản tọa sùng bái, mặc dù tu vi kém cỏi, nhưng mà bản tọa vẫn miễn cưỡng cho người cái tư cách nhập hội. Ài, bản tôn cũng thật mềm lòng và tốt bụng quá đây mà.

Vừa nói, bạch tiểu quý vừa vỗ vỗ vai Tinh Hồn, vừa cảm thán. Đương nhiên Tinh Hồn đối với cái gì hội cuồng nhiệt Ma Kiếm Lang thần tượng truyền thuyết gì đó không chút hứng thú, hắn chỉ là khiếp sợ đối với những gì mà y tạo thành mà thôi.

Vả lại, Tinh Hồn cảm giác, chỉ cần đụng đến Ma Kiếm Lang là bạch tiểu quý hai mắt sáng lên, giống như gãi trúng vào chỗ ngứa, thế là luôn mồm nói, nói đến nổi nước miếng chảy thành sông.

Vậy nên Tinh Hồn bèn lái sang chuyện khác.

- Khụ khụ, phải rồi, trước khi người bị phong ấn thì tu vi người ở mức nào?

- Bản tọa à. Lẽ ra bản tọa không nói, nhưng thấy người sùng bái bản tọa, bản tọa thương tình kể cho biết.

Không hiểu sao Tinh Hồn cảm thấy có gì đó không đúng ở đây. Có khi nào, tất cả mọi chuyện trên đời này đều là chỗ ngứa của bạch tiểu quỷ này hay không nữa.

Chẳng biết gió từ đâu thổi đến, khiến cho lộn tóc trên cái đầu trắng bóng của bạch tiểu quỷ rung động, kèm theo đó là những chiếc lá xanh huyền hoặc lướt thướt bay qua. Từ trên cao, một ánh sáng thần thánh chiếu rọi xuống, lấy bạch tiểu quỷ làm trung tâm, ánh sáng lấp la lấp lánh, làm cho bạch tiểu quỷ trở nên nổi bật.

Trên tay bạch tiểu quỷ cầm một nhánh hoa hồng, gương mặt đầy soái khí, bắt đầu nói:

- Bản tọa Minh Sát âm tôn, soái ca trong truyền thuyết, tuyệt thế thiên tài mà tất cả nữ nhân Bắc Hoang tiên vực đều sùng bái ước ao sinh con cho bản tọa. Năm đó, bản tọa tu vi Tiên Quân.

Dứt lời, bạch tiểu quỷ bỗng nhiên đứng thẳng lưng lơ lửng trên không trung, trên miệng ngậm cành hoa hồng, pháo hoa bắn ra tạo thành khung cảnh kinh diễm, đồng thời có vô số tiếng vỗ tay vang lên. Để ý lại thì chính là do những âm u lệ quỷ tạo thành tiếng vỗ tay đó.

Có tiếng nhạc ồ ồ vang lên, hòa phối cùng với quang cảnh sắc sỡ này.

Tựa hồ, phảng phất như thời điểm này, bạch tiểu quỷ chính là soái ca bất diệt trong truyền thuyết.

Chỉ thấy Tinh Hồn đứng im một chỗ như trời trồng, đầu hơi nghiêng qua, gương mặt không để lộ nửa điểm cảm xúc.

- Tiểu quỷ khốn nạn, dây thần kinh cảm xúc bộ bị đứt nào cắt rồi hả?

Bỗng nhiên bạch tiểu quỷ hét toáng vào mặt Tinh Hồn, cái mồm phải nói rộng tét đến cả mang tai, nước miếng từ trong cuống họng, tựa như một

cơn mưa rào bay hết vào mặt Tinh Hồn, kèm theo cả một mùi hương thơm đến không thể thơm hơn.

- Cái đồ... cái đồ vô cảm xúc. Bản tọa thề rằng, sau này không khiến người khen bản tọa đẹp trai, bản tọa sẽ không xưng là Minh Sát âm tôn nữa.

Đường như bạch tiểu quỷ đang vô cùng giận dữ, trên trán nổi lên gân xanh, mặt ngấn lên trời, dồn hết tất cả mọi ầm ức hét toáng lên.

Sau đó thờ phù phù một mẻ, bỗng nhiên đám âm u lệ quỷ tập hợp đến trước mặt bạch tiểu quỷ, gương mặt tươi cười để lộ những chiếc răng nhọn hoắt, mặc dù cố làm ra gương mặt thân thiện, nhưng không hiểu sao vẫn làm người ta rợn tóc gáy.

Bình thường, bạch tiểu quỷ vẫn luôn chơi với đám âm u lệ quỷ, trông thấy gương mặt bọn chúng vô cùng đáng yêu, thiếu điều muốn cắn một phát. Nhưng bây giờ, bạch tiểu quỷ lại thấy rất chướng mắt. Bất thành linh há to mồm rống một tiếng:

- Xin xỏ lì xì cái rắm. Bản tọa đấm phát vỡ mồm bây giờ. Cút hết cho bản tọa.

Âm u lệ quỷ giật bắn mình, ngay sau đó cả bầy loạn lên, chạy lung tung rồi biến mất ở những góc tường.

Thở phù phù một lúc, lau đi mồ hôi trên trán, bạch tiểu quỷ mới lấy lại được bình tĩnh. Có điều không hiểu sao khi nhìn thấy Tinh Hồn lại có cảm giác như gai đâm vào mắt.

“Bản tọa ghim người rồi, sau này chết với bản tọa.”

Đương lúc suy nghĩ, bỗng nhiên Tinh Hồn hỏi:

- Bạch tiểu quý, người có cách nào rời khỏi nơi này không?

- Bản tọa là Minh Sát âm tôn, là Minh Sát âm tôn đó, gọi cho đúng vào.

Bạch tiểu quý trừng mắt một phát, tựa hồ trong mắt bắn ra lôi điện. Nếu ánh mắt của bạch tiểu quý có thể giết được người thì chắc Tinh Hồn giờ ngay cả một mẫu xương cũng chẳng sót lại.

Tinh Hồn lắc lắc đầu, sau đó mới hỏi lại:

- Minh Sát âm tôn đại nhân, ngài có cách nào rời khỏi nơi này không?

- Hừ, vậy còn được. Nể tình tiểu quý người tôn sùng bản tọa, bản tọa là người lương thiện, liền trả lời người.

Tựa hồ hợp ý, bạch tiểu quý mặt ngẩn lên trời, tạo thành một góc nghiêng thần thánh, cố ý để cho Tinh Hồn nhìn thấy rõ nhất, cảm thán nói.

- Mà đợi đã, tiểu quý nhà người tên gì. Nói chuyện cả buổi mà chẳng biết tên người.

- Ta tên Tinh Hồn!

- Tên gì nghe xí quắc, chẳng bù với bốn chữ Minh Sát âm tôn uy phong lẫm liệt của bản tôn, hắc hắc.

Bạch tiểu quý che miệng cười ranh ma, để lộ hàm răng trắng bóng.

- Tinh Hồn tiểu quý, trước hết bản tọa hỏi người một câu trước đã.

- Hỏi đi.

Tinh Hồn nhướng mày, bởi hình như trước đó, bạch tiểu quý cũng đã từng hỏi một lần. Trong lúc hẩn định ninh thì bạch tiểu quý lên tiếng:

- Người có chị gái hay em gái gì không? Hoặc là bạn nữ nào đó cũng được, có hình ảnh càng tốt.

Vừa nói, cái miệng của bạch tiểu quý vừa chảy xuống nước dãi, thiếu điều muốn ngập cả cái cổ mộ này, cùng với biểu cảm dâm dê không lẫn vào đâu được.

- Ta rõ vì sao người bị hội đồng rồi.

- Khụ khụ...

Câu nói của Tinh Hồn tựa hồ nói trúng tim đen của bạch tiểu quý, bất giác làm cho cái mặt của bạch tiểu quý đỏ ửng lên. Nó lập tức ho khan vài cái:

- Ài, bản tọa gần đây mắc chứng hay quên, vừa nãy người nói cái gì ấy nhỉ?

- Ta hỏi có cách nào rời khỏi đây không?

Tinh Hồn chau mày, cảm giác có gì đó không ổn đang diễn ở đây. Có điều, theo bản năng, hắn vẫn nhắc lại câu trả lời trước. Chỉ là, bạch tiểu quý thì không có được nhiệt tình như vậy.

- Hả hả, Tinh Hồn tiểu quý, người nói gì vậy? Chết cha, bản tọa quên mất đạo này hay bị chứng nặng tai... à không, điếc tai luôn mới đúng. Bi ai... bi ai à, cần phải đi nghỉ ngơi mới được.

Chỉ thấy bạch tiểu quý gương mặt sầu khổ lắc đầu, vừa xoay lưng lại, cúi đầu lui thủi bước đi, trông bộ dáng đáng thương vô cùng.

- Ta nghĩ mình có biết một vài nữ nhân xinh đẹp, vóc dáng nóng bỏng, da trắng nõn nà.

Rốt cuộc thì Tinh Hồn cũng phát hiện vấn đề nằm ở đâu. Gương mặt hần bình thường trông lãnh đạm vô cảm, nhưng mà khi nhắc đến chuyện này cũng không khỏi cứng họng, ngập ngừng.

Bạch tiểu quý lùi thúi lê lét từng bước trong cô độc, bỗng nhiên tai bên phải nhướng lên, trong giây lát biến to căng phòng.

Đôi mắt sáng lấp lánh tràn đầy ánh sao, chỉ trong một cái hơi thở xuất hiện trước mặt Tinh Hồn. Hai tay ôm lại trước ngực, thậm chí là đang run run, có lẽ do cảm xúc dâng trào.

- Thật không... Mà khoan, người như người mà cũng quen biết mấy tiểu cô em nóng bỏng gợi cảm, bốn tọa ứ tin. Bản tọa mặc dù là người lương thiện, nhưng không có dễ dàng bị người ta lừa à.

Bạch tiểu quý chợt nhớ lại, mặc dù chỉ cùng Tinh Hồn trò chuyện một lúc, thế nhưng liền biết hần là so với khúc gỗ, ngoại trừ biết đi ra thì chẳng khác là bao. Trong mắt xuất hiện một tia nghi ngờ, nhìn chăm chăm Tinh Hồn.

Đương định giơ ngón giữa lên thì đột nhiên một vầng hào quang thần thánh từ trên trời giáng xuống, pháo hoa nổ tung tóe như tô điểm thêm cho cảnh tượng bỗng lai trong mắt bạch tiểu quý.

Bởi vì trước mặt nó, hay nói chính xác là trong tay Tinh Hồn xuất hiện một cái quần lót ren màu hồng phấn, không ngờ tỏa ra ánh sáng lấp lánh. Với một sự quyến rũ không thể nào tả nổi, chỉ thấy bạch tiểu quý đôi mắt như muốn lòi ra cả bên ngoài, máu từ hai lỗ mũi bắn ra thành hình trái tim, miệng ngoắc đến tận mang tai, nước miếng chảy ròng ròng xuống đất.

“Thánh... thánh vật trong truyền thuyết...”

Bạch tiểu quý sững đến rung người, la lên một tiếng đầy phấn khích, bỗng dưng trên đầu xuất hiện hai cái lỗ tai, sau lưng mọc ra một cái đuôi,

lấy cái quần lót ren hồng đang ở trên tay Tinh Hồn mà cấp tốc chạy đến, so với bị rượt còn muốn nhanh hơn gấp mấy lần.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 105: Tuyệt Chiêu Tối Thượng

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 105: Tuyệt chiêu tối thượng

Tinh Hồn không đáp lại lời Tiểu Ứng Long, chỉ lạnh giọng hừ một cái. Cảm giác một luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng, Tiểu Ứng Long chợt dạ, liền huyết sát nhìn đi chỗ khác, tựa hồ vừa nãy ai đó nói chứ không phải nó.

Tinh Hồn cũng lười chú ý đến Tiểu Ứng Long, hô hấp một nhịp rồi mới hỏi bạch tiểu quỷ:

- Cổ truyền tông trận sử dụng thế nào?
- Người chỉ cần bước vào đó, tự nhiên sẽ sử dụng được thôi.

Bạch tiểu quỷ gương mặt hớn hở, âu yếm đồng nội y, chẳng buồn liếc nhìn Tinh Hồn một cái.

Hắn lắc đầu khổ não, thở dài một tiếng. Giây lát sau, trong mắt Tinh Hồn xuất hiện một tia lạnh lẽo. Lần này quay trở lại, những kẻ góp công đẩy hắn vào thế giới mộ phủ này, suýt chút nữa mất đi cái mạng nhỏ, đều phải trả một cái giá rất đắt.

Bạch tiểu quý ngồi mơ màng, bỗng dừng sức nhớ ra một việc quan trọng.

- Tinh Hồn tiểu quý, đợi đã, khoan hãy bước vào.

Tinh Hồn chỉ còn cách cổ truyền tổng trận vài bước chân, bỗng nghe thanh âm thất thanh vang lên thì đình chỉ lại. Xoay người lại, hai hàng chân mày chau lại:

- Gì nữa đây?

- Chuyện quan trọng, chuyện quan trọng ấy mà. Còn nhớ người thần bí tạo ra cổ truyền tổng trận này không. Trước khi người đó rời khỏi đây, y nói rằng, nếu có bản lĩnh thì tự giải trừ Diệt Sinh Cổ Cấm rồi tự đi ra thông qua cổ truyền tổng trận. Ngặt nỗi, bản tọa đối với trận pháp mù tịt một đường, thành ra mới bị nhốt tới tận bây giờ.

Vừa nói, bạch tiểu quý vừa thở dài một cái, trông thần thái rất ảo não.

- Vậy ý người là...

- Người đó lại nói với bản tọa, nếu như không thể tự giải thoát thì hãy nhờ một người khác. Hẳn đó là lí do mà y tạo ra cái cổ truyền tổng trận chỉ được có ba lần sử dụng. Một lần người đó dùng, nếu người dùng một lần nữa thì chỉ còn lại duy nhất một lần. Đó chính là lần mà bản tọa quay trở ra ngoài. Tinh Hồn tiểu quý, có hứng thú hợp tác với bản tọa không?

Gương mặt của bạch tiểu quý trầm xuống, trong hai mắt lóe lên tinh mang. Có điều, với cái bộ dạng này ngẫu nhiên này của nó lại đội cái quần lót hồng trên đầu thì trông có gì đó không ổn cho lắm.

Tinh Hồn ngậy ra một lúc, sau đó thẳng mặt trả lời:

- Miễn đi.

- Tinh Hồn tiểu quỷ, có cần phủ vậy không? Chưa nghe bản tọa ra giá mà từ chối thẳng thừng vậy?

Bị từ chối thẳng mặt, chẳng khác gì bị ném thẳng một cục đá vô mặt, bạch tiểu quỷ cả giận, chỉ thấy cái đầu của nó bành trướng khổng lồ, thiếu điều như làm sập cả cái mộ phủ cũ nát này, trong tiếng nói phun ra nước miếng như một cơn mưa lớn.

- Người không hợp tác, bản tọa liệu mạng với người.

Bạch tiểu quỷ gương mặt biến thành đáng sợ, chớp mắt chặn phía trước cổ truyền tống trận. Đồng thời triệu hồi ra vô số đầu âm u quỷ lệ, xếp thành mười mấy hàng, gương mặt trầm xuống đáng sợ.

Tinh Hồn nhướng mày, trong mắt lóe lên hàn khí:

- Người đang uy hiếp ta?

- Hừ, Tinh Hồn tiểu tử, người đã ép bản tọa phải sử dụng tuyệt chiêu cuối cùng. Đã vậy thì đừng trách bản tọa vô tình.

Khóe miệng bạch tiểu quỷ cong lên một nụ cười tà dị, giọng nói tràn đầy sự âm tà, tựa hồ sắp làm ra một cảnh tượng kinh thiên động địa nào đó.

Tinh Hồn nội tâm cảnh giác, tinh thần căng lên. Lập tức bị uy thế của bạch tiểu quỷ cùng rất nhiều âm u lệ quỷ đẩy lùi về phía sau mấy chục bước.

Đối phương trước đây chính là Tiên Quân, cảnh giới so với hiện tại mà Tinh Hồn chỉ có thể ngược nhìn, thậm chí ngược nhìn cũng không thấy được bóng dáng ở đâu. Tuy nhiên, Minh Sát âm tôn đã bị phong ấn bởi Diệt Sinh Cổ Cấm, tu vi hẳn là bị hạ xuống rất nhiều.

Chỉ cần liều mạng chạy vào được cổ truyền tổng trận là có thể trốn thoát thành công. Với kiếm ý phối hợp với Đồ Lục, Tinh Hồn nắm chắc được vài phần có thể chạy vào được cổ truyền tổng trận.

Trên tay Đồ Lục hiện ra, kiếm tâm thông minh cùng kiếm ý đồng thời được kích thích.

Chỉ là, so với những gì hắn tưởng tượng thì...

Chỉ thấy bạch tiểu quỷ hô lớn:

- Bây đầu, sử dụng tuyệt chiêu cuối, để cho Tinh Hồn tiểu tử thấy được sự lợi hại của Minh Sát âm tôn bản tọa.

Đằng sau lưng, đám âm u lệ quỷ đồng thanh tru lên, tạo thành một thanh thế rất lớn. Chỉ thấy bọn chúng di chuyển cực nhanh, một nhóm gần trăm đầu âm u lệ quỷ xông lên trên cao, trên tay không biết lôi đầu ra mấy cái giỏ hoa, bắt đầu từ trên trời rải xuống.

Hai bên trái phải, mỗi bên có hơn một trăm đầu âm u lệ quỷ, xếp thành hai hàng dài, tạo thành một con đường lộ khá rộng, vừa đủ để cho vài ba người đi qua.

Chính giữa con đường lộ, hai con âm u lệ quỷ mỗi con kéo mỗi góc của một tấm thảm đỏ, từ chỗ cổ truyền tổng trận kéo thẳng đến trước mặt Tinh Hồn.

Cuối cùng, từ trên trời ánh hào quang chiếu rực xuống, khiến cho con đường trải thảm đỏ cùng với vô số những cánh hoa trở nên nổi bật hơn thấy.

Và bạch tiểu quỷ từ chỗ cổ truyền tổng trận, một đường chạy thẳng, sau đó hai chân đồng thời khụy xuống, kéo lê thẳng từ cổ truyền tổng trận

thăng đến chỗ Tinh Hồn, tốc độ nhanh đến nỗi Tinh Hồn không kịp phản ứng.

Đến khi nhận ra thì đã bị bạch tiểu quỷ ôm lấy cái đùi rồi.

- Tinh Hồn đẹp trai rộng lượng à, bản tọa biết ngươi là người tốt, nhất định là không bỏ rơi một kẻ đáng thương bần hàn như bản tọa mà, đúng không?

Bạch tiểu quỷ đôi mắt long lanh như hai viên pha lê, bên trong thắm đẫm sự tin tưởng cuồng nhiệt, giọng nói run run bi thương, nhìn Tinh Hồn, chậm rãi nói ra từ chữ một. Bên trong giọng nói lại ẩn chứa một loại hoặc nhân khó tả.

Từ khi bắt đầu, bất quá chỉ diễn ra trong vài giây mà thôi. Mà sự việc diễn ra lại hoàn toàn trái ngược với những gì diễn ra trong suy nghĩ của Tinh Hồn, thế nên... hẳn mới đờ càng ra, không kịp phản ứng gì cả.

Cùng lúc đó, ở hai bên, đám âm u lệ quỷ bắt đầu tạo thành một trường âm thanh bi thương, phảng phất đang cảm thông với số phận đáng thương và bi ai của bạch tiểu quỷ.

Bên trong không gian động thiên, Tiểu Ứng Long cười bò lăn bò lết, cười đến nỗi gương mặt biến dạng, nước mũi dính đầy trên mặt.

- Tên quỷ trọc này quả nhiên là vô sỉ chi vương, há há há... độ vô sỉ so với bốn long vượt xa ngàn dặm, há há há...

Tinh Hồn gương mặt cũng khó coi vô cùng, thật chẳng thể tưởng tượng ra nổi, không tính đến uy danh Minh Sát âm tôn, chỉ riêng tu vi Tiên Quân cũng đủ để hù người rồi. Thế mà... đường đường là một Tiên Quân trong truyền thuyết, thế nhưng lại có thể mặt dày vô sỉ đi cầu xin một tên tép riu như Tinh Hồn.

- Bạch tiểu quý, người làm trò gì vậy, buông ra mau.

- Không buông, người không đồng ý giúp bản tọa, bản tọa thề sẽ bám chặt đùi của người cho đến hết đời.

Cùng lúc đó, đám âm u lệ quý vây xung quanh Tinh Hồn, quỳ xuống cầu xin khóc lóc, âm u lệ quý không thể nói được, có điều tiếng khóc của chúng lại rất rùng rợn, dù can đảm đến mấy, nhưng khi bị mấy trăm đầu âm u lệ quý vây xung quanh khóc lóc thì cũng làm cho thóp tim.

- Được, được, ta đồng ý là được chứ gì?

Không nói đến, sức lực của Minh Sát âm tôn cùng đám âm u lệ quý rất lớn, Tinh Hồn gắng sức đến mấy cũng không nhúc nhích được dù chỉ một bước.

Đến cùng vẫn là buộc phải lựa chọn thỏa hiệp.

- Hứa rồi đấy nhé.

Bạch tiểu quý trong mắt ý tứ vui vẻ hiện rõ, có điều vẫn muốn chắc chắn lại.

- Ta đã hứa thì chắc chắn thực hiện.

- Vậy được, bản tọa tin tưởng người.

Bạch tiểu quý sau khi xác nhận mới thở ra một hơi nhẹ nhõm.

“Hắc hắc, tuyệt chiêu tối thượng này của bản tọa đã tích lũy qua vô số năm, tiểu quý như người có thể không bị đánh bại được à, hắc hắc hắc...”

Bạch tiểu quý nội tâm tràn đầy đắc ý sau khi thu phục được Tinh Hồn, có điều, gương mặt của nó thì trông rất đáng thương, rất mong manh dễ vỡ. Nhìn cái thái độ này, Tinh Hồn chỉ biết lắc đầu thở dài.

Hắn cũng chẳng biết cái dạng gì mà toàn gặp mấy thể loại dở hơi. Đầu tiên là con rồng mập với huyết thống viễn cổ Ứng Long trong truyền thuyết vẫn còn đang ôm bụng cười trong không gian động thiên, kế đến là vị Tiên Quân Minh Sát âm tôn đỉnh đỉnh đại danh; cả hai nhân vật này độ vô sỉ có thể nói là đạt đến trình độ lưu hỏa thuần thanh, xuất quỷ nhập thần.

- Bản thể ngươi đang bị phong ấn ở nơi nào? Trước hết ta cần phải quan sát thì mới hiểu rõ được tình trạng hiện tại.

-Ồ, người hiểu biết cấm chế à?

Bạch tiểu quỷ hô lớn ngạc nhiên.

- Có biết một chút. Đừng làm nhảm nữa, dẫn đường đi, bằng không đừng trách ta thất hứa.

- Ài, Tinh Hồn đại gia nóng tính quá, nổi mẹn giờ.

Bạch tiểu quỷ gãi đầu cười cười, sau đó đưa Tinh Hồn đến một góc khác của cổ mộ. Chỉ mới đứng ở bên ngoài, thế nhưng không hiểu sao Tinh Hồn lại cảm giác được một loại áp lực cường đại, phảng phất như trước mắt là một vị Tiên Quân trong truyền thuyết đứng chặn đường.

“Thật mạnh...”

Khí tức này một nửa thuộc về Minh Sát âm tôn, một nửa khác thì Tinh Hồn không rõ, nhưng có thể chắc chắn là khí tức còn lại là của người đã tạo thành Diệt Sinh Cổ Cấm.

- Đợi một chút.

Bạch tiểu quỷ nhắc nhở Tinh Hồn, sau đó lệnh cho đám âm u lệ quỷ đi theo phía sau, chỉ thấy chúng tiến sát đến gần Tinh Hồn.

Bởi vì đang hợp tác với nhau, thế nên Tinh Hồn cũng không lo lắng có biến cố gì. Chỉ thấy đám âm u lệ quỷ hợp lại thành một tầng bảo hộ bên ngoài, nhờ vậy mà Tinh Hồn không còn bị áp lực khủng bố kia gia trì lên thân thể nữa.

- Vào trong thôi.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 106: Âm Minh Trảm

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 106: Âm Minh Trảm

Bạch tiểu quỷ lúc này gương mặt không còn đùa cợt như trước nữa, thay vào đó là biểu tình nghiêm túc. Có lẽ liên quan đến vận mệnh của bản thân, thế nên bạch tiểu quỷ mới nghiêm trọng như vậy.

Bước vào bên trong, mặc dù được đám âm u lệ quỷ bảo hộ bên ngoài, thế nhưng một cảm giác lạnh lẽo thấu xương vẫn khiến cho Tinh Hồn bị rùng mình.

Chỉ mới là một cái khí tức mà đã mạnh mẽ bá đạo, không biết lúc toàn thịnh, Minh Sát âm tôn mạnh mẽ đến mức nào.

Chỉ thấy ở phía trước xuất hiện một vòng hào quang màu xanh lam. Khi tiến lại gần thì mới phát hiện, thì ra ánh hào quang màu xanh lam đó là do chiếc quan tài băng tán ra.

Vừa liếc quan liền biết, chiếc quan tài băng này hẳn là một vật bất phàm. Bởi vì vậy nên Minh Sát âm tôn mới lựa chọn nó để bảo vệ thân thể. Nhìn vào bên trong quan tài, đó là một người thanh niên trẻ tuổi, dung mạo cực kỳ tuấn lãng, ngũ quan tinh xảo, chiếc mũi thẳng, bờ môi hồng, làn da

mặc dù hơi tái đi, thế nhưng có thể khẳng định, người thanh niên này trước đây chính là một tuyệt thế mỹ nam tử.

Người nam tử đang nằm trong quan tài chính là Minh Sát âm tôn, vị tiên giả tiền giai Tiên Quân trong truyền thuyết.

Mặc dù đang nằm yên một chỗ, thế nhưng khí thế âm tà vẫn khiến cho người ta bị chấn nhiếp. Nếu không phải Tinh Hồn được tàn hồn bạch tiểu quý thừa nhận thì nhất định bị luồng khí thế âm tà này làm cho trọng thương, thậm chí mất luôn cả cái mạng.

- Tinh Hồn tiểu quý...

Bỗng dừng giọng nói của bạch tiểu quý hơi trầm xuống, bên trong biểu tình trầm trọng.

Tinh Hồn nhướng mày, chỉ thấy bạch tiểu quý đang nhìn chăm chăm bản tôn của nó đang bị phong ấn nằm trong quan tài, gương mặt đắm chiêu suy tư, thậm chí còn ẩn chứa một chút bí ẩn.

- Chuyện gì?

Tinh Hồn đáp lời:

- Người thấy... bốn tôn có đẹp trai không?

-

Đến giờ phút này, mọi hình tượng nghiêm túc bị đổ vỡ hoàn toàn. Tinh Hồn dù có giỏi ứng biến đến cách mấy, giờ phút này cũng chỉ biết hận không thể chụp lấy bạch tiểu quý, đập cho vỡ cái mồm của nó.

- Trên đời này sao lại có một vị tuyệt thế mỹ nam tử như thế này chứ? Ông trời quả thực bất công mà, tại sao lại ban cho Minh Sát âm tôn bốn tôn một gương mặt tuấn lãng đến thế này, chẳng bù cho... à mà thôi. Nhớ năm

đó, biết bao nhiêu nữ nhân ôm mộng sinh con cho bốn tôn. Đáng tiếc, bốn tôn một đời phong lưu, nào vương bận nhi nữ trường tình, ài... quả là một hời bi ai...

- Ta đi đây!

Bạch tiểu quý vừa ngấm nhìn bản tôn của mình, vừa luôn mồm tự sướng. Tựa hồ quên đi cả mục đích đưa Tinh Hồn đến gặp bản tôn của nó để làm gì.

Tinh Hồn triệt để giận dữ. Quả thực từ khi hãn hành tẩu tiên lộ đến nay, việc ngu dốt nhất chính là tin theo lời bạch tiểu quý. Có chăng là chỉ đứng sau con rồng mập kia mà thôi.

Thấy Tinh Hồn tức giận bỏ đi, bạch tiểu quý mới cả kinh, chạy đến trước mặt Tinh Hồn, cười hòa hoãn hiền từ, để lộ hàm răng trắng sáng lấp lánh:

- Tinh Hồn đại gia, đừng nóng. Bốn tôn chỉ đang hồi tưởng lại quá khứ huy hoàng thôi mà. Kỳ thực, giờ mới để ý à, Tinh Hồn đại gia đây thế mà cũng đẹp trai phết ấy chứ?

“Có điều, sao đẹp trai bằng bản tôn được, hắc hắc... bản tôn đích thực là siêu cấp mỹ nam trong truyền thuyết, bi ai, bi ai à...”

Bạch tiểu quý tranh thủ vuốt mông ngựa, để cho Tinh Hồn giảm bớt nóng nảy xuống. Có điều, cái miệng nói là một chuyện, còn trong đầu nó thì nghĩ một chuyện khác.

Tinh Hồn bắt đầu quan sát Minh Sát âm tôn bản tôn. Chỉ thấy trên trán ẩn hiện một cái ẩn ký màu đen, trông giống như gương mặt của ma quỷ, đang không ngừng bào mòn sinh cơ của Minh Sát âm tôn.

Đó chính là Diệt Sinh Cổ Cấm.

- Thật mạnh.

Ngay cả sờ vào, Tinh Hồn cũng không dám, bởi bản năng thông báo cho hẳn biết rằng, chỉ cần chạm vào Diệt Sinh Cổ Cấm là ngay lập tức sinh cơ sẽ bị rút cạn.

- Trước đây, bốn tôn ngẫu nhiên tìm thấy cái quan tài bằng này trong một cái di chỉ thượng cổ, không nghĩ đến có ngày lại phải chui vào cái quan tài này nằm ngủ.

Ở ngay bên cạnh, bạch tiểu quỷ thở dài một tiếng âm u.

- Quan tài này ảnh hưởng lên Diệt Sinh Cổ Cấm, mặc dù không hoàn toàn đóng băng, nhưng có thể khiến cho quá trình tiêu hao thọ nguyên bị giảm đi rất nhiều lần, vậy nên miễn cưỡng mới trụ lại đến bây giờ. Tinh Hồn tiểu quỷ, người có thể giúp bốn tôn giải trừ Diệt Sinh Cổ Cấm không?

- Hiện tại thì không, nhưng sau này thì có thể.

Nói đùa, Diệt Sinh Cổ Cấm có thể phong ấn một đại Tiên Quân như Minh Sát âm tôn, một nho nhỏ như Tinh Hồn dám khẳng định hóa giải được nó.

- Có thể là tốt lắm rồi, chí ít vẫn còn gieo xuống một mầm cơ hội.

Bạch tiểu quỷ ngược lại không tức giận mà trong mắt sáng lên một tia hy vọng. Đối với một người bị giam cầm một chỗ trong suốt một thời gian tuế nguyệt thăm thẳm, dù chỉ là một tia hy vọng le lói thôi cũng đủ để hy vọng.

Tâm trạng của bạch tiểu quỷ lúc này chính là như vậy.

- Bất quá, tu vi của ta chí ít phải đến Tiên Quân thì mới miễn cưỡng giải trừ được Diệt Sinh Cổ Cấm.

- Không sao, bốn tôn chờ được.

Bạch tiểu quý vui vẻ đáp.

- Nhưng trước hết, cái giá người bỏ ra là gì đã. Dù sao giải trừ Diệt Sinh Cổ Cấm rất nguy hiểm, không nói đến ảnh hưởng đến bản thân, ngộ nhỡ người tạo ra Diệt Sinh Cổ Cấm lưu lại thần niệm, ngộ nhỡ bị phát hiện thì cái mạng nhỏ này của ta không chịu nổi lửa giận của họ đâu.

- Đây là dĩ nhiên, bốn tôn tự nhiên hiểu rõ.

- Hy vọng người không đùa giỡn.

Tính cách bạch tiểu quý cà dặt cà chột, bất kỳ tình huống nào cũng có thể bốn cợt đùa giỡn, vậy nên Tinh Hồn mới lạnh giọng nhắc nhở nó.

- Không đùa, không đùa đâu, hắc hắc...

Bạch tiểu quý cười khà khà, sau đó gương mặt biểu tình nghiêm túc:

- Hiện tại, bốn tôn đang bị thương nặng, bằng không đối với người tặng xuống rất nhiều chỗ tốt. Còn bây giờ...

Bỗng nhiên bạch tiểu quý thở dài một tiếng.

- Nói đi, hiện tại người có thể trả giá được gì?

- Vũ kỹ của bốn tôn thì đẳng cấp quá cao, mặc dù người là thiên tài, thể nhưng vẫn chưa thể học được, nếu không sẽ phản tác dụng. Để bốn tôn nghĩ xem... bốn tôn có thể cấp xuống cho người ba đạo Âm Minh Trảm, mỗi một lần sử dụng có thể diệt sát được cả Tiên Vương, khiến Tiên Quân trọng thương; ngoài ra, bốn tôn nghĩ có một vũ kỹ thích hợp cho người tu luyện. Với thể trạng hiện tại, bốn tôn chỉ có thể làm được nhiều đó.

- Được, vậy cuộc trao đổi này thành giao.

Tinh Hồn không biết Âm Minh Trảm là gì, thế nhưng có thể kích sát được cả Tiên Vương, trọng thương Tiên Quân, chẳng khác gì có thể bảo vệ tính mạng ba lần.

Hư Thần Tinh, Tinh Hồn dám chắc rằng ngoại trừ Minh Sát âm tôn đang phải dưỡng thương ra thì tuyệt đối không có một cái tồn tại Tiên Quân.

Bởi nếu có Tiên Quân tồn tại thì Hư Thần Tinh đã không nát đến trình độ như hiện tại.

Ba đạo Âm Minh Trảm, đủ để Tinh Hồn phát triển một cách toàn diện tại Hư Thần Tinh này rồi. Đương nhiên dưới điều kiện là hẳn phải hành sự cẩn trọng, không đi chọc giận mấy cái tồn tại vô địch tại Hư Thần Tinh này.

Vả lại, Minh Sát âm tôn cũng đã đồng ý, đợi đến khi Tinh Hồn có khả năng thì mới quay trở lại nơi này giúp đỡ hẳn. Thế nên, không có lí do gì mà Tinh Hồn không lựa chọn đồng ý.

- Người đứng im đó, để bốn tọa thi pháp.

Sắc mặt bạch tiểu quỷ biểu tình nghiêm túc, thực sự lần này nó không có bốn cột như trước đây nữa. Chỉ thấy song thủ đan lại thành ấn, từ Âm Sát minh tôn bản tôn bay ra những đạo âm khí màu đen tím, ấn chứa một luồng sát cơ nghịch tặc bá đạo.

Hai mắt Tinh Hồn co rút, chỉ mới bắt đầu thi pháp mà đã khiến cho người ta cảm thấy bị uy hiếp đến tính mạng. Chỉ sợ thời điểm mà Minh Sát âm tôn tung hoành, hẳn tuyệt đối là chí tôn trong Tiên Quân.

Nhìn tính cách bốc đồng, thế nhưng khăng định tu vi không thể xem thường được.

Sau vài hơi thở, vô số đạo huyền âm chi khí được bạch tiểu quý cô đọng lại thành ba thanh tiểu hắc nhận, sau đó đẩy thẳng đến, dung nhập vào mi tâm của Tinh Hồn.

- Thời điểm nguy hiểm đến tính mạng, Âm Minh Trảm sẽ tự động được kích hoạt.

Trong đôi mắt của Tinh Hồn bỗng nhiên xuất hiện ba vết hắc nhận màu đen kỳ dị, tản ra một loại sát cơ nghịch thiên. Có điều, nó chỉ tồn tại trong giây lát thì liền biến mất.

Bên tai, bạch tiểu quý lại nói tiếp:

- Tinh Hồn tiểu quý, có một chuyện ta nhắc nhở trước đó là không nên quá lạm dụng hay dựa dẫm vào Âm Minh Trảm. Còn một khi đã ra tay thì phải nắm chắc được giết được kẻ thù, bằng không một khi tin tức bị lộ ra bên ngoài, người có mười cái mạng cũng không sống nổi.

- Chuyện này ta tự biết. Có điều, ta muốn hỏi ngày đó, rốt cuộc ai đã hạ xuống Diệt Sinh Cổ Cấm?

Kỳ thực chẳng cần bạch tiểu quý nhắc nhở, Tinh Hồn cũng hiểu rõ được chuyện này. Âm Minh Trảm chỉ nên sử dụng vào những tình huống cấp thiết, hãn cũng chẳng muốn dựa dẫm quá nhiều vào ngoại lực. Một cường giả mà nói, quan trọng nhất vẫn là tự bản thân biến mạnh.

Một khi biến mạnh, đừng nói là Âm Minh Trảm, ngay cả vũ kỹ mạnh hơn nữa cũng về đến tay.

Đối với kẻ thù của bạch tiểu quý, Tinh Hồn nội tâm sinh ra hứng thú.

- Nói cho người biết cũng không sao. Kẻ đó gọi là Thương Nguyên Tử, tu vi Tiên Quân, bản thân còn là Trận Đạo Sư cấp Kỳ Vương đỉnh giai, địa vị của Thương Nguyên Tử chính là nhị thiếu chủ Bồng Lai Tiên Cảnh.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 107: Diệt Long Thức

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 107: Diệt Long Thức

- Mà hiện tại, người không cần quan tâm đến kẻ thù của bản tôn làm chi cho mệt người. Vẫn là tu luyện đi rồi nhanh chóng quay trở lại đây giúp bản tọa giải đi cái Diệt Sinh Cổ Cấm chết tiệt này.

Chợt nhớ ra điều gì đó, bạch tiểu quý đôi mắt lóe lên một tia tinh quang, chợt quay sang nói.

- Kế tiếp, bản tọa sẽ truyền xuống cho người một cái vũ kỹ gọi là Diệt Long Thức.

Ho khan một tiếng, gương mặt bạch tiểu quý hơi ngẩn lên trên cao, giống như đang làm ra dáng vẻ một bậc tông sư chỉ điểm cho một đứa đệ tử vậy. Có vẻ đã dần thích nghi với tính cách làm màu này của bạch tiểu quý, thế nên Tinh Hồn cũng chỉ mắt nhắm mắt mở, coi như không thấy gì.

- Diệt Long Thức bao gồm bốn chiêu: Phá Long Thức, Trảm Long Thức, Đồ Long Thức và Diệt Long Thức. Năm đó, khi bản tôn còn tung hoành Bắc Hoang tiên vực, vì ghen tị với uy vọng của bản tôn mà Long tộc Bắc Hoang cử ra vô số cường giả truy sát bản tôn. Cũng vì duyên cớ này mà bản tôn sáng tạo ra Diệt Long Thức này.

Ngũ điệu của bạch tiểu quý vô cùng hùng hồn, đồng thời còn khuya chân múa tay ra vẻ đạo khí, thế nhưng có thằng đầu đất mới tin nổi lời của nó.

Cái gì mà ghen tị, có mà bản tôn của nó chọc giận Long tộc người ta, thế nên mới bị người ta rượt đánh, cũng may là còn giữ được cái mạng nhỏ, không thì chẳng có cơ hội đứng đây chém gió.

- Diệt Long Thức sau nhiều lần được bản tôn nhiều lần chỉnh sửa, có thể tính là một tiên vũ kỹ Địa Cấp sơ giai. Đối với tu vi của người, Diệt Long Thức này xem ra phù hợp nhất. Dù sao mấy tiên pháp của bản tôn, trình độ cỡ người chưa học được đâu.

Đại Thiên Thế Giới chia vũ kỹ ra làm hai loại là phàm vũ kỹ và tiên vũ kỹ. Phàm vũ kỹ lại chia làm hai cấp bậc là Thiên phàm vũ kỹ và Địa phàm vũ kỹ. Còn tiên vũ kỹ thì lại có bốn cấp bậc là Thiên Địa Huyền Hoàng.

Uy lực của tiên vũ kỹ khác xa phàm vũ kỹ rất nhiều lần, cơ hồ không thể đem khoảng cách giữa trời với đất ra để so sánh giữa hai bên được, bởi uy lực của tiên vũ kỹ cực kỳ mạnh mẽ.

Tại Hư Thần Tinh này, đại đa số vũ kỹ thông hành đều là phàm vũ kỹ cả. Những vũ kỹ mà Tinh Hồn thông qua Thuật Mô Phỏng học lên được, dĩ nhiên cũng chính là phàm vũ kỹ.

Có thể nói, tiên vũ kỹ tại Hư Thần Tinh là cực kỳ trân quý, không phải ai cũng có thể lĩnh ngộ.

- Người thực lực hiện nay đã viên mãn Phàm Tiên Cảnh, miễn cưỡng luyện đến tiểu thành Phá Long Thức liền xem như bất bại trong đồng giai. Thậm chí, nếu như Phù Tiên Cảnh không cẩn thận cũng liền bị người hạ sát.

Bạch tiểu quý vẫn tiếp tục luyện thuyên, kể đến truyền xuống Diệt Long Thức vào não hải Tinh Hồn, để cho hãn tự mình cảm ngộ.

Sau khi làm xong, nhìn bạch tiểu quý có chút khó coi, dường như trạng thái yếu ớt hơn phân nữa.

- Tinh Hồn tiểu quý, người trước tiên tại chỗ này cảm ngộ Diệt Long Thức đi. Điều kiện tại nơi này có thể khiến người lĩnh ngộ tốt hơn. Mà thôi, bản tọa đi nghỉ ngơi đây, hôm nay bản tọa long thể bất an quá.

Nói xong, bạch tiểu quý ra lệnh cho đám âm u lệ quý tiễn Tinh Hồn rời khỏi chỗ quan tài băng, đưa ra hãn ra bên ngoài, còn nó thì ở lại bên trong quan tài khôi phục lại sức mạnh.

Lại trở ra bên ngoài, nhớ đến lời bạch tiểu quý nói, điều kiện nơi này khiến hãn dễ dàng cảm ngộ Diệt Long Thức, dĩ nhiên là có nguyên nhân bên trong cả.

Bạch tiểu quý dù sao trước đây cũng là một đại Tiên Quân, mặc dù tính cách có chút bất đồng, thế nhưng kinh nghiệm so với Tinh Hồn chỉ có hơn chứ không kém.

Trong đầu hồi tưởng Diệt Long Thức mà bạch tiểu quý vừa truyền xuống cho hãn. Chiêu thứ nhất trong Diệt Long Thức là Phá Long Thức, luyện đến viên mãn có thể phá vỡ được long lân của Long tộc. Không biết lời này có thật hay không, bởi long lân của long tộc rất cường hãn.

Muốn luyện thành Phá Long Thức, điều kiện đầu tiên chính là có một cơ thể rắn chắc, so với Hậu Thiên hoang thú cấp hai không kém quá xa thì liền miễn cưỡng đáp ứng được yêu cầu này.

Tinh Hồn luyện thành Hư Không Chiến Thể, nếu vận dụng Hư Không Chiến Thể thì liền đáp ứng được. Bất quá, Hư Không Chiến Thể tiêu tốn rất nhiều nguyên lực, thế nên cũng không tính là đáp ứng điều kiện.

Tinh Hồn chính là kiên quyết dùng thân thể trong trạng thái bình thường mà sử dụng được Phá Long Thức, nếu thành công, một khi vận dụng Hư Không Chiến Thể, uy lực không chỉ tăng lên gấp hai lần.

- Bạch tiểu quý nói nơi này giúp ta cảm ngộ Phá Long Thức tiết kiệm thời gian hơn, này là có ý gì?

Xem ra đây cũng là một hồi thử thách mà bạch tiểu quý dành riêng cho Tinh Hồn.

Tinh Hồn sau một hồi suy nghĩ, bỗng nhiên nhớ đến kiếm ý hóa hình kinh người kia.

“Hắn là vậy rồi!”

Bốn thức bên trong Diệt Long Thức toàn bộ đều sử dụng vũ khí là kiếm mới có thể phá hủy ra toàn bộ uy lực của nó, bạch tiểu quý có lẽ chính là muốn ám chỉ Tinh Hồn dựa vào những vết kiếm ý trong lúc vô tình người thần bí kia lưu lại, thông qua đó mà cảm ngộ chiêu thức nhất Phá Long Thức.

Tinh Hồn mặc dù cũng thức tỉnh được kiếm ý, nhưng kiếm ý của hắn chỉ là tầng thứ nhất mà thôi, hoàn toàn không quá tinh khiết. Mà kiếm ý của người kia đã viên mãn, đến trình độ có thể hóa thành thực chất mà gây ra sát thương, khoảng cách hai bên thực sự là rất lớn.

Nghĩ vậy, Tinh Hồn liền một lần nữa tiến đến gần chỗ những vết kiếm ý. Dù đây là lần thứ hai tiếp xúc, không hiểu sao trong lòng hắn vẫn sinh ra một cỗ áp lực rất lớn, thậm chí là đang muốn bị uy hiếp.

Bỗng nhiên trong mắt lóe lên một kiếm ý, chính là kiếm tâm thông minh, loại bỏ hoàn toàn tạp ý không đáng có. Đồng thời kiếm ý tầng thứ nhất được triển lộ ra, toàn tâm chuẩn bị thông qua uy lực của kiếm ý bị lưu lại để lĩnh ngộ Phá Long Thức.

Oong oong oong...

Trong đầu Tinh Hồn vang lên những âm thanh sắt bén, suýt chút nữa khiến não hải mất đi ý thức. Đột nhiên trong đầu hắt hiện ra một hình ảnh, chỉ thấy trong hư vô xuất hiện thần bí nhân, trên tay cầm một thanh huyền kiếm, tản ra một uy áp cực đại.

Mặc dù chỉ là ảo ảnh, thế nhưng vẫn làm cho Tinh Hồn triệt để chấn kinh.

Lại trước mặt người thần bí xuất hiện một đầu ngân long khổng lồ, toàn thân bọc vảy ngân sắc, trông rất chân thật. Đột nhiên người thần bí giờ kiếm lên, hô lớn một tiếng.

- Trảm Long Thức.

Trong sát nat vô hình tạo thành một loại uy thế dữ dội, như muốn kinh thiên động địa. Đường kiếm cực nhanh, mang theo một cỗ sức mạnh bá đạo.

Kiếm chạm ngân sắc long lân, một tiếng vang chói tai xuất hiện, không ngờ toàn bộ ngân sắc long lân bị phá vỡ, long lân vỡ nát bay tung tóe vào không trung. Máu tươi từ chỗ vết thương bắn ra thành vòi, trông ngân long cực kỳ đáng thương.

Ầm một tiếng, huyền cảnh biến mất, Tinh Hồn tỉnh trở lại, lùi về phía sau mấy bước, gương mặt tái nhợt thiếu huyết sắc. Đột nhiên, hắt phun ra một ngụm máu tươi.

- Mạnh quá, chỉ là huyền cảnh, thế mà lại ảnh hưởng trực tiếp đến bản thân. Rốt cuộc người thần bí kia, thực lực mạnh đến cỡ nào đây?

Tinh Hồn nội tâm cảm thán. Hắt thông qua kiếm tâm thông minh, thông qua kiếm ý của bản thân để thông linh với kiếm ý hóa hình còn lưu

lại tại cổ mộ. Lại theo khẩu quyết Phá Long Thức, ngưng tụ ra thần bí nhân sử dụng Phá Long Thức để Tinh Hồn quan sát cảm ngộ.

Chỉ là do thực lực của thần bí nhân quá mạnh, khiến cho Tinh Hồn dù đang quan sát bằng huyền ảnh mà vẫn lâm vào trọng thương. Bất quá, đây chỉ là trọng thương nhẹ, không có gì đáng kể.

Bù lại, hẳn thu được cảm ngộ rất hữu ích cho việc tu luyện Phá Long Thức.

Ngay lập tức, Tinh Hồn ngồi xuống, trong đầu hồi tưởng lại huyền cảnh ban nãy, khi người thần bí sử dụng Phá Long Thức.

Uy lực đó, xem ra chính là cảnh giới viên mãn Phá Long Thức, chỉ có như vậy mới khiến cho ngân long long lân bị phá nát toàn bộ. Tiên vũ kỹ đúng là lợi hại mà.

Một hồi cảm ngộ, chẳng biết thời gian trôi qua bao lâu, khi hẳn mở mắt ra thì đã nhìn thấy bạch tiểu quỷ đứng trước mặt mình.

- Thế nào, lợi hại không?

Bạch tiểu quỷ gương mặt đắc ý, hỏi.

- Rất mạnh.

- Dĩ nhiên, tiên vũ kỹ do Minh Sát âm tôn sáng tạo ra, dù chỉ là tiên vũ kỹ Địa Cấp sơ giai, thế nhưng so với tiên vũ kỹ Địa cấp trung giai không kém quá xa đâu à.

Không thể không thừa nhận, Phá Long Thức rất mạnh. Tinh Hồn rất rõ ràng, mạnh là nói mạnh, yếu là nói yếu, không vì cái tính cách bôn cọt của bạch tiểu quỷ mà hạ thấp uy lực của Phá Long Thức xuống.

- Tinh Hồn tiểu quý, người vẫn là thân thể khá yếu ớt, cần phải đề thăng độ cường hãn của thân thể mới phát huy Diệt Long Thức được, bằng không với trình độ này, chẳng phải đang tát thẳng vào mặt Minh Sát âm tôn bản tọa sao. Không được không được.

Bạch tiểu quý sức nhớ ra cơ thể Tinh Hồn không đáp ứng được yêu cầu tu luyện Diệt Long Thức, liền lắc đầu suy nghĩ.

- À đúng rồi, bản tôn một lần dạo chơi Vô Cực Tông, vô tình nhặt được một bản luyện thể. Với thiên phú của bản tôn, dĩ nhiên là coi thường không luyện, này lại khiến cho người một hồi cơ duyên. May mắn là bản tọa trí nhớ rất tốt à.

- Vô Cực Tông tại Bắc Hoang tiên vực cũng có chút tiếng tăm, thế nên bản luyện thể này cũng là tiên vũ kỹ Địa cấp. Bản luyện thể này có tên Trấn Ngục Huyền Thể, chia làm mười trọng thiên. Luyện thành công tầng trọng thiên thứ nhất, cơ thể so với Hậu Thiên hoang thú cấp hai chỉ có mạnh hơn chứ không kém. Với người phải nói là cực kỳ phù hợp à.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 108: Trấn Ngục Huyền Thai

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 108: Trấn Ngục Huyền Thai

Không hổ là Tiên Quân, công pháp tu luyện đều là tiên vũ kỹ cả. Sức nhớ đến mấy loại công pháp mà Tiểu Ứng Long chỉ điểm cho Tinh Hồn như Chiến Thần Biến, Thánh Hỏa Kinh, chỉ sợ cũng đều thuộc loại tiên vũ kỹ, mà đẳng cấp, so với Trấn Ngục Huyền Thể hay Diệt Long Thức chỉ có hơn chứ không kém.

Lần này chạy trốn vào trong nội lâm Bạo Thú Lâm, hay nói cách khác là gặp gỡ Minh Sát âm quân, cơ hồ chính là một hồi đại vận khí của Tinh Hồn.

Đương nhiên, cái vận khí này cũng đánh đổi rất lớn, đó chính là gián tiếp trở thành kẻ địch của siêu cấp thể lực Bồng Lai Tiên Cảnh tại Bắc Hoang tiên vực.

Đương nhiên, hiện tại Tinh Hồn vẫn chưa tồn tại tâm tư để lo lắng. Dù sau, một cái siêu cấp thể lực như Bồng Lai Tiên Cảnh, đến tám chín phần là không dài tay nhúng chân đến nơi khi ho cò gáy này.

Trấn Ngục Huyền Thể, bao gồm mười trọng thiên, mỗi trọng thiên lại khiến cho thân thể trở nên mạnh mẽ hơn gấp mấy lần so với tiên giả thông

thường.

Muốn tu luyện Trấn Ngục Huyền Thể, đầu tiên phải khiến cho thân thể sinh ra một khóa Trấn Ngục Huyền Thai.

Trấn Ngục Huyền Thai chính là tiền đề để tu luyện Trấn Ngục Huyền Thể, nếu không cô đọng được Trấn Ngục Huyền Thai thì đừng mơ tưởng cái gì tu luyện được Trấn Ngục Huyền Thể.

Muốn thân thể sinh ra được Trấn Ngục Huyền Thai, đơn giản nhất chính là phục dụng Huyền Thai Đan. Tuy nhiên, bạch tiểu quỷ nào có được Huyền Thai Đan đó, mà chính nó cũng chẳng biết Huyền Thai Đan để luyện ra cần những tài liệu nào. Và thêm một điểm, để luyện Huyền Thai Đan, chí ít cần đến luyện được sư cấp tông sư.

Biện pháp đầu tiên phục dụng Huyền Thai Đan, dĩ nhiên là không thể đáp ứng được. Tuy nhiên, vẫn còn một cách khác để ngưng tụ được Trấn Ngục Huyền Thai, đó là dẫn động âm tà sát khí vào trong cơ thể, dùng tinh thần lực để ngưng tụ Trấn Ngục Huyền Thai.

So với cách thứ nhất, sử dụng Huyền Thai Đan thì khó khăn hơn không chỉ gấp hai lần, bởi trong quá trình dẫn động âm tà sát khí, cơ thể rất có khả năng bị âm tà sát khí cản trở, nhẹ thì tẩu hỏa nhập ma, nặng thì bạo thể mà vong.

Có điều, nếu sử dụng âm tà sát khí cô đọng Trấn Ngục Huyền Thai, hiệu quả tu luyện so với phục dụng Huyền Thai Đan mạnh hơn cơ hồ gấp ba lần.

- Tinh Hồn tiểu quỷ, người lựa chọn thể nào?

- Ta còn có thể lựa chọn khác?

Tinh Hồn trong ngữ điệu rất bình thản, làm cho bạch tiểu quỷ nội tâm đánh giá hẳn cao thêm một chút.

- Vậy tốt, âm tà chi khí bản tôn có thể giúp người, còn âm sát khí chi khí, nếu bản tôn nhớ không nhầm thì bên ngoài cổ mộ có rất nhiều âm sát chi khí, bởi vì kết cấu kỳ lạ của tiểu thể giới này nên không bị tiêu thất. Tinh Hồn tiểu quỷ, đôi lúc bản tôn nghi ngờ, có phải việc người chạy đến đây là do bàn tay ai đó sắp đặt hay không nữa, hắc hắc...

Bạch tiểu quỷ cười gian manh, có điều, người nói vô tình, người nghe hữu ý, Tinh Hồn chân mày nhíu lại, tuy nhiên gương mặt vẫn bình thản, xem như chưa có chuyện gì xảy ra.

Kế tiếp, để trợ giúp Tinh Hồn ngưng tụ ra Trấn Ngục Huyền Thai, bạch tiểu quỷ không tiếc đem một nửa số lượng âm u lệ quỷ ra. Những cái âm u lệ quỷ này được sinh ra do công pháp tu luyện đặc thù của Minh Sát âm tôn, mất đi một nửa số lượng, ngày sau được giải phong ấn, cái này hoàn toàn đáng giá.

- Tinh Hồn tiểu quỷ, bản tôn đối với người bỏ ra một cái giá rất lớn, hy vọng người đừng để bản tôn thất vọng. Bản tôn không thể ra khỏi cổ mộ, phần còn lại phải xem tạo hóa của người đến đâu.

Tinh Hồn trong mắt lóe lên một tia tinh quang.

- Sẽ không đâu.

Hắn bỏ lại một câu, sau đó tiến ra khỏi mộ phủ. Ra đến bên ngoài, cảnh quang không có gì thay đổi, nhưng sức nhớ lại, hình như lúc trước, âm sát chi khí đều đã bị hắn thôn phệ cắn nuốt cả rồi. Thành ra, bây giờ bên ngoài chẳng còn sót lại một tia âm sát chi khí nào cả.

Tinh Hồn nhớ ra chuyện này, lập tức kiểm tra lại thân thể. Quả nhiên, âm tà sát khí, không rõ vì nguyên nhân gì mà đã bị hắn đồng hóa.

Nhưng như vậy lại là một chuyện hay, bởi nó liền giúp quá trình ngưng tụ Trấn Ngục Huyền Thai an toàn hơn.

Tùy tiện chọn một nơi tĩnh lặng, xung quanh là mấy trăm đầu âm u lệ quỷ, bất cứ lúc nào cũng có thể để cho Tinh Hồn thôn phệ.

Điều chỉnh cho trạng thái của bản thân trở thành tốt nhất, Tinh Hồn bắt đầu khu động đám âm u lệ quỷ, chỉ thấy đám âm u lệ quỷ này lần lượt biến thành những đạo âm tà chi khí dung nhập vào mi tâm của Tinh Hồn.

Gương mặt của hắn do bị âm tà chi khí ảnh hưởng, làn da liền trở nên xanh xao trông thấy, đôi môi cũng dần tái đi, có dấu hiệu muốn chuyển sang màu đen.

Cơ thể tựa hồ bị nhốt vào một cái địa ngục hàn băng, lạnh từ bên trong nội thể ra bên ngoài.

Khi âm tà chi khí tiếp xúc với âm sát chi khí, theo khẩu quyết của Trấn Ngục Huyền Thể, Tinh Hồn theo đó mà chậm rãi dung nhập từng đạo âm tà chi khí và âm sát chi khí lại với nhau.

Quá trình này rất khó khăn, bởi âm tà chi khí và âm sát chi khí như muốn bài xích lẫn nhau, khiến cho hắn tiêu hao rất nhiều năng lượng tinh thần, rốt cuộc từ từ chậm rãi khiến cho cả hai đồng hóa.

Mất gần mười hai giờ liền, rốt cuộc cũng đồng hóa được toàn bộ âm tà chi khí cùng với âm sát chi khí.

Lại nói, trong mười hai giờ này, nội thể bên trong, nhất là các kinh mạch bị đông cứng lại thành băng, vận chuyển nguyên lực vô cùng chậm chạp, thiếu điều có lúc còn không thể điều động được nguyên khí. Cũng may là trước đây ngâm mình trong máu của hoang thú và linh thảo, vậy nên miễn cưỡng có thể chống đỡ.

Đến lúc này Tinh Hồn mới cảm thụ được sự nguy hiểm bên trong lời nói của bạch tiểu quỷ. Quả nhiên, so với sử dụng Huyền Thai Đan thì cách này hung hiểm không biết bao nhiêu lần.

Đôi lúc, cứ tưởng bản thân bị đóng băng mà tử vong. Tuy nhiên có cầu, cầu phú quý trong hung hiểm, vượt qua cái hung hiểm này, ắt sẽ thu được lợi ích to lớn.

Kế tiếp, Tinh Hồn lại dẫn động nguyên lực truyền vào âm tà sát khí, bắt đầu quá trình tinh luyện.

Trong khẩu quyết Trấn Ngục Huyền Thể, để có thể tự thân ngưng tụ Trấn Ngục Huyền Thai, sau khi hợp nhất âm tà chi khí và âm sát chi khí, kế đến đó là quá trình tinh luyện và ngưng tụ. Lấy bản thân làm lò, lấy máu huyết làm vật dẫn, dùng tinh thần làm lửa, trải bốn mươi chín giờ liền có thể ngưng tụ thành công.

Trong quá trình ngưng tụ Trấn Ngục Huyền Thai, một sai sót nhỏ bé cũng đủ để ảnh hưởng đến thành tựu Trấn Ngục Huyền Thể sau này.

Bởi tính chất quan trọng, Tinh Hồn không dám vọng động, trước tiên thu công, phục dụng rất nhiều đan dược để khôi phục lại sức mạnh, điều chỉnh đến trạng thái đỉnh phong.

Sau nửa giờ, Tinh Hồn hô hấp một nhịp, bắt đầu quá trình ngưng tụ Trấn Ngục Huyền Thai.

- Tiểu tử, ngươi nhất định phải thành công.

Trong đầu, giọng nói Tiểu Ứng Long vang lên.

- Ta sẽ không thất bại, bởi không có lí do để thất bại.

Tinh Hồn thanh âm truyền lại, sau đó nhắm mắt lại, chỉ thấy quần áo bên ngoài căng phồng lên, một luồng hàn khí lạnh lẽo từ cơ thể Tinh Hồn bắt đầu khuếch tán ra bên ngoài. Hàn khí cực kỳ lạnh, dần dần quần áo, đầu tóc hẳn xuất hiện những tầng bụi băng, chỉ vòn vẹn mấy nhịp thở, Tinh Hồn thể mà biến thành một cái băng điêu.

Đây chính là lấy bản thân làm lò, mà cái lò này phải chứa rất nhiều âm tà sát khí, thành ra mới biến thành thể này. Tinh Hồn vẫn giữ lại cho bản thân một tia thanh minh, thế nên dù nhìn hẳn chẳng khác gì một băng điêu đã tử vong, nhưng kỳ thực, hẳn vẫn còn sống.

Âm tà sát khí có màu xanh hồng trộn lẫn với nhau, tạo ra màu sắc nhìn khá bắt mắt. Tinh thần lực huy động triệt để, khiến cho âm tà sát khí xanh hồng này tập trung tại đan điền.

Tinh thần lực giống như một ngọn lửa, khu trừ vật chất không nên tồn tại bên trong âm tà sát khí.

Âm tà chi khí rất tinh thuần, bởi nó chính là do Minh Sát âm tôn luyện thành. Về phần âm tà chi khí, mặc dù rất mạnh mẽ, bất quá lại không tinh thuần, lẫn rất nhiều khí tạp chất bên trong. Đang tinh luyện, chính là loại bỏ những khí tạp chất của âm sát chi khí bị lẫn trong đó.

Dưới lực lượng tinh thần lực cường đại, dần dần những khí tạp chất đã bị đẩy ra bên ngoài cơ thể, tiêu tán vào trong hư vô.

Cuối cùng, cũng chính là bước quan trọng nhất, chính là ngưng tụ Trấn Ngục Huyền Thai.

Trấn Ngục Huyền Thai, độ tinh thuần, độ to nhỏ và màu sắc sẽ quyết định thành tựu lực lượng thân thể sau này của Tinh Hồn.

Hẳn không dám nửa giây bị phân tâm nửa giây. Đột nhiên, âm tà sát khí phát sinh biến động. Nó giống như đang muốn giãy dụa, thoát ra khỏi

tâm khống chế của Tinh Hồn.

Khó khăn này, bên trong khẩu quyết đã nhắc đến. Âm tà sát khí, mặc dù không phải thiên địa linh khí mở ra linh trí, thế nhưng nó đã muốn nửa bước mở linh trí rồi. Nếu không thể khống chế được nó, đương nhiên bản thân người tế luyện sẽ bị cản trở ngược lại. Một khi bị âm tà sát khí cản trở, kết cục chỉ có một, đó chính là chết.

Âm tà sát khí được Tinh Hồn tinh luyện, thế mà lại đạt đến hiệu quả tinh luyện tuyệt đối, bởi sức mạnh tinh thần của Tinh Hồn rất mạnh. Điều này khiến cho âm tà sát khí sinh ra kiệt ngạo, không chịu bị khuất phục, liên tục giãy dụa, muốn thoát khỏi sự khống chế.

“Khuất phục cho ta!”

Tinh Hồn nội tâm giận dữ, gầm lớn một tiếng. Tinh thần hấn chẳng khác gì một khối thép lạnh, cực kỳ ngoan cố cùng kiên cường, đấu tranh với âm tà sát khí kiệt ngạo này.

Lúc này, bên trong không gian động thiên, Tiểu Ứng Long cảm thấy Tinh Hồn xuất hiện dấu hiệu không ổn. Âm tà sát khí quá tinh thuần, đây là điều tốt, thế nhưng ngược lại khiến cho bản thân Tinh Hồn xuất hiện dấu hiệu bị cản trở.

Tiểu Ứng Long quen biết Tinh Hồn chưa lâu, nhưng không hiểu sao lại cảm thấy rất vừa mắt với Tinh Hồn. Thậm chí, việc nó được trùng sinh, có được một thân thể mới, tất cả đều nhờ vào Tinh Hồn cả.

- Âm khí đáng nguyên rủa kia, lại dám khiến nô tì của bốn long trọng thương. Ngoại trừ bốn long, không cho phép ai khác dám tổn thương hần.

Tiểu Ứng Long tức giận rống lên, huyết thống uy áp mạnh mẽ triển lộ. Chính là long uy trong truyền thuyết khiến cho vạn vật chi linh khiếp sợ.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 109: Trở Ra

Âm tà sát khí tuy chưa khai mở linh trí hoàn toàn, thế nhưng gần như cũng quá nửa rồi, từ long uy vẫn khiến cho âm tà sát khí bị rung động. Tinh Hồn đang trong thế yếu, quả nhiên đây chính là một cơ hội to lớn để thuận phục nó.

Tinh thần lực mạnh mẽ áp chế âm tà sát khí, rốt cuộc sau một đoạn thời gian dài, trong đan điền Tinh Hồn xuất hiện một khối huyền đan, to khoảng chừng bằng đầu ngón tay cái.

Khối huyền đan đó, dĩ nhiên chính là Trấn Ngục Huyền Thai được ngưng tụ từ âm tà sát khí.

Ngay sau khi đúc thành Trấn Ngục Huyền Thai, từ bên trong Trấn Ngục Huyền Thai lan ra một cỗ sức mạnh phi thường bá đạo, tựa như một con mãnh long chạy khắp thân thể Tinh Hồn, mạnh mẽ càng quét.

Mỗi nơi nó đi qua đều lưu lại một cỗ khí tức màu xanh đen, chỉ thấy cỗ năng lượng này chậm rãi dung nhập vào cơ thể hần.

Ầm ầm ầm...

Trong cơ thể Tinh Hồn vang lên những âm thanh nổ vang khe khẽ, rồi sau đó bắt đầu lan tràn ra bên ngoài. Tầng tầng bên ngoài xuất hiện những

khe nứt, ngay lập tức chạy dài khắp nơi như cái mạng nện, cuối cùng bạo một tiếng nổ vang.

- Trấn Ngục Huyền Thai, rốt cuộc đã tụ thành.

Tinh Hồn trong ánh mắt sự vui mừng thấy rõ. Hắn cảm thụ sức mạnh cơ thể của mình. Thử dùng sức mạnh cơ bắp, toàn lực đánh ra một quyền.

Tiếng rít gió vang lên, chỉ thấy đằng xa ầm lên một tiếng, bụi bặm bay đầy trời.

- Không sử dụng nguyên lực mà đã mạnh mẽ, chỉ sợ một quyền thông thường có thể đánh chết được cả Hậu Thiên hoang thú cấp một. Nếu dùng nguyên lực phối hợp với Đồ Lục, Hậu Thiên hoang thú cấp hai hoàn toàn không phải đối thủ.

Chậm rãi cảm thụ sức mạnh từ Trấn Ngục Huyền Thể, Tinh Hồn nội tâm cực kỳ hài lòng.

Không hổ danh là tiên vũ kỹ, sức mạnh luyện thể so với phàm vũ kỹ khác xa hoàn toàn. Giờ phút này, nếu gặp lại Phong Nhạc, cho dù Phong Nhạc sử dụng Cường Lực Phù, Tinh Hồn vẫn nắm chắc đại chiến được với hắn một trận, thậm chí là kích sát.

- Tiểu tử, chúc mừng ngươi.

Tiểu Ứng Long hô vang vui mừng. So với Tinh Hồn, thiếu điều nó còn muốn mừng hơn, cơ hồ chính bản thân nó luyện thành Trấn Ngục Huyền Thể chứ không phải là Tinh Hồn.

- Lần này phải đa tạ ngươi, nếu không có ngươi, chưa chắc ta đã thành công ngưng tụ Trấn Ngục Huyền Thai.

- Đây là dĩ nhiên, bản long rất tốt bụng, giúp tiểu tử người, bất quá chỉ là một cái nhắc tay mà thôi.

Tinh Hồn nội tâm cảm kích Tiểu Ứng Long thật sự, bởi khoảng khắc Tiểu Ứng Long bạo phát long uy chính là thời điểm Tinh Hồn ngưng tụ được Trấn Ngục Huyền Thai. Bằng không, giờ phút này hắn vẫn còn đang ngồi cực khổ đấu tranh với âm tà sát khí.

Tiểu Ứng Long gương mặt nhất thời đặc ý.

- Bù lại, sau khi ra khỏi đây, người phải đền bù cho bản long rất nhiều thánh bảo, với lại cho bốn long đi chơi nữa. Ở trong cái xó này chán chết đi được.

- Chuyện này, để sau hắn tính.

Đối với yêu cầu của Tiểu Ứng Long, Tinh Hồn chỉ lắc đầu, chưa vội đáp ứng. Dù sao trước mắt, chuyện quan trọng cần làm chính là rời khỏi nơi này, trở ra Bạo Thú Lâm, tìm mấy kẻ đã suýt chút nữa hại hắn mất đi cái mạng nhỏ.

Trở vào lại bên trong cổ mộ, chỉ thấy bạch tiểu quỷ đã đứng đợi sẵn. Nói đợi thì cũng không xác đáng lắm, bởi vì nó đang cùng với đám âm u lệ quỷ chơi đùa với đồng nội y mà Tinh Hồn ném cho nó trước đó.

Nếu không phải Tinh Hồn ho khan một tiếng, có lẽ bạch tiểu quỷ cũng chẳng nhận ra từ lúc nào Tinh Hồn xuất hiện.

]

- Khụ khụ, bản tọa bận chuẩn bị đưa tiễn người ấy mà...

Thấy Tinh Hồn tiến vào, bạch tiểu quỷ giật nảy mình, nhưng ngay lập tức điều chỉnh lại phong thái cho phù hợp với người đã chỉ dạy tiên vũ kỹ

cho Tinh Hồn.

Thần thái cùng biểu hiện rất tốt, nhưng có điều, chiếc quần lót màu hồng đội trên đầu thì có chút...

Tinh Hồn dường như đã quen với bạch tiểu quỷ biến thái này, thế nên cũng chẳng biểu hiện gì ra mặt, xem như chưa thấy gì.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

- Tinh Hồn tiểu quỷ, nhớ thường xuyên đến đây thăm bản tọa đây, bản tọa rất nhớ người.

Trên đường đến cổ truyền tổng trận, bạch tiểu quỷ không ngừng lải nhải bên tai, thiếu chút nữa khiến Tinh Hồn nổi điên lên mà đập nó một trận. Có điều, tính nhẫn nại của hắn vẫn là quá tốt, đến giờ này vẫn có thể chịu đựng nổi.

- Tinh Hồn tiểu quỷ, lần tới đến nhớ mang cho bản tọa thêm mấy trăm kiện đồ lo... à không, thánh vật mới đúng. Nhớ đấy, không được thất hứa đâu à.

Bước vào cổ truyền tổng trận, một nguồn lực lượng ba động rực sáng lên, bao phủ lấy thân thể Tinh Hồn.

- Tinh Hồn tiểu quỷ, cẩn thận đấy, bản tọa ở đây đợi người.

- Minh Sát âm tôn, tạm biệt!

Khi ánh sáng biến mất, Tinh Hồn cũng không còn bóng dáng ở đây nữa. Không gian chỉ còn lại một mình bạch tiểu quỷ mà thôi.

Trông gương mặt của nó thoáng qua một nét đượm buồn. Thời gian trôi qua bao lâu từ khi bản thân bị phong ấn ở nơi này, chính bản thân bạch tiểu quỷ cũng không nhớ rõ ràng.

Nhớ trước đây có không ít người vô tình lạc vào nơi này, tu vi của bọn họ so với Tinh Hồn mạnh hơn chứ không kém. Nhưng rốt cuộc, toàn bộ đều chết bên ngoài kia cả. Chỉ có một mình Tinh Hồn vào được trong mộ phủ nói chuyện với nó, đồng thời đáp ứng nó giải trừ Diệt Sinh Cổ Cấm, khiến cho nội tâm bạch tiểu quỷ cao hứng vô cùng.

Nhưng rốt cuộc, vẫn không thể kéo dài được bao lâu.

Bất giác trên khóe miệng cong lên một nụ cười khổ.

Bất quá, nụ cười khổ ấy ngay lập tức thay thế bằng nụ cười thâm tà ma mãnh, bởi vừa quay lưng lại thì phát hiện mấy trăm đầu âm u lệ quỷ đang treo nội y trên một khúc cây khô, vẩy vẩy bạch tiểu quỷ.

- Thánh vật của bản tôn, bản tôn tới đây!

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Trong một hang động ẩm ướt tối tăm, đột nhiên một ánh hào quang sáng rực lên, kèm theo một tiếng “bịch...bịch...”, tựa hồ một vật nặng bị ném từ trên cao xuống.

Khi ánh sáng tắt ngóm, trong hang động vang ra tiếng rên khe khẽ.

Một bóng người hiện ra, dĩ nhiên chính là Tinh Hồn vừa mới được truyền tống trở ra bên ngoài Bạo Thú Lâm.

Tiêu tốn một khoản thời gian, rốt cuộc Tinh Hồn cũng ra khỏi cái hang động kia, cảm thụ bầu không khí tại thế giới thật sự.

- Nơi này, hẳn vẫn là vẫn còn ở bên trong Bạo Thú Lâm, tốt lắm.

Đảo mắt nhìn quanh, Tinh Hồn rốt cuộc xác định, nơi này đích thị chính là một góc Bạo Thú Lâm, nơi diễn ra thí luyện. Chỉ là, hẳn chưa biết

từ lúc tiến nhập vào địa phương tiểu thế giới kia cho đến khi trở ra bên ngoài, thời gian đã trôi qua bao lâu.

Bỗng nhiên cách đó không xa, có âm thanh đánh nhau truyền đến.

Thế là Tinh Hồn liền chạy về phương hướng đó, không tốn bao nhiêu lâu, trước mắt Tinh Hồn hiện ra một đám thí luyện giả đang chiến đấu với một đầu Huyền Mao Trư.

Thực lực đám thí luyện giả này không tệ, tuy nhiên vẫn không thể tạo thành nguy hiểm đối với Huyền Mao Trư, ngược lại còn bị nó áp chế, rơi vào hạ phong.

Tinh Hồn xuất hiện khiến cho cục diện bị biến đổi.

- Là hã, kẻ bị Nhạc Phong sư huynh giết chết, làm sao lại xuất hiện tại chỗ này?

Không biết là người nào thốt lên đầu tiên, ngay lập tức khiến cho đám người khác chú ý đến. Dĩ nhiên đám thí luyện giả này, ngày đó trông thấy Tinh Hồn bị đám thế gia đệ tử thiên tài áp bức.

Ai nấy đều gương mặt kinh ngạc, bởi bọn chúng đều cho rằng, ngày đó, Tinh Hồn đã bị Phong Nhạc giết chết.

Trong đám người này, kỳ thực chẳng xa lạ gì, đều là đám thế gia đệ tử tham gia thí luyện cả.

Đúng lúc đó, Huyền Mao Trư rống lên một tiếng lớn, chuyển đổi tượng sang Tinh Hồn, thô bạo mà húc đến.

Tinh Hồn hừ lạnh một tiếng, hã bây giờ, lực lượng thân thể, so với Huyền Mao Trư đầu hoang thú này chỉ có mạnh hơn chứ không kém. Thậm

chí không sử dụng cả Đồ Lục hay Hư Không Chiến Thể gia trì, chỉ dùng sức mạnh cơ bắp trung ra một quyền.

Một tiếng xương vỡ *rắc rắc* kinh dị vang lên, kèm theo một tiếng kêu *éc éc éc...* thảm thiết.

Chỉ thấy, Huyền Mao Trư bị Tinh Hồn một quyền không những ngăn cản lại, mà còn đâm vỡ đầu của nó. Máu tươi văng tung tóe, dính lên cả trên người Tinh Hồn.

Huyền Mao Trư sau khi tiếp một quyền toàn lực của Tinh Hồn, hoàn toàn không còn dấu hiệu sinh mệnh nữa, triệt để tử vong.

Tu luyện Trấn Ngục Huyền Thể, mỗi một quyền của Tinh Hồn đều ẩn chứa lực lượng âm tà sát khí, một khi để âm tà sát khí xâm nhập vào thân thể, trừ khi là tiên giả Địa Tiên Cảnh trở lên, còn lại thì chỉ có một con đường chết.

Trông thấy Tinh Hồn cứ như vậy mà giết chết Huyền Mao Trư bằng một quyền cực kỳ đơn giản, nguyên một đám hít vào một ngụm khí lạnh, trong mắt cực kỳ úy kỵ Tinh Hồn.

Lúc này, Tinh Hồn liếc nhìn đám thể gia đệ tử, trong mắt lộ hung quang, khiến cho đám bọn chúng sợ vỡ mật.

- Hôm nay đã là ngày thứ mấy thí luyện?

Tinh Hồn ngữ điệu lạnh lùng hỏi.

- Chỉ còn ba ngày nữa là kết thúc thí luyện.

Trong đám thể gia đệ tử, một thanh niên gương mặt dễ nhìn, có điều sắc mặt nhợt nhạt, cơ thể đang run lên vì sợ hãi.

Cùng là thế gia đệ tử, mà trước đó, Phong Nhạc đại diện thế gia đệ tử đắc tội với Tinh Hồn. Đám người này đang lo sợ, Tinh Hồn vì bất mãn với Phong Nhạc mà giận cá chém thớt, xả giận lên đầu bọn chúng.

Đương nhiên, Tinh Hồn chẳng dư hơi sức đâu mà đi giết đám bọn chúng. Mục tiêu của hắn chính là đám Phong Nhạc mà thôi.

- Các người để lại nhẫn trữ vật, toàn bộ của cải trên người rồi sau đó rời khỏi đây.

Không giết, thế nhưng Tinh Hồn vẫn không buông tha tài sản trên người chúng. Dù sao thời gian thí luyện đã kết thúc, mặc dù đã đạt tư cách trở thành tông môn đệ tử, nhưng vị trí Tinh Hồn hướng đến chính là chức vị quán quân.

Nếu đã lỡ làm rồi thì làm cho trót, làm cho tới nơi tới chốn.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 110: Thách Thức

Dưới áp lực mà Tinh Hồn vô hình tạo thành, đám thế gia đệ tử sắc mặt rất khó coi. Bọn hãn trong thời gian thí luyện, các tài nguyên thu thập được mặc dù không phải là quá nhiều, nhưng cũng không phải ít ỏi, muốn bỏ xuống, bọn chúng không cam tâm.

Có điều, thực lực Tinh Hồn bày ra trước mắt bọn chúng quá mức cường hãn, chỉ một quyền đánh chết Huyền Mao Trư chỉ trong một khoảng khắc.

Đứng tại chỗ này, ai dám mạnh miệng nói chữ không chữ. Rốt cuộc, đành phải ráng nuốt xuống quả đắng, toàn bộ nhẫn trữ vật trên người đều ném qua cho Tinh Hồn.

Kiểm tra trên người chúng không còn sót lại bất kỳ thứ gì, Tinh Hồn mới thả bọn chúng đi.

- Trần Vũ, chẳng lẽ cứ như vậy cho qua?

Sau khi bỏ chạy được một đoạn, trong số đám thế gia đệ tử, một người không cam tâm hỏi.

- Hừ, chúng ta có thể làm gì được hãn chứ. Thực lực của hãn, nguyên cả đám phối hợp lại cũng không đủ mạng cho hãn giết. Có điều, nếu bỏ qua

việc này, danh tiếng của thế gia đệ tử chúng ta không phải là đang bị bôi nhọ.

- Trần Vũ, lẽ nào người đã có cách?

- Dĩ nhiên. Người nghĩ xem, so với chúng ta, ai là người hận tên tạp chủng đó nhất?

Trần Vũ trong mắt lóe lên một tia âm tà, cười găng hỏi.

Nhất thời đám thế gia đệ tử đi cùng với hắn mình ngộ ra, không hèn mà cùng hô lên:

- Là Phong Nhạc?

- Đúng, nhưng chưa đầy đủ. Không chỉ một mình Phong Nhạc, mà tất các thế gia đệ tử thiên tài đều rất căm hận tạp chủng kia. Nếu họ phát hiện tạp chủng này còn sống, hắc hắc...

- Trần Vũ, người lợi hại.

- Tiếp theo chính là nên thông tri với thế gia đệ tử thiên tài rồi. Chúng ta chia ra, lan truyền tin tức tạp chủng đó đã quay trở lại.

- Được, vậy chúng ta chia ra.

Sau khi lên kế hoạch để trả mối thù bị cướp đi tài nguyên, bọn chúng liền tản ra các hướng khác nhau để đáp trả mối thù này.

Bọn chúng không hề biết được rằng, đằng sau lưng, chỉ một vài hơi thở bọn chúng biến mất thì bóng dáng Tinh Hồn hiện ra.

Trên gương mặt hắn thoáng qua một tia âm trầm. Đám thế gia đệ tử này, hắn quá hiểu rõ. Thế gia đệ tử, thậm chí là tông môn đệ tử cực kỳ nhỏ nhen, bọn chúng sẽ không bao giờ chịu nhận thiệt về mình.

Mà trong chuyện này, Tinh Hồn sớm đã có dự tính, cũng là một phần trong việc trả thù của hắn. So với việc đi tìm từng người một trả thù thì tập trung gom lại một chỗ, hết thầy trả thù luôn một lần, bởi thời gian thí luyện không còn nhiều nữa.

- Tiểu tử, ngươi định làm gì tiếp theo?

Trên vai hắn, Tiểu Ứng Long gương mặt gian ranh, cười hỏi.

- Dĩ nhiên là chuẩn bị một chút để còn tiếp khách, không thể để cho bọn chúng thất vọng được.

- Hắc hắc, cái này vui à, có phần bồn long không?

]

- Tự nhiên không thiếu.

Một người một rống tán ngẫu, mặc dù rất ngắn gọn súc tích, thế nhưng bên trong ẩn chứa không biết bao nhiêu nguy cơ.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

- Phong Nhạc sư huynh, Phong Nhạc sư huynh!

Phong Nhạc đang ngồi dưới một gốc cây nghỉ ngơi, bên cạnh hắn là một cái xác Thanh Lâm Mãng, chỉ thấy thân thể của nó đầy vết thương do kiếm tạo thành, lớp lân mãng bị chém xuyên qua, máu tươi từ vết thương chảy ròng ròng, hắn là vừa mới chết cách đây không lâu.

Đang chuẩn bị thu thập tài liệu trên thân thể Thanh Lâm Mãng, đột nhiên từ đằng ra, có mấy đạo bóng ảnh xuất hiện.

- Có việc gì?

Phong Nhạc chân mày nhướng lên, hỏi.

- Phong Nhạc sư huynh, cầu tạp chủng kia, không ngờ lại xuất hiện?

Một thanh niên nam tử bước lên một bước, trên người mồ hôi túa ra, hơi thở gấp gáp, trả lời.

- Người nói... là tạp chủng suýt bị ta giết chết đã chạy vào nội lâm Bạo Thú Lâm?

- Chính là hắn.

Nghe câu trả lời, Phong Nhạc nội tâm chấn kinh. Nội lâm Bạo Thú Lâm, hung hiểm so với ngoại lâm cơ hồ không biết bao nhiêu lần, ngay cả tiên giả Linh Tiên Cảnh tiến vào đó cũng không còn mạng trở ra. Thế nhưng Tinh Hồn, một nho nhỏ viên mãn Phàm Tiên Cảnh, thậm chí còn trọng thương rất nặng, vậy mà lại có thể ra khỏi đó.

Ngay lập tức, trong mắt Phong Nhạc nổi lên sát khí. Ngày đó không giết được Tinh Hồn chính là một chuyện khiến Phong Nhạc rất khó chịu.

Hắn nghĩ rằng, Tinh Hồn chết bên trong nội lâm Bạo Thú Lâm đã là quá dễ dàng rồi, nhưng bây giờ, nếu Tinh Hồn đã không chết, vậy thì lần này Phong Nhạc muốn cho Tinh Hồn chết thật sự. Mà không phải là một cái chết đơn giản, mà chính là khiến cho sau khi chết đi trong đầu Tinh Hồn còn phải ám ảnh hai chữ Phong Nhạc.

- Nói, tạp chủng đó đang ở đâu?

- Bẩm Phong Nhạc sư huynh, theo tin tức thì hắn đang ở phía tây Bạo Thú ngoại lâm.

Phong Nhạc chuẩn bị xuất phát thì bỗng dừng nhớ ra điều gì đó, bước chân dừng lại, quay sang nói với mấy tên kia:

- Truyền tin tức, Phong Nhạc ta muốn lấy đầu tạt chúng đó.

- Tuân lệnh sư huynh.

Dứt lời, Phong Nhạc liền bắt đầu hướng về phía tây Bạo Thú ngoại lâm mà đi.

Cùng thời gian đó, không chỉ Phong Nhạc nhận được tin tức, mà đám thế gia đệ tử thiên tài, bao gồm Vệ Vũ Quân, Trần Anh Tuyết, Mộ Yên, Dương Trung, Đoàn Triều Lộ... đều đã được tri thôn tin tức Tinh Hồn quay trở lại.

Trong lòng mỗi người xuất hiện một suy nghĩ khác nhau, nhưng tựu chung không có một điểm khác biệt, đó chính là muốn tự tay giết chết Tinh Hồn, để cho người ta biết, đắc tội thế gia đệ tử thiên tài sẽ có kết cục như thế nào.

Khoảng thời gian thí luyện, chỉ có ba thời điểm là khiến cho cuộc thí luyện trở nên sôi động hấp dẫn. Lần thứ nhất là tin tức Thiên Niên Địa Linh Tuyền xuất hiện, lần thứ hai là Tinh Hồn đại chiến với Phong Nhạc, và lần thứ ba là Tinh Hồn đấu với tất cả thế gia đệ tử thiên tài.

Thí luyện chỉ còn vài ngày là kết thúc, tưởng chừng như chẳng còn bất kỳ chuyện gì khác, thí luyện tầm bảo tẻ nhạt cứ như vậy chấm dứt, xem ra tất cả đã lằm.

Không thể không nói, tin tức này chẳng khác gì một củ khoai lang nóng bỏng, khiến cho toàn bộ thí luyện giả hấp dẫn. Bọn họ đều lựa chọn bỏ qua thí luyện, dù gì thì cũng chỉ còn có ba ngày, thu thập cũng chẳng được bao nhiêu, thế nên đại đa số lựa chọn hướng về phía tây Bạo Thú ngoại lâm để xem một trường hấp dẫn.

- Nghe tin tức gì chưa, đại thiên tài Phong gia Phong Nhạc tuyên bố muốn lấy đầu tên đeo mặt nạ hôm nọ.

- Phong Nhạc, trong thời gian thí luyện, nghe nói đã chạm đến đỉnh trung kỳ Phù Tiên Cảnh, thiếu một chút nữa là đột phá hậu kỳ Phù Tiên Cảnh, thực lực biến mạnh. Nếu sử dụng thêm Cường Lực Phù, tên đeo mặt nạ kia lần này chết chắc rồi.

- Không chỉ Phong Nhạc, mà cả Dương Trung, Trần Anh Tuyết... cũng đồng dạng muốn lấy đầu tiểu tử nọ. Lại nói, tiểu tử kia lá gan thật lớn, thế gia đệ tử thiên tài trong thí luyện lần này, hẳn lại đặc tội gần như toàn bộ.

- Thân phận tên đeo mặt nạ kia đã bị điều tra được, hẳn tên Tinh Hồn, đầu nhập vào thập đại gia tộc Phong Lâm thành Hạng gia để tham gia thí luyện.

- Hạng gia, chỉ sợ bị gã Tinh Hồn này vạ lây. Hạng gia thời gian gần đây đúng là xuôi xẻ, địa vị không chỉ ngày một tụt dốc, mà còn vô tình đặc tội với các thế gia khác. Ngày tàn của Hạng gia, đoán chừng không còn bao lâu nữa.

- Ta rất muốn xem mặt mũi gã Tinh Hồn kia như thế nào, đồng thời muốn xem thử rốt cuộc lá gan hẳn có to bằng trời hay không, hắc hắc...

-

Trên đường tập trung đến phía tây Bạo Thú ngoại lâm, đám thí luyện giả ngẫu nhiên gặp nhau, bọn chúng liền bắt cặp tám chuyện, chủ yếu bàn luận xung quanh việc Tinh Hồn thách thức toàn bộ thế gia đệ tử thiên tài.

Dĩ nhiên bọn chúng đều đánh giá thấp Tinh Hồn xuống, bởi thứ nhất, trong suy nghĩ của bọn họ, tán tu không thể so sánh với thế gia đệ tử, càng không thể sánh bằng thế gia đệ tử thiên tài. Mặc dù trước đó, Tinh Hồn đánh bại toàn bộ thế gia đệ tử thiên tài, nhưng bọn chúng chỉ cho rằng lần đó Tinh Hồn gặp may mắn.

Ngoài đám thế gia đệ tử thiên tài ra, kỳ thực, vẫn còn một người nữa, đó chính là Hạ Nhất Cường.

Hắn ngày đó truy sát Tinh Hồn vì giao ước với Mộ Kỉnh, thế nhưng không những bị thất thủ mà còn tổn hại nhân lực nữa.

Trong vô tình, Hạ Nhất Cường đã ghi hận Tinh Hồn. Bây giờ, không cần đến giao ước với Mộ Kỉnh, Hạ Nhất Cường vẫn muốn tìm Tinh Hồn để trả thù.

Hắn một lần nữa huy động toàn bộ huynh đệ, tập hợp thành một nhóm khoảng gần hai mươi người, cùng nhau kéo đến phía tây Bạo Thú ngoại lâm.

Khoảng cách chỗ Hạ Nhất Cường đến chỗ Tinh Hồn rất gần, chỉ tốn khoảng hơn mười phút cấp tốc di chuyển, Hạ Nhất Cường đã đến nơi.

Trong số những người muốn giết chết Tinh Hồn nhất thì nhóm của Hạ Nhất Cường đến đầu tiên. Đương nhiên, xung quanh đang có rất nhiều người khác đến từ trước, nhưng những người này, hầu như đều mang theo tâm tư quan sát mà thôi, chẳng có thù oán gì với Tinh Hồn cả.

Tinh Hồn lúc này đang ngồi trên một mỏm đá khá lớn, hai tay chống đùi, hai bàn tay chắp lại trước mũi, trong gió lớn làm mái tóc trắng bay phiêu dật, trong đôi mắt tản ra một tia âm trầm đáng sợ.

Ngay trên vai hắn là Tiểu Ứng Long. Có điều so với Tinh Hồn thì Tiểu Ứng Long gương mặt rất buồn chán, trên tay nó đang cầm một bông hoa dại, ngồi một cục rứt từng cánh hoa xuống, chẳng khác gì một đứa tự kỷ thất tình.

- Còn bao lâu nữa mới xuất hiện, chán chết đi được.

Tiểu Ứng Long ngồi lăm bằm bên tai, Tinh Hồn riết hồi thành quen, tai nọ xỏ tai kia, hoàn toàn chẳng lưu lại gì cả.

Đột nhiên, một tiếng la hét đầy sát khí vang lên:

- Hồn đàn, chịu chết đi.

Kẻ vừa mới hô lớn, dĩ nhiên chính là Hạ Nhất Cường. Vừa nhìn thấy Tinh Hồn thì máu nóng nổi lên, trong đôi mắt gân máu nổi lên chi chút, dĩ nhiên là đang vô cùng căm hận Tinh Hồn.

- Yô... rốt cuộc cũng chịu ló mặt, khà khà, chết với bốn long.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 111: Thư Giãn Gân Cốt

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 111: Thư giãn gân cốt

Ngay sau tiếng hét dài của Hạ Nhất Cường, Tiểu Ứng Long vốn đang u sầu thì hai mắt sáng rực lên, gương mặt cực kỳ rạng rỡ, nào còn trạng thái u sầu lúc đầu nữa.

Có điều, Tiểu Ứng Long nói chuyện chỉ có Tinh Hồn nghe được, còn trong mắt người khác thì chẳng khác gì một đầu thú cưng đang gào thét ầm ĩ mà thôi.

Thấy Tiểu Ứng Long cử động, một vài nữ nhân trông thấy bộ dáng mập mạp tròn xoe của nó thì liền ồ lên, bởi vì trông Tiểu Ứng Long cực kỳ đáng yêu.

Đối với các nàng là vậy, còn trong mắt đám Hạ Nhất Cường thì càng thêm chướng mắt.

- Lão đại, con chó đó trông ngon, lấy đầu tạp chủng xong bắt con chó đó làm thịt, ăn mừng chiến tích của chúng ta.

- Mấy nha đầu ngoài kia hình như đặc biệt ưa thích con chó con đó, đem bán chắc kiếm được bộn tiền, lấy tiền đó vào thanh lâu giải khuây, vừa

uống rượu vừa sung sướng, không đã hơn sao.

- Hắc hắc, ý kiến này tuyệt vời. Một lát nữa, nhớ đừng để con chó con đó chạy thoát.

- Chó con...

Bọn chúng nghe không hiểu Tiểu Ứng Long nói, nhưng ngược lại, Tiểu Ứng Long lại hiểu được.

- Cái con bà nó, dám bảo long gia gia nhà người là chó? Bốn long liều mạng với các người.

“Gấu gấu gấu gấu...”

Tiểu Ứng Long gào lớn phẫn nộ, nhưng trong mắt đám người đứng nhìn thì lại chẳng khác gì một con chó con đang tru tréo. Càng nhìn càng đáng yêu ra mặt.

Hạ Nhất Cường không quan tâm đến cái gì Tiểu Ứng Long, mục tiêu của hắn đến đây, đó chính là lấy đầu của Tinh Hồn.

Trường đao trên tay xuất hiện, trong mắt sát ý không thềm che dấu, chỉ thẳng mặt Tinh Hồn, găng giọng:

- Hôm nay, tạp chủng người đừng hòng trốn thoát.

Tinh Hồn ngẩng mặt lên, thân hình khẽ động, nhảy xuống khỏi mỏm đá.

- Tiểu tử, bốn long rất tôn quý, không thể ra tay với bọn hèn mọn đó. Người giúp bốn long thu thập chúng.

- Yên tâm, ta sẽ giúp người trả thù.

- Mấy thằng dám bảo bốn long là chó, nhớ đừng giết, đánh thành đầu heo được rồi, sau đó để bốn long xử lý.

Tiểu Ứng Long bỗng trong mắt lóe lên một tia tà quang, gương mặt gian manh cong lên một nụ cười để lộ hàm răng sáng bóng.

Tinh Hồn liếc nhìn Tiểu Ứng Long, chẳng buồn trả lời nó mà đi thẳng về phía trước, đứng đối diện với đám Hạ Nhất Cường.

So với trước đây, thực lực Hạ Nhất Cường đã mạnh lên một chút, dĩ nhiên là nhờ quá trình thí luyện này. Bất quá, cũng chỉ thế thôi, bởi thực lực của Tinh Hồn bây giờ, không cần xuất ra Đồ Lục, không cần vận dụng đệ nhất trọng kiếm ý, chỉ bằng thân thể cường hãn, Tinh Hồn cũng đủ để đánh bại Hạ Nhất Cường rồi.

- Người hôm đó đã giết rất nhiều anh em của lão tử, ngày hôm nay, lão tử sẽ lấy đầu người để tế mấy người anh em đó.

Hạ Nhất Cường ngữ điệu trịnh trọng hô lớn, toan chuẩn bị xuất thủ thì bỗng một tên đàn em đi cùng với hắn đến đây bỗng bước lên, tay đặt vào vai Hạ Nhất Cường, nói:

- Đại ca, tạp chủng đó, cứ để cho đệ lo.

Tên vừa mới mạnh mẽ muốn giết Tinh Hồn, thực lực không tệ, dĩ nhiên cũng đã tiến giai Phù Tiên Cảnh. Có điều, cảnh giới không ổn định, có lẽ mới đột phá cách đây ít ngày.

- Tạp chủng đó khá lợi hại, cẩn thận.

- Thực lực của ta, lão đại còn chưa rõ sao, hắc hắc... Tạp chủng đó, cũng chỉ để thư giãn gân cốt mà thôi.

Trước đây từng chứng kiến thực lực của Tinh Hồn, Hạ Nhất Cường hảo tâm nhắc nhở đàn em của mình. Tuy nhiên, người này trong ánh mắt khinh thường Tinh Hồn, cười lớn tiếng, hoàn toàn bỏ ngoài tai lời nhắc nhở của Hạ Nhất Cường.

- Lão đại, ở đây đợi tin vui của ta đi.

Hắn bước lên, đứng đối diện với Tinh Hồn, chiếc áo mặc phong phanh trong gió lớn bay lơ đãng, lộ ra một cơ thể săn chắc. Tựa hồ tên này đang cố ý làm vậy để cho những nữ nhân xung quanh trông thấy.

Bất quá, đối với các nữ nhân, sự chú ý toàn bộ đều đặt lên trên Tiểu Ưng Long hết cả rồi, nào quan tâm hai tên đực rựa đánh nhau nữa chứ.

- Tạp chủng, bốn đại gia gọi là Lữ Tranh, sau này xuống dưới còn biết ngõ để mà no...

- Lữ Tranh, cẩn thận!

Lữ Tranh còn chưa kịp nhận ra chuyện gì thì trước mặt hắn xuất hiện một đạo quyền kinh, tốc độ nhanh xé gió, đâm thẳng vào mặt Lữ Tranh.

Đùng một tiếng, gương mặt của Lữ Tranh, thế mà bị Tinh Hồn đâm xuyên thủng, máu tươi dính đầy trên tay hắn, lền trong đó là những mảnh xương vỡ vụn và dịch não.

- Khi giao chiến, chớ nói nhiều.

Tay còn lại nắm tóc Lữ Tranh, kéo ra khỏi tay cánh tay đâm hắn ta thủng mặt, nhẹ nhàng đem vứt sang một bên.

Lữ Tranh, cứ như vậy mà bị Tinh Hồn giết chết một cách nhẹ nhàng. Thiết nghĩ, có lẽ bản thân Lữ Tranh cũng chẳng biết mình làm sao bị giết chết.

Toàn trường im lặng, ánh mắt kinh ngạc nhìn Tinh Hồn.

Lữ Tranh, mặc dù chỉ mới đột phá Phù Tiên Cảnh, thế nhưng đối với viên mãn Phàm Tiên Cảnh vẫn có một khoảng cách khá lớn. Cứ nhiên một gã Phù Tiên Cảnh lại bị một gã viên mãn Phàm Tiên Cảnh giết chết.

- Bản long đánh giá, đây là một quyền hết sức thô bạo, các cô em xinh đẹp không nên học hỏi.

Trong sự im lặng đó, chỉ có Tiểu Ứng Long là lên tiếng, bất quá, ở đây chỉ có mỗi một mình Tinh Hồn hiểu được.

Thuộc hạ cứ nhiên lại bị giết chết trước mặt, Hạ Nhất Cường gương mặt rất khó coi, đồng thời, trong lòng hấn đánh giá Tinh Hồn lại một lần nữa.

Thực lực của Tinh Hồn, so với hấn mạnh hơn tưởng tượng. Chẳng trách này đó, Phong Nhạc lại để cho Tinh Hồn chạy thoát.

- Tất cả cùng lên cho ta.

Hạ Nhất Cường quát lớn, hấn lúc này chỉ cần giết chết Tinh Hồn là được, bởi hấn cảm nhận, nếu một đấu một, chỉ trong ngay cả bản thân hấn cũng không dám chắc giết nổi Tinh Hồn.

- Tuân lệnh đại ca.

Nguyên một đám hô vang, đồng thời xông lên tấn công. Trong mắt Tinh Hồn, những kẻ này chẳng khác gì một đám ô hợp cả.

Chỉ thấy Tinh Hồn chuyển sang tư thế, tay co lại thành quyền, nguyên lực trong cơ thể ba động.

- Phong Loa Toàn Hoàn.

Trong mắt lóe lên một tia tinh mang, tốc độ của Tinh Hồn cực kỳ quý dị, chỉ thấy hắt hóa thành một bóng ảnh, bay xuyên qua đám ô hợp kia.

Máu tươi tủa ra, chỉ trong giây lát, mười mấy người, cư nhiên toàn bộ đều chết hết, chỉ còn sót lại đứng một mình Hạ Nhất Cường.

Bất quá, Hạ Nhất Cường cũng chỉ sót lại một hơi thở, tùy tiện một cước nhẹ cũng đủ lấy xuống cái mạng nhỏ.

- Ta... ta sai rồi, tha cho ta một mạng.

Hạ Nhất Cường triệt để khiếp sợ rồi, thực lực của Tinh Hồn quá mạnh, một quyền giết chết tất cả đám đàn em.

Khoảng khắc đó, Hạ Nhất Cường nhanh tay lấy ra một kiện pháp khí phòng ngự để che chắn, nhưng lực lượng thân thể của Tinh Hồn, dù là Hậu Thiên hoang thú cấp hai cũng không sánh bằng, kiện pháp khí phòng ngự kia chỉ là hạ phẩm pháp khí, làm sao chống đỡ nổi. Mà đừng nói là một, cho dù là mười kiện hạ phẩm pháp khí cũng không chống lại một quyền kia.

- Đừng lo, người rồi sẽ gặp Mộ Kính.

Tinh Hồn nói ra câu này, trong mắt Hạ Nhất Cường nghi hoặc cùng khiếp sợ. Cuộc giao dịch giữa hắt ta và Mộ Kính, chỉ có hai bên biết, vậy mà Tinh Hồn lại... mang theo nghi hoặc cùng sợ hãi, cái đầu của Hạ Nhất Cường bị Tinh Hồn đâm nát, máu thịt lẫn lộn, chẳng còn sót lại một tia sinh mệnh.

- Tên kia, bốn long bảo là chữa lại một vài thang cho bản long mà. Đáng kiếp, tên nô tì này lại cãi lời bốn long.

Tiểu Ứng Long trong mắt lóe lên phản nộ, quát lớn.

Có điều, hành động này của nó, trong mắt các thiếu nữ ở đây lại giống như đang hò reo vui mừng vì thắng lợi của chủ nhân mình.

- Con chó con này thật dễ thương, ước gì được ôm nó một cái.

- Không biết hẳn có bán con chó con đó không nhỉ?

- Chó con ời, tới đây với tỷ, tỷ sẽ cho người ăn đồ ăn ngon...

Cảnh tượng chém giết đáng sợ trong mắt các thiếu nữ, ngay lập tức đổi thành mê hoặc khi nhìn Tiểu Ứng Long.

Bất quá, ngay sau đó thì mây cổ khí tức mạnh mẽ xuất hiện.

- Tránh đường mau.

Một tiếng hô lớn vang lên, đột nhiên từ trong đám đông tách ra làm hai bên, tạo thành một con đường nhỏ vừa đủ cho một vài người bước qua.

Một thanh niên dung mạo anh tuấn, thân thể trắng kiết, trên người một kiện trường bào thanh y sạch sẽ. Có điều, trong mắt hắn sát ý không hề che dấu, tựa hồ đang muốn giết người vậy.

- Là Dương gia Dương Trung, một trong những thế gia đệ tử thiên tài tham gia thí luyện.

- Nghe nói Dương gia dòng chính toàn bộ đều được đưa vào Thiên Kiếm Tông tu luyện, nhờ vậy mà Dương Trung mới có cơ hội từ dòng thứ đôn lên. Không ngờ trong một thời gian ngắn bộc lộ thiên phú, trở thành một trong các thiên tài thế hệ này của Dương gia.

- Dương Trung, thời gian tu luyện mặc dù lâu hơn Phong Nhạc, có điều thời điểm hiện tại, thực lực cũng không thua kém bao nhiêu cả.

-

Dương Trung là người đầu tiên trong đám thế gia đệ tử thiên tài xuất hiện tại đây. Còn nhớ khi tranh đoạt Thiên Niên Địa Linh Tuyền, Dương Trung chính là một trong số những người bị Tinh Hồn đánh bại, sau đó đoạt đi nhẫn trữ vật.

Là thế gia đệ tử thiên tài, mặc dù không thể so sánh với thiên tài cấp bậc yêu nghiệt như Thượng Quan Lãnh hay Dương Thiên Quân, nhưng Dương Trung thực lực trong đồng cấp rất mạnh, có năng lực vượt cấp khiêu chiến, được Dương gia coi trọng.

Vì vậy nên, Dương Trung tự nhiên sinh ra kiêu ngạo. Bị một tên tán tu đánh bại, đoạt đi nhẫn trữ vật, mà tên tán tu này chỉ là một gã Phàm Tiên Cảnh, kiêu ngạo như Dương Trung, làm sao chịu đựng?

Nếu trước đây không phải do Phong Nhạc sử dụng Cường Lực Phù muốn giết Tinh Hồn, chỉ sợ Dương Trung cũng đã lao lên rồi.

Nói đến, từ khi xuất hiện tại Đại Thiên Thế Giới, hay nói rõ hơn là tại Hư Thần Tinh, Tinh Hồn quan hệ dây dưa rễ má với Dương gia là nhiều nhất.

Trước đây kết thù với Dương Khai, hôm nay lại kết thù với Dương Trung. Nhưng dù là Dương Trung hay Dương Khai, cả hai đều bị Tinh Hồn liệt vào danh sách phải chết.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 112: Cường Hành Chém Giết

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 112: Cường hành chém giết

Dương Trung xuất hiện, ngay lập tức làm cho đám người đến quan sát bàn luận. Đặc biệt là những nữ nhân, nhìn Dương Trung mà giống như chết mê chết mệt, không thể nào dời mắt được.

So với Tinh Hồn thì đúng là Dương Trung đẹp mã hơn một bậc, không những tu vi cao cường, mà còn là một trong những thiên tài của thế hệ hiện tại. Người như vậy, dĩ nhiên được đa phần nữ nhân hâm mộ cũng là chuyện thường tình.

Nếu là bình thường, Dương Trung nội tâm đắc ý, bất quá, tình huống hiện nay, hẳn làm gì có tâm tình để thưởng thức sự hâm mộ này.

So với Phong Nhạc, Dương Trung ghen ghét Tinh Hồn không hề thua kém. Gần đây, hẳn còn nhận được tin tức, thì ra Tinh Hồn đã từng đắc tội với Dương Khai.

Tại Dương gia, mặc dù Dương Trung tu vi cao hơn Dương Khai, thiên phú cũng nổi bật hơn Dương Khai, tuy nhiên, bởi Dương Khai là người dòng chính, lại có thêm một vị sư ca yêu nghiệt bao che, thế nên địa vị

trong tộc, Dương Trung đừng nói là ghen ghét ganh tị, thậm chí còn muốn chạy đến nịnh bợ còn không kịp nữa là.

Nếu như hôm nay đích thân lấy đầu Tinh Hồn đem đến làm quà cho Dương Khai, vậy chẳng phải đã ghi điểm trong mắt Dương Khai. Biết đâu chừng được nhị sư ca yêu nghiệt của Dương Khai để mắt đến, không những địa vị được tăng lên, tiền đồ sau này của Dương Trung không thể đo lường.

Với những lý do như vậy, Dương Trung càng thêm quyết tâm đoạt đi tính mạng của Tinh Hồn.

- Tạp chủng, bản công tử Dương Trung, hôm nay đến lấy cái đầu người xuống.

- Không nghĩ đến, đầu tiên là Dương Khai, kế tiếp lại là Dương Trung người.

Tinh Hồn lãnh đạm, nhìn Dương Trung nói.

- Dương gia ta, mặc dù thời gian trở thành một trong thập đại gia tộc không lâu, thế nhưng không phải hạng nhãi nhép như người có thể động vào. Nếu người đã đắc tội tam thiếu gia, vậy thì Dương Trung ta thay tam thiếu gia dạy người một bài học.

- Dạy dỗ ta, chưa đến lượt người.

- Mạnh mẽ lắm. Ngày hôm đó ta chủ quan để tạp chủng người đắc thủ, hôm nay đừng hòng kỳ tích xảy ra một lần nữa.

Dương Trung tu vi trung kỳ Phù Tiên Cảnh bộc lộ ra. Trước đây đã từng bị đánh bại một lần, Dương Trung không dám khinh địch, thể hiện toàn bộ thực lực của mình.

Dĩ nhiên, không chỉ dừng lại ở mức đó. Kế tiếp, Dương Trung lấy ra một lá phù lục. Đây cũng là Cường Lực Phù, bất quá phẩm chất không bằng Cường Lực Phù của Phong Nhạc đã từng sử dụng trước đây. Đường Lực Phù của Dương Trung chỉ là Hoàng cấp trung phẩm phù lục.

Mặc dù chỉ là phù lục Hoàng cấp trung phẩm, tuy nhiên muốn mua được không phải dễ dàng gì. Một tấm phù lục Hoàng cấp trung phẩm, giá trị không dưới một vạn linh thạch hạ phẩm. Trên người Dương Trung cũng chỉ có được ba tấm phù lục Hoàng cấp trung phẩm mà thôi.

Bởi vì giá trị cao ngất ngưỡng, trừ khi gặp biến cố, Dương Trung mới lấy ra dùng. Nhưng tình huống hiện tại, hẳn buộc phải sử dụng đến nó. Bởi Dương Trung từng chứng kiến thực lực của Tinh Hồn, nếu chiến đấu bình thường, hẳn không có dám nắm chắc lấy mạng Tinh Hồn.

Vả lại, chỉ cần giết được Tinh Hồn, lọt vào mắt xanh của Dương Thiên Quân, đừng nói là một tấm Hoàng cấp trung phẩm Cường Lực Phù, dù là mười tấm hẳn cũng đem ra dùng.

- Không ngờ Dương Trung lại sử dụng đến cả Hoàng cấp trung phẩm Cường Lực Phù, chiến lực hiện nay so với tiên giả hậu kỳ Phù Tiên Cảnh không kém quá xa.

- Gã Tinh Hồn kia, thế mà lại khiến cho Dương Trung cẩn thận đến mức độ sử dụng phù lục trân quý đến vậy.

- Chiến đấu với địch nhân mà không khinh thường, tính cách như vậy chỉ lợi chứ không hại. Tính cách của Dương Trung, chúng ta giới tán tiên cần phải học hỏi.

- Gã tên Tinh Hồn lần này chết chắc rồi.

-

Dương Khai sau khi gia trì thêm Cường Lực Phù trung phẩm, thực lực nhảy vọt từ trung kỳ Phù Tiên Cảnh lên hậu kỳ Phù Tiên Cảnh. Tuy công dụng chỉ gia trì được một khắc, thế nhưng trong suy nghĩ của Dương Trung, chỉ cần một nửa thời gian là hẳn có thể giết chết được Tinh Hồn.

Trên tay Dương Trung xuất hiện một thanh chiến kích, là thượng phẩm pháp khí do gia tộc cho hẳn mượn để tham gia thí luyện. Gia tộc đã hứa hẹn, chỉ cần hẳn tiến vào ba người mạnh nhất kỳ thí luyện này thì kiện thượng phẩm pháp khí sẽ trở thành phần thưởng tặng cho hẳn.

- Kích này tên gọi Kinh Thiên Kích, hôm nay ta liền dùng nó để lấy đầu người.

- Thiên Ưng Kích.

Dương Trung hô lớn, thân thể gia tốc tốc độ, hóa thành một đạo bóng ảnh xông thẳng về phía trước.

Tinh Hồn gương mặt không chút biến đổi, tuy nhiên trong lòng lại rất cảnh giác. Nếu Dương Trung ở trạng thái bình thường, Tinh Hồn sẽ không đặt hẳn vào trong mắt. Bất quá, Dương Trung lại sử dụng Cường Lực Phù trung phẩm, vì lẽ đó, Tinh Hồn sự cảnh giác nâng lên một chút.

- Bằng người... vẫn chưa đủ.

Tinh Hồn trên tay xuất hiện một trung phẩm pháp khí trường kiếm, dĩ nhiên thanh kiếm này không phải là Đồ Lục, mà là một kiện pháp khí được Tinh Hồn ngẫu nhiên lấy ra từ trong nhẫn trữ vật. Bởi vì trong mắt Tinh Hồn, Dương Trung chưa xứng đáng trở thành đối tượng dùng để tế Đồ Lục.

- Truy Phong Cửu Kiếm.

Tinh Hồn phản ứng cực nhanh, trường kiếm trong tay huy động, xung quanh nổi lên một trận gió lớn, trong cơn gió phản phát như ẩn chứa mấy

đạo kiếm ảnh, theo sự huy động của Tinh Hồn, đồng loạt xông thẳng về phía trước.

Một âm thanh đình tai vang lên, chỉ thấy Dương Trung thân thể bay lên trời, nói chính xác hơn là nhún người bay thành hình vòng cung, lộn ngược lại về phía sau. Khi đáp xuống đất, Dương Trung còn lui lại mấy bước.

Chỉ thấy trên người hắn, mặc dù không bị thương, tuy nhiên áo bào lại bị một lực lượng sắc bén vô hình chém rách.

- Hừ, tạp chủng, đừng hòng đắc ý. Ta chỉ mới sử dụng nửa thành công lực mà thôi.

- Nói nhảm, đánh đi.

Tinh Hồn hừ lạnh một tiếng, thân thể không tiếp tục đình chỉ một chỗ, sau khi chiếm được thượng phong, một lần nữa xông thẳng đến.

- Truy Phong Cửu Kiếm.

Tinh Hồn một lần nữa sử dụng Truy Phong Cửu Kiếm, mặc dù chỉ là Địa cấp sơ giai phạm vũ kỹ, tuy nhiên trong trường hợp này lại là một lựa chọn phù hợp nhất. Bởi đối thủ như Dương Trung, mặc dù sử dụng thêm Cường Lực Phù trung phẩm, nhưng vẫn chưa đủ để khiến cho Tinh Hồn phải sử dụng đến tiên vũ kỹ Diệt Long Thức.

Truy Phong Cửu Kiếm được Tinh Hồn sử dụng một cách nhuần nhuyễn, phối hợp với thân thể cường hãn đến trình độ so với Hậu Thiên hoang thú cấp hai còn muốn mạnh hơn, thế nên uy lực của Truy Phong Cửu Kiếm đạt mức mạnh nhất.

- Muốn chết.

Dương Khai quát lớn một tiếng.

- Thương Kích Trường Không.

Trông thấy Tinh Hồn cư nhiên xông thẳng về phía mình, Dương Trung khóe miệng nở nụ cười lạnh. Nguyên lực vận chuyển toàn lực, kích thẳng về phía trước.

Nhưng đột nhiên, cái bóng của Tinh Hồn chợt trở nên hư huyền. Trong mắt Dương Trung, rõ ràng Kinh Thiên Kích đã đâm xuyên qua thân thể địch nhân rồi, cư nhiên, hắn lại có cảm giác đâm vào hư không.

- Quỷ Ảnh Thần Hành.

Khi Dương Trung còn chưa kịp nhận ra điều gì thì bỗng nhiên một mũi kiếm đâm xuyên qua lồng ngực. Máu tươi từ mũi kiếm rơi xuống đất.

Gương mặt của Dương Trung tái nhợt, chỉ cảm giác một luồng khí tức lạnh lẽo lan truyền khắp thân thể, tựa hồ muốn đóng băng hết cả cơ thể.

- Người... làm sao?

Trong đầu Dương Trung cực kỳ nghi hoặc, hắn không hiểu làm cách nào mà Tinh Hồn có thể xuất hiện ở phía sau lưng mình, đâm ra một kiếm chí mạng.

- Chết đi.

Tinh Hồn không rãnh hơi giải đáp nghi hoặc của Dương Trung, bởi hắn đã cảm nhận được những khí tức mạnh mẽ đang hướng đến nơi này.

Một kiếm lạnh lùng chém ngang qua, thân thể của Dương Trung liền bị tách làm hai mảnh, máu tươi bắn tung tóe, dính vào người Tinh Hồn.

Mùi máu tanh phối hợp với sự huyết sát khiến cho Tinh Hồn trở nên đáng sợ trong mắt đám người đang theo dõi.

Có thể nhìn rõ được trong mắt bọn họ, bởi cũng giống như Dương Trung, họ không nhận thức được, làm cách nào Tinh Hồn lại xuất hiện phía đằng sau và xuất ra một chiêu trí mạng, chẳng cho Dương Trung bất kỳ một cơ hội nào phản kháng lại. Cứ thế mang theo nghi hoặc mà vong.

- Tốc độ... là tốc độ của hắc quá nhanh, chính vì vậy mà Dương Trung mới bị hạ thủ. Mặc dù đã đánh giá hắc rất cao, thế nhưng kỳ thực chúng ta lẫn Dương Trung vẫn xem nhẹ hắc.

- Một trong các thiên tài của thế hệ hiện tại, cũng là một trong những trụ cột tương lai của Dương gia lại bị ngã xuống trong tay một tán tu. Chỉ sợ sau khi thí luyện kết thúc Dương gia sẽ không để yên.

- Nếu hắc không đầu nhập Thiên Kiếm Tông, có lẽ vẫn còn một cơ may sống sót. Dù sao thế lực Dương gia hiện nay chủ yếu tập trung tại Thiên Kiếm Tông cả.

- Hừ, người bị đâm à? Hắc ta đâu chỉ đắc tội mỗi một mình Dương gia, hắc chính là đắc tội tất cả các thiên tài chín trên mười đại gia tộc. Không tính Hạng gia, chín đại gia tộc còn lại gần như cấu kết với nhau, hắc dù đầu nhập bất kỳ tông môn nào thì cũng sẽ nhận kết cục thê thảm.

-

Tinh Hồn còn chưa lo lắng thì đã có người khác lo lắng giúp hắc rồi. Có điều, kỳ thực nội tâm những người này đều mong Tinh Hồn chết đi cho rồi. Hôm nay Tinh Hồn thể hiện thực lực kinh người, mà hắc chỉ mới là một gã viên mãn Phạm Tiên Cảnh, nếu hắc tiếp tục phát triển, tương lai sẽ còn mạnh đến mức nào. Và những kẻ như bọn hắc, dĩ nhiên sẽ bị một gã thiên tài đề đầu cưỡi cổ.

Tinh Hồn không có thể lực chống lưng, không có thân phận kinh người, dĩ nhiên là sẽ bị người khác nhắm vào.

- Là Phong Nhạc, thiên tài của Phong gia, hẳn đến rồi.

Không biết là người nào phát hiện đầu tiên, tiếng hô lớn khiến cho chúng nhân ngừng bàn tán, đồng loạt nhìn về phía sau. Chỉ thấy ở cách đó không xa, một luồng khí tức mạnh mẽ ập đến, gió mạnh khiến cho không ít người lùi lại mấy bước, bởi trong cơn gió ẩn chứa một luồng khí lực bá đạo.

Chỉ thấy cái bóng người kia nhanh chóng hiện ra trước mắt chúng nhân. Chính là Phong Nhạc.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 113: Trảm Thiên Tài (1)

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 113: Trảm thiên tài (1)

Phong Nhạc không che dấu tu vi, có thể nói tại kỳ thí luyện lần này, tu vi cùng thực lực của Phong Nhạc có thể nói là một trong những người mạnh nhất.

Khí thế tản ra khiến cho chúng nhân rung động, không nhịn được liền lui lại. So với Dương Trung, Phong Nhạc xuất hiện cơ hồ còn muốn hoành tráng hơn.

Cũng ngay lúc đó, ngay sau khi Phong Nhạc xuất hiện không lâu thì những thế gia đệ tử thiên tài khác hiện thân.

- Vệ gia Vệ Vũ Quân, nữ thiên tài duy nhất trong số các thế gia đệ tử thiên tài tại Phong Lâm Thành. Nghe nói thực lực so với Phong Nhạc không kém, hơn nữa đối với Trần Đạo Sư có chút thiên phú.

- Trần gia Trần Anh Tuyệt, mặc dù thiên phú và thực lực không sánh bằng Phong Nhạc hay Vệ Vũ Quân, nhưng bản thân lại được truyền thừa thượng phẩm pháp khí Phá Vân Quyền Sáo, một khi đeo Phá Vân Quyền Sáo, thực lực cơ hồ tăng lên gấp hai lần.

- Đám thiên tài này, mặc dù không tính là yêu nghiệt giống như Thượng Quan Lãnh hay Dương Thiên Quân, nhưng con bài tẩy trên người, không là người dòng thứ như Dương Trung so sánh được.

- Dương Trung tuy nhiên là một thiên tài, có điều không phải đệ tử chính thống, không được nhiều đãi ngộ như đệ tử dòng chính. Hẳn chết, nguyên nhân hiển nhiên là do không được nhiều con bài tẩy.

-

So với Dương Trung thì đám thế gia đệ tử thiên tài mới xuất hiện được đánh giá cao hơn rất nhiều. Nhất là Phong Nhạc, không nghi ngờ, hẳn hiện nay tại kỳ thí luyện chính là nhân vật nổi bật nhất.

Thiên tài cùng thế hệ tại Phong Lâm Thành, nhiều người cho rằng, nếu như Phong Nhạc cũng thức tỉnh được thiên phú trên thiên phú bí, chỉ sợ thực lực cùng địa vị của hẳn hiện nay không hề thua kém Thượng Quan Lãnh hay Dương Thiên Quân.

Bất quá, trên đời này, không phải cứ muốn là được.

Phong Nhạc, hẳn cũng chỉ có thể từng bước leo lên mà thôi. Dương nhiên, con đường tu luyện của Phong Nhạc, so với đám tán tiên thì thuận lợi hơn vô số lần.

Đoàn Triều Lộ bước tới gần Phong Nhạc, ánh mắt lơ đãng nhìn tới chỗ Tinh Hồn, dĩ nhiên thân thể bị phân làm đôi của Dương Trung liền lọt vào tầm mắt của hẳn.

- Dương Trung, hẳn chết rồi à?

Trong mắt Đoàn Triều Lộ ngạc nhiên. Tuy hẳn không coi trọng Dương Khai bởi Dương Khai không phải đệ tử dòng chính, thế nhưng thực lực của Dương Khai, Đoàn Triều Lộ không dám nắm chắc giết được hẳn.

Cư nhiên lại chết dưới kiếm của Tinh Hồn, mà lại chết thê thảm nữa chứ.

- Chết dưới tay tạp chủng đó, Dương Trung không những làm mất mặt Dương gia, mà còn làm mất mặt cả thế gia đệ tử thiên tài chúng ta.

Thanh âm khó chịu vang lên từ một nam thanh niên bạch y. Chính là thiên tài Mộ gia Mộ Yên.

- Lần trước chủ quan thất thủ một lần, Dương Trung cư nhiên lại không rút ra được kinh nghiệm, hăn chết là thỏa đáng, chẳng có gì đáng tiếc cả.

Đứng một bên, thiên tài Trần gia Trần Anh Tuyết lạnh giọng nói.

- Đứng đây nói nhiều về kẻ đã chết để làm gì, phung phí thời gian. Hơn hết chính là giết tên tạp chủng kia, lấy lại mặt mũi cho thế gia đệ tử thiên tài chúng ta. Bằng không, chẳng phải sẽ bị người khác cười vào mặt?

- Ở đây nhiều người như vậy, ai muốn lên trước đây?

Thiên tài Chu gia Chu Phi Ưng chột hỏi.

Nghe vậy, Trần Anh Tuyết liền bước lên phía trước một bước, trong mắt biểu lộ chiến ý.

- Để ta.

Vốn Phong Nhạc muốn là người đầu tiên giết Tinh Hồn, có điều, lúc trước từng ăn quả đắng bởi Tinh Hồn, thế nên Phong Nhạc muốn thử nhìn xem thời gian qua, Tinh Hồn đã tiến bộ đến đâu.

- Trần Anh Tuyết, không được chủ quan làm mất mặt chúng ta.

Phong Nhạc hảo ý nhắc nhở.

- Ha ha, ta không phải phế vật Dương Trung. Các người cứ đứng đây mà nhìn ta chém giết tạp chủng đó.

Trần Anh Tuyết trong mắt hiện lên ngạo ý, dường như không để tâm đến câu hảo ý của Phong Nhạc, cười lớn nhảy về phía trước.

Phong Nhạc thấy vậy, trong ánh mắt trầm xuống, bất quá, hắn không có hành động nào khác. Đột nhiên một bóng dáng yêu kiều xuất hiện ngay bên người hắn.

Chính là Vệ Vũ Quân. Hôm nay nàng diện một bộ thanh y bó sát cơ thể, khiến cho vóc dáng của nàng, những vị trí nóng mắt đều hiện hữu rõ ràng. Nhất là khuôn ngực lộ ra hai ngọn núi trắng trẻo tràn đầy sức sống, một cái khe xuất hiện ở giữa hai ngọn bình phong, vừa nhìn đã khiến cho người ta ngây ngất.

Giống như bình thường, Vệ Vũ Quân trên gương mặt đeo một chiếc khăn mỏng che đi khuôn mặt, bất quá điều này không hề làm giảm đi khí chất của nàng, ngược lại còn khiến cho người nhìn cảm thấy bị cuốn hút.

Mái tóc đen láy bóng mượt được chải gọn gàng chỉnh chu, khẽ lay động trong từng bước chân của nàng. Trên người ẩn hiện một cỗ khí chất phong tình, dù là Phong Nhạc, hắn nội tâm cũng bị Vệ Vũ Quân làm cho thờ không đều.

Trong lòng hắn thầm than hai chữ “yêu nghiệt”.

- Phong Nhạc, người cho rằng, ai sẽ thắng?

Vệ Vũ Quân ánh mắt mê hoặc nhìn Phong Nhạc, rồi sau đó chuyển lên sàn đấu, ôn nhu hỏi.

Phong Nhạc hơi trầm ngâm một lúc, sau đó đáp lời:

- Trần Anh Tuyết, thực lực so ra không kém cạnh ta bao nhiêu. Nếu Trần Anh Tuyết đánh đúng thực lực, đồng thời triển lộ những gì hãn có, tạp chủng kia chết chắc.

- Vậy sao?

Phong Nhạc ngoài miệng nói vậy, nhưng trong lòng nghĩ gì thì chỉ có trời mới biết. Tựa hồ nhìn ra phần nào suy nghĩ trong đầu Phong Nhạc, Vệ Vũ Quân nở nụ cười bí ẩn đằng sau tấm khăn mỏng che mặt.

Trên lôi đài, Trần Anh Tuyết đứng đối diện Tinh Hồn, gương mặt ngạo ý, trong mắt lộ ra một tia âm lãnh.

- Trước đây sơ suất để người đắc thủ, hôm nay, người sẽ không còn cơ hội.

- Dương Trung, khi này hãn cũng nói vậy.

Tinh Hồn mặt vô biểu tình, đáp.

- Hừ, phế vật Dương Trung, hãn có thể so sánh với bản thiếu gia? Tạp chủng, để hôm nay bản thiếu gia cho người nhận thức rõ, chênh lệch giữa chúng ta lớn đến cỡ nào.

Dứt lời, bỗng trên tay Trần Anh Tuyết xuất hiện hai cái bao tay màu xanh dương, phía bên ngoài có những đường vân không ngừng chuyển động, tựa hồ những đường vân này tồn tại sinh mệnh.

- Đó chính là Phá Vân Quyền Sáo, thượng phẩm pháp khí sao? Vừa nhìn thôi cũng cảm thấy lợi hại rồi.

Trông thấy đôi bao tay màu xanh trên tay Trần Anh Tuyết, một đám người liền ồ lên.

Tinh Hồn nhìn thấy Phá Vân Quyền Sáo này, với tầm mắt của hãn liên nhìn thấy được điểm lợi hại của nó. Thanh hạ phẩm pháp khí trường kiếm của hãn, nếu chạm vào Phá Vân Quyền Sáo, cơ hồ trong chớp mắt liền hóa thành vô số mảnh vỡ.

Không hổ danh là đệ tử thiên tài dòng chính, được gia tộc cấp cho pháp bảo lợi hại đến vậy.

- Làm oan hồn dưới Phá Vân Quyền Sáo, người nên lấy đó làm tự hào.

Trần Anh Tuyết cười đắc ý, sau đó gương mặt biến đổi, hô lớn:

- Lạc Nhật Quyền.

Nguyên lực vận chuyển, khí thể toàn thân bộc lộ, Trần Anh Tuyết phá không đâm thẳng về phía trước. Một quyền vừa ra, trong giây lát phảng phất khoảng khắc bầu trời biến sắc, dưới lực lượng Phá Vân Quyền Sáo gia cố, uy lực của Lạc Nhật Quyền không chỉ mạnh lên gấp hai lần.

Tinh Hồn trong mắt biến đổi, trên tay nhanh chóng tế ra Kinh Thiên Kích, chiến lợi phẩm hãn đoạt được của Dương Trung.

- Mô Phỏng Thuật – Thiên Ứng Kích.

Tinh Hồn xuất ra một thương y hệt như Dương Trung xuất ra, bất quá, uy lực so với Dương Trung mạnh hơn rất nhiều.

- Là Thiên Ứng Kích, vũ kỹ truyền thừa của Dương gia, làm sao tạp chủng này biết được?

Mộ Yên ánh mắt ngạc nhiên.

- Tạp chủng này, trên người chắc chắn có bí mật.

- Nhất định là vậy. Vũ kỹ gia tộc so với vũ kỹ tông môn cơ hồ không khác biệt, tuyệt đối không được truyền ra bên ngoài.

- Trần Anh Tuyết, chỉ cần phế đi tạp chủng đó, tạm thời đừng giết vội.

Chu Phi Ừng lớn tiếng hô, nói với Trần Anh Tuyết. Kỳ thật, việc Tinh Hồn sử dụng Thiên Ừng Kích cũng làm cho Trần Anh Tuyết hơi nghi hoặc. Dĩ nhiên, hắn cũng đồng tình với đám Chu Phi Ừng, cho rằng Tinh Hồn có bí mật nào đó nên mới học trộm được vũ kỹ của Dương gia.

Một tiếng ầm nổ vang. Tinh Hồn lui về phía sau mấy bước. Uy lực sau khi được gia cố thêm lực lượng của Phá Vân Quyền Sáo đã mạnh hơn nhiều lần, dù lực lượng thân thể của Tinh Hồn rất cường hãn cũng không thể không bị đẩy lùi.

Đột nhiên trong mắt hắn hiện ra một bóng người, chính là Trần Anh Tuyết. Trong mắt Trần Anh Tuyết lộ vẻ tham lam, hai bàn tay siết lại thành quyền, nguyên lực vận chuyển, một lần nữa khởi động Phá Vân Quyền Sáo:

- Song Long Xuất Hải.

Trần Anh Tuyết song thủ đồng thời đánh ra. Chỉ thấy hai đạo cự chưởng giống hóa thành hai đầu long ảnh, gào thét giận dữ xông thẳng đến.

Tinh Hồn sắc mặt hơi động, hắn lúc này đã được cảm thụ uy lực của Phá Vân Quyền Sáo, tự nhiên sẽ không dám mất cảnh giác.

- Quỷ Ảnh Thần Hành.

Tinh Hồn không dám kháng cự trực diện, liền gia tốc tránh sang một bên. Nhờ vào công pháp luyện thể Trấn Ngục Huyền Thể, không chỉ thân thể độ cường hãn mạnh lên, mà còn khiến tốc độ của hắn tăng lên rất nhiều.

Nhờ vậy, trong một thoáng chốc, hắn vẫn có thể tránh được.

- Tạt chủng, chịu chết đi.

Ngay khi Tinh Hồn vừa lui sang một bên, bất ngờ Trần Anh Tuyết đồng thời xuất hiện ở ngay vị trí này.

- Lạc Nhật Quyền.

Trần Anh Tuyết gương mặt tàn độc, hướng thẳng một quyền vào đan điền của Tinh Hồn, toan có ý định hủy đan điền của hắn.

- Vạn Thú Nhất Kích.

Tinh Hồn dĩ nhiên không phải loại người đứng im chịu trận, nguyên lực vận chuyển, bàn tay hóa thành trảo, trong giây lát đánh ra một đạo trảo ấn.

Quyền kinh chạm trảo ấn, một tiếng nổ kinh thiên vang lên, khói bụi bay lên đầy trời. Tinh Hồn lui về phía sau lưng năm bước, còn Trần Anh Tuyết, hắn thế mà nhưng mà lùi đến hơn mười bước. Chỉ thấy trên gương mặt Trần Anh Tuyết tràn đầy kinh ngạc.

- Thân thể thật cường hãn.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 114: Trảm Thiên Tài (2)

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 114: Trảm thiên tài (2)

Uy lực của Phá Vân Quyền Sáo, Trần Anh Tuyệt là người hiểu rõ nhất. Phá Vân Quyền Sáo, bằng vào tu vi của hắn, mặc dù không thể phát huy ra mười phần uy lực, tuy nhiên, dùng để đối phó với tiên giả hậu kỳ Phù Tiên Cảnh không hề gặp khó khăn, thậm chí còn có năng lực chiến đấu một trận với cả tiên giả Địa Tiên Cảnh.

Nói không ngoa, Phá Vân Quyền Sáo chính là con bài tẩy tốt nhất hiện tại của Trần Anh Tuyệt, thế nhưng vẫn không thể ứng phó nổi với một gã nho nhỏ Phàm Tiên Cảnh.

Chỉ thấy gương mặt Trần Anh Tuyệt rất khó coi.

- Xem ra vẫn là đánh giá hắn hơi thấp, bất quá, cũng chỉ như thế thôi.

Trần Anh Tuyệt nội tâm vẫn chưa đặt Tinh Hồn cao thêm một bậc, cho rằng bản thân mình hơi xem nhẹ hắn.

- Ứng Kích Trường Không.

Trần Anh Tuyết hô lớn, nguyên lực lại chuyển động, chỉ thấy hắc nhún người phóng lên trời, tay phải đeo Phá Vân Quyền Sáo hóa thành trảo ấn. Nhìn Trần Anh Tuyết giống như một đầu mãnh ưng từ trên thiên không lao thẳng xuống, xé xác con mồi.

Tốc độ của Trần Anh Tuyết rất nhanh, bởi trước đó, hắc đã sử dụng thêm hai tấm Hoàng cấp hạ phẩm Tật Phong Phù, giúp cho tốc độ nhanh hơn so với bình thường gần như gấp đôi.

Trần Anh Tuyết một chiêu này muốn dồn Tinh Hồn vào góc chết, không cho hắc bất kỳ cơ hội nào bỏ trốn.

Bất quá, điều này lại rất hợp ý với Tinh Hồn. Nguyên lực toàn thân vận chuyển, Trấn Ngục Huyền Thể tầng thứ nhất được Tinh Hồn triển khai toàn lực, trong mắt lóe lên một vầng ám quang, trong sát na tung ra một quyền.

- Trấn Ngục Quyền.

Trấn Ngục Huyền Thể chính là Địa cấp tiên vũ kỹ trung phẩm, mặc dù Tinh Hồn chỉ mới luyện được tầng thứ nhất Trấn Ngục Huyền Thể, cư nhiên so với phạm vũ kỹ của Trần Anh Tuyết thì uy lực mạnh hơn rất nhiều.

Dĩ nhiên, uy lực của Trấn Ngục Huyền Thể mạnh đến đâu còn tùy thuộc vào Tinh Hồn nữa.

Một quyền vừa ra, bất giác như Tinh Hồn hóa thành một vị thần trấn giữ địa ngục, xung quanh cơ thể lượn lơ một tầng u khí lạnh lạnh, phảng phất hóa thành một đầu thần tượng vậy.

Một tiếng nổ ầm ầm vang lên, Trần Anh Tuyết hét lên một tiếng thê lương, thân thể bị đẩy lùi về phía sau mấy chục bước. Chỉ thấy sắc mặt hắc

trở nên nhợt nhạt, khóe miệng xuất hiện một tia máu tươi. Bất quá, tia máu này chớp mắt liền bị đóng băng lại.

Một quyền giao thủ, Trần Anh Tuyệt cảm giác như bên trong cơ thể bị một luồng khí lạnh lẽo chạy khắp cơ thể, không ngừng tàn phá, đóng băng hết kinh mạch, máu huyết.

Tinh Hồn tu luyện Trấn Ngục Huyền Thể, khi ngưng tụ Trấn Ngục Huyền Thai, trong nguyên khí ẩn chứa âm tà sát khí, khi đối phương vô tình hít phải âm tà sát khí thì liền gặp tình trạng giống như Trần Anh Tuyệt vậy.

Trong lúc Trần Anh Tuyệt cả kinh, không hiểu nguyên nhân gì khiến bản thân trở nên lạnh lẽo thì trước mặt hần xuất hiện một bóng người.

- Thiên Ưng Kích.

Bóng người đó, ngoài Tinh Hồn thì còn ai vào đây nữa. Hần trên tay cầm Kinh Thiên Kích đâm tới, tốc độ cực nhanh hóa thành một cái bóng mờ.

Trần Anh Tuyệt gương mặt kinh sợ, nguyên lực khởi động để tránh né đi, tuy nhiên, bởi vì cơ thể bị âm tà sát khí ảnh hưởng, tốc độ vận chuyển nguyên lực trong giây lát bị trì trệ.

Bình thường, một giây lát trôi qua rất nhanh. Nhưng trong một cuộc tử chiến mà nói, vài giây ngắn ngủi đó cũng đủ để khiến bản thân không còn cái mạng nhỏ.

- Không được giết hần.

Phong Nhạc gương mặt biến đổi hô lớn, đồng thời thân thể huy động xông thẳng lên, trong tay thượng phẩm pháp khí trường kiếm xuất ra khỏi vỏ, gương mặt dữ tợn uy hiếp Tinh Hồn.

Phong Nhạc nguyên lực huy động, thân thể tản ra một luồng uy áp khủng bố, hướng đến chỗ Tinh Hồn.

- Thanh Nhận.

Phong Nhạc phản ứng rất nhanh, hy vọng có thể nhật lại cái mạng nhỏ giùm Trần Anh Tuyệt. Có điều, hắn tuy đã nhanh, nhưng làm sao nhanh bằng mũi thương kia được.

Ánh mắt Trần Anh Tuyệt tràn ngập sợ hãi cùng tuyệt vọng, hắn là lúc này, trong nội tâm hắn cực kỳ hối hận, hối hận vì sao bản thân lại là người đầu tiên nhảy lên chiến đấu với Tinh Hồn, để rồi khiến cho bản thân tử vong.

Hắn là thiên tài của Trần gia, từ nhỏ đã nhận rất nhiều đãi ngộ, tương lai sau này không thể đo lường. Nhưng đáng tiếc, hắn lại đi chọc Tinh Hồn, để rồi cái giá phải trả chính là mất đi tính mạng.

Kinh Thiên Kích đâm thủng đầu lâu, trong thương thế mang theo một cổ sức mạnh hủy diệt, khiến cho đầu lâu của Trần Anh Tuyệt nổ tung tóe, máu tươi bắn lên trời, tạo thành một cơn huyết vũ.

Vừa đúng lúc đó, Thanh Nhận từ chỗ Phong Nhạc chém đến, Tinh Hồn phản ứng rất nhanh, một lần nữa huy động nguyên lực toàn thân, đáp trả lại một kiếm sắc bén kia.

- Thiên Ưng Kích.

Ầm một tiếng, thân thể của Trần Anh Tuyệt ở giữa hai luồng khí tức hung bạo, liền bị phân thành vô số mảnh nhỏ, bay tung tóe ra xung quanh, cảnh tượng làm cho người ta kinh sợ.

Trần Anh Tuyệt, thiên tài Trần gia, không những tán thân tại Bạo Thú Lâm, mà chết cực kỳ thê thảm, thân thể không được nguyên vẹn. So với cái

chết của Dương Trung còn muốn thê thảm hơn. Chỉ ít, Dương Trung chỉ bị phân làm hai mảnh, còn Trần Anh Tuyết thì khó mà gộp thành nhân dạng được nữa.

Phong Nhạc xông lên lôi đài, một kiếm đẩy lùi Tinh Hồn, khiến cho Tinh Hồn nội thương nhẹ. Bất quá, mục đích của Phong Nhạc là để cứu Trần Anh Tuyết. Đáng tiếc, hắn đã chậm mất một nhịp. Nếu trước đó, hắn phản ứng nhanh hơn, có lẽ Trần Anh Tuyết đã không phải chết.

Tinh Hồn bị đánh bật ngược, khóe miệng rơi xuống một tia máu.

Thực lực của Phong Nhạc lại bạo tăng, Tinh Hồn cảm nhận rõ được thông qua lần giao thủ vừa nãy. Lại nói, một lần chiến hai trận với hai thế gia đệ tử thiên tài khiến cho nguyên lực của hắn tiêu hao gần hết.

Ngay lập tức hắn lấy ra ba trăm khối linh thạch hạ phẩm, khởi động Tạo Hóa Nhất Khí căn nuốt luôn một lượt. Thứ hắn đang không thiếu nhất chính là linh thạch hạ phẩm, trong không gian động thiên hắn chứa mười mấy vạn linh thạch hạ phẩm. Sở dĩ nhiều đến như vậy đều là nhờ lần trước đánh bại đám thế gia đệ tử thiên tài, sau đó thuận tay cướp đi.

Sử dụng một lần ba trăm khối linh thạch hạ phẩm, trong mắt đám tán tiên, Tinh Hồn quả thực đã trở thành một đại gia rồi, nhìn mà muốn lát con mắt.

Nguyên lực trong đan điền lại tràn đầy như trước. Lại nói, nội thương do Phong Nhạc gây ra, với Trấn Ngục Huyền Thể cùng Hư Không Chiến Thể, tốc độ khôi phục nội thương cực nhanh, trong một thoáng chốc đã không còn để lại bất kỳ di chứng nào.

Nếu mà người khác biết được Tinh Hồn có được bí mật này, chỉ sợ sẽ đuổi giết để moi ra bằng được. Bởi tốc độ khôi phục vết thương cỡ này kỳ thực quá là nghịch thiên rồi.

Phong Nhạc nhìn thi thể không nguyên vẹn của Trần Anh Tuyết, lại nhìn sang Tinh Hồn, chỉ thấy trên tay Tinh Hồn chính là Phá Vân Quyền Sáo, trong khoảng khắc cuối cùng, hắn nhanh tay chặt đứt song thủ Trần Anh Tuyết, cướp đi Phá Vân Quyền Sáo.

- Mới một tháng không gặp, thực lực của người lại tiến bộ nhanh đến như vậy. Bất quá, hôm nay, người chết chắc rồi.

- Dương Trung và Trần Anh Tuyết, trước lúc chết cũng nói y chang.

- Ta với hai người bọn hắn không giống nhau. Ta đã một lần đánh bại người, lần này cũng sẽ giống như vậy.

Phong Nhạc trong mắt sát ý nồng đậm, bỗng trên tay xuất hiện một tấm phù lục, chính là Hoàng cấp thượng phẩm Cường Lực Phù.

Phong Nhạc này, quả thực chính là một đại gia, một tấm Hoàng cấp thượng phẩm phù lục, giá trị không dưới mười vạn linh thạch hạ phẩm, cư nhiên lại được hắn tùy tiện sử dụng, không những một lần mà đến hai lần, thật khiến cho người ta ghen tức mà.

Hoàng cấp thượng phẩm phù lục khác biệt rất lớn so với Hoàng cấp trung phẩm phù lục, không chỉ khác biệt ở mặt giá trị, mà còn khác biệt ở cả công năng nữa.

Phong Nhạc sử dụng Cường Lực Phù thượng phẩm, khí thể của hắn biến mạnh, tạo thành một trận cuồng phong thổi bay cát bụi xung quanh. Thực lực cư nhiên biến thành ngụy Địa Tiên Cảnh.

So với Tinh Hồn, hiện nay Phong Nhạc đã vượt lên trên một đại cảnh giới. Mặc dù chỉ là ngụy Địa Tiên Cảnh, chừng đó cũng đủ để Tinh Hồn sắc mặt biết đổi rồi.

- Thực lực của Phong Nhạc hiện này, có lẽ gã Tinh Hồn kia không phải là đối thủ của Phong Nhạc được rồi. Khác biệt tận một đại cảnh giới, quá khó cho hắn.

- Cũng phải nói đến, thực lực của gã Tinh Hồn này lại mạnh đến vậy. Hai thiên tài cứ như vậy mà ngã xuống dưới tay hắn.

- Vẫn là đánh giá quá thấp hắn, nhưng cũng chỉ đến đó thôi. Nếu không có thêm con bài tẩy nào khác, hắn chết chắc.

- Phải, trong thế hệ thiên tài này, Phong Nhạc chỉ thua mỗi Dương gia Dương Thiên Quân và Thượng Quan gia Thượng Quan Lãnh mà thôi. Cường Lực Phù thượng phẩm, bất quá chỉ là một trong những con bài tẩy của hắn.

Khán giả đứng quanh âm thầm đánh giá tương quan lực lượng. Rõ ràng trong mắt họ, Phong Nhạc vẫn được đánh giá là trên cơ một bậc.

Vệ Vũ Quân đứng ở một góc khuất người, hai hàng chân mày hơi chau lại, lặng lẽ quan sát Tinh Hồn và Phong Nhạc. Trong đôi mắt mị hoặc ẩn tàng một tia âm trầm, tựa hồ như đang suy nghĩ gì đó.

Đột nhiên, Vệ Vũ Quân âm thầm rời khỏi nơi này, bởi vì nàng rời đi rất cẩn mật, thế nên không ai nhận ra được từ lúc nào, bóng dáng của Vệ Vũ Quân đã biến mất.

Khi đã khuất xa khỏi nơi lôi đài, bên tai nàng đã vang lên âm thanh chiến đấu kịch liệt. Bất quá, kết quả thế nào, nàng không quan tâm đến. Chỉ thấy nàng lấy chiếc nhẫn ngọc trên anh, trong đôi mắt đẹp lóe lên một tia bí ẩn, đột nhiên Vệ Vũ Quân bóp nát chiếc nhẫn ngọc. Một vầng hào quang lóe lên, bao phủ lấy thân thể nàng ta, trong giây lát hào quang biến mất, đem Vệ Vũ Quân truyền tống ra khỏi Bạo Thú Lâm.

Tối ngày 23/09/2018 sẽ bạo chương /loa

Ai thương cho xin ít đậu, nọ /tky

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 115: Trảm Thiên Tài (3)

- Kiếm Quyển Tàn Vân.

- Truy Phong Cửu Kiếm.

Trên lôi đài, Tinh Hồn và Phong Nhạc giao chiến kịch liệt với nhau. Phạm vi giao chiến không giữa cố định một nơi nữa, mà bắt đầu lan tràn ra xung quanh, một số người không may bị dư uy làm cho trọng thương, sợ hãi mà bỏ chạy khỏi.

Phong Nhạc chiêu thế mạnh mẽ tràn đầy sức mạnh, nhờ vào Cường Lực Phù thượng phẩm, khí thế của Phong Nhạc nhìn từ bên ngoài cơ hồ áp đảo Tinh Hồn.

Tuy nhiên, phải đối đầu trực tiếp thì mới nhận thức rõ ràng, kỳ thực Tinh Hồn lợi hại đến mức nào. Mặc dù chênh lệch với nhau tận một đại cảnh giới, vậy mà nhiều lần suýt chút nữa Phong Nhạc bị uy hiếp đến tính mạng.

Trong lòng hấn khiếp sợ không thôi, càng lúc càng không dám xem thường Tinh Hồn, bởi chỉ một khắc ngảy đại thì cái chờ đợi hấn chính là cái chết.

“Không thể để hấn phát triển, nếu không sau này, ta làm sao mà lẫn lộn được!”

Thượng phẩm pháp khí bảo kiếm trong tay Phong Nhạc đột ngột đâm ra một kiếm, nhắm vào ngực của Tinh Hồn, thế nhưng, ngay lập tức bị Tinh Hồn chém ngang chặn lại.

- Lưu Hỏa Chương.

Đột ngột, Phong Nhạc rút kiếm lại, tay đan chéo chương ra một đạo chương lực. Trong chương lực bức ra một loại sóng nhiệt nóng bỏng, Phong Nhạc không hổ là thiên tài mạnh nhất tham gia kỳ thí luyện này, kinh nghiệm chiến đấu cực kỳ phong phú, hoàn toàn khác biệt so với Dương Trung hay Trần Anh Tuyết, khiến cho Tinh Hồn gặp một chút khó khăn.

Ầm một tiếng, chương lực chạm vào thân thể Tinh Hồn, bức hấn lùi về phía sau mấy chục bước. Thực lực Phong Nhạc hiện nay chính là ngụy Địa Tiên Cảnh, một chương này được đánh ra toàn lực khiến cho Tinh Hồn cơ thể sinh ra nội thương.

Bất quá, tốc độ khôi phục thương thể rất nhanh, nội chỉ trong mười nhịp thở, vết thương đã khôi phục hoàn toàn.

Lại Thiên Ứng Kích, một hồi chiến đấu kịch liệt, dưới lực lượng cường hãn của Phong Nhạc gần như đã bị phá hư, có lẽ không chịu được bao lâu.

Mà Phong Nhạc, trong mắt hấn biểu lộ sự khiếp sợ, chưa từng nghĩ qua, ngay cả khi mình sử dụng Cường Lực Phù thượng phẩm, cư nhiên vẫn không thể giết nổi được Tinh Hồn, ngược lại còn nhiều lần rơi vào nguy hiểm.

Lúc này Phong Nhạc chợt nhận ra, một mình mình, chỉ sợ không thể giết nổi Tinh Hồn. Vả lại, thời gian thượng phẩm Cường Lực Phù không còn nhiều nữa. Chừng này đã không giết nổi, nếu thượng phẩm Cường Lực Phù hết thời gian, Phong Nhạc hẳn làm sao đánh lại Tinh Hồn được nữa.

Trong đầu chợt lóe lên một vầng tinh quang, Phong Nhạc bây giờ đã không thềm quan tâm đến mặt mũi nữa, quay lại phía sau, nhìn đám thế gia đệ tử thiên tài còn lại, hô lớn:

- Tất cả cùng xông lên, hôm nay nhất định phải diệt sát tạp chủng này, nếu không sau này chúng ta khó mà lẫn lộn được.

Không những những người đang quan sát kinh ngạc, mà ngay cả những thế gia đệ tử thiên tài còn lại như Mộ Yên, Chu Phi Ưng, Đoàn Triều Lộ... biểu cảm cũng y hệt vậy.

Đối với Phong Nhạc, tính cách của hãn bọn họ hiểu rõ, hãn ta cực kỳ kiêu ngạo, bình thường rất ít khi nhờ vả sự giúp đỡ của người khác. Nhưng hôm nay, rõ ràng đang trong tình huống áp đảo, vậy mà Phong Nhạc vẫn bảo bọn hãn cùng tiến lên.

Bất quá, như thế này lại hợp ý bọn hãn. Sớm đã ngứa mắt với Tinh Hồn, ở đây có kẻ nào không muốn tự tay tru diệt Tinh Hồn chứ.

- Được, cùng lên.

Không hẹn mà cùng hô vang, ngoại trừ Hạng gia đệ tử và Vệ Vũ Quân ra, tất cả những thế gia đệ tử thiên tài khác đều đồng loạt xông lên.

- Có bao nhiêu thực lực đều tung ra, đừng che giấu, nếu không các người sẽ phải hối hận. Ta không hù dọa đâu.

Cảm nhận được trong mắt đám thế gia đệ tử thiên tài ẩn chứa một tia khinh định, Phong Nhạc lập tức nhắc nhở.

Lại nói, mặc dù đang trong chiến đấu hung hiểm, nhãn quan của Phong Nhạc vẫn rất nhạy bén, hãn không hề nhìn thấy Vệ Vũ Quân đâu cả. Nhớ lại câu hỏi cùng biểu cảm kỳ lạ khi trước của Vệ Vũ Quân, nội tâm Phong Nhạc trầm xuống. Bất quá, hiện tại hãn không thể quản nhiều thứ.

Quan trọng cần làm, đó chính là làm cách nào để giết được Tinh Hồn, đây mới là điều mà Phong Nhạc quan tâm.

- Bất quá chỉ là một tên viên mãn Phạm Tiên Cảnh, chúng ta liên thủ, còn lo không giết nổi hẳn?

- Phong Nhạc, người lo quá xa rồi, tạp chủng đó, lần này chết chắc.

-

Dường như bỏ ngoài tai hoàn toàn lời cảnh cáo của Phong Nhạc, bởi bọn chúng cho rằng, dưới sự liên thủ của bọn hắn, Tinh Hồn hoàn toàn không có bất kỳ cơ hội nào.

Phong Nhạc nhướng mày, trong lòng hừ lạnh, nhưng cũng không nói gì thêm. Bởi hắn muốn để cho tất cả bọn hắn trực tiếp cảm nhận thực lực của Tinh Hồn mạnh đến mức nào.

- Cùng lên một lượt, như vậy càng hay.

Bị một liên thủ quần công, Tinh Hồn không sợ hãi, trái ngược nội tâm càng thêm vui mừng. Bởi nếu hắn cứ thế giết được Phong Nhạc, chỉ sợ đám người này cấp tốc bỏ trốn.

Đã chia ra bỏ chạy, Tinh Hồn dù có mạnh hơn cũng không giết nổi chúng. Đó là còn chưa kể đến, bọn chúng còn có thêm một cái nhẫn ngọc truyền tống, bất cứ lúc nào cũng có thể sử dụng.

Bởi vậy, lên cùng một lúc, trái ngược lại hợp ý hắn.

Trông thấy biểu cảm trên mặt Tinh Hồn, không khỏi khiến cho đám thế gia đệ tử thiên tài bị chọc giận.

- Tạp chủng, chó vội đắc ý.

- Tập chúng, hôm nay cho người biết sự lợi hại của thế gia đệ tử chúng ta.

- Tập chúng, chờ một chiêu của ta.

Nguyên một đám như phát rồ lên, bao nhiêu vũ kỹ đều xuất ra toàn lực. Phong Nhạc dĩ nhiên không đứng ngoài cuộc, thượng phẩm pháp khí trường kiếm trên tay bổ xuống một đạo kiếm quang, uy lực sắc bén không gì sánh được.

Thiên Ưng Kích bị Tinh Hồn vút đi, bởi hiện tại, Thiên Ưng Kích đã không còn tác dụng gì nữa.

Kế tiếp mới chính là lúc Tinh Hồn bộc lộ sức mạnh thật sự. Từ lúc giao đấu với Phong Nhạc, Tinh Hồn chỉ sử dụng lực lượng thân thể cường hãn nhờ vào Trấn Ngục Huyền Thể, hẳn vẫn chưa sử dụng Hư Không Chiến Thể để gia trì thêm, cả Đồ Lục, kiếm ý đệ nhất trọng, và cả kiếm tâm thông minh, hẳn đều chưa bại lộ ra.

Trận chiến này đã đến lúc cực kỳ nguy hiểm, xung quanh không còn bao nhiêu người đứng lại, đao kiếm vô tình, chẳng may bản thân lại bị vạ lây, mất đi cái mạng nhỏ. Thế nên tốt nhất bỏ chạy thật xa khỏi vùng nguy hiểm.

Một vầng hào quang lóe lên, trên tay Tinh Hồn, cổ kiếm Đồ Lục hiện ra.

Đồ Lục với Tinh Hồn tương liên, cầm Đồ Lục trên tay, cảm giác giống như tiếp cho bản thân thêm một phần sức mạnh.

Làn da của hắn, trong giây lát chuyển sang màu tím đen. Hư Không Chiến Thể cũng lộ ra.

Thấy Tinh Hồn khí thế đột ngột mạnh lại, con người ai nấy đều co rút, nhất là Phong Nhạc, không nghĩ đến, cư nhiên Tinh Hồn vẫn chưa hoàn toàn bộc lộ sức mạnh thật sự.

Tâm trạng của Phong Nhạc cực kỳ tệ hại, không ngờ bản thân mình lại chưa đủ sức khiến cho Tinh Hồn bộc lộ sức mạnh thật sự, thiên tài như hãn làm sao chịu nổi đả kích này.

Thế nên Phong Nhạc càng trở nên cuồng bạo, hận không thể trảm Tinh Hồn ra làm mấy trăm mảnh.

Đương nhiên còn chưa dừng lại tại đó, chỉ thấy xung quanh Tinh Hồn, một cỗ kiếm khí đột ngột dâng trào lên, kiếm khí sắc lẹm phá vỡ mọi đòn công kích.

- Đó là... kiếm ý?

- Không thể nào, một tên tán tu tạp chủng như hãn, làm thế nào lại xuất hiện kiếm ý?

- Thiên tài thể hệ này tại Phong Lâm Thành, chỉ có một mình Thượng Quan Lãnh ngộ ra được kiếm ý nhờ vào Bá Kiếm Chi Thân. Tên tạp chủng này... sao lại có thể?

Nguyên một đám người trợn mắt kinh ngạc, Tinh Hồn lĩnh ngộ kiếm ý làm cho bọn chúng không thể tin nổi.

Kiếm ý, không những khiến cho kiếm chiêu càng thêm uy lực, còn khiến cho người khác bị áp chế thực lực, giảm đi chiến ý. Trừ khi bản thân lĩnh ngộ được một loại ý cảnh khác, hoặc có kiếm ý tương tự, hoặc là dùng thực lực chống lại được kiếm ý, bằng không thì không có một cách nào khác hóa giải đi sự áp chế này.

Mà ở đây, làm gì có người này có khả năng kháng cự lại kiểm ý đệ nhất trọng của Tinh Hồn được chứ.

- Các người, hôm nay không một ai sống sót. Tiểu Ứng Long.

Tinh Hồn hô lớn, bỗng nhiên trên vai hắn xuất hiện một cái bóng mập mạp tròn xoe, đó chính là Tiểu Ứng Long. Ánh mắt của nó đang cực kỳ hưng phấn, dường như đang chờ đợi giây phút này lâu lắm rồi.

- Hắc hắc, nhân vật chính thường xuất hiện cuối cùng. Và nhân vật chính đó, dĩ nhiên chính là bốn long. Tinh Hồn tiểu tử chỉ là nhân vật phụ, làm nền cho bốn long mà thôi, há há há...

Tiểu Ứng Long hưng phấn cười lớn, mặc nhiên, những người kia làm sao hiểu nó đang nói gì. Chung quy vẫn xem nó là một con chó cưng của Tinh Hồn, đang sửa âm ỉ lên mà thôi.

- Kiểm ý thì thế nào, chúng ta đông người như vậy, còn sợ hãi?

- Hừ, một con cầy tơ cũng dám xưng là Ứng Long, chọc cười lão tử à?

- Giết hắn, không thể để hắn sống sót rời khỏi thí luyện.

- Phong Nhạc nói đúng, không cần che dấu cái gì con bài tẩy nữa.

Bị mắng là con chó, Tiểu Ứng Long khuôn mặt giận giữ, bất quá khiến cho hai cái má núc ních đầy mỡ rung động dữ dội, ai thấy đều cảm thấy đáng yêu vô cùng.

- Đồ mất dạy, dám chửi bốn long là chó? Các người mới là chó. Đồ cái thứ không được cha mẹ dạy. Nhân danh chính đạo, bốn long là một người tốt bụng nhân từ, hôm nay thay cha mẹ các người dạy cho biết thế nào là phải đạo.

- Tinh Hồn, hợp nhất.

Tiểu Ứng Long chửi mắng thỏa thích xả giận, sau đó liếc nhìn Tinh Hồn, hăn cảm thụ trong mắt con rồng mập này như muốn bắn ra lửa, chỉ cần lắc đầu một phát, chỉ sợ ngay cả hăn cũng bị con rồng mập này xả giận.

Tối ngày 23/09/2018 sẽ bạo chương /loa

Ai thương cho xin ít đậu, np /tky

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 116: Thí Luyện Chấm Dứt

Một luồng hào quang bạo phát, bao trùm Tinh Hồn và Tiểu Ứng Long. Một trận cuồng phong bão táp nổi lên, lấy Tinh Hồn và Tiểu Ứng Long làm trung tâm, bắt đầu khếch tán ra xung quanh. Gió bão cực mạnh cuốn bay mọi thứ, những gốc đại thụ bị bật lên, thậm chí còn muốn bị trận cuồng phong này nghiền nát.

Một cỗ áp lực nguy hiểm đến tính mạng dâng trào, đám tán tiên lúc này không còn ôm tâm tư quan sát trận chiến nữa, bằng không ngay cả cái mạng nhỏ cũng khó mà giữ lại.

Tình huống này y hệt giống như lúc Tinh Hồn bị Phong Nhạc đuổi đánh, phải nhờ đến Tiểu Ứng Long hi sinh trạng thái khí linh để nhật lại cái mạng nhỏ, đem hãn ném vào trong Bạo Thụ nội lâm. Bất quá, tình huống hiện tại lại khác biệt. Không phải hãn bị đuổi giết nữa, mà ngược lại, hãn chuẩn bị làm gỏi Phong Nhạc cùng đám thế gia đệ tử thiên tài.

Cuồng phong quá mạnh, ngoại trừ Phong Nhạc còn có chút dễ chịu ra thì đám còn lại đều phải vận dụng nguyên lực, đồng thời sử dụng pháp khí phòng hộ, ngăn cản bớt lực cuồng phong đầy áp bức này.

Đùng...

Một âm thanh bạo tạc gầm vang, trận cuồng phong tan vỡ, hóa thành vô số đợt phong nhận bắn ra tứ tung. Lấy Tinh Hồn làm trung tâm, bán kính xung quanh gần trăm thước, toàn bộ hóa thành một góc hoang tàn.

Chỉ thấy từ trong đám khói bụi, một bóng người chậm rãi bước ra. Người đó, dĩ nhiên chính là Tinh Hồn sau khi hợp nhất với Tiểu Ứng Long.

Hắn lúc này, mái tóc trắng biến thành màu hoàng kim tung bay trong gió lớn. Trên thân thể đột nhiên xuất hiện những khối long lân màu vàng, dưới ánh mặt trời tỏa ra ánh hào quang chói mắt. Đặc biệt đằng sau lưng xuất hiện ra một đôi cánh, chính là đôi cánh của Ứng Long trong truyền thuyết.

Đám thế gia đệ tử thiên tài chưa bao giờ được nhìn thấy Ứng Long thực sự, bất quá thông qua miêu tả trong sách cổ, bọn họ liền ngẫm hiểu ra, sủng vật mà họ gọi là chó con thì ra là một đầu long thú trong truyền thuyết. Dưới long uy, bọn họ mặc dù là nhân loại, nhưng thân thể vẫn bị áp chế bởi huyết thống uy áp.

- Làm... làm sao có thể?

Tu vi của Tinh Hồn sau khi hợp nhất với Tiểu Ứng Long, từ viên mãn Phàm Tiên Cảnh trở thành ngụy Địa Tiên Cảnh, so với Phong Nhạc cơ không không khác biệt. Bất quá, giống như chỉ là khí tức cảnh giới, còn về thực lực chân chính, Phong Nhạc liền biết, hắn đã không còn là đối thủ của Tinh Hồn được nữa.

Dù không muốn thừa nhận, nhưng tình thế này, tựu chung trong đầu đám thế gia đệ tử thiên tài đều xuất hiện chung một ý nghĩ, đó chính chạy. Chạy thật nhanh, chạy khỏi sát tinh này.

Thế là nguyên cả một đám mấy tên thế gia đệ tử thiên tài, không hèn mà cùng chuẩn bị bóp nát nhẵn ngọc truyền tống để chạy thoát khỏi. Núi xanh còn đó, lo gì không có củi đốt. Mặc dù việc rời khỏi Bạo Thú Lâm

sớm hơn dự kiến, đối với đám thế gia đệ tử thiên tài mà nói rất mất mặt, bất quá, mất mặt so với cái mạng nhỏ, bên nào nặng nhẹ tự nhiên rõ ràng.

Vả lại, chỉ cần thoát được lần này, đợt thí luyện chấm dứt cũng chính là lúc Tinh Hồn phải trả giá.

Bất quá, chạy được sao?

- Muốn chạy? Trễ rồi.

Tinh Hồn tâm niệm vừa động, đột ngột từ bên dưới mặt đất bùng lên một vòng hào quang đen tối.

- Là trận pháp.

Phong Nhạc tinh mắt nhận ra ngay. Lúc này Phong Nhạc với mừng rỡ tưởng được rằng, thì ra việc Tinh Hồn dẫn dụ bọn hắc tới đây đều đã chuẩn bị sẵn, Tinh Hồn không hề có ý tứ cho bất kỳ một người nào trốn thoát.

Tốc độ thi trận cực nhanh, trong giây lát, vô số đạo kiếm quang phá đất xông lên, đâm xuyên qua cơ thể bọn hắc. Cảm giác chẳng khác gì đang trải qua thiên đao vạn quả, sự đau đớn lan truyền ra toàn thân khiến cho bọn họ không thể nào phát động nhãn ngọc truyền tống.

Vả lại, để sử dụng nhãn ngọc truyền tống cần có một đoạn thời gian chờ đợi thì mới thành công. Bình thường khi sử dụng, cần đến mười nhịp thở mới có thể dẫn phát truyền tống được. Mười nhịp thở rất ngắn ngủi, bất quá đó là trường hợp tình cảnh bình thường, còn hiện tại, mười nhịp thở này chẳng khác gì mười vạn năm.

]

Huyết thống uy áp, kiếm ý uy áp, bản thân lâm vào trận pháp khổng lồ, và cuối cùng là còn đó Tinh Hồn.

Cảm giác uy hiếp đến tính mạng ngày một hiện hữu rõ ràng trong tâm trí.

- Tinh Hồn, ta là đệ tử dòng chính Chu gia, bỏ qua cho ta lần này, ta sẽ báo đáp gấp mười lần.

- Tinh Hồn, chúng ta sai rồi, cầu xin người tha cho chúng ta một mạng.

- Chú ta là trưởng lão Linh Lôì Tông, chỉ cần người tha cho ta, ta đảm bảo người sẽ trở thành nội môn đệ tử Linh Lôì Tông.

- Tinh Hồn...

Chúng lúc này cực kỳ hối hận rồi, ngay cả Phong Nhạc cũng không ngoại lệ, dù kiêu ngạo cách mấy, đứng trước kẻ có khả năng lấy đi cái mạng nhỏ của mình, dù là hoàng đế đức cao vọng trọng chỉ sợ cũng quỳ gối xin tha, đừng nói chi là đám thế gia đệ tử non trẻ bọn chúng.

Bất quá, Tinh Hồn hẳn chẳng phải đáng cứu thế. Những kẻ này đã từng muốn dồn hẳn vào chỗ chết, hẳn đã từng thề, chỉ cần hẳn sống sót, hẳn sẽ quay trở lại và lấy đầu từng kẻ một.

Và hôm nay chính là ngày đó. Mặc cho sự cầu xin, mặc cho lợi ích khổng lồ, tất cả trong mắt Tinh Hồn, đều là hư vô cả.

- Chết đi.

- Quỷ Ảnh Bộ - Phá Long Thức.

Đôi cánh sau lưng xòe ra dũng mãnh, vỗ một cái, chỉ thấy Tinh Hồn hóa thành một đạo hào quang màu vàng, Đồ Lục tản ra sát cơ vô hạn, hóa thành một đạo kiếm quang màu đen, kết hợp với tốc độ kinh người sau khi hợp nhất với Tiểu Ứng Long.

Lướt xuyên qua kiếm trận, một đạo kiếm nhẹ nhàng chém ngang. Bóng hình Tinh Hồn hiện ra, cũng là lúc mấy cái đầu lâu bay lên trời.

Dĩ nhiên, toàn bộ đám thế gia đệ tử thiên tài, ngoại trừ Vệ Vũ Quân đã trốn từ trước, toàn bộ không một người nào sống sót. Trong ánh mắt khiếp sợ tột cùng, tất cả cứ như vậy mà tử vong.

- Nhìn cũng lâu rồi, tiếp theo đến lượt các người.

Đột nhiên Tinh Hồn nhàn nhạt hô vang một tiếng, bỗng nhiên xung quanh có mấy bóng người bỏ chạy. Bí mật về Tiểu Ứng Long, Tinh Hồn tuyệt đối không thể để lộ ra, bằng không, chỉ cần thí luyện chấm dứt chính là lúc hắn bị truy cùng diệt tận.

Lại nói, thần thức của Tinh Hồn rất mạnh, dù đang chú tâm quyết chiến với đám thế gia đệ tử thiên tài, Tinh Hồn vẫn cảm giác trong bóng tối có người đang theo dõi.

May mắn là chỉ có ba người, mặc dù tu vi đều là Phù Tiên Cảnh, nhưng đang trong trạng thái hợp nhất với Tiểu Ứng Long, tốc độ của Tinh Hồn rất nhanh.

Chỉ trong mười nhịp thở, cả ba đối tượng đều bị Tinh Hồn trăm sát.

Quay trở lại nơi quyết chiến với đám thế gia đệ tử thiên tài, Tinh Hồn giải trừ trạng thái hợp nhất, một đạo hào quang bay ra khỏi cơ thể hắn, hóa thành một con tiểu long mập mạp, chính là Tiểu Ứng Long.

Chỉ thấy Tiểu Ứng Long chạy ngay đến chỗ một cái đầu lâu, chính là cái đầu lâu của Mộ Yên, co chân sút một cái.

- Đây thì chửi bốn long là chó, mỗ tổ nhà người mới là chó.

Tiểu Ứng Long chửi mắng ầm ĩ phát tiết, trông tràn đầy sinh lực.

Còn Tinh Hồn, hẩn ngược lại rất mệt mỏi. Sử dụng Hoán Long Thuật này tiêu hao quá nhiều lực lượng tinh thần và nguyên lực. May cho Tinh Hồn là hẩn mở được bốn không gian động thiên, tích trữ rất nhiều thiên địa nguyên khí, thế nên mới có thể đạt được trạng thái hợp nhất với Tiểu Ứng Long.

- Rõng mập, đừng bát nháo nữa.

Tinh Hồn sắc mặt mệt mỏi tiến đến gần mấy cái thi thể không đầu, tâm niệm khế động, toàn bộ nhẩn trữ vật trên người đồng thi thể này rơi vào tay hẩn cả.

Thế gia đệ tử, mỗi một kẻ so với tán tiên đều là phú hộ. Mà thế gia đệ tử thiên tài, tài sản so với đệ tử bình thường còn muốn khủng bố hơn. Tinh Hồn làm sao bỏ qua khoản tài phú này được.

- Nhớ chia phần cho bốn long nữa, đừng mong ôm tiền một mình.

Tiểu Ứng Long lườm mắt nhìn Tinh Hồn, nhẹ nhàng nhắc nhở.

- Không thiếu phần người. Chỉ còn lại hai ngày là kết thúc thí luyện, tìm một nơi nào đó nghỉ ngơi.

Tiểu Ứng Long nhảy lên vai Tinh Hồn, sau đó cả hai rời khỏi nơi tràn ngập máu tanh này.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Bên ngoài Bạo Thú Lâm đang tập trung rất nhiều người, không những trưởng lão các phái mà còn có cả các gia chủ thế gia đệ tử nữa.

Thời điểm thí luyện kết thúc chỉ còn vài khắc nữa mà thôi. Bất quá, nhìn không khí hơi bất thường. Nhất là các đại gia tộc, ngoại trừ Hạng gia

ra, chín đại gia còn lại ai nấy đều học hăng sát khí, cơ hồ như đang muốn giết người vậy.

- Khốn kiếp, rốt cuộc còn bao nhiêu lâu nữa mới chấm dứt.

Thập đại gia tộc Phong gia, một người đàn ông trung niên vận một bộ trường bào màu cam, thân thể phản phát một loại khí chất tôn quý. Gương mặt chữ điền, gương mặt để râu, bất quá trong mắt tràn ngập sát ý, khiến cho người ta run rẩy.

Người đàn ông này chính là gia chủ Phong gia Phong Chiến, chính là một gã tiên giả hậu kỳ Địa Tiên Cảnh. Vốn theo lệ thường trước đây thì y không xuất hiện, bất quá, một ngày trước Phong Chiến nhận được tin tức, Phong Nhạc bên trong thí luyện đã chết. Hung thủ giết chết Phong Nhạc là một gã tán tiên tên gọi là Tinh Hồn.

Phong Chiến sau khi nghe tin tức này thì nộ hỏa dâng trào, gầm lớn một tiếng. Phong Nhạc chính là đứa con trai mà y ưng ý nhất, từ nhỏ luôn được cưng chiều, thậm chí Phong Nhạc đã được định là gia chủ Phong gia sau này. Thế nhưng mà, đứa con trai ưng ý nhất lại vong mạng.

Phong Chiến làm sao nuốt trôi được cục tức này, liền dẫn động vô số cường giả trong gia tộc tiến đến Đan Ninh Môn, muốn tận tay giết chết kẻ đã hạ thủ với con trai mình.

Trên đường đi, Phong Chiến không ngờ lại nhận được một tin tức khác. Đó là không chỉ Phong Nhạc, mà toàn bộ thế gia đệ tử thiên tài tham gia thí luyện, ngoại trừ Vệ Vũ Quân, còn lại không một người nào sống sót.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 117: Đại Gia Tộc

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 117: Đại gia tộc

Lúc này, nội tâm của Phong Chiến hơi trầm xuống, không nghĩ đến, tên cuồng đồ kia lại to gan đến mức chọc giận tất cả các đại thế gia tại Phong Lâm Thành, dĩ nhiên trong các đại gia tộc trừ Hạng gia ra.

Trước một ngày thí luyện chấm dứt, ngoại trừ Hạng gia Hạng Tuấn và Dương gia Dương Phi Lượng, còn lại đều tập trung đầy đủ cả. Không những chỉ xuất hiện đầy đủ, mà còn dẫn theo rất nhiều cao thủ trong gia tộc nữa.

Dĩ nhiên là bởi chuyện này liên quan đến mặt mũi các đại gia tộc tu tiên bọn hắn. Một gã tán tiên nho nhỏ lại gan to tày trời giết sạch tông tộc đệ tử, mà còn lại là đệ tử thiên tài nữa, chẳng khác gì vả một cái tát thật mạnh vào mặt bọn họ. Các đại gia tộc tu tiên bọn hắn cực kỳ coi trọng mặt mũi, làm cho có thể cho qua chuyện này được.

Bất quá khi đến nơi, khiến cho Phong Chiến và một số gia tộc khác ngạc nhiên là Dương gia lại xuất hiện lát đặc vài vị trưởng lão. Địa vị của mấy vị trưởng lão này tại Dương gia không quá cao, dường như chỉ phụ trách tiếp đón đệ tử thí luyện thành công quay trở ra mà thôi.

Một ngày chậm rãi trôi qua, có điều bầu không khí lại tràn ngập sát cơ âm trầm, bất giác làm cho nhiều người cảm thấy ngột ngạt.

Chỉ thấy chính giữa đại quảng trường rộng lớn tại Đan Ninh Môn, một vầng hào quang sáng rực lên. Đó chính là ánh sáng truyền tống. Khi thời gian thí luyện chấm dứt, nhẫn ngọc truyền tống sẽ tự động vỡ nát, dẫn động lực lượng truyền tống, đem toàn bộ thí luyện giả còn sống sót toàn bộ trở ra bên ngoài.

Khi ánh hào quang xuất hiện, tất cả chúng nhân đều vọng động. Bọn họ háo hức không phải bởi vì muốn biết có bao nhiêu người thí luyện thành công, mà là muốn nhìn thấy mặt kẻ to gan đến mức giết tất cả các thế gia đệ tử thiên tài, một lần đánh vào mặt các đại thế gia tu tiên rốt cuộc mặt mũi ra sao.

Thành chủ Phong Lâm thành Nhan Tư không ngờ cũng xuất hiện tại đây. Bất quá, Nhan Tư không xuất hiện hoành tráng với thân phận thành chủ được nhiều người kính ngưỡng, trái lại sử dụng thủ đoạn che dấu chân diện, mặc một bộ y phục thường dân. Bất quá khí tức lại bất phàm, dù đi lạc trong đám đông cũng khó mà nhầm lẫn được.

Có lẽ bởi vì các đại gia tộc quá quan tâm đến Tinh Hồn, thế nên không phát hiện, vị thành chủ cao cao tại thượng Nhan Tư lại bí mật vi hành đến đây.

Bên cạnh Nhan Tư, nghiễm nhiên là nữ nhân thần bí nọ. Nàng hôm nay một thân thanh y tinh tế bó sát toàn thân, khiến cho những điểm nổi trội nhất cơ thể đều lộ liễu rõ ràng. Không thể không nói, vị nữ nhân này đích thực là một vưu vật trời sinh, dù là bất kỳ nam nhân nào cũng muốn kéo sát âu yếm trong lòng.

- Thật mong chờ, liệu sẽ có biến cố gì xảy ra chăng?

Nhan Tư khoe miệng cong lên nụ cười bí ẩn, ánh mắt âm trầm, gương mặt thần bí khiến cho người ta không đoán được trong đầu y đang nghĩ gì.

- Thành chủ đại nhân, ta thật không hiểu vì sao thành chủ đối với người này lại quan tâm đến vậy. Bất quá, hôm nay chỉ sợ hãn khó mà thoát được cái chết.

Đứng bên cạnh Nhan Tư, từ thân thể nàng tản mạn một mùi hương dịu dàng nhưng không kém phần quyến rũ, đúng là khó mà khiến cho người ta trong đầu sinh ra ý nghĩ đen tối.

Đôi môi căng mọng được tô son đỏ hé ra, thanh âm quyến rũ phong tình, chợt nhận định.

-Ồ.

Nhan Tư khẽ ngạc nhiên, bất quá, biểu cảm trên mặt lại trái ngược hoàn toàn.

Nữ tử kia hai hàng chân mày như lá liễu hơi chau lại, bất quá nàng vẫn trung thành với nhận định của bản thân. Nàng lại nói tiếp.

- Phong Nhạc, Trần Anh Tuyết hay Đoàn Triều Lộ... những thiên tài này đều là trụ cột tương lai của các đại gia tộc, từ nhỏ đã được bồi dưỡng để gánh vác đại sự. Cự nhiên lại vẫn lạc trên tay một gã tán tiên vô danh, các đại gia tộc làm sao bỏ qua được.

- Ha ha, hãn nhất định sẽ không chết.

- Người làm sao biết được?

Nghe ngữ điệu của Nhan Tư, dường như hãn đoán chắc được một trăm phần trăm vậy, không khỏi khiến cho nàng ta nghi hoặc.

Có điều vẫn như trước đây, mỗi lần tình huống này, Nhan Tư tự chung chỉ cho nàng một đáp án.

- Đoán.

Mỗi lần như vậy, nội tâm của nàng lại khó chịu. Nhưng lại nói đến, mặc dù khó chịu là vậy, nhưng gần như mỗi lần Nhan Tư “đoán” là y như rằng sẽ trở thành sự thật, tuy có đôi lúc không quá chính xác.

- Ta không tin hẳn có thể sống được.

- Ha ha, vậy chúng ta cá cược xem thử ai dự đoán chính xác.

- Cược thế nào?

Bất giác không hiểu sao nàng lại có cảm giác, dường như mình vừa bước vào một cái bẫy vậy.

Chỉ thấy Nhan Tư những ngón tay hư hồng chạm lên thân thể mỹ miều kia, gương mặt gian xảo, nụ cười thâm tà, nói:

- Ta thắng, nàng bồi rượu bản thành chủ một đêm.

- Còn nếu như người thua?

- Không có nếu như, hắc hắc...

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Ánh hào quang biến mất, vô số người liền hiện ra, đứng tập trung tại chính giữa quảng trường khá rộng lớn.

Chưa kịp hiểu ra việc gì thì bỗng vô số luồng khí áp bức mạnh mẽ phóng đến, gất gao áp chế mấy ngàn thí luyện giả. Sắc mặt bọn họ trong

giấy lát chuyển thành nhợt nhạt, kỳ thực so với lần thí luyện thứ hai bên trong Trọng Áp Đại Trận, cơ hồ không khác biệt bao nhiêu.

Những luồng áp lực giống như một toàn núi dựng trên lưng đám thí luyện giả, tự nhiên chính là đến từ các đại gia tộc. Tu vi của những cao thủ đại gia tộc thấp nhất chính là Địa Tiên Cảnh, còn cao nhất chính là Linh Tiên Cảnh, những cái nhỏ nhỏ Phàm Tiên Cảnh, Phù Tiên Cảnh có thể chống cự được.

- Các vị, xin hãy bình tĩnh, thu hồi lại uy áp. Bằng không, đừng trách chúng ta nặng tay.

Đột nhiên một ông lão râu tóc trắng bạc xuất hiện, đồng thời phóng ra uy áp của bản thân, miễn cưỡng giải trừ phần nào áp lực đến từ các đại gia tộc.

Ông lão này, hoàng bào khoác trên người có hình một chiếc đỉnh, dĩ nhiên chính là một vị trưởng lão Đan Ninh Môn. Bởi vì bản thân ông lão chính là một tiên giả Linh Tiên Cảnh, dĩ nhiên mới có khả năng can thiệp vào được.

- Ra là Tôn Thành Hà Tôn trưởng lão.

Ngay lập tức nhiều người nhận thức được thân phận của ông lão này. Tôn Thành Hà, trưởng lão Đan Ninh Môn, không những tu vi cao cường, bản thân còn là một vị luyện dược sư đức cao vọng trọng, danh tiếng không những chỉ tại Đan Ninh Môn mà còn lan ra cả Phong Lâm Thành.

Cho dù là thành chủ Phong Lâm thành Nhan Tư, đứng trước mặt Tôn Thành Hà cũng phải nể mặt ba phần.

- Là chúng ta lỗ mãng, Tôn trưởng lão xin đừng để bụng.

- Tôn trưởng lão đã đánh tiếng, chúng ta làm sao dám làm bừa.

- Tôn trưởng lão.....

Trông thấy Tôn Thành Hà, dù người không xem ai ra gì như Phong Chiến cũng phải hơi chùn lại, tuy trong mắt không vừa ý, nhưng bởi mặt mũi Tôn Thành Hà rất lớn, một vị luyện được tôn sư nhất tinh như Tôn Trưởng Hà, không phải loại người mà Phong gia đắc tội được.

Không chỉ Phong Chiến, mà toàn bộ những gia tộc còn lại đều đồng dạng rút lại toàn bộ thần thức. Nhờ vậy mà đám thí luyện giả mới thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Bất quá, tình huống này, dù là thằng ngu cũng hiểu được chuyện gì đang xảy ra. Biến cố khi thí luyện đích thực là quá lớn, thế gia đệ tử thiên tài đều bị giết bởi một gã tán tiên. Những đại gia tộc cao thủ xuất hiện tại đây, dĩ nhiên chính là muốn tru diệt Tinh Hồn.

- Bất quá, ta hi vọng chuyện này Tôn trưởng lão không nên xen vào. Sau chuyện lần này, Phong mỗ sẽ đích thân gặp Tôn trưởng lão tạ lỗi.

Phong Chiến là người đầu tiên hướng Tôn Thành Hà ôm quyền, tựa hồ muốn tạ lỗi trước.

Những gia chủ gia tộc khác thấy Phong Chiến hành động, liền tương tự nói.

Nhìn thấy cảnh tượng này, trong mắt mỗi một người ánh mắt đều ngập tràn sát khí. Kỳ thực chuyện này, Tôn Thành Hà đã phong thanh nghe qua. Đa số những thiên tài ngã xuống đều là nhi tử hoặc chất tử của họ, đặt mình vào vị trí của họ, chỉ sợ bản thân Tôn Thành Hà cũng khó mà giữ được bình tĩnh.

- Chuyện này... thôi được, tùy ý các vị vậy.

Bọn họ đã cho mình mặt mũi, Tôn Thành Hà làm sao cự tuyệt được. Dù hơi tò mò với gã tán tiên cường hãn kia, bất quá dù sao cũng chỉ là một gã tán tiên mà thôi, Tôn Thành Hà cũng không muốn quản.

Thấy Tôn Thành Hà đồng ý, Phong Chiến và những gia chủ thế gia khác gương mặt tỏ ra hài lòng.

Phong Chiến quay mặt sang nhìn đám thí luyện giả, trong mắt sát khí hiện hữu, khí thế hậu kỳ Địa Tiên Cảnh bùng lên, giọng lãnh khốc nói:

- Cẩu tạp chủng Tinh Hồn, lăn ra đây nhận tội.

Không những Phong Chiến, các gia tộc thế gia khác cũng tiến lên, gây áp lực lên đám thí luyện giả:

- Những ai không liên quan, rút sang một bên.

- Trong vòng ba nhịp thở, ai không tránh ra thì đừng trách chúng ta độc ác.

- Tạp chủng, đừng mong bỏ trốn.

-

Bị hù dọa, ngay lập tức đám thí luyện giả cấp tốc chạy tán loạn, chỉ sợ sẽ bị tai bay vạ gió.

- Gia chủ đại nhân, kẻ này chính là tên tạp chủng đã hạ sát thiếu gia.

Tinh Hồn đứng trong đám đông, hẳn cũng chẳng có ý định di chuyển lẫn trốn trong đám đông thí luyện giả, bởi hành động này gần như vô nghĩa. Khi hắn thách thức đám Phong Nhạc, những kẻ này đều nhìn thấy mặt mũi của hắn cả.

Vậy nên, lựa chọn của hãn chính là đứng im một chỗ, và chuẩn bị tinh thần để bỏ trốn.

Không biết người nào chỉ ra hãn, ngay lập tức hiệu ứng lan truyền ra, đó chính là đám thế gia đệ tử. Bọn chúng như úy kỵ Tinh Hồn, vừa chỉ mặt hãn sau đó chạy thẳng về phía gia tộc mình, bởi bọn hãn lo lắng sẽ bị Tinh Hồn giết từ đằng sau.

Quảng trường nguyên bản rất đông người, cư nhiên toàn bộ lại trở nên trống trải, đứng chính giữa quảng trường trống trải đó chính là Tinh Hồn.

Tối ngày 23/09/2018 sẽ bạo chương /loa

Ai thương cho xin ít đậu, np /tky

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 118: Dồn Vào Chỗ Chết

- Chính là hãn, kẻ đã dă man hạ độc thủ với Phong Nhạc sư huynh.

Một gã Phong gia đệ tử chạy đến trước mặt Phong Chiến, quỳ xuống hành lễ, vừa chỉ tay chỗ Tinh Hồn, gương mặt hãn làm ra bộ dạng căm phẫn, tựa hồ đang ầm ức vì cái chết của Phong Nhạc, nói.

- Gia chủ, hãn chính là Tinh Hồn.

- Gia chủ đại nhân...

Rất nhiều gã thế gia đệ tử chỉ đích danh Tinh Hồn, tố cáo tội ác tày trời của hãn ra cho những vị gia chủ thế gia này biết. Ngay cả lần mà Tinh Hồn một lần đoạt đi số lượng lớn Thiên Niên Địa Linh Nhũ cũng bị kể hết ra, dường như đang muốn ép Tinh Hồn vào chỗ chết.

Tinh Hồn cô độc đứng yên một chỗ, bất quá hãn đang tập trung tinh thần, chờ đợi cơ hội để chuẩn bị tẩu thoát. Trước đó mấy ngày, sau khi trận quyết tử với đám Phong Nhạc kết thúc, Tinh Hồn đã sớm nghĩ đến tình huống này.

Dĩ nhiên hãn sẽ không đứng yên chịu chết, vậy nên trong khoảng thời gian đó, hãn đã tập trung chế tác một cái tiểu truyền tống trận để sẵn sàng cho tình huống nguy hiểm. Tinh Hồn hãn là một gã Trận Đạo Sư, muốn chế tác một cái truyền tống trận riêng cho bản thân không có gì khó.

Bất quá, thứ nhất do thiếu thốn tài liệu, thứ hai, truyền tống trận này chỉ dùng từ một hướng, hẳn cũng không dám chắc được nó sẽ truyền tống hẳn đến nơi nào, hoặc thậm chí còn xảy ra khả năng khiến cho bản thân bị rơi vào khe nứt không gian.

Sử dụng truyền tống trận mới chế tạo này kỳ thực có rất nhiều chỗ nguy hiểm đến tính mạng, nhưng so với đứng yên một chỗ chịu chết thì vẫn khá hơn.

- Ta đã biết, các người tránh sang một bên.

Phong Chiến ngữ điệu lạnh lẽo nói. Đám thế gia đệ tử kinh hãi, vội bỏ lết né sang một bên, nhường đường cho Phong Chiến và các vị gia chủ khác.

- Ta thật tò mò muốn biết, rốt cuộc lá gan của người lớn đến mức nào.

- Phong Chiến, giết cầu tạp chủng này thì quá đơn giản cho hẳn, cần phải công khai lăng trì mười ngày mười đêm, cho tên cầu tạp chủng này cho đến lúc chết vẫn mang theo sự sợ hãi.

- Ta đồng ý với kiến nghị của Trần Luân, bất quá thời gian tăng lên hai mươi ngày.

- Điều tra thân phận, tru diệt tất cả tộc nhân của hẳn, nam giết toàn bộ, nữ đem vào thanh lâu, mãi mãi sống với thân phận hèn mọn suốt đời.

Các gia chủ nhao nhao kiến nghị, hoàn toàn không để ý đến việc bất cứ lúc nào Tinh Hồn cũng có thể dẫn động truyền tống trận. Bất quá, thần thức của đám gia chủ vẫn khóa chặt, không cho Tinh Hồn bất cứ một cơ hội nào tẩu thoát.

Lại nói những trưởng lão các phái, bọn họ dường như cũng không muốn nhúng tay vào chuyện này. Khiến cho bọn họ ngạc nhiên một điểm là

Tinh Hồn chỉ mới là một gã viên mãn Phàm Tiên Cảnh, lại có thể vượt cấp khiêu chiến, khiến cho rất nhiều thiên tài ngã xuống.

Nếu Tinh Hồn có thể lực nào đó chống lưng, có thể khiến cho những gia tộc hay tông môn kiêng kỵ, dĩ nhiên những vị trưởng lão này sẽ tranh nhau giành giật hãn, bởi thực lực của Tinh Hồn có thể tính là yêu nghiệt.

Nhưng Tinh Hồn lại thân cô thế cô, chỉ là một gã tán tiên. Dù hãn yêu nghiệt thật, nhưng không đủ giá trị để khiến cho các tông môn phải trả giá vì hãn.

Chung quy hiện nay, Tinh Hồn vẫn là không có bất kỳ một giá trị gì trong mắt bọn họ. Vậy nên, lựa chọn của các tông môn là xem như không thấy.

Điều này, Tinh Hồn dường như cũng đã dự đoán từ trước. Bởi vậy, hãn không nói lời nào, cũng không dùng ánh mắt cầu xin van nài các tông môn, bởi hãn biết, điều này là không thể. Lựa chọn của hãn là im lặng và chờ đợi thời cơ.

]

Nói về điểm bình thản này khiến không ít người thừa nhận đảm lượng của Tinh Hồn rất lớn. Hãn đang trong thế dồn về phá chân tường, không có lấy một cơ hội bảo toàn tính mạng, vậy mà vẫn bình thản một cách đáng sợ đến như vậy. Nếu không phải có sự tự tin tuyệt đối thì chính là một gã cuồng đồ điên khùng.

- Tính cách kiên cường bất biến, nếu trưởng thành, nhất định sẽ trở thành cường giả một phương. Thật đáng tiếc, hãn đắc tội với quá nhiều gia tộc. Nếu chỉ là một, ta có thể đứng ra nói giúp một lời, hài...

- Chín trên mười đại gia tộc, hãn đều đã đắc tội cả. Ngoại trừ Vệ Vũ Quân ra, những thiên tài của chín đại gia tộc kia đều chết, làm sao họ bỏ

qua được.

- Bây giờ chỉ có kỳ tích mới cứu được cái mạng của hắc. Thế nhưng kỳ tích có thể xảy ra được à?

- Số phận gã tán tiên này, chỉ sợ sẽ rất thê thảm à. Chọc ai không chọc, lại đi chọc vào các đại gia tộc.

-

Nhiều người nhìn vào Tinh Hồn mà lắc đầu tiếc thay cho thiên phú yêu dị của hắc.

Phong Chiến nhìn trừng trừng, thần thức khóa chặt Tinh Hồn lại, trong mắt sát khí không che dấu, giọng nói trầm xuống ẩn chứa sát cơ:

- Cầu tạp chủng, dù hôm nay ngươi quỳ xuống cầu xin tha thứ thì cũng không giúp ngươi giữ lại được cái mạng. Ta phải khiến ngươi chịu dày vò, chịu thiên đao vạn quả, mọi khổ hình tàn khốc nhất, khiến cho cầu tạp chủng ngươi vĩnh viễn không được đầu thai luân hồi.

Ngữ điệu Phong Chiến cực kỳ khắc nghiệt, bởi hắc rất căm hận Tinh Hồn, căm hận vì sao lại hạ thủ với Phong Nhạc con trai hắc. Vậy nên, hắc muốn để cho Tinh Hồn trải qua mọi khổ hình cho đến tận lúc chết.

Mà chẳng riêng gì Phong Chiến, những gia chủ gia tộc khác đều tương tự, họ muốn Tinh Hồn không được chết một cách dễ dàng thống khoái, phải chịu chết một cách thê thảm, bầm dập nhất, có như vậy mới khiến cho những đứa con, những đứa cháu đã vì Tinh Hồn mà chết được thanh thản.

Phong Chiến sát khí dâng trào, chuẩn bị hạ thủ với Tinh Hồn, mà Tinh Hồn, hắc cảm thấy thời cơ đã đến, chuẩn bị sử dụng truyền tống trận bỏ trốn thì bỗng một bàn tay khổng lồ từ trên cao ập xuống.

Bàn tay không lồ đẩy lùi Phong Chiến lại, bởi vì thực lực hai bên chênh lệch quá lớn, đối phương dường như đã nhẹ tay nên chỉ khiến cho Phong Chiến bị thương nhẹ.

Chỉ thấy Phong Chiến thân thể ngã nhào về phía sau, lăn mấy vòng trên đất, trông chật vật vô cùng.

Mà Tinh Hồn, khi thấy biến cố diễn ra, dường như người vừa xuất thủ không hề có ác ý với bản thân, thế nên hắn liền không sử dụng truyền tống trận nữa mà ở lại quan sát, rốt cuộc là nhân vật nào ra tay vì mình, hắn đang rất lấy làm lạ.

- Là tên khốn nào ngăn cản ta?

Phong Chiến tức giận gào thét, nhưng ngay lập tức hắn phải câm mồm lại, bởi người xuất hiện là một vị cường giả mà dù là cả một tông môn cũng không dám trêu chọc.

Tất cả mọi người, bao gồm cả Phong Chiến khi thấy người kia xuất hiện đều quỳ xuống hành lễ.

- Bái kiến Tồn lão.

Từ tông tộc thế gia cho đến trưởng lão các phái, ngay cả thân phận tôn quý giống như Tôn Trường Hà cũng khom lưng kính bái.

Tinh Hồn ngạc nhiên, ngửa mặt nhìn lên trời. Chỉ thấy trên cao xuất hiện một đầu tiên hạc màu trắng, con hạc này phản phát một loại khí chất thanh khiết thần tiên, vẻ đẹp tôn quý khiến người ta sinh ra cảm thấy muốn bái lạy. Không những vậy, đầu bạch hạc này, chẳng ngờ lại là một đầu Tiên Thiên hoang thú. Bởi vì thực lực nó quá mạnh, Tinh Hồn khó xác định được rằng đầu bạch hạc này thuộc cấp bậc nào trong Thiên Thiên hoang thú.

Bất quá, khi đầu bạch hạc này trông thấy Tinh Hồn, dường như nó hơi run lên, trong mắt xuất hiện một tia úy kỵ.

Đứng trên đầu bạch hạc là một lão nhân. Lão nhân này thoạt nhìn bình thường, vận một bộ tro bào bình thường, phản phát chẳng khác gì một ông lão phàm trần.

Nhưng trên người lại xuất hiện một loại khí chất mạnh mẽ khó tả, không làm gì vẫn khiến cho đối phương cảm thấy áp lực. Mái tóc hoa râu được búi thành một khối, cơ thể tráng niên tràn đầy sinh lực. Đặc biệt trong mắt thâm trầm năm tháng tang thương, khiến cho người ta cảm thấy cao siêu.

Ông lão này chính là người vừa mới xuất thủ. Lại nói, thân phận ông lão này cứ nhiên lại khiến cho chúng nhân quý bái, danh khí chắc chắn là rất lớn.

Do Tinh Hồn phi thăng Đại Thiên Thế Giới chưa lâu, thế nên không biết được Tần lão này rốt cuộc là thần thánh phương nào.

Tần lão và Tinh Hồn không quen biết gì nhau, vậy mà lại xuất thủ tương trợ, dù cho Tinh Hồn không cần. Thiên hạ này chẳng có bữa cơm nào là miễn phí. Dù được cứu giúp, Tinh Hồn ánh mắt vẫn rất cảnh giác.

Tần lão ánh mắt nhìn xuống Tinh Hồn, trong mắt xuất hiện một tia bí ẩn mà ngay cả Tinh Hồn cũng không nhìn thấu. Giọng nói lãnh đạm vang lên:

- Bây giờ không ai được động đến hãn, bằng không, lão phu sẽ trực tiếp xuống nói chuyện.

Ai nấy đều kinh ngạc. Tần lão, không ngờ lại hiện thân vì một tiểu tử tán tiên vô danh, hơn nữa lại còn không cho phép bất kỳ một ai gây bất lợi cho hãn nữa.

- Tần lão, chuyện này...

Phong Chiến gương mặt khó coi. Hắn hận không thể giết Tinh Hồn ngay tức khắc, vậy mà Tần lão lại xuất hiện ngăn cản.

- Phong Chiến, người phản đối chẳng?

- Vẫn bối không dám, chỉ là...

Phong Chiến ngữ điệu cấp bách, lo lắng đặc tột với Tần lão, liền xua tay.

- Đã vậy thì, chuyện này dừng lại tại đây.

- Tuân lệnh Tần lão.

Lời Tần lão ban xuống, dù là bất kỳ ai cũng không dám cãi lệnh. Phong Chiến và gia chủ thế gia khác chỉ đành kìm hãm nộ hỏa xuống, bởi chỉ có thể làm như vậy mà thôi. Phản đối, nói đùa? Phản đối Tần lão chính là muốn gia tộc diệt vong à.

Tần lão ánh mắt chuyển sang Tinh Hồn, gật đầu nói:

- Người... tốt!

“Tốt”? Tần lão, cứ nhiên khen ngợi một gã tán tiên. Rốt cuộc quan hệ giữa Tần lão và Tinh Hồn như thế nào, sao Tần lão lại khen ngợi hắn như vậy? Đừng nói là Tần lão nhìn trúng thiên phú của Tinh Hồn, điều này là không thể, bởi Tần lão đã bận với một người khác rồi.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 119: Vấn Kiếm Phong

Tinh Hồn gương mặt bất biến, hắc và ông lão này không quen biết gì cả, hắc sẽ không cho rằng đối phương nhìn trúng mình. Chắc chắn là có lý do nào đó ở đằng sau, bất quá, hiện tại hắc chưa đủ khả năng để tìm hiểu.

Trông thấy biểu hiện không vui không buồn, Tần lão trong mắt hơi chuyển.

- Để hắc gia nhập Thiên Kiếm Tông. Cho đến khi hắc trở thành đệ tử Thiên Kiếm Tông, không ai được phép gây khó dễ.

Nội tâm Tinh Hồn trầm xuống, bỗng nhiên nhìn Tần lão nói:

- Nếu ta từ chối?

Nghe Tinh Hồn nói, không những những thí luyện giả kinh ngạc, mà cả Phong Chiến, các gia chủ gia tộc và cả những trưởng lão các phái đều trợn ngược mắt, nhìn Tinh Hồn giống như đang nhìn một cái tiểu quái vật.

Tần lão là ai? Y chính là một trong những nhân vật thực lực đứng đầu Phong Lâm Thành, mặc dù trước giờ chưa từng thấy Tần lão thi triển thực lực, tuy nhiên ngay cả Thiên Minh thượng nhân đối với Tần lão cũng cam bái hạ phong.

Không ai biết thân phận Tần lão ra sao, chỉ biết hơn ngàn năm trước, Tần lão xuất hiện tại Thiên Kiếm Tông, trở thành khách khanh trưởng lão. Những năm gần đây, dựa vào uy phong của Tần lão, Thiên Kiếm Tông nội tình càng thêm khủng bố, so với bốn tông môn còn lại cơ hồ vượt trội hơn rất nhiều.

Thế nhưng, một gã tán tiên nho nhỏ như Tinh Hồn, trong mắt Tần lão chẳng khác gì một con sâu con kiến, vậy mà lại dám từ chối lời đề nghị. Có lẽ một số người bắt đầu hiểu ra, vì sao Tinh Hồn lại không chút kiêng kỵ mà trảm sát toàn bộ đám thế gia đệ tử thiên tài khi thí luyện. Bởi hẳn không phải là một kẻ to gan, mà chính xác là một tên điên.

Chỉ thấy Tần lão biểu cảm không hề tức giận, ngược lại vô cùng bình tĩnh:

- Người không có khả năng từ chối. Lão phu biết người định làm gì, nếu người cảm thấy có khả năng thì hãy thử.

Vừa nói, Tần lão vừa giơ tay phải lên, bàn tay bóp lại một phát, bỗng nhiên trong không gian vang lên âm thanh thủy tinh vỡ nát, chỉ thấy không gian cách đây không gia đột ngột xuất hiện những cái khe nứt không gian.

Tựa hồ không gian bị một lực lượng vô hình mạnh mẽ nào đó đập nát vậy.

- Phá toái hư không? Là phá toái hư không?

Tôn Thành Hà mí mắt co giật, nội tâm khiếp sợ thốt lên. Phá toái hư không, năng lực này chỉ có tiên giả tiến vào Cửu Thiên Huyền Tiên mới xuất hiện loại năng lực mà. Mà nhìn Tần lão, phảng phất hành động phá toái hư không rất nhẹ nhàng. Thực lực Tần lão, chỉ sợ đã xa xa Cửu Thiên Huyền Tiên.

Tần lão thần bí, thực lực mạnh mẽ ai cũng biết rõ, bất quá, hôm nay lần đầu tiên Tần lão hé lộ một chút sức mạnh mới khiến cho người ta càng thêm nhận thức, sức mạnh của Tần lão, cả Phong Lâm thành này không ai là đối thủ.

Trường lão các phái, đại thế gia tu tiên, trong mắt tràn ngập sự sợ hãi cùng úy kỵ.

Về phần trường lão Thiên Kiếm Tông, trong khiếp sợ càng thêm một tia vui mừng, bởi Tần lão là khách khanh Thiên Kiếm Tông. Chỉ cần Tần lão không rời đi, chẳng phải Thiên Kiếm Tông sẽ ngày càng lên như điều gặp gió?

Thậm chí bọn họ còn mơ tưởng, trong tương lai, thực lực Thiên Kiếm Tông sẽ ngang hàng với Huyền Thần Tông.

Tinh Hồn sắc mặt trầm xuống, không nghĩ đến, Tần lão thần bí so với tưởng tượng của hắn mạnh hơn vô số lần. Tần lão đã triển khai năng lực phá toái hư không, hắn muốn sử dụng truyền tống trận trước mắt Tần lão để bỏ chạy, cơ hồ là không có khả năng.

Một khi sử dụng đồng nghĩa với cái chết. Tần lão ý tứ rất rõ ràng.

Mà Phong Chiến nội tâm kinh hãi, bởi vì Tần lão để lộ năng lực này là để ngầm nói cho tất cả chúng nhân biết, Tinh Hồn có khả năng rời đi. Nếu không phải Tần lão xuất hiện, ngày hôm nay, thiết nghĩ hắn và các đại gia tộc đều trở thành trò hề.

]

- Tần lão đây là muốn ép người sao?

Tinh Hồn tâm thần căng như dây đàn, bất quá ngoài mặt vẫn giữ thái độ bình tĩnh.

- Ép thì đã làm sao. Người có hai lựa chọn, một là trở thành đệ tử Thiên Kiếm Tông, hai là rời đi. Bất quá, rời đi bằng cách nào, người hẳn là hiểu.

- Một cường giả lại đi áp bức một gã tán tiên nho nhỏ, không phải quá mất mặt?

- Lão phu trước giờ hành sự không quan tâm mặt mũi. Lão phu áp bức kẻ yếu, giết những tên tép riu, ai dám nói gì lão phu. Người có tin không, bây giờ lão phu đập chết hết đám thí luyện giả cùng với người, bọn họ cũng không dám hé răng một tiếng.

Tần lão ngữ điệu như thường, thế nhưng lọt vào tai người khác không khỏi rùng mình.

Các cường giả thường khinh thường kẻ yếu, bất quá trừ khi tên tôm ép kia xúc phạm thì không nói, đằng nào, Tần lão cứ nhiên lại mặt dày, thừa nhận thích chèn ép kẻ yếu, hoàn toàn trái ngược với phong thái của bậc cường giả.

Nhưng có một điều Tần lão khẳng định nói đúng. Đó chính là dù hôm nay Tần lão giết sạch hết đám người này, tuyệt đối không một ai dám nói gì cả. Bởi Tần lão thực lực quá mạnh, ai ở đây dám hó hé lời nào, chẳng phải đang muốn tìm chết sao.

Toàn trường rơi vào im lặng, dường như người đứng xung quanh chỉ có tác dụng thù hoa dẹt gấm, tô điểm cho Tinh Hồn và Tần lão mà thôi. Một cường giả cao cao tại thượng với một con kiến hôi nhỏ bé.

- Xem ra, ta không có khả năng từ chối.

- Người có thể từ chối nếu người có đủ năng lực.

Tần lão miệng nở nụ cười nhạt, sau đó nhìn về hướng trưởng lão Thiên Kiếm Tông.

- Khanh lão, kể từ lúc này, hắn trở thành ngoại môn đệ tử Thiên Kiếm Tông. Cho đến khi hắn tiếp nhận thân phận ngoại môn đệ tử, kẻ nào dám gây bất lợi cho hắn, giết không tha.

- Tuân lệnh Tần lão.

Nói xong, Tần lão vuốt nhẹ đầu bạch hạc, chỉ thấy bạch hạc đôi cánh trắng muốt vỗ nhẹ, hướng về Thiên Kiếm Tông một đường phi hành.

Tần lão ý tứ rõ ràng, giờ đây ai dám gây bất lợi cho Tinh Hồn nữa chứ. Đụng vào hắn, chẳng khác gì đụng vào Tần lão. Mà khi đắc tội Tần lão, hậu quả tự nhiên rõ ràng.

Phong Chiến và những đại gia tộc kia chỉ đành nuốt xuống cục tức này, tạm thời rút lui, không gây khó dễ cho Tinh Hồn nữa. Bất quá, trong ý tứ của Tần lão chỉ là cho đến trước khi Tinh Hồn tiếp nhận thân phận ngoại môn đệ tử Thiên Kiếm Tông mà thôi. Còn sau đó... các thế gia ngầm hiểu ẩn tình bên trong.

Bọn họ liếc mắt âm lãnh nhìn Tinh Hồn, sau đó hừ lạnh một tiếng rồi kéo người rời đi, chỉ để lại một vài chấp sự để giúp đám thế gia đệ tử tiến hành tiếp nhận thân phận.

- Dương gia không xuất hiện, thì ra bên trong đã có tính toán. Chẳng trách dù Dương gia ngã xuống một gã thiên tài, Dương Phi Lượng không xuất đầu lộ diện.

Phong Chiến cùng với những gia chủ đại gia tộc khác cùng rời khỏi, trên đường đi liền nói.

- Tuy không rõ lý do, thế nhưng ta đoán ý tứ bên trong, chắc chắn là do Dương Thiên Quân nhúng tay vào.

- Tiểu tử Dương Thiên Quân này, kể từ lúc hắn trở thành nội môn đệ tử Thiên Kiếm Tông thì gần như không để lộ hành tung, thần thần bí bí, sâu không lường được.

- Đẳng Long Chiến lần kế tiếp, không biết Dương Thiên Quân có chịu xuất đầu lộ diện hay không nữa? Kỳ thực ta muốn nhìn thấy, rốt cuộc trong suốt thời gian qua, Dương Thiên Quân đã tiến bộ cỡ nào.

- Hừ, bỏ qua Dương Thiên Quân đó đi. Về tên cầu tạp chủng đó, các vị nghĩ sao?

- Còn sao nữa, ý tứ Tần lão chẳng phải rõ ràng. Hiện tại chúng ta không thể đụng, nhưng thông qua các đệ tử trong Thiên Kiếm Tông đối với với tạp chủng đó.

-

Tinh Hồn nhìn Tần lão rời đi, cũng cảm thụ được sự thù hận trong mắt đám thế gia gia tộc. Đối với thế gia gia tộc, hắn không quá nhiều chú tâm đến, thứ hắn lưu tâm, chính là Tần lão.

Mục đích của Tần lão thần bí này, rốt cuộc là muốn gì? Vì sao ép bản thân trở thành đệ tử Thiên Kiếm Tông. Trong đầu Tinh Hồn rất nghi hoặc, bất quá, hiện nay hắn chỉ có khả năng thuận theo. Như những gì Tần lão nói, chỉ cần hắn có năng lực thì hắn tự quyết định bản thân. Hôm nay, hắn vẫn chưa có được năng lực đó.

Thở dài một tiếng, hắn đi đến chỗ Thiên Kiếm Tông để tiến hành một số thủ tục gia nhập tông môn.

Ở một góc khuất lẫn trong đám đông, Nhan Tư vẻ mặt đặc ý, quay sang nhìn nữ nhân thần bí mị hoặc kia, cười nói:

- Nàng thua rồi nhé, đêm nay...

Chỉ thấy nữ nhân kia trong mắt bắn ra một tia băng lãnh, bất quá nội tâm vẫn khiếp sợ. Thật không ngờ, trong khoảng khắc nguy cơ sinh tử như vậy, Tinh Hồn có thể sống sót khỏi đại nạn. Mà khiếp sợ nhất vẫn chính là dự đoán của Nhan Tư vô cùng chính xác.

- Nuốt lời không tốt lắm đâu, ừm... quyết định vậy đi. Ở đây chẳng có gì đáng xem nữa, phản hồi Phong Lâm thành thôi.

Nhan Tư đối với thái độ băng lãnh chỉ cười nhạt, bất quá trong mắt lóe lên một tia tinh mang khi quét mắt nhìn Tinh Hồn, rồi sau đó nói khẽ một tiếng, xoay lưng rời đi.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Thiên Kiếm Tông. Tại một tòa phong sơn mây trắng lượn lờ, linh khí nồng đậm, hoa cỏ tương liên, vừa nhìn đã biết bất phàm. Ngọn núi này gọi là Vấn Kiếm Phong, một trong những địa điểm tu luyện tốt nhất mà Thiên Kiếm Tông có được.

Vấn Kiếm Phong chỉ dành cho những đệ tử có thiên tư tuyệt luân, ngàn năm có một mới được dành riêng. Lại nói, năm xưa, Vấn Kiếm Phong chính là nơi Thiên Kiếm Tông tổ sư ngộ đạo, thế nên Vấn Kiếm Phong ẩn chứa lực lượng pháp tắc và linh ngộ của Thiên Kiếm Tông tổ sư.

Đã rất nhiều năm, Vấn Kiếm Phong chỉ dành riêng cho tông chủ Thiên Kiếm Tông tu luyện. Nhưng mấy trăm năm trước, Phong Lâm Thành xuất hiện một bất thế kỳ tài, thiên tư trác tuyệt, thậm chí khiến cho thiên địa xảy ra dị biến. Thiên tài đó, nghiễm nhiên chính là Dương Thiên Quân, kẻ sở hữu thiên tư vạn năm có một.

Từ lúc đó, Vãn Kiếm Phong liền được dành tặng riêng cho Dương Thiên Quân. Y chính là chủ nhân hiện tại của Vãn Kiếm Phong.

Trên bầu trời Vãn Kiếm Phong, bỗng nhiên xuất hiện một đầu tiên hạc trắng xóa, phảng phất không nhiễm bụi trần đáp xuống Vãn Kiếm Phong. Trên lưng tiên hạc là một ông lão mái tóc hoa râm, hàm râu dài xương quai xanh, trong đôi mắt ẩn chứa năm tháng vô tình.

Ông lão này, dĩ nhiên chính là Tần lão, cường giả thần bí xuất hiện tại Thiên Kiếm Tông vừa mới trở về từ Đan Ninh Môn. Nhẹ nhàng đáp xuống dưới, ý niệm Tần lão truyền cho tiên hạc, nó gương mặt vui vẻ gáy lên một tiếng thanh minh, sau đó vỗ cánh bay lên bầu trời Vãn Kiếm Tông.

Tần lão chuyển người nhìn vào kiến trúc đơn giản nhưng không kém phần uy nghiêm trước mắt, cước bộ di động tiến vào bên trong.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 120: Dương Thiên Quân

Nghe nói bên dưới Vãn Kiếm Phong tồn tại một cái lục phẩm linh mạch, nhờ dòng lục phẩm linh mạch này mà Vãn Kiếm Phong quanh năm linh khí nồng đậm, chính là một địa phương tuyệt hảo để tu luyện.

Tần lão cước bộ chậm rãi đi vào bên trong kiến trúc cung điện đơn giản. Bên trong kiến trúc cung điện này không có lấy một bóng gia nhân nào, một bầu không khí tĩnh lặng bình yên bao trùm xuống nơi đây. Bất quá, đã sớm quen với loại không khí này, vả lại dường như Tần lão cũng đặc biệt ưu thích sự tĩnh lặng, thế nên chỉ thấy gương mặt Tần lão giãn ra, cơ hồ tận hưởng bầu không khí yên bình.

Một lúc sau, Tần lão đi đến trung tâm của toàn kiến trúc cung điện. Trung tâm của kiến trúc này, so với những gì người ta tưởng tượng về một tòa cung điện xa hoa lộng lẫy, cơ hồ khác biệt nhiều lắm. Phải nói là giản đơn vô cùng.

Chính giữa là một gốc cây đại thụ khổng lồ với tán lá xòe rộng, phản phát ẩn chứa một loại khí tức tang thương năm tháng, dường như gốc đại thụ khổng lồ này đã tồn tại từ rất lâu, phẳng phất tồn tại một loại linh trí.

Ngồi bên dưới gốc cây là một thanh niên vận tử y hoa bào, nhìn rất trẻ tuổi. Gương mặt như bạch ngọc, chân mày như núi, hai mắt như sao, đôi môi hồng luôn treo một nụ cười nhẹ nhàng. Đầu đội kim quang, mái tóc

đen được chải chuốt chỉnh chu. Trên người tản mát loại khí chất phong lưu phóng khoáng, anh tuấn tiêu sái, ngọc thụ lâm phong... chỉ sợ hết thảy những từ ngữ đó đều có thể sử dụng đối với người thanh niên này cũng không hề nói quá chút nào. Thậm chí còn muốn không đủ để sử dụng nữa là đằng khác.

Có thể nói, người thanh niên này anh tuấn đến mức ngay cả nữ nhân cũng phải tự ti mặc cảm.

- Tần lão, người đã về.

Trông thấy Tần lão xuất hiện, y liền đứng dậy, hai tay ôm quyền, hướng Tần lão hành lễ. Cử động nhẹ nhàng khiến hai mái tóc rung chuyển, y phục cũng khẽ lay động. Khí chất bất này, chỉ sợ thanh niên cùng thế hệ khó có ai sánh bằng.

Tần lão nhìn thanh niên tử y, trong mắt xuất hiện một ưa thích cùng hài lòng, nhìn vô cùng thuận mắt.

- Không cần hành lễ, ngồi xuống đi.

- Tạ Tần lão.

Thanh niên tử y mỉm cười, bất quá đợi khi Tần lão ổn định chỗ ngồi thì y mới ngồi xuống. Đồng thời vươn bàn tay cầm lấy bình rượu, rót cho Tần lão một ly.

- Tần lão, thế nào rồi?

Bất chợt, thanh niên tử y hỏi một câu.

- Khá tốt. Viên mãn Phàm Tiên Cảnh diệt sát Phù Tiên Cảnh, hơn nữa đối phương sử dụng cả Cường Lực Phù thượng phẩm nhưng vẫn không

tránh khỏi cái chết. Ngoài ra còn kiếm ý đệ nhất trọng, đúng là một hạt giống tốt. Bất quá, so với người, vẫn còn kém rất xa.

Người thanh niên này, chính là bất thể kỳ tài mà mấy trăm năm trước đã gây chấn động toàn Phong Lâm thành, khiến cho năm đại tông môn bỏ ra một phen tranh đoạt. Chính là Dương Thiên Quân – bất thể kỳ tài Dương gia.

Đã từ rất lâu, kể từ lúc trở thành đệ tử Thiên Kiếm Tông, Dương Thiên Quân không hiện thân nhiều, bất quá danh tiếng của y chỉ có ngày càng nổi danh chứ không bị chìm xuống.

]

Đối với lời khen của Tần lão, Dương Thiên Quân chỉ cười cười, không có ý tứ đáp lại. Bất quá, khi nói đến Tinh Hồn, chỉ thấy đôi mắt của Dương Thiên Quân sáng lên một tia linh quang.

- Đích thị là một hạt giống tốt, có thể bồi dưỡng. Đã lâu lắm rồi mới lại xuất hiện một người như vậy, ngày ta đột phá Linh Tiên chắc không còn xa nữa.

Dương Thiên Quân gương mặt tràn đầy tự tin, bất giác hiện lên một tia kiết ngạo bất khuất, điều này khiến cho Tần lão cực kỳ hài lòng.

- Thiên Quân, người đối với hắc có dự định gì?

- Người này, ta đã quan sát từ rất lâu, tâm tính rất kiên cường, không phải loại người dễ dàng động vào. Bất quá, càng như vậy thì trợ giúp ta đột phá Linh Tiên càng nhiều. Hắc không giống với những người khác, không thể bị uy hiếp hay mời chào, thế nên cứ để mặc hắc tự phát triển. Về phần làm thế nào để tiếp cận thì cần phải quan sát thêm.

- Chuyện này, lão phu sẽ không can thiệp vào. Như trước đây chủ nhân đã từng nói, chuyện của người tự người giải quyết.

Tần lão, một thân tu vi cao cường hùng mạnh khiến người ta sợ hãi cùng hâm mộ, cư nhiên lại chỉ là một thủ hạ của người khác. Khi Dương Thiên Quân nghe đến hai chữ “chủ nhân” thì sắc mặt bỗng biến đổi, bất quá cũng chỉ là một giây thoáng qua mà thôi.

Chỉ thấy Dương Thiên Quân cười nhạt, ngẩng mặt lên nhìn bầu trời trong xanh:

- Đây là một khảo nghiệm mà sư tôn đưa cho ta, nếu không vượt qua, ta làm sao có thể trở thành đệ tử của ông ấy được. Ngày ta chân chính diện kiến sư tôn, có lẽ không còn quá xa.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Ba ngày sau khi thí luyện chấm dứt, Tinh Hồn cùng với hai ngàn người khác đều nhập Thiên Kiếm Tông, dưới sự dẫn dắt của Khanh lão cùng các trưởng lão, chấp sự Thiên Kiếm Tông bắt đầu tiến về Đại Kiếm Sơn.

Đám Tinh Hồn chưa tiến vào Linh Tiên Cảnh, dĩ nhiên không thể phi hành được. Mà từ Đan Ninh Môn quay trở lại Thiên Kiếm Tông là một quãng đường cực kỳ xa, di chuyển bằng đường bộ đi cả tháng trời cũng chưa đến nơi.

Thế nên Thiên Kiếm Tông đã chuẩn bị một phương tiện chuyên dùng để di chuyển trên không, được gọi là Phi Thiên Châu.

Hơn hai ngàn tân đệ tử tiến lên Phi Thiên Châu theo sự hướng dẫn của những chấp sự, ổn định đầy đủ thì bắt đầu khởi động. Phi Thiên Châu sử dụng năng lượng linh thạch để có thể khởi động. Một lần khởi động lại tốn một số lượng linh thành kinh người, lên đến con số hàng vạn. Bất quá,

chùng này đối với mấy đại tông môn giống như Thiên Kiếm Tông thì chỉ là một con số nhỏ.

- Các người tập trung lại, trước khi chúng ta đến Thiên Kiếm Tông, sư huynh sẽ giới thiệu cho các người qua một chút về lịch sử Thiên Kiếm Tông chúng ta.

Khi Phi Thiên Châu bay lên trên trời cao, điều này khiến cho rất nhiều người kích động, đặc biệt nhất là giới tán tiên, dĩ nhiên đây là lần đầu tiên, họ được phi hành trên bầu trời.

Trái ngược lại, những thế gia đệ tử mặc dù cũng kích động, nhưng tâm tình lại kiềm chế tốt hơn, ánh mắt nhìn về phía đám tán tiên ẩn chứa sự khinh thường thấy rõ.

Dường như những tán tiên cũng nhận ra điểm này, bất quá bọn họ cũng không quan tâm, tận hưởng niềm vui của riêng mình.

Khi thấy người thanh niên mặc lục bào xuất hiện thì lập tức im lặng. Chỉ thấy người thanh niên lục bào này, tu vi hậu kỳ Phù Tiên Cảnh, so với đa số ở đây thì mạnh mẽ hơn rất nhiều.

- Sư huynh tên là Lâm Kỳ, hiện tại sẽ giải đáp cho các sư đệ một chút.

- Thiên Kiếm Tông tổng bộ đặt tại phía tây bắc Phong Lâm Thành, tại Thanh Vân Sơn Mạch. Hơn vạn năm trước, Thiên Kiếm Tông sư tổ thực lực cao cường xuất thế, chấn nhiếp quần hùng, sau đó đăng cơ lập nghiệp, kiến tạo nên Thiên Kiếm Tông ngày nay. Kể từ lúc đó, dưới sự dẫn dắt của Thiên Kiếm Tông sư tổ, Thiên Kiếm Tông thực lực ngày một hùng hậu, mạnh mẽ tiến vào năm đại tông môn, cùng nhau thống trị Phi Lan Châu rộng lớn.

- Thiên Kiếm Tông chia làm nội môn và ngoại môn. Nội môn chia làm chín tòa kiếm sơn, sau này nếu các người trở thành nội môn đệ tử sẽ được

hiểu rõ hơn. Ngoại môn Thiên Kiếm Tông được phân chia làm nhiều khu, tuy nhiên tóm gọn lại thì có ba nhóm, tạp dịch đệ tử, ngoại môn đệ tử và ngoại môn tinh anh đệ tử. Các người hiện nay, ngoại trừ ba vị sư đệ là Ân Tiểu Ngạo, Tổng Đế Bính và Tinh Hồn được thừa nhận thân phận ngoại môn đệ tử, còn lại các sư đệ phải tiến hành thêm một lần khảo hạch cuối cùng tại Thiên Kiếm Tông để biết được các sư đệ sẽ được phân chia vào khu nào tại ngoại môn.

Khi Lâm Kỳ nhắc đến ba cái tên sớm trở thành ngoại môn đệ tử thì lập tức khiến cho mọi người bàn luận, phần nhiều là bất mãn. Cùng tham gia thí luyện một thời điểm, cư nhiên ba người này lại trở thành đệ tử chính thức trước.

- Sư huynh nghĩ, lí do bên trong, hẳn là các sư đệ cũng đã biết.

Lâm Kỳ ho khan một tiếng, ánh mắt hơi trầm xuống nhìn bao quát. Chỉ là lúc nhìn đến chỗ Tinh Hồn thì dừng hơi lâu một chút, sau đó lại lướt nhìn đi chỗ khác.

Tinh Hồn nhướng mày lại, không rõ ý tứ của Lâm Kỳ. Bất quá, chỉ cần Lâm Kỳ không chọc đến hắn thì hắn cũng chẳng muốn tự dưng đi rước phiền phức.

- Ân Tiểu Ngạo sư đệ và Tổng Đế Bính sư đệ, hai người thức tỉnh thiên phú trên thiên phú bị, nghiễm nhiên sẽ được Thiên Kiếm Tông chú trọng bồi tài. Có điều, hai vị sư đệ chỉ được xét trở thành ngoại môn đệ tử chứ không được xét trở thành ngoại môn tinh anh đệ tử, bởi Thiên Kiếm Tông chú trọng đến thực lực. Thực lực càng mạnh thì sẽ có địa vị tương xứng. Còn vị Tinh Hồn sư đệ thì...

Nhắc đến Tinh Hồn, ngữ điệu Lâm Kỳ hơi thấp xuống, ánh mắt hướng đến Tinh Hồn. Ngay lập tức, những người khác đồng thời cũng nhìn về phía hắn, trong mắt xuất hiện một tia úy kỵ, mà càng nhiều là ghen tức.

Bị đối diện với nhiều ánh mắt, Tinh Hồn gương mặt vẫn bình thản, đứng dựa lưng vào tường Phi Thiên Châu, xem như chưa có chuyện gì diễn ra. Phần biểu cảm này, không khỏi khiến cho nhiều người ngẩn ra ngạc nhiên.

Lâm Kỳ khóe miệng nở nụ cười lạnh, bất quá nụ cười này chỉ thoáng quá, ngoại trừ Tinh Hồn thì không còn người nào phát hiện.

- Về Tinh Hồn sư đệ, hẳn các sư đệ ở đây hiểu rõ nhất, sư huynh cũng chẳng muốn giải thích gì thêm.

- Nếu bị xét vào tạp dịch đệ tử, mỗi một năm sẽ tiến hành một bài kiểm tra, chỉ cần thông qua sẽ trở thành ngoại môn đệ tử. Còn ngoại môn đệ tử cũng đồng dạng, mỗi một năm sẽ tiến hành thí luyện, chỉ cần lọt vào mười người mạnh nhất sẽ đạt được tư cách ngoại môn tinh anh đệ tử, được nhận rất nhiều đãi ngộ mà tạp dịch đệ tử hay ngoại môn đệ tử không nhận được.

- Một vài sơ lược về Thiên Kiếm Tông, sư huynh chỉ nói đến đây. Sư huynh hy vọng các sư đệ sau khi tiến vào Thiên Kiếm Tông sẽ chuyên tâm tu hành, sớm ngày phát dương quang đại. Đặc biệt, nhớ đừng quá cuồng vọng, giết người vô tội vạ, bằng không đến khi chết cũng không biết lí do tại sao.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 121: Diên Cường

Lâm Kỳ không chỉ rõ đích danh, bất quá, người nghe đều hiểu rõ được Lâm Kỳ đang nói bóng gió người nào.

Tinh Hồn, nội tâm cũng hơi ngạc nhiên, hắn và Lâm Kỳ chưa từng gặp nhau, vậy mà Lâm Kỳ lại ngầm nhắm vào hắn. Bất quá, trong giây lát Tinh Hồn liền hiểu được nguyên do. Lâm Kỳ chắc chắn là tay chân của những đại thế gia, có lẽ Lâm Kỳ nhận được thư tín nào đó từ các đại thế gia rồi.

Tinh Hồn hắn cũng không quá bận tâm đến, điều này sớm cũng đã nằm trong dự tính. Thập đại thế gia, ngoại trừ Hạng gia ra, cơ hồ chín đại gia tộc khác đều muốn cái mạng nhỏ này của hắn.

Ở lại chỗ này cũng phiền phức, Tinh Hồn liền trở về căn phòng của mình để nghỉ ngơi trong đoạn thời gian này.

Đột nhiên phía trước xuất hiện một thanh niên ngũ quan tuấn tú, da trắng hồng hào, thoát trông như một gã thư sinh. Có điều, trong ánh mắt sự kiêu ngạo hống hách không thềm che giấu, không khỏi khiến người nhìn xuất hiện một tia phản cảm. Thanh niên này khoác lên người một bộ xích y, khí chất trên người không tầm thường, tựa hồ là một thế gia công tử, rất là bất phàm.

Người thanh niên xích y này chính là một trong hai thiên tài đã thức tỉnh thiên phú khi thí luyện thiên phú bí – Ân Tiểu Ngạo.

Ân Tiểu Ngạo thức tỉnh thiên phú có tên là Địa Ngục Hồ Vũ Hồn – thuộc Hậu Thiên hạ đẳng thiên phú. Sở hữu thiên phú này liền khiến cho thiên giả thực lực tăng gấp ba lần bình thường, hiệu quả so với Cường Lực Phù thượng phẩm cơ hồ không hề thua kém, mà thời gian duy trì lại lâu hơn so với Cường Lực Phù thượng phẩm.

Ân Tiểu Ngạo nếu không chết non, ngày sau nhất định trở thành cường giả một phương, là trụ cột tương lai của Thiên Kiếm Tông.

Ân Tiểu Ngạo bước đến trước mặt Tinh Hồn. So với Tinh Hồn thì Ân Tiểu Ngạo cao hơn một cái đầu, hơn nữa bất luyện tướng mạo hay khí chất đều muốn lên trên.

- Quán quân thí luyện, nhìn cũng không tồi. Bất quá, sớm thôi hào quang của ngươi sẽ bị dập tắt.

Ân Tiểu Ngạo ánh mắt nhìn Tinh Hồn, dường như ẩn chứa một tia khinh thường.

“Thằng này nào bị móc à?” Giọng nói Tiểu Ứng Long vang lên, đương nhiên chỉ có Tinh Hồn nghe được. Trừ khi ở đây tồn tại Thiên Tiên cường giả, bằng không sẽ không ai phát hiện ra Tiểu Ứng Long.

Dĩ nhiên Tiểu Ứng Long sinh ra chán ghét đối với Ân Tiểu Ngạo, hận không thể nhảy ra ngoài xé rách bản mặt đỏ của hắn vậy.

Tinh Hồn trong ánh mắt vô thần, cước bộ một lần nữa chuyển động, đi lướt qua người Ân Tiểu Ngạo, cơ hồ xem Ân Tiểu Ngạo như một kẻ vô hình.

Ân Tiểu Ngạo nụ cười trên mặt đông cứng lại, gương mặt nhìn khó coi.

- Đứng lại đó. Ân công tử đang nói chuyện, ai cho phép người đi?

Một kẻ đứng sau lưng Ân Tiểu Ngạo bỗng bước đến trước mặt Tinh Hồn, ngăn chặn cước bộ của hắn lại. Kẻ này có lẽ là một gã tùy tùng của Ân Tiểu Ngạo. Tu vi không tồi, đã tiến giai trung kỳ Phàm Tiên Cảnh, nhưng trước mặt Tinh Hồn thì chẳng là cái đinh gì.

Chỉ thấy hắn chỉ thẳng vào mặt Tinh Hồn, gương mặt giận dữ, quát lớn:

- Tạp chủng, người nghĩ người là ai mà dám...

Hắn chưa kịp nói hết lời, bỗng nhiên chẳng biết từ lúc nào, tả thủ của Tinh Hồn chụp lấy cổ của hắn, sau đó nhấc bổng lên trên trời.

Ân Tiểu Ngạo gương mặt động dung, quay phắt người lại, trừng mắt nhìn Tinh Hồn:

- Bỏ thuộc hạ của ta xuống, bằng không...

]

Giọng nói Ân Tiểu Ngạo gằng xuống, bên trong ánh mắt sát cơ lạnh lẽo.

Mà tên thuộc hạ của Ân Tiểu Ngạo, gương mặt càng lúc càng tái nhợt, biểu cảm thống khổ, ánh mắt nhìn Ân Tiểu Ngạo cầu xin.

Thực lực giữa hắn và Tinh Hồn chênh lệch nhau quá xa, chỉ riêng lực lượng thân thể, gã này dù chạy một vạn tám ngàn dặm cũng không đuổi kịp so với Tinh Hồn.

Vốn dĩ, hắn chỉ mang ý định hù dọa Tinh Hồn mà thôi, qua đó ghi điểm, lấy lòng với Ân Tiểu Ngạo. Bất quá không nghĩ đến, Tinh Hồn không thèm bỏ Ân Tiểu Ngạo vào trong mắt, cứ nhiên lại động thủ với gã.

- Nếu không thì sao?

Tinh Hồn lãnh đạm hỏi ngược lại.

- Không thì hôm nay người đừng hòng toàn mạng.

Ân Tiểu Ngạo găng giọng nói. Đây là quan hệ đến mặt mũi, nếu ngay cả thuộc hạ của mình cũng không cứu được, vậy thì mặt mũi của hắn ném ở đâu được chứ?

Mặc dù mấy ngày trước nghe Tinh Hồn thực lực rất mạnh, nhưng Ân Tiểu Ngạo cho rằng lời đồn thì cũng chỉ là lời đồn mà thôi, Ân Tiểu Ngạo chỉ tin vào sự thật trước mắt. Mà Tinh Hồn chỉ là một gã viên mãn Phạm Tiên Cảnh mà thôi, so với hắn vẫn còn kém xa.

Nhưng Tinh Hồn không ngờ lại đoạt quán quân thí luyện, được ban thưởng hậu hĩnh khiến cho nhiều người ghen ghét. Ân Tiểu Ngạo trong lòng rất khó chịu, hắn nghĩ nếu như bản thân mình được tham gia thí luyện thì cái danh hiệu quán quân đó nhất định là thuộc về hắn.

Cùng lúc đó, một luồng khí tức mạnh mẽ xuất hiện, bên cạnh Ân Tiểu Ngạo bất ngờ xuất hiện một người khác thực lực rất mạnh. Hắn chính là Lâm Kỳ, người trước đó giới thiệu sơ lược về Thiên Kiếm Tông cho các tân đệ tử nghe.

Lâm Kỳ gương mặt mặc dù nhìn rất ôn hòa, thế nhưng trong đôi mắt lãnh khi không che giấu:

- Tinh Hồn sư đệ, trên Phi Thiên Châu cấm các đệ tử chém giết lẫn nhau. Sư huynh muốn người thả hắn xuống.

Thêm một người nữa xuất hiện, nhìn biểu hiện thì ôn hòa, nhưng ngữ điệu thì chính là đang ra lệnh.

Tinh Hồn hẳn là người nào, thềm đặt người khác vào trong mắt.

- Người đang ra lệnh?

- Đúng thì sao, Tinh Hồn sư đệ, ta khuyên sư đệ điệu thấp một chút, nếu không sư huynh chỉ đành theo môn quy mà trừng phạt.

Lâm Kỳ cười lạnh.

Chỉ thấy Tinh Hồn gương mặt bất biến, đôi mắt huyết hồng nhìn Ân Tiểu Ngạo, rồi nhìn lướt sang Lâm Kỳ, rốt cuộc dừng lại ở tên thuộc hạ của Ân Tiểu Ngạo.

Nếu không phải Tinh Hồn thả hơi lỏng ra, bằng không gã này đã chết từ tám kiếp. Đương nhiên, đây không phải là hắc úy kỵ Ân Tiểu Ngạo hay Lâm Kỳ gì, mà hẳn chỉ muốn xem hai tên này đã làm trò hề gì mà thôi.

- Gã này, trước chọc giận chín đại gia tộc Phong Lâm thành, bây giờ lại tiếp tục đắc tội với Ân Tiểu Ngạo và Lâm Kỳ.

- Ân Tiểu Ngạo, hẳn nghe nói là đệ tử của một gia tộc lánh đời tại Phi Lan Châu. Các gia tộc lánh đời, thông thường đều có nội tình rất sâu, so với các đại gia tộc không thua kém. Còn Lâm Kỳ, hẳn chính là nội môn đệ tử, thực lực bất phàm, đằng sau còn có thể lực nâng đỡ. Chọc giận hai người này, thực sự không khôn ngoan chút nào.

- Hừ, hẳn ngay cả cường giả đỉnh cấp như Tần lão cũng không sợ, hẳn có thể úy kỵ Ân Tiểu Ngạo hay Lâm Kỳ được sao?

- Cũng đúng, gã này căn bản là một tên điên mà. Cơ mà với cái sự điên rồi này, mặc dù thực lực không tồi, nhưng rồi cũng sẽ chết non mà

thôi.

-

Tinh Hồn xảy ra tranh chấp với Ân Tiểu Ngạo cùng Lâm Kỳ lập tức hấp dẫn vô số ánh mắt. Không những với đám tân đệ tử, mà ở trong bóng tối, những cường giả thủ hộ Phi Thiên Châu cũng bị hấp dẫn sự chú ý.

Không thể không nói, Tinh Hồn quả thực rất điên rồ.

Đột nhiên, Tinh Hồn bàn tay nơi lòng ra, gã thuộc hạ của Ân Tiểu Ngạo rơi xuống đất, liền cấp tốc hô hản. Cảm tưởng như một vài giây nữa thôi, hắn sẽ bị Tinh Hồn bóp cổ đến chết. Nội tâm hắn lúc này cực kỳ kinh hãi Tinh Hồn, đồng thời nội tâm còn căm ghét thù hận nữa.

Bất quá, khi nhìn ánh mắt lạnh lùng của Tinh Hồn thì nội tâm run lên từng cơn.

- Hừ, cũng chỉ đến thế thôi.

Thấy Tinh Hồn thả thuộc hạ của mình xuống, Ân Tiểu Ngạo nở nụ cười lạnh. Còn Lâm Kỳ thì sắc mặt cũng dễ coi hơn. Không hện mà cả hai cùng nghĩ, Tinh Hồn nhất định là đang e ngại hai người họ. Điều ngày cũng là hiển nhiên, cả hai người thân phận so với Tinh Hồn cao hơn, lại có thể lực đằng sau chống lưng, một gã tán tiên thân cô thế cô, lấy cái gì mà địch với hai người bọn họ được.

Trong suy nghĩ của tất cả chúng nhân, đồng dạng đều là như vậy.

Có điều, hành động tiếp theo đã hoàn toàn phá vỡ suy nghĩ của mọi người, một hành động mà không ai ngờ đến. Khi mà gã thuộc hạ kia còn đang chuẩn bị bò dậy, lửa hận trong mắt nhìn Tinh Hồn, rồi sau đó chuẩn bị chạy đến bên cạnh Ân Tiểu Ngạo thì bỗng một luồng sát cơ ập lấy hắn.

Chưa kịp hiểu sao chuyện gì, chỉ thấy Tinh Hồn bàn tay hóa thành trảo ấn, chụp xuống đầu của gã ta, một chân đạp lấy cái chân của gã để tỳ lại, cuối cùng dùng sức xé đầu lâu của gã ra làm hai mảnh.

Trong phút chốc, máu tươi bắn ra xung quanh, một cảnh tượng rất kinh khủng diễn ra trên Phi Thiên Châu. Một vài giọt máu tươi nóng bỏng bay dính lên trên mặt Ân Tiểu Ngạo và Lâm Kỳ.

Sư kiêu ngạo trên mặt Ân Tiểu Ngạo biến mất, nụ cười trên môi Lâm Kỳ cũng đông lại. Gương mặt của hai gã biến đổi nhanh chóng, trở nên rất khó coi. Sát khí trên người lộ ra, tựa hồ muốn đại chiến với Tinh Hồn một trận.

Chỉ thấy Tinh Hồn nhìn cái đầu gã kia, sau đó ném về phía Ân Tiểu Ngạo và Lâm Kỳ, nhàn nhạt nói:

- Muốn động thủ thì liền động thủ, nói nhiều làm gì?

Toàn trường như muốn nín thở, hít vào một ngụm khí lạnh. Bá bá đạo, quá điên cuồng à. Cư nhiên, trước mặt Ân Tiểu Ngạo và Lâm Kỳ, Tinh Hồn lại giết người ngay trước mắt hai người này. Ở đây, có lẽ chỉ có hãn mới dám làm như vậy.

Ân Tiểu Ngạo gương mặt khó coi đến đỉnh điểm. Từ nhỏ đến bây giờ, chưa bao giờ Ân Tiểu Ngạo hãn bị chịu thiệt như vậy, mà lại còn chịu mất mặt trong tay một gã tán tiên nho nhỏ nữa chứ.

Ân Tiểu Ngạo máu nóng xông lên não, khí tức bùng lên.

- Ta phải giết ngươi.

Hãn gắng giọng nói, chuẩn bị xông đến giết chết Tinh Hồn thì bỗng cánh tay Lâm Kỳ chặn trước người Ân Tiểu Ngạo lại.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 122: Hành Chi Biến

Sau đó, hắn nhìn về phía Tinh Hồn, trên miệng vẫn giữ nụ cười, có điều, nụ cười này lại rất lạnh lẽo, tựa hồ như đang cố gắng kiềm chế sát ý của bản thân lại.

- Tinh Hồn sư đệ, sư huynh hy vọng, sau này sư đệ vẫn giữ được bình thản như lúc này.

Toàn trường một lần nữa hít vào một ngụm khí lạnh. Tinh Hồn trước mặt Lâm Kỳ hung hăng càng quấy, thế nhưng Lâm Kỳ vẫn ép xuống.

Tinh Hồn nhìn Ân Tiểu Ngạo, mục diện vô biểu tình, một vài giây sau thì quay lưng bỏ đi, không đáp lại một lời nào. Bá đạo như vậy, hung tàn như vậy, ai dám đứng ra cản bước hắn nữa chứ, đây là muốn tìm chết à. Cứ nhìn gã thuộc hạ của Ân Tiểu Ngạo thì biết hậu quả. Đây chính là một kẻ điên, đụng vào hắn chỉ có chết.

Thấy Tinh Hồn không một lời nào bỏ đi, gương mặt Lâm Kỳ khó coi đến cực điểm, sát khí che kín gương mặt.

Đứng bên cạnh hắn, Ân Tiểu Ngạo ngữ điệu khó chịu, hỏi:

- Lâm Kỳ sư huynh, tại sao ngăn cản ta. Ta không tin với thực lực của ta lại không thể giết nổi tên tạp chủng cuồng đồ đó.

- Nếu mà hấn gặp chuyện gì, thứ người đối diện không phải chỉ là một chút trừng phạt nhẹ, mà là đối diện với sắc mặt của Tần lão.

Lâm Kỳ quay mặt nhìn Ân Tiểu Ngạo rồi giải thích. Nghe đến đây, Ân Tiểu Ngạo sóng lưng như có một con băng long chạy dọc. Máu nóng dồn lên não, hấn quên mất ý tứ của Tần lão trước đây.

- Không lẽ chuyện này cho qua? Ta không cam tâm.

Ân Tiểu Ngạo dậm mạnh xuống đất, tức giận nói.

- Không cần tức giận, hiện tại chúng ta không thể động vào hấn, nhưng một khi hấn trở thành đệ tử Thiên Kiếm tông thì... hắc hắc.

- Ý Lâm Kỳ sư huynh là...

- Tần lão chỉ nói trước khi hấn trở thành đệ tử Thiên Kiếm tông thì không được động vào hấn, nhưng Tần lão không hề nói sau đó. Sư huynh không rõ vì sau Tần lão làm vậy, nhưng đây chính là cơ hội để chúng ta đối phó với tên tạp chủng đó.

Lâm Kỳ nhìn Ân Tiểu Ngạo, lạnh giọng nói. Ân Tiểu Ngạo trong đầu lóe lên linh quang, sau đó gương mặt cũng trầm xuống, miệng nở nụ cười âm lệ. Chỉ thấy hấn hướng Lâm Kỳ, ôm quyền khách khí nói.

- Lúc này đa tạ sư huynh ngăn cản, nếu không chỉ sợ...

- Đều là đồng môn với nhau, sau này còn phải nhờ sư đệ giúp đỡ.

- Sư đệ không dám.

- Được rồi, không ở đây nói nhảm nữa. Sư huynh còn có việc phải làm, đệ nghỉ ngơi đi.

Nói nhảm khách khí vài lời, Lâm Kỳ sau đó rời đi.

Mà đám đông xung quanh cũng dần tản ra, chỉ còn một vài người ở lại phụ trách xử lý thi thể tên thuộc hạ của Ân Tiểu Ngạo. Thế nhưng, việc Tinh Hồn ngang nhiên giết người trên Phi Thiên Châu dư âm vẫn còn đó.

Ở một góc thoáng người, có một gã nam tử trẻ tuổi, vóc người cao lớn, trên người mặc mộ bộ võ phục thêu hình đại điêu hoa mỹ. Làn da cổ đồng, gương mặt tuần tú phong trần, phản phát một loại khí chất uy phong lẫm liệt, long hành hổ bộ, khí chất có chút mạnh mẽ bất phàm.

Nam tử này chính là một trong hai người thức tỉnh thiên phú trên thiên phú bí, được Thiên Kiếm Tông mời chào – y dĩ nhiên chính là Tống Đế Bính.

Từ lúc Ân Tiểu Ngạo tìm Tinh Hồn gây chuyện, dẫn đến khiến nhiều người chú ý đến, Tống Đế Bính dĩ nhiên cũng không ngoại lệ. Bất quá hẳn lựa chọn một góc kín người để quan sát.

Lúc nhìn bóng lưng Tinh Hồn rời đi, khóe miệng Tống Đế Bính xuất hiện một nụ cười thần bí.

- Hẳn rất khá.

Tống Đế Bính đánh giá một câu, không biết trong lòng đang suy nghĩ điều gì.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Sau gần mười ngày du hành trên Phi Thiên Châu, rốt cuộc Thanh Vân Sơn Mạch đã xuất hiện ở trước mắt. Thanh Vân Sơn Mạch, một dãy sơn mạch khổng lồ, vừa nhìn đã thấy bất phàm, ẩn chứa hơi thở nguyên thủy cổ xưa, tựa hồ như một đầu mãnh long đang ngủ say.

- Đến nơi rồi, phía trước chính là Thanh Vân Sơn Mạch.

Lâm Kỳ đứng trên cao, gương mặt mỉm cười nhìn xuống đám tân sinh nói.

Tinh Hồn lúc này cũng từ trong phòng của mình bước ra. Gần mười ngày nay, kể từ sau lúc vụ động chạm với Ân Tiểu Ngạo, Tinh Hồn một mực ở trong phòng tu luyện, hoàn toàn không lộ mặt ra bên ngoài.

Hắn không phải sợ cái gì Ân Tiểu Ngạo hay Lâm Kỳ, mà hắn chỉ không muốn dính phải phiền phức không đáng có. Lại nói, đám tân sinh kia, Tinh Hồn không tìm gặp bọn chúng thì bọn chúng đã vái tạ trời đất rồi, hơi đâu mà đi chọc một gã sát tinh giết người không gớm tay cơ chứ.

Thấy Tinh Hồn lộ diện, Lâm Kỳ đứng trên cao gương mặt hơi biến đổi, bất quá một giây sau lấy lại phong phạm như bình thường. Còn Ân Tiểu Ngạo đứng ở một chỗ khá xa, khóe miệng nở nụ cười âm lệ.

“Người cứ ở đó mà đắc ý đi, đợi sau khi đến Thiên Kiếm Tông, ta sẽ cho người biết hậu quả khi đắc tội ta.”

Tổng Đế Bính nghiêm nhiên cũng trông thấy Tinh Hồn, bất quá hắn chỉ cười cười.

Tinh Hồn cũng không hơi đâu quan tâm mấy người khác, tự mình đi đến thành thuyền, phóng tầm mắt nhìn Thanh Vân Sơn Mạch. Bất giác, trong đầu hắn hồi tưởng lại quá khứ xa xăm.

Nhớ lại thì, khi còn trẻ tuổi tung hoành tại Huyền Thiên Giới, hắn năm đó chỉ là một con ngựa non háu đá. Cũng giống như lúc này, hắn gia nhập một siêu cấp thế lực tại Huyền Thiên Giới, chính là Thiên Lam Thần Điện, một trong tám đại thế lực mạnh nhất Huyền Thiên Giới.

Cũng di chuyển bằng pháp khí thuyền phi hành, rồi cũng nhìn thấy một toàn sơn mạch giống như Thanh Vân Sơn Mạch vậy. Hồi đó, hắn cực kỳ háo hức, giống như một đứa trẻ trông thấy một món quà mà mình ưa

thích. Còn hiện tại, sự háo hức đó không còn nữa, thay vào đó là một loại hồi tưởng khiến cho tâm tình biến đổi.

Đột nhiên, trong cơ thể hắc bắt đầu sản sinh ra một loại năng lượng thần kỳ. Năng lượng này, tựa hồ xuất hiện từ trong tâm tình của hắc.

Kiểm ý đệ nhất trọng liền đột phá, trở thành kiểm ý đệ nhị trọng.

Không những vậy, năng lượng thần kỳ này còn tác động đến thần trí của hắc. Trong đôi mắt Tinh Hồn xuất hiện một tia mê man khó tả, giống hệt như lần hắc tiến vào vô minh chi cảnh vậy, đạt được vô minh chi biến, lột xác bản thân thành một con người khác.

Và lần này, sự mê man ấy cũng xuất hiện. Đây chính là một trong vô minh thập nhị biến – hành chi biến.

Mỗi một lần vô minh chi biến là một lần tâm biến, và khi kết thúc tâm biến thì thực lực của Tinh Hồn sẽ trở nên mạnh mẽ. Con đường tu luyện mà Tinh Hồn đang bước đi, người khác không biết, chỉ có hắc biết. Người hắc tu luyện thành chân tiên, mà hắc tu luyện là thiên đạo.

Khoảng khắc vô minh chi biến lần thứ hai, hắc một lần nữa trầm luân trong u mê. Thời gian diễn ra vô minh chi biến, ngắn dài thế nào đều tùy thuộc vào bản thân hắc.

Tại bên trong linh đài, Thể Đạo Liên vốn mang một màu sắc huyết hồng đột ngột tỏa ra ánh hào quang rực rỡ, màu huyết hồng này dường như đang bắt đầu khuếch tán ra khắp cơ thể của hắc, thậm chí màu sắc huyết hồng này xâm nhập vào cả thần trí hắc. Chỉ thấy ở bên ngoài thân thể Tinh Hồn cũng xuất hiện ánh hào quang màu đỏ, bởi vì rất nhạt, lại là ban ngày nên không ai chú ý đến.

- Tinh Hồn, người làm sao vậy?

Tiểu Ứng Long bên trong không gian động thiên chơi đùa trên đồng “thánh bảo” của nó, đột nhiên cảm giác được Tinh Hồn có gì đó không ổn, liền cấp tốc hỏi.

Nhưng Tinh Hồn đang tiến vào trong một trạng thái huyền diệu, tựa hồ như hãn đang cách ly với thế giới này, tồn tại mà như không tồn tại, ngay cả giọng nói của Tiểu Ứng Long, hãn cũng không nghe thấy được.

Hãn đứng nguyên si một chỗ, nhưng trong đầu hãn, nói chính xác hơn là ý thức của hãn đang bắt đầu trầm lâm.

Hãn thấy mình đang đắm mình trong một biển cả rộng lớn, lạ một điều là, hãn vẫn hô hấp bình thường, hoàn toàn chẳng có cảm giác gì lạ cả. Nhưng đột nhiên ngay sau đó, một lực lượng thần kỳ ẩn bên trong biển cả kỳ lạ đột ngột xâm thực tâm trí Tinh Hồn.

Bởi vì Tinh Hồn đang trầm luân nên hãn không phát hiện rằng những loại ý niệm cảm xúc dần xâm chiếm con người hãn.

- A a a...

Những cảm xúc tiêu cực ấy khiến cho Tinh Hồn như phát điên lên, trong u mê, hãn không nhận được mà gầm lớn một tiếng, đôi mắt bị thương đầy tơ máu dâng lên một dòng huyết lệ, chảy xuống đôi gò má.

Trước mặt hãn xuất hiện hình ảnh một đứa trẻ con còn đỏ hỏn, tựa hồ như vừa mới được sinh ra đời. Nhìn đứa trẻ này rất yếu ớt, hơi thở nặng nhọc, giống như tùy thời bị chết non vậy.

Đứa trẻ ấy nằm bên trong một ngôi chùa đổ nát cũ kỹ, hơi thở tuế nguyệt tang thương phủ đầy cả ngôi chùa, có lẽ đã rất nhiều năm không có bóng dáng người xuất hiện.

Đột nhiên, từ bên ngoài, có một mỹ phụ xuất hiện. Mỹ phụ này không phải là một người xinh đẹp xuất chúng, cũng không có khí chất gì cao quý cả, nàng chỉ là một nữ nhân hết sức bình thường.

Nhìn mỹ phụ trên gương mặt hiền từ, trong đôi mắt rất đượm buồn, trên vai đeo một chiếc giỏ cũ nát đựng đầy những túi thuốc. Nàng bước vào bên trong ngôi miếu, đến trước bức tượng phật tổ bám đầy bụi bặm, rồi nàng quỳ xuống trước mặt phật tổ, gương mặt trầm tâm, hướng phật tổ khẩn bái:

- Phật tổ, mong người phù hộ con bán được số thuốc này để con có tiền giúp chồng con trả nợ. Xin phật tổ phù hộ, xin phật tổ phù hộ...

Nàng vừa khẩn, vừa bái lạy, nhìn rất đáng thương và tội nghiệp. Tinh Hồn gương mặt lặn xuống hai dòng huyết lệ, gương mặt càng thêm bi thương, hắn như muốn chạy đến, ôm lấy người mỹ phụ đó mà gào khóc. Chỉ là, bên trong thần bí hải dương như ẩn chứa lực lượng pháp tắc khiến Tinh Hồn không thể nhúc nhích được.

Hắn chỉ có thể đứng im một chỗ, nhìn thấy cảnh thương bi ai đó. Chỉ là, dù bi ai đến mấy, hắn vẫn muốn chứng kiến tất cả.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 123: Thiên Kiếm Tông

Mỹ phụ chuẩn bị đứng dậy thì đứng dậy, gương mặt mặc dù vẫn còn hơi u buồn, nhưng dường như sau khi thành tâm khẩn bái với phật tổ thì sắc mặt trông tốt hơn nhiều. Khi mỹ phụ chuẩn bị rời khỏi ngôi miếu hoang, chuẩn bị đi ra chợ để bán số thuốc vẫn còn đầy ắp trong giỏ thì bỗng có tiếng khóc trẻ con vang lên.

Dĩ nhiên tiếng khóc đó chính là của đứa trẻ nằm ở sau lưng bức tượng phật. Đứa trẻ mồ côi đáng thương, dường như nó cảm giác được có hơi thở người rất ấm áp xuất hiện, thế nên nó liền khóc lớn lên, khiến cho mỹ phụ chú ý đến.

Mỹ phụ gương mặt biến đổi, trong phút chốc biến thành lo lắng, vội chạy đi tìm đứa trẻ con kia. Khi mỹ phụ chạy ra sau lưng bức tượng thì liền phát hiện ra đứa bé đang gào khóc. Nó khóc có lẽ vì đói, hoặc cũng có thể là vì mỹ phụ này xuất hiện bên cạnh nó.

Nàng nhìn đứa bé yếu ớt đang gào khóc kia, tâm tình trên mặt biến đổi liên tục, giống như trong đầu đang xuất hiện sự đấu tranh.

“Ta rất nghèo khổ, cuộc sống nay đây mai đó, ngay cả bữa ăn hàng ngày cũng không đầy đủ, ta làm sao có thể chăm sóc thêm đứa nhỏ này nữa!”

Mỹ phụ nhắm mắt lại, thân thể gầy gò hơi động, dường như muốn rời khỏi căn miếu hoang này. Bất quá, tiếng khóc bi thương của đứa nhỏ lại xuyên thấu vào trái tim nàng, khiến cho chân của nàng không thể nào nhấc lên được.

Gương mặt buồn bã nhìn lên tượng phật, trong lòng nàng thầm than. “Đứa nhỏ này, có lẽ là phật tổ ban cho ta, ta không thể bỏ mặc nó được.”

Nàng sau một hồi tranh đấu tư tưởng, bất giác thở dài một tiếng, sau đó bước lại gần đứa nhỏ, cúi người xuống. Đột nhiên đứa nhỏ ngưng bật lại tiếng khóc, nó mở đôi mắt đen láy to tròn long lanh kia, trong đôi mắt ngây thơ trong sáng in lên gương mặt hiền từ của mỹ phụ. Gương mặt mặt tròn trịa, mặc dù sắc mặt hơi nhợt nhạt, nhưng nụ cười trong veo của đứa nhỏ khiến cho mỹ phụ trở nên vui vẻ.

- Thật đáng thương. Còn bé thế này mà lại bị bỏ rơi ở đây. Nếu ta không vào đây bái lạy phật tổ thì chắc con chết ở đây mất.

Trên người đứa nhỏ đặt một tờ giấy, mỹ phụ thò tay đến, cẩn thận lấy tờ giấy ra xem.

-Ồ, tên của con là Tinh Hồn à, một cái tên thật đẹp.

Gương mặt mỹ phụ xuất hiện một nụ cười, nhưng ngay sau đó, nụ cười ấy biến mất, thay vào đó là một sự buồn bã, ánh mắt thăm đượm ưu tư, giọng nói nhẹ nhàng lại vang lên:

- Chỉ là, ta không có khả năng nuôi nấng con. Ngay cả ta cũng không thể lo đủ, làm sao có thể chăm sóc cho con được đây.

Mỹ phụ u buồn nói, vừa ôm đứa bé vào vòng tay mình. Đứa bé giọng cười non nớt vang lên, dường như nó vô cùng ưa thích hơi ấm tỏa ra từ thân thể mỹ phụ. Đột nhiên, mỹ phụ phát hiện bên trong chiếc giỏ có một cái túi thô.

Vì tò mò, mỹ phụ một tay ôm đứa trẻ, tay kia cẩn thận mở cái túi ấy ra để xem bên trong là vật gì. Ngay khi mở ra, gương mặt nàng lập tức trở nên vui vẻ, trong đôi mắt đẹp ấy rướm rướm lên hai dòng lệ, rồi cuộc lăn xuống đôi gò má gầy gò.

Nàng ôm lấy đứa trẻ chạy đến trước mặt phật tổ mà quỳ lạy.

- Đa tạ phật tổ đã đem đứa trẻ này đến với con. Con nhất định sẽ chăm sóc, nuôi dưỡng nó thật tốt.

Vừa nói vừa quỳ lạy, gương mặt thắm đẫm niềm vui sướng. Sau khi bái lạy ba lạy, nàng liền ôm đứa bé rời đi.

Tinh Hồn nhìn thấy cảnh tượng ấy, trong lòng nổi lên một cảm giác ấm áp. Đã từ rất lâu, lâu đến nỗi chính bản thân hắn cũng không nhớ rõ, cảm giác ấm áp này mới lại xuất hiện với hắn. Sự ấm áp này chính là tình yêu thương của mỹ phụ đối với đứa trẻ.

Khóe miệng của hắn, không ngờ xuất hiện một nụ cười ấm áp, khe khẽ thốt lên hai chữ:

- Mẫu thân.

Huyễn tượng đột ngột trở nên hư hoặc, trong ánh mắt bi thương, một cảnh tượng khác lại xuất hiện. Vẫn là mỹ phụ ấy, nàng xuất hiện trong một tòa thành trì khá lớn. Xung quanh có rất nhiều tòa nhà rộng lớn xa hoa, khi nàng nhìn lên thì trong mắt thoáng qua một tia buồn phiền, bất quá, khi nhìn xuống đứa trẻ, buồn phiền ấy liền tan biến ngay.

Mỹ phụ hướng về phía một ngôi nhà nhỏ cũ nát, có rất nhiều chỗ bị hư hỏng, nhìn vết tích dường như những vết hư hỏng ấy đã tồn tại trong rất nhiều năm.

Mỹ phụ bước vào bên trong căn nhà ấy, đột nhiên từ bên trong nhà có một vật bay thẳng ra. Nàng giật bắn mình, cũng may là phản ứng nhanh nhẹn, vội tránh sang một bên mới không bị vật thể ấy đụng vào người.

Bất quá, tinh thần của nàng vẫn rất hoảng loạn, gương mặt tái xanh, trông như người mất hồn. Ngay lúc đó, từ trong nhà vang ra âm thanh chửi bới, nghe giọng nói dường như là của một người đàn ông:

- Vân Tuyền, người đã bán hết số thuốc đó chưa mà dám lết xác về đây. Con tiện nhân này, tiền đâu, giao hết ra đây.

Từ trong nhà, một gã đàn ông cao gầy bước ra, nhìn bộ dáng rất lượt thướt, đầu tóc hơi tán loạn, mặc dù gương mặt hơi dễ nhìn, bất quá đôi mắt đang nheo lại, miệng đầy mùi rượu, trên tay thì cầm một bình rượu đã cạn.

Gã ta vừa nhìn thấy đã chửi bới nàng, bỗng nhiên nhìn thấy đứa nhỏ trên tay nàng, liền quát hỏi:

- Người vác cái gì về nhà thế?

Vừa nói, gã ta vừa bước sát tới gần, bộ dạng hùng hổ như muốn ăn thịt nàng vậy. Nàng nội tâm kinh sợ, vội giải thích.

- Đứa trẻ này thiếp nhặt trong ngôi miếu hoang. Nhìn thấy nó rất đang thương nên thiếp liền mang nó về chăm sóc.

Nghe xong, gã ta hai hàng chân mày nhướng lên, gương mặt cả giận, đồng thời giơ bàn tay lên tát mạnh vào mặt nàng một cái.

- Người giỏi bao đồng nhỉ, cái nhà này còn lo chưa xong mà còn đi lo cho người ngoài à. Hay đây là con riêng của người, tiện nhân này, khai ra mau, bằng không hôm nay lão tử giết cả người lẫn cái khối hỗn đản ôn dịch này chết tiệt này.

Vừa nói, gã vừa định vung tay đánh tới thì mỹ phụ lập tức hô lên:

- Chàng đừng giận mà nói oan cho thiếp, đứa nhỏ này đích thực là thiếp nhặt ở bên cạnh miếu hoang. Bên cạnh đứa nhỏ có một túi tiền. Với số tiền này, chúng ta vừa có thể có cuộc sống ổn định, lại vừa chăm sóc ổn thỏa cho đứa nhỏ.

Nghe đến hai chữ túi tiền, gương mặt gã ta tươi tắn lên, đôi mắt sáng quắt, dường như quên đi cả việc bản thân sắp đánh mỹ phụ.

- Tiền đâu, đưa đây cho ta. Hắc hắc, lần này phải gỡ lại số kim tệ vừa thua mới được.

- Phu quân, chúng ta còn đang thiếu nợ người ta, chàng đừng...

- Tiện nhân, cầm mồi cho lão tử. Mau đưa đây, nếu không đừng có trách.

Vừa quát lớn, gã vừa giơ tay lên tát vào mặt nàng một cái thật mạnh. Mỹ phụ vốn đã gầy gò ốm yếu, làm sao có thể chịu nổi một cái tát thật mạnh của gã đàn ông vũ phu này chứ.

Mỹ phụ chỉ thấy đầu óc choáng váng, cơ thể run rẩy ngã xuống, dường như phản ứng thiên tính của phụ nữ, thế nên nàng ôm chặt đứa nhỏ vào lòng, không để cho nó chịu tổn thương. Mà đứa nhỏ, không rõ là nó bị kích động mạnh hay bởi vì gã đàn ông vũ phu kia đã tổn thương đến người cưu mang nó mà nó khóc lớn lên.

- Hừ, đồ hỗn đản ôn dịch, khóc điếc cả đầu, khôn hồn thì cầm mồi lại, không lão tử đem người vứt ngoài đường bây giờ. Còn người, mau đưa tiền đây. Lão tử không phải hù dọa đâu à.

Gã ta gương mặt khó coi, dường như chuẩn bị có ý đồ xấu với đứa nhỏ thì mỹ phụ vội đem túi tiền ra đưa cho gã. Nàng lúc này tâm thần rất hoảng

loạn, lo lắng gã sẽ có ý đồ xấu với đứa nhỏ.

Mà gã ta, vừa nhìn thấy trong ánh mắt tham lam thấy rõ, ngay tức khắc giật lấy cái túi trên tay nàng. Gương mặt hừng khởi cười lớn, sau đó chạy ra ngoài đường, có lẽ là đang muốn hưởng về sòng bạc.

Mỹ phụ đầu tóc tán loạn, gương mặt ngẩn lên nhìn xung quanh, không nhìn thấy bóng dáng của gã đàn ông vũ phu kia thì thở phào một hơi nhẹ nhõm. Bất quá, trong đôi mắt chợt ướt nhòe, trên gương mặt hao gầy in một dấu tay còn đỏ ửng. Dĩ nhiên là hậu quả do gã đàn ông vũ phu kia gây ra.

Rồi mỹ phụ nhìn xuống đứa nhỏ đang gào khóc trong lòng mình, hai hàng nước mắt lại tuôn rơi, vừa dỗ dành đứa nhỏ vừa nói:

- Số phận của ta đã như vậy, ta liền không trách cứ. Bất quá, ta vẫn sẽ nuôi nấng con cho thật tốt. Con trai của ta.

Trên gương mặt u buồn tang thương nhìn đứa nhỏ trong lòng mình, lúc này, nó cũng đang ngừng bật tiếng khóc lại, dùng đôi mắt to tròn thơ ngây nhìn mỹ phụ. Đối với mỹ phụ, dường như đứa nhỏ này đã trở thành hy vọng trong lòng nàng.

Huyền tượng tới lúc này thì chấm dứt, kết thúc một đoạn quá khứ của Tinh Hồn khi hãn còn nhỏ. Từ huyền tượng tác động rất lớn đến tâm tình của hãn, hãn được trải qua đủ loại cảm xúc, từ yêu thương ghét hận.

Yêu thương mẫu thân dành cho hãn, và ghét hận từ gã đàn ông vũ phu kia. Tinh Hồn hãn trông thấy hãn không chút thương hoa tiếc ngọc đánh mẫu thân mình, hãn hận không thể xông vào một chương đập chết gã ta, sau đó dùng bí thuật rút hồn đoạt phách, để cho gã mãi mãi chịu sự đầy đọa với những tội lỗi gây ra cho mẫu thân. Đáng tiếc, những chuyện ấy đều là huyền tượng, hãn chỉ có thể bi thương mà nhìn, không thể làm được gì khác.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Phi Thiên Châu bắt đầu xông qua đại trận hộ tông, tiến vào Tiên Kiếm Phong, ngọn núi lớn nhất Thanh Vân Sơn Mạch, cũng là ngọn chủ phong của Tiên Kiếm Tông. Vẫn như những lần tuyển chọn đệ tử trước đây, sau khi trở về từ địa điểm thí luyện thì Phi Thiên Châu liền đáp xuống đại quảng trường Tiên Kiếm Phong rộng lớn.

Tại Tiên Kiếm Phong đang có không ít người đang đứng chờ đợi. Một tháng trước đó, bọn họ hay tin Tiên Kiếm Tông vừa thu nạp được hai gã đệ tử thức tỉnh thiên phú trên thiên phú bí, mặc dù chỉ là Hậu Thiên thiên phú hạ đẳng, thế nhưng trong hạng hạ đẳng có thể liệt vào vị trí đứng đầu, nghiễm nhiên khiến cho không ít trưởng lão vui mừng.

Thiên Kiếm Tông nhân tài xuất hiện ngày càng nhiều, tương lai vì thế mà ngày càng rạng rỡ, mạnh mẽ hơn vô số lần.

Tại Tiên Kiếm Phong có không ít trưởng lão đứng đợi sẵn, chính là đang muốn chờ đợi Phi Thiên Châu đáp xuống.

Vấn Kiếm Phong, Dương Thiên Quân ngồi tĩnh tọa dưới gốc đại thụ, đột nhiên gương mặt hơi động, đôi mắt như sao mở ra.

- Hẳn đã đến.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 124: Kinh Biến

Lâm Kỳ nhìn sự háo hức của đám tân đệ tử thì lắc đầu mỉm cười, đột nhiên không rõ vô tình hay cố ý, Lâm Kỳ đảo mắt nhìn về một góc vắng người. Nơi đó có một gã thanh niên tóc trắng đang đứng lặng thinh.

Người đó dĩ nhiên chính là Tinh Hồn đang tiến vào trạng thái vô minh.

Lâm Kỳ nhướng mày, trong mắt hàn quang thoang qua, nhưng lí trí báo cho hắn biết, đây không phải thời điểm thích hợp để xuất thủ. Áp chế tâm tình xuống, Lâm Kỳ nguyên lực vận chuyển, mở miệng nói:

- Các vị sư đệ, chúng ta sắp tiến vào đại quảng trường Tiên Kiếm Phong, chính là ngọn chủ phong của Thiên Kiếm Tông chúng ta. Các sư đệ ổn định lại hàng ngũ, chuẩn bị ra mắt với các vị trưởng lão.

- Tuân lệnh Lâm Kỳ sư huynh.

Đám tân đệ tử nghe Lâm Kỳ nói, không chút ý tức nào khác, vội vàng nghe theo. Bất quá, trong số đó, chỉ có Tinh Hồn là vẫn lặng im đứng một chỗ, xoay lưng lại với Lâm Kỳ. Bởi vì đang trong vô minh chi biến, Tinh Hồn dường như đã tự cô lập với nơi đây, hắn không nghe thấy hay cảm nhận được bất kỳ điều gì.

Lâm Kỳ gương mặt khó coi. Tuy cả hai bên trước đây xảy ra mâu thuẫn, nhưng dù sao Lâm Kỳ hắn vẫn là một gã sư huynh lâu năm tại Thiên

Kiểm Tông, địa vị ngoại môn cũng không tầm thường, thế nhưng Tinh Hồn lại không chút nể nan mặt mũi làm cho Lâm Kỳ nội tâm tức giận.

Nếu không phải kiêng kỵ câu nói của Tần lão, chỉ sợ Lâm Kỳ đã xông đến đại chiến với Tinh Hồn.

Ân Tiểu Ngạo nhìn Tinh Hồn hừ lạnh một tiếng, nhưng hăn cũng giống như Lâm Kỳ, không muốn tự rước nhục về thân. Tinh Hồn trước đó không coi hăn ra gì, bây giờ hăn đâu có điên khùng mà chạy tới đó rước nhục chứ.

Còn Tống Đế Bính thì ánh mắt càng lúc càng ưa thích khi nhìn Tinh Hồn.

Lúc này, từ bên trong gian phòng to lớn đẹp đẽ nhất trên Phi Thiên Châu, có mười người bước ra, trong số đó có bốn vị lão nhân và sáu gã nam tử trẻ tuổi.

Khanh lão và Thượng Quan Lãnh cũng ở trong số này. Lại nói, Lâm Kỳ luận tu vi cao hơn Thượng Quan Lãnh, thế nhưng địa vị tại Thiên Kiếm Tông thì Thượng Quan Lãnh lại cao hơn, bởi Thượng Quan Lãnh chính là nội môn đệ tử, còn Lâm Kỳ chỉ là ngoại môn tinh anh đệ tử. Thậm chí lúc xưng hô, Lâm Kỳ còn phải xưng với Thượng Quan Lãnh là sư đệ.

Khanh lão đảo mắt nhìn xuống, trong số đám tân đệ tử ấy, có ba người là được đồng của ông lão này. Mấy ngày nay chỉ điểm một chút, khiến cho Khanh lão khá vui là cả ba tên được đồng này đối với đan đạo có chút thiên phú, khá có tiền đồ, làm cho Khanh lão cao hứng.

Bất quá khi nhìn sang chỗ Tinh Hồn đang đứng, hai hàng chân mày nhíu lại.

Khanh lão đối với Tinh Hồn cũng nhận thức, bởi khi tại Đan Ninh Môn, Tinh Hồn quá mức nổi bật. Khanh lão là một người yêu tài, mà thiên

tài kiêu ngạo cũng là một chuyện bình thường. Bất quá, kiêu ngạo cũng phải đúng lúc, đúng nơi và đúng hoàn cảnh.

Mà hoàn cảnh hiện tại không phù hợp với thái độ kiêu ngạo, thế nên trong mắt Khanh lão, hình ảnh của Tinh Hồn liền giảm hẳn.

- Thượng Quan Lãnh, người qua bên đó gọi hắn trở về hàng ngũ.

- Tuân lệnh Khanh lão.

Thượng Quan Lãnh đối với Khanh lão kính ý, liền gật đầu, chuẩn bị tới chỗ Tinh Hồn thì Lâm Kỳ nói:

- Thượng Quan Lãnh sư huynh, việc này cứ để đệ xử lý.

- Được.

Thấy có người làm thay mình, Thượng Quan Lãnh liền vui vẻ đồng ý. Bất quá, hắn cũng đang ngầm hiểu, Lâm Kỳ chính là đang muốn phát uy với Tinh Hồn đây mà.

Lâm Kỳ này thực lực tại ngoại môn khá mạnh, việc trở thành nội môn đệ tử chỉ là vấn đề thời gian mà thôi. Hắn và Lâm Kỳ tiếp xúc cũng không nhiều, nhân đây tạo môn cái nhân tình đối với Lâm Kỳ.

Chỉ thấy Lâm Kỳ ánh mắt âm trầm, khóe miệng nở nụ cười ôn hòa đi đến sau lưng Tinh Hồn:

- Tinh Hồn sư đệ, mặc dù sư huynh và đệ có chút mâu thuẫn, nhưng chúng ta sắp đáp xuống Tiên Kiếm Phong, tại Tiên Kiếm Phong đang có rất nhiều vị sư thúc sư bá đang đợi sẵn, không lẽ đệ tính không bỏ vào mắt mấy vị sư thúc sư bá kia à?

Lâm Kỳ bước chân dừng lại, cách Tinh Hồn khoảng mười bước chân, thanh âm bình hòa nói. Nhưng Tinh Hồn vẫn đứng một chỗ, không có bất

kỳ động tĩnh, cũng không trả lời Lâm Kỳ.

Gương mặt Lâm Kỳ chợt trở nên khó coi, không nghĩ đến, cứ nhiên Tinh Hồn lại khinh thường mình đến như vậy.

- Tinh Hồn sư đệ, ta Lâm Kỳ lấy thân phận chấp sự yêu cầu người trở lại vị trí tập trung, bằng không ta liền xử phạt người tội bất kính.

Giọng nói Lâm Kỳ trầm xuống, bên trong ẩn chứa sát khí, sự đe dọa không chút che giấu. Nhưng mà... Tinh Hồn vẫn vậy, vẫn không trả lời hẳn. Lâm Kỳ càng lúc càng khó coi, bởi ở sau lưng, đám tân đệ tử đã bắt đầu xì xào bàn tán.

Khanh lão trước đó không quan tâm, mặc dù có một người bị chết bởi Tinh Hồn, nhưng nghe phong thanh dường như là gã đã chết kia đắc tội trước. Khanh lão cũng không muốn quản đến. Nhưng lần này thì khác, ít nhiều là liên quan đến mặt mũi.

- Đúng là lớn lối, không xem ai ra gì.

Khanh lão dường như hơi tức giận.

Thượng Quan Lãnh và những người khác cũng nhướng mày, không hiểu vì sao Tinh Hồn lại xử sự như vậy. Tuy rằng hai bên có mâu thuẫn, nhưng cũng không đến mức giống như hiện tại, nhìn không thèm nhìn, mà trả lời cũng không trả lời.

- Người cứ nhiên xem thường chấp sự lẫn các vị trưởng lão, không coi ai ra gì, ta theo quy tắc mà làm, Tần lão cũng không bảo vệ được người.

- Toái Tinh Quyền.

Triệt đệ nổi giận, Lâm Kỳ nguyên lực vận chuyển, cước bộ chuyển động xông tới chỗ Tinh Hồn, đâm ra một quyền rất mạnh.

Lâm Kỳ tu vi hậu kỳ Phù Tiên Cảnh, so với Tinh Hồn cách biệt một cảnh giới, một quyền này dường như đến tám phần công lực, cơ hồ Lâm Kỳ muốn phế bỏ Tinh Hồn vậy. Hẳn đối với Tinh Hồn đã sinh ra chán ghét, thù mới hận cũ, lại theo lý mà làm, Lâm Kỳ bây giờ không ái ngại gì ra, xuất thủ gần như toàn lực. Mặc dù nghe nói Tinh Hồn có năng lực vượt cấp khiêu chiến, chiến lực thực sự mạnh hơn những gì bề ngoài nhìn thấy, nhưng mà, Lâm Kỳ không hề tin tưởng điều này hoàn toàn.

Bên dưới quảng trường Tiên Kiếm Tông mấy trăm người đang đứng đợi sẵn, trên gương mặt tươi cười sáng lạn khi nhìn thấy Phi Thiên Châu đã gần tiếp cận Tiên Kiếm Phong.

Nhưng đột nhiên, từ trên Phi Thiên Châu, một tiếng đùng nổ vang, kèm theo đó là một tiếng hét thảm.

- Có chuyện gì?

- Tiếng hét thảm đó... có người bị thương? Không lẽ, dám tân đệ tử xung đột?

- Tân đệ tử thật tốt, còn chưa chính thức trở thành đệ tử Thiên Kiếm Tông mà đã hung hãn can rờ đến vậy. Lên Phi Thiên Châu xem, rốt cuộc là ai mà to gan đến vậy.

-

Khi thấy âm thanh kinh biến kia, những chấp sự, trưởng lão đang đợi sẵn tại Tiên Kiếm Phong ngạc nhiên, sau đó chuyển thành phẫn nộ. Từ khi Thiên Kiếm Tông đăng cơ lập nghiệp đến giờ, chưa từng có một trường hợp tân đệ tử gây náo loạn giống như hiện tại.

Các đại tông môn thường rất coi trọng mặt mũi, đám trưởng lão này tự nhiên cũng vậy. Chuyện này nếu mà truyền ra bên ngoài, chẳng phải mặt

mũi Thiên Kiếm Tông mất hết sao? Thế nên, nguyên đám người không hện mà cùng xông lên.

Đều là Linh Tiên cường giả, việc lằng không phi hành đối với họ kỳ thực đơn giản.

Khi vừa lên trên Phi Thiên Châu, gương mặt của họ bỗng biến sắc.

Chỉ thấy tại một góc Phi Thiên Châu, Lâm Kỳ gương mặt tái nhợt, miệng thổ huyết ứa đỏ một vùng trước ngực, gương mặt tràn đầy hoảng sợ.

Đám tân đệ tử khác thì kinh ngạc cùng hoảng sợ, cuối cùng là mấy người Khanh lão, Thượng Quan Lãnh, so với đám tân đệ tử thì chẳng khác biệt gì cả.

Thuật lại một vài giây trước đó, khi Lâm Kỳ đánh một quyền rất nhanh và mạnh chạm vào lưng Tinh Hồn, hẳn không hề làm ra bất kỳ một hành động nào khác, không tránh né, cũng không đỡ, cứ đứng im một chỗ. Thế nhưng, khi quyền của Lâm Kỳ chạm vào thân thể Tinh Hồn thì một sức mạnh vô hình nào đó xuất hiện phản kháng lại.

Lực lượng phản phệ quá mạnh, Lâm Kỳ còn chưa kịp hiểu ra chuyện gì thì đã bị phản chấn ngược lại, gương mặt tái xanh hét thảm một tiếng, trên đường ngã phun ra ngụm máu đỏ tươi.

Toàn trường gần như lặng im, nhìn Tinh Hồn như một con quái vật. Trong đầu ai cũng xuất hiện chung một câu hỏi, làm thế nào Lâm Kỳ lại bị phản phệ trọng thương, làm thế nào Tinh Hồn không xuất thủ vẫn khiến Lâm Kỳ suýt chết như vậy? Dù là Khanh lão, người tu vi mạnh nhất tại Phi Thiên Châu cũng không nghĩ được lí do.

Đột nhiên trong đám trưởng lão Linh Tiên Cảnh, có một người đàn ông trung niên bước ra.

- Chuyện gì vậy, cứ nhiên lại dám làm loạn? Khanh lão, rốt cuộc là vì sao?

Có lẽ sự việc xảy ra quá đột ngột và kinh ngạc, thế nên Khanh lão không kịp phát giác ra rằng có người vừa mới đến.

- Người qua đó xem xét Lâm Kỳ.

Khanh lão chợt hoàn hồn trở lại, quay sang nhắc nhở Thượng Quan Lĩnh một tiếng. Thượng Quan Lĩnh giật mình, gương mặt vẫn có chút bần thần, vội nhận lệnh rồi chạy đến chỗ Lâm Kỳ.

Còn Khanh lão, ông hướng người đàn ông trung niên kia nói:

- Ra là Lạc Ngân Lạc trưởng lão. Việc này lão phu khó lòng giải thích, người tự mình xem xét gã tân đệ tử đó đi.

Người đàn ông này tên là Lạc Ngân, chính là một trong những ngoại môn trưởng lão đứng đầu, địa vị không tầm thường. Hơn nữa, tu vi hậu kỳ Linh Tiên Cảnh, so với Khanh lão mạnh hơn rất nhiều.

Chỉ thấy Khanh lão chỉ tay đến chỗ Tinh Hồn, chậm rãi nói.

Lạc Ngân ánh mắt nhìn hướng theo chỗ Khanh lão chỉ, dĩ nhiên chính là phương hướng Tinh Hồn đang đứng. Trong mắt Lạc Ngân lóe qua ý tứ cả kinh: “Đó là... chẳng lẽ, tên tiểu tử đó đang tiến vào trạng thái không linh?”

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 125: Vô Đề

Trạng thái không linh, đó là một trạng thái huyền diệu mà tiên giả thiết tha mơ ước. Bởi khi tiến vào trạng thái này, sự minh ngộ tiên giả đạt đến mức cao nhất, có thể cảm ngộ bất kỳ vũ kỹ tiên pháp gì, ngoài ra còn khiến cho lực lượng thần thức biến mạnh. Trạng thái không linh đem đến cho tiên giả rất nhiều lợi ích, tuy nhiên trạng thái này rất hiếm gặp, không phải lúc nào cũng tiến vào được. Tùy thuộc vào vận khí của mỗi người mà thôi.

Lạc Ngân trưởng lão cho rằng Tinh Hồn đang trạng thái không linh, thế nên mới kinh ngạc đến vậy. Và phần nhiều là nội tâm có chút ghen ghét. Từ lúc tu luyện đến nay, Lạc Ngân trưởng lão chưa từng một lần tiến vào trạng thái không linh, vậy mà một tên tép rieu viên mãn Phàm Tiên Cảnh lại có thể.

- Chỉ mới là tân đệ tử mà lớn lối đến vậy, sau này hẳn sẽ còn phách lối đến mức nào. Lạc Ngân ta thay Hình Kiếm Phong xử phạt tên đệ tử này, đồng thời lấy đó mà răn đe các đệ tử khác.

Lạc Ngân trưởng lão nói lớn, trong giọng nói ẩn chứa lực lượng Linh Tiên Cảnh khiến cho chúng đệ tử sợ hãi.

Gã ta chuẩn bị xuất thủ thì chẳng biết từ lúc nào, trên bầu trời xuất hiện hai bóng người.

Đó là một ông lão đầu tóc hoa râm, râu trắng dài đến cổ, gương mặt ẩn chứa tang thương năm tháng, đôi mắt trầm tư, trên người phảng phất một loại khí chất bất phàm. Dù chỉ mặc một bộ trang phục bình dân, thế nhưng vẫn khiến cho người ta cảm thấy áp lực.

Còn đứng bên cạnh ông lão là một thanh niên trẻ tuổi, dung mạo cực kỳ tuấn tú. Làn da trắng như bạch ngọc, đôi môi hồng luôn treo một nụ cười ôn hòa, trên đầu đội thanh ngọc kim quan, mái tóc đen bóng mượt nhẹ nhàng lay động trong gió.

Trên người khoác lên một bộ tử y hoa bào, khí tức vương tôn quý tộc, phong lưu tiêu sái, khiến cho người khác vừa thấy tự dưng sinh ra một cảm giác e thẹn, ngưỡng mộ.

Hai người này, dĩ nhiên chính là Dương Thiên Quân cùng với Tần lão.

- Bái kiến Tần lão.

Lạc Ngân trưởng lão trông thấy Dương Thiên Quân và Tần Lão thì lập tức cung kính ôm quyền hành lễ. Không những chỉ có Lạc Ngân trưởng lão, mà tất cả người khác đều đồng dạng hành động như vậy.

- Tham kiến Tần lão.

Tần lão thường ngày ở Thiên Kiếm Tông, rất ít khi xuất hiện, bất quá không ai dám khinh thường ông lão này. Thực lực của Tần lão, dù là Thiên Kiếm Tông tổ sư cũng cam bái hạ phong, những trưởng lão ngoại môn nhỏ nhỏ há dám bất kính với Tần Lão.

Tần lão không để ý đến đám người này, chỉ gật đầu để bọn họ thôi lễ nghĩa, ánh mắt chuyển dời sang Dương Thiên Quân, nói:

- Hắn đang tiến vào một trạng thái rất kỳ lạ, dường như tách biệt với hoàn cảnh xung quanh. Hắn đứng trước mặt mà chẳng khác gì không tồn

tại, thật là kỳ lạ.

- Đó là trạng thái không linh mà giới tiên giả nhắc đến?

Dương Thiên Quân nhướn mày. Chỉ thấy Tần lão lắc đầu, giải đáp:

- Trạng thái không linh, lão phu đã tiến nhập mấy lần, quả thực so với lời đồn còn lợi hại hơn rất nhiều. Bất quá, so với trạng thái mà hãn đang ngộ nhập, cơ hồ muốn kém hơn.

- So với không linh còn muốn hơn, thú vị.

Dương Thiên Quân bỗng ồ lên một cái, gương mặt biểu hiện ngạc nhiên, có điều, càng nhiều hơn là sự vui mừng.

- Thế nào, người muốn thi pháp?

- Tạm thời không thể. Trực giác nói cho ta biết, nếu lúc này ta thi pháp, không những không thành không mà còn khiến bản thân bị phản phệ. Bất quá, thời gian vẫn còn rất nhiều, không cần gấp. Để thu phục người này, thiết nghĩ sẽ tiêu tốn kha khá thời gian.

Trông thấy nụ cười tự tin của Dương Thiên Quân, Tần lão nội tâm hài lòng. Lại nói chuyện thi pháp, ngay cả Tần lão cũng đồng ý, hiện tại là không thể. Tinh Hồn tựa hồ được một sức mạnh vô hình khủng khiếp bảo vệ. Chỉ sợ ngay cả Tần lão động thủ cũng chưa chắc làm gì được.

- Hãn chưa biết khi nào mới tỉnh, người có ý định gì?

Tần lão lại hỏi.

- Cứ để hãn đứng yên ở đó, đợi khi hãn thức tỉnh lại tính tiếp. Dù sao, hãn đã là con cá nằm trên thớt, tùy ý ta nhào nặn, hãn có bản lĩnh thoát được.

Dương Thiên Quân cười cười, ánh mắt tràn đầy hứng thú cùng hưng phấn nhìn Tinh Hồn.

Tần lão thu hồi ánh mắt, sau đó nói:

- Cho đến khi hãn trở lại bình thường, không ai được động vào hãn. Các người hiểu ý lão phu chứ?

Vừa nói, Tần lão vừa nhìn Lạc Ngân trưởng lão. Chỉ là một cái nhìn bình thường mà thôi, không mang theo lực lượng hay đe dọa gì cả. Thế nhưng ánh mắt này vẫn làm cho Lạc Ngân trưởng lão rung mình khiếp sợ.

- Lạc Ngân thụ ý. Nhưng mà, cứ để hãn như vậy?

- Thế nào thì để nguyên thế ấy. Đưa toàn bộ tân đệ tử xuống, Phi Thiên Châu này, lão phu sẽ tiếp quản. Người có ý kiến gì không?

- Ha ha, dĩ nhiên là tùy ý Tần lão.

“Có ý kiến gì?” Lạc Ngân trong lòng thầm mắng một tiếng. Đừng nói là hãn, cho dù là Thiên Kiếm Tông tổ sư đứng trước mặt Tần lão cũng không dám có ý kiến gì, một gã trưởng lão nho nhỏ mà dám cho ý kiến, Lạc Ngân đâu muốn đi tìm chết.

- Hỗ trợ đưa tân đệ tử xuống Tiên Kiếm Phong.

Lạc Ngân trưởng lão quay sang ra lệnh cho những người khác. Tại đây, Lạc Ngân trưởng lão là người có địa vị cao nhất, đương nhiên là không tính Tần lão và Dương Thiên Quân.

- Phiền phức, để đó cho lão phu.

Cảm thấy Lạc Ngân trưởng lão này quá chậm chạp, Tần lão liền phát tay một cái, đám tân đệ tử chỉ cảm giác một luồng sức mạnh khủng khiếp

bao trùm xuống, đương nhiên luồng sức mạnh này không gây nguy hiểm đến tính mạng, thế nhưng nội tâm không khỏi run lên.

Trong một cái chớp mắt, toàn bộ người đứng trên Phi Thiên Châu, ngoại trừ Tinh Hồn ra, chẳng còn sót lại một người nào.

Khanh lão, Thượng Quan Lãnh hay Lâm Kỳ, toàn bộ đều bị Tần lão đem ném xuống quảng trường Tiên Kiếm Phong cả.

- Người có thể lui.

Tần lão liếc nhìn Lạc Ngân trưởng lão, lạnh đạm nói.

- Ngân Lạc cáo lui.

Khóe miệng Ngân Lạc giật giật, bất quá không thể làm gì khác, liền cung kính ôm quyền hướng Tần lão và Dương Thiên Quân hành lễ, sau đó cùng với những người khác rời khỏi Phi Thiên Châu.

Trên Phi Thiên Châu to lớn chỉ còn lại ba người, đó là Tinh Hồn, Dương Thiên Quân và Tần Lão.

Dương Thiên Quân ánh mắt thâm sâu nhìn Tinh Hồn, cơ hồ đang có ý định dò xét thì bỗng Tần lão ngăn cản.

- Dương Thiên Quân, không thể được. Lão phu biết người có thần thức dị biến, nhưng cũng không thể vô thanh vô tức che dấu được cỗ lực lượng thần bí đó được. Bằng không, hậu quả sẽ rất nặng.

- Vậy sao? Ngay cả thần thức của ta cũng không che dấu được.

Dương Thiên Quân nhìn sắc mặt nghiêm trọng của Tần lão, bản thân hẳn so với Tần lão về độ nhạy bén còn kém rất xa, thế nên liền buông bỏ ý định trong lòng. Thế nhưng, nụ cười thần bí trên môi lại càng thêm thâm sâu.

- Thân phận không rõ, năng lực chiến đấu bất phàm, hẳn càng lúc càng khiến ta rất tò mò. Tần lão, giúp ta đem Phi Thiên Châu đặt bên dưới Văn Kiếm Phong.

- Ý người là Văn Kiếm Uyên?

- Chính là nó.

Dương Thiên Quân gật đầu.

- Được, như ý người.

Đối với dự định của Dương Thiên Quân, chỉ cần không phải chạm quá sâu vào con đường của Dương Thiên Quân, còn lại, Tần lão sẽ giúp hẳn toàn bộ. Nếu không phải có lệnh, không biết Tần lão còn cứng chiu Dương Thiên Quân đến mức nào nữa đây.

Tần lão và Dương Thiên Quân đồng thời xuất hiện, ngay lập tức kinh động rất nhiều người. Bất quá, không có người nào xuất hiện cả, bởi Tần lão trước giờ không muốn gặp mấy lão bất tử Thiên Kiếm Tông.

Tần lão sở dĩ làm khách khanh tại Thiên Kiếm Tông đều là nhờ công lao của Dương Thiên Quân cả. Có điều, lần này Dương Thiên Quân xuất hiện lại khiến cho nhiều người kinh hỷ. Tu vi của Dương Thiên Quân, cư nhiên đã đột phá hậu kỳ Phù Tiên Cảnh. Chỉ kém một chút nữa là bước vào Địa Tiên Cảnh.

Đương nhiên nhìn ra, chỉ có những lão quái tu vi cực kỳ cao tại Thiên Kiếm Tông mà thôi, còn những người còn lại, kể cả Lạc Ngân trưởng lão cũng không nhìn ra được, còn đang tưởng rằng Dương Thiên Quân đang đậm chân tại cảnh giới Phàm Tiên.

Này cũng là Tần lão cố ý để lộ cho đám lão bất tử đó thấy, bằng không, với thực lực của Tần lão, há những người kia nhìn ra được điều gì.

Thiết nghĩ có lẽ Tần lão đang muốn khoe khoan đây mà.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Thấm thoát đã bảy năm trôi qua, đứa nhỏ yếu ớt ngày nào đã lớn lên. Nhưng so với những đứa nhỏ cùng trang lứa, đứa nhỏ này trông gầy gò, xanh xao và thiếu sức sống hơn nhiều. Thế nhưng, nó lại có nhiều hơn sự kiên cường và chín chắn, đặc biệt lại rất thông minh, học một hiểu mười, khiến cho mỹ phụ rất vui mừng.

Lại nói, bảy năm trôi qua, đứa nhỏ và mỹ phụ đã không sống trông ngôi nhà tồi tàn cũ nát kia nữa, mà cả hai đã chuyển sang sống trong một tòa phủ đệ xa hoa đệ nhất Hắc Mộc thành. Tòa phủ đệ này chính là thuộc quyền sở hữu của đại gia tộc họ Sở.

Có điều, mặc dù cuộc sống đã tốt hơn, không còn phải lo cái ăn cái mặc hằng ngày, nhưng mỹ phụ trông ngày một tiêu tụy hơn. Nó không thể hiện qua dung mạo, mà là thể hiện trong ánh mắt. Mỹ phụ lúc nào cũng đờm buồn nhìn về phía chân trời rộng lớn. Chỉ khi nào trông thấy đứa nhỏ, nàng mới trở nên vui vẻ.

Đến một năm sau, mỹ phụ lúc này đang mắc bệnh, trở nên gầy ốm. Nàng và đứa nhỏ đành phải dọn về một góc Sở phủ, bên cạnh một hồ nước trong xanh rộng lớn. So với trước đây, có lẽ điều kiện thấp hơn, thế nhưng này lại khiến cho mỹ phụ tâm tình thoải mái.

Lúc này, mỹ phụ đang nằm trên giường nghỉ ngơi, đột nhiên bên ngoài có tiếng gõ cửa.

- Mẫu thân, con vào được không?

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 126: Trầm Luân Trong Khổ Hải, Có Tiếng Ai Đang Thở Dài...

Nghe tiếng vọng non nớt kia, mỹ phụ mỉm cười hạnh phúc, liền ráng ngồi gượng dậy, tựa lưng vào vách tường, sau đó mới trả lời:

- Con vào đi.

Đứa nhỏ đứng bên ngoài cầm chén thuốc, gương mặt có chút lo lắng, bất quá, khi nghe âm thanh mỹ phụ truyền ra thì liền tốt lên một chút. Sau đó, nó cẩn thận dùng một tay đẩy cánh cửa vào, cầm chén thuốc đi đến bên cạnh mỹ phụ.

- Thuốc con mới sắc xong, mẫu thân mau dùng đi.

Nhận lấy chén thuốc từ tay đứa nhỏ, nhưng nàng không vội uống mà đặt sang bên cạnh. Đôi mắt đờm buồn nhìn gương mặt non nớt xanh xao, chột hỏi:

- Mấy ngày gần đây, con ngủ có ngon không?

Nàng hỏi câu hỏi này, thế nhưng trong ánh mắt buồn kia, dường như đã biết trước được câu hỏi.

- Mẫu thân đừng lo, mấy bữa nay con ngủ ngon lắm. Mẫu thân dùng thuốc đi cho mau khỏe lại để còn chơi với con nữa.

Mỹ phụ bỗng nhiên đưa tay ôm đứa nhỏ vào lòng, ánh mắt lúc này đã không còn kìm được nước mắt nữa. Từ khi bị gã đàn ông kia bán vào Sở gia, mặc dù bề ngoài nhìn thì thấy cuộc sống khá khấm hơn, nhưng ai đâu hay biết rằng, khoảng thời gian ấy nàng khổ sở như thế nào.

Nếu không phải có đứa con trai này, chỉ sợ nàng từ lâu đã tự vẫn rồi. Nàng trụ được đến bây giờ, tất cả đều là vì đứa nhỏ này cả. Tám năm trước, trước mặt phật tổ, nàng đã hứa rằng chăm sóc đứa nhỏ này thật tốt.

Thế nhưng, nàng chưa từng làm được gì cho nó cả. Nó bị mắc một căn bệnh lạ, mỗi lần rơi vào giấc ngủ say là nhìn thấy những ký tự kỳ lạ thần bí, tác động rất lớn đến tinh thần. Lại nói, thế giới này coi trọng võ đạo, đứa nhỏ lại không thể tu luyện, bởi vì thể chất không cho phép.

Không thể tu luyện, thân phận cùng địa vị vô cùng thấp hèn. Mỗi lần đứa nhỏ này đi đâu cũng đều bị mắng là tạp chủng, phế vật. Tất cả như một con dao cứa vào lòng. Nàng đã cố làm tất cả, để cho đứa nhỏ có một tia hy vọng tu luyện, thế nhưng, ông trời dường như không có mắt, như muốn đoạn tuyệt con đường sống của hai mẹ con.

Cũng may đứa nhỏ này rất kiên cường, lại khá thông minh sáng dạ. Nó không tu luyện thành võ giả như bao người khác, nhưng nó học một biết mười, ngày sau có thể trở thành một thầy thuốc hoặc một nhà nho đi dạy học cũng không tệ. Chỉ ít có thể sống một cuộc sống an bình, không gặp bất trắc giống như nàng.

- Mẫu thân, người làm sao vậy?

Đứa nhỏ thấy bờ vai hơi ẩm ướt, bỗng hỏi.

- Mẫu thân không sao. Mẫu thân thật có lỗi với con, đã không chăm sóc được cho con, ngược lại còn khiến con chịu khổ.

- Mẫu thân, người đừng nói thế. Nếu không có mẫu thân thì làm sao có tiểu tử này được. Mẫu thân cho con cái ăn cái mặc, dạy con đọc sách học chữ. Mẫu thân chính là người tốt nhất với con. Sau này, khi con lớn lên, con nhất định sẽ thi cử làm quan, kiếm tiền để chăm sóc tốt cho mẫu thân. Người nhất định phải khỏe mạnh, để sau này tiểu tử còn có cơ hội được chăm sóc mẫu thân chứ.

Gương mặt đứa nhỏ tươi cười rạng rỡ, nụ cười tràn ngập hi vọng khi nói về tương lai. Tại thế giới này, tuy rằng thực lực vi tôn, nhưng đối với những người phàm, chỉ cần có chút tiền bạc thì vẫn sống được một sống ổn thỏa. Thiết nghĩ với tài trí của đứa nhỏ này, mong ước làm quan đối với tương lai, hẳn là vẫn có hy vọng.

Hai mẹ con nàng trò chuyện vui vẻ với nhau. Mỗi lần đứa nhỏ này đến, tâm trạng của nàng liền tốt hẳn ra. Đột nhiên, đúng lúc này từ bên ngoài xuất hiện một người đàn ông trung niên cao lớn. Người đàn ông này gương mặt nghiêm nghị, ánh mắt thâm trầm, áo bào sang trọng, trên người tỏa ra một cỗ khí phách khó tả.

Người đàn ông trung niên nhìn mỹ phụ, sau đó nhìn đứa nhỏ, lãnh đạm nói:

- Người ra ngoài một lúc, ta có chuyện muốn nói với mẫu thân người.
- Con ra ngoài trước đi.

Khi người đàn ông này xuất hiện, mỹ phụ gương mặt biến đổi, ngữ điệu cũng thay đổi, có điều, đối với đứa nhỏ, nàng vẫn rất nhẹ nhàng và ôn nhu.

Đứa nhỏ đối với người đàn ông tựa hồ sinh ra sự bài xích, bất quá, đối với mỹ phụ lại nhất nhất nghe lời.

- Đúng rồi, đám Long nhi gọi ra người chơi cùng với chúng.

Khi đứa nhỏ bước ra tới cửa thì người đàn ông nọ giọng nói lãnh đạm vang lên. Có điều, đứa nhỏ không trả lời lại, chỉ thấy chân mày nhướng lên, sau đó liền bỏ đi.

Nó bước đi trên con đường mòn xuất phát từ căn nhà nhỏ dẫn ra bờ hồ. Con đường này nó đã đi rất nhiều lần, rất là quen thuộc. Mỗi lần đi ra đây, tâm trạng nó liền tốt hẳn lên. Nó cầm một phiến đá nhỏ, rồi dồn hết sức ném mạnh lên hồ.

Phiến đá lướt trên mặt nước, nhún nhảy được khoảng ba cái thì liền chìm xuống lòng nước trong xanh.

-Ồ, lợi hại quá. Người làm cách nào mà hay vậy, chỉ ta với.

Nhìn phiến đá lướt trên mặt nước được vài lần, đứa nhỏ gương mặt đặc ý, vừa thường thức thành quả thì bỗng nhiên từ đằng sau lưng, một âm thanh dễ nghe bỗng vang lên.

Đứa nhỏ ngạc nhiên, bởi nó không hề phát giác ra được có người đứng ở gần đó. Nó chuyển người nhìn lại, chỉ thấy đứng cách nó khoảng chừng hơn mười bước chân, có một cô bé khoảng chừng mười tuổi xuất hiện.

Cô bé này làn da trắng sáng như bạch ngọc, mặc một chiếc váy màu trắng hồng, eo quần đai lưng hồng phấn, buộc vòng quay eo thon mảnh khảnh khiến cho nước da của cô bé trở nên nổi bật. Gương mặt trái xoan, đôi mắt to tròn long lanh như nước hồ thu, chiếc mũi thon gọn, đôi môi trái tim mềm mại. Mái tóc đen láy được cột cao, trên mái tóc có cài những cây trâm nhỏ xinh có hình bướm bướm.

Tất cả phối hợp lại khiến cho cô bé này trở nên cực kỳ quý phái mà những người giống như đứa nhỏ không thể nào có được loại khí chất này.

Nhìn gương mặt của cô bé, đứa nhỏ tâm thần như bay bổng, tựa hồ gặp được một cảnh tượng đẹp nhất thế gian, in đậm vào trong tâm trí.

- Hình như, ta gặp cô ở đâu rồi đúng không?

Trong đầu đứa nhỏ thoáng qua một tia linh trí, dường như nó đã từng gặp qua cô bé này rồi, hơn nữa lại có cảm giác khá quen thuộc. Thế nhưng, dù nó cố nhớ thế nào đi chăng nữa thì vẫn không nhớ ra được.

Chỉ thấy, trong đôi mắt đẹp đẽ của cô bé xuất hiện một tia u buồn, bất quá liền bị che dấu rất nhanh. Gương mặt đáng yêu nở một nụ cười, nghiêng đầu nói.

- Đây là lần đầu tiên chúng ta gặp nhau. Tên của ta là Sở Điệp.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Tinh Hồn nhìn vào huyễn cảnh, khóe mắt của hắn lại ướm dẫm, dòng lệ buồn tuôn rơi, lăn dài trên gương mặt bi ai khổ sở ấy. Gương mặt non nớt đáng yêu ấy, giọng nói thơ ngây ấy đã vĩnh viễn khắc sâu vào trong tâm trí hắn, cho đến tận bây giờ, hắn vẫn chưa thể nào quên được.

Gương mặt đáng yêu của cô bé bên trong huyễn cảnh in hằn trong đôi mắt hắn, đôi môi khô khốc khế thì thào:

- Điệp...

Cô bé ấy chính là Sở Điệp lúc còn nhỏ. Hắn đã từng gặp qua vô số nữ nhân, không người nào không phải quốc sắc thiên hương, nghiêng nước nghiêng thành, thế nhưng chung quy, người đi vào trái tim hắn chỉ có một mình Sở Điệp mà thôi.

Năm ấy, hắn chỉ là một gã thiếu niên chưa hiểu sự đời, lại thích làm chuyện bao đồng, thích làm anh hùng trong mắt người khác. Mang theo hoài bão khát khao trở thành một cường giả đỉnh thiên lập địa, được người người ngưỡng mộ.

Thế nhưng, tính cách của hắn quá nóng nảy, đặc tội vô số người. Một trong những kẻ địch mạnh nhất của hắn khi ấy chính là thái tử Thiên Phong Đại Đế Quốc Trịnh Thần Không.

Trịnh Thần Không chiếm đoạt nữ nhân của hắn, hắn nổi giận cấp tốc trở về Thiên Phong Đại Đế Quốc để có thể mong giải vây cho nàng, chỉ là, hắn đã bị nữ nhân kia từ chối, lại còn khiến cho hai nữ tử khác vì hắn mà vong mạng.

Hai nữ nhân đó, một là Sở Điệp, là người mà hắn khắc cốt ghi tâm, cho đến tận bây giờ vẫn không thể nào nguôi ngoai, nàng là người mà hắn yêu thương nhất; người còn lại tên là Tô Hân Nhi. Hắn đối với Sở Điệp là khắc cốt ghi tâm, còn đối với Tô Hân Nhi là mang nợ cả đời.

Tô Hân Nhi thân tử đạo tiêu chỉ bởi vì đỡ một chưởng thay cho Tinh Hồn. Còn Sở Điệp, nàng có lẽ may mắn hơn Tô Hân Nhi, nàng không chết. Có điều, so với chết thì cũng chẳng khác nhau bao nhiêu. Cả ngàn năm trôi qua, nàng rơi vào giấc ngủ say, cho đến tận bây giờ vẫn chưa một phút giây nào tỉnh lại.

Cũng ngàn năm ấy, hắn từ một thiếu niên nhiệt huyết biến thành một gã cuồng đồ không gì không làm, hắn muốn biến mạnh để trả thù tất cả, cũng là để khiến Sở Điệp một ngày nào đó lại tái sinh.

Dù chìm trong sát lục vô biên, đắm mình trong ý niệm vô tận, điều khiến hắn trở nên mạnh mẽ chính là hy vọng tìm lại được sinh cơ cho nàng.

Giờ đây nhìn thấy Sở Điệp, dù chỉ là huyễn cảnh, nhưng nội tâm của hắn vẫn tràn đầy cảm xúc, một loại cảm giác mà không thể dùng bất kỳ từ ngữ nào diễn tả được.

Trong khổ hải âm trầm bi thương, bất giác truyền đến một tiếng thở dài...

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Khi Tinh Hồn được nhìn thấy Sở Điệp thì một lần nữa, huyễn cảnh lại thay đổi. Tinh Hồn vốn đang được cảm nhận sự yêu thương hạnh phúc, thì huyễn cảnh tiếp theo lại đập nát cảm xúc này.

Lần huyễn cảnh thứ ba chẳng khác gì một con dao đâm thẳng vào tâm trí hắn.

Chỉ thấy bên trong huyễn cảnh, đứa nhỏ thân thể bần thiểu, y phục vốn đã bần hàn rồi nay lại còn bị thêm nhiều vết rách, đầu tóc hơi tán loạn, so với một tiểu tử ăn xin ngoài đường chẳng khác biệt chút nào.

Bất quá, đứa nhỏ dường như đã có một sự thay đổi nào đó. So với trước đây, dường như sinh cơ mạnh mẽ hơn hẳn, da dẻ cũng hồng hào, tràn đầy sinh lực.

Gương mặt nó xuất hiện một nỗi lo lắng khó tả, trong lòng nóng ran lên, giống như sắp phải đối diện với một biến cố nào đó vậy. Trong lòng càng lúc càng rạo rực, nó cấp tốc dồn hết sức lực, chạy thật nhanh về đến căn nhà nhỏ bên bờ hồ. Trời lúc này đã khá tối, trong không gian truyền đến một không khí se lạnh, nhưng bởi vì đang rất lo lắng, đứa nhỏ hoàn toàn chẳng quan tâm đến, thứ nó quan tâm chính là mẫu thân của nó.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 127: Tất Cả Chỉ Là Bắt Đầu...

Đứa nhỏ chạy đến, dùng hai tay mở cửa phòng ra. Bước chân nhanh chóng tiến vào bên trong gian phòng, chỉ thấy mỹ phụ sắc mặt so với trước đây yếu ớt hơn rất nhiều, hai bên gò má hóp lại, nhìn càng lúc càng tiêu tụy.

Đứa nhỏ hoảng sợ, đôi mắt ứa lên, lập tức chạy đến bên cạnh mỹ phụ, run run nói:

- Mẫu thân, người tỉnh lại đi, mẫu thân.

Mỹ phụ tâm thần rất mệt mỏi, gần như không hề phát giác ra rằng đứa nhỏ mở cửa chạy vào nhà và đến sát bên cạnh mình. Chỉ đến khi đứa nhỏ hoảng sợ kêu gọi, mỹ phụ mới từ trong u mê tỉnh lại.

Mỹ phụ mở mắt ra, song nhãn hơi đục in lên gương mặt đứa nhỏ, trông đôi mắt gần lờ.

- Hôm qua con đi đâu, tại sao không về nhà? Mẫu thân rất lo lắng cho con.

Đứa nhỏ từ lúc bị người đàn ông trung niên kia gọi ra ngoài, trong ngày hôm đó, mỹ phụ trong lòng nóng ran, rất lo lắng cho an nguy của nó. Nếu chẳng phải do sức khỏe suy nhược, ngay cả bước chân xuống giường cũng không thể, nàng đã cấp tốc chạy đi tìm kiếm đứa con trai bé bỏng của nàng rồi.

Kỳ thực ngày hôm đó, mỹ phụ rất không muốn đưa nhỏ đi gặp Sở Hóa Long, bởi Sở Hóa Long – con trai của người đàn ông trung niên kia chính là kẻ cầm đầu đám người ức hiếp đưa nhỏ. Có điều, nghĩ lại, đưa nhỏ cũng không ưa thích gì Sở Hóa Long, nghĩ bụng nó sẽ không đi tìm gặp đám Sở Hóa Long. Thế nhưng không ngờ, mọi chuyện không đúng như những gì mỹ phụ nghĩ.

Cũng may là đưa nhỏ phúc lớn mạng lớn, bình an vô sự quay trở lại.

- Con có bị làm sao không? Có chỗ nào không ổn không? Nếu con mà có chuyện gì thì ta làm sao đối diện với phật tổ, làm sao ăn nói với phụ mẫu của con được?

Mỹ phụ kiểm tra đưa nhỏ xem nó có bị thương ở đâu không, đồng thời thốt lên. Đưa nhỏ gương mặt kinh biến, ngạc nhiên hỏi:

- Cái gì phụ mẫu? Chẳng phải mẫu thân của con đang ở trước mặt con sao?

Mỹ phụ nhìn đưa nhỏ, bất giác thở dài một tiếng, sau đó đem những chuyện của tám năm về trước kể lại cho nó nghe. Lúc này nó mới phát hiện, thì ra bản thân mình chỉ là một đưa trẻ mồ côi bị bỏ rơi tại một ngôi miếu hoang. Nó và mỹ phụ không hề có quan hệ huyết thống gì cả.

Bất quá, mặc dù rất chấn động, thế nhưng ngay lập tức nó lấy lại bình tĩnh. Chỉ thấy nó cười tươi ấm áp ôm lấy mỹ phụ:

- Mẫu thân, dù mẫu thân không phải là người sinh ra con, nhưng nếu không có mẫu thân thì không có tiểu tử ngày hôm nay. Trong lòng con thì mẫu thân chính là ruột thịt, là người thân duy nhất của tiểu tử này.

Được nghe những câu nói này từ miệng của đưa nhỏ, những lời nói thật tâm ấy khiến mỹ phụ không thể kiềm chế được cảm xúc của mình nữa.

Thế nhưng, đột nhiên gương mặt mỹ phụ thay đổi, miệng phun ra một ngụm máu, ướt cả một góc áo của đứa nhỏ.

Nó giật mình cả kinh.

- Mẫu thân, người làm sao vậy?

Nó hoảng sợ, vội đỡ lấy mỹ phụ, trong đầu chợt nhớ ra điều gì đó, nó bỗng nổi giận. “Sở Hóa Long, nhất định là người!” Trong đầu nó xuất hiện một bóng người, hẳn nhớ ngày hôm qua, Sở Hóa Long đã đồng ý chỉ cần hắn đáp ứng việc mà hắn giao cho nó thì hắn sẽ cấp thuốc tốt cho mẫu thân sử dụng.

Thế nhưng, nhìn tình trạng bệnh tình, nhất định đã hai ngày rồi, mỹ phụ không có uống thuốc, vì vậy bệnh tình mới trở xấu đến như vậy.

- Sở gia khốn kiếp, dù sao chúng ta đã trở thành người nhà họ Sở. Bọn chúng khinh thường ta thì cũng thôi đi, đằng này lại còn hại mẫu thân nữa. Mẫu thân, người đợi con một chút, con đi sắc thuốc cho mẫu thân. Đợi con, sẽ nhanh thôi.

Đứa nhỏ tức giận chửi mắng Sở gia, thế nhưng nó vẫn không quên việc đi sắc thuốc cho mỹ phụ. Nó định chạy đi thì bỗng bị bàn tay của mỹ phụ kéo lại.

- Ta cũng sắp đến giới hạn rồi. Hài tử, con đừng đi đâu cả, ở đây bên cạnh ta.

- Nhưng mà mẫu thân...

Hơi thở của mỹ phụ càng lúc càng yếu ớt, sinh cơ cũng dần bị tiêu thất, đứa nhỏ nước mắt rơi xuống. Nhưng đúng lúc đó, từ bên ngoài có mấy bóng người xuất hiện.

Dẫn đầu là một gã thiếu niên tuần tú trẻ tuổi, quần áo hoa lệ, mái tóc chỉnh chu, trong ánh mắt ẩn hiện một sự hách dịch của thế gia công tử. Hẳn ta chính là Sở Hóa Long, đại công tử Sở gia tại Hắc Mộc thành này.

Đi cùng với Sở Hóa Long còn có rất nhiều gia nhân, kẻ nào kẻ nấy gương mặt dữ tợn, tựa hồ đang muốn giết người vậy.

- Sở Hóa Long, tên khốn kiếp nhà người.

-Ồ, tên phế vật này, không ngờ mạng lớn đến vậy. Ngã xuống Thiên Vân Cốc mà không chết. Đúng là con đĩa cặn bã, sống dai thật.

Sở Hóa Long nhìn thấy đứa nhỏ thì ngạc nhiên. Ngày hôm qua, hắn đã nhìn thấy tận mắt đứa nhỏ ngã từ xuống Thiên Vân Cốc. Thiên Vân Cốc này rất cao, một người lớn nhảy xuống chưa chắc toàn mạng, vậy mà đứa nhỏ vẫn bình yên vô sự.

Đứng bên cạnh Sở Hóa Long là một thiếu nữ trạc tuổi hắn, dung mạo khá xinh xắn, thế nhưng so với Sở Điệp thì có phần kهنh kiêu, đánh đá hơn rất nhiều. Nó ánh mắt khinh thường nhìn hai mẹ con đứa nhỏ, tay cầm vật áo đưa lên mũi, chân mày nhướng lại, bất quá trong ánh mắt lại tràn ngập sự châm chọc.

- Sở Hóa Long ca ca, sao lại đến chỗ hôi thối bẩn thiếu này, ta không ưa thích chút nào. Chúng ta rời khỏi đây đi, nếu không muội lại bị mùi hôi thối từ hai cái tạp chủng dơ bẩn này làm cho cơ thể bất an.

- Hắc hắc, muội yên tâm, ngày hôm nay, ta đảm bảo với muội rằng chúng ta sẽ không nhìn thấy hai cái đồng rác dơ bẩn này nữa.

Sở Hóa Long cười lạnh.

Một gã nam tử đứng cạnh Sở Hóa Long ánh mắt cay độc, nhìn chẳng khác gì con độc xà đang chú mục đứa nhỏ cùng mỹ phụ.

- Đại ca, tiện nhân kia cũng gần chết rồi, hay là chúng ta...

- Khốn kiếp, Sở Bảo, người dám mắng mẹ ta?

Thanh niên tên gọi là Sở Bảo kia giật mình, ngạc nhiên nhìn đứa nhỏ, không nghĩ đến nó lại phản ứng như vậy. Mà chẳng những không chỉ có hắn, mà cả Sở Hóa Long, thiếu nữ nọ và những người khác đồng dạng cũng rất kinh ngạc.

Sở Bảo gương mặt khó coi, nhìn chăm chăm đứa nhỏ đầy sát khí, quát lớn:

- Tạp chủng phế vật này, người lại dám hỗn láo với bốn công tử. Được được, người đã muốn chết đến như vậy, bốn công tử đây liền tiện tay tiễn người một đường. Hai kẻ các người, một cái là tiện nhân, một cái là tạp chủng phế vật, hai hỗn đản các người tồn tại chỉ khiến cho Sở gia mất mặt. Đi chết đi.

Sở Bảo nổi giận vì Tinh Hồn dám mắng hắn trước nhiều người như vậy, sát ý liền động, xông lên tấn công hai mẹ con đứa nhỏ.

Nhìn thấy Sở Bảo động thủ, Sở Hóa Long và thiếu nữ chỉ đứng một bên nhìn, khóe miệng nở nụ cười tàn nhẫn, thái độ như đang xem một vở kịch. Mà những người khác, thấy Sở Bảo đại triển thần uy thì liền hô vang cổ vũ.

Ánh mắt của bọn chúng nhìn hai mẹ con đứa nhỏ như đang nhìn hai cái xác chết, thiếu điều, khi nhìn vào hai mẹ con nó, cảm giác như đang tự làm bẩn mắt mình vậy.

Đứa nhỏ giật mình, cho đến bây giờ, nó chỉ bị người ta đánh chứ bao giờ đánh trả lại, bởi vì nó quá yếu đuối, căn bản không có sức để phản kháng lại. Nó cả kinh nhắm chặt mắt lại theo bản năng.

Phía bên ngoài, trời đột nhiên đổ xuống những cơn mưa nặng hạt, một vệt sáng xẹt qua bầu trời, kèm theo đó là một tiếng sấm nổ đình tai nhức óc, phản phát như muốn báo hiệu một cái kinh biến sắp diễn ra.

Cùng với tiếng sấm nổ kinh thiên động địa, đứa nhỏ nghe thấy bên tai vang lên một tiếng rên thảm, âm thanh này rất quen thuộc đối với nó.

Đứa nhỏ cả kinh, mở mắt ra nhìn thì thấy mẫu thân của nó lão đảo ngã về phía sau, miệng thổ ra một ngụm máu lớn, sắc mặt tái nhợt, hơi thở gấp gáp.

- Mẫu thân, tại sao?

- Ta là mẫu thân của con, ta làm sao có thể để cho con bị thương được? Hồn nhi, sau này, con nhất định phải sống thật tốt...

Mỹ phụ lấy hết tất cả sức lực còn sót lại, ánh mắt bi thương nhìn đứa nhỏ, miệng thì thào bên tai nó. Khi còn chưa nói hết những suy nghĩ trong lòng thì sinh mệnh đã lụi tàn đi. Mỹ phụ tình trạng vốn đã là ngọn đèn dầu trước gió, lại thêm một chưởng toàn lực của gã thiếu niên Sở Bảo kia, mỹ phụ làm sao mà chịu nổi được chứ.

Rốt cuộc, mỹ phụ lại chết trong vòng tay của đứa nhỏ. Hai mắt nó đỏ lên, trong mắt chỉ chút gân máu, nó lúc này không kìm chế được bi thương cùng sát ý trong lòng, bàn tay nhỏ bé ôm lấy thi thể của mỹ phụ, hai hàng nước mắt rơi xuống, gào thét bi thương.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Không chỉ tiếng gào bi thương đến từ đứa nhỏ bên trong huyễn cảnh, mà cả Tinh Hồn, hẳn cũng cực kỳ phẫn nộ. Thậm chí ngay cả những xiềng xích của khổ hải cơ hồ cũng không thể áp chế được sự phẫn nộ của hẳn. Chỉ thấy Tinh Hồn xông về phía huyễn cảnh, tay nắm lại thành quyền đánh ra một cái rất mạnh, tựa hồ như rút hết cả sức lực của mình vậy.

- Lũ hạ đẳng, ta phải khiến các người chết không được yên thân.

Hắn gầm lớn một tiếng, thế nhưng một quyền đó của hắn chỉ đánh vào khổ hải hư vô mà thôi, bởi huyệt cảnh chỉ là huyệt cảnh, là hồi ức sâu trong tận đáy lòng của hắn, làm sao hắn có thể thay đổi được quá khứ ấy chứ.

Huyệt cảnh biến mất, Tinh Hồn quỳ xuống trong lòng khổ hải, gương mặt bi thương, giống hệt như đứa nhỏ trong huyệt cảnh, bất quá, so với đứa nhỏ, hận ý của hắn còn muốn khủng khiếp hơn, gương mặt dữ tợn đáng sợ, mắt đầy gân máu, trên trán nổi gân xanh, ngấn mặt nhìn lên trên gào lớn.

- A.....

- Tất cả... mới chỉ là bắt đầu!

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 128: Đêm Thất Tịch Mưa Rơi...

Vô minh đệ nhất biến – hành chi biến khiến cho Tinh Hồn trầm luân trong bốn loại cảm xúc yêu thương ghét hận. Bốn loại cảm xúc, hẳn cảm nhận yêu thương từ mỹ phụ, cảm nhận ghét hận từ gã đàn ông vũ phu, từ đám Sở Hóa Long. Lúc này, Tinh Hồn là chủ thể cảm nhận.

Kết thúc chủ thể cảm nhận, Tinh Hồn sẽ được trải nghiệm một lần nữa bốn loại cảm xúc yêu thương ghét hận, khác biệt là hẳn không cảm nhận, mà hẳn chính là chủ thể vận hành yêu thương ghét hận – bốn loại cảm xúc này.

Chung quy có một điều không khác biệt, đó chính là dù hẳn là chủ thể cảm nhận hay chủ thể vận hành thì sự thống khổ ấy đều là vô cùng vô tận. Bi thương, đau khổ, sầu thảm... cho đến cuối cùng trở lại thành vô mình, khi thức tỉnh vô minh là bắt đầu của vong niệm.

Một quá trình cực kỳ hà khắc không chỉ với thể xác mà cả với tinh thần, một cách tu luyện cực kỳ cực đoan, thậm chí có thể vì bi uất mà vong mạng. Từ hữu tình đến vô tình, từ có thành không, từ vận biến thành vô biến... đời này có mấy ai làm được?

Huyễn cảnh lại xuất hiện. Huyền cảnh lần này là một tòa thị thành khổng lồ sâm uất, dù trong đêm tối vẫn tràn ngập ánh đèn đường, trên đại

lộ có rất đông người qua lại, dường như đang diễn ra một sự kiện quan trọng nào đó.

“Đêm thất tịch, khắp nhân gian, ai có tình nhân ắt thành gia quyến. Chẳng cầu thiên trường địa cửu, chỉ cầu đầu bạc răng long...”

Đâu đó trong dòng người tấp nập, tự nhiên có một câu thơ vang lên. Thì ra, ngày hôm nay là đêm thất tịch.

Trên đại lộ to lớn, dòng người qua lại, đa số đều là những cặp đạo lữ đang nắm tay đi cùng với nhau để tận hưởng niềm vui của đêm thất tịch. Đột nhiên trong dòng người ấy, có một gã thanh niên cô độc bước một mình, trên lưng đeo một chiếc cổ cầm.

Gương mặt hần hơi ửng hồng, ánh mắt có chút u mê, trên người phản phát ra mùi rượu nồng nặc, dường như vừa mới trải qua một cuộc luận tửu. Ánh mắt u mê của người thanh niên nhìn xung quanh, nhìn thấy những cặp đạo lữ vui vẻ đi với nhau, trong mắt thoáng qua một tia cô đơn.

Bỗng nhiên khi bước qua một quầy bán trang sức thì thân thể của hắn bỗng khựng lại.

- Vị thiếu hiệp này, có phải muốn mua một món quà tặng cho đạo lữ của mình không? Để tiểu nhân nói nhỏ cho thiếu hiệp biết, những món trang sức này được lấy từ miếu ông tơ bà nguyệt, đã được phù phép, có công dụng gia tăng tình cảm đôi lứa, mãi mãi không tách rời, công hiệu vô cùng.

Người thanh niên dường như không lọt tai câu nào từ người bán cả, ánh mắt hắn tập trung nhìn lên trên bàn, thứ hắn đang chú ý đến là một ây trầm màu hồng có hình hồ điệp, mặc dù nhìn rất đơn giản, nhưng chung quy lại hòa hợp, nếu cài lên đầu thì chắc chắn khiến cho nữ nhân trở nên xinh đẹp hơn bội phần.

- Cây trâm này bao nhiêu?

- Giá của nó là mười kim tệ.

Người thanh niên không chút chần chừ, móc ra mười kim tệ đặt lên bàn, sau đó cầm cây trâm chậm rãi bước đi. Để ý mỗi lần nhìn cây trâm hồ điệp, trên gương mặt say mê của người thanh niên lại nở nụ cười ấm áp, miệng thì thào nói:

- Ngọc Lan, chắc hẳn là nàng sẽ rất thích nó.

Người thanh niên lão đảo người rồi cuộc cũng về đến phòng của mình. Lúc này, đứng trước cửa phòng của hắn là một bóng dáng xinh đẹp yêu kiều. Nàng giống như nữ thần xuất hiện trong đêm tối, một loại khí chất băng thanh ngọc khiết, không nhiễm bụi trần, nàng đứng tại đó, mặc dù xung quanh không phải là cảnh vật hữu tình, thiếu điều thêm một lần cô quanh, thế nhưng vì sự xuất hiện của nàng, không gian phẳng phất hóa thành một bức tranh đẹp để khiến người ta tán thưởng.

Mái tóc đen dài mượt mà khiến cho bất kỳ cô gái nào cũng ghen tị khẽ buông xuống một chút, nhẹ nhàng rung động trong gió nhẹ.

Trông ngũ quan thanh tú, nước da trắng ngần, đôi mắt long lanh như làn nước mùa thu, chiếc mũi thon gọn, đôi môi anh đào. Nàng trên người vận một bộ bạch y như tuyết ôm chặt chiếc eo nhỏ, bên hông đeo một chiếc ngọc bội, tất cả phối hợp lại dường như làm nổi bật lên vẻ đẹp trong sương của nàng.

Nàng đứng trước cửa phòng, gương mặt biểu cảm do dự chần chừ, cánh tay trắng ngọc ngà dừng lại ở trước cánh cửa, rồi cuộc thở dài một tiếng, định quay người rời đi thì bỗng nhiên phát hiện có tiếng bước chân người vang lên, kèm theo trong không khí nồng nặc mùi rượu khó chịu.

Mặc dù đang say đến nổi hoa cả mắt, nhưng bản năng vẫn báo cho người thanh niên biết, cô gái bạch y kia chính là một mỹ nhân tuyệt sắc. Hắn bước lại gần hai tay khoanh lại, gương mặt pha một nụ cười, tiểu ý nói:

- Mỹ nhân, đứng đây làm gì? Không đi tìm người yêu à?

Khi thấy có người đột ngột tiếp cận mình, nàng hơi giật mình, lùi về phía sau một bước. Sau một giây định thần thì mới phát hiện thì ra là người quen, trong ánh mắt nàng xuất hiện một tia nhu tình thấy rõ, gương mặt so với lúc này vui vẻ hơn hẳn.

Không ngại người thanh niên đang nồng nặc mùi rượu, nàng vươn tay đỡ lại, giúp hắn đứng vững.

- Sao người người lại đầy mùi rượu thế kia? Để ta đỡ huynh vào phòng.

- Vào phòng? Mỹ nhân xinh đẹp à, ta mặc dù lớn lên không dễ coi, nhưng lại rất thủ tiết nha, không có bị dụ dỗ đâu à.

Hắn ánh mắt hơi nheo lại, lắc lư cái đầu, miệng vừa ngâm nga nói.

Nữ tử đối với hắn ta không khỏi kinh ngạc. Dường như đây là lần đầu tiên, nàng mới được nhìn thấy biểu cảm này của hắn. Không rõ có phải do hắn cố ý hay không, nhưng phải mất một thời gian khá lâu, nàng mới đỡ hắn được tới giường.

Nằm dài trên giường, hắn miệng lèm bèm vài tiếng, sau đó thì miệng phát ra tiếng ngáy, hắn là đã ngủ rồi. Mà nữ tử kia, ánh mắt nhìn Tinh Hồn, tựa hồ rất thích thú.

- Hắn trước giờ rất ít nói, lúc nào cũng lằm lằm lì lì, nhưng không ngờ uống say vào thì lại đáng yêu đến như vậy.

Trên đôi môi đẹp nở một nụ cười, ánh mắt tràn đầy nhu tình, có điều, trong sự nhu tình ấy lại ẩn chứa một tia bi ai khó nói.

Nhìn kỹ gương mặt hần, mặc dù đúng là lớn lên hơi có chút khó coi, so với sư ca nàng hơi thua kém, thế nhưng không hiểu tại sao nàng lại nhìn rất thuận mắt.

Hần đã đi ngủ, nàng ở lại đây cũng chẳng có việc gì để làm, toan định đứng dậy rời khỏi phòng thì bỗng bị bàn tay cứng rắn như thép nguội chụp lấy ngọc thủ của nàng, thô bạo kéo xuống xà vào lòng hần.

Đôi mắt của hần mặc dù vẫn đang nhắm chặt, thế nhưng gương mặt lại trần ngập xuân ý nhu tình, miệng cười nói:

- Ngọc Lan, đợi đến khi ta xử lý xong chuyện, ta muốn chính thức cưới nàng làm vợ. Sau đó chúng ta tìm đến một nơi bình yên nào đó, sống những ngày tháng bình yên vui vẻ.

Không rõ là hần đang muốn nhắc đến cô gái nào, nhưng có thể khẳng định một điều, đó chính là người con gái hần đang nói đến không phải là cô gái đang nằm ở bên cạnh hần. Chỉ thấy gương mặt xinh đẹp của nàng bỗng nhiên biến đổi.

Có thể người con gái mà hần đang nói đến, khi nghe được lời nói từ sâu thẳm trong đáy lòng hần, có lẽ nàng ta sẽ xúc động vui mừng. Nhưng còn cô gái nhỏ này, câu nói của hần tựa hồ một con dao đâm thẳng vào trong tim nàng vậy.

Ánh mắt trong veo như làn nước thu ba bỗng nhiên ướm dẫm, nàng dùng một tay che miệng lại, kiềm chế để không phải cất lên tiếng nức u buồn.

Gã thanh niên kia còn chưa dừng lại hết ý tứ của mình. Dường như trong đầu chợt nhớ ra cây trâm mình mới mua ban nãy, và nghĩ rằng cô gái

đang ở trong lòng mình chính là nữ tử mà hắn muốn lấy làm vợ, chỉ thấy hắn cầm cây trâm cẩn thận cài lên trên mái tóc mềm mại của nàng, cử chỉ rất ôn nhu tình cảm.

- Nàng xem, cây trâm ngày có đẹp không? Là ta đặc biệt mua tặng cho nàng đó!

Hắn nhẹ nhàng vuốt mái tóc, sau đó khẽ môi hôn lên trán của nàng. Hơi thở của hắn, mùi hương từ cơ thể hắn, lúc này cô gái cảm nhận rất rõ. Thế nhưng, càng rõ bao nhiêu thì trong lòng của nàng càng đau đớn như muốn vỡ vụn bấy nhiêu.

Bởi vì căn bản, nàng không phải là người mà hắn muốn. Chỉ là hắn đang lầm tưởng mà thôi. Nhưng nàng vẫn không bất kỳ hành động nào khác ngoại trừ nằm im để hắn ôm vào lòng, cùng với nước mắt đang giàn giụa ra mà thôi.

Nếu có thể, chắc lúc này cô gái đã òa khóc rất lớn rồi. Bất quá, nàng vẫn cố gắng kiềm chế cảm xúc của bản thân nàng lại.

Cho đến khi hắn hoàn toàn ngủ say, nàng mới cẩn thận chậm rãi rời khỏi vòng tay của hắn, trên gương mặt nước mắt đầm đìa, một sự bi ai trên gương mặt xinh đẹp vô ngần ấy khiến cho người ta chỉ biết bất lực thở dài.

Ngày thất tịch, đối với những người khác, đặc biệt là nữ nhân, bọn họ hẳn là đang vui sướng tận hưởng niềm vui. Còn đối với nàng, thất tịch này là một hồi bi thương. Với nàng hiện tại, chỉ có nỗi đau như vô cùng vô tận bủa vây. Trước mắt nàng, khung cảnh trở thành một đám hỗn độn. Nàng chạy ra khỏi phòng, thậm chí còn quên cả việc đóng cửa.

Ánh trăng trên bầu trời như muốn ôm lấy cơ thể nhỏ nhắn của nàng lại, vừa dịu dàng mà vừa thô lương, như muốn cùng nàng chia sẻ nỗi buồn này. Thế rồi, khi ánh trăng chưa kịp ôm lấy nàng bao lâu thì trên bầu trời

mây đen đột ngột kéo đến, những cơn mưa nặng hạt rơi xuống khắp tòa thành xa hoa lộng lẫy.

Ngoài kia vô số người đang ngắm mưa thất tịch với đủ loại cảm xúc. Còn tại nơi đây, có một người con gái cô độc, một thân bạch y lặng lẽ đứng dưới cơn mưa lạnh lẽo, mặc cho những giọt mưa lớn chạm vào da thịt, dù rất đau, thế nhưng so với nỗi đau trong lòng thì nỗi đau thể xác không thể nào so sánh được.

Những giọt nước lăn trên má nàng, liệu có ai biết được, trong số đó, có bao nhiêu là nước mưa, có bao nhiêu là nước mắt?

Tiếng khóc nức nở hòa quyện cùng với tiếng mưa rì rào nặng hạt. Một đêm thất tịch buồn... đối với nàng.

Thất tịch có mưa,

Có ai đang khóc, là ai đang buồn?

Có người bỗng nhớ, có kẻ tương tư

Trong đêm mưa buồn ấy,

Là tiếng ai đang thở dài...

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 129: Đêm Mưa Hồi Ưc: Cự Tuyệt

Tinh Hồn hẩn ngồi xếp bằng trước huyệt cảnh, gương mặt bần thần vô cảm, hẩn lúc này trầm tĩnh đến đáng sợ. Trong ánh mắt là một cổ bi thương vô hạn.

Hẩn chưa từng nghĩ rằng, có một ngày, chính mình lại làm cho Sở Điệp khóc nhiều đến như vậy. Không, hẩn chợt nhớ lại, đã có một lần khác, Sở Điệp cũng đau khổ giống như thế này. Nếu lần này, hẩn bởi vì quá chén nên không nhận ra, còn lần kia, hẩn lại lựa chọn im lặng và tránh né khi thấy nàng khóc. Thậm chí, khi ấy, hẩn còn to tiếng với nàng nữa.

Thời điểm thiếu niên, Tinh Hồn đối với Sở gia chấp niệm quá nặng, hẩn khi ấy, chỉ cần là người nào quan hệ với Sở gia Hắc Mộc thành đều ghét cay ghét đắng. Và đương nhiên, Sở Điệp cũng không ngoại lệ.

Cho đến khi hẩn nhận ra tất cả thì đã quá muộn. Sở Điệp rơi vào giấc mộng gần như không có ngày tỉnh lại, không cho hẩn một cơ hội nào để chuộc lỗi và bù đắp.

Có thể nói, Sở Điệp chính là chấp niệm nặng nhất của Tinh Hồn, là chấp niệm mà hẩn khó, thậm chí có thể nói là không thể buông bỏ được.

Đột nhiên, trong đầu hẩn cảm nhận được có gì đó không ổn.

- Không, dừng lại ở đây... ta không muốn...

Hắn muốn ngồi bật dậy, lần đầu tiên, từ lúc trở thành một tên cuồng đồ cho đến tận bây giờ, nội tâm hắn sinh ra một sự sợ hãi. Sự sợ hãi này không phải sợ hãi kẻ thù, không phải sợ hãi mà khổ hải vô biên mang đến, mà là sợ hãi khi đối diện một cảnh tượng ám ảnh cả đời hắn.

Thế nhưng, hắn làm sao có thể chạy trốn được? Từ trong khổ hải vô biên xuất hiện những cái xiềng xích vô hình quấn chặt lấy thân thể hắn. Tinh Hồn đôi mắt muốn nhắm lại thật chặt, thậm chí trong đầu còn xuất hiện cả ý niệm bạo thể mà vong, tất cả chỉ để không muốn nhìn thấy cảnh tượng đó. Bất quá, mọi suy nghĩ và hành động của hắn đều không thể thực hiện được.

Tựa hồ trong khổ hải vô biên đang có một bàn tay quyền lực nào đó khống chế, bắt buộc Tinh Hồn phải một lần nữa chứng kiến cảnh tượng bi ai đó.

Huyễn cảnh lại xuất hiện. Cũng là một đêm tối tăm đầy bão táp phong ba, cơn mưa nặng hạt như xối vào mặt, kèm theo sương gió lạnh lẽo như muốn cắn vào da thịt.

Trên một ngọn hoang sơn, có hai bóng người xuất hiện. Đó là một cặp nam nữ, nam nhân gương mặt khá phổ thông, thế nhưng biểu cảm giận dữ. Còn nữ tử kia dung mạo xuất chúng, mái tóc màu tím dưới cơn mưa lớn dính chặt vào cơ thể, trên người mặc y phục cô dâu.

Hai người trên đường đi không ngừng cãi vãi, nhìn người thanh niên, dường như là hắn vừa mới cướp dâu.

Rốt cuộc khi cả hai bay qua một cái hồ lớn thì nữ tử kia thoát khỏi bàn tay của gã thanh niên, thái độ cực kỳ cương liệt, nhìn thẳng vào mắt người thanh niên nói:

- Xin lỗi, nhưng ta không thể theo huynh được.

Gã thanh niên vốn đã rất bất ngờ với thái độ của nữ tử, thế nhưng so với bây giờ, hẳn còn kinh ngạc hơn gấp bội. Thậm chí gương mặt thoáng qua sự đau lòng nữa.

Chỉ thấy nữ tử sau khi dứt lời liền nhảy từ trên lưng kim điêu xuống đất. Với độ cao như vậy, trừ phi cô dâu này có bản lĩnh phi thiên độn địa, bằng không thì chỉ có nước tan xương nát thịt.

Người thanh niên cả kinh, không chút suy nghĩ nhảy theo nàng, đồng thời nói lớn:

- Tiểu bằng, tiểu hắc, đến Ma Thú Sơn Mạch đợi ta.

Sau đó, hắn toàn lực xông đến gần nữ tử kia, đưa tay ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của nàng vào lòng, kế đó thì triển thân pháp vi diệu, nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất. Thế nhưng, vừa mới đặt chân xuống thì nữ tử kia phản ứng rất mãnh liệt, đưa tay đẩy hắn ra khỏi người mình.

Gã thanh niên gương mặt bi thương, như không tin nổi việc nàng bài xích hắn là sự thật, hắn dùng đôi mắt thiên chân vô tà nhìn thẳng vào đôi mắt nàng, hỏi:

- Tại sao nàng lại như vậy? Vì sao lại cự tuyệt ta, bỏ rơi ta? Những lời hứa hẹn trước đây của chúng ta, lẽ nào nàng đã quên?

- Ta không quên, nhưng ta không thể theo người được. Gia tộc của ta đang rơi vào bế tắc, nguy cơ tứ phía bủa vây, nếu ta đi cùng với người thì gia tộc ta sẽ bị diệt mất. Người có hiểu không?

Nữ tử lắc đầu, thái độ kiên quyết từ chối, dù rằng trong lòng nàng hiện tại có lẽ cũng rất đau đớn khi phải nói ra những câu nói này.

- Ta không hiểu, ta cũng không muốn hiểu, ta chỉ cần có nàng bên cạnh. Còn gia tộc đó, từ khi nàng quay trở về, bọn họ đã làm được gì cho

nàng? Hay chỉ muốn lợi dụng nàng, trở thành một món hàng tùy ý để bọn họ chuộc lợi cho bản thân? Điều này chính bản thân nàng rõ hơn ai hết.

- Như vậy thì đã sao? Người chỉ có một mình, làm sao hiểu được những tộc nhân mang trên mình trọng trách? Người...

Nói đến đây, bỗng dừng nữ tử khựng lại, những lời muốn nói ra như bị mắc nghẹn, khiến nàng không tài nào nói hết được. Bất giác, từ đôi mắt ngọc lặn xuống những dòng lệ buồn, hòa chung với cơn mưa lớn lạnh lẽo này.

Phong ba nổi lên, bão tố ập đến, trên bầu trời tiếng sấm rền vang, như muốn báo hiệu một đại bi kịch sắp sửa bắt đầu.

Gã thanh niên sững người ra, không nghĩ đến, nàng lại nói như vậy với mình. Hắn đã từng nghĩ, chỉ cần có tình yêu thì sẽ vượt qua được tất cả, vượt qua được những cái chướng ngại, quy củ bản thiếu của gia tộc. Thế nhưng, sự thật trước mắt đã chứng minh rằng hắn đã lầm.

Gia tộc của người con gái này, không những mang đến cho nàng sự đau khổ mà còn coi nàng như một món hàng tùy ý người ta điều khiển. Hắn từng nghĩ rằng, nếu có một ngày lựa chọn, có lẽ nàng sẽ lựa chọn đi theo hắn. Nhưng rốt cuộc thì sao? Đều là bản thân hắn tự luyện cả. Cô gái ấy đã lựa chọn gia tộc của bản thân và từ bỏ hắn.

Cô gái này, hắn đã yêu nàng biết bao...

Ánh mắt ấy, gương mặt buồn bã trong đêm mưa ấy, cô gái lòng đau như dao cắt, nàng quý trọng hắn hơn cả chính bản thân mình. Bởi nếu không có hắn, nàng đã không đứng ở đây. Nhưng rốt cuộc, thân mang trọng trách của gia tộc, nàng chỉ có thể lựa chọn từ bỏ.

- Người đi đi, hãy trốn đến Thiên Dương đại lục, chỉ có nơi đó người mới an toàn. Và một điều nữa... sau này, đừng gặp ta.

Gương mặt xinh đẹp của nàng trầm xuống, những sợi tóc mảnh mai bị nước mưa ướt đầm dính vào gương mặt của nàng, bất quá, nó chỉ khiến cho cô gái trở nên bi ai hơn bao giờ hết. Giọng nói run run, không phải bởi vì cơn mưa lạnh, mà là do sự đau đớn tột cùng.

Rốt cuộc nàng phải quay người lại, để không phải nhìn vào gương mặt của hân nữa, nàng mới có thể nói hết được những lời này.

Nhưng không, người thanh niên đó, hân không thể nào từ bỏ nàng được, mặc cho nàng đã đuổi hân. Chỉ thấy gã chạy đến, bất chấp tất cả mà ôm nàng từ phía sau, để cho nàng rơi vào tấm thân của hân. Những giọt mưa nặng hạt cứ mãi rơi xuống, rơi trên người đôi nam nữ này.

Có điều, cơn mưa này làm sao có thể ngăn được suy nghĩ của nàng, có thể nào khiến cho hai người mãi mãi không tách biệt được? Đáp án là không thể.

Hân muốn giữ nàng thật chặt, dù chỉ là một tia hy vọng mong manh, mong nàng suy nghĩ ý định và trở về bên cạnh hân, cùng hân đi hết con đường. Nhưng rồi thì thế nào, đôi ngọc thủ nhẹ nhàng đưa lên.

Đôi bàn tay trắng như bạch ngọc, tựa hồ sức lực rất yếu ớt, vậy mà lại dễ dàng tháo gỡ vòng tay mạnh mẽ của hân. Đến đây, người thanh niên có lẽ đã nhận được đáp án mình muốn. Hy vọng đã bị chính tay nàng đập nát, hân không thể nào lưu nàng lại bên cạnh mình. Nàng đã hoàn toàn từ bỏ.

Đột nhiên một tia chớp xé rách bầu trời, một tiếng nổ gầm vang trong cõi thiên địa. Chỉ thấy từ đằng xa lại có một người xuất hiện.

Một gã thanh niên trẻ tuổi, mái tóc chẻ đôi, gương mặt tuần tú, hào hoa phong nhã. Bất quá, hai hàng chân mày chau lại, trong ánh mắt lửa giận thấy rõ, gầm lớn:

- Gã này là ai, có quan hệ gì với nàng?

Gã nam tử vừa mới xuất hiện mặc một bộ trường bào màu đỏ, trên ngực đeo một cầm tú cầu, dường như đây chính là chú rể.

Ánh mắt của hắn đầy sát khí khi nhìn người thanh niên đã cướp đi cô dâu của mình.

- Lý Tinh Vân, hắn và ta chỉ là bằng hữu.

- Bằng hữu? Giữa thanh thiên bạch nhật, trước mặt bao nhiêu người chặn đường cướp dâu? Nàng nghĩ ta là thằng ngu sao? Ta và nàng mặc dù chưa bái đường chính thức trở thành phu thê, nhưng trên danh nghĩa, ta chính là phu quân của nàng. Hành động của hắn, cho dù là bạn đi chăng nữa, việc cướp dâu chính là đang khinh thường ta, khinh thường Lý gia, biến Lý gia trở thành trò cười cho thiên hạ. Nàng nghĩ ta có thể chấp nhận được sao, Yến Ngọc Lan?

Lý Tinh Vân giận dữ quát lớn, nàng chỉ có thể đứng im cúi mặt xuống, không thể nói được bất kỳ lời nào, bởi sự thật là Lý Tinh Vân đã nói đúng.

Chỉ thấy Lý Tinh Vân nhìn sang gã thanh niên kia, khí tức trên người bùng lên mãnh liệt, đó là một cỗ sát ý ngập trời, ánh mắt khóa chặt đối phương lại, đồng thời gầm một tiếng:

- Tặc tử, ngươi nhất định phải chết.

Dứt lời, Lý Tinh Vân xông thẳng đến, cả người toát ra một cỗ hàn khí lạnh lẽo khiến cho những giọt mưa xung quanh hóa thành những viên pha lê, theo thần niệm biến thành một cái chùy thủ mà đâm thẳng đến. Tốc độ của hắn lại rất nhanh, như muốn dồn gã thanh niên kia vào chỗ chết.

Gã thanh niên kia mặc dù bị đả kích vì sự xua đuổi của Yến Ngọc Lan, nhưng phản ứng của hắn rất nhanh. Phải nói, hắn ta rất căm hận Lý Tinh Vân, bởi vì hắn ta muốn chiếm đoạt nữ nhân của hắn.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 130: Đêm Mưa Hồi Ước: Tan Vỡ

Tu vi giữa hai bên chênh lệch rất lớn, mặc dù thực lực Lý Tinh Vân không tồi, bất quá chỉ một chiêu duy nhất, một chương đối một chương, Lý Tinh Vân huyết khí trong cơ thể đảo lộn, miệng phun ra một ngụm máu, ngã nhào về phía sau.

Còn gã thanh niên kia, gương mặt lạnh lẽo, ngay cả lùi một bước cũng không có. Mà Lý Tinh Vân mặc dù chịu thua thiệt ngay lần giao thủ đầu tiên, bất quá nộ hỏa công tâm, giống như một gã điên một lần nữa xông đến tấn công.

Gã thanh niên kia dĩ nhiên cũng không chịu đứng yên một chỗ chịu trận, xông đến tung ra vô số vũ kỹ, quyền đối quyền, cước đối cước. Nhưng chung quy, vẫn là Lý Tinh Vân chịu thiệt thòi rất nhiều lần.

Yến Ngọc Lan gương mặt cả kinh, hét lớn hòng ngăn cản hai gã nam tử này lại, thế nhưng hai tên kia há nghe được lời của nàng, cứ tiếp tục quyết chiến với nhau, tựa hồ không chết không thôi.

- Băng Phượng, ra đây.

Lý Tinh Vân y phục rách nát, trên cơ thể nhiều chỗ bị thương, thế nhưng chiến ý không hề bị dập tắt. Hắn vận dụng thủ đoạn kêu gọi ra một đầu băng phượng, hơi lạnh từ băng phượng tản ra khiến cho không gian

như bị đóng băng, ánh mắt đầy sát ý nhìn chăm chăm gã thanh niên, như đang muốn ăn tươi nuốt sống.

Gã thanh niên bị uy thế của băng phượng đẩy lùi lại phía sau hơn chục bước, bất quá, hắn không hề sợ hãi, toan ý định tiếp tục ứng chiến thì không gian dao động truyền đến vô số cỗ khí lực cực mạnh.

Gương mặt hắn cả kinh, chỉ thấy từ trong cơn mưa lạnh xuất hiện mấy trăm bóng người, đứng bao vây hắn và Lý Tinh Vân lại.

Đồng thời, trên bầu trời vang vọng một tiếng long ngâm chấn động cửu thiên, như muốn làm đảo lộn cả khung trời nào. Hắn, Lý Tinh Vân và Yến Ngọc Lan ngẩn đầu nhìn lên bầu trời.

Một cỗ uy áp hùng mạnh như một tòa núi nhỏ từ trên bầu trời giáng xuống, bất quá không ảnh hưởng gì đến Lý Tinh Vân hay Yến Ngọc Lan cả, mà tòa uy áp đó chính là đang hướng vào gã thanh niên, tựa hồ như đang muốn hắn quỳ xuống vậy.

Uy áp rất mạnh, không phải người thường có thể thừa nhận được, nếu đổi lại là Lý Tinh Vân, chỉ sợ không chỉ đơn giản là quỳ gối. Bất quá, người thanh niên kia lại đứng vững như bàn thạch, tuy nhiên uy áp rất mạnh khiến cho nơi hắn đứng mặt đất bị lún xuống một khoảng khá sâu.

Chỉ thấy trên bầu trời xuất hiện một đầu hoàng long khổng lồ, mặc dù không mang huyết mạch long tộc thuần khiết, chỉ là một đầu á long mà thôi, thế nhưng thực lực của đầu hoàng long này vẫn rất mạnh. Đứng trên đỉnh đầu của hoàng long là một tên nam tử thân mặc tử kim long bào, đầu đội tử ngọc kim quan, lưng quần trường đai lưng tử ngọc, chân xuyên long goa.

Gương mặt anh tuấn nghiêm nghị, mái tóc dài bay trong gió lớn, cơn mưa xối xả không thể ảnh hưởng lên người của hắn, chính là bởi tu vi của hắn rất mạnh nên mới bài xích được cơn mưa này.

Hắn đứng trên đỉnh đầu hoàng long, phong thái cao cao tại thượng, hiên ngang lắm liệt, không ai sánh bằng.

Vừa nhìn thấy y, mấy trăm cao thủ xung quanh lập tức quỳ xuống, Lý Tinh Vân và Yến Ngọc Lan không ngoại lệ toàn bộ đều quỳ xuống.

- Bái kiến thái tử điện hạ.

So với mấy trăm cao thủ xung quanh, vị thái tử kia tu vi so ra kém hơn, thế nhưng nếu so sánh với gã thanh niên kia thì cao hơn rất nhiều. Bất quá, trong ánh mắt của hắn ta có chút hơi ngạc nhiên, bởi vì uy áp của hắn không làm gì được gã thanh niên kia cả. Có điều, sự kinh ngạc chỉ thoáng qua một giây mà thôi, còn lại trong đó đều là ý tứ khinh miệt cả.

- Lý Tinh Vân, lui ra, để hắn cho ta xử lí.

Không quan tâm đến Lý Tinh Vân suy nghĩ như thế nào, y thân thể khẽ động, tốc độ cực nhanh, chỉ trong chớp mắt xuất hiện trước mặt người thanh niên, tung ra một chưởng.

Thực lực của vị thái tử mạnh hơn rất nhiều so với gã thanh niên kia, mặc cho hắn đã sử dụng bí pháp khiến cho thực lực của mình bạo tăng, nhưng vẫn không thể so sánh được.

Một chưởng tiếp thẳng vào người, miệng hắn thốt ra một ngụm máu lớn, cả người ngã nhào về phía sau, trông chật vật vô cùng.

- Tạp chủng, người hôm nay chết chắc.

Giọng nói của thái tử giống như một cái mệnh lệnh phán quyết sinh mệnh của gã thanh niên, tựa hồ không cho hắn bất cứ một cái cơ hội nào.

Chỉ thấy hắn ta lão đảo đứng dậy, tay lau vệt máu ở miệng, ánh mắt giân dữ bị che kín bởi những tơ máu đỏ:

- Nàng ấy vốn là nữ nhân của ta, các người dựa vào thứ gì mà chiếm đoạt nàng?

- Dựa vào gì? Dựa vào việc ta chính là thái tử Thiên Phong đế quốc, con kiến ti tiện như người lại muốn chống đối bản thái tử? Tội người vạn lần đáng chết, không thể tha thứ.

Dường như thái tử không muốn phí nhiều nước bọt với hãn ta, tay xuất hiện một thanh kiếm màu vàng, vừa nhìn đã biết không phải vũ khí tầm thường.

Yến Ngọc Lan thấy thái tử cả giận thì hoảng sợ. Nàng liền quay sang nhìn Lý Tinh Vân, ánh mắt cầu khẩn:

- Lý Tinh Vân, xin hãy tha cho hãn một mạng. Người muốn ta làm thế nào cũng được, chỉ cần...

Nàng chưa kịp nói dứt lời thì Lý Tinh Vân xuất thủ tát một cái rất mạnh vào mặt, mặc dù hãn chỉ thuần túy sử dụng sức mạnh cơ bắp, thế nhưng sức mạnh của hãn vẫn rất cường hãn khiến cho nữ tử kia ngã xuống đất.

Chỉ thấy Lý Tinh Vân cực kỳ giận dữ, chỉ thẳng vào mặt nàng quát mắng:

- Tiện nhân, người lại dám cầu xin cho tên tạp chủng đó? Người coi ta là gì hả?

Nhìn thấy Yến Ngọc Lan bị Lý Tinh Vân thô bạo tát một cái, gã thanh niên phần nộ, không quan tâm đến vết thương mà liền động thủ:

- Lý Tinh Vân, người dám...

Bất quá, hành động của hãn toàn bộ đã bị thái tử khóa chặt lại, chỉ thấy thân thể thái tử khê động, bảo kiếm trên tay chuyển động, chém ra một đường kiếm sắc bén. Gã thanh niên cả kinh, vội sử dụng toàn lực thủ hộ thân thể.

Phản ứng của hãn rất nhanh, kịp thời đỡ được một kiếm lạnh lùng này, nhưng nếu không phải lực lượng thân thể của hãn cường hãn, có lẽ đã bị đường kiếm kia phân ra làm hai mảnh.

Dưới cơn mưa lớn phủ kín vùng đất này, gã ta cơ thể tràn đầy vết thương, đối diện với thái tử kia, hãn không có một cơ hội nào. Dù cho ý chí kiên cường, dù không muốn bỏ cuộc, nhưng tất cả đều là vô nghĩa. Hãn quá yếu. Nếu hãn mạnh, hãn đã không gặp phải tình huống này.

Thái tử gương mặt hơi biến đổi, không nghĩ đến mình xuất thủ nặng đến vậy mà gã kia vẫn có thể gượng dậy được. Không thể không công nhận, gã thanh niên này có chút bản lĩnh. Có điều... cũng chỉ đến đó mà thôi.

- Người rất khá, bản thái tử có lời khen. Nhưng cũng chỉ đến thế thôi, chết đi.

Chỉ thấy thái tử khí thế bùng nổ, có vẻ như y đã muốn xuất thủ toàn lực, không muốn kéo dài thời gian nữa. Có lẽ, với một con kiến hôi như gã thanh niên kia khiến thái tử có chút bị vướng đến lúc này, thái tử cảm thấy có chút nhục nhã rồi. Vậy nên một lần này, hãn muốn đoạt mạng gã thanh niên kia.

Khí lực bùng lên, một khí tức màu vàng hội tụ xung quanh thái tử, kế đó tung ra một đạo chưởng ảnh, khí thế uy phong lẫm liệt, hóa thành một đầu long ảnh hung dữ xông đến.

Một chưởng này, chỉ sợ gã thanh niên kia không thể nào sống sót được. Mà hãn đang bị thương rất nặng, hai chân quỳ trên mặt đất, trong ánh

mắt vô thần nhìn Yến Ngọc Lan, gương mặt bi thương u buồn.

Hắn nghĩ rằng, có lẽ ngày hôm nay mình sẽ chết rồi. Nhưng đột nhiên, ngay lúc đó, khi đạo long ảnh màu vàng chỉ còn cách hắn chừng ba thước, bỗng dừng trước mặt hắn xuất hiện một cái bóng dáng yêu kiều thướt tha.

Phảng phất như thời gian bị đông cứng lại, phong ba bão táp ngừng gào thét.

Gã ta mặc dù đầu óc u mê, nhưng không hiểu sao lúc này tầm mắt lại nhìn rất rõ ràng. Trong cơn mưa lớn xối xả tán loạn, một nữ nhân bạch y bóng dáng cực kỳ quen thuộc. Đứng trong gió lớn, nàng hai tay giơ rộng ra, tựa hồ muốn thay gã tiếp lấy một chương kia.

- Không...

Gương mặt từ ngơ ngác, sau đó hóa thành một tấn bi thương, hắn cố hống găng lên mà gào thét, thế nhưng không biết vì sao, tiếng hét của hắn lại không thể cất lên được. Đôi mắt tuôn xuống hai dòng lệ, hắn nhìn thấy được, khoảng khắc cuối cùng, nàng đã quay mặt lại nhìn hắn, đôi môi nở một nụ cười nhạt.

Dù chỉ là một nụ cười nhạt, nhưng phảng phất nụ cười ấy đẹp nhất thế gian, nụ cười in sâu vào tâm trí hắn, mãi mãi không thể nào xóa nhòa dù cho tuế nguyệt bao năm.

Cái bóng dáng nhỏ nhắn hao gầy đó, nàng làm sao mà tiếp được một chương khúc bố kia chứ. Một âm thanh thê lương vang lên, cô gái bạch y ấy giống như một chiếc lá phiêu dạt bị đánh rơi đi, chạm vào vòng tay của hắn.

Hắn dù đã cạn kiệt sức lực, nhưng vẫn cố ôm lấy nàng, để cho nàng không phải nhiễm những thứ bùn đất tâm thường kia. Dù cho hắn vết

thương càng thêm nặng, bị đánh lùi về phía sau, nhưng lý trí vẫn rất thanh tỉnh mà ôm chặt lấy nàng, nhưng rốt cuộc vẫn không thể được...

Tất cả diễn ra trong chớp mắt, nhưng sao lại giống như vạn năm u sầu thế này?

Cơn mưa lạnh vẫn từ trên trời rơi xuống, tiếng gió thổi gào thét, chẳng rõ là thiên địa đang u sầu vì hành động của nàng, hay là đang cười chôn hồng trần kia.

Hắn ráng bò chạy, lết đến bên cạnh thi thể của nàng, đưa bàn tay lẫn lộn bùn đất và máu, ôn nhu kéo nàng vào lòng. Hắn lúc này, nào còn suy nghĩ đến Yến Ngọc Lan, Lý Tinh Vân, vị thái tử kia hay mấy trăm cường giả đang bao vây mình. Trong tâm trí hắn, duy nhất chỉ còn lại một bóng hình duy nhất.

- Điệp... nàng mở mắt ra nhìn ta đi. Nàng chẳng phải rất thích kẹo hồ lô, thích luyện kiếm, thích nghe những khúc nhạc ta đàn? Tinh lại đi, nàng muốn gì, ta cũng đáp ứng cả. Xin hãy... nhìn ta đi, Điệp... đừng chết... đừng rời bỏ ta...

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 131: Bi Thương Còn Đó, Mai Sau...

Huyền cảnh tan biến, chỉ còn sót lại đó là một nỗi bi thương. Tinh Hồn lại một lần nữa chứng kiến viễn cảnh Sở Điệp chết ngay trước mắt mình mà bản thân chỉ có thể bất lực không thể làm được gì. Cả hai lần, hắn chỉ có thể quỳ một chỗ mà gào thét nỉ non.

Bi thương còn đó, còn đọng lại trong tâm trí hắn, mai sau... liệu sẽ như thế nào? Hắn sa vào ma đạo, làm một tên cuồng đồ, không từ bỏ mục đích khiến bản thân biến mạnh, tất cả chỉ để hồi sinh cho Sở Điệp, để hắn có thể đền đáp được những gì bản thân gây ra cho nàng.

Một nốt trầm khoảng lặng, khổ hải lặng thinh, hắn cũng tĩnh lặng và chìm sâu vào lòng khổ hải vô biên. Trong đôi mắt dần dần hóa thành vô thần, hắn nhắm mắt lại, chỉ cảm thấy bản thân mình vô cùng mệt mỏi. Hắn có cảm giác như cơ thể mình đang dần tan biến đi.

Và quả thật như vậy, trong khổ hải bất tận, cơ thể hắn dần tiêu tan, cuối cùng còn sót lại chính là Thể Đạo Liên màu đỏ rực, phía chính giữa là một cái mầm cây có hai chiếc lá nhỏ.

Nhưng đột nhiên, dị biến xảy ra. Chỉ thấy khổ hải đột ngột rung chuyển dữ dội, lấy Thể Đạo Liên màu đỏ làm trung tâm, một ánh hào quang màu đỏ yêu dị bắt đầu khuếch tán ra.

Ánh hào quang vô cùng rực rỡ và mãnh liệt, dường như ẩn chứa lực lượng phô thiên cái địa. Chẳng biết đã trôi qua bao lâu, đến một ngày, màu đỏ lụi tàn, khổ hải lại trở về tĩnh lặng như ban đầu.

Chỉ thấy vị trí nơi Thế Đạo Liên màu đỏ khuếch tán ra, bây giờ đã chuyển sang màu cam, dĩ nhiên màu cam này rất yếu ớt, tùy thời có thể biến mất bất cứ lúc nào. Còn chính giữa đài sen, mầm cây hai lá kia đã bắt đầu lớn lên, sinh cơ âm ầm, lại mọc ra thêm bốn chiếc lá nữa.

Sinh cơ từ mầm cây tản ra xung quanh, như đang muốn phục sinh, tái tạo một Tinh Hồn mới. Lực lượng sinh mệnh cứ khuếch tán ra mãi, đến một lúc, Tinh Hồn lại được hồi sinh. Trong ánh mắt sự u mê biến mất, chỉ là, hắn vẫn đang trôi nổi bên trong lòng khổ hải.

Ánh mắt hắn nhìn về phía trước, chẳng biết từ lúc nào xuất hiện một gã Tinh Hồn khác đang đứng nhìn hắn.

- Người là ai?

Tinh Hồn bỗng hỏi.

- Ta là người, nhưng cũng không phải người.

Tinh Hồn kia nhàn nhạt trả lời, sau đó nâng bàn tay lên, một cỗ năng lượng màu tím xông vào giữa mi tâm Tinh Hồn, đồng thời thanh âm nhàn nhạt kia vang lên bên tai:

- Người... thức tỉnh!

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Thiên Kiếm Tông, một ngày nọ, bỗng nhiên trong không gian ba động truyền đến một cỗ lực lượng thần kỳ.

Phía trên cao, tại Vãn Kiếm Phong, Dương Thiên Quân như mọi ngày ngồi tĩnh tọa dưới gốc cây đại thụ, bỗng nhiên chân mày hăn nhích lên, đôi mắt dần mở ra, trong đôi mắt thoáng qua một tia âm trầm, khóe miệng nhếch lên một nụ cười.

- Đã hơn một trăm năm trôi qua, hăn rốt cuộc cũng tỉnh lại.

Bên cạnh Vãn Kiếm Phong, cách khoảng chừng hai trăm thước có một nơi gọi là Vãn Kiếm Uyên. Nơi đây khí tức lạnh lẽo âm trầm, tồn tại sát lực khá mạnh, có thể vô hình khiến cho người ta bị thương. Sở dĩ gọi là Vãn Kiếm Uyên là bởi đây là nơi những thanh phế kiếm bị vứt bỏ. Bên dưới Vãn Kiếm Uyên có ngàn vạn thanh phế kiếm, trong đó phàm kiếm, có thần kiếm đủ loại. Dần dần qua vô số vạn năm, Vãn Kiếm Uyên sinh ra một loại kiếm niệm bí ẩn.

Kiểm niệm này hoàn toàn là do sát lực tạo thành, ngay cả Thiên Tiên tiên giả cũng không dám đến gần, bởi không cẩn thận là bị kiếm niệm tạo thành thương tổn vĩnh viễn. Tại Thiên Kiếm Tông, Vãn Kiếm Uyên chính là một trong những địa phương nguy hiểm, nghiêm cấm các đệ tử tiến vào.

Chỉ là hơn một trăm năm trước, một cái Phi Thiên Châu được đặt tại đây khiến cho nhiều đệ tử hiếu kỳ. Phi Thiên Châu này không hề bị hư hỏng, trái lại phi thường hoàn hảo, chỉ là do mệnh lệnh của Tần lão nên không ai có bất kỳ ý kiến.

Nghe nói trên Phi Thiên Châu này có người, hăn là một tân đệ tử được tuyển chọn hơn một trăm năm trước.

Nói đến thì gã đệ tử này danh khí rất lớn, nghe nói đó là một tên cuồng đồ, trong thí luyện Bạo Thụ Lâm đã giết rất nhiều tân đệ tử khác, đặc biệt là những thiên tài thế gia đệ tử, gần như bị người này truy cùng diệt tận.

Nếu cuối cùng không phải Tần lão đột ngột xuất hiện, dùng uy thế bức nhân, không cho đám thế gia tộc động đến hăn, thiết nghĩ người này lần

đó đã chết rồi.

Có điều vẫn không hiểu nguyên do tại sao, khi trên đường trở lại Thiên Kiếm Tông, chính thức tiếp nhận thân phận đệ tử thì người này lại đứng ngay ra như phong, hơi thở biến mất, sinh cơ biến mất, chẳng khác gì một người đã chết.

Rốt cuộc Tần lão lại xuất hiện, sau đó đem cái Phi Thiên Châu này vứt tại Văn Kiếm Uyên, hạ mệnh lệnh không ai được tự ý động vào cái Phi Thiên Châu cũng như người thanh niên nọ.

Có một đoạn thời gian, việc này khiến cho các đệ tử Thiên Kiếm Tông cũng như một vài vị trưởng lão tò mò. Nhưng bởi vì úy kỵ Tần lão, thế nên chỉ dám nhìn từ xa chứ không dám tiếp cận. Dần dần, chuyện về Phi Thiên Châu cùng với người thanh niên bị vứt bên cạnh Văn Kiếm Uyên lắng xuống.

Cho đến hôm nay, đột nhiên từ Văn Kiếm Uyên truyền ra một cỗ ba động kỳ lạ. Cỗ lực lượng này mặc dù không ảnh hưởng gì đến việc tu luyện của đám đệ tử Thiên Kiếm Tông, nhưng bởi vì mức độ khuếch tán rất rộng đã kích sự tò mò của chúng nhân.

Ngay lập tức, Văn Kiếm Uyên trở thành nơi hướng đến của đại đa số đệ tử Thiên Kiếm Tông.

Một trăm năm trôi qua, Phi Thiên Châu trước đây rất hoàn hảo mới tinh, nhưng bởi vì tuế nguyệt tang thương, cũng như lực lượng sát lục đến từ Văn Kiếm Uyên, đến nay đã trở thành một kiện pháp khí phế phẩm, hoàn toàn không thể vận hồi.

Đứng trên mạn thuyền, có một bóng người đứng một chỗ trầm mặc. Trên người bám rất nhiều bụi trần, ánh mắt vô thần, y phục cũ nát. Người này dĩ nhiên chính là Tinh Hồn.

Hơn một trăm năm qua, Tinh Hồn rơi vào vô minh chi biển, trải qua hơn một trăm năm trầm luân, rốt cuộc bây giờ hắn đã thức tỉnh. Cổ lực lượng thần bí ba động trong không gian, dĩ nhiên chính là do Tinh Hồn làm ra.

Đây không phải là hắn cố ý tạo thành, mà là hoàn toàn vô tình cả, hắn cũng không tự chủ được hành động của bản thân.

Trong ánh mắt, sự u mê dần dần chuyển thành lãnh đạm.

Hắn ngẩn đầu lên nhìn bầu trời, bầu trời xanh lơ có rất nhiều đám mây trắng bông bênh, theo gió nhẹ thổi mà nhẹ nhàng chuyển động. Hôm nay quả là một ngày đẹp trời.

Có điều, hắn lại không có tâm tình đi quản những cái phong cảnh hữu tình đó.

- Ta là ai?

Từ trong trầm luân tỉnh lại, Tinh Hồn có chút bị mộng mị, mãi một lúc sau, hắn mới chợt nhớ ra tất cả.

- Đây chính là Thiên Kiếm Tông?

Tinh Hồn nhìn xung quanh, bất quá lại không có một bóng người nào, vô cùng hiu quạnh trống vắng, lại rất lạnh lẽo nữa.

Tinh Hồn dùng thần thức dò xét bản thân. Không ngờ tu vi của hắn đã đột phá Phù Tiên Cảnh. Ngoài ra, kiếm ý cũng tiến vào tầng thứ hai.

- Tên này, rốt cuộc cũng chịu tỉnh lại!

Trong đầu Tinh Hồn, một cái giọng nói quen thuộc vang lên. Chính là Tiểu Ưng Long. Nghe ngữ điệu của nó dường như cực kỳ khó chịu.

- Ta đã đứng đây bao lâu rồi?

- Một trăm năm lẻ mười ngày. Tiểu tử nhà ngươi, muốn ngủ thì nói trước một tiếng, thả bốn long ra ngoài đi chơi. Đằng này ngủ tuốt luộc à. Mà ngủ cũng ngủ vừa vừa phải phải thôi, ngủ tận một trăm năm. May mà bốn long phúc lớn mạng lớn, vẫn đợi ngươi được.

“Một trăm năm?” Tinh Hồn thầm giật mình, không ngờ một lần tiến nhập vô minh lại mất đến một trăm năm. Bất quá, đổi lại thì hãn đã phá vỡ được gông xiềng cực hạn của Thể Đạo Liên màu đỏ, khiến cho Thể Đạo Liên biến đổi, qua đó có thể tiếp tục tu luyện.

Nếu như Thể Đạo Liên cứ giữ nguyên một trạng thái cũ thì tu của hãn không cách nào tăng lên được, mãi mãi dậm chân tại chỗ.

Bất quá, sự đánh đổi này lại khiến cho tinh thần hãn vô cùng mệt mỏi. Mỗi lần vô minh chi biến là mỗi lần bi thương đau khổ, mặc dù trước đó đã biết được sẽ rất gian nan, nhưng không ngờ là sự gian khổ này lại khủng khiếp đến như vậy.

Bắc giác hãn đưa tay lên, vuốt nhẹ mặt dây chuyền đeo trên cổ.

- Đợi sau khi xử lí xong việc, ta sẽ bù đắp cho ngươi sau.

- Nói lời thì giữ lời đấy. Không bốn long sẽ ám quẻ ngươi cả đời à.

Tiểu Ứng Long nghe Tinh Hồn nói đến bù thì trong lòng mừng thầm, bất quá gương mặt chung quy vẫn giữ thái độ khó chịu.

- Nhất định. Có điều, tạm thời ngươi yên lặng một chút đi, đang có rất nhiều người đến đây.

- Bốn long thông minh đệ nhất, dĩ nhiên biết làm gì mà.

Sau khi đột phá cảnh giới mới, thần thức Tinh Hồn trở nên mạnh mẽ và rộng lớn hơn nhiều, chớp mắt đã nhận ra có nhiều người đang tụ tập về hướng này.

Trong số đó, có không ít những khí tức Tinh Hồn cảm thấy quen thuộc, dường như là đã từng gặp qua.

- Kia chính là tên cuồng đồ đã tru sát thế gia đệ tử thiên tài ư? Trông cũng chẳng có gì đặc biệt.

- Trông hắn khá tầm thường, thế nhưng không thể nhìn mặt mà bắt hình dong. Những kẻ trông bình thường thì lại càng nguy hiểm, loại người này nhất định phải cẩn thận.

- Các người có để ý, hắn đứng gần Văn Kiếm Uyên mà không hề bị sát lục chi khí làm tổn thương, thật kỳ lạ.

- Người nói ta mới để ý. Sát lục chi khí của Văn Kiếm Uyên, dù là cường giả Thiên Tiên cũng bị nó đánh trọng thương, thế nhưng một gã nhỏ nhỏ Phù Tiên Cảnh lại không hề hấn. Gã này nhất định có bí mật.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 132: Tiêu Y Y

Dùng mắt thường đảo qua một vòng, Tinh Hồn trông thấy có rất nhiều người đang tụ tập, mà số lượng còn đang tiếp tục tăng lên. Hắn không khỏi nhướn mày, trong đầu nghi hoặc khó hiểu.

Đột nhiên từ trên bầu trời, có mấy đạo linh quang xuất hiện. Khi linh quang tán đi thì có sáu bóng người hiện ra. Những người này cười mây đạp gió, lẳng không mà đứng, hoàn toàn không sử dụng pháp bảo để phi hành.

Tiên giả tiến giai Linh Tiên mới có khả năng cười mây đạp giá, những người kia dĩ nhiên chính là những tiên giả cấp Linh Tiên. Nhìn trang phục của bọn họ có màu vàng, trông khá uy phong, đặc biệt trên ngực áo có tiêu huy hình một thanh kiếm. Không cần đoán cũng biết chính là những vị trưởng lão Thiên Kiếm Tông.

Bất quá, trên gương mặt bọn họ xuất hiện một tia kiêng kỵ, không dám tiến lại quá gần. Lại nói, lúc này Tinh Hồn mới để ý. Dù là những vị trưởng lão mới xuất hiện, hay là những đệ tử Thiên Kiếm Tông kia đều không dám tiến lại quá gần. Chung quy đều đứng cách chỗ hắn đang đứng khoảng chừng hơn một trăm thước.

Một trong sáu vị trưởng lão đứng lẳng không trên bầu trời, đó chính là Lạc Ngân trưởng lão, vị trưởng lão một trăm năm trước phụ trách việc tiếp đón những tân đệ tử.

- Lấy thân phận ngoại môn trưởng lão, ta yêu cầu người rời khỏi Văn Kiếm Uyên, sau đó đến Đại Kiếm Đường tiếp nhận thân phận ngoại môn đệ tử.

“Văn Kiếm Uyên?” Hai hàng chân mày của hắn nhướng lên, sau liền đảo mắt nhìn về phía sau. Lúc này vừa mới tỉnh lại, hắn vẫn còn đang bị u mê, thế nên hoàn toàn không để ý tính huống xung quanh.

Bây giờ mới cảm nhận được, bên dưới cái vực sâu này xuất hiện một luồng sát lực chi khí bá đạo, bất quá có lẽ hắn có kiếm tâm thông minh, thế nên mới không bị sát lực chi khí làm tổn thương. Bất quá, tu vi của hắn càng đang kém, nếu ở lại quá lâu không phải là một chuyện tốt đẹp gì, trái ngược lại khiến bản thân bị những loại tổn thương khó bình phục.

Bất quá, nếu sau này mạnh hơn một chút thì quay trở lại Văn Kiếm Uyên, có lẽ thu lại được nhiều cái lợi ích khác. Hiện tại, hắn đành phải rời khỏi chỗ này.

Sau khi Thể Đạo Liên tiến hóa, mặc dù thực lực bên ngoài chỉ là một gã Phù Tiên Cảnh, thế nhưng thực lực chân chính lại mạnh mẽ hơn vô số lần, thậm chí hắn muốn đối đầu với cả Địa Tiên Cảnh cũng không thành vấn đề.

Trông thấy Tinh Hồn di chuyển ra khỏi Văn Kiếm Uyên, Lạc Ngân trưởng lão nhướng mày.

- Tên thật đệ tử này thật khiến người ta hiếu kỳ. Mà sao không thấy Tàn lão xuất hiện nhỉ?

- Cũng không rõ. Một trăm năm trước lúc thí luyện chấm dứt thì Tàn lão xuất hiện, tuyên bố rằng bất kỳ ai gây khó dễ cho hắn trước khi hắn tiếp nhận thân phận đệ tử Thiên Kiếm Tông thì Tàn lão sẽ không bỏ qua. Ban đầu còn tưởng rằng Tàn lão nhìn trúng hắn, nhưng sau một thời gian thì

mới phát hiện, kỳ thực không phải như vậy. Chẳng rõ mục đích của Tần lão là gì.

- Lần trước hắc đồ sát rất nhiều thế gia đệ tử thiên tài, không những ảnh hưởng nhẹ đến năm tông môn chúng ta, nhất là những đại gia tộc, bọn họ không hề có ý định bỏ qua cho hắc.

- Nếu không phải vì úy kỵ Tần lão, chỉ sợ bọn họ sớm đã xuất thủ. Bất quá, hiện tại hắc sắp sửa tiếp nhận thân phận đệ tử Thiên Kiếm Tông, ý tứ của Tần lão không còn, tiểu tử này có lẽ sắp phải đón nhận một hồi lửa giận.

-

Nhìn Tinh Hồn từ Văn Kiếm Uyên trở ra mà không hề tổn hao một cái lông tóc nào, ngay cả những vị trưởng lão kia cũng chấn kinh không thôi. Đối với uy lực sát lục chi khí tại Văn Kiếm Uyên, bọn họ rõ hơn ai hết.

Quả nhiên là một tiểu quái vật mà.

Trong đám đông tự động tách ra hai bên, nhường chỗ cho Tinh Hồn bước ra, gương mặt của bọn họ đủ loại cảm xúc khác nhau. Lúc này, sáu vị trưởng lão, dẫn đầu là Lạc Ngân trưởng lão đáp xuống đất.

Chỉ thấy Tinh Hồn hướng bọn họ ôm quyền, sau đó hỏi:

- Đối với Thiên Kiếm Tông, đệ tử có nhiều chỗ chưa biết. Không rõ Đại Kiếm Đường nằm ở nơi nào?

Mặc dù Tinh Hồn đã xuất hiện tại Thiên Kiếm Tông một trăm năm qua, nhưng mà một trăm năm đó hắc lại tiến nhập vô minh, nên kỳ thực so với một kẻ mới đến chẳng khác biệt bao nhiêu.

Điểm này, Lạc Ngân trưởng lão cũng nhận ra được. Sau đó quét mắt nhìn quanh, nói lớn:

- Vậy để lão phu hướng dẫn người qua một lần vậy.
- Lạc trưởng lão, việc hướng dẫn vị sư đệ này cứ để cho đệ tử.

Từ trong đám đông, bỗng nhiên có một thanh niên thân mặc thanh bào xuất hiện, gương mặt tươi cười hướng Lạc Ngân trưởng lão nói.

- Người là Bắc Cung Thanh Đan, đệ tử Huyền Kiếm Phong?
- Chính là đệ tử.

Tinh Hồn chuyển ánh mắt nhìn vị đệ tử nhiệt tình, chớp mắt liền nhận ra người này. Hẳn chính là Bắc Cung Thanh Đan, trước đây Tinh Hồn từng có diệp tao ngộ. Lúc đó, Tinh Hồn đang gặp rắc rối với Hoán Cốt Đan.

Không ngờ cuối cùng Bắc Cung Thanh Đan xuất hiện, sau đó tặng cho hắn một viên Hoán Cốt Đan, nhờ vậy mới thoát khỏi bị thiên kiếp bài xích.

Lạc Ngân trưởng lão dường như đối với Bắc Cung Thanh Đan có ấn tượng khá tốt, gật gật đầu:

- Được, như vậy ta liền giao hắn lại cho người. Nhân tiện nói qua một chút về cuộc kiểm tra ba tháng sau cho hắn biết luôn.
- Đệ tử tuân lệnh.

Trăm năm trước, khi Tinh Hồn tao ngộ Bắc Cung Thanh Đan, khi ấy, Bắc Cung Thanh Đan chỉ mới là một gã hậu kỳ Phàm Tiên Cảnh, trăm năm sau gặp lại, không ngờ tiến giai trung kỳ Phù Tiên Cảnh, từ trên cơ thể tản ra một loại khí lực mạnh mẽ.

- Tất cả giải tán.

Lạc Ngân trưởng lão gật đầu, sau đó hô lớn một tiếng rồi cùng với đám trưởng lão kia rời khỏi Văn Kiếm Uyên. Mà đám đệ tử kia sau một hồi dò xét thì cũng dần tản đi.

Đúng lúc đó, từ trong đám người đang dần bỏ đi, có một vài người bỗng nhiên lưu lại.

Những người này, Tinh Hồn trong đầu có chút ấn tượng.

- Tinh Hồn huynh, đã lâu không gặp.

Trong nhóm người, có một thanh niên cao gầy bước ra, gương mặt dễ nhìn, đặc biệt hắc có đôi mắt rất sáng.

- Người là... Lục Phong?

- May quá, huynh vẫn chưa quên ta, ha ha.

Thấy Tinh Hồn nhận thức mình, Lục Phong gãi đầu cười gượng.

Nhớ lại trước đây, Tinh Hồn lúc rơi xuống Vĩnh Dạ Thâm Uyên, trên đường tìm lối ra thì gặp mặt Lục Phong. Khi ấy Lục Phong đi cùng với đám Dương Khai thu thập U Hải Quả, cuối cùng không những thu thập không được, lại còn bị Tinh Hồn nắm tay trên, cướp đi U Hải Quả trước mắt Dương Khai.

- Đúng rồi, Cố Tinh Hải cô nương sao không thấy đi cùng với huynh?

- Cô ấy có con đường riêng của cô ấy, sau khi rời khỏi Vĩnh Dạ Cốc thì hai chúng ta đã chia tay. Hiện giờ Cố Tinh Hải đang ở đâu, ta cũng không rõ.

Tinh Hồn nhận thức được Lục Phong đối với Cố Tinh Hải có rất nhiều hảo cảm, khi ấy tại Vĩnh Dạ Thâm Uyên hẳn ít nhiều chiếu cố cho nàng.

Nghe thấy Tinh Hồn nói vậy, Lục Phong trong mắt không che giấu sự thất vọng, bất quá ngay lập tức lấy lại dáng vẻ bình thường.

Đứng bên cạnh, Bắc Cung Thanh Đan giới thiệu một vài vị bằng hữu của hắn cho Tinh Hồn biết mặt:

- Tinh Hồn huynh, mấy vị này là bằng hữu của ta, sau này có dịp thì chiếu cố lẫn nhau.

Bắc Cung Thanh Đan lần lượt giới thiệu từng người một. Những người này, tu vi cùng thực lực không tồi, nghe Bắc Cung Thanh Đan nói, những người này toàn bộ đều là ngoại môn đệ tử cả. Trong số đó, Tinh Hồn có chút ấn tượng với cô gái gọi là Chu Ân.

Cô gái này không nói đến dung mạo xinh đẹp tuyệt trần, gương mặt băng lãnh ít nói, tựa hồ như một đoá hoa liên trên đỉnh tuyết sơn, ngàn năm không bị nhiễm khói lửa bụi trần.

Này Chu Ân không ngờ tu vi so với Bắc Cung Thanh Đan còn muốn mạnh hơn một bậc, thiếu điều muốn đánh sâu vào bình cảnh hậu kỳ Phù Tiên Cảnh.

Nàng chính là ngoại môn tinh anh đệ tử, nằm trong hạng hai mươi những tinh anh đệ tử mạnh nhất, ngày sau dễ dàng tiến vào nội môn.

- Chúng ta không ở đây nói nhảm nữa, để ta đưa huynh đi đến Đại Kiếm Đường tiếp nhận thân phận ngoại môn đệ tử.

- Được, vậy cùng đi.

Tinh Hồn gật đầu đồng ý, sau đó nhóm người chậm rãi hướng về phía Đại Kiếm Đường.

Bất giác, trước lúc rời đi, Tinh Hồn hơi liếc mắt nhìn về phía sau, tựa hồ đang có ý cảnh cáo ai đó vậy.

Khi Văn Kiếm Uyên không còn một bóng người nào, tưởng chừng như quay lại sự lạnh lẽo tịch mịch vốn có thì bỗng nhiên xuất hiện một đôi nam nữ dung mạo bất phàm, tựa hồ là một cặp tiên đồng ngọc nữ, thanh mai trúc mã, khiến cho người ta thập phần ghen tị.

Nam tử vận tử y hoa bào, chính là Dương Thiên Quân trước đến nay vẫn luôn tiềm tu tại Văn Kiếm Phong. Chỉ thấy trong mắt của hắn lóe lên một tia âm trầm, trên miệng treo một nụ cười ôn hòa nhưng không kém phần bí ẩn.

Còn cô gái đi cùng với Dương Thiên Quân, nàng tựa hồ như một thiếu nữ mới lớn, miệng cười tươi tắn, để lộ ra hai má lúm đồng tiền, tóc dài như mây, trên đầu cài một bông hoa màu trắng khá lớn chừng nửa bàn tay, bộ y phục màu hồng phối hợp với làn da trắng nõn nà khiến cho người ta cảm thấy thập phần dễ chịu.

- Quân ca, hình như người đó phát hiện ra chúng ta.

Thiếu nữ giọng nói nghi hoặc, cùng ánh mắt ngây thơ nhìn Dương Thiên Quân, bỗng hỏi.

Chỉ thấy Dương Thiên Quân cười nhạt gật đầu, những ngón tay tinh tế xoa chiếc cằm chẻ đôi, nghiêng đầu đáp:

- Phải, hắn là một người rất lợi hại.

- Có lợi hại bằng Quân ca không?

- Dĩ nhiên là không, Thiên Kiếm Tông cùng trang lứa, ai có thể so sánh với Quân ca của muội, ha ha...

Dương Thiên Quân trong ánh mắt tràn đầy sự tự tin, nhìn cô gái nhẹ nhàng nói.

- Y Y biết Quân ca lợi hại nhất mà. Mà Quân ca, Y Y cảm thấy không thích người vừa rồi.

-Ồ, tại sao?

- Y Y cảm thấy hắn rất lạnh, rất đáng sợ, giống như một kẻ đã chết vậy.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 133: Đại Kiếm Đường

Nhìn gương mặt cô gái, trong ánh mắt như ngọc thoáng qua một tia sợ hãi. Dương Thiên Quân hơi nhướng mắt, bất quá ngay lập tức trở lại bình thường, đưa bàn tay kéo nàng vào lòng, đồng thời dịu dàng nói:

- Y Y đừng sợ, có ta ở đây, không một người này có quyền khiến nàng sợ, có biết không?

Cô gái ở tựa đầu vào khuôn ngực rộng của Dương Thiên Quân, nhẹ nhàng gật đầu, đáp lại câu nói tràn đầy ấm áp của hắn.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Đại Kiếm Đường nằm tại Thiên Kiếm Trường, là một trong những địa phương quan trọng nhất thuộc về ngoại môn Thiên Kiếm Tông. Đại Kiếm Đường là nơi các tân đệ tử đăng ký tiếp nhận thân phận, tiếp nhận những nhiệm vụ do Thiên Kiếm Tông đưa ra, tìm hiểu những tin tức trong hay ngoài Thiên Kiếm Tông... nói chung, khi gặp vấn đề gì khó khăn thì chúng đệ tử Thiên Kiếm Tông đều tìm đến Đại Kiếm Đường này để nhận được sự giúp đỡ.

Từ Văn Kiếm Uyên tiến về Đại Kiếm Trường một khoảng cách rất xa, dù sử dụng pháp khí phi hành cũng mất một khoảng thời gian khá dài.

Thế nên đi khoảng nửa ngày trời, bọn họ mới đến được Đại Kiếm Đường. Trước đó, Tinh Hồn được Bắc Cung Thanh Đan giới thiệu qua rất nhiều về Thiên Kiếm Tông, so với những gì trước đây được Lâm Kỳ tường thuật thì thông tin đa dạng hơn vô số lần.

Đại Kiếm Đường có rất nhiều đệ tử và trưởng lão xuất hiện, nhìn rất là đông đúc. Lại nói, Đại Kiếm Đường không những quy mô rất lớn mà kiến trúc rất hoa lệ.

Chỉ thấy chính giữa Đại Kiếm Đường dựng lên một cái kiếm tháp khổng lồ, không biết được tạo thành bởi loại tài liệu nào, nhưng cái kiếm tháp này tỏa ra một cái uy thế thâm bất khả trắc.

- Đến nơi rồi, đây chính là Đại Kiếm Đường.

Tinh Hồn ánh mắt nhìn xung quanh. Quả nhiên là Đại Thiên Thế Giới, mặc dù chỉ là một tiểu tông môn tại Hư Thần Tinh nhỏ bé, cứ nhiên so với Huyền Thiên Giới trước đây xa hoa lộng lẫy hơn không biết bao nhiêu lần.

- Đi, ta dẫn huynh đến địa phương để đăng ký thân phận đệ tử. À, nói cho huynh biết thêm một điểm nữa chính là mấy ngàn đệ tử cùng lứa với huynh, thế nhưng mà chỉ có hơn ba trăm người là được thừa nhận thân phận ngoại môn mà thôi. Huynh không cần thông qua bài kiểm tra mà vẫn trở thành ngoại môn đệ tử, đoán chừng sẽ khiến cho nhiều kẻ ghen ghét à, ha ha...

Nghe Bắc Cung Thanh Đan nói, Tinh Hồn chỉ gật đầu cho có, không mở miệng đáp lại. Thấy vậy, Bắc Cung Thanh Đan cũng chỉ biết cười khố. Cũng may là trên đường đến đây, hãn miễn cưỡng thừa nhận cái tính cách lầm lì ít nói này của hãn, bằng là người khác chỉ sợ liền nổi giận rồi.

- Lâu Cường chấp sự, đã lâu không gặp qua.

Đi vào trong nơi đăng ký, nhìn thấy vị thấy sự quen mặt, Bắc Cung Thanh Đan ôm quyền khách khí nói.

-Ồ, thì ra là Bắc Cung sư đệ. Một thời gian không gặp, tu vi tiến bộ không ít ha.

- Ha ha, may mắn mà thôi. Đúng rồi, vị huynh đệ này của tiểu đệ muốn đăng ký thân phận ngoại môn đệ tử, phiền Lâu Cường sư huynh bận tay một phen.

Lâu Cường ánh mắt chuyển dời sang Tinh Hồn. Dung mạo Tinh Hồn so với người bình thường chỉ hơn một điểm, thế nên Lâu Cường không có bất kỳ ấn tượng nào cả.

- Là tạp dịch đệ tử vừa mới tiến cấp à?

Lâu Cường bỗng hỏi.

- Ha ha, không phải, không phải. Vị huynh đệ này sớm đã trở thành đệ tử ngoại môn, chỉ là gặp một chút phiền phức nên mới không thể sớm đăng ký được.

- Có gì để chứng minh không?

Nghe Lâu Cường hỏi vậy, Bắc Cung Thanh Đan liền ghé tai Lâu Cường, thủ thủ to nhỏ gì đó. Bỗng dưng Lâu Cường gương mặt biến đổi, trong ánh mắt ngạc nhiên, nói lớn:

- Người nói sao? Hẳn chính là kẻ đứng đầu khảo hạch một trăm năm trước, chính là gã tán tiên đã đồ sát rất nhiều thế gia đệ tử thiên tài? Thực sự là hẳn?

Giọng nói Lâu Cường khá lớn, mà Đại Kiếm Đường này đông người như vậy, ngay lập tức truyền vào tai chúng nhân.

Chỉ thấy vô số ánh chú mục nhìn chăm chăm về hướng này. Bắc Cung Thanh Đan, Chu Ân hay Lục Phong, mấy người này khá quen mặt, thế nên liền bị bỏ qua, toàn bộ đều hướng về phía gã thanh niên hắc y dung mạo có phần bình thường.

-Ồ, ra đây chính là người một trăm năm trước được Tần lão ra mặt giúp hãn nhậ lại cái mạng nhỏ đấy sao? Trông cũng chả có gì đặc biệt.

- Hãn có điểm gì hơn người nhi, vậy mà trở thành quán quân thí luyện năm đó?

- Ha ha, không biết chừng lại là một gã ăn may. Vừa nhìn là biết không có tiền đồ.

-

Muôn vạn chú mục nhìn Tinh Hồn dò xét, bất quá gương mặt Tinh Hồn lại rất thản nhiên, giống như chưa hề có chuyện gì xảy ra cả.

Chỉ thấy hãn hơi nhướng mày, nhìn Lâu Cường, nhàn nhạt hỏi:

- Không biết có vấn đề gì chẳng?

- À không, ta chỉ là hơi hiếu kỳ mà thôi. Tên của người trước đó đã được chuyển đến đây, chỉ đợi người đến tiếp nhận thôi.

Vừa nói, Lâu Cường vừa quay sang phía sau tủ gỗ lớn, thần niệm khẽ động, chỉ thấy từ trong vô số hộp gỗ mở ra, từ bên trong bay ra một cái nhãn càn khôn, kế tiếp ném cho Tinh Hồn, nói tiếp:

- Bên trong nhãn trữ vật này là lệnh bài thân phận, y phục tông môn, một trăm khối linh thạch hạ phẩm và một bản Hoàng cấp hạ phẩm công pháp. Về những phần thưởng mà người được bản thưởng khi trở thành quán quân thì đi sang chỗ Nhiệm Vụ Đường để lãnh.

- Đa tạ.

Tinh Hồn cầm cái nhẫn càn khôn, thần thức đảo qua một vòng, khi thấy không có vấn đề gì thì mới bảo Bắc Cung Thanh Đan dẫn giúp đến chỗ Nhiệm Vụ Đường.

Bắc Cung Thanh Đan cười khở, không thể không công nhận rằng tâm tính của Tinh Hồn rất sắt đá, bù lại là người khác chỉ sợ không giữ được thái độ bình tĩnh như thế kia rồi.

Bắc Cung Thanh Đan chuẩn bị đưa Tinh Hồn đến chỗ Nhiệm Vụ Đường theo yêu cầu của hắn thì từ trong đám đông người đang đứng xung quanh có một nhóm người xuất hiện.

Nhóm người này có mười ba người, gồm bốn nữ và chín nam. Nam thì ngọc thụ lâm phong, nữ thì dung mạo thanh tú, đặc biệt cả mười ba người tu vi đều từ Phù Tiên Cảnh trở lên.

- Chậm đã, nói chuyện một chút có được không?

Nhóm người đứng chặn lối đi của Tinh Hồn lại, chỉ thấy một gã nam tử bước ra. Trong số chín gã nam tử thì người này tu vi cao nhất, đã đột phá hậu kỳ Phù Tiên Cảnh. Dáng dấp rất cao, so với Tinh Hồn muốn cao hơn tận hai cái đầu, ánh mắt hẹp dài, trong đôi mắt là một sự âm trầm khó đoán.

Tinh Hồn nhướng mày nhìn gã nam tử nọ, gương mặt rất xa lạ, không hề quen biết gì. Thu lại tầm mắt, chỉ thấy bước chân của Tinh Hồn tiếp tục đi thẳng đến, phương hướng hơi chếch sang một bên, dường như không muốn tiếp chuyện với thanh niên cao lớn.

Nụ cười trên gương mặt gã thanh niên cao lớn kia đông cứng lại.

- Người đứng lại, Đoạn Hải sư huynh đang nói chuyện, ai cho phép người vô lễ.

Người thanh niên kia tên Đoạn Hải, có lẽ có quan hệ với Đoạn gia tại Phong Lâm thành. Tinh Hồn nghe thoáng qua cái tên Đoạn Hải, trong đầu cũng đã đoán được. Hắn nhớ mang máng trong đầu, khi thí luyện tại Bạo Thú Lâm, trong số những kẻ hắn giết cũng có đệ tử Đoạn gia.

Trong số mười hai người còn lại, một gã khác đứng ra chặn đường Tinh Hồn, gương mặt giận dữ nói lớn.

Cũng may là gã này chỉ dừng lại ở mức chặn đường và nói lớn, không giống như thuộc hạ của Ân Tiểu Ngạo chỉ thẳng vào mặt Tinh Hồn, bằng không Tinh Hồn hôm nay đã hạ sát thủ.

- Ha ha, trở thành thí luyện giả quán quân, xem ra trong mắt người không coi kẻ khác ra gì nhỉ?

Đoạn Hải ngẩn đầu cười lớn, có điều dù đang cười, nhưng người ta cảm giác được Đoạn Hải đang rất tức giận.

- Đã lâu không xuất hiện, xem ra Đoạn Hải ta bị người ta quên lãng mất rồi. Tinh Hồn sư đệ, có hứng thú luận bàn một chút không?

- Không hứng thú.

- Nhưng sư huynh đây thì lại rất hứng thú.

Đoạn Hải dường như không quan tâm đến việc bị Tinh Hồn từ chối, khí thế bừng lên, dường như chuẩn bị tuyên chiến thì bỗng Bắc Cung Thanh Đan nói lớn:

- Đoạn Hải, đây là Đại Kiếm Đường, nếu người động thủ, hậu quả là gì người hiểu rõ chứ?

- Hừ, Bắc Cung Thanh Đan, chuyện này tốt nhất người đừng xen vào. À mà ta nhớ, hình như Bắc Cung gia người cũng có đệ tử bị tên này giết,

thế nhưng mà người Bắc Cung Thanh Đan lại đi cùng với hắn?

Đoạn Hải bị Bắc Cung Thanh Đan nhắc đến môn quy thì trong lòng hừ lạnh một tiếng, là đệ tử Thiên Kiếm Tông, Đoạn Hải dĩ nhiên hiểu rõ chuyện này. Bất quá, hắn không muốn cứ như vậy để Tinh Hồn bỏ đi.

- Tài không bằng người, Bắc Cung Tần chết là điều bình thường. Trước đây ta đã cảnh báo hắn, nhưng hắn không nghe theo thì đó là do hắn, không liên quan gì đến ta cả.

- Thân là thế gia đệ tử, có người cùng tộc bị kẻ địch giết chết mà vẫn cùng với địch làm bạn, Bắc Cung Thanh Đan, người không xứng là thế gia đệ tử.

- Đây là chuyện của ta, người đứng đây nói nhảm làm gì?

Bắc Cung Thanh Đan bình thường rất ôn hòa, nhưng không phải vì vậy mà hắn dễ dàng bị người ta bắt nạt.

- Ha ha, Bắc Cung Thanh Đan, hôm nay Đoạn Hải ta muốn khiêu chiến, người có dám nhận lời không?

- Hôm nay trước khi ra đường ta tự bói một quẻ, quẻ nói hôm nay gặp phải một cái rắc rối, không nghĩ đến cái rắc rối đó lại chính là người. Đánh thì đánh, lão tử sợ người à?

Đúng lúc này, một luồng khí tức mạnh mẽ bao trùm xuống, khiến cho Đoạn Hải và Bắc Cung Thanh Đan phải im miệng.

- Cãi nhau tại Đại Kiếm Đường, các người muốn chết có phải không?

Một giọng nói uy nghiêm vang ra. Cùng lúc đó, từ Đại Kiếm Các xuất hiện một người đàn ông trung niên. Trung niên này mặc áo bào màu tím, dĩ nhiên chính là mang thân phận ngoại môn trưởng lão.

- Bái kiếm Tống Ngọc trường lão.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 134: Cổ Mộ Tiên Nhân

Người đàn ông trung niên này tên gọi là Tống Ngọc, tại ngoại môn Thiên Kiếm Tông cũng có chút danh tiếng. Tu vi của Tống Ngọc không sai biệt chính là Thiên Tiên Cảnh tiên giả, mặc dù không chân chính triển uy nhưng vẫn khiến người ta bị áp lực.

Thấy Tống Ngọc trưởng lão xuất hiện, dù Đoạn Hải rất hung hăng, thế nhưng cũng buộc phải kiềm chế lửa giận xuống.

- Đây là Đại Kiếm Đường, không phải cái chợ để các người cãi và đánh nhau. Nể mặt gia tộc các người, hôm nay ta bỏ qua, nhưng nếu còn có lần sau, dù lão cha các người xuất hiện cũng đừng hòng ta động thủ.

- Đệ tử biết rõ, đa tạ Tống trưởng lão.

Bắc Cung Thanh Đan hướng Tống Ngọc ôm quyền, giọng điệu kính trọng. Phía bên kia, Đoạn Hải cũng bộ dạng tương tự.

Chỉ thấy Tống Ngọc trưởng lão hừ một tiếng, sau đó thân thể phiêu dật, biến mất trước mặt đám đệ tử ngoại môn, thân pháp vô cùng vi diệu.

Sau khi Tống Ngọc rời đi, Đoạn Hải một lần nữa nét mặt thay đổi. Hắn trừng mắt nhìn Bắc Cung Thanh Đan, sau đó chuyển dời sang Tinh Hồn, hừ lạnh một tiếng:

- Coi như hôm nay các người gặp may mắn, lần sau sẽ không đơn giản thế này đâu. Chúng ta đi.

Dứt lời, Đoạn Hải liền dẫn người của hắn bỏ đi.

Bắc Cung Thanh Đan bất chợt thở phào một hơi nhẹ nhõm. Sau đó, hắn nhìn qua cô gái xinh đẹp bằng thanh ngọc khiết đứng bên cạnh mình, chính là Chu Ân, gương mặt ủ rũ nói:

- Chu đại sư tỷ, vừa nãy nàng mà ra mặt thì ta đâu phải cãi vã với tên cốt đột đó chứ? Nếu không phải Tống Ngọc trưởng lão xuất hiện, không biết chừng giờ này ta xanh cỏ mất.

- Đó là chuyện của người, không liên quan gì đến ta.

Chu Ân gương mặt không chút biểu tình, lạnh nhạt trả lời.

- Chu đại sư tỷ, đừng phũ vậy chứ.

- Ta không muốn nói nhảm với người, ta đi trước đây.

- Nàng đi đâu vậy?

- Về động phủ tu luyện. Người sau khi có tin tức thì thông báo với ta một tiếng. Tạm biệt.

Dứt lời, thân ảnh hoàn mỹ của Chu Ân nhẹ nhàng lướt qua đám đông, sau đó chậm rãi biến mất. Thấy vậy, Bắc Cung Thanh Đan gương mặt bất lực, thở dài một tiếng, lắc đầu nói.

- Vẫn không có gì thay đổi, ài...

Thấy Bắc Cung Thanh Đan như vậy, Lục Phong đứng một bên che miệng cười. Đúng lúc đó thì Tinh Hồn mới hỏi:

- Người có thể dẫn ta đến Nhiệm Vụ Đường được chưa?

- Ài, không biết giữa Chu Ân và huynh có máu mủ ruột thịt gì với nhau hay không nữa, độ phũ y hết nhau.

Bắc Cung Thanh Đan than vãn một tiếng, kế đó dẫn Tinh Hồn tới chỗ Nhiệm Vụ Đường. Do vụ việc trước đó xảy ra, thế nên chấp sự chỉ chào hỏi một tiếng lấy lệ rồi lấy xuống phần thưởng dành cho Tinh Hồn.

- Trong đây là ba vạn linh thạch hạ phẩm, hai mươi khóa Phục Khí Đan, hai mươi khóa Hồi Huyết Đan, hai mươi khóa Tăng Nguyên Đan, năm tấm phù lục Hoàng Cấp đỉnh giai, một kiện pháp khí phòng thủ Huyền Long giáp, một kiện pháp khí công kích Sơ Lam Vân Kiếm và Hạo Nhất Kiếm Quyết, ngoài ra người còn được tông môn ban xuống một ngàn điểm cống hiến.

Chấp sự cẩn thận đưa qua cho Tinh Hồn những thứ vốn thuộc về hắn. Tình hình hiện tại của Tinh Hồn, không thể không nói những thứ này cực kỳ hữu ích trong việc thăng tiến thực lực. Lại nghe Lạc Ngân trưởng lão cái gì ba tháng sau khiến cho Tinh Hồn có chút tò mò.

Khi vừa chuẩn bị quay đi thì bỗng nhiên xuất hiện một cái bóng người quen thuộc, chính là Hạng Hạo. Một trăm năm không gặp, Hạng Hạo nay đã đột phát hậu kỳ Phù Tiên Cảnh, tốc độ tu luyện quả thực là kinh khủng, thậm chí đã không kém thiên tài một thời là Thượng Quan Lân rồi.

Bất quá, Tinh Hồn nhìn thấy được, cổ chủng trong tim Hạng Hạo sinh cơ ngày một mãnh liệt, chính là nhờ vào việc cắn nuốt căn cơ của Hạng Hạo, cơ hồ không qua hai trăm năm nữa, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì Hạng Hạo sẽ ngã xuống.

- Tinh Hồn huynh, đã lâu không gặp, ha ha...

Hạng Hạo vẫn như trước, nói chuyện với Tinh Hồn rất khách khí.

- Đã lâu không gặp.

Tinh Hồn nhàn nhạt đáp lại. Có vẻ như Hạng Hạo đã quen với tính cách của Tinh Hồn, thế nên hẳn không hề tỏ ra khó chịu hay gì khác.

- Nếu đã đông đủ, à... thiếu một người mới đúng, mà thôi, bỏ đi, chúng ta tìm một chỗ khác nói chuyện.

- Hay là đến chỗ động phủ của ta đi, nơi đó rất thích hợp.

Hạng Hạo ôn hòa nói. Ngoại trừ Tinh Hồn không biểu lộ gì thì những người khác nhất nhất đồng ý, sau đó rời khỏi Đại Kiếm Đường.

Khi bọn họ vừa đi mất thì bỗng nhiên đám Đoàn Hải lại hiện ra, Đoàn Hải ánh mắt nhìn phương hướng bọn người Tinh Hồn rời đi, trong mắt lóe lên một vệt âm trầm.

- Để các người đặc ý một đoạn thời gian. Hừ!

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Vài canh giờ sau, đám người Tinh Hồn đã đến được chỗ động phủ Hạng Hạo. Trên đường đi thì Tinh Hồn mới được hay, thì ra Hạng Hạo hiện tại chính là một trong những ngoại môn tinh anh đệ tử, thậm chí được gọi là một trong thập đại thiên kiêu ngoại môn.

Được biết thêm Chu Ân cũng chính là thiên kiêu ngoại môn, thực lực chân chính so với vẻ bề ngoài rất khác biệt, là một đối thủ mà ngay cả Hạng Hạo cũng phải kiêng kỵ vài phần.

Lại nói, bởi vì Hạng Hạo chính là một trong những thiên kiêu ngoại môn, vậy nên động phủ của hắn chính là loại động phủ cao cấp nhất mà ngoại môn Thiên Kiếm Tông có được, không những rất rộng mà linh khí còn rất dồi dào, chính là một địa phương tu luyện khá tốt.

Tiến vào động phủ của Hạng Hạo, sau khi ngồi xuống bàn thì Bắc Cung Thanh Đan mới nghiêm giọng nói:

- Mọi người ở đây đều đã biết chuyện, chỉ có mỗi Tinh Hồn huynh chưa biết nên ta sẽ thuật lại một lần.

Bắc Cung Thanh Đan ánh mắt chuyển dời sang Tinh Hồn, sau đó nói tiếp:

- Vài năm trước đây, ta trong lúc lịch lãm vô tình phát hiện một cái cổ mộ tiên nhân. Do có chút môn đạo với trận pháp, ta miễn cưỡng tiến được vào bên trong, phát hiện bên trong cổ mộ tồn tại không ít tài nguyên tu luyện. Bất quá, cái lối vào cổ mộ lại tồn tại rất nhiều cấm chế mạnh mẽ, thế nên ta đành phải ngậm ngùi trở về. Sau đó, ta liền đi tìm những huynh đệ thân tín, cùng nhau liên thủ phá vỡ cấm chế để đoạt lấy tài nguyên tu luyện. Tinh Hồn huynh, không biết có hứng thú tham dự cùng không?

Tinh Hồn gương mặt trầm ngâm, đột nhiên hỏi:

- Tại sao lại mời ta? Ta với các người dường như không thân lắm?

- Ha ha, dĩ nhiên có lí do cả. Trước đây ta từng thử bói một quẻ, quẻ này nói rằng nếu có huynh tham dự thì tỉ lệ thành công sẽ khá cao, thế nên ta mới quyết định thử một phen.

Bắc Cung Thanh Đan không chút che giấu, trả lời.

- Chuyện này ta cần suy nghĩ kỹ rồi mới quyết định.

- Được. Nửa năm nữa là chúng ta khởi hành, hy vọng huynh cho ta câu trả lời trước thời gian này.

Tinh Hồn gật, đầu, sau đó nhớ lại lời Lạc Ngân trưởng lão, lại hỏi tiếp.

- Đúng rồi, lúc trước Lạc Ngân trưởng lão có nói cái gì thí luyện ba tháng tới, chuyện này là thế nào?

- À, huynh không nói ta lại quên bén đi mất. Ba tháng tới là đến thời gian mười năm thí luyện tông môn của chúng ta. Toàn bộ đệ tử ngoại môn đều phải tham dự, bao gồm cả tinh anh đệ tử. Mặc dù huynh vừa mới tỉnh lại, thế nhưng vẫn phải tham gia kỳ thí luyện này.

Bắc Cung Thanh Đan chậm rãi giải thích.

Tinh Hồn gật đầu cảm thụ, bên tai Bắc Cung Thanh Đan nói tiếp:

- Mỗi một lần khảo hạch chỉ có mười đệ tử đạt tư cách trở thành nội môn đệ tử, nói chung rất là khốc liệt, không cần thận là trọng thương nặng như chơi.

- Chuyện này ta đã hiểu, đa tạ.

Kế tiếp, mấy người bọn họ ngồi trao đổi tâm đắc tu luyện với nhau, đến khoảng chừng hai ngày sau thì mới rời khỏi động phủ của Hạo Hạng.

Tinh Hồn trở về động phủ tu luyện của hắn. Mặc dù là quán quân, tuy nhiên xét thân phận thì hắn cũng chỉ là một gã đệ tử ngoại môn, vậy nên địa phương tu luyện không có gì đặc biệt.

Nhìn động phủ của mình, so với Hạng Hạo kém hơn không biết bao nhiêu lần, lại còn bị bụi bẩn bám thành tảng, cơ hồ đã nhiều năm không có người đến đây.

- Thả bốn long ra được chưa? Ở trong đây chán chết đi được. Bốn long sắp ngóm tới nơi rồi nè.

Tiểu Ứng Long giọng điệu than vãn.

- Người là thần thú thượng cổ, ta hy vọng người sẽ không dẫn đến rắc rối, nhất là Tần lão thần bí kia, nếu phát hiện thì ta và người khó mà sống sót.

- Hừ, bốn long thông minh tuyệt đỉnh, một tên nho nhỏ như lão ta há làm khó được bốn long. Yên tâm đi, bốn long sẽ không để bại lộ đâu.

Tiểu Ứng Long thái độ chắc chắn. Mặc dù không tin tưởng cho lắm, nhưng nghĩ đến Tiểu Ứng Long đã bị phong ấn vô số vạn năm, mãi cho đến bây giờ mới có lại được thân thể, vậy nên Tinh Hồn bèn đồng ý, thả nó ra khỏi không gian động thiên.

- Người hành sự cẩn thận một chút, khoảng thời gian này ta phải cùng cố lại tu vi. Cố gắng đừng gây chuyện.

Tinh Hồn dường như cực kỳ không an tâm đối với con rồng mập này, trầm giọng nhắc nhở một lần nữa.

Chỉ thấy gương mặt của Tiểu Ứng Long héch lên, đành đá nói:

- Bốn long anh minh thần tuấn, thông minh tuyệt đỉnh, người không mang đến rắc rối cho bốn long là bốn long mừng lắm rồi, làm gì có chuyện bốn long mang tai vạ cho người chứ. Hừ, bốn long đi chơi đây.

Dứt lời, Tiểu Ứng Long liền nhanh chân chạy đi mất. Mặc dù hai chân nó ngắn cùn, lại cái thân thể ụt ịt, vậy mà chạy lại rất nhanh, chớp mắt không thấy đâu cả.

Thấy vậy, Tinh Hồn chỉ đành khổ não thở dài. Chỉ cầu mong trời đất đừng khiến cho con rồng mập này gây chuyện.

Lắc đầu, Tinh Hồn tiến vào bên trong động phủ của mình. Động phủ này bên dưới bố trí một cái Tụ Khí Trận, tuy nhiên chỉ là một cái tiểu trận

cấp thấp, trình độ hội tụ linh khí rất kém cỏi. Bất quá, so với trước đây Tinh Hồn tu hành muốn hơn nhiều lắm.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 135: Vũ Kiếm Các

Từ vô minh trở lại hiện tại, cùng với Thể Đạo Liên tiến hóa sang màu sắc mới, tu vi bên ngoài Tinh Hồn thoát nhìn chỉ ngang với một gã Phù Tiên Cảnh, nhưng kỳ thực thực lực chân chính của hắn so với tiên giả Địa Tiên Cảnh không hề kém cạnh.

Bởi vì tu vi của hắn đang không ổn định, không muốn để lại di chứng không đáng có, bằng không khi này tại Đại Kiếm Đường, Tinh Hồn đã nhận lời thách đấu của Đoạn Hải.

So với việc phải đi chém giết một con tôm tép thì quan tâm căn cơ bản thân vẫn hơn. Đương nhiên nếu Đoạn Hải một lần nữa tìm đến, Tinh Hồn sẽ không ngại mà gặt cái đầu của gã xuống.

Vào bên trong động phủ, không gian không quá lớn, vừa đủ để hắn bế quan tu luyện. Bắt đầu với Thể Đạo Liên, sau khi chuyển hóa sang cam sắc thì thể tích Thể Đạo Liên nhỏ lại trông thấy, bất quá mầm cây lại lớn hơn một chút, đồng thời tản ra rất nhiều lực lượng thần bí để hắn tu luyện.

Vận chuyên Tạo Hóa Nhất Khí, trong ba ngày, Tinh Hồn đã hấp thụ toàn bộ cỗ lực lượng đó, đồng thời ổn định căn cơ vững chắc. Chưa dừng lại ở đó, bởi vì hắn cảm giác lực lượng pháp tắc đang mạnh mẽ xuất hiện.

Đây chính là dấu hiệu muốn mở ra một cái không gian động thiên thứ năm. Không gian động thiên không giúp thực lực của Tinh Hồn mạnh lên, nhưng lại gián tiếp khiến hãn mạnh hơn những người khác. Bởi không gian động thiên tích lũy rất nhiều năng lượng thiên địa nguyên khí, mỗi cái động thiên với mức độ rộng lớn hiện nay chẳng khác gì một cái đan điền cả.

Tinh thần tập trung lên đỉnh phong, chỉ nghe trong không gian vang lên những âm thanh tí tách, bên trong động phủ, sau lưng Tinh Hồn lóe lên vàng quang mang mạnh mẽ, kim quang rực rỡ chói sáng khắp không gian động phủ.

Uỳnh một tiếng, nghe như âm thanh đổ vỡ, Tinh Hồn chậm rãi mở mắt, liếc nhìn ra sau lưng, chỉ thấy sau lưng xuất hiện thêm một cái quang cầu màu vàng thứ năm, đó chính là không gian động thiên mới.

Tiếp tục mở ra không gian động thiên này khiến nội tâm hãn rất hài lòng. Tuy nhiên cũng rất mệt mỏi, tiêu hao rất nhiều khí lực. Cũng may là hãn trở thành quán quân của đợt thí luyện, được tặng rất nhiều phần thưởng.

Lấy ra một khóa Phục Khí Đan, đây chính là đan dược cao cấp, chỉ có đệ tử nội môn mới được cấp xuống hằng tháng, còn đệ tử ngoại môn, cho dù là tinh anh đệ tử cùng đường hòng mơ tưởng đến.

Đem Phục Khí Đan phục dụng, quả nhiên là cực phẩm đan dược, vừa mới sử dụng đã khiến cho nguyên lực bị tiêu hao trước đây phục hồi lại hoàn toàn chỉ trong vài nhịp thở. Mà dường như tác dụng của Phục Khí Đan vẫn còn chưa chấm dứt, cơ hồ đây chỉ mới là một nửa năng lực mà thôi.

Lợi dụng lúc công dụng của Phục Khí Đan còn chưa chấm dứt, Tinh Hồn đắm chìm vào tu luyện.

Đến mười ngày sau, Tinh Hồn mới hoàn thành việc bế quan. Tu vi so với ngày trước không khác nhau bao nhiêu, nhưng thực lực bên trong thì như vừa mới trải qua lột xác.

- Được thưởng một ngàn điểm cống hiến, vừa đủ để đổi một cuốn công pháp Thiên cấp vũ kỹ.

Nhờ buổi trao đổi tâm đắc, Tinh Hồn thu được không ít lợi ích. Đặc biệt về cái điểm cống hiến. Đối với đệ tử ngoại môn, điểm cống hiến này là một trong những trọng yếu, ảnh hưởng rất lớn đến khả năng tu luyện của mỗi đệ tử.

Đối với tiên giả Phàm Tiên Cảnh và Phù Tiên Cảnh, ngoại trừ việc hấp thu thiên địa nguyên khí, nếu muốn tu vi tiến bộ nhanh thì phục dụng Bồ Nguyên Đan là nhanh nhất. Bất quá, giá thành Bồ Nguyên Đan khá cao, tại thị trường bên ngoài giá đến hai trăm linh thạch hạ phẩm một viên.

Đệ tử ngoại môn mỗi tháng được Thiên Kiếm Tông cung cấp một trăm khối linh thạch hạ phẩm, thế nhưng bao nhiêu linh thạch đó thậm chí không đổi được cả một viên Bồ Nguyên Đan.

Bởi vì cách sử dụng linh thạch để mua Bồ Nguyên Đan rất khó khăn, ngay cả những đệ tử có hậu trường phía sau cơ hồ cũng không chống đỡ nổi, vì vậy Thiên Kiếm Tông liền sử dụng điểm cống hiến để đổi vật phẩm cần thiết.

Một viên Bồ Nguyên Đan chỉ tiêu tốn năm mươi điểm cống hiến mà thôi, nếu siêng năng làm nhiệm vụ, mỗi đệ tử trung bình hàng tháng có thể kiếm khoảng một trăm viên Bồ Nguyên Đan, đủ để tu luyện trong vòng ba tháng trời.

Ngoài ra, điểm cống hiến còn có thể đổi vũ kỹ, đổi pháp khí... Tinh Hồn đang có sẵn một ngàn điểm cống hiến nhờ thành tích trở thành quán

quân thí luyện, hẳn liền muốn đem số điểm cống hiến này để đổi sang vũ kỹ.

Tinh Hồn thứ đang thiếu sót chính là vũ kỹ để sử dụng vào thực chiến. Mặc dù hẳn trên người mang theo rất nhiều công pháp lợi hại, kể đến như Chiến Thần Biến, Thánh Hỏa Kinh, Diệt Long Thức... tuy nhiên những công pháp này yêu cầu quá cao, tu vi Tinh Hồn chỉ có thể lĩnh ngộ được một chút ít mà thôi.

Lại nói, bởi vì uy lực chân chính của mấy cái công pháp đó cực kỳ mạnh mẽ, nếu để lộ liền mang đến vô số rắc rối không đáng có.

Rời khỏi động phủ của mình, Tinh Hồn lấy ra một thanh bảo kiếm, bảo kiếm này thuộc loại pháp khí phi hành, được Hạng Hạo tặng cách đây không lâu.

Dùng bảo kiếm đi thẳng đến ngoại môn Bách Vũ Các, sau ba canh giờ rớt cuộc cũng đến nơi. Nhìn Bách Kiếm Các có năm tầng, kiến trúc xa hoa lộng lẫy, ẩn chứa một cỗ uy thế bá đạo.

Vũ Kiếm Các chính là nơi lưu giữ những công pháp được lưu hành trong Thiên Kiếm Tông, các đệ tử chỉ cần tích lũy đủ số điểm cống hiến nhất định thì có quyền tiến vào Vũ Kiếm Các để đổi công pháp, vũ kỹ cần thiết cho bản thân.

Bên ngoài Vũ Kiếm Các có sáu tên đệ tử canh gác, việc canh giữ kiếm các cũng là một loại nhiệm vụ thu được không ít điểm cống hiến cũng như linh thạch hạ phẩm.

Thu hồi lại tầm mắt, Tinh Hồn chuẩn bị tiến vào Vũ Kiếm Các thì bỗng có một gã đang gác cửa chặn lại.

- Vị sư đệ này đang muốn tiến vào Vũ Kiếm Các đổi vũ kỹ?

Đó là một thanh niên cao lớn thô kệch, y phục đệ tử không thể che dấu được những khối cơ bắp vạm vỡ kia, trông hăn ta chẳng khác gì một tòa núi nhỏ.

Tinh Hồn nhìn gã cao lớn, ánh mắt nhướng lên.

- Phải, ta chính là đang có ý này.

- Ha ha, chỉ cần đủ điểm cống hiến tự nhiên đạt được tư cách tiến vào. Tuy nhiên, trước đó thì...

Vừa nói, hăn ta gương mặt cười cười, bàn tay to lớn cứ rần rần như thép nguội nâng lên, những ngón tay xoa xoa trước mặt Tinh Hồn, tựa hồ như đang ra ám hiệu gì đó.

- Các người muốn gì cứ nói thẳng. Ta là đệ tử mới, không rõ quy cũ cho lắm.

Tinh Hồn thẳng thừng nói.

Đám đệ tử gác cổng nhìn nhau, trong ánh mắt có chút hơi ngạc nhiên. Lần thu đồ gần nhất của Thiên Kiếm Tông cách đây một trăm năm, không lẽ nào người trước mắt này lại là đệ tử của vị trưởng lão nào đó.

- Đệ tử mới? Không lẽ sư đệ là đệ tử của vị trưởng lão nào?

- Chỉ là một đệ tử bình thường.

Nghe vậy, đám người này càng thêm hiếu kỳ. Bất quá, không muốn kéo dài thêm thời gian, hăn ta liền nói thẳng mục đích của mình.

- Ha ha, vậy sư huynh sẽ nói thẳng cho đệ biết luôn. Muốn vào Vũ Kiếm Các đổi công pháp võ kỹ, ngoài ra còn đóng phí qua cửa cho chúng ta nữa.

- Phí qua cửa? Có việc này?

- Sư đệ mới nhập môn nên không biết, đây là quy tắc ngầm tại Vũ Kiếm Các, tồn tại đã vô số năm.

Điều này Tinh Hồn không được đám Hạng Hạo nói đến, nội tâm hơi nghi hoặc, ánh mắt nhìn đám đệ tử gác cửa hơi dò xét. Bất quá, hẳn cũng chẳng muốn tạo phiền phức gì, cũng chẳng muốn biết cái quy tắc ngầm kia thực sự tồn tại hay là do đám người này tự đặt ra, thôi thì tốn một chút linh thạch cho bọn chúng cũng chẳng sao.

- Vậy phải đưa bao nhiêu?

Tinh Hồn hỏi thẳng. Thấy Tinh Hồn nói vậy, gương mặt gã trắng hán kia giãn ra, chuẩn bị đáp lại thì bỗng từ bên trong Vũ Kiếm Các một thanh âm truyền ra:

- Phí đóng qua cửa là bảy trăm linh thạch hạ phẩm.

Tinh Hồn ngạc nhiên, còn đám đệ tử gác cửa thì nội tâm kinh ngạc, ánh mắt nhìn vào bên trong Vũ Kiếm Các. Chỉ thấy từ bên trong có một thanh niên cao gầy bước ra, trên tay cầm một chiếc quạt đang phe phẩy, nhìn gương mặt có chút âm lệ, gian manh.

- Bảy trăm linh thạch hạ phẩm một lần qua, đây là tông môn đệ tử hay là ăn cướp vậy?

Bảy trăm linh thạch hạ phẩm, với số lượng linh thạch mà Tinh Hồn đang có thì chẳng tính là nhiều, nhưng mà hẳn tiêu phí rất rõ ràng. Hẳn có thể khẳng định, con số qua cửa nhất định không đến bảy trăm linh thạch hạ phẩm, gã đệ tử âm lệ kia đây chính là đang muốn đào hãn đây mà.

- Là Chu Văn Thành sư huynh.

- Ra mắt Chu Văn Thành sư huynh.

Nhìn thấy người thanh niên cao gầy đó, nguyên cả đám đệ tử gác cửa kia ôm quyền chào hỏi.

“Họ Chu, nguyên lai là vậy...” Nghe thấy tên họ của hắn ta, Tinh Hồn liền hiểu ra nguyên do là gì rồi.

Chỉ thấy Chu Văn Thành bước đến đối diện Tinh Hồn, hai tay đặt ở phía sau, trên người tản ra khí tức áp bức hướng Tinh Hồn, giọng điệu âm trầm nói:

- Đây là luật ngầm của Vũ Kiếm Các, nếu không đồng ý, người có thể rút, tên nhà quê.

Chu Văn Thành phất bàn tay, gương mặt tràn đầy sự khinh thị, cố ý nói lớn. Nhìn bên ngoài Vũ Kiếm Các trông hơi vắng vẻ, nhưng kỳ thực bên trong đang có không ít đệ tử.

Nghe có việc kinh biến, đám đệ tử này liền ra bên ngoài, muốn xem thử rốt cuộc đang có chuyện gì đang xảy ra.

- Kia chẳng phải là Chu Văn Thành gần đây mới nổi danh đó sao?

- Tên Chu Văn Thành này tính tình rất xấu, ỷ dựa vào huynh trưởng bên trong Thiên Hội mà làm tàn phách lối, khiến cho nhiều người căm ghét, tiếng xấu vang xa.

- Hừ, ai bảo hắn có hậu trường lớn cơ chứ, phách lối cũng là điều bình thường.

- Mà kia là ai nhỉ, trông rất lạ mặt.

- Đụng mặt Chu Văn Thành, kết cục chắc chắn không tốt, hắn cũng thật xuôi xẻo

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 136: Sinh Tử Đài

Chu Văn Thành ánh mắt khinh thị, miệng tiểu ý cười lạnh. Chu Văn Thành dĩ nhiên biết Tinh Hồn có rất nhiều linh thạch hạ phẩm, con số bảy trăm chỉ chiếm khoảng chừng một phần tư, một phần năm số lượng linh thạch hạ phẩm mà Tinh Hồn được ban thưởng sau khi chiếm đoạt vị trí hạng nhất.

Chu Văn Thành đây chính là muốn vừa hạ nhục Tinh Hồn, vừa phải buộc Tinh Hồn ới ra linh thạch cho hắn, bằng không sau này đừng mong bước chân vào Vũ Kiếm Các nữa.

Nhìn thấy Tinh Hồn chỉ mới là một gã sơ kỳ Phù Tiên Cảnh mà thôi, mà Chu Văn Thành tu vi hậu kỳ Phù Tiên Cảnh, dĩ nhiên sẽ không đi sợ hãi một gã chỉ mới đột phá cách đây không lâu. Vả lại, đằng sau lưng Chu Văn Thành chính là Thiên Hội, hắn tin tưởng với những lí do này, Tinh Hồn sẽ không dám động vào hắn.

Bất quá, Chu Văn Thành đã đánh giá nhầm Tinh Hồn rồi. Nếu hắn mà úy kỵ cái gì mấy thế lực chống lưng kia, ngày đó tại thí luyện, Tinh Hồn đã không hạ thủ với đám thế gia đệ tử thiên tài rồi.

Hôm đó hắn đã không sợ, như thế nào hôm nay lại đi sợ một gã Chu Văn Thành.

Vốn dĩ muốn lấy ra một ít linh thạch hạ phẩm để bớt đi một số chuyện phiền phức, nhưng bây giờ thì cái suy nghĩ đó của hắn đã bị vứt đi hoàn toàn.

- Chu Văn Thành, cẩn thận!

Không biết là người nào vừa mới kinh hô nhắc nhở, Chu Văn Thành gương mặt kịch biến, lập tức giơ chiếc quạt lên chắn trước người, đồng thời vận chuyển nguyên lực phòng hộ bản thân.

Ầm một tiếng, Chu Văn Thành bị đẩy lùi về phía sau, sắc mặt có chút tái đi, cũng may là thực lực của hắn khá mạnh, thế nên chỉ bị đẩy lùi đập vào vách tường Kiếm Vũ Các thì dừng lại.

Toàn trường hít vào một ngụm khí lạnh, thật không ngờ Tinh Hồn lại xuất thủ với Chu Văn Thành, không những vậy còn bức lùi Chu Văn Thành nữa.

Chu Văn Thành gương mặt khó coi, chính hắn cũng không ngờ Tinh Hồn lại dám hành động.

- Cầu tạ chúng, người dám...

Chưa kịp nói dứt lời thì bỗng nhiên một bóng người xuất hiện trước mặt hắn, người đó dĩ nhiên chính là Tinh Hồn. Bàn tay hóa thành trảo ấn, đánh ra một đạo quyền kinh thẳng mặt Chu Văn Thành.

Sắc mặt Chu Văn Thành lúc này kịch biến, nhưng ngay lập tức đổi thành độc ác.

- Đừng nghĩ chỉ có một mình ngươi biết đánh nhau.

- Âm Kim Khủng Trảo.

Chu Văn Thành nổi giận, nguyên lực vận chuyển, chỉ thấy bàn tay lóe lên một vệt ám kim quang sắc, bên trong ẩn chứa lực lượng phá hoại khủng bố, giương thẳng đến đối phó.

Ngay lúc cả hai chuẩn bị chạm vào nhau thì chính giữa xuất hiện một bóng người. Chỉ thấy người này bàn tay giơ lên, nguyên lực vận chuyển, một lần tiếp lấy hai đòn công kích.

Chỉ nghe một tiếng kinh liệt vang lên, chúng nhân đứng quan sát xung quanh bị kinh phong đẩy lùi. Gió bụi tan đi, người xuất hiện chính giữa Chu Văn Thành và Tinh Hồn hiện ra.

Hai cánh tay của y vẫn còn đang đỡ một quyền và một trào, bất quá gương mặt bình thường, ngoại trừ y phục hơi căng phồng lên, mái tóc tung bay phất phơ, ngoài ra không hề có sự khác thường nào khác.

Kế tiếp, y nhẹ nhàng dùng sức mạnh thân thể đẩy ra hai lùi ra. Lúc này Tinh Hồn mới nhìn rõ được gương mặt người vừa mới xuất hiện. Y không ngờ lại là một gã tiên giả Địa Tiên Cảnh, mặc dù chưa bộc lộ thực lực hoàn toàn, thế nhưng vẫn khiến cho người ta sinh ra cảm giác úy kỵ.

Gương mặt người này nhìn khá gai góc trường thành, ẩn chứa nét phong trần tiêu dao, dù đứng trong đám đông vẫn không hề bị che khuất phong thái.

- Y phục đó, là người của Hình Kiếm Đường.

Nhìn trang phục của vị đệ tử Thiên Kiếm Tông này, áo bào khoác lên người có màu xích sắc nổi bật, lưng quần ngọc đá, bên hông đeo một cái thiết bài có hình tia lôi điện. Đó chính là biểu trưng của Hình Kiếm Đường, địa phương xử phạt những đệ tử vi phạm môn quy.

Chỉ thấy y hai tay phủi bụi dính trên người, gương mặt tươi cười ôn hòa nhìn cả hai người Tinh Hồn và Chu Văn Thành.

- Vũ Kiếm Đường không phải nơi giao đấu, phiên hai vị sư đệ tìm một nơi khác luận bàn, bằng không, Lôi Thần ta chỉ đành mời hai vị sư đệ đến Hình Kiếm Đường uống trà.

Khi thanh niên kia giới thiệu tên mình, gương mặt chúng nhân biến đổi, đặc biệt là Chu Văn Thành, gương mặt hấn kịch biến, vội thu lại biểu cảm giận dữ, ôm quyền hướng Lôi Thần nói:

- Sư đệ Chu Văn Thành mạo phạm, mong Lôi Thần sư huynh thứ lỗi. Sư đệ sẽ không có lần sau.

Lôi Thần, người này tại Thiên Kiếm Tông uy danh khá lớn. Nghe nói trước đây chính là một trong những thiên kiêu ngoại môn, sau khi tiến vào nội môn, nhờ vào một thân kiếm kỹ kinh người, xếp vào một trong hai mươi nội môn đệ tử mạnh nhất.

Mặc dù thiên phú của Lôi Thần rất tầm thường, chỉ ở mức phổ thông, nhưng tâm tính của y kiên định, một lòng hướng về phía trước, một thời gian sau vang danh Thiên Kiếm Tông, được rất nhiều vị trưởng lão chú ý đến.

Sau đó, Lôi Thần tiến nhập Hình Kiếm Đường, từ sau đó ít thấy tung tích, không ngờ hôm nay lại xuất hiện.

- Hy vọng lời của sư đệ là chính xác.

Lôi Thần nhìn Chu Văn Thành gật đầu, sau đó ánh mắt chuyển dời sang Tinh Hồn, như đang muốn nghe câu trả lời từ hắn.

- Không biết tại Thiên Kiếm Tông có những nơi nào để luận bàn.

Tinh Hồn ôm quyền khách khí, sau đó nhìn Lôi Thần hỏi. Lúc này, chân mày Lôi Thần hơi giãn ra, bất quá sau đó chuyển thành ngạc nhiên.

- Nếu luận bàn thông thường thì có thể tìm đến diễn kiếm đường, hoặc luận bàn tại động phủ của mỗi người cũng được. Đương nhiên với điều kiện không làm ảnh hưởng đến người khác cũng như những vị trí cấm như Vũ Kiếm Các thì tùy ý.

- Vậy Thiên Kiếm Tông có Sinh Tử Đài không?

Tinh Hồn lại hỏi.

- Sinh Tử Đài?

Lôi Thần hơi ngẩn ra, gương mặt ngạc nhiên, ánh mắt dò xét Tinh Hồn, dường như nội tâm đang ngạc nhiên vì câu hỏi của hắn.

Mà Chu Văn Thành cũng cực kỳ kinh ngạc, có điều giây lát sau biến thành hưng phấn, cười lớn đáp:

- Sinh Tử Đài dĩ nhiên là có. Thế nào, chẳng lẽ ngươi muốn cùng ta lên Sinh Tử Đài?

- Tại sao lại không?

Tinh Hồn đầu hơi nghiêng qua, nhìn Chu Văn Thành, ánh mắt thản nhiên nói.

- Ha ha, nếu ngươi đã muốn chết sớm, vậy thì ta không ngại đáp ứng ngươi đâu. Tốt, ba ngày sau, gặp nhau trên Sinh Tử Đài.

- Ngay bây giờ đi.

Tinh Hồn lại nói tiếp.

Lôi Thần đứng một bên nhướng mày. Mặc dù nói quả thực trên đời này có không ít tiên giả có khả năng vượt cấp khiêu chiến, bởi chính Lôi

Thần cũng là loại người này. Bất quá, ban này thử dò xét Tinh Hồn, Lôi Thần không thấy trên người hần có gì đặc biệt cả.

Bất quá, chính bởi vì như vậy mà Tinh Hồn khiến cho Lôi Thần hứng thú. “Nếu người thật sự đánh bại Chu Văn Thành, ta có thể cùng người kết giao.” Lôi Thần gương mặt hứng thú, thầm nghĩ.

Mà Chu Văn Thành hết sức ngạc nhiên. Thời gian ba ngày này, vốn dĩ không phải hần e ngại hay cần chuẩn bị gì, hần chính là không muốn để người ta thấy hần ép người quá đáng. Bởi dù sao hần tu luyện thời gian tại Thiên Kiếm Tông đã lâu, tu vi lại hơn hần Tinh Hồn.

- Ha ha, được, ta đáp ứng người.

Cư nhiên Tinh Hồn lại từ chối hảo ý của mình, điều này càng khiến cho Chu Văn Thành thêm cao hứng.

Tin tức Tinh Hồn và Chu Văn Thành thách đấu Sinh Tử Đài nhanh chóng lan truyền ra khắp ngoại môn. Đã rất lâu rồi, ngoại môn chưa từng chứng kiến qua loại thi đấu Sinh Tử Đài, lập tức hấp dẫn sự chú ý.

Bắc Cung Thanh Đan đang ở một quán rượu tại Thiên Kiếm Tông, đang ngồi ngâm nga chém gió với mấy người bằng hữu thì bỗng nhiên có người chạy vào.

- Sinh Tử Đài, ngoại môn xảy ra Sinh Tử Đài, mọi người mau đến xem.

- Sinh Tử Đài, thật sự là Sinh Tử Đài? Hắc hắc, chuyện này thú vị. Mau đến đó xem thử.

- Có biết ai với ai thách đấu với nhau không?

- Biết. Một tên gọi là Chu Văn Thành, người của Thiên Hội, còn đối thủ của hắn trông khá lạ mặt.

Bắc Cung Thanh Đan nhường mày, hắn đặt ly rượu xuống, sau đó bàn tay bấm độn, nhìn thủ thuật hơi dị hoặc, sau đó lắc đầu cười khổ.

- Này này... không phải là y chứ.

- Bắc Cung huynh, có muốn đến đó xem thử không?

Một người bằng hữu của Bắc Cung Thanh Đan nhìn hắn hỏi.

- Đi, dĩ nhiên phải đi chứ.

Dường như Bắc Cung Thanh Đan đã đoán được tên đệ tử lạ mặt thách đấu với Chu Văn Thành là ai rồi, bất quá việc bấm độn khá mờ ảo, vậy nên Bắc Cung Thanh Đan vẫn quyết định chạy đến đó xem thử.

Không chỉ Bắc Cung Thanh Đan mà cả Hạng Hạo, Lục Phong... đều bị hấp dẫn mà chạy đến Sinh Tử Đài.

Tại một động phủ tu luyện cực kỳ cao cấp tại ngoại môn, đứng trên một cái sân rộng rãi, có một cô gái xinh đẹp cầm kiếm múa võ. Thân hình cực kỳ tuyệt hảo, lớp y phục Thiên Kiếm Tông không thể nào che lấp đi được bóng dáng của nàng.

Gương mặt băng lãnh, ánh mắt tập trung, khí lực lại mạnh mẽ, mỗi đường kiếm nhìn thì nhẹ nhàng nhưng bên trong ẩn tàng sát cơ hung hiểm. Cô gái này chính là Chu Ân, một trong thập đại thiên kiêu ngoại môn.

Bỗng dưng từ trên bầu trời bay đến một đạo kim quang, Chu Ân thu kiếm lại, bàn tay ngọc nâng lên đón lấy đạo kim quang kia. Khi kim quang biến mất thì trên tay nàng xuất hiện một con bạch hạc.

Tin tức từ bạch hạc truyền vào trong đầu nàng.

- Tên đó khiêu chiến Sinh Tử Đài? Đi xem một chút cũng được.

Ban đầu trong ánh mắt Chu Ân xuất hiện một tia do dự, nhưng rốt cuộc vẫn lựa chọn. Tên đó trong câu nói của nàng dĩ nhiên chính là Tinh Hồn. Xem ra Chu Ân đối với tu vi của Tinh Hồn rất tò mò. Thêm một việc nữa chính là thường ngày Bắc Cung Thanh Đan vẫn luôn bên tia nàng làm nhảm, đánh giá rất cao Tinh Hồn.

Trước khi rời đi, bỗng dưng nhận ra có gì đó kỳ lạ, thân thể nàng dừng lại, ánh mắt đẹp đảo nhìn ra phía sau lưng, thần thức tản ra như muốn tìm thứ gì đó.

- Là mình suy nghĩ nhiều sao?

Chu Ân lắc đầu, sau đó phóng ra pháp kiếm, đạp chân lên pháp kiếm biến mất nơi chân trời.

- Hú hồn, tí thì bị phát hiện.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 137: Thiên Hội

Khi mà Chu Ân vừa mới biến mất thì từ trong đám bụi rậm gần đó, một cái bóng tròn xoe mập mạp lặn ra. Đây không phải là Tiểu Ứng Long thì còn ai vào đây nữa. Bàn tay đặt lên trán, ánh mắt nhìn về hướng Chu Ân phi hành biến mất, trong mắt lộ ra một tia đắc ý.

- Cực phẩm, đúng là cực phẩm, quả mông vừa to tròn, vừa trắng trẻo lại mềm mại đó đúng là không chê vào đâu được, hắc hắc hắc. Bốn long đúng là anh minh thần tuấn, tùy tiện lựa chọn lại chọn đúng nữ nhân cực phẩm này.

Tiểu Ứng Long hai tay chống hông, đôi cánh thịt sau lưng phe phẩy đập đập, gương mặt tràn đầy đắc ý, trong đôi mắt sự dâm tà hiện rõ, há mồm cười lớn.

Sau đó, nó xoay mặt nhìn vào động phủ của Chu Ân, đôi mắt sáng trưng lên, cái miệng cười dâm đãng, thiếu điều nước miếng chảy xuống đến chân, giống như đang thấy một kho báu khổng lồ vậy. Hai bàn tay chà xát vào nhau, miệng lẩm bẩm.

- He he he, quả mông với ngực đầy đặn như vậy, nội y chắc chắn thuộc loại cực phẩm. Tiểu mỹ nhân à, nàng tưởng chỉ với mấy cái cấm chế tào lao đó đủ ngăn cản bốn long đẹp trai thông minh đây à, hắc hắc, nàng nhầm rồi. Báu vật đáng yêu ơi, bốn long đến đây.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Chính giữa một hồ nước rộng lớn nổi lên một cái lôi đài khổng lồ, chu vi ước chừng gần một trăm thước, bốn góc vuông vức, được tạo thành từ thiên ngoại vắn thạch, một quyền của tiên giả viên mãn Linh Hậu Kỳ chưa chắc khiến cho cái bình đài này bị nứt mẻ.

Nơi đây được gọi là Sinh Tử Đài, khi giữa các đệ tử xảy ra mâu thuẫn không thể văn hồi được thì Sinh Tử Đài chính là lựa chọn tốt nhất. Tiến lên Sinh Tử Đài, mạng đã không thuộc về mình nữa.

Đã lên Sinh Tử Đài, dù là đỉnh cấp thiên tài gì đó vẫn lạc thì tông môn cũng không nói được gì, cũng không có quyền can thiệp vào kết quả của trận đấu. Đây chính là quy củ do Thiên Kiếm Tông đặt ra, không ai được làm khác.

Đã một khoảng thời gian dài, Sinh Tử Đài không diễn ra các trận chiến sinh tử. Bởi dù sao cũng là đồng môn, không phải thù giết cha cướp vợ thì không nhất thiết phải đem mạng sống của mình ra đặt cược cả.

Bất quá này hôm nay, xung quanh Sinh Tử Đài vắng vẻ đột nhiên có rất đông người đang tụ tập. Trong đó không những chỉ có những đệ tử bình thường mà xuất hiện cả một số nhân tài tại ngoại môn xuất hiện.

- Không biết là ai đi chọc giận Chu Văn Thành nhỉ. Dù chiến thắng cũng chưa chắc còn lưu lại được cái mạng nhỏ.

- Chu Văn Thành, không những có một vị biểu tỷ nằm trong hai mươi đệ tử mạnh nhất ngoại môn, bản thân lại còn là thành viên Thiên Hội, đụng vào thành viên Thiên Hội không phải là hành động thông minh.

- Hắc hắc, hy vọng sẽ có một màn đặc sắc diễn ra. Này xem như giải trí trước khi bắt đầu thí luyện ba tháng sau.

-

Các đệ tử đứng xung quanh bàn tán, đột nhiên từ một phương hướng, một tiếng hô lớn vang lên:

- Thiên Hội đến.

Đệ tử đứng xung quanh Sinh Tử Đài lập tức hướng chú mục đến phương hướng âm thanh vang lên. Chỉ thấy tại nơi đó, các đệ tử tự động tránh sang một bên, tạo thành một con đường khá lớn, đủ để khoảng hơn chục người tiến qua.

Phía cuối con đường xuất hiện một đám đệ tử mi thanh mục tú, nam có nữ có, không người nào không có khí chất bất phàm, là loại khí chất tôn quý chỉ có thể gia đệ tử mới có được.

- Là người của Thiên Hội. Không ngờ Thiên Hội kéo đến đây đông vậy.

- Dù sao Chu Văn Thành cũng là một thành viên khá có danh tiếng trong Thiên Hội, quan trọng vẫn là hắn có vị biểu ca nắm chức vị trưởng lão Thiên Hội tại nội môn, thế nên quan tâm Chu Văn Thành một chút cũng là điều bình thường.

- Xem kìa, hình như đó là Trương Vĩ, một trong những ngoại môn trưởng lão Thiên Hội đó sao? Không ngờ cuộc chiến này lại hấp dẫn Trương Vĩ.

- Có lẽ Trương Vĩ muốn lấy lòng biểu ca của Chu Văn Thành đây mà. Nếu làm tốt, không biết chừng sau khi tiến vào nội môn, địa vị của Trương Vĩ tại nội môn Thiên Hội sẽ được nâng lên cao.

Trong số những thành viên Thiên Hội kéo đến Sinh Tử Đài, bên trong nổi bật một gã nam tử tóc ngắn, mái tóc chải ngược về phía sau. Ánh mắt

sáng như những ngôi sao, chân mày như hai ngọn núi, gương mặt góc cạnh rất tuấn lãng, làm cho hắc nổi bật phong thái phi phàm. Hai bên vành tai đeo trang sức hình ngọn thương màu đen, càng làm cho hắc ta trở nên cao ngạo bất phàm. Người thanh niên này dĩ nhiên chính là Trương Vĩ – ngoại môn trưởng lão Thiên Hội.

Tại Thiên Kiếm Tông, các đệ tử được cho phép thành lập những băng nhóm, qua đó tranh đấu tài nguyên cũng như những lợi ích khác nhau, điều này Thiên Kiếm Tông không hề cấm cản, ngược lại còn rất ủng hộ, bởi Thiên Kiếm Tông cho rằng, việc thành lập bang hội này sẽ kích thích các đệ tử tu luyện nhiều hơn.

Việc thành lập bang hội này bắt đầu diễn ra từ nội môn, sau đó mới lan ra ngoại môn, chủ yếu để bành trướng thế lực của mỗi bên.

Bang hội đệ tử Thiên Kiếm Tông đến nay chủ yếu có ba bang hội, bao gồm: Thiên Hội, Nhân Hội và Chiến Bang.

Thiên Hội là nơi tập trung các thế gia đệ tử, là những người có địa vị bất phàm không những trong tông môn mà cả đệ tử bên ngoài tiến nhập vào. Thiên Hội rất hoang nghênh những thế gia đệ tử, bởi Thiên Hội cho rằng, chỉ có thế gia đệ tử mới có quyền lấy xuống tài nguyên tu luyện. Có thể nói trong ba bang hội thì Thiên Hội chính là bang hội giàu có nhất.

Trái ngược với Thiên Hội là Nhân Hội. Nhân Hội không đồng ý với cách hoạt động của Thiên Hội, Nhân Hội cho rằng bất kỳ ai cũng có quyền tu luyện, có quyền được cấp phát tài nguyên đồng đều. Đặc biệt, Nhân Hội có thể thu nạp bất kỳ người nào, không cần biết đối phương không có gia thế hay là gia thế khủng bố. Đối với Nhân Hội, tất cả đều bình đẳng như nhau. Có lẽ vì tôn chỉ này, Nhân Hội so với Thiên Hội tài lực kém đi một điểm, nhưng số lượng đệ tử trong hội thì lại nhiều hơn.

Cuối cùng là Chiến Bang. Cái Chiến Bang này khác biệt hoàn toàn với Thiên Hội và Nhân Hội. Để trở thành một thành viên tại Chiến Bang, đó là phải có thực lực. Chiến Bang tôn sùng tôn chỉ cường giả vi tôn, chỉ cần có thực lực, muốn có cái gì chẳng được. Vậy nên trong ba bang hội, số lượng đệ tử Chiến Bang là thấp nhất, nhưng chiến lực lại là bang hội đứng đầu. Dù tài lực mạnh mẽ như Thiên Hội đối với Chiến Hội cũng nhường nhịn hai phần.

Ngoài ba bang hội này ra thì còn có một thế lực khác, thiết nghĩ gọi là bang hội thì cũng không phải, những người này thuộc về giới tự do, giống như tán tiên bên ngoài vậy, không phụ thuộc vào bất cứ thế lực nào, tự bản thân lẫn lộn.

Dĩ nhiên số lượng những người không tham gia bang hội rất ít, bất quá, thực lực đều thuộc loại không thể xem thường. Chu Ân chính là một trong những người không tham gia ba cái bang hội kia, nhưng cả ba bang hội đối với nàng đều xuất hiện sự kính trọng nhất định.

Quay trở lại vấn đề chính, người của Thiên Hội xuất hiện hấp dẫn vô số ánh mắt cùng chú mục. Đa số người đang quan sát chủ yếu thuộc về Nhân Hội, đối với Thiên Hội ánh mắt có chút khó chịu.

Lại một tiếng hô vang khác vang lên:

- Mau tránh đường.

Giọng nói uy nghiêm tràn đầy lực lượng, dường như phát ra từ một gã nam nhân.

- Là người Hình Kiếm Đường. Tại sao Hình Kiếm Đường lại xuất hiện? Không lẽ là bởi vì Chu Văn Thành?

- Nghe nói Hình Kiếm Đường quan hệ khá tốt với Thiên Hội, có lẽ xuất hiện cổ vũ Chu Văn Thành chính là muốn kết thân đây mà.

Hình Kiếm Đường trang phục màu đỏ rất nổi bật, không hề nhầm lẫn với bất kỳ nhóm đệ tử bình thường. Bất quá, Hình Kiếm Đường chỉ xuất hiện có năm người. Mà một trong số đó chính là Lôi Thần, người vừa ngăn cản Tinh Hồn và Chu Văn Thành tại Vũ Kiếm Các cách đó ít lâu.

Lôi Thần thực lực rất mạnh ai cũng biết, nhưng bốn người đi cùng với Lôi Thần, tu vi so với chênh lệch bao nhiêu cả.

- Lôi Thần, trước đây hình như ngươi đâu hứng thú với mấy cái Sinh Tử Đài này.

Một trong bốn người đi cùng với Lôi Thần chợt hỏi.

- Ha ha, lâu lâu đổi gió một chút, vẫn tốt hơn ở Hình Kiếm Đường ngọt ngào sao.

Lôi Thần trên miệng ngậm một cành cây nhỏ, cười tí mắt đáp.

- Người khác nói đổi gió thì ta tin, nhưng riêng Lôi Thần ngươi thì không.

Người nọ lắc đầu đáp. Chỉ thấy Lôi Thần cười cười, gương mặt biểu cảm thất bại.

- Ha ha ha, bộ trông ta rất lừa người à. Quan Trí Bân, ta và ngươi dù gì cũng thâm giao nhiều năm, ngươi nỡ lòng nào lại dìm ta như vậy chứ?

- Hừ, cũng bởi làm bạn nhiều năm ta mới dám khẳng định.

Người tên Quan Trí Bân hừ lạnh một tiếng.

- Mọi người nói giúp ta một tiếng đi chứ...

- Chúng ta đồng ý với Quan Trí Bân.

Ba người còn lại đồng loạt, không hẹn mà cùng nói. Nghe đến đây, Lôi Thần triệt để cứng miệng, tinh thần như xù xuống, trông vô cùng thảm hại.

- Đám huynh đệ chó má.

Lôi Thần gương mặt giật giật, tức giận lắm bấm chửi. Bất quá, ngay lập tức hăn không có hứng thú để chửi nữa, bởi những nhân vật chính đã xuất hiện rồi.

- Chu Văn Thành đến.

Chu Văn Thành chính là một trong hai nhân vật quan trọng của trận Sinh Tử Đài này, làm sao không gây sự chú ý được.

Khi Chu Văn Thành lướt qua chỗ Thiên Hội, Trương Vĩ trên tay bỗng xuất hiện một cái nhẫn trữ vật, đem ném qua cho Chu Văn Thành, khoe miệng cười âm trầm, nói nhỏ:

- Chu Văn Thành sư đệ, đừng để Thiên Hội chúng ta mất mặt.

Nhìn cái nhẫn trữ vật trong tay, chỉ thấy Chu Văn Thành lắc đầu cười, gương mặt đặc biệt cao ngạo, nhìn Trương Vĩ đáp:

- Trương Vĩ sư huynh đánh giá hơi cao tên tạp chủng đó rồi, những thứ này không cần thiết chút nào. Ta Chu Văn Thành tuyên bố, trong vòng ba chiêu sẽ lấy đầu tên tạp chủng đó. Ha ha ha...

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 138: Tự Tin?

Chu Văn Thành thái độ ngạo nghễ, thân thủ chuyển động, nhún chân bay một cái điệu nghệ, đáp lên Sinh Tử Đài. Ánh mắt tràn đầy khinh thường nhìn Tinh Hồn ngồi ở chính giữa Sinh Tử Đài từ rất lâu trước đó.

Khi Chu Văn Thành xuất hiện trên Sinh Tử Đài thì Tinh Hồn cũng chậm rãi đứng dậy. Trên tay bảo kiếm xuất hiện. Bảo kiếm này thoát trông hình dạng bình thường, nhưng lại tản ra khí tức bất phàm. Hình dạng của thanh kiếm chính là pháp khí khi Tinh Hồn trở thành quán quân thí luyện Bạo Thú Lâm được ban thưởng.

Nhưng kỳ thực, thanh bảo kiếm này chính là Đồ Lục. Sau khi Đồ Lục thức tỉnh hoàn toàn thì có năng lực thôn kiếm, sau đó biến hóa thành hình dạng kiếm bị nó thôn tùy theo ý thích của Tinh Hồn. Việc thôn kiếm khiến cho Đồ Lục ngày càng mạnh mẽ, tuy nhiên nếu biến theo hình dáng mà Tinh Hồn muốn thì uy lực của Đồ Lục sẽ có chút bị áp chế.

Bởi vì dị năng thần kỳ này của Đồ Lục, Tinh Hồn không muốn bị người khác chú ý đến, nhất là những cao tăng Thiên Kiếm Tông. Nếu bị phát hiện, thế nào cũng sẽ bị bọn họ cưỡng ép đoạt kiếm.

Chu Văn Thành nhìn kiếm trong tay Tinh Hồn, bởi vì thanh bảo kiếm Tinh Hồn được ban thưởng chính là một kiện linh khí hạ phẩm, thế nên biểu hiện ra cũng chính là linh khí hạ phẩm.

Thiên Kiếm Tông ngoại môn, số lượng đệ tử sở hữu pháp bảo cấp linh khí không phải quá nhiều. Hoặc là có thiên phú mạnh mẽ được tông môn ban thưởng xuống, hoặc là có tài phú khổng lồ mới mua được.

Chu Văn Thành mặc dù là thế gia công tử, nhưng từ trước đến nay đều sử dụng pháp bảo cấp pháp khí mà thôi, mà cao nhất cũng chỉ là pháp khí thượng phẩm. Nhìn thấy Sơ Lam Vân Kiếm được Thiên Kiếm Tông ban tặng, Chu Văn Thành trong lòng khó chịu.

- Một tên tạp chủng như ngươi cũng xứng sử dụng Sơ Lam Vân Kiếm.

Chu Văn Thành trừng mắt quá, bất quá Tinh Hồn không đáp lại câu này, chỉ nhàn nhạt hỏi.

- Có thể bắt đầu được chưa?

Đúng lúc này, từ trên bầu trời lóe xuống một đạo tinh quang. Khi tinh quang biến mất thì một lão giả bước ra, một thân trường bào màu tím, dĩ nhiên cũng là một vị ngoại môn trưởng lão Thiên Kiếm Tông. Bất quá, so với Tổng Ngọc trưởng lão hay Lạc Ngân trưởng lão thì tu vi của ông lão này kém hơn rất nhiều, chỉ là một tên hậu kỳ Địa Tiên Cảnh mà thôi.

- Lão phu Lý Kiến, ngoại môn trưởng lão Thiên Kiếm Tông sẽ đích thân chủ trì cuộc Sinh Tử Chiến này.

Ông lão Lý Kiến đôi mắt hẹp dài, bên trong con ngươi lay động qua lại, khi nhìn qua Chu Văn Thành thì ánh mắt rất ôn hòa, còn khi nhìn sang Tinh Hồn thì lại là một cỗ khinh thị. Tinh Hồn cũng nhìn ra điểm này, nội tâm hơi trầm xuống, đại khái cũng đoán được điều gì rồi, bất quá hiện tại không quan tâm đến.

- Khi tiến lên Sinh Tử Đài, tính mạng không thuộc về chính mình. Ai cũng không được phép can thiệp vào kết quả trận chiến. Hai người đã rõ chưa?

- Đệ tử đã rõ.

Chu Văn Thành nhìn Lý Kiến trưởng lão, gương mặt xuất hiện nụ cười tự tin, ôm quyền nói. Còn Tinh Hồn, hắn chỉ quay mặt nhìn Lý Kiến trưởng lão gật đầu. Điều này khiến cho Lý Kiến trưởng lão nội tâm xem thường, lại thêm một tia căm ghét.

- Đến khi hoặc là có người ngã xuống, hoặc là người chiến thắng chủ động buông tha thì trận chiến liền chấm dứt. Lão phu tuyên bố, trận Sinh Tử Chiến này bắt đầu.

Phía xung quanh Sinh Tử Đài, tại hướng đối diện với Thiên Hội, có một nhóm đồng người khí chất cũng bất phàm, người đứng ở vị trí chính giữa so ra không thua kém gì với Thiên Hội ngoại môn trưởng lão Trương Vĩ cả.

Gã nam tử này tên là Hoắc Tôn, mặc dù thực lực không mạnh, nhưng lại chính là một trong những thành viên chủ chốt của ngoại môn Nhân Hội. Tại ngoại môn Nhân Hội, lời nói của người này rất có trọng lượng.

- Bắc Cung Thanh Đan, đệ gọi ta đến đây là vì người đó sao?

- Hoắc Tôn sư huynh, huynh biết ta rất có mắt nhìn người mà. Người này mặc dù bên ngoài biểu hiện điệu thấp thông thường, nhưng bên trong lại rất bất phàm, nếu như có thể lôi kéo y gia nhập Nhân Hội thì thực lực của Nhân Hội sẽ mạnh lên đáng kể.

Đứng bên cạnh Hoắc Tôn chính là Bắc Cung Thanh Đan, ngoài ra còn có Lục Phong nữa. Bắc Cung Thanh Đan nghe tin Tinh Hồn quyết chiến Sinh Tử Đài với Chu Văn Thành thì lập tức thông tri với Hoắc Tôn ngay lập tức.

Vốn Bắc Cung Thanh Đan đã mang ý tưởng lôi kéo Tinh Hồn vào Nhân Hội, nhưng do không gặp thời điểm thích hợp nên mới chưa thổ lộ,

bất quá không nghĩ đến Tinh Hồn chỉ mới lộ diện không lâu lại quyết chiến với Chu Văn Thành, tạo thành một cái cơ hội không thể tốt hơn để lôi kéo.

- Nhân Hội chúng ta luôn luôn hoan nghênh những đệ tử muốn gia nhập, nếu vị Tinh Hồn sư đệ kia biểu hiện thực lực bất phàm, vậy sư huynh liền đề cử hắn vào vị trí cao trong Nhân Hội. Bất quá đó là chuyện sau khi Sinh Tử Đài chấm dứt.

- Huynh không có niềm tin với người huynh đệ của ta sao?

Bắc Cung Thanh Đan khoe miệng cong lên một nụ cười, nhìn Hoắc Tôn hỏi.

- Niềm tin là có, nhưng không cao. Chu Văn Thành đúng là một tên không ra gì thật, nhưng thực lực của hắn không thể xem thường được, so với một số thành viên quan trọng trong Nhân Hội chúng ta không thua kém quá xa, hơn nữa, hắn còn là một thành viên được Thiên Hội trọng dụng. Thiên Hội sẽ không muốn Chu Văn Thành thất bại, như vậy chẳng khác gì một cái tát vào mặt Thiên Hội cả. Thế nên, trận chiến này, chỉ sợ Tinh Hồn sư đệ chịu thiệt rồi.

- Vậy à, không hiểu sao ta lại rất có niềm tin à.

- Ta biết suy đoán của đệ luôn có độ chính xác cao, hơn tình huống trước mắt là không có cơ sở à. Hơn nữa, Lý Kiến trưởng lão, người chủ trì trận chiến này lại có quan hệ sâu xa với Chu Văn Thành. Thế nên... khó càng thêm khó.

Hoắc Tôn thở dài một tiếng, ánh mắt tập trung lên Sinh Tử Đài nhận định. Bắc Cung Thanh Đan lúc này không nói lại lời nào, chỉ giữ im lặng mà quan sát. Mặc dù nói với Hoắc Tôn rất tự tin, nhưng kỳ thực, trong lòng hắn lúc này cũng đang rất lo lắng.

Chu Ân cũng xuất hiện, bởi vì vừa là một trong những ngoại môn thiên tài, vừa là mỹ nữ băng thanh ngọc khiết, quốc sắc thiên hương, dù đứng bất kỳ đâu cũng hấp dẫn sự chú ý. Tại nơi này, có rất nhiều gã nam nhân trong lòng thầm thương trộm nhớ nàng, hạng công tử phú quý hào sang có, hạng thiêu kiều chi tử có, dĩ nhiên đám tôm tép ruồi nhặng cũng không hề thiếu bên trong, và càng nhiều thêm là đám có tâm thuật bất chính.

Bất quá, Chu Ân nàng sẽ không thêm để tâm đến, nàng quan tâm chính là trận chiến này sẽ diễn ra như thế nào mà thôi.

Đám Hình Kiếm Đường, năm người Lôi Thần, Quan Trí Bân hết sức tập trung.

Tại một hướng khác, Hạng Hạo cũng từ động phủ của mình chạy đến đây. Cũng giống như Bắc Cung Thanh Đan, Hạng Hạo khá tự tin với thực lực của Tinh Hồn, nhưng dù sao, Chu Văn Thành cũng không phải hạng người dễ dàng bị khinh thị.

- Tinh Hồn huynh, có cần mượn bảo kiếm của ta không?

Hạng Hạo khá lo lắng, bởi hắn cũng có cùng suy nghĩ như Hoắc Tôn, cho rằng Thiên Hội sẽ chuẩn bị kỹ lưỡng để đảm bảo chắc chắn rằng Chu Văn Thành sẽ chiến thắng. Thế nên Hạng Hạo liền không ngại hô lớn, đồng thời bảo kiếm Tuyền Cơ trên tay chuẩn bị ném cho Tinh Hồn.

Tinh Hồn chính giữa Sinh Tử Đài chú mục chuyển dời đến phương hướng về chỗ Hạng Hạo. Bảo kiếm Tuyền Cơ này là vật mà tiểu thư Dung gia Dung Mẫn Nhin tặng cho Hạng Hạo, là một kiện thượng phẩm linh khí, không những giá trị liên thành mà uy lực vô cùng to lớn.

Sử dụng Tuyền Cơ kiếm nhất định giúp cho chiến lực tăng mạnh.

Tuy nhiên, Tinh Hồn đối với cổ kiếm Đồ Lục rất có niềm tin, đây là pháp bảo có huyết mạch tương liên với hắn, ngoại trừ Đồ Lục ra, hắn không muốn sử dụng bất kỳ thanh kiếm nào khác, trừ phi gặp phải tình huống bất khả kháng.

Nhưng hắn chưa kịp mở miệng từ chối thì Chu Văn Thành đã thay Tinh Hồn nhận lời rồi.

- Thượng phẩm linh khí, tạp chủng, mau cầm lấy đi, không lại bảo bản công tử ý lớn hiếp nhỏ.

Gương mặt Chu Văn Thành sự châm chọc kiêu ngạo thấy rõ, bất quá, nội tâm của hắn đang rất ghen ghét, không phải hắn ghen ghét Tinh Hồn, mà là ghen ghét với Hạng Hạo vì thanh Tuyền Cơ Kiếm kia.

Tại Thiên Kiếm Tông, không phải là không có đệ tử sở hữu thượng phẩm linh khí, thế nhưng đệ tử ngoại môn có được thượng phẩm linh khí, có lẽ chỉ có mỗi Hạng Hạo này mà thôi.

Đối với sự khinh miệt của Chu Văn Thành, Tinh Hồn gương mặt bất biến, nhìn Hạng Hạo lắc đầu.

- Đa tạ thành ý, nhưng sử dụng thanh kiếm này vẫn thuận tay hơn.

Vốn dĩ ai cũng nghĩ rằng Tinh Hồn sẽ tiếp nhận Tuyền Cơ Kiếm để tăng thêm chiến lực, nhưng không ngờ Tinh Hồn lại lựa chọn từ chối, khiến cho người ta thập phần ngạc nhiên.

Trong lòng mọi người đều có chung một suy nghĩ, nếu không người này thật sự tự tin nắm chắc chiến thắng thì chính là loại đầu óc bã đậu. Và đương nhiên, hướng thứ hai liên được nhiều người lựa chọn. Bởi không ai cho rằng, Tinh Hồn sẽ chiến thắng trong cuộc Sinh Tử Chiến này cả.

- Thật tự tin à, ngay cả thượng phẩm linh khí cũng không thềm, cơ mà sự tự tin sẽ khiến hắc chết trong tay Chu Văn Thành mà thôi.

- Tuy rằng thượng phẩm linh khí không giúp hắc nắm chắc chiến thắng, nhưng thủ hòa với Chu Văn Thành có lẽ vẫn nằm trong khả năng. Bất quá, hắc lại từ chối, đúng là một gã ngu ngốc.

- Cơ hội đã có nhưng lại bỏ qua, hôm nay hắc sẽ phơi xác tại đây rồi.

- Tự tin đôi lúc không phải là một chuyện tốt à...

-

Đứng trên bình đài, Hoắc Tôn nhìn Tinh Hồn lắc đầu:

- Hắc quá kiêu ngạo, điều này sẽ khiến hắc thất bại. Bắc Cung Thanh Đan, niềm tin của đệ lần này đã sai lầm rồi.

- Vậy sao? Ta vẫn không tin mình đoán sai, một lát nữa cứ xem kết quả thì liền biết, ha ha...

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 139: Chiến

Hạng Hạo thở dài một tiếng, sau đó thu hồi Tuyền Cơ Kiếm lại. Bất quá, trong lòng không có ý kiến gì, chỉ cổ vũ Tinh Hồn một câu:

- Huynh nhất định phải chiến thắng.

Tinh Hồn gật đầu, thu lại ánh mắt. Bên tai, ngữ điệu cười nhạo vang lên:

- Ha ha, bản công tử đã cho người rất nhiều cơ hội, nhưng mỗi lần như vậy người đều từ chối, tuy kết quả người phải chết đều giống nhau, nhưng cũng đừng trách bản công tử hiếp người quá đáng.

- Trọng tài, đã có thể bắt đầu được chưa?

Chu Văn Thành nhún vai cười cười, nhưng Tinh Hồn nào quan tâm đến thái độ của hắn như thế nào, tựa hồ giống như xem một trò hề không hơn không kém, hắn nhìn Lý Kiến trường lão hỏi.

- Đã bắt đầu rồi.

Lý Kiến trường lão đứng bên ngoài Sinh Tử Đài, ngự trên một thanh bảo kiếm phi hành, hai tay đặt sau lưng, thoát trông có chút tiên phong đạo cốt, ánh mắt khép hờ, thanh đạm nói.

Lúc này, thanh âm Chu Văn Thành lại vang lên tiếp:

- Tạt chúng, ta cho người thêm một cơ hội nữa, ta sẽ nhường người trước...

Nhưng hắn chưa kịp nói hết câu này thì dùng một tiếng, Tinh Hồn bóng người đã xuất hiện ngay trước mặt hắn, cổ kiếm Đồ Lục phát uy, trăm ra một kiếm rất mãnh liệt.

Trong sát ra, lưỡi kiếm sắc bén trăm xuống đỉnh đầu Chu Văn Thành. Chỉ thấy Chu Văn Thành gương mặt đại biến, không ngờ Tinh Hồn lại xuất thủ sớm đến như vậy, chỉ cảm thấy tính mạng muốn gặp nguy hiểm rồi.

Bất quá, phản ứng của Chu Văn Thành tính là khá nhanh, nguyên lực lưu động toàn thân, vội lấy ra hạ phẩm linh khí mà Trương Vĩ chuẩn bị trước đó cho mình. Vốn dĩ nghĩ rằng không cần phải sử dụng đến mấy kiện đồ Trương Vĩ chuẩn bị cho hắn để kết liễu Tinh Hồn, nhưng rốt cuộc thực lực của Tinh Hồn có chút ngoài dự đoán.

Vả lại, không hiểu sao trong lòng Chu Văn Thành xuất hiện cảm giác, thanh Sơ Lam Vân Kiếm kia không đơn giản chỉ là một thanh hạ phẩm linh khí bảo kiếm bình thường.

- Tạt chúng, dám đánh lén bản công tử, để xem...

- Quỷ Ảnh Thần Hành.

Nhưng một lần nữa, hắn chưa kịp nói dứt lời thì bỗng nhiên bóng dáng Tinh Hồn trở nên huyền hoặc, tựa như một cái bóng ma vậy.

Tinh Hồn vội vận chuyển Hư Không Chiến Thể, phối hợp cùng với lực lượng Trấ Ngục Huyền Thể khiến cho lực lượng thân thể đề thăng, tốc độ so với hậu thiên hoang thú phi cầm nhị cấp còn muốn nhanh hơn, chủ động buông bỏ Đồ Lục, chớp mắt xuất hiện phía sau lưng Chu Văn Thành.

- Vạn Thú Nhất Kích.

Bàn tay biến hóa thành trảo ấn, lại chưởng một chưởng toàn lực vào giữa sớng lưng Chu Văn Thành. Một chưởng này tràn ngập nguy cơ, tưởng chừng như Chu Văn Thành sẽ chết không thể nghi ngờ. Bất quá, khi Tinh Hồn chạm vào lưng Chu Văn Thành thì lực lượng Vạn Thú Nhất Kích như bị tiêu tán đi phân nửa.

Ầm... một tiếng nổ vang, áo bào Chu Văn Thành nổ tan tã, để lộ bên trong là một kiện bảo giáp. Mắt thường cũng thấy được, bảo giáp này là một hiện thượng phẩm pháp khí, lực lượng phòng ngự thể xem thường, chính nhờ cái áo giáp này đã cứu Chu Văn Thành một mạng.

Có điều, Chu Văn Thành trọng thương là điều không thể tránh khỏi, trên môi hắn xuất hiện một tia máu tươi, gương mặt có chút khó coi. Đồng thời, áo giáp cũng xuất hiện vô số vết nứt, dường như đã không thể sử dụng được nữa rồi.

- Tốc độ này, hắn là quái vật gì vậy. Cự nhiên một gã sơ kỳ Phù Tiên Cảnh có thể triển khai tốc độ nhanh đến vậy được?

Hoặc Tôn gương mặt chấn kinh, không ngờ rằng Tinh Hồn lại biểu hiện kinh người như vậy.

Mà đứng phía đối diện, Trương Vĩ gương mặt cũng hết sức khó coi.

- Trương Vĩ sư huynh, chỉ sợ lần này Chu Văn Thành...

Một gã thành viên Thiên Hội sự khiếp hãi trên gương mặt chưa hề tán đi, đồng thời lại thêm một phần lo lắng cho Chu Văn Thành. Nhưng Trương Vĩ bỗng giơ tay lên, ngăn cản ý tứ của người nọ.

- Không sao, vừa rồi là Chu Văn Thành bất cẩn. Ta không tin Chu Văn Thành sẽ thất bại.

Trương Vĩ hơi dừng lại một chút, sau đó nói tiếp:

- Có điều vẫn phải chuẩn bị, trong trường hợp ngộ nhỡ Chu Văn Thành thật sự bại trận thì lập tức ra tay giết chết tên kia.

Trương Vĩ trong mắt lộ sát cơ, quyết đoán nói.

- Nhưng quy định của Sinh Tử Đài...

- Thiên Hội chúng ta nào cần quan tâm cái gì quy củ đó, cứ nghe theo lệnh của ta là được.

- Tuân lệnh sư huynh.

Vừa nói, ánh mắt Trương Vĩ chuyển dời về phía Lý Kiến trưởng lão, trong đôi mắt lập lòe tinh quang, cơ hồ như đang muốn ra ám hiệu gì đó. Chỉ thấy Lý Kiến trưởng lão cũng hơi nhìn lại, có điều lão ta che giấu rất tốt, người ngoài không để ý đến.

Hoắc Tôn nhìn thấy hành động kỳ lạ của Trương Vĩ và đám Thiên Hội, chân mày bỗng nhướng lên, như đã hiểu rõ điều gì đó.

- Thông tri cao thủ Nhân Hội, điều ra một số người cấp tốc đến đây.

Hoắc Tôn ngữ điệu nghiêm trọng nói.

- Hoắc Tôn sư huynh, không lẽ...

- Đám Thiên Hội có lẽ xuất hiện ý định muốn nhúng tay vào Sinh Tử Đài này, mặc dù chưa biết Tinh Hồn sư đệ có ý tứ với Nhân Hội hay không, nhưng sư huynh vẫn muốn hành động. Không phải để lấy lòng hân, mà là không thể để Thiên Hội nhúng chàm vào kết quả.

Nghe Hoắc Tôn nói vậy, Bắc Cung Thanh Đan một lần nữa im lặng, sau đó trên bàn tay xuất hiện một cái phù ấn, như đang muốn truyền âm gì

đó.

Đứng ở cách đó không xa, Chu Ân thân hình tuyệt đẹp bỗng hơi động, chỉ nghe một giọng nói quen thuộc truyền vào đầu nàng.

“Chu Ân, một lát nữa nếu có biến, ta hy vọng muội có thể xuất thủ tương trợ y.”

Giọng nói này dĩ nhiên chính là của Bắc Cung Thanh Đan. Hắn là một người thông minh cơ trí, làm sao không phát hiện ra mục đích của Thiên Hội được. Ban nãy hỏi Hoắc Tôn, chỉ là muốn dò xét một chút mà thôi. Qua đó hắn đã ngầm xác định, Hoắc Tôn đã để mắt đến Tinh Hồn rồi.

Bởi vậy, hắn muốn Tinh Hồn đảm bảo mạng sống trong cái Sinh Tử Đài này, liền thông tri cho Chu Ân. Trong số những người đang có mặt ở đây, không tính Lý Kiến trưởng lão, cơ hồ chỉ có đám Hình Kiếm Đường cùng với Hạng Hạo là thực lực mạnh hơn Chu Ân mà thôi.

“Tại sao ta phải ra tay?” Chu Ân hỏi ngược lại.

“Xem như là vì ta một lần có được không? Người này rất quan trọng trong vận mệnh của ta, tuyệt đối không thể để cho y gặp bất trắc gì.” Bắc Cung Thanh Đan giọng nói lo lắng.

Chỉ thấy Chu Ân trầm ngâm một lúc, sau đó liền đáp. “Được, nhưng chỉ một lần này, không có lần sau.”

“Ha ha, đa tạ muội, sau này ta sẽ đền đáp sau.” Bắc Cung Thanh Đan nhẹ nhõm nói.

“Hừ, ai cần người báo đáp. Sau này đừng tiến gần đến ta là ta cảm ơn trời đất rồi.”

Nghe nàng đáp lại, Bắc Cung Thanh Đan chỉ biết lắc đầu cười khổ.

Lúc này, trên Sinh Tử Đài, Chu Văn Thành chột vật bò dậy, gương mặt rất khó coi, không ngờ mình lại bị một gã sơ kỳ Phù Tiên Cảnh làm cho chột vật đến như vậy. Nếu không phải mặc áo giáp phòng hộ, có lẽ giờ phút này bản thân đã trở thành một cái xác vô hồn rồi.

Càng vậy, Chu Văn Thành càng hận Tinh Hồn.

- Tên khốn kiếp, vừa nãy là bản công tử chủ quan, bây giờ...

- Nhất Kiếm Ảnh Phi.

Lại một lần nữa, khi mà Chu Văn Thành chưa nói hết câu thì Tinh Hồn lại xuất thủ. Chỉ thấy Đồ Lục theo sự khu động của Tinh Hồn phá không đâm tới, tốc độ vô cùng khủng bố.

Chu Văn Thành mồm như bị chặn lại, không nói thêm lời nào, bởi nếu nói thêm, có lẽ hẳn sẽ thực sự bị Tinh Hồn đánh bại.

- Trảm Sư Kiếm.

Chu Văn Thành hét lớn, lực lượng toàn thân bùng lên, khí thế bài lãng, kiếm trong tay trảm ra đường mãnh liệt. Ầm một tiếng, kiếm của Tinh Hồn bị đẩy lùi lại, bất quá, thân thể Tinh Hồn nhanh chóng phóng đến, tay chụp lấy Đồ Lục.

- Truy Phong Cửu Kiếm.

Những chiêu thức mà Tinh Hồn sử dụng đều là mô phỏng lại từ Hạng Hạo cả, đương nhiên uy lực chân chính thì không thể bằng được như lúc Hạng Hạo hiện tại ra tay, nhưng uy lực thua kém bất quá chỉ nằm ở khoảng bảy tám thành mà thôi.

Chừng này cũng đủ ép cho Chu Văn Thành rơi vào nguy hiểm rồi.

“Tên này, làm sao có thể triển khai thân pháp nhanh đến vậy?” Chu Văn Thành nội tâm cả kinh.

Tinh Hồn bởi vì vận dụng Hư Không Chiến Thể kết hợp với Trấn Ngục Huyền Thể, lực lượng thân thể lúc này gần bằng với hậu thiên hoang thú tam cấp, không những vậy, tốc độ còn đề thăng lên mức rất cao, so với hậu thiên hoang thú phi cầm nhị cấp còn muốn nhanh hơn.

Sử dụng như thế này, nguyên lực người bình thường chắc chắn không chịu nổi, tuy nhiên, Tinh Hồn lại có không gian động thiên, trong cả năm không gian động thiên đều chứa đầy những thiên địa linh khí. Để tích tụ linh khí đầy ắp, Tinh Hồn không tiếc tiêu hao mười khóa Tăng Nguyên Đan, vậy nên trong thời điểm hiện tại, Tinh Hồn không lo lắng đan điền tiêu hao sạch sẽ nguyên lực. Bất quá, nó chỉ kéo dài được khoảng một canh giờ mà thôi. Bởi Hư Không Chiến Thể tốc độ tiêu hao nguyên lực rất nhanh.

Lúc này, nhất là đám Thiên Hội, bọn họ cực kỳ lo lắng cho tình huống của Chu Văn Thành. Nếu Chu Văn Thành có chuyện, bọn chúng khó lòng tránh khỏi lửa giận của biểu ca Chu Văn Thành. Bất quá, vẫn chưa có tín hiệu của Trương Vĩ, bọn họ không dám ra tay.

Chu Văn Thành hoảng sợ, nhưng chợt nhớ ra cái nhẫn trữ vật Trương Vĩ giao cho hắn trước đó. Lập tức quét thần niệm, ngay đó gương mặt chuyển sang vui mừng. Chỉ thấy trước mặt Chu Văn Thành lóe lên một vệt kim quang, bỗng một cái phù lục hiện hữu ra.

- Bạo.

Chu Văn Thành hô lớn, sau đó cấp tốc lùi về phía sau. Tinh Hồn đang lao đến với tốc độ cao, thế nên không kịp né đi cái phù lục kia bạo tạc. Ầm một tiếng, khói màu đen nóng bỏng nổi lên bầu trời.

Chu Văn Thành ánh mắt tà ác, cười đắc ý:

- Tiểu tạp chủng, đặc tội với bản công tử, đây là cái giá...

- Chu Văn Thành, cẩn thận.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 140: Một Ngàn Linh Thạch Đổi Lấy Một Mạng

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 140: Một ngàn linh thạch đổi lấy một mạng

Đột nhiên từ bên trong đám khói đen, một cái bóng chọt vọt ra khỏi, tốc độ cực kỳ nhanh, trong sát na vùng kiếm chém ngang cực nhanh và cực mạnh.

- Phá Long Thức.

Chu Văn Thành hoảng sợ, bản thân run rẩy như đang bị một sức mạnh vô hình nào đó áp chế khiến cho hãn không thể nào cử động nổi. Vì vậy nên cảm giác nguy hiểm đến tính mạng ngày một hiện hữu rõ ràng hơn.

- Táp chủng, mau dừng lại. Tất cả động thủ.

Trương Vĩ lúc này gương mặt kinh biến, hô lớn một tiếng, đồng thời phóng ra áp lực uy hiếp đến Tinh Hồn, đồng thời ra lệnh cho đám thuộc hạ Thiên Hội.

Hoặc Tôn cũng không chịu đứng yên một chỗ, ngay khi nhìn thấy Thiên Hội động tĩnh thì y lập tức hô lớn:

- Các huynh đệ, ngăn cản Thiên Hội lại.

Trong giây lát, mấy chục đệ tử Thiên Hội và Nhân Hội đồng thời xông lên. Một bên Thiên Hội chính là muốn ngăn cản Tinh Hồn giết Chu Văn Thành, bên Nhân Hội lại muốn ngăn cản Thiên Hội, không để cho Thiên Hội nhúng tay vào kết quả của trận Sinh Tử Đài.

Lại quay trở về chỗ chính giữa Sinh Tử Đài, ngay lúc lưỡi kiếm chỉ còn cách Chu Văn Thành vài tấc thì bỗng nhiên có người xuất hiện ngăn cả. Người này không phải Trương Vĩ của Thiên Hội, mà chính là Lý Kiến trưởng lão – người chủ trì trận Sinh Tử Chiến này.

Ầm, một tiếng kinh hô, Tinh Hồn bị Lý Kiến dùng sức mạnh đẩy bật ngược, lùi lại về phía sau mười mấy thước. Cũng là nhờ Tinh Hồn cảm Đờ Lục xuống mặt đất Sinh Tử Đài, tạo thành một đạo ma sát tét ra những tia hoa lửa, thế nên mới không bị đẩy lùi quá xa.

Còn Chu Văn Thành, mặc dù hãn thoát được một kiếm nguy hiểm của Tinh Hồn, thế nhưng bên cánh tay trái bị uy lực Phá Long Thức làm bị thương, tạo thành một đồng thịt bầy nhầy trông rất đáng thương. Chu Văn Thành la lớn, ngã ngang xuống đất, gương mặt nhăn nhó trông rất khó coi.

Thấy vậy, Lý Kiến trưởng lão hạ thấp người xuống, sau đó lấy ra một viên đan dược nhét vào miệng Chu Văn Thành, đồng thời vận chuyển nguyên lực giúp Chu Văn Thành luyện hóa dược lực của viên đan dược kia.

Đúng lúc này, nhân lực hai bên Thiên Hội và Nhân Hội đều đáp hai bên xuống Sinh Tử Đài, ánh mắt đăm đăm sát khí nhìn nhau, thiếu một chút nữa là liền xông đến ta sống người chết rồi.

Trông thấy Chu Văn Thành được Lý Kiến trưởng lão ra tay nhặt lại cái mạng, Trương Vĩ nội tâm thở phào một hơi nhẹ nhõm. Chu Văn Thành trận này đã bại không thể bàn cãi, nhưng so với chết thì bại trận vẫn tốt hơn. Núi xanh còn đó, lo gì thiếu củi đốt.

Trương Vĩ tiến tới đỡ Chu Văn Thành dậy.

- Không sao chứ?

- Nhờ đan dược của Lý Kiến trưởng lão nên đỡ hơn trước, thế nhưng ta vẫn cảm thấy có gì đó không ổn.

Chu Văn Thành gương mặt khó coi đến cực điểm, sắc mặt không hiểu sao lại trở nên nhợt nhạt thiếu sức sống. Thấy vậy, Trương Vĩ hơi nhường mày, bất quá nghĩ rằng chỉ là do Chu Văn Thành còn hơi hoảng sợ do công kích của Tinh Hồn, chỉ cần tịnh dưỡng mười ngày nửa tháng là khôi phục bình thường trở lại.

Trong lúc Trương Vĩ nâng đỡ Chu Văn Thành thì phía bên Nhân Hội, Bắc Cung Thanh Đan bất bình nói.

- Lý Kiến trưởng lão, chuyện này là thế nào? Trên Sinh Tử Đài, không cho phép người ngoài nhúng tay vào, Lý Kiến trưởng lão thân là người chủ trì Sinh Tử Chiến nhưng lại phá bỏ quy tắc, chuyện này cần cho Tinh Hồn sư đệ một lời giải thích thỏa đáng à.

Bắc Cung Thanh Đan từ đầu nhìn thấy Lý Kiến trưởng lão, lại được Hoắc Tôn nói qua liền biết được, Lý Kiến trưởng lão chủ trì Sinh Tử Chiến này nhất định là có bàn tay ai đó bên trong sắp xếp.

Chỉ thấy Lý Kiến trưởng lão hai tay đặt sau lưng, cả người toát ra tiên phong đạo cốt, gương mặt ôn hòa, đôi mắt khép hờ lại nói:

- Đều là đồng môn với nhau, không nhất thiết phải đem sinh tử ra đặt cược.

- Hừ, vậy tại sao lúc Chu Văn Thành sử dụng trung phẩm phù lục Oanh Hỏa Phù, nếu không phải Tinh Hồn huynh đệ thân thể cường hãn, chỉ sợ lúc này trở thành một đồng máu thịt lẫn lộn. Ta tự hỏi lúc đó tại sao Lý Kiến trưởng lão lại không xuất thủ ngăn cản?

Hạng Hạo dĩ nhiên cũng nhảy lên Sinh Tử Đài, ánh mắt nhìn Lý Kiến trưởng lão tràn đầy bất mãn, nói.

- Hạng Hạo, chẳng lẽ ngươi có ý kiến với quyết định của lão phu?

Lý Kiến trưởng lão gương mặt động dung, trừng mắt nhìn Hạng Hạo.

- Hừ, ý kiến? Phải, đệ tử chính là đang có ý kiến. Không chỉ đệ tử, mà có rất nhiều người ở đây cũng có ý kiến với quyết định của trưởng lão. Hy vọng trưởng lão cho chúng ta một câu trả lời thuyết phục.

Hạng Hạo đứng trước uy hiếp của Lý Kiến trưởng lão mà không hề sợ hãi, đồng thời nhìn xung quanh, tựa hồ đang tìm những người cùng suy nghĩ với mình, vừa không chút kiêng kỵ mà nói thẳng.

- Hừ, chỉ là sư huynh đệ tỷ thí với nhau, có cần phải làm quá đến mức vậy không. Làm chuyện gì cũng cần phải chừa lại cho bản thân một con đường lui, như vậy mới là quyết định thông minh.

Ngay lúc đó, Trương Vĩ cũng mở miệng lên tiếng. Bất quá, hẳn không nhìn Hạng Hạo, không nhìn Bắc Cung Thanh Đan, cũng không nhìn những thành viên Nhân Hội, mà là đang nhìn Tinh Hồn, trầm giọng nói.

Tinh Hồn đứng yên một chỗ từ nãy đến giờ, trầm mặc không nói một lời nào, gương mặt không chút biểu tình, kỳ thực nếu hẳn lên tiếng thì mới có chuyện dễ nói, nhưng từ đầu đến giờ hẳn chưa hề mở miệng nói một lời nào, này mới khiến cho người ta khó khăn xử lí.

- Trương Vĩ, ngươi đang uy hiếp người khác sao?

Hoặc Tôn dĩ nhiên cũng không đứng yên một chỗ làm bình bông quan sát. Vốn dĩ nếu như Trương Vĩ không nói gì thì hẳn cũng mặc nhiên một chỗ, nhưng Trương Vĩ lên tiếng thì là một chuyện khác.

- Hừ, Hoắc Tôn, chớ xía vào chuyện này, bằng không...
- Bằng không quái gì? Nhân Hội chúng ta sợ Thiên Hội các người?
- Hẳn là người của Nhân Hội?

Trương Vĩ nhướng mày.

- Không phải người của Nhân Hội, nhưng y là bằng hữu của ta.

Bắc Cung Thanh Đan tiến lên một bước, lạnh giọng nói.

Dường như một khắc này, trên Sinh Tử Đài nồng nặc mùi thuốc súng, cơ hồ chỉ thiếu một cái ngòi nổ làm vật dẫn nữa là đại chiến tùy thời diễn ra bất cứ lúc nào. Thiên Hội và Nhân Hội từ trước đến nay chẳng hề ưa nhau, chẳng khác nào chó với mèo, động chạm vài câu là muốn lôi nhau ra đánh lộn ngay.

Mà bây giờ, chiếm lý tuy không thuộc về Nhân Hội hoàn toàn, nhưng chiếm lý chính là Bắc Cung Thanh Đan, hay nói chính xác hơn là Tinh Hồn, bây giờ chỉ cần hắn mở miệng thôi là cơ hồ có thể giải quyết tất cả. Chỉ là giải quyết trong êm đẹp hay giải quyết trong chiến lửa mà thôi.

Chỉ thấy, Tinh Hồn ánh mắt nhìn Lý Kiến, một ánh mắt trầm lặng đến đáng sợ, không hiểu sao Lý Kiến trường lão sóng lưng chạy xuống một hơi lạnh.

- Người muốn gì?

Thân là trường lão ngoại môn Thiên Kiếm Tông đức cao vọng trọng, bản thân lại chính là tiên giả hậu kỳ Địa Tiên Cảnh, cư nhiên bị một gã đệ tử sơ kỳ Phù Tiên Cảnh con con uy hiếp khiến cho nội tâm của lão ta rất khó chịu.

Tinh Hồn thu hồi mục quang, sau đó lại nhìn sang Trương Vĩ.

Trương Vĩ nhướn mày, không hiểu Tinh Hồn đang suy nghĩ gì trong đầu. Mà không chỉ có hắn, tất cả người ở đây đều không hiểu Tinh Hồn đang muốn làm gì.

Đứng trên bình đài, những chuyện như thế này, đáng lẽ ra Hình Kiếm Đường nên ra mặt mới phải. Thế nhưng, năm người của Hình Kiếm Đường dường như không có chút hứng thú muốn nhúng tay vào.

Lôi Thần trên miệng ngậm cành cây, khước miệng cười nhạt, sau đó nói:

- Đi thôi, hạ màn rồi.

Đứng bên cạnh, Quan Trí Bân ánh mắt dường như cũng nhìn ra được vấn đề gì rồi, bất quá lại nói:

- Chuyện này, chúng ta thực sự không xuất hiện sao?

- Xuất hiện?

Lôi Thần hơi khựng lại.

- Xuất hiện làm gì? Thay đổi được kết cục à? Đi uống rượu coi bộ vui hơn à.

Lôi Thần lắc đầu cười, sau đó xoay người lại, chậm rãi rời đi. Bất quá, ánh mắt liếc nhìn Tinh Hồn, trong mắt xuất hiện một tia âm tàn thần bí. Thấy vậy, bốn người Quan Trí Bân cũng xoay lưng rời khỏi đây.

Quay trở lại bên trên Sinh Tử Đài, lúc này, tất cả đang chờ đợi câu trả lời của Tinh Hồn để có thể giải quyết mọi chuyện. Thế nhưng Tinh Hồn còn chưa trả lời thì Lý Kiến trường lão đã vội nói trước.

- Theo lão phu, dù sao cũng chỉ là mâu thuẫn nhỏ mà thôi, nếu người chịu nhường nhịn một chút, còn lại đều dễ nói. Chuyện này chấm dứt ở

đây, thế nào?

- Hừ, Lý Kiến trưởng lão, đừng nói dễ nghe vậy chứ.

Hạng Hạo chính là người đầu tiên không đồng ý. Bởi vì nếu đồng ý, người chịu thiệt dĩ nhiên chính là bản thân Tinh Hồn.

Đám Thiên Hội, kẻ nào kẻ nấy kiêu ngạo, đặc biệt cực kỳ nhỏ nhen. Tinh Hồn đánh bại Chu Văn Thành, lại còn suýt chút nữa lấy đầu Chu Văn Thành, Thiên Hội há dễ dàng bỏ qua. Minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng, câu nói này chưa bao giờ sai cả.

- Hạng Hạo, người cũng muốn can dự vào sao? Người biết rõ, biểu ca của Chu Văn Thành là ai, đúng không?

Trương Vĩ nhìn Hạng Hạo, trầm giọng nói. Nghe nhắc đến biểu ca của Chu Văn Thành, Hạng Hạo nội tâm hơi chùn xuống.

- Ta biết Chu Kinh lợi hại, nhưng vậy thì thế nào, Hạng Hạo ta không sợ hấn.

- Ha ha, nếu người gặp mặt Chu Kinh sư huynh, ta tự hỏi người có còn...

Trong lúc Trương Vĩ cười nhạo Hạng Hạo thì Tinh Hồn một mực trầm lặng bất ngờ mở miệng:

- Các người sẽ đền bù như thế nào?

Tinh Hồn nhìn Trương Vĩ, lãnh đạm hỏi.

- Một ngàn linh thạch hạ phẩm đổi lấy mạng của Chu Văn Thành.

Vừa nói, Trương Vĩ vừa ném một cái nhẫn trữ vật sang cho Tinh Hồn. Một ngàn viên linh thạch hạ phẩm, đối với người khác thì không nói,

nhưng nhiều đây đổi lại cái mạng nhỏ của Chu Văn Thành, bộ tướng đối phương à ăn mày sao?

- Trương Vĩ, người...

Bắc Cung Thanh Đan gương mặt khó chịu, chuẩn bị nói gì đó thì bỗng dừng Tinh Hồn bước về phía mép Sinh Tử Đài, dường như đang có ý muốn bỏ đi.

- Lý Kiến trưởng lão, Trương Vĩ, Thiên Hội, ta nhớ kỹ.

Vút lại đó một câu, Tinh Hồn thi triển thân thủ, trong sự kinh ngạc của những người có mặt ở đây, hăn cứ như vậy bỏ đi.

- Ha ha, cũng chỉ là một con chuột mà thôi.

Thấy vậy, Trương Vĩ cực kỳ đặc ý. Vốn dĩ còn đang nghĩ rằng Tinh Hồn nổi giận lên mới phải, đáng tiếc sự việc lại không đúng như ý hăn muốn, bằng không đằng sau sẽ có thêm nhiều trò để xem. Bất quá như vậy cũng không sao.

- Có gì đó kỳ lạ ở đây!

Hạng Hạo chân mày nhướng lên, nhìn theo phương hướng Tinh Hồn rời đi mất, trong ánh mắt tràn đầy nghi hoặc.

Đa tạ bạn đã ủng hộ đậu!!!

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 141: Huyết Vũ

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 141: Huyết vũ

Đột nhiên ngay lúc đó, chỉ sau khi Tinh Hồn biến mất vài giây thì kinh biến xảy ra. Lý Kiến trưởng lão cảm giác có một luồng khí tức đang muốn bạo liệt, lập tức chuyển người nhìn lại thì trông thấy cơ thể Chu Văn Thành đang có dấu hiệu trương lên.

Luồng khí tức ban đầu khá yếu ớt nên mọi người đứng quanh không hề nhận ra, thế nên bây giờ mới phát hiện. Bất quá, lúc này cơ hồ đã trễ rồi.

- Lý Kiến trưởng lão, Trương Vĩ sư huynh, cứu ta với.

Chu Văn Thành gương mặt căng lên, trông giống như một quả bóng hơi, bất cứ lúc nào cũng bị bạo tạc.

- Chuyện... chuyện gì thế? Chết tiệt, là hấn.

Trương Vĩ cả kinh, chợt trong đầu lóe lên linh quang. Bây giờ hấn mới nhận ra rằng mình bị Tinh Hồn chơi xỏ rồi. Thì ra không phải là do Tinh Hồn ủy kỵ gì Thiên Hội hay Chu Kinh – biểu ca của Chu Văn Thành mà tiếp nhận một ngàn khối linh thạch hạ phẩm kia, mà là hấn đã nắm chắc

rằng Chu Văn Thành nhất định phải chết. Một ngàn linh thạch hạ phẩm kia, giống như rằng tiền biếu cho Tinh Hồn vì đã giết Chu Văn Thành vậy.

- Lý Kiến trưởng lão, mau giúp hăn...

Trương Vĩ nhìn Lý Kiến trưởng lão, thanh âm hô vang. Nhưng không cần chờ đến yêu cầu của Trương Vĩ, Lý Kiến trưởng lão đã nhanh tay áp sát Chu Văn Thành, dùng nguyên lực của bản thân giúp Trương Vĩ áp chế lại cỗ lực lượng hỗn loạn kia.

- Hoắc Tôn sư huynh, mau rút lui.

Bắc Cung Thanh Đan cảm giác có gì đó không ổn, mặc dù Chu Văn Thành đã có Lý Kiến trưởng lão giúp đỡ, nhưng chung quy, trong lòng hăn vẫn canh cánh khó hiểu.

Cảm giác này của hăn trước giờ rất ít khi gặp phải sai lầm, nhất là trong những tình huống nguy hiểm đến tính mạng.

Trong thấy biểu cảm lo lắng của Bắc Cung Thanh Đan, Hoắc Tôn liền gật đầu, sau đó nhìn chúng nhân Nhân Hội, nói:

- Rời khỏi đây.

- Tuân lệnh sư huynh.

Địa vị của Hoắc Tôn bên trong Nhân Hội rất không tầm thường, mặc dù số người Nhân Hội đang đứng trên Sinh Tử Đài có một vài người tu vi không thua kém Hoắc Tôn, nhưng rốt cuộc vẫn là tuân theo lời hăn nói. Nhân Hội, toàn bộ theo Hoắc Tôn rời đi.

Hạng Hạo cũng tương tự. Bất quá, thông qua chuyện này, hăn biết thêm một điều nữa chính là Tinh Hồn là một kẻ khá quyết đoán, đã là kẻ

địch thì không thể từ bỏ. Mà thêm một câu nói trước lúc hấn bỏ đi nữa, xem ra nếu như người này càng mạnh thì Thiên Hội càng không xong rồi.

Quay trở lại bên Lý Kiến trưởng lão, gương mặt của lão càng lúc càng khó coi, mồ hôi trên trán cũng bắt đầu túa ra rồi.

- Lý Kiến trưởng lão, thế nào...

Trương Vĩ chưa kịp nói dứt lời thì bỗng cánh tay Lý Kiến trưởng lão thò tới, chụp lấy ngực áo Trương Vĩ, dùng lực lôi hấn về phía sau, đồng thời hô lớn.

- Mau tránh xa Chu Văn Thành.

Người bên Thiên Hội còn chưa kịp hiểu chuyện gì thì bỗng một tiếng nổ ầm vang lên. Uy lực của vụ nổ rất lớn, khiến cho Sinh Tử Đài nhè nhẹ rung chuyển, còn mặt nước bao vây Sinh Tử Đài thì chấn động dữ dội, tạo thành từng đợt sóng lớn lan ra xung quanh.

Máu thịt bầy nhầy bay khắp nơi, cơ hồ ở giữa Sinh Tử Đài biến thành một cơn huyết vũ. Dù rằng huyết vũ chỉ diễn ra trong vài giây ngắn ngủi, thế nhưng cũng tạo thành một màn đặc sắc và ghê rợn à.

Số lượng người của Thiên Hội đứng gần Chu Văn Thành khoảng khắc bạo tạc ước chừng gần bốn mươi người. Bởi vì sự việc xảy ra quá bất ngờ, ngay cả Trương Vĩ cũng không kịp phản ứng, nếu không phải Lý Kiến trưởng lão nhanh tay kéo hấn đi thì giờ phút này, cơ hồ Trương Vĩ không chết thì cũng trọng thương rồi.

Trương Vĩ dùng vạt áo phẩy phẩy, thổi bay bụi mờ, phóng tầm mắt nhìn tới. Ngay tức khắc, gương mặt hấn trở nên cực kỳ khó coi, trong ánh mắt sát khí không che giấu.

- Khốn kiếp, Trương Vĩ ta không giết ngươi thì không làm người.

Trương Vĩ tức giận gầm lớn. Bởi cuộc Sinh Tử Đài này, không những chỉ có mỗi một mình Chu Văn Thành vẫn lạc, mà vụ bạo tạc đó còn kéo theo gần mười tên thành viên Thiên Hội chết, số còn lại đều nặng nhẹ trọng thương.

Thân là ngoại môn trưởng lão Thiên Hội, Trương Vĩ khó mà tiếp nhận được chuyện này. Hắn siết chặt lòng bàn tay, cả cơ thể run lên, như hận không thể bầm nát Tinh Hồn thành ngàn mảnh đem tế những thành viên Thiên Hội đã chết.

- Không những thân thể cường hân mà còn ngộ ra cả kiếm ý, một đối thủ không tồi.

Đứng một góc bên ngoài quan sát, Chu Ân gương mặt thoát nhìn vẫn băng lãnh như thường, nhưng phát hiện ra rằng trong mắt nàng lóe lên một tia chấn kinh.

Nàng nhìn Sinh Tử Đài, rồi nhìn phương hướng Tinh Hồn đi mất, thầm nói.

- Nhất định phải tỷ thí với hắn một lần.

Tại một hướng khác, chính là hướng đám Nhân Hội vừa mới đáp xuống. Hoắc Tôn trên trán xuất hiện vài giọt mồ hôi hột, trong đôi mắt khiếp sợ có thể cảm thụ được, quay mặt nhìn Bắc Cung Thanh Đan, nói:

- Người huynh đệ này của đệ thật là, một lời cảnh báo cũng không có. Suýt nữa chúng ta cùng chung số phận với đám Thiên Hội rồi.

Bắc Cung Thanh Đan nở nụ cười khổ:

- Ha ha, kỳ thực ta với y quen biết cũng chưa lâu, cho nên...

- Nói tóm lại, Nhân Hội sau này nếu không thể mời chào hãn được thì cũng tốt nhất không đắc tội, bằng không... hậu quả khó nói lắm à.

Hoắc Tôn thở dài một tiếng, sau đó vỗ vỗ vai Bắc Cung Thanh Đan, như đang muốn nói điều gì đó. Chỉ thấy Bắc Cung Thanh Đan gật đầu, tựa hồ đã thụ ý.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Cách đó không xa, Tinh Hồn đã quay trở lại Vũ Kiếm Các, lần này bước vào Vũ Kiếm Các, mặc dù những đệ tử làm nhiệm vụ canh gác ở đây không hề biết tình hình tại Sinh Tử Đài rốt cuộc đã diễn ra như thế nào. Tuy nhiên, nếu như Tinh Hồn đã xuất hiện trở lại đây, cơ hồ Chu Văn Thành rất có thể đã thua, thậm chí có thể là mất đi cả cái mạng nhỏ.

Bất quá, trong đầu bọn họ nghiêng về suy nghĩ đầu tiên hơn, chính là Chu Văn Thành bại trận. Dù sao thì danh tiếng của Chu Văn Thành là không thể xem thường được, lại còn là thành viên Thiên Hội, có biểu ca rất lợi hại nữa, thế nên tỉ lệ Chu Văn Thành tử vong là không cao.

Nhưng dù là vậy, bọn họ đối với Tinh Hồn vẫn rất úy kỵ. Dù sao thì người này trước đó đã đánh tay ngang với Chu Văn Thành, không phải hạng vô danh tiểu tốt bọn họ có thể bắt nạt được. Đặc biệt nhất là gã đại hán cao to kia, trong số sáu người gác cổng Vũ Kiếm Các thì hãn là người úy kỵ Tinh Hồn nhất.

Tinh Hồn bước qua, ánh mắt lãnh đạm nhìn bọn họ, không hiểu sao ánh mắt lãnh đạm này khiến cho sáu người run sợ, ngay cả thở mạnh cũng không dám. Đợi khi Tinh Hồn đi vào trong rồi thì mới thở ra một hơi nhẹ nhõm.

- Phù... hãn mà đứng lâu thêm một chút nữa thì sợ bị tăng huyết áp mà chết có.

- Ngay cả thu linh thạch lệ phí cũng không dám nữa.

- Mà không biết kết quả Sinh Tử Chiến thế nào nhỉ. Trông tên này rất bình thản, có lẽ nào giải quyết trong êm đẹp rồi không?

- Chu Văn Thành kia không những lợi hại mà chỗ ôm đùi còn rất to, có lẽ người này chủ động xin lỗi cũng nên.

- Đoán già đoán non cái gì, đợi một lát nữa chờ kết quả là biết ngay thôi.

-

Vũ Kiếm Các bên trong không gian rất rộng lớn, mặc dù chỉ mới là tầng trệt, nơi lưu giữ những bản công pháp, vũ kỹ cấp thấp nhất, thế nhưng số lượng vẫn rất khổng lồ không thể đếm xuể.

Tinh Hồn ánh mắt nhìn quanh một vòng, chuẩn bị tìm hiểu một chút thì bỗng một nữ nhân bước đến gần hắt. Tinh Hồn chuyển ánh mắt qua nhìn, chỉ thấy nữ nhân này dung mạo không tồi, gương mặt tròn bĩnh, ánh mắt to rất lấp lánh, đôi môi hồng mềm mại.

Mái tóc đen được chải chuốt tinh tế, cột thành hình đuôi sam trông rất đáng yêu. Lại trên người lan tỏa hương thơm dịu dàng, không hề bị mùi của không gian xung quanh làm cho nhạt nhòa đi.

Nhìn cô gái này, Tinh Hồn lại thoát nhớ về La Vi – cô gái làm tại Trung Tử Quán trước đây. Bất quá, so với sự tinh ranh của La Vi thì cô gái này trông dịu dàng hơn.

- Tự giới thiệu, ta là Hân Nhiên, quản lý ở Vũ Kiếm Các. Vị sư huynh này, vui lòng xác nhận thân phận giúp ta một chút.

- Xác nhận như thế nào?

Tinh Hồn lần đầu tiến vào Vũ Kiếm Các, thế nên có chút không biết quy củ tại đây.

- Chắc sư huynh lần đầu đến, như vậy để ta hướng dẫn giúp cho. Huynh có mang theo lệnh bài thân phận đó chứ?

Nghe Hân Nhiên hỏi, Tinh Hồn gật đầu. Kế đó lấy ra lệnh bài thân phận, đưa sang cho nàng ta. Chỉ thấy Hân Nhiên truyền một tia lực lượng kỳ lạ vào lệnh bài, sau đó đem nó ấn lên một cái mộc bàn.

- Ngoại môn đệ tử Tinh Hồn, số điểm cống hiến tích lũy: một ngàn điểm.

Hân Nhi nhìn mộc bàn lẩm bẩm, sau đó trả lại lệnh bài thân phận cho Tinh Hồn, khóe miệng nở nụ cười thân thiện, sau đó nói tiếp:

- Tinh Hồn sư huynh, hiện tại huynh có một ngàn điểm cống hiến, lại là ngoại môn đệ tử, có tư cách tiến vào tầng thứ nhất Vũ Kiếm Các để học võ kỹ, công pháp.

- Tại Vũ Kiếm Các, công pháp, võ kỹ chia ra làm nhiều cấp bậc khác nhau, mỗi cấp bậc lại được đặt ở các lầu khác nhau tại Vũ Kiếm Các. Tầng trệt dưới đây đều là Địa cấp võ kỹ hạ phẩm, ba trăm điểm cống hiến thì đổi được một quyển; tầng thứ hai đặt những võ kỹ Địa cấp trung phẩm, mất năm trăm điểm cống hiến để đổi. Càng lên cao thì cấp bậc võ kỹ càng cao, đương nhiên là tùy vào thân phận khác nhau thì được phép tiến vào hay không.

Cô gái này giải thích rất rõ ràng cho Tinh Hồn, ngoài những điều trên còn giảng qua một lần quy tắc tại Vũ Kiếm Các nữa, để cho hắn tránh phải gặp những lỗi không đáng có.

- Đa tạ, vậy ta đi trước.

- Chúc sư huynh tìm được thứ mình mong muốn.

Hân Nhiên gương mặt sáng khoái, thanh âm líu lo vang lên. Tinh Hồn gật đầu cảm tạ, sau đó bước lên tầng thứ hai Vũ Kiếm Các. Tầng thứ nhất trong mắt hắn, có lẽ chẳng có gì đáng để mà xem cả.

Ngay lúc Tinh Hồn vừa mới bước lên tầng thứ hai thì bỗng từ bên ngoài, đám gác cổng gương mặt hốt ha hốt hải chạy vào, mồ hôi mồ kê nhễ nhại, trông như vừa mới đi ra từ phòng tắm hơi vậy.

Thấy vậy, Hân Nhiên biểu cảm khó hiểu, nhìn đại hán hỏi:

- Các người không lo gác cửa, chạy vào đây làm gì?

- Hân Nhiên sư tỷ, người... người ban nãy đâu?

Đa tạ bạn đã ủng hộ đậu!!!

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 142: Con Bò...

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 142: Con bò...

Gã đại hán nhìn Hân Nhiên hỏi.

- Tinh Hồn sư huynh à? Y vừa mới đi lên tầng thứ nhất để tìm hiểu vũ kỹ rồi. Các người không có chuyện gì khác thì đi ra bên ngoài, bằng không ta sẽ ghi vào bảng vi phạm à.

Hân Nhiên trừng mắt nhìn đám đại hán canh cửa, dọa nạt nói. Vốn dĩ những tên này, mặc dù làm nhiệm vụ tại Vũ Kiếm Các, nhưng chỉ là nhiệm vụ gác cửa mà thôi, không có sự đồng ý của quản lý Vũ Kiếm Các thì không được phép đi vào không gian bên trong.

Đột nhiên hai hàng liễu mi nhướng lên, bởi nàng nghe thấy bên ngoài đang có âm thanh tiếng người, âm thanh này không hề nhỏ, dường như có rất đông người đứng ở phía trước.

Hân Nhiên cái miệng nhỏ chu lên, trông biểu cảm khó chịu.

- Cái gì mà nhốn nháo ngoài cửa thế kia?

Hân Nhiên quay sang hỏi.

- Bẩm Hân Nhiên sư tỷ, là người của Thiên Hội, dẫn đầu là Trương Vĩ sư huynh.

- Trương Vĩ? Thiên Hội? Bọn họ xuất hiện ở đây làm gì?

- Sư tỷ, bọn họ đang muốn gặp người vừa mới tiến lên tầng thứ nhất... ần, chính là người tên Tinh Hồn đó.

Gã đại hán dường như đối với Hân Nhiên có chút úy kỵ, toàn bộ đều nói ra cả.

- Hừ, bọn nhà giàu này, muốn làm gì đó thì làm, náo loạn Vũ Kiếm Các là không xong với lão nương đâu.

Nhìn thấy Hân Nhiên như muốn nổi đóa lên, đám gác cổng nuốt vào một ngụm khí lạnh. Nữ nhân này, thoát nhìn về ngoài xinh đẹp, dịu dàng, nói chuyện ngọt lịm, nhưng mà một khi nổi giận thì rất đáng sợ à.

Lại nhớ đến Tinh Hồn, nếu không phải vụ hấn và Chu Văn Thành đánh nhau trước cửa Vũ Kiếm Các, nếu không phải Hân Nhiên trước đó rời đi gặp ai đó, bằng không chưa chắc hấn đã được thông qua.

Chỉ thấy Hân Nhiên lấy lấy ra một cái Truyền Âm Phù, nói vào bên trong đó:

- Lôi Thần, huynh mau đến Vũ Kiếm Các dẹp loạn giúp muội với.

Ngữ điệu trông rất bình thường, dịu dàng và nữ tính, chỉ nghe thôi là muốn che chở rồi. Bất quá, Lôi Thần lúc đó đang ngồi trong một quán rượu ăn nhậu với đám huynh đệ của mình, khi nhận truyền âm của Hân Nhiên thì gương mặt giật giật.

- Hân Nhiên à, sư huynh đang bận lắm, đang trong thời khắc bế quan trọng yếu, không đến được đâu, muội coi bảo ai đó giúp đi. Đúng rồi, mấy

cái bị thịt gác cửa đó, trông cũng không tệ lắm...

- Lôi Thần, ta cho huynh thời gian ba phút chạy đến Vũ Kiếm Các, nếu huynh dám trễ một giây, sau này đừng gặp mặt lão nương nữa.

Hân Nhiên hét lớn vào truyền âm phù, nghe chắc khác gì một đạo thiên lôi oanh tạc lỗ tai Lôi Thần, thiếu điều suýt chút nữa đã bị lung màng nhĩ lỗ tai.

- Hắc hắc, lại bị người yêu gọi à, Lôi Thần người đúng là có diễm phúc à.

Quan Trí Bân cười trêu chọc.

- Diễm phúc cái cóc khô gì, khổ muốn chết. Thôi, ta đi trước, huynh đệ ở lại ăn uống vui vẻ nha.

Lôi Thần lắc đầu thở dài ủ rũ, thò tay uống hết chén rượu của mình rồi đứng dậy.

“Từ đây đến Vũ Kiếm Các, ba phút chắc cũng vừa đủ!” Lôi Thần miệng lẩm bẩm, sau đó toàn lực thi triển thân thủ, ném ra một cái bảo kiếm bất phàm, lắc người một cái chột hóa thành một đạo hắc quang biến mất nơi chân trời.

- Tên Lôi Thần này, không ngờ hốt được Hân Nhiên sư muội, đúng là cao tay thật.

- Cơ mà nhiều lúc cũng thấy tội hăn ghê, hắc hắc... bị Hân Nhiên sư muội quản chặt quá, không biết sau này có cơ hội đi tò te tú tí với chúng ta không nữa.

- Hắc hắc, Hân Nhiên sư muội mà biết hăn lén phén với cô nào khác chắc nàng cạo đầu Lôi Thần luôn quá.

- Mà thôi, đừng bàn chuyện này nữa, uống đi.

-

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Quay trở lại Vũ Kiếm Các, Hân Nhiên sau khi truyền âm xong cho Lôi Thần thì bóp nát cái truyền âm phù một cách bạo lực, làm cho đám gác cổng nuốt vào một ngụm khí lạnh.

Chỉ thấy Hân Nhiên hai tay áo xắn lên, gương mặt hầm hờ.

- Để lão nương xem đám nhà giàu các người muốn gì.

Nói xong, Hân Nhiên hùng hổ bước ra bên ngoài, dường như Hân Nhiên trong suy nghĩ không hề sợ hãi đám Thiên Hội này.

Trong lúc đó, nhân vật quan trọng nhất trong chuyện này, Tinh Hồn đã tiến lên không gian tầng thứ nhất Vũ Kiếm Các. Quản lý không gian tầng thứ nhất là một ông lão lớn tuổi, trên đầu đội một chiếc mũ vải, tuy nhiên không thể che khuất được mái tóc hoa râm ở bên trong.

Lúc này, ông lão hai mắt khép hờ, mép miệng phát ra âm thanh khò khò, nước miếng chảy ra dính lên cả bộ râu.

- Tiền bối, ta muốn quan sát võ kỹ tại tầng thứ nhất này.

Tinh Hồn hướng ông lão ôm quyền, sau đó nói. Ban này, khi còn ở tầng thứ nhất, hắn đã được Hân Nhiên nói về ông lão này. Đừng xem bộ dạng nhếch nhát lưỡi biếu và hay ngủ gật của ông lão mà xem thường, bởi ông lão này là một trong những nhân vật rất lợi hại.

Đương nhiên, dù không được Hân Nhiên nhắc nhở thì hắn cũng không tùy ý đi trêu chọc làm gì để mang phiền phức vào người. Đặc biệt, đối với

những người càng nhìn tầm thường thì lại càng bất phàm. Còn thấy thẳng chuyên hồ báo to mồm thì đều là thùng rỗng kêu to.

Đợi một hồi lâu, vẫn không thấy ông lão nói gì, có điều hăn không tỏ ra khó chịu, lại nói tiếp:

- Tiên bối, ta muốn quan sát võ kỹ tại tầng thứ nhất.

- Xùy xùy, muốn xem thì tự vào đó mà xem, đừng làm phiền lão nghỉ ngơi.

Có lẽ bởi lần thứ hai Tinh Hồn hơi lớn giọng hơn thế nên làm cho ông lão này bực tính. Chỉ thấy ông lão biểu cảm khó chịu, nhìn Tinh Hồn mắng nhẹ.

- Vậy không làm phiền tiên bối nữa.

Nói xong, hăn ôm quyền một lần nữa rồi bắt đầu đi tìm hiểu võ kỹ.

- Mấy cái đứa oắt con này, đang ngủ chọc người ta tỉnh lại rồi bảo không làm phiền nữa, cái đầu to mà sao bên trong có trái nho vậy hà. Thiệt tình...

Lắc lắc đầu, ông lão lại chống cằm ngủ tiếp.

Bị ông lão mắng, Tinh Hồn chỉ lắc đầu nhẹ, cũng không quan tâm đến nữa, ánh mắt quét nhìn xung quanh không gian tầng thứ nhất này. So với tầng trệt, nơi lưu giữ hoàng cấp hạ phẩm võ kỹ thì tầng thứ hai có chút ít hơn, tuy nhiên số lượng vẫn rất khổng lồ, thoải mái cho đệ tử Thiên Kiếm Tông lựa chọn.

Hiện tại tầng thứ hai này chỉ có một vài đệ tử đang tham khảo mà thôi, không khí rất là yên tĩnh.

Công pháp vũ kỹ được chia làm nhiều loại khác nhau, có loại giúp tăng nhanh tốc độ luyện hóa linh khí, có loại chuyên về luyện thể, bộ pháp, kiếm kỹ, thương kỹ, đao kỹ... Mặc dù Thiên Kiếm Tông, các đệ tử chủ yếu luyện kiếm là chủ yếu, thể nhưng vẫn có không ít đệ tử tu luyện đao kỹ, thương kỹ...

Những công pháp được phân chia rất ngăn nắp, muốn tu luyện loại nào thì chỉ cần tìm đến vị trí đó là xong.

Tinh Hồn hiện tại trên người có rất nhiều công pháp vũ kỹ lợi hại, nhưng không thể đem ra dùng thường xuyên được. Bởi đó đều là công pháp, vũ kỹ cấp cao, một lần sử dụng tiêu hao rất nhiều nguyên lực. Vừa nãy, khi sử dụng Phá Long Thức diệt sát Chu Văn Thành, cơ hồ tiêu hao hơn một phần ba nguyên lực, lại còn sử dụng cả Hư Không Chiến Thể nữa, nói tóm lại mức độ tiêu hao nguyên lực của Tinh Hồn rất khủng bố.

Nếu không phải ngoài một cái đan điền ra hẳn còn có thêm cả năm cái không gian động thiên, bằng không chưa chắc hẳn có thể kích sát được Chu Văn Thành.

Nói tóm lại, vũ kỹ của hắn rất lợi hại, nhưng tình huống hiện tại không có khả năng kéo dài một cuộc chiến, vì vậy lúc này sử dụng vũ kỹ cấp thấp chính là một lựa chọn hợp lý.

Luyện thể thì Tinh Hồn không buồn quan tâm đến, bởi hắn đã có Trấn Ngục Huyền Thể khá lợi hại rồi. Thứ hắn quan tâm chính là kiếm kỹ cùng với bộ pháp. Nói về bộ pháp, hắn có Quỷ Ảnh Thần Hành dùng rất tốt, tuy nhiên chỉ dùng trong phạm vi hẹp và lúc giao chiến, còn để tăng tốc độ khi di chuyển trên một con đường dài thì lại quá kém rồi. Vậy nên, bộ pháp cũng là một thứ được Tinh Hồn hướng đến.

Tiến đến khu vực kiếm kỹ, đột nhiên trong mắt hắn vũ kỹ Nhất Kiếm Ảnh Phi, Truy Phong Cửu Kiếm và Phong Bạo Hồi Thiên hiện ra trước

mắt. Ba loại kiếm kỹ này, Tinh Hồn dựa vào Thiên Ma Nhân – Mô Phỏng Thuật đã ít nhiều tìm hiểu khá rõ.

Đương nhiên uy lực chân chính thì không đạt đến, có điều muốn hoàn thiện không nhất định mượn về tu luyện, chỉ cần hỏi qua Hạng Hạo là xong. Thế nên, Tinh Hồn quyết định lựa chọn một bản vũ kỹ khác.

- Bạt Kiếm Thuật, Toái Thiên Trảm, Tam Nguyệt Kiếm, Thanh Phong Chân Kiếm...

Nhìn sơ qua có rất nhiều chủng loại, khiến cho Tinh Hồn nhất thời ngây ra.

Đột nhiên lúc đó, ở bên cạnh bước đến một gã nam tử. Người này gương mặt lớn lên rất dễ nhìn, mái tóc cắt ngắn, khiến cho gương mặt rất sáng lán. Làn da hơi ngăm đen, đôi mắt sáng, đôi môi dày, cơ thể so với Tinh Hồn to con hơn đôi chút.

- Người chính là Tinh Hồn?

Tinh Hồn đang trầm ngâm thì bỗng nhường mày, quay sang nhìn thì cảm nhận trong mắt người thanh niên này xuất hiện sự bất thiện.

- Phải, có gì không?

- Ha ha, tự giới thiệu, ta là Viên Thừa, thành viên Thiên Hội. Cao tăng Thiên Hội truyền âm, muốn người xuống dưới gặp mặt một chút.

Viên Thừa găng giọng cười.

Chỉ thấy Tinh Hồn mặt vô biểu tình, ánh mắt nhìn Viên Thừa trông chẳng khác gì một tên hề đang nói nhảm, chẳng buồn quan tâm đến hắn nữa, tiếp tục hướng mắt quan sát kiếm kỹ để lựa chọn.

Thấy Tinh Hồn không thèm trả lời mình, Viên Thừa nội tâm cả giận:

- Tạt chúng, người nghĩ mình là ai hả, dám ngó lơ lão tử.

- Là con bò nào vừa rống đó, làm mất giấc ngủ của lão gia, muốn chết hả?

Bỗng nhiên có âm thanh khàn khàn, bên trong không che giấu ý tứ phần nộ, nói lớn. Dĩ nhiên âm thanh đó chính là của ông lão quản lý tầng thứ hai này rồi.

Nghe ông lão mắng mình là con bò, Viên Thừa vốn đang rất giận dữ, nay lại như đổ thêm dầu vào lửa. Thiếu điều trên đầu đang muốn bốc lên khói trắng, quay phắt người lại, trừng mắt nhìn ông lão quản lý, quát to:

- Lão già, dám mắng lão tử là con bò, có tin hay không lão tử...

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 143: Cấm Tiến Vào Vũ Kiếm Các

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 143: Cấm tiến vào Vũ Kiếm Các

- Tin cái mã bố nhà ngươi, thằng oắt con.

Viên Thừa chưa nói hết câu thì đột nhiên ông lão lười nhát kia xuất hiện ngay phía trước, tay phải vĩa mặt một phát vào mặt. Cú tát này đơn thuần chỉ sử dụng sức mạnh thân thể, không hề phát ra một chút dao động nguyên lực nào, chí ít là Tinh Hồn nhìn thấy như vậy.

Chỉ thấy Viên Thừa ăn trọn một tát của ông lão quản lí thì gương mặt muốn biến dạng, hàm răng bị mất đi mấy cái, nước mắt nước mũi văng tung tóe, ngã nhào sấp mặt xuống đất.

- Tiểu tử, nói cho lão phu biết, cái con bò to xác này tên gì?

- Hãn tên Viên Thừa, thành viên Thiên Hội.

Tinh Hồn không chút do dự trả lời ông lão, đồng thời lôi luôn cả Thiên Hội vào cùng. Chỉ thấy ông lão hai mắt như bắn ra tia lửa điện, nhìn chăm chăm Viên Thừa.

- Viên Thừa đúng không, giỏi lắm, lá gan lớn lắm dám phá giấc ngủ của lão già này. Lâu rồi chưa vận động, hôm nay thư giãn gân cốt một chút.

- Tiền... tiền bối, xin tha mạng...

- Tha bà nội người.

Ông lão không quan tâm đến vẻ cầu xin đầy thương hại của Viên Thừa, nhảy đề lên người Viên Thừa đánh đấm thỏa thích. Lại nói, thực lực của ông lão này đúng là bất phàm, không ngờ khi đánh Viên Thừa mà không hề khiến cho Vũ Kiếm Các bị chấn động.

Lúc này, Viên Thừa gương mặt hoàn toàn biến dạng, bị sư phù cả lên, so với đầu heo còn muốn thảm hơn. Đánh đấm sướng tay, ông lão đứng dậy phúi phúi, sau đó liếc nhìn qua Tinh Hồn, chợt hỏi:

- Có thấy lão phu làm gì không?

- Không thấy.

Tinh Hồn lắc đầu, lãnh đạm nói.

Ông lão gật gật đầu, không biết hành động như thế nào, bỗng nhiên thân thể Viên Thừa đột ngột biến mất khỏi không gian tầng thứ nhất này. Làm xong tất cả, ông lão quay người đi trở lại chỗ làm việc của mình.

- Muốn làm gì đó thì làm, chọn xong thứ người ưng ý thì xuống nói lại với nha đầu bên dưới, đừng làm phiền giấc ngủ của lão phu, có biết không?

- Ta minh bạch.

Tinh Hồn ôm quyền, sau đó tiếp tục lựa chọn công pháp, bất quá, trong đầu lại đang suy nghĩ về ông lão thần bí này.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Lúc này, ở bên ngoài đang có rất đông người đang tụ tập.

Hân Nhiên lúc này đối mặt với rất nhiều người, dĩ nhiên chiếm phần đông chính là đám thành viên Thiên Hội, dẫn đầu chính là Trương Vĩ – ngoại môn trưởng lão Thiên Hội.

Trương Vĩ nhìn Hân Nhiên, gương mặt có chút bất thiện, dĩ nhiên lí do chính là bởi vì Hân Nhiên không cho hắn tiến vào Vũ Kiếm Các để tìm Tinh Hồn trả thù.

- Hân Nhiên sư muội, ta nhắc lại lần nữa, mau tránh đường.

- Hừ, Trương Vĩ, ta cũng nhắc lại một lần nữa, đừng tưởng có Thiên Hội chống lưng, có tin hay không người vĩnh viễn không được đặt chân vào Vũ Kiếm Các không?

Hân Nhiên dĩ nhiên không đặt Trương Vĩ và Thiên Hội vào mắt, thậm chí còn đe dọa ngược lại. Trương Vĩ gương mặt khẽ biến, hắn đối với Hân Nhiên có chút úy kỵ, không phải úy kỵ thực lực của nàng, mà là người ở đằng sau này.

Bất quá, Tinh Hồn đã tát một cú thật mạnh vào Thiên Hội. Nếu như chuyện này làm không xong, tiền đồ của hắn sau này liền bị hủy hoại rồi, thậm chí còn bị biểu ca của Chu Văn Thành là Chu Kinh lửa giận trút xuống. Một tên còn con như hắn há chịu nổi lửa giận của Chu Kinh, thế nên Trương Vĩ mới quyết định làm đến cùng.

- Hân Nhiên sư muội, thực sự ta rất cần gặp mặt kẻ đó, sư muội ra giá đi, chỉ cần nằm trong phạm vi cho phép, ta liền đáp ứng muội.

- Không cần, mau rút khỏi đây, bằng không ta làm thiệt đó.

Đúng lúc này, từ trên trời bỗng rơi xuống một vật thể nặng. Nhìn kỹ lại, vật thể đó thì ra là một gã đại hán to con, so với gã gác cửa kia còn

muốn đô con hơn đôi chút. Bất quá, bộ dạng lại rất thô thảm, gương mặt sưng húp bầm tím đến biến dạng, so với đầu heo thì còn thô thảm hơn.

- Đây... hửn là Viên Thừa.

Một trong những thành viên Thiên Hội nhận ra Viên Thừa, liền hô lớn.

- Dám đánh trọng thương thành viên Thiên Hội, chỉ có thể là hửn.

Bởi vì sự cố lúc trước, thế nên Trương Vĩ không buồn tìm hiểu vết thương, lập tức kết luận người đánh Viên Thừa thành dạng này chính là Tinh Hồn.

- Hân Nhiên sư muội, gã đó lúc trước không chỉ giết Chu Văn Thành, mà còn ngay bên trong Vũ Kiếm Các đả thương đồng môn, Hân Nhiên sư muội, ta sẽ thay mặt tất cả mọi người dạy dỗ gã này một trận, như thế nào?

Cảm thấy mình đang chiếm lý, thế nên Trương Vĩ ăn nói rất hùng hồn. Đúng lúc này, từ bên trong Vũ Kiếm Các vang ra một giọng nói khàn khàn uy nghiêm.

- Hân Nhiên nha đầu, cái đám Thiên Hội gì đó, phàm là những ai đang tham gia cấm tiến vào Vũ Kiếm Các, bất kể là nội môn hay ngoại môn đều bị cấm năm trăm năm. Đứa nào dám cãi lệnh đánh què giò cho lão phu.

Nghe thanh âm này, chúng nhân biến sắc. Đặc biệt nhất là Thiên Hội, bị cấm năm trăm năm tiến vào Vũ Kiếm Các, chẳng khác gì một cú trừng phạt cực nặng cả, bởi nó ảnh hưởng đến thực lực rất lớn của mỗi đệ tử.

Trong số những thứ góp phần khiến cho thực lực của mỗi tiên giả tiến lên, võ kỹ chính là một trong số đó. Thiếu đi võ kỹ, thực lực mặc dù không bị hụt đi, nhưng chính là dậm chân tại chỗ, bị người khác vượt lên trên.

Hân Nhiên gương mặt ngẩn ra, sau đó gương mặt biến thành tươi cười:

- Hân Nhiên thụ ý.

Sau đó, nàng chuyển thân thể mảnh mai lại nhìn Trương Vĩ, nói:

- Ý tứ vừa rồi người hiểu rồi chứ. Chỉ cần thấy đệ tử nào của Thiên Hội tiến lại gần Vũ Kiếm Các thì đánh bất luận tội.

- Hân Nhiên, chuyện này... không thể được.

Trương Vĩ gương mặt đại biến, so với khi mà Chu Văn Thành bị giết còn muốn khiếp sợ hơn. Chí ít, Chu Văn Thành chết, hãn chỉ đón nhận lửa giận của Chu Kinh mà thôi. Nhưng lần này bởi vì hãn mà ảnh hưởng đến việc tu hành của toàn bộ Thiên Hội trong vòng năm trăm năm, dù hãn có mười cái mạng cũng không đủ để bị đám quái vật bên trong Thiên Hội giết chết.

Đừng nghĩ rằng quy tắc Thiên Kiếm Tông cấm giết chết đồng môn. Nó chỉ áp dụng đối với một số người mà thôi, còn đối với đám quái vật bên trong nội môn, tùy tiện chém giết một gã con con ngoại môn, kỳ thực chẳng ảnh hưởng gì đến tiền đồ của họ cả. Cùng lắm chỉ bị phạt diện bích vài năm mà thôi.

Trương Vĩ cả người lạnh toát, mồ hôi mồ kê đầy mặt, ánh mắt cầu xin nhìn Hân Nhiên.

Mà cũng ngay đó thì Lôi Thần vừa mới đến nơi.

- Hân Nhiên, ta đến rồi, còn chưa đến ba phút nhé, ha ha...

Lôi Thần thở dốc, hãn một đường chạy từ quán rượu đến đây, thiếu điều gia tốc toàn bộ tốc độ của bản thân để đến kịp lúc. Rốt cuộc may mắn,

vẫn còn dư ra được khoảng mười giây.

Còn tưởng sẽ được người yêu khen ngợi, nhưng không ngờ lại đón nhận ánh mắt viên đạn đầy sát khí của Hân Nhiên.

- Chậm như rùa, giờ này mới chịu xuất hiện. Suýt chút nữa ta bị đánh rồi, có biết không?

“Có thằng ăn gan hùm còn chưa dám động vào một sợi tóc của nàng chứ đừng nói là đánh!” Lôi Thần trong đầu nghĩ vậy, thế nhưng nào dám nói ra, bởi nói ra chính là hắn đang muốn tự đào mồ chôn mình. Chỉ thấy Lôi Thần cười khỗ, sau đó nói:

- Là ai bắt nạt nàng, nói cho ta biết.

Nghĩ là một chuyện, nhưng nói là một chuyện khác, Lôi Thần vội làm bộ an ủi.

Lôi Thần lại xuất hiện, Trương Vĩ cảm giác lần này mình không xong rồi. Nội chỉ trong một ngày, hắn gặp vô số đen đủi từ trên trời rơi xuống, mà thủ phạm gây ra mọi chuyện đó chính là Tinh Hồn, người vẫn còn đang miệt mài bên trong Vũ Kiếm Các đọc sách kia.

Chỉ thấy Hân Nhiên quay phắt người lại, ngón tay tinh tế ngọc ngà chỉ vào Trương Vĩ, nói:

- Là hắn đó, còn cái gì Thiên Hội nữa, bọn họ giữa thanh thiên bạch nhật uy hiếp muội đó.

Mặc dù biết rằng chuyện này tám chín phần bên trong là Hân Nhiên nói quá lên, thế nhưng Lôi Thần hắn có thể làm gì được chứ. Hắn ho khan một cái, sau đó nhìn Trương Vĩ, nói:

- Cho các ngươi ba giây, lập tức rút khỏi Vũ Kiếm Các, bằng không...

- Lôi Thần sư huynh, chuyện này...

Trương Vĩ biến sắc, đang định giải thích thì giọng nói Lôi Thần chậm rãi vang lên:

- Một...

- Lôi Thần sư huynh, không thể...

- Hai...

- Thiên Hội, toàn bộ rút lui.

Trương Vĩ rốt cuộc không còn cách nào khác, đành phải muối mặt gọi người Thiên Hội rút lui, bởi nếu còn dây dưa cố chấp ở lại, chỉ sợ sẽ còn kéo theo nhiều hệ lụy đằng sau.

Nghe Trương Vĩ ra lệnh, Thiên Hội tại đây làm sao dám cãi lời, lập tức theo lưng Trương Vĩ rời đi hết. Người đứng ở lại, đa số đều là thành phần hóng chuyện, dĩ nhiên trong đó có cả những thành viên Nhân Hội. Bất quá, bọn họ không có ra mặt, khi mà Trương Vĩ đi mất thì bọn họ cũng lặng lẽ rút lui.

- Sao không trừng phạt chúng?

Nhìn Trương Vĩ cứ thế bỏ đi, Hân Nhiên tâm trạng buồn bực hỏi.

- Hân Nhiên, ta biết nàng giận, thế nhưng nội tình Thiên Hội không thể xem thường được. Chuyện này, dừng ở đây là được rồi, dù sao bọn họ cũng có một bài học.

- Thôi được, coi như ta tốt bụng ân xá cho họ một lần vậy. Bất quá, đám Thiên Hội lần này lại dám đi chọc giận lão gia hỏa bên trên kia, bị lão ta cấm tiến vào Vũ Kiếm Các năm trăm năm, ha ha, đáng đời.

Hân Nhiên che miệng cười, nhìn rất rạng rỡ, lại thêm phần đắc ý nữa. Nghe vậy, ban đầu Lôi Thần ngẩn ra, có điều giây lát sau liền hiểu được. Thiên Hội đi chọc giận lão già nổi tiếng nhỏ nhen đó, đúng là tự đào hố chôn mình.

Năm trăm năm ngăn cấm, đương nhiên là không thể xảy ra, bất quá Thiên Hội phải bồi thường một cái giá thật lớn à.

- Đã không còn chuyện gì nữa rồi, Hân Nhiên, có muốn cùng ta đi dạo một lúc không?

Lôi Thần ôn hòa hỏi.

- Để ta thông báo cho lão già một tiếng đã.

Hân Nhiên thoải mái đáp ứng, sau đó chạy vào bên trong Vũ Kiếm Các. Ở bên ngoài lác đác còn lại vài bóng người. Lôi Thần đứng trầm ngâm chờ đợi, bất quá, trong đầu đang suy nghĩ về Tinh Hồn, khoe miệng nở nụ cười thần bí.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

- Trương Vĩ sư huynh, chuyện này không lẽ cứ như thế cho qua?

Một trong những thành viên Thiên Hội tâm trạng khó chịu, liền hướng Trương Vĩ hỏi.

Trương Vĩ hừ lạnh một tiếng, trừng mắt nhìn tên này.

- Bỏ qua? Nói dễ nghe vậy?

Hôm nay nhận bằng tốt nghiệp nên hôm qua đi thành phố sớm, quên đăng chương /khakha

Ta sẽ đăng bù chương vào ngày mai /win

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 144: Thiên Hội Thách Thức

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 144: Thiên Hội thách thức

- Chuyện lần này quan hệ trọng đại đến Thiên Hội, ta cần phải báo cáo lại với những vị bên trong nội môn kia. Kim Đồng Phúc?

Sắc mặt của Trương Vĩ trầm xuống, sau đó dừng bước lại, chuyển người nhìn về phía sau, nói.

Chỉ thấy trong số những người đứng gần với Trương Vĩ bước ra.

- Sư huynh có gì sai bảo?

Người đứng ra chính là Kim Đồng Phúc, một trong những cao thủ ngoại môn Thiên Hội. Tại ngoại môn Thiên Kiếm Tông, Kim Đồng Phúc tuy rằng không phải là một trong những thiên kiêu giống như Hạng Hạo hay Chu Ân, tuy nhiên thực lực không thể xem thường, có thể đứng vào hạng bốn mươi người mạnh nhất.

Ngoại môn đệ tử rất đông người, xếp hạng thứ bốn mươi không phải là chuyện dễ dàng gì. Kim Đồng Phúc cơ thể cực kỳ vạm vỡ, áo bào đệ tử không thể che khuất đi đặc biệt này, gương mặt râu ria dữ tợn, cơ hồ so với một trung niên không khác biệt bao nhiêu.

Thực lực Kim Đồng Phúc cao hơn Trương Vĩ, tu vi của Kim Đồng Phúc chính là hậu kỳ Phù Tiên Cảnh.

- Người đứng lại đây chờ tên tạp chủng đó xuất hiện, sau đó báo lại với ta.

Đối với thực lực của Kim Đồng Phúc, Trương Vĩ vô cùng tin tưởng.

- Tốt, những người còn lại đều tùy ý người điều khiển. Ta đi trước, trở về tổng bộ để thông báo với bên trên.

Nói xong, Trương Vĩ ném ra một bảo kiếm phi hành, ngự trên phi kiếm lẳng không rời đi.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Trở lại Vũ Kiếm Các, Tinh Hồn sau một hồi quan sát đã lựa chọn cho mình hai bộ vũ kỹ, một bộ là Phân Ảnh Kiếm, một bộ là Hải Kinh Cực Lăng Chưởng, đương nhiên cả hai đều là vũ kỹ hoàng cấp trung phẩm.

Phân Ảnh Kiếm, luyện đến đại thành một kiếm phân làm đôi, uy lực chỉ có mạnh hơn chứ không bị suy giảm. Còn về Hải Kinh Cực Lăng Chưởng, đây là công pháp mô phỏng theo sự hô hấp của Hải Kinh Thú ngoài đại dương, một chưởng toàn lực có thể thổi bay một tòa núi nhỏ, cực kỳ lợi hại.

Hải Kinh Cực Lăng Chưởng uy lực cơ hồ muốn tiếp cận đến hoàng cấp thượng phẩm, tuy nhiên yêu cầu lực lượng thân thể rất cao, thế nên tại Thiên Kiếm Tông, Hải Kinh Cực Lăng Chưởng không được nhiều đệ tử chú ý đến.

Đa số đệ tử Thiên Kiếm Tông đều lựa chọn trở thành kiếm tu, mà Hải Kinh Cực Lăng Chưởng lại nghiên về thể tu, nghiêm nhiên liền bị vứt ở một góc xó.

Chọn xong hai bản công pháp vừa ý mình, Tinh Hồn quay trở lại bàn giao với ông lão quản lý.

- Tiền bồi, ta lựa chọn vũ kỹ đã xong. Xin tiền bồi kiểm duyệt giúp ta.

Thực lực của ông lão này rất mạnh, Tinh Hồn hoàn toàn không thể nhìn thấu, đối phương, chỉ sợ tu vi thấp nhất phải là Linh Tiên Cảnh, cường giả Linh Tiên Cảnh nếu cố ý ẩn náu tu vi, Tinh Hồn dù cường cách mấy cũng không nhìn thấy được.

- Chọn xong rồi thì đi chỗ khác, đừng làm phiền lão phu. Một chết đi được, muốn ngủ cũng ngủ không xong, đám tiểu bồi đúng là càng ngày càng vô lễ.

Ông lão ngẩn mặt dậy, con mắt vẫn còn đang ngáo ngáo, tuy nhiên hai con ngươi lại nhìn Tinh Hồn một cách chán chường.

- Một tháng sau đem hai quyển công pháp đó quay lại chỗ này trả, biết chưa.

- Tạ tiền bồi, vậy ta đi trước.

Theo như những gì Hân Nhiên nói thì sau khi chọn công pháp xong thì phải bàn giao để quản lý kiểm duyệt, bất quá, ông lão này lại chẳng buồn quan tâm đến. Tinh Hồn lắc đầu, thu hai quyển vũ kỹ vào trong nhẫn trữ vật, ôm quyền một cái rồi rời khỏi Vũ Kiếm Các.

Lúc mà Tinh Hồn rời đi, ông lão quản lý vốn bộ dạng lười nhác chuyển biến hoàn toàn, trở thành một ông lão nghiêm nghị với ánh mắt thâm sâu khó đoán, khuôn miệng phủ đầy râu trắng nhếch lên:

- Thăng nhóc này thật thú vị à.

Tinh Hồn hoàn toàn không biết rằng mình lại bị ông lão quản lý kia chú ý đến. Có điều, dù có biết hắn cũng sẽ không buồn quan tâm, trừ phi ông lão có ý xấu với hắn thì còn lại đều mặc kệ.

Nhìn bên dưới tầng trệt, Tinh Hồn ánh mắt đảo quanh một vòng, có lẽ chính là để tìm kiếm Hân Nhiên, bất quá lúc này Hân Nhiên đã đi dạo cùng với Lôi Thần rồi.

Lắc đầu, Tinh Hồn cũng chẳng có thời gian ngồi đây chờ nàng. Và lại, khi này ông lão quản lý bảo hắn cứ việc mang đi, chỉ cần một tháng sau đem trả, vậy nên hắn cũng không nghĩ ngợi thêm nữa, trực tiếp rời khỏi Vũ Kiếm Các.

Khi bước ra cửa, những tên gác cổng trước đó cản đường vò linh thạch trong mắt hiện ra một cái úy kỵ thật sâu khi nhìn thấy hắn. Cũng phải thôi, Tinh Hồn dễ dàng diệt sát Chu Văn Thành, mà Chu Văn Thành thực lực mạnh như thế nào, tự nhiên bọn chúng rất rõ ràng. Thế nên, bọn chúng mới có thái độ khiếp sợ như vậy.

Bước ra tới cửa, Tinh Hồn trong đầu suy nghĩ gì đó, bèn ném bảo kiếm phi hành ra, đập lên trên rồi hướng về phía Đại Kiếm Đường mà đi. Bỗng nhiên, khi vừa mới rời khỏi Vũ Kiếm Các khoảng chừng một trăm thước thì đột nhiên có mấy chục đạo kiếm quang hiện ra, ngăn cản đường Tinh Hồn.

Đứng ở vị trí cao nhất là một gã đại hán cao to vạm vỡ, gương mặt đầy râu ria, chính là Kim Đồng Phúc.

Kim Đồng Phúc ánh mắt bất thiện nhìn Tinh Hồn, lạnh giọng nói:

- Người chính là kẻ đã giết Chu Văn Thành, lại còn đánh trọng thương Viên Thừa?

Tinh Hồn ngẩn ra, vài giây sau thì liền nhận thì ra đám người này đều là thành viên Thiên Hội. Khi giết chết Chu Văn Thành, hắn liền biết Thiên Hội chắc chắn sẽ không đơn giản bỏ qua chỉ vì mấy cái quy tắc Sinh Tử Đài gì đó.

Bất quá, trả thù thì trả thù, hắn cũng không thêm quan tâm đến. Lấy thực lực hiện tại, ngoại môn Thiên Kiếm Tông số người có thể địch lại hắn cơ hồ chỉ đếm được trên đầu ngón tay mà thôi.

Vậy nên, Tinh Hồn không chút sợ hãi gật đầu, thậm chí ôm luôn cả Viên Thừa về phía mình, dù sao thì có giải thích cũng chả có nghĩa lý gì, bởi bọn chúng làm gì tin việc Viên Thừa bị một ông lão quản lý lười biếng đánh thành đầu heo chứ.

- Thật khẩu khí, trái lại vừa ý lão tử, hắc hắc...

Kim Đồng Phúc ngạc nhiên, hắn còn cho rằng Tinh Hồn sẽ viện lí do lí trấu quy tắc Sinh Tử Đài gì đó, bất quá Tinh Hồn gật đầu cái rụp.

- Người biết tại Thiên Kiếm Tông này, Thiên Hội có ý nghĩa gì không?

Kim Đồng Phúc gương mặt cười âm trầm, lại hỏi. Có điều chưa kịp chờ Tinh Hồn trả lời thì hắn đã tiếp tục rồi:

- Thiên Hội chính là nơi tập trung các thiên tài đệ tử, không những tu vi cao cường mà khí chất còn hơn người, chính là tương lai của Thiên Kiếm Tông, hạng tạp chủng như người sẽ không thể nào biết được Thiên Hội tôn quý như thế nào đâu. Tại Thiên Kiếm Tông, không một gã đệ tử nào, thậm chí một số trưởng lão cũng không dám thách thức quyền uy của Thiên Hội, cứ nhiên một tên mọi rợ thô thiển như người lại lớn mật đến vậy, không những đã thương đệ tử Thiên Hội mà còn giết cả Chu Văn Thành, người...

- Rốt cuộc người muốn gì?

Nghe tên Kim Đồng Phúc này lã nhãi, Tinh Hồn ngón tay ngoáy ngoáy lỗ tai, giống như việc nghe Kim Đồng Phúc luyện thuyên khiến cho hần bị ngứa tai. Hành động này càng khiến cho Kim Đồng Phúc lẩn thành viên Thiên Hội trở nên tức giận hơn.

- Ta, Kim Đồng Phúc, hộ pháp ngoại môn Thiên Hội thách đấu với người trên Sinh Tử Đài, người dám nhận lời không?

Kim Đồng Phúc thẳng thừng nói.

- Trước đó một tên, bây giờ lại một tên, các người thích chơi trò xa luân chiến?

Tinh Hồn nhìn thẳng vào mắt Kim Đồng Phúc, nghiêng đầu hỏi.

- Nếu người sợ hãi, vậy thì ta cho người thời gian một tuần để nghỉ ngơi và chuẩn bị để đối đầu với ta, miễn cho người khác nói ta ỷ lớn hiếp nhỏ.

- Ta không có thời gian rảnh để chơi với các người. Ba ngày sau, nếu muốn đánh thì lên Sinh Tử Đài, Thiên Hội các người muốn tuyển chọn bao nhiêu người tùy thích, bất quá...

Trong gió lớn, mái tóc trắng bay bổng trong gió, khiến cho Tinh Hồn trở nên phiêu dật khó đoán.

- Mỗi một tên muốn thách đấu ta, cứ một tên thì liền trả năm ngàn linh thạch hạ phẩm. Còn số lượng bao nhiêu người, tùy ý các người.

Tinh Hồn lãnh đạm nói, có điều khi hần nói lại ẩn hiện một cổ ngạo khí kinh thường chúng nhân. Điều này làm cho Kim Đồng Phúc vừa kinh ngạc vừa nổi giận. Không ngờ rằng, bản thân là một trong những hộ pháp ngoại môn Thiên Hội, trong mắt đối phương lại không có lấy một điểm giá trị.

Điều này làm sao Kim Đồng Phúc chấp nhận được. Hẳn dù gì cũng là một trong bốn mươi ngoại môn đệ tử mạnh nhất, bản thân sinh ra một cái kiêu ngạo, lại bị đối phương coi thường đến vậy. Kim Đồng Phúc đương nhiên nổi giận, không giữ được kiềm chế bạo phát sức mạnh, ngự kiếm xông thẳng đến, nguyên lực vận chuyển đánh ra một chưởng.

- Hồn đản, dám kinh thường lão tử.

- Khai Sơn Chưởng.

Kim Đồng Phúc trời sinh sức mạnh kinh người, một chưởng vừa khai khí thể bài lãng, lực lượng không thể xem thường.

Tinh Hồn chân mày nhướng lên, so với Chu Văn Thành, Kim Đồng Phúc rõ ràng mạnh hơn rất nhiều. Dù sao thì cái phong hào ngoại môn hộ pháp Thiên Hội cũng đâu phải dễ chừa.

Ngay lúc Kim Đồng Phúc xuất thủ thì từ bên dưới lao đến một đạo kiếm quang hùng mạnh khủng bố, kiếm quang đó chính là đang hướng về phía Kim Đồng Phúc.

Chỉ thấy Kim Đồng Phúc gương mặt biến sắc, nếu như đạo kiếm quang này đụng vào hắn, khẳng định phải nằm giường ít nhất vài năm mới mong bình phục. Tuy rằng hoảng sợ, tuy nhiên phản ứng của Kim Đồng Phúc lại khá nhạy bén, có lẽ là nhờ vào kinh nghiệm thực chiến phong phú.

Biết bản thân không thể địch lại đạo kiếm quang này, Kim Đồng Phúc bèn tế ra một kiện pháp bảo phòng ngự. Đó là một cái chung, một kiện thượng phẩm pháp khí phòng ngự khá mạnh, vừa tế ra lập tức phủ xuống quanh thân thể Kim Đồng Phúc. Bất quá, so với đạo kiếm quang kia thì chưa đủ thành đạo.

Chỉ nghe ầm một tiếng, kèm theo đó là tiếng rên thảm khó nghe của Kim Đồng Phúc, không ngờ cái đại chung bao phủ quanh thân thể Kim

Đồng Phúc đã bị vỡ nát thành vô số mảnh nhỏ bay lung tung vào không trung. Còn Kim Đồng Phúc, hần cơ thể khí huyết tán loạn, ngã từ trên cao ngã xuống, ụp một tiếng, cơ thể khổng lồ của Kim Đồng Phúc ngã lăn trên đất, mặt đất xung quanh xuất hiện vô số vết nứt như mạng nhện. Mà Kim Đồng Phúc gương mặt biến dạng, miệng thở ra một ngụm máu lớn, trông bộ dạng rất chật vật thê thảm.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 145: Tâm Hình Thảo

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 145: Tâm Hình Thảo

Đám Thiên Hội biến sắc, lập tức ngự kiếm hạ xuống chỗ Kim Đồng Phúc, một vài tên hốt hoảng đỡ Kim Đồng Phúc ngồi dậy, đồng thời lấy ra Phục Khí Đan nhét vào miệng Kim Đồng Phúc, sau đó vận chuyển nguyên lực giúp hắn tiêu hóa được lực.

Phục Khí Đan này đương nhiên phẩm chất không so sánh được như Phục Khí Đan mà Tinh Hồn được Thiên Kiếm Tông ban tặng, bất quá cũng không phải thứ mà những đệ tử bình thường có thể mua được, bởi vì giá trị của loại Phục Khí Đan này rất cao. Thiên Hội thật sự không hổ danh là đại phú hào mà, tùy tiện những đệ tử thông thường cũng được cấp cho Phục Khí Đan đem theo bên mình.

Kim Đồng Phúc khôi phục lại chút khí lực, gương mặt biến thành giận dữ, trong đôi mắt gân đỏ nổi lên chi chít, âm thanh giọng nói nghe như tiếng sấm nổ rền vang.

- Là tên chết tiệt nào dám đánh lén lão tử, mau lăn ra đây cho lão tử.
- Kim Đồng Phúc, ngươi muốn ai đó?

Từ trên trời, một giọng nói lạnh nhạt nhưng lại vô cùng uy nghiêm vang xuống khiến cho Kim Đồng Phúc lẫn những đệ tử Thiên Hội biến sắc.

Chỉ thấy trên cao, ngự trên một đầu hậu thiên hoang thú cấp hai Thiết Dực Long có một đôi nam nữ đứng trên lưng Thiết Dực Long.

Gã nam nhân mặc bộ y phục màu đỏ rất nổi bật, mái tóc màu tím được cột bằng một sợi vải mảnh màu trắng đang lay động trong gió, gương mặt lớn lên trông khá ưu tú, đôi mắt híp lại như đang cười, trên miệng ngậm một chiếc cành cây, cả người tản ra một cỗ khí tức phong trần. Người này, không phải Hình Kiếm Đường Lô Thần thì còn ai vào đây nữa.

Người đứng sánh vai cùng với Lô Thần, dĩ nhiên chính là nữ tử quản lý Vũ Kiếm Các – Hân Nhiên.

Lô Thần bàn tay xoa xoa cằm, miệng lúc nào nụ cười cũng như có như không, như ẩn chứa một loại thâm sâu khó lường, làm cho người ta không đoán được y đang suy nghĩ gì trong đầu.

Nhìn thấy Lô Thần, Kim Đồng Phúc gương mặt biến sắc. Vội đứng dậy, ôm quyền cúi mặt, hướng Lô Thần nói:

- Thì ra là Lô Thần sư huynh, sư đệ giận quá mất khôn, mong sư huynh giơ cao đánh khẽ.

- Bái kiến Lô Thần sư huynh.

Đồng dạng, đám đệ tử ngoại môn khi trông thấy Lô Thần đều ôm thái độ cung kính. Luận thực lực, Lô Thần chính là một gã trung kỳ Địa Tiên Cảnh; về bối phận, y chính là đệ tử Hình Kiếm Đường, dù bất cứ mặt nào cũng khiến cho người ta thập phần ngưỡng mộ.

- Thiên Kiếm Tông nghiêm cấm giao đấu, trừ phi cả hai bên đồng ý luận bàn, bằng không đều sẽ bị trừng phạt theo tông quy. Vừa nãy ta dạy dỗ

một chút, Kim sư đệ không giận chứ?

- Ha ha, được sư huynh chỉ điểm chính là vinh hạnh của sư đệ, nào dám giận đối gù sư huynh chứ.

Trong lòng Kim Đồng Phúc lửa giận muốn dâng trào lên, bất quá, đối phương là Lôi Thần, không phải thứ mà hắn có thể chọc ghẹo, bằng không có mười cái mạng nhỏ cũng không đủ để Lôi Thần chém giết à.

- Vậy thì tốt, ta hy vọng Kim sư đệ lần sau sẽ không vi phạm tông quy nữa. Đây chỉ là một cái nhắc nhở nhẹ mà thôi.

Lôi Thần nhếch miệng nói, dù hai mắt đang híp lại trông rất vui vẻ, bất quá trong mắt Kim Đồng Phúc khiến cho nội tâm bị rùng mình.

Nói xong, Lôi Thần ra hiệu cho Thiết Dực Long bay đi. Thấy Lôi Thần rời đi, Kim Đồng Phúc thở phào một hơi nhẹ nhõm, sau đó chợt nó điều gì đó, bèn thả thần thức ra.

- Hừ, để xong gã đó mất rồi.

Người Kim Đồng Phúc nhắc đến, dĩ nhiên chính là Tinh Hồn rồi. Ban này khi hắn bị Lôi Thần đánh ngã, Tinh Hồn không có hứng thú muốn ở lại xem diễn biến sẽ như thế nào, âm thầm khu kiếm rời đi khỏi chỗ này.

Việc hắn rời đi, Kim Đồng Phúc hay dám đệ tử Thiên Hội không hề phát giác ra được, có chăng chỉ có Lôi Thần mới trông thấy mà thôi. Đương nhiên, Lôi Thần chẳng phải hạng nhiều chuyện gì, mặc cho Tinh Hồn muốn đi đâu đó thì đi.

- Sư huynh, bây giờ phải làm thế nào?

Một gã thành viên Thiên Hội hướng Kim Đồng Phúc hỏi, trong ánh mắt sợ hãi vẫn chưa tán đi hết.

Chỉ thấy Kim Đồng Phúc trầm ngâm, sau đó mới nói:

- Tạm thời quay về tổng bộ, ta sẽ thông báo lại chuyện này cho Trương Vĩ biết.

Nói xong, Kim Đồng Phúc liền dẫn theo đám thành viên Thiên Hội ở lại cùng với hắn theo lệnh của Trương Vĩ ngự kiếm rời khỏi chỗ này.

Trong lúc đó, Tinh Hồn đã có mặt tại Hình Kiếm Đường. Sau khi mượn thành công hai quyển vũ kỹ, còn dư lại bốn trăm điểm cống hiến, sở dĩ đến Hình Kiếm Đường để xem xem có nhiệm vụ gì có thể làm được hay không.

Làm nhiệm vụ, ngoại trừ được điểm cống hiến sẽ được ban thưởng thêm linh thạch cùng với những vật phẩm tặng kèm. Nhiệm vụ càng cao thì ban thưởng càng hậu hĩnh, đương nhiên có còn mạng để nhận được hay không là một câu chuyện khác.

Dù sau thì nhiệm vụ càng cao càng ẩn chứa nguy cơ tiềm tàng, không cẩn thận là mất mạng như chơi.

Tinh Hồn vừa mới xuất hiện ngay lập tức hấp dẫn rất nhiều sự chú ý.

- Nhìn kìa, đó không phải là người trên Sinh Tử Đài chém chết Chu Văn Thành đó sao?

- Tên này thật âm hiểm, vừa giết được Chu Văn Thành, vừa lấy đi một ngàn viên linh thạch hạ phẩm. Mặc dù con số một ngàn này đối với Thiên Hội chả là cái đinh gì, có điều ý nghĩa lại chẳng khác gì tát vào mặt họ một cái thật mạnh à.

- Vừa nãy Thiên Hội đuổi theo hắn chạy đến Vũ Kiếm Các, không những không làm gì được, trái ngược lại còn chọc giận vị tiền bối nào đó ẩn cư bên trong Vũ Kiếm Các, khiến cho Thiên Hội trong vòng năm trăm

năm không được bước vào Vũ Kiếm Các nửa bước. Hắc hắc, Thiên Hội lần này đụng phải cục đá cứng rồi.

- Hừ, vô tri. Người nghĩ Thiên Hội là thế nào, thực lực bên trong, dù là một số trưởng lão cũng phải nể mặt vài phần. Cái kia trừng phạt chỉ mang ý nghĩa bên ngoài mà thôi.

-

Xuất hiện trên Sinh Tử Đài đủ để khiến cho nhiều người chú ý đến rồi, đẳng này Tinh Hồn còn đặc tội với cả Thiên Hội nữa, làm sao không khiến cho người ta chỉ mặt điểm tên được.

Có thể nói, đoạn thời gian này, dù hắc có điệu thấp cách mấy cũng không thể. Tinh Hồn gương mặt bình thản, tiến đến Nhiệm Vụ Đường, gương mặt không chút ba động, tựa như hoàn toàn không nhìn thấy cảnh vật xung quanh.

Nhiệm Vụ Đường chia làm sáu cấp bậc, bao gồm cấp hắc thạch, thanh đồng, bạch ngân, hoàng kim, xích hỏa và tử tinh. Nhiệm vụ cấp hắc thạch có gần cả ngàn nhiệm vụ, hoàn thành rất đơn giản, dĩ nhiên phần thưởng là thấp nhất, cao nhất cũng chỉ được năm mươi điểm cống hiến cùng hai mươi linh thạch hạ phẩm mà thôi.

Nhìn sơ qua một lần bảng nhiệm vụ cấp hắc thạch thì lắc đầu, những nhiệm vụ này đối với hắc quá đơn giản, lại thêm phần thưởng quá rác rưởi, Tinh Hồn liền buông bỏ, chuyển sang bảng nhiệm vụ cấp thanh đồng.

So với nhiệm vụ cấp hắc thạch thì nhiệm vụ cấp thanh đồng điểm cống hiến cũng như phần thưởng đa dạng hơn đôi chút, tuy nhiên vẫn là vậy, hoàn toàn không lọt vào mắt xanh của hắc.

Rốt cuộc vẫn phải chuyển sang bảng nhiệm vụ cấp bạch ngân. Đột nhiên, trong mắt Tinh Hồn chú ý đến một nhiệm vụ khá hấp dẫn. Phần

thưởng của nhiệm vụ này khá cao, bảy trăm năm mươi điểm cống hiến, một ngàn sáu trăm linh thạch hạ phẩm, cùng với ba gốc Tâm Hình Thảo đã ngoài trăm tuổi.

Tinh Hồn không chú ý đến số điểm cống hiến hay số lượng linh thạch hạ phẩm kia, mà thứ khiến hắn bị hấp dẫn đó chính là ba gốc Tâm Hình Thảo.

Trước đây, hắn đã từng tham khảo qua số điểm cống hiến để đổi lấy Tâm Hình Thảo, phải mất ba ngàn điểm cống hiến mới đổi được một gốc Tâm Hình Thảo ngoài trăm tuổi. Bởi vì lí do này, Tinh Hồn mới tìm đến Nhiệm Vụ Đường để tích lũy điểm cống hiến, đổi lấy Tâm Hình Thảo.

Đám quý diện trùng tình huống hiện tại không thể giúp được gì nhiều cho hắn, trừ phi có thể lột xác tiến hóa. Đối với bầy quý diện trùng, Tinh Hồn rất có hứng thú, dù sao thì trước đây tốn sức chín trâu mười hổ mới thu phục được, bỏ chúng đi thì Tinh Hồn rất không cam tâm.

- Sư huynh, ta muốn nhận nhiệm vụ đó.

Tinh Hồn chỉ tay vào nhiệm vụ ban thưởng Tâm Hình Thảo, vừa nói với chấp sự.

- Người thực sự muốn lựa chọn nhiệm vụ cấp bách ngân?

Ánh mắt của chấp sự kinh ngạc nhìn Tinh Hồn. Chỉ thấy Tinh Hồn chậm rãi gật đầu.

- Có lẽ ngươi là đệ tử mới lần đầu đến Nhiệm Vụ Đường nên không biết, nhiệm vụ từ cấp bách ngân trở lên đều là những nhiệm vụ cực kỳ nguy hiểm. Từ cấp bách ngân đều là các nhiệm vụ làm bên ngoài tông môn, trừ phi đột phá Địa Tiên Cảnh may ra mới đảm bảo được cái mạng nhỏ. Nhìn ngươi có lẽ mới đột phá Phù Tiên Cảnh không lâu, hay là lựa chọn nhiệm vụ bên thanh đồng bảng đi, có một số nhiệm vụ phần thưởng khá tốt đó.

- Sư huynh cho ta xem thử nhiệm vụ đó, nếu quá khó thì ta sẽ nghe theo lời khuyên.

Tinh Hồn lắc đầu, tuy rằng chấp sự này có ý tốt, thế nhưng hắn vẫn muốn xem thử một lần, nguyên nhân chỉ là bởi Tâm Hình Thảo. Đương nhiên, nếu thực sự quá nguy hiểm, Tinh Hồn sẽ không nhận. Dù sao thì việc tăng cường thực lực là một điều cấp thiết đối với hắn, nhưng mà cái mạng nhỏ thì cũng chỉ có một mà thôi.

Chấp sự nhìn theo hướng nhiệm vụ hắn lựa chọn, sau đó truyền thần thức vào ô nhiệm vụ đó, ngay sau đó một cái ngọc giản bay ra. Sau đó một cái ngọc giản bay ra, chấp sự truyền một tia thần niệm vào, gương mặt bỗng biến sắc.

Bất quá hắn không nói gì cả, chỉ đưa sang cho Tinh Hồn để tự hắn xem. Có lẽ chấp sự nghĩ rằng hắn là một gã kiêu ngạo, tự mình giải thích thì Tinh Hồn sẽ không nghe, vậy thì cứ để cho lòng tin bị vấp ngã đi.

Nhận ra được suy nghĩ trên mặt chấp sự, nhưng Tinh Hồn không mảy may để ý đến, cầm lấy ngọc giản rồi truyền thần niệm vào. Trong đầu hắn, nhiệm vụ ẩn bên trong ngọc giản hiện ra.

“Nhiệm vụ cấp bách ngàn, phần thưởng bảy trăm năm mươi điểm cống hiến, một ngàn sáu trăm linh thạch hạ phẩm và ba gốc Tâm Hình Thảo. Nhiệm vụ do Thạch Thiên đại sư cấp xuống.

Nội dung nhiệm vụ: Tiến vào Hắc Nhạc Sơn Mạch thu thập ba mươi viên nội đan hậu thiên hoang thú cấp hai, ba viên nội đan hậu thiên hoang thú cấp ba.

Thời gian nhiệm vụ: Ba tháng kể từ lúc nhận nhiệm vụ.

Bàn giao nhiệm vụ: Tại Nhiệm Vụ đường Thiên Kiếm Tông.”

Hết nợ, yeah... /66

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 146: Gia Nhập Nhân Hội

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 146: Gia nhập Nhân Hội

Nhiệm vụ cấp bách ngân quả nhiên độ khó rất cao. Trong vòng ba tháng thu thập ba mươi viên nội đan cấp hai và ba viên nội đan cấp ba, nhiệm vụ này không hề đơn giản chút nào. Chí ít muốn hoàn thành, người nhận nhiệm vụ phải có tu vi Linh Tiên Cảnh mới miễn cưỡng đáp ứng nhu cầu hoàn thành nhiệm vụ.

Không nói đến hậu thiên hoang thú cấp hai, về phần hậu thiên hoang thú cấp ba, dù đột phá đến Linh Tiên Cảnh cũng chưa chắc chém giết được chúng để đoạt lấy nội đan.

Trầm ngâm một lúc, Tinh Hồn mới nhìn chấp sự, nói:

- Ta muốn nhận nhiệm vụ này, xin sư huynh giúp ta xác nhận.
- Người thực sự muốn nhận?

Chấp sự gương mặt chấn kinh, trong đầu hẳn còn đang nghĩ về viễn cảnh Tinh Hồn sợ hãi cùng thất vọng rồi chuyển sang nhiệm vụ khác theo lời khuyên của hắn, nhưng là không ngờ...

- Sư đệ, ta nhắc nhở sư đệ một tiếng, nhiệm vụ này rất nguy hiểm đến tính mạng, ngoài ra, nếu không bàn giao được nhiệm vụ trong thời gian quy định, không những bị bắt phạt mà còn bị cấm nhận nhiệm vụ tiếp theo trong vòng ba năm. Sư đệ, người vẫn kiên quyết muốn nhận.

Đây là hãn khuyên răn hết lời, để cho Tinh Hồn biết khó mà từ bỏ. Nhưng rốt cuộc, Tinh Hồn vẫn lắc đầu từ chối hảo ý của hãn, và vẫn tiếp tục muốn nhận nhiệm vụ này.

Chấp sự thở dài một tiếng, nếu như đối phương đã kiên quyết như vậy, bản thân phí nước miếng cũng chả làm được gì. Bèn giúp Tinh Hồn xác nhận nhiệm vụ, sau đó ném ngọc giản qua cho hãn.

- Ba tháng nữa, hy vọng có thể gặp lại được sư đệ.

- Đa tạ.

Tinh Hồn cầm lấy ngọc giản, sau đó quay trở lại động phủ của hãn.

Sau khi Tinh Hồn vừa đi không lâu thì một gã thanh niên nam tử cao ráo, gương mặt khá ưu tú, đôi mắt hẹp dài thâm sâu khó dò. Chính là Đoạn Hải, người không lâu trước đây cản đường Tinh Hồn khi hãn vừa mới đến Đại Kiếm Đường này.

Đoạn Hải tiến tới gần quầy Nhiệm Vụ Đường, trông thấy Đoạn Hải, chấp sự liền ôm quyền.

- Đoạn Hải sư huynh, đã lâu không gặp qua. Hôm nay muốn nhận nhiệm vụ à?

- Không, ta chỉ muốn hỏi thăm một chút.

- Ra vậy, nếu ta biết, nhất định sẽ trả lời sư huynh.

Đoạn Hải là một trong những đệ tử có danh khí rất lớn, vả lại Đoạn Hải cũng là một trong những thành viên quan trọng của Thiên Hội, thế nên gã chấp sự này mới có thái độ khách khí với hã như vậy. Đoạn Hải gương mặt hài lòng, sau đó hỏi tiếp:

- Ban nãy, người vừa rồi có phải vừa mới nhận nhiệm vụ?

- Đúng vậy, ta vừa mới trao nhiệm vụ cho hã xong.

Chấp sự gật đầu, thản nhiên nói.

- Không biết hã đã nhận nhiệm vụ gì vậy, có thể nói cho sư huynh biết một chút được không?

Đoạn Hải khước miệng nhếch lên, rồi hỏi tiếp. Chỉ thấy chấp sự lắc đầu cự tuyệt:

- Đoạn Hải sư huynh, quy củ Nhiệm Vụ Đường không phải là sư huynh không biết. Khi đệ tử nhận nhiệm vụ, tuyệt đối không được phép tiết lộ, cho dù với đồng môn cũng không ngoại lệ. Chuyện này nếu để Tổng Ngọc trưởng lão mà biết, như vậy số phận ta liền không xong rồi.

- Người không nói, sư huynh không nói, làm sao Tổng Ngọc trưởng lão biết được. Vả lại, sư huynh cũng chỉ muốn thăm dò một chút thôi.

Vừa nói, Đoạn Hải vừa đặt một cái nhẫn ngọc lên bàn, ánh mắt liếc nhìn xung quanh, trong khoảng khắc không có ai chú ý đến liền búng vào lòng bàn tay chấp sự.

Chấp sự kinh ngạc, sau đó thử truyền một tia thần niệm vào, ngay lập tức gương mặt chấn kinh, một giây sau chuyển hóa thành vui mừng.

Chỉ thấy chấp sự vội lấy lại bình tĩnh, kho kho vài cái, sau đó mới nói:

- Ha ha, tiết lộ một chút cũng không sao, có điều, việc này Đoạn Hải sư huynh phải giấu kín, bằng không ta đây sẽ rất thê thảm.

- Yên tâm, sư huynh sẽ giữ kín.

Đoạn Hải cười cười, quả nhiên chỉ cần hồi lộ cho một chút ít là gã chấp sự này liền vẫy đuôi với hắn ngay. Chấp sự nhìn quanh một lần nữa, trong ánh mắt cảnh giác, rồi sau đó mới ghé tai Đoạn Hải, nói cho Đoạn Hải nhiệm vụ của Tinh Hồn đã nhận là gì.

Nghe xong, Đoạn Hải ban đầu ngạc nhiên, rồi sau đó biến thành tà dị.

- Lại dám nhận nhiệm vụ bên ngoài, đúng là một tên không biết sống chết. Người đã kiêu ngạo như vậy, ta đây liền tặng cho người một món quà bất ngờ.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Quay trở lại động phủ, định chuẩn bị một chút rồi ngày mai rời khỏi Thiên Kiếm Tông để làm nhiệm vụ, bỗng nhiên khi đi vào trong động phủ, đột nhiên gương mặt của Tinh Hồn kinh ngạc, ngay sau đó chuyển thành tức giận.

Vừa mới đó còn rất rộng rãi thoáng đãng, chỉ vừa mới đi một lúc đã biến thành một đống rác rưởi.

- Con thằn lằn kia, lăn ra đây.

Nhìn đống nội y trước mắt với đủ kiểu dáng, từ loại kín đáo e thẹn đến quyến rũ hoặc nhàn, với đủ các loại màu sắc, hồng có, đỏ có, đen có... không cần đoán cũng biết, chủ nhân của tác phẩm này chính là Tiểu Ứng Long.

Ngay khi Tinh Hồn quát lớn, từ bên trong đồng nội y, Tiểu Ứng Long nhô cái đầu bóng tròn với chiếc sừng nho nhỏ nhô lên, ánh mắt trong veo vô tội, thản nhiên hỏi:

- Chuyện gì thế?

- Cái đồng đồ nhỏ của nữ nhân là chuyện gì đây?

Tinh Hồn chỉ tay vào đồng y phục chất ngồn ngang trên mặt đất, trừng mắt nhìn Tiểu Ứng Long, hỏi.

- Chuyện gì là chuyện gì. Bốn long rất tốt bụng, thấy đồng đồ của bọn họ dùng đã lâu, có mùi vị thơm tho... à không, ẩm mốc khác thường, nếu dùng tiếp sẽ tổn thương đến sức khỏe, vậy nên bốn long tốt bụng đem dọn hết về đây, tạo điều kiện cho các nàng có thêm y phục mới. Ài, bốn long thật sự là người tốt mà.

Con dân long này đúng là cái quái gì cũng nói được, gương mặt quá dày, nói chuyện mà không hề đỏ mặt một giây phút nào.

- Người tốt cuộc đã trộm của bao nhiêu người rồi?

Tinh Hồn lại hỏi tiếp.

- Không biết nữa, sơ sơ chắc khoảng ba bốn chục người thôi. Mà người cũng đừng lo, bốn long chỉ chọn những cái có mùi thơm... à không, có mùi ẩm mốc nhất, cũ kỹ nhất, thế nên đừng lo lắng quá, bọn họ sẽ không biết đâu mà, hắc hắc...

Tiểu Ứng Long cười âm tà, thế nhưng khi nói chuyện lại ngẩng cao gương mặt, đứng thẳng người, trông vô cùng ung dung tiêu sái, tựa hồ chưa làm ra một chuyện gì trái với lương tâm vậy.

Mặt dày cỡ này, Tinh Hồn cũng chỉ biết ôm mặt lắc đầu.

- Mau thu dọn đồng đồ đó, đừng để người khác trông thấy, nhanh lên.

- Thu dọn gì chứ? Bốn long còn đang có ý định đem chúng trưng bày khắp động phủ của người đó. Người xem, vừa tu luyện vừa ngắm nhìn những báu vật tuyệt hảo nhất trên đời, tâm tình vô cùng thoải mái, như vậy mới đạt đến đỉnh cao thiên hạ được. Phương pháp này, bốn long chính là đặc biệt chuẩn bị cho người đó.

- Một là đem dọn, hai là ngay lập tức ta đốt hết.

Tinh Hồn găng giọng, gương mặt xám đi, trông rất đáng sợ. Cứ tưởng tượng như là, chỉ cần Tiểu Ứng Long lắc đầu một phát là hẳn đem đồng đồ nhỏ đó đốt sạch sành sanh.

Tiểu Ứng Long biến sắc, nghe giống như sét đánh ngang tai, như ngũ lôi oanh đỉnh. Đồng đồ này, nó phải vất vả lắm mới có được, phải rình mò ngày đêm, rồi còn phải đem từng cái quần nhỏ một kê lên mũi hít ngửi để xem món nào vừa mới dùng, món nào đã dùng lâu năm... phải nói là cực khổ vô cùng, công sức mồ hôi nước mắt mới thu thập được.

Vì vậy, Tiểu Ứng Long không thể nào để cho Tinh Hồn phá nát những báu vật mà nó đổ mồ hôi sôi nước mắt đem đi đốt hết được.

- Dọn... bốn long dọn là được chứ gì. Hừ, muốn làm việc tốt mà bị chửi như chó, lần sau đừng hòng bốn long giúp gì cho người.

- Làm nhảm gì đó, làm nhanh lên.

Bởi vì không có chỗ nào để Tiểu Ứng Long cất chứa hết đồng đồ này, chỉ còn lại một chỗ duy nhất, đó chính là không gian động thiên của Tinh Hồn mà thôi.

Ban đầu, Tinh Hồn rất tức giận, cự tuyệt yêu cầu của Tiểu Ứng Long, bảo nó phải tự bản thân xử lý đồng đồ của nợ đó. Bất quá, Tiểu Ứng Long đe

dọa, nếu như không đáp ứng đem đồng đồ nhỏ đó dọn vào không gian động thiên thì nó sẽ tố cáo Tinh Hồn chính là người đã trộm đồng đồ nhỏ đó.

Sau một hồi so đo, Tinh Hồn lại cần phải hoàn thành nhiệm vụ kia, vậy nên rốt cuộc đành phải tạm thời đáp ứng Tiểu Ứng Long.

Tiểu Ứng Long hết sức vui mừng, sau đó đem dọn hết đồng đồ nhỏ vào không gian động thiên. Mặc dù rất khó chịu, thế nhưng tính cách con rồng mập này rất quái đản, ai mà biết nó mà hồn dỗi sẽ làm ra những chuyện thương thiên hại lí như thế này.

- Tiểu tử, lâu lắm mới thấy người làm chuyện vừa mắt bốn long. Bốn long là người tốt, thế nên việc người vô lễ trước đó, bốn long sẽ bỏ qua.

Nói xong, Tiểu Ứng Long hóa thành một đạo linh quang tiến nhập vào không gian động thiên, bắt đầu tận hưởng đồng thành quả của nó.

Vừa đúng lúc vừa mới dọn xong thì bên ngoài có tiếng người truyền vào:

- Tinh Hồn, huynh có trong đó không?

Chủ nhân giọng nói này, dĩ nhiên chính là Hạng Hạo. Tinh Hồn hơi nhướng mày, sau đó bước ra bên ngoài, ngẩng đầu nhìn lên trên, chỉ thấy Hạng Hạo, Bắc Cung Thanh Đan cùng với một số nam tử lạ mặt.

- Có việc gì không?

- Có thể nói chuyện một chút được chứ?

Bắc Cung Thanh Đan đứng bên cạnh Hạng Hạo, nhìn Tinh Hồn hỏi. Chỉ thấy Tinh Hồn gật đầu, gương mặt Bắc Cung Thanh Đan giãn ra, như trước đó trong lòng còn đang lo lắng Tinh Hồn từ chối.

Cả đám người hạ xuống mặt đất, nhìn tu vi những người này khá mạnh, xem ra đều là bằng hữu của Hạng Hạo cả.

- Tinh Hồn, ta cũng không muốn nói dông dài, thế nên sẽ nói thẳng luôn.

Hạng Hạo biết tính cách của Tinh Hồn như thế nào, thế nên hắn căn bản không nói chuyện khách khí, liền đi thẳng vào vấn đề. Như thế này lại hợp ý Tinh Hồn.

- Huynh có muốn gia nhập Nhân Hội không?

Đa tạ bạn khanh2 đã tặng nguyệt phiếu /66

Tối nay sẽ bonus một chương nữa /met

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 147: Trở Lại Hạng Nhạc Sơn Mạch

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 147: Trở lại Hạng Nhạc Sơn Mạch

- Gia nhập Nhân Hội?

Tinh Hồn hơi ngẩn ra, trong đầu hẫng từ lúc trở thành đệ tử Thiên Kiếm Tông chưa hề suy nghĩ qua việc gia nhập một cái hội nào đó do các đệ tử thành lập cả.

- Với thực lực của huynh, nếu gia nhập Nhân Hội, nhất định sẽ được đối đãi hậu hĩnh.

Bắc Cung Thanh Đan sợ Tinh Hồn từ chối, vội tiếp lời Hạng Hạo.

- Gia nhập Nhân Hội, tổng thể mà nói đối với huynh có rất nhiều lợi ích. Không những số lượng linh thạch được cấp xuống mỗi tháng nhiều hơn so với những đệ tử bình thường, ngoài ra còn giảm đi việc bị đám người Thiên Hội tìm đến. Ta nghe nói, vài canh giờ trước hình như giữa huynh và Thiên Hội lại xảy ra mâu thuẫn.

- Chuyện này, ta cần phải suy nghĩ thêm. Bất quá, có lẽ phải khoảng ba tháng sau, ta mới có thể trả lời được. Bây giờ ta phải đi làm nhiệm vụ rồi.

Tinh Hồn trầm ngâm một lúc, hắn chưa muốn vội đáp ứng, liền tạm thời đặt chuyện này sang một bên. Dù sao thì đối với cái gì Nhân Hội và Thiên Hội, Tinh Hồn chưa biết gì nhiều cả. Vậy nên, mặc dù có Bắc Cung Thanh Đan và Hạng Hạo là hai người bằng hữu khá tốt, Tinh Hồn vẫn chưa đưa ra quyết định.

Thấy vậy, Bắc Cung Thanh Đan nhìn Hạng Hạo lắc đầu.

- Vậy cũng được. Trong khoảng thời gian này, huynh hãy cẩn thận, đám Thiên Hội nhất định sẽ không bỏ qua chuyện này dễ dàng đâu.

- Được, ta biết rồi. Nếu đã không có việc gì khác, vậy thì ta đi làm nhiệm vụ.

- Chúc huynh thành công.

Tinh Hồn ôm quyền khách khí, sau đó đạp lên phi kiếm rời đi.

- Bắc Cung sư huynh, Hạng Hạo sư huynh, vị bằng hữu này của hai người đúng là kiêu ngạo.

Khi Tinh Hồn vừa mới khuất thì đứng đằng sau lưng, một gã thành viên Nhân Hội gương mặt khó chịu, tặc lưỡi châm biếm.

- Phải, hắn nghĩ giết được Chu Văn Thành thì cho rằng bản thân có giá lắm sao? Chúng ta đã đến tận đây mời hắn gia nhập Nhân Hội, thế mà lại không nể mặt đến như vậy.

- Cái gì mà suy nghĩ chứ, chắc đang muốn làm giá đó mà.

Thái độ của Tinh Hồn không ngờ khiến cho những thành viên Nhân Hội đâm ra khó chịu. Nhưng ngay lập tức, Hạng Hạo xoa người lại, bộc phát khí thế kinh người, nói:

- Câm miệng lại.

Hạng Hạo nổi giận khiến cho mấy tên kia khiếp hãi, lập tức cứng họng không dám nói thêm lời nào.

- Được rồi, bọn họ chưa hiểu tính cách của y nên mới như vậy. Ở đây cũng chẳng có việc gì, đi thôi.

Bắc Cung Thanh Đan lên tiếng giải vây, sau đó cùng với Hạng Hạo rời khỏi động phủ của Tinh Hồn.

Cùng lúc đó, tại tổng bộ Thiên Hội đang diễn ra một cuộc họp bí mật.

- Đoạn Hải vừa mới đưa tin, tên tạp chủng đó nhận nhiệm vụ tại Hắc Nhạc Sơn Mạch.

Ngồi ở vị trí trung tâm là chính là Trương Vĩ, ngoại môn trưởng lão Thiên Hội. Người vừa mới lên tiếng hỏi chính là Trương Vĩ, đồng thời ánh mắt nhìn quanh một vòng.

- Đoạn Hải rất nhanh nhậy, cư nhiên cấp cho chúng ta một cái thông tin tốt.

Một trong những người có mặt tại cuộc họp cười nói.

- Nghe nói lần trước Đoạn Hải muốn thách đấu với tên Tinh Hồn đó, cư nhiên bị đối phương cự tuyệt. Và lại, đệ đệ của hắn cũng chết trong tay Tinh Hồn, xem ra Đoạn Hải rất muốn tự tay giết chết gã đó đây, hắc hắc...

- Trương Vĩ sư huynh, nếu như gã Tinh Hồn đó đã muốn chết như vậy, hay là chúng ta cử người đuổi theo giết hắn, khỏi cho hắn có cơ hội quay trở lại Thiên Kiếm Tông này nữa.

Lại một người khác lên tiếng.

- Không được, hắn nhiều lần khiến Thiên Hội chúng ta mất mặt, ta muốn hắn đứng trước toàn bộ Thiên Hội chúng ta quỳ xuống dập đầu cầu

xin chúng ta tha mạng, như vậy mới hả giận được.

- Ta đồng ý. Tinh Hồn đầu tiên giết Chu Văn Thành, sau đó ngang nhiên lấy đi linh thạch, cuối cùng đả thương Viên Thừa, gián tiếp làm cho Kim Đồng Phúc trọng thương, để hắn chết ở cái xó xỉ Hăng Nhạc Sơn Mạch như vậy là quá đơn giản rồi.

- Phải, không thể để hắn chết như vậy.

-

Trương Vĩ sau một hồi lắng nghe, sau đó ra hiệu cho mọi người im lặng. Chỉ thấy Trương Vĩ đứng dậy, khoe miệng nở nụ cười âm trầm.

- Ba tháng nữa là sẽ tiến hành cuộc thi tấn cấp nội môn, đến khi đó, Thiên Hội chúng ta sẽ cho hắn biết thế nào là lợi hại. Bất quá, cổ nhân có câu biết người biết ta trăm trận trăm thắng. Trước đó, Chu Văn Thành lần chúng ta đã xem thường hắn, thế nên lần này để không có chuyện gì bất trắc xảy ra, ta đề nghị cho người theo dõi hắn, kiểm tra xem thực lực của hắn mạnh đến đâu.

- Như vậy cũng được. Trương Vĩ sư huynh, chúng ta sẽ để ai điều tra hắn đây?

Một người bỗng hỏi.

- Hình như Hàn Quyết cũng đang làm nhiệm vụ tại Hăng Nhạc Sơn Mạch, hay là truyền tin để hắn thăm dò thử xem.

- Hàn Quyết, chính là “phong kiếm” Hàn Quyết ra chiêu với tốc độ nhanh như gió à?

- Phải, chính là hắn. Hàn Quyết thực lực so với Kim Đồng Phúc mạnh hơn rất nhiều, để hắn thăm dò chẳng khác gì lấy dao mổ trâu để giết gà, bất

quá bây giờ mọi người đều đang chuẩn bị cho kỳ thi ba tháng sau, vậy nên hay là để cho Hàn Quyết làm chuyện này.

Nghe thấy có người đề cử Hàn Quyết, mặc dù cũng có cảm giác tương tự như người nợ, tuy nhiên đúng như những gì hân nói, mọi người đều đang tập trung cho kỳ khảo hạch, vì kỳ khảo hạch này quyết định rất nhiều đến lợi ích cá nhân và cả lợi ích của Thiên Hội nữa.

Vậy nên cuối cùng Trương Vĩ liền đồng ý, cho người truyền tin cho Hàn Quyết thực hiện nhiệm vụ.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Từ Thiên Kiếm Tông muốn đến Hằng Nhạc Sơn Mạch, với tốc độ của Tinh Hồn bây giờ, dù sử dụng phi kiếm phi hành cũng mất gần hai tháng. Cũng may là Thiên Kiếm Tông đã chuẩn bị sẵn một cái tiểu truyền tống trận, chỉ cần bỏ ra một ngàn linh thạch hạ phẩm là có thể truyền tống thẳng từ Thiên Kiếm Tông đến chỗ Thanh Giang Trấn mới.

Chuyện này khá tiện nghi cho hân, tiết kiệm được rất nhiều thời gian đi lại. Bây giờ đang là ban sáng, thế nên ngay khi đến Thanh Giang Trấn, Tinh Hồn lựa chọn tiến thẳng vào Hằng Nhạc Sơn Mạch.

Thực lực của Tinh Hồn hiện nay, đối với hậu thiên hoang thú cấp hai thì giải quyết không quá hao phí sức lực, còn hậu thiên hoang thú cấp ba thì cần phải có sự chuẩn bị mới có thể hạ sát được chúng.

Ngoài ra, Tinh Hồn sau khi tiến vào vô minh lần thứ hai, cơ thể đã đạt được yêu cầu tu luyện Hư Không Chiến Thể tầng thứ hai, đó chính là luyện nhục.

Cũng giống như trước đây, muốn luyện thành công việc luyện nhục cần có sự hỗ trợ của huyết nhục hoang thú cùng với linh dược phụ trợ. Bất quá, linh dược phụ trợ phải mang hư không chi lực thì mới được.

Tinh Hồn trước đây đã xem qua những linh dược tại Thiên Kiếm Tông, trong số đó có một vài linh dược ẩn chứa loại lực lượng này. Bởi vì Thiên Kiếm Tông không có người biết về lực lượng hư không, thế nên số điểm cống hiến để đổi lấy loại linh dược này khá thấp, chỉ cần làm được nhiệm vụ lần này là liền đổi được vài ba gốc ngay.

Nói chung là lần này làm nhiệm vụ, chỉ cần thành công là hẳn chiếm được rất nhiều tiện nghi.

Hằng Nhạc Sơn Mạch sau hơn trăm năm không hề có gì thay đổi cả, vẫn giống như một đầu cổ long đang nằm say giấc vậy.

Từ Thanh Giang Trấn chạy vào Hằng Nhạc Sơn Mạch ba trăm thước đều là những hậu thiên hoang thú cấp một, đối với những đầu hoang thú này hoàn toàn không lọt vào mắt xanh của hắn. Nếu không gặp thì thôi, khi đã gặp thì một chiêu giết chết, không chút khoan nhượng.

Mất nửa canh giờ thi triển toàn lực, rốt cuộc Tinh Hồn cũng tiến vào khu vực hơn ba trăm thước tính từ Thanh Giang Trấn. Kể từ vị trí này là bắt đầu gặp được hậu thiên hoang thú cấp hai rồi.

Quả nhiên, vừa mới di chuyển không lâu thì trước mắt Tinh Hồn xuất hiện một bầy Xích Diễm Hỏa Sư.

Xích Diễm Hỏa Sư thuộc về hậu thiên hoang thú cấp hai có đẳng cấp yếu nhất, tuy nhiên, bởi vì đặc tính sinh sống thành bầy đàn, số lượng một đàn lên đến gần trăm con, thế nên mặc dù thực lực yếu kém nhưng cũng không thể xem thường được.

Bầy Xích Diễm Hỏa Sư này, số lượng phải lên đến hơn hai trăm con. Dùng thần thức thử dò xét, trong số hai trăm con Xích Diễm Hỏa Sư, có khoảng hai mươi con thực lực khá mạnh, thực lực tương đương với tiên giả trung kỳ Phù Tiên Cảnh.

Tinh Hồn ngồi trên một cành cây đại thụ, gương mặt trầm ngâm, bàn tay xoa cằm, như đang suy nghĩ làm cách nào để đối phó với bầy Xích Diệm Hỏa Sư thì bỗng nhiên giọng nói của Tiểu Ứng Long vang lên:

- Tiểu tử thôi, có cần bốn long giúp không?

- Người có cách gì sao?

Tinh Hồn lạnh nhạt trả lời:

- Hừ, bốn long thông minh tuyệt đỉnh, trí tuệ vô song, muốn đối phó với bầy mèo lửa kia có cả ngàn cách.

Tiểu Ứng Long gương mặt đặc ý nói.

- Nếu vậy thì long đại gia muốn giúp ta thế nào đây?

- Hừ, bốn long chỉ cần đơn giản sử dụng huyết thống uy áp cũng đủ khiến cho cả bầy mèo kia quỳ lạy rồi.

Nghe Tiểu Ứng Long nói, Tinh Hồn mới sực quên mất một chuyện, con dân long này dù rất mất nết, tuy nhiên huyết thống Ứng Long lại chính là hàng thật giá thật, trong mắt nó, quả thật Liệt Diệm Hỏa Sư chẳng khác nào con sâu con kiến cả.

Lập tức, Tinh Hồn mở ra không gian động thiên, để cho Tiểu Ứng Long đi ra ngoài. Bất quá, lúc này Tiểu Ứng Long đang nằm dài trên đồng đồ mà nó trộm được, gương mặt lười biếng trêu ngươi:

- Cơ mà vì sao bốn long phải giúp người nhỉ.

- Người muốn gì, nói đi.

Quả nhiên, con dân long này há có chuyện giúp hã dễ dàng đến như vậy.

- Đầu tiên, sau này không được căn nhắc bốn long nữa; thứ hai, cho bốn long hai không gian động thiên để bốn long trưng bày chiến lợi phẩm mà bốn long thu thập được, thế nào, quá đơn giản phải không?

- Quên đi.

Tinh Hồn hừ lạnh một tiếng, không gian động thiên quan trọng đến như vậy, là nơi tích trữ thiên địa nguyên khí, nói cho là cho, đơn giản vậy sao. Mặc dù Tiểu Ứng Long có huyết thống uy áp lợi hại, thế nhưng không nhất thiết cần đến nó, bởi chính Tinh Hồn cũng vừa mới nghĩ ra được một cách.

- Hỏa Công Công, ra đây.

Hết nợ /win

Cầu nguyệt phiêu đầu tháng và đậu ủng hộ /66

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 148: Hỏa Công Công

Một ngọn lửa màu đen tím bùng lên từ trong hư vô, ngay sau đó hóa thành hình dạng một đứa trẻ với chiếc mũ chuồn chuồn trên đầu, chính là Hỏa Công Công bấy lâu nay vẫn luôn tu luyện bên trong cơ thể của Tinh Hồn.

Nhớ khi còn ở tại Huyền Thiên Giới, Hỏa Công Công trợ giúp rất lớn cho Tinh Hồn, chính là một trong những con át chủ bài mạnh nhất, cơ hồ chỉ đứng sau Đồ Lục mà thôi.

Đáng tiếc, kể từ lúc phi thăng Đại Thiên Thế Giới, Hỏa Công Công bị lực lượng pháp tắc phong ấn, không cách nào xuất hiện ở bên ngoài được. Nhưng nhờ vào việc tiến vào vô minh cảnh giới, phá vỡ đi lực lượng pháp tắc, Hỏa Công Công nhờ thế mà đục hỏa trùng sinh, nay lại đồng hành cùng với Tinh Hồn.

Có điều, việc hãn sở hữu một cái thiên địa chi linh như Hỏa Công Công, nếu để người khác phát hiện, nhất định Tinh Hồn sẽ bị cả Hư Thần Tinh này truy sát. Bởi thiên địa chi linh cực kỳ hiếm gặp, mang theo dị lực vô cùng lợi hại, ngay cả Cửu Thiên Huyền Tiên trông thấy còn thêm nhỏ dãi, huống chi là những người ở tại Hư Thần Tinh này.

- Hỏa Công Công còn rất yếu, nếu như nó có thể tiến bộ thêm một tầng nữa thì may ra mới có thể giúp được người.

Tiểu Ứng Long tặc lưỡi nói.

- Người hơi xem thường Hỏa Công Công, mặc dù hiện tại Hỏa Công Công vẫn còn đang ở trạng thái sơ sinh, nhưng cỡ này cũng đủ để làm gọi cả bầy Xích Diễm Hỏa Sư.

Vừa nói, Tinh Hồn vừa tế ra Đồ Lục, hình dạng lúc này của Đồ Lục vẫn là hình dạng Sơ Lam Vân Kiếm, vốn trước đây dùng để che mắt đám đệ tử Thiên Kiếm Tông.

Nhưng lúc này, hắn đang hành động một mình, vậy nên không cố kỵ gì cả, hoàn toàn đem Đồ Lục giải phong ra.

- Hắc Mang.

Ngay sau tiếng nói khẽ, đột nhiên trên thân kiếm lóe lên ánh hào quang màu đen huyền, ánh sáng này dường như là bộc phát từ bên trong, nhìn trông rất yếu ớt, thế nhưng lại ẩn chứa một cỗ lực lượng phi phàm thần thánh.

Hình dạng Sơ Lam Vân Kiếm hoàn toàn bị hắc mang thôn phệ, biến thành một thanh cổ kiếm màu đen. Đây mới chính là hình dạng chân chính của Đồ Lục.

- Hỏa Công Công, hợp.

Hắn tâm linh câu thông với Hỏa Công Công, ngắn gọn ra lệnh, Hỏa Công Công đôi mắt lóe lên hắc quang, chỉ thấy nó biến thành vô số bông hoa lửa dung nhập vào Đồ Lục.

Chỉ thấy khí tức của Tinh Hồn càng lúc càng trở nên mạnh mẽ, tuy rằng không mạnh bằng thời điểm hắn dung hợp với Tiểu Ứng Long khi thi triển Hoán Long Thuật, thế nhưng lại chẳng thua kém quá xa.

- Waoooo... quá lợi hại.

Tinh Hồn lúc này như đã biến thành, mái tóc trắng chuyển sang màu đen tím không gió mà tự bay phất phơ, khí chất trên người đã thay đổi, từ một kẻ âm trầm hóa thành một kẻ cuồng bạo.

Tiểu Ứng Long trông thấy thì miệng ngoắc rộng lên tận mang tai, hai mắt sáng rực lên, so với lần mà nó trộm được những cái đồ lót có mùi thơm lâu năm cơ hồ không hề thua kém mà hô lớn.

Khí tức của Tinh Hồn quá mạnh mẽ khiến cho bảy Xích Diệm Hỏa Sư đang nằm nghỉ ngơi bị kích động, toàn bộ đều đứng dậy, chuyển ánh mắt lên một gốc cây đại thụ cách đó khoảng năm mươi mét.

- Gào gào gào...

Bảy Xích Diệm Hỏa Sư gầm lớn, lông bờm ở cổ, nói chính xác hơn là ngọn lửa quấn quanh cổ bùng cháy lên hết cỡ, như đang muốn ra uy với kẻ địch mà bọn chúng vừa mới phát giác ra được. Nhưng mà, nhìn bảy Xích Diệm Hỏa Sư bốn chân đang chậm rãi lui lại, trong mắt thoáng qua một tia úy kỵ.

Tinh Hồn đứng trên cành cây cao, hai mắt màu đỏ trừng mắt nhìn bảy Xích Diệm Hỏa Sư, tay cầm chặt Đồ Lục, đột nhiên thân thể khẽ động, chỉ trong một nhịp thở đã xuất hiện phía trước một con Xích Diệm Hỏa Sư có thực lực thuộc vào loại mạnh mẽ nhất trong bảy, Đồ Lục màu đen đang bùng cháy hắc mang chém qua một đường.

Máu màu xanh đen bắn ra, thân thể của Xích Diệm Hỏa Sư xấu số kia đã bị phân ra làm hai mảnh.

- Gao ồ gao ồ gao...

Thành viên trong bầy bị một nhân loại một kiếm chặt đầu giết chết, nguyên cả bầy nổi giận gầm lớn. Lao đến chỗ Tinh Hồn đang đứng, dùng song trảo đầy những cái móng vuốt nhọn hoắc, toan muốn xé nát Tinh Hồn làm nhiều mảnh.

Trong vòng vây của vô số con Xích Diễm Hỏa Sư, Tinh Hồn hít sâu một hơi, nguyên lực từ đan điền và không gian động thiên thứ nhất toàn bộ đều bị hãm khu động.

Tay cầm Đồ Lục mũi kiếm đặt xuống đất, hơi hướng về phía sau, đột nhiên khí thế càng lúc càng mạnh mẽ, phảng phất như xung quanh Tinh Hồn bị một ngọn lửa nóng bức bao phủ, mái tóc tím dựng ngược lên trên trời, Tinh Hồn mắt lóe hắc mang, gầm lớn:

- Phá Long Thức.

Kết hợp cùng với lực lượng của Hỏa Công Công, Tinh Hồn cầm Đồ Lục quét ngang một đường, chỉ một kiếm chém ngang đơn thuần, nhưng cảm giác giống như một hủy diệt cả một khung trời không gian.

Sức nóng cùng lực lượng hủy diệt cực kỳ mãnh liệt, thế nhưng thiên quân vạn mã, trong không gian vang lên âm thanh tí tách, tựa hồ bị hỏa nhiệt cuồng bạo thiêu đốt.

Những tiếng gào thảm thiết vang lên, nhưng chỉ một giây sau thì hoàn toàn im bất đi, chỉ còn lại một vài tiếng rên thảm.

Tuyệt chiêu Phá Long Thức được Tinh Hồn thi triển toàn lực, sức mạnh cơ hồ đã muốn tiếp cận đến tiểu thành cảnh giới rồi. Nhìn không gian xung quanh, trong phạm vi ba trăm thước là một mảnh rực lửa tiêu điều, trở thành một mảnh đất cằn kiệt sinh cơ, mặt đất vẫn còn đang bốc lên những làn khói trắng, dưới mặt đất là những màu đen bị cháy xém, trông rất là kinh dị.

Bầy Xích Diễm Hỏa Sư, ước chừng ba trăm con gần như đều bị Tinh Hồn tru sát toàn bộ, thi thể bị phân thành nhiều mảnh nằm ngổn ngang trên mặt đất, máu thịt của chúng bị sức nóng khủng khiếp của Hỏa Công Công thiêu đốt đến cháy xém, vẫn còn đang bốc lên mùi thịt khét.

- Quá hoàn hảo, quá hoành tráng, hắc hắc...

Ngoại trừ Tinh Hồn ra thì Tiểu Ứng Long chính là nhân vật may mắn ngồi một bên chứng kiến toàn bộ viễn cảnh này.

“Hắc hắc, nếu như tiểu tử này sử dụng toàn bộ những con bài tẩy, cơ hồ bên trong Linh Hạo tam cảnh đã trở thành vô địch, so với mấy tiểu quái vật mà mình gặp qua còn muốn kinh dị hơn. Thú vị...”

Mặc dù vẫn là gương mặt đê tiện, vẫn đội một chiếc quần trắng trên đầu, thế nhưng trông Tiểu Ứng Long có gì đó nghiêm túc hơn hẳn, khóe miệng nhếch lên, trong đầu tự nói.

Tinh Hồn lúc này đã giải trừ hợp thể với Hỏa Công Công, trở lại với hình dạng bình thường, mái tóc trắng và gương mặt lãnh đạm. Bất quá, gương mặt của hắn sự mệt mỏi không hề giấu diếm đi.

- Sử dụng cả Hư Không Chiến Thể gia trì lên Trấn Ngục Huyền Thể, thế nhưng vẫn chưa hoàn toàn đáp ứng được yêu cầu đột phá tiểu thành Phá Long Thức.

Tinh Hồn nhìn bàn tay siết chặt của mình, trong mắt lộ rõ quyết tâm muốn tăng cường lực lượng thân thể lên một trình độ mới.

Có điều, hiện tại cần phải thu thập nội đan của Xích Diễm Hỏa Sư trước, sau đó còn phải nghỉ ngơi phục hồi sức mạnh nữa.

Hậu thiên hoang thú cấp hai đẳng cấp yếu nhất giống như Xích Diễm Hỏa Sư, không phải con nào trong cơ thể cũng sản sinh ra nội đan.

Vả lại, nội đan cũng có lớn có nhỏ, có phân chia đẳng cấp khác biệt. Giống như cái nội đan trước đây Tinh Hồn đoạt được từ thân thể Huyền Mao Trư, viên nội đan đó thuộc về loại thấp nhất, bên trong lẫn đến chín mươi sáu thành tạp chất, chỉ có bốn thành là tinh chất mà thôi.

Cũng may là cái nhiệm vụ này không yêu cầu thành phẩm nội đan, miễn là thu thập đủ ba mươi viên nội đan cấp hai và ba viên nội đan cấp ba là hoàn thành nhiệm vụ.

Trong hơn ba trăm con Xích Diễm Hỏa Sư bị giết chết, Tinh Hồn thu thập được hơn bảy mươi viên nội đan, số lượng này không tệ chút nào, dư sức đáp ứng một nửa yêu cầu của nhiệm vụ rồi.

Tiếp theo chính là tìm hậu thiên hoang thú cấp ba để thu thập nội đan, có điều, Tinh Hồn muốn khôi phục lại sức mạnh, thế nên tạm thời nghỉ ngơi một ngày để điều chỉnh trạng thái của bản thân lên đỉnh phong.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Một nơi tại Hắc Nhạc Sơn Mạch, bên trên một mỏm đá chính giữa bờ hồ, có một người già đàn ông đang ngồi xếp bằng trên khối đá, hai mắt đang nhắm lại, tựa hồ đang thả mình vào không gian để tu luyện.

Nhìn gương mặt cơ hồ đã ngoài ba mươi tuổi, mái tóc đen phong trần bay trong gió, gương mặt gai góc, chân mày trông như hai tòa núi nhỏ, khiến cho người này càng trở nên phong trần tuấn lãng khó tả.

Đột nhiên, từ trên bầu trời xuất hiện một đạo kim quang, phóng thẳng tới chỗ người đàn ông này. Khi phát hiện ra đạo kim quang đó, người đàn ông lập tức mở mắt ra, giơ tay chụp lấy đạo kim quang với tốc độ rất nhanh.

Hắn nhìn vào bàn tay mình, chỉ thấy đó là một khối ngọc giản, chính giữa có khắc một chữ thiên.

- Thiên Hội truyền âm?

Người đàn ông nhướng mày, nhưng không nghĩ ngợi gì nhiều, liền bóp nát ngọc giản đó. Ngay tức khắc, trong đầu hắn vang lên một giọng nói quen thuộc.

Sau một lúc, hắn mở mắt ra, trong mắt là sự kiêu ngạo cùng khinh thị:

- Gì thế này? Bảo ta đi giám sát một con sâu mới tiến giai Phù Tiên Cảnh?

Người đàn ông này đích thị chính là “phong kiếm” Hàn Quyết, thực lực so với Kim Đồng Phúc còn muốn mạnh hơn.

Tin tức vừa rồi, dĩ nhiên chính là Trương Vĩ truyền đến. Có điều, Hàn Quyết dường như không muốn đáp ứng nhiệm vụ này chút nào. Bởi hắn nghĩ rằng, một con sâu con kiến như Tinh Hồn lấy tư cách gì để hắn giám thị chứ? Điều này chỉ làm phí thời gian tu luyện của hắn mà thôi.

- Hừ, từ lúc nào Thiên Hội tôn quý lại đi chú ý đến một con sâu con kiến như vậy, đúng là quá mất mặt.

Hàn Quyết thái độ cực kỳ bất mãn, định truyền âm trở lại từ chối thì bỗng nhiên trong đầu lóe lên một đạo linh quang.

- Khoan đã, con sâu này khiến cho Trương Vĩ quan tâm, trong ý tứ Trương Vĩ dường như căm ghét con sâu này. Đã vậy, ta thuận tiện lấy đầu hắn luôn vậy. Hắc hắc...

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 149: Song Đầu Thanh Lân Mãng

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 149: Song Đầu Thanh Lân Mãng

Một ngày trôi qua, Tinh Hồn sử dụng ba viên Phục Khí Đan do Thiên Kiếm Tông ban thưởng thì khôi phục lại nguyên lực tại đan điền lần không gian động thiên thứ nhất. Nghỉ ngơi một ngày, thực lực của hắn đã khôi phục lại bình thường, tiếp theo chính là đi săn hậu thiên hoang thú cấp ba rồi.

Muốn gặp được hậu thiên hoang thú cấp ba thì phải tiếp tục tiến vào sâu hơn, ước chừng khoảng tám trăm thước thì mới bắt gặp chúng được.

Mặc dù nơi Tinh Hồn đang đứng ngẫu nhiên cũng xuất hiện một vài hậu thiên hoang thú cấp ba, thế nhưng tỷ lệ rất thấp. Thời gian tuy rằng còn đến ba tháng, nhưng Tinh Hồn cũng không có thời gian ngồi im một chỗ chờ đợi chúng xuất hiện trước mặt mình.

Càng đi vào sâu bên trong Hắc Nhạc Sơn Mạch thì cây cối mọc càng nhiều, không khí rất ẩm thấp, khác biệt rất nhiều so với một ngàn thước bên ngoài. Nơi đây, dù là ban ngày nhưng không gian vẫn rất âm u, thỉnh thoảng xuất hiện những cái chớp mắt, không cẩn thận là bị trúng độc như chơi.

Bắt đầu tiến vào khu vực xuất hiện hậu thiên hoang thú cấp ba, Tinh Hồn bèn thu liễm khí tức bản thân lại, hành động cẩn trọng hơn rất nhiều so với trước đây.

Dù sao thì hậu thiên hoang thú cấp ba rất mạnh, trừ khi hấn sử dụng toàn bộ con bài tẩy thì mới có thể diệt sát được chúng, thậm chí không cẩn thận là mất luôn cái mạng nhỏ như chơi.

Thu liễm bản thân lại, vậy nên tốc độ của Tinh Hồn vì thế mà giảm theo. Trước mặt hấn xuất hiện một màn chướng khí màu xám đục kỳ dị.

Tinh Hồn thử đem thần thức xuyên qua màn sương xám đó để thử thăm dò, thế nhưng màn sương này lại có dị năng kỳ lạ làm cho thần thức của hấn bị phản chiếu ngược lại. Chân mày nhướng lên, bản năng cho thấy màng sương kia có gì đó không bình thường.

Tinh thần căng lên như dây đàn, Đồ Lục xuất hiện trên tay, sự cảnh giác tăng lên cao nhất, từng bước một tiếng vào bên trong màn sương.

Bởi vì màng sương này quá dày đặc, thế nên Tinh Hồn dù là thần thức hay bằng mắt thường vẫn không thể quan sát được các hướng xung quanh.

- Cẩn thận, người đang bị một con măng xà nhắm vào.

Tiểu Ứng Long mở miệng nhắc nhở.

- Măng xà?

- Phải, là hậu thiên hoang thú cấp ba, đúng thứ người cần đấy.

- Có cần bốn long tương trợ không?

Tiểu Ứng Long cười âm tà, hỏi.

- Tạm thời chưa cần, chuyện đi săn này vẫn còn nằm trong tầm kiểm soát, khi nào thực sự nguy hiểm ta sẽ triệu hồi người.

- Hắc hắc, vậy mới phải.

Đối với câu trả lời của Tinh Hồn, Tiểu Ứng Long dường như phi thường ưng ý. Có lẽ Tinh Hồn phần nào cũng đang cảm giác được rằng, con rồng mập này đang muốn thăm dò mình. Bất quá, hắn cũng không để tâm đến, nó muốn làm gì thì mặc nó.

Khi tiến vào bên trong vùng sương mù, tự nhiên Tinh Hồn nội tâm sinh ra một cảm giác lạnh lẽ, y phục đột nhiên có dấu hiệu muốn tan chảy.

“Sương mù có độc?”

Chớp mắt, hắn liền cảm thụ được sương mù này có độc tố. Cũng may, Tinh Hồn tu luyện Trấn Ngục Huyền Thể, ngưng tụ được Trấn Ngục Huyền Thai, thế nên nhiều độc tố không thể làm khó được hắn.

Con măng xà này cũng thật thông minh, lợi dụng sương mù tại Hắc Nhạc Sơn Mạch thả vào độc tố của bản thân, nếu ai đó bất cẩn không để ý đến chi tiết này, chỉ sợ vừa hô hấp một cái là lập tức trúng độc ngay.

Bước vào cũng đã được hơn hai mươi bước, thế nhưng con măng xà vẫn chưa chịu xuất hiện, xem ra nó vẫn rất cảnh giác với hắn.

Chợt trong đầu lóe lên vệt linh quang, chỉ thấy làn da của Tinh Hồn dần dần chuyển sang màu tái nhợt, cơ hồ như đang bị trúng độc vậy. Đồng thời thân thể đột ngột khựng bước, cả người rũ rượi, sức mạnh toàn thân trông giây lát biến mất.

Tinh Hồn sắc mặt biến đổi.

- Không ổn.

Hắn hô lớn, chuẩn bị xoay người chạy ra khỏi màn sương mù thì bỗng nhiên không gian truyền đến một tiếng kêu rít rít lạnh người, trong màn sương mờ ảo một bốn ngọn đuốc màu đỏ xuất hiện.

Màn sương mù bị khoá động dữ dội, bay tán loạn trong không gian.

Nghe thấy tiếng động từ đằng sau lưng, Tinh Hồn nguyên lực vận chuyển, cước bộ quái dị di chuyển. Chỉ thấy trong không gian một cái đại thụ bay xẹt qua, ầm một tiếng khiến cho đất đá bay đầy trời.

Cách đó khoảng chừng ba mươi bước chân, bóng ảnh Tinh Hồn hiện ra. Hắn vừa rồi thi triển Quỷ Ảnh Thần Hành tránh né trong tức khắc, nhưng không ngờ tốc độ của con mãng xà này lại nhanh đến như vậy, khiến cho một góc áo bị xé rách.

- Song Đầu Thanh Lân Mãng.

Tinh Hồn ngẩn mặt nhìn lên trên, chỉ thấy trước mặt là một con mãng xà khổng lồ có hai chiếc đầu lớn, toàn thân được bao bọc bởi một tầng thanh lân cứng rắn.

Song Đầu Thanh Lân Mãng, hậu thiên hoang thú cấp ba, thuộc về loại hoang thú đẳng cấp chí tôn, thực lực so với tiên giả Linh Tiên Cảnh không hề thua kém.

Bốn đôi mắt đỏ rực như máu nhìn chăm chăm Tinh Hồn, hai có miệng phát ra âm thanh khè khè, hai cái lưỡi chẻ đôi không ngừng đưa ra thụt vào, giống như đang muốn thưởng thức tư vị của con mồi bé nhỏ trước mặt.

Tinh Hồn gương mặt trầm xuống, nếu như chỉ là hậu thiên hoang thú cấp ba phổ thông, hắn có thể đối phó bình thường được, nhưng không ngờ lại đụng phải hậu thiên hoang thú cấp ba chí tôn, thuộc vào loại khó đối phó nhất.

- Có chút khó khăn, nhưng cũng chỉ như vậy. Hỏa Công Công.

Tinh Hồn lại một lần nữa gọi ra Hỏa Công Công, xuất hiện bay lơ lửng bên cạnh hắn.

- Hợp.

Lại hô một tiếng, Hỏa Công Công thân thể biến thành những đóa hoa lửa dung nhập vào thân kiếm Đồ Lục.

- Hắc Mang.

Nguyên lực từ đan điền và không gian động thiên thứ nhất điên cuồng rót vào, khí thể của hắn theo đó bạo tăng. Vốn dĩ bình thường, hắn đã không kém hơn tiên giả Địa Tiên Cảnh, nhưng ngay sau khi dùng bí pháp hợp nhất với Hỏa Công Công, thực lực của Tinh Hồn nhảy vọt lên Linh Tiên Cảnh.

Mái tóc trắng chuyển sang màu tím, cơ thể như được một ngọn lửa viển cổ bao phủ, trong đôi hồng nhãn lóe lên chiến ý kinh người.

- Ma Viêm Trảm.

Nguyên lực từ không gian động thiên thứ hai lại được khu động, điên cuồng rót vào Đồ Lục. Tinh Hồn cầm Đồ Lục chỉ thiên, một đạo kiếm khí nóng bỏng xông thẳng lên trời, sau đó trảm xuống một kiếm, uy lực như muốn xé đôi mặt đất vậy.

Song Đầu Thanh Lân Mãng giật mình, không ngờ con mồi của nó trông giãy lắt lại có thể biến mạnh. Bản năng của hoang thú so với nhân loại thính hơn rất nhiều, Song Đầu Thanh Lân Mãng cảm giác được nhân loại phía trước khiến nó cảm thấy bị uy hiếp.

Tuy nhiên, bị uy hiếp là một chuyện, hung ý của nó trái ngược không hề thuyên giảm, ngược lại giống như bị xem thường kích thích.

- Pi xà... pi xà...

Cái đuôi khổng lồ của Song Đầu Thanh Lân Mãng bỗng từ bên dưới đánh tới chỗ Tinh Hồn, trong lớp thanh lân sáng lên ánh lục quang, tựa hồ như lớp thanh lân đã được cường hóa lên. Ầm một tiếng, Ma Viêm Trảm bị đánh tan, Tinh Hồn thân thể lùi lại phía sau.

Song Đầu Thanh Lân Mãng không ngờ cái đuôi cũng bị đánh bật lại, trên cái đuôi xuất hiện một vết kiếm nhàn nhạt. Trông thấy tầng thanh lân bị tổn thương, Song Đầu Thanh Lân Mãng cả giận, hai cái đầu giận dữ rít lên, trong bốn đôi mắt tràn ngập hung quang, cái miệng há rộng ra, đỏ rực như mấy cái chậu máu, xông tới muốn ngậm Tinh Hồn vào trong miệng.

- Đến đây.

Tinh Hồn ổn định lại thân hình, gương mặt không chút tỏ ra kinh biến, thậm chí chiến ý trong mắt dâng trào lên, há miệng gầm lớn.

Chỉ thấy gân xanh trên trán nổi lên, áo ngoài bị kinh lực chấn nát thành tro bụi, để lộ ra cơ thể chắc nịch được bao phủ bởi một tầng lực lượng màu đen huyền, chính là Hư Không Chiến Thể gia trì nên.

- Kiếm Trảm Tinh Thần.

Nguyên lực từ ba không gian động thiên còn lại đều điên cuồng vận chuyển, một khí thế khủng bố như muốn hủy thiên diệt địa.

Tiểu Ứng Long bên trong không gian động thiên quan sát đột nhiên chấn kinh, đứng bật dậy, trong mắt tràn đầy kinh ngạc.

- Hình ảnh... hình ảnh này, sao quen thuộc đến như vậy?

Giọng nói của Tiểu Ứng Long lắp bắp, vừa là kinh ngạc, vừa là sợ hãi úy kỵ. Phảng phất bên trong đôi mắt đen láy của nó, đằng sau lưng Tinh Hồn như có một bóng người, y toàn thân mặc áo giáp màu đen, mái tóc đen huyền bay tán loạn trong gió, đôi tử nhãn lóe lên sự điên cuồng, tay cầm cổ kiếm trăm xuống một kiếm.

Tinh Hồn kiếm ý tăng thứ hai dâng trào, gia trì vào Kiếm Trảm Tinh Thần, hãn chính là muốn lấy cứng đối cứng với Song Đầu Thanh Lân Mãng, thành bại trong một chiêu này, hoặc là hãn chết, hoặc là Song Đầu Thanh Lân Mãng vong.

Ở trong tình huống ngặt nghèo, nhưng gương mặt Tinh Hồn rất tự tin, giống như hãn đã nắm chắc được phần chiến thắng.

Ầm một tiếng, thiên địa rền vang như muốn sụp đổ, một làn khói bụi ngập trời bay lên, kèm theo đó là một cơn chấn động nhẹ nhàng khiến cho cây cối rung động dữ dội.

Máu tươi bắn ra tung tóe, không gian vang lên âm thanh ầm ầm, chính là do thân thể của Song Đầu Thanh Lân Mãng gây ra.

Nó đã bị Tinh Hồn chém thành ba phần, hai cái đầu bay lăn lông lốc trên đất, còn thân thể thì uốn éo gãy dựa trước khi chết. Khoảng chừng vài phút sau, cơ thể khổng lồ của nó mới thôi cử động, hoàn toàn trở thành một cái xác lạnh.

Từ trong bụi mờ, Tinh Hồn chậm rãi bước ra, trên tay cầm kiếm trông rất uy phong. Có điều, gương mặt hãn tái nhợt, khóe miệng xuất hiện tia máu tươi, cơ thể cũng bị những vết thương nhỏ. Cũng may Hư Không Chiến Thể rất vi diệu, giúp hãn khép miệng những vết thương nhỏ đó. Bất quá, đó chỉ là vết thương ngoài da mà thôi, nội thương mới quan trọng.

Lực lượng phản chấn truyền lại cơ thể khiến cho bên trong căn cơ sinh ra bất ổn, nếu không điều trị hợp lý sẽ tạo thành thương tổn trong quá trình

tu luyện sau này.

- Tiểu tử, người lợi hại thật, không ngờ còn có thể tru sát được cả con rắn lục hai đầu.

Tiểu Ứng Long khôi phục lại dáng vẻ bình thường, sau đó không ngừng khen ngợi Tinh Hồn.

- Quá khen.

Tinh Hồn lãnh đạm đáp, sau đó bỗng đi tới chỗ phần thân thể bị chặt đứt, máu tươi hôi tanh không ngừng bốc lên, trông rất khó chịu.

- Tiểu tử, người định làm gì đấy?

- Chỉ là muốn mạnh lên thôi. Hỏa Công Công.

Tinh Hồn song thủ kết ấn, tinh thần lực chậm rãi buông ra, phảng phất trong không gian xuất hiện một bàn tay vô hình vậy, cơ hồ muốn chụp lấy một tồn tại vô hình nào đó.

Hỏa Công Công vốn trở nên hư nhược sau khi dung hợp với Tinh Hồn, đột nhiên hai mắt nó sáng lên, bay lên trên cao. Gương mặt vốn không có miệng không ngờ bị xé ra làm hai, nói chính xác hơn là do nó chủ động há ra, căn cốt tồn tại vô hình đang giãy dụa, biểu cảm trên gương mặt tràn đầy sự hưng phấn.

- Linh hồn của Song Đầu Thanh Lân Mãng khá mạnh, để Hỏa Công Công cắn nuốt sẽ khiến cho nó tiến bộ. Có điều, thủ pháp của tiểu tử nhà người cũng khá nhanh, suýt chút nữa là linh hồn con rắn hai đầu này tiêu tán rồi.

Không bận tâm đến Tiểu Ứng Long làm nhảm, Tinh Hồn ngồi xếp bằng xuống đất, mặc cho máu tươi dưới đất bám vào người vừa khó chịu

vừa hôi hám, bàn tay đặt lên vị trí vết chém, hai mắt lóe hàn mang, hô lớn:

- Hồn Nguyên Thiên Thần Quyết – Thôn Phệ.

Đa tạ Tạch tặng 26 nguyệt phiếu /ngai

Up trước một chương trả nợ /chet

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 150: Không Gian Động Thiên Thứ Sáu

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 150: Không gian động thiên thứ sáu

Từ trong cơ thể Tinh Hồn đột nhiên tuôn ra một cỗ thần bí lực lượng, vị trí bàn tay nơi tiếp xúc với huyết nhục Song Đầu Thanh Lân Mãng xuất hiện một cái hố đen. Sức mạnh thần bí thông qua vị trí hố đen đó, không ngờ lại vô cùng cuồng bạo, chẳng biết từ đâu một cơn gió lớn thổi mạnh lên khiến cho không gian tán loạn.

Một vài giờ sau, khi cát bụi dần tán đi, Tinh Hồn bóng người hiện ra, còn cái thi thể của Song Đầu Thanh Lân Mãng, cơ hồ chỉ còn lại một cái xác khô mà thôi. Toàn bộ huyết nhục, giống như đã bị một lực lượng vô hình nào đó cắn nuốt, không để lại bất kỳ một dấu vết nào cả.

Huyết nhục của Song Đầu Thanh Lân Mãng, đương nhiên chính là do thần thông thôn phệ của Tinh Hồn cắn nuốt sạch sẽ. Huyết nhục bị hố đen chuyển hóa thành một cỗ năng lượng dung nhập vào cơ thể Tinh Hồn, luồng năng lượng này rất cuồng bạo, cơ hồ muốn tàn phá cơ thể hắc từ bên trong.

Chuyện này, từ lúc còn ở tại Huyền Thiên Giới hắc đã từng vô số lần trải nghiệm qua, thế nên gương mặt rất thản nhiên, hai mắt nhắm lại tập

trung luyện hóa cỗ năng lượng đó.

Năng lượng chạy khắp thân thể Tinh Hồn, sau đó cơ hồ bị một cái lực hút hấp dẫn, lập tức toàn bộ năng lượng đều hướng theo chỗ hấp dẫn đó mà di chuyển. Chỉ một vài giây sau, năng lượng đó không ngờ xuất hiện tại linh đài, nơi Thể Đạo Liên ngự trị.

Sự hấp dẫn chính là xuất phát từ Thể Đạo Liên, lúc này, Thể Đạo Liên rất yếu ớt mà nhỏ bé, những cánh hoa sen đang khép lại, như đang chờ đợi thời cơ để nở rộ ra.

Dưới đáy Thể Đạo Liên, đột nhiên xuất hiện vô số sợi hắc ti xông đến chỗ đoàn năng lượng huyết nhục, mạnh mẽ cắn nuốt, so với thần thông thôn phệ của Tinh Hồn còn muốn bá đạo hơn.

Chỉ thấy Thể Đạo Liên ánh sáng màu cam tỏa ra mạnh mẽ, có điều dường như năng lượng này vẫn quá nhỏ bé đối với nó, chỉ giúp cho Thể Đạo Liên lớn hơn thêm một chút mà thôi.

Có điều, dường như nhiều đó cũng khiến cho Thể Đạo Liên hài lòng, sau khi hấp thụ xong đoàn năng lượng đó thì Thể Đạo Sinh bắt đầu tán ra những tia linh khí màu cam, trông giống như những đóa hoa lửa khuếch tán khắp cơ thể hắc.

Cảm giác này rất dễ chịu, so với khi sử dụng thần thông thôn phệ thống khoái hơn vô số lần, tinh thần hắc rất thoải mái, lâng lâng như đang bay bổng bồng bềnh trên trời vậy.

Phía sau lưng, năm cái không gian động thiên đột ngột hiện ra, đây là vô thức triệu hồi, lúc này, năm cái khôn gian động thiên xếp thành vòng tròn, mỗi không gian nhàn nhạt tản mát ánh kim quang đẹp mắt.

Đột nhiên, các không gian động thiên di chuyển, bán kính mở rộng ra, khoảng cách giữa mỗi không gian động thiên cũng được nới ra một khoảng

nhất định.

Trong không gian vang lên âm thanh tí tách, rồi sau đó, trong bán kính của năm không gian động thiên, lại thêm một ánh hào quang nữa lóe lên. Đây chính là dấu hiệu muốn mở ra không gian động thiên thứ sáu.

Tinh Hồn tinh thần tập trung cao độ, nguyên lực vận chuyển lên mức cao nhất, trên trán mồ hôi túa ra như mưa.

Ầm một tiếng, âm thanh nổ vang trong đầu óc hắn.

Phía sau lưng, ánh hào quang càng thêm rực rỡ, nhưng muốn soi sáng cả một góc Hằng Nhạc Sơn Mạch.

Sâu trong Hằng Nhạc Sơn Mạch, tại địa bàn hoạt động của hậu thiên hoang thú cấp ba, có rất người xuất hiện, ở thực lực của hậu thiên hoang thú cấp ba rất mạnh, chỉ ít phải tiến vào Địa Tiên Cảnh thì mới có khả năng sống sót tại khu vực này.

Không ngờ tại đây lại xuất hiện một bóng người, người này sau lưng đeo một thanh trường kiếm, gương mặt góc cạnh phong trần, chân mày như núi, đôi mắt hẹp dài, trên người bận y phục Thiên Kiếm Tông. Người này, đích thị chính là Hàn Quyết.

Hàn Quyết mấy ngày nay đi tìm Tinh Hồn theo yêu cầu Thiên Hội ban xuống, sau khi Thiên Hội đưa đến la bàn truy tung thì Hàn Quyết mới có thể xác định vị trí của Tinh Hồn đang ở đâu.

Có điều khiến hắn chấn kinh chính là Tinh Hồn lại dám xông vào khu vực xuất hiện hậu thiên hoang thú cấp ba. Hàn Quyết trở thành đệ tử Thiên Kiếm Tông đã mấy ngàn năm, thế nhưng rất hiếm khi hắn dám tiến vào khu vực hoạt động của hậu thiên hoang thú cấp ba, trừ phi là hoạt động theo tổ đội.

Như vậy càng chứng minh thêm suy đoán mấy ngày nay của hắn là chính xác. Người tên là Tinh Hồn này nhất định có bí mật gì đó.

Khi đang theo phương hướng la bàn truy tung thì bỗng nhiên từ trong tầng sương mù lóe lên ánh hào quang rực rỡ, dù sương mù khá dày đặc cũng không thể che lấp được.

- Ánh hào quang đó... không lẽ chỗ đó có báu vật?

Trông thấy ánh hào quang, hai mắt Hàn Quyết sáng lên, hoàn toàn quên bén đi việc bản thân phải đi tìm Tinh Hồn để thực hiện nhiệm vụ.

Có điều, Hàn Quyết nội tâm hơi chùn xuống.

- Khu vực đó là nơi hoạt động của hậu thiên hoang thú cấp ba, mà ta thì chỉ hoạt động đơn lẻ, ngộ nhờ...

Hàn Quyết mặc dù tu vi trung kỳ đỉnh Phù Tiên Cảnh, nếu sử dụng toàn bộ thực lực có lẽ không quá thua kém tiên giả sơ kỳ Địa Tiên Cảnh, nhưng mà ngộ nhờ đụng phải hậu thiên hoang thú cấp ba cũng chỉ có nước vất giò lên cổ mà chạy thôi.

Thế nên, nội tâm Hàn Quyết mới sinh ra do dự. Dù sao thì cái mạng nhỏ cũng chỉ có một mà thôi.

Ánh mắt đột nhiên đảo xuống nhìn la bàn truy tung, hai hàng chân mày như núi của Hàn Quyết chau lại:

- Hắn ta tiến vào khu vực đó?

Vị trí điểm sáng hiện trên la bàn truy tung đích thị trùng với ánh hào quang mà Hàn Quyết nhìn thấy.

- Hay là ở đây đợi hắn trở ra thì ta liền đoạt lấy? Cũng không được, biết đâu hắn lại có truyền tống phù thì sao. Cứ thử tiến vào đó, nếu không

ồn thì bỏ chạy cũng không muộn.

Sau một hồi do dự, Hàn Quyết hai mắt sáng lên, thân thể khẽ động, gia trì tốc độ xông thẳng đến vị trí Tinh Hồn bên trên la bàn.

Quay trở lại chỗ Tinh Hồn đang ngồi, hắn mấy ngày nay toàn tâm toàn lực khai mở không gian động thiên thứ sáu.

Năm không gian động thiên trước đây, Tinh Hồn rất dễ dàng mở ra được, thế nhưng chẳng ngờ đến khi khai mở không gian động thiên thứ sáu lại tiêu phí nhiều sức lực đến như vậy.

Cũng may là rốt cuộc hắn vẫn khai mở thành công, không gian động thiên thứ sáu xuất hiện, cùng với năm không gian động thiên trước đó đang xoay tròn.

- Không trực tiếp đề thăng thực lực, nhưng lại mở được không gian động thiên thứ sáu, chuyển đi này xem như không tệ.

Tinh Hồn sắc mặt có chút bị thiếu hụt khí huyết, gương mặt hơi nhợt nhạt. Tinh thần rất mệt mỏi, nguyên lực cũng gần như cạn kiệt.

Linh khí tại Hằng Nhạc Sơn Mạch rất loãng, nếu ngồi đây hấp thu thì chẳng biết năm tháng nào mới khôi phục lại trạng thái đỉnh phong. Hắn bèn phải tiếp tục lấy ra số Phục Khí Đan còn lại, chậm rãi phục dụng từng viên một.

Trong khoảng thời gian hắn khai mở không gian động thiên thứ sáu, Hỏa Công Công đã luyện hóa thành công linh hồn Song Đầu Thanh Lân Xà, nhìn cơ thể của Hỏa Công Công như lớn thêm một vòng, khí tức trở nên mạnh mẽ hơn rất nhiều. Hỏa Công Công càng mạnh thì sự trợ lực cho hắn càng nhiều.

Khi nguyên lực phục hồi đến không gian động thiên thứ hai, đột nhiên tóc gáy Tinh Hồn dựng lên, hần cảm giác phía đằng sau xuất hiện một mối nguy hiểm.

- Truy Phong Kiếm.

Một giọng nói nam tử hô vang lên, một đạo kiếm khí rất nhanh và mạnh xông đến, đất đá trên mặt đất như bị xói tung lên trời. Ầm một tiếng, gốc cây đại thụ đối diện nổ tung, chính giữa thân thể đại thụ xuất hiện một lỗ thủng lớn.

- Kẻ nào?

Bóng ảnh Tinh Hồn hiện ra, gương mặt của hần nhìn rất khó chịu.

- Né được à? So với tưởng tượng của ta, người mạnh hơn một chút.

Giọng nói kia lại một lần nữa vang lên, ngữ điệu dường như khá kinh ngạc, nhưng phần nhiều lại là khinh thường kiệt ngạo.

- Thiên Kiếm Tông? Người là Thiên Hội thành viên?

Tinh Hồn trông thấy trang phục màu xanh lục giống như mình, ở ngực áo có tông huy thanh kiếm màu vàng, chính là tông huy biểu tượng cho Thiên Kiếm Tông.

- Người cũng không quá ngu ngốc. Chính xác, ta chính là một thành viên Thiên Hội, tên của ta là Hàn Quyết.

Trông thấy Tinh Hồn chỉ là một tên sơ kỳ Phù Tiên Cảnh mà thôi, trong mắt Hàn Quyết lộ ra vẻ thất vọng, trong suy nghĩ của hần, xem ra nhiệm vụ lần này quá đơn giản rồi.

Đây là địa bàn hoạt động của hậu thiên hoang thú cấp ba, Hàn Quyết muốn xử lý việc này thật nhanh rồi rút lui. Có điều, trước đó hần muốn hỏi

một chuyện.

- Giao báu vật ra đây, ta sẽ khiến người chết thật thống khoái.

Khi còn cách chỗ này khoảng chừng gần trăm mét thì ánh kim quang đột ngột biến mất, trong lòng Hàn Quyết càng thêm nóng bỏng, hẳn quả quyết rằng Tinh Hồn chính là người đã đoạt được bảo vật.

- Bảo vật?

- Người không hiểu ta nói gì sao? Giao bảo vật ra đây mau.

Thi thể khô quắt của Song Đầu Thanh Lân Mãng, lại có dấu hiệu của một trận chiến kinh người, Hàn Quyết càng thêm tin rằng, nhất định nơi này đã xuất hiện bảo vật. Và bằng một cách thần kỳ nào đó, nó đã rơi vào tay của Tinh Hồn.

Bảo vật này nhất định rất lợi hại, thế nên Hàn Quyết càng mong đoạt nó về tay.

Tinh Hồn gương mặt trầm xuống, hẳn phần nào đoán ra được suy nghĩ của Hàn Quyết, giờ có nói gì cũng chẳng có ý nghĩa, muốn chiến thì liền chiến, nói nhiều làm gì cho mệt.

Trên tay Đồ Lục được triệu hồi ra, khí thế bùng lên.

- Hừ, một con kiến hôi cũng muốn đấu với ta?

Hàn Quyết gương mặt tiêu ý cười nhạt, nhưng ngay lập tức hẩn biến sắc, trong ánh mắt tràn đầy vẻ không thể tin được.

- Đây là... người... người lĩnh ngộ được kiếm ý?

Kiếm ý đệ nhị trong Tinh Hồn không chút dấu diếm, dưới chân hẳn xuất hiện vô số khe nứt lan tràn ra xung quanh, trông giống như một cái

mạng nhện. Kiếm ý hướng thẳng đến chỗ Hàn Quyết đang đứng, gắt gao áp chế hẳn, Hàn Quyết cảm giác như trên đầu có một thanh đại kiếm đang không ngừng chèn ép, đang muốn hẳn phải cúi đầu xuống.

Hàn Quyết cả giận, gương mặt độc ác gầm lớn:

- Con sâu con kiến cũng dám bắt ta cúi đầu? Lĩnh ngộ kiếm ý thì thế nào, Hàn Quyết ta sẽ cho người biết thế nào là lợi hại.

Nợ lên 8 chương /tky

Cảm ơn bạn ủng hộ điệu /66

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 151: Hang Động Dưới Thác Nước

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 151: Hang động dưới thác nước

Hàn Quyết khí thể triệt để bộc phát, gắt gao muốn thoát khỏi sự áp chế của kiếm ý. Thế nhưng đáng tiếc, Hàn Quyết không có được bản lãnh đó. Tinh Hồn sau khi tu luyện Trấn Ngục Huyền Thể đến tầng thứ nhất, trình độ thân thể so đã mạnh ngang với hậu thiên hoang cấp hai đã muốn vượt xa, nếu gia trì thêm Hư Không Chiến Thể, hẳn thậm chí muốn tiệm cận so với trình độ thân thể của hậu thiên hoang thú cấp ba rồi.

Chính bởi vì vậy, vừa nãy hẳn với có thể một chiêu giết chết được Song Đầu Thanh Lân Mãng mà chỉ bị nội thương nhẹ.

Chân chính thực lực, Tinh Hồn thành tựu không thua kém so với tiên giả Địa Tiên Cảnh. Mà Hàn Quyết, dù có năng lực vượt cấp khiêu chiến đi chăng nữa, hẳn cũng không cách nào đánh lại được Tinh Hồn.

Tinh Hồn thậm chí không dung hợp với Hỏa Công Công, thứ nhất là bởi vì dung hợp với Hỏa Công Công tiêu hao rất nhiều nguyên lực và tinh thần lực, thứ hai, chính là bởi vì hoàn toàn không cần thiết.

Vừa nãy thôn phệ huyết nhục Song Đầu Thanh Lân Mãng, ngoài việc không gian động thiên thứ sáu được khai mở, nó còn giúp cho thực lực của

hắn tiến bộ lên đôi chút.

- Quỷ Ảnh Thần Hành.

Tinh Hồn như một bóng ma quỷ dị, trong không gian như đang lưu lại quỹ ảnh của hắn vậy, nhìn rất đáng sợ, hai mắt màu đỏ sáng rực ẩn chứa sự lãnh huyết vô tình, xông thẳng đến chỗ Hàn Quyết.

- Phân Ảnh Kiếm.

Tinh Hồn cầm Đồ Lục xông đến, nguyên lực lưu động toàn thân, gia trì lên Đồ Lục, đồng thời lại thêm lực lượng kiếm ý, một kiếm chém xuống sắc bén.

Hàn Quyết biến sắc, hắn không ngờ mình bại lộ hoàn toàn thực lực, vậy nhưng không thể nào thoát khỏi sự áp chế của lực lượng kiếm ý. Không thể phá vỡ được kiếm ý, như vậy thực lực liên đại giảm, chỉ có thể phát huy được bảy thành thực lực của bản thân.

Kiếm ảnh bắn tới, Hàn Quyết cảm giác tính mạng bị uy hiếp nghiêm trọng. Nhưng hắn dù sao cũng là một gã tiên giả Phù Tiên Cảnh có thực lực, phản ứng lại khá nhanh.

- Tinh Kiếm Trảm.

Hàn Quyết cầm kiếm giơ lên, bổ ra một kiếm đáp lại. Trong mắt hắn, Tinh Hồn chỉ là một gã sơ kỳ Phù Tiên Cảnh mà thôi, kiếm kia nhìn thì rất nguy hiểm, nhưng hắn không tin với thực lực của bản thân lại bị Tinh Hồn đánh bại.

keeng

Âm thanh nổ vang inh ỏi, Hàn Quyết cảm giác thân thể bị một luồng phản chấn cực mạnh không ngừng phá hoại cơ thể từ bên trong, không nhin

được phun ra một ngụm tiên huyết, cơ thể bị đẩy ngược về phía sau mấy chục thước, thân thể đập vào cái xác khô Song Đầu Thanh Lân Mãng.

Trong đầu hắc trần đầy vẻ không tin được, Tinh Hồn cứ nhiên mạnh ngoài dự liệu. Đột nhiên, tóc gáy sau lưng dựng lên, một cảm giác nguy cơ tử vong bao trùm lấy hắn, ngẩn mặt nhìn lên, không biết từ lúc nào lại có một đạo kiếm khí phá không chém đến, tốc độ như muốn chém đứt không gian vậy.

- Không...

Hàn Quyết gương mặt kinh sợ hô lớn, và đó cũng là âm thanh cuối cùng mà hắn phát ra được từ miệng.

Kiểm quang chém đứt thân thể Hàn Quyết ra làm hai mảnh, máu tươi chảy ra khắp nơi, Hàn Quyết trong mắt trần đầy khiếp sợ cùng khó tin. Hắn chẳng thể nào nghĩ ra được, bản thân cứ nhiên lại chết tại Hắc Nhạc Sơn Mạch, mà còn là chết trong tay một gã sơ kỳ Phù Tiên Cảnh.

Hắn tin tưởng bản thân còn mấy cái con bài tẩy, đủ để giết chết được Tinh Hồn. Nhưng hắn lại đánh giá quá thấp thực lực đối phương, bởi vì vậy, Tinh Hồn mới dễ dàng giết chết được hắn mà không tiêu hao quá nhiều sức lực.

- Hỏa Công Công.

Tinh Hồn ánh mắt lóe hào quang, triệu hồi Hỏa Công Công ra. Như tâm ý tương linh, Hỏa Công Công bay đến thân thể bị phân đôi của Hàn Quyết, há miệng cắn nuốt linh hồn hắn, sau đó trở lại thân thể của Tinh Hồn, chậm rãi luyện hóa.

- Hắc hắc, thằng nhóc đó đúng là không biết sống chết lại đi đụng vào sát tinh như người.

Trong không gian động thiên, Tiểu Ứng Long gương mặt mĩa mai nhìn gương mặt kinh sợ khi chết đi của Hàn Quyết cười nói.

- Do hãn chủ quan, ta đoán hãn có một vài con bài tẩy gì đó, miễn cưỡng có thể ứng phó được với ta.

Tinh Hồn bước tới thi thể Hàn Quyết, thần niệm khẽ động, chiếc nhẫn trữ vật trên tay Hàn Quyết rơi vào tay Tinh Hồn.

- Hắc hắc, cho dù hãn sử dụng hết con bài tẩy đi chẳng nữa, hãn có cơ hội đánh với người? Ngay cả hậu thiên hoang thú cấp ba chí tôn cũng bị người một kiếm miểu sát cơ mà.

Tinh Hồn im lặng trước câu nói của Tiểu Ứng Long, như không muốn bàn đến chuyện này nữa. Tiểu Ứng Long có lẽ đoán được suy nghĩ của hãn, bèn bữu môi lè lưỡi.

- Hừ, bốn long mệt rồi, mấy ngày nay long thể bất an quá, bốn long nghỉ ngơi đây. Nhớ là có trời sập đi chẳng nữa cũng không được phép gọi bốn long dậy, có nhớ chưa.

Tiểu Ứng Long rướn người, xương cốt vang lên âm thanh rắc rắc dễ chịu, sau đó nói nhảm với Tinh Hồn vào tiếng thì tìm một góc nghỉ ngơi.

Còn Tinh Hồn, hãn đứng trầm ngâm một lúc, sau đó đột nhiên giơ bàn tay lên, gương mặt tĩnh lặng một cách đáng sợ:

- Thôn phệ.

Phía lòng bàn tay xuất hiện một cái hố đen nhỏ giống như một hạt gạo, tuy nhỏ bé thế nhưng lại mang theo một hơi thở đáng sợ, chỉ trong hai nhịp thở, lực lượng màu đen toát ra từ cái hố đen nhỏ giữa lòng bàn tay hãn đã cắn nuốt sạch sẽ huyết nhục Hàn Quyết. Thi thể Hàn quyết bây giờ đã biến thành một đồng bạch cốt khô lâu, không ai có thể nhận ra được hãn nữa.

Trước khi đi ngủ, Tiểu Ứng Long trông thấy cảnh này, trong đôi mắt nó xuất hiện một tia dị tượng, nhưng ngay lập tức biến mất, liền nhắm mắt lại và đi ngủ.

Lực lượng huyết nhục hóa thành một đoàn năng lượng xông vào linh đài và tẩm bổ cho Thể Đạo Liên.

Thể Đạo Liên lớn hơn, tỏa ra ánh hào quang rực rỡ hơn thì thực lực của hắn càng mạnh. Bản thân càng mạnh thì cơ hội tìm được phương pháp cứu sống Sở Tiểu Diệp càng lớn.

Bất tri bất giác, trong đầu sinh ra một tia hồi tưởng. Có điều hắn nhanh chóng lấy lại tinh thần, đi đến chỗ hai cái đầu của Song Đầu Thanh Lân Mãng, dùng kiếm bổ đôi cái đầu của nó ra, mỗi cái đầu lại có một viên nội đan.

Đã thu thập được hơn bảy mươi viên nội đan cấp hai và hai viên nội đan cấp ba, chỉ cần thêm một viên nội đan nữa là hắn đã hoàn thành được nhiệm vụ lần này rồi.

Nội tâm rất hài lòng, Tinh Hồn thu lại hai cái nội đan này cất vào trong người. Kế tiếp, hắn kiểm tra nhãn trữ vật của Hàn Quyết vừa mới lấy xong.

- Thành viên quan trọng của Thiên Hội, hy vọng không quá tệ hại.

Nghe nói những thành viên Thiên Hội, tên nào tên nấy đều là thế gia chi tử, giàu nứt tường đổ vách, vậy nên Tinh Hồn phi thường trông chờ vào cái nhãn trữ vật này.

Quả nhiên không làm hắn thất vọng, tài sản của Hàn Quyết cơ hồ vượt ra ngoài dự tính. Linh thạch hạ phẩm có đến gần năm ngàn khối, hai kiện thượng phẩm pháp khí, năm kiện trung phẩm pháp khí, hơn ba mươi trung

phẩm Phục Khí Đan, ba khóa Bách Điều Đan, và cuối cùng là ba bản trung phẩm vũ kỹ địa cấp.

Những thứ này đối với Tinh Hồn trong tình huống hiện tại rất hữu dụng. Dù sao hắn cũng không phải dạng giàu tương đồ vách như đám thế gia công tử này, thu thập được bao nhiêu thứ hữu ích thì mừng bấy nhiêu.

Tinh Hồn lấy hết những nhu yếu phẩm cần thiết, còn những cái vật dụng cá nhân như y phục gì đó thì hắn vứt lại bên cạnh đồng xương trắng, sau đó xoay người bỏ đi.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Nhìn sắc trời đã gần tối, mà ban đêm tại Hằng Nhạc Sơn Mạch chính là thời điểm hoang thú hoạt động mạnh mẽ nhất. Thế nên trước khi trời tối, Tinh Hồn bèn rời khỏi khu vực hoạt động của hậu thiên hoang thú cấp ba, xuất hiện trở lại khu vực hậu thiên hoang thú cấp hai.

Sau một ngày trời chém giết mệt mỏi, cả người bốc lên mùi hôi hám, bỗng nhiên phía trước có âm thanh tiếng thác chảy.

Thế là Tinh Hồn bèn chạy đến chỗ đó, quả nhiên là một cái thác nước thiên nhiên rất đẹp, vừa ngửi thấy mùi thanh khiết thôi cũng khiến cho người ta tinh thần thoải mái.

Xung quanh thác nước có rất đông hoang thú, có điều thực lực rất kém, Tinh Hồn chỉ cần sử dụng uy áp hù dọa một cái là liền bỏ đi hết ngay.

Cởi y phục xuống rồi nhảy xuống hồ nước, cảm giác thoải mái chạy khắp thân thể. Đã lâu rồi hắn mới lại có được tâm trạng thư thái thế này, thời gian đã bao lâu, có lẽ chính bản thân hắn cũng không nhớ rõ.

Đột nhiên, tựa hồ thân thể Tinh Hồn bị một luồng năng lượng kích thích. Dù năng lượng này rất nhỏ và ít ỏi, nhưng Tinh Hồn vẫn phát giác ra

được.

- Không lẽ bên dưới hồ nước có địa mạch? Chẳng trách vừa nãy xuất hiện nhiều hoang thú đến như vậy.

Tinh Hồn nhướng mày lên, bởi hắn cảm thấy năng lượng đó cơ hồ khiến tinh thần trở nên thoải mái, ngoài ra năng lượng đó còn khiến cho cơ bắp được tẩm bổ nữa.

Nghĩ rằng có lẽ bên dưới hồ nước này có một dòng địa mạch chảy qua. Nếu như có thể phục dựng địa mạch, như vậy thực lực của mình liền biến mạnh.

Thế là Tinh Hồn hít vào một hơi sâu, kế tiếp lặn sâu vào trong lòng hồ nước. Hắn ban này chỉ tắm ở khu vực gần bờ hồ, lúc này lặn xuống mới phát hiện, cái hồ nước này không ngờ lại sâu hơn những gì hắn tưởng tượng.

Xuống sâu khoảng chừng hơn hai mươi thước, làn nước dần dần trở nên lạnh lẽo hơn, bất quá Tinh Hồn có lực lượng thân thể rất cường hãn, miễn cưỡng có thể chịu đựng được. Tiến sâu hơn chừng mười thước nữa, làn nước trở nên lạnh hơn, cơ hồ như muốn biến thành một cái làn nước băng lãnh vậy.

Trước mắt Tinh Hồn xuất hiện một cái hang, khí lạnh chính là từ cái hang đá đó toát ra. Tinh Hồn lúc này buộc phải sử dụng Hư Không Chiến Thể gia trì, đồng thời vận chuyển nguyên lực toàn thân tạo thành một cái màng chắn, bảo vệ bản thân khỏi luồng hàn khí lạnh lẽo này.

“Hang động bên dưới thác nước này lại lạnh lẽo đến vậy, lại tản mát một cỗ năng lượng thần bí, nhất định bên trong có gì đó bất thường.”

Nhìn hang động thiên nhiên kia, Tinh Hồn trong đầu suy nghĩ. Càng thần bí thì càng dễ có kỳ ngộ, trước đây Tinh Hồn đã từng trải nghiệm qua

tư vị này rồi, trong lòng hẩn hưng phấn cùng tò mò, dĩ nhiên vẫn không quên cảnh giác. Dù sao thì, muốn được hưởng bảo vật hay kỳ ngộ gì đó thì cũng cần phải có cái mạng nhỏ mới được.

Trả nợ trước một chương /win

Cầu nguyệt phiếu đầu tháng lấy tinh thần /dma

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 152: Tế Đàn Bằng

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 152: Tế đàn bằng

Đứng một hồi lâu, thiết nghĩ cứ tiến vào trong hang động thám thính xem, nếu như có nguy hiểm trí mạng tồn tại thì lập tức rút lui ngay. Nghĩ vậy, Tinh Hồn bèn thu liễm khí tức lại, sau đó bắt đầu tiến vào bên trong hang động.

Hang động này khá nhỏ, vừa đủ để cho một người bơi qua, nhìn phía trước màn đêm mờ ảo, dường như trong mặt nước tồn tại một loại thủy chướng khiến cho thần thức cùng tầm nhìn bị hạn chế. Có điều đôi mắt của Tinh Hồn khá dị thường, vậy nên miễn cưỡng bên trong màn thủy chướng có thể quan sát được hơn ba mươi thước.

Cái hang động thiên nhiên này, so với những gì Tinh Hồn tưởng tượng thì muốn dài hơn rất nhiều, lối đi lại ngoằn ngoèo, lúc đâm sâu xuống lòng đất, lúc lại hướng lên trên, đã một khắc trôi qua, Tinh Hồn căn bản chẳng thể biết được vị trí của hắc cách mặt đất bao nhiêu thước.

Càng di chuyển vào sâu trong hang động, khí lạnh mỗi lúc một khắc nghiệt hơn, thiếu điều muốn đông cứng cơ thể lại.

Rốt cuộc, Tinh Hồn buộc phải sử dụng hỏa diễm chi lực từ Hỏa Công Công gia trì bên trong cơ thể, khiến cho nhiệt năng khuếch tán khắp toàn thân. Hỏa Công Công sinh ra từ Hồng Môn Tử Hỏa, tuy đến giờ vẫn chưa phát một cách chân chính Hồng Môn Tử Hỏa, thế nhưng chỉ với nhiệt năng của nó cũng thừa sức để cho Tinh Hồn ứng phó với khí lạnh trong lòng nước.

Lại một khắc nữa trôi qua, sau khi đi xuyên qua hết hang động thiên nhiên, Tinh Hồn đảo mắt nhìn quanh, phát hiện lúc này mình đang ở một cái hồ nước khác. Phía bên trên mặt nước lấp lánh ánh huyền quang, nhìn kỹ lại, thì ra phía bên trên đã bị đóng băng.

Tinh Hồn lực toàn thân khởi động bơi thẳng lên trên, khi cách mặt băng khoảng chừng ba thước thì nguyên lực vận chuyển về phía bàn tay, bên trong lòng nước xuất hiện dao động âm ba.

- Hải Kinh Cực Lãng Chương.

Một đạo chương pháp bị Tinh Hồn xuất ra, phảng phất giống như một đầu hải kinh xông đến, ầm một tiếng, mặt băng đã bị phá vỡ, tạo thành một cái hố lớn, bọt nước từ bên dưới bắn thẳng lên. Tinh Hồn phá vỡ được mặt băng thì phóng thẳng lên, trèo ra khỏi hố nước.

Hàn khí bên trên, so với trong lòng nước còn muốn lạnh hơn nhiều lắm. Hàn khí cỡ này, cơ hồ muốn đông cứng cả tiên giả Linh Tiên Cảnh. Nếu Tinh Hồn không có Hỏa Công Công, chỉ sợ lúc này hắn đã bị hóa thành một cái băng điêu rồi.

Tinh Hồn miệng thở ra những luồng khói trắng, dù có nhiệt năng từ Hỏa Công Công bảo vệ thân thể, thế nhưng hắn vẫn cảm thấy hơi rùng mình vì hàn khí nơi đây.

Đảo ánh mắt nhìn quanh, chỉ thấy đây là một cái hang động khá to lớn, bất quá lại vô cùng trống trải, cơ hồ không có lấy một hơi thở sinh mệnh

nào, tựa như một vùng tử vong chi địa.

Không gian khá lớn, nhưng lại vô cùng trống trải. Tinh Hồn đứng dậy, thần niệm mở rộng ra, như đang muốn tìm kiếm một thứ gì đó.

- Tiểu tử, thả bốn long ra ngoài.

Tiểu Ứng Long chẳng biết từ lúc nào đã ngủ dậy, đột nhiên nói.

- Ngoài đây rất lạnh, không cẩn thận là biến thành một cục đá như chơi.

Tinh Hồn lãnh đạm nói.

- Vậy là người không biết rồi, luận lực lượng phòng ngự và sức chịu đựng, Long tộc chúng ta nói thứ hai thì không ai dám nói thứ nhất. Lại bốn long chính là tồn tại tôn quý nhất Long tộc, một cái khí lạnh còn con há làm gì được bốn long.

Tiểu Ứng Long xùy một tiếng, khoanh tay bữu môi nói.

Nó đã nói vậy, Tinh Hồn cũng chả buồn giải thích thêm, lập tức mở ra không gian động thiên, không rõ là vô tình hay cố ý, Tiểu Ứng Long chưa kịp nhảy ra khỏi không gian động thiên thì bị một sức mạnh vô hình, giống như một bàn chân đá thẳng vào cái mông mập mạp đầy mỡ của nó.

- Ối ối...

Tiểu Ứng Long giật mình, chưa kịp hiểu chuyện gì thì gương mặt của nó đã đập thẳng xuống đất, hai chân thì chống ngược lên trời, một cú tiếp đất không thể đẹp hơn.

- Tiểu tử chết dẫm, dẫm đá mông bốn long. Bốn long sẽ ghi nhớ.

Tiểu Ứng Long giận dữ, lập tức đứng bật dậy, gương mặt cương lên, ánh mắt biến thành hình viên đạn, nhìn Tinh Hồn nói.

Có điều, vừa mới dứt lời thì một luồng hơi lạnh xâm nhập vào da thịt của nó. Dù có một tầng mỡ dày đặc dưới lớp da màu vàng kim cũng không thể khiến cho Tiểu Ứng Long ngăn cản được luồng khí lạnh này.

- Tiểu tử, bốn long suy nghĩ lại rồi, ôm bốn long với.

- Không phải vừa nãy ngươi rất tự hào về sức phòng ngự và sức chịu đựng?

- Bốn long chỉ nói là khí lạnh còn con, còn khí này lạnh muốn teo mông, hai cái hoàn toàn khác biệt.

Tiểu Ứng Long ánh mắt đáng thương, ráng lết đến chân Tinh Hồn rồi ôm lấy, gương mặt nũng nịu trông đáng thương vô cùng. Người khác thì không biết chứ Tinh Hồn lại cảm giác con rồng mập này quá là giả tạo, thiếu điều chỉ muốn sút cho nó một cái thật mạnh mà thôi.

Lắc đầu nhẹ, rốt cuộc Tinh Hồn cúi người ôm nó lên, rồi đặt nó ngồi trên vai, đồng thời vận chuyển nhiệt năng truyền vào cơ thể nó, nhờ vậy mà Tiểu Ứng Long mới không bị hàn khí ảnh hưởng đến nữa.

- Long bàn tử, ngươi đòi ra làm gì thế?

Trước đó không lâu, Tiểu Ứng Long còn đòi sống đòi chết đi ngủ, muốn đánh một giấc thật dài, thậm chí còn không cho Tinh Hồn gọi dậy. Theo như những gì hắn biết về Tiểu Ứng Long thì mỗi lần nó đi ngủ phải kéo dài ít nhất một tuần mới chịu tỉnh lại.

Thế nên hắn nội tâm nghi hoặc, hỏi.

- Nếu người đã thành tâm muốn biết, thì bốn long đành vui lòng trả lời. Lúc bốn long đang ngủ thì xuất hiện một hương thơm thoáng qua, một hương thơm rất quyến rũ khiến cho bốn long không thể không tỉnh lại.

Vừa nói, gương mặt nó vừa lâng lâng, lỗ mũi nở ra hết cỡ, gương mặt dâm tà vô cùng.

- Long tộc vốn có cái mũi rất thính, và đặc biệt thính với thiên địa kỳ bảo. Mùi hương quyến rũ đó, nhất định là mùi hương của kỳ bảo.

- Người có thể cảm nhận được nó?

- Hừ, bốn long trên thông thiên văn, dưới tường địa lí, anh tuần tiêu sái, ngọc thụ lâm phong, một cái kỳ bảo há có thể lọt khỏi tầm mắt của bốn long được.

Tiểu Ứng Long hai tay chống hông, gương mặt ngửa đầu nhìn lên trời, cơ hồ một loại tư thái cô độc tịch mịch phản phát ẩn hiện trên người nó.

Đặc tính này của Long tộc, trước đây Tinh Hồn đã từng nghe nói qua, không nghĩ đến lại là thật. Nói vậy, hẳn đã nắm trong tay một cái la bàn tìm bảo rồi.

Dường như hiểu được ý nghĩ của Tinh Hồn, Tiểu Ứng Long bèn nói thêm:

- Người cũng đừng si tâm vọng tưởng nhiều. Huyết mạch của bốn long rất tinh thuần, thế nên chỉ có những thiên địa kỳ bảo tương xứng thì bốn long mới có thể ngửi thấy được. Còn những bảo vật tầm thường, bốn long chỉ đành chịu.

Tinh Hồn gật đầu, thì ra còn có chuyện này. Nghĩ lại cũng đúng, nếu như Long tộc có bản năng này quá bá đạo, chỉ sợ bị không ít thế lực khống chế và nô dịch.

- Như vậy với huyết thống của người, bảo vật người cảm nhận được có cấp bậc như thế nào?

- Chỉ ít ở mức Hồng Môn Linh Bảo.

“Hồng Môn Linh Bảo?” Tinh Hồn nội tâm hít sâu một hơi lạnh. Hồng Môn Linh Bảo, đây chính là thiên địa kỳ bảo vô cùng trân quý, ngay cả những thượng tiên cũng thèm thuồng không ngớt. Nghe nói Hồng Môn Linh Bảo chỉ được luyện thành dựa vào Hồng Môn Tử Hỏa, mà Hồng Môn Tử Hỏa, chỉ có những tồn tại tối cao trong thiên địa mới luyện chế ra được.

Cư nhiên tại một cái hành tinh nho nhỏ này lại cất giấu một cái Hồng Môn Linh Bảo?

- Đừng vội mừng, bốn long cũng không chắc nó có thực sự là Hồng Môn Linh Bảo hay không. Bởi đôi lúc cũng có sự nhầm lẫn nữa. Dù sao thì cái bản năng hám tài của Long tộc đôi khi không phải quá chính xác.

Tiểu Ứng Long lại nhắc nhở Tinh Hồn một lần nữa, miễn cho nếu như thứ mà nó cảm nhận không phải là Hồng Môn Linh Bảo thì khỏi bị Tinh Hồn xem thường.

- Có phải hay không đến lúc tìm thấy tự nhiên sẽ rõ. Người chỉ đường đi.

Tinh Hồn trái lại thái độ rất bình thường. Nơi đây hàn khí lạnh lẽo thấu xương, hẳn là phải có nguyên nhân nào đó. Và lại, lúc tắm trên hồ, hẳn cảm giác năng lượng bên trong nước khiến cho sức mạnh thân thể mạnh lên, dù chỉ là một chút, nhưng hẳn vẫn cảm giác ra được.

Tiểu Ứng Long gật đầu, sau đó theo bản năng của mình mà chỉ điểm cho Tinh Hồn. Một người một rồng cứ như vậy mà đi thẳng về phía trước.

Không lâu sau đó, trước mặt Tinh Hồn đột nhiên xuất hiện một cái tế đàn.

Cái tế đàn này không lớn, bốn phía dựng những cây cột bằng đá, dường như trên mặt đá khắc những cái phù văn thượng cổ. Đáng tiếc, những phù văn này đã bị hư hỏng nặng cho trải qua vô số năm, thế nên đã bị hư hỏng rất nhiều, căn bản không thể nhìn ra được nữa.

- Tế đàn thượng cổ à?

Giọng nói Tiểu Ứng Long vang lên, dường như bị không khí nơi đây ảnh hưởng, không còn lớn phồn ùa giòn như lúc trước nữa.

Tinh Hồn đảo ánh mắt nhìn quanh, nơi đây là một cổ phế tích không biết đã tồn tại bao nhiêu năm, khung cảnh đổ nát, dường như có thiên kiếp hàng lâm, bị ngũ lôi oanh đỉnh, dù đã tuế nguyệt vạn năm nhưng khí tức hủy diệt vẫn không hề tán đi mất.

Chỉ có duy nhất tế đàn là miễn cưỡng tồn tại dưới trận thiên kiếp khủng bố mà thôi. Mà khí tức lạnh lẽo đó chính là xuất hiện từ trung tâm của tế đàn. Hít vào một hơi lạnh, Tinh Hồn chậm rãi bước từng bước một lên tế đàn. Gương mặt vô cùng nghiêm trọng, tinh thần cảnh giác lên mức tối đa.

Bước lên tế đàn, chỉ thấy chính giữa tế đàn có một chiếc bệ đá cổ xưa, bên trên có đặt một chiếc hộp.

“Tế đàn này nhìn khá quen mắt.” Khi trông thấy tế đàn, không hiểu sao trong đầu Tinh Hồn thoáng qua cảm giác quen thuộc, có điều nhất thời lại không nhớ ra là mình đã nhìn thấy nó ở đâu.

Lắc đầu qua lại, đặt nghi hoặc đó sang một bên, Tinh Hồn bước chân cẩn trọng tiến gần đến bệ đá cổ, dần dần chiếc hộp hiện ra trước mắt.

Chiếc hộp này trông rất tầm thường, so với những cái hộp đựng trang sức cơ hồ không khác biệt bao nhiêu. Nhưng từ chiếc hộp này, Tinh Hồn nội tâm trở nên ngưng trọng, giống như là một loại áp lực khiến cho tim hẫp đập thành thịch.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 153: Hạt Châu Thần Bí

Bàn tay sờ tới, khi chạm vào chiếc hàn hạp thì một luồng khí lạnh từ đầu ngón tay xâm nhập vào cơ thể hãn. Tinh Hồn biến sắc, nhưng ngay lúc đó, một luồng nhiệt khí khác từ trong cơ thể Tinh Hồn cấp tốc xông đến, lực lượng hàn khí rất mạnh, bất quá không thể so sánh với luồng nhiệt khí kia, lập tức đánh tan hàn khí.

Hàn khí này không ngờ sau khi biến mất thì dung nhập vào cơ thể hãn, bên trong đan điền, Trấn Ngục Huyền Thai liền hấp thụ cỗ hàn khí này, chỉ thấy Trấn Ngục Huyền Thai như muốn lớn lên một chút.

Sắc mặt Tinh Hồn có chút khó coi, nếu lúc này Hỏa Công Công trong vô thức tản ra nhiệt năng cực mạnh đánh tan hàn khí, chỉ sợ lúc này hãn nhẹ thì bị hàn khí cản trở, nặng thì mất cả cái mạng nhỏ.

- Người không sao chứ?

Tiểu Ứng Long quan tâm hỏi.

- Không sao. Có điều, với sức mạnh hiện tại thì không thể mở được cái hàn hạp này.

Vừa mới cảm thụ trong giây lát, Tinh Hồn nội tâm vẫn còn chưa khỏi kinh hoảng bởi một màn ban nãy.

- Ta thấy vừa rồi hình như là chiếc hàn hạp tự động phản phệ. Hay người thử nhỏ một giọt tinh huyết vào thử xem. Biết đâu may mắn lại được nhận chủ cũng nên.

Mặc dù cảm thấy cách này không khả quan là mấy, nhưng Tinh Hồn cũng muốn thử một lần, ngộ nhờ có kỳ tích xảy ra không biết chừng.

Hắn cắn đầu ngón tay, sau đó trích ra một giọt tinh huyết, nhỏ xuống chiếc hàn hạp. Đột nhiên, dị biến xảy ra. Chỉ thấy giọt tinh huyết vừa mới rơi xuống bề mặt hàn hạp thì lập tức biến mất. Dĩ nhiên không dừng lại đó, chiếc hàn hạp này tựa hồ ưa thích tinh huyết của hắn, một sức mạnh vô hình khiến cho bàn tay của Tinh Hồn áp sát vào hàn hạp.

- Chuyện gì?

Tinh Hồn sắc mặt đại biến, vội gồng sức rút tay ra khỏi, nhưng hắn lúc này mới phát hiện, sức lực toàn thân như biến mất, cơ thể hắn hoàn toàn không thể tự chủ được nữa.

Mà Tiểu Ứng Long cũng tự động bị ném trở lại không gian động thiên.

- Cái quái... tiểu tử, chúc may mắn!

Gương mặt Tiểu Ứng Long cũng khó coi vô cùng, nhưng nó không thể làm được gì khác, chỉ có thể quay trở lại không gian động thiên mà thôi.

Chỉ thấy hai cánh tay áo bị lực lượng vô hình chấn nát thành tro bụi, để lộ ra cánh tay đầy gân guốc. Nhìn bằng mắt thường cũng thấy được, tinh huyết của hắn đang chảy dồn dập, theo vị trí vết cắn ban nãy mà xông ra ngoài, vật đang hấp thụ tinh huyết chính là cái hàn hạp.

Vốn trước đây chỉ có hắn đi thôn phệ huyết nhục kẻ khác, cư nhiên hôm nay chính mình lại được trải qua, tự vị thật sự là rất khó chịu.

Dù hãn cố gắng khống chế cách mấy đi nữa cũng không thể chống lại việc bị cái hàn hạp này hút đi tinh huyết.

Gân xanh trên trán nổi lên dày đặc, gương mặt tái nhợt nhẵn lại, trông hãn lúc này rất đáng sợ. Cơ hồ máu huyết toàn thân đã bị chiếc hàn hạp cắn nuốt toàn bộ.

Bỗng ầm một tiếng, chiếc hàn hạp bỗng vỡ ta. Khi chiếc hàn hạp vỡ ra, bên trong để lộ một viên tiên châu màu trắng nhạt, phảng phất khí tức cổ xưa huyền bí, bay thẳng vào trong mi tâm Tinh Hồn.

Hãn ý thức dần biến mất, khoảng khắc cuối cùng đọng lại trong tâm trí hãn chính là trước mắt xuất hiện một viên tiên châu mà thôi.

Chẳng biết hãn đã bất tỉnh bao nhiêu lâu, đến khi giật mình tỉnh lại, ánh mắt nhìn xung quanh, không ngờ không gian xung quanh không còn lấy một tia hàn khí nào nữa.

- Long bàn tử, ta đã nằm đây bao nhiêu lâu rồi?

Tinh Hồn thần niệm liên lạc với Tiểu Ứng Long, đáng tiếc, lúc này Tiểu Ứng Long đã lả ra ngủ say, gọi cách nào nó cũng không chịu tỉnh lại.

Tinh Hồn trầm mặc, thiết nghĩ có lẽ hãn đã bị ngất đi khá lâu rồi. Bởi nếu chỉ mới một hai ngày, Tiểu Ứng Long nhất định sẽ không có bỏ đi đánh một giấc thật ngon đến như vậy.

Lúc này, hãn bắt đầu hồi tưởng lại, rốt cuộc trước khi ngất đi đã có chuyện gì xảy ra.

- Hạt châu đó?

Một lúc sau, hãn chợt nhớ ra mình đã bị chiếc hàn hạp phệ huyết, sau cùng thì chiếc hàn hạp bị vỡ tung, bên trong hàn hạp và một khối hạt châu

màu trắng nhạt.

Tinh Hồn lập tức ngồi xếp bằng xuống, dùng thần niệm kiểm tra thì phát hiện, hạt châu đỏ không ngờ đang lơ lửng tại đan điền của hắn. Hay nói cách khác chính là Trấn Ngục Huyền Thai đã bị thay thế bằng hạt châu này.

Hạt châu này nhìn rất bình thường, so với những hạt châu bày bán ngoài đường còn muốn xấu xí hơn. Bất quá, đây là vật mà Tiểu Ứng Long theo bản năng của nó cảm giác ra được; thứ hai, viên châu này có thể tiến nhập vào não hải của mình, tự nhiên là có điểm bất phàm của nó.

Hắn thử vận chuyển sức mạnh, lúc này mới phát hiện, không ngờ Trấn Ngục Huyền Thể đã đột phá lên tầng thứ hai rồi. Điều này có nghĩa là lực lượng thân thể của hắn cường hãn ngang với tiên thiên hoang thú cấp một. Một quyền toàn lực của hắn, cơ hồ có thể đánh xuyên thùng tầng áo giáp của hậu thiên hoang thú cấp ba.

Bây giờ nếu gặp lại Song Đầu Thanh Lân Mãng, Tinh Hồn chắc chắn sẽ không chột vật mà chiến đấu nữa.

Hạt châu này thật lợi hại, cư nhiên cắn nuốt Trấn Ngục Huyền Thai, không những không khiến cho Trấn Ngục Huyền Thể biến mất mà còn khiến cho Trấn Ngục Huyền Thể tiến bộ.

Hạt châu thần bí này, đoán chừng sẽ không chỉ dừng lại chừng này, có rất nhiều đáng để mong chờ. Đáng tiếc, hắn đã thử nhiều cách để vận dụng hạt châu, nhưng hạt châu này không có nửa điểm xúc động.

Lắc đầu thở dài, lai lịch của hạt châu này bây giờ chưa rõ ràng, chỉ có thể tạm gác sang một bên mà thôi. Kiểm tra thêm một vòng phế tích, thấy không còn vật gì đáng lưu tâm nữa, Tinh Hồn mới quay trở lại cái hồ nước lúc trước, nhảy xuống và men theo hang động rồi rời khỏi đây.

Bởi vì hạt châu biến mất, hàn khí không xuất hiện nữa, nhiệt độ của nước trở lại bình thường.

Nhờ vậy mà không quá khó khăn, chỉ tiêu hao gần một nửa thời gian so với trước đây, Tinh Hồn đã quay trở lại chỗ ban đầu.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Lúc này, thời gian đang là giữa trưa, không khí tại Hắc Nhạc Sơn Mạch khá nóng. Tại cái hồ nơi Tinh Hồn phát hiện hang động, có năm bóng người hiện ra

Những người này, không ngờ đều là những nữ tử da dẻ hồng hào, trắng trẻo và mềm mại.

Ai nấy gương mặt đều xinh đẹp như cửu thiên tiên nữ, mày ngài mắt phượng, ngũ quan tinh tế mịn hoặc, từng nụ cười giọng nói vang lên đều như muốn hớp hồn nam nhân.

Không chỉ dừng lại ở gương mặt, mà dáng người của năm nữ tử này đều vô cùng nóng bỏng. Tuy rằng cả năm người đều ngấm mình dưới lòng nước xanh mát, thế nhưng nhờ vào ánh sáng mặt trời ẩn hiện một bộ ngực to lớn đầy đặn, trắng trẻo và mềm mại bên dưới kia, chỉ hận không thể đè xuống mà uốn nắn chà đạp.

- Không ngờ tại cái chỗ hoang vu này lại có một cái thác nước đẹp như vậy, nước lại còn mát nữa, thật tiện nghi cho chúng ta.

Một trong năm nữ tử gương mặt thanh khiết, đôi mắt hẹp dài, đôi môi đỏ mọng mềm mại khẽ thốt lên, bàn tay ngọc ngà không ngừng vẩy nước lên khối ngọc thể hoàn mỹ, trông phong tình câu dẫn vô cùng.

- Phải đấy, làm nhiệm vụ tại Hắc Nhạc Sơn Mạch nhiều năm mới phát hiện ra được nơi này.

- Tắm tiên thật thoải mái, cảm giác hấp dẫn hơn so với khi ở tông môn nhiều.

- Thiết nghĩ, không biết nếu như bất ngờ có một gã nam nhân xuất hiện tại chỗ này, vô tình trông thấy chúng ta tắm rửa tại chốn hoang vu, không biết cảm giác sẽ ra sao nhỉ?

Trong số năm người, một nữ tử gương mặt mị hoặc, mái tóc màu hồng phấn nổi bật, đặc biệt chính là đôi mắt của nàng, một bên trái màu xanh dương, một bên phải lại có màu hổ phách, tạo hóa gương mặt thật ấn tượng, vừa nhìn là lập tức vương vấn nhớ mãi không quên.

- Hồng Liên tỷ, nếu như thực sự xuất hiện một tên nam tử như vậy, nếu hắn có chút dung mạo, trước hết hút hết nguyên dương của hắn, sau đó sẽ móc mắt hắn xuống, sau đó rút gân, lột da hắn xuống, để cho hắn tận hưởng cảm giác thống khoái.

Một nữ tử khác dung mạo cũng rất xinh đẹp, bất quá so với nữ nhân mị hoặc tóc hồng này lại có điểm thua kém, giống như một đóa hoa đại đặt bên cạnh một bông hồng vậy, tuy rằng đều rất đẹp nhưng lại có sự khác biệt rất lớn.

Nữ tử gọi là Hồng Liên cánh tay ngọc đột nhiên vòng qua chiếc eo thon nhỏ của cô gái kia, bàn tay hờ hững tiến vào vị trí thần bí hoặc nhân, nhẹ nhàng hàng động, chỉ thấy nữ tử kia gương mặt đỏ ửng hồng lên một tầng, miệng khẽ phát ra những tiếng rên rỉ êm tai.

Nhìn biểu cảm của nàng khiến cho người ta chỉ muốn đè xuống và không ngừng chà đạp, quả thực là vô cùng quyến rũ mê hoặc người khác mà.

- Nhược Tình, xem ra muội vẫn còn hơi nhẹ tay đối với đám nam nhân rác rưởi đó.

Vừa nói, Hồng Liên tay còn lại vừa chụp lấy bộ ngực căng mọng của Nhược Tình, nhẹ nhàng vuốt ve, gương mặt phong tình quyến rũ áp sát đến, chiếc lưỡi hồng ma quái lốt trên gương mặt của nàng ta.

- Vậy... vậy à? Hồng Liên tỷ... phải... phải xử lí như thế nào mới chính xác?

Thanh âm mê hoặc của Nhược Tình càng lúc càng trở nên gấp gáp, hô hấp không đều, miệng phát ra âm thanh rên rỉ, bất quá gương mặt lại đang rất hưởng thụ.

Nhìn thấy biểu cảm này, nữ tử Hồng Liên dường như càng thêm bị kích thích, hai tay trên dưới không ngừng tấn công thân thể Nhược Tình, khiến cho Nhược Tình càng thêm phần kích rên rỉ.

- Móc mắt, lột da hay rút gân, những thứ đó đều đã quá cũ kỹ cổ xưa rồi. Muốn trừng trị đám nam nhân rác rưởi đó, phải khiến cho chúng sống không bằng chết, để cho chúng biết sinh ra trên đời là một sai lầm. Còn giết chết, như vậy quá đơn giản cho chúng rồi.

- Nhược Tình đã hiểu.

Hồng Liên vừa nói dứt lời, bỗng nhiên đôi môi mềm mại của nàng đặt lên bờ môi của Nhược Tình, chiếc lưỡi không ngừng quần quýt, phát ra những âm thanh kích thích dễ nghe. Chỉ thấy Nhược Tình không những không phản kháng, mà lại càng làm những hành động uốn éo, càng khiến cho Hồng Liên phấn kích.

Nhìn thấy trường cảnh này, ba nữ tử khác không hề phản cảm, ngược lại trong đôi mắt rất thích thú, thậm chí còn có chút đang ghen tỵ với Nhược Tình vì được Hồng Liên sủng ái.

Đúng lúc này, từ trong lòng nước xuất hiện một dao động kỳ lạ. Năm nữ tử kia đều phát hiện ra ba động khác thường này, nhất là nữ tử tên là

Hồng Liên, trong số năm người, nàng là người phản ứng nhanh nhất.

Hồng Liên nhanh chóng rời khỏi cơ thể Nhược Tình, phía mu bàn tay lóe lên hào quang hình đóa hoa màu đen, cùng lúc đó một cái pháp bảo tiên thẳng hiện ra, gương mặt xinh đẹp trầm xuống, khí tức vận chuyển, như chuẩn bị đối phó với tình huống bất thường.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 154: Chịu Trách Nhiệm?

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 154: Chịu trách nhiệm?

Chỉ thấy từ bên dưới lòng nước phun lên một cái thủy trụ, mặt nước trong xanh dao động dữ dội, bọt nước trắng xóa văng đầy trời, dưới ánh mắt mặt trời chiếu xuyên qua tạo thành một dải cầu vòng bảy sắc.

Cùng với đó là một gã thanh niên tóc trắng xuất hiện, chính là Tinh Hồn.

Ngay khi vừa mới trời lên khỏi mặt nước, Tinh Hồn đột nhiên cảm giác một luồng sát khí mãnh liệt đang hướng về phía mình. Hắn phản ứng nhanh nhẹn, nguyên lực vận chuyển chưởng xuống mặt nước, khu động tạo thành một cái thủy tường chắn xung quanh.

Cùng lúc đó, một đạo trường tiên phá không từ trên trời giáng xuống, khí thế mặc dù không giống như thiên quân vạn mã, nhưng lại rất sắc bén hung hiểm.

Ầm một tiếng, bọt nước trắng xóa văng đầy trời, thủy tường được Tinh Hồn dựng lên cũng bị đánh nát. Tinh Hồn từ trong lòng nước vận sức nhảy ra khỏi, tiếp lên mặt đất gần đó, gương mặt trầm xuống, ánh mắt hướng nhìn về phía trước.

Chỉ thấy trước mặt hẳn là năm cái cực phẩm tạo hóa, cả năm vị nữ nhân này, không người nào không phải là tuyệt sắc giai nhân, nhan sắc phong tình tuyệt mỹ, đích thực là hồng nhan họa thủy, khiến cho người ta không cách nào không bị mê đắm.

Đặc biệt nhất là vị nữ nhân tóc hồng ở chính giữa khiến cho Tinh Hồn đặc biệt nhất. Trong số năm người, nữ tử này dung mạo chính là hoàn mỹ nhất, bốn người kia tuy rằng cũng rất xinh đẹp, nhưng khi đứng bên cạnh nàng, tựa hồ giống như đang thêm hoa dệt gấm, càng nhấn mạnh tô điểm thêm cho vẻ đẹp hồng nhan họa thủy của nàng mà thôi.

Đương nhiên nếu chỉ nhan sắc tuyệt trần thì không đủ khiến cho Tinh Hồn phải lưu ý đến. Hồng Liên này thực lực khá mạnh, so với Hàn Quyết, đệ tử Thiên Kiếm Tông mà Tinh Hồn giết chết thực lực mạnh hơn rất nhiều lần. Cô gái này, không ngờ đã tiến giai hậu kỳ Phù Tiên Cảnh.

- Hồng Liên tỷ, không ngờ thực sự có...

Nữ tử tên gọi là Nhược Tình gương mặt có chút hoảng loạn, khép nép đằng sau lưng Hồng Liên, giọng nói nhỏ nhẹ thủ thỉ.

Nàng chưa nói hết thì đã bị Hồng Liên ra hiệu im lặng, sau đó chuyển sang nhìn Tinh Hồn đang đứng ở trên bờ.

Trên đôi bờ môi đỏ hồng nở một nụ cười quyến rũ, giọng nói thanh tú dễ nghe, khi nói để lộ hàm răng trắng như bạch ngọc:

- Người thấy chúng ta có đẹp không?

Hồng Liên bất ngờ hỏi một câu này không chỉ khiến cho Tinh Hồn cảm thấy hơi ngạc nhiên, mà ngay cả bốn vị tỷ muội của nàng cũng rất kinh ngạc, dường như không hiểu ẩn ý bên trong của nàng.

- Rất đẹp, so với những nữ nhân trước đây ta gặp qua, có lẽ các nàng chỉ thua kém một người.

Tinh Hồn ánh mắt nhìn thẳng, quét nhìn cả năm người, không chút phủ nhận mà gật đầu.

Bị một gã nam tử nhìn chăm chăm bản thân mình, trong khi trên người không có lấy một mảnh vải che thân, tình cảnh này cơ hồ khiến cho bất kỳ nữ nhân nào cũng cảm thấy xấu hổ. Hận không thể kiếm một chỗ nào đó chui xuống, hoặc là muốn diệt khẩu kẻ đã chứng kiến cảnh tượng này.

Bất quá, Hồng Liên gương mặt lại rất bình tĩnh, trong đôi song nhãn hai màu đặc biệt lóe lên vầng hào quang, lại nói tiếp:

-Ồ, trên đời này lại có nữ nhân khác đẹp hơn tiểu nữ sao? Thật hiếu kỳ à, không biết công tử có thể nói rõ nữ nhân đó là ai chẳng?

Giọng nói của nàng rất quyến rũ, chỉ sợ đa số người đàn ông nào nghe thấy thì nội tâm cũng liền hỗn loạn lên.

Mà Nhược Tình và ba nữ nhân khác khi nghe thấy Hồng Liên nói chuyện bình tĩnh thì dường như đã nhận ra điều gì đó, ánh mắt bất thiện cùng khinh thường, mỉm cười nhìn Tinh Hồn, tựa hồ như đang chờ đợi phút giây nào đó vậy.

Bất quá, Tinh Hồn lại rất bình tĩnh, phản phát như chưa có chuyện gì xảy ra cả.

- Thật khó mà nói rõ. Có thể trong mắt người khác, cô gái đó chỉ là một tử nhân nhan sắc bình thường, so với cô nương có lẽ thua kém nhiều lắm, nhưng trong mắt ta, cô gái đó là người đẹp nhất.

Tinh Hồn hơi dừng lại, trong ánh mắt thoáng qua một tia phiến muộn bi ai. Mặc dù chỉ thoáng qua, thế nhưng tâm tư nữ nhân rất tinh tế, Hồng

Liên tức thời phát hiện ra ngay.

- Và một điều nữa, cô nương hay thu lại ma công, nó không có tác dụng gì với ta cả.

Nghe thấy Tinh Hồn nói câu sau, Hồng Liên gương mặt xinh đẹp ngẩn ra.

Bốn tỷ muội của nàng đồng dạng cũng như vậy, so với Hồng Liên còn muốn khiếp hãi hơn. Đệ tử Tà Âm Tông các nàng từ nhỏ đã tu luyện một loại ma công, bất tri bất giác sinh ra một tia mị thuật câu dẫn nam nhân.

Mà Hồng Liên tại Tà Âm Tông, trong cùng thế hệ có thể nói là tu luyện ma công thuộc loại xuất sắc nhất, không biết bao nhiêu gã thiên tài từng ngã gục dưới nhan sắc cùng mị thuật của nàng. Thế nhưng không ngờ lại có một gã nam tử có thể chống lại được mị thuật, mà lại vô cùng tiêu diêu thong thả là đằng khác.

- Thật là một chàng trai si tình hiếm có, khiến cho tiểu nữ bội phục.

Phản phát như Hồng Liên không hiểu câu nói phía sau của Tinh Hồn là gì, chỉ nhẹ nhàng đáp lại vế trước.

Tinh Hồn thở dài một tiếng, sau đó lại nói.

- Ta còn có chuyện cần phải làm, nếu đã không có gì khác, ta liền cáo biệt trước.

- Muốn đi? Người thấy hết cơ thể chúng ta, vứt lại một câu đó là xong sao?

Một trong bốn nữ tỷ muội của Hồng Liên, cô gái này dưới mí mắt có một cái nốt rùi duyên dáng, gương mặt vốn đã rất mê hoặc rồi, thêm nốt rùi

này lại khiến cho nàng ta càng thêm câu dẫn, thật chẳng khác gì một nữ hồ ly.

Thấy Tinh Hồn sau khi nhìn ngắm thỏa thích rồi muốn phui mờ bỏ đi, coi như chưa có việc gì xảy ra. Dù là bất kỳ nữ nhân nào cũng đều nổi giận cả.

- Đã tới đây thì vội gì từ biệt. Chàng là một gã si tình, khiến cho tiểu nữ rất hiếu kỳ, chi bằng lưu lại đây trò chuyện một lúc với năm tỷ muội tiểu nữ vậy.

Mặc dù nàng nói rất nhẹ nhàng gợi tình, thế nhưng không hiểu sao lại khiến cho người ta trong lòng hiện hữu cảm giác âm tà lệ khí.

Vừa nói, khí thế của Hồng Liên đột ngột bạo ra, trên tay trường tiên lại đánh tới một roi. Trường tiên này giống như một đầu trường xà, quỹ đạo tấn công rất hiểm hóc.

Hồng Liên thực lực rất mạnh, vừa nãy hắn đã cảm thụ một roi của nàng rồi. Bất quá, thực lực của Hồng Liên vẫn không thể khiến Tinh Hồn gặp khó khăn.

- Quý Ảnh Thần Hành.

Thân thể Tinh Hồn giống như một đạo bóng ma, cơ thể tản ra từng đạo khói đen trông rất huyền ảo mờ lung, khi mà trường tiên đâm tới xuyên qua cơ thể hắn, nhìn mắt thường thì nghĩ rằng đã đánh trúng, nhưng đáng tiếc chỉ là đánh vào hư không mà thôi.

Bởi ngay lúc đó, Tinh Hồn đã xuất hiện ngay bên cạnh trường tiên, tả thủ chụp lấy chóp đầu, gồng sức khống chế trường tiên.

Hồng Liên gương mặt cả kinh, vì lúc nàng vận sức muốn thu trường tiên về thì phát hiện sức lực bản thân mình quá yếu, giống như trường tiên

bị cột vào một cái thiết trụ vậy.

Dù kinh ngạc, nhưng Hồng Liên vẫn nở một nụ cười mê người.

- Chàng có biết trên trường tiên này có tấm độc hay không? Nếu còn không thả ra, chàng sẽ rất thảm đó.

Đúng lúc này, bốn nữ tử kia đã nhảy lên trên bờ, trên người đã mặc vào y phục. Có điều trang phục lại rất mỏng manh, mặc tựa như không mặc, hiện ra một khối ngọc thể mê người như ẩn như hiện, làm cho nội tâm người ta muốn xông xáo cả lên.

Trong số bốn người, nữ tử gương mặt phong tình có nốt ruồi dưới mí mắt cười nói:

- Trên trường tiên của Hồng Liên được tấm Ngọc Hoa Độc, dù là tiên giả Địa Tiên Cảnh chạm phải cũng vô phương cứu chữa.

- Nàng muốn nói thứ này sao?

Trong lúc những nữ nhân Tà Âm Tông đặc ý thì bỗng Tinh Hồn giao tay phải lên, chỉ thấy giữa lòng bàn tay trống rỗng đột nhiên bay lên những giọt nước màu trắng ngọc, dưới ánh sáng mặt trời trông rất đẹp mắt, lại tỏa ra một mùi hương thơm ngọt ngào.

Nhìn thấy những giọt nước màu trắng ngọc đó, gương mặt cả năm người Hồng Liên chấn kinh. Bởi vì, những giọt nước trắng ngọc đó chính là Ngọc Hoa Độc được tấm trên trường tiên của Hồng Liên.

- Chàng... chàng làm sao bài xuất được Ngọc Hoa Độc?

Hồng Liên giọng nói hơi không giữ được bình tĩnh, gương mặt thoáng qua một tia khiếp sợ hỏi.

- Ta làm cách nào, nàng không cần bận tâm. Ta chỉ muốn nói rằng, các nàng không có khả năng lưu ta lại.

- Hừ, thật là ngạo mạn. Nói cho người biết một điều, trước giờ Hồng Liên sư tỷ muốn lưu lại ai, chưa có người nào dám mở miệng từ chối cả.

- Người nghĩ bản thân mình là ai, có bí thuật bài trừ Ngọc Hoa Độc thì là giỏi lắm à. Cho người hay, hôm nay đừng hòng bỏ trốn.

Trong bốn nữ tử đứng ở trên bờ, ngoại trừ Nhược Tình gương mặt một tầng ửng hồng, dường như có chút ngại ngùng e thẹn ra thì những nữ tử khác thần sắc khó chịu, đương nhiên sự khó chịu này không hề làm phai mờ vẻ đẹp của các nàng.

Ánh mắt các nàng giống như độc xà nhìn chằm chằm Tinh Hồn, đồng thời còn có chút khinh bỉ đối với câu nói ban nãy.

- Chàng đã thấy hết cơ thể của ta, nếu để người ngoài biết được, chúng tỷ muội ta làm sao nhìn mặt người khác được. Chàng phải chịu trách nhiệm à.

Trong số năm người, cơ hồ chỉ có mỗi Hồng Liên là giữ được nét mặt bình tĩnh, tuy nhiên nội tâm bên trong thế nào thì khó mà đoán được. Hoa hồng có gai, càng đẹp mê hoặc thì càng nguy hiểm khó lường.

- Chịu trách nhiệm?

- Phải, chính là như vậy. Hay là chàng lưu lại cái mạng nhỏ đi.

Hồng Liên tà mị nói. Nàng định ninh chuẩn bị sử dụng mị thuật để đối phó, nhưng phát hiện ra Tinh Hồn trong mắt không có chút tạp niệm nào đối với nàng cả, mà thân thủ của Tinh Hồn lại khá phi phàm, vậy nên nàng từ bỏ ý nghĩ sử dụng ma công đối phó với hắn.

Gương mặt từ mê hoặc chúng sinh trở thành tà mị sát nhân, cái miệng nhỏ hô lớn:

- Các tỷ muội, động thủ.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 155: Thương Hoa Tiếc Ngọc?

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 155: Thương hoa tiếc ngọc?

Bốn người kia, ngoại trừ nữ tử tên Nhược Tình dường như mới đột phá Phù Tiên Cảnh cách đây không lâu, còn lại đều là trung kỳ Phù Tiên Cảnh cả. Trong mắt bọn họ, Tinh Hồn chỉ là một gã tiên giả sơ kỳ Phù Tiên Cảnh mà thôi, ngoại trừ có bộ pháp quý dị cùng với phương pháp giải độc kỳ lạ ra thì không có gì đáng ngại cả.

- Độc Hoa Chương.
- Tuyệt Tình Ấn.
- Ảnh Điệp Vũ.
- Liên Hoa Phá.

Cả bốn người tản ra xung quanh thành bốn hướng bao vây Tinh Hồn ở chính giữa, sau đó nguyên lực vận chuyển hướng Tinh Hồn xuất thủ. Các nàng dường như đối với hắn không chút lưu tình, ngay cả Nhược Tình, cô gái đoán chừng nhút nhát nhất trong cả năm người xuất thủ gần như toàn lực.

Đường như cả bốn cô gái này hận không thể băm hấn thành ngàn mảnh vậy. Nguyên nhân có lẽ là bởi hấn đã nhìn thấy gần như toàn bộ cơ thể của các nàng, dù sao không phải nữ nhân nào cũng giữ được thái độ bình tĩnh khi bị một nam nhân dòm ngó lúc mình tắm giống như Hồng Liên được.

Về phần Tinh Hồn, hấn mặc dù đã chiếm tiện nghi của các nàng, bất quá hấn trong lòng chẳng có chút gì gọi là tội lỗi cả.

Đương nhiên nếu các nàng muốn đòi đền bù gì đó nằm trong khả năng, hấn có lẽ sẽ đáp ứng các nàng. Nhưng nếu các nàng đã chủ tâm giết hấn, vậy thì đây lại là câu chuyện khác à.

Chỉ thấy Tinh Hồn hữu thủ siết lại thành quyền, nguyên lực tán ra khiến cho mái tóc trắng tung bay, chỉ thấy tả thủ co lại, sau đó đâm một quyền thật mạnh xuống mặt đất.

- Hải Kinh Cực Lãng Chương.

Ầm...

Một tiếng nổ vang, mặt đất chỗ Tinh Hồn đang đứng lún xuống khoảng chừng gần hai thước, một cỗ khí lực cực mạnh lấy Tinh Hồn làm trung tâm trong chớp mắt khuếch tán ra xung quanh.

Bốn nữ nhân kia tiến đến quá gần, chương pháp toàn bộ bị phá vỡ, đồng thời bị khí lãng đánh bật ra ngoài. Khí lãng mạnh mẽ hơn so với những gì tưởng tượng khiến cho cả bốn người phun ra ngụm tiên huyết, bay ngã về phía sau khiến cho y phục dính bụi bẩn, đầu tóc có chút hơi tán loạn.

Nội tâm cả bốn người khiếp sợ không thôi, thực lực của Tinh Hồn hoàn toàn vượt qua sức tưởng tượng của các nàng, cư nhiên một chiêu đánh bại cả bốn.

Tinh Hồn đương nhiên không chỉ dừng lại việc đánh bay các nàng, các trong lòng hơi động sát tâm rồi. Theo những gì mà hãn biết thì những nữ nhân này chắc chắn sẽ không bỏ qua cho hãn mà sẽ tìm cách trả thù cho bằng được.

Thế nên biện pháp tốt nhất giải trừ đi hậu hoạn chính là trăm thảo trừ căn, giết ngay tại chỗ, miễn cho rắc rối không đáng có sau này.

Nhưng hãn chưa kịp tiếp tục động thủ thì đã có người xuất thủ trước rồi. Người đó dĩ nhiên chính là Hồng Liên.

Sở dĩ ban nãy nàng gọi cả bốn sư muội của nàng đồng thời bao vây hãn chính là đã đánh giá cao thực lực Tinh Hồn, nhưng mà lại không ngờ rằng cư nhiên bản thân vẫn đánh giá thấp Tinh Hồn, để cho hãn động thủ đánh trọng thương cả bốn người.

Thân là sư tỷ, trông thấy sư muội của mình bị người khác đánh trọng thương thì làm sao có thể làm ngơ được. Với cả, nàng cũng rất muốn giết Tinh Hồn nữa.

- Thanh Xà.

Trường tiên trong tay Hồng Liên bất ngờ biến hóa thành một đầu trường xà màu lục, nhìn khí thế tràn đầy hung ác, không ngờ quần quanh Tinh Hồn rồi muốn siết lại chặt lại.

- Quỷ Ảnh Thần Hành.

Trường tiên tuy nhanh, nhưng so với tốc độ của Tinh Hồn vẫn quá chậm chạp, chỉ thấy Tinh Hồn hóa thành một đoàn khói mờ, khi mà trường tiên siết lại thì đã không thấy bóng dáng hãn đâu nữa.

“Tốc độ thật nhanh.”

Nội tâm Hồng Liên sợ hãi không thôi, bản thân nàng xuất thủ dĩ nhiên rất nhanh rồi, vậy mà Tinh Hồn vẫn có thể thoát khỏi, một gã sơ kỳ Phù Tiên Cảnh có tốc độ nhanh như thế này, cơ hồ đây là lần đầu tiên nàng trông thấy.

Trong giây lát, bóng ảnh Tinh Hồn lại hiện ra, hắt xuất hiện trước mặt chỗ nữ tử có nốt rùi dưới mí mắt, người trước đó đã tỏ ra thái độ khá khó chịu với Tinh Hồn.

- Vạn Thú Nhất Kích.

Bàn tay phải biến hóa thành trảo ấn, phía đằng sau lưng Tinh Hồn mờ ảo xuất hiện những đầu hung thú đồng thời hướng trảo đánh đến, cơ hồ muốn xé xác nàng thành mấy mảnh.

- Thanh Phi, cẩn thận.

- Mau dừng tay.

Thấy Tinh Hồn tràn đầy hung sát xuất thủ với nữ tử tên gọi Thanh Phi, Hồng Liên và ba nữ tử còn lại biến sắc, kinh hô.

- Tuyệt Tình Ấn.

Thanh Phi biến sắc, thế nhưng nàng không đứng yên chịu chết, nguyên lực vận chuyển, đánh ra một đạo chưởng ấn. Dù sao bản thân vẫn là một tiên giả trung kỳ Phù Tiên Cảnh, nàng không tin mình có thể chết dưới tay Tinh Hồn được.

Bất quá, điều đó lại trở thành sự thật. Khi mà hai đạo chưởng ấn chạm vào nhau, Thanh Phi cảm giác như mình vừa mới chưởng vào một bức tường sắt cứng cấp vậy, ngay cả một vết xước cũng không thể bị lưu lại.

Tinh Hồn nay đã luyện thành Trấn Ngục Huyền Thể đệ nhị trọng, với tu vi của nàng, làm sao Thanh Phi có thể khiến hấn trọng thương được. Trái ngược lại, Tinh Hồn một trảo cực kỳ thô bạo, khi mà vừa mới tiếp xúc đã khiến cho cánh tay của Thanh Phi nổ tung.

Thanh Phi gương mặt đau đớn hết thắm, máu tươi không ngừng túa ra, trông bộ dạng rất thảm hại.

- Dâm tặc khốn kiếp, ta phải giết ngươi.

- Thiên Hoa Phá.

Một nữ tử khác trông thấy Tinh Hồn một chương phệ đi cánh tay của Thanh Phi, gương mặt liền giận dữ, hét lớn một tiếng rồi xông đến phía sau lưng Tinh Hồn, bàn tay kết thành một đạo thiên hoa ấn, khí thể như kinh đào lãng hải.

- Kinh Hoa Thủy Nguyệt.

Tinh Hồn không thèm quay người lại, một tay chụp lấy chiếc cổ trắng ngần của Thanh Phi, tay còn lại trong giây lát kết thành hơn chục đạo ấn ký, chỉ thấy trước người hấn trở nên hư huyền, chẳng khác gì mặt nước đang dao động.

Khi Thiên Hoa Phá chạm vào tầng sóng gợn dao động thì đột nhiên gặp phải lực lượng phản chấn ngược lại khiến cho nàng thổ ra một ngụm máu lớn, sắc mặt tái nhợt, hét thảm một tiếng.

Còn Tinh Hồn, trong sát na đó, hấn lạnh lùng bẻ cổ Thanh Phi, trực tiếp tiễn vong nàng một đường, sau đó lại hóa thành một đạo bóng mờ, chớp mắt xuất hiện ngay bên cạnh nữ tử vừa mới tấn công hấn.

- Hải Kinh Cực Lăng Chương.

Một chưởng của Tinh Hồn vô cùng thô bạo, đánh thẳng vào chiếc bụng trắng nuột như bạch ngọc. Vốn dĩ một chưởng của hắn, ngay cả trăm năm huyền thiết chưa chắc chịu nổi, một cơ thể mảnh mai như thế này, làm sao có thể chống cự được.

Ầm một tiếng, mặt đất lún sâu xuống mặt đất, đồng thời kinh lực lan ra xung quanh. Cát bụi bay tán loạn trên bầu trời, khiến cho Hồng Liên và hai nữ nhân còn lại không nhìn rõ tình huống lúc này của nữ tử bị Tinh Hồn đánh xuống ra sao.

Bất quá, với thực lực mà Tinh Hồn lộ ra, không cần đoán cũng biết tình huống của nữ tử kia ra sao, nhất định là chết một cách không thể đáng thương hơn. Tinh Hồn đúng là một gã không biết thương hoa tiếc ngọc là gì, xuất thủ quyết đoán, giết ngay tức khắc.

Từ trong khói bụi, Tinh Hồn chậm rãi bước ra, mục vô biểu tình nhìn ba nữ nhân còn lại phía đối diện. Hồng Liên lúc này đã rời khỏi hồ, thân thể nàng lúc này, ngoại trừ hai vị trí hiểm yếu ra thì những nơi còn lại đều lộ rõ ra hết cả.

Tinh Hồn nội tâm không thể không nói, nữ nhân này thân thể đúng là quá tuyệt mỹ mê hoặc lòng người, đúng là loại nữ nhân sinh ra là để câu dẫn đàn ông mà.

Làn da của Hồng Liên trắng giống như bông tuyết, hai ngọn bình phong to tròn căng mọng, dù là một bàn tay cũng không thể tóm gọn, theo từng nhịp thở mà rung động lên xuống. Vòng eo lại rất thon thả, tại chỗ vùng xương chậu ẩn hiện hình xăm bông hoa hồng, chính giữa bụng dính một viên hồng ngọc tại rốn, tổng thể khiến cho người hận không thể ngay lập tức đè nàng xuống mà hung hăng chà đạp.

Tuy rằng Tinh Hồn bây giờ đối với nữ nhân không có chút hứng thú nào, thế nhưng khi trông thấy một cơ thể tuyệt hảo đến như vậy, bất giác

tim hấn đập thành thịnh loạn nhịp lên.

Dường như nhìn thấy được sự rung động của Tinh Hồn khi trông thấy cơ thể của mình, Hồng Liên tuy rằng đôi mắt sát khí vẫn không hề bị thu liễm hoàn toàn đi, nhưng gương mặt lại trở về với sự mỉa mai hoặc chết người như lúc đầu, ngữ điệu vẫn rất ôn nhu nói:

- Không ngờ thực lực chàng lại thâm sâu khó dò như vậy, khiến cho tiểu nữ nội tâm thực sự rất hâm mộ.

Tinh Hồn không nhìn nàng không đáp, có điều ánh mắt lại thêm một phần băng lãnh.

- Tiểu nữ từ lâu đã rất hâm mộ những thiên tài như chàng, nếu như chàng không chê tấm thân này, vậy thì tiểu nữ liền muốn bồi tiếp chàng một đêm, coi như thỏa lòng hâm mộ.

Dừng lại một chút, Hồng Liên lại nói tiếp:

- Chàng đừng nghĩ tiểu nữ bộ dáng phong tình câu hoặc nam nhân, thực ra tiểu nữ đến nay vẫn chưa từng ăn nằm với bất kỳ một nam nhân nào cả. Không phải ban nãy, chàng khen tiểu nữ rất đẹp sao?

- Phải, nhưng ta không có hứng thú với nàng.

Nói xong, Tinh Hồn thân thủ lại một lần nữa khởi động, như chợt hóa thành một làn khói đen xông lên phía trước.

Khi một trong ba người Hồng Liên biến sắc, đột nhiên Hồng Liên nắm tay một người sư muội ném về phía trước. Còn ở đằng sau lưng, Nhược Tinh trên tay cầm một cái phù lục đang lóe lên ánh hào quang rực rỡ, bao trùm Nhược Tinh và Hồng Liên vào bên trong.

- Hồng Liên tỷ, không thể...

Cô gái kia gương mặt kinh biến sợ hãi, nàng không thể ngờ được rằng, Hồng Liên lại biến nàng thành một con tốt thí giúp Hồng Liên ngăn cản Tinh Hồn, tranh thủ cho nàng cùng với Nhược Tình một đoạn thời gian để sử dụng phù lục truyền tống bỏ trốn.

Dĩ nhiên Tinh Hồn đối với cô gái này xuất thủ quyết đoán, một chưởng xuất ra khiến cho cơ thể xinh đẹp hóa thành một đồng máu thịt nhầy nhụa.

- Hải Kinh Cực Lãng Chương.

Mắt thấy Hồng Liên và Nhược Tình sử dụng phù lục truyền tống, bởi vì khoảng cách vẫn còn hơi xa cũng như bị nữ tử kia tranh thủ cho Hồng Liên một chút thời gian, thế nên Tinh Hồn không thể nào ngăn cản được Nhược Tình sử dụng phù lục truyền tống. Trừ phi hấn đột phá Cửu Thiên Huyền Tiên, có khả năng phá toái hư không thì mới mong ngăn cản được hai tỷ muội Hồng Liên bỏ trốn.

Bất quá, Tinh Hồn trong giây phút cuối cùng vẫn xuất ra một đạo chưởng pháp, chưởng pháp khí thể phô thiên cái địa, như hóa thành một đầu hải kinh ngoài biển khơi húc thẳng đến. Ầm một tiếng, mặt đất nổ tung tóe, cát bụi bay đầy lên bầu trời, gió nổi lên thổi bụi bắn bay tán loạn.

Lại tiếp tục trả nợ thêm một chương /thodai

Sắp sửa đi làm, không biết còn giữ được tiến độ này hay không nữa /tky

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 156: Túy Kiếm Sư Huynh

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 156: Túy Kiếm sư huynh

Tốc độ xuất thủ của Tinh Hồn rất nhanh, thế nhưng so với tốc độ truyền tống thì bị kém đi nửa giây. Nếu như lúc đó Hồng Liên không sử dụng nữ tử kia làm con tốt thí, tranh thủ cho nàng nửa giây, bằng không lúc này, chỉ sợ cả ba người Hồng Liên trở thành một cái xác vô hồn rồi.

Có điều, mặc dù đã chạy được, nhưng cái giá phải trả không hề nhẹ chút nào đâu.

- Vẫn để con cá lọt lưới, sau này có lẽ dính và không ít rắc rối rồi.

Nhìn cái hố lớn trước mắt do chính mình tạo thành, Tinh Hồn lắc đầu tự nói. Không thể không nói, cô gái quyến rũ phong tình gọi là Hồng Liên kia hành động rất quyết đoán, chính bởi vì như thế mới khiến cho Tinh Hồn cảm thấy hơi bận lòng.

Nữ nhân tâm địa ngoan độc, so với đám đàn ông vai u bắp thịt đáng sợ hơn rất nhiều.

Bất quá, bây giờ chỉ đành nhất cử đề phòng mà thôi. Tinh Hồn xoay người lại, nhìn ba cái thi thể đẳng sau lưng. Linh hồn của tiên giả Linh Hậu

Kỳ quá yếu ớt dưới lực lượng pháp tắc của Đại Thiên Thế Giới, thế nên chỉ trong giây lát là liền tiêu tán ngay.

Bởi vì Tinh Hồn dồn chú tâm đến Hồng Liên, căn bản không có thời gian để thu thập linh hồn của các nàng.

Thế nên rốt cuộc chỉ có thể thu thập lại lực lượng huyết nhục cùng với ba cái nhẫn trữ vật mà thôi. Kiểm tra nhẫn trữ vật, những nữ nhân này, cư nhiên lại rất giàu có.

Linh thạch hạ phẩm, mỗi người xấp xỉ một vạn khối, đan dược trị thương, phục hồi nguyên lực mỗi người hơn năm mươi khóa, vũ kỹ cũng khoảng sáu bảy quyển trong mỗi cái nhẫn trữ vật.

Những nữ đệ tử Tà Âm Tông này cư nhiên mỗi người đều là một phương tiểu tài chủ, muốn ăn đứt đám đệ tử Thiên Kiếm Tông cả. Thu thập những thứ hữu ích, còn lại Tinh Hồn đều vứt đi cả.

Kế tiếp chính là đi tìm thêm một khối nội đan cấp ba nữa là xong. Hiện tại, nội đan cấp hai Tinh Hồn đang có rất nhiều, có khoảng hơn trăm cái nhờ vào chính mình giết chết Liệt Diễm Hỏa Sư, còn lại là của Hàn Quyết và ba nữ tử Tà Âm Tông.

Với thực lực của những người này, dù liên thủ với nhau cũng chưa chắc chống cự nổi sức mạnh của hậu thiên hoang thú cấp ba.

Thế nên một viên nội đan cuối cùng, vẫn là Tinh Hồn tự mình thu thập.

Sau khi vô tình tiến vào động phủ dưới hồ nước, Trấn Ngục Huyền Thế vô tình đột phá tầng thứ hai, khiến cho lực lượng thân thể của hắn đã muốn mạnh hơn hậu thiên hoang thú cấp ba. Chỉ cần không đụng phải hậu thiên hoang thú cấp ba chí tôn, Tinh Hồn liền xử lý nhanh gọn mà thôi.

Chỉ hai ngày sau, Tinh Hồn đựng độ Hoàng Kim Trảo Lang, hậu thiên hoang thú cấp ba phổ thông, Tinh Hồn thực hiện bí pháp hợp nhất với Hỏa Công Công, chỉ một kiếm duy nhất liền diệt sát được Hoàng Kim Trảo Lang.

Thu thập nội đan của Hoàng Kim Trảo Lang xong, Tinh Hồn liền cấp tốc quay trở lại Thiên Kiếm Tông ngay. Bởi vì lúc Tinh Hồn tiến vào hang động dưới thác nước kia, khoảng khắc phá vỡ hàn hạp thì liền lăn ra bất tỉnh nhân sự, không biết rõ thời gian đã trôi qua bao lâu.

Nghe nói, Thiên Kiếm Tông sắp bắt đầu thí luyện, đệ tử ngoại môn toàn bộ đều phải tham dự, nếu không tham dự sẽ bị giáng xuống làm đệ tử tạp dịch, hoặc thậm tệ hơn là đuổi cổ khỏi Thiên Kiếm Tông.

Lại tốn thêm hơn một ngày thời gian, Tinh Hồn bỏ ra một ngàn khối linh thạch hạ phẩm để truyền tống trở lại Thiên Kiếm Tông.

Vừa về đến nơi, hần lập tức hỏi thăm quản sự phụ trách truyền tống trận thì mới biết, thời điểm diễn ra thí luyện vẫn còn khoảng gần hai tháng nữa mới diễn ra.

Nghe vậy, Tinh Hồn trong lòng nhẹ xuống, cảm tạ quản sự kia một tiếng rồi quay trở lại Đại Kiếm Đường để trả nhiệm vụ.

Đại Kiếm Đường vẫn như trước đây, có rất đông đệ tử hiện diện. Khi thấy Tinh Hồn xuất hiện, một bộ phận đệ tử gương mặt thay đổi. Trong số đó, có một gương mặt mà Tinh Hồn đã từng gặp qua, chính là Đoạn Hải. Có điều, Tinh Hồn có nhớ Đoạn Hải hay không thì cái này khó mà nói được.

- Hàn Quyết không có tin tức, còn hần thì quay trở lại Thiên Kiếm Tông, tại sao có thể như vậy được?

Đoạn Hải chính là người đã truyền tin tức Tinh Hồn nhận nhiệm vụ tại Hằng Nhạc Sơn Mạch về tổng bộ Thiên Hội. Khi hay tin Hàn Quyết chính là người thực hiện nhiệm vụ này, Đoạn Hải nội tâm đã mừng thầm.

Đoạn Hải quen biết với Hàn Quyết, hẳn tin rằng Hàn Quyết sẽ không đơn giản theo dõi đánh giá Tinh Hồn, mà nhất định là sẽ tự tay lấy đầu Tinh Hồn rồi trả về cho Thiên Hội.

Nhưng không ngờ, đã hơn một tháng liền kể từ lúc Hàn Quyết nhận nhiệm vụ từ Trương Vĩ, cả hắc lẫn Thiên Hội đều không thể liên lạc được với y.

Chỉ có một cách giải thích duy nhất đó chính là Hàn Quyết gặp tình huống không xong rồi. Đương nhiên cái gọi là không xong này, có thể là vô tình gặp phải hoang thú cao cấp để rồi làm mồi trong bụng của nó, hoặc là vô tình rơi vào bí cảnh nào đó khiến cho Hàn Quyết không thể liên lạc được với bên ngoài.

Bọn họ đương nhiên sẽ không cho rằng Tinh Hồn sẽ giết Hàn Quyết, bởi thực lực của Hàn Quyết rất mạnh, cả Thiên Hội lẫn Đoạn Hải đều tự tin điều này.

Khi thấy Tinh Hồn xuất hiện, không hiểu sao Đoạn Hải nội tâm xuất hiện một cảm giác không ổn. Ngay lập tức, Đoạn Hải nhảy đến trước mặt Tinh Hồn, gương mặt thập phần khó coi, đặc biệt trong ánh mắt hắc sát khí rất nồng đậm, nếu không phải đang bị quy tắc Thiên Kiếm Tông ước thúc, có lẽ hẳn đã xuất thủ với Tinh Hồn rồi.

Thấy Đoạn Hải xuất hiện với biểu hiện bất thiện, Tinh Hồn chân mày nhướng lên, xem ra thực sự Tinh Hồn không nhớ tên Đoạn Hải này rồi.

- Có việc gì không?

Đoạn Hải dường như không nghĩ đến việc Tinh Hồn không nhận ra mình, mà cơ hồ hẳn cũng không quan tâm đến, giọng nói trầm xuống, thốt:

- Hàn Quyết đâu?

- Hàn Quyết? Có thể đi gặp ai đó rồi chẳng.

Tinh Hồn chậm rãi trả lời, sau đó xoay người hướng về phía Nhiệm Vụ Đường để bàn giao nhiệm vụ. Đối với Đoạn Hải, hẳn lười giải thích, cũng lười nói chuyện.

Nhưng Đoạn Hải làm sao bỏ qua dễ dàng như vậy được. Hẳn rất căm ghét Tinh Hồn, không chỉ bởi tư thù cá nhân mà còn liên quan đến mặt mũi của thập đại gia tộc tại Phong Lâm Thành nữa.

- Trả lời câu hỏi của ta, nếu không đừng hòng rời khỏi đây.

Dứt lời, Đoạn Hải vừa ra hiệu, lập tức những người đi cùng với hẳn, coi bộ đều là thành viên Thiên Hội xuất hiện bao vây Tinh Hồn.

Trường cảnh này, ngay lập tức hấp dẫn sự chú ý của những người khác.

- Kia không phải là Đoạn Hải đó sao? Lại muốn tìm người nào gây chuyện nữa vậy?

- Đoạn Hải là thành viên có mặt mũi tại Thiên Hội, địa vị không hề thấp, kẻ nào ngu ngốc lại đi chọc ghẹo tên này vậy?

- Hừ, hẳn không chọc người khác thì người khác đã vái trời lạy đất, ai lại điên khùng đi chọc hẳn làm chi.

- Mà người kia nhìn quen mặt nhỉ. A... ta nhớ rồi, hẳn chính là người trên Sinh Tử Đài giết chết Chu Văn Thành.

- Thì ra là hắc, chẳng trách nhìn thấy quen quen. Sinh Tử Đài mạng cho thiên định, Thiên Hội lại trả thù, thiệt khó mà chấp nhận.

- Hừ, Thiên Hội coi trọng mặt mũi, ai không phải nhìn người khác bằng nửa con mắt, lại bị một gã mới trở thành đệ tử Thiên Kiếm Tông không lâu vả một cái thật mạnh vào mặt, dĩ nhiên là uất ức rồi. Đám Thiên Hội luôn tỏ ra ta đây, nhưng kỳ thực đều là một đám nhỏ nhen, ngụy quân tử mà thôi.

-

Những người xung quanh bắt đầu hướng mắt chú ý đến bên ngoài đại sảnh Đại Kiếm Đường, bọn họ thậm chí còn xích xê ra, tạo thành một khoảng trống trải khá lớn, vừa đủ để có thể thấy rõ mọi tình hình đang diễn ra.

- Người đang đe dọa ta?

- Đe dọa thì thế nào? Nếu người không nói Hàn Quyết đang ở đâu, ta lập tức giết người ngay tại đây.

- Nếu người có bản lĩnh thì cứ thử xem.

Tinh Hồn gương mặt vô cùng bình tĩnh, mặc dù bị nhiều người bao vây, nhưng biểu cảm của hắc vẫn như thường. Cơ hồ trong mắt hắc không hề đặt Đoạn Hải và những tên thành viên Thiên Hội vào trong mắt.

Điều này càng khiến cho Đoạn Hải tức giận thêm. Hắc giận đến nổi hai bàn tay siết chặt lại, thậm chí còn đang run lên.

- Đây là người nói, huynh đệ, giết hắc.

-Ồ ồ, có chuyện gì hấp dẫn thế này?

Khi Đoạn Hải chuẩn bị ra hiệu cho những thuộc hạ của hắn xuất thủ thì một giọng nói lười biếng vang lên.

Chỉ thấy từ trong đám đông, một tên thanh niên ăn mặc xuề xòa, quanh miệng mọc đầy râu, mái tóc đen tùy tiện cột bằng một sợi dây. Dáng đi của hắn khá lêu thêu, không hiểu sao tạo cho người ta một cách giác bụi bẩn phong trần.

Một tay lồng vào trong ngực áo đặt ngang trước ngực, tay còn lại cầm một vò rượu. Gương mặt nhìn cũng không đến nỗi nào, bất quá cho hàm râu lửa thừa cùng với mái tóc che trước mặt, vô tình làm cho hắn trở nên rất bày bày lầy lội.

- Có đánh nhau à, vui nhỉ.

Người thanh niên trông như say rượu này tiến vào khoảng trống chính giữa, sau đó ngồi bệch xuống, vừa ngửa đầu tu một miếng rượu, sau đó ánh mắt thích thú nhìn chỗ Đoạn Hải đang bao vây Tinh Hồn.

Nếu ai đó nói câu này, khẳng định Đoạn Hải sẽ không bỏ qua, thế nhưng người thanh niên trông như say rượu kia lại khoác lên người một cái trường bào màu đỏ. Ở bên hông lại đeo một chiếc ngọc bội hình sấm sét.

Không cần nói cũng biết, chỉ có những đệ tử thuộc về Hình Kiếm Đường mới được phép khoắc lên mình bộ trường bào màu đỏ đó.

- Bái kiến Túy Kiếm sư huynh.

- Bái kiến Túy Kiếm sư huynh.

Trông người này nhìn yếu ớt vô hại, giống như tùy thời đánh nhẹ một cái là lăn ra chết ngay lập tức. Thế nhưng vừa trông thấy y, Đoạn Hải biến sắc, vội ôm quyền cung kính nói.

Hít drama chán chê nên viết được mỗi một chương /khoc

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 157: Bàn Giao

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 157: Bàn giao

Chỉ thấy người thanh niên được xưng là Túy Kiếm xua tay.

- Đừng quan tâm đến ta, nếu muốn đánh thì đánh đi. Hắc hắc hắc, lâu lắm mới có trò vui để xem.

Tuy Túy Kiếm nói vậy, ý tứ muốn để cho đám Đoạn Hải tùy tiện muốn làm gì đó thì làm. Nhưng người của Hình Kiếm Đường hiện diện ở đây, họ chính là đại diện cho quy tắc Thiên Kiếm Tông, Đoạn Hải làm sao dám tại chỗ này xuất thủ được.

- Túy Kiếm sư huynh nói đùa, ta làm sao dám...

Có cho ăn gan hùm gan hổ, Đoạn Hải cũng không dám xuất thủ nữa là. Còn Tinh Hồn, hắc ánh mắt nhìn Túy Kiếm, trong ánh mắt thoáng qua một tia ngạc nhiên.

Người này tuổi không lớn, thế nhưng thực lực có thể nói là một trong những người mạnh nhất hẳn từng gặp qua trong cùng thế hệ. Túy Kiếm này, cơ hồ chỉ thua kém Dung gia tam công tử Dung Trần mà thôi.

Ngạc nhiên là vậy, Tinh Hồn cũng không rồi hơi đi tò mò về người ta làm gì. Liếc mắt thấy đám Đoạn Hải lưỡng lự không dám xuất thủ, Tinh Hồn cước bộ chuyển động.

- Người muốn làm gì?

Đoạn Hải thấy Tinh Hồn muốn rời đi thì trầm giọng hỏi.

- Dĩ nhiên là bàn giao nhiệm vụ, ta không có thời gian đứng đây dây dưa với các người.

- Ha ha, bàn giao nhiệm vụ? Hay thực chất là từ bỏ nhiệm vụ?

Nghe Tinh Hồn nói muốn bàn giao nhiệm vụ cho Nhiệm Vụ Đường, Đoạn Hải ngửa đầu cười lớn. Nhưng bất giác, ngay lập tức hẩn nhớ ra điều gì đó, liền thu lại vẻ mặt tiêu ý khinh thường, bất quá trong ánh mắt của hẩn vẫn tràn ngập sự khinh bỉ.

Đối với sự khinh thường của Đoạn Hải, Tinh Hồn lười giải thích, cũng lười quan tâm đến. Chỉ liếc nhìn một cái rồi sau đó gia tăng cước bộ. Trên lối đi có mấy gã thành viên Thiên Hội đang cản đường, bọn họ cũng giống như Đoạn Hải căn bản không tin Tinh Hồn có thể hoàn thành được nhiệm vụ đó.

Và bọn chúng cũng không muốn Tinh Hồn rời khỏi đây. Bất quá, khi nhìn vào mắt Tinh Hồn, chỉ thấy con ngươi của Tinh Hồn không hiểu sao trở nên rất kỳ lạ, từ hình tròn nhỏ đột nhiên bị bẻ cong, biến thành hình trăng non.

“Nguyệt Thuật.”

Đó chính là thần thông Nguyệt Thuật, thần thông này không hề gây tổn hại gì đối với thân thể của võ giả, nhưng lại khiến cho tinh thần của bọn họ tổn thương nghiêm trọng.

Mấy tên này gương mặt đột nhiên biến đổi, trở nên nhợt nhạt, gương mặt cau lại, bỗng nhiên hai tay ôm đầu, quỳ xuống đất hét thảm.

- Không... cứu tôi với....

- Ác quỷ... tha mạng cho ta, xin đừng...

- Ta không muốn chết... ai đó cứu tôi với...

Cả năm tên chặn đường Tinh Hồn đột nhiên ngã quỵ xuống đất, miệng không ngừng hét những câu lảm nhảm.

Đoạn Hải gương mặt biến sắc, không thể hiểu vì sao đám thuộc hạ của mình lại trở thành bộ dạng giống như vậy.

Đương nhiên khiếp đảm không chỉ có mỗi một mình Đoạn Hải mà cả những người đứng xung quanh nữa. Một giây trước vẫn bình thường, nhưng một giây sau lại biến thành điên loạn.

“Huyền thuật thật mạnh.”

Túy Kiếm ngồi xếp bằng trên đất, bỗng nhiên khóe miệng hân hoan lên một nụ cười, cơ hồ đã phát hiện ra nguyên nhân vì sao đám thuộc hạ của Đoạn Hải biến thành bộ dạng khùng khùng điên điên.

- Đứng lại. Người đã làm gì bọn họ.

Tuy rằng không biết làm cách nào, nhưng Đoạn Hải dám chắc rằng Tinh Hồn chính là hung thủ gây ra chuyện này.

- Làm gì? Không phải người đang thấy rồi đó?

Tinh Hồn cước bộ không chậm lại nửa khác, thông thả vừa đi vừa trả lời.

- Người không trả lời ta, hôm nay đừng mong rời khỏi Đại Kiếm Đường này.

- Vẫn là câu đó, nếu người có khả năng, người cứ việc làm. Còn nữa, trước đây ta đã từng nói với Thiên Hội gì đó, nếu thích thì cứ chiến trên Sinh Tử Đài, mỗi một mạng một vạn khối linh thạch hạ phẩm.

Nói xong, Tinh Hồn vẫn tiếp tục bước đi, người đứng xung quanh hai bên tự động thách thành một tiểu đạo cho Tinh Hồn bước qua, tiến thẳng đến Nhiệm Vụ Đường mà khuất bóng.

Đoạn Hải hai mắt đầy gân đỏ, hai cánh tay run run, hàm răng nghiến chặt lại phát ra những âm thanh kệt kệt khó chịu.

- Đoạn Hải sư huynh, chúng ta phải làm gì bây giờ?

Một gã thuộc hạ gương mặt vẫn chưa rời sợ sệt, nhìn Đoạn Hải hỏi.

- Người ở lại đây quan sát hắn, có gì thì cứ thông báo cho ta biết. Những người còn lại theo ta trở về Thiên Hội.

Đoạn Hải hô hấp lại một hơi lấy lại bình tĩnh, sau đó ra lệnh cho một gã thuộc hạ. Cuối cùng kéo theo người của Thiên Hội bỏ đi. Mặc dù hắn rất căm hận Tinh Hồn, muốn ngay lập tức giết Tinh Hồn, nhưng thực lực của Tinh Hồn rất mạnh, không phải dễ dàng đối phó.

Vậy nên tạm thời đành phải rút lui, chờ đợi chỉ thị từ tổng bộ Thiên Hội mà thôi.

Bất chợt nhớ ra gì đó, Đoạn Hải xoay người nhìn về phía Túy Kiếm, có điều, chẳng biết từ lúc nào, bóng dáng của Túy Kiếm đã tiêu thất rồi.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Đến chỗ bàn giao nhiệm vụ, trông thấy Tinh Hồn, chấp sự lập tức nhận ra ngay. Bởi vì Tinh Hồn một tháng trước nhận nhiệm vụ cấp bách ngân, là một trong những nhiệm vụ hết sức khó khăn, chỉ có tiên giả Địa Tiên Cảnh mới miễn cưỡng đáp ứng được nhiệm vụ này.

Trong đầu gã chấp sự này xuất hiện đúng một suy nghĩ, đó là Tinh Hồn đến đây để từ bỏ nhiệm vụ. Dù sao nhiệm vụ đó nguy hiểm đến như vậy, phải đương đầu với rất nhiều hoang thú, trừ phi có tiền bối hỗ trợ thì may ra.

Có điều, nếu như thực sự có tiền bối ra tay giúp đỡ thì nhất định sẽ bị trục xuất khỏi Thiên Kiếm Tông.

- Sư đệ, ta đã nhắc nhở sư đệ rồi, không nên nhận cái nhiệm vụ này.

Chấp sự lắc đầu thở dài. Gần đây hẳn có nghe chút danh tiếng của Tinh Hồn, nghe nói Tinh Hồn đã khiến cho Thiên Hội rất mất mặt. Bình thường, đám Thiên Hội lúc nào con mắt cũng cao hơn đầu, ý có tiền nên luôn xem thường người khác. Tuy rằng chấp sự này một vài lần nhận tiền hối lộ của mấy gã Thiên Hội, nhưng cũng không ít lần bị đám Thiên Hội dè dặt cười cợt, vậy nên trong ấn tượng của hắn cực kỳ không thích Thiên Hội một chút nào.

Khi nghe vị chấp sự này đột nhiên nhìn mình nói vậy, Tinh Hồn hơi ngẩn ra, nhưng giây lát sau liền hiểu được ý tứ. Thì ra người này cũng giống như đám Đoạn Hải, nghĩ rằng Tinh Hồn sẽ không thể làm nổi nhiệm vụ cấp bách ngân.

- Tuy rằng ta có chút cảm thông với đệ, tuy nhiên không thể làm trái luật được. Nếu trả nhiệm vụ, mỗi cá nhân đệ tử trong vòng ba năm không được nhận nhiệm vụ kế tiếp, đồng thời bị phạt năm vạn linh thạch hạ phẩm.

- Ta muốn bàn giao nhiệm vụ.

- Được rồi, để ta...

Bỗng nhiên chấp sự ngẩn ra, ánh mắt ngạc nhiên nhìn Tinh Hồn, câu nói đang giữa chừng thì cũng dừng lại.

- Khoan đã, đệ vừa mới nói gì?

Tựa hồ bản thân nghe không rõ câu nói ban nãy, chấp sự vừa ngoáy ngoáy lỗ tai, vừa hỏi lại.

- Ta nói muốn bàn giao nhiệm vụ.

Vừa nói, Tinh Hồn vừa lấy ra ngọc giản nhiệm vụ, đồng thời kèm theo một cái nhẫn trữ vật. Bên trong cái nhẫn trữ vật này, dĩ nhiên chính là chữ ba mươi viên nội đan cấp hai và ba viên nội đan cấp ba, rồi sau đó ném qua cho chấp sự kiểm tra.

- Đệ nói... đệ đã làm xong nhiệm vụ này?

Dường nhiên vẫn còn chưa thể tin được rằng Tinh Hồn đã hoàn thành nhiệm vụ, chấp sự gương mặt nghiêm trọng, nhìn thẳng vào mắt Tinh Hồn, hỏi lại một lần nữa.

- Huynh cứ kiểm tra đồ vật bên trong thì sẽ biết.

- Được, vậy đệ đợi ta một chút, ta sẽ kiểm tra ngay.

Nghe vậy, chấp sự liền chụp lấy nhẫn trữ vật, dùng thần niệm truyền vào đó. Ngay lập tức, dung nhan của hắn lại thay đổi. Bên trong nhẫn trữ vật chính là ba mươi viên nội đan cấp hai cùng hai viên nội đan cấp ba, là đồ vật dùng để hoàn thành nhiệm vụ mà Tinh Hồn đã nhận.

- Không thể nào? Sao có thể như vậy được?

Sự khác thường của chấp sự khiến cho nhiều người chú ý đến. Trong số đó dĩ nhiên có cả một gã thuộc hạ mà Đoạn Hải lưu lại.

Đến lúc này, Tinh Hồn chân mày nhướng lên, nhìn chấp sự hỏi:

- Sư huynh, chẳng lẽ có vấn đề gì sao?

- Không, không có vấn đề gì cả, chỉ là...

- Chỉ là thế nào? Nếu như ta đã làm xong nhiệm vụ, vậy thì huynh nên bàn giao phần thưởng cho ta đi chứ?

Tinh Hồn ngữ điệu hơi có chút khó chịu. Thấy vậy, chấp sự có chút bối rối, vội nói:

- Khoan, đệ vui lòng đợi ta một chút. Tuy rằng đệ đã hoàn thành nhiệm vụ là sự thật, thế nhưng vẫn có chút hơi khó tin. Thế nên ta cần phải báo cáo lại với bên trên.

Vội giải thích để cho Tinh Hồn hiểu, sau đó chấp sự cầm một lá truyền âm phù, nói to nhỏ gì đó. Chỉ thấy một lúc sau, từ cao tầng Đại Kiếm Đường có một vị trưởng lão áo tím bước ra.

Chính là Tổng Ngọc trưởng lão, một trong những trưởng lão cao cấp phụ trách quản lý toàn bộ Đại Kiếm Đường.

- Bái kiến Tổng trưởng lão.

Tổng Ngọc trưởng lão một thân tu vi phi phàm, gương mặt không giận tự uy, khiến cho người ta vô hình xuất hiện một sự áp lực không hề nhỏ.

- Người là người thỉnh ta xuống đây?

- Chính là đệ tử. Bởi vì chuyện này có chút khó xử lý, thế nên đệ tử mới truyền âm cho trưởng lão, nhờ trưởng lão xử lý giúp.

- Có việc gì cứ nói.

Tổng Ngọc trưởng lão phong thái ung dung tao nhã, tuy rằng bị một gã chấp sự quèn thỉnh tới, nhưng không hề tỏ ra tức giận hay cao cao tại thượng gì, điểm này khiến cho người ta ấn tượng khá mạnh.

- Vị sư đệ này hơn một tháng trước nhận nhiệm vụ cấp bách ngân, là nhiệm vụ do Thạch Thiên đại sư đề xuất.

- Thạch Thiên đại sư? Có phải nhiệm vụ thu thập ba mươi viên nội đan cấp hai và ba viên nội đan cấp ba?

- Chính là nhiệm vụ này.

Chấp sự không ngần ngại gật đầu ngay. Chỉ thấy Tổng Ngọc trưởng lão quay sang nhìn Tinh Hồn, nhướn mày hỏi:

- Nhiệm vụ này rất nguy hiểm, cho dù Địa Tiên tiên giả chưa chắc đã hoàn thành nổi. Nếu người từ bỏ vậy thì chịu hình phạt theo quy tắc Đại Kiếm Đường.

Tổng Ngọc trưởng lão quan sát thấy Tinh Hồn chỉ là một gã Phù Tiên Cảnh mà thôi, không rõ vì lý do gì mà đi chọn nhiệm vụ nguy hiểm như thế này, gương mặt tuy vẫn bình thường, nhưng ngữ điệu cùng ánh mắt không giấu sự khó chịu.

- Có chút chuyện này cũng không xử lý được. Ta nghĩ người nên thôi chức quản sự Nhiệm Vụ Đường đi.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 158: Nghi Ngờ

Nghiễm nhiên, Tống Ngọc trưởng lão cũng cho rằng, Tinh Hồn không có khả năng hoàn thành nhiệm vụ. Sau đó muốn hủy nhiệm vụ, thế nhưng vì nguyên nhân gì đó mà không muốn tiếp nhận hình phạt này. Thế nên gã chấp sự này mới tri thông y, cố tình nhờ y giải quyết vấn đề này.

- Nếu không có việc gì nữa thì ta đi đây. Lần sau mấy chuyện vớ vẩn như thế này đừng làm phiền đến ta, cứ theo luật mà làm, bất kể đối phương là ai đi chăng nữa.

Tống Ngọc trưởng lão nói xong thì xoay người định rời đi, nhưng lập tức bị gã chấp sự kia gọi lại.

- Bẩm trưởng lão, chuyện không phải như thế?

Nghe vậy, Tống Ngọc trưởng lão dừng chân, hai hàng chân mày như núi hơi chau lại, hỏi.

- Thế rốt cuộc là chuyện gì?

Nghe ngữ điệu, có thể thấy được Tống Ngọc trưởng lão đang muốn nổi cáu lên. Có lẽ cũng nhận ra điều này, gã chấp sự vội nói ngay:

- Kỳ thực, không phải là vị sư đệ này không hoàn thành nhiệm vụ, mà là y đã hoàn thành nhiệm vụ rồi. Bất quá, đệ tử cảm ấy với năng lực của y

khó mà hoàn thành được nhiệm vụ cấp bậc bạch ngân này, thế nên mới nhờ trưởng lão đến xử lý giúp.

Vừa nói, hắn ta vừa trao lại cái ngọc giản cùng với nhẫn trữ vật mà Tinh Hồn ban nãy bàn giao, đem đưa cho Tổng Ngọc trưởng lão rồi tự động đứng tránh sang một bên.

Khi nghe chấp sự trình bày, gương mặt Tổng Ngọc trưởng lão vô cùng ngạc nhiên, liền quay lại nhìn Tinh Hồn, muốn quan sát thật kỹ người đã hoàn thành nhiệm vụ vô cùng khó khăn này.

- Người thực sự đã tự mình hoàn thành nhiệm vụ này?

Tổng Ngọc trưởng lão quan sát Tinh Hồn rất kỹ, cảm thấy Tinh Hồn so với một gã tiên giả Phù Tiên Cảnh bình thường ngoại trừ thân thể có chút lực ra thì không có điểm gì đặc biệt cả. Một gã Phù Tiên Cảnh sơ kỳ không thể nào hoàn thành được nhiệm vụ này, đây chắc chắn không thể xảy ra.

Còn nhớ trước đây đã từng có một nhóm người cùng nhau thực hiện nhiệm vụ này. Những đệ tử này chính là thành viên Chiến Bang, chính là bang hội thực lực mạnh nhất trong ba đệ tử bang hội. Bọn họ có khoảng chừng mười người, tu vi thấp nhất cũng đột phá đến hậu kỳ Phù Tiên Cảnh. Còn mạnh nhất, cư nhiên chính là trung kỳ Địa Tiên Cảnh.

Thế nhưng mà, sau ba tháng trời khổ cực chiến đấu tại Hằng Nhạc Sơn Mạch, không những không đáp ứng được thời gian làm nhiệm vụ, mà một nửa trong số đó cũng không thể hoàn thành nổi.

Chuyện này đã xảy ra từ hơn bốn năm trước, từ đó cho đến nay, nhiệm vụ này chưa từng có ai nhận qua cả. Cư nhiên hôm nay, nó lại được hoàn thành bởi một gã tiên giả Phù Tiên Cảnh. Chuyện này làm sao có thể làm cho người ta tin được.

Bị hỏi kỹ càng như vậy, đầu tiên là chấp sự Nhiệm Vụ Đường, giờ đến cả trưởng lão cao cấp quản lý Đại Kiếm Đường cũng như vậy, Tinh Hồn làm sao không khó chịu cho được.

Bất quá, Tinh Hồn chỉ có thể tiếp tục trả lời mà thôi.

- Phải, là do ta làm, không tin trưởng lão cứ thử điều tra liền biết.

- Tổng trưởng lão, ta không tin một mình hắc có khả năng hoàn thành được nhiệm vụ sẵn thủ đó.

Đúng lúc đó, từ bên ngoài truyền đến một âm thanh kiêu ngạo.

Tổng Ngọc trưởng lão, Tinh Hồn và rất nhiều đệ tử đang tập trung tại đây xoay người lại nhìn, chỉ thấy từ đằng xa xuất hiện một đám người rất đông, ước chừng khoảng hơn ba mươi người. Người nào người nấy tướng mạo xuất chúng, nam thì anh tuấn tiêu sái, nữ thì xinh đẹp câu nhân, trên người phản phát khí chất vương tôn quý tộc. Đích thị chính là những thành viên Thiên Hội.

Mà người vừa mới hô lớn đó chính là Trương Vĩ, trưởng lão ngoại môn Thiên Hội. Đi bên cạnh Trương Vĩ dĩ nhiên có Đoạn Hải, Viên Thừa, Kim Đồng Phúc, những nhân vật mà Tinh Hồn có biết thoáng qua đôi chút.

- Đệ tử Trương Vĩ bái kiến Tổng Ngọc trưởng lão.

Trương Vĩ sau khi hướng vào trong, liền ôm quyền thi lễ với Tổng Ngọc trưởng lão. Tuy Trương Vĩ tại Thiên Hội có danh vọng rất cao, nhưng đến cũng vẫn chỉ là một gã đệ tử mà thôi, mà Tổng Ngọc lại còn là quản sự cấp cao quản lý Đại Kiếm Đường, hắc dĩ nhiên không thể không khách khí được.

- Người vừa nãy là có ý gì?

Tống Ngọc trưởng lão phất tay một cái, một luồng khí lực chậm rãi nâng đám Trương Vĩ đứng thẳng người dậy, rồi sau đó mới hỏi. Trương Vĩ nhìn phong thái tràn đầy hạo nhiên chính khí, nhìn Tống Ngọc trưởng lão khách khí, sau đó nhìn sang Tinh Hồn, ánh mắt vừa căm ghét vừa miệt thị.

- Nhiệm vụ mà hãn nhận, trước đây đã từng được một nhóm đệ tử thành viên Chiến Bang tiếp nhận, trong nhóm này có không ít tiên giả Địa Tiên Cảnh, nhưng dù là vậy, bọn họ trong vòng ba tháng không thể hoàn thành được nhiệm vụ. Thế nhưng một gã Phù Tiên Cảnh nho nhỏ lại làm được nhiệm vụ này, đệ tử nghi ngờ rằng hãn đã sử dụng thủ đoạn.

-Ồ, người nói thử xem!

Tống Ngọc trưởng lão lộ vẻ ngạc nhiên, có điều chỉ khiến cho Trương Vĩ trong lòng thầm chửi một tiếng là hồ li, với cơ trí của Tống Ngọc trưởng lão, chắc chắn đã đoán được bên trong ý tứ của hãn là gì rồi.

Dù vậy, Trương Vĩ vẫn làm như không biết, tiếp tục thuyết giảng.

- Đệ tử nghi ngờ hãn mượn nhờ ngoại lực giúp đỡ hãn hoàn thành nhiệm vụ này. Theo tông quy, nếu như có bất kỳ đệ tử nào sử dụng thủ đoạn để hoàn thành nhiệm vụ sẽ bị trục xuất khỏi Thiên Kiếm Tông. Đệ tử kiến nghị, nhiệm vụ này của y cần phải được điều tra rõ ràng, sau đó mới đưa ra kết luận có nên ban thưởng cho hãn hay không. Trong thời gian này, y không được phép rời khỏi Thiên Kiếm Tông, đồng thời cần có người kiểm soát. Chúng đệ tử Thiên Hội sẽ tiếp nhận việc kiểm soát y, Tống trưởng lão có thể suy xét.

- Hừ, điều tra, điều tra đến năm nào mới chấm dứt?

Lại có thêm không ít người xuất hiện nữa chen chân vào chuyện này. Có điều, quy mô không có bằng đám Thiên Hội, chỉ có một vài người mà thôi.

Đó chính là Hạng Hạo, Bắc Cung Thanh Đan và Lục Phong. Sau khi nghe tin Tinh Hồn trở về, ngay lập tức bọn họ tập trung lại chạy đến chỗ này ngay.

Tình cờ nghe được kiến nghị của Trương Vĩ lên Tống Ngọc trưởng lão, Hạng Hạo không nhịn được liền nói.

- Đây là chuyện do Đại Kiếm Đường xử lý, ta chỉ là nêu ra ý kiến của bản thân mà thôi.

Trương Vĩ xoay người lại, nhìn Hạng Hạo nhún vai nói tiếp:

- Nếu như các người có cao kiến khác thì cứ thử đưa ra xem.

- Điều tra lại thì cũng được thôi, nhưng Thiên Hội các người lấy tư cách gì mà đòi kiểm soát, quản lý y? Ta đang tự hỏi, có phải Thiên Hội các người muốn lấy việc công để trả thù cá nhân hay không đây.

- Hạng Hạo, người đừng ngậm máu phun người. Thiên Hội chúng ta trước giờ luôn quang minh chính đại. Hơn nữa, việc Thiên Hội thế này, chưa đến phiên người xía vào chỉ trích.

Cả Trương Vĩ lẫn Hạng Hạo đều không chịu yếu thế, khí thế hùng hực, thiếu điều không lao vào đánh nhau ta sống người chết mà thôi.

Nói đến, sự việc cũng y hệt như lần trước, Tinh Hồn còn chưa kịp nói gì thì những người ngoài đã xía mồm vào rồi.

- Được rồi, đây là Đại Kiếm Đường, không phải cái chợ để các người muốn làm gì thì làm.

Tống Ngọc trưởng lão đột ngột phát uy, ngay lập tức trấn áp được Trương Vĩ lẫn Hạng Hạo. Sau đó, Tống Ngọc trưởng lão chuyển sang nhìn Tinh Hồn, nói:

- Người có gì để nói không?

- Muốn điều tra hay gì đó tùy ý, ta chỉ muốn lấy thứ xứng đáng thuộc về mình mà thôi.

Tinh Hồn chậm rãi trả lời.

- Hừ, sự việc chưa rõ ràng. Tổng trưởng lão, đệ tử hy vọng Tổng trưởng lão hãy xem xét lại kiến nghị của đệ tử, tuyệt đối không thể để cho hãn lộng hành được.

- Như thế nào gọi là lộng hành vậy Trương Vĩ?

- Hạng Hạo, Bắc Cung Thanh Đan ta thật sự rất thất vọng về các người. Bản thân là một trong những thế gia đệ tử, cư nhiên lại đi giao du với một gã ti tiện, lại còn đi bao che hãn, khiến cho thế gia đệ tử vô cùng mất mặt.

- Trương Vĩ, chúng ta thế nào, chưa đến lượt người lên mặt dạy đời.

Bắc Cung Thanh Đan trừng mắt nhìn Trương Vĩ, giọng điệu bắt đầu khó chịu lên rồi.

- Bắc Cung Thanh Đan, người nên biết, cao tăng Thiên Hội, Bắc Cung thế gia cũng góp mặt không ít người, chỉ có mỗi một mình người là đi lựa chọn gia nhập Nhân Hội. Chẳng trách tại Bắc Cung thế gia, người bị gọi là một tên bỏ đi.

- Trương Vĩ, người có dám nói lại câu đó một lần nữa không?

- Ha ha, Bắc Cung Thanh Đan, đó là sự thật, cả nhà người bị Bắc Cung thế gia ruồng bỏ, đây là chuyện ai cũng biết cả. Đáng tiếc, với thiên phú của người, có thể sẽ được chúng ta chấp nhận, chỉ là...

Từ đây, lửa đã bén lên, không gian như xuất hiện những luồng khí tức bất thường, giống như những đạo lôi điện đang va chạm vào nhau vậy. Cơ hồ chỉ thêm một chút nữa là cả hai bên sẽ lao vào đánh nhau cho xem.

Một lần nữa, Tống Ngọc trưởng lão bộc phát ra uy thế cường đại, gương mặt trầm xuống, quát lớn:

- Các người không đặt quy tắc Đại Kiếm Đường vào trong mắt có đúng không?

Tống Ngọc trưởng lão nổi giận, ngay cả Trương Vĩ cũng phải biến sắc, vội vàng hành lễ tạ tội.

- Đệ tử không dám.

- Xin Tống trưởng lão thứ tội.

-

Hừ lạnh một tiếng, Tống Ngọc trưởng lão lại chuyển sang Tinh Hồn, nói tiếp:

- Chuyện này, ta nhất định phải điều tra lại rõ ràng. Còn về phần thường, ta tạm thời chỉ có thể cấp trước cho người một nửa. Nếu như thực sự do chính người hoàn thành, một nửa còn lại ta sẽ đích thân đưa đến cho người. Nhưng nếu kết quả điều tra cho rằng người đã gian lận, vậy thì người hiểu kết quả mà người nhận được là gì rồi chứ?

Tống Ngọc trưởng lão gương mặt trầm xuống, bất quá Tinh Hồn không thềm để ý tới. Muốn điều tra gì đó thì cứ việc, hắn không buồn quan tâm.

- Tùy ý trưởng lão. Như vậy đi, ta muốn nhận trước ba gốc Tâm Hình Thảo, phần còn lại sau này sẽ nhận, như vậy có được không?

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 159: Thần Long Hấp Khí Công

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 159: Thần Long Hấp Khí Công

Số linh thạch hạ phẩm kia, Tinh Hồn không bận tâm đến, bởi hiện tại số lượng linh thạch hạ phẩm của hắn đang có rất nhiều, thế nên con số nhỏ bé kia hắn không thèm đặt vào trong mắt. Thứ mà hắn quan tâm đến chính là ba gốc Tâm Hình Thảo mà thôi.

- Tốt. Ngày mai sẽ có người đem giao cho người ba gốc Tâm Hình Thảo.

- Đa tạ Tổng trưởng lão.

Tinh Hồn chấp tay kính lễ, sau đó xoay người rời khỏi Đại Kiếm Đường cùng với ba người Hạng Hạo, Bắc Cung Thanh Đan và Lục Phong.

Về phần đám Thiên Hội do Trương Vĩ dẫn tới, nhìn Tinh Hồn rời đi mà nội tâm giận dữ vô cùng, bất quá hắn không thể làm gì khác, đành phải kéo nhau quay trở lại tổng bộ.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

- Tinh Hồn, huynh đã suy nghĩ về việc lần trước chưa?

Trên đường đi cùng nhau, Bắc Cung Thanh Đan nhìn Tinh Hồn hỏi.

- Việc lần trước? Là chuyện gia nhập Nhân Hội à?

- Chính là việc đó. Huynh cũng đã thấy, Thiên Hội luôn muốn nhắm vào huynh, thứ nhất là bởi khi thí luyện huynh đã giết rất nhiều thế gia đệ tử thiên tài, khi vào Thiên Kiếm Tông lại khiến cho Thiên Hội mất mặt, vậy nên tuyệt đối bọn chúng sẽ không chịu bỏ qua.

Bắc Cung Thanh Đan thuyết giảng.

- Gia nhập Nhân Hội sẽ không bị mấy tên đó tìm đến?

Tinh Hồn nghiêng đầu hỏi.

- Không phải là không tìm cách hại huynh, nhưng chí ít Nhân Hội có thể đảm bảo được cho huynh. Huynh còn nhớ Lâm Kỳ không?

- Lâm Kỳ? Ai thế?

Hạng Hạo nhắc lại Lâm Kỳ, thế nhưng nhìn biểu cảm nghi hoặc của Tinh Hồn, dĩ nhiên lại không nhớ ra hẳn ta. Hạng Hạo lắc đầu cười khổ, lúc này hẳn mới biết thêm một điều về Tinh Hồn nữa, những kẻ bị hắn đánh bại, hẳn sẽ không lưu lại bất kỳ một ấn tượng nào cả.

Thế là Hạng Hạo đành phải nhắc lại chuyện xưa.

- Hơn một trăm năm trước, lúc huynh hoàn thành thí luyện, trên Phi Thiên Châu, đã có một quản sự gây chuyện với huynh, người đó tên là Lâm Kỳ. Lâm Kỳ là nội môn đệ tử, bên trong nội môn có chút danh tiếng, đồng thời cũng chính là một thành viên thuộc Thiên Hội.

Tinh Hồn gương mặt trầm ngâm, cơ hồ vẫn đang ngẫm nghĩ xem tướng tá của Lâm Kỳ như thế nào. Đứng một bên, Hạng Hạo vẫn tiếp tục nói.

- Nghe nói thí luyện hai tháng nữa Lâm Kỳ cũng sẽ xuất hiện. Với tính cách của hắn, nhất định sẽ gây bất lợi cho huynh.

- Nếu như trở thành thành viên Nhân Hội, nội môn đệ tử Nhân Hội sẽ bảo đảm giúp huynh, ít nhất tại kỳ thí luyện, huynh sẽ không bị đệ tử Thiên Hội chèn ép.

- Đại đa số các đệ tử sau khi gia nhập Thiên Kiếm Tông đều lựa chọn gia nhập một trong ba bang hội, thứ nhất có thể tìm được một chỗ dựa, thứ hai lượng tài nguyên dùng để tu luyện sẽ nhiều hơn gấp đôi so với bình thường. Ngay cả Chu Ân, trước đây không muốn gia nhập bất kỳ một bang hội nào, nửa tháng trước đã bất ngờ gia nhập Chiến Bang.

Cả ba người Lục Phong đều ra sức mời Tinh Hồn gia nhập Nhân Hội bọn họ. Thứ nhất là muốn Tinh Hồn an toàn hơn khi hoạt động tại Thiên Kiếm Tông, thứ hai là để cho thực lực của Nhân Hội mạnh hơn.

Trong ba đệ tử bang hội thì Nhân Hội có địa vị thấp nhất, phân chia lợi ích tài nguyên cũng là thấp nhất. Tinh Hồn có thực lực mạnh như vậy, dĩ nhiên là họ muốn mời hắn gia nhập rồi.

- Được, ta đồng ý gia nhập Nhân Hội.

Sau một hồi suy nghĩ, Tinh Hồn liền gật đầu đồng ý. Theo hắn nghĩ thì chuyện gia nhập hay không gia nhập chẳng có gì khác nhau, tại Thiên Kiếm Tông này, trừ khi có người thực lực cao hơn Địa Tiên Cảnh, còn lại hắn không phải sợ bất kỳ ai cả.

Mà tiên giả Địa Tiên Cảnh, chỉ ít phải hậu kỳ Địa Tiên thì mới khiến cho Tinh Hồn gặp khó khăn. Bất quá, khi tiên giả tiến vào hậu kỳ Địa Tiên Cảnh thì sẽ dành phần lớn thời gian cho việc cảm ngộ, đại đa số đều sẽ rời khỏi tông môn nhập trần du hý, dùng cảm ngộ của bản thân để đột phá lên Linh Tiên.

Thấy Tinh Hồn gật đầu, ba người Hạng Hạo vui mừng, sau đó luận bàn thêm một chút nữa thì ca ba rời đi, còn Tinh Hồn thì quay trở về động phủ của mình.

Tiến vào bên trong động phủ, trầm ngâm một lúc, bỗng nhiên Tinh Hồn lấy ra Đồ Lục, nhắm vào bên dưới lòng đất bắt đầu khoét ra một cái hố rất lớn. Thủ đoạn của Tinh Hồn rất tuyệt hảo, xây dựng một cái động phủ bên dưới nữa mà không hề khiến cho cấm chế của động phủ bị hư tổn.

Mất gần nửa canh giờ, Tinh Hồn đã hoàn thành một cái động phủ mới, so với động phủ bên trên còn rộng lớn hơn gấp hai lần.

Động phủ này, Tinh Hồn dùng để nuôi bầy Quỷ Diện Trùng. Qua ngày hôm nay, sau khi nhận được Tâm Hình Thảo, vậy thì có thể bắt đầu khiến cho bầy Quỷ Diện Trùng lột xác rồi.

So với bên trên, linh khí dưới đây loãng hơn rất nhiều. Vậy nên, Tinh Hồn lại phải xây dựng thêm một cái Tự Linh Trận khác để cân bằng lượng linh khí tại đây.

- Tiểu tử, thả bốn long ra ngoài nào.

Lại giọng nói quen thuộc vang lên, Tinh Hồn thở dài một tiếng, liền ném Tiểu Ứng Long ra ngoài. Quan sát không gian, Tiểu Ứng Long gật đầu:

- Nơi này tốt đây, thích hợp làm nơi trưng bày của bốn long. Bất quá linh khí có chút nhạt quá. Ồ, là linh mạch.

Tiểu Ứng Long đột nhiên ánh mắt sáng lên, sau đó nhìn Tinh Hồn nói tiếp:

- Bên dưới có linh mạch, tiểu tử, mau đoạt nó đi.

- Linh mạch? Người cảm nhận được?

- Bốn long trên thông thiên văn, dưới tường địa lý, thông minh tuyệt đỉnh, anh tuần tiêu sái, một cái linh mạch nho nhỏ há qua mắt được bốn long.

Tiểu Ứng Long hất mặt lên nhìn trời, tiêu sái nói.

- Cái linh mạch này trong mắt bốn long mà nói chỉ là một cái rác rưởi thôi, bất quá đối với người thì lại có tác dụng rất lớn.

- Dòng linh mạch bên dưới, có lẽ là một nhánh linh mạch do Thiên Kiếm Tông phân đến đây. Phẩm cấp có lẽ là loại thấp nhất, nhưng cũng không phải là thứ để ta có thể chiếm đoạt được.

Linh mạch, Tinh Hồn có chút nhận thức. Về cơ bản thì linh mạch là linh thạch giống nhau, đều ẩn chứa thiên địa linh khí tinh thuần, là tạo vật do thiên địa tạo nên. Bất quá, linh mạch lại vô cùng trân quý, một dòng linh mạch cấp bậc thấp nhất, thiên địa linh khí so với vạn ức linh thạch hạ phẩm còn muốn vượt xa.

Linh mạch có thể đem làm rất nhiều thứ, nhưng đa phần là dùng để làm nơi tu luyện cho các đệ tử bằng cách trấn áp bên dưới lòng đất.

Nghe Tiểu Ứng Long nói bên dưới có linh mạch, nhưng với tạo nghệ của Tinh Hồn thì đừng mong có thể chiếm đoạt được cái linh mạch này. Hơn nữa, dù có thực sự chiếm được thì cũng kéo đến rất nhiều rắc rối.

- Hừ, lo lắng cái gì, không phải có bốn long ở đây sao?

- Chính là vì có người nên ta mới càng lo.

Tinh Hồn không chút nường tay, nói huých tẹt cả ra, khiến cho gương mặt mập mạp của nó hơi giật giật.

- Khụ khụ, đều là quá khứ, nhắc lại làm gì. Lần này bốn long tuyệt đối không sai lầm đâu. Mà người cũng nên đặt niềm tin vào bốn long chứ, nhờ ai mà người hơn một tháng trước trở nên mạnh mẽ chứ?

Bỗng nhiên Tiểu Ứng Long xụ mặt lại, hai bên má căng phồng lên, biểu cảm dường như tỏ ra khó chịu.

Hô hấp một hơi, nghĩ lại thật sự cũng có một vài lần Tiểu Ứng Long giúp ích cho hắn.

- Người chắc bao nhiêu phần về việc có thể trộm được linh mạch?

- Mười phần thành công. Dù sao thì bốn long bản thể chính là thượng cổ Ứng Long, đối với việc dẫn dụ linh mạch chính là số một. Đối với một cái linh mạch cửu phẩm thể này, búng tay một cái là xong ngay.

- Hy vọng người không nói phét. Nếu như thực sự có chuyện thì ta đem người ném vào lò mổ.

Mặc dù nói vậy, nhưng Tinh Hồn lại khá tin tưởng Tiểu Ứng Long. Mặc dù tính cách có chút hơi bất bình thường, thế nhưng vào những lúc quyết định thì nó hiếm khi khiến Tinh Hồn thất vọng.

- Để xem, cái linh mạch này cách vị trí chúng ta đang đứng khoảng chừng một nghìn thước, bị khoảng ba ngàn đạo cấm chế phong ấn, sau đó được phân thành khoảng năm ngàn cái Tán Linh Trận để đưa linh khí lên trên.

Tiểu Ứng Long dùng cảm ứng của bản thân để phân tích, sau đó lắc đầu ngán ngẩm:

- Thủ đoạn phong ấn không tệ, bất quá trong mắt bản long chỉ là rác rưởi mà thôi, căn bản không xứng để bốn long tự mình xuất thủ. Tiểu tử, để ta chỉ người thủ đoạn trộm đi cái linh mạch này.

Gọi Tinh Hồn đến, Tiểu Ứng Long liền truyền cho Tinh Hồn cái thủ đoạn chiếm đoạt đi cái linh mạch này. Đương nhiên không phải chiếm đoạt hoàn toàn, mà chỉ là trộm đi một phần để tu luyện mà thôi. Dù sao thì cái linh mạch này không phải là vô chủ à.

Thủ đoạn mà Tiểu Ứng Long chỉ điểm cho hắn gọi là Thần Long Hấp Khí Công, nói thì nghe cái tên hoành tráng, nhưng kỳ thực là một cái thủ đoạn hạ lưu vô sỉ mà thôi. Thủ đoạn này đó chính là lợi dụng những sơ hở bên trong những cái cấm chế, dựa vào đó mà mở ra một cái thông lộ để dẫn linh khí từ linh mạch xông ra bên ngoài để tu luyện.

Tinh Hồn tinh thông trận pháp, nghiêm nhiên chỉ trong một khắc liền hiểu ra toàn bộ. Thấy vậy, Tiểu Ứng Long gương mặt hài lòng, tựa hồ vừa mới đào tạo ra một tên đệ tử đặc ý vậy. Nhìn biểu cảm của nó là liền đoán ra ngay, bất quá Tinh Hồn cũng chẳng có thời gian để so đo làm gì cho một người.

Kế tiếp chính là bắt đầu vào việc trộm đi linh mạch rồi. Tinh Hồn ngồi xếp bằng xuống, kế tiếp dùng thần thức truyền xuống bên trong lòng đất. Thần thức Tinh Hồn rất mạnh, lại thêm cái thủ đoạn Tiểu Ứng Long vừa mới điểm qua, thế nên hắn không cần phải lo lắng gì cả.

Tinh Hồn vốn đã có kiến thức về cấm chế trác tuyệt rồi, nay lại thêm cái thủ đoạn trộm khí của Long tộc nữa, thế nên hắn hành sự dễ như trở bàn tay.

Chỉ thấy thần thức của hắn như biến thành một đầu Ứng Long, theo phương pháp lợi dụng kẽ hở của cấm chế, dần dần từ bên ngoài khuếch sâu xuống để tạo thành một cái lối dẫn.

Thủ thuật của Tinh Hồn vô cùng tinh diệu, không hề giống như là kẻ lần đầu tiên trộm khí, điều này làm cho Tiểu Ứng Long rất ngạc nhiên. Cái

này không phải bất cứ Long tộc nào cũng có thể làm được, mà lại còn làm phi thường hoàn hảo như hắc.

“Hắc hắc, tiểu tử này thế mà ăn trộm rất cừ khôi à, có thể đào tạo được.” Tiểu Ứng Long quan sát Tinh Hồn, gương mặt gian xảo cùng đắc ý suy nghĩ.

“Xem ra bốn long ở lại đây cũng chẳng có ý nghĩa gì, nên đi làm việc của mình thôi, hắc hắc hắc...”

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 160: Bàn Giao

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 160: Bàn giao

Mặc dù có đến ba ngàn cấm chế dùng để phong ấn cái linh mạch cửu phẩm này, thế nhưng dựa vào Thần Long Hấp Khí Công, chỉ mất khoảng một giờ đồng hồ, Tinh Hồn đã tạo thành một lối đi, nối từ vị trí linh mạch thông lên chỗ Tinh Hồn đang tĩnh tọa.

Nhìn dòng linh mạch này giống như một dòng sông linh khí khổng lồ, nếu như mà một lần luyện hóa được dòng linh mạch cửu phẩm bên dưới, chỉ sợ một gã Phàm Tiên Cảnh cũng liền nhảy thẳng lên Thiên Tiên Cảnh.

Bất quá, Tinh Hồn sẽ không tham lam đến mức đó, hãn bây giờ chính là đang vụn trộm linh mạch của Thiên Kiếm Tông, nếu như bị phát hiện chỉ sợ sẽ bị đem ra tru diệt mà không cần nói trước lời nào.

Sau khi lợi dụng cái cấm chế cuối cùng, kế đó lưu lại thần niệm của hãn tại đây, chỉ cần hãn muốn thì bất cứ khi nào cũng có thể dẫn động linh khí từ linh mạch. Cái cấm chế đó, theo cách miêu tả của Tiểu Ứng Long thì được gọi là long khẩu, cần sử dụng thần niệm của bản thân để tạo thành.

Tiểu Ứng Long nói rằng để tạo ra long khẩu tiêu hao rất nhiều thời gian, nhưng Tinh Hồn lại chỉ mất khoảng một khắc là có thể tạo thành

được.

Cái long khẩu này trọng khoảng chừng một thước, một hình tròn màu vàng rất nổi bật, chính giữa có từng đạo long văn chuyển động, vừa nhìn đã phát hiện vô cùng đặc biệt.

Tạo xong long khẩu, Tinh Hồn liền thu thần thức lại, nhìn gương mặt hắc không giấu một mảy, để tạo được cái long khẩu này tiêu hao nhiều tinh thần lực hơn hắc tướng. Bất quá, trong mắt hắc sự vui mừng có thể nhìn thấy rõ ràng, bởi từ bây giờ, linh khí mà hắc tu luyện sẽ vô cùng dồi dào.

Mất thêm một khoảng thời gian gần nửa ngày trời để phục hồi lại khí lực, Tinh Hồn dựa theo phương pháp mở long khẩu, chỉ thấy long khẩu bên dưới lóe lên ánh kim quang màu vàng rực rỡ, theo đó, linh khí từ bên trong linh mạch từ chỗ long khẩu chạy ngược lên trên, đi đúng vào vị trí mà Tinh Hồn đang ngồi tĩnh tọa.

- Tạo Hóa Nhất Khí.

Nhanh chóng Tinh Hồn vận dụng công pháp, đưa cỗ linh khí nồng đậm này tiến vào cơ thể. Linh khí từ linh mạch vô cùng tinh thuần, không cần phải luyện hóa để giải trừ tạp chất gì cả, tốc độ phê khí lại rất nhanh, không một tia linh khí nào bị lãng phí cả.

Toàn bộ linh khí sau khi dung nhập vào cơ thể hắc thì một phần chảy xuống đan điền, nhưng đại đa số thì đều bị Thể Đạo Liên tại linh đài hấp dẫn hết cả.

Thể Đạo Liên vô cùng tham lam, tốc độ cắn nuốt linh khí của nó so với tốc độ hấp thu linh khí của Tinh Hồn còn muốn nhanh hơn phân nửa.

Chỉ thấy ánh sáng màu cam ngày càng trở nên mạnh mẽ hơn, hình thái của Thể Đạo Liên cũng dần dần lớn hơn. Chỉ trong vài canh giờ, Thể Đạo

Liên chỉ to bằng một cái nắm tay thì bây giờ đã lớn bằng một bàn tay mở rộng ra rồi.

Ngay lập tức, Tinh Hồn đóng lại long khẩu, ngưng tiếp tục hấp thụ linh khí từ linh mạch, bởi vì hần cảm giác nếu tiếp tục hấp thụ, hần sẽ không thể chịu nổi lực lượng mà Thể Đạo Liên nhả ra lại.

Thể Đạo Liên sau khi hấp thụ một lượng linh khí khổng lồ thì liền sinh ra những dòng năng lượng màu cam. Năng lượng này chính là thứ khiến cho thực lực của Tinh Hồn biến mạnh, bởi linh khí của linh mạch chủ yếu là để nuôi dưỡng Thể Đạo Liên mà thôi.

Phân phối năng lượng màu cam do Thể Đạo Liên nhả ra chạy khắp cơ thể, khiến cho nó thấm thấu khắp nơi. Lần này năng lượng màu cam so với trước đây cơ hồ nhiều hơn gấp năm, gấp sáu lần, đủ để Tinh Hồn vận hành một vòng chu thiên, cuối cùng đổ vào đang điền.

Chỉ thấy bên ngoài cơ thể Tinh Hồn nhàn nhạt hiện lên ánh kim quang, trông vô cùng huyền diệu.

Đột nhiên lúc đó, cơ thể Tinh Hồn bỗng run lên, đằng sau lưng, sáu cái không gian động thiên lại hiện ra. Chỉ thấy sáu không gian động thiên không ngừng xoay tròn, bán kính lại mở rộng ra, đây chính là dấu hiệu muốn mở thêm một cái không gian động thiên nữa.

Cảm nhận được chuyện này, Tinh Hồn lập tức mở ra long khẩu, dẫn động linh khí từ linh mạch để hấp thụ. Trước đây khi mở không gian động thiên thứ sáu đã khiến Tinh Hồn tiêu hao rất nhiều năng lượng, phải vận dụng cả ba không gian động thiên mới mở ra được cái không gian thứ sáu.

Bởi vậy, Tinh Hồn không chút chần chừ lại một lần nữa mở long khẩu bởi điềm báo cho hần biết, dù linh khí của tất cả sáu không gian động thiên còn lại cũng không đủ để mở ra cái không gian động thiên thứ bảy này.

Điên cuồng hấp thu linh khí từ linh mạch, bên trong cơ thể, Thể Đạo Liên đồng dạng cũng vô cùng tham lam, vừa cắn nuốt vừa nhả ra năng lượng màu cam, Tinh Hồn liên tục đem cỗ năng lượng màu cam này chạy thành mấy vòng chu thiên.

Ở đằng sau lưng hắn, ánh kim quang ngày càng rực rỡ. Lại hai canh giờ sau, không gian vang lên âm thanh vỡ nát, không gian động thiên thứ bảy đã xuất hiện, chiếm một vị trí bên trong vòng tròn động thiên.

Lại mất thêm một canh giờ nữa, không gian động thiên thứ bảy đã được hắn củng cố rất vững chắc, bên trong tràn đầy nguyên lực.

Đóng long khâu, đồng thời thu lại công pháp, Tinh Hồn mở mắt ra, trong ánh mắt sáng lên một tia hào quang vui mừng.

Thực lực của hắn một lần nữa gián tiếp biến mạnh. Đúng lúc đó, ở bên ngoài có tiếng người truyền vào. Tinh Hồn đứng thẳng dậy, trong giây lát xuất hiện ở bên ngoài, chỉ thấy đứng bên ngoài động phủ của hắn có một gã thanh niên đang đứng đợi.

- Tinh Hồn sư đệ, ta đến đây để đưa cho ngươi ba gốc Tâm Hình Thảo.

Người thanh niên này chính là quản sự tại Nhiệm Vụ Đường. Khi nhìn thấy Tinh Hồn, trong mắt hắn xuất hiện một tia úy kỵ. Dù sao một gã Phù Tiên Cảnh hoàn thành được nhiệm vụ cấp bách ngân, đây không phải chuyện mà ai cũng làm được.

- Đa tạ.

Cầm lấy chiếc hộp màu đen, kiểm tra thì thấy đúng là có ba gốc Tâm Hình Thảo, Tinh Hồn gương mặt hài lòng, sau đó quay trở vào động phủ của mình.

Đi xuống dưới không gian động phủ do chính mình mở ra, Tinh Hồn thả ra toàn bộ bầy Quỷ Diện Trùng và gốc cây màu vàng mà bầy Quỷ Diện Trùng này thường xuyên ký sinh, đem đặt tại một gốc động phủ đã chuẩn bị sẵn.

Hắn đã thiết kế một cái Tụ Linh Trận bên dưới không gian này, lại được kết nối với long khẩu, thế nên linh khí so với bên trên đậm đặc hơn không biết bao nhiêu lần. Điều này khiến cho bầy Quỷ Diện Trùng vô cùng thích thú, không ngừng bay qua bay lại, tận hưởng không gian linh khí tuyệt vời này.

Kế tiếp, Tinh Hồn lấy ba gốc Tâm Hình Thảo ra. Tâm Hình Thảo mỗi gốc dài khoảng một thước, toàn thân có màu tím nhạt, nhìn khá giống với cỏ dại mọc bên đường, mỗi gốc đâm ra mười chiếc lá với những đường vân ánh kim bắt mắt.

Tâm Hình Thảo này nếu như đem đi luyện, công dụng lớn nhất chính là khiến cho tinh thần lực biến mạnh, bất quá chỉ mạnh lên một chút mà thôi, thế nên chủ yếu được dùng để làm tài liệu phụ dược mà thôi.

Ít người biết đến khả năng Tâm Hình Thảo dùng để nuôi dưỡng linh trùng cả. Bởi vì dù sao tác dụng này chính là do đệ tử của hắn phát hiện.

Ba gốc Tâm Hình Thảo này vừa đủ thời gian trưởng thành, miễn cưỡng để cho bầy Quỷ Diện Trùng tiến hóa lên cấp bậc tiếp theo.

Nhìn thấy Tâm Hình Thảo, bầy Quỷ Diện Trùng biểu cảm không giấu được sự tham lam, nếu không phải chưa có sự cho phép của Tinh Hồn, có lẽ bọn chúng đã vội bay tới để thưởng thức rồi.

Đặt ba gốc Tâm Hình Thảo tại ba vị trí, sau đó phân chia bầy Quỷ Diện Trùng ra làm ba nhóm, hoàn thành xong, Tinh Hồn mới để cho Quỷ Diện Trùng phục dụng Tâm Hình Thảo.

Theo như những gì đệ tử thứ tám Long Tuyền nói, để một bầy linh trùng lột xác cần ít nhất một năm đến năm năm thì mới xong, có khi lên đến mười năm, thời gian càng lâu thì linh trùng tiềm lực càng mạnh. Bầy Quỷ Diện Trùng, Tinh Hồn có chút mong chờ.

Việc tiếp theo chính là chờ đợi bầy Quỷ Diện Trùng lột xác tiến hóa.

Đã không còn chuyện gì nữa, kể tiếp Tinh Hồn chuyên tâm vào việc chui rèn lại vũ kỹ. Hiện nay hắn đang có kha khá số vũ kỹ cần phải tu luyện thành thực. Nhất là Phá Long Thức, từ lúc lĩnh ngộ cho đến hiện tại, hắn vẫn chưa thể phát huy ra hoàn toàn uy lực chân chính của nó, giống như hình ảnh mà hắn từng nhìn thấy người nọ thi triển vậy.

Phá Long Thức uy lực rất mạnh, có thể nói trong những vũ kỹ hiện có cơ hồ chỉ thua kém Trảm Tam Kiếm mà thôi. Bất quá, Trảm Tam Kiếm một lần thi triển tiêu hao quá nhiều nguyên lực. Với số lượng nguyên lực hiện có, hắn tối đa chỉ dùng được bốn lần mà thôi, đương nhiên hạn chế cũng đến từ lực lượng nhục thân.

Ngoài rèn luyện vũ kỹ, Tinh Hồn còn phải nghiên cứu thêm cách vận dụng kiếm ý và kiếm tâm thông minh.

Kiểm ý và kiếm tâm thông minh, trong thực chiến mang lại rất nhiều công dụng vô cùng hữu ích.

Kiểm ý có thể vô hình đả thương địch nhân, áp chế khiến cho địch nhân thực lực giảm xuống hai thành, lại có thể gia trì lên kiếm kỹ, nâng cao uy lực kiếm kỹ lên nhiều lần so với bình thường. Với kiếm ý đệ nhị trọng, nếu Tinh Hồn triển khai bất kỳ cái kiếm kỹ nào, tựa như Nhất Kiếm Ảnh Phi, Truy Phong Kiếm... thì uy lực sẽ mạnh lên gấp hai lần.

Còn về kiếm tâm thông minh, đây chính là cái mà mọi kiếm tu đều thiết tha mơ ước. Kiếm tâm thông minh thứ nhất giúp cho chủ nhân trình độ lĩnh ngộ kiếm kỹ vô cùng nhanh, cơ hồ chỉ cần liếc qua một lần là có thể

thi triển được; thứ hai, nếu gặp phải kiếm tu ngộ được kiếm ý, chỉ cần thi triển kiếm tâm thông minh thì kiếm ý của đối phương sẽ bị suy yếu đi phân nửa; thứ ba, nếu như kiếm ý vô hình đã thương địch nhân thì kiếm tâm thông minh thậm chí đánh tan cả chiến ý của địch nhân, chẳng khác gì chưa đánh đã thắng; và cuối cùng, cũng chính là khả năng lợi hại nhất chính là nhất kiếm phá vạn pháp. Trong phạm vi thực lực của người thức tỉnh kiếm tâm thông minh, mọi cái gì vũ kỹ tà thuật đều trở nên vô dụng.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 161: Ngoại Môn Thí Luyện

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 161: Ngoại môn thí luyện

Đây là những thứ Tinh Hồn cần phải rèn dũa, thứ nhất là để đạt thành tích tốt nhất trong kỳ thí luyện hai tháng nữa sắp diễn ra, mặc dù thực lực của hắn bây giờ rất mạnh, nhưng ai biết được tại Thiên Kiếm Tông tồn tại những thiên tài che giấu thực lực; còn thứ hai chính là khiến cho bản thân biến mạnh thêm nữa, chí ít như vậy sẽ giảm đi những rắc rối không đáng có.

Hai cái vũ kỹ mượn từ Vũ Kiếm Các, trước đây Tinh Hồn đã từng nhìn qua một lần, với ngộ tính của hắn liếc qua một lần đã thi triển ra uy lực gần như đạt đến tám thành. Lần lượt Hải Kinh Cực Lãng Chưởng và Phân Ảnh Kiếm, Tinh Hồn chỉ cần mất năm ngày là đạt đến trình độ đại thành vũ kỹ, hoàn thành năm giữ uy lực chân chính của hai cái vũ kỹ này.

Tại Thiên Kiếm Tông, vẫn nên hạn chế sử dụng những vũ kỹ cấp cao như Diệt Long Tứ Thức, dù sao đây cũng là địa cấp sơ giai tiên vũ kỹ, giá trị tại một tu chân tinh cấp thấp như Hư Thần Tinh cực kỳ khủng bố, nếu như bị người khác nhìn ra được, đến bảy tám thành là Tinh Hồn gặp họa diệt thân.

Thế nên trừ khi gặp phải tình huống bắt buộc thì mới sử dụng đến, mà một khi đã để lộ thì tuyệt đối không được để cho người đã nhìn thấy sống sót.

Suốt hai tháng đó, phần lớn thời gian Tinh Hồn dùng để rèn luyện nâng cao thực lực. Cũng trong thời gian đó, Hạng Hạo và Bắc Cung Thanh Đan đã giúp hắn hoàn tất việc gia nhập Nhân Hội, hiện tại mà nói, Tinh Hồn đã là một trong những thành viên thuộc Nhân Hội.

Bất quá, bởi vì đa số các đệ tử dành đại đa số thời gian tu luyện để chuẩn bị cho kỳ ngoại môn thí luyện, thế nên việc Tinh Hồn trở thành thành viên Nhân Hội cũng không được bao nhiêu người để ý đến.

Thời gian như én đưa thoi, chớp mắt đã hai tháng trôi qua.

- Tinh Hồn huynh, có trong đó không?

Trên bầu trời động phủ của Tinh Hồn xuất hiện ba bóng người, dĩ nhiên chính là Hạng Hạo, Bắc Cung Thanh Đan và Lục Phong, ba người có thể nói là có quan hệ khá tốt với Tinh Hồn tại Thiên Kiếm Tông này.

Hôm nay là ngày bắt đầu ngoại môn thí luyện, thế nên cả ba mới đi chung, nhân tiện rủ luôn Tinh Hồn.

Mà đúng lúc Tinh Hồn mới vừa từ động phủ đi ra, ngẩng đầu nhìn lên thì thấy ba người bọn họ đang ngự bảo kiếm phi hành.

Chân mày Tinh Hồn hơi nhướng lên, tập trung hướng vào Hạng Hạo, thực lực của Hạng Hạo lại tăng mạnh nữa, cơ hồ vô hạn tiếp cận Địa Tiên Cảnh rồi. Điều này cũng đồng nghĩa với việc, thọ nguyên của hắn lại bị cổ chủng cắn nuốt.

Nhìn Hạng Hạo, gương mặt có chút thiếu sức sống, hai hàng tóc mai đã xuất hiện rất nhiều sợi tóc bạc đang nhẹ nhàng lay động trong gió.

Thu lại tầm mắt, trước đây hẳn đã từng đáp ứng phụ thân Hạng Hạo là Hạng Tuấn sẽ giúp Hạng Hạo giải trừ cổ chướng, bất quá phần lớn thời gian hẳn dành cho việc tu luyện, không có thời gian đi để tâm đến việc này.

Hít vào một ngụm khí, Tinh Hồn mới đáp:

- Được, vậy đi chung đi.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Ngày hôm nay diễn ra ngoại môn thí luyện, thế nên toàn bộ đệ tử ngoại môn dù đang tu luyện bên ngoài Thiên Kiếm Tông hay đang bế quan tiềm tu đều buộc phải xuất hiện trở về Thiên Kiếm Tông cả. Bởi nếu không tham dự thì sẽ bị trừng phạt rất nặng, thậm chí có thể bị giáng xuống làm đệ tử tạp dịch.

Thế nên có thể nói, mỗi lần diễn ra ngoại môn thí luyện thì Thiên Kiếm Tông lại vô cùng đông đảo. Ngoại môn thí luyện được diễn ra tại Tiên Kiếm Tông, chính là Thiên Kiếm Tông chủ phong.

P Tiên Kiếm Tông chính là ngọn núi lớn nhất tại Thanh Vân Sơn Mạch, nhìn từ xa giống như một thanh tiên kiếm muốn phi thẳng lên bầu trời rộng lớn, khí thế kinh đào lãng hải, uy nghiêm không gì sánh được.

Nghe nói, tuy rằng Vãn Kiếm Phong là nơi Thiên Kiếm Tông tổ sư ngộ ra kiếm đạo, nhưng Tiên Kiếm Phong mới chính là nơi khiến cho danh tiếng của Thiên Kiếm Tông tổ sư vang danh thiên hạ.

Nhìn xung quanh có vô số ngoại môn đệ tử mặc thanh y với biểu tượng thanh kiếm trên ngực áo cưỡi phi kiếm xông tới, tạo ra một cảnh tượng xưa nay hiếm có.

Tinh Hồn, Hạng Hạo, Bắc Cung Thanh Đan và Lục Phong đi chung, trên đường đi trao đổi không ít tâm đắc. Đột nhiên từ đằng sau có tiếng

cười truyền đến.

-Ồ, trốn chui trốn nhủi hai tháng, rốt cuộc cũng chịu lộ mặt rồi sao? Cứ tưởng như làm con chuột đến hết đời cơ chứ, ha ha ha...

Bốn người Tinh Hồn xoay người lại nhìn, chỉ thấy đằng sau xuất hiện một cái tấm thảm màu đỏ khổng lồ, đủ để khoảng gần trăm người.

- Trương Vĩ, lại là người?

Bắc Cung Thanh Đan gương mặt trầm xuống, bởi những người đứng trên tấm thảm lớn kia chẳng phải ai xa lạ, chính là đám người Thiên Hội lâu nay vẫn luôn tìm cách ám hại Tinh Hồn.

Trương Vĩ liếc nhìn Bắc Cung Thanh Đan, thế nhưng không nói gì, ánh mắt chú mục đến Tinh Hồn, nói tiếp:

- Nghe nói người vừa mới gia nhập Nhân Hội. Cũng đúng, với một kẻ như người thì chỗ đó là nơi thích hợp nhất.

- Trương Vĩ sư huynh nói chí phải. Nhân Hội trước giờ chẳng phải nổi tiếng đi thu nạp mất tên phế vật ti tiện, ha ha ha...

- Với một cái hỗn đản thì cái xó chuột dơ bẩn đó là chỗ thích hợp nhất.

-

Cùng với Trương Vĩ, đám thành viên Thiên Hội hòa theo nói. Trong ba đệ tử bang hội, ngoại trừ Chiến Bang những tên điên chỉ biết chém chém giết giết, thì hai bang Thiên Hội và Nhân Hội thường xuyên xảy ra tranh chấp, gặp nhau cãi lộn rồi thách đố nhau là chuyện thường như cơm bữa.

Tinh Hồn đối với mấy chuyện này hẳn không quan tâm, đối phương muốn chửi thế nào cũng được, hẳn trước giờ đều xem như gió thoảng qua

tai mà thôi, trừ phi đối phương nguyện ý đi chọc hấn thì hết thầy đều đặt ngoài con mắt.

Bất quá không phải ai cũng giống như Tinh Hồn cả, cả ba người Hạng Hạo, Bắc Cung Thanh Đan và Lục Phong đối với Nhân Hội rất trọng tình. Đám Trưởng Vĩ mắng Nhân Hội trước mặt cả ba người hấn, làm sao có thể nhẫn được.

- Các người ngon nhắc lại thử xem.

Lục Phong ánh mắt như bị thiêu đốt, găng giọng nói.

- Ta nói Nhân Hội các người là cái ổ chuột bần hàn ti tiện đấy thì sao? Có giỏi thì một lát nữa lên thách đấu trên lôi đài.

Kim Đồng Phúc nhìn Lục Phong, cười lạnh nói.

- Hừ, lên thì lên, Nhân Hội chúng ta không sợ người.

- Hắc hắc, một lát nữa hy vọng người có thể giữ được khí thế này.

Kim Đồng Phúc há miệng cười lớn, hấn mặc dù trên người vết thương do Hình Kiếm đường Lôi Thần tạo thành vẫn chưa hồi, nhưng với thực lực của hấn thì vẫn dư sức ứng phó với Lục Phong.

Thấy Lục Phong kích động, Bắc Cung Thanh Đan bắt vai kéo hấn lại, khẽ lắc đầu bảo hấn nhẫn xuống.

Bỗng nhiên, một giọng nói khác lại vang lên.

- Tinh Hồn, còn nhớ bản công tử không?

Từ đằng xa truyền đến một giọng nói khác, chỉ thấy một đạo hào quang lóe lên xông thẳng đến, khi hào quang biến mất thì một gã thanh niên tuấn dật hiện ra. Thanh niên này luận tướng mạo vô cùng xuất chúng

phi phạm, trên người phảng phất khí chất vương tôn công tử, gương mặt anh tuấn nhưng không kém phần kiêu ngạo. Hẳn chính là Ân Tiểu Ngạo, một trong hai người đã thức tỉnh thiên phú khi kiểm tra thiên phú bí.

- Người là ai?

Tinh Hồn gương mặt hơi mơ hồ, chân mày nhíu lại, đầu hơi lắc qua một bên, biểu hiện nghi hoặc đáp.

Nghe Tinh Hồn trả lời, Ân Tiểu Ngạo gương mặt trầm xuống, sát khí trong mắt xẹt qua, lạnh giọng nói:

- Hừ, còn làm bộ làm tịch. Tinh Hồn, trước đây ngươi trọng thương người của ta, trước mặt đông người khiến khi dễ ta, ngoại môn thí luyện hôm nay, ta nhất định sẽ báo đáp ngươi thật tốt.

Ân Tiểu Ngạo hừ lạnh một tiếng, sau đó khu động tiên kiếm dưới chân, hóa thành một đạo hào quang phóng đi trước.

Khi Ân Tiểu Ngạo vừa đi, sắc mặt Trương Vĩ bỗng vui mừng, nhìn Tinh Hồn nheo mắt nói:

- Hắc hắc, ta tự hỏi ngươi dựa vào cái gì mà tại Thiên Kiếm Tông phách lối đến như vậy. Trước trêu chọc Thiên Hội, sau lại tiếp tục dây dưa với Chiến Bang. Xem ra, không cần đến chúng ta ra tay, ngươi nhất định sẽ biến thành phế nhân khi thí luyện kết thúc. Chúng ta đi.

Trương Vĩ tiểu ý cười lớn, sau đó không quan tâm đến Tinh Hồn nữa mà dẫn người tiến vào Tiên Kiếm Phong.

Khi đã đi hết, Bắc Cung Thanh Đan mới chuyển sang Tinh Hồn, thờ dài một tiếng, gương mặt nghiêm trọng hỏi.

- Tinh Hồn, huynh thật sự không nhận thức được người vừa rồi sao?

Tinh Hồn lắc đầu, ánh mắt thiên chân vô tà.

Ba người Bắc Cung Thanh Đan nhìn nhau lắc đầu cười khổ, quả nhiên là vậy, những người mà Tinh Hồn quan tâm đến thì sẽ không lưu lại bất kỳ một ấn tượng nào dù chỉ là nhỏ nhất. Giống như Lâm Kỳ trước đây vậy, nếu không phải không kể qua một lần, Tinh Hồn cơ hồ cũng không nhận thức ra.

Thế là vừa đi, cả ba vừa kể đại khái lại một lần nữa để cho Tinh Hồn nhớ ra được Ân Tiểu Ngạo.

- Sau khi bái nhập Thiên Kiếm Tông, Ân Tiểu Ngạo được một vị nội môn trưởng lão chú ý đến, cơ hồ chỉ cần hấn trở thành nội môn đệ tử, hấn sẽ được vị nội môn trưởng lão thu làm đệ tử chân truyền.

- Mặc dù vẫn chưa bái sư, nhưng Ân Tiểu Ngạo lại được vị nội môn trưởng lão kia tặng cho rất nhiều đặc quyền, tài nguyên tu luyện so với chúng ta gấp bốn lần, địa phương tu luyện linh khí đậm đặc hơn gấp đôi, nói chung phần lớn thời gian của Ân Tiểu Ngạo là tập trung vào tu luyện. Hơn một trăm năm trôi qua, Ân Tiểu Ngạo dưới sự trợ giúp của vị sư phụ chưa bái kia đã đột phá sơ kỳ Phù Tiên, nhưng thực lực chân chính so với hậu kỳ Phù Tiên không thua kém, bởi vì thiên phú Địa Ngục Hồ Vũ Hồn giúp hấn phát huy thực lực gấp ba lần bình thường. Ngoại môn khảo hạch, Ân Tiểu Ngạo là một trong những người đáng chú ý nhất.

P/s: Còn nợ ba chương /buon

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 162: Ngưỡng Mộ

Vừa đi vừa đàm đạo, không lâu sau cả bốn người đi xuyên qua tầng mây trắng phía trước, phóng tầm mắt nhìn xuống Tiên Kiếm Phong khổng lồ uy nghiêm, phản phát tản ra hơi thở hoang cổ hùng vĩ. Quả nhiên là Đại Thiên Thế Giới, tuy rằng chỉ là một tu chân tinh cấp thấp, một môn phái cấp thấp, chung quy so với Huyền Thiên Giới vẫn hoa lệ hơn không biết bao nhiêu lần.

Thu tầm mắt lại, Tinh Hồn và ba người còn lại chuẩn bị đáp xuống Tiên Kiếm Trường khổng lồ thì từ trong không gian vang lên một tiếng ngâm thanh minh trong trẻo, âm thanh vô cùng dễ nghe phát ra từ một đầu phi điều khiến cho người ta say mê.

Chỉ thấy trên bầu trời xuất hiện một đầu tiên hạc khổng lồ, tiên hạc toàn thân trắng như tuyết, cả người khí tức thần tiên không nhiễm bụi trần. Đôi mắt của tiên hạc đen láy trong veo, ánh mắt như thiên chân vô tà, khiến cho người ta nhìn thấy liền sinh ra mê luyện.

Tiên hạc sải cánh bay trên bầu trời, tuy rằng hình thể của nó vô cùng to lớn, nhưng không hề làm cho nội tâm con người sinh ra cảm giác khó chịu, ngược lại còn đang lưu luyến vẻ đẹp xuất trần của đầu tiên hạc.

Tiên hạc này với Tinh Hồn không xa lạ gì, đây chính là đầu tiên hạc mà trước đây Tân lão xuất hiện trước mặt hắn, dùng vũ lực của bản thân ép

cho Tinh Hồn bắt buộc phải gia nhập Thiên Kiếm Tông. Tinh Hồn biết rõ, Tần lão chắc chắn có mục đích gì đó, nhưng cho đến bây giờ, hắn vẫn chưa đoán ra được mục đích đó là gì.

Tiên hạc dù đẹp, nhưng Tinh Hồn không có hứng thú đứng một chỗ nhìn ngắm ngưỡng mộ như những người khác, chuyển bị xoay người đáp xuống Tiên Kiếm Trường thì bỗng nhiên hai mắt con người co rút, gương mặt ngây phồng ra, miệng há nhỏ, tựa hồ hắn đang bị chấn kinh.

Trên đầu tiên hạc đang có hai bóng người đang ngồi trên đó, đó là một đôi nam nữ. Nam thì anh tuấn phong lưu, mái tóc đen được chải chuốt gọn gàng đang bay phất phơ trong gió, đôi mắt đang phóng nhìn không gian xa xăm, miệng lúc nào cũng treo một nụ cười ôn hòa. Trên người mặc một bộ tử y hoa bào, phảng phất khí chất vương tôn quý tộc, dù đứng trong đám đông cũng không hề bị phai nhạt.

Bên cạnh y là một thiếu nữ thanh tú, nàng mặc dù đang diện một bộ y phục ngoại môn tầm thường như bao đệ tử khác, bất quá không thể che dấu được những đường nét tuyệt hảo trên cơ thể nàng, những đường cong vòng cung trên dáng người hiện ra mỹ diệu tuyệt luân như được phác họa mà ra. Tựa hồ như nàng ta là một tiên nữ hạ phàm không vướng bụi trần, làn da trắng nõn như bạch ngọc, gương mặt với vẻ đẹp mong manh tựa sương khói, vừa nhìn liền khiến cho người ta muốn bảo vệ che chở.

-Ồ, đó là Dương Thiên Quân Dương sư huynh, không ngờ thí luyện ngoại môn huynh ấy lại xuất hiện.

Một số người nhân ra được người thanh niên mặc tử y kia chính là siêu cấp thiên tài Thiên Kiếm Tông Dương Thiên Quân thì ồ lên kinh ngạc.

-Sao? Người đó chính là Dương Thiên Quân, thiên tài với thiên phú trác tuyệt mà ngay cả thiên phú bi cũng không đo được đó sao? Quả nhiên là bất phàm, hoàn toàn khác biệt với phàm phu tục tử chúng ta.

- Từ lúc trở thành đệ tử Thiên Kiếm Tông, nghe nói Dương Thiên Quân vẫn luôn ẩn cư tại Vãn Kiếm Phong, dành đại đa số thời gian vào việc tu luyện, hiếm khi thấy y xuất hiện trước mặt người khác.

- Có rất nhiều vị đại trưởng lão đức cao vọng trọng muốn thu y làm đệ tử thân truyền, bất quá cho đến nay vẫn chưa có tin tức Dương Thiên Quân trở thành đệ tử của bất kỳ vị trưởng lão nào cả.

- Thiên phú của Dương Thiên Quân cực cao, tiền đồ khó có thể đo lường, những trưởng bối tại Thiên Kiếm Tông chúng ta làm gì có ai xứng trở thành sư tôn của hắn được chứ. Vả lại, Dương Thiên Quân chẳng phải luôn có một cường giả bí ẩn ở bên cạnh, nghe đồn thực lực của ông lão thậm chí còn mạnh hơn cả những vị trưởng lão luôn một mực bề quan tiêm tu.

-

Tại Thiên Kiếm Tông, Dương Thiên Quân chính là một cái nhân vật truyền thuyết, tuy rằng tuổi còn rất trẻ, tu vi hiện tại cũng chẳng phải rất cao, thế nhưng y chẳng khác gì thần long kiến hủ bất kiến vĩ, hiếm có khi nào người ta trông thấy y xuất hiện trước đám đông.

Thật không ngờ ngoại môn thí luyện lần này, Dương Thiên Quân lại xuất hiện. Tuy rằng chẳng phải xuất hiện gì hoành tráng, nhưng chỉ cần là liên quan đến Dương Thiên Quân thì lại gây ra một trường xáo trộn.

-Ồ, nữ nhân bên cạnh Dương Thiên Quân là ai vậy? Trông nàng khá lạ mặt.

- Phải, trang phục màu xanh, đó chẳng phải là màu sắc trang phục của ngoại môn đệ tử?

- Làm sao nàng ta lại quen với Dương Thiên Quân nhỉ. Xem hai người họ thân mật thế kia, không lẽ nữ nhân đó là đạo侶 của Dương Thiên Quân?

- Dương Thiên Quân được các nữ đệ tử Thiên Kiếm Tổng rất hâm mộ, thậm chí những nữ đệ tử này còn lập hẳn ra một cái hội hâm mộ hẳn. Mà không những chỉ tại Thiên Kiếm Tông đâu, cả Linh Lô Tông, Bá Dao Tông, Đan Ninh Môn và Tuyên Vũ Môn đều có rất đông các nữ đệ tử hâm mộ hẳn.

- Chúng ta được một góc như Dương Thiên Quân thì thật tốt biết mấy. Ài, chẳng biết Dương Thiên Quân rốt cuộc là con cưng thiên đạo hay là vị tuyệt thế cường giả nào đó nghịch thiên trọng sinh hay không mà được ưu ái đến như vậy.

-

Chưa ai từng thấy Dương Thiên Quân xuất thủ một lần này, cũng không biết thực lực của hắn nông cạn ra sao, thế nhưng bên trong nội môn, không có người nào dám chủ động đi trêu chọc hắn cả. Dù hắn hiếm khi xuất hiện, nhưng danh khí lại cực kỳ hào nhoáng.

Nhưng không phải người nào trong lòng cũng xuất hiện lòng ái mộ đối với Dương Thiên Quân cả. Chỉ ít hiện tại có thể kể ra ba người, một là Bắc Cung Thanh Đan, hai là Hạng Hạo, và ba chính là Tinh Hồn.

Khi trông thấy Dương Thiên Quân, sắc mặt Hạng Hạo trầm xuống, tựa hồ đối với Dương Thiên Quân đặc biệt không ưa thích, nhưng trong ánh mắt tràn đầy nghi hoặc, như không hiểu tại sao mình lại không ưa thích y.

Còn Bắc Cung Thanh Đan, biểu cảm trên mặt hắn cũng giống như Hạng Hạo, bất quá ánh mắt lại thâm sâu khó dò, không rõ nội tâm của hắn đang nghĩ gì.

Còn lại Tinh Hồn, đối với Dương Thiên Quân, hắn chẳng có biểu cảm gì, mà sự chú ý của hắn toàn bộ đều hướng về phía nữ nhân đang ngồi trên lưng bạch hạc.

Về phần Lục Phong, hẳn cũng giống như những đệ tử khác, đối với danh khí của Dương Thiên Quân cực kỳ ngưỡng mộ.

- Ước gì có một ngày ta cũng được giống như hẳn, cùng với nàng ấy cười tiên hạc ngao du thiên hạ.

Lục Phong trong mắt ảo tưởng mơ hồ, không nhịn được liền nói. Hạng Hạo và Bắc Cung Thanh Đan thu tầm mắt lại, biểu cảm trên mặt mỗi người một khác, nhất thời không nói câu nào. Chỉ cho đến khi thấy Tinh Hồn biểu hiện khác thường thì mới lên tiếng.

- Tinh Hồn, huynh làm sao...

Nhưng chưa đợi Bắc Cung Thanh Đan hết câu thì Tinh Hồn bất ngờ khu động phi kiếm dưới chân, hóa thành một đạo linh quang xông thẳng lên trời bay với tốc độ cực nhanh trong sự kinh ngạc của ba người bọn hắn.

Đây là lần đầu tiên, Tinh Hồn sử dụng toàn lực để khu động phi kiếm, chỉ trong vài nhịp thở ngắn ngủi, hẳn đã tiếp cận gần với tiên hạc rồi.

Đi theo sau Dương Thiên Quân đang có rất nhiều người, trong đó có không ít người là nội môn đệ tử. Nhận thấy có luồng khí tức bất thường xuất hiện, ngay lập tức họ chặn lại phương hướng Tinh Hồn đang xông đến, đồng thời phát ra uy thế phi thường mạnh mẽ.

- Là kẻ nào, có biết đây là con đường mà Dương sư huynh đang vi hành hay không?

Người vừa nói là một đại hán cao lớn, gương mặt bặm trợn, hai mắt dữ tợn với vết sẹo dựng đứng bên mắt trái, phối hợp với hàm râu quai nón già dặn khiến cho đại hán này càng trở nên hung dữ hơn.

Bất quá, thực lực của đại hán này rất mạnh, chính là một gã sơ kỳ Địa Tiên Cảnh. Dù chỉ là sơ kỳ Địa Tiên Cảnh, nhưng chừng đó cũng đủ khiến

cho vô số người mơ tưởng.

- Cút đi chỗ khác, nếu không đừng trách chúng ta không biết thủ hạ lưu tình.

- Có hâm mộ Dương sư huynh thì cỡ người chỉ nên đứng từ xa mà nhìn, người không có tư cách đến gần Dương sư huynh. Lăn đi cho ta.

- Ta cho người ba giây, nếu không cút đừng trách chúng ta.

Tinh Hồn bất ngờ lao đến gần chỗ Dương Thiên Quân khiến cho ba người Hạng Hạo đứng đơ người. Trong hiểu biết của bọn họ thì Tinh Hồn là một người vô cùng trầm tĩnh lạnh nhạt, trừ khi có người chủ động trêu chọc hấn thì hấn mới tay to đáp trả, nhưng vì cớ gì hôm nay lại hành động khác thường như vậy? Chẳng lẽ thực sự là hấn có gì đó với Dương Thiên Quân?

-Ồ ồ, gã đó nhìn hơi quen mắt. A, ta nhớ ra rồi, chính là người đã giết chết Chu Văn Thành bên trên Sinh Tử Đài đó sao?

- Cái tên này mới gia nhập Thiên Kiếm Tông không lâu mà gây ra vô số chuyện, mà hình như Thiên Hội chính là nạn nhân chịu nhiều thiệt thòi.

- Ngoại môn thí luyện, các đệ tử có quyền thách đấu luận bàn, chỉ sợ Thiên Hội sẽ không bỏ qua cơ hội này để báo thù.

- Mấy lần trước Thiên Hội chủ quan để cho hấn ta khi thị, lần này chắc chắn sẽ không nường tay nữa. Có mấy lần thí luyện trước đây có không ít đệ tử trở thành tàn phế, dù sao thì chỉ cần không xảy ra giết chóc thì còn lại cao tăng Thiên Kiếm Tông không quan tâm đến.

- Ta nghĩ lần này hấn không xong rồi. Nhìn thực lực của hấn không tồi, đáng tiếc lại ngu ngốc đi trêu chọc vào Thiên Hội.

-

Từ sau khi chém giết Chu Văn Thành trên Sinh Tử Đài, Tinh Hồn danh khí tại ngoại môn tuy không phải quá, nhưng cũng vừa đủ để khá đông đệ tử nhận thức được. Ban đầu không mấy ai chú ý đến, nhưng khi hấn bị những nội môn đệ tử kia ngăn cản thì mới bắt đầu bị người ta chú mục đến.

-Ồ, không ngờ lại gặp người ở đây.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 163: Vương Vấn

Lại thêm một đạo linh quang nữa từ phía sau xông đến, đó là một gã thanh niên trẻ tuổi, gương mặt lớn lên khá ưu tú, bất quá biểu cảm trên mặt lại rất kiêu ngạo, vừa liếc qua là biết ngay hắn ta thuộc tuýp người nhìn người khác bằng nửa con mắt.

- Hơn trăm năm qua, bản công tử cực khổ tu luyện, chính là vì muốn trả thù chuyện này đó người gây ra, nếu đã gặp, vậy thì hôm nay...

- Quỷ Ảnh Thần Hành.

Gã thanh niên đó chính là Dương Khai, người đã bị Tinh Hồn cướp tay trên U Hải Quả, sau đó lại bị trọng thương, kể từ đó đâm ra căm hận Tinh Hồn. Sau một trăm năm khổ công tu hành, lại dựa vào một gã nhị sư ca như thần long thấy đầu không thấy đuôi, nhờ vậy mà Dương Khai cũng được hưởng ké lợi ích, thực lực vì vậy mà được tăng lên nhanh chóng.

Dương Khai ghi nhớ rất rõ Tinh Hồn, chỉ mong một ngày có cơ hội giết chết được Tinh Hồn, mấy tháng gần đây mặc dù hắn đã nghe nói đến Tinh Hồn, nhưng bởi vì phải bế quan độ phá Phù Tiên Cảnh, thế nên hắn không có cơ hội đi chém giết Tinh Hồn. Bây giờ chính là một thời điểm vô cùng thích hợp để trảm sát như trong suy nghĩ của Dương Khai.

Nhưng mà Tinh Hồn nào đâu quan tâm đến Dương Khai hay đám nội môn đệ tử này chứ. Chỉ thấy cơ thể hắc đột nhiên xuất hiện những làn khói đen huyền ảo, cơ thể hắc trở nên huyền hoặc đi.

- Quỷ Ảnh Thần Hành.

Mà ngồi bên trên lưng tiên hạc, Dương Thiên Quân và Tiêu Y Y đã nghe thấy bên dưới có động tĩnh, bèn liếc mắt nhìn xuống thì bỗng nhiên trên lưng xuất hiện một bóng người khác. Người đó dĩ nhiên chính là Tinh Hồn.

Những ngoại môn đệ tử đang chú mục đến gương mặt ngây ra như phỗng. Mồm há to đến mức có thể nhét vừa một quả trứng vào trong, ánh mắt tràn đầy vẻ không thể tin được.

Nhất là Dương Khai và những nội môn đệ tử đã ngăn cản không cho Tinh Hồn tiếp cận gần đến tiên hạc biểu cảm ngập tràn sự chấn kinh. Một giây trước, bọn họ còn nhìn thấy Tinh Hồn ngay ở trước mặt mình. Nhưng một giây sau, chẳng biết bằng cách nào, Tinh Hồn đã xuất hiện trên lưng tiên hạc. Trong một giây đó, bọn họ chỉ cảm giác có một luồng khí lạnh thổi phà qua thân thể, trên trán mồ hôi hột túa ra như mưa, sau lưng một luồng khí lạnh chạy dọc.

Cảm giác cứ như, chỉ cần đối phương nguyện ý, ở đây chắc chắn không có một người nào còn mạng cả. Nhất là Dương Khai, gương mặt của hắc tái xanh, hít vào một ngụm khí lạnh, từ từ quay mặt lại nhìn lên. Hắc biết là mình vừa mới bước qua quỷ môn quan. Kẻ mà hắc trước đó muốn tàn sát, cứ nhiên thực lực lại khủng bố đến như vậy.

Thật tâm, hắc vô cùng căm ghét Tinh Hồn, bây giờ ngoại trừ căm ghét lại thêm ghen tỵ, và cuối cùng chính là khiếp sợ. Dương Khai triệt để khiếp sợ rồi. Giờ cho hắc ăn gan hùm gan báo đi nữa, hắc cũng không dám nhìn thẳng vào mắt Tinh Hồn.

Hạng Hạo, Bắc Cung Thanh Đan và Lục Phong ba người vừa ngạc nhiên vừa sợ hãi. Thực lực của Tinh Hồn lại khủng bố đến như vậy, hoàn toàn nằm ngoài sự tưởng tượng của bọn hắn.

- Hạng huynh, vừa rồi huynh có nhìn thấy y làm cách nào xuất hiện trên lưng bạch hạc không?

Bắc Cung Thanh Đan gương mặt giật, mãi lắm mới rặn ra một nụ cười, có điều nụ cười này lại rất miễn cưỡng, trông hơi khó coi.

Hạng Hạo cười khổ lắc đầu.

- Ta chịu, tốc độ của huynh ấy quá nhanh.

Ai nấy đều nuốt vào miệng một ngụm khí lạnh, tốc độ như vậy quá kinh khủng rồi.

Một cơn gió thổi qua, giống như muốn tạo nên một loại âm thanh để phá tan đi sự tĩnh lặng một cách đột ngột này.

Trên lưng bạch hạc, Dương Thiên Quân ban đầu gương mặt ngây ra, trong một khoảng khắc, hắn hoàn toàn không phát hiện ra Tinh Hồn đã xuất hiện gần mình. Có điều, không hiểu sao khóe miệng của hắn nở một nụ cười bí ẩn, nụ cười này ẩn giấu rất sâu khiến cho người ta khó có thể phát hiện ra được.

Ngồi bên cạnh Dương Thiên Quân, Tiêu Y Y thậm chí còn không phát hiện ra Tinh Hồn nữa là, đôi mắt phượng ngài thơ ngây vẫn còn đang nhìn xuống chỗ Dương Khai. Nếu không phải phát hiện ra có gì đó không ổn, xoay qua nhìn Dương Thiên Quân định hỏi gì đó thì mới phát hiện ra Tinh Hồn đang nhìn chăm chăm mình.

Dương Thiên Quân đứng dậy, mái tóc đen cùng tử y hoa bào khẽ rung động theo việc đứng thẳng người dậy.

- Tốc độ thật nhanh, thật khiến người ta hâm mộ.

Dương Thiên Quân trên miệng treo một nụ cười ôn hòa, nhìn Tinh Hồn khen ngợi.

- Tự giới thiệu, tại hạ là Dương Thiên Quân, chẳng biết...

Dương Thiên Quân lời vàng ý ngọc còn chưa nói ra hết thì bỗng nhiên Tinh Hồn thân thủ như quỷ mị lướt qua, dường như đã hoàn toàn phớt lờ đi Dương Thiên Quân, hay nói chính xác hơn chính là trong mắt Tinh Hồn không hề tồn tại cái gọi là tuyệt thế thiên tài Dương Thiên Quân kia.

Dương Thiên Quân một lần nữa gương mặt cứng đờ, nếu nói lần trước hắn ngạc nhiên vì tốc độ nhanh đến kinh ngạc thì bây giờ hắn đờ người ra bởi vì cư nhiên bản thân không hề có một phân lượng nào cả trong mắt Tinh Hồn.

Nhưng càng vậy, Dương Thiên Quân lại càng thêm một tia vui mừng, trong mắt sự âm trầm ẩn giấu rất sâu.

Chỉ thấy Tinh Hồn lướt tới gần Tiêu Y Y, gương mặt áp sát tới gần nàng. Hắn có thể ngửi thấy được hương thơm dịu dàng như hương thơm tự nhiên từ cơ thể Tiêu Y Y tán vào mũi hắn.

Gương mặt này, mùi hương này, rất quen thuộc. Tinh Hồn gương mặt từ ngạc nhiên khi nhìn thấy Tiêu Y Y, cho đến khi tiến lại bên cạnh nàng, gương mặt của hắn lại biến thành mê lương bí ẩn.

- Tô Hân Nhi, là nàng sao?

Từ trong không gian truyền đến một tiếng gió thổi nặng nề, phản phát như đó là một tiếng thở dài ai oán từ một nơi nào đó truyền đến đây.

Tiêu Y Y lúc đầu không hiểu chuyện gì, vì sao người đàn ông này lại tới gần mình đến như vậy. Từ khi sinh ra đến giờ, ngoại trừ phụ thân của nàng ra thì nam nhân chỉ có mỗi một mình Dương Thiên Quân là tiếp cận nàng gần nhất thôi. Tinh Hồn chính là gã nam tử thứ ba tiến sát đến gần nàng.

Tiêu Y Y gương mặt hoảng hốt, vội hét lên một tiếng.

- Người là ai, tránh xa ta ra.

Vừa nói, Tiêu Y Y vừa đẩy Tinh Hồn lùi lại mấy bước, sau đó cấp tốc chạy vòng qua người hắc, nấp đằng sau lưng Dương Thiên Quân, biểu cảm trên mặt sợ hãi chưa tán mất.

Vốn bình thường, trong cùng cảnh giới, thậm chí tu vi cao hơn hắc một hai tiểu giai, có mấy người có khả năng đẩy lùi hắc được chứ. Nhưng không hiểu sao, khoảng khắc mà Tiêu Y Y dùng đôi bàn tay yếu ớt đó đẩy hắc ra, hắc chẳng có lấy một sức lực nào để gượng lại cả.

Dương Thiên Quân nhìn bóng lưng Tinh Hồn, đôi mắt của hắc lóe lên một vầng tinh quang. Giống như đang biểu thị ý nghĩ: “Ta đã phát hiện ra điểm yếu của ngươi rồi đó!”

Có điều, Dương Thiên Quân vẫn giữ thái độ rất tốt, nhìn Tinh Hồn nói:

- Ta mặc dù rất xem trọng những người có thực lực mạnh, thế nhưng hành vi của huynh khiến cho ta rất không vui lòng.

Chỉ thấy Tinh Hồn chậm rãi chuyển người lại, một lần nữa, Tinh Hồn không quan tâm đến Dương Thiên Quân, ánh mắt chỉ chú mục lên Tiêu Y Y mà thôi.

Tiêu Y Y không hiểu sao đi với Tinh Hồn tự nhiên cảm thấy sợ hãi, thậm chí không dám nhìn thẳng vào mắt Tinh Hồn, chỉ len lén nấp sau lưng Dương Thiên Quân trộm nhìn hắn mà thôi.

- Huynh rốt cuộc có ý gì đây?

Dương Thiên Quân gương mặt hơi trầm xuống, nhìn Tinh Hồn hỏi.

Không khí trở nên căng thẳng, mặc dù chỉ diễn ra giữa hai người Tinh Hồn và Dương Thiên Quân, thế nhưng sự căng thẳng này lại lan truyền ra xung quanh. Một bên là tuyệt thế thiên tài vạn năm có một, còn một bên là một kẻ vừa mới nổi tại Thiên Kiếm Tông.

Nhưng có thể khẳng định một điều, qua ngày hôm nay, danh tiếng của Tinh Hồn nhất định sẽ truyền khắp Thiên Kiếm Tông.

Chỉ thấy Tinh Hồn đột nhiên thở dài một tiếng, ánh mắt bi thương nhìn Tiêu Y Y, bất giác thở dài một tiếng, trong sự nghi hoặc của Tiêu Y Y và vô số người khác, trong đó dĩ nhiên cho cả ba người Hạng Hạo, Tinh Hồn đột nhiên xoay người lại, đạp lên phi kiếm bỏ đi.

- Hắn... bị làm sao thế?

Tinh Hồn đột ngột bỏ đi khiến cho người ta cực kỳ khó hiểu.

- Cũng dễ hiểu thôi. Mặc dù Tinh Hồn rất mạnh, thế nhưng chung quy vẫn không thể so bì được với Dương Thiên Quân được. Tuy rằng chưa ai chứng kiến qua Dương Thiên Quân xuất thủ như thế nào, nhưng ta dám khẳng định, trong cùng thế hệ, Dương Thiên Quân tuyệt đối là đệ nhất.

- Mà hình như hắn ta có gì đó với nữ nhân đi cùng với Dương Thiên Quân. Ta thấy từ đầu đến cuối, Tinh Hồn chưa từng nhìn Dương Thiên Quân lấy một cái.

- Thật kiêu ngạo, may cho hắn là Dương Thiên Quân tính cách ôn hòa, bằng là người khác, nếu dám tiếp cận nữ nhân của mình, chỉ sợ đã liều mạng giết chết hắn ta rồi.

- Tính cách của Dương Thiên Quân, xem ra khó có người bì được với y.

-

Tiêu Y Y nhìn Tinh Hồn đột nhiên bỏ qua, bàn tay ngọc vầu vào tử y của Dương Thiên Quân, gương mặt xinh đẹp mong manh vẫn chưa rời đi sự hốt hoảng khi bị Tinh Hồn đột ngột tiếp cận mình.

Nhưng không hiểu sao, tuy rằng nàng sợ hãi Tinh Hồn, nhưng trực giác báo cho nàng biết, dường như Tinh Hồn đối với nàng không hề có ý xấu gì cả. Chẳng qua, trên người Tinh Hồn có gì đó khiến cho nàng cảm thấy sợ hãi mà thôi.

- Sư huynh, tại sao hắn...

Đột nhiên Dương Thiên Quân bất ngờ kéo nàng áp sát vào ngực mình, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc mượt mà được chải chuốt rất tinh tế.

- Đừng lo lắng, đã ổn rồi.

Dương Thiên Quân giọng nói dịu dàng ấm áp truyền bên tai Tiêu Y Y, khiến cho Tiêu Y Y sợ hãi đã biến mất hoàn toàn, thay vào đó là một trường xuân ý, trên cái miệng nhỏ hồng hào nở một nụ cười tươi. Bất quá, trong lòng nàng lúc này vẫn còn vương vấn gương mặt bi ai của Tinh Hồn khi nhìn vào nàng và khẽ nói một cái tên.

Còn Dương Thiên Quân, hắn vừa an ủi Tiêu Y Y, nhưng ánh mắt vẫn không quên nhìn theo hướng Tinh Hồn bỏ đi, khóe miệng cong lên một nụ cười tà dị.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 164: Không Có Lần Sau

Tiên Kiếm Trường vô cùng khổng lồ, cơ hồ so với Phong Lâm Thành còn muốn to lớn hơn gấp ba lần. Trên Tiên Kiếm Trường có rất đông đệ tử, phần lớn đều là đệ tử ngoại môn cả, đang tập trung lại để chuẩn bị ngoại môn thí luyện sắp sửa bắt đầu.

Các đệ tử sau khi tập hợp thì liền phân làm bốn nhóm, phân biệt gồm Thiên Hội, Nhân Hội, Chiến Bang và những đệ tử chưa gia một trong ba bang hội này.

Tuy nói ngoại môn thí luyện là giao đấu giữa các đệ tử ngoại môn với nhau, nhưng bên trong thực chất chính là đang phân chia tài nguyên tu luyện giữa ba bang phái. Về việc làm thế nào để phân chia thì cao tăng ba cái đệ tử bang hội tại nội môn đã bàn bạc với nhau, chỉ đợi kết quả cuối cùng mà thôi.

Những lần trước đây, vị trí đứng đầu đa số đều do Chiến Bang chiếm cứ, thứ hai là Thiên Hội, và thứ ba là Nhân Hội.

Chiến Bang là nơi tập trung những quái vật suốt ngày chỉ biết cắm đầu tu luyện, những kẻ yếu ớt căn bản không thể trụ lại được tại cái bang hội này. Điều này cũng giải thích được vì sao Chiến Bang thực lực lại mạnh mẽ đến như vậy.

Còn Thiên Hội, thực lực mặc dù không bằng so với Chiến Bang, nhưng bởi vì bọn chúng phía sau lưng có gia tộc chống đỡ, lực tài chính cực kỳ mạnh mẽ, thế nên mặc dù tài nguyên tu luyện chỉ đứng thứ hai, thế nhưng tài nguyên cũng không kém quá nhiều.

Thiên Hội và Nhân Hội không ưa thích gì nhau, mỗi lần gặp nhau là cãi vả không ngừng. Ngoại môn thí luyện dĩ nhiên cũng không ngoại lệ.

Lúc này bỗng nhiên trên bầu trời xuất hiện một đầu bạch hạc khổng lồ đáp xuống Tiên Kiếm Trường, kể đó từ trên lưng bạch hạc một đôi nam nữ hạ xuống. Chính là Dương Thiên Quân và Tiêu Y Y.

Nhìn thấy Dương Thiên Quân xuất hiện, cả Tiên Kiếm Trường xuất hiện một hồi bát nháo.

- Xem kìa, là Dương Thiên Quân? Tại sao y lại xuất hiện tại chỗ này?

- Ồ, nữ nhân xinh đẹp đi bên cạnh Dương Thiên Quân là khuê nữ nhà ai vậy. Có thể lọt vào mắt xanh của Dương Thiên Quân, nhất định là có chỗ nào đó bất phàm.

- Dương Thiên Quân có lẽ muốn đến xem tiểu đệ của hãn thí luyện đây mà.

-

Chỉ thấy Dương Thiên Quân gương mặt treo nụ cười ấm áp, cẩn thận đỡ Tiêu Y Y đáp xuống đất, sau đó nắm lấy bàn tay nhỏ bé mềm mại của nàng, vừa nói:

- Để ta đưa nàng qua đó.

Tiêu Y Y biểu cảm trên mặt dường như đang ái ngại, có lẽ đây là lần đầu tiên nàng xuất hiện trước đông người đến như vậy, lại phi thường được

người ta chú ý đến, cũng may có Dương Thiên Quân bên cạnh bảo vệ, nếu không chẳng biết nên xử lý như thế nào nữa.

Trông thấy Dương Thiên Quân thân mật với một nữ tử lạ mặt, rất nhiều người cảm thấy hiếu kỳ với thân phận Tiêu Y Y như thế nào. Dương nhiên đó chỉ là đối với nam nhân mà thôi. Còn đại đa số nữ nhân, ánh mắt nhìn Tiêu Y Y vô cùng ghen ghét cùng ganh tỵ.

Có thể nói Dương Thiên Quân chính là tuyệt thế nam thần trong lòng vô số nữ nhân, trông thấy nam thần của mình đi bên cạnh một nữ nhân khác, làm sao trong lòng không ghen ghét cho được.

- Cô ta rốt cuộc là ai vậy? Bộ dạng xấu xí như thế làm sao xứng Dương đại thần được?

- Có lẽ đằng sau lưng cô ta có ai đó chống lưng, vì vậy nên mới được đi cùng với Dương đại thần đến đây. Nhìn biểu cảm của Dương đại thần kìa, không phải đang bị cưỡng ép đó à.

- Dương đại thần thật đáng thương, vậy mà lại bị một xú nha đầu độc ác uy hiếp, không thể bỏ qua chuyện này.

-

So với cánh đàn ông thì tin tức Dương Thiên Quân có mặt tại ngoại môn thí luyện đã được những cái nữ tử này biết từ rất lâu rồi. Thế nên chỉ cần đợi Dương Thiên Quân xuất hiện mà thôi. Chỉ là không ngờ rằng, Dương Thiên Quân cư nhiên đi cùng với một nữ nhân khác, lại còn thân mật đến như vậy, làm cho mấy ngàn cái nữ nhân này vô cùng ghen ghét.

Tiêu Y Y nhìn thấy thái độ như đang bốc hỏa của họ thì thoáng qua một tia sợ hãi rụt rè, gần đầu nhìn Dương Thiên Quân khẽ hỏi.

- Dương sư huynh, ta đã làm gì mà bọn họ lại giận vậy?

- Đừng bận tâm đến họ.

Dương Thiên Quân mỉm cười, nhìn nàng ấm áp nói. Đột nhiên trước mặt Dương Thiên Quân xuất hiện một nữ tử cực kỳ xinh đẹp, đôi mắt to tròn, mày cong như cành liễu, gương mặt tinh xảo như tượng tạc, mặc trên người một bộ hoàng y, bất quá cơ thể của cô gái này vô cùng bốc lửa, ngực nở eo thon, quả thực chính là một vưu phẩm trời sinh, khiến cho bất kỳ nam nhân nào trông thấy trong đầu liền sinh ra ý tưởng tà dị.

Y phục màu vàng này là biểu trưng cho nội môn đệ tử Thiên Kiếm Tông. Chỉ thấy cô gái này từ trong đám nữ tử cuồng nhiệt Dương Thiên Quân nhảy ra, chặn trước con đường Dương Thiên Quân và Tiêu Y Y đang đi, ánh mắt tà mị nhìn Dương Thiên Quân, hỏi:

- Dương sư huynh, huynh còn nhớ ta không?

- Sư muội... có phải chính là Điền Diệp, đệ tử của Tư Mặc kiếm tiên đại nhân?

Dương Thiên Quân hơi ngạc nhiên, sau khi ngẩn ra một giây thì mỉm cười trả lời, thái độ không chút khó chịu với hành động ngang nhiên chặn đường của cô gái tên Điền Diệp.

Thấy Dương Thiên Quân vẫn nhận thức được mình, Điền Diệp gương mặt vui mừng, nhưng khi quay sang nhìn Tiêu Y Y thì trong mắt thoáng qua một tia khó chịu.

- Dương sư huynh, vị sư muội này là...

- Nàng là một người quan trọng đối với ta, thân phận của nàng ta không tiện nói. Nếu Điền Diệp sư muội không có việc gì khác, vậy thì ta đi trước đây.

Dương Thiên Quân ánh mắt triều mến nhìn Tiêu Y Y, bất giác khiến cho gương mặt mỏng của nàng một tầng ửng hồng. Cũng như vậy, Điền Diệp cùng với vô số nữ tử hâm mộ Dương Thiên Quân càng căm ghét.

Ai nấy trong lòng đều tự hỏi, rốt cuộc Tiêu Y Y là cái thứ gì mà lại được Dương Thiên Quân cưng chiều ưu ái đến như vậy.

Dương Thiên Quân chuẩn bị cất bước bỏ đi bỗng nhiên đảo ánh mắt nhìn về một hướng trống người đứng, duy nhất chỉ có một người ánh mắt lơ đãng đang nhìn về phía hắn mà thôi.

Người đó dĩ nhiên chính là Tinh Hồn. Hắn đứng chỗ đó đã rất lâu rồi, gương mặt không có biểu cảm, vẫn là một sự lãnh đạm thường thấy, thế nhưng trong ánh mắt của hắn dường như đang ẩn giấu một hồi đấu tranh. Tự hồ như vừa u mê, nhưng lại vừa tỉnh táo thanh minh lạ thường.

Bất giác hắn thở dài một tiếng, lại chuyển người chậm rãi bước đi.

Dương Thiên Quân khước miệng mỉm cười, trước mặt Điền Diệp vẫn tiếp tục luyện thuyên gì đó, bởi vì Dương Thiên Quân sự tập trung đều hướng lên Tinh Hồn, thế nên không nghe được toàn bộ, chỉ nghe được một câu nói cuối cùng của nàng ta.

- ...Dương sư huynh, nàng ta làm sao có thể xứng đáng đứng bên cạnh huynh được.

Lúc này, Tiêu Y Y gương mặt dường như rất lo lắng, gương mặt cúi xuống nhìn hai mũi chân, thậm chí không dám nhìn thẳng đối diện với Điền Diệp. Điền Diệp trong lòng nghĩ rằng Tiêu Y Y chính là đang làm bộ để cho Dương Thiên Quân thương hại nàng, trong lòng càng thêm căm ghét.

Nếu không phải đang có Dương Thiên Quân đứng ở đây, chỉ sợ Điền Diệp đã xông đến tát vào mặt Tiêu Y Y mấy cái rồi.

Những câu trước, Dương Thiên Quân không có chú tâm nên không để ý lắm, nhưng câu nói cuối cùng, vô tình khiến cho Dương Thiên Quân nội tâm biến đổi.

Hắn gương mặt vẫn cười, giọng nói truyền cảm áp ấm vẫn không chút đổi thay, thế nhưng phảng phất trong một giây, Điền Diệp cảm giác như vừa mới bước qua quỷ môn quan vậy.

Chỉ thấy Dương Thiên Quân nắm tay Tiêu Y Y chậm rãi lướt qua, vừa nhìn Điền Diệp chậm rãi nói:

- Xứng đáng hay không, chưa đến phiên Điền Diệp sư muội lên tiếng. Ta hy vọng chỉ lần này, nếu còn lần sau, Tư Mặc kiếm tiên đại nhân cũng không cần nổi đâu.

Giọng nói rất dịu dàng ấm áp, nhưng không hiểu sau khi nghe thấy, Điền Diệp giống như bị một dòng điện tấn công, cơ thể bủn rủn mất hết sức mạnh, ngã khụy xuống đất, gương mặt xinh đẹp tái xanh.

- Điền Diệp sư tỷ, nhị sư ca rất không vui vì câu nói của sư tỷ đấy.

Dương Khai đi theo đằng sau lưng Dương Thiên Quân, hần tiến đến đỡ Điền Diệp đứng dậy, vừa trầm giọng nói. Chỉ thấy Điền Diệp gật gật đầu, không nói lời nào liền lặng lẽ rời đi. Thế nhưng có thể nhìn thấy, sâu trong đôi mắt của nàng ẩn giấu sự sợ hãi, kèm theo cả sự ghen tỵ căm ghét.

Hạng Hạo, Bắc Cung Thanh Đan và Lục Phong đứng trong đám đông cũng chứng kiến tất cả. Lục Phong giống như những đệ tử xung quanh, cực kỳ ngưỡng mộ Dương Thiên Quân. Nhưng Bắc Cung Thanh Đan và Hạng Hạo thì gương mặt trầm xuống, trong đầu mỗi người đang có một suy nghĩ riêng.

Với thần thức cường đại, Dương Thiên Quân dĩ nhiên cảm nhận được hai người Bắc Cung Thanh Đan và Hạng Hạo, nhưng mà hắn lại làm như

không biết gì cả. Chỉ quan tâm đến Tiêu Y Y bên cạnh:

- Y Y, nàng không sao chứ?

Tiêu Y Y nhẹ lắc đầu, nhưng hình như tâm trạng không được vui.

- Đừng lo lắng, có ta bên cạnh, không kẻ nào được phép đụng đến một sợi tóc của nàng.

- Ân...

Tiêu Y Y gật đầu dạ một tiếng. Thấy vậy, Dương Thiên Quân gật đầu hài lòng, sau đó lại nói tiếp:

- Y Y, nàng có thể giúp ta một việc được không?

- Chỉ cần có thể giúp được Dương sư huynh, chuyện gì ta cũng dám làm cả.

Dương Thiên Quân mỉm cười.

- Chuyện ta nhờ rất đơn giản, bất quá sẽ khiến cho nàng chịu thiệt thòi, thậm chí bị trong lòng tổn thương.

Vừa bước đi, Dương Thiên Quân vừa ngẩng mặt lên nhìn bầu trời. Mái tóc khẽ lay động trong gió nhẹ, ánh thái dương ấm áp rực rỡ chiếu lên nửa gương mặt của hắn, khiến cho Dương Thiên Quân lúc này chẳng khác gì một vị trích tiên hạ phàm.

- Y Y, ta nói ra, nếu không thích, nàng cứ từ chối.

- Dương sư huynh, ta từng nói cuộc đời sau này của ta đều sẽ giao lại cho huynh. Giúp đỡ được huynh đối với ta là một niềm hạnh phúc.

- Vậy Ừ?

Dương Thiên Quân khóe miệng nở nụ cười, vừa dịu dàng ôn nhu, nhưng lại vừa thần bí âm tà lẫn lộn với nhau.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 165: Tổng Thiên Đô

Hạng Hạo và Bắc Cung Thanh Đan nhìn theo hướng Dương Thiên Quân rời đi, gương mặt hiện lên một cổ âm trầm khác thường.

- Hạng huynh, Bắc Cung huynh, hai người làm sao vậy?

Lục Phong đứng bên cạnh phát hiện biểu hiện kỳ lạ của cả hai người này, ngạc nhiên hỏi.

Nghe Lục Phong nói, cả hai mới giật mình nhẹ một cái, tựa hồ vừa mới hoàn hồn trở lại, ngay lập tức lấy lại thái độ bình thường, miễn cưỡng cười đáp:

- Trông thấy Dương Thiên Quân thực lực thâm sâu khó lường nên cảm thấy ngạc nhiên ấy mà, không có gì cả.

Hạng Hạo nhanh trí đáp, bất quá nội tâm hẩn lại đang mang một suy nghĩ khác, chỉ là không tiện nói ra mà thôi.

- Chúng ta đi tìm Tinh Hồn thôi, y chính thức trở thành đệ tử Thiên Kiếm Tông không lâu, có lẽ chưa biết quy cũ ngoại môn thí luyện.

- Hình như y đang đứng bên kia thì phải, qua đó xem thử.

Lục Phong nhanh mắt nhìn thấy một bóng người dáng dấp khá giống Tinh Hồn đang đứng trong một đám đông, sau đó liền cùng với hai người Hạng Hạo cùng đến đó xem.

Khi đến nơi, chỉ thấy xung quanh đang có rất nhiều đệ tử thành viên Thiên Hội đứng rất đông, ai nấy đều mang thái độ khinh thị cười nói rôm rả.

- Tạt chừng, cho người biết, sớm muộn gì người cũng bị đánh thành tàn phế. Biết điều thì đi theo chúng ta, đến chỗ Trương Vĩ sư huynh quỳ xuống tạ lỗi, không biết chừng sẽ được tha cho một mạng.

- Hừ, nói nhiều với hã làm gì. Đánh què giò hã, sau đó đem đến trước mặt Trương Vĩ sư huynh là được, cần gì phí nước bọt với tên hõn đản này.

- Người tưởng người ngậm miệng thì chúng ta liền bỏ đi sao, huynh đệ, chúng ta...

Không cần đoán cũng biết, nhưng gã này chính là do Trương Vĩ cử đến để “tiếp đón” Tinh Hồn. Còn nhớ trước đó, sau khi Trương Vĩ buông lời miệt thị rồi bỏ đi trước, thế nên có lẽ hã không biết được chuyện giữa Tinh Hồn và Dương Thiên Quân, nếu như biết được, chẳng biết tâm trạng lúc này của Trương Vĩ sẽ như thế nào nữa.

Lại nói, mấy tên thành viên Thiên Hội này đúng là không biết sợ là gì, nhìn khí thế như muốn chuẩn bị xuất thủ đánh hội đồng thì đằng sau giọng nói lạnh lẽo của Hạng Hạo vang lên:

- Các người muốn làm gì đó.

Mấy chục tên Thiên Hội quay lại nhìn, lúc này mới phát hiện ba người Hạng Hạo chẳng biết lúc nào đã xuất hiện.

- Hạng Hạo, người biết điều thì đừng chỏ mũi vào chuyện này, nếu không...

- Có giỏi thì lên lôi đài tỷ thí một hồi, đứng đây làm nhảm làm gì phí nước bọt.

Bắc Cung Thanh Đan gương mặt trầm xuống, ánh mắt lạnh lùng nhìn đám Thiên Hội, nói tiếp:

- Đoạn Ngụy, người dám cùng ta lên lôi đài tỷ thí không?

Bắc Cung Thanh Đan nhìn vào gã nam tử làn da ngăm đen, gương mặt vuông vức, ánh mắt hơi híp trông rất đáng ghét, lạnh giọng hỏi.

Gã tên Đoạn Ngụy trong lòng giật nảy lên. Hắn mặc dù thực lực không tồi, nhưng so với Bắc Cung Thanh Đan thì vẫn kém nhiều lắm.

Chỉ thấy Đoạn Ngụy ho khan một tiếng, gương mặt làm ra vẻ quang minh chính đại, ưỡn ngực nói:

- Hừ, một tên phế vật bị đuổi khỏi gia tộc như ngươi không xứng để ta xuất thủ. Hôm nay ta chỉ muốn giáo huấn hỗn đản này một chút mà thôi, không có hứng thú với chuyện đánh đấm.

Nghe Đoạn Ngụy nói, cả đám Thiên Hội đứng cùng với hắn há miệng cười lớn, trông thái độ vô cùng thích thú.

- Một gã phế vật bỏ đi cũng xứng nói chuyện với chúng ta sao?

- Hắn ngỗ nghịch vẫn là công tử Bắc Cung thế gia chắc.

- Chỉ là đứa con rơi của một nha hoàn mà cũng đứng đây sủa to mồm, hắc hắc...

Bốp... một âm thanh kèm theo một tiếng la lớn. Đoạn Ngụy đột nhiên ngã lăn quay trên đất, gương mặt ngăm đen bị in lên một bàn tay năm ngón, máu từ trong miệng chảy ra, nhìn trên đất có vài ba cái răng nữa.

Ngay khi Đoạn Ngụy bị tát gãy răng thì kèm theo không dưới mười tên cũng tương tự như vậy, điểm chung giữa những gã này chính là vừa mới buông miệng dèm pha sỉ nhục Bắc Cung Thanh Đan. Bất quá, người xuất thủ không phải là Bắc Cung Thanh Đan, mà là một nữ tử đang đứng chính giữa hai bên.

- Chu Ân, người dám đánh ta?

Đoạn Ngụy nhìn cô gái băng lãnh kia, một tay ôm bên má bị tát vẫn còn đang đau rất nóng hổi, ánh mắt oán độc quát lớn.

Chu Ân gương mặt lạnh băng, không chút biểu cảm nào, bất quá trong mắt sát ý nổi lên, lạnh lùng đáp:

- Người dám mở miệng nữa, ta khẳng định người không còn cái răng nào.

Lập tức Đoạn Ngụy ngậm miệng lại, bởi trực giác báo cho hắn biết, Chu Ân nói được thì sẽ làm được. Bị ăn một tát gãy răng đã đủ mất mặt lắm rồi, nếu giờ đi nguyên cả hàm răng, có chết cũng bị người ta cười cho thúi mũi.

Đoạn Ngụy không dám đánh cuộc, liền ra hiệu cho đám Thiên Hội, thế là nguyên cả đám kéo nhau bỏ chạy hết.

Thấy Chu Ân xuất hiện, gương mặt Bắc Cung Thanh Đan thả lỏng, trong mắt hiện lên niềm vui vẻ, liền bước đến gần Chu Ân, ngón tay gãi mũi nói:

- Hà hà, vẫn là nàng tốt với ta nhất.

- Chỉ là tình cờ thôi.

Chu Ân trừng mắt nhìn Bắc Cung Thanh Đan một cái, trong ánh mắt như đang đe dọa gì đó, bất quá Bắc Cung Thanh Đan vờ như không thấy. Khi Chu Ân chuẩn bị xoay người bỏ đi thì bỗng bị Bắc Cung Thanh Đan níu giữ bàn tay lại.

- Ta với nàng đã lâu không gặp, sao vội bỏ đi vậy. Ta nhớ nàng lắm đó.

- Mặc kệ người, liên quan gì đến ta.

- Sao không liên quan được? Nàng hại ta ngày nhớ đêm mong, đến ngủ cũng không ngủ được, tất cả đều là tại vì nàng cả.

Bắc Cung Thanh Đan gương mặt cười tà dị, vừa nói lời ong bướm, mà Chu Ân tuy rằng bình thường chẳng khác gì một khối băng di động, nhưng mỗi lần dính vào Bắc Cung Thanh Đan là gương mặt lại ửng hồng một tầng.

- Có tin ta đánh người gãy hết răng để khỏi nói nhảm nữa không?

- Trọng thương phu quân tương lai là không tốt. À mà như thế cũng được nhỉ, như vậy mỗi ngày liền được nàng quan tâm chăm sóc. Ai dà... Chu Ân, nàng mưu tính tốt lắm nha.

- Không cho người nói bậy.

- Khụ khụ...

Đột nhiên có tiếng ho lụ khụ ở xung quanh, Bắc Cung Thanh Đan và Chu Ân đảo mắt nhìn thì phát hiện Lục Phong và Hạng Hạo đảo mắt nhìn xung quanh, miệng huýt sáo, tựa hồ không thấy gì ở trước mắt. Còn Tinh Hồn thì vẫn đứng tựa lưng vào góc tường, gương mặt trầm ngâm vô cảm.

Cũng ngay lúc đó, từ đằng xa xuất hiện vài bóng người. Khi phát hiện mấy người này, Chu Ân giật nảy mình, vội thoát khỏi bàn tay ma quái của Bắc Cung Thanh Đan, tuy nhiên gương mặt vẫn còn chưa hết đỏ, tròng mắt liếc nhìn Bắc Cung Thanh Đan. Càng như vậy, Bắc Cung Thanh Đan gương mặt càng tiểu ý, trong bụng như đang nở hoa.

- Chu sư muội, lại gặp nhau ở đây.

Mấy người kia vừa đến, phát hiện ra Chu Ân thì khách khí cười.

- Chu Ân bái kiến Đường sư huynh.

- Người quen cả, khách khí làm gì.Ồ, thực lực của sư muội lại tăng, xem ra lần này quyết tâm muốn tiến vào nội môn.

Họ Đường kia phát hiện thực lực của Chu Ân thì cười lớn, dường như đặc biệt thích thú.

Bắc Cung Thanh Đan thấy vậy thì khó chịu, vội đứng sát tới gần Chu Ân, dường như trong đầu đang lên cơn ghen, nhìn họ Đường kia hỏi.

- Ta là Bắc Cung Thanh Đan, không biết huynh là...

- Ta là Tổng Thiên Đô, Chiến Bang thành viên, vừa mới trở về cách đây không lâu.

Nghe Đường Thiên Đô báo danh, gương mặt Bắc Cung Thanh Đan, Hạng Hạo lẫn Lục Phong đều chấn kinh. Nội môn đệ tử Tổng Thiên Đô, nội môn Chiến Bang danh tiếng vô cùng hiển hách. Nghe nói Tổng Thiên Đô tính tình nóng nảy, vô cùng lãnh huyết, hơn nữa thực lực vô cùng mạnh, một số ngoại môn trưởng lão chưa chắc đã là đối thủ của hắn.

- Thì ra là Tổng Thiên Đô Đường sư huynh, sư đệ vừa mới vô lễ.

Bắc Cung Thanh Đan vội ôm quyền, nói.

- Ha ha, không có gì. Ta vài lần ngẫu nhiên gặp Chu Ân, thấy thiên phú của nàng không tệ liền chỉ điểm vài lần, miễn cưỡng cũng coi như quen biết. Với lại, ta cũng chỉ xem Chu Ân là tiểu muội, không có ý đồ gì đâu, ghen chi cho một người.

- Đâu có... đâu có ghen đâu, Tổng sư huynh trêu chọc đệ rồi.

Bị nói trúng tim đen, Bắc Cung Thanh Đan nhảy giật lên, gương mặt giật giật, bất quá nở nụ cười khổ, miệng khách khí nói dối.

Thấy vậy, Tổng Thiên Đô chỉ lắc đầu cười, sau đó ánh mắt chuyển sang nhìn Tinh Hồn.

- Người chính là Tinh Hồn, người gần đây đánh vào mặt đám Thiên Hội?

Tổng Thiên Đô ngữ điệu vẫn ôn hòa, thế nhưng sâu trong ánh mắt hiện lên một tia ngờ vực. Hắn cảm nhận thực lực của Tinh Hồn khá bình thường, thế nhưng khiến cho Thiên Hội gặp không ít rắc rối, liền lấy làm lạ.

- Ta đúng là Tinh Hồn, nhưng nói đánh vào mặt Thiên Hội thì không dám, ta làm gì có bản lĩnh cỡ đó.

- Ha ha, bỏ qua chuyện đó đi. Dù sao Thiên Hội sống chết thế nào, ta cũng không quan tâm. Tinh Hồn, có hứng thú với Chiến Bang không?

Tổng Thiên Đô há miệng cười lớn, sau đó thái độ đột nhiên thay đổi, nhìn Tinh Hồn nói thẳng.

Bất quá, sau khi nghe Tổng Thiên Đô nói thì Bắc Cung Thanh Đan lẫn Lục Phong đều đồng dạng nói:

- Chuyện này không thể.

- Ồ, sao lại không?

Tổng Thiên Đô ngạc nhiên, nhìn cả hai hỏi.

- Tổng sư huynh, Tinh Hồn y đã gia nhập Nhân Hội, nếu như bị Chiến Bang rút ruột, chuyện này bị người ta nghe thấy không hay cho lắm.

Đối với Tổng Thiên Đô, Bắc Cung Thanh Đan thủy chung giữ thái độ khách khí vô cùng.

- Kẻ nào dám ý kiến, lão tử bẻ cổ chúng hết.

Tổng Thiên Đô nổi tiếng nóng nảy, nói chuyện không chút kiêng nể, lời đồn đúng là không sai chút nào. Bất quá, Bắc Cung Thanh Đan và Hạng Hạo cảm nhận Tổng Thiên Đô không phải là người không biết nói lí, bèn nói tiếp:

- Tổng sư huynh, huynh biết Nhân Hội chúng ta trong ba đệ tử bang hội là yếu nhất, khó khăn lắm mới chiêu mộ được một người có thực lực mạnh. Nếu như bị Chiến Bang rút ruột, sau này làm sao Nhân Hội chống đỡ được đây.

- Ài, kỳ thực ta cũng chỉ có chút hiểu kỳ thôi. Dù sao đây cũng là chủ ý của tên nhóc này, hai người nói chuyện với hăn đi.

Vừa nói, Tổng Thiên Đô vừa đưa tay nắm lấy cổ áo của một gã thanh niên, đem đẩy về phía trước.

- Đại ca, thả đệ ra. Đệ lớn rồi chứ có phải còn nhỏ đây mà làm trò này hoài.

- Lớn cái cóc khô, lão tử còn chưa hỏi tội ngươi là may rồi đó, còn ở đây mà lèm bèm.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 166: Thách Đấu

Người bị Tổng Thiên Đô nắm áo ném ra, dĩ nhiên lại là Tổng Đế Bính, một trong hai gã đệ tử lúc trước thức tỉnh thiên phú khi kiểm tra trên thiên phú bí. Dĩ nhiên Tổng Đế Bính lại là em trai của Tổng Thiên Đô, vừa mới trở thành ngoại môn đệ tử thì liền gia nhập Chiến Bang ngay.

Một trăm năm trôi qua, thực lực của Tổng Đế Bính tiến bộ cực nhanh, một phần vì thiên phú của mình, còn lại đều là dựa vào nỗ lực. Nếu so ra thì có lẽ thực lực của Tổng Đế Bính so với Chu Ân còn muốn mạnh hơn một chút.

Trong số những đệ tử ngoại môn đáng chú ý tại kỳ ngoại môn thí luyện này, Tổng Đế Bính cũng là một trong số những đệ tử đó.

- Chào mọi người, tại hạ là Tổng Đế Bính, Chiến Bang thành viên.

- Ra là Tổng Đế Bính huynh, nghe danh đã lâu, bây giờ mới gặp.

Tuy Tổng Đế Bính từ lúc gia nhập Thiên Kiếm Tông không có hành động gì nổi bật, thế nhưng không vì vậy mà danh khí của hắn thấp, ngược lại được rất nhiều người ngưỡng mộ.

Chào hỏi vài tiếng, Tổng Đế Bính quay sang nhìn Tinh Hồn, biểu cảm trên mặt thay đổi, tuy trên miệng vẫn giữ nụ cười tự tin, thế nhưng biểu cảm lại rất nghiêm túc:

- Một trăm năm trước nhìn thấy người trên Phi Thiên Châu, ta đã luôn cảm thấy người có gì đó rất không bình thường. Mùi vị trên người của người, đó là mùi vị của cường giả. Tinh Hồn, ta muốn thách đấu với người.

- Thách đấu?

Nghe xong, ngoại trừ Tống Thiên Đô ra thì những người khác đều ngạc nhiên nhìn Tống Đế Bính. Thấy vậy, Tống Thiên Đô bèn cười khở giải thích:

- Thằng nhóc này mỗi lần gặp cường giả đồng giai là không nhịn được muốn khiêu chiến. Bởi vì ta phong tỏa tin tức, thế nên thành tích luyện tập của hắn tại Chiến Bang không được truyền ra. Mấy tên cùng giai thực lực mạnh, gần như đều bị hắn đánh trọng thương cả. Nếu không phải ta ngăn cản, chỉ sợ thằng nhóc này đã đi khiêu chiến thiên tài phía Thiên Hội và Nhân Hội rồi. Tại Chiến Bang, hắn được người ta gọi là Cuồng Quyền đấy.

Chiến Bang thật không hổ danh là nơi hội tụ những tên quái vật. Mà cũng không thể không công nhận thực lực của Tống Đế Bính thật mạnh, hắn chỉ ngăn ngui trở thành đệ tử Thiên Kiếm Tông được hơn trăm năm, vậy mà có thể khiêu chiến giành thắng lợi với nhiều quái vật tại Chiến Bang như vậy. Thành tích này không phải ai cũng làm được.

- Thế nào, Tinh Hồn, người có dám nhận lời thách đấu của ta không?

- Có thể, nhưng không phải bây giờ.

Tinh Hồn nhún vai, lãnh đạm đáp.

Nghe trả lời, hai hàng chân mày như núi của Tống Đế Bính rung chuyển, gương mặt trở nên nghiêm nghị.

- Không phải bây giờ thì đợi đến lúc nào?

Hắn vừa nói xong, bỗng nhiên trong không gian phà ra một luồng hơi lạnh, chẳng biết từ lúc nào, Tinh Hồn đã xuất hiện ngay bên cạnh Tống Đế Bính, giọng nói lãnh đạm nhỏ nhẹ vang lên:

- Hiện tại ngươi không phải đối thủ của ta.

Tống Đế Bính kinh ngạc, lập tức quay đầu nhìn qua bên trái thì không thấy bóng dáng Tinh Hồn đâu, chỉ lưu lại đó là một luồng khói đen.

“Tốc độ thật quỷ dị.” Trông thấy thân thủ cực nhanh, ngay cả Tống Thiên Đô cũng ngạc nhiên không thôi. Một gã Phù Tiên Cảnh lại có tốc độ như vậy, cơ hồ có thể so sánh với đám yêu nghiệt tại nội môn mà hắn quen biết.

- Ngươi cứ đợi đó, trên lôi đài, ta nhất định sẽ đánh bại ngươi.

Tống Đế Bính không cam tâm. Hắn không cho rằng mình thua kém Tinh Hồn, chỉ là bởi Tinh Hồn một thân thủ quỷ dị, lại trong tình huống bản thân không phòng bị mà thôi, vậy nên mới bị Tinh Hồn chiếm thượng phong.

- Tùy ngươi, đến lúc đó lại nói tiếp.

Từ đằng xa, giọng nói Tinh Hồn truyền lại, cơ hồ ý tứ bên trong không quan tâm cho lắm. Chỉ thấy Tống Đế Bính siết chặt song quyền lại, trong mắt lộ rõ quyết tâm nhất định phải đánh bại Tinh Hồn.

Đứng một bên, Tống Thiên Đô nhìn thấy biểu cảm này của tiểu đệ mình thì miệng nhếch lên nụ cười.

- Tống sư huynh, chúng ta đi trước đây, cáo từ.

Thấy Tinh Hồn rời đi, ba người Hạng Hạo cũng chẳng muốn lưu lại đây nữa, liền ôm quyền hướng Tống Thiên Đô cáo biệt.

- Được, các người đi đi.

Tổng Thiên Đô cười ôn hòa, gật đầu nói.

Bắc Cung Thanh Đan lưu luyện Chu Ân được vài giây thì bị Lục Phong kéo đi mất, nhìn thấy trên gương mặt của hắn đang không cam tâm chút nào.

Đuổi theo Tinh Hồn, bốn người bọn hắn lại luận đạo một chút rồi nói về một số quy tắc thí luyện cho Tinh Hồn biết.

Khoảng chừng nửa ngày sau thì những trưởng lão đều đã xuất hiện đầy đủ. Khi nghe tiếng chuông ngân lên, toàn bộ ngoại môn đệ tử tập trung lên Tiên Kiếm Trường cả. Lần lượt xếp thành ba nhóm phân biệt, dĩ nhiên chính là Thiên Hội, Nhân Hội cùng Chiến Bang.

Từ trên cao nhìn xuống có thể thấy rõ, Nhân Hội số lượng thành viên nhiều nhất, thế nhưng thực lực các thành viên tổng thể mà nói lại kém nhất.

Thiên Hội số lượng không quá nhiều cũng không quá ít, thực lực mỗi người đều sàng sàng như nhau, nói chung là tổng thể thực lực khá tốt.

Cuối cùng là Chiến Bang, số lượng thành viên cư nhiên chưa đến một vạn người, thế nhưng thực lực ai nấy đều rất kinh khủng, đứng chung với nhau tạo ra một loại khí thế kinh thiên động địa, như muốn chấn nhiếp hai cái bang hội còn lại.

Trên thượng tọa, những trưởng lão đều xuất hiện đầy đủ cả. Bởi vì đây chỉ là thí luyện ngoại môn, thế nên tông chủ Thiên Kiếm Tông không xuất hiện, mà giao lại quyền chủ trì kỳ thí luyện này cho phó tông chủ gọi là Nguyên Tử chân nhân.

Ngồi trên cao, Nguyên Tử chân nhân phóng thần thức quan sát ngoại môn đệ tử, so với thí luyện trước đây thì thực lực các đệ tử có chút tiến bộ,

khiến cho gương mặt hồng hào của Nguyên Tử chân nhân rất hài lòng.

- Vân Dịch Lam, có thể cho bắt đầu được rồi.

Từ trong hàng ghế trưởng lão, một ông lão mái đầu hai thứ tóc, gương mặt trông dà dạn tang thương, bất quá hai mắt lại rất sáng, tạo cho người ta cảm giác thâm sâu khó dò.

Ông lão này chính là Vân Dịch Lam, nhân vật đứng đầu ngoại môn trưởng lão, thực lực trong số những ngoại môn trưởng lão là mạnh nhất, danh khí lại rất cao nữa, được rất nhiều người tín nhiệm.

Chỉ thấy Vân Dịch Lam trưởng lão ôm quyền, đáp một tiếng sau đó dưới chân xuất hiện một tầng khí vụ trắng mờ, sau đó Vân Dịch Lam trưởng lão giá trên tầng vụ khí đó bay thẳng xuống.

Một thân đạo bào màu tím bay trong gió, mái tóc trên đầu bay phất phơ, phía sau lưng lại đeo một thanh tiên kiếm, trông chẳng khác gì một vị kiếm tiên, khí thế vô cùng.

Giá vụ lắng không, đây chính là thực lực của tiên giả Linh Tiên Cảnh. Bất quá có thể nhìn ra, thực lực của Vân Dịch Lam trưởng lão khẳng định so với Linh Tiên Cảnh thông thường còn muốn mạnh hơn. Rất nhiều đệ tử trông thấy thủ pháp phi phàm giá vụ lắng không, trong mắt đều thiết tha mơ ước có một ngày được oai phong lẫm liệt, được người khác nhìn với ánh mắt ngưỡng mộ như vậy.

Vân Dịch Lam trưởng lão phóng tầm mắt nhìn quanh Tiên Kiếm Trường một vòng, đồng thời tản ra tu vi mạnh mẽ để cho mười vạn đệ tử đứng bên dưới im lặng, ho khan hai tiếng, sau đó nói:

- Mỗi trăm năm, tại ngoại môn lại tiến hành thí luyện một lần, mục đích chính là để kiểm tra thực lực của các ngoại môn tiến bộ đến đâu. Đây chính là cơ hội để các người thể hiện bản lĩnh của bản thân, nếu như bộc lộ

thiên phú xuất chúng khiến các vị trưởng lão chúng ta vừa ý liền thu làm đệ tử. Ngoài ra, đây cũng là cách nhanh nhất, tốt nhất để các người trở thành nội môn đệ tử, không cần thiết phải thực hiện những nhiệm vụ cấp bậc hoàng kim, tử tinh vô cùng khó khăn và nguy hiểm.

Tuy rằng không ít người ở đây đã từng hơn một lần nghe qua bài diễn thuyết quen thuộc này, thế nhưng nội tâm vẫn vô cùng phấn khích.

- Ngoài những điều đã nói trên, những người đạt thứ hạng cao sẽ được ban thưởng hậu hĩnh. Sau khi thí luyện chấm dứt, phần thưởng sẽ được lão phu công bố.

- Hiện tại lão phu sẽ nói cách thức tiến hành thí luyện. Ngoại môn đệ tử hiện tại số lượng khoảng mười ngàn người, chúng ta sẽ phân chia các người thành một vạn nhóm, mỗi nhóm một trăm đệ tử tiến hành quần chiến, trong một trăm người đó ai trụ vững cuối cùng sẽ tiến vào vòng tiếp theo. Trước khi bắt đầu vòng thứ hai sẽ có màn khiêu chiến dành cho những người đã thất bại, mỗi người có một lần được phép khiêu chiến nhằm tránh việc bỏ qua những nhân tài chưa kịp thể hiện thực lực. Từ vòng thứ hai trở đi, tất cả sẽ tiến hành giao đấu trực tiếp với nhau, cứ thế cho đến khi thí luyện chấm dứt, lựa ra người chiến thắng cuối cùng.

- Lão phu Vân Dịch Lam thay mặt toàn bộ Thiên Kiếm Tông hy vọng các người có màn thể hiện thật tốt.

Nói xong, Vân Dịch Lam trường lão trên tay lóe lên một ánh làm quang, giây lát hóa thành một quả cầu, ném nó lên bầu trời. Chỉ thấy quả cầu khi bay lơ lửng đến chính giữa Tiên Kiếm Trường thì đột ngột nổ tung, bắn ra vô số quả cầu nhỏ.

- Trên quả cầu có ghi số thứ tự từ một đến mười vạn. Vận mệnh sẽ đưa các người đến lô đài khác nhau, chúc may mắn.

Nói xong, Vân Dịch Lam trưởng lão quay lại vị trí thượng tọa, làm lễ với Nguyên Tử chân nhân rồi ngồi xuống.

- Thực lực của đám đệ tử năm nay không tồi.

Vân Dịch Lam trưởng lão vuốt chòm râu, hài lòng nói.

Bất quá, ngồi ở trung tâm, Nguyên Tử chân nhân lại lắc đầu.

- So với lần trước đúng là có chút tiến bộ, bất quá so với Huyền Thần Tông vẫn là kém hơn một chút. Huyền Thần Tông những năm gần đây nội tình càng lúc càng mạnh mẽ, chỉ sợ Kim Lang Thần Bảng sẽ bị bọn họ chiếm đi nhiều danh ngạch mất.

Thở dài một tiếng, nghe giọng nói của Nguyên Tử chân nhân có vẻ lo lắng.

- Ha ha, Nguyên Tử sư huynh quá lo lắng. Tuy rằng Huyền Thần Tông lợi hại, nhưng bọn chúng có thiên tài giống như Dương sư điệt đây sao?

Vân Dịch Lam cười lớn, sau đó ánh mắt chuyển sang nhìn Dương Thiên Quân đang ngồi trong hàng ghế những vị trưởng lão, biểu cảm càng nhìn càng vừa ý, tấm tắc khen ngợi.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 167: Thật Ngại Quá...

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 167: Thật ngại quá...

Dương Thiên Quân tuy rằng chỉ là nội môn đệ tử, thế nhưng hãn thiên phú trác tuyệt, lại luôn có một cường giả thần bí là Tần lão bên cạnh, cho dù là Thiên Kiếm Tông tông chủ đối với Dương Thiên Quân cũng liên khách khí ba phần.

Bất quá Dương Thiên Quân hành xử ôn hòa khiêm tốn, không hề giống với những cái thiên tài khác không xem ai ra gì, thế nên chiếm được rất nhiều tình cảm từ đại bộ phận người trong Thiên Kiếm Tông.

Nghe Vân Dịch Lam trưởng lão khen ngợi, Dương Thiên Quân cười nhạt, khiêm tốn đáp:

- Thế gian này có rất nhiều thiên tài tồn tại, đệ tử so với những nhân vật đó thua kém rất nhiều.

- Dương sư điệt đừng khiêm tốn, từ khi thành đạo đến nay, lão phu thấy người chính là người sở hữu thiên phú kinh người đến như vậy. Thậm chí so với vị Dung gia tam công tử tại Kim Lan Quốc còn muốn vượt lên trên.

Vân Dịch Lam cười lớn nói.

Nghe đến Dung gia tam công tử, những vị trưởng lão khác liền tiếp lời:

- Nghe nói Dung gia tam công tử cách đây không lâu vừa mới độ kiếp Linh Tiên, đạt được tiên phù biến dị Lôi Tiên Phù. Vạn năm trở lại đây, y chính là người đột phá Linh Tiên nhanh nhất, thời gia ngắn ngủi chưa đến năm ngàn năm.

- Một số lão bằng hữu của lão phu bên Kim Lan Đế Đô nói Dung gia tam công tử này ít khi chú tâm tu hành, bằng không thời gian tiến vào Linh Tiên cơ hồ còn nhanh hơn một chút.

- Hừ, trước đây Dung gia tam công tử từng giá lâm Thiên Kiếm Tông, ta cảm thấy thiên phú của y quả thật rất yêu nghiệt, nhưng so với Dương sư diệt vẫn kém hơn một chút. Thời gian còn dài, ta khẳng định Dương sư diệt thời gian đột phá Linh Tiên nhất định ngắn hơn Dung gia tam công tử.

-

Đối với mấy vị trưởng lão bàn luận với nhau, Dương Thiên Quân không có hứng thú xen vào. Mục nhãn bao quát nhìn xuống Tiên Kiếm Trường khổng lồ, nhưng đang muốn tìm kiếm ai đó.

Nhưng ngay lập tức, hắn đã phát hiện được người mà hắn cần tìm, và đồng thời phát hiện, người mà hắn đang tìm cũng đang nhìn chăm chăm về hướng này. Hay nói một cách chính xác hơn thì người đó đang chú ý nhìn về người đang ngồi bên cạnh hắn, chính là Tiêu Y Y.

Đứng bên dưới Tiên Kiếm Trường, Tinh Hồn ánh mắt vô thần nhìn lên trên cao, trong đầu như đang chột hồi tưởng. Đột nhiên bên cạnh, Lục Phong vừa nhìn số thứ tự của mình, vừa hỏi Tinh Hồn:

- Tinh Hồn, huynh số bao nhiêu vậy?

Nghe giọng Lục Phong, Tinh Hồn mới giật mình tỉnh lại.

- Hôm nay cứ thấy huynh lạ lạ thế nào ấy.

Bắc Cung Thanh Đan lúc này cũng nói thêm.

- Phải rồi, chính là lúc huynh gặp phải Dương Thiên Quân. Mà giữa hai người, rốt cuộc có chuyện gì vậy?

- Không có gì đâu. Lục Phong, vừa nãy người hỏi gì?

- Ta hỏi là số thứ tự của huynh bao nhiêu. Ta sợ đen đuổi lại rơi vào cùng lôì đài với huynh thì khổ. Dù sao thực lực cả ta cũng không yêu nghiệt bằng các huynh.

Lục Phong thở dài một tiếng. Quả thực trong số bốn người, Lục Phong là người có thực lực kém cỏi nhất. Vả lại, tại ngoại môn, Lục Phong miễn cưỡng xem như là một đệ tử bình thường mà thôi, chẳng có gì nổi bật cả.

Vòng thứ nhất quần đấu, nếu may mắn thì hẳn có thể vượt qua, còn nếu có thất bại thì cũng là một chuyện bình thường. Dù sao hẳn cũng trải qua không dưới một lần bị loại ở vòng đầu tiên rồi.

- Đừng quá lo lắng, cứ cố hết sức là được.

Hạng Hạo vỗ vai Lục Phong an ủi vài tiếng, sau đó cả bốn người kiểm tra số thứ tự của bản thân. May mắn cả bốn người trong vòng đấu đầu tiên không ai chạm mặt nhau cả.

Cứ mỗi một lượt thì lần lượt một ngàn đệ tử theo số thứ tự đã phân chia trước đó tiến lên Tiên Kiếm Trường tiến hành so đấu. Cứ như vậy diễn ra đến lượt trận cuối cùng.

Trong số bốn người Tinh Hồn, Hạng Hạo, Bắc Cung Thanh Đan và Lục Phong thì Bắc Cung Thanh Đan là người đầu tiên tiến lên lôi đài.

- Bắc Cung huynh, cố lên.

- Hắc hắc, trước khi ra khỏi động phủ ta đã tự bói trước một quẻ, là quẻ đại cát, lôi đài này ta nắm chắc rồi.

Bắc Cung Thanh Đan tiểu ý cười nói, sau đó bước lên lôi đài của mình.

Lơ lửng bên trên Tiên Kiếm Trường không lồ là mười cái lôi đài, mỗi cái rộng khoảng ngàn thước, xếp thành hình tròn. Mỗi một lôi đài đều được bố trí trận pháp khí tượng, tỷ như viêm lôi đài, kim lôi đài, băng lôi đài, thiên lôi đài...

Bắc Cung Thanh Đan số thứ tự năm trăm ba mươi tư, được xếp vào lôi đài thứ năm, đó chính là phong lôi đài.

Bên trên phong lôi đài có rất đông đệ tử đang đứng, ai nấy đều mang tâm trạng cảnh giác. Tuy rằng đều là đồng môn, nhưng bây giờ đang là thời gian thi đấu, thế nên không thể không cẩn thận.

Ánh mắt nhìn quanh một vòng, phát hiện trong số những người cùng lôi đài với mình không có nhân vật nào đặc biệt cả.

“Quả nhiên là quẻ đại cát mà, hắc hắc...”

Bắc Cung Thanh Đan trong lòng như nở hoa, gương mặt tươi rói. Một lát sau thì bên ngoài tiến vào một gã trung niên mặc áo vàng, đại biểu cho thân phận nội môn đệ tử.

- Ta là Phương An, phụ trách làm giám thị tại phong lôi đài. Quy tắc các sư đệ đã nghe trưởng lão nhắc trước đó, chỉ cần không sát hại đối thủ

của mình thì còn lại đều tùy ý. Thời gian đã tới, có thể bắt đầu được rồi.

Phương An hô lớn một tiếng, trên tay bóp nát ngọc giản, đột nhiên lôi đài từ bình thường khí tức bỗng nhiên biến đổi hoàn toàn. Quang cảnh trên lôi đài biến mất, thay vào đó là bọn họ đang xuất hiện tại một ngọn núi cao ngất, gió lớn từ xung quanh không ngừng thổi đến.

Bên trong những cơn gió này mang lực lượng không thua kém tiên giả Phù Tiên Cảnh. Nếu bình thường, những người này dĩ nhiên không sợ, tuy nhiên gió ở đây lại thổi liên tục, vô tình tạo thành một loại rào cản khó chịu.

- Trận chiến đã bắt đầu, ai ra khỏi vòng tròn thì lập tức bị loại.

Giọng nói của Phương An một lần nữa vang lên hòng trấn tĩnh những tên đệ tử này. Ngay lập tức có hiệu quả, những gã đệ tử này lập tức tể ra pháp khí, xông lên tấn công một cách loạn xạ.

Bắc Cung Thanh Đan đứng ở một góc, trên tay chiếc quạt phe phẩy, thái độ vô cùng tiêu điều tự tại, đột nhiên hô lớn:

- Các huynh đệ à, xin lỗi, trận chiến này ta thắng rồi.

- Đại Phong Quyển.

Khí thế của Bắc Cung Thanh Đan đột nhiên thay đổi, áo bào cùng mái tóc như dựng ngược lên, chỉ thấy gió xung quanh như bị một cái lực lượng nào đó thao túng, toàn bộ hội tụ về phía Bắc Cung Thanh Đan.

- Chuyện... chuyện gì thế này.

Gió càng lúc càng mạnh, kéo những gã đệ tử xung quanh về phía Bắc Cung Thanh Đan, mặc dù đã vận sức chống lại, thế nhưng điều đó dường như là vô ích.

Phong quyền sau khi đạt đến trình độ nhất định thì nổ ầm một tiếng, phong nhận bay loạn xạ bắn ra tứ tung, tạo nên những tiếng nổ lớn kinh thiên động địa.

- Ài, đã cảnh báo mọi người rồi mà, trận này ta thắng chắc rồi.

Bắc Cung Thanh Đan từ trong khói bụi đi ra, tay cầm quạt phe phẩy, trông như chẳng có chuyện gì xảy ra cả. Ánh mắt quét nhìn xung quanh, gần một trăm người trước đó, sau một chiêu của hắn chỉ còn lại lác đác chưa đến mười người. Mà mười người này đều trọng thương khá nặng, khó lòng đối địch được với Bắc Cung Thanh Đan.

- Thật ngại quá, ha ha ha...

Hắn đắc ý cười, sau đó nhẹ nhàng giải quyết từng người một. Chiến trường phong lôi đài kết thúc một cách vô cùng gọn gàng với chiến thắng tuyệt đối của Bắc Cung Thanh Đan.

Phong lôi đài sau khi mở ra kết giới thì không liên hệ được với bên ngoài, nhưng người bên ngoài thì lại quan sát được rất rõ ràng những gì đang diễn ra bên trong mười cái lôi đài này.

- Bắc Cung Thanh Đan, tiểu tử này thực lực lại tiến bộ, không làm cho chúng ta thất vọng.

Ở một góc tập trung rất nhiều Nhân Hội đệ tử, những người đang ở đây dĩ nhiên chưa đến lượt quyết đấu. Bọn họ ngẩn mặt nhìn lên hình ảnh chiếu lại trận chiến của Bắc Cung Thanh Đan lại lôi đài thứ năm phong lôi đài. Hoắc Tôn gương mặt hài lòng nói lớn.

- Bắc Cung Thanh Đan tuy rằng danh khí không bằng Hạng Hạo, thế nhưng thực lực của hắn không thể xem thường, có thể xếp vào mười người mạnh nhất ngoại môn Nhân Hội chúng ta.

- Hy vọng các người lấy đó làm động lực phấn đấu. Lần thí luyện này, chúng ta có thể xếp sau Chiến Bang, nhưng tuyệt đối không được đứng sau đám Thiên Hội chó má, rõ chưa!

Hoắc Tôn lấy khí thế từ Bắc Cung Thanh Đan hô lớn động viên những thành viên đứng cùng mình, ngay lập tức đạt được hiệu quả.

Bắc Cung Thanh Đan là người chiến thắng cuối cùng, sau khi truyền tống ra khỏi phong lôi đài thì chạy đến chỗ ba người Tinh Hồn, gương mặt đắc ý nói:

- Thấy ta lợi hại không?

Cả hai tên Hạng Hạo lẫn Lục Phong đồng thời giơ ngón tay cái lên, ý bảo hẳn rất lợi hại khi giải quyết trận chiến một cách gọn gàng. Chỉ có Tinh Hồn là gương mặt trầm ngâm không nói câu nào, suy nghĩ dường như đang đặt ở nơi nào khác rồi.

Nửa ngày sau, chín lôi còn lại đều đã có kết quả cả. Dù sao Thiên Kiếm Tông không phải là nơi tập trung các yêu nghiệt đệ tử, không phải trận chiến nào cũng kết thúc nhanh giống như trận của Bắc Cung Thanh Đan cả.

Nhưng lại nói, tổng các trận chiến, chỉ có duy nhất một mình Bắc Cung Thanh Đan là thành viên Nhân Hội duy nhất giành chiến thắng, còn chín trận kia thì năm trận thắng thuộc về Chiến Bang, bốn trận thắng thuộc về Thiên Hội. Điều này khiến cho sắc mặt của Hoắc Tôn cùng những Nhân Hội thành viên cực kỳ khó coi.

- Những người số thứ tự từ một ngàn lẻ một đến hai ngàn tiến lên lôi đài.

Trên cao, một vị trưởng lão áo tím nói lớn.

- Tinh Hồn, Lục Phong, đến lượt hai người lên lôi đài kia.

Hạng Hạo vỗ vai Lục Phong và Tinh Hồn nói. Tinh Hồn thái độ lãnh đạm, gật đầu sau đó xuất kiếm phi thẳng lên lôi đài. Còn Lục Phong, hần thở dài một tiếng, gương mặt ảo não vô cùng.

- Cố gắng hết sức là được.

Bắc Cung Thanh Đan an ủi một tiếng. Lục Phong miễn cưỡng cười khổ, sau đó cũng tiến lên lôi đài của mình. Trong lòng chỉ hy vọng gặp phải một sàן đấu dễ dàng.

Lôi đài của Tinh Hồn là viêm lôi đài, đứng trên lôi đài lúc này chỉ có lác đác vài người mà thôi. Bất quá, ánh mắt ai nấy đều nhìn hần một cách bất thiện, dường như đang có mưu đồ gì đó.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 168: Đánh Tàn Phế

- Bắt đầu.

Thấy toàn bộ đệ tử đã tập trung đầy đủ, gã nội môn đệ tử liên hô lớn, đồng thời kích hoạt viêm lôi đài. Cảnh vật xung quanh lập tức biến đổi, chỉ thấy mặt đất đột nhiên hóa thành màu đỏ hồng, trông như vừa mới bị một luồng nhiệt khí đốt cháy lên vậy.

Nhìn xung quanh thì khói lửa không ngừng xuất hiện, trông giống như lôi đài này được xây dựng trên miệng một tòa núi lửa.

Mặc dù giám thị đã cho bắt đầu cuộc chiến, tại chín lôi đài khác, các trận chiến đã bắt đầu cả, chỉ duy nhất tại viêm lôi đài, vẫn chưa có bất kỳ một người nào có ý định động thủ cả.

Thay vào đó, pháp bảo tuy rằng đã lấy ra, thế nhưng mọi ánh mắt đều tập trung vào vị trí của Tinh Hồn.

- Tập chủng, còn nhớ bốn đại gia không?

Từ trong đám đệ tử đi ra một gã thanh niên da đen, không phải Đoạn Ngụy thì còn ai vào đây. Vừa mới gặp được một lúc trước đó, cư nhiên bây giờ lại đụng độ trên viêm lôi đài. Không biết là ngẫu nhiên hay lại có ai đó sắp xếp.

Đoạn Ngự gương mặt gian xảo, trên tay cầm một thanh đại kiếm màu vàng, ánh mắt nhìn Tinh Hồn đầy bất thiện, nói:

- Thật ngạc nhiên à, cư nhiên gặp lại tại viêm lô đài, lần này đừng hòng người nào ngăn cản ta biến người thành phế nhân được nữa, hắc hắc hắc...

Gương mặt của Đoạn Ngự lần đó bị Chu Ân tát gãy mất mấy cái răng, vết sưng trên mặt vẫn còn chưa xẹp xuống, thế nhưng Đoạn Ngự vẫn rất hách dịch, biểu cảm rất khinh nhờn.

- Các huynh đệ nghe đây, ta không biết tại viêm lô đài này các người thuộc về bang phái nào, thế nhưng chỉ cần giúp ta biến hẳn thành phế nhân, ta nhất định sẽ ban thưởng mỗi người hai ngàn khối linh thạch hạ phẩm cùng một bản trung phẩm vũ kỹ.

Nghe Đoạn Ngự nói, chín mươi tám người khác gương mặt kinh biến. Một trong số đó gương mặt vẫn còn chưa tin nổi, hỏi Đoạn Ngự lại một lần nữa:

- Đoạn Ngự, người nói thật?

- Hừ, lấy Đoạn Ngự ta đảm bảo, chỉ cần xong việc, các người liền đến tổng bộ Thiên Hội nhận thưởng.

Đoạn Ngự biểu cảm chắc chắn, hẳn đã dám lấy danh dự của Thiên Hội ra làm vật đặt cược, những người khác dĩ nhiên liền tin ngay.

Ở bên ngoài, chúng nhân không nghe thấy bên trong viêm lô đài đang nói gì, thế nhưng nhìn sơ qua thì liền biết rằng, nhất định Đoạn Ngự đang muốn giở trò gì đó, mục tiêu nhắm đến dĩ nhiên chính là Tinh Hồn.

Đương nhiên chuyện này chẳng có ai hứng thú quan tâm cả, bởi quy tắc quần đấu không hề cấm chuyện các đệ tử liên thủ lại đối phó với một

người khác. Chuyện này trước đây đã từng xảy ra vô số lần, dĩ nhiên chưa có lần nào các vị trưởng lão thượng tọa kia để mắt đến.

Bắc Cung Thanh Đan và Hạng Hạo đứng một chỗ nhìn lên, chỉ có điều cả hai đều dùng ánh mắt thương hại nhìn Đoạn Ngụy, trong đầu còn đang muốn liên tưởng đến Đoạn Ngụy sẽ có kết quả thế nào.

Tại một chỗ khác, dĩ nhiên là nơi mà mấy người Hoắc Tôn đang đứng quan sát. Hoắc Tôn số thứ tự hơn năm vạn con số, còn rất lâu mới đến lượt hẳn tiến lên lôi đài.

- Hoắc Tôn sư huynh, đám Thiên Hội cứ nhiên lại sử dụng trò hủ bại như vậy.

Một thành viên Thiên Hội tức giận nói.

Hoắc Tôn dĩ nhiên trong lòng cũng đang rất khinh bỉ, thế nhưng ngoài mặt vẫn bình thường.

- Không sao, đừng lo lắng. Tinh Hồn là người được Hạng Hạo và Bắc Cung Thanh Đan đánh giá rất cao, ta không nghĩ chỉ một chút chuyện nhỏ như vậy lại có thể gây khó dễ cho hắn. À còn nữa, khi thượng đài, các người nhớ liên thủ với nhau đối phó với hai bang hội còn lại, khi đã có kết quả thì hãy quyết đấu với nhau.

Trở lại viêm lôi đài, Tinh Hồn vẫn đứng trầm ngâm một chỗ, gương mặt không xuất hiện bất kỳ một biểu cảm nào khiến cho Đoạn Ngụy càng thêm khó chịu.

- Hừ, bốn đại gia ghét nhất tên nào làm bộ làm tịch. Huynh đệ, tiến lên đánh què giò hắn cho ta.

- Cùng xông lên.

Trong số chín mươi chín người này, thành viên Thiên Hội có, Chiến Bang có, và ngay cả Nhân Hội thành viên cũng chiếm một phần không nhỏ. Tuy rằng Tinh Hồn là người thuộc về Nhân Hội, thế nhưng có câu, người chết vì tiền, chim chết vì mồi, bọn họ chẳng quen biết gì với Tinh Hồn cả. Vả lại, lợi ích mà Đoạn Ngụy đưa ra thật sự rất hấp dẫn, tại sao lại vì một gã không hề quen biết mà từ bỏ đi một cái lợi ích rất lớn chứ? Đáp án là không thể.

Tinh Hồn từ đầu đến cuối không nói một câu nào cả, chỉ dùng ánh mắt giống như xem những thằng hề đang nhảy múa.

Đối với mấy tên này, Tinh Hồn thậm chí chẳng buồn gọi ra Đồ Lục, chỉ đơn giản dùng một quyền duy nhất, thổi bay tất cả những đệ tử có ý đồ bất chính này.

- Hải Kinh Cực Lăng Chương.

Thời gian cuối cùng trước khi thí luyện diễn ra, Tinh Hồn đã thành một đoạn thời gian để tu luyện mấy cái vũ kỹ này một cách thuần thực, đạt đến cảnh giới lưu hwa thuần thanh. Một chương xuất ra, chỉ thấy phảng phất một đầu kinh ngư ngoài biển khơi đang vùng vẫy hung dữ, không gian như tồn tại một sức ép khổng lồ.

Một tiếng nổ ầm vang, kèm theo đó là những tiếng hét thảm, toàn bộ những đệ tử tại viêm lô đài, chỉ trừ duy nhất một mình Đoạn Ngụy là không bị đánh bay ra khỏi lô đài mà thôi.

Đây không phải là do Đoạn Ngụy lợi hại, mà là Tinh Hồn cố tình làm như vậy. Nhìn Đoạn Ngụy lúc này vô cùng thâm trầm, gương mặt tái nhợt không còn chút máu, áo bào rách nát, trên cơ thể làn da nhiều chỗ bị rách ra, máu tươi chảy xuống trông rất thảm thiết.

Nhìn ánh mắt Đoạn Ngụy đang vô cùng sợ hãi, hẳn không ngờ rằng thực lực của Tinh Hồn lại khủng khiếp đến như vậy. Chỉ một chương duy

nhất đã thổi bay toàn bộ đệ tử tại viêm lôi đài, chỉ chừa lại duy nhất một mình hắn mà thôi.

- Tại... tại sao lại như vậy được? Ta không tin.

Đoạn Ngụy lắp bắp nói. Chỉ thấy Tinh Hồn từng bước chậm rãi đi đến, trong mắt Đoạn Ngụy, lúc này Tinh Hồn chẳng khác nào một sát tinh muốn đòi mạng.

- Ta nhận th...

Quy tắc trên lôi đài, chỉ cần nhận thua thì sẽ bị tước đi tư cách đứng trên lôi đài. Dĩ nhiên, Đoạn Ngụy đang muốn sử dụng quyền hạn này để bỏ chạy. Bất quá, hắn chưa kịp nói xong thì vô hình có một luồng sức ép khóa chặt hắn lại, không cho hắn mở miệng nói thêm bất kỳ một câu chữ nào nữa.

Đoạn Ngụy cơ thể run rẩy, nội tâm sợ hãi tột độ. Thậm chí hắn sợ hãi đến mức dưới đũng quần ướt từ lúc nào không biết.

Nội tâm của hắn chỉ muốn hét lên hai chữ “cứu mạng” thật lớn, đáng tiếc lúc này Đoạn Ngụy làm gì có năng lực làm chuyện này được chứ.

Thế nhưng, khi Tinh Hồn vừa mới đến gần Đoạn Ngụy, còn chưa kịp làm gì thì một giọng nói vang lên:

- Đoạn Ngụy đã thua, ngươi cần gì phải làm ra thủ đoạn đuổi tận giết tuyệt như vậy? Làm chuyện gì cũng cần chừa lại một con đường lui, đó mới là hành động của người thông minh.

Người có thể lên tiếng tại viêm lôi đài này, ngoại trừ những vị trưởng lão kia thì chỉ còn lại duy nhất chính là gã nội môn đệ tử làm giám thị trên viêm lôi đài.

Trông thấy giám thị, tuy rằng Đoạn Ngụy nội tâm vẫn còn đang vô cùng sợ hãi, tuy nhiên trong bụng vẫn không giấu mừng rỡ. Dù sao chấp sự đã mở miệng, hẳn tin rằng Tinh Hồn không thể không nể mặt mũi.

Chỉ thấy gã nội môn đệ tử kia xuất hiện trên viên lô đài, ý định dùng thần niệm để phá vỡ sức ép mà Tinh Hồn đang tạo ra trên người Đoạn Ngụy. Cũng giống như Đoạn Ngụy, hẳn tin tưởng Tinh Hồn sẽ không ngu ngốc đến mức khước từ ý tứ của hắn.

Thế nhưng, chuyện mà hắn nghĩ là dĩ nhiên lại không thể xảy ra. Khi thần thức còn chưa kịp chạm đến thì vô hình có một luồng kiếm khí sắc bén đánh vỡ nát thần niệm của hắn. Thần niệm bị công kích, gã nội môn đệ tử kia giật mình, trong mắt thoáng qua sự ngạc nhiên, đồng thời lui về phía sau một bước.

- Người dám...

Cư nhiên lại bị một gã ngoại môn đệ tử khinh thường, gương mặt của hắn trông cực kỳ khó coi, miệng găng giọng từng chữ.

- Người nghĩ người là ai?

Tinh Hồn nghiêng đầu lãnh đạm nói, đồng thời vừa nâng chân lên, đập thẳng vào bụng Đoạn Ngụy. Chỉ thấy Đoạn Ngụy miệng búng ra ngụm máu lớn, cảm giác bên trong cơ thể có một đạo lãnh khí không ngừng tàn phá cơ thể, khiến cho gương mặt Đoạn Ngụy vặn vẹo nhăn nhó, miệng hét thảm thê lương.

- Thật tàn độc. Đều là đồng môn, ngươi lại dám phế đi Đoạn Ngụy?

Gã nội môn ánh mắt phẫn nộ, quát lớn.

- Quy định nói chỉ cần không giết đối phương, còn lại đều tùy ý. Ta vẫn chưa giết hắn mà?

Tinh Hồn sau khi phế đi Đoạn Ngự, sắc mặt vẫn lãnh đạm như thường, giống như việc hăn vừa mới làm là một chuyện rất đời bình thường.

Vừa nói, Tinh Hồn vừa thuận chân đá vào bên hông Đoạn Ngự, một lần nữa Đoạn Ngự phun ra thêm một ngụm máu, hô hấp càng lúc càng không ổn, bất quá chắc chắn Đoạn Ngự sẽ không chết, ít nhất là thời điểm hiện tại. Đoạn Ngự bị đá ra khỏi viêm lô đài, cảnh quang lập tức biến đổi, trở lại không gian bình thường.

Đứng chính giữa lô đài, Tinh Hồn và gã nội môn đệ tử kia đối mặt với nhau, không gian như vang lên những âm thanh va chạm điện xẹt, tựa hồ vô hình cả hai đang giao chiến.

- Người là Tinh Hồn đúng không? Ta nhớ kỹ người rồi.

Bị một gã ngoại môn xem thường, tâm tình của hăn vô cùng khó chịu. Nếu chẳng phải giờ phút này đang có rất nhiều người chú mục đến, chỉ sợ hăn ta đã rút kiếm chém chết Tinh Hồn rồi. Chỉ thấy Tinh Hồn xoay người bỏ đi, hoàn toàn không quan tâm đến gã nội môn đệ tử kia đứng nói nhảm.

Đứng bên dưới, Bắc Cung Thanh Đan và Hạng Hạo đã quá quen với tính cách này của Tinh Hồn, chỉ biết lắc đầu cười khở.

- So với ta thì hăn vẫn muốn bá đạo hơn. Một gã đáng ghét chiếm hết hào quang của người khác.

Bắc Cung Thanh Đan mồm thì nói vậy, bất quá trên gương mặt đầy tiểu ý. Còn đối với gã nội môn đệ tử kia, thiết nghĩ nếu hăn thật sự muốn giao đấu với Tinh Hồn, có lẽ kết quả cũng không quá khó đoán.

- Quả nhiên là người được Hạng Hạo và Bắc Cung Thanh Đan đánh giá cao, thực lực thật mạnh.

Hoặc Tôn trông thấy Tinh Hồn kết thúc trận chiến so với Bắc Cung Thanh Đan còn muốn gợn gàng hơn thì gật đầu khen ngợi.

Tại thượng tọa, Dương Thiên Quân sự chú ý dĩ nhiên tập trung tại viêm lôi đài, những trận chiến khác, hẳn căn bản không quan tâm đến. Quả nhiên thực lực của Tinh Hồn không làm hắn thất vọng.

- Y Y, chúng ta đi thôi.

Bỗng nhiên Dương Thiên Quân đứng dậy, ánh mắt vẫn đang nhìn Tinh Hồn ngự kiếm rời khỏi viêm lôi đài, miệng cong lên một nụ cười tà dị.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 169: Một Nụ Cười Khắc Cốt Ghi Tâm

Sau đó không lâu, Lục Phong từ một lồi đài trở về, rơi vào một lồi đài không có người nào nổi bật, sau một hồi giao chiến quyết liệt, cư nhiên Lục Phong lại chính là người trụ vững đến cuối cùng, vì vậy hắn liền đạt được tư cách tiến vào vòng thứ hai.

Bất quá, bởi vì trải qua một cuộc chiến khá khốc liệt, thế nên Lục Phong trên người thương thế khá nặng, ít nhất phải điều dưỡng năm ngày thì mới phục hồi lại bình thường được.

Lượt thi đấu lồi đài lần thứ bảy thì đến lượt Hạng Hạo, cũng giống như Tinh Hồn và Bắc Cung Thanh Đan, Hạng Hạo rất nhẹ nhàng quét sạch được mấy gã ngoại môn đệ tử khác, với thực lực mạnh mẽ bước thẳng vào vòng đấu thứ hai.

Ngoài ra, mấy người như Chu Ân, Hoắc Tôn, Trương Vĩ, Ân Tiểu Ngạo, Tống Đế Bính... những kẻ thực lực được đánh giá cao đều dễ dàng vượt qua vòng quần đấu sơ loại này. Ngẫu nhiên cũng có một vài người thực lực mạnh đối đầu với nhau, đương nhiên sẽ có kẻ thắng người thua. Có điều người thua vẫn có một quyền thách đấu, thế nên chỉ cần thể hiện tốt ở vòng thách đấu thì vẫn có cơ hội để tiến vào vòng sơ loại trực tiếp.

Một ngàn trận đấu được diễn ra, cơ hồ phải mất đến gần hai tháng trời mới kết thúc vòng sơ loại thứ nhất. Vậy nên sau khi đạt được tư cách giành

chiến thắng, có người thì lựa chọn ở lại để quan sát, có người thì trở về động phủ của mình tiếp tục tu luyện.

Trong số bốn người thì Tinh Hồn, Lục Phong và Hạng Hạo đều lựa chọn trở về động phủ. Lục Phong bị thương khá nặng, cần phải điều dưỡng thật tốt, đồng thời trong lúc giao chiến, hắn mơ hồ cảm nhận dấu hiệu đột phá, thế nên chào hỏi ba người Tinh Hồn một lúc thì liền rời đi ngay.

Còn Hạng Hạo và Tinh Hồn cảm thấy những trận chiến kia thực sự quá nhạt nhẽo, chẳng mang giá trị tham khảo gì cả, thế nên sau khi Hạng Hạo kết thúc trận đấu thì cả hai cùng rời đi. Về Bắc Cung Thanh Đan thì hẳn lại bận đi săn si cổ vũ cho Chu Ân.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Chia tay Hạng Hạo trên đường trở về động phủ, từ đằng xa, đột nhiên Tinh Hồn nhìn thấy một bóng người vừa lạ vừa quen.

Phi kiếm giữa trời bỗng khựng lại, ánh mắt hóa thành vô thần nhìn vào cái bóng lưng kia. Đó là một cô gái nhỏ bé, đứng giữa không gian tựa như một bông hoa anh đào vừa mới nở, chỉ cần một làn gió nhẹ thổi qua là khiến cho sinh mệnh bị tan biến. Nó cũng giống như... ngày hôm đó vậy.

Cảm giác như đang có người nhìn về phía mình chăm chăm, cô gái đột nhiên chuyển người lại thì phát hiện, chẳng biết từ lúc nào, cách nàng khoảng chừng một trăm thước, có một gã thanh niên ngự kiếm giữa trời đang nhìn mình chăm chăm.

Hồng y nữ tử này, dĩ nhiên lại chính là Tiêu Y Y, cô gái từ vóc dáng đến gương mặt trông giống hệt như Tô Hân Nhi vậy.

Khi nhìn thấy Tinh Hồn, ban đầu Tiêu Y Y thoáng qua một tia ngạc nhiên cùng ngại ngùng, sau cùng thì lại nở một nụ cười. Dưới ánh nắng rực

rõ, nụ cười ấy chẳng khác gì một đóa hoa vừa mới nở rộ khiến cho lòng người say đắm.

Còn Tinh Hồn, trong đầu hẫng như bị một cái đại chùy vô hình đập thẳng vào đầu, đầu óc chột trở nên choáng váng, thậm chí còn không giữ vững được thanh phi kiếm nữa, thiếu điều suýt chút nữa đã ngã từ trên cao ngã xuống.

“Tại sao... tại sao lại giống đến như vậy được?”

Hẫng tinh thần bị chấn động mãnh liệt, không chỉ bởi gương mặt của Tiêu Y Y, mà còn cả nụ cười của cô ta nữa, một nụ cười mà hẫng khắc cốt ghi tâm, như trở thành một vết sẹo vĩnh viễn không thể nào xóa nhòa được.

“Hẫng bị sao vậy?”

Tiêu Y Y trông thấy sắc mặt của Tinh Hồn thoáng chốc biến thành trắng bệch thì ngạc nhiên.

Tinh Hồn đứng ngây ra một lúc thì hô hấp một nhịp lấy lại tinh thần rồi ngự kiếm đi đến chỗ Tiêu Y Y đang đứng.

- Cô đến đây làm gì?

Mặc dù hẫng đang cố làm ra gương mặt lãnh đạm vô tình, thế nhưng đôi mắt của hẫng lại đang phản bội chính hẫng, bởi Tiêu Y Y đã nhìn thấy bên trong đó là một cô bi thương, hẫng đang nhìn nàng, mà lại có cảm giác như đang muốn nhìn về một ai khác.

Từ lúc gặp Tinh Hồn, chính xác là thời điểm Tinh Hồn tỉnh lại từ trong vô minh tại Vãn Kiếm Uyên, Tiêu Y Y cảm giác Tinh Hồn luôn có gì đó rất kỳ lạ mà chính mình không thể giải thích nổi. Bây giờ gặp lại, cảm giác đó thủy chung vẫn không hề thay đổi.

- Ta đến đây...

Tiêu Y Y vốn định trả lời, thế nhưng ngay khi nhìn thấy đôi mắt của hắc thì như có một thứ gì đó chặn ngang cuốn họng lại, khiến cho nàng không thể nói ra hết ý của mình được.

Gương mặt thì càng lúc càng đỏ lên, cuối cùng thì chạy lách qua khỏi Tinh Hồn, ném ra phi kiếm rồi bỏ chạy mất.

Tinh Hồn đứng yên một chỗ, ánh mắt mãi nhìn cho đến lúc Tiêu Y Y khuất đi hoàn toàn. Tiêu Y Y xuất hiện tại nơi này, có lẽ hắc đã đoán được nguyên nhân bên trong rồi. Một khoảng khắc vừa rồi, tâm của hắc dao động dữ dội, thậm chí hắc có cảm giác chỉ cần thêm một chút gì đó nữa, hắc nhất định tiến vào lần vô minh thứ ba. Đáng tiếc, đến cuối cùng Tiêu Y Y lại chạy đi mất. Chỉ thở dài một tiếng, rồi sau đó bước vào động phủ tu luyện.

Vào bên trong, tầng thứ nhất thì vẫn bình thường, nhưng tầng thứ hai lại rất bừa bộn, đồ đạc quăng lung tung khắp nơi. Mà những đồ đạc này, đa số đều là vật phẩm cá nhân của nữ nhân. Không cần đoán cũng biết, đây chính là tác phẩm mà Tiểu Ứng Long bày ra.

Thả thần thức ra nhưng không phát hiện ra bóng dáng Tiểu Ứng Long đâu, xem ra nó vẫn đang chăm chỉ với công việc trộm đồ lót của những nữ đệ tử Thiên Kiếm Tông rồi. Chuyện này, không sớm thì muộn cũng có chuyện mà coi.

Lắc đầu thở dài, Tinh Hồn thả ý niệm ra, cách không nhiếp vật, ném toàn bộ những thứ đồ đó để dồn thành một đống trong góc. Kế tiếp đi đến phòng linh trùng. Chỉ thấy trong gian phòng có rất nhiều xác khô của Quỷ Diện Trùng, toàn bộ đều không còn một tia sinh mệnh nào.

Bất quá tại vị trí gốc cây màu vàng bám rất nhiều những viên đá nhỏ xíu, phát ra đủ loại ánh sáng nhìn rất đẹp mắt. Đó chính là trứng của Quỷ

Diện Trùng. Sau khi cắn nuốt Tâm Hình Thảo xong thì cả bầy Quỷ Diện Trùng sinh ra một loại năng lượng ở dưới bụng, toàn bộ năng lượng này bị con đầu đàn cắn nuốt hết cả.

Mất đi năng lượng nọ, cả bầy đều chết đi, chỉ còn duy nhất con Quỷ Diện Trùng đầu đàn. Cắn nuốt năng lượng thỏa thích xong, con Quỷ Diện Trùng đầu đàn lập tức ký sinh lên gốc cây màu vàng kia, đẻ trứng trên thân cây, xong sau đó cũng chết luôn.

Nhìn gốc cây màu vàng, ước chừng có khoảng một vạn quả trứng bám lên. Chẳng biết trong vạn quả trứng này, sẽ có bao nhiêu quả trứng nở ra thành Quỷ Diện Trùng đời tiếp theo đây.

Nhận thấy sinh cơ của gốc cây màu vàng như bị suy yếu, Tinh Hồn bèn sử dụng Thần Long Phệ Khí Công mở ra một cái long khẩu dẫn thẳng linh khí từ linh mạch đến chỗ rễ cây để bồi dưỡng lại gốc cây màu vàng này.

Có lẽ bởi vì bị những quả trứng của Quỷ Diện Trùng kí sinh, thế nên gốc cây này sinh cơ mới bị mất đi.

Giải quyết xong chuyện Quỷ Diện Trùng, Tinh Hồn quay trở lại phòng tu luyện, mở ra long khẩu và không ngừng thôn phệ linh khí. Bất quá, tâm trạng của hắn lúc này đang cực kỳ bất ổn, dù cố gắng tập trung đến mấy, hắn cũng không thể nào tu luyện nổi.

Ngồi nửa ngày trời, nhìn ra bên ngoài thì ánh tà dương bắt đầu buông xuống. Thở dài một tiếng mệt mỏi, Tinh Hồn bèn đứng dậy, đi ra bên ngoài hít thở không khí hòng áp chế tâm tình xuống.

Đột nhiên nhìn thấy một gốc cây được trồng trước đột phủ, hắn đi tới gần, đầu ngón tay gõ gõ vài cái vào thân cây, đôi mắt nhắm lại, như đang cảm nhận một thứ gì đó trong thân cây.

Vài giây sau, hắc mở mắt ra, đầu hơi gật nhẹ, tựa hồ rất hài lòng. Ngay sau đó, Tinh Hồn bỗng vận lực, trên đầu ngón tay xuất hiện một đạo kiếm khí màu vàng.

Bỗng dưng Tinh Hồn dùng kiếm khí màu vàng chém về phía thân cây, khoét chính giữa thân cây thành một hình vuông, thứ hắc cần đến, dĩ nhiên lại chính là phần gỗ vừa mới khoét xong.

Một lần nữa vận chuyển nguyên lực, bất quá lần này không phải để khoét thêm một khối gỗ nữa, mà là để chữa lành “vết thương” do mình vừa mới làm ra, bồi dưỡng lại một phần sinh cơ cho nó.

Sau đó, Tinh Hồn ôm khối gỗ ngồi xuống. Nhìn khối gỗ này màu đen đặc từ bên trong, lại rất cứng nữa, tuy rằng không thể chế thành pháp khí, thế nhưng dùng làm vũ khí bình thường thì vẫn có khả năng. Khối gỗ này vừa mới bị tách ra, thế nên toàn bộ vẫn còn rất ẩm ướt, thế là Tinh Hồn nhẹ nhàng dùng lực thổi qua khiến cho gốc cây hoàn toàn trở nên khô khan và cứng cáp.

Kế tiếp, hắc lại lấy ra một cây dao nhỏ nhìn khá sắc bén, ngồi dựa lưng vào gốc, bắt đầu dùng con dao nhỏ đẽo đục khúc gỗ một cách chậm rãi, cẩn thận và tỉ mỉ.

Trời đêm đã buông xuống, Tiên Kiếm Trường bóng người dần thưa thớt, cho đến đêm khuya thì không còn một bóng người nào nữa. Vừa mới đó đông người, chỉ trong giây lát biến thành cô đơn hiu quạnh.

Bầu trời đêm nay không có mặt trăng, thế nhưng trên trời lại là một dãy ngân hà lấp lánh tuyệt đẹp, phát ra vô số ánh sáng lấp lánh.

Tinh Hồn hắc ngồi đẽo đục khối gỗ đen cho đến tận đêm khuya, bất quá chỉ mới hoàn thành được một phần nhỏ mà thôi, ước chừng phải cần thêm một đoạn thời gian dài nữa mới hoàn thành xong.

Bỗng nhiên Tinh Hồn dừng tay lại, đặt khúc gỗ xuống, ánh mắt u buồn nhìn lên bầu trời đêm. Vẫn bầu trời đêm đầy ánh sao, thế nhưng nó lại vô cùng xa lạ và lạnh lẽo. Đã từng có người ngồi bên cạnh hẳn cùng ngắm những khung cảnh này. Ngày đó thật thơ mộng ấm áp biết bao, nhưng bây giờ ôi sao mà lạnh lẽo trống vắng như thế này.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 170: Ủy Khuất

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 170: Ủy khuất

Nhật nguyệt luân chuyển, đêm tàn trời sáng, thoáng chốc đã ba ngày trôi qua. Tại Tiêm Kiếm Trường, vô số đệ tử đang tụ tập, có người thì kịch chiến trên lôi đài để giành một suất tiến vào vòng thứ hai, có người thì hò reo cổ vũ, phân tích những đối thủ mạnh, hoặc có người ngồi trong động phủ của bản thân, dốc sức tu luyện để chuẩn bị thật đó.

Còn Tinh Hồn, suốt ba ngày, hắn vẫn lẳng lặng ngồi một chỗ tựa lưng vào gốc cây, ánh mắt chăm chú nhìn vào khối gỗ, tay liên tục gọt đi những phần gỗ thừa một cách rất tỉ mỉ. Dần dần, khối gỗ đen đã bắt đầu được định hình.

Thứ mà hắn đang muốn tạo thành từ khối gỗ này chính là một cây cầm. Bàn tay chưa một phút giây nào rời lỏng, cứ liên tục cầm cây dao nhỏ gọt liên tục, cho đến khi, trước mặt hắn xuất hiện một bóng người.

Người đó chính là Tiêu Y Y.

Việc Tiêu Y Y đến đây, Tinh Hồn gương mặt không có chút gì gọi là ngạc nhiên cả, thậm chí còn cho rằng đó là một việc dĩ nhiên phải xảy ra.

Hắn đứng dậy, thu lại cây cầm vào nhẫn trữ vật, sau đó nâng bàn tay lên, nhìn Tiêu Y Y nói:

- Cùng ta đi dạo được chứ?

Tiêu Y Y ban đầu hơi ngây ra, nhưng tức khắc mỉm cười gật đầu, tuy nhìn nụ cười của nàng có hơi miễn cưỡng, thế nhưng thủy chung trong mắt của Tinh Hồn lại vô cùng đẹp đẽ, tựa như một đóa hoa nở rộ buổi sớm mai.

Bàn tay nhỏ bé ngọc ngà đặt vào bàn tay khô ráp cứng như thép nguội, nhưng không hiểu sao từ bàn tay khô cứng ấy lại truyền đến một cỗ ấm áp lạ thường, tựa như đang nâng niu một thứ gì đó vô cùng quý trọng.

Trước đây, chỉ có một mình Dương Thiên Quân là đối xử dịu dàng, ấm áp với nàng như vậy. Nhưng so với Dương Thiên Quân, Tiêu Y Y không rõ vì sao so với Tinh Hồn, Dương Thiên Quân vẫn hơi kém sắc đi một chút.

Có điều, chính vì sự nổi trội hơn một điểm này lại khiến cho Tiêu Y Y nội tâm sinh ra một cảm giác không ổn, nhưng lại không biết cảm giác không ổn này nằm ở đâu.

Tinh Hồn nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay, ngoại trừ Dương Thiên Quân ra, Tinh Hồn là người khác giới thứ hai nắm lấy bàn tay của nàng.

- Đi thôi.

Tinh Hồn ôn nhu nói, sau đó cùng Tiêu Y Y sải bước đi trên con đường dài. Không biết Tiêu Y Y trong lòng đang suy nghĩ thế này, nhưng đối với Tinh Hồn, người bên cạnh hắn không phải Tiêu Y Y, mà là Tô Hân Nhi, người đã vì hắn mà quên sinh.

Đi thẳng một mạch, trên đường đi không ai nói một lời nào, nhưng không khí không hề nặng nề, mà ngược lại rất nhẹ nhàng và vui vẻ.

Bất giác, Tinh Hồn chợt dừng lại, nhìn Tiêu Y Y hỏi:

- Hôm nay, nàng là ai?

Đôi mắt Tinh Hồn như đang nhìn sâu vào tâm hồn Tiêu Y Y.

- Ta là... Tô Hân Nhi.

Tiêu Y Y ngử điệu tự nhiên đáp lại, cái miệng nhỏ vừa nở một nụ cười tuyệt đẹp. Cứ mỗi lần nhìn rõ gương mặt này, cùng với nụ cười rục rờ này, tinh thần của hắn lại chấn động dữ dội, giống như đang bị vô số lôi điện oanh kích.

Chỉ là rốt cuộc, hắn vẫn cảm thấy thiếu thiếu đi một thứ gì đó. Tinh Hồn thở dài một tiếng, lắc đầu trả lời:

- Cô không phải Tô Hân Nhi. Hôm nay, đừng ở đây được rồi.

Hắn thả lỏng bàn tay Tiêu Y Y ra, xoay người lại cất bước chuẩn bị bỏ đi. Tiêu Y Y ngây ra như phỗng, nàng còn tưởng, bản thân đã hòa nhập rất tốt rồi, thế nhưng đến phút cuối, Tinh Hồn lại lắc đầu thở dài.

Tiêu Y Y xoay người lại, nhìn Tinh Hồn, nàng vốn không phải là người ương ngạnh, nhưng bởi vì Tinh Hồn, tính cách này tự nhiên lại xuất hiện.

- Chẳng phải ta đã làm rất tốt sao? Người nói không phải là ở chỗ nào?

- Cô không phục?

Tinh Hồn bước chân khựng lại, có điều hắn không quay lại nhìn Tiêu Y Y, chỉ lặng lẽ vang lại giọng nói.

- Phải, ta không phục. Từ lúc bắt đầu, ta chưa làm sai gì cả.

- Đúng, cô đã làm rất tốt. Nhưng tâm của cô không tốt.

Nói xong, Tinh Hồn mặc kệ Tiêu Y Y muốn nói gì nữa, hắn ném ra phi kiếm rồi quay trở lại động phủ của mình.

Nhìn theo bóng dáng hắn khuất dần, Tiêu Y Y đứng dậm chân đầy hậm hực, gương mặt hơi nhăn lên.

- Kẻ đáng ghét.

Có lẽ chính bản thân Tiêu Y Y cũng không nhận ra rằng, đây là lần đầu tiên bản thân nàng lại dỗi hơn như thế này.

- Đợi đó, ta nhất định sẽ khiến người tâm phục khẩu phục.

Tiêu Y Y cái miệng nhỏ quát mắng vài tiếng, sau đó trên mặt thể hiện rõ quyết tâm, hai tay siết chặt lại đấm về phía hư không vài cái.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Trở lại động phủ của mình, Tinh Hồn không đi tu luyện mà lại tiếp tục ngồi dưới gốc cây, lấy ra cây cầm vẫn đang gian dở để tiếp tục hoàn thành nó.

Lại nói, ngày hôm nay đi bên cạnh Tiêu Y Y, hắn đã rất nhiều lần, suýt chút nữa đã nhận nhầm Tiêu Y Y chính là Tô Hân Nhi, nhưng những lần ấy vẫn thiếu đi một thứ gì đó rất khó nói ra bằng lời. Mặc dù Tiêu Y Y đã làm rất tốt, nếu như nàng có thể thêm một chút nữa, có lẽ nàng đã thành công rồi.

Tâm của hắn vẫn không thể nào bình ổn, chỉ khi hắn tập trung điều khắc cây cầm này, hắn mới có thể bình tâm lại được.

Một ngày nữa trôi qua, hắn vẫn ngồi im đó, vừa làm, lại vừa chờ đợi. Có điều, người hắn đang chờ đợi lại không đến.

Vào ngày thứ hai, khi Tinh Hồn đang trầm tư chú tâm vào cây dao và khối gỗ thì chẳng biết từ lúc nào, Tiêu Y Y đã ngồi ngay bên cạnh hẳn. Ánh mắt tinh nghịch của nàng nhìn cây cầm gỗ sắp hoàn thành, rồi sau đó lại nhìn Tinh Hồn, mỉm cười hỏi:

- Huynh biết dùng cầm nữa à?

- Có biết một chút. Ngoài cầm ra thì còn biết một chút về tiêu nữa.

Tinh Hồn lãnh đạm đáp. Nói đến, cũng chẳng biết từ lúc nào, hẳn đã không dùng lại cái thú vui này rồi. Nếu có dùng, thì cũng chỉ để đoạt mạng người khác chứ không phải ngồi một chỗ gảy một khúc nhạc du dương.

- Biết một chút? Nhìn tay nghề của huynh, không hẳn chỉ là một chút đâu nha.

Nhìn bàn tay của Tinh Hồn mặc dù rất thô ráp, thế nhưng mỗi đường dao gọt vào khúc gỗ lại vô cùng thanh thoát điệu nghệ, cơ hồ đã vô số lần điêu khắc kiểu này chứ không phải là lần đầu.

- Bên ngoài kia bán rất nhiều mà, tại sao không mua về cho nhanh mà lại phải ngồi một chỗ phí công làm vậy?

Tiêu Y Y lại hỏi.

- Vật do chính tay mình làm mới cảm nhận được hồn bên trong đó, đặc biệt là những loại nhạc cầm này. Chỉ khi cảm nhận được hồn của nó, người ta mới có thể tạo nên được những khúc nhạc hoàn mỹ.

- Hồn của nhạc cầm?

- Khi nào nàng tự mình làm ra một thứ gì đó, nàng sẽ hiểu được thế nào là hồn của vật.

Tinh Hồn khựng tay lại, nhìn khối gỗ sau gần một tuần được hắc gọt dũa, rốt cuộc bây giờ đã biến thành một cây đàn rồi, tuy nhìn rất đơn giản, nhưng lại khiến cho Tiêu Y Y đặc biệt ưa thích.

- Vẫn còn thiếu dây đàn nữa, ta có thể giúp huynh được chứ?

- Để khiến cho tiếng cầm trở nên hoàn hảo, tốt nhất chính là sử dụng sợi tằm ngàn năm. Nàng có nó không?

- Sợi tằm?

Tiêu Y Y nghiên đầu, chợt nhớ ra trước đây mình đã được tặng một vật giống như Tinh Hồn nói, lập tức nàng lấy ra chuyển sang cho hắc.

- Huynh xem có phải là thứ này không?

Tinh Hồn cầm chiếc hộp gỗ, vô tình bàn tay của hắc chạm vào làn da mềm mại trắng nõn. Đột nhiên, Tiêu Y Y trong đầu xuất hiện một dòng hình ảnh kỳ lạ, chỉ thấy gương mặt trở nên trắng bệch nhìn chăm chăm Tinh Hồn.

Nàng bất chợt phát hiện, Tinh Hồn hắc cũng đang nhìn chính mình. Tiêu Y Y đột ngột ngã lùi lại, tựa hồ đang muốn giữ khoảng cách với Tinh Hồn. Nuốt vào một ngụm nước bọt, như đang cố kiềm chế cảm xúc lại. Nhưng rốt cuộc, nàng vẫn không thể kiềm chế nổi, lập tức đứng dậy bỏ chạy khỏi đây.

Tinh Hồn vẫn ngồi nguyên si một chỗ, trong ánh mắt ảo não hiện rõ, hắc nhìn Tiêu Y Y biến mất, rồi nhìn chiếc hộp gỗ trong tay, chợt thở dài một tiếng mệt mỏi.

“Thấy rồi sao?” Trong lòng hắc tự vấn, có điều nhìn tâm trạng hắc bây giờ có lẽ chẳng muốn đi tìm hiểu, mà lại tiếp tục cặm cụi với chiếc đàn của mình.

Ở một nơi khác, Tiêu Y Y chạy khỏi động phủ của Tinh Hồn, nàng trên gương mặt xinh đẹp, sắc mặt nhợt nhạt, sợ hãi cùng với bi ai trộn lẫn với nhau. Đôi mắt chột đỏ lên, cảnh vật phía trước như nhòe đi, rồi sau đó ngồi ngã khụy xuống đất.

Tất cả chỉ bởi hình ảnh mà Tiêu Y Y nhìn thấy trong một thoáng phút giây chạm phải ấy. Trong ảo ảnh, Tiêu Y Y trông thấy một gã thanh niên cùng với một cô gái ngồi sát cạnh nhau, trong một đêm trăng tròn với ánh nguyệt quang huyền ảo, một khúc nhạc chậm rãi vang lên trong đêm tối, nghe rất hay nhưng lại có gì đó đượm buồn.

Khi Tiêu Y Y chuẩn bị ngục mặt xuống thì phía trước nàng một bóng người bước đến. Tiêu Y Y ngẩn mặt nhìn lên thì mới nhận ra, người vừa đến thì ra chính là Dương Thiên Quân.

- Y Y, ủy khuất cho nàng rồi.

Dương Thiên Quân ngồi xuống bên cạnh Tiêu Y Y, nhẹ nhàng đưa tay ôm nàng vào lòng. Tiêu Y Y không hề phản kháng, ngược lại để cho Dương Thiên Quân tùy ý. Khi vừa mới sà vào lòng hắn, tiếng nấc đột ngột vang lên, tiếng nấc đó bi ai đến nao lòng.

Tiêu Y Y đang khóc, khóc rất lớn, không rõ là nàng đang ủy khuất giống như lời Dương Thiên Quân nói hay là bởi một lí do nào khác. Mà nhìn sắc mặt của Dương Thiên Quân, rõ ràng hắn cũng đang rất không vui, chỉ là hắn không để cho Tiêu Y Y nhìn thấy mà thôi.

- Y Y, ta xin lỗi.

Ở trong vòng tay hắn, Tiêu Y Y không nói lời nào, chỉ thút thít khóc cho đến khi mệt mỏi và thiếp đi. Dương Thiên Quân cẩn thận ôm nàng đứng lên, ánh mắt âm trầm nhìn về phía động phủ của Tinh Hồn, có cảm giác, dường như Tinh Hồn cũng đang nhìn về phía này vậy.

- Rồi người cũng sẽ bị nô dịch.

Dương Thiên Quân miệng cong lên nụ cười tà dị, rồi sau đó quay lưng chậm rãi bước đi.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 171: Hồng La

Trên Vấn Kiếm Phong khí thế sắc bén cùng uy nghi bùng nổ xuất hiện một đầu bạch hạc khổng lồ tuyệt đẹp từ xa bay đến, sau đó nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất. Trên lưng bạch hạc, Dương Thiên Quân hai tay ôm Tiêu Y Y nhẹ nhàng nhảy xuống đất.

Sau đó thông linh với bạch hạc, để cho nó rời khỏi Vấn Kiếm Phong. Bạch hạc hiểu ý, liền rải rộng đôi bạch vũ mượt mà óng ánh, nhẹ nhàng vỗ một cái liền bay thẳng lên bầu trời.

Dương Thiên Quân ánh mắt nhìn bạch hạc bay đi, trong ánh mắt chợt hiện về một tia hồi tưởng.

“Chớp mắt đã hơn ngàn năm.”

Hơi trầm tư một giây, Dương Thiên Quân bước về phía tòa phủ đệ. Bước vào trong căn phòng riêng của mình, tuy rằng bài trí rất đơn sơ, chỉ một chiếc giường nhỏ, một bộ bàn ghế để ngồi uống trà, trên tường treo một bức tranh phong thủy cùng với một vài chậu cây, nhưng sự đơn giản này lại khiến cho người ta đặc biệt ưa thích.

Căn phòng này đã gắn bó với hắn gần ngàn năm qua, kể từ lúc hắn trở thành đệ tử Thiên Kiếm Tông.

Đặt Tiêu Y Y đang mệt mỏi ngủ say lên giường, cẩn thận đắp chăn cho nàng, ánh mắt âu yếm nhìn nàng một hồi, sau đó hần bước đến gần khung cửa sổ, phóng tầm mắt nhìn lên bầu trời bao la rộng lớn.

Dương Thiên Quân, khi hần ra đời tại Dương gia Phong Lâm Thành, đột nhiên bầu trời xuất hiện dị tượng, chỉ thấy trên trời xuất hiện vô số hư ảnh chân long phượng vũ không ngừng bay lượn, thiên địa không ngừng vang lên những âm thanh tuyệt hảo, giống như đang hò reo vui mừng vì sự ra đời của hần.

Dị tượng kéo dài bảy ngày bảy đêm thì mới dần dần biến mất. Ngay sau đó vô số các cao thủ, tông môn tại Phi Lan Châu kéo đến Dương gia hần, mong muốn có thể thu nhận hần làm đệ tử dù rằng hần chỉ mới là một đứa trẻ mới bảy ngày tuổi.

Và cuối cùng, Thiên Kiếm Tông với những điều kiện tuyệt vời đã khiến cho Dương gia chấp nhận để cho Dương Thiên Quân sau này trở thành đệ tử của Thiên Kiếm Tông. Chuyện này, gần như tất cả những người tại Phi Lan Châu đều biết đến cả.

Nhưng ít ai biết được rằng, thời điểm trước khi Dương Thiên Quân tiến nhập Thiên Kiếm Tông, chính là lúc hần vừa mới lên ba đã có một chuyện bí mật diễn ra, cũng bởi vì chuyện đó mà đã thay đổi hoàn toàn số phận của Dương Thiên Quân.

Khi còn nhỏ lúc Dương Thiên Quân ở một mình, đã có một người xuất hiện trước mặt hần. Dương Thiên Quân tuy còn nhỏ, nhưng hần cũng được tiếp xúc qua nhiều cao thủ tại Phong Lâm Thành, thế nhưng không có người nào bì được với thần bí nhân tự xưng là Hồng La này.

Hồng La kể với Dương Thiên Quân rất nhiều chuyện lạ ở trên đời, cho hần thấy được những thứ mà chưa ai từng nhìn thấy, Hồng La với pháp thuật vô biên khiến cho Dương Thiên Quân cực kỳ sùng bái. Kể từ lúc đó,

Dương Thiên Quân mới biết được rằng, bầu trời mà hắn luôn nhìn thấy chỉ là một góc rất nhỏ trên thế giới này, và hắn chỉ là một hạt bụi trong thế giới đó mà thôi.

Và rồi, Hồng La hỏi Dương Thiên Quân rằng có muốn trở thành đệ tử của y hay không? Ngay lập tức, Dương Thiên Quân quỳ xuống bái Hồng La làm sư.

Nhưng Hồng La không ngay lập tức mang hắn trở về nơi ở thực sự của y, mà nói với hắn rằng hãy bắt đầu ở một nơi nhỏ bé như Hư Thần Tinh, hãy xem như Hư Thần Tinh này là một cái thử thách nho nhỏ, một cái bước đệm để bước lên trời xanh.

Đây là một hồi khảo nghiệm, đợi đến khi thích hợp, Hồng La sẽ đích thân đến đón hắn đến nơi ở thực sự của y.

Trước khi rời đi, Hồng La đã truyền cho Dương Thiên Quân một bộ công pháp gọi là Đại Thiên Chung.

Đại Thiên Chung là công pháp cực kỳ cổ xưa, theo như lời Hồng La nói, trên đời này chỉ có một mình Dương Thiên Quân mới có thể học được nó, những người khác, bao gồm cả chính Hồng La cũng không thể học được.

Đồng thời còn nhắc nhở một điều, đó là tuyệt đối không được để ai biết được điều này. Dương Thiên Quân đáp ứng, sau đó toàn tâm tu luyện Đại Thiên Chung.

Tu luyện Đại Thiên Chung cần có đạo tâm vững chắc, khi thành công sẽ trong cơ thể sẽ sinh ra một vật gọi là Đại Thiên Chi Tâm.

Dương Thiên Quân một phần dựa vào thiên phú tuyệt luân, nhưng nhiều nhất chính là dựa vào Đại Thiên Chung.

Khi tu luyện Đại Thiên Chủng, trong cơ thể Đại Thiên Tâm sẽ sinh ra một thứ tên là thần cốt, gieo thần cốt này vào những người có thiên phú tuyệt luân và đạo tâm vững chắc, đợi đến khi thần cốt sinh trưởng hoàn toàn thì Đại Thiên Tâm trở nên lớn hơn, cũng đồng nghĩa với tu vi của Dương Thiên Quân biến mạnh.

Ngàn năm qua, đã có vô số thiên tài vẫn lạc vì bị Dương Thiên Quân gieo xuống thần cốt, và hiện cũng đang có vô số thiên tài đang bị thần cốt ký sinh bên trong cơ thể.

Thiên Kiếm Tông không thiếu những người như vậy, có thể kể đến như Hạng Hạo, Túy Kiếm, Hoắc Tôn, Tổng Thiên Đô... số lượng người bị hãm gieo xuống thần cốt hiện nay có gần nửa vạn người.

Từ khi tu luyện Đại Thiên Chủng đến nay, những người bị Dương Thiên Quân tiếp xúc qua một lần liền bị hãm phá vỡ đạo tâm, gieo xuống thần cốt. Tuy nhiên, hãm cũng đã gặp phải thất bại khi gieo thần cốt hai lần.

Người thứ nhất Dương Thiên Quân thất bại, đó chính là đệ nhất thiên tài Kim Lan Đế Đô – Dung gia tam công tử Dung Trần. Đạo tâm của Dung Trần thật quá vững mạnh, Dương Thiên Quân trong thời gian ngắn khó có thể phá hỏng được dù chỉ một chút.

Còn người thứ hai, đó chính là Tinh Hồn. Cũng giống như Dung Trần, Dương Thiên Quân không thể tìm ra được kẽ hở. Nhưng cho đến một lần, chính là lúc hãm và Tiêu Y Y cười bạch hạc tiến về Tiên Kiếm Trường, lúc ấy, Dương Thiên Quân đã phát hiện được tâm của Tinh Hồn không tịnh.

Nguyên nhân không quá khó đoán, chính là bởi vì Tiêu Y Y.

Dương Thiên Quân thật sự rất tò mò, hứng thú muốn nô dịch Tinh Hồn so với Dung Trần còn muốn cao hơn. Có thể nói trong số những hạt giống hãm gặp qua, Tinh Hồn chính là hạt giống tốt nhất. Chỉ cần gieo được

thần cổ vào tâm Tinh Hồn, Dương Thiên Quân khẳng định sẽ phá vỡ được bình cảnh, một bước lên trời.

Vì vậy, hắn mới thông qua Tiêu Y Y mà công kích đạo tâm Tinh Hồn, và có lẽ, Tinh Hồn cũng nhận ra được điều này. Đây chính là cuộc so đấu giữa Tinh Hồn và Dương Thiên Quân, còn chiến trường, đó chính là Tiêu Y Y.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Lại một tuần nữa trôi qua, các trận thí luyện quần đấu vẫn chưa chấm dứt. Một ngày nọ, Tiêu Y Y lại xuất hiện tại động phủ của Tinh Hồn.

Nàng ở bên cạnh hắn làm rất nhiều thứ, tựa hồ đang muốn biến bản thân trở thành Tô Hân Nhi thật sự vậy. Ngày nào Tô Hân Nhi cũng đến gặp hắn, từ sáng sớm cho đến đêm khuya thì mới chịu rời đi. Nàng làm ra rất nhiều chuyện, nhưng mỗi lần đều thiếu đi một thứ gì đó, vậy là phải bắt đầu lại từ đầu.

Gặp thất bại nhiều lần, Tiêu Y Y không hề ủ rũ buồn bã mà ngày càng thể hiện rõ quyết tâm, nhất định phải khiến cho bản thân không còn là chính mình, mà là trở thành Tô Hân Nhi, nữ nhân của Tinh Hồn. Có lẽ chính nàng cũng không phát hiện ra rằng, bản thân nàng dần dần đã thay đổi, từ một cô gái nhút nhát trở nên tinh nghịch tràn đầy sức sống.

Thời gian cứ như vậy trôi qua, Tiêu Y Y đã ở cùng Tinh Hồn gần hai tháng. Cho đến một ngày, thời gian thí luyện quần đấu kết thúc, tiếp theo chính là vòng thách đấu.

Hạng Hạo, Bắc Cung Thanh Đan và Lục Phong cả ba người như thường lệ đi cùng với nhau đến động phủ của Tinh Hồn. Nhưng vừa đến nơi, tên nào tên nấy trợn mắt há mồm, gương mặt như không thể tin nổi chuyện đang diễn ra ở trước mắt mình.

Tiêu Y Y, nữ nhân đi cùng với Dương Thiên Quân, cư nhiên lại ở cùng với Tinh Hồn, lại còn rất thân mật nữa.

- Tinh Hồn, chuyện này... là thế nào vậy?

Bắc Cung Thanh Đan kéo Tinh Hồn ra một góc, ghé tai hỏi với biểu cảm không thể tin nổi.

- Thế nào là thế nào?

Tinh Hồn hỏi lại.

- Tiêu Y Y, chẳng phải cô ấy là nữ nhân của Dương Thiên Quân, tại sao... cô ấy lại ở đây, lại rất thân mật với huynh nữa?

Hạng Hạo cũng không thể tin nổi chuyện đó là sự thật, bộc bạch nói.

- Tiêu Y Y? Là ai vậy?

Tinh Hồn lại nghi hoặc hỏi, giống như thật sự không biết Tiêu Y Y là người nào. Cả ba người Hạng Hạo ngẩn ra, ánh mắt nhìn nhau không hiểu chuyện gì. Đúng lúc đó thì Tiêu Y Y bước gần đến, hai bên má căng phồng lên, gương mặt xụ xuống, bất quá nhìn vô cùng dễ thương.

Nàng trừng mắt nhìn ba người bọn họ, hai tay chống hông, ưỡn bộ ngực vẫn chưa phát triển hết lên, đánh đá nói:

- Ta không phải là Tiêu Y Y. Tên của ta là Tô Hân Nhi, có biết chưa? Sau này phải xưng hô cho đúng đó.

- Tô Hân Nhi?

Cả ba người Hạng Hạo đồng thanh hô lớn, nhìn Tinh Hồn, lại nhìn Tiêu Y Y, cuối cùng lại nhìn nhau, thủy chung vẫn không thể tin nổi, đứng ngây ra như trời trồng.

Chỉ thấy Tiêu Y Y bước đến bên cạnh Tinh Hồn, bám lấy cánh tay hẳn, vui vẻ nói:

- Hình như hôm nay diễn ra vòng thách đấu, chúng ta đi chung chứ?

- Dĩ nhiên. Hân Nhi, đi cùng ta.

Tinh Hồn gật đầu, nhẹ nhàng vuốt mái tóc đen bóng của nàng. Mà Tiêu Y Y trái lại không hề phản ứng như trước đây, gương mặt rất thích thú, miệng nở nụ cười đầy ý xuân.

Đến đây, mặc dù trong lòng vẫn thấy có gì đó sai sai, nhưng ba người Hạng Hạo đã ngầm tin rằng, nữ nhân kia không phải Tiêu Y Y, mà là Tô Hân Nhi.

Nhưng từ lúc nào, bên cạnh Tinh Hồn xuất hiện một nữ nhân tên là Tô Hân Nhi vậy? Mang theo nghi hoặc, cả ba cùng với Tinh Hồn tiến về phía Tiên Kiếm Phong.

Bắt đầu từ đây đã có những chuyện không hay xảy ra. Bởi vì hơn hai tháng trước, Tiêu Y Y đi cùng với Dương Thiên Quân, lại rất thân mật nữa, được Dương Thiên Quân rất cưng chiều. Nhưng hai tháng sau, Tiêu Y Y lại đi cùng với Tinh Hồn.

Mà cũng hai tháng trước, Tinh Hồn lại chặn đường Dương Thiên Quân, nguyên nhân cũng bởi vì Tiêu Y Y.

- Tiêu Y Y, người đúng là một nữ nhân đê tiện.

Trên Tiên Kiếm Trường, một cô gái áo vàng dáng người hoàn mỹ, kiêu đồn to tròn, gương mặt mịn nhàn bỗng nhiên bước đến chặn đường mấy người Tinh Hồn lại. Cô gái này, không phải là Điền Diệp thì còn ai vào đây.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 172: Kiểm Ý

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 172: Kiểm ý

Hai tháng trước, Điền Diệp trông thấy Tiêu Y Y được Dương Thiên Quân nắm tay trước chốn đông người, hành động cử chỉ rất thân mật, thậm chí lúc Điền Diệp chỉ mới có chút ý tứ không vui với Tiêu Y Y thôi mà đã bị Dương Thiên Quân lạnh giọng nhắc nhở.

Dĩ nhiên Điền Diệp sẽ không dám đi oán hận Dương Thiên Quân, bởi nàng không có tư cách đó. Thậm chí, toàn bộ Thiên Kiếm Tông, hoặc là cả Phi Lan Châu này, không một kẻ nào có tư cách oán hận Dương Thiên Quân cả.

Vì vậy, mọi sự căm ghét đều đổ dồn lên Tiêu Y Y cả. Bất quá, bởi vì Tiêu Y Y luôn ở cùng Dương Thiên Quân, thế nên Điền Diệp không có cơ hội để trả thù. Nhưng bây giờ thì khác, Tiêu Y Y không còn đi cùng với Dương Thiên Quân nữa, mà là đi cùng với một kẻ vô danh.

Điền Diệp há có thể bỏ qua cơ hội này, nàng lập tức đến trước mặt Tiêu Y Y, chỉ tay chửi thẳng.

Không chỉ có một mình Điền Diệp, mà cả những nữ nhân đem lòng ái mộ Dương Thiên Quân đều đồng dạng xuất hiện, dùng ánh mắt căm ghét,

khinh bỉ nói:

- Dương sư huynh chỉ đùa giỡn với người thôi. Người nghĩ mình là ai, người xứng đứng bên cạnh Dương sư huynh sao? Đúng là nực cười.

- Bị Dương sư huynh vứt bỏ, thế mà người lại dám xuất hiện ở đây, thật khiến cho chúng ta khâm phục à.

- Ha ha, hôm nay lại đi cùng với kẻ nào thế kia. Nhìn kỹ coi bộ hợp với một ả đê hèn như người.

-

Dựa vào thân phận của Điền Diệp chính là đệ tử của Tư Mặc kiếm tiên, có một lá chắn vững chắc như vậy, những nữ nhân này tội gì không hòa theo để hạ nhục Tiêu Y Y được.

Sắc mặt Tiêu Y Y đột nhiên tái nhợt, nàng lần đầu tiên phải đối diện với áp lực lớn như vậy, làm sao có thể chịu đựng nổi.

Cơ thể nhỏ bé khẽ run rẩy, nhưng ngay sau đó, một bàn tay ấm áp dịu dàng nắm lấy bàn tay nhỏ bé kia, một luồng nhiệt khí từ bàn tay Tinh Hồn truyền vào cơ thể nàng, nhờ vậy mà Tiêu Y Y mới trụ vững được.

Đi cùng với Tinh Hồn, Hạng Hạo, Bắc Cung Thanh Đan và Lục Phong sắc mặt trầm xuống. Mấy câu nói khó nghe này, đừng nói là một cô gái, ngay cả những nam nhân như bọn hắn cũng khó mà lọt tai.

- Nữ nhân các người sao có thể ăn nói hỗn xược...

Bắc Cung Thanh Đan tức giận, chuẩn bị thẳng mặt quát mắng bảo vệ cho Tiêu Y Y những một chiếc *bốp* vang lên, tuy âm thanh không quá lớn, nhưng cũng vừa đủ để tất cả những người đang đứng xem kịch đột ngột im lặng.

Chỉ thấy, trên gương mặt kiều diễm của Điền Diệp xuất hiện một dấu tay màu đỏ nóng hổi. Mà đứng trước mặt Điền Diệp, đồng thời chính là người tát vào mặt nàng ta một cái thật kêu, không ai khác ngoài Tinh Hồn.

Điền Diệp thân thể ngậy ra như phồng trong vài giây, sau đó ánh mắt chuyển thành tức giận, trừng mắt nhìn Tinh Hồn, trong ánh mắt đầy lửa giận sát khí.

- Người... người dám đánh ta? Người có biết ta là ai không mà dám...

Nhưng Điền Diệp còn chưa nói hết câu thì lại một tát nữa giáng thẳng vào gương mặt. Lần này, cú tát của Tinh Hồn mạnh đến nỗi máu từ hai lỗ mũi chảy xuống, khiến cho đầu óc Điền Diệp choáng váng, té lăn ra đất.

Một lần đã đủ khiến cho người ta chấn kinh rồi, mà đằng này Tinh Hồn lại tát Điền Diệp đến hai lần, lần sau mặt hơn lần trước cơ hồ gấp mười lần.

Sau vài giây lặng thinh, lập tức những nữ tử hòa theo Điền Diệp ánh mắt độc địa nhìn Tinh Hồn.

- Điền Diệp sư tỷ chính là đệ tử của Tư Mặc kiếm tiên, người dám đánh Điền Diệp sư tỷ, người quả thực chán sống rồi.

- Tính làm anh hùng cứu mỹ nhân, nhưng đáng tiếc lựa chọn sai đối tượng rồi.

- Điền Diệp sư tỷ tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho đôi nam nữ dê tiện như hai người bọn người.

-

Vô số những câu nói đe dọa nhắm thẳng vào Tinh Hồn và Tiêu Y Y, đối với Tinh Hồn thì hẳn chẳng quan tâm đến chuyện này, nhưng Tiêu Y Y

thì lại vô cùng sợ hãi. Không phải nàng đang sợ hãi mấy câu đe dọa đó, mà sợ hãi vì áp lực đè ép lên người rất lớn.

Đột nhiên ngay lúc đó, vô hình một áp lực khủng bố chẳng biết từ đâu xuất hiện, trong phạm vi hai mươi thước bất thành linh giáng lâm, cảm giác trên vai đang có một tòa núi nhỏ đang không ngừng chèn ép họ.

Khoảng khắc áp lực giáng xuống áp chế những người đứng trong phạm vi hai mươi thước, vô số người ngã quỵ xuống đất, gương mặt trắng bệch, hơi thở gấp gáp; có người thì vẫn trụ vững hai chân, thế nhưng cơ thể run bần bật, sắc mặt so với những kẻ đang quỵ trên đất kia cơ hồ còn muốn thê thảm hơn, tựa hồ phải trả giá rất nhiều mới có thể trụ vững được trước áp lực khủng bố này.

- Kiếm ý? Đây là kiếm ý.

Trong số những người đứng trong phạm vi hai mươi thước, ngoại trừ Tinh Hồn ra thì chỉ còn bốn người Tiêu Y Y, Hạng Hạo, Bắc Cung Thanh Đan và Lục Phong là không bị áp lực kia áp chế lên người.

Hạng Hạo và Bắc Cung Thanh Đan cả hai đều là những người xếp vào những ngoại môn đệ tử mạnh nhất, đối với kiếm ý đã có vài lần tiếp xúc qua, ngay lập tức phát hiện ra cỗ uy thế này dĩ nhiên chính là kiếm thể do kiếm ý tạo thành.

Kiếm ý chính là thứ mà mọi kiếm tu đều muốn hướng đến, Thiên Kiếm Tông chủ tu kiếm đạo, vậy nên kiếm ý càng khiến cho các đệ tử Thiên Kiếm Tông thiết tha mơ ước.

Có điều, trong một ngàn đệ tử chưa chắc có người lĩnh ngộ được kiếm ý. Phàm là những đệ tử ngộ ra kiếm ý liền được Thiên Kiếm Tông đặc biệt chú trọng bồi dưỡng.

- Kiếm ý, đây chính là kiếm ý sao? Thật bá đạo.

Lục Phong cũng là một kiếm tu, đây là lần đầu tiên hắn được nhìn thấy được kiếm ý thực sự, ánh mắt nhìn Tinh Hồn đầy ngưỡng mộ và sùng bái. Cả Tiêu Y Y cũng không ngoại lệ, không ngờ rằng Tinh Hồn lại lĩnh ngộ được kiếm ý.

Khoảng khắc Tinh Hồn thi triển kiếm ý, chúng nhân gương mặt kinh biến, ánh mắt không thể tin nổi nhìn chăm chăm Tinh Hồn. Đúng lúc đó, đột nhiên trong đôi mắt của Tinh Hồn tự nhiên biến đổi kỳ lạ. Hai con ngươi giữa tròng mắt từ hình tròn biến thành hình trăng non, bên ngoài có bốn dấu ấn giống như hình con nòng nọc đang xoay tròn xung quanh trăng non.

“Nguyệt Thuật”.

Trong vô hình, Tinh Hồn thi triển Nguyệt Thuật lên những kẻ đã buông lời thóa mạ Tiêu Y Y, ngay cả nội môn đệ tử Điền Diệp bởi vì kinh hãi nên cũng bị trúng phải Nguyệt Thuật.

Nguyên đám người hét lên một tiếng bi thảm rất lớn, âm thanh vang lên khiến cho gần như Tiên Kiếm Trường phát sinh sự chú ý.

Trên thượng tọa, Nguyên Tử chân nhân và rất nhiều trưởng lão đang luận bàn với nhau tâm đắc tu luyện cũng như những chuyện lạ xảy ra tại Hư Thần Tinh những năm gần đây thì bị tiếng hét thất thanh đó làm gián đoạn.

Nguyên Tử chân nhân hai hàng chân mày như núi nhướng lên, giọng nói chậm rãi:

- Bên đó có chuyện gì mà lại ồn ào vậy? Không lẽ các đệ tử đang gây chiến?

- Nguyên Tử sư huynh, để ta đến đó xem thử.

- Vậy làm phiền Vân Dịch Lam sư đệ dẫn theo Hình Kiếm đội đến đó xem thử. Nếu có ai gây rối thì cứ trừng phạt theo tông quy.

- Tuân lệnh sư huynh.

Vân Dịch Lam trưởng lão ôm quyền nhận lệnh, sau đó truyền âm gọi theo năm gã đệ tử áo đỏ, chính là những đệ tử Hình Kiếm Đường đi theo sau, trong giây lát liền đến chỗ phát ra tiếng hét thảm ban nãy.

Khi đến nơi, sắc mặt Vân Dịch Lam trưởng lão biến đổi, gầm lớn giọng:

- Các người, rốt cuộc có đặt Thiên Kiếm Tông vào mắt hay không?

Trước mắt, một hiện trường với gần ngàn ngoại môn đệ tử sắc mặt tái nhợt, hô hấp hỗn loạn với, chẳng khác gì vừa mới trải qua một trận chiến kinh thiên động địa. Cũng có không ít những đệ tử ngã lăn xuống đất, ngất ngay tại chỗ. Đặc biệt trong số đó còn có thêm một nữ đệ tử áo vàng nữa.

- Bái kiến Vân trưởng lão.

- Tham kiến Vân trưởng lão.

Trông thấy Vân Dịch Lam trưởng lão xuất hiện cùng với những đệ tử Hình Kiếm Đường, gương mặt rất nhiều người hoảng sợ, nội tâm mong sao đừng dính líu vào chuyện này.

- Hừ, có ai giải thích cho lão phu chuyện gì vừa mới xảy ra ở đây?

Vân Dịch Lam trưởng lão ánh mắt phần nộ quét nhìn quanh một vòng, đột nhiên ánh mắt hướng sự chú ý về phía Tinh Hồn cũng với bốn người Tiêu Y Y, Hạng Hạo, Bắc Cung Thanh Đan và Lục Phong.

Đột nhiên từ trong đám đông, một nữ tử đệ chạy ra quỳ trước mặt Vân Dịch Lam trưởng lão, gương mặt sợ hãi vẫn chưa tán đi mất, ánh mắt

nhẹn lẹ, biểu hiện như rất ủy khuất, giọng nói bi thương vang lên:

- Khởi bẩm Vân trưởng lão, chuyện lần này Vân trưởng lão nhất định phải ra mặt bảo vệ cho Điền Diệp sư tỷ.

- Điền Diệp?

Vân Dịch Lam trưởng lão nhìn về phía nữ đệ tử áo vàng đang được một vài đệ tử đỡ dậy, thoáng giây lát thì liền nhớ ra, Điền Diệp không phải chính là nữ đệ tử mà Tư Mặc kiếm tiên mới thu nhận gần đây hay sao? Tuy rằng tu vi của Điền Diệp không cao, thế nhưng bởi vì là đệ tử của Tư Mặc kiếm tiên, thế nên liền được đưa vào nội môn tu hành.

Tại Thiên Kiếm Tông, Tư Mặc kiếm tiên có thể không phải là người địa vị cao nhất, thế nhưng uy danh cùng với thực lực thì không thể xem thường. Nghe nói thực lực của Tư Mặc kiếm tiên, so với Nguyên Tử chân nhân còn mạnh hơn rất nhiều.

Trong lòng Vân Dịch Lam trưởng lão lóe lên một tia linh quang. Nếu như chuyện này có thể giải quyết thật tốt, để lại ấn tượng với Tư Mặc kiếm tiên, vậy chẳng phải tiền đồ tương lai càng thêm rộng mở hay sao?

Đây chính là một cơ hội trời cho, bởi vậy Vân Dịch Lam trưởng lão liền nắm bắt. Bất quá, gương mặt vẫn bình thường, lại nhìn nữ tử đệ tử nọ hỏi tiếp:

- Nói rõ cho lão phu biết, chuyện này nhất định lão phu sẽ xử lý thỏa đáng.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 173: Bắt Giam

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 173: Bắt giam

Thế là nữ đệ tử này bèn thuật lại toàn bộ sự việc đã diễn ra cho Vân Dịch Lam trưởng lão nghe. Trong lúc đó thì Điền Diệp cũng dần hồi tỉnh, định thần trở lại. Nhìn gương mặt Điền Diệp hai bên má sưng húp lên, cơ hồ muốn biến dạng.

- Vân trưởng lão, tên tạp chủng đó dám đánh ta, Vân trưởng lão phải giúp ta lấy lại công bằng.

Điền Diệp chạy đến trước mặt Vân Dịch Lam trưởng lão, hai tay ôm mặt, ánh mắt cùng ngữ điệu vô cùng ủy khuất.

Bất quá không cần Điền Diệp phải nói, Vân Dịch Lam trưởng lão sớm đã có dự tính trong lòng rồi. Bất kể Tinh Hồn đúng hay sai, Vân Dịch Lam đều sẽ đứng về phía Điền Diệp cả.

- Điền Diệp sư chất yên tâm, ta sẽ làm rõ mọi chuyện.

Ngữ điệu ôn hòa an ủi Điền Diệp, sau đó nhìn sang Tinh Hồn bằng ánh mắt nghiêm nghị, bên trong ẩn chứa một tia sát khí.

- Người chính là kẻ đã đánh Điền Diệp?

Tinh Hồn gật đầu, bắt quá lại trầm ngâm, gương mặt không lộ ra bất kỳ biểu tình nào.

Thấy vậy, Vân Dịch Lam trưởng lão càng thêm ngứa mắt với Tinh Hồn, dù sao thì lão ta thân phận chính là ngoại môn đại trưởng lão, cư nhiên lại bị một gã đệ tử có thái độ bất kính, dù là ai nội tâm đều khó chịu.

- Hừ, tông quy cấm đệ tử đánh nhau, người lại ngang nhiên dám đánh Điền Diệp mà không chút kiên kỵ. Đệ tử Hình Kiếm Đường đâu, bắt hắn lại, giam vào Kiếm Ngục cho lão phu.

- Tuân lệnh trưởng lão.

Mấy gã đệ tử Hình Kiếm Đường đáp một tiếng, sau đó tiến gần đến Tinh Hồn, khí thế bộc phát hùng áp chế Tinh Hồn lại.

Đệ tử Hình Kiếm Đường, tu vi ít nhất đều phải tiến vào Địa Tiên Cảnh, ngoài ra đều là những đệ tử thực lực rất xuất chúng, tuyệt đối không thể khinh thường được.

Có điều những đệ tử này tuy lợi hại, nhưng nếu chỉ sử dụng khí thế để áp chế thì hoàn toàn không có chút tác dụng nào cả. Gương mặt điềm nhiên không đổ một giọt mồ hôi hay một chút biến sắc mặt cũng không có chính là minh chứng cho điều này.

Thấy khí thế không có tác dụng, mấy đệ tử Hình Kiếm Đường chuẩn bị xông đến thì Hạng Hạo và Bắc Cung Thanh Đan bước đến bên cạnh Tinh Hồn.

Hạng Hạo biểu cảm khó chịu nhìn Điền Diệp, rồi sau đó chuyển sang nhìn Vân Dịch Lam trưởng lão, nói:

- Vân trưởng lão, chuyện này rõ ràng là Điền Diệp làm sai trước. Tại sao Vân trưởng lão lại không xử lý nàng mà lại bắt giam Tinh Hồn huynh đệ?

- Điền Diệp và bọn họ vốn là người đi kiếm Tinh Hồn và Tiêu Y Y gây chuyện. Vân trưởng lão chưa làm rõ mọi chuyện mà đã đưa ra quyết định, chuyện này thật khiến cho bọn ta trong lòng giá lạnh.

Vân Dịch Lam trưởng lão ánh mắt biến đổi, chòm râu trắng trước ngực run run.

- Chuyện này lão phụ tự mình làm chủ. Còn các người chỉ là ngoại môn đệ tử nhỏ, có tư cách gì can thiệp vào quyết định của lão phụ?

Vân Dịch Lam trưởng lão cả giận, khí thể tiên giả Linh Tiên Cảnh bộc phát, gắt gao áp chế xuống chỗ ba người Tinh Hồn, Hạng Hạo và Bắc Cung Thanh Đan.

Hạng Hạo và Bắc Cung Thanh Đan hừ lạnh một tiếng. Trưởng lão chính là trưởng bối trong tông môn, quả thực đáng nhận được sự kính trọng của đệ tử hậu bối. Nhưng đó là những vị tiền bối công tư phân minh, phân rõ đúng sai. Còn hạng trưởng lão giống như Vân Dịch Lam, cả hai người bọn hắn khinh thường.

Hạng Hạo và Bắc Cung Thanh Đan vận chuyển nguyên lực chống lại khí thể của Vân Dịch Lam trưởng lão, nhưng khi mà uy áp của lão ta áp xuống thì vô hình bị một cỗ lực lượng ba động đẩy lùi lại.

- Kiếm ý? Còn là kiếm ý đệ nhị trọng?

Người đẩy lùi uy áp của Vân Dịch Lam trưởng lão dĩ nhiên chính là Tinh Hồn.

Trong mắt Vân Dịch Lam trưởng lão bộc lộ kinh ngạc, một gã ngoại môn đệ tử lại lĩnh ngộ được kiếm ý, hơn nữa chính là kiếm ý đệ nhị trọng.

Kiếm ý đệ nhị trọng bộc phát, vô hình tạo nên một cảnh tượng chấn động nhân tâm. Chúng đệ tử đứng xung quanh, kiếm trong tay trở nên run rẩy sợ hãi ảnh hưởng trực tiếp đến nội tâm mỗi người, ngay lập tức bọn chúng lùi lại phía sau, tạo thành một khoảng trống ước chừng hơn năm mươi thước thì mới không còn bị cảm giác đáng sợ đó uy hiếp nữa.

Kiếm ý đệ nhị trọng, tuy chưa có khả năng trấn áp kiếm của người khác, thế nhưng vẫn tạo nên một loại áp chế. Đương nhiên, kiếm ý đệ nhị trọng vẫn chưa có khả năng áp chế được Vân Dịch Lam trưởng lão, chỉ có thể miễn cưỡng chống lại uy áp của lão ta mà thôi.

Bất quá, kiếm ý xuất hiện vốn thanh thế đã rất lớn, đẳng này còn là kiếm ý đệ nhị trọng, làm sao không gây sự chú ý được.

Trên thượng tọa, ngay lúc Tinh Hồn bộc lộ hoàn toàn uy lực kiếm ý đệ nhị trọng, Nguyên Tử chân nhân cùng với những vị trưởng lão ngồi cùng đã chú ý đến.

- Không chỉ là kiếm ý, mà còn là kiếm ý đệ nhị trọng, lại rất tinh thuần nữa. Rốt cuộc là vị đệ tử nào đây, thật khiến ta tò mò.

Nguyên Tử chân nhân gương mặt nở nụ cười ôn hòa, phóng tầm mắt nhìn về phía kiếm ý xuất hiện. Nguyên Tử chân nhân vốn là một người yêu tài, đối với những đệ tử có tài năng rất là ưu ái.

- Hướng đó không phải là chỗ mà Vân Dịch Lam trưởng lão vừa mới đến sao?

Một vị trưởng lão khác nhướng mày nói.

- Thời gian thí luyện sắp diễn ra còn dài, hay là chúng ta đến đó quan sát xem ai bộc lộ kiếm ý đệ nhị trọng.

- Được, vậy cùng đi đi.

Nguyên Tử chân nhân gật đầu, sau đó cùng với những trưởng lão khác đứng dậy, dưới chân xuất hiện một tầng khí vụ nhàn nhạt, cuối cùng lẳng không rời đi.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Trở lại chỗ Tinh Hồn đang chống chọi với Vân Dịch Lam trưởng lão. Chỉ thấy gương mặt Vân Dịch Lam trưởng lão lộ ra sự giận dữ.

- Hừ, lại còn dám chống đối cả trưởng lão, các người quả thật là những đệ tử tốt. Đệ tử Hình Kiếm Đường đâu, còn đứng đó làm gì, mau bắt giam tất cả bọn họ lại.

Vân Dịch Lam trưởng lão tức giận lớn tiếng nói, uy áp càng thêm mạnh mẽ hòng phá vỡ đi kiếm ý, đồng thời ra lệnh cho những đệ tử Hình Kiếm Đường xuất thủ. Có lệnh của Vân Dịch Lam trưởng lão, đám đệ tử Hình Kiếm Đường bèn rút kiếm ra, thực lực Địa Tiên Cảnh hoàn toàn triển lộ, chuẩn bị xông đến thì trên bầu trời xuất hiện mấy chục đạo tinh quang.

Đồng thời một cỗ khí thế ôn hòa truyền xuống, nhẹ nhàng hóa giải đi uy áp của Vân Dịch Lam trưởng lão cùng kiếm ý đệ nhị trọng, còn khiến cho mấy gã đệ tử Hình Kiếm Đường không thể xuất thủ.

- Bái kiến phó tông chủ.

Người vừa mới ra tay hóa giải dĩ nhiên chính là Nguyên Tử chân nhân. Chỉ thấy Nguyên Tử chân nhân lẳng không trên trời, mái tóc màu xanh lam tung bay trong gió, chính giữa mi tâm ẩn hiện ẩn ký hình thanh kiếm, gương mặt trẻ tuổi, trên người phản phát khí tức ôn nhu, nhưng lại

khiến cho người ta sinh ra cảm giác sùng bái phiêu dật, quả thật là thâm sâu khó dò.

Trông thấy Nguyên Tử chân nhân đích thân xuất hiện, không cần đoán cũng biết là do kiếm ý đệ nhị trọng hấp dẫn đến.

- Bái kiếm phó tông chủ.

Vân Dịch Lam ôm quyền hành lễ, đồng thời chúng đệ tử cũng hành động tương tự. Tinh Hồn, Bắc Cung Thanh Đan, Hạng Hạo, Lục Phong và Tiêu Y Y dĩ nhiên cũng không ngoại lệ, mau chóng ôm quyền thi lễ ngay.

Chỉ thấy Nguyên Tử chân nhân nhẹ nhàng nâng tay, một cỗ khí lực chậm rãi nâng đỡ chúng đệ tử đứng thẳng lưng dậy.

Nguyên Tử chân nhân ánh mắt diễm đạm nhìn chủ nhân của kiếm ý vừa rồi, chính là Tinh Hồn, hỏi:

- Người là người lĩnh ngộ được kiếm ý, hơn nữa là kiếm ý đệ nhị trọng. Người làm được chuyện này từ bao giờ vậy?

- Hơn một trăm năm trước, tại... Vẫn Kiếm Uyên.

Tinh Hồn nhìn Nguyên Tử chân nhân đáp lời. Dĩ nhiên hẳn sẽ không nói là hẳn thức tỉnh lúc tiêu diệt đám thế gia đệ tử thiên tài, mà là nói tại Vẫn Kiếm Uyên để tránh đi một số rắc rối.

- Hơn một trăm năm trước tại Vẫn Kiếm Uyên?

Nguyên Tử chân nhân nhướng mày nghi hoặc. Lúc này, một gã trưởng lão khác bèn góp miệng giải thích:

- Phó tông chủ, hẳn ta là người một trăm năm trước được Tần lão bảo lãnh thu về Thiên Kiếm Tông. Suốt một trăm năm đó hẳn luôn ở tại Vẫn Kiếm Uyên, gần đây mới chính thức được xác nhận thân phận. Khi ấy, phó

tông chủ đang có việc cần làm tại Huyền Lan Châu nên mới không biết sự việc này.

- Thì ra là vậy.

Được giải thích, Nguyên Tử chân nhân gật đầu, đồng thời nội tâm sinh ra ưa thích với Tinh Hồn. Vãn Kiếm Uyên là một trong những địa phương nguy hiểm tại Thiên Kiếm Tông, dù là tiên giả Linh Tiên Cảnh cũng bị trọng thương nếu như xuất hiện tại khu vực Vãn Kiếm Uyên, cứ nhiên một gã đệ tử ngoại môn lại ở lại đó suốt một trăm năm, đồng thời còn lĩnh ngộ được kiếm ý nữa, thật khiến cho y khâm phục.

Trong lúc Nguyên Tử chân nhân thưởng thức, còn chuẩn bị nói tiếp gì đó thì Vân Dịch Lam trưởng lão đã mở miệng trước.

- Khởi bẩm phó tông chủ, hắc chính là người đã đánh trọng thương Điền Diệp, đệ tử của Tư Mặc kiếm tiên sư huynh. Tuy rằng đệ tử này lĩnh ngộ được kiếm ý, thế nhưng hắc đã cố tình vi phạm tông quy, chuyện này không thể bỏ qua được.

-Ồ, có chuyện này.

Nguyên Tử chân nhân ồ một tiếng. Mặc dù Nguyên Tử chân nhân là một người yêu tài, nhưng ngoài tài năng ra còn cần có đức độ nữa. Kiêu ngạo một tí cũng không sao, nhưng quá kiêu ngạo không xem ai ra gì, đây chính là loại người mà y ghét nhất.

Vừa nói, Nguyên Tử chân nhân vừa nhìn Điền Diệp, nội thương không có vấn đề, nhưng ngoại thương cùng tâm lý rất bất ổn.

Đúng lúc đó, Bắc Cung Thanh Đan bỗng nói:

- Bẩm phó tông chủ, sự việc không giống như Vân trưởng lão nói...

- Hừ, chỗ trưởng bối đang nói chuyện, ai cho phép người xía miệng vào.

Vân Dịch Lam bỗng quát lớn, đồng thời phát tay xuất ra một chưởng về phía Bắc Cung Thanh Đan, trong chưởng này sát ý rõ ràng, tựa hồ muốn tiêu diệt Bắc Cung Thanh Đan vậy.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 174: Nhắm Mắt Làm Ngờ

Bắc Cung Thanh Đan gương mặt biến đổi, trong lòng thầm chửi lão già Vân Dịch Lam chết tiệt. Có điều, đạo chưởng ấn kia nhanh chóng bị Nguyên Tử chân nhân hóa giải, đồng thời ngữ điệu khó chịu nói:

- Vân trưởng lão, người làm gì vậy?

Vân Dịch Lam trưởng lão giật mình, sau đó vội ôm quyền giải thích:

- Phó tông chủ, tên đệ tử này vô lễ nên lão phu chỉ muốn dạy dỗ một chút thôi, xin phó tông chủ bớt giận.

Chỉ thấy Nguyên Tử chân nhân hừ lạnh một tiếng, ánh mắt vô tình đảo nhìn Bắc Cung Thanh Đan thì ánh mắt bất ngờ biến đổi.

Trong lúc đó thì Vân Dịch Lam trưởng lão vẫn tiếp tục luyện thuyên tiếp:

- Phó tông chủ, có thể Điền Diệp thái độ hơi quá, nhưng gã đệ tử kia lại rất kiêu căng ngạo mạn, lão phu đề nghị...

- Chuyện này tạm ngưng, sắp tới giờ quyết đấu rồi, mau trở về chỗ ngồi thôi.

Vân Dịch Lam trưởng lão chưa nói hết thì đã bị Nguyên Tử chân nhân ngắt lời, bất quá nhìn sắc mặt cùng ngữ điệu có chút kỳ lạ.

- Phó tông chủ, nhưng còn chuyện Điền Diệp thì...
- Ta đã bảo là tạm ngưng, Vân trưởng lão không lẽ muốn kháng lệnh?
- Lão phu không dám, xin phó tông chủ bớt giận.

Nguyên Tử chân nhân thường ngày rất ôn hòa hiền lành, được nhiều người ưa thích, rất hiếm khi người ta trông thấy Nguyên Tử chân nhân nổi giận. Thế nhưng không ngờ hôm nay chỉ là một chuyện hết sức bình thường lại khiến Nguyên Tử chân nhân động nộ.

Vân Dịch Lam trưởng lão nội tâm giật mình sợ hãi, sắc mặt biến đổi vội vàng thành khẩn xin tha.

- Túy Kiếm, chuyện này người giúp ta xử lý, thế nào?

Nguyên Tử chân nhân lãnh đạm nói, đồng thời ánh mắt nhìn vào gốc cây đại thụ gần đó. Trong lúc chưa ai hiểu gì thì một giọng nói uest oải vang lên:

- Đệ tử tuân lệnh phó tông chủ đại nhân.

Cùng lúc với âm thanh uest oải đó, từ trên cành cây một gã thanh niên đầu tóc bù lù tán loạn, trên đầu còn dính lại mấy chiếc lá cây nhỏ, gương mặt đầy râu, ánh mắt leo neho như người say rượu, quần áo thì lượm thượm không đâu vào đâu, đích thị chính là đệ tử Hình Kiếm Đường Túy Kiếm.

Túy Kiếm xuất hiện đột ngột, ngay cả mấy vị trưởng lão cũng kinh ngạc không thôi. Trình độ thu liễm khí tức của Túy Kiếm thật đáng kinh

ngạc, thật không hổ là một trong những đệ tử mạnh nhất nội tông Hình Kiếm Đường.

Chỉ thấy Nguyên Tử chân nhân gật đầu, sau đó phất tay dẫn theo Vân Dịch Lam trưởng lão và những trưởng lão khác rời khỏi đây, quay lại vị trí thượng tọa của bọn họ.

Thấy Vân Dịch Lam trưởng lão đi mất, Điền Diệp gương mặt hậm hực tức giận, ánh mắt cay nghiệt đầy lãnh ý nhìn Tiêu Y Y và Tinh Hồn, sau đó nhìn Túy Kiếm, đánh đá nói:

- Túy Kiếm, ngươi phải lấy lại công đạo cho ta, bằng không ta sẽ mách lại chuyện này với sư tôn.

Đột nhiên, Túy Kiếm thân hình như hóa thành một làn gió phiêu dật xuất hiện trước mặt Điền Diệp, mùi rượu nồng nặc xông vào mũi Điền Diệp khiến cho gương mặt nàng ta cau có khó chịu. Bên tai vang lên giọng nói như trêu chọc:

- Mách sư phụ cơ à? Thử mách xem nào.

- Túy Kiếm, ngươi...

Điền Diệp tức giận, đúng lúc đó thì từ trong đám đông người một gã thanh niên áo vàng bước ra. Người thanh niên áo vàng này gương mặt tuấn dật bất phàm, ánh mắt sắc bén như kiếm, chân mày hơi nhật trông giống như được vẽ lên, môi hồng mặt trắng, mái tóc bóng mượt như được chăm sóc rất kỹ càng.

Giọng nói gã nam tử này nghe có gì đó hơi thực nữ, nhìn Túy Kiếm cảnh cáo:

- Sâu rượu, tránh xa Điền Diệp ra.

-Ồ, còn tưởng là ai. Không ngờ Điền Thanh yêu nhân cũng đến đây, thật bất ngờ à.

Túy Kiếm miệng nhếch lên vừa cười vừa gãi đầu, trông giống như một kẻ ngờ nghệch vậy. Bất quá, ánh mắt người tên Điền Thanh kia lại vừa kiêu kỳ vừa khó chịu.

- Sâu rượi, cẩn thận miệng lưỡi một chút đi.

- Hắc hắc, ta chỉ nói sự thật thôi. Mà yêu nhân à, người yên tâm, chuyện này ta sẽ để Lôi Thần điều tra rõ ràng.

Túy Kiếm há miệng cười lớn, sau đó xoay người rời đi.

Khi Túy Kiếm vừa rời đi mất thì Điền Thanh đến gần Điền Diệp, bàn tay thon gọn như bàn tay nữ tử nhẹ nhàng đặt lên đầu Điền Diệp xoa xoa, đồng thời dịu dàng nói:

- Muội đừng lo, kẻ dám làm tổn thương muội, ta sẽ không cho hắn yên ổn.

- Đa tạ sư huynh.

Điền Diệp ân một tiếng cảm tạ Điền Thanh, đồng thời hướng ánh mắt nhìn mấy người Tinh Hồn đầy bất thiện.

Chỉ thấy Điền Thanh cũng đang nhìn Tinh Hồn, giọng nói nghe hơi chói tai:

- Người sẽ hối hận vì cả gan đánh tiểu muội ta.

Nói xong, Điền Thanh kéo theo Điền Diệp và những người khác rời khỏi đây với gương mặt trầm lạnh.

Khi cao thủ dần tán đi thì Lục Phong thở phào ra một hơi nhẹ nhõm, đằng sau lưng chẳng biết từ lúc nào mồ hôi đã ướt đầm loang thành một vùng lớn, trông cứ như vừa được phen trải qua kịch chiến khốc liệt vậy.

- Ta... xin lỗi vì đã gây rắc rối cho mọi người.

Tiêu Y Y đứng kế bên Lục Phong gương mặt u buồn cúi nhìn xuống đất, hàm răng trắng như ngọc cắn nhẹ lên môi, đôi bàn tay nhỏ nhắn vấu lấy ống tay áo siết lại, giọng nói thút thít khẽ vang lên.

Thấy vậy, Lục Phong cười khổ an ủi:

- Cô nương đừng như vậy, mọi chuyện đã xong xuôi cả rồi mà.

Bắc Cung Thanh Đan lẫn Hạng Hạo đều đồng dạng trấn an:

- Lục Phong nói đúng. Chuyện này Hình Kiếm Đường điều tra rõ ràng, hơn nữa nghe nói Túy Kiếm sư huynh xử lý rất rõ ràng công bình, lỗi hoàn toàn là do Điền Diệp gây chuyện trước, cô nương đừng áy náy.

- Chúng ta không làm sai, việc gì phải suy nghĩ nhiều cho mệt.

Tình Hồn dĩ nhiên cũng không ngoại lệ, bất quá so với mấy gã Lục Phong thì hành động nhu tình hơn. Hắn tiến đến gần Tiêu Y Y, thò tay đến nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay mềm yếu kia, một luồng hơi ấm truyền vào cơ thể Tiêu Y Y để giúp nàng bình tĩnh lại.

Ánh mắt tràn đầy nhu tình nhìn thẳng Tiêu Y Y mà nói:

- Hân Nhi đừng sợ. Ai dám hại nàng, ta lấy đầu kẻ đó.

Mặc dù là an ủi, nhưng nghe xong câu nói sắc mùi sát khí của hắn, khỏe miệng Lục Phong, Hạng Hạo và Bắc Cung Thanh Đan giật giật. Trong lòng không hèn mà có cùng chung suy nghĩ: “Gã này ăn nói bá đạo thật.”

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Trở về thượng tọa, Vân Dịch Lam trưởng lão biểu cảm trên gương mặt khó chịu, vừa rồi nếu Nguyên Tử chân nhân không đến thì hẳn đã xử lý tốt mọi chuyện, tạo được thiện cảm với Tư Mặc kiếm tiên rồi. Bất quá, trước mặt Nguyên Tử chân nhân, Vân Dịch Lam trưởng lão nào dám ý kiến ý cò gì.

Có điều, từ sau khi quay trở lại thượng tọa thì nhìn Nguyên Tử chân nhân có gì đó hơi kỳ lạ. Hiếu kỳ, một gã trưởng lão bèn hỏi thăm:

- Phó tông chủ, có gì không ổn sao?

Có người lên tiếng, Vân Dịch Lam trưởng lão liền chen miệng vào:

- Phó tông chủ, Điền Diệp là đệ tử của Tư Mặc kiếm tiên đại nhân, nếu xử lý không ổn sẽ khiến cho Tư Mặc kiếm tiên đại nhân trong lòng ngượng lạnh.

- Các người thực sự không nhìn thấy gì sao?

Bỗng nhiên Nguyên Tử chân nhân mở miệng, bất quá không phải trả lời câu hỏi mà lại chuyển sang một vấn đề khác.

- Nhìn thấy? Không lẽ là kiếm ý đệ nhị trọng?

Vân Dịch Lam và những trưởng lão khác nghi hoặc.

- Tuy rằng hẳn lĩnh ngộ được kiếm ý rất tinh thuần, thế nhưng Thiên Kiếm Tông chúng ta không thiếu những thiên tài như vậy, so với hẳn còn yêu nghiệt hơn rất nhiều.

- Thiên tài đáng được bồi dưỡng, nhưn tên đệ tử đó lại quá kiêu căng ngạo mạn, không chỉ xuất thủ với đồng môn mà còn vô lễ với trưởng bối nữa.

-

Chỉ thấy Nguyên Tử chân nhân lắc đầu, bất giác thở ra một hơi dài mệt mỏi, ngón tay vút vút sóng mũi, sau đó mới nói:

- Ta không nói tên đệ tử đó, mà là nữ đệ tử được bọn chúng bảo vệ.

- Nữ đệ tử đó? Mấy ngày trước nàng ta đi cùng với Dương Thiên Quân đến đây, nhưng cũng chỉ là đệ tử bình thường thôi mà, đâu có gì đặc biệt.

- Tuy rằng có quan hệ gì đó với Dương Thiên Quân, nhưng không vì vậy mà bỏ qua được.

- Hôm trước còn ngồi đây vui vẻ với Dương Thiên Quân, hôm sau lại đi với một gã kiêu căng ngạo mạn, ta đoán nàng lão chẳng phải nữ nhân gì tốt đẹp.

Đám trưởng lão lắc đầu, dường như có nhận định không tốt gì với Tiêu Y Y cả. Thấy vậy, Nguyên Tử chân nhân càng thêm thất vọng.

- Các người đúng là... thử suy nghĩ xem, Dương Thiên Quân nhắm mắt làm ngơ để mặc cho nữ nhân của mình đi cùng người khác, rốt cuộc là vì cái gì?

Nghe Nguyên Tử chân nhân hỏi, đám trưởng lão kia mới ngẩn ra, ánh mắt đảo qua nhìn nhau, bất quá chỉ nhìn thấy đều là một hồi nghi hoặc khó hiểu cả.

- Nguyên nhân bên trong, ta không đoán được, có thể đây là do Dương Thiên Quân cố tình nhắm mắt làm ngơ. Ngoài ta, nữ đệ tử đó, không lẽ các người thực sự không đoán ra?

- Xin phó tông chủ nói thẳng.

Đám trưởng lão đồng thanh nói.

Trông Nguyên Tử chân nhân thở một tiếng, trong ánh mắt thoáng ủa về sự hồi tưởng.

- Trước đây nhìn nàng hơi quen mắt, bất quá ta không để ý. Giờ nghĩ lại, nàng ta nhất định là đứa bé năm xưa mà người đó mang về.

Khi Nguyên Tử chân nhân nhắc đến người đó, tất cả các trưởng lão không ai ngoại lệ sắc mặt đều cả kinh, dường như trong lòng ai nấy đều đang rất úy kỵ.

- Giờ nghĩ đến cũng phải, chỉ có nhi nữ của người đó mới có thể khiến cho Dương Thiên Quân động lòng. Thời gian như én đưa thoi, một cái chớp mắt, nàng ta bây giờ lại trở thành một thiếu nữ xinh đẹp như vậy. Được rồi, không bàn đến vấn đề này nữa. Các người, nhất là Vân trưởng lão không nên nhúng tay vào việc này nữa, cứ để cho đám hậu bối bọn hãn tự mình giải quyết. Bằng không hậu quả khi khiến người đó không vui, các người biết rõ mà.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 175: Quyết Đấu

Cả đám trưởng lão bị Nguyên Tử chân nhân trầm giọng nhắc nhở đều rơi vào im lặng, không người nào hó hé thêm nửa lời. Bất quá, bao nhiêu người thật sự có hiểu được khuyên răn của Nguyên Tử chân nhân hay không thì vẫn khó mà đoán trước được.

Mà lúc này, vòng thách đấu đã bắt đầu. Trước đó mười vạn đệ tử ngoại môn chia thành một ngàn trận đấu hỗn chiến, lựa chọn ra một trăm có thực lực mạnh nhất. Tuy nhiên, bởi vì trong một ngàn trận đấu này, ngẫu nhiên có một vài đệ tử thiên tài có thực lực mạnh bị trùng lời đài với nhau.

Bởi vì vậy mới có vòng thách đấu, miễn cho những đệ tử có thực lực không tồi đó bị thui chột tài năng. Tuy nhiên, mặc dù bất kỳ những đệ tử thất bại nào cũng có quyền được thách đấu, nhưng nếu thách đấu cùng một người lại thành ra xa luân chiến, dẫn đến đệ tử bị thách đấu trong lòng nguội lạnh.

Vì vậy, muốn thách đấu thì phải thỏa mãn hai quy tắc. Thứ nhất, người thách đấu chỉ được nhận lời thách đấu không quá mười lần; thứ hai, muốn thách đấu thì phải bỏ ra hai vạn linh thạch hạ phẩm. Thỏa mãn hai quy tắc trên thì trận thách đấu liền được cho bắt đầu.

Hai quy tắc này nhằm hạn chế đi việc người thách đấu bị xa luân chiến, đồng thời để cho những người có năng lực thật sự mới có quyền

thách đấu, giành lấy cơ hội của bản thân tiến vào vòng loại trực tiếp thứ hai.

Sau khi trường lão công bố quy tắc của vòng thách đấu này, toàn bộ một ngàn đệ tử tiến lên một ngàn lô đài đã được chuẩn bị sẵn đang bay lơ lửng trên bầu trời. Còn mười lô đài kia đã được cao tăng Thiên Kiếm Tông thu hồi lại từ trước đó.

- Lục Phong, cố lên, hy vọng thấy huynh ở vòng loại trực tiếp.

Thấy Lục Phong hô hấp hơi loạn, gương mặt biểu tình nghiêm túc, Bắc Cung Thanh Đan bèn vỗ vai trấn an hẳn.

- Ta nhất định sẽ cố hết sức.

Lục Phong nở nụ cười hơi miễn cưỡng, nhưng có lẽ nhờ lời an ủi của Bắc Cung Thanh Đan mà trong mắt Lục Phong một chút tự tin xuất hiện trở lại.

- Hừ, phế vật như hần cũng lọt vào vòng thách đấu, đúng là nực cười.

Đứng cách đó không xa, Dương Khai nhếch mép cười khinh bỉ. Nhớ lại trước đây, khi Dương Khai tiến đến Vĩnh Dạ Thâm Uyên để thu hoạch U Hải Quả, lần đó hần cũng dẫn theo Lục Phong.

Khi ấy, mục đích mà Dương Khai mang theo Lục Phong chính là để biến Lục Phong thành con mồi, tranh thủ một chút thời gian cho Dương Khai mà thôi. Rốt cuộc cuối cùng Tinh Hồn xuất hiện khiến cho mọi kế hoạch bị đảo lộn.

Mà bây giờ, Lục Phong trông rất thân thiết với Tinh Hồn, điều này khiến cho Dương Khai trong lòng rất khó chịu. Lại nói, trong số mấy người Tinh Hồn thì có lẽ Dương Khai chỉ có thể dùng miệng lưỡi để bắt nạt Lục

Phong mà thôi. Còn Tinh Hồn, Bắc Cung Thanh Đan và Hạng Hạo thì trình cỡ Dương Khai hoàn toàn không có tư cách.

- Dương Khai, người cũng nên cẩn thận, kéo lại bị ai đánh đá dít khỏi lôi đài, làm cho Dương Thiên Quân bị mang tiếng có một thằng em trai phế vật.

Bắc Cung Thanh Đan miệng lưỡi không vừa, đá xéo Dương Khai một tiếng.

- Bắc Cung Thanh Đan, chuyện của ta không cần người xía vào. Chúng ta đi.

Dương Khai hừ lạnh một tiếng, sau đó cùng với mấy người khác đi cùng với hăn rời khỏi. Khi Dương Khai đi mất, Hạng Hạo với đến gần Lục Phong, gương mặt nghiêm nghị khuyên nhủ:

- Lục Phong, người thực sự rất có tài, nhưng bởi vì hơi nhút nhát nên mới không bộc lộ khả năng thật sự.

- Ha ha, Hạng Hạo, huynh không cần an ủi, ta tự biết khả năng của mình đến đâu mà.

Lục Phong nở nụ cười khổ, miễn cưỡng đáp.

Đúng lúc đó thì Tinh Hồn cũng chen vào một câu:

- Hạng Hạo nói không sai, người đích thực có chút thiên phú, chỉ là chưa bị người ta nhìn ra thôi.

Nói xong, Tinh Hồn ngự kiếm tiến về lôi đài mà hăn đã được trưởng lão phân công canh giữ tại đó. Hạng Hạo lẫn Bắc Cung Thanh Đan vỗ vai giúp Lục Phong lấy tinh thần, rồi cũng lần lượt đi về phía lôi đài của mình.

Còn lại một mình Lục Phong, hần nhìn ba người Tinh Hồn bằng ánh mắt hăm dọa, bởi trên người ba người kia hần cảm giác bọn họ có một trái tim của cường giả, rồi nhìn lại bản thân mình thì... lắc đầu cười khổ, hần quay mặt lại, ôm quyền với Tiêu Y Y rồi sau đó cũng rời đi.

Nói đến Tiêu Y Y, từ lúc bị Điền Diệp sỉ vả đến giờ, nàng thủy chung không mở miệng nói một câu nào. Nhìn gương mặt dường như đang có tâm sự nào đó ở trong lòng.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Một ngàn đệ tử trấn giữ một ngàn lôi đài đều đã tập trung đầy đủ. Đa số đứng trấn thủ những lôi đài này đều là những người thực lực mạnh mẽ, có thể kể đến như Tinh Hồn, Hạng Hạo, Bắc Cung Thanh Đan, Chu Ân, Tổng Đế Bính, Hoắc Tôn, Ân Tiểu Ngạo... đương nhiên lẫn trong đó cũng có không ít những đệ tử nhờ sự kiên trì trụ vững đến phút cuối cùng, nhờ vậy mà giành được nửa tấm vé tiến vào vòng thi đấu tiếp theo. Đã là người trấn thủ, thực lực tuyệt đối không thể xem thường.

- Vòng thách đấu bây giờ đã có thể bắt đầu. Như quy tắc lão phu đã công bố trước đó, các người cứ như vậy mà làm theo. Vậy bây giờ những ai muốn thách đấu mời xuất hiện.

Vị trưởng lão áo tím đứng lơ lửng trên không trung, giọng nói chậm rãi nhưng tràn ngập uy thế, ánh mắt quét quanh một vòng rồi hô lớn.

Mặc dù quy tắc đặt ra dùng để hạn chế đi số lượng đệ tử tham gia thách đấu, thế nhưng có không ít đệ tử đã chuẩn bị sẵn. Nhất là những đệ tử bên phía Thiên Hội và Chiến Bang, trong số những đệ tử tham gia thách đấu thì hai bang này chiếm số lượng đông nhất. Còn Nhân Hội thì chỉ có vài chục người mà thôi.

- Tốt lắm, chiếu theo quy tắc mà làm. Trước hết nộp lại bạc, sau đó lựa chọn lôi đài muốn thách đấu.

Vị trưởng lão này lại nói tiếp. Mấy gã đệ tử thách đấu bèn ném nhẵn trử vật đựng hai vạn linh thạch hạ phẩm về phía trưởng lão, sau đó hô lớn lôi đài muốn thách đấu:

- Đệ tử Thượng Quan Minh thách đấu lôi đài số năm.
- Đệ tử Lý Phục thách đấu lôi đài số hai mươi bảy.
- Đệ tử Thủy Triệt thách đấu lôi đài số hai trăm chín mươi sáu.
- Đệ tử...

Số lượng đệ tử tham gia thách đấu ước chừng khoảng hơn một ngàn năm trăm người, sau đó tự do hô lớn lôi đài mình muốn thách đấu. Nếu như lôi đài bản thân muốn đã vượt quá mười người thì có thể lựa chọn lôi đài khác, hoặc nếu không muốn tiếp tục thì sẽ được trưởng lão bàn giao lại tám phần linh thạch hạ phẩm đã nộp trước đó.

Bởi vì số lượng người tham gia thách đấu chỉ có khoảng hơn một ngàn năm trăm người, có người muốn chắc ăn lựa chọn những người thực lực yếu kém nhất, lại có người thì đứng im một chỗ chờ thời gian kết thúc bởi không có ai thách đấu mình.

Trên lôi đài số hai mươi mốt, đó chính là lôi đài nơi Tinh Hồn trấn giữ. Hãn nhắm mắt ngồi giữa lôi đài thiên định, tuy nhiên hãn vẫn biết được rằng, có không dưới ba mươi người muốn thách đấu lôi đài của hãn. Thậm chí bởi vì quá muốn chiến đấu với hãn mà lựa chọn bỏ ra thêm một số lượng linh thạch nhất định nữa.

Trò này, xem ra đằng sau có bàn tay Thiên Hội nhúng chàm vào. Bất quá, Tinh Hồn sẽ không quan tâm đến.

Đột nhiên một gã đệ tử xuất hiện trên lôi đài của Tinh Hồn. Người này thực lực không tệ, là một gã hậu kỳ Phù Tiên Cảnh, hơn nữa cảnh giới rất

vững chắc, xem ra tu luyện đã có thâm niên.

- Tại hạ Tề Hạo đến đây thách đấu, xin chỉ giáo.

Lôi đài của Tinh Hồn chính là một trong những lôi đài được chú ý nhất trong số một ngàn lôi đài tại đây. Bởi khoảng thời gian Tinh Hồn xuất hiện tại Thiên Kiếm Tông, hẳn khiến cho Thiên Hội không ít lần gặp phải rắc rối, mà vụ lớn nhất đó là tru diệt Chu Văn Thành, điều này làm cho danh tiếng của Tinh Hồn đẩy cao lên.

Mấy tháng trước, Tinh Hồn lại cản đường Dương Thiên Quân, làm cho tiếng tăm Tinh Hồn càng được nhiều người biết đến.

Vì vậy, không ít người muốn nhìn xem, rốt cuộc thực lực của Tinh Hồn mạnh đến cỡ nào.

- Tề Hạo, ngoại môn đệ tử thực lực xếp thứ hai mươi hai, đáng tiếc vòng quần chiến đụng phải Chu Ân, bị nàng đá bay khỏi lôi đài, mất đi tư cách trấn thủ tại vòng thách đấu.

Trên thượng tọa, Vân Dịch Lam trưởng lão chú mục hướng nhìn lôi đài của Tinh Hồn, đồng thời giải thích.

- Tề Hạo thực lực không sai, nhưng Chu Ân kia thực lực quá biến thái. Theo lão phu dự đoán, Chu Ân rất có thể thông qua khảo hạch lần này tiến vào bên trong nội môn.

- Nếu Tề Hạo thể hiện tốt, hẳn có khả năng đánh bại được gã đệ tử trấn giữ lôi đài kia.

- Người đệ tử tên Tinh Hồn lĩnh ngộ kiếm ý đệ nhị trọng, ta thấy Tề Hạo hoàn toàn không có cơ hội.

-

Bởi vì Tinh Hồn để lộ kiếm ý đệ nhị trọng, thế nên hẳn rất được các vị trưởng lão tại đây chú ý đến. Kiếm ý đệ nhị trọng quyết đấu với đệ tử thứ hạng thứ hai mươi hai, đây nhất định là một trận đấu rất đáng xem.

Ngay cả Nguyên Tử chân nhân cũng không ngoại lệ, dường như y đối với Tinh Hồn tràn ngập hứng thú.

Trên lôi đài, Tinh Hồn chậm rãi đứng dậy. Áo bào, mái tóc trắng nhẹ nhàng bay trong gió, gương mặt lãnh đạm nhìn Tề Hạo, dường như không có chút cảm giác nào cả.

Điều này khiến cho Tề Hạo cảm thấy khó chịu, cứ như chính mình cư nhiên đang bị coi thường vậy.

- Trận đấu bắt đầu.

Trọng tài trông thấy cả hai dường như đã sẵn sàng cho trận quyết đấu thì liền hô lớn.

Chỉ thấy Tề Hạo trên tay bảo kiếm tế ra, ánh hào quang màu xanh lục tán ra trông rất đẹp mắt, khí thế bộc phát trên người không hề tầm thường.

- Toàn Phong Trảm.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 176: Ngưu Cuồng Quyết

Tề Hạo xuất kiếm chém ra một đạo long quyển phong, gió xoáy cuốn bay đất bụi, tốc độ gió xoáy rất nhanh, cơ hồ được tạo nên bởi rất nhiều đạo phong nhận sắc bén.

- Trung phẩm vũ kỹ Toàn Phong Trảm đã được Tề Hạo luyện đến mức đại thành, uy lực so với thượng phẩm vũ kỹ chỉ kém một chút.

- Lúc Tề Hạo giao đấu với Chu Ân, hẳn không hề thi triển Toàn Phong Trảm, có lẽ biết không thể đánh bại Chu Ân nên mới giữ lại dùng vào trận thách đấu này.

- Tề Hạo được xếp hạng thứ hai mươi hai, thực lực dĩ nhiên bất phàm.

-

Lốc xoáy lao đến, chỉ thấy trên mặt đất lồi dài xuất hiện một đường rãnh dài, dĩ nhiên chính là do lốc xoáy tạo thành phối hợp với tốc độ di chuyển rất nhanh.

Chỉ thấy Tinh Hồn gương mặt lãnh đạm, hẳn chẳng buồn sử dụng đến kiếm của mình, bàn tay siết lại thành quyền, tư thế hạ xuống thành tấn. Đột nhiên khí tức dâng trào lên, đấu khí lộ ra mạnh mẽ, một quyền xuất ra, phản phát như một đầu kinh ngư đang giận giữ húc đầu đến.

Một tiếng bạo tạc nổ vang, cuồng phong hỗn loạn bắn ra tứ phía khiến cho lôi đài nổi lên vô số bụi bặm, tầm nhìn vì vậy bị che khuất đi.

Tề Hạo gương mặt nhướng lên, thực lực của Tinh Hồn dường như nằm ngoài dự kiến của hắn. Đấu khí lại bùng nổ, thần thức tản ra muốn dò xét xem Tinh Hồn đang ở đâu thì bất ngờ một luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng.

- Người tìm ta?

Giọng nói nhàn nhạt vang lên bên tai khiến cho Tề Hạo khiếp hãi, hắn giật mình chuyển người nhìn lại thì một cước vừa nhanh vừa mạnh húc vào trước ngực. Tề Hạo hét thảm một tiếng, miệng thổ ra một ngụm máu lớn, thân thể như một hòn đá bị người ta ném đi.

Nhưng hắn còn chưa tiếp đất thì một làn khói đen xuất hiện bên cạnh hắn, Tề Hạo một lần nữa cả kinh, bởi làn khói đen đó dĩ nhiên là do tốc độ kinh khủng của Tinh Hồn tạo thành.

- Hải Kinh Cực Lãng Chương.

Cánh tay phải co lại, bàn tay siết thành quyền, nguyên lực vận chuyển rồi đánh xuống một chương như trời giáng. Một chương này rất mạnh, chỉ nghe âm thanh xương cốt vỡ nát vang lên nghe rất rợn người, nhìn mặt đất thì biến thành một cái lỗ hổng, lấy vị trí Tề Hạo đang nằm đo ván ra xung quanh, chỉ thấy có vô số vết nứt chi chít như mạng nhện.

Còn Tề Hạo, tình huống không cần phải nói, hắn bị đánh bại một cách nhanh chóng, ngay cả thời điểm xin thua cũng không có thì đã nằm đo đất rồi.

Tề Hạo, ngoại môn đệ tử thực lực xếp thứ hai mươi mười, cư nhiên lại bại trận thảm hại như vậy. Nhìn tình huống của Tề Hạo, nếu không dưỡng thương mười năm hai mươi năm thì đừng mong tiếp tục cầm kiếm.

Trọng tài quản lý lôi đài Tinh Hồn gương mặt ngấn ngở. Hẳn ta tuy biết thực lực của Tinh Hồn rất mạnh, nhất là lúc lộ ra kiếm ý đệ nhị trọng. Thế nhưng không ngờ, kiếm ý đệ nhị trọng Tinh Hồn thậm chí không cần dùng đến thì đã dễ dàng đánh nhanh diệt gọn, không cho Tề Hạo bất kỳ một cơ hội nào để phản kháng lại.

- Tề Hạo bại. Người đâu, đưa Tề Hạo đến Đan Đường dưỡng thương.

Thấy Tề Hạo trọng thương rất nặng, trọng tài sau khi tuyên bố phần thắng dành cho Tinh Hồn thì liền gọi người đưa Tề Hạo đi cứu chữa.

Trên thượng tọa, Vân Dịch Lam trường lão hừ lạnh một tiếng, có thể nhìn ra lão ta đang rất bất mãn.

- Đồng môn với nhau nhưng ra tay độc ác như vậy. Lão phu cảm thấy nên tước bỏ quyền trấn thủ lôi đài của hẳn.

- Vân trưởng lão, tuy hẳn ta hơi quá tay, nhưng lại không làm trái với quy tắc, chỉ cần không khiến đối phương mất mạng, những chuyện còn lại, dù là trọng tài cũng không thể nhúng tay vào.

Một trưởng lão khác phản bác.

- Dù là vậy, nhưng rõ ràng thực lực của hẳn mạnh hơn Tề Hạo, chỉ cần áp chế khiến Tề Hạo nhận thua là được. Đẳng này hẳn khiến cho Tề Hạo nằm trên giường ít nhất hai mươi năm mới mong hồi phục. Hành vi của hẳn, so với lũ ma đạo khác gì nhau.

- Vân trưởng lão, chỉ là một gã đệ tử ngoại môn mà thôi, đâu cần phải để bụng đến như vậy.

- Lão phu lại đi chấp nhất với một gã đệ tử? Chỉ là thấy tâm tính của hẳn quá tàn độc, chỉ sợ sẽ khiến Thiên Kiếm Tông bị mang tiếng xấu.

- Được rồi, cứ quan sát tiếp, không phải nói nhiều.

Ai cũng ngầm hiểu được lí do vì sao Vân Dịch Lam trưởng lão tại sao lại để bụng với Tinh Hồn, bất quá chỉ không tiện nói ra mà thôi. Mãi đến khi Nguyên Tử chân nhân nhẹ giọng nhắc nhở thì Vân Dịch Lam trưởng lão và những vị trưởng lão khác mới thôi không bàn đến nữa.

Nguyên Tử chân nhân lắc đầu, ánh mắt lơ đãng muốn quan sát những lôi đài khác thì hàng chân mày nhướng lên. Chỉ thấy Nguyên Tử chân nhân chậm rãi đứng dậy, dường như đang muốn đi đâu đó. Một vị trưởng lão thấy vậy bèn hiểu kỳ hỏi:

- Phó tông chủ, ngài muốn đi đâu vậy?

- Đi dạo một lúc, ta sẽ quay lại ngay thôi.

Nguyên Tử chân nhân chậm rãi giải thích, sau đó lắc người nhẹ một cái, bóng hình trong chớp mắt đã tiêu thất.

Trên lôi đài, Tinh Hồn hạ gục xong Tề Hạo thì nhắm mắt lại. Bên tai, giọng nói của trọng tài lại vang lên:

- Người muốn nghỉ ngơi hay tiếp tục trận chiến tiếp theo?

- Không cần, trọng tài cứ cho tiếp tục.

Trọng tài gật đầu, sau đó hô lớn:

- Người thách đấu tiếp theo, mời lên lôi đài.

Sau tiếng hô lớn của trọng tài thì bỗng ầm một tiếng, một bóng người cao lớn vạm vỡ tựa như một tòa núi nhỏ, gương mặt bặm trợn hung dữ, mái tóc cắt ngắn, hàm râu quai nón, da màu cổ đồng, không phải Kim Đồng Phúc thì còn ai vào đây nữa.

- Ta Kim Đồng Phúc đến đây thách đấu.

Nghe ngữ điệu của Kim Đồng Phúc rất cao ngạo, cơ hồ đang muốn ăn tươi nuốt sống người khác.

- Lần trước gặp may có Lôi Thần gần đó, nhưng hôm nay, chuyện đó sẽ không xảy ra nữa, bởi vì ngươi sẽ bị lão tử đánh bại.

Nhớ lại trước đây, Kim Đồng Phúc chờ đợi Tinh Hồn từ Vũ Kiếm Các trở ra thì vô tình bị Lôi Thần phát hiện, xuất ra một kiếm khiến Kim Đồng Phúc trọng thương nặng, không thể không trở lại tổng bộ Thiên Hội dưỡng thương.

Cũng nhờ Thiên Hội tài lực mạnh mẽ, không những Kim Đồng Phúc thương thế phục hồi rất nhanh, mà vô tình khiến cho thực lực Kim Đồng Phúc bạo tăng một tầng.

Vì Tinh Hồn mà Kim Đồng Phúc trọng thương nặng, thế nên Kim Đồng Phúc nội tâm rất căm ghét Tinh Hồn. Thậm chí Kim Đồng Phúc trong trận quần chiến chấp nhận thất bại chỉ để tại vòng thách đấu này quyết chiến với Tinh Hồn một trận.

- Yên tâm, lão tử sẽ không giết ngươi, nhưng sẽ làm cho ngươi cảm thấy sống không bằng chết.

Nói xong, Kim Đồng Phúc khí thế bạo tạc, áo bào đột nhiên nổ tung, còn cơ thể thì lớn hơn gấp đôi, cơ bắp nổi lên cuồn cuộn, cảm giác giống như hóa thành một con quái vật vậy.

- Ngưu Cuồng Quyết, Kim Đồng Phúc cư nhiên sử dụng Ngưu Cuồng Quyết?

- Ngưu Cuồng Quyết chính là thượng phẩm công pháp, được phỏng theo sự cuồn nộ của Thanh Ngưu Thú, trong thời gian ngắn khiến chiến

lực tăng gấp hai lần mà không để lại hậu họa. Bất quá, tu luyện Ngưu Cuồng Quyết lại rất khó khăn, không chỉ yêu cầu thân thể cường hãn mà còn có tâm tính cứng rắn, nếu không sẽ bị cản trở.

- Kim Đồng Phúc thực lực cường hãn, nếu vận dụng cả Ngưu Cuồng Quyết chẳng phải thực lực so với tiên giả Địa Tiên Canh chỉ kém một chút thôi sao? Ta đoán trận này Kim Đồng Phúc tám phần giành chiến thắng.

- Người quen Tinh Hồn còn chưa thi triển kiếm ý đệ nhị trọng à?

- Kiếm ý đệ nhị trọng mặc dù lợi hại, nhưng nó không phải vạn năng. Nếu bình thường, thiết nghĩ kiếm ý đệ nhị trọng sẽ khiến thực lực Kim Đồng Phúc bị áp chế, nhưng Kim Đồng Phúc đã sử dụng Ngưu Cuồng Quyết, kiếm ý đã không còn quá nhiều tác dụng nữa.

- Đúng vậy, trận này Kim Đồng Phúc thắng chắc rồi.

-

Chỉ thấy Kim Đồng Phúc sau khi sử dụng Ngưu Cuồng Quyết thì bên ngoài ẩn hiện một luồng khí đỏ, đôi mắt trắng dã, trông chẳng khác gì một con hung thú vừa mới bị xổng chuồng.

- Tinh Hồn, lão tử khiến ngươi thành phế nhân.

- Thanh Ngưu Húc.

Kim Đồng Phúc gầm lớn, khí thế hung hãn lao đến, tuy rằng thể hình của hắn rất đồ sộ, nhưng tốc độ không vì thế mà giảm sút, ngược lại so với bình thường còn nhanh hơn gấp đôi.

Chỉ thấy Kim Đồng Phúc lao đến, ẩn hiện sau lưng ảo ảnh một đầu thanh ngưu đang húc đến vậy. Tinh Hồn chân mày nhíu lên, xem ra Kim Đồng Phúc cái danh hộ pháp Thiên Hội không phải để gọi chơi.

Thực lực Kim Đồng Phúc đúng là rất mạnh, nhưng vẫn chưa đủ để Tinh Hồn phải xuất ra kiếm của mình. Nếu như Kim Đồng Phúc đã tự tin sức mạnh thân thể như vậy, dĩ nhiên Tinh Hồn cũng liền dùng sức mạnh cơ thể để đối phó với đối thủ.

Trần Ngọc Huyền Thế vận chuyển, một làn khói trắng nhàn nhạt từ cơ thể hần bốc lên, dưới chân mặt đất bị một tầng băng đóng lại.

Khi Kim Đồng Phúc lao đến, Tinh Hồn không những không tránh né giống như tưởng tượng của mọi người, mà ngược lại còn dùng hai tay ngăn cản thế công dũng mãnh.

- Hần điên rồi sao? Thắng được Tề Hạo thì cho rằng bản thân mình vô địch chắc.

- Lực lượng thân thể của Kim Đồng Phúc lúc này rất mạnh, cơ hồ có thể phá vỡ một tòa núi nhỏ, vậy mà hần lại dám lấy dùng cứng đối cứng, thật điên rồi.

- Đây chính là lấy trứng chọi đá trong truyền thuyết sao, ha ha ha...

- Kim Đồng Phúc cư nhiên lại giành thắng lợi một cách đơn giản như vậy. Tề Hạo mà biết được chắc sẽ tức ói máu.

-

Ai cũng cho rằng hành động của Tinh Hồn là điên rồi, nhưng trái với dự đoán của chúng nhân, chỉ thấy thân thể khổng lồ hung hãn của Kim Đồng Phúc bị Tinh Hồn chặn lại. Khi cả hai chạm nhau, không gian vang lên một tiếng đổ vỡ, mặt đất bị lún xuống sâu khoảng một gang tay, xung quanh lan ra vết nứt nẻ giống như mạn nhẹ, kính phong thổi lan ra tứ hướng, đủ để biết khi cả hai va chạm đã tạo thành một kinh động lớn đến như thế này.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 177: Thu Làm Đồ Đệ...

Cách đó không xa, trên một tòa phủ cao ốc, có một ông lão râu tóc bạc phơ, gương mặt tròn trịa hồng hào, dáng người lùn tịt mập mạp, trông chẳng khác gì một tên tiểu bàn tử cả. Ông lão này, dĩ nhiên lại là ông lão quản lý Vũ Kiếm Các tầng thứ hai.

Chỉ thấy ông lão trên tay cầm một chiếc bánh không ngừng ngấu nghiến, vừa ăn vừa quan sát các trận chiến đang diễn ra. Lại nói, khu vực tòa cao ốc này chỉ có những người có chức phận, địa vị cao cấp mới được tiến vào, cứ nhiên ông lão lại xuất hiện tại đây, có thể thấy được thân phận của ông lão này không hề tầm thường.

Đột nhiên không gian truyền đến một đạo ba động khí tức, cùng với đó là một cơn gió nhẹ thổi qua. Sau lưng ông lão nhẹ nhàng vang lên tiếng nói:

- Nguyên Tử bá kiến Hạo Côn tôn giả.
- Cái tên đó đã lâu không có ai gọi lại.

Nguyên Tử chân nhân xuất hiện dường như không ngoài dự kiến của ông lão.

- Bây giờ lão phu là Hồng chấp sự, một gã quản lý Vũ Kiếm Các mà thôi, ha ha ha...

Hồng chấp sự há miệng cười lớn, trông gương mặt dường như rất thống khoái, vừa cười vừa ăn chiếc bánh còn nóng hổi không ngừng ngấu nghiến. Nhìn dáng vẻ này của Hồng chấp sự, Nguyên Tử chân nhân thở dài một tiếng.

Trong đầu dường như đang nhớ đến chuyện xưa, có điều nhìn Hồng chấp sự hiện tại, Nguyên Tử chân nhân cũng chẳng muốn bàn luận chuyện cũ của năm đó nữa. Nguyên Tử chân nhân bước đến gần lan can gỗ, ánh mắt ôn hòa nhìn về phía lôi đài Tiên Kiếm Trường, lại nói tiếp:

- Tiên bối đến đây, không lẽ là vì hãn ta?

- Phải, gã tên Tinh Hồn đó tiềm lực rất mạnh, nếu như có khả năng, người liền thu hãn làm đồ đệ đi.

Hồng chấp sự không giấu diếm, gật đầu đáp. Chỉ thấy Nguyên Tử chân nhân lắc đầu:

- Quả thật tiềm lực của hãn rất tốt, thực lực so với đồng giai mạnh hơn rất nhiều, bất quá nội môn đệ tử không thiếu những người như vậy. Nếu như hãn tiến vào bát cường, Nguyên Tử có thể suy nghĩ đến chuyện thu hãn làm đồ đệ.

- Nguyên Tử, lão phu hiểu suy nghĩ của người, nhưng nếu hiện tại người không thu nạp hãn, sau này chỉ sợ rất khó khăn.

- Việc này... Nguyên Tử cần phải suy nghĩ kỹ lưỡng mới quyết định. Dù sao Nguyên Tử cũng là phó tông chủ Thiên Kiếm Tông, một hành động nhỏ nhỏ cũng khiến nhiều người chú ý đến.

Nguyên Tử chân nhân trầm ngâm, bất quá gương mặt không để lộ ra suy nghĩ, tạo cho người khác cảm giác thâm sâu khó dò.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Một tiếng nổ vang lên, âm thanh kinh thiên động địa, kinh phong tán loạn bay tứ tung. Kim Đồng Phúc ánh mắt không thể tin nổi, hắn không ngờ Tinh Hồn lực lượng thân thể lại cường hãn đến như vậy, hắn đã sử dụng đến bảy thành Ngưu Cuồng Quyết, vậy nhưng lại bị Tinh Hồn ngăn cản một cách dễ dàng như vậy.

- Đừng vội mừng, lão tử chỉ mới sử dụng bảy thành công lực mà thôi, xem đây.

Thực lực của Kim Đồng Phúc, dù là những đại cao thủ bên ngoài môn Chiến Bang cũng phải e ngại bốn năm phần, thế nhưng lại bị một gã thua một gã sơ kỳ Phù Tiên Cảnh, điều này khiến cho Kim Đồng Phúc cảm giác bị khinh thường.

Trên trán Kim Đồng Phúc gân xanh nổi lên, trong đôi mắt đầy tia máu đỏ, khí lực càng lúc càng mạnh mẽ cuồng bạo.

- Vậy ư?

Tinh Hồn lãnh đạm nói, đột nhiên hắn nơi lỏng sức mạnh, bước chân lùi lại phía sau, tạo thành một cái đà khiến cho Kim Đồng Phúc theo quán tính ngã người về phía trước. Kim Đồng Phúc cả kinh, hắn chưa kịp nghĩ gì thì đã bị một cước của Tinh Hồn đá thẳng vào bụng.

Thân thể khổng lồ vạm vỡ bị một cước sút thẳng lên trời.

- Quỷ Ảnh Thần Hành.

Tinh Hồn hóa thành một đạo khí đen, trong giây lát xuất hiện phía trên bầu trời. Chân phải hướng lên cao rồi đập thẳng xuống vào giữa lưng Kim Đồng Phúc.

Chỉ nghe một tiếng hét thảm vang lên, Kim Đồng Phúc từ trên cao mấy chục thước rơi thẳng xuống đất với tốc độ rất nhanh. Mặt đất rung

chuyển dữ dội, âm thanh ầm ầm vang lên liên hồi, đất đá cát bụi văng tứ tung.

Dĩ nhiên chưa dừng tại đó, Tinh Hồn nguyên lực vận chuyển, tay siết lại thành quyền, thân thể từ trên cao lại gia tốc lao xuống.

- Hải Kinh Cực Lãng Chương.

Uy lực của Hải Kinh Cực Lãng Chương được Tinh Hồn xuất ra toàn lực, chỉ thấy trên bầu trời mờ ảo hiện ra một đầu kinh ngư đang vô cùng giận dữ húc đầu xuống dưới. Không gian vang lên âm thanh ầm ầm như đổ nát, kinh phong lan tràn ra tứ phương bát hướng, khí thế mãnh liệt không gì sánh được.

Lại một tiếng nổ vang trời nữa truyền ra. Chỉ thấy từ trong đám khói bụi có hai bóng người bị hất ra. Tinh Hồn thì vẫn gương mặt lãnh đạm vô sự, trên người chỉ bám một ít bụi bẩn, ngoài ra không bị gì khác. Trái lại, Kim Đồng Phúc trên người xuất hiện rất nhiều vết thương, khoe miệng chảy xuống tia máu.

Sau một hồi giao phong, người chịu thiệt thòi chính là Kim Đồng Phúc. Chuyện này gần như là ngoài dự đoán của tất cả mọi người, bao gồm cả chính bản thân Kim Đồng Phúc hẳn.

Cứ tưởng rằng sẽ đơn giản giải quyết được Tinh Hồn dựa vào uy lực của Ngưu Cuồng Quyết bảy thành công lực, nhưng không ngờ không giải quyết được mà lại còn khiến bản thân trọng thương.

- Chuyện... chuyện gì thế? Tinh Hồn lại có thể làm cho Kim Đồng Phúc bị trọng thương.

- Không thể nào. Kim Đồng Phúc sử dụng Ngưu Cuồng Quyết bảy thành công thực, chiến đấu với tiên giả Địa Tiên Cảnh đều có khả năng, vậy

nhưng vẫn không thể động đến một góc áo của Tinh Hồn? Thực lực của Tinh Hồn sao có thể mạnh vậy được?

- Các người có để ý, gã Tinh Hồn kia còn chưa sử dụng đến kiếm ý, chỉ đơn thuần sử dụng sức mạnh thân thể để đối kháng với Kim Đồng Phúc.

- Ngoại môn đệ tử, Kim Đồng Phúc là một trong những thể tu đứng đầu, kiếm tu nếu không có kiếm thì không phải đối thủ của Kim Đồng Phúc. Vậy mà... chẳng lẽ Tinh Hồn ngoại trừ kiếm tu, hẳn còn tu luyện cả thể tu?

- Hoàn toàn có khả năng. Tên này đúng là một gã yêu nghiệt. Kim Đồng Phúc lần này đụng phải tảng đá cứng rồi.

-

Ngay cả những trưởng lão cũng không thể tin vào kết quả này. Bọn họ ban đầu cho rằng, Tinh Hồn tuy thực lực không tồi, nhưng nếu đối thủ là Kim Đồng Phúc thì cũng chỉ nhận được kết quả bại trận mà thôi.

Nhưng thật không ngờ, Tinh Hồn không những không bị Kim Đồng Phúc làm gì được, mà còn khiến Kim Đồng Phúc thân mang thương thế.

- Thực lực rất mạnh. Nếu như hẳn thắng được Kim Đồng Phúc, lão phu có thân cân nhắc thu nhận hẳn làm đồ đệ.

- Hoàng trưởng lão, ông đã có bao nhiêu đồ đệ tốt rồi, lần này đừng hòng tranh với lão phu nữa. Lão phu quyết định thu nhận hẳn rồi.

- Tịnh trưởng lão, ông so với Hoàng trưởng lão thua kém bao nhiêu. Tên đệ tử đó nhất định phải thuộc về lão phu mới được.

-

Trông thấy Tinh Hồn thể hiện thực lực kinh khủng, những vị trưởng lão này trong lòng lóe lên ý tưởng muốn thu hấn làm đồ đệ. Một gã đệ tử không những thực lực cường hấn, lại còn lĩnh ngộ được kiếm ý, chỉ cần không bị chết non, tương lai nhất định biến thành tuyệt thế cao thủ, hùng bá một phương.

Vân Dịch Lam trưởng lão trông thấy Tinh Hồn bị mấy gã trưởng lão kia tranh với nhau, thậm chí còn cãi vả nữa thì trong lòng khó chịu. Bất quá, lão ta cũng không thể không công nhận một điều rằng, tiềm lực của Tinh Hồn thật sự đúng là rất kinh hãi.

Bất quá, suy nghĩ là một chuyện, còn thái độ là một chuyện khác.

- Các người đừng quên hấn đã đắc tội với bao nhiêu gã thiên tài nội môn. Hấn mặc dù thực lực không tồi, nhưng nhiều đó cũng chỉ đủ giúp hấn hùng bá ngoại môn mà thôi. Nếu tiến vào nội môn, hấn nắm chắc cái chết.

Bị Vân Dịch Lam trưởng lão nói thẳng, nguyên cả đám trưởng lão lập tức im lặng lại.

- Hoàng trưởng lão, nếu ông đã có hứng thú với hấn thì lão phu đành nhường lại vậy.

- Khụ khụ, lão phu nghĩ lại rồi. Đồ đệ của lão phu đã rất nhiều, nếu nhận thêm chỉ sợ không thể kham nổi. Tịnh trưởng lão, vừa nãy ông rất muốn chiêu nạp hấn thì phải. Lão phu nhường ông đấy.

- Thôi, lão phu đã có không ít đệ tử đắc ý rồi, không cần phải có thêm nữa.

-

Mới vừa rồi còn tranh giành khốc liệt, nhưng ngay lập tức lại đùn đẩy cho nhau. Vân Dịch Lam trưởng lão thấy như vậy thì trong lòng cười thầm.

Quả nhiên đúng như dự đoán, chỉ cần hù một chút thôi mà đã sợ hãi như vậy. Chỉ cần Tinh Hồn không có bất kỳ một ai chống lưng, như vậy thì mới có thể dễ dàng giải quyết hẳn được. Vân Dịch Lam trường lão nhìn sắc mặt, coi bộ đang suy nghĩ làm cách nào để ứng phó với Tinh Hồn đây.

Trở lại phía trên lôi đài, Kim Đồng Phúc bị Tinh Hồn đẩy lùi lại thì gương mặt khó coi cực kỳ. Ánh mắt của hắn như bốc lên hai ngọn lửa, hàm răng nghiến chặt lại, tựa hồ càng thêm căm hận Tinh Hồn.

- Vốn chỉ định khiến người nằm trên giường vài năm, nhưng lão tử đổi ý rồi. Lão tử sẽ khiến người trở thành phế nhân.

- Ngưu Cuồng Quyết mười thành công lực.

Dứt lời, Kim Đồng Phúc khí thế càng lúc càng mạnh mẽ, trong giây lát như vừa mới đột phá Địa Tiên Cảnh vậy, khí thế vô cùng hung hãn, không gian vang lên tiếng gió gào thét.

Trên tay Kim Đồng Phúc lóe lên một vệt kim quang, kim quang biến mất hiện ra một thanh chiến phủ khổng lồ.

- Người rất khá, ép lão tử phải vận dụng Ngưu Cuồng Quyết mười thành công lực lần Khai Sơn Chiến Phủ, người có thể tự hào được rồi.

- Đại Phá Chùy.

Kim Đồng Phúc gầm lớn, đôi mắt lóe lên hung quang dữ tợn, khí thế chèn ép hướng về phía Tinh Hồn. Chỉ thấy phần búa của Khai Sơn Chiến Phủ đột nhiên dài ra, không ngờ được nối với thân cán phủ bằng một cái dây xích màu đỏ rất dài, mang theo uy thế hủy thiên diệt địa giáng xuống. Không gian vang lên âm thanh đồ nát ghê rợn, lực ép lan ra xung quanh. Một kích này, không đơn giản chỉ là một kích của tiên giả Địa Tiên Cảnh nữa rồi.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 178: Phế Bỏ

Tinh Hồn đứng đối diện gương mặt lãnh đạm. Vừa rồi, không phải là hãn không đánh lại Kim Đồng Phúc, mà là bởi vì giới hạn uy lực của Hải Kinh Cực Lăng Chương quá kém. Một chương toàn lực, thế nhưng chỉ khiến cho Kim Đồng Phúc bị thương, không đủ để đánh bại hãn ta được.

Ở đây lại có nhiều người chú ý đến như vậy, nhất là ánh mắt thần bí cách đây rất xa, thế nên Tinh Hồn không thể bại lộ tiên vũ kỹ Diệt Long Tứ Thức được, hãn chỉ có thể sử dụng những thứ đang có mà thôi.

- Rốt cuộc vẫn phải dùng đến kiếm.

Tinh Hồn lăm bắm, sau đó triệu hồi cổ kiếm Đồ Lục ra. Cổ kiếm Đồ Lục lúc này đang mang hình dạng một thanh kiếm khác chứ không phải trạng thái nguyên thủy, dù sao trạng thái nguyên thủy của nó rất cổ xưa kỳ lạ, đây cũng không phải thứ dễ dàng bị bại lộ.

Vì vậy, tuy trạng thái gia trình hình dạng khác khiến uy lực của Đồ Lục giảm đi ba thành, nhưng Tinh Hồn rất tự tin, chỉ cần Đồ Lục trong tay, hãn tuyệt đối không thua bất kỳ một kẻ nào.

Đồ Lục trên tay, tuy rằng không phải hình dạng nguyên thủy, thế nhưng nó vẫn khiến khí thế của Tinh Hồn thay đổi hãn, so với lúc trước khác biệt một trời một vực.

- Phân Linh Trảm.

Nguyên lực vận chuyển, kiếm trên tay biến đổi xuất ra một đạo kiếm quang. Chỉ thấy từ đạo kiếm quang này đột nhiên phân ra làm hai, nhưng sau khi phân ra thành hai đạo kiếm quang uy lực không bị suy giảm.

Đạo kiếm quang thứ nhất chạm vào phần đầu của Khai Sơn Chiến Phủ. Ầm một chiến, kiếm quang bỗng chốc vỡ nát, dĩ nhiên là do tuyệt chiêu của Kim Đồng Phúc phá vỡ. Tuy nhiên, sau khi va chạm với đạo kiếm quang thì uy lực đã bị suy giảm đi bốn thành.

Tiếp tục, đạo kiếm quang thứ hai lại tiếp tục va chạm. Một tiếng nổ nữa vang lên, trên không trung phần đầu Khai Sơn Chiến Phủ chao đảo dữ dội, uy lực lại bị giảm đi bốn thành nữa. Còn sót lại ba thành, khí thế gần như đã bị giảm sút hoàn toàn.

Chỉ còn lại bốn thành uy lực, cuối cùng chính là Tinh Hồn tự mình động thủ.

- Hư Không Chiến Thể.

Đằng sau bộ y phục ngoại môn đệ tử, làn da Tinh Hồn chuyển sang màu đen tím kỳ dị, sức mạnh cơ thể hần vốn đã rất mạnh sau khi tu luyện Trấn Ngục Huyền Thể, nay gia trì thêm Hư Không Chiến Thể, sức mạnh cơ thể lại trở nên vô cùng mạnh mẽ, hoàn toàn vượt xa Ngưu Cuồng Quyết mười thành công lực.

Bất quá, Tinh Hồn không muốn bại lộ Hư Không Chiến Thể, thế nên hần phải suy tính, lợi dụng khí thể lúc bị đánh tan của Kim Đồng Phúc, làn khói bụi, kết giới bao quanh lôi đài cùng với kiếm thể, tất cả mục đích dùng để che đậy đi Hư Không Chiến Thể.

Nguyên lực vận chuyển, Đồ Lục lóe lên ánh hào quang tuyệt đẹp từ bên dưới đám mây lên. Chỉ nghe ầm ầm ầm, tiếng nổ vang như ngũ lôi

oanh đình, khiến cho lôi đài trôi nổi trên không trung bị chao đảo kịch liệt.

Uy lực phản phệ ngược lại, Kim Đồng Phúc phun ra một ngụm máu tươi, đồng thời bật ngược về phía sau.

Kim Đồng Phúc gương mặt tràn đầy khiếp sợ, hắn đã bộc lộ hoàn toàn sức mạnh chân chính, thế nhưng vẫn bị Tinh Hồn phá vỡ đi. Chưa kịp định thần thì phía trước mặt xuất hiện một làn khói đen vô cùng lạnh lẽo truyền đến.

- Không... không thể...

Kim Đồng Phúc miệng muốn nói gì đó, nhưng đáng tiếc, kiếm quang chợt lóe lên chém qua cơ thể hắn. Trước người xuất hiện mấy cái lỗ máu, một trong số đó nhắm vào đan điền và khí hải của hắn. Máu tươi bắn ra thành vòi, cơ thể khổng lồ chậm ngã xuống đất, sau đó chậm rãi biến nhỏ lại như ban đầu.

Khói bụi tan biến, lôi đài chậm rãi hiện ra trong tầm mắt của mọi người. Chỉ thấy Kim Đồng Phúc hơi thở yếu ớt, máu tươi chảy loang ra xung quanh, thân thể nằm dài trên đất, trông bộ dạng vô cùng thảm hại.

Còn Tinh Hồn, ngoại trừ một ít bụi bẩn bám lên người, còn lại không hề có bất kỳ sự thay đổi nào khác. Có chăng, sự khác biệt chỉ là Đồ Lục ở trên tay mà thôi.

Phía trên thượng tọa, tất cả trưởng lão gương mặt ai nấy đều không thể tin nổi. Nhất là Vân Dịch Lam trưởng lão, lão đứng bật dậy khỏi ghế với biểu cảm trên mặt tràn đầy khiếp sợ. Thực lực của Kim Đồng Phúc, lão ta biết rất rõ, nếu như sử dụng mười thành công lực Ngưu Cuồng Quyết, dù quyết với tiên giả Địa Tiên Cảnh là điều hoàn toàn có thể. Thế nhưng, cứ nhiên như vậy vẫn bại dưới kiếm của Tinh Hồn.

Không những bại, mà đan điền lẫn tiên phù tại khí hải đều bị đập nát phế bỏ. Kể từ lúc này, Kim Đồng Phúc hoàn toàn đã trở thành phế nhân, sau này không thể nào tu luyện được nữa.

- Trọng tài, công bố kết quả đi chứ?

Tinh Hồn lãnh đạm nhắc nhở trọng tài một tiếng. Trọng tài ban đầu ngây ra, sau đó giật mình tỉnh ngộ.

Hắn vội chạy đến xem tình hình của Kim Đồng Phúc, sau đó thở phào một hơi nhẹ nhõm. Tuy trọng thương nặng, nhưng chưa đến nỗi mất mạng. Bất quá, sau này liền trở thành một phế nhân, sống một cuộc đời tầm thường.

- Người thách đấu Kim Đồng Phúc bại trận. Người đâu, mau đưa Kim Đồng Phúc đi trị thương.

Công bố xong kết quả, trọng tài lại vội gọi người đưa Kim Đồng Phúc rời đi. Bất giác thở dài một tiếng, cả hai người thách đấu Tinh Hồn kết quả đều rất thảm, nhưng so với Kim Đồng Phúc thì Tề Hạo vẫn khá khấm hơn.

Đúng lúc đó, trên thượng tọa, Nguyên Tử chân nhân cũng vừa mới trở về. Chỉ thấy y gương mặt trầm ngâm, trong ánh mắt lóe lên một tia nghi hoặc, tựa hồ đang suy nghĩ điều gì đó thì bỗng bên cạnh, giọng điệu Vân Dịch Lam trưởng lão tràn đầy tức giận cùng bất mãn.

- Phó tông chủ, người nhìn xem, hắn ta ra tay quá độc ác. Trận trước đánh trọng thương nặng Tề Hạo, trận này lại còn phế đi cả Kim Đồng Phúc nữa. Kim Đồng Phúc tiềm lực rất mạnh, tương lai sau này nhất định trở thành cao thủ Thiên Kiếm Tông chúng ta, cư nhiên tiền đồ lại bị hủy hoại như vậy. Gã Tinh Hồn này quá hung hăng càn quấy, nhất định phải bị nhốt vào Kiếm Ngục để trừng phạt.

- Phó tông chủ, lão phu cũng cảm thấy như vậy. Thực lực mạnh, thế nhưng tính cách lại quá cực đoan, không phù hợp với Thiên Kiếm Tông chúng ta. Vẫn là nên diệt từ trong trứng nước, tránh sau này để lại tai họa ngầm.

- Phó tông chủ...

Nguyên cả đám trưởng lão hòa theo Vân Dịch Lam trưởng lão mà tổ giác Tinh Hồn, bất quá Nguyên Tử chân nhân gương mặt lại rất lãnh đạm, tựa hồ không nghe thấy những gì bọn họ vừa nói.

- Hiện tại hãn vẫn chưa làm chuyện gì trái với quy tắc, thế nên không thể muốn bắt là bắt được, điều này sẽ khiến cho một vài đệ tử trong lòng lạnh lẽo, có thành kiến với cách làm việc của Thiên Kiếm Tông chúng ta. Thế nên tạm thời cứ đặt sang một bên, nếu như có gì đó bất ổn thì ta sẽ can thiệp.

- Nhưng tông chủ, nếu như các thiên tài gặp phải hãn đều trở thành phế nhân, đây chính là một tổn thất cực kỳ to lớn đối với tương lai Thiên Kiếm Tông chúng ta. Kim Đồng Phúc chính là ví dụ rõ ràng nhất, xin phó tông chủ suy xét.

Vân Dịch Lam trưởng lão gương mặt đầy lo lắng, ôm quyền thành khẩn.

- Vân trưởng lão nói như vậy cũng đúng.

Nguyên Tử chân nhân gật gù xoa cằm, sau đó nói tiếp:

- Nói với trọng tài, trong lúc giao chiến, nếu khiến đối phương trở thành phế nhân thì sẽ bị trừng phạt theo tông quy, tương đương với tội danh giết đồng môn.

- Tuân lệnh phó tông chủ.

Vân Dịch Lam ôm quyền nhận lệnh, sau đó truyền âm cho một ngàn trọng tài. Ngay lập tức, các trọng tài ngừng việc tiếp nhận khiêu chiến tiếp, đợi đến khi những lời đài khác kết thúc trận chiến thì liền công bố thêm quy tắc mới.

Đó chính là nếu đối phương chủ động nhận thua thì không được tấn công nữa; trong lúc giao chiến, có thể khiến đối phương trọng thương, nhưng không được phép phế bỏ đối phương, bằng không sẽ chiếu theo tông quy mà xử phạt.

Nguyên nhân dĩ nhiên chính là bởi trận chiến giữa Tinh Hồn và Kim Đồng Phúc mà ra. Thiên Kiếm Tông không muốn bị mất đi những thiên tài mà tương lai có thể là trụ cột của Thiên Kiếm Tông, vì vậy mới ban ra quy tắc mới này.

Sau khi tuyên bố xong, việc tiếp nhận khiêu chiến lại tiếp tục.

- Người muốn nghỉ ngơi chứ?

Trọng tài nhìn Tinh Hồn, trong mắt hiện lên vẻ úy kỵ hỏi.

- Một tiếng nữa ta sẽ tiếp tục khiêu chiến.

Trận chiến với Kim Đồng Phúc khiến Tinh Hồn tiêu hao sạch sẽ nguyên lực tại đan điền cùng với một nửa nguyên lực tại không gian động thiên thứ nhất. Lại nói, dựa vào không gian động thiên, Tinh Hồn chưa chắc đã đánh bại Kim Đồng Phúc một cách nhanh gọn đến như vậy.

Không gian động thiên tuy không gia tăng chiến lực, nhưng lại gián tiếp khiến Tinh Hồn có lợi thế cực kỳ to lớn.

Trong lúc Tinh Hồn ngồi phục hồi nguyên lực, từ những lời đài khác, những đệ tử trấn giữ lời đài đang ngồi phục hồi sức mạnh bỗng đều hướng sự chú mục vào Tinh Hồn.

Thực lực mà Tinh Hồn biểu hiện ra thực là quá đổi mạnh mẽ. Ở đây, có không ít người có khả năng chiến thắng Kim Đồng Phúc, nhưng sẽ không chiến thắng dễ như Tinh Hồn, lại còn phế bỏ đi hãn nữa, đây là một chuyện cực kỳ khó khăn.

- Đúng là một tên quái vật mà.

Hạng Hạo cũng là một trong những người đang ngồi phục hồi sức mạnh, khi nhìn Tinh Hồn thì miệng nở một nụ cười, thốt lên một tiếng.

Lại ở một góc khác, Dương Khai từ đầu buổi đến giờ vẫn đứng yên một chỗ, bởi chẳng có người nào đến lôi đài của hãn khiêu chiến cả.

Chỉ thấy Dương Khai lúc này cũng đang nhìn Tinh Hồn, ánh mắt vừa khiếp sợ, vừa úy kỵ, lại vừa căm ghét xen lẫn với nhau.

“Cũng may không đi chọc hãn, bằng không sau này số ta thảm rồi!”
Trông thấy Tinh Hồn biểu hiện quá mạnh mẽ, làm sao Dương Khai không sợ hãi cho được. Thậm chí hãn còn đang cầu trời Tinh Hồn bằng một cách thần kỳ nào đó bị loại khỏi vòng thách đố này, hoặc khi vào vòng thứ hai thì cũng đừng gặp ngay hãn.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 179: Biểu Ca

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 179: Biểu ca

Một tiếng đồng hồ trôi qua, sau khi sử dụng đan dược và linh thạch đã có sẵn từ trước, nguyên lực bị tiêu hao khi chiến đấu với Kim Đồng Phúc đã khôi phục lại hoàn toàn. Bất quá tiêu hao lại rất nhiều, bởi so với đan điền thì số lượng tích trữ bên trong không gian động thiên lớn hơn rất nhiều.

Tinh Hồn không thể sử dụng Tạo Hóa Nhất Khí để luyện hóa số lượng đan dược và linh thạch này được, bởi vì tốc độ luyện hóa của Tạo Hóa Nhất Khí khá chậm, vậy nên Tinh Hồn liền bí mật sử dụng thần thông thôn phệ, mặc dù số lượng linh khí bên của đan dược và linh thạch bị tiêu thất đi hai phần, thế nhưng chỉ có cách đó mới nhanh chóng khôi phục lại được.

Thấy Tinh Hồn mở mắt ra, sắc mặt trở lại ôn nhuận như trước, trọng tài bèn hỏi:

- Người có thể tiếp tục được không?
- Đã xong, trọng tài hãy cho tiếp tục.

Tinh Hồn thống khoái gật đầu. Thấy vậy, trọng tài liền hô lớn người kế tiếp muốn thách đấu với hẳn:

- Mời người thách đấu tiếp theo tiến lên lôi đài.

Sau khi trọng tài nói xong, nhưng hai phút trôi qua, trên lôi đài ngoại trừ Tinh Hồn ra thì không xuất hiện thêm người nào khác nữa. Trọng tài thấy vậy thì chân mày nhướng lên, bất quá trong lòng cũng dễ hiểu. Thực lực mạnh như Kim Đồng Phúc mà vẫn bị Tinh Hồn biến thành phế nhân một cách đơn giản, đủ biết thực lực của Tinh Hồn khủng bố như thế nào. Lựa chọn từ bỏ thách đấu, âu cũng là một quyết định chính xác.

- Ba phút nữa, nếu người thách đấu không tiến lên lôi đài sẽ bị tước bỏ tư cách khiêu chiến, đồng thời bàn giao lại tám phần linh thạch đã nộp theo quy tắc.

Trọng tài một lần nữa nói lớn hòng nhắc nhở người thách đấu Tinh Hồn. Có điều, vẫn như lúc trước, ba phút chậm rãi trôi qua, người thách đấu vẫn lựa chọn không chịu xuất đầu lộ diện.

- Ba phút đã trôi qua, người khiêu chiến bị tước bỏ tư cách. Sau khi vòng thách đấu chấm dứt, xin mời đến Đại Kiểm Đường để nhận lại tám phần linh thạch. Mời người khiêu chiến tiếp theo tiến lên lôi đài.

Lôi đài của Tinh Hồn có đến năm người muốn khiêu chiến. Ba trong số năm người thì hai người bại trận, một người từ bỏ, nếu như hai lượt thách đấu cuối cùng này vẫn không thể khiến Tinh Hồn mất đi tư cách trấn thủ giả thì Tinh Hồn sẽ giành được nửa tấm vé còn lại để tiến vào vòng loại trực tiếp thứ hai.

Hủy bỏ tư cách khiêu chiến của thách đấu giả thứ ba, trọng tài lại hô lớn mời người tiếp theo. Cũng giống như khiêu chiến giả thứ ba, khiêu chiến giả thứ tư cũng đồng dạng không muốn khiêu chiến, lựa chọn từ bỏ và nhận lại tám phần linh thạch.

Đến lượt khiêu chiến thứ năm, rốt cuộc khiêu chiến giả đã xuất hiện. Người này lại cũng chẳng phải ai xa lạ, chính là Đoạn Hải, người bấy lâu nay vẫn luôn đối với Tinh Hồn vô cùng căm ghét.

Nói đến Đoạn Hải, tại trận quần đấu trước đó, xuôi xẻ thế nào lại rơi vào cùng lôi đài với Tổng Đế Bính. Thực lực của Tổng Đế Bính siêu quần, dễ dàng càn quét hết tất cả những người cùng lôi đài với hắn, Đoạn Hải dĩ nhiên cũng không ngoại lệ. Có điều, so với mấy tên ngoại môn đệ tử vô dụng khác thì Đoạn Hải là người cuối cùng bị loại, ít nhiều khiến cho Tổng Đế Bính tiêu hao một chút thời gian.

Sau khi bị loại, lúc đăng ký lôi đài, Đoạn Hải ban đầu định lựa chọn một lôi đài nào đó để đấu, nhưng lúc trông thấy Tinh Hồn không hiểu sao lửa giận lại bốc lên, vậy là cuối cùng hắn quyết định thách đấu.

Chỉ là không ngờ, thực lực của Tinh Hồn so với những gì hắn tưởng tượng lại cường hãn hơn hắn, không những đánh bại Kim Đồng Phúc mà còn khiến Kim Đồng Phúc trở thành phế nhân.

Ban đầu, Đoạn Hải cũng giống như hai thách đấu giả thứ ba và thứ tư, lựa chọn không xuất đầu lộ diện. Nhưng đột nhiên có một gã đệ tử tìm đến hắn, tự xưng là người của Điền Thanh.

Người của Điền Thanh tìm đến, chẳng quá khó đoán, nhất định là muốn mượn tay Đoạn Hải trả thù cho Điền Diệp. Lúc đầu, Đoạn Hải do dự không muốn tiếp nhận, nhưng sau khi nghe cái giá mà Điền Thanh đưa ra để đánh bại Tinh Hồn lại quá lớn, làm cho Đoạn Hải không thể không suy nghĩ lại.

Đồng thời, để Đoạn Hải nắm chắc phần thắng, Điền Thanh ám muội giao cho Đoạn Hải một vài kiện đồ vật, trông thấy những vật này, Đoạn Hải trong lòng như nở hoa, nếu như có những vật này, hắn liền nắm chắc phần thắng.

Thế là Đoạn Hải liền tiếp nhận, vả lại trong chuyện Điền Thanh yêu cầu, không cần biết thành công hay thất bại, sau này Đoạn Hải trở thành nội môn đệ tử sẽ được Điền Thanh thu về dưới trướng.

- Đoạn Hải? Thực lực của Đoạn Hải không tồi, nhưng so với Kim Đồng Phúc lại kém hơn rất nhiều. Kim Đồng Phúc thậm chí như vậy, chỉ sợ số phận Đoạn Hải cũng chẳng quá khó đoán.

- Tuy quy tắc mới không cho phép khiến phế đi đối phương, nhưng khiến đối phương trọng thương nằm trên giường hai năm, ba năm không phải là không thể.

- Ta nghĩ Đoạn Hải nhất định là có con bài tẩy, bằng không làm sao hắn dám tiến lên lôi đài chứ. Đoạn Hải là một kẻ khá cơ trí, hắn không ngu ngốc đến mức tự tìm đường chết.

-

Tại một góc Tiên Kiếm Trường, Điền Thanh và Điền Diệp ngồi cạnh nhau, ánh mắt quan sát lôi đài nơi Tinh Hồn làm trấn thủ giả.

- Điền Diệp, chỉ cần Đoạn Hải thành công, tên tạp chủng đó liền thành một con chó tùy thời muội bóp như thế nào cũng được.

Giọng nói Điền Thanh rất nhỏ nhẹ, thế nhưng phát ra từ một người đàn ông lại khiến cho trong lòng người ta cảm thấy rét lạnh rợn người.

Điền Diệp ngồi bên cạnh, vết thương trên mặt có lẽ nhờ Điền Thanh có linh đan diệu dược nào đó đã giúp Điền Diệp khôi phục lại dung nhan mỹ hoặc như lúc ban đầu. Bất quá, ánh mắt của Điền Diệp lại đáng sợ đến cực điểm, nhìn Tinh Hồn tràn đầy hận thù, chỉ hận không thể ăn tươi nuốt sống hắn ngay tức khắc vậy.

Điều này cũng dễ hiểu, Điền Diệp là một tiểu thư Điền gia thân phận tôn quý, bản thân lại là nữ đệ tử duy nhất của Tư Mặc kiếm tiên đức cao vọng trọng, nhưng thế nào lại chịu nỗi sỉ nhục mà Tinh Hồn mang đến cho nàng được.

Điền Thanh là biểu ca của Điền Diệp, thấy biểu muội của mình bị người khác sỉ nhục như vậy, thân là biểu can, Điền Thanh liền tự nhận trách nhiệm phải giúp Điền Diệp trả thù. Ban đầu, Điền Thanh cho rằng Kim Đồng Phúc sẽ đánh bại Tinh Hồn, nhưng không ngờ Tinh Hồn lại lợi hại hơn hẳn tưởng.

Vậy là Điền Thanh bèn cho người tìm đến Đoạn Hải, chỉ cần Đoạn Hải làm đúng những gì Điền Thanh giao phó thì liền ban thưởng hậu hĩnh.

Với vài kiện đồ đó, Điền Thanh dám nắm chắc, nhất định Tinh Hồn sẽ không thể nào thoát khỏi sự khống chế của hắn.

- Đa tạ biểu ca.

Điền Diệp hướng Điền Thanh cảm tạ, sau đó to nhỏ nói gì đó vào tai Điền Thanh, chỉ thấy gương mặt đầy son phấn nở một nụ cười âm tà, liếc nhìn Điền Diệp một cái.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Trên lôi đài, một cơn gió thổi ngang qua cuốn theo đất bụi bay về phía hư vô. Đối diện với Tinh Hồn, dù chưa chân chính giao chiến, thế nhưng Đoạn Hải trong lòng xuất hiện một cỗ áp lực phi thường to lớn.

Nhớ lại trước đây, Tinh Hồn chỉ là một gã tôm tép không đáng đặt vào mắt, nhưng bây giờ, con tôm tép này đã phát triển vượt tầm kiểm soát rồi. Cỗ áp lực to lớn này, giống như đang phải đối diện với một đầu mãnh sư dữ tợn.

Bất quá, Đoạn Hải khá nắm chắc, chỉ cần mình thi triển mấy cái thủ đoạn mà Điền Thanh giao phó, dù không thể đánh thắng được Tinh Hồn, nhưng cũng sẽ không thất bại thảm hại giống như Tề Hạt hay Kim Đồng Phúc.

Mắt thấy hai bên đã sẵn sàng, trọng tài bèn cho trận đấu bắt đầu.

Ngay lúc trọng tài vừa nói xong, Tinh Hồn với thân pháp quỷ dị hóa thành một làn khói đen huyền ảo xuất hiện đằng sau lưng Đoạn Hải, tốc độ quả thực rất khủng khiếp, nguyên lực vận chuyển toàn thân, bàn tay xuất ra một chưởng kinh đào lãng hải:

- Hải Kinh Cực Lãng Chưởng.

Đoạn Hải cả kinh, so với những gì quan sát thì chân chính đối diện mới biết Tinh Hồn đáng sợ đến mức nào. Bất quá, Đoạn Hải tuy kinh nhưng không loạn, vội vận chuyển nguyên lực chạy khắp toàn thân. Chỉ thấy y phục đệ tử căn phòng lên, một ánh lam quang từ trong cơ thể lóe lên.

Ầm một tiếng, chưởng pháp giáng thẳng vào giữa lưng Đoạn Hải, áp lực mạnh mẽ khiến cho áo bị chấn nát thành tro bụi, để lộ bên trong là một kiện áo giáp màu xanh lam, những đạo cấm chế không những luân chuyển toát ra những làn khí lạnh.

Đoạn Hải ăn trọn một chưởng ngã nhào về phía trước, lăn vài vòng trên đất, bất quá thương thế không quá nặng dựa vào áo giáp hộ thân kia.

“May quá, nếu không có Hàn Lam Khải, chỉ sợ vừa rồi bị hấn đánh bại rồi.” Đoạn Hải trong lòng sợ hãi không thôi, tuy rằng có Hàn Lam Khải bảo vệ, nhưng hấn vẫn cảm giác được một chưởng vừa rồi mạnh đến mức nào.

- Hạ phẩm linh khí bảo giáp?

Nhìn Hàn Lam Khải, Tinh Hồn nhẹ nhàng nói. Với thân phận của Đoạn Hải, nhất định cái Hàn Lam Khải này không phải của hã, mà là do người nào đó đưa cho hã, mục đích chính là để ứng phó với trận chiến này.

Việc sử dụng khôi giáp bảo vệ bản thân, trong quy tắc không hề cấm, thế nên nhìn thần sắc mọi người rất bình thường.

- Thực lực của người rất lợi hại, nhưng chỉ cần ta mặc Hàn Lam Khải, người không thể đánh bại được ta, ha ha ha.

Mặc Hàn Lam Khải trên người, Đoạn Hải đắc ý ra mặt. Sau đó, trên tay Đoạn Hải xuất hiện một thanh kiếm màu đỏ trông rất tà dị, không ngờ cũng là một kiện hạ phẩm linh khí được gia cố hơn một ngàn đạo cấm chế công kích.

- Kiếm này tên là Hồng Uyên, với tu vi của ta không thể khởi động được khí linh, nhưng nhiều đây cũng đủ để đánh bại người rồi.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 180: Huyết Luyện Chi Bảo

Hồng Uyên kiếm dĩ nhiên cũng là một trong những kiện đồ vật mà Điền Thanh giao cho Đoạn Hải dùng để đối phó với Tinh Hồn. Lai lịch của Hồng Uyên kiếm, cơ hồ chỉ có một vài người biết được mà thôi. Tài liệu tạo thành Hồng Uyên Kiếm chính là từ xương của Hồng Uyên Xà, một đầu hậu thiên hoang thú cấp ba chí tôn, toàn thân kịch độc, đặc biệt nhất là phần xương cốt.

Khi chế tạo Hồng Uyên kiếm, Điền Thanh còn bỏ ra thêm hai mươi bốn loại tài liệu khác, mà hai mươi bốn loại tài liệu này đều là loại toàn thân kịch độc, chủ yếu khiến cho chất độc của Hồng Uyên kiếm đạt đến mức kinh khủng nhất.

Tiên giả dưới Linh Tiên Cảnh, chỉ cần bị Hồng Uyên kiếm tạo thành vết thương, dù chỉ là một vết xước nhỏ cũng đủ khiến cái mạng nhỏ mất đi.

Do quy tắc Thiên Kiếm Tông ngăn cấm đệ tử chém giết lẫn nhau, thế nên Điền Thanh mới chưa bao giờ để lộ Hồng Uyên kiếm cả. Chỉ dùng nó như một con bài tẩy mà thôi.

Nhưng hôm nay, vì biểu muội Điền Diệp, Điền Thanh liền không tiếc đem Hồng Uyên kiếm đưa cho Đoạn Hải.

- Biểu ca, Hồng Uyên kiếm toàn thân kịch độc, như vậy nếu như tên tạp chủng đó chết đi, đám trưởng lão điều tra, chẳng phải biểu ca sẽ gặp bất lợi?

Trông thấy Hồng Uyên kiếm, Điền Diệp nghi hoặc hỏi.

- Muội đừng lo lắng, trước đây khi chế tác Hồng Uyên kiếm, ta đã đồng thời nhờ các Trận Đạo Sư tạo ra vật có thể khống chế độc của Hồng Uyên kiếm.

Vừa nói, Điền Thanh vừa lấy ra một khối lục giác huyết ngọc, từ bên trong huyết ngọc toát ra một cỗ hơi thở âm tà quái dị, vừa mới nhìn thấy đã khiến cho sắc mặt Điền Diệp thoáng chốc tái nhợt, trong lòng ngực trái tim đập thành thịch, huyết khí như muốn phá toái xông ra ngoài vậy, kỳ dị vô cùng.

Thấy vậy, Điền Thanh vội truyền một đạo lương khí vào cơ thể Điền Diệp, đồng thời áp chế lại lục giác huyết học, nhờ vậy mà Điền Diệp mới trở lại như bình thường.

- Huyết Tâm Bảo cần phải dùng huyết mạch kế ước thì mới sử dụng được. Hiện tại Huyết Tâm Bảo do ta khống chế, đợi sau khi Đoạn Hải dùng Hồng Uyên kiếm đả thương tên tạp chủng đó, ta sẽ dùng Huyết Tâm Bảo khống chế độc tố trong người hắn lại. Như vậy, sau này hắn sẽ ngoan ngoãn trở thành một con chó tùy muội chém giết, ha ha...

Nghe Điền Thanh giải thích, gương mặt xinh đẹp của Điền Thanh vui mừng, không ngừng cảm tạ Điền Thanh.

Trở lại trên lôi đài, khi Đoạn Hải triệu hồi Hồng Uyên kiếm thì Tinh Hồn ngay lập tức phát hiện ra một cỗ độc khí kinh người, mặc dù đã bị những đạo cấm chế vô cùng tinh tế che giấu đi, thế nhưng với tạo nghệ cấm chế của hắn, làm sao không nhìn thấu được những cấm chế đó chứ.

Người tạo ra Hồng Uyên kiếm cũng quá mức độc ác rồi, nếu không phải chủ nhân của Hồng Uyên kiếm, người khác sử dụng liền hóa thành kiếm nô ngay.

“Huyết Luyện Chi Bảo bán thành phẩm?” Tinh Hồn linh quang trong đầu lóe lên.

Để chế tạo ra bảo vật huyết luyện cần phải hiến tế tâm huyết của bản thân, nếu như trong quá trình huyết luyện xảy ra một chút sơ sót là liền xảy ra phản phệ, nhẹ thì phế bỏ tu vi, trở thành phế nhân, nặng thì mất mạng lập tức.

Bất quá, một khi luyện thành Huyết Luyện Chi Bảo thì pháp bảo đó cực kỳ lợi hại, theo tu vi của chủ nhân nó mà ngày càng trở nên lợi hại mạnh mẽ. Bất quá, Huyết Luyện Chi Bảo tồn tại trên đời đều là những cấm bảo nghịch thiên, được giới Luyện Khí Sư xếp vào tà vật chí hung.

Sở dĩ Tinh Hồn biết được Huyết Luyện Chi Bảo là bởi vì cổ kiếm Đồ Lục cũng là một kiện Huyết Luyện Chi Bảo. Nhưng so với Hồng Uyên kiếm thì đẳng cấp của Đồ Lục cao cấp hơn không biết bao nhiêu lần mà kể. Hồng Uyên kiếm tuy rằng cũng là một kiện Huyết Luyện Chi Bảo, thế nhưng chỉ là một kiện bán thành phẩm cấp bậc thấp kém nhất mà thôi, chưa đủ tuổi để so sánh với Đồ Lục được.

Ngạc nhiên cũng chỉ là bởi vì trên đời này dĩ nhiên vẫn tồn tại một kiện Huyết Luyện Chi Bảo khác. Nhưng sau đó hăn nghĩ đến Đại Thiên Thế Giới rộng lớn như vô cùng vô tận, còn sót lại những tài liệu ghi chép về Huyết Luyện Chi Bảo cũng là điều không quá khó hiểu.

Tế ra hai kiện pháp bảo lợi hại nhất, Đoạn Hải gương mặt cười tà dị, nguyên lực toàn thân vận chuyển, tay cầm chặt Hồng Uyên kiếm hô lớn:

- Lôi Xà Chi Kiếm.

Chỉ thấy Hồng Uyên kiếm thế kiếm liên tục huy động, xung quanh lóe lên những tia lôi điện phát ra âm thanh tí tách, cơ hồ như đang biến thành một đầu lôi xà xông thẳng đến chỗ Tinh Hồn.

- Điều trùng tiểu kỹ.

Tinh Hồn lạnh nhạt khẽ nói, sau đó Đồ Lục cũng liền xuất hiện trên tay, kiếm ý tăng thứ nhất bùng lên xông thẳng đến, vô hình tạo thành một loại áp lực đè ép Đoạn Hải xuống. Mà chưa dừng lại tại đó, kiếm ý vô hình đã thương một số vị trí không được Hàn Lam Khải bảo vệ.

Tuy rằng đó chỉ là những vết thương nhỏ, nhưng tổng thể vẫn khiến cho Đoạn Hải trong lòng cảm thấy khó chịu. Dù sao cảm giác bị những cây dao sắc nhọn cửa vào thân thể chẳng hề dễ chịu chút nào.

Kiểm ý bộc phát khiến cho chiến lực của Đoạn Hải bị áp chế xuống, tuy nhiên thể công của hắn vẫn rất nhanh và quỷ dị. Nhưng chỉ trong mắt người khác thôi, những cái kiếm kỹ huyền ảo này, đối với người thức tỉnh Kiếm Tâm Thông Minh thì chẳng khác gì múa rìu qua mắt thợ.

Đương nhiên, với trình độ cỡ này thì chưa cần sử dụng đến Kiếm Tâm Thông Minh cũng có thể dễ dàng ứng phó được.

- Phân Linh Kiếm.

Tinh Hồn đứng im một chỗ, mặc cho gió lớn không ngừng thổi qua gương mặt lãnh đạm vô sắc, khiến cho mái tóc trắng bay phiêu dạt, nguyên lực toàn thân không ngừng vận chuyển, chỉ thấy hắn nhẹ nhàng nâng Đồ Lục lên rồi thả xuống một đường.

Chỉ thấy kiếm quang chớp mắt phân ra làm hai đạo, uy lực mỗi đạo đều tương đương như nhau, lần lượt trước sau phá không thả đến.

Hơi thở nguy hiểm như búa vây Đoạn Hải kiến nội tâm của hắn rung lên một cơn. Ầm một tiếng, đạo kiếm quang thứ nhất dễ dàng phá vỡ kiếm kỹ của Đoạn Hải, còn đạo kiếm quang thứ hai thì trực tiếp công kích đến.

Đoạn Hải gương mặt cả kinh, vội đưa kiếm chắn lên trước ngực, đồng thời nguyên lực vận chuyển không ngừng thôi động Hàn Lam Khải để tạo thành một tầng phòng hộ.

Khi đạo kiếm quang thứ hai chạm vào Hồng Uyên kiếm, Đoạn Hải như có cảm giác bị một thanh cự chùy giáng vào người chứa không đơn giản là một đạo kiếm quang. Như vậy mới biết rằng, thực tế lúc Kim Đồng Phúc giao chiến với Tinh Hồn đã gặp phải áp lực to lớn đến mức như thế nào.

Chỉ thấy Đoạn Hải mặc dù đã được Hàn Lam Khải phòng hộ, thế nhưng bởi vì lực phản chấn rất mạnh khiến huyết khí hỗn loạn, không cầm được mà thổ ra một ngụm máu tươi.

Đoạn Hải bị đẩy lùi về phía sau, nếu không phải hắn cầm Hồng Uyên kiếm xuống để giảm lại lực đẩy lùi thì có lẽ đã bụi đá bay ra khỏi lôi đài rồi.

Nhìn sắc mặt Đoạn Hải bất chợt tái đi, trong mắt tràn đầy vẻ kinh khủng, càng thêm một sự căm ghét oán hận. Một kẻ mà trước đây hắn không thèm nhìn bằng nửa con mắt, chỉ trong một thời gian ngắn ngủi lại kinh khủng đến như vậy, Đoạn Hải khó mà có thể chấp nhận sự thật này được.

Đoạn Hải chống kiếm đứng dậy, hắn không muốn phải thất bại một cách nhục nhã như thế này thì bỗng phát hiện, cơ thể của mình không cách nào cử động nổi. Trên đầu giống như đang có một bàn tay vô hình cực đại đè hắn xuống, khiến cho hắn ngay cả ngóc đầu lên cũng không thể.

“Chuyện gì thế này? Tại sao...” Đoạn Hải trong lòng triệt để sợ hãi, mồ hôi hột toát ra toàn thân.

Bước chân Tinh Hồn chậm rãi truyền đến bên tai Đoạn Hải, bước chân rất chậm rãi tiêu sái, thế nhưng nó chẳng khác gì âm thanh tử vong đang kêu gọi hản vậy. Đoạn Hải sợ đến mức quy tắc mới nghiêm cấm phế bỏ đối phương.

Rốt cuộc không chịu nổi, Đoạn Hải dồn hết tất cả sức mạnh còn lại, không tiếc tổn hại đến thân thể để hét lên ba chữ:

- Ta nhận thua.

Đã cố gắng hết sức, nhưng âm thanh vẫn quá nhỏ bé. Cũng may cho hản là trọng tài từ đầu đến cuối quan sát mọi diễn biến hành động, âm thanh tuy rất nhỏ, nhưng chỉ cần quan sát khẩu hình là phát hiện được ngay rằng Đoạn Hải muốn nhận thua.

Nếu đã nhận thua thì trọng tài lập tức can thiệp vào ngay.

- Người đã chiến thắng, giành nửa tấm vé còn lại bước vào vòng loại trực tiếp.

Tu vi của trọng tài so với Tinh Hồn cao hơn một đại giai, thế nhưng khi đối diện với Tinh Hồn không hiểu sao hản vẫn cảm thấy hơi bị áp lực.

Mặc dù rất muốn lấy đầu Đoạn Hải, nhưng quy tắc đề ra, dù là hản cũng không thể làm trái được. Thu lại kiếm ý trên đầu Đoạn Hải, ngay lập tức Đoạn Hải phun ra một ngụm máu lớn nữa, bất quá trong lòng hản thờ phào nhẹ nhõm. Áp lực biến mất, thân thể nhẹ đi rất nhiều.

Cũng may là bản thân quyết đoán, bằng không mặc dù không giống như Kim Đồng Phúc, nhưng chỉ sợ cũng sẽ rất thê thảm.

- Ngoại môn đệ tử Tinh Hồn sau năm lần trấn thủ thành công đạt tư cách tiến vào vòng loại trực tiếp thứ hai.

Đoạn Hải là người thứ năm thách đấu Tinh Hồn, Đoạn Hải thất bại đồng nghĩa với việc Tinh Hồn thành công đạt tư cách tiến vào vòng tiếp theo.

Việc tiến vào vòng thứ hai thành công, nhìn gương mặt Tinh Hồn trông cứ như là một việc rất hiển nhiên vậy, ngoại trừ lãnh đạm thì chẳng có một biểu cảm nào khác.

Đoạn Hải ngồi hai chân ngã quỳ trên đất, việc thất bại dưới kiếm của Tinh Hồn làm cho hắn vô cùng tủi nhục. Trong đôi mắt Đoạn Hải, sự sợ hãi thay thế bằng oán hận, tràn đầy sát khí. Khi Tinh Hồn quay người định bỏ đi thì đột nhiên Đoạn Hải siết chặt Hồng Uyên kiếm đột ngột đâm lên từ phía sau tới.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 181: Thầm Thương Trộm Nhớ...

Đoạn Hải bất ngờ đánh lén, ngay cả trọng tài cũng không ngờ đến được. Đến lúc phát hiện thì đã muộn rồi, mũi kiếm đã gần đâm vào người Tinh Hồn rồi. Tinh Hồn hừ lạnh một tiếng, thân thủ quý dị như biến hóa thành một làn khói đen.

Khi thân thể hiện ra thì kèm theo một cước từ trên cao giáng xuống, gót chân chạm thẳng vào giữa sống lưng Đoạn Hải. Một cước này nhìn thì tầm thường đơn giản, tuy nhiên nó lại ẩn chứa lực lượng vạn cân do lực lượng Trấn Ngục Huyền Thể toàn lực bạo phát.

Ầm một tiếng, lôi đài rung chuyển dữ dội, mặt đất lan ra vô số vết nứt nhìn rất kinh hãi. Cùng lúc với âm thanh chấn động ầm ầm đó là một tiếng kêu la thảm thiết. Không cần nghĩ cũng biết rằng âm thanh tiếng hét thảm đo chính là của Đoạn Hải.

Ngay lúc Tinh Hồn vừa xuất thủ thì trọng tài chớp mắt xuất hiện, ngăn cản không cho Tinh Hồn tiếp tục động thủ với Đoạn Hải nữa.

- Mau kiềm chế lại, nếu không đệ tử Hình Kiếm Đường sẽ xuất thủ.

Gương mặt của trọng tài rất nghiêm trọng, trầm giọng xuống cảnh cáo Tinh Hồn. Nhìn thái độ của y, chỉ cần Tinh Hồn động thủ là lập tức đệ tử Hình Kiếm Đường sẽ bao vây hấn ngay.

Tinh Hồn ánh mắt trầm lặng nhìn trọng tài, sau đó nhìn Đoạn Hải đang rên rĩ trên đất, rốt cuộc thu khí thể lại. Vừa lúc đó, một luồng áp lực khủng bố từ trên cao truyền xuống. Cùng với đó là một bóng người hiện ra, chính là Vân Dịch Lam trưởng lão.

Chỉ thấy Vân Dịch Lam trưởng lão đang rất giận dữ, đôi mắt như muốn bóp nát Tinh Hồn vậy, ngữ điệu âm trầm nói:

- Đồng môn với nhau, người lại đến ba lần khiến đồng môn trọng thương nặng, người đáng bị trừng phạt.

Vân Dịch Lam trưởng lão như không muốn để cho Tinh Hồn bất kỳ lời giải thích nào, khí thể vận chuyển xuất thủ cực nhanh. Nhưng lão còn chưa xuất thủ kịp thì đột nhiên hét thảm một tiếng, cơ thể ngã về phía sau, chỉ thấy trên mặt đất vương lại một đạo máu tươi, chính là máu của Vân Dịch Lam trưởng lão.

Bất quá bị thương thế nào, không ai có thể biết được. Tinh Hồn gương mặt trầm xuống, người vừa xuất thủ nhất định là tuyệt thế cao thủ. Thần thức của hắn rất mạnh, thế nhưng đồng dạng không thể phát hiện được người nọ ra tay như thế nào.

Trên thượng tọa, gần như toàn bộ trưởng lão đều động thủ, xuất hiện ngay vị trí lôi đài của Tinh Hồn. Có người vội chạy đến xem thương thế của Vân Dịch Lam trưởng lão, có người thì đến xem thử Đoạn Hải sống chết ra sao.

Chỉ có Nguyên Tử chân nhân là ánh mắt nhìn về hướng xa xăm, sau đó đột nhiên ôm quyền, thái độ rất thành kính. Sau đó, Nguyên Tử chân nhân nhìn Tinh Hồn, hỏi:

- Người không sao chứ?

- Đệ tử vẫn ổn.

Tinh Hồn ôm quyền đáp, bất quá, nhìn phía bên hông áo bào đã bị chém đứt, tầng da bên trong có một vết sẹo cùng với vài giọt máu tươi vẫn chưa khô.

Nguyên Tử chân nhân chân mày nhướng lên, tựa hồ cảm thấy có gì đó bất thường, bất quá lại không muốn nói ra điều lạ thường này.

- Về chuyện Vân Dịch Lam tự ý can thiệp, ta sẽ cho người một câu trả lời thích đáng.

Vân Dịch Lam trường lão đột ngột động thủ, Nguyên Tử chân nhân không lường trước được, nếu không phải vừa rồi có người động thủ ngăn cản lại, chỉ sợ Tinh Hồn lúc này an nguy khó đoán. Nghe Nguyên Tử chân nhân nói vậy, nếu như phản ứng thêm e rằng sẽ không hay, mặc dù là Tinh Hồn chiếm phần lý, nhưng chuyện có thể dừng thì nên dừng lại, hẳn cũng chẳng muốn làm cho Nguyên Tử chân nhân phải mất mặt.

- Đệ tử sẽ chờ đợi câu trả lời của phó tông chủ. Xin cáo lui.

Tinh Hồn ôm quyền, sau đó ngự kiếm rời đi. Nguyên Tử chân nhân thấy mất thấy Tinh Hồn nể mặt mình thì không khỏi đánh giá cao hẳn một chút. Nhưng mà Nguyên Tử chân nhân nào biết được, Tinh Hồn trong lòng đã ghim Vân Dịch Lam trường lão vào danh sách phải chết rồi.

Cả Đoạn Hải cũng không ngoại lệ, trong vòng hai tháng nữa, Đoạn Hải nhất định phải chết. Bất quá, cái chết ấy theo suy nghĩ của Tinh Hồn thì quá mức đơn giản rồi. Và cả, kẻ đã giao cho Đoạn Hải thanh Hồng Uyên Kiếm nữa.

Nguyên Tử chân nhân liếc nhìn tình trạng của Đoạn Hải, tuy rằng được Hàn Lam Khải bảo hộ, nhưng uy lực một cước kia đúng là mạnh mẽ khiến cho nội tạng Đoạn Hải như muốn vỡ nát, không dường thương vài ba năm đừng mong khỏi hẳn.

Có lẽ Nguyên Tử chân nhân cũng không đoán được, hai tháng sau Đoạn Hải cứ như vậy mà tử vong một cách thần bí.

Liếc nhìn Đoạn Hải, sau đó Nguyên Tử chân nhân bước tới chỗ Vân Dịch Lam trưởng lão. Sắc mặt của lão ta tái nhợt, trong mắt sự khiếp đảm vẫn chưa tán đi.

- Phó tông chủ, chuyện này...

- Không cần giải thích, theo ta đến Hình Kiếm Đường chịu phạt.

Nguyên Tử chân nhân lạnh giọng từ chối muốn nghe Vân Dịch Lam trưởng lão giải thích, ra lệnh cho liền xoay người bỏ đi.

- Lão phu lĩnh mệnh.

Kỳ thực, việc sẽ bị Nguyên Tử chân nhân trừng phạt Vân Dịch Lam trưởng lão đã suy tính đến, nhưng so với việc ghi điểm trong mắt Nguyên Tử chân nhân thì việc đánh đổi này rất đáng giá. Theo như dự tính của lão ta, giết chết một gã ngoại môn đệ tử, cùng lắm chỉ bị phạt diện bích vài năm, chức vụ bị giáng xuống vài bậc mà thôi.

Tư Mặc kiếm tiên nhìn thấy lão ta vì đệ tử Điền Diệp của y mà lão ta phải xuất thủ, với tính cách của Tư Mặc kiếm tiên thế nào cũng sẽ tặng cho Vân Dịch Lam trưởng lão một cái tạo hóa lớn.

Chỉ là người tính không bằng trời tính. Mọi chuyện hảo hảo không như ý muốn của lão ta, chưa kịp xuất thủ đã bị một cường giả thần bí đánh trọng thương rồi, khiến cho mọi dự tính bị chết từ trong trứng nước.

Trong lòng lão ta rất hối hận, đồng thời cũng càng thêm căm ghét Tinh Hồn hơn thảy. Bất quá, thù hận này tạm thời chỉ có thể ếm xuống mà thôi. Bằng không, chỉ sợ không đơn giản chỉ là đến Hình Kiếm Đường nhận tội.

Ở một góc Tiên Kiếm Trường, hai huynh muội Điền Thanh, Điền Diệp gương mặt cười hớn hở, tràn đầy phấn kích.

- Hào... rất tốt, tên phế vật Đoạn Hải này rốt cuộc cũng có một chút giá trị lợi dụng, ha ha ha...

Giọng cười của Điền Thanh nghe rất ghê rợn, không khỏi làm cho những thuộc hạ của hắn cảm thấy rét run sợ hãi.

Ngồi kế bên, Điền Diệp cũng tương tự, nụ cười tà ác không chút che dấu, hòa chung niềm vui sướng với Điền Thanh.

- Biểu ca, tên tạp chủng đó đã trúng độc Hồng Uyên kiếm, như vậy có nghĩa là...

- Ha ha, có nghĩa là từ bây giờ hắn chẳng khác gì một con chó tùy ý chúng ta bóp nát. Đêm nay, chúng ta sẽ để hắn biết tư vị muốn sống không được, muốn chết cũng không xong là như thế này.

- Biểu ca đúng là lợi hại.

Điền Diệp nhìn Điền Thanh ánh mắt cực kỳ hâm mộ, lại mang theo một tia tà mị câu dẫn nam nhân nữ, đúng thật là yêu nghiệt mà.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Sau trận chiến với Đoạn Hải, Tinh Hồn quay trở lại vị trí lúc hắn và đám Hạng Hạo chia tay, cũng là chỗ Tiêu Y Y đang đứng đợi sẵn. Đáng tiếc, khi quay trở lại thì không thấy Tiêu Y Y đâu, trái ngược lại Lục Phong đang ngồi đợi sẵn.

Nhìn Lục Phong bộ dáng thảm hại, trên người nhiều chỗ vết thương còn rất mới, tuy đã dùng đan dược để khôi phục nhưng vẫn bị Tinh Hồn

nhìn ra. Trông dáng vẻ buồn bã của hắn, không cần đoán cũng biết là đã bại trận rồi, thậm chí còn bị người ta đánh trọng thương nữa.

- Tinh Hồn, chúc mừng huynh.

Lục Phong gương mặt chỗ sưng bên má vẫn chưa dịu bớt, bất quá hắn vẫn rảng rạn ra một nụ cười để chúc mừng Tinh Hồn đã thành công tiến vào vòng trực tiếp thứ hai.

- Lục Phong, người quá yếu.

Tinh Hồn không quan tâm đến ý tứ chúc mừng mà nhìn Lục Phong nói thẳng.

- Nếu người cứ như vậy, cả đời cũng đừng mong gặp lại Cố Tinh Hải.

Tinh Hồn lắc đầu nói, sau đó xoay người lại, ném phi kiếm rời đi. Lục Phong đứng lại đó nhìn Tinh Hồn rời đi, khoảng khắc Tinh Hồn nói ra cái tên Cố Tinh Hải thì Lục Phong cơ thể chấn động, tựa như bị ngũ lôi oanh đỉnh.

Nụ cười miễn cưỡng biến mất, thay vào đó là một nét bi ai, cuối cùng hóa thành một nụ cười khổ. Phải, Lục Phong sâu tận đáy lòng đã thâm thương trộm nhớ Cố Tinh Hải. Những ngày tại Vĩnh Dạ Thâm Uyên, mặc dù chỉ là một thoáng thời gian ngắn ngủi, tựa như gió thoảng mây bay, nhưng những phút giây ngắn ngủi ấy lại là khắc cốt ghi tâm.

Hắn không biết Cố Tinh Hải có giống như hắn hay không, nhưng Lục Phong thì có lẽ cả đời này hắn không cách nào quên được. Lúc gặp lại Tinh Hồn, hắn rất muốn biết được rốt cuộc Cố Tinh Hải đã đi đâu, nhưng đáng tiếc Tinh Hồn không nói rõ.

Mà tính tình Lục Phong rất nhút nhát, hắn không dám hỏi thẳng mà giấu nghẹn đi, định tìm một thời điểm thích hợp nào đó để nói thẳng,

nhưng rốt cuộc lại bị Tinh Hồn nhìn ra.

Có điều, việc nhìn thấu tâm can ấy chẳng khác gì một con dao đâm thẳng vào con tim cả. Như ý tứ của Tinh Hồn, hẳn không có tư cách gặp lại Cố Tinh Hải được nữa. Có lẽ Cố Tinh Hải bây giờ đã là phượng hoàng trên trời, còn hẳn chỉ là một con phù du trôi nổi không ai biết đến mà thôi.

Thực lực, rốt cuộc vẫn là thực lực vi tôn. Nếu cứ như vậy, có lẽ đúng như ý ngầm của Tinh Hồn, Lục Phong vĩnh viễn đừng mơ tưởng đến ngày gặp lại Cố Tinh Hải.

Thở dài một tiếng, Lục Phong lui thủi bước đi, chẳng còn tâm trạng đâu nữa mà chờ đợi hai gã Hạng Hạo và Bắc Cung Thanh Đan chiến thắng trở về.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Trở về động phủ, Tinh Hồn đảo ánh mắt nhìn quanh thì bất ngờ trong tầm mắt xuất hiện một bóng người quen thuộc. Người này, còn ai khác ngoài Tiêu Y Y chứ? Nhìn Tiêu Y Y, một thoáng trước khi cùng nhau đến Tiên Kiếm Phong, trông nàng rất vui vẻ hoạt bát như một đứa trẻ nhỏ, nhưng một thoáng trở lại thì nét u buồn đang vương vấn trên gương mặt xinh đẹp tựa sương mai kia.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 182: Tiếp Tục Hay Từ Bỏ...

Ánh tà dương của buổi ráng chiều hắt lên gương mặt nàng, phản phát một nét đượm buồn khó có thể nói nên lời. Tinh Hồn tiến gần đến Tiêu Y Y, nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh nàng. Tiêu Y Y đảo ánh mắt trong veo nhìn hắn, sau đó đột nhiên tựa đầu vào vai hắn một cách tình tứ, bất quá cả hai lại không nói với nhau một lời nào cả.

Cây cầm được Tinh Hồn lấy ra, là cây cầm hắn làm ra trong những ngày hắn không bình ổn được tâm trạng. Những ngón tay thần kỳ nhẹ nhàng lướt trên từng dây đàn, khiến cây đàn bắt đầu ngân lên một thứ âm thanh hoàn hảo tuyệt mỹ, nhưng đâu đó lại ẩn chứa một cái gì đó bí ẩn khó tả.

Cứ ngồi lặng im một chỗ, không gian ngoại trừ tiếng gió nhẹ thổi vi vu, mang theo hương thơm ngọt ngào của đất trời lướt qua, cùng với âm thanh tiếng đàn du dương vừa trầm lắng, vừa u sầu. Mặt trời đỏ hồng ở hướng tây chậm rãi buông xuống, một cảnh tượng huy hoàng cuối cùng sắp sửa biến mất, nhường chỗ cho bóng đêm vĩnh hằng chuẩn bị chương quản thiên địa.

Đột nhiên, giọng nói nhỏ nhẹ nghe như tiếng nước chảy khẽ vang lên bên tai Tinh Hồn:

- Khi bên cạnh ta, dường như huynh rất miễn cưỡng.

- ...

- Vì sao nàng lại nói vậy?

Tinh Hồn trầm lặng một phút, dường như là để suy ngẫm về câu hỏi của Tiêu Y Y, hoặc... cũng có thể hắn đang muốn trốn tránh. Ngoài mặt, hắn làm như không hề có chuyện gì xảy ra, vẫn lãnh đạm vô thanh như bình thường, như ai biết được rằng, trong lòng hắn bây giờ đang dấy lên một hồi phong ba to lớn.

Tâm tình của hắn đang biến đổi dữ dội, giống như một ngọn đèn dầu đang bị lung lay trước bão táp phong ba, bất kỳ lúc nào cũng bị sụp đổ và biến mất mãi mãi.

- Huynh chưa từng nở một nụ cười nào với ta cả, từ lúc bắt đầu... huynh đã luôn như vậy. Trong lòng ta thủy chung luôn có cảm giác, huynh như đang muốn chuộc lỗi.

-

Tinh Hồn lại rơi vào lặng thinh, hắn muốn trả lời lại, nhưng đáng tiếc hắn không biết nên trả lời như thế nào mới thỏa đáng. Sâu thẳm trong con tim băng lạnh nhói lên một cơn đau âm ỉ, một cơn đau mà từ hàng trăm năm trước hắn đã biến mất, hay nói một cách chính xác hơn, đó chính là hắn đã cố che dấu nó bằng một con tim đã chết.

Nhưng bây giờ, chỉ ngần ngừ vài câu nói thôi, con tim vốn tưởng chừng như đã chết ấy, con tim như muốn xóa nhòa đi nỗi bi thương tưởng chừng như vĩnh hằng ấy một lần nữa quay trở lại.

Người ngồi bên cạnh hắn, người đang tựa vào vai hắn cùng nhau ngắm ánh hoàng hôn buổi chiều tà này, dường như đã không còn là Tiêu Y Y nữa, mà nàng chính là Tô Hân Nhi, một Tô Hân Nhi hoàn hảo không chút tì vết.

Nếu trước đây, Tiêu Y Y luôn thiếu đi một thứ gì đó khiến cho nàng không thể nào trở thành một Tô Hân Nhi thật sự trong lòng hắn, và thủy chung hắn vẫn luôn có cảm giác Tiêu Y Y thiếu đi một chút gì đó mà chính hắn cũng rõ. Nhưng bây giờ, trong khoảng khắc này, hắn đã hiểu rõ, thứ mà Tiêu Y Y bị thiếu đi là gì rồi.

- Ta luôn tự hỏi, ở nơi này... có bao giờ hình bóng của ta tồn tại không?

Tiêu Y Y ánh mắt thiên chân vô tà nhưng xen lẫn một chút bi thương, kèm theo một tia hi vọng mong mảnh nhỏ bé, ngón tay như ngọc đặt vào lồng ngực của hắn, giọng nói mỗi lúc một nhỏ lại, như nửa một nói, nhưng nửa kia lại không muốn nói.

- Chưa từng.

Nội tâm của hắn càng lúc càng chấn động dữ dội như, như một sinh vật nhỏ bé đang sợ hãi một con quái thú đang ẩn mình trong bóng tối, tùy thời có thể cắn nuốt sinh vật nhỏ bé bất cứ lúc nào.

Giống như một bờ đê ngàn năm luôn kiên cố trước những đợt sóng dữ, nhưng dù nó có kiên cố đến mấy thì rốt cuộc sẽ có một ngày xuất hiện những vết nứt nhỏ. Chính những khe nứt nhỏ bé tưởng chừng như không đáng kể ấy, rồi sẽ có lúc những vết nứt ấy trở thành nguyên nhân làm cho bờ đê sụp đổ.

Từng câu nói đầy ẩn ý phát ra từ cái miệng nhỏ của Tiêu Y Y chính là nguyên nhân khiến cho tâm Tinh Hồn không ngừng lung lay dữ dội. Nhìn tình huống hiện tại chẳng khác gì quay lại thời điểm mấy trăm năm trước, khi hắn còn là một gã tu sĩ tại Huyền Thiên Giới.

Tiếng đàn đã dừng hẳn lại cùng với câu trả lời đó, hắn cảm giác, Tiêu Y Y ở bên cạnh thân thể nhỏ bé như run rẩy, không phải vì sợ hãi mà run rẩy, mà là vì câu nói vô tình ấy.

Hắn bỗng nhiên nhìn thẳng vào đôi mắt của Tiêu Y Y, không còn là ánh mắt trốn tránh trước đây nữa. Sâu trong đôi mắt đẹp như nước hồ thu nhưng ẩn sâu vẻ ưu sầu kia, hắn lại nói tiếp.

- Bất kể trước đây như thế nào, nhưng hôm nay... Hân Nhi, ta là của nàng.

Hắn nhìn Tiêu Y Y, nhưng người hắn nhìn thấy không phải Tiêu Y Y, mà là người hắn mang một món nợ, là nhân quả mà có lẽ cho đến hết đời không thể nào dứt khoát được.

Mà Tiêu Y Y, phải nói trong suốt những tháng nàng tiếp xúc với Tinh Hồn, đây chính là lúc mà nàng giống với Tô Hân Nhi nhất, hoàn toàn không có chút khuyết điểm nào khác cả.

Có lẽ chính bản thân Tiêu Y Y cũng không ý thức được bản thân mình đã nhập vai mức lư hỏa thuần thanh. Đột nhiên, khi gương mặt Tinh Hồn áp sát đến gần nàng thì trong một thoáng chốc, giống như trước đây, đột ngột có vô số hình ảnh hiện lên trong tâm trí Tiêu Y Y.

Những hình ảnh tưởng chừng như là khắc cốt ghi tâm khiến cho Tiêu Y Y cả kinh giật mình, trông giống như vừa mới từ trong mộng tưởng quay trở lại hiện thực. Tiêu Y Y hoảng hồn lập tức đẩy Tinh Hồn ra khỏi người mình.

Trong lúc một giây khi nàng đẩy hắn ra, không hiểu sao trong lòng nàng lại đau như dao cắt, bởi khi nàng nhìn vào trong ánh mắt hắn, trong đôi mắt đó xen lẫn vô số cảm xúc, và trong vô số cảm xúc đó, không có bất kỳ một cảm xúc nào là vui sướng cả, dù chỉ là một chút.

Nàng vốn không muốn đẩy hắn ra, nhưng cơ thể theo bản năng lại không nghe theo lý trí, có lẽ bởi vì từ lúc quen biết Dương Thiên Quân, nàng đã luôn tâm niệm rằng thân thể của nàng chỉ Dương Thiên Quân mới

được động vào mà thôi. Có lẽ chỉ có như vậy mới giải thích được hành động này của nàng.

- Xin lỗi... ta không cố ý.

Chỉ thấy Tiêu Y Y gương mặt tội lỗi, cúi đầu không ngừng xin lỗi Tinh Hồn, bây giờ nàng đã quay trở lại với chính mình, không còn hòa làm một với người trong lòng Tinh Hồn nữa. Tiêu Y Y đứng dậy rồi nhanh chóng chạy đi, khuất dần trong tầm mắt Tinh Hồn.

Nhìn theo bóng lưng nàng, Tinh Hồn bất giác thở dài một tiếng. Khi Tiêu Y Y quay trở về chính mình, Tinh Hồn cũng tương tự. Bất quá, cái hiện thực trước mắt đúng là khiến người ta đau lòng.

Nhìn cây cầm gỗ trên đùi, trong ánh mắt vô hồn chột lóe lên ánh hào quang, tựa hồ trong đầu có ý tưởng gì đó. Những ngón tay lại bắt đầu lướt trên từng sợi dây đàn, ánh mắt nhìn về phía hoàng hôn dần yếu nhược, chuẩn bị để cho bóng tối bắt đầu ngự trị.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Một cơn gió bất chợt thổi qua Vãn Kiếm Phong uy nghiêm oai vệ. Bên trong phủ đệ, bên dưới gốc đại thụ khổng lồ, có một người thanh niên tuấn mỹ một thân tử y hoa bào ngồi xếp bằng tại đó, hai mắt nhắm lại, tựa hồ đang nhập tâm tu luyện. Người thanh niên tuấn dật này, không phải Dương Thiên Quân thì còn ai nữa.

Đột nhiên hàng chân mày oai vệ như long nhướng lên, Dương Thiên Quân chậm rãi mở mắt ra, trong ánh mắt lóe lên một tia âm trầm bất định bị ẩn giấu rất sâu.

- Suýt chút nữa thì ta đã thành công.

Dương Thiên Quân thở dài một tiếng, trong ý tứ nhẹ nói dường như có chút thất vọng, nhưng nhìn biểu cảm gương mặt hắn, sự thất vọng đó là vô cùng nhỏ bé, mà phần nhiều là sự mong đợi hơn bao giờ hết.

Chỉ thấy hắn ngẩn mặt lên nhìn bầu trời, lúc này ánh hoàng hôn đã tan biến hoàn toàn, bóng tối hàng lâm và ngự trị thế giới này.

- Nhưng không sao, như vậy mới càng thêm thú vị. Đầu tiên là Dung Trần, kế đến là Tinh Hồn, ha ha... một cái Hư Thần Tinh nhỏ bé, cư nhiên lại có nhiều điều thú vị như vậy. Hai trong số những hạt giống tốt nhất, nhất là người, Tinh Hồn, ta rất mong đợi.

Gương mặt tuấn dật của Dương Thiên Quân đột nhiên thoáng qua một nét âm tà quái dị, hai lọn tóc mai khẽ lay động trong gió đầy phiêu dật, càng tô điểm thêm cái tư thế thâm sâu khó lường.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Chạy khỏi động phủ của Tinh Hồn, Tiêu Y Y đáp xuống một ngọn đồi đầy hoa cỏ thơm tuyệt đẹp, bất quá khi vừa đáp xuống, Tiêu Y Y nước mắt lại lăn xuống. Nàng ngã khụy trên thảm hoa cỏ nên thơ, bắt đầu cất lên tiếng nấc khe khe.

Trong lòng Tiêu Y Y bây giờ đang vô cùng bồn loạn, nàng không biết, việc mình đang làm thực sự có đúng hay không nữa. Ban đầu, nàng tiếp cận Tinh Hồn, mục đích chính là vì Dương Thiên Quân mà thôi. Tiêu Y Y luôn đinh ninh như vậy, như nào ngờ, càng tiếp xúc với Tinh Hồn, nàng cảm thấy bản thân không còn là chính mình nữa.

Tiêu Y Y lúc bên cạnh Dương Thiên Quân lúc nào cũng rụt rè nhút nhát, nhưng khi ở bên cạnh Tinh Hồn thì lại hoạt bát vui tươi. Thật lòng mà nói, so với Dương Thiên Quân thì nàng thích ở bên cạnh Tinh Hồn hơn, bởi vì lúc ở gần hắn nàng mới thật sự là chính mình. Nhưng cũng chính vì là chính mình, Tiêu Y Y trong lòng mới dần xuất hiện một bóng ma sợ hãi, là

bóng ma đã ám ảnh quá khứ tuổi thơ. Nàng không muốn một lần nữa trải qua cảm giác đó, cho nên nàng mới bừng tỉnh và bỏ chạy.

Giờ một mình ngồi trên đồi hoa này, nàng phóng tầm mắt nhìn lên bầu trời vô hạn kia. Nếu trước đây, nàng nhất định sẽ chạy đến chỗ Dương Thiên Quân, nhưng bây giờ, nàng chỉ muốn ngồi một mình mà thôi. Ngồi một mình để tâm trạng ổn định, để nghĩ xem rằng, rốt cuộc bản thân có nên tiếp tục giúp đỡ Dương Thiên Quân hay không, hay là nên dừng lại tại đây.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 183: Người Làm Ta Khó Chịu...

Vĩnh dạ hàng lâm, bóng đêm bao trùm vạn vật. Trên bầu trời, những đám mây đen âm u quái quỷ che khuất đi bầu trời đầy ánh sao tuyệt đẹp. Nhìn lên bầu trời chỉ còn thấy lờ mờ ánh trăng tròn lấp ló đằng sau đám mây đen dày đặc đen kịt, ánh nguyệt quang yếu ớt không thể nào xuyên qua được.

Gió lạnh từ hư vô thổi qua Thiên Kiếm Tông uy nghiêm lộng lẫy.

Tại một khu thâm lâm thuộc lãnh địa Thiên Kiếm Tông, vốn bình thường nơi đây rất tịch mịch lạnh đạm, không gian lạnh lẽo đầy mùi ẩm ướt khó chịu, ngoại trừ sâu bọ côn trùng ra thì hiếm khi có bước chân con người lưu lại.

Đột nhiên, có những âm thanh tiếng người khe khẽ vang lên, để ý kỹ lại, trong khu vực không bóng người này chẳng biết từ đâu xuất hiện một nhóm người.

- Biểu ca, huynh chắc hẳn Huyết Tâm Bảo sẽ phát huy tác dụng chứ?

Giọng nói dễ nghe tựa âm thanh tiếng chim hót, nghe ngữ điệu này dường như là giọng nói của một nữ nhân. Ý tứ của nàng trong câu nghi vấn, hình như đang vừa chờ đợi, vừa lo lắng.

- Điền Diệp, muội an tâm. Cầu tạt chúng đó đã trúng độc Hồng Uyên kiếm, chỉ cần sử dụng Huyết Tâm Bảo khống chế, nếu hãn muốn sống thì nhất định phải chạy đến đây quỳ lạy chúng ta xin tha.

- Muội thấy hãn đến giờ vẫn chưa đến, thế nên...

Nhóm người xuất hiện tại khu vực này, dĩ nhiên lại chính là hai huynh muội Điền Thanh, Điền Diệp.

Điền Diệp bị Tinh Hồn giữa thanh thiên bạch nhật, trước ánh mắt vô số người tạt vào mặt, không những tạt một cái mà đến tận hai cái. Bị thương chỉ là bên ngoài, nhưng vết thương nội tâm mới là điểm trọng yếu. Một nữ tử trước mặt bao nhiêu người bị một gã đàn ông tạt thẳng một cách không thương tiếc, thể diện bị ảnh hưởng nghiêm trọng, làm sao mà chịu đựng nổi được chứ?

Nàng cực kỳ căm ghét Tinh Hồn, nhưng càng nhiều hơn là oán hận Tiêu Y Y. Bởi vì Tiêu Y Y, nàng không chỉ bị Tinh Hồn đánh, mà còn bị Dương Thiên Quân – thần tượng trong lòng nàng ghét bỏ.

Nhưng không sao cả, hiện tại, dường như Tiêu Y Y đã bị Dương Thiên Quân vứt bỏ, vì vậy nên nàng ta mới bám theo Tinh Hồn, chỉ gạt một nỗi chính là Điền Diệp không rõ nguyên nhân là vì chuyện gì mà thôi. Bất quá, cái điểm nghi hoặc này chỉ thoáng qua, bởi ngay lập tức đã bị hận thù che khuất mất rồi.

Tiêu Y Y thì chưa có cơ hội để ra tay, thế nên Điền Thanh mới lợi dụng địa vị cao cấp của bản thân tại nội môn, hấp dẫn sự tham lam của Đoạn Hải, rốt cuộc đã thành công khiến cho Tinh Hồn trúng độc. Sự việc diễn ra một cách công khai, nhưng dù là Nguyên Tử chân nhân cũng không hề phát giác ra được.

Điền Thanh trong lòng vô cùng đắc ý, trong đầu đang tưởng tượng đến viễn cảnh Tinh Hồn quỳ gối, liên tục dập đầu xuống đất với gương mặt

thảm hại, miệng không ngừng van xin nài nỉ hai huynh muội bọn hắn. Chỉ mới nghĩ thôi đã khiến cho cơ thể Điền Thanh dâng trào một loại cảm giác vui sướng thống khoái.

Bất quá, Điền Thanh cũng cảm thấy hơi kỳ lạ, bởi vì so với thời gian dự tính thì có vẻ như Tinh Hồn đến hơi trễ.

- Độc của Hồng Uyên kiếm rất lợi hại, ngay cả Luyện Dược Sư cấp tôn sư chưa chắc có khả năng giải được. Có lẽ cấu tạo chủng này có bí quyết nào đó để cầm cự được huyết độc.

- Vậy phải làm thế nào?

- Để biểu ca thử thúc giục Huyết Tâm Bảo, mặc dù hao tổn không ít nguyên lực, thế nhưng không sao cả.

Thấy Điền Diệp gương mặt lo lắng, Điền Thanh ben nhỏ nhẹ an ủi, đồng thời đưa bàn tay vuốt ve gương mặt trắng trẻo mịn hoặc của Điền Diệp, đồng thời ánh mắt lóe lên một tia dị quang. Hành động này của hắn, Điền Diệp có lẽ đã quen thuộc nên không có phản ứng nào cả, ngoại trừ gương mặt hơi chút ửng hồng lên, nhìn thập phần kích thích.

Trong bóng tối mờ ảo, đột nhiên một ánh hồng quang quái dị chợt lóe lên. Vật phát ra ánh hồng quang đó, dĩ nhiên chính là Huyết Tâm Bảo – tà vật do quá trình huyết luyện mà thành.

Dù đây là lần thứ hai tiếp xúc với Huyết Tâm Bảo, thế nhưng trái tim bên trong lồng ngực Điền Diệp vẫn đập lên thành thịch liên hồi, bộ ngực căng tròn không ngờ nhấp nhô, nếu chỉ nhìn bình thường thì trong đầu không khỏi sinh ra một thứ hình ảnh âm tà.

Không chỉ có mỗi Điền Diệp có cảm giác như vậy, những thuộc hạ của Điền Thanh cũng tương tự. So với Điền Diệp, bọn họ được tiếp xúc với

Huyết Tâm Bảo nhiều hơn, nhưng bởi vì được nhìn thấy nhiều hơn nên trong lòng bóng ma sợ hãi so với Điền Diệp khủng bố hơn rất nhiều.

Chỉ thấy Điền Thanh gương mặt biểu cảm âm tà, đột ngột một luồng khí lạnh bao trùm không gian, Huyết Tâm Bảo lơ lửng giữa trước mặt Điền Thanh, ánh hồng quang hắt vào mặt hắn, mái tóc đen mượt không gió tự bay, tạo thành một cảnh tượng rất ghê rợn.

Điền Thanh song thủ kết ấn, đồng thời căn đầu lưỡi ra một giọt tinh huyết, phun vào bên trong Huyết Tâm Bảo, nguyên lực không ngừng thôi động, hai bàn tay đánh ra mấy đạo thủ ấn.

- Trấn.

Điền Thanh miệng hô một tiếng, chỉ thấy đột nhiên bên trong Huyết Tâm Bảo như đang chứa một trái tim còn sống, không ngừng vang ra âm thanh thình thịch đáng sợ. Ánh hồng quang mỗi lúc càng thêm mạnh mẽ, lóe lên như một con quái thú vừa mới bừng tỉnh.

Hàn khí lạnh lẽo mỗi lúc một nhiều hơn, từng cành cây ngọn cỏ ở gần sát Điền Thanh trên bề mặt xuất hiện một tầng băng vụ. Không gian càng lúc càng trở nên quỷ dị. Nếu không phải trước khi tạo thành trường cảnh quái dị này, Điền Thanh đã bố trí một trận pháp ẩn tàng, nếu không chỉ sợ đã bị đệ tử Thiên Kiếm Tông phát hiện ra rồi.

Sau khi làm xong, Điền Thanh thu hồi lại thủ quyết, nhìn gương mặt không giấu sự mệt mỏi thở dài ra một hơi.

- Biểu ca vẫn ổn chứ?

Điền Diệp trông thấy Điền Thanh trên trán lấm tấm mồ hôi thì bèn nhẹ giọng hỏi thăm, đồng thời tiến sát tới gần, dùng tay áo giúp hắn lau đi những giọt mồ hôi đó, trông vô rất thân thiết.

- Ta không sao. Muội cứ đợi thêm nửa khắc nữa, nếu hắc không chịu xuất đầu lộ diện, vậy thì biểu ca liền tiến vong hắc.

- Ta tin biểu ca, đợi thêm một chút cũng không sa...

Điền Diệp khẽ cười tà mị nói, nhưng chưa kịp nói hết câu thì đột nhiên một cái bóng đen mờ ảo chẳng rõ từ nơi nào xuất hiện. Từ trong bóng đen tản ra sát khí kinh thiên động địa, đôi mắt màu đỏ tràn đầy lệ khí, tựa hồ phạm là nơi bóng đen này xuất hiện thì sinh linh sẽ chịu thảm cảnh tịch diệt.

- Người làm ta khó chịu!

Từ cái bóng đen phát ra âm thanh khàn khàn lạnh lẽo, mang hàm ẩn đang muốn giết người. Điền Thanh, Điền Diệp và những tên thuộc hạ đi cùng với họ sóng lưng chạy xuống một luồng lãnh khí, so với khoảng khắc Điền Thanh huy động Huyết Tâm Bảo còn muốn đáng sợ hơn rất nhiều.

Phảng phất như trước mặt bọn họ chính là quỷ môn quan, và cái bóng đen đó chính là tử thần muốn lấy mạng bọn chúng vậy.

- Người là... Tinh Hồn.

Giọng nói khàn khà này, chính là giọng nói khiến cho Điền Diệp oán hận, khiến Điền Thanh bất mãn, dĩ nhiên chính là Tinh Hồn. Trước đây, Điền Thanh đối với Tinh Hồn không quá đặt chú ý, chỉ là hành động tiện tay để giúp Điền Diệp trút xuống tức giận mà thôi. Trong mắt Điền Thanh thì Tinh Hồn chẳng là cái thá gì cả, một con sâu con kiến tùy tiện một ngón tay nghiền nát.

Nhưng Điền Thanh đã sai lầm, Tinh Hồn so với những gì hắc tưởng tượng đáng sợ hơn vô số lần. Đến lúc này, Điền Thanh mới chợt phát hiện, những gì Tinh Hồn biểu hiện trên lôi đài, nào là kịch chiến với Kim Đồng

Phúc, Đoạn Hải... đều là biểu hiện giả dối cả. Tinh Hồn khi đó đã cố ý che giấu thực lực.

Điền Thanh nội tâm cả kinh, thế nhưng dù sao hãn bản thân chính là cao thủ nội môn, dưới tay đánh bại vô số đối thủ, tuy kinh nhưng không loạn, ngay lập tức bạo phát tu vi.

Điền Thanh thực lực so với Túy Kiếm tuy kém, nhưng cách biệt cũng không quá xa.

- Phong Âm Loạn.

Điền Thanh hô lớn, nguyên lực trong thân thể mãnh liệt cuồn cuộn như trường giang đại hải. Điền Thanh phát hiện Tinh Hồn rất đáng sợ, vậy nên hãn liền vận dụng toàn bộ sức lực, không chút che giấu hay nường tay.

Chỉ thấy gió lớn mãnh liệt thổi lên, tạo thành vô số phong nhận ẩn tàng âm khí bay tán loạn ra xung quanh. Lúc này Điền Thanh chỉ lo cho an nguy của bản thân, còn lại những thuộc hạ của hãn, thậm chí là Điền Diệp sống chết thế nào, hãn cũng không buồn quan tâm đến.

Cũng may Điền Diệp thân thủ không tồi, ngay lập tức tể ra thanh tiên kiếm phẩm chất cao cấp, nguyên lực luân chuyển tạo thành một tầng bảo hộ bản thân. Những tên khác cũng hành động tương tự, bất quá thực lực bọn hãn nào so sánh được với Điền Thanh, kẻ nào may mắn thì thoát chết, kẻ thiếu may mắn thì tay chân đứt đoạn, còn kẻ xuôi xẻo thì chết ngay tại chỗ.

Điền Thanh thân thủ nhanh nhẹn xuất hiện bên cạnh Điền Diệp, trên tay Hồng Uyên Kiếm tể ra. Hãn không cho rằng một chiêu vừa rồi sẽ giết chết được Tinh Hồn, vậy nên mới tiếp tục xuất thủ tiếp, không cho Tinh Hồn bất kỳ cơ hội nào.

- Huyết Thực Không.

Dưới màn đêm u tối, ánh sáng màu hồng quý dị từ Hồng Uyên Kiếm tán ra xung quanh, tạo thành một cảnh tượng huyền hoặc khó tả. Điền Thanh gương mặt dần tái đi, nhưng bất chấp vẫn xuất thủ, một kiếm chém xuống, màu đỏ như máu càng khuếch tán mãnh liệt, tựa hồ muốn nuốt trọn cả một mảnh không gian này.

Roạt rào... Âm thanh như tiếng động vật ngấu nghiến vang lên, không tạo ra cảnh tượng gì huy hoàng đẹp mắt, trái ngược lại rất ghê tởm đáng sợ. Nét mặt Điền Thanh hưng phấn cười lớn:

- Cầu tạ chúng, cho người biết sự lợi hại của bản công tử, hắc hắc...

Ban đầu ý định của Điền Thanh là buộc Tinh Hồn quỳ xuống khóc lóc van xin, nhưng đáng tiếc là việc Tinh Hồn giấu diếm thực lực nằm ngoài dự kiến. Điền Thanh xem ra cũng là người rất quyết đoán, cảm thấy nguy hiểm liền ưu tiên việc giết Tinh Hồn lên làm đầu, không sử dụng Huyết Tâm Bảo để khống chế Tinh Hồn nữa. Bởi dù sao sử dụng Huyết Tâm Bảo rất tiêu hao nguyên lực và khí lực.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 184: Bồi Thường

Thực lực của Điền Thanh không tồi, nội môn Thiên Kiếm Tông đồng cấp tuyệt đối là một trong những đệ tử đứng đầu. Nếu không cẩn thận là bị hấn đánh bại như chơi.

Nhìn đồng khói bụi hỗn loạn phía trước, khóe miệng Điền Thanh nở nụ cười âm tà. Do trước đó đã sử dụng rất nhiều nguyên lực và khí lực để thúc giục Huyết Tâm Bảo, vậy nên thi triển hai tuyệt chiêu vừa rồi gần như đã rút cạn kiệt nguyên lực của hắn.

Bất quá, mặc dù đánh giá rất cao thực lực của Tinh Hồn, thế nhưng Điền Thanh vẫn tự tin vào bản thân, không cho rằng Tinh Hồn có thể gượng dậy sau tuyệt chiêu Huyết Thực Không bị tạo thành bởi Hồng Uyên Kiếm.

Tuyệt chiêu Huyết Thực Không này, tại nội môn, dù là những đệ tử nổi bật như Thượng Quan Lân, Lôi Thần, Quan Trí Bân... đều có chút kiêng kỵ. Mà lần này, Điền Thanh vận dụng toàn bộ sức lực, vậy nên hắn thập phần tự tin Tinh Hồn dù không chết cũng trọng thương nặng.

- Biểu ca...

Đứng bên cạnh Điền Thanh, Điền Diệp sắc mặt tái nhợt, nghiễm nhiên là do ban nãy Điền Thanh bất ngờ bạo phát ảnh hưởng đến không gian

xung quanh. Phản ứng của Điền Diệp là khá nhanh, bất quá bởi thực lực non kém hơn so với Điền Thanh, thế nên tình huống có chút không ổn định.

- Mọii an tâm, cầu tạp chúng này chết chắc rồi, hắc hắc...

Điền Thanh cười lạnh tà ác nói. Nhưng khi hắn vừa mới nói xong thì từ trong đám bụi mờ ảo một bóng người bước ra, mái tóc trắng bạc bay tán loạn trong gió, đôi mắt đỏ ngầu rực sáng giữa bóng đêm huyền ảo, bên trong ẩn chứa một cỗ sát ý khiếp hãi thần ma, so với ánh hồng quang của Huyết Tâm Bảo còn muốn tà quái hơn vô số lần.

Nhìn thấy ánh mắt này, Điền Thanh, Điền Diệp và những tên thuộc hạ của hai người này đã may mắn còn sống không giấu giếm được sự khiếp đảm. Cư nhiên sau sát chiêu khủng bố Huyết Thực Không, Tinh Hồn vẫn còn sống. Mà không những còn sống, mà lại còn vô cùng hoàn hảo, ngoại trừ y phục đệ tử bị bào nát thì chẳng mấy may có chút thương tổn nào.

- Người... người làm sao có thể?

Con người Điền Thanh co rút, khiếp sợ bao trùm nội tâm hắn. Rõ ràng hắn đã sử dụng Huyết Thực Không toàn lực, đừng nói là một tiểu tử Phù Tiên Cảnh nho nhỏ, cho dù là tiên giả Địa Tiên Cảnh cũng khó lòng chống đỡ nổi.

Vậy mà sự thật trước mắt, một nho nhỏ Phù Tiên Cảnh là Tinh Hồn lại hoàn hảo vô khuyết sau khi hứng chịu một kích toàn lực. Điều này làm sao Điền Thanh có thể chống đỡ nổi chứ.

Nhưng dù kinh ngạc cùng khiếp đảm, Điền Thanh cũng là một người khá lí trí. Hắn biết hôm nay nếu lưu lại, mặc dù Tinh Hồn không giết được bản thân, thế nhưng sẽ khiến cho bản thân bị trọng thương nặng. Trong đầu hắn nhanh chóng lóe lên một cái ý nghĩ, đó chính là bỏ trốn.

- Mau xông lên, chúng ta đông người như vậy, hấn tuyệt đối không đánh lại.

Điền Thanh trợn mắt nhìn mười mấy tên thuộc hạ còn sót lại, có điều nhìn thần sắc thì có lẽ hồn vía đã lên tận mây xanh mất rồi.

“Một lũ vô dụng.” Điền Thanh tức giận, trong lòng chửi mắng một tiếng. Đám thuộc hạ vô dụng này, đoán chừng không còn một chút tác dụng nào nữa, ngay cả việc trở thành con tốt thí cũng chẳng có khả năng.

Mà Điền Diệp đứng bên cạnh thân thể cũng xụi lơ luôn rồi, muốn giúp cũng chả giúp được.

- Tinh Hồn, chuyện này chúng ta sai trước, ta sẽ bồi thường lại cho người. Nhưng trước hết, chúng ta cần nói chuyện lại một chút.

Thấy Tinh Hồn bước chân hơi khựng lại, Điền Thanh trong lòng mừng thầm, có lẽ vẫn có thể nói chuyện một chút. Mặc dù đi giao dịch với một gã đệ tử ngoại môn là rất mất mặt đối với một nội môn thiên tài như hấn, thế nhưng hiện tại chỉ cần giữ được mạng sống là điều tối ưu tiên.

So với mặt mũi thì cái mạng vẫn quan trọng hơn. Điền Thanh này không thể không nói là một người suy nghĩ rất quyết đoán à.

- Biểu muội của ta là đệ tử Tư Mặc kiếm tiên, một trong những cường giả mạnh nhất Thiên Kiếm Tông, nếu như nàng có mệnh hệ gì, người hấn là biết hậu quả nghiêm trọng đến thế nào rồi chứ?

Nếu sử dụng thân phận tôn quý của bản thân, chưa chắc Tinh Hồn đã chịu nể mặt, nhưng mượn dùng danh nghĩa Tư Mặc kiếm tiên thì lại là một chuyện khác. Tư Mặc kiếm tiên danh tiếng hiển hách, không những tại Thiên Kiếm Tông, mà cả Phi Lan Châu này, có bao nhiêu người không biết đến, không chịu nể mặt vài phần chứ.

Điền Thanh cho rằng Tinh Hồn tuy là một tên điên, nhưng khi bị một siêu cấp cường giả như Tư Mặc kiểm tiên chú ý đến thì chẳng phải là một việc vui vẻ gì.

- Chuyện này tuy rằng chúng ta sai trước, nhưng cũng chỉ là tranh chấp nhỏ thôi. Thế này đi, ta tặng người nửa vụn khối linh thạch hạ phẩm, chuyện này đến đây chấm dứt, người thấy thế nào?

-

Tinh Hồn vẫn im lặng, điều này khiến cho nội tâm Điền Thanh lẫn Điền Diệp dần trở nên nóng nảy. Điền Diệp nhìn gương mặt Điền Thanh, hai bên tóc mai chảy xuống mấy giọt mồ hôi lạnh, thế nhưng trong mắt lóe lên ánh ám minh khó lường, Điền Diệp sống cùng với Điền Thanh từ nhỏ, vừa liếc mắt là hiểu ra ý định của hắn là gì.

Điền Thanh ngay sau đó điều chỉnh lại tâm trạng, mặc dù vẫn còn hoảng loạn nhất thời khó có thể trấn áp được, nhưng sự bình tĩnh đã dần lấy lại được.

- Biểu ca ta nói đúng, ta chính là nữ đệ tử duy nhất của Tư Mặc kiểm tiên sư tôn, người nếu là người khôn ngoan thì nên biết làm như thế nào mới đúng.

Vừa nói, Điền Thanh vừa nở một nụ cười dụ hoặc, trong ánh mắt âm ướt toát lên một nét phong tình quyến rũ, tựa hồ đang muốn câu dẫn Tinh Hồn.

Chỉ thấy sát khí của Tinh Hồn dần dần giảm xuống, thấy vậy thì Điền Diệp bí ẩn cười tà mị, tựa hồ đang khinh thị Tinh Hồn vậy. Ngay khi sát ý tan biến thì Điền Thanh bất ngờ ra tay, Hồng Uyên Kiếm ánh hồng quang một lần nữa rực lên chói lóa, bao trùm cả một góc không gian.

Từ này đến giờ, sở dĩ Điền Thanh và Điền Diệp nói nhiều như vậy chính là để kéo dài thời gian để cho Điền Thanh khôi phục lại nguyên lực, sau đó mới ra tay kết liễu Tinh Hồn.

Chuyện hôm nay quá mất mặt, vả lại nếu như bị người khác phát hiện nhất định là mang đến một cái đại phiền toái.

Hôm nay màn trình diễn của Tinh Hồn lại lôi đài vô cùng thuyết phục, không những thể hiện bản lĩnh mà còn có một thực lực kinh người, tuy rằng có rất nhiều người bất mãn với Tinh Hồn, tuy nhiên Tinh Hồn lại được Nguyên Tử chân nhân đánh giá khá cao, thông qua ánh mắt, Điền Thanh đã nhận ra được điều này.

Chuyện hôm nay tuyệt đối phải xử lý tốt, bằng không thì khó mà ăn nói. Cách tốt nhất đó chính là giết chết Tinh Hồn, bịt lại đầu mối mọi chuyện.

- Phi Nhẫn Chi Huyết.

Một kiếm trăm xuống, khí thế không kinh đào lãng hải như tuyệt chiêu Huyết Thực Không, thế nhưng sát cơ lại muốn cao hơn một chút, sắc bén và âm hiểm vô cùng.

Chỉ thấy một đạo loan nhãn sắc bén lạnh lùng chém thẳng tới, trên đường đi khiến cho không gian rít lên một âm thanh đáng sợ.

- Cầu tạt chúng, chết đi.

Điền Thanh như phát cuồng hét lên, Điền Diệp cũng tương tự, trong lòng chỉ mong sao có thể giết quách Tinh Hồn đi, bởi vì sự tồn tại của hắn khiến cho nàng cảm thấy vừa sợ hãi vừa chán ghét.

Thế nhưng, cảnh tượng Tinh Hồn bị huyết nhãn chẻ làm đôi không xuất hiện trước mặt hai huynh muội Điền Thanh, chỉ thấy bàn tay của Tinh

Hồn thò tới, ánh kim quang trong giây lát chột lóe, cánh tay của Tinh Hồn như biến thành một cái quái trảo, khi vừa chạm vào huyết nhận dễ dàng phá vỡ nó.

- Không... không thể nào...

Điền Thanh và Điền Diệp sửng sờ, không thể tin nổi nhìn vào cảnh tượng trước mặt mình. Phi Nhẫn Chi Huyết, sát chiêu này phải sử dụng huyết khí của bản thân để tế ra, do Điền Thanh hao tổn nguyên lực và khí lực, thế nên uy lực chỉ phát ra được bảy thành. Có điều, Điền Thanh trong suy nghĩ, chỉ cần bảy thành lực lượng cũng đủ giết chết Tinh Hồn được rồi.

Nào đâu, lực lượng thân thể của Tinh Hồn khủng bố đến như vậy. Chỉ một tay đã bóp nát huyết nhẫn như bóp nát một quả cam vậy.

- Tinh Hồn, vừa nãy ta chỉ đùa một chút thôi, ha ha... người đúng là mạnh nha, ta sau này nhất định sẽ đề cử người với những trường bối...

Điền Thanh méo mặt, ráng rặn ra một nụ cười hòa nhã bát ái, bất quá biểu cảm lại rất khó coi.

Điền Diệp một bên cũng chen lời vào:

- Cậu... à không, Tinh Hồn sư huynh, người thực sự rất uy phong, nhìn người như vậy ta rất hâm mộ. Chẳng trách Tiêu Y Y bỏ Dương Thiên Quân chạy theo người, thì ra đã nhìn thấy được tiềm lực khủng bố của người.

- Nói nhảm nhiều đó đủ rồi.

Từ đầu buổi xuất hiện đến giờ, Tinh Hồn một lời cũng không nói, để cho hai huynh muội Điền Thanh diễn trò hề, có điều hiện tại, hẳn đã mất hứng rồi.

- Tinh Hồn, người nên biết đây là nơi nào, chính là địa phận Thiên Kiếm Tông. Nếu như đề trưởng lão Thiên Kiếm Tông biết được tại nơi này xảy ra nội đấu, nhất định tình huống sẽ không có lợi cho cả hai bên.

Điền Thanh hít vào một ngụm khí lạnh.

Nhưng Tinh Hồn chỉ nghiêng đầu nhìn hắn, ánh mắt lãnh đạm kèm theo một tia nghi hoặc nhìn Điền Thanh, ánh mắt cứ như đang nhìn một tên ngu ngốc. Điền Thanh ban đầu tức giận, thế nhưng ngay lập tức hắn hiểu ra tình huống, cũng hiểu vì sao Tinh Hồn lại có thái độ mảy may như vậy.

Lúc đầu bởi vì ham chiến cùng với sự khiếp sợ thực lực của Tinh Hồn, thế nên Điền Thanh mới không nhận ra tình hình. Bây giờ ngẫm lại mới phát hiện, bản thân mỗi lần xuất thủ thanh thế đều kinh thiên động địa, không lí nào không bị những đệ tử gác tuần chú ý đến được.

Ban đầu, lúc vừa mới đến đây, Điền Thanh muốn không bị những đệ tử gác tuần này phát giác việc hắn và Điền Diệp hạ độc thủ với Tinh Hồn, vì vậy đã bố trí một cái trận pháp dùng để che mắt. Cái trận pháp che mắt này chỉ là một trận pháp bình thường, tùy tiện mua ở Đại Kiếm Đường là có được ngay. Có điều, cái trận pháp che mắt này không thể nào che giấu hết được uy thế kinh thiên động địa ban này.

Vì vậy, lí do mà những đệ tử gác tuần vẫn chưa phát hiện ra kinh biến tại đây, đó chính là ngoài cái trận pháp che mắt mà hắn tự mình bố trí ra thì bên ngoài đã có một cái trận pháp khác bao vây lại. Mà cái trận pháp này, cấp bậc so với trận pháp của hắn cao minh hơn vô số lần.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 185: Năm Đây Ăn Vạ...

Điều này có nghĩa là, trước khi xuất hiện tại đây, Tinh Hồn đã bí mật bố trí trận pháp bao vây hai huynh muội Điền Thanh, Điền Diệp, thế nhưng mà hai huynh muội bọn hắn may mắn không hề phát giác ra nửa điểm, còn đứng yên một chỗ ngắm trời trăng mây gió, đến lúc kịp nhận ra thì đã phi thường quá muộn màng rồi.

Điền Thanh lúc này đã triệt để chấn kinh rồi. Bởi Tinh Hồn không những thực lực cực mạnh, năng lực vượt cấp khiêu chiến cực kỳ khủng bố, mà bản thân còn là một gã Trận Đạo Sư trình độ cực cao.

- Tinh Hồn, khoan đã, tha cho ta lần này, ta liền cho người rất nhiều linh thạch, đan dược, vũ kỹ... người muốn gì, ta đều đáp ứng cả. Chỉ cần...

Nhưng Tinh Hồn căn bản chẳng muốn nghe một cái xàm ngôn từ Điền Thanh nữa, chỉ thấy cơ thể Tinh Hồn như hóa thành một đạo u linh, trong một sát na liền xuất hiện trước mặt Điền Thanh, kiếm ý đệ nhị trọng lập tức bạo phát trấn áp Điền Thanh lại.

Do Điền Thanh đã tiêu hao quá nhiều sức mạnh, thế nên hắn không thể theo kịp tốc độ của Tinh Hồn được nữa. Chưa kịp ú ớ gì thì ma trảo của Tinh Hồn đã chụp đến, một trảo bóp nát thủ cấp của Điền Thanh.

Điền Diệp hoảng sợ, lúc này theo bản năng quay lưng bỏ chạy. Nhưng vừa mới chạy đi được hơn mười bước thì phía trước một ngọn lửa màu đen tím phùng lên từ trong hư không, ngay sau đó thì một đầu hỏa tinh linh xuất hiện.

Hỏa tinh linh này dĩ nhiên chính là Hỏa Công Công. Sau mấy trăm năm trùng sinh, tuy rằng vẫn chưa quay trở lại trạng thái đỉnh phong năm xưa, nhưng đó chỉ còn là vấn đề thời gian mà thôi.

Chỉ thấy Hỏa Công Công hóa thành một đoàn ma hỏa bay thẳng vào mi tâm Điền Diệp.

- Không... không, cứu tôi với...

Điền Diệp chỉ có thể gào thét ra những âm thanh sợ hãi cuối cùng, để rồi giây lát sau bị Hỏa Công Công thiêu đốt thành một đám tro bụi, bay tán loạn vào trong hư vô.

Hai huynh muội Điền Thanh, Điền Diệp dẫn dụ Tinh Hồn đến đây mục đích là để ám toán Tinh Hồn, nhưng cuối cùng lại bị Tinh Hồn giết ngược lại. Đám thuộc hạ của Điền Thanh dĩ nhiên cũng không thoát khỏi kết cục bị biến thành con mồi cho Hỏa Công Công cắn nuốt.

Nghĩ đến lúc trên lôi đài, khi bị Đoạn Hải dùng Hồng Uyên Kiếm làm trọng thương, Tinh Hồn đã phát hiện bản thân bị trúng độc rồi. Tuy nhiên, Tinh Hồn nhờ vào Trấn Ngục Huyền Thể, lại được gia cố thêm Hư Không Chiến Thể, chút độc tố này hoàn toàn chả ăn nhằm gì với hắn cả. Chưa kịp thấm độc thì đã bị Tinh Hồn tiêu trừ không còn sót lại chút nào trong cơ thể.

Tuy nhiên, bị người ta ám toán như vậy, cảm giác chẳng hề dễ chịu chút nào. Nếu như đã bị ám toán thì Tinh Hồn cũng chẳng ngại lấy đi cái mạng nhỏ của hai huynh muội Điền Diệp, mặc cho nơi này có là Thiên Kiếm Tông đi chẳng nữa. Phàm là những kẻ bị Tinh Hồn ghim vào danh

sách phải chết thì dù có trốn đến cùng trời cuối đất đi chẳng nữa thì kết cuộc cũng chẳng có gì khác biệt.

- Giải trừ.

Giải quyết xong xuôi hai huynh muội Điền Thanh, Tinh Hồn khẽ hô một tiếng, một đạo quang mang lóe lên, sau đó trên vai Tinh Hồn chợt xuất hiện một cái bóng tròn trịa.

Chính là Tiểu Ứng Long. Trước khi chạy đến đây, Tinh Hồn trên đường đi vô tình bắt gặp Tiểu Ứng Long đang ôm theo một túi lớn đồ trên lưng, chẳng cần nghĩ cũng biết cái túi lớn đó chính là những phụ kiện của nữ nhân bị nó ăn trộm.

Thiết nghĩ hai huynh muội Điền Thanh cũng không dễ đối phó, thế nên chẳng cần Tiểu Ứng Long đồng ý hay không, Tinh Hồn liền kéo theo nó đi cùng với mình đến đây, sau đó vận dụng bí pháp Hoán Long Thuật dung hợp cả hai với nhau. Thực lực của Tinh Hồn vốn đã rất mạnh, sau khi hợp thể với Tiểu Ứng Long thì dù là hậu kỳ Địa Tiên Cảnh, Tinh Hồn cũng dám đánh một trận.

Mà Điền Thanh tiêu hao quá nhiều năng lượng để khu động Huyết Tâm Bảo, sau đó ý chí bị Tinh Hồn triệt để áp chế, khiến cho hắn không thể phát huy ra hoàn toàn thực lực chân chính. Kết quả đã quá rõ ràng, Tinh Hồn dễ dàng diệt sát Điền Thanh, Hỏa Công Công thiêu rụi Điền Diệp, khiến cho hai huynh muội bọn hắn biến mất khỏi thế gian.

Nói về Tiểu Ứng Long, nhìn gương mặt của nó tràn đầy bất mãn.

- Chán chết đi được, lần sau đừng kéo bốn long đi giết người nữa nhé.

Nó trừng mắt nhìn Tinh Hồn, lớn giọng đánh đá nói.

- Bốn long không phải chiến sủng của người. Bốn long yêu tự do, yêu những nữ nhân mộng to xinh đẹp, bị người suốt này đem đi chém chém giết giết, bốn long cảm thấy rất tội lỗi.

Vừa nói, Tiểu Ứng Long vừa thở dài.

“Vừa nãy cô gái kia nhìn mộng to thế cơ mà, đúng là chẳng biết thương hoa tiếc ngọc gì hết.”

Đã quá quen với chuyện Tiểu Ứng Long luôn lằm bằm bằm, luyện thuyên nói nhảm, thế nên Tinh Hồn cũng mặc kệ nó. Tiếp theo chính là đến việc kiểm tra chiến lợi phẩm. Thần niệm bung ra, lập tức mười ba cái nhẫn trữ vật trên mặt đất toàn bộ rơi vào tay Tinh Hồn cả.

Ngoại trừ mười một cái nhẫn trữ vật thông thường ra thì có hai cái nhẫn trữ vật khá đặc biệt, toàn thân một màu xanh biếc của ngọc lục bảo, ngoài ra còn bố trí một cái cấm chế phi thường vi diệu. Theo như Tinh Hồn được biết thì nhẫn trữ vật loại này được gọi là lục bảo giới vật, không gian bên trong so với nhẫn trữ vật bình thường cơ hồ lớn hơn gấp ba lần, chỉ có giới thượng lưu mới sử dụng đến, như một biểu trưng cho thân phận tôn quý.

Đương nhiên, sự đặc biệt của lục bảo giới vật không chỉ nằm ở mức đó, mà bởi vì cấm chế dùng để bảo vệ lục bảo giới vật rất khó phá giải, nếu không có trình độ trận đạo nhất định thì khó mà phá giải, đừng nói đến chuyện động vào những bảo vật chứa bên trong. Thậm chí không cẩn thận còn bị cấm chế này cản trở ngược lại.

Bất quá, trình độ cỡ Kỳ Sư Trận Giả vẫn chưa đặt vào mắt Tinh Hồn, chỉ cần liếc qua là nhìn thấy vô số sơ hở bên trong, nếu muốn chỉ cần thoáng chốc là có thể giải được. Có điều, hiện tại không phải là lúc để kiểm tra bảo vật, trước tiên cần phải xóa hết dấu vết, hủy bỏ trận pháp mới là điều cần làm.

Đột nhiên, dưới chân hắn đang bị thứ gì đó chọt vào. Đảo mắt nhìn xuống thì thấy Tiểu Ứng Long bàn tay cầm gấu quần của hắn kéo kéo, ánh mắt thì giống như hình viên đạn nhìn chăm chăm.

- Nhẫn trữ vật của nữ tử mộng to là của bốn long.

Thấy Tinh Hồn nhướng mày, Tiểu Ứng Long lại nói tiếp:

- Bốn long vô duyên vô cớ bị người kéo đến, không những khiến cho bốn long long thể bất an mà tinh thần bị sa sút nghiêm trọng. Nhìn vậy thôi, kỳ thực bốn long tâm hồn rất mỏng manh yếu đuối. Vậy nên người cần phải bồi thường cho bốn long, nếu không, sau này đừng hòng bốn long giúp gì nữa.

Nhìn biểu cảm của nó, cơ hồ chỉ cần Tinh Hồn lắc đầu một cái là cả hai cạch mặt nhau từ đây. Quá hiểu Tiểu Ứng Long, nó không phải nhìn trúng cái lục bảo giới vật quý giá, mà là nhìn thấy những cái nội y tràn đầy quyến rũ ma mị của Điền Diệp thì chính xác hơn.

- Được, nhưng trước hết cần phải rời khỏi đây đã.

- Không chịu.

Tiểu Ứng Long khoanh tay ngồi xuống đất, có mỏ chu lên, gương mặt tròn trịa nhăn lại, thể hiện biểu cảm rất khó chịu.

- Không đưa cho bốn long, bốn long liền nằm đây ăn vạ.

- Được... được, người thắng. Đây, cầm lấy đi, con thần lẩn chết tiệt.

Đến nước này thì Tinh Hồn cũng đành phải xuống nước, lấy lục bảo giới vật ném cho Tiểu Ứng Long, miệng không quên chửi mắng để hạ hỏa. Tiểu Ứng Long hừ lạnh trừng mắt một cái, bất quá khi vừa cầm lấy lục bảo giới vật thì gương mặt biến đổi hoàn toàn.

Chỉ thấy nó hai tay trân trọng lục bảo giới vật, cầm sát lên lỗ mũi rồi hít vào một hơi thật sâu, trên mặt biểu cảm như lên tận mây xanh, miệng phát ra âm thanh phiêu phiêu vài tiếng.

- Đúng là mùi này rồi, thật hoàn hảo.

- Người còn không chịu đi là ta đem người đi nướng thật đấy.

Trong lúc Tiểu Ứng Long hít hà mùi hương cơ thể Điền Diệp thì Tinh Hồn đã xử lý sạch sẽ mọi dấu vết để lại tại đường trường, phòng ngừa việc hãm giết hai huynh muội Điền Thanh, Điền Diệp bị bại lộ. Sau đó thì năm đầu Tiểu Ứng Long quay trở về lại động phủ.

Về đến nơi, Tinh Hồn trước hết tiến xuống động phủ tầng thứ hai, vận chuyển bí pháp Thần Long Phệ Khí Công mở ra long khẩu bên dưới linh mạch, dẫn dắt linh khí tiến vào cơ thể, kế tiếp vận chuyển Tạo Hóa Nhất Khí để khôi phục lại thể lực bị tiêu hao.

Mất khoảng gần một canh giờ, nguyên lực bị tiêu hao liền khôi phục lại hoàn toàn.

Sau đó, Tinh Hồn lấy mười hai cái nhẫn trữ vật ra kiểm tra. Mười một cái nhẫn trữ vật bình thường, ngoại trừ vài trăm khối linh thạch, đan dược trị thương, hạ phẩm pháp khí cùng với một số quần áo ra thì chẳng có gì đặc biệt cả. Lũ này đúng là ma đói mà, ngoại trừ giúp Tinh Hồn có thêm gần bốn ngàn khối linh thạch hạ phẩm ra thì chẳng còn có tác dụng gì hết.

Vì vậy, toàn bộ tâm tư đều đặt lên lục bảo giới vật của Điền Thanh cả. Điền Thanh là nội môn đệ tử, nghe cách hãm nói chuyện dường như thân phận không tầm thường, vì vậy rất đáng mong chờ.

Tinh thần lực truyền vào lục bảo giới vật, chỉ trong vòng chưa đến một phút, cấm chế bảo vệ hoàn toàn bị loại bỏ. Kiểm tra tài sản bên trong, quả nhiên không làm cho Tinh Hồn thất vọng.

Linh thạch hạ phẩm có đến hơn năm ngàn khối, muốn gấp đôi số lượng mà mười một tên thuộc hạ của hắn cộng lại. Ngoài linh thạch hạ phẩm ra còn có thêm mười khối linh thạch trung phẩm. So với linh thạch hạ phẩm thì linh thạch trung phẩm giá trị cao linh thạch hạ phẩm gấp trăm lần. Một linh thạch trung phẩm có thể đem đổi được một trăm khối linh thạch hạ phẩm, bất quá chẳng có ai điên rồ đi làm chuyện này cả, bởi linh thạch trung phẩm có thể làm nhiều chuyện khác tốt hơn linh thạch hạ phẩm.

Việc thu được mười khối linh thạch trung phẩm là một thu hoạch khá lớn, điều này khiến cho Tinh Hồn khá hài lòng. Đương nhiên ngoài mười khối linh thạch trung phẩm ra thì vẫn còn nhiều thứ hai. Kể đến như Hồng Uyên Kiếm, Huyết Tâm Bảo, vũ kỹ công pháp các thứ.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 186: Hấp Huyết Ma Công

Huyết Tâm Bảo và Hồng Uyên Kiếm, cả hai đều là huyết luyện chi bảo, tuy rằng phẩm cấp rất thấp, thế nhưng có điểm lợi hại riêng của nó. Ban đầu, Tinh Hồn có ý định để Đồ Lục cắn nuốt hai kiện huyết luyện chi bảo này, nhưng rốt cuộc nghĩ đến khả năng khống chế người khác bằng chất độc, thế nên cuối cùng không đành, tạm thời đặt sang một bên, sau này tất sẽ có điểm hữu dụng.

Bên trong lục bảo giới vật chứa không ít đan dược hỗ trợ tu luyện, kể đến như Bách Điều Đan, Tinh Huyết Đan, Phạt Mạch Đan... những đan dược này bán trên thị trường giá trị không hề thấp, nếu đổi từ Đại Kiếm Đường ra thì tiêu tốn không ít điểm cống hiến.

Mỗi loại đan dược trợ giúp tu luyện không dưới mười loại, mà mỗi loại lại có hơn hai mươi, ba mươi khóa. Điền Thanh đúng là một tiểu phú hào mà, khác biệt hoàn toàn với những đệ tử thông thường khác. Nghĩ đến, biểu muội của Điền Thanh – Điền Diệp ngoại trừ là nội môn đệ tử, thân phận chính là đệ tử Tư Mặc kiếm tiên đức cao vọng trọng, thiết nghĩ lục bảo giới vật của cô ta so với Điền Thanh có lẽ không thua kém quá nhiều. Nhưng rốt cuộc lại bị Tiểu Ứng Long mập mạp cưỡng đoạt mất, đúng là đáng hận mà.

Sau khi lục soát hoàn toàn, bỏ đi những vật phẩm không cần thiết vào nhẫn trữ vật khác rồi đem vứt đi, còn lục bảo giới vật thì Tinh Hồn giữ lại,

bởi nếu đem bán thì cũng thu lại được ỏi tiền, cái này không thể phí phạm được.

Đột nhiên, trong lúc đem toàn bộ đồ vật không cần thiết, Tinh Hồn bỗng phát hiện một cái quyển trục kì lạ. Do quyển trục này được cất giữ trong một cái túi vải, thế nên Tinh Hồn mới không chú ý đến.

Nội tâm hiếu kỳ, Tinh Hồn bèn cầm lấy quyển trục, thần thức đảo qua một vòng để kiểm tra. Cái quyển trục này, cư nhiên lại được bố trí cấm chế rất lợi hại, so với cấm chế bảo hộ lục bảo giới vật muốn lợi hại hơn rất nhiều.

Cái quyển trụ này bên trong lưu lại thần thức của Điền Thanh, bất quá bây giờ Điền Thanh đã chết, việc xóa đi thần thức là chuyện vô cùng dễ dàng, chỉ cần tiêu hao cao nhất nửa khắc là liền giải trừ được cả cấm chế lẫn thần thức.

Mở quyển trục ra, cái quyển trục này thì ra là một bản công pháp hỗ trợ tu luyện, có tên là Phệ Huyết Ma Công. Vừa liếc qua thì liền phát hiện quyển công pháp này cực kỳ tà môn, dùng lực lượng khí huyết làm vật trung gian để tu luyện. Lại nói, hai pháp bảo Huyết Tâm Bảo và Hồng Uyên Kiếm là dựa vào quyển trục này mà chế tác ra.

Nhớ lại lúc Điền Thanh xuất thủ, mỗi ra thì triển vũ kỹ đều khiến cho không gian nồng nặc mùi máu tanh, chắc có lẽ là do tu luyện Hấp Huyết Ma Công tạo thành.

Hấp Huyết Ma Công có bảy tầng tu luyện, mỗi một tầng tu luyện cần một lượng tinh huyết khổng lồ. Người tu luyện Hấp Huyết Ma Công cần có tâm tính vững chắc kiên cố, nếu không khi tu luyện sẽ dẫn đến bản thân bị cản trở ngược, nhẹ thì tính cách biến đổi, nặng thì biến thành một đại ma đầu huyết sát.

Nghĩ đến tính cách Điền Thanh quái dị như vậy, nguyên nhân có lẽ là do tu luyện Phệ Huyết Ma Công bị cản trở ngược.

Ánh mắt chăm chú quan sát Phệ Huyết Ma Công, gương mặt trầm xuống, nhìn biểu hiện của hắn lúc này vô cùng đáng sợ.

- Thánh Hỏa Kinh, Chiến Thần Biến, những pháp quyết mà rồng mập chỉ điểm cho ta đều là những công pháp cao giai, nhưng bởi vì hạn chế tu vi nên không thể nào tu luyện được.

Tinh Hồn ngồi yên một chỗ, gương mặt trầm lặng, miệng không ngừng lầm bầm.

- Hồn Nguyên Thiên Thần Quyết thì tồn tại rất nhiều thiếu sót, cần được bổ sung tu bổ nhiều chỗ. Hấp Huyết Ma Công à...

Đột nhiên bàn tay của Tinh Hồn siết chặt lại:

- So với Thôn Phệ Chi Thuật, mặc dù tốc độ của Hấp Huyết Ma Công không thể sánh bằng, nhưng chiết xuất thì lại vượt trội, nếu như đem Hấp Huyết Ma Công bổ sung vào khiếm khuyết thì...

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Thời gian chậm rãi trôi qua, thoáng chốc đã ba ngày liền từ thời điểm Tinh Hồn chiến thắng Đoạn Hải trên lôi đài, đạt tư cách tiến vào vòng loại trực tiếp thứ hai. Trong số một ngàn người trấn thủ lôi đài, có đến hơn tám trăm người trấn thủ thành công, số còn lại thì bị người khác thay thế.

Sau ba ngày nghỉ ngơi, một ngàn đệ tử thành công tiến vào vòng loại trực tiếp thứ hai tập trung lại trên Tiên Kiếm Phong – Tiên Kiếm Trường để chuẩn bị tiến thành giao đấu với nhau.

Thế thức không có gì khác biệt, một đấu một. Một ngàn đệ tử thực lực mạnh nhất sẽ được chia làm năm trăm trận đấu, lựa chọn ra năm trăm người mạnh nhất tiến vào vòng thứ ba.

Lại nói đến, một ngàn đệ tử đang tập trung tại trung tâm Tiên Kiếm Trường được đãi ngộ tốt hơn so với đệ tử bình thường gấp hai lần. Tài nguyên tu luyện được tăng gấp đôi so với thông thường, trợ cấp đãi ngộ dĩ nhiên liền được cải thiện.

Điều này vẫn chưa dừng lại, mỗi lần đạt được thứ hạng cao hơn, sự đãi ngộ của tông môn lại càng cao hơn. Đây chính là động lực dùng để kích thích các đệ tử, khiến cho bọn họ không ngừng cố gắng để nhận được sự đãi ngộ này.

Ngoại trừ phần thưởng đó, đây cũng là cuộc chiến ngầm giữa ba thế lực đệ tử, bao gồm Chiến Bang, Thiên Hội và Nhân Hội. Càng nhiều đệ tử tiến vào vòng trong thì tài nguyên phân chia giữa ba thế lực sẽ nhiều ít khác nhau.

Giống như những vòng đấu trước, các đệ tử sẽ tiến hành bốc thăm để phân chia bảng đấu.

Tinh Hồn chọn trúng số thứ tự tám trăm hai mươi sáu, mà mỗi ngày chỉ diễn ra năm mươi trận đấu, thế nên trận đấu của hắn phải mười sáu ngày sau mới được cho tiến hành. Đối với những trận đấu này, Tinh Hồn không có hứng thú ở lại quan sát, vì vậy lựa chọn của hắn là quay trở lại động phủ của mình.

Khi hắn vừa đi khỏi không bao lâu thì đột nhiên từ trên bầu trời xuất hiện một đạo linh quang. Chỉ thấy trong đạo linh quang đó, có một nam tử trẻ tuổi ngũ không phi hành, gương mặt tuấn dật phi phàm, trông giống như một thư sinh vậy. Bất quá đôi mắt lại sáng quắc, ẩn chứa một cỗ thâm trầm

khó lường. Trên người khí thể dao động cực mạnh, so với Nguyên Tử chân nhân còn muốn mạnh hơn.

- Tham kiến Chấp Kiếm trưởng lão.

Nhìn thấy đạo hào quang này, toàn bộ đệ tử Thiên Kiếm Tông lập tức quỳ xuống triều bái. Ngay cả mấy vị trưởng lão đều ôm quyền, khom lưng cung kính:

- Bái kiến Tư Mặc kiếm tiên sư đại nhân.

- Tư Mặc sư huynh, đã lâu không gặp.

Người xuất hiện, chẳng ngờ lại chính là Tư Mặc kiếm tiên uy danh hiển hách của Thiên Kiếm Tông. Chỉ thấy Tư Mặc kiếm tiên một thân thanh bào, khí thể so với trăm năm trước cơ hồ đã mạnh hơn rất nhiều. Tư Mặc kiếm tiên nhẹ nhàng phất tay một cái, một trường khí thể bao trùm Tiên Kiếm Trường, nâng toàn bộ đệ tử đứng dậy.

- Cứ tiếp tục cho tiến hành, không cần quan tâm đến bản tọa.

- Tuân lệnh Chấp Kiếm trưởng lão.

Sự xuất hiện của Tư Mặc kiếm tiên khiến cho Tiên Kiếm Trường xuất hiện một hồi huyên náo. Dù sao bản y chính là một trong những tuyệt thế cường giả thực lực vô cùng cường hãn, không chỉ tại Thiên Kiếm Tông, mà danh tiếng tại Phi Lan Châu này không ai không biết đến.

Tiên giả sùng bái cường giả, đây là một chuyện hết sức bình thường. Mà Tư Mặc kiếm tiên đã quá nhiều lần trải nghiệm cảm xúc này, vậy nên dần dần chẳng còn thấy gì đặc biệt nữa, xem đó là một chuyện vô cùng hiển nhiên.

Nguyên Tử chân nhân đứng đối diện với Tư Mặc kiếm tiên, ôn hòa hỏi:

- Tư Mặc sư huynh, ta nghe nói huynh đang bế quan dưỡng thương mà, tại sao lại xuất quan sớm vậy? Không lẽ là hứng thú với cái khảo hạch này?

- Vết thương của ta cũng đã khôi phục được chín thành, sở dĩ bế quan không ra là thử muốn trùng kích bình cảnh. Thế nhưng đột nhiên đệ tử của ta báo, mấy ngày nay không thấy Điền Diệp trở về động phủ. Cảm thấy kỳ lạ, ta thử liên lạc với đồ đệ này, thế nhưng lại không có bất kỳ phản hồi nào cả.

Ngồi xuống bảo tọa, Tư Mặc kiếm tiên bắt đầu nói nguyên nhân mà mình thân chinh đến đây.

- Ta nghe nói trước đây có một gã đệ tử gan to hơn trời, ngang nhiên phá hư quy cũ của Thiên Kiếm Tông, đánh trọng thương đồ đệ Điền Diệp của ta, chuyện này có thực hay không?

Tư Mặc kiếm tiên nhìn Nguyên Tử chân nhân, ngữ điệu chất vấn hỏi.

Nguyên Tử chân nhân gật đầu, thản nhiên nói:

- Chuyện này đích xác là thật, nhưng nguyên nhân là do Điền Diệp, đồ đệ của huynh tìm người ta kiếm chuyện trước. Túy Kiếm đã điều tra rõ ràng, chuyện này tuyệt đối không thể sai.

- Nếu Điền Diệp sai trước, như vậy ta liền không truy cứu nữa. Bất quá, ta rất hiếu kỳ thân phận của gã đệ tử kia như thế nào.

Nghe Nguyên Tử chân nhân nói, gương mặt của Tư Mặc kiếm tiên nhìn như hơi trầm xuống, bất quá lại che giấu rất kỹ, ngay cả Nguyên Tử

chân nhân cũng không nhận ra được điểm kỳ lạ này của y. Vừa nói, Tư Mặc kiểm tiên vừa tiêu sái dùng trà, tựa hồ như không có chuyện gì xảy ra.

- Chỉ là một đệ tử ngoại môn bình thường. Bất quá hẳn lại có chút thiên phú, linh ngộ được kiểm ý tầng thứ hai, thực lực lại phi thường mạnh mẽ.

-Ồ, không biết lát nữa có trận đấu của y không.

- Trận chiến của y hơn nửa tháng nữa mới diễn ra thưa sư huynh.

Nguyên Tử chân nhân điềm đạm đáp.

- Điền Diệp mất tích, chuyện này cần phải điều tra rõ ràng. Nguyên Tử, đệ giúp ta điều tra chuyện này được chứ?

- Chuyện của sư huynh đương nhiên cũng là việc của đệ. Sư huynh đã mở lời, đệ há có thể từ chối. Sư huynh cứ an tâm, đệ sẽ giúp sư huynh tìm lại đồ đệ thân yêu của mình.

- Được, như vậy liền làm phiền sư đệ. Bây giờ ta có việc phải đến Phong Lâm Thành vấn an Thiên Minh thượng nhân, có lẽ mất mười ngày nửa tháng mới quay trở lại. Sư đệ giúp ta thông báo lại với chưởng môn sư huynh một tiếng, miễn cho chưởng môn sư huynh ưu sầu.

- Tốt, đệ sẽ sắp xếp mọi việc ổn thỏa.

Nói xong, Tư Mặc kiểm tiên lại hóa thành một đạo kiếm quang, trong giây lát biến mất nơi chân trời. Khi y vừa đi, gương mặt ôn hòa lúc nào cũng tươi cười của Nguyên Tử chân nhân trong thoáng chốc biến mất.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 187: Ta Muốn Biến Mạnh

“Với tính cách của Tư Mặc sư huynh, nhất định sẽ không bỏ qua chuyện này một cách dễ dàng. Chọc ai không chọc, lại đi chọc vào huynh ấy. Tinh Hồn, phen này nếu như Hạo Côn tôn giả không giúp đỡ thì người khó mà thoát được ma trảo của y.” Nguyên Tử chân nhân thở dài một tiếng.

Người ngoài chỉ biết đến uy danh hiển hách của Tư Mặc kiếm tiên, nhưng tính cách của y lại khá cực đoan với những người đối địch. Phàm là địch nhân, dù mạnh mẽ hay yếu kém, chỉ cần ở trong tầm kiểm soát, Tư Mặc kiếm tiên tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho.

Chuyện này dù làm rõ ràng, nhưng thế nào đi nữa Tư Mặc kiếm tiên cũng sẽ tìm cách gây khó dễ cho Tinh Hồn. Trừ khi hoặc là Hạo Côn tôn giả, hoặc là bản thân Nguyên Tử chân nhân chịu thu nhận Tinh Hồn thành đệ tử thì may ra Tư Mặc kiếm tiên mới nhắm mắt cho qua.

Nhưng chuyện thu nhận Tinh Hồn, Nguyên Tử chân nhân không có mấy hứng thú lắm, vậy nên chỉ đành phụ thuộc vào tính tình Hạo Côn tôn giả ra sao mà thôi.

Lắc đầu thở dài, tạm thời chỉ có đành đáp ứng Tư Mặc kiếm tiên điều tra tung tích Điền Diệp. Nói đến, việc Điền Diệp mất tích khiến cho Nguyên Tử chân nhân cũng thập phần hiếu kỳ. Nếu biến mất bên ngoài tông môn thì không quá rắc rối, dù sao thế giới bên ngoài tràn đầy biến

động, cho dù là cường giả một phương, nhưng cuộc sống khắc nghiệt sống nay chết mai, không ai lường trước được chuyện gì sẽ xảy ra, thế nhưng nếu biến mất một cách vô thanh vô tức trong tông môn thì đó lại là một câu chuyện khác.

Nếu là đệ tử bình thường, tiện tay điều ra một chút, không có kết quả cũng không sao. Nhưng đẳng này, đầu tiên Điền gia là một trong những gia tộc lánh đời thanh danh hiển hách; thứ hai, Điền Diệp lại chính là nữ đồ đệ duy nhất của Tư Mặc kiếm tiên, chỉ cần hai điều này cũng đủ khiến Nguyên Tử chân nhân không thể không điều tra rõ ràng được.

- Trần trưởng lão.

- Trần Hạc nghe lệnh.

Nguyên Tử chân nhân bỗng nói, từ hàng ghế ngoại môn trưởng lão, một ông lão râu tóc trắng xóa, da dẻ nhăn nheo, dáng người gầy ốm, xem ra thọ nguyên chẳng còn lại bao nhiêu thời gian nữa.

- Trần trưởng lão giúp ta đưa thứ ngọc giản này đến Hình Kiếm Đường.

Trần Hạc trưởng lão nhận lấy ngọc giản, sau đó ném ra phi kiếm ngự lên đó rồi rời đi. Việc Điền Diệp đột ngột mất tích, Tinh Hồn chính là người đáng nghi nhất, bởi gần đây nhất Tinh Hồn chính là người xung đột với nàng ta. Bất quá, hành tung của Tinh Hồn rất rõ ràng, thế nên tạm thời chỉ có thể âm thầm điều tra.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Trở về động phủ, Tinh Hồn lại tiếp tục xuống tầng thứ hai, hẳn không tiếp tục tu luyện mà đi đến phòng linh trùng để kiểm tra tình trạng của bầy Quỷ Diện Trùng. Nhìn gốc cây màu vàng kia, sau khi được nuôi dưỡng bởi

linh khí đậm đặc từ linh mạch bên dưới, so với trước đây cơ hồ đã phát triển hơn một chút.

Đối với gốc cây này, Tinh Hồn thập phần hiếu kỳ, hẳn đã thử vào tàng kinh các tại Thiên Kiếm Tông ngoại môn để điều tra xem thử, đáng tiếc lại không có bất kỳ tin tức nào cả. Chỉ biết một điều, nếu không có gốc cây này, bây Quỷ Diện Trùng không thể tồn tại được.

Nhìn bên dưới gốc cây có vô số hạt tinh thể đủ màu, đó chính là trứng của Quỷ Diện Trùng sau khi được đầu Quỷ Diện Trùng đầu đàn sinh ra. Những cái trứng này phát triển rất tốt, không biết sau khi nở ra, bọn chúng sẽ có bộ dáng như thế nào đây.

Thu lại tâm tư, Tinh Hồn rời khỏi phòng linh trùng, hẳn định tìm một chỗ để nghỉ ngơi. Với tâm trạng hiện tại, Tinh Hồn bây giờ chẳng có tâm tư để mà tu hành, thứ cần nhất là ổn định tâm trạng mà thôi. Đột nhiên, ở bên ngoài có tiếng vọng truyền vào.

Tinh Hồn chân mày nhướng lên, tăng nhanh cước bộ tiến ra bên ngoài động phủ, ánh mắt nhìn xung quanh, chỉ thấy đứng bên ngoài kết giới động phủ có một gã thanh niên cao gầy, chính là Lục Phong.

Nhìn gương mặt Lục Phong có chút xanh xao uest oải, rất thiếu sức sống. Tinh Hồn thần niệm khẽ động, kết giới xung quanh động phủ bèn mở ra, tạo thành một lối đi để cho Lục Phong tiến vào.

Lục Phong ánh mắt buồn rười rượi nhìn Tinh Hồn, đột nhiên hai chân quỳ xuống đất, nói:

- Tinh Hồn sư huynh, ta muốn trở nên mạnh mẽ, xin hãy thu nhận ta. Dù huynh muốn ta lên núi đao xuống biển lửa, ta tuyệt đối không than vãn nửa câu.

- Ta từ chối.

Tinh Hồn thẳng thừng từ chối, nghe xong câu này, Lục Phong gương mặt sừng sờ trắng bệch, tựa như vừa mới bị dội vào mặt một gáo nước lạnh vậy. Bên tai, giọng nói Tinh Hồn vẫn tiếp tục vang lên:

- Người không có thứ gì đáng để ta phải đánh đổi cả, vì sao ta phải thu nhận người?

- Chẳng phải huynh nói, ta có thiên phú sao?

- Đúng là như vậy, thế nhưng có thiên phú thì như thế nào?

Tinh Hồn lại nghiêng đầu hỏi. Đến đây, Lục Phong cổ họng như bị mắc nghẹn, hắn không biết nên nói thế nào mới phải. Đúng như Tinh Hồn nói, hắn trong tay chẳng có gì cả, chỉ là một tên đệ tử quèn tại Thiên Kiếm Tông mà thôi. May mắn được kết bạn với Bắc Cung Thanh Đan, Hạng Hạo nên được Nhân Hội ưu ái cấp cho nhiều tài nguyên tu luyện hơn một chút mà thôi.

Còn lại, hắn đúng là một kẻ trắng tay chẳng có một chút vốn liếng nào cả. Lúc hắn đến đây, hắn định dựa vào cái thiên phú mà Tinh Hồn nói, níu lấy chút hy vọng để khiến bản thân biến mạnh, nhưng nào ngờ...

- Ta muốn biến mạnh, ta muốn gặp lại Cố Tinh Hải. Tinh Hồn, xin hãy cho ta cơ hội.

Bỗng nhiên, ánh mắt của Lục Phong thay đổi đột ngột, nếu như ban đầu từ một kẻ chiêm sau vào vực thăm tuyệt vọng, thì bây giờ ánh mắt của hắn tràn đầy quyết tâm. Tinh Hồn nội tâm khẽ động, đây mới là thứ hắn muốn nhìn thấy.

Lục Phong thực sự rất có tài, chỉ là bản thân hắn không phát hiện ra mà thôi. Lục Phong trước giờ luôn để bản thân sống trong vùng an toàn, chính vì vậy khiến cho thiên phú không được tận dụng, không được phát huy.

Đương nhiên, thiên phú của Lục Phong mặc dù không tồi, nhưng vẫn không đáng để Tinh Hồn lưu tâm đến. Chỉ là, đột nhiên trong đầu hần lóe lên một cái ý tưởng điên rồ.

- Cơ hội, ta không phải không cho người.

Vừa nói, Tinh Hồn trên tay xuất hiện một cái mộc hạp nho nhỏ. Chiếc mộc hạp này chính là vật trước đây trung niên vu tộc Tư Dịch Tâm trước khi đưa Cổ Tinh Hải rời đi đã tặng cho hần.

Tinh Hồn cũng chẳng biết bên trong chiếc mộc hạp nào chứa thứ gì, nói chung là hần cũng lười quan tâm đến, vì vậy trước giờ ném vào một góc. Bây giờ, thiết nghĩ có thể tận dụng chiếc mộc hạp này được rồi.

- Mộc hạp này là vật trước khi Cổ Tinh Hải rời đi đã đưa cho ta. Ta không biết bên trong chứa cái gì, trước hết người cầm nó đi.

Vừa nói, Tinh Hồn vừa ném mộc hạp đưa cho Lục Phong. Lập tức Lục Phong giơ hai tay chụp lấy, cẩn thận quan sát mộc hạp, truyền một tia thần thức vào trong để tìm hiểu. Nhưng ngay lập tức, thần thức của hần bị mộc hạp phản ngược lại. Cũng may cấm chế rất ôn hòa, ngoại trừ khiến cho Lục Phong giật mình thì không còn tạo thành ảnh hưởng gì khác.

“Cấm chế thật mạnh.”

Lục Phong hít vào một ngụm khí lạnh, thầm nghĩ.

- Đến khi đủ năng lực, tự nhiên người sẽ mở được mộc hạp ra. Hiện tại hãy giữ nó cẩn thận, nếu không chết lúc nào cũng không biết đấy.

Nhìn cái bảo hạp này, Lục Phong đã biết nó không phải vật tầm thường. Cổ nhân có câu hoài bích có tội, hần tự nhiên cũng hiểu được đạo lý này.

- Tinh Hồn sư huynh, ta cần phải làm gì để biến mạnh?

- Muốn biến mạnh, đích thực có rất nhiều cách. Thế nhưng cách nhanh nhất, khiến người biến mạnh nhất, đó là đi vào con đường tà đạo. Người có dám không?

“Tà... tà đạo?” Lục Phong biến sắc. Hắn từ lúc trở thành đệ tử Thiên Kiếm Tông, trong đầu luôn hướng đến tư tưởng trở thành một gã kiếm tu đầu đội trời chân đạp đất, được người người ngưỡng mộ, trở thành một vị kiếm tiên trừ gian diệt ác.

- Người có thể lựa chọn... hoặc từ chối, tùy thuộc vào người cả.

Tinh Hồn một bên lại nói tiếp, vừa lắc đầu nhún vai. Có lẽ đối với Lục Phong cần phải suy nghĩ thêm một đoạn thời gian, chuyện này ban đầu có lẽ với hắn khó mà chấp nhận được. Nhưng còn Tinh Hồn, bản thân hắn cũng là một gã ma tu tà đạo, đám đệ tử của hắn cũng là ma tu tà đạo. Tuy rằng hơi cực đoan, nhưng còn đường tu ma chính là khiến cho con người ta biến mạnh nhất, cả về thực lực lẫn tâm tính.

Chỉ thấy Lục Phong siết chặt hai tay lại, trong giây lát, đôi mắt hắn lóe lên một tia sáng, dường như trong đầu đã thể hiện rõ quyết tâm.

“Tu ma? Chỉ cần biến mạnh, chỉ cần gặp lại được Tinh Hải, trở thành ma tu thì như thế nào!”

- Tinh Hồn sư huynh, ta đồng ý.

- Tốt, tạm thời ta cần phải chuẩn bị một chút. Bốn ngày nữa người quay trở lại đây.

Lục Phong đứng dậy, không quên ôm quyền cảm tạ Tinh Hồn, sau đó cầm theo mộc hạp rời đi mất. Nhìn Lục Phong rời đây, bỗng nhiên đôi mắt Tinh Hồn trầm xuống, trong ánh mắt toát ra một tia sát cơ.

- Thiên phú của hắc, có lẽ dùng để thử nghiệm công pháp mới cũng không tệ.

Công pháp mà Tinh Hồn nhắc đến, dĩ nhiên chính là bổ sung khiếm khuyết, tu bổ để cho Hồn Nguyên Thiên Thần Quyết trở thành một công pháp hoàn chỉnh nhất. Phần cần bổ sung, dĩ nhiên chính là khả năng thôn phệ kết hợp với Hấp Huyết Ma Công, tạm thời hắc gọi khả năng này là Phệ Huyết Thuật.

Mấy ngàn năm tu hành, bản thân hắc chưa từng sử dụng bất kỳ loại công pháp tu luyện nào khác ngoại trừ Hồn Nguyên Thiên Thần Quyết do bản thân tự sáng tạo ra dựa trên nền tảng của những loại công pháp khác mà thành.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 188: Kích Phát Tiềm Năng

Không ngừng cải tiến và không ngừng hoàn thiện, biến Hồn Nguyên Thiên Thần Quyết thành loại pháp quyết phù hợp với bản thân, khiến bản thân biến mạnh hơn. Đương nhiên, để sáng tạo và hoàn chỉnh một loại công pháp chưa bao giờ là một điều dễ dàng cả.

Phải không ngừng thí nghiệm, đôi lúc vì những cái thí nghiệm này mà rơi vào tình trạng thập tử vô sinh, bất cứ lúc nào cũng mất cái mạng nhỏ. Thời thượng cổ, có vô số kỳ nhân dị sĩ, trong số đó có rất nhiều người vẫn lạc, không phải bởi vì kẻ thù, cũng không phải vẫn lạc dưới thiên kiếp, mà là bởi muốn sáng tạo ra công pháp để lại cho hậu nhân.

Thượng cổ tiên giả, những người sống sót hoàn thiện được công pháp, danh tiếng vang danh tam giới, được vạn tiên ngưỡng mộ. Còn những người vẫn lạc, tuy rằng thượng cổ công pháp vẫn có người kế thừa, thế nhưng thủy chung thượng cổ công pháp đó cao bao nhiêu quyền hoàn thiện, bao nhiêu quyền mãi mãi chỉ là tàn quyền.

Trước đây, Tinh Hồn thừa kế Hắc Âm Bảo Tàng, chứa rất nhiều công pháp lợi hại, nhưng hắn không hề chọn bất kỳ một quyền nào trong số đó làm nền tảng để tu hành, mà lựa chọn một con đường khó khăn hơn, đó chính là tự tạo nên công pháp riêng của bản thân.

Ban đầu, Tinh Hồn ý định tự mình trải nghiệm Phệ Huyết Thuật, tuy nhiên nếu như đã có một con chuột bạch tự mình tìm đến cầu xin thì Tinh Hồn cũng không ngại dùng nó để thử nghiệm.

Quay trở lại không gian động phủ tầng thứ hai, Tinh Hồn lại lấy ra Hấp Huyết Ma Công để quan sát rõ hơn.

So với thần thông Thôn Phệ, Hấp Huyết Ma Công chỉ hấp thu tinh huyết đối phương, thông qua lực lượng tinh huyết mà chiết xuất ra năng lượng tinh hoa, dựa vào năng lượng tinh hoa này khiến cho tu vi bạo tăng. Đương nhiên năng lượng tinh hoa này không hoàn toàn là tất cả tu vi của đối phương, cùng lắm chỉ có thể hấp thu nhiều nhất là một phần sáu lực lượng tu vi của đối phương mà thôi.

Bất quá so với thần thông Thôn Phệ lại ưu việt hơn. Thần thông thôn phệ không chỉ cắn nuốt tinh huyết mà còn cắn nuốt luôn cả huyết nhục, không để sót lại dù chỉ là một mẫu xương nhỏ. Tuy nhiên, thi triển thần thông Thôn Phệ lại tiêu tốn khá nhiều thời gian, cũng như hao phí rất nhiều nguyên lực.

Lấy ưu điểm hai bên kết hợp lại với nhau, tuy nói miệng thì dễ, nhưng thực tế lại rất khó khăn. Cũng may trước đây khi còn ở tại Huyền Thiên Giới, trước thời điểm phi thăng năm trăm năm, Tinh Hồn đã dành rất nhiều thời gian cho việc nghiên cứu những công pháp mới.

Thế nên, sau một hồi thực hành khoảng nửa ngày trời, Tinh Hồn đã hoàn kết hợp được thần thông Thôn Phệ và Hấp Huyết Ma Công lại với nhau, tạm gọi là Phệ Huyết Thuật.

- Không ổn, Phệ Huyết Thuật không thể kết hợp được với Hồn Nguyên Thiên Thần Quyết.

Sau khi hoàn tất, Tinh Hồn định thử thay thế Phệ Huyết Thuật cho thần thông Thôn Phệ, nhưng vừa mới thử vận chuyển pháp quyết thì liền

gây ra xáo trộn khí huyết trong cơ thể, nếu không phải khả năng khống chế tốt, Tinh Hồn chỉ sợ đã thổ huyết giữa đường trường rồi.

- Nguyên nhân là ở đâu nhỉ?

Thử suy nghĩ nguyên nhân, mất vài canh giờ liên tục thay đổi cách vận hành của Phệ Huyết Thuật, hẳn mới nhận ra, Phệ Huyết Thuật, hay nói một cách chính xác hơn là Hấp Huyết Ma Công cần một cái vật dẫn thì mới thi triển một cách hoàn hảo. Vật dẫn đó, nghiêm nhiên chính là Huyết Tâm Bảo.

- Phệ Huyết Thuật so với thôn phệ thần thông tuy kém hơn về khả năng kích sát đối phương, thế nhưng bổ trợ về mặt tu luyện lại rất lợi hại. Đáng tiếc, ta lại không thể sử dụng nó.

Thở dài một tiếng, mất cả ngày trời liên tục thử nghiệm, rốt cuộc lại trở thành công cốc, không khỏi làm cho Tinh Hồn thất vọng.

Tuy nhiên, những điều trên là do Tinh Hồn suy diễn trên lý thuyết, vẫn chưa thực hành một cách chân chính. Bốn ngày sau, Lục Phong quay trở lại động phủ của Tinh Hồn, thế là hẳn liền truyền lại toàn bộ khẩu quyết Phệ Huyết Thuật cho Lục Phong cảm ngộ.

- Công pháp tu luyện trước đây, người hãy hoàn toàn quên đi, dùng nó làm cái vỏ bọc, Phệ Huyết Thuật mới là công pháp tu luyện chủ yếu. Tuy nhiên, Phệ Huyết Thuật cần căn cơ thân thể vững chắc, có như thế mới chịu đựng được Phệ Huyết Thuật cắn trả. Hiện tại, ta chỉ truyền trước khẩu quyết, bởi vì người chưa đạt yêu cầu nên vẫn chưa được phép tu luyện Phệ Huyết Thuật.

- Vậy ta cần phải làm gì?

- Phệ Huyết Thuật ảnh hưởng đến tâm trí rất mạnh, trong ngọc giản này là Thanh Tâm Quyết, người nhất định phải ghi nhớ kỹ, mỗi khi bị Phệ

Huyết Thuật cản trở, hãy niệm Thanh Tâm Quyết để giải trừ nguy cơ.

Vừa nói, Tinh Hồn vừa lấy ra một ngọc giản ghi chép lại Thanh Tâm Quyết. Sau đó nói tiếp:

- Khiếm khuyết là công pháp luyện thể, chuyện này người hãy nhờ vào khả năng của bản thân để tự tìm lấy. Nhớ kỹ, trước khi tu luyện Phệ Huyết Thuật, người cần phải có căn cơ thân thể thật vững chắc. Nếu không đừng trách ta không nhắc nhở trước.

Tinh Hồn nghiêm giọng cảnh cáo. Chỉ thấy sắc mặt Lục Phong hơi tái nhợt. Được Tinh Hồn thuyết giảng về Phệ Huyết Thuật, mặc dù đã chuẩn bị sẵn tâm lý, thế nhưng sau khi nghe xong nhất thời khó mà nuốt trôi.

Thế nhưng, nghĩ đến bản thân quá yếu kém, nghĩ đến Cổ Tinh Hải, Lục Phong trong lòng hạ quyết tâm, dù trở thành ma thì như thế nào? Hắn muốn biến mạnh, chỉ cần biến mạnh, cần gì quan tâm đến chính tà.

- Kế tiếp chính là giúp người thức tỉnh thiên phú. Đi theo ta.

Dứt lời, Tinh Hồn dẫn Lục Phong đi xuống không gian động phủ tầng thứ hai. Vừa mới vào trong, gương mặt Lục Phong thoáng chốc kinh ngạc cùng khiếp sợ. Không ngờ Tinh Hồn lại kiến thiết một tầng động phủ khác, so với bên trong linh khí đậm đặc cơ hồ gấp ba lần, so với mấy nơi tu luyện của những đệ tử hạch tâm cơ hồ không hề thua kém.

Lựa chọn đi theo Tinh Hồn, Lục Phong không hề cảm thấy sai lầm chút nào.

- Lục Phong, trước khi tiến hành nghi thức, ta cho người suy nghĩ lại một lần nữa. Trở thành ma tu, con đường chông gai không thể vãn hồi lại những ngày tháng bình yên như hiện tại, trở thành ma tu, người cả đời sẽ luôn đối mặt với chém giết, sinh tử tại thiên ý, người không hối hận chứ?

Nhìn Lục Phong, bất giác Tinh Hồn nhớ lại thời điểm trước khi biến thành một đại ma đầu tại Huyền Thiên Giới, đột nhiên theo bản năng hỏi.

Thế nhưng Lục Phong không nửa điểm suy nghĩ, bởi hắn trước đó đã hạ quyết tâm rồi.

- Lục Phong tuyệt đối không hối hận.

- Tốt, như vậy liền bắt đầu. Người thả lỏng thân thể ra, trong bất kỳ tình huống nào, dù rơi vào trạng thái thập tử vô sinh cũng không được phản kháng.

Lục Phong biến rằng đây chính là thời khắc quan trọng nhất của cuộc đời hắn, thành bại chỉ trong một khoảng khắc này. Tinh thần hắn giờ đây căng như dây đàn, so với lúc đối đầu với những đối thủ mạnh mẽ còn muốn căng thẳng hơn.

- Tinh Hồn sư huynh, hãy bắt đầu đi.

Hô hấp một nhịp lấy tinh thần, Lục Phong ánh mắt sáng lên, gương mặt biểu hiện rõ quyết tâm, nhìn Tinh Hồn nói.

Chỉ thấy Tinh Hồn gật đầu, sau đó lấy ra Huyết Tâm Bảo, ánh sáng màu hồng từ Huyết Tâm Bảo khuếch tán ra không gian, mang theo một cỗ tinh huyết nồng nặc khó chịu. Người chưa từng trải qua huyết luyện như Lục Phong vừa mới tiếp xúc cỗ tinh huyết nồng nặc này thì ngay lập tức biến sắc, suýt chút nữa đã ói ra hết những gì vừa mới ăn hồi sáng sớm.

Lại nói, Huyết Tâm Bảo hiện tại so với Huyết Tâm Bảo khi vừa mới đoạt được từ tay Điền Thanh có sự khác biệt rất lớn, kích thước nhỏ gọn hơn, nhưng lực lượng tinh huyết lại đậm đặc khủng bố hơn. Đây là Tinh Hồn cố ý gia trì lên để kích phát hoàn toàn tiềm lực của Lục Phong.

- Trích ra tinh huyết của người.

Tinh Hồn lãnh đạm nói, Lục Phong gật đầu, sau đó răng cắn đầu lưỡi, trích ra một giọt tinh huyết rồi chuyển sang, chỉ thấy Tinh Hồn khu động giọt tinh huyết đó rồi đem dung nhập vào Huyết Tâm Bảo.

Đột nhiên Huyết Tâm Bảo phát ra âm thanh thành thịch, tựa như âm thanh nhịp tim đang đập vậy, tốc độ tiệp đập thành thịch rất cao khiến cho nội tâm Lục Phong trở nên hỗn loạn. May là hắn đã học được Thanh Tâm Quyết, thế nên ngay đó liền trấn tĩnh trở lại.

- Hiện tại thả lỏng toàn thân.

Tinh Hồn lại nói tiếp, Lục Phong không dám chậm trễ liền làm theo lời Tinh Hồn nói. Chỉ thấy Tinh Hồn song thủ kết chấn, bên dưới chân Lục Phong lóe lên ánh hào quang màu xanh lục, hòa cùng với ánh hồng quang của Huyết Tâm Bảo càng khiến cho không gian trở nên quý dị hơn bao giờ hết.

Trong động phủ tầng thứ hai vốn không có gió, nhưng bởi vì thi triển pháp thuật khiến cho cuồng phong nổi lên, tuy không quá khoa trương, nhưng bởi vì những tiếng vi vu rít gào của gió nghe giống như âm thanh thổi lên từ chốn cửu tuyền.

Long khẩu tại linh mạch được mở ra, theo đó một dòng linh khí khổng lồ từ bên dưới lòng đất xông lên, tiến vào trong cơ thể Lục Phong. Lục Phong biến sắc, sau đó chuyển thành vui mừng, đây là lần đầu tiên hắn được hấp thu nhiều linh khí đến như vậy. Cảm giác mọi ngóc ngách trong cơ thể đều tràn ngập linh khí, giống như đang được tẩy kinh phạt mạch, tổng khứ hết tạp chất, dễ chịu vô cùng.

Nếu là bình thường, Lục Phong có lẽ đã ngồi xuống luyện hóa cỗ linh khí khổng lồ này rồi. Nhưng bởi vì trước đó Tinh Hồn đã căn dặn không được làm bất cứ chuyện gì khác ngoài việc thả lỏng thân thể, thế nên Lục Phong không dám vọng động.

Sau khi dẫn linh khí vào cơ thể Lục Phong, cảm thấy thời cơ đã đến, Tinh Hồn một lần nữa song thủ kết thành ấn, tạo ra vô số đạo thủ quyết chỉ trong vài nhịp thở, ấn quyết bao hàm xung quanh Huyết Tâm Bảo, sau đó khu động Huyết Tâm Bảo bay đến mi tâm Lục Phong.

- Hợp.

Tinh Hồn khẽ hô một tiếng, thân thể giống như u linh chớp mắt xuất hiện gần sát Lục Phong, ma thủ ấn Huyết Tâm Bảo dung nhập vào mi tâm Lục Phong.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 189: Chuẩn Bị

Một cơn đau nhức từ mi tâm khuếch tán khắp toàn thân, không chỉ thể xác mà cả linh hồn cũng không ngừng run rẩy, cảm giác chẳng khác gì thần hồn và thể xác đều bị lãng trí. Chỉ thấy con người Lục Phong một giây trước co rút dữ dội, một giây sau liền trợn ngược lên, trên trán gân xanh nổi lên chi chít, miệng hai hàm răng nghiến chặt lại, phát ra âm thanh nhức tai.

Trạng thái của Lục Phong lúc này, chỉ cần sơ suất dù chỉ nửa giây cũng khiến hẫng mất cái mạng nhỏ. Mà không chỉ vậy, Tinh Hồn cũng có thể gặp phản phệ ngược lại, vì vậy Tinh Hồn một khắc này gương mặt cực kỳ nghiêm túc, không nơi lỏng dù chỉ là nửa khắc.

Chỉ thấy mi tâm Lục Phong như bị xẻ đôi, bên trong xuất hiện một cái hắc động dẫn dắt Huyết Tâm Bảo tiến vào. Huyết Tâm Bảo tiến vào trong cơ thể Lục Phong, theo Tinh Hồn khu động bên ngoài liền tiến đến thần hải Lục Phong.

Chính giữa thần hải lơ lửng một đạo phù lục, đó chính là tiên phù của Lục Phong. Tiên giả từ Phạm Tiên Cảnh đột phá Phù Tiên Cảnh, tại thần hải sẽ kết thành một cái tiên phù. Độ lớn nhỏ, căn cơ vững chắc của tiên phù chính là nền tảng để đột phá Địa Tiên Cảnh.

Nhìn phù lục của Lục Phong chỉ lớn khoảng chừng hơn nửa thước, nếu như không có sự kiện hôm nay, hoặc là ngẫu ngộ được đại cơ duyên,

thành tựu cao nhất của Lục Phong sau này chỉ là viên mãn Địa Tiên Cảnh mà thôi.

Bất quá hôm nay, Tinh Hồn sẽ thay đổi số mệnh của hắn. Huyết Tâm Bảo tiến vào thần hải thì đột ngột bạo tạc, vô số lực lượng huyết khí lan tràn khắp thần hải, biến thần hải trở thành một không gian ngập tràn màu đỏ.

Tiên phù lơ lửng giữa không trung thần cũng nghiễm nhiên cũng chịu chung kết cục biến thành một cái huyết phù, nhìn vô cùng quý dị.

Ở bên ngoài, Tinh Hồn thần niệm khê động, trên tay đột nhiên xuất hiện một sợi hắc ti. Trước khi hắc động giữa mi tâm Lục Phong khép lại, Tinh Hồn đã kịp đưa sợi hắc ti này đi vào thần hải, dung nhập vào huyết tiên phù. Dĩ nhiên chuyện này Lục Phong sẽ không bao giờ biết được.

Lực lượng khi Huyết Tâm Bảo bạo tạc, đa số tinh hoa đều bị Tinh Hồn cưỡng ép dung nhập với tiên phù, biến đạo tiên phù này trở thành huyết tiên phù. Còn lực lượng sót lại, Tinh Hồn để cho chúng khuếch tán khắp thân thể Lục Phong, để cho năng lượng này cải tạo thân thể hắn, sau cùng đổ dồn vào đan điền.

Nói thì có vẻ dễ dàng, nhưng kỳ thực mỗi một khắc đều cực kỳ hung hiểm, mỗi khắc đều giống như đối diện với quỷ môn quan, bất kỳ lúc nào cũng khiến Lục Phong bị mất mạng. Nhưng rốt cuộc, sau nửa ngày trời, công đoạn thúc giục tiềm lực của Lục Phong đã hoàn thành.

Việc còn lại đều phải trông chờ vào ý chí của Lục Phong mà thôi. Nếu như ý chí chiến thắng được ma tâm, như vậy Lục Phong sẽ hoàn toàn cải biến thành một kẻ hoàn toàn khác.

Thu lại công pháp, Tinh Hồn ngồi yên một chỗ vừa khôi phục nguyên lực, vừa quan sát biến hóa của Lục Phong. Trước khi tiến hành, Tinh Hồn

đã bố trí trận pháp, vậy nên kinh biến tại đây, thế nên người khác không hề phát giác được kinh biến tại đây.

Trải qua ba ngày trời, dị biến chậm rãi tiêu biến, nhìn sắc mặt Lục Phong trở nên hồng hào hơn, hơi thở dần ổn định.

Tinh Hồn đóng lại long khẩu, không gian trở lại bình thường. Nửa ngày sau, Lục Phong từ trong mê man hồi tỉnh lại.

Hắn đảo mắt nhìn xung quanh, bắt gặp ánh mắt lãnh đạm của Tinh Hồn đang nhìn mình chăm chăm.

- Kiểm tra xem cơ thể có chỗ nào bất ổn không?

Tinh Hồn lãnh đạm nói. Lục Phong nuốt một ngụm nước bọt, sau đó vận chuyển nguyên khí. Bất giác, hắn phát hiện cơ thể mình đã có một sự thay đổi vô cùng lớn. Trước tiên là tu vi, không ngờ đã tiến vào hậu kỳ Phù Tiên Cảnh, chỉ kém nửa bước là liền trở thành Địa Tiên Cảnh.

Chỉ là không hiểu sao, Lục Phong cảm thấy trong cơ thể mình đang rất khó chịu, một cơn phản nộ từ trong xương tủy muốn bạo phát ra.

Cơn gió nhẹ thổi qua khiến mái tóc của hắn rũ xuống. Chẳng biết từ lúc nào, mái tóc màu đen nhánh đã biến thành màu đỏ rực, nhìn vô cùng quý dị.

- Chuyện này là...

- Là do Huyết Tâm Bảo gây ra. Người hãy vận hành Thanh Tâm Quyết, áp chế huyết sát chi lực lại, nếu không một đoạn thời gian nữa người liền bị huyết sát chi lực cản trở.

Nghe Tinh Hồn nói, Lục Phong liền gật đầu, sau đó vận chuyển Thanh Tâm Quyết mà Tinh Hồn đã truyền lại cho hắn trước không lâu.

Cảm thấy Lục Phong đã an toàn, Tinh Hồn liền thu lại trận pháp, sau đó xoay người rời khỏi động phủ. Vừa mới trở ra thì trên bầu trời xuất hiện mấy vệt linh quang, nhìn kỹ là thì ra là mấy người Hạng Hạo, Bắc Cung Thanh Đan.

Tinh Hồn thần niệm khẽ động, mở ra kết giới cho bọn họ tiến vào.

- Tinh Hồn, mấy hôm nay huynh có thấy Lục Phong đâu không?

Bắc Cung Thanh Đan ánh mắt đảo nhìn quanh, sau đó hỏi.

- Không biết, hẳn không đến đây.

Tinh Hồn lắc đầu đáp.

- Kỳ lạ, mấy bữa nay không thấy tung tích của Lục Phong đâu cả, giống như bị bốc hơi mất vậy.

- Sau khi thất bại trên lôi đài, có vài người trông thấy bộ dạng Lục Phong thất thần, không biết có làm chuyện đại dột gì không nữa.

- Đây cũng đâu phải lần đầu tiên Lục Phong thất bại. So với mấy lần trước, thành tích lần này đã tiến bộ hơn rồi.

- Như vậy thì y có thể đi đâu được nhỉ?

Tìm đến Tinh Hồn mục đích để dò la tin tức, thế nhưng rốt cuộc không thu lại tin tức gì.

- Thời gian gần đây có khá nhiều đệ tử vô thanh vô tức bị mất tích. Chỉ là việc này bị cao tăng Thiên Kiếm Tông áp xuống để tránh các đệ tử lo lắng. Thế nhưng cứ diễn biến như thế này thì không tốt chút nào.

Hạng Hạo gương mặt trầm ngâm, trong ánh mắt không giấu sự lo lắng.

- Có thể hẳn bạn chuyện gì đó không tiện nói ra.

Tung tích Lục Phong, dĩ nhiên Tinh Hồn biết, bởi Lục Phong đang đứng dưới chân đám Hạng Hạo mà. Bất quá, tình huống Lục Phong hiện tại rất đặc thù, không thể để cho người ngoài phát hiện được, cho dù đó có làm những thằng hữu thân thiết như Hạng Hạo, Bắc Cung Thanh Đan...

- Hiện tại chỉ có thể hi vọng vậy thôi. Đúng rồi, Tinh Hồn, huynh biết đối thủ sắp tới của mình chưa?

- Không biết. Có gì không ổn sao?

Thở dài một tiếng, đột nhiên nhớ ra chuyện gì đó, Bắc Cung Thanh Đan liền nhìn Tinh Hồn hỏi. Bất quá, về đối thủ của mình, trước giờ Tinh Hồn chưa hề bận tâm đến. Bởi đối thủ là ai đi chăng nữa, hẳn nắm chắc bản thân tuyệt đối không bao giờ bại trận.

Nhìn thấy Tinh Hồn bộ dáng thành thoi tiêu sái, hay nói chính xác hơn là bất cần đời như vậy, Bắc Cung Thanh Đan nụ cười giật giật, trong lòng đúng là hâm mộ thái độ của của hắn.

- Đúng là có chút không ổn. Đối thủ tiếp theo của huynh chính là Ân Tiểu Ngạo, một trong những thiên tài mới nổi lên trăm năm trở lại đây.

- Ân Tiểu Ngạo?

Lại là một kẻ không hề xa lạ gì với Tinh Hồn cả. Kẻ trước đây trên Phi Thiên Châu di hành đến Thiên Kiếm Tông, cả hai đã từng đụng độ qua. Lần đó, Ân Tiểu Ngạo mặt mũi gần như bị mất sạch.

Sau khi trở thành đệ tử Thiên Kiếm Tông, Ân Tiểu Ngạo gia nhập Chiến Bang để nâng cao thực lực bản thân. Ân Tiểu Ngạo bản thân thức tỉnh thiên phú vô cùng lợi hại, được Thiên Kiếm Tông chú trọng bồi dưỡng,

không những tài nguyên tu luyện gấp năm lần so với đệ tử thông thường, mà địa phương tu luyện linh khí đậm đặc gấp ba lần những đệ tử khác.

Vì vậy, chỉ trong một thời gian ngắn, Ân Tiểu Ngạo nổi lên như một đệ tử xuất chúng nhất, đánh bại rất nhiều cao thủ Chiến Bang, trở thành một trong những thành viên Chiến Bang thực lực mạnh nhất. Nhớ đến vòng thi đấu quần chiến, cũng giống như nhiều thiên tài khác, Ân Tiểu Ngạo dễ dàng quét sạch chín mươi chín người khác, thể hiện thực lực tuyệt đối áp đảo cùng giai.

Chỉ là không ngờ đến, vòng thi đấu trực tiếp này, đối thủ đầu tiên của Tinh Hồn lại chính là Ân Tiểu Ngạo, không biết điều này là ngẫu nhiên hay là có bàn tay của ai đó sắp xếp.

Nhưng dù là vậy, Tinh Hồn cũng không chút bận tâm, lãnh đạm đáp:

- Đa tạ đã nhắc nhở.

Nhìn Tinh Hồn thái độ như vậy, nếu gặp người khác, chỉ sợ Bắc Cung Thanh Đan đã xông tới cho ăn một cước rồi.

- Vậy chúng ta đi trước. Trận đấu tiếp theo có thành viên quan trọng của Nhân Hội, nếu huynh có thời gian thì đến xem ủng hộ.

Nói như vậy thôi, nhưng Bắc Cung Thanh Đan thừa biết rằng Tinh Hồn sẽ không đến. Ôm quyền khách khí cáo từ, cả đám liền xoay người rời đi.

Đột nhiên, Hạng Hạo chân mày hơi nhíu lên, khẽ hỏi.

- Tinh Hồn, huynh trông hoa anh đào à?

- Chỉ là để chuẩn bị thôi.

“Chuẩn bị?” Hạng Hạo trong lòng nghi hoặc, nhưng không muốn hỏi thêm về việc này, liền theo sau mấy người Nhân Hội rời đi mất.

Ánh chiều tà buông xuống, sắp sửa nhường chỗ cho màn đêm. Trong tiếng gió thổi qua Thiên Kiếm Tông uy nghiêm khe khẽ có âm thanh tiếng đàn, bất quá tiếng đàn trầm lắng ấy lại chẳng có bao nhiêu người nghe được.

Bên trong động phủ, Lục Phong chậm rãi mở mắt ra. Sau gần một ngày liên tục vận hành Thanh Tâm Quyết, rốt cuộc huyết sát chi lực đã được trấn áp xuống. Mái tóc trở lại màu đen thường ngày, ánh mắt trở nên ôn hòa hơn, trong cơ thể, huyết khí không còn bị xáo trộn nữa.

Tuy rằng rất vui mừng vì bản thân thực lực tiến bộ, nhưng Lục Phong cũng hiểu được rằng đây chưa phải lúc bộc lộ thực lực, nếu không sẽ dẫn đến những hiểm họa khôn lường, thậm chí nguy hiểm đến tính mạng.

Thu lại công pháp, Lục Phong bèn đứng dậy, ánh mắt đảo nhìn xung quanh, đột nhiên bên tai vọng vào một âm thanh tuyệt hảo nhưng lại có gì đó rất buồn bã.

Men theo âm thanh đó, Lục Phong xuất hiện trở ra bên ngoài, ánh mắt bắt gặp một bóng người đang ngồi quay lưng lại, hướng mặt về phía ánh hoàng hôn buổi ráng chiều. Cái bóng lưng đó, nghiễm nhiên chính là Tinh Hồn.

- Cảm thấy thế nào rồi?

Giọng nói Tinh Hồn bỗng vọng lại. Lục Phong nuốt vào một ngụm khí lạnh, đối với Tinh Hồn bây giờ, Lục Phong một nửa ngưỡng mộ, một nửa lại sợ hãi. Cảm giác hỗn loạn thực sự rất khó nói.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 190: Cùng Ngắm Hoa Anh Đào Mười Vạn Dặm...

Lục Phong hít sâu một nhịp, sau đó đáp lời:

- Huyết sát chi lực đã áp chế xuống, cơ thể đã ổn định lại. Thế nhưng chung quy vẫn luôn thấy thiếu thiếu thứ gì đó.

Kỳ thực cảm giác thiếu sót này, từ lúc Lục Phong hoàn thành dung hợp với Huyết Tâm Bảo thì nó đã xuất hiện rồi. Chỉ là khi đó không tiện nói ra mà thôi.

Đột nhiên, từ chỗ Tinh Hồn phóng tới một đạo huyết quang. Lục Phong gương mặt khẽ biến, nhưng hẳn biết hiện tại Tinh Hồn sẽ không hại mình, vì vậy mặt dù trong lòng ngực tim đập thành thịch, Lục Phong vẫn nguyên si đứng một chỗ.

Chỉ thấy đạo huyết quang khựng lại trước người hắn, huyết quang tiêu biến hiện ra một thanh kiếm màu đỏ tươi. Thanh kiếm này dài khoảng gần bốn xích, dưới ánh mặt trời buổi chiều phản phát một lại sát khí lạnh lẽ đáng sợ. Nhìn kỹ thân kiếm, ẩn ẩn bên trong như có những sợi gân mạch còn sống, tinh huyết bên trong không ngừng luân chuyển chạy khắp thân kiếm, thật đúng là kỳ dị.

- Đây là... Hồng Uyên Kiếm?

Thanh bảo kiếm này, lúc trước Lục Phong đã từng nhìn thấy Đoạn Hải sử dụng trên lôi đài để đối phó với Tinh Hồn. Không ngờ, Hồng Uyên Kiếm lúc này đã rơi vào tay Tinh Hồn.

Lại nói, cảm giác thiếu sót mà Lục Phong cảm nhận chính là xuất phát từ thanh kiếm quý dị này, tựa hồ Hồng Uyên Kiếm sinh ra là dành cho hắn vậy.

- Hồng Uyên Kiếm có quan hệ mật thiết với Phệ Huyết Thuật, chỉ cần người bỏ ra thời gian luyện hóa thì nó sẽ trở thành pháp bảo bốn mạng, theo tu vi của người càng mạnh thì uy lực của Hồng Uyên Kiếm càng cao.

Tinh Hồn chậm rãi giải thích.

- Có điều, người không được phép bại lộ Hồng Uyên Kiếm, ít nhất là khi người vẫn còn là đệ tử Thiên Kiếm Tông. Tận lực giấu kín nó lại, đến khi nào người đủ thực lực thì để lộ cũng không muộn.

- Ta đã hiểu, đa tạ huynh.

Cầm lấy cang kiếm, đột nhiên một cảm giác lạnh lẽo truyền vào lòng bàn tay, nhưng bên trong sự lạnh lẽo này lại là cảm giác thân thiết khó tả, tựa hồ như nó chính là một phần thân thể vậy. Lục Phong hiểu rõ ý tứ của Tinh Hồn, sau đó thu Hồng Uyên Kiếm lại, ôm quyền hướng Tinh Hồn cảm tạ, rồi sau đó rời khỏi động phủ của Tinh Hồn.

Khi Lục Phong hoàn toàn khuất bóng, tiếng đàn bỗng dừng lại, còn Tinh Hồn thì đứng dậy, gương mặt trầm ngâm.

“Đã giải quyết xong vụ Điền Thanh. Lục Phong sống chết thế nào, tùy thuộc vào số mệnh của hắn.”

Điền Thanh và Điền Diệp chết, thế nào cũng sẽ bị Thiên Kiếm Tông điều tra ra, chuyện đó chỉ là vấn đề thời gian mà thôi. Vì vậy, trước khi điều

tra ra, Tinh Hồn mới đem Huyết Tâm Bảo và Hồng Uyên Kiếm đẩy sang cho Lục Phong, biến Lục Phong trở thành vật thể thân.

Ban đầu, kỳ thực hắn chưa nghĩ đến vấn đề này. Nhưng sau khi tạo ra Phệ Huyết Thuật, đưa vào thay thế thần thôn thôn phệ thất bại, Tinh Hồn mới nghĩ đến điều này. Lục Phong không hề phát hiện ra, bản thân hắn vừa là chuột bạch để Tinh Hồn quan sát uy lực của Phệ Huyết Thuật đến đâu, lại vừa là thể thân nếu như sự việc bị Thiên Kiếm Tông điều tra ra được.Đương nhiên chuyện đằng sau, Lục Phong sẽ không thể phát giác ra.

Đã giải quyết xong xuôi. Tiếp theo, chỉ thấy Tinh Hồn bước đến chính giữa động phủ, song thủ kết lại thành ấn, liên tục đánh ra vô số đạo thủ quyết.

“Long khẩu, mở!”

Tinh Hồn khẽ niệm một tiếng, từ bên dưới lòng đất, một đạo linh khí đậm đặc đột nhiên xông lên, bao trùm cả không gian bên ngoài động phủ. Thảm cỏ trở nên xanh tươi mềm mại, trên thảm cỏ xanh ấy có rất nhiều chồi cây nhỏ bỗng nhiên trỗi lên, sinh cơ bừng bừng, chỉ hơn mười nhịp thở đã phát triển thành một rừng cây xanh.

Động phủ trống trải đột nhiên bị những gốc cây xanh này chiếm lấy, tuy nhiên nó không hề tạo ra cảm giác khó chịu chướng mắt, ngược lại nó khiến cho người ta có gì đó chờ mong.

Lúc này, màn đêm đã hoàn toàn buông xuống. Tinh Hồn đứng lặng thính một chỗ, ánh mắt ngẩn lên ngắm nhìn bầu trời sao đêm.

- Một lần này liền chấm dứt mọi thứ.

Hắn đứng như trời trồng, miệng lẩm bẩm, ánh mắt từ âm trầm dần dần trở nên u mê.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Lại ngày qua ngày, nhật nguyệt luân chuyển, luân phiên không chút thay đổi. Thiên Kiếm Tông, thí luyện vẫn tiếp tục diễn ra. Cho đến một ngày, chính là ngày thứ mười lăm, trước một ngày nữa thì đến lượt Tinh Hồn ứng chiến.

Hôm ấy, hắc xuất hiện ở bên ngoài động phủ, ngồi tại một thảm cỏ xanh trống vắng, âm thanh tiếng đàn du dương không ngừng vang lên. Ánh bình minh xuất hiện ở phía đông một cách chậm rãi, báo hiệu cho một ngày mới bắt đầu.

Gió từ phương xa thổi đến, lướt qua thân thể hắc, như lưu lại một chút vấn vương, sau đó gió rồi cũng lặng lẽ rời đi mất.

Nửa ngày trôi qua, hắc vẫn ngồi tại đó, vẫn tiếp tục đánh lên thứ âm thanh sâu bi đó, gương mặt trầm lặng, ánh mắt u mê, tựa hồ như đang chờ đợi.

Bầu trời hôm nay rất lạ, buổi sáng không gian vẫn rất trong xanh, chỉ có một vài gợn mây trắng bồng bênh trên bầu trời, nhưng đến canh trưa thì những đám mây đột ngột xuất hiện nhiều thêm, che kín bầu trời lại, khiến cho ánh mặt trời dần trở nên yếu ớt, đồng thời khiến cho không khí trở nên có gì đó rất khó chịu.

Cho đến buổi chiều, trước tầm mắt Tinh Hồn có một bóng người xuất hiện. Đó là một cô gái trên thân mặc một bộ váy hồng với nước da trắng ngần, dáng người hơi gầy ốm, tựa khối sương mong manh của buổi sớm mai vậy.

Mái tóc đen mượt bồng bênh tựa áng mây đen, gương mặt xinh đẹp dịu dàng, ánh mắt trong tựa làn nước, đôi môi hồng nhạt tựa như cánh hoa vừa mới nở.

Khi nàng xuất hiện, tiếng đàn dừng hẳn lại, gió đột nhiên cũng ngừng thổi, thời gian như bị cô đọng lại, phẳng phất như đánh dấu thời khắc này.

Tinh Hồn ngẩn mặt nhìn lên, sự u mê càng lúc càng chiếm lấy hết tâm trí hẳn, điều đó có thể nhìn rõ được thông qua đôi mắt.

- Ta đã nghĩ nàng sẽ không đến.

Tinh Hồn từ từ đứng dậy, giọng nói trầm lặng chậm rãi vang lên.

- Hôm nay... là sinh thần của ta.

Bóng người nhỏ bé mong manh ấy, dĩ nhiên chính là Tiêu Y Y đã mất tích khoảng thời gian gần đây. Thời gian này, Tinh Hồn không rời khỏi động phủ, không tập trung tu luyện, chỉ lặng lẽ ngồi đây đánh đàn, chính là chờ đợi Tiêu Y Y xuất hiện.

- Ta nghe thấy tiếng đàn trong gió, nên ta đến đây.

- Ta vẫn luôn ở đây chờ đợi nàng. Nhưng nàng có quyền lựa chọn.

Tiêu Y Y cuối đầu nhìn hai mũi chân, mái tóc hơi rũ xuống khiến cho Tinh Hồn không nhìn rõ được biểu cảm của nàng như thế nào.

- Tinh Hồn, huynh đã từng hứa cùng muội đi ngắm hoa anh đào. Huynh đã từng đáp ứng ta.

Trong đầu Tiêu Y Y, không hiểu sao câu hứa này tự nhiên xuất hiện, khiến cho bản thân nàng đột nhiên không tự chủ thốt ra. Đến khi ngẫm nghĩ vài giây thì mới biết, trong những hình ảnh chợt thoáng qua trong phút chốc trước đây, câu hứa này chính là một trong số đó.

Không gian càng lúc càng trở nên im ắng lạ thường, như đang chờ đợi khoảng khắc nào đó.

- Phải, ta đã từng đáp ứng. Nhưng đó không cô, Tiêu Y Y.

Tinh Hồn đột nhiên thở dài một tiếng, trong lòng không khỏi hiện lên một sự thất vọng. Hắn đã kỳ vọng và chờ đợi, đáng tiếc khoảng khắc trước đây đã không còn nữa, và có lẽ sau này cũng không bao giờ xuất hiện trở lại.

Mà không chỉ riêng gì Tinh Hồn, ngay chính bản thân Tiêu Y Y cũng cảm thấy như vậy. Có gì đó rất gượng ép mà chính nàng cũng không giải thích được.

- Cô vẫn là chính cô. Trời đã tối, Tiêu Y Y, cô về nghỉ ngơi đi.

Dứt lời, mang theo thất vọng, Tinh Hồn chuyển người lại, cất bước bỏ đi. Tiêu Y Y gương mặt xụ lên một giây, tựa hồ không chấp nhận được bản thân lại thua cuộc như vậy, nàng đã suy nghĩ rất rõ, nhất định phải giúp đỡ bằng được Dương Thiên Quân.

Thế nên nàng không dễ dàng từ bỏ, vội đuổi theo Tinh Hồn, khi đến gần hắn thì đưa hai tay ôm lấy cánh tay Tinh Hồn, biểu cảm gương mặt nhõng nhẽo khắc hẳn dáng vẻ nội tâm ban nãy.

- Người năm đó cũng đi ngắm hoa anh đào với cô gái Tô Hân Nhi đó, vì sao lại không muốn đi với ta?

- Vì cô không phải nàng ấy, mặc dù cả hai rất giống nhau.

Tinh Hồn lãnh đạm đáp, không bởi vì sự nhõng nhẽo của Tiêu Y Y mà bước chân đình chỉ.

- Mọi người còn nhớ trước đây chúng ta cũng từng ngắm hoa anh đào một lần, nhưng lần đó huynh rất miễn cưỡng, dù vậy mọi người vẫn rất vui, lần đó chính là lần đầu tiên mọi người hẹn hò với một nam nhân.

Giọng nói Tiêu Y Y đột nhiên vang lên bên tai, không phải là giọng nói với thái độ đanh đá nhõng nhẽo nữa, mà giọng nói này mang theo một cổ hối tiếc, cũng là một nỗi niềm hạnh phúc viên mãn.

Bước chân của hắn dừng lại chỉ bởi vì một câu nói này, thân thể đứng ngây ra, gương mặt vừa kinh hãi, trong đôi mắt hiện lên một tia bi thương. Giọng thì thảo yêu đuổi khe khẽ ấy, tựa hồ như được quay lại thời điểm ấy, thời điểm năm tháng tang thương đã qua nay chợt trở lại.

Tại Vãn Kiếm Phong, Dương Thiên Quân như thường lệ ngồi dưới gốc cây đại thụ tu hành, đột nhiên trái tim hắn vang lên âm thanh thành thịch, tựa hồ như đang bị một thứ lực lượng thần bí nào đó kích thích.

Dương Thiên Quân đột ngột mở to hai mắt ra, trong đôi mắt đủ loại cảm xúc xen lẫn, miệng nở một nụ cười tà dị tràn đầy hưng phấn.

- Chính là nó.

Dương Thiên Quân nhìn về một phương hướng, chính là phương hướng động phủ của Tinh Hồn, lại tiếp tục thêu thảo phấn khích.

- Chỉ cần một chút nữa, một chút nữa thôi. Y Y, nàng không được phép thất bại, không được phép để ta thất vọng.

Trong lúc Dương Thiên Quân tràn ngập phấn khích, thì phía trước động phủ của Tinh Hồn, một hương thơm nhàn nhạt nhưng vô cùng thanh dịu ẩn trong cơ gió truyền đến.

- Tinh Hồn, huynh có thể, cùng muội...

Tiêu Y Y vốn trong lòng rất đặc ý bởi vì đã kích động được Tinh Hồn, nhưng trong một khắc thốt ra câu này, trái tim của nàng như bị co thắt lại, một cơn đau vô hình truyền đến, nhưng chẳng biết quỷ thần sai khiến thế nào, Tiêu Y Y vẫn tiếp tục câu nói đang dang dở.

- đi ngắm hoa mười vạn dặm lần... cuối cùng?!

Bầu trời đột nhiên tối sầm lại, gió bão nổi lên bất chợt, không gian bầu trời trên cao có vô số tiếng gió đang gào thét dữ dội, hơi thở ẩm ướt ngày một đậm đặc, chính là dấu hiệu của một cơn mưa nặng hạt sắp kéo đến.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 191: Bóng Người Trong Cơn Mưa...

Tiêu Y Y sắc mặt trắng bệch, chỉ thấy phía trước là một vườn hoa anh đào đang nở rộ ra, hương thơm nhàn nhạt dịu dàng chính là từ vườn hoa anh đào này khuếch tán ra, ẩn trong làn gió lan tỏa khắp không gian.

Từng cánh hoa phiêu dạt rơi vào trong khoảng không, khung cảnh tuyệt đẹp khiến cho người ta nhớ mãi không quên. Chỉ thấy Tinh Hồn giơ bàn tay về phía trước, một vài cánh hoa anh đào vô tình đậu vào lòng bàn tay hần.

- Hoa anh đào đã nở rộ...

Tinh Hồn nhìn những cánh hoa anh đào vô tình lưu lại trên bàn tay hần, đột ngột một cơn gió lại thổi qua, một lần nữa mang những cánh hoa ấy bay đi.

Phía đằng sau, Tiêu Y Y ngã khụy xuống đất, đôi mắt đỏ lên, những giọt nước mắt bắt đầu lăn xuống đôi gò má của nàng. Bên tai, giọng nói trầm lắng của Tinh Hồn vang lên:

- Vẫn là hoa anh đào, nhưng nó không phải hoa anh đào năm đó.

Hần nắm bàn tay lại, rồi sau đó thả lỏng bàn tay ra, chính giữa lòng bàn tay không còn lưu lại bất kỳ một cánh hoa nào nữa. Mà khu vườn hoa anh đào nở rộ tuyệt đẹp nên thơ phía trước, chỉ trong thoáng chốc khi mà

cơn gió thổi qua thì đã chẳng còn lấy một bông hoa nào nữa. Dường như tất cả đều là ảo ảnh, đều đã tan biến theo hoài niệm mà Tinh Hồn vẫn luôn bám víu bấy lâu nay.

Nhắm mắt lại để hồi tưởng lại khuôn mặt với nụ cười tươi sáng tựa ánh mặt trời ấm áp ấy, mở mắt ra thì chỉ thấy một khung trời tăm tối.

“Quá khứ đẹp đẽ ấy, đã đến lúc buông bỏ.” Tinh Hồn nhìn khung trời tối tăm đột ngột xẹt qua một tia sáng, ngay sau đó vài giây là tiếng sấm nổ vang trời, nghe như tiếng gầm của thiên địa.

- Tiêu Y Y, cô đi đi.

Cơn mưa nặng hạt bất ngờ rơi xuống cả một khung trời rộng lớn, không gian trở thành một màu trắng xóa hư huyền che khuất tầm mắt. Có hai bóng người đứng dưới cơn mưa, một kẻ ngồi bệch dưới đất lặng lẽ đứng dậy, nhìn đôi mắt của nàng đỏ ửng, tựa hồ đang khóc rất nhiều, chỉ là đã bị cơn mưa trắng bệch kia che dấu đi.

Còn người kia thì mang theo một sự cô độc xám xịt bước về phía trước, ngồi xuống đối đất nhìn về phía phía tây, nơi mặt trời chuẩn bị xuống núi nhưng đã bị đám mây khổng lồ trên bầu trời phủ kín. Mặc cho những giọt mưa nặng hạt rơi xối xả vào mặt, hắn vẫn lặng im chịu đựng.

Tại Vấn Kiếm Phong, Dương Thiên Quân ngẩn mặt nhìn lên trời cười lớn.

- Tinh Hồn ơi Tinh Hồn, rốt cuộc người cũng đã thua ta, ha ha ha...

Dương Thiên Quân đã cảm nhận được sự kiên định của Tinh Hồn đã hoàn toàn sụp đổ, đã bị thần cổ của hắn ngự trị trong tâm, trở thành một hạt giống bị hắn nô dịch.

Nhưng ngay vừa lúc Dương Thiên Quân vui mừng thì một tiếng *thịch* thật lớn từ trong cơ thể bỗng vọng ra.

- Không... không thể nào?

Dương Thiên Quân gương mặt đại biến, đôi mắt nổi lên gân đỏ chi chít.

- Khốn kiếp, Tinh Hồn, người dám lừa ta...

Dương Thiên Quân nội tâm tức giận hét lớn, bởi hắn cảm giác, thần cổ mà hắn lưu lại trên người Tiêu Y Y thời điểm phá vỡ sự kiên định của Tinh Hồn chẳng biết từ lúc nào đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó, Đại Thiên Chi Tâm lại bị một cỗ lực lượng áp bức khủng bố, đang không ngừng bào mòn và xâm chiếm.

Đại Thiên Chi Tâm chính là chủ thể của tất cả thần cổ mà Dương Thiên Quân gieo xuống trong tâm của rất nhiều người, kể đến như Túy Kiếm, Hạng Hạo, Lôi Thần, Thượng Quan Lãnh... những thiên tài nổi bật tại Thiên Kiếm Tông, và còn rất nhiều người đang sinh hoạt ở nhiều nơi khác nữa, trong thời khắc chủ thể bị nguy hiểm thì thần cổ trong tâm của bọn họ cũng bị ảnh hưởng.

Cơ đau nhói như trái tim bị bóp nát, cảm giác đau đớn không gì sánh được khiến cho bọn họ mất đi sức lực, hai tay ôm ngực, thân thể ngã khụy xuống đất trong sự sững sờ của rất nhiều người.

- Hạng Hạo, huynh bị làm sao vậy?

- Túy Kiếm sư huynh...

- Lập tức truyền tin cho các vị trưởng lão đến xem tình hình của bọn họ. Người đâu, đem những người có dấu hiệu bất thường đến Linh Đan Phong ngay lập tức.

- Buổi thí luyện hôm nay hủy bỏ, tập trung đưa người bị thương cứu chữa.

- Triệu tập đường chủ Hình Kiếm Đường, mở rộng điều tra tìm hiểu nguyên nhân. Nhất định là có kẻ nào đó đã giở trò, tuyệt đối không thể để hãn trốn thoát...

-

Từ nội môn đến ngoại môn, từ các thiên tài xuất chúng đến những đệ tử tưởng chừng như bình thường đột ngột bị đột quỵ một cách bất thành hình, vô hình chung khiến cho Thiên Kiếm Tông một hồi loạn lạc.

Chỉ là bọn họ không biết, kỳ thực nguyên nhân chính là do tuyệt thế thiên tài bấy lâu nay họ vẫn luôn tôn sùng – Dương Thiên Quân gây ra.

- Tần lão, cứu ta...

Đau đớn kịch liệt khiến cho gương mặt hãn ta trở nên bị biến dạng, Dương Thiên Quân lấy hết sức lực hét thảm một tiếng, rồi sau đó không thể chống lại cỗ lực lượng xâm thực kia, hãn ta hét lớn lên một tiếng.

Ngay lập tức, Tần lão xuất hiện ngay bên cạnh Dương Thiên Quân với biểu tình nghiêm trọng. Chỉ thấy Tần lão tiên lực trong cơ thể cuộn trào ra, bàn tay áp vào giữa lưng Dương Thiên Quân, điều động tiên lực giúp Dương Thiên Quân chống lại lực lượng xâm thực kia.

Lực lượng xâm thực mặc dù bá đạo, nhưng so với tu vi cao thâm khó dò của Tần lão chẳng khác gì đom đóm so với mặt trăng. Bên trong thần hải, khi mà Đại Thiên Chi Tâm bị bóng tối huyền bí tà dị xâm thực thì bỗng nhiên một cỗ tiên lực màu vàng kim xuất hiện, tiên lực màu vàng thần uy hơi động một phát lập tức đánh nát sức mạnh xâm thực kia, một lần nữa khiến cho thần hải của Dương Thiên Quân trở lại bình thường.

Để chắc chắn thêm, Tần lão lại vận chuyển tiên lực điều hòa Đại Thiên Chi Tâm, không để Dương Thiên Quân bị ảnh hưởng nữa.

Bất quá, Dương Thiên Quân bởi vì bị phản phệ cản trở, tinh thần suy kiệt, sau khi được Tần lão giải vây thì liền ngất lịm đi. Tuy lăn ra bất tỉnh, nhưng tình huống của hắn không còn đáng lo ngại nữa.

Khi Dương Thiên Quân được giải vây thì những đạo thần cổ cũng ổn định trở lại, không còn xuất hiện dấu hiệu bị phản phệ cản trở ngược nữa.

- Bọn họ ổn rồi, không còn đáng lo ngại nữa.

Tại Linh Đan Phong, có thể nói từ thời điểm Thiên Kiếm Tông khai cơ lập nghiệp, Linh Đan Phong được dựng lên thì đây chính là lúc tiếp nhận nhiều đệ tử nhất, mà những đệ tử này đại đa số đều là trụ cột tương lai của Thiên Kiếm Tông cả.

Khanh lão, một trong những vị trưởng lão chấp chương Linh Đan Phong sau khi xem xét tình hình của đám đệ tử đột nhiên tính mạng bị nguy cấp dần ổn định trở lại thì thở ra một hơi nhẹ nhõm.

- Đoàn Lương, Đoàn Chính, Đoàn Đại Bảo, ba người các người sắp xếp các đệ tử tạp dịch chăm sóc bọn họ, tuyệt đối không được để sơ sót xảy ra.

Ba huynh đệ Đoàn Lương, Đoàn Chính và Đoàn Đại Bảo vội ôm quyền đồng thời đáp, sau đó liền chỉ đạo phân chia công việc cho những đệ tử tạp dịch. Ba huynh đệ bọn hắn đi theo Khanh lão đã hơn trăm năm, được lão hướng dẫn công việc tại Linh Đan Phong, nhất là Đoàn Lương mặc dù thường xuyên ăn chặn, ăn đứt lót, nhưng lại rất thông minh sáng dạ, làm việc rất tốt. Giao việc cho ba người bọn hắn, Khanh lão rất yên tâm.

Sau khi giao phó xong, Khanh lão lại tiếp tục bàn luận chính sự với những vị trưởng lão khác.

- Khanh lão, đã tìm ra được nguyên nhân chưa?

Nguyên Tử chân nhân gương mặt nghiêm trọng, chuyện lần này rất lớn, bởi đa số những người xảy ra kịch biến đều là những trụ cột tương lai của Thiên Kiếm Tông cả.

Thế nhưng chỉ thấy Khanh lão lắc đầu, đáp:

- Lão phu bất tài, nhất thời không thể tìm hiểu ra được nguyên nhân chuyện lạ này.

- Khanh lão đừng tự trách, chuyện này xảy ra quá bất ngờ, thế nên trong thời gian ngắn khó lòng truy ra.

Thấy Khanh lão biểu hiện thở dài thất vọng, Nguyên Tử chân nhân bèn an ủi.

- Hi vọng Hình Kiếm đường điều tra được nguyên nhân. Dù sao ảnh hưởng nhiều nhất vẫn là đệ tử bên Hình Kiếm đường.

Nguyên Tử chân nhân xoay người nhìn ra cửa sổ, phóng nhãn quang nhìn cơn mưa trắng xóa nặng hạt không ngừng rơi xuống.

“Cơn mưa này thật kỳ lạ!” Cơn mưa này bất chợt ập đến vừa đúng lúc những đệ tử thiên tài ngã khụy xuống, không khỏi cũng quá trùng hợp đi. Đột nhiên, ánh mắt Nguyên Tử chân nhân nhướng mày lên, trong ánh mắt hiện ra một tia dị quang.

- Kia là...

Cảm thấy có gì đó rất không bình thường, Nguyên Tử chân nhân thân thể hơi động, trong chớp mắt hóa thành một đạo thanh quang, chỉ trong hai nhịp thở đã biến mất khỏi Linh Đan Phong. Nguyên Tử chân nhân đang phi hành với tốc độ nhanh nhất có thể.

- Phó tông chủ, ngài đi đâu vậy?

- Cứ ở lại đó, không cần đi theo ta.

Dứt lời, Nguyên Tử chân nhân liền phóng đi mất.

Trên đường đi, Nguyên Tử chân nhân vô tình bắt gặp một người khác nữa.

- Hạo... à không, Hồng quân sự, ông cũng cảm giác được nó?

Hồng quân sự gương mặt già nua, râu ria với mái tóc bị nước mưa dính ướt gật đầu.

- Phải, khí tức rất kỳ lạ.

Những ngoại môn trưởng lão Thiên Kiếm Tông, đa số tu vi đều từ Linh Tiên Cảnh trở xuống, thế nên không cảm giác được cỗ khí tức nhàn nhạt kia. Còn Nguyên Tử chân nhân, tu vi đã bước vào Thiên Tiên Cảnh, vậy nên nhận ra được một chút. Ban đầu, y còn tưởng lão ảo giác, nhưng bởi vì sự việc kỳ lạ xảy ra cùng lúc, thế nên không thể không nghi ngờ được, đành phải tự mình chạy đi xem thử.

Không ngờ lại gặp được Hồng chấp sự, so với Hồng chấp sự, Nguyên Tử chân nhân yếu kém hơn nhiều lắm, vì vậy càng khẳng định rằng trực giác của bản thân là chính xác.

Hướng đến nơi tán ra luồng khí tức kỳ lạ, đến nơi thì mới phát hiện nơi này là một cái động phủ cấp thấp của ngoại môn đệ tử.

- Đây là...

Nguyên Tử chân nhân ngạc nhiên, ánh mắt nhìn xuống trông thấy một khu vườn lụi tàn với những gốc cây xơ xác, rồi sau đó dừng lại ở một bóng người đang ngồi xếp bằng đang đắm mình trong cơn mưa lạnh lẽo.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 192: Chỉ Là Một Hạt Cát...

Phong Lâm thành, tại phủ thành chủ, bên trong một gian mật thất, thành chủ Phong Lâm thành Nhan Tư đang bế quan tu luyện, chỉ thấy thân thể bỗng run lên, hai hàng chân mày nhú lại, chậm rãi mở đôi mắt ra, trong ánh mắt lập lòe ánh dị quang.

Nhan Tư đưa bàn tay lên, ngón tay bấm độn, miệng lẩm nhẩm ngôn ngữ kỳ dị.

- Có lẽ đã sắp bắt đầu.

Nhan Tư gần mặt nhìn lên trần nhà, chỉ thấy trên đó có rất nhiều hình đồ đẳng kỳ dị được vẽ theo kiểu cách cổ xưa với vô số sinh vật được phân theo từng vòng tròn, từ sinh vật đẳng cấp thấp đến sinh vật đẳng cấp cao đồng thời quy tụ lại, phản phát một thái độ triều bá hướng về phía trung tâm, nơi có một gốc cây to lớn thần bí với một sinh vật đang nằm ngủ dưới gốc cây, từ sinh vật tản mát ra cỗ thần uy khiến cho tất cả đối với nó vừa khiếp sợ vừa tôn kính.

Cách xa Phong Lâm Thành, Thiên Kiếm Tông hàng vạn dặm về phía bắc chính là Kim Lan Quốc giàu có, xa hoa và cực kỳ lộng lẫy.

Tại tòa phủ hoàng tử cao sang tráng lệ, vô số cung tần mỹ nữ cùng với rất nhiều đấng anh tài tụ tập lại. Đệ nhất thiên tài Kim Lan Quốc, Dung gia

tam công tử Dung Trần dĩ nhiên cũng có mặt tại buổi yến tiệc này.

- Dung tam thiếu, bốn hoàng tử mời người một ly.

Đứng chính giữa yến tiệc, một gã thanh niên thân mặc tử y long bào, gương mặt tuấn tú nho nhã, gương mặt chữ điền không giận tự uy, cả người phản phát khí tức hào nhiên chính khí, đứng trong đám đông thiên tài xuất chúng này nhưng không hề bị phai nhạt.

Người thanh niên này chính là một trong những vị hoàng tử Kim Lan Quốc – nhị hoàng tử Kim Sở Ngọc danh tiếng lừng lẫy.

Tuy nhiên Kim Ngọc Sơ đối với Dung Trần thái độ vẫn có chút gì đó khách khí, đứng dậy cầm ly rượu ngọc hướng Dung Trần nói.

Dung Trần lập tức đứng dậy, thái độ rất ung dung tiêu sái, hai tay cầm ly kính lễ Kim Sở Ngọc, cười nói:

- Dung Trần thất lễ, ha ha...

Nhưng ngay sau tiếng cười đó, đột nhiên thái độ trên gương mặt tuấn tú bỗng biến đổi, trong sự hiếu kỳ của nhị hoàng tử, chỉ thấy Dung Trần đột nhiên nhìn về hướng nam.

- Dung tam thiếu, có gì không ổn sao?

Thấy hành động của Dung Trần kỳ lạ, khác hẳn với bình thường, nhị hoàng tử Kim Sở Ngọc chột hiếu kỳ hỏi.

Dung Trần miệng bỗng nở một nụ cười nhạt, ẩn ẩn một sự bí ẩn, sau đó lại quay sang phía Kim Sở Ngọc, đáp:

- Vừa rồi Dung Trần thất lễ, xin nhị hoàng tử thứ tội.

- Dung tam thiếu không cần như vậy, bốn hoàng tử chỉ hiếu kỳ thôi.

Thấy Dung Trần muốn lẩn tránh câu trả lời, mặc dù nghi hoặc nhưng Kim Sở Ngọc cũng không muốn hỏi sâu thêm, tránh cho Dung Trần cảnh giác. Dù sao, hẳn ta đang rất cần Dung Trần trợ giúp.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Thiên Kiếm tông.

Tại Vãn Kiếm Phong, nhìn thấy Dương Thiên Quân ngất đi, mặc dù tính mạng không còn nguy hiểm nữa, nhưng Tần lão vẫn vô cùng tức giận. Tuy rằng lão theo lệnh chủ nhân không được phép nhúng tay vào quá trình tu hành của Dương Thiên Quân, thế nhưng Tần lão trong lòng đặc biệt ưa thích hắn, xem hắn như cháu ruột của mình.

Thế nên, Tần lão vô cùng tức giận, khẽ gầm một tiếng:

- Thằng oắt con, dám khiến tiểu Quân trọng thương, lão tử lấy mạng chó ngươi đền tội.

Tần lão đứng dậy, trên người sát khí nổi lên, thần tiên động nộ thì thiên địa cũng biến sắc, chỉ thấy trên bầu trời Vãn Kiếm Phong gió thổi cuồn cuộn, tựa như bị một sức mạnh khủng khiếp khoá động.

Chỉ thấy Tần lão hướng ánh mắt giận dữ nhìn về phía động phủ của Tinh Hồn, chuẩn bị động thủ trả thù cho Dương Thiên Quân thì đột nhiên từ trong hư không thần bí xuất hiện một đạo khí quang bắn đến thẳng chỗ Tần lão.

Tần lão bỗng phát giác ra, gương mặt biến thành nghiêm trọng cùng khiếp hãi, tiên lực vội gia trì toàn lực ứng phó với luồng sức mạnh khủng bố kia.

- Là tên khốn nào đánh lén, mau ra mặt cho lão phu.

Tần lão lớn tiếng hét lên, đồng thời giương song thủ về phía trước chống đỡ lại luồng khí quang màu đen huyền từ trên trời giáng xuống.

Chỉ nghe ầm một tiếng, Văn Kiếm Phong uy nghiêm hùng dũng dừng đứng chỉ thiên lúc này chẳng khác gì một miếng đậu hủ, chỉ trong một cái chớp mắt liền sụp đổ xuống, cứ như vậy liền bị hủy diệt trong phút chốc.

Kinh biến này khiến cho những cao tăng Thiên Kiếm Tông vốn đang bế quang tiềm tu không thể không xuất hiện.

- Văn Kiếm Phong bị hủy diệt? Rốt cuộc là kẻ nào to gan đến như vậy, không đặt Thiên Kiếm Tông chúng ta ra gì.

Từ nội môn Thiên Kiếm Tông, một giọng nói uy nghiêm bá đạo vang lên.

- Giọng nói đó là của tông chủ? Ông ấy muốn xuất quan.

Tông chủ Thiên Kiếm tông Vô Cực kiếm tiên suốt hai trăm năm trở về trước vẫn luôn một mực bế quan đột phá cảnh giới mới, thế nhưng bởi vì sự việc Văn Kiếm Phong, thánh địa tu luyện của Thiên Kiếm Tông cư nhiên bị người ta hủy diệt. Chuyện này đã động đến phạm hủ của cả Thiên Kiếm Tông.

Thân là tông chủ, Vô Cực kiếm tiên không thể không xuất quan được.

Ngay sau Vô Cực kiếm tiên chính là mấy chục vị đại trưởng lão cùng lúc xuất thế, toàn bộ hướng về phía Văn Kiếm Phong.

- Văn Kiếm Phong bị hủy diệt, như vậy Dương Thiên Quân...

- Dương Thiên Quân là tuyệt thế thiên tài, là tương lai của Thiên Kiếm Tông, hẳn không thể vẫn lạc được. Mau chóng tiến xuống tìm hắn.

- Rốt cuộc là kẻ nào to gan đến như vậy?

- Dương Thiên Quân không thể ngã xuống như vậy được.

Trong lúc Vô Cực kiếm tiên và rất nhiều người đang lo lắng số phận của Dương Thiên Quân thì đằng sau lưng vô thanh vô tức xuất hiện một bóng người khô ngô cường tráng đang vác trên vai một gã thanh niên mặc tử y hoa bào.

Đó chính là Tần lão và Dương Thiên Quân, trong khoảng khắc nguy hiểm trí mạng, Tần lão liền thi triển thần thông, nhờ vậy mà thoát được. Tuy nhiên, nhìn sắc mặt Tần lão có vẻ hơi bất ổn, mái tóc cũng hơi tán loạn, giống như vừa mới trải qua một trận chiến.

- Không cần tìm.

Giọng nói Tần lão hơi khàn khàn vang lên. Vô Cực kiếm tiên và những vị trưởng lão khác giật mình, sau đó quay lại nhìn.

Nghĩ đến cũng đúng, Dương Thiên Quân có tuyệt đại cường giả Tần lão âm thầm bảo vệ, làm sao có thể xảy ra chuyện nguy hiểm tính mạng được.

Thở phào một hơi nhẹ lòng, Vô Cực kiếm tiên và những đại trưởng lão đồng loạt hướng Tần lão ôm quyền:

- Bái kiến Tần lão.

- Tham kiến Tần lão đại nhân.

-

- Không cần đa lễ.

Tần lão nhẹ nhàng xua tay, một luồng sức mạnh nhẹ nhàng nâng bọn họ dậy.

- Tạm thời tiểu Quân sẽ do lão phu chăm sóc, đến khi hãn khôi phục trở lại, ta sẽ đem hãn quay lại Thiên Kiếm Tông.

Tần lão nhìn Vô Cực tôn giả, thông báo cho hãn biết một tiếng.

Tuy rằng Vô Cực tôn giả là tông chủ Thiên Kiếm Tông, là trưởng bối của Dương Thiên Quân, thế nhưng đối với Tần lão không dám có ý kiến phản đối gì, lập tức gật đầu đồng ý.

- Như vậy đành làm phiền Tần lão. Có điều Đăng Long Chiến hai trăm năm nữa sẽ diễn ra, hy vọng trước thời điểm Đăng Long Chiến bắt đầu, Tần lão hãy đưa hãn trở về Thiên Kiếm Tông.

- Được.

Trong mắt Tần lão, Đăng Long Chiến chỉ là một việc cón con không đáng nhắc đến, nhưng đối với Vô Cực kiếm tiên và Thiên Kiếm Tông thì chính là một cái thiên đại sự kiện không thể bỏ lỡ.

- Đúng rồi, Tần lão, rốt cuộc là kẻ nào to gan dám xuất thủ với Dương Thiên Quân vậy?

Chợt nhớ lại lúc trước, Vô Cực kiếm tiên hít vào một ngụm khí lạnh, sau đó hướng Tần lão hỏi thẳng.

- Chuyện này ngươi không cần để tâm đến.

Vừa nói, Tần lão vừa giơ tay lên, thần niệm khủng bố khẽ động, chỉ thấy từ đồng tro tàn, đám đất đá bỗng nhiên chuyển động, theo ý niệm của Tần lão, chỉ trong vài nhịp thở, Văn Kiếm Phong đã bị hủy diệt trước đó liền trở lại bình thường, tựa hồ không hề bị xảy ra sự hủy diệt ban nãy.

Thậm chí so với Văn Kiếm Phong trước đây, Văn Kiếm Phong hiện tại có gì đó rất khác biệt. Đám Vô Cực kiếm tiên cảm nhận rất rõ điều này, nếu

như đệ tử tu luyện tại đây, cơ hồ sẽ tiến bộ gấp hai lần so với trước đây.

Làm xong, Tần lão liền lắc nhẹ người thi triển thuận di, biến mất trước tầm mắt của đám Vô Cực kiếm tiên.

Tần lão quả không hổ là tuyệt đại cường giả, tùy tiện một cái ý niệm liền khôi lại Vãn Kiếm Phong, mà so với Vãn Kiếm Phong trước đây còn muốn lợi hại hơn gấp mấy lần. Một lần nữa, cao tăng Thiên Kiếm Tông đối với Tần lão càng thêm kính sợ.

Một vị đại trưởng lão nhìn Vãn Kiếm Phong mới, sau đó lại nhìn Vô Cực kiếm tiên, hỏi:

- Vãn Kiếm Phong hiện tại vô chủ, chúng ta có nên cho những đệ tử xuất chúng đến đó tu luyện không?

- Mặc dù bản tọa rất muốn làm như vậy, thế nhưng chưa được sự đồng ý của Tần lão, chúng ta không thể tùy tiện được.

Thở dài một tiếng, Vô Cực kiếm tiên lắc đầu trả lời.

- Tạm thời cứ giữ nguyên trạng như vậy, đến khi Dương Thiên Quân trở về rồi nói tiếp.

Nhìn tân Vãn Kiếm Phong, Vô Cực kiếm tiên lại nói tiếp:

- Truyền lệnh của bản tọa, triệu tập toàn bộ trưởng lão đến Thiên Kiếm Đại Điện, trong vòng nửa ngày nếu có bất kỳ ai vắng mặt liền bị giáng chức, cắt giảm nửa năm phúc lợi.

- Tuân lệnh tông chủ.

Giọng nói của Vô Cực kiếm tiên vô cùng nghiêm túc. Mặc dù Tần lão không muốn nói gì thêm về vụ việc Vãn Kiếm Phong, thế nhưng Vãn Kiếm Phong bị hủy diệt trước mũi như vậy, nếu bị truyền ra ngoài, chẳng phải

danh tiếng Thiên Kiếm tông sẽ bị tổn hại sao? Vì vậy, Vô Cực kiếm tiên quyết định phải tra ra chuyện này cho bằng được.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành *****

Xuất hiện bên ngoài Thiên Kiếm Tông, Tần lão đột nhiên phun ra một ngụm máu đen, thân thể hơi lão đảo, phải dựa vào một gốc cây gần đó mới đứng vững được. Thả Dương Thiên Quân xuống, Tần lão ánh mắt khiếp sợ cùng nghi hoặc, bàn tay thả long ra, gương mặt cúi xuống nhìn. Chỉ thấy bên trong lòng bàn tay của Tần lão xuất hiện một hạt cát nhỏ bằng một nửa hạt gạo.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 193: Một Con Kiến Hôi

Hạt cát này chỉ là một hạt cát rất bình thường, liếc mắt nhìn ở đâu cũng thấy. Thế nhưng ban này, suýt chút nữa vì hạt cát này mà Tần lão đã mất mạng. Nghĩ đến cảnh tượng đó, đến bây giờ sống lưng vẫn đang chạy dọc một luồng khí lạnh.

“Kẻ ra tay là ai, chỉ tùy tiện búng một hạt cát suýt chút nữa đã tru diệt một gã Tiên Quân viên mãn như mình chứ?”

Tần lão biểu tình nghiêm trọng, hít vào một ngụm khí lạnh.

“Thực lực cỡ này, chí ít đã bước vào tam tôn đại tiên. Một cái tinh vực nho nhỏ như Trác Lộc, một cái tiểu hành tinh hạ đẳng Hư Thần Tinh, từ lúc nào xuất hiện một vị đại tiên tôn? Y xuất thủ, không lẽ bởi vì ta nảy sinh sát ý với tiểu súc sinh kia?”

Nghĩ đến đây, một lần nữa Tần lão rùng mình. Vừa rồi, nhất định là đối phương chỉ có ý cảnh cáo chứ không nảy sinh sát tâm, bằng không, với thực lực của một vị đại tiên tôn, dù là đại tiên tôn yếu nhất Nhân Tôn cũng dư sức ép chết Tần lão. Thực lực của đại tiên tôn, Tần lão không ít lần chứng kiến qua, vậy nên mới càng thêm khiếp đảm.

“Xem ra chuyện này lão phu không thể nhúng tay vào được. Bất quá, phải báo lại với chủ nhân.” Tần lão nội tâm suy nghĩ.

Sau đó, Tần lão lập ra một cái trận pháp ngăn cách không gian mười trượng với thế giới bên ngoài. Tuy Tần lão không phải là một vị Trận Đạo Sư, tuy nhiên dùng đạo cụ được chủ nhân của lão cấp xuống, tiên giả ở cái tinh cầu cấp thấp như Hư Thần Tinh không có bản lĩnh để nhận ra.

Kế tiếp, Tần lão cầm ra một cái kính bát quái, nhìn chiếc kính này phong cách cùng hơi thở tang thương năm tháng, tuyệt đối không phải làm vật phàm.

Để chiếc kính đồng lơ lửng giữa không trung trước ngực, Tần lão hít sâu một nhịp, sau đó vận chuyển tiên lực, một đạo tiên lực màu vàng dung nhập vào chiếc kính. Chỉ thấy chiếc kính phát ra ánh hào quang rực rỡ.

Từ trong chiếc kính xuất hiện một cái bóng người nhìn rất mờ ảo, khó lòng nhìn ra được chân thân dung mạo thế nào, nhưng một điều có thể khẳng định là, đây là một gã nam nhân, và chắc chắn còn rất trẻ.

- Lão nô Tần Mộc tham kiến chủ nhân tại thượng.

Thấy bóng người kia hiện ra, Tần lão lập tức quỳ xuống, thái độ vô cùng cung kính.

-Ồ, là Tần Mộc đó ư? Quân nhi thế nào rồi?

- Khởi bẩm chủ nhân, quá trình tu luyện của công tử không có gì đáng ngại, bất quá vài canh giờ trước đột nhiên xuất hiện dấu hiệu bị cản trở.

- Cản trở?

Nghe Tần lão nói, người kia dường như kinh ngạc.

- Đại Thiên Chung chính là công pháp vô thượng, không lí nào lại bị cản trở được. Chuyện này có chút ý tứ à. Tần Mộc, nói rõ bốn tọa nghe xem.

Đệ tử bị trọng thương, thế nhưng sư tôn Dương Thiên Quân không có biểu hiện gì lo lắng, ngược lại đối với câu chuyện có kẻ khiến Đại Thiên Chung cản trở ngược Dương Thiên Quân lại có hứng thú nhiều hơn.

Tần lão không dám kháng lệnh, liền sau đó đem mọi chuyện tường thuật lại một lượt, không bỏ sót bất kỳ một chi tiết dù là nhỏ nhất.

Sau khi nghe xong, người nọ có vẻ hơi dăm chiêu, bàn tay xoa xoa chiếc cằm tinh tế.

- Người nói lúc người định xuất thủ giết chết nghiệt súc kia thì có một thần bí nhân ngăn cản người lại, và chỉ bằng một hạt cát?

- Đích thực là vậy. Lão nô không dám nói dối nửa lời.

Tần lão gật đầu, gương mặt khẳng định, đồng thời đưa hạt cát lên để cho chủ nhân của lão trông thấy.

- Như vậy cũng tốt, coi như nghiệt súc kia làm vật rèn luyện cho Quân nhi vậy. Có thể trở thành một hòn đá cản kê chân cho Quân nhi, đây cũng là phúc phận của hắn.

Khẽ cười một tiếng, người nọ nói tiếp.

- Tần Mộc, sau này trừ lúc Quân nhi bị nguy hiểm đến tính mạng thì mới tương trợ, còn lại mọi chuyện để hắn tự giải quyết.

- Lão nô tuân lệnh chủ nhân.

Tần lão cung kính nhận lệnh, đột nhiên nghĩ ra gì đó, lão lại hỏi tiếp:

- Chủ nhân, người định khi nào đến đón công tử?

- Sẽ sớm thôi, nhưng không phải bây giờ. Có sứ giả Thiên Cung đến, ta phải đi tiếp đón bọn họ. Nếu có tình huống khác thì lập tức liên lạc với

ta.

- Cung tiễn chủ nhân tại thượng.

Không đợi Tần lão bái lạy thì người thần bí nọ bóng dáng đã biến mất, chiếc kính cổ xưa mất đi hiệu lực, rơi xuống bàn tay Tần lão.

Đúng lúc đó thì Dương Thiên Quân từ trong hôn mê tỉnh lại. Ánh mắt ngơ ngác nhìn xung quanh, khi bắt gặp Tần lão thì hẳn mới sức nhớ lại những gì đã diễn ra.

Sắc mặt của Dương Thiên Quân vô cùng khó coi, bàn tay siết lại đâm xuống đất, một quyền tràn đầy uy lực khiến cho mặt đất khe khẽ rung động.

- Đáng kiếp, cư nhiên bị thất bại trong gang tấc. Suýt chút nữa đã bị hấn ta nô dịch ngược.

Nghĩ lại cảnh tượng bị Tinh Hồn đảo ngược tình thế, Dương Thiên Quân vô cùng tức giận.

- Lần này công tử đã quá khinh địch, nếu không phải lão nô ở gần bên cạnh, chỉ sợ công tử đã rơi vào vạ kiếp bất phục.

- Tần lão nói chí phải, là ta đã quá xem thường đối phương. Cũng may Đại Thiên Chi Tâm và thần cổ không bị ảnh hưởng, vẫn là đa tạ Tần lão xuất thủ.

Dương Thiên Quân hô hấp một nhịp lấy lại bình tĩnh, đứng thẳng dậy ôm quyền khom lưng đa tạ Tần lão. Tần lão vội nâng hân đứng dậy, thái độ như một người ông đang đối xử với chất tử của mình.

- Không cần đa lễ, đây là chuyện lão nô nên làm.

Tần lão ôn hòa nói.

- Còn hắc, hắc ra sao rồi?

Sực nhớ lại Tinh Hồn, dù không cam tâm, nhưng Dương Thiên Quân vẫn muốn biết.

- Lão nô không biết, cũng không muốn quan tâm đến. Trước khi chủ nhân giao phó mọi chuyện cho lão nô đã ra lệnh, trừ phi công tử tính mạng lâm nguy, lão nô mới được phép ra tay.

- Thì ra là vậy.

Sau khi thất bại trong việc gieo xuống thần cổ, Dương Thiên Quân từ hứng thú chuyển sang căm hận Tinh Hồn.

- Công tử, kỳ thực người không cần nổi giận. Dù sao đây cũng chỉ là một hồi thí luyện của công tử mà thôi, công tử là nhân trung chi long, tương lai tung hoành trên cửu thiên, còn nghiệt súc đó mãi mãi chỉ là một con kiến hôi, vĩnh viễn không thể nào so sánh được với công tử.

Nghe Tần lão chỉ điểm, Dương Thiên Quân gật gật đầu, sau đó bỗng nhiên bật cười, sự tự tin cùng kiêu ngạo một lần nữa quay trở lại.

- Ha ha, từ lúc nào ta lại hạ thấp bản thân đi tranh đấu với một con kiến hôi, ha ha ha...

Thấy thái độ này, Tần lão mỉm cười hài lòng.

- Đa tạ Tần lão chỉ ra khuyết điểm, lần sau ta sẽ không phạm phải sai lầm này, không tự hạ thấp giá trị của bản thân nữa.

Một lần nữa, Dương Thiên Quân mở miệng nói câu cảm ơn. “Tần lão nói đúng, ta chính là nhân trung chi long, là người sau này tung hoành cửu thiên, còn hắc mãi mãi là một con kiến hôi chỉ biết dùng ánh mắt ngưỡng

mộ ta mà thôi.” Nghĩ đến đây, Dương Thiên Quân như mở cờ trong bụng, tâm trạng thoải mái hẳn lên.

- Tần lão, người đưa ta ra khỏi Thiên Kiếm Tông, không lẽ muốn đưa ta đi đâu sao?

- Thiên Kiếm Tông hiện tại đã không còn giá trị để công tử trải nghiệm nữa. Địa điểm kế tiếp chính là Kim Lan Quốc. Hai trăm năm nữa, khi Đăng Long Chiến bắt đầu, chúng ta liền quay trở lại.

- Được, vậy đi thôi.

Dương Thiên Quân gật đầu. Thiên Kiếm Tông, ngoại trừ có chút khúc mắc với Tinh Hồn vẫn còn hơi hơi chưa giải quyết ra, còn lại chẳng có gì đáng cho hắn phải lưu luyến nữa cả. “Tinh Hồn, chúng ta sẽ gặp lại tại Đăng Long Chiến. Khi đó, người sẽ biết người chỉ là một hòn đá kê chân của ta mà thôi, ha ha ha...”

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Một ngày sau kinh biến diễn ra, Thiên Kiếm tông dưới sự chỉ đạo của tông chủ Vô Cực kiếm tiên bắt đầu tiên hành điều tra mọi chuyện. Toàn bộ đệ tử Hình Kiếm Đường, trừ những đệ tử vô tình bị trọng thương được cho phép nghỉ ngơi ra, còn lại tất cả đều bị triệu tập để điều tra hai vụ việc.

Thứ nhất là điều tra nguyên nhân vì sao đám thiên tài đệ tử lại xuất hiện dấu hiệu tính mạng nguy cấp; thứ hai là điều tra hung thủ đã phá hủy Văn Kiếm Phong. Tuy rằng Văn Kiếm Phong đã khôi phục, nhưng bởi vì vấn đề mặt mũi, Thiên Kiếm tông không thể không điều tra được.

Có điều, nguyên nhân cả hai chuyện này, mãi cho đến mấy trăm năm sau thì bọn họ mới phát hiện ra, và cũng là thời điểm mà Thiên Kiếm Tông bị xóa sổ khỏi Hư Thần Tinh mãi mãi.

Bất quá, đó cũng chỉ là những chuyện của tương lai, còn hiện tại, Thiên Kiếm Tông vẫn là một trong những tông môn thực lực đứng đầu Phi Lan Châu này.

Một buổi sáng nọ, tại động phủ của Tinh Hồn bất chợt xuất hiện mấy bóng người. Xuất hiện đầu tiên chính là Tiêu Y Y, ngoài nàng ra, đi bên cạnh còn có thêm một người khác nữa.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 194: Quẻ Bói Của Tương Lai

Đó là một người đàn ông trung niên với gương mặt nghiêm nghị, đôi mắt thâm sâu che giấu năm tháng tang thương, chiếc mũi thẳng, trên mép miệng là bộ râu kẽm ấn tượng, đối chiếu với Tiêu Y Y thì gương mặt của nàng có vài nét tương tự với ông ta.

Người đàn ông trung niên này mặc một bộ y bào nhìn rất bình dân, khiến cho người ta dễ dàng liên tưởng đến một nhà nho dạy học vậy.

- Đây là người mà người muốn gặp?

Đưa mắt nhìn về phía trước, chỉ thấy trước đó là một vườn cây xơ xác ngập tràn tử khí, ở nơi cuối cùng, có một pho tượng một gã thanh niên hướng ánh mắt nhìn về phía đông, nhìn biểu cảm trên mặt dường có một chút tang thương, một chút hoài niệm, và cuối cùng là đau khổ buông bỏ một thứ gì đó rất quan trọng.

Tiêu Y Y gật nhẹ đầu, bất quá không đáp lại. Người đàn ông nho sinh im lặng một lúc, tựa đang tưởng niệm, sau đó nói tiếp:

- Y nhi, có lẽ thời gian qua phụ thân đã quá lãnh đạm. Sau này, hãy ở bên cạnh phụ thân đi.

Người đàn ông nho sinh, không ngờ lại chính là phụ thân của Tiêu Y Y, người mà trong lời nói của Nguyên Tử chân nhân cực kỳ đáng sợ. Chỉ

thấy Tiêu Y Y gật đầu, khe khẽ đáp:

- Phụ thân, Y Y muốn trở nên thật mạnh mẽ.
- Như ý muốn của người. Được rồi, chúng ta đi thôi.

Nhìn Tiêu Y Y gương mặt u sầu, ông ta khẽ thở ra một hồi, sau đó xoay người lại, nhắc chân lên bước đi. Tiêu Y Y ngăm nhìn cái bóng lưng pho tượng người thanh niên kia một lần nữa, miệng lẩm bẩm khe khẽ gì đó, lời lẩm bẩm của nàng, âu là cả người đàn ông nho sinh cũng không nghe thấy được.

Cuối cùng, Tiêu Y Y bước theo sau lưng người đàn ông, cả hai chậm rãi tiêu biến nơi chân rời.

Sau khi hai phụ thân Tiêu Y Y rời đi không lâu thì lại có thêm ba bóng người nữa xuất hiện. Lần lượt đó là Lục Phong, Hạng Hạo và Bắc Cung Thanh Đan.

Cả ba trên gương mặt đều có biểu tình nghiêm trọng, nhất là Bắc Cung Thanh Đan và Hạng Hạo. Hai người bọn hắn chính là người bị đột quy, được đem đi đến Linh Đan Phong trị thương, suýt chút nữa đã bị mất mạng rồi.

Hai người bọn hắn đến đây là bởi vì trực giác báo cho họ biết, chuyện này nhất định có gì đó liên quan đến Tinh Hồn. Mà có lẽ, người rõ chuyện bên trong nhất chính là Hạng Hạo. Còn về Lục Phong, trên đường đi chỉ là ngẫu ngộ mà thôi.

Khi đến nơi, trông thấy Tinh Hồn như trở thành một pho tượng vô hồn, cả người lạnh lẽo chẳng khác gì một kẻ đã chết.

- Tinh Hồn huynh ấy chưa chết, chỉ là đang rơi vào một trạng thái kỳ lạ mà thôi. Có thể gọi nôm na là chết giả cũng được.

Xem xét tình huống, đồng thời bói xuống một quẻ, Bắc Cung Thanh Đan mới khẳng định, bất quá ý tứ của hắn cũng chỉ năm mươi năm mươi mà thôi.

- Như vậy thì tốt quá.

Nghe xong, Lục Phong thở phào một hơi nhẹ nhõm.

- Tiếp theo, hai người có ý định gì chưa?

Hạng Hạo trầm ngâm một lúc, sau đó hỏi.

- Ta dự định quay lại Phong Lâm Thành, có chuyện cần giải quyết.

Bắc Cung Thanh Đan nói.

- Ta thì muốn bế quan tiềm tu, trước khi viên mãn Phù Tiên Cảnh thì không xuất quan.

Đến lượt Lục Phong đáp.

- Ta cũng đang có ý định phản hồi gia tộc. Như vậy đi, đợi thêm một đoạn thời gian nữa đến lúc Lục Phong xuất quan, chúng ta liền tập hợp lại đến mộ địa tiên nhân kia lịch lãm tìm cơ duyên. Còn Tinh Hồn, nếu huynh ấy tỉnh lại trong thời gian đó thì cùng nhau đi, còn không thì đành bỏ qua vậy. Thời gian Đẳng Long Chiến đã không còn nhiều cho chúng ta nữa.

- Được, quyết định như vậy đi.

Sau khi thống nhất ý kiến, cả ba định chia tay thì bỗng Bắc Cung Thanh Đan trong đầu nảy ra một ý tưởng.

- Nhân tiện hôm nay cũng không có việc gì làm, có muốn ta bói cho hai người một quẻ không?

- Ta không cần đâu.

Hạng Hạo lắc đầu nhả nhận từ chối. Còn Lục Phong, hắn thì lập tức gật đầu ngay. Thế là Bắc Cung Thanh Đan liền sử dụng pháp bảo mà hắn thường dùng để bói toán, đó là mấy đồng xu và một cái mai rùa đen. Bỏ đồng xu vào mai rùa, Bắc Cung Thanh Đan xóc bảy cái, sau đó lật mai rùa xuống thả đồng xu xuống.

- Quẻ tượng thế nào?

Lục Phong hiểu kỳ hỏi. Chỉ thấy Bắc Cung Thanh Đan gương mặt nghi hoặc, tựa như biết mà lại như không biết, hắn nhìn Lục Phong, rồi lại nhìn Tinh Hồn, cuối cùng nhìn xuống ba đồng xu.

- Trong tương lai, trong gia tộc của huynh xuất hiện một người quen. Quẻ tượng này kỳ lạ, chỉ nói đến đó thôi.

- Hay là quẻ tượng bị nhầm?

- Không sai đâu, lần này tuyệt đối không sai. Có lẽ do tu vi của ta chưa đủ, nên chỉ biết được nhiều đó.

Bắc Cung Thanh Đan lắc đầu, nhưng trong mắt của hắn vẫn thôi chưa hết nghi hoặc, nếu không phải không đủ khả năng, có lẽ Bắc Cung Thanh Đan đã muốn tìm hiểu đến cùng cái quẻ tượng kỳ lạ này. “Phản hồi Phong Lâm Thành, nhất định phải hỏi sư tôn mới được.”

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Thời gian một trăm năm, đối với một tu tiên giả chỉ là một thoáng chớp mắt. Dĩ nhiên, tuế nguyệt tang thương, trong một trăm năm cũng khiến cho vô số người ngã xuống, có thiên tài đoản mệnh bị sát hại, có cường giả vẫn lạc khi tâm bảo, khi giao chiến, cũng có người vì hết thọ nguyên mà vẫn lạc.

Trong một trăm năm, đã có rất nhiều sự kiện lớn nhỏ diễn ra, dù là ở bất cứ đâu.

Hư Thần Tinh, Thiên Kiếm tông, một trăm năm trôi qua cũng có khá những sự kiện diễn ra. Cho đến một ngày, tại một khu vực bị người ta quên lãng, nơi mà sinh cơ dường như không tồn tại, chẳng khác gì một khu tử địa.

Tại chỗ đó, có một pho tượng ngày đêm trải qua sương gió phong ba hướng mặt trầm tư nhìn về hướng đông, như đang suy nghĩ một điều gì đó. Trước đây, đã có một đoạn thời gian, có không ít trưởng lão và các đệ tử trong tông môn đến để quan sát pho tượng người thanh niên này.

Và rồi trong số đó, có một vài người nhận ra, pho tượng này, từng một lần đã xuất hiện rồi. Cái pho tượng đó, cũng chính là pho tượng hiện tại. Thế nên dần dà, cũng như lần trong quá khứ, nó cũng dần dần bị người ta rơi vào quên lãng. Nơi đây, cũng vì vậy mà chẳng ai đến nữa.

Đến một ngày, trong lúc chẳng hề có ai hay biết, đột nhiên từ bên trong pho tượng xuất hiện một luồng sức mạnh kỳ dị.

Rồi sau đó, từ pho tượng xuất hiện rất nhiều vết nứt, nhìn chi chít như mạng nhện chạy khắp xung quanh. Một tiếng nổ vang, tro bụi bị đánh tan nát, từ bên trong xuất hiện một gã thanh niên.

Hắn ta, ngoài Tinh Hồn thì còn ai vào đây nữa.

Một trăm năm tiến vào vô minh chi cảnh lần thứ ba – ái chi biến, thực lực của Tinh Hồn biến động mạnh mẽ. Bên trong cơ thể, tại linh đài, Thể Đạo Liên phát triển mạnh mẽ, tán ra năng lượng màu cam khiến cho Tinh Hồn không ngừng luyện hóa.

Cuối cùng, Thể Đạo Liên trùng sinh, quay trở lại trạng thái nhỏ bé như trước đây. Tuy nhiên, tuy nhỏ bé, nhưng sinh cơ của nó vô cùng dồi dào.

Trên đài sen, mầm cây cũng tương tự phát triển mạnh mẽ, giờ đây nó đã phát triển thành một gốc cây con rồi.

Về phần Tinh Hồn, sau khi trải qua lần vô minh thứ ba, hắc đã mở ra được thêm hai cái không gian động thiên nữa, nhờ vào năng lượng màu cam mà Thể Đạo Liên sinh ra, hai cái không gian động thiên còn lại đều đã được lấp đầy linh khí.

- Vẫn thiếu một chút, chỉ cần bế quan một đoạn thời gian nữa là có thể ngưng kết tiên phù.

Chậm rãi cảm nhận sức mạnh sau khi trải qua lần vô minh thứ ba, Tinh Hồn trong lòng rất ưng ý. Ngắm lại, lần vô minh này, hắc phải cảm tạ Tiêu Y Y rất nhiều mới phải.

Lúc đầu, khi hắc không còn bất kỳ một sự xúc động nào nữa, hắc đã nghĩ rằng muốn tiến vào vô minh lần thứ ba là điều không thể. Nhưng rốt cuộc, nhờ vào câu nói của nàng, cũng nhờ vào vườn hoa anh đào lụi tàn, Tinh Hồn mới bước vào được cánh cửa vô minh.

Không những vậy, thông qua thần cổ mà Dương Thiên Quân lưu trên người Tiêu Y Y, mục đích là để nô dịch Tinh Hồn, nhờ vậy mà Tinh Hồn mới đánh cắp được toàn bộ bí mật về công pháp của Dương Thiên quân.

Chính là Đại Thiên Chung, công pháp vô thượng theo lời sư tôn Dương Thiên Quân đã nói. Toàn bộ pháp quyết đều bị Tinh Hồn sao chép không sai nửa chữ.

- Thiệt thối nhất vẫn là Tiêu Y Y. Nhưng đó là cái giá mà cô ta phải trả khi giúp Dương Thiên Quân.

Từ lúc bắt đầu, hắc vẫn luôn lưỡng lự có nên lợi dụng Tiêu Y Y để giúp hắc xông vào cánh cửa vô minh hay không. Lúc đầu, hắc đã định từ bỏ, nhưng Tiêu Y Y lại chủ động tìm đến hắc. Nàng ta đã có mục đích xấu,

vậy nên Tinh Hồn chẳng có lí do gì mà không dựa vào đó mà lợi dụng nàng cả.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 195: Đệ Tử Phản Nghịch

Trải qua vô minh, thời gian đã bao lâu, chính hắn cũng không biết rõ, nhưng có lẽ so với thời gian trước đây có lẽ không sai biệt quá nhiều.

- Tiểu tử thôi, còn không mau thả bốn long ra.

Có giọng nói vang lên trong đại não. Lần trước, khi hắn thức tỉnh, cũng là giọng nói này vang lên đầu tiên. Còn ai ngoài Tiểu Ứng Long mập mạp chứ.

- Khốn nạn, sao mỗi lần người trở nên kỳ lạ thì lại kéo bốn long đi cùng chứ.

Được Tinh Hồn thả ra, Tiểu Ứng Long hít sâu một hơi, cảm nhận không khí trong lòng của sự tự do, sau đó chuyển sang nhìn Tinh Hồn, gương mặt đầy uất ức cùng phẫn nộ nói.

- Bốn long với người có thân thiết gì đâu, lần sau đừng kéo bốn long ngủ say cùng nữa, chán chết đi được.

- Ta không ý thức được sẽ kéo người quay trở lại không gian động thiên. Có lẽ có nguyên nhân nào đó.

- Bốn long ứ tin, nhất định là người cố ý, thấy bốn long anh tuấn tiêu sái, vì ghen tị với nhan sắc của bốn long nên cố ý kéo bốn long vào cùng.

Tinh Hồn, ta không ngờ người lại...

Giọng nói tràn đầy bi phẫn, đôi mắt long lanh ướt đẫm nước mắt, trông vô cùng ủy khuất bi thương.

Tinh Hồn nào lại không biết, nhất định con rồng mập này lại muốn giở trò khỉ giở đời nên mới làm bộ dạng như vậy. Ngón tay xoa xoa thái dương, thờ một tiếng hỏi:

- Muốn gì, nói đi.

“Khà khà, công phu ăn vạ của bốn long đúng là ngày một lợi hại!” Cười thầm trong lòng, tuy nhiên biểu cảm trên mặt vẫn vô cùng ủy khuất, hai tay lau nước mắt, sau đó thút thít:

- Sau này không được ước thúc bốn long một chỗ nữa, bốn long muốn đi lại tự do.

- Chỉ cần người không gây rắc rối, mấy chuyện còn lại ta sẽ không quản.

- Hắc hắc, yên tâm, bốn long thông minh cỡ nào, làm gì có chuyện bị người ta bắt được.

Ngay tức khắc, gương mặt Tiểu Ứng Long trở nên gian xảo, cũng không thèm nói chuyện với Tinh Hồn nữa, ba chân bốn cẳng chạy khỏi khu động phủ này ngay lập tức.

Khẽ lắc đầu, Tinh Hồn cũng lười quan tâm đến nó. Trong lòng cầu trời phật mong sao cho nó không gây chuyện. Thu lại tâm tình, kế tiếp, trước khi bế quan, Tinh Hồn muốn tìm hiểu một số chuyện trước khi bế quan.

Thời gian trôi qua đã lâu, Thiên Kiếm Tông thu nhận không ít đệ tử mới, vì vậy, việc Tinh Hồn xuất hiện chẳng hề gây ra sự xáo trộn gì cả. Tìm

đến Đại Kiểm Trường, sau khi kiểm tra thì quả đúng như những gì hăn nghĩ, thời gian trải qua vô minh hơn một trăm năm.

Trong thời gian một trăm năm này, Thiên Kiếm Tông có khá nhiều biến động. Về mấy tên thiên tài đệ tử như Hạng Hạo, Bắc Cung Thanh Đan, Tống Đế Bính... bọn họ đều đã trở thành nội môn đệ tử. Năm đó, trở thành quán quân thí luyện là một gã thành viên Chiến Bang, tên gọi là Giải Vạn Nguyên.

Dương Thiên Quân, đệ nhất thiên tài Thiên Kiếm Tông, một trăm năm trước cũng đột nhiên biến mất không chút tông tích, nghe nói là rời khỏi Thiên Kiếm Tông để lịch lãm tích lũy kinh nghiệm để sớm ngày tiến vào Địa Tiên Cảnh.

Ngoài ra, một chuyện kinh thiên động địa nhất trong trăm năm này, đó chính là chuyện một gã thành viên Nhân Hội, một gã đệ tử tưởng chừng như hết sức bình thường lại giết chết một gã thiên tài đệ tử Ân Tiểu Ngạo. Nghe những người chứng kiến nói, Ân Tiểu Ngạo chết hết sức thê thảm, chỉ trong vài nhíp thở hóa thành một cái xác khô.

Tên đệ tử kia ngay sau đó đã thành công đào thoát dưới sự truy sát của Thiên Kiếm Tông, không những vậy, những kẻ truy sát hăn không những không làm gì được, lại còn bị hăn ta phản sát lại, số lượng phản hồi tông môn không còn lại quá nửa.

Điều tra sâu thêm thì mới phát giác rằng, nội môn đệ tử Điền Thanh và đệ tử Tư Mặc kiếm tiên, cũng là biểu muội của Điền Thanh – Điền Diệp đã chết dưới tay tên đệ tử đó.

Chuyện này khiến cho Tư Mặc kiếm tiên nổi giận, lập tức thân chinh muốn giết chết kẻ phản nghịch đó. Đáng tiếc, rốt cuộc tên đệ tử phản nghịch kia được một gã trưởng lão Địa Ngục Giáo giải vây.

Thực lực của gã trưởng lão Địa Ngục Giáo không thua kém Tư Mặc kiếm tiên, thế nên dù rất tức giận, rốt cuộc Tư Mặc kiếm tiên đành phải tạm thời bỏ qua. Cũng kể từ lúc đó, Địa Ngục Giáo và Thiên Kiếm Tông liền trở thành kẻ thù không đội trời chung.

Bởi vì Tư Mặc kiếm tiên truyền xuống mệnh lệnh không được phép nhắc đến cái tên của gã đệ tử phản nghịch, thế nên người thuật lại không dám nói. Bất quá, chỉ cần nghe kể, Tinh Hồn liền biến gã đệ tử phản nghịch đó là ai.

“Lục Phong, xem ra hãn tu luyện Phệ Huyết Thuật đến một trình độ rất cao.” Năm đó truyền lại Phệ Huyết Thuật, Tinh Hồn không nghĩ rằng Lục Phong có thể làm ra chuyện tày trời như vậy.

Thời điểm đó, Ân Tiểu Ngạo cũng xem như là một gã thiên tài đệ tử thực lực cực mạnh, nhưng rốt cuộc lại vẫn lạc bởi Lục Phong.

Trên đời này, đúng là khó mà đoán trước được chuyện gì sẽ diễn ra.

Cuối cùng, Tinh Hồn được biết, Đằng Long Chiến chỉ còn không đến ba năm nữa thì bắt đầu. Đằng Long Chiến chính là sự kiện lớn nhất toàn bộ Phi Lan Châu, toàn bộ tông môn lớn nhỏ đều phải tham dự cả.

Thiên Kiếm Tông dĩ nhiên không ngoại lệ, bởi nếu có đệ tử đứng đầu Đằng Long Chiến, không những địa vị sẽ thay đổi, mà còn khiến cho lãnh địa của tông môn đứng đầu được mở rộng thêm.

Năm tông môn đứng đầu Phi Lan Châu, bao gồm Thiên Kiếm Tông, Bá Dao Tông, Linh Lô Tông, Đan Ninh Môn và Tuyên Vũ Môn, mỗi môn phái sẽ có ba trăm cái danh ngạch tham dự Đằng Long Chiến.

Một ngàn danh ngạch này lần lượt phân chia hai trăm danh ngạch dành cho nội môn đệ tử và một trăm danh ngạch dành cho ngoại môn đệ tử.

Đằng Long Chiến dành cho ngoại môn trước đây, Hạng Hạo là một trong số những đệ tử tham dự và giành được thứ hai rất cao. Tuy nhiên, trận chiến dành cho ngoại môn chỉ mang tính chất giao lưu mà thôi. Chính thức phân chia địa vị của các tông môn, đó chính là cuộc chiến giữa các nội môn đệ tử.

Bởi vì nội môn chỉ có hai trăm danh ngạch, trong số hai trăm danh ngạch này, có năm mươi danh ngạch được cao tăng Thiên Kiếm Tông đích thân chỉ định. Còn một trăm năm mươi danh ngạch còn lại, Thiên Kiếm Tông sẽ tổ chức thí luyện, toàn bộ nội môn đệ tử đều phải tham dự, không những được phần thưởng phong phú, mà quan trọng nhất là được tham dự Đằng Long Chiến.

Sau khi nhận thức được toàn bộ những chuyện cần tìm hiểu, Tinh Hồn liền quay trở lại động phủ của mình, hẩn dự định nghỉ ngơi một ngày, sau đó thì đi làm nhiệm vụ để thu thập tài nguyên tu luyện.

Nhưng khi vừa về đến trước động phủ thì thấy có hai người xuất hiện. Đó là một ông lão lùn tịt mập mạp và một người đàn ông nho sinh. Thoáng nhớ qua trong đầu, Tinh Hồn nhận ra được hai người này.

Ông lão lùn tịt béo tròn chính là người mà hẩn đã từng gặp tại Vũ Kiếm Các, tuy rằng nhìn vẻ ngoài rất bình thường, nhưng trực giác mách bảo cho hẩn rằng ông ta tuyệt đối không phải nhân vật bình thường.

Còn người đàn ông nho sinh ôn hòa kia, chính là phó tông chủ Thiên Kiếm tông Nguyên Tử chân nhân. Một trăm năm qua, tu vi của Nguyên Tử chân nhân mặc dù không có tiến triển gì nhiều, nhưng nhìn y càng lúc càng trở nên thâm sâu khó lường.

Hai người này cũng nhận ra khí tức của Tinh Hồn, vừa mới cảm nhận liền chuyển người lại, dừng lại việc bàn luận với nhau.

- Đệ tử bá kiến phó tông chủ, bá kiến tiền bối.

Tinh Hồn đến trước mặt hai người, ôm quyền kính lễ.

- Trăm năm ngộ đạo, thực lực người tiến bộ không ít.

Trông thấy khí tức của Tinh Hồn so với một trăm năm trước, Nguyên Tử chân nhân không khỏi ngạc nhiên. Nếu so với đám đệ tử thiên tài, tốc độ tiến bộ của Tinh Hồn nhanh hơn cơ hồ gấp ba, gấp bốn lần.

Ngay cả Hồng chấp sự cũng rất ngạc nhiên, tự nghĩ xem ra bản thân hơi đánh giá thấp Tinh Hồn.

Kỳ thực, một trăm năm qua, không phải là không có người chú ý đến hành tung của Tinh Hồn, chỉ là bọn họ không tiện ra mặt mà thôi. Nghĩ lại cũng đúng, một gã đệ tử đột nhiên hóa thành một pho tượng, mà chuyện này không chỉ diễn ra một lần, làm sao không có người để mắt đến.

- Đa tạ phó tông chủ quan tâm, đệ tử gặp vận may nên tiến bộ một chút.

Tinh Hồn ngữ điệu khiêm tốn trả lời. Sau đó đặt nghi vấn.

- Không biết phó tông chủ và tiền bối đến gặp văn bối có việc gì chăng?

- Đúng là có chuyện muốn bàn một chút. Bất quá, người không định để cho chúng ta đứng bên ngoài đây chứ?

- A, đệ tử vô ý. Bất quá, đệ tử vẫn chưa kịp thu dọn lại động phủ, thế nên có chút bề bộn, xin phó tông chủ và tiền bối thông cảm.

- Không sao, không sao. Đàn ông cả, ai lại chẳng bề bộn, ha ha...

Hồng chấp sự cười lớn, thái độ vô cùng thoải mái, cười lớn nói

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 196: Đằng Long Chiến

Vào bên trong động phủ, do sau khi tỉnh lại từ vô minh, Tinh Hồn chưa dọn dẹp lại, thế nên nhìn không gian có chút bừa bộn chướng mắt.

- Ủa, đây là...

Cả ba bước vào bên trong, Tinh Hồn ánh mắt lơ đãng nên chẳng để ý gì xung quanh, nhưng Hồng chấp sự thì ánh mắt hiếu kỳ nhìn xung quanh, đang bước đi chậm rãi thì vô tình bị vướng thứ gì đó bên dưới. Thế là lão ta bèn ghé mắt nhìn xuống, không ngờ lại phát hiện, phía dưới chân là một chiếc quần nhỏ màu xanh.

Phụt... Hồng chấp sự như bị sặc nước, ho khụ một tiếng. Đi đằng trước, Tinh Hồn và Nguyên Tử chân nhân nghe tiếng động kỳ lạ bèn quay lại nhìn thì thấy trên tay Hồng chấp sự, dĩ nhiên lại chính là một chiếc quần nhỏ của nữ nhân.

- Hồng chấp sự, ông...

Nguyên Tử chân nhân gương mặt kinh biến, ngón tay run run nhìn Hồng chấp sự.

- Đừng nghĩ bậy, cái này là lão phu vừa mới nhặt được tại đây.

Bị Nguyên Tử chân nhân ánh mắt nghi ngờ nhìn mình, tuy rằng tự nhận bản thân chẳng phải hạng tốt đẹp gì, nhưng ít nhất lão cũng không làm chuyện lộ liễu như thế này. Gương mặt nhăn nhó tức giận, Hồng lão cầm chiếc quần ném về phía Tinh Hồn, miệng vừa gầm gừ quát mắng:

- Cái này ở trong động phủ của thằng oắt con này, không liên quan đến lão phu.

Mặc dù đã chuẩn bị tinh thần để ứng biến với nhiều tình huống khác nhau, thế nhưng Tinh Hồn trong đầu chưa từng nghĩ đến bản thân lại rơi vào tình huống khó xử này.

Nhìn hăn khua tay múa chân, chẳng khác gì một thằng khờ vụng về, không rõ ma xuôi quỷ khiến gì lại giơ tay chụp chiếc quần nhỏ lại, đến khi phát giác ra thì đã muộn.

Đâu đó một con gió lạnh thổi qua, không gian trở nên lặng thinh kỳ lạ.

- Khụ khụ...

Tiếng ho khan của Hồng chấp sự vang lên phá vỡ bầu không khí yên tĩnh.

- Trước đây ngoại môn lan truyền tin đồn có một tên trộm biến thái nào đó chuyên đi ăn trộm đồ lót nữ, tuy nhiên dù dùng mọi cách cũng không tìm được tên trộm biến thái nọ. Không nghĩ đến...

- Tiền bối, tuyệt đối không phải ta làm, chuyện này...

Nhìn ánh mắt thâm tà đều cán, giọng cười đầy ẩn ý của Hồng chấp sự khiến cho Tinh Hồn không khỏi nổi giận, dĩ nhiên không phải giận lão ta, mà là giận con rồng mập dâm dê đồi bại kia. Nhìn chiếc quần này còn rất mới, dưới đất lại có một vài dấu chân nhỏ, dĩ nhiên là do Tiểu Ứng Long trong lúc ăn trộm đồ lót về vô tình đánh rơi.

Và hiện tại, Tinh Hồn lại trở thành kẻ chịu trận thay cho nó.

Hồng chấp sự cười cười, dáng người lùn tịt đi đến vỗ vai an ủi:

- Không cần giải thích, lão phu hiểu mà. Nhớ năm xưa, lão phu cũng vài lần đi rình mỹ nữ tắm rửa, còn ăn trộm đồ lót của họ nữa. Ai dà... cảm giác ấy thực sự rất kích thích à.

- Khụ khụ, Hồng chấp sự, chúng ta nên nói chuyện chính thì tốt hơn.

Ngoại trừ Hồng chấp sự dường như đã trải qua sự đời rất nhiều, nói chuyện không biết ngượng mồm thì Tinh Hồn và Nguyên Tử chân nhân sắc mặt nhìn không được tự nhiên cho lắm. Nhất là Tinh Hồn, người phải chịu trận thay cho rồng mập đề tiện kia.

“Sau khi xong chuyện, ta sẽ lột da người làm đế giày. Đợi đó đi, con thần lẩn chết tiệt.”

Bên dưới không gian động phủ tầng thứ hai, Tiểu Ứng Long đang lăn lộn trong đồng đồ mà nó vừa mới ăn trộm về.

- Hắc hắc, lâu lắm rồi mới lại được la liếm, ngắm nhìn những cặp móng cắn tròn trắng trẻo, đây đúng là thiên đường của bốn long, *hắc xì*... ai vừa nhắc bốn long ấy nhỉ.

Tựa như bị chột dạ, Tiểu Ứng Long gãi gãi hai lỗ mũi, nhưng rồi nó cũng chẳng bận tâm lắm, mặc kệ tên dở người nào đó, tiếp tục đắm chìm trong đồng đồ mà nó vừa mới trộm về vài giờ trước.

Trở lại tầng bên trên, nhờ Nguyên Tử chân nhân giải vây, Hồng chấp sự mới thôi không bàn đến chuyện chiếc quần xanh nhỏ đó nữa, bắt đầu đi vào chính sự. Bất quá, ánh mắt nhìn Tinh Hồn đôi lúc ẩn hiện một tia tiểu ý thú vị.

Ngồi xuống bàn ghế đá trong động phủ, Nguyên Tử chân nhân gương mặt nghiêm nghị, nhìn Tinh Hồn nói:

- Trong thời gian trăm năm người ngộ đạo, Thiên Kiếm Tông đã xảy ra không ít chuyện.

- Đệ tử vừa mới đến Đại Kiếm Đường tìm hiểu, quả thực khiến cho đệ tử phải bồi hồi.

- Nếu đã vậy, ta liền đi thẳng vào chính sự. Chắc hẳn người biết, thời gian diễn ra Đẳng Long Chiến không còn xa nữa.

“Quả nhiên.” Tinh Hồn trong lòng thầm nghĩ.

- Ý nghĩ cuộc chiến này có liên hệ rất lớn không chỉ đối với một cá nhân, một tông môn, mà là cả Phi Lan Châu này.

- Không phải chỉ là cuộc chiến tranh giành thứ hạng, phân chia lãnh địa của các tông môn thôi sao?

Nghe Nguyên Tử chân nhân nói, Tinh Hồn ánh mắt hơi ngạc nhiên. Thấy vậy, Nguyên Tử chân nhân bèn giải thích tiếp:

- Quả thực là như vậy, nhưng chỉ là một phần mà thôi. Kỳ thực, Đẳng Long Chiến này để lựa chọn ra hai mươi người mạnh nhất, sau khi cuộc chiến kết thúc thì liền tiến đến Kim Lan Quốc, đây mới là mục đích chủ yếu của cuộc chiến này.

- Phó tông chủ và Hồng tiền bối đến tìm ta, không lẽ là muốn ta tham dự Đẳng Long Chiến?

- Đúng vậy.

Không để Nguyên Tử chân nhân trả lời, Hồng chấp sự đã liền mở miệng đáp thay.

- Tham gia Đẳng Long Chiến, đối với người chỉ có lợi chứ không có hại.

- Thiên Kiếm Tông chẳng phải đã có Dương Thiên Quân rồi sao? Ngoài hẳn ra, vẫn còn nhiều thiên tài khác, như Hạng Hạo chẳng hạn.

Tinh Hồn dường như đã đoán được một chút ẩn tình bên trong, tuy nhiên biểu hiện bên ngoài như thường, bộ dạng nghi vấn hỏi.

- Dương Thiên Quân đúng là một người xuất chúng, nhưng lão phu không thích người này.

Hồng chấp sự thẳng thắn nói. Một bên, Nguyên Tử chân nhân biến mặt, vội nói:

- Hồng chấp sự, đó không phải chuyện nên nói.

- Nguyên Tử, đừng lo trước lo sâu như vậy. Lão phu nghĩ gì nói thẳng đó, không ngán ai cả.

Hồng chấp sự hừ lạnh một tiếng, giọng nói chắc nịch vô cùng. Thấy vậy, Nguyên Tử chân nhân cũng chỉ biết thở dài, sau đó lại nhìn Tinh Hồn, giải đáp tiếp:

- Dương Thiên Quân đúng là rất mạnh, có thể hẳn sẽ là người trở thành quán quân Đẳng Long Chiến, nhưng chưa chắc những thiên tài của bốn châu còn lại thua kém hẳn. Ta hi vọng, người sẽ cùng tham gia cuộc chiến này.

- Chuyện tham dự, đệ tử có thể suy nghĩ, nhưng thứ cho đệ tử nói thẳng, đệ tử là người rất thực dụng, nếu như không có lợi ích, đệ tử sẽ không làm.

Trầm ngâm một lúc, Tinh Hồn nhìn cả hai đáp:

- Tại Thiên Kiếm tông này, đệ tử chỉ là một gã vô danh tiểu tốt, hành động luôn nhìn trước nhìn sau. Chưa nói đến những người đối địch tại Thiên Kiếm tông, bên ngoài, tại Phong Lâm thành, trừ Hạng gia ra, chín gia tộc còn lại luôn chờ đợi thời cơ bất cứ lúc nào cũng muốn giết đệ tử cả. Minh thương dễ đỡ, ám tiễn khó phòng, thật sự khiến đệ tử trong lòng bất an.

Tinh Hồn đặc tội chín trên mười đại gia tộc tại Phong Lâm thành chẳng phải chuyện gì xa lạ. Khi đó, ngoại trừ Vệ gia có một nữ đệ tử thiên tư Trận Đạo xuất chúng ra, những người còn lại đều bị Tinh Hồn tru diệt.

Cũng bởi vì vậy, thời gian Tinh Hồn tu luyện tại Thiên Kiếm tông chẳng hề dễ dàng gì. Nếu không phải có chút bản lãnh, chỉ sợ hãn đã chết từ giây phút nào rồi.

- Như vậy đi, cho đến khi Đăng Long Chiến chấm dứt, lão phu sẽ phụ trách bảo âm thầm bảo vệ người.

Ngẫm nghĩ một lúc, Hồng chấp sự bỗng nói.

- Hồng chấp sự tu vi cao cường, nếu như chú tâm bảo vệ, tuyệt đối không có người nào động đến nửa sợi tóc của người.

Nghe vậy, Nguyên Tử chân nhân gật đầu, sau đó lại nói tiếp:

- Về phần tài nguyên tu luyện, ta sẽ cung cấp cho người gấp bốn lần đệ tử bình thường, địa phương tu luyện liền tốt hơn hiện tại gấp bốn lần, người cảm thấy thế nào.

- Được, như vậy liền nghe theo lệnh của phó tông chủ.

- Chậm đã...

Nghe Tinh Hồn đáp ứng, Hồng chấp sự và Nguyên Tử chân nhân hài lòng, thế nhưng, Nguyên Tử chân nhân lại nói tiếp:

- Hiện tại, người vẫn chỉ là một gã ngoại môn đệ tử. Ta hy vọng trước khi thí luyện nội môn bắt đầu, người liền trở thành nội môn đệ tử.

- Không cần phó tông chủ nói, đệ tử cũng định có ý định này.

- Tốt, như vậy ta và Hồng chấp sự liền chờ tin tức tốt của người. Bên trong cái lục bảo giới vật này có một ít tài nguyên tu luyện, người tạm thời cầm lấy. Đợi sau khi người trở thành nội môn đệ tử, những điều kiện trên liền có thể tiến hành.

Nhận lấy lục bảo giới vật, Tinh Hồn lại hỏi tiếp:

- Tạ phó tông chủ ban vật. Bất quá đệ tử muốn biết, thời gian nội môn thí luyện còn bao lâu nữa.

- Bốn năm nữa sẽ bắt đầu. Người hãy tranh thủ thời gian tu luyện đi, chúng ta không làm phiền người nữa.

- Phó tông chủ và Hồng tiên bối đi thông thả.

Hai người bọn họ đứng dậy, nói khách khí vài câu thì liền rời khỏi động phủ của hắn. Khi hai người bọn họ vừa khuất bóng, nét mặt của Tinh Hồn bỗng chốc thay đổi, trở nên âm trầm lạ thường.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 197: Quỷ Diện Trùng Tiến Hóa

Hai người này tìm đến hắc, chắc chắn không phải chỉ đơn giản là đánh giá cao tìm lực, chắc chắn bên trong có ẩn tình, tuy nhiên chưa có bằng chứng cụ thể, Tinh Hồn chưa dám đưa ra kết luận. Cầm lục bảo giới vật Nguyên Tử chân nhân đưa cho, truyền một tia thần thức vào, những vật thể bên trong toàn bộ hiện ra trong đại não cả.

“Đồ tốt.” Tài nguyên bên trong, chỉ ít đủ để một gã đệ tử bình thường tu luyện trong nửa năm, hơn nữa đều là những đan dược cao cấp.

Có tài nguyên này thì tạm thời không cần đi làm nhiệm vụ, Tinh Hồn bắt đầu nghĩ đến chuyện bế quan.

Đi xuống tầng thứ hai, thiên địa linh khí vẫn đậm đặc, so với một trăm năm trước không có gì khác biệt. Trước khi bế quan, Tinh Hồn tìm đến phòng linh trùng, chẳng biết thời gian qua, bầy Quỷ Diện Trùng đã phát triển tới đâu.

Vào bên trong, gốc cây màu vàng không có gì thay đổi, nhưng còn những quả trứng lấp lánh đủ màu sắc đã biến mất.

Tinh Hồn thần niệm khẽ động liên hệ với bầy Quỷ Diện Trùng, bởi mắt thường và thần thức không nhìn thấy bọn chúng đâu cả. Đột nhiên trong không gian một tiếng *be be* vang lên, không gian vốn trống trải, đột

ngọt hiện ra một đám mây màu xanh lam, âm thanh tiếng *be be* chính là từ đám mây này.

“Đây chính là Quỷ Diện Trùng sau khi tiến hóa?”

Đám mây màu xanh đỏ, dĩ nhiên lại chính là bầy Quỷ Diện Trùng đã hoàn toàn tiến hóa.

Không ngờ bầy Quỷ Diện Trùng này cũng quá yêu nghiệt, nếu không phải trước khi tiến vào vô minh, Tinh Hồn đã giáng xuống phong ấn thần niệm mạnh hơn, bằng không hẳn không tài nào tìm được bầy Quỷ Diện Trùng này.

Thần thức của Tinh Hồn mạnh không thua kém tiên giả hậu kỳ Địa Tiên Cảnh, vậy mà vẫn vô pháp cảm nhận được. Nếu như dùng bầy Quỷ Diện Trùng này đánh lén, người trong cùng giai tuyệt đối không thể sống sót.

Tuy nhiên, để khu động bầy Quỷ Diện Trùng số lượng gần năm ngàn con này không phải là một chuyện dễ dàng, chí ít muốn khu động cả bầy, tinh thần lực của hắn cần phải được mở rộng thêm nữa.

Đối với bầy Quỷ Diện Trùng sau khi tiến hóa, Tinh Hồn rất hài lòng. Đây chính là một trong những con át chủ bài của hắn, là một đòn sát thủ vô cùng lợi hại.

Tuy nhiên, tạm thời chưa cần phải thu hồi bọn chúng lại, vậy nên tạm thời cứ thả chúng ra. Rồi khỏi phòng linh trùng, đột nhiên bên tai vang lên âm thanh tiếng ngáy.

Vừa mới nghe thôi cũng đủ khiến Tinh Hồn muốn nổi đóa lên, lập tức tăng cước bộ đi về phía âm thanh tiếng ngáy đó.

Đến nơi, chỉ thấy bên trong có rất nhiều những món đồ vật không nên có quăng ném lung tung, khiến cho không gian trở nên vô cùng bẽ bộn. Nằm chính giữa dĩ nhiên chính là Tiểu Ứng Long, không hiểu sao dù đang ngủ nhưng vẫn khiến cho người ta cảm giác nó rất là hèn hạ, đê tiện, vô liêm sỉ... cơ hồ bao nhiêu chữ nghĩ xấu xa nhất cũng không đủ để miêu tả cái gương mặt của nó lúc ngủ.

- Khắc khắc, ôi cặp lông trắng quá... khắc khắc... cho bốn long bóp miếng nào...

Dường như nó đang mơ về cảnh tượng dâm tà nào đó, cái gương mặt càng lúc càng trở nên vô sỉ hơn, miệng không ngừng nói mớ, đến nỗi chẳng phát giác ra được Tinh Hồn đã tiếp cận.

Nhìn cái bảng mặt đê tiện của nó lúc ngái ngủ nói mớ, lại nghĩ đến ánh mắt của Hồng chấp sự và Nguyên Tử chân nhân khi ấy nhìn mình thì lại ngứa gan lên.

Trên tay, chiếc quần xanh nhỏ bị Tinh Hồn siết lại, sau đó dồn hết sức lực ném một cái thật mạnh, một tiếng *bép* vang lên thật to, kèm theo đó là một tiếng rên thảm thiết.

- Mồ tổ các vị tiên sư, trời sập!

Đang ngủ ngon, Tiểu Ứng Long giật mình ú ớ hét thảm, biểu cảm hoảng hốt.

Đến khi định thần lại thì thở ra một hơi, sau đó nhìn chiếc quần nằm trên người, nó bỗng nói:

- Ô, hèn gì thấy số lượng bị thiếu, may là không bị mất. Ài, bốn long ăn ở tốt quá nên lão thiên mới tìm nó về giúp đây mà, đa tạ lão thiên...

Vui mừng vì nhìn thấy được chiếc quần vô tình đánh rơi, Tiểu Ứng Long ánh mắt cảm kích nhìn lên trời, nhưng ngay lập tức một luồng khí lạnh xâm nhập hết tứ chi toàn thân. Bởi vừa mới ngửa đầu lên, nó đã trông thấy một ánh mắt hình viên đạn đang nhìn chăm chăm.

- Buổi sáng tốt lành, ha ha...

- Ha ha cái tiên sư nhà ngươi, con thần lẩn chết tiệt.

Nhìn cái bản mặt của nó, Tinh Hồn tức giận tung ra một đấm vào gương mặt tròn trịa, chỉ thấy Tiểu Ứng Long giống như một quả bóng bay đập mặt lên trần nhà, rồi sau đó rơi bẹp xuống đất, chẳng rõ sống chết thế nào.

Một vài giây sau, giọng nói như rên rỉ của nó mới tiếp tục:

- Bớ người ta, có kẻ hành hạ động vật đáng yêu...

- Người thử nói thêm gì đó đi.

Còn chưa nói hết thì Tinh Hồn đã bước đến trước mặt, gương mặt tối sầm, ánh mắt sáng lấp lánh, hai tay xoa xoa trước người, chỉ cần Tiểu Ứng Long hó hé câu nào nữa, khẳng định là sẽ bị hấn lột da ngay lập tức.

Tiểu Ứng Long rùng mình, miệng nhe nụ cười với những chiếc răng bị sún, nói:

- Đại gia... có chuyện gì từ từ nói, chúng ta chẳng phải là huynh đệ tốt sao. Đại gia nở lòng nào đánh tiểu đệ như vậy, tiểu đệ rất đau lòng.

- Từ giờ, cấm ngươi đi ăn trộm đồ của nữ đệ tử nữa. Nếu lại có chuyện, lão tử lột da ngươi xuống.

- Nhất định... ha ha, tiểu đệ nhất định sẽ nghe theo.

Mặc dù trong lòng rất muốn gào thét lên rằng “người không thể đối xử với bốn long như vậy”, nhưng nhìn thấy Tinh Hồn đằng đằng sát khí, tựa hồ nói được làm được, Tiểu Ứng Long mới tạm thời đáp ứng hẳn. Chỉ là ở trong lòng, có trời mới biết nó có thực sự quan tâm đến lời hứa này hay không.

Cảnh cáo xong, mặc dù vẫn chưa hả giận, nhưng hiện tại bề quan vẫn quan trọng hơn, thế nên dù biết rằng lời hứa của nó không đáng tin, Tinh Hồn vẫn đành phải quay lưng đi khỏi.

Đợi Tinh Hồn khuất bóng, Tiểu Ứng Long mới đứng thẳng dậy, gương mặt đanh đá, ngón tay chỉ thiên nói:

- Đời này bốn long tuyệt đối không buông bỏ thánh vật. Tiểu tử thú, cứ đợi đó mà xem, sau này bốn long sẽ cho ngươi nếm mùi lợi hại.

Lắc đầu thở dài, Tinh Hồn đi đến chính giữa động phủ tầng thứ hai, nơi linh khí tập trung nhiều nhất, cũng là phía bên trên long khẩu tùy thời có thể mở ra bất cứ lúc nào.

Vận chuyển Hồn Nguyên Thiên Thần Quyết, đằng sau lưng, chín không gian động thiên lần lượt hiện ra cùng lúc, ánh kim quang lập lòe tựa như chín tiểu mặt trời vậy, không ngừng luân chuyển xoay tròn, nhìn rất đẹp mắt.

Kế tiếp, Tinh Hồn lại lấy ra Kết Phù Đan, đan dược phụ trợ cho tiên giả ngưng kết tiên phù, đột phá Phù Tiên Cảnh. Đây là đan dược phụ trợ cực kỳ quan trọng, dù là thiên tài hay là người bình thường khi đột phá Phù Tiên Cảnh đều sử dụng đến nó cả.

Việc kết phù thất bại, không những ảnh hưởng đến căn cơ, mà khiến cho việc kết phù lần kế tiếp trở nên khó khăn hơn bao giờ hết.

Tinh Hồn dĩ nhiên cũng chẳng muốn nghĩ đến việc bản thân sẽ kết phù thất bại, vậy nên, sử dụng Kết Phù Đan để đảm bảo tỉ lệ thành công chẳng phải chuyện gì xấu hổ cả.

Kết Phù Đan này phẩm chất rất cao, chính là loại Kết Phù Đan tốt nhất, gia tăng tỷ lệ thành công cao nhất, đồng thời khu trừ hậu quả với tỷ lệ cao nhất, nếu đem bán hẳn là một cái trên trời. Đương nhiên Tinh Hồn chẳng điên đến mức đem bán nó đi.

Cho Kết Phù Đan vào miệng, đồng thời mở ra long khẩu, để cho linh khí từ linh mạch xông lên trên, vận chuyển Tạo Hóa Nhất Khí bắt đầu hấp nạp cỗ linh khí này.

Tiến vào trong cơ thể, Kết Phù Đan tan rã ngay lập tức, hóa thành một dòng năng lượng màu xanh tràn vào thần hải. Toàn bộ nguyên lực xuất ra, Tinh Hồn biểu hiện nghiêm túc, bởi đây chính là thời khắc quan trọng nhất.

Chỉ thấy bên trong thần hải rộng lớn, một nguồn lực lượng khổng lồ không ngừng dao động dữ dội, âm thanh ầm ầm kinh biến phát ra, tạo thành một trường kinh thiên động địa.

Trung tâm thần hải lơ mờ xuất hiện một cái tiên phù to lớn, nhỏ chừng một thước, sau đó nguyên lực không ngừng rót vào, khiến cho tiên phù chậm rãi lớn lên. Trong truyền thuyết mà tiên giả truyền tai nhau, cực hạn của tiên phù khi được ngưng kết cao chín thước.

Tiên phù ngưng kết càng lớn, càng vững chắc, phù ảnh càng hỗn độn thì thành tựu tiên giả càng sau này càng to lớn. Mà không ngờ Tinh Hồn lại có thể ngưng kết được tiên phù cao chín thước, chỉ cần hẳn có thể ổn định vững chắc căn cơ tiên phù chín thước này, nếu như để người khác biết được, nhất định sẽ ghen tỵ không thôi.

Tiên phù cao chín thước, đây không phải là chuyện mà bất kỳ ai cũng làm được, cho dù đó có là thiên tài vạn năm có một đi nữa. Bởi khi ngưng

kết tiên phù, khó khăn nhất chính là việc giữ sao cho tiên phù không bị sụp đổ. Bắt đầu lúc ngưng kết tiên phù cao ba thước thì liền xuất hiện dấu hiệu bị sụp đổ rồi. Đại đa số tiên giả bình thường đều dừng lại ở tiên phù cao ba thước, thiên tài thì ngưng kết tiên phù cao bốn thước, năm thước; tuyệt thế thiên tài thì ngưng kết tiên phù cao sáu thước, bảy thước; siêu cấp thiên tài thì cao tám thước; còn tiên phù chín thước, đó chính là siêu cấp yêu nghiệt thiên tài luôn rồi.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 198: Hỗn Độn Tiên Phù

Quá trình ngưng kết tiên phù tiêu hao rất nhiều nguyên lực, tiên phù càng cao thì tiêu hao càng khủng bố. Nhờ dòng linh mạch dồi dào bên dưới, nhờ vậy mới giúp cho quá trình ngưng phù không bị gián đoạn, giảm thiểu nguy cơ tiên phù sụp đổ.

Tinh thần tập trung cao độ, chính giữa thần hải không ngừng vang ra từng đợt dao động khủng bố, nguyên lực từ khắp nơi truyền vào tiên phù đang dần dần được cô đọng.

Cuối cùng, một ánh hào quang đặc sắc thắp sáng toàn bộ thần hải. Đúng lúc đó, Thể Đạo Liên tại linh đài, hay nói chính xác hơn là Thế Giới Chi Thụ mọc chính giữa Thể Đạo Liên đột nhiên xuất hiện ba động kỳ lạ, chính giữa chồi cây một đạo năng lượng màu tím hiện ra, sau đó hóa thành một đạo tử quang, trong giây lát hiện ra tại thần hải.

Trong chớp mắt, vừa đúng lúc đó thì tiên phù chín thước vừa mới được ngưng kết xong thì đạo tử quang đó dung nhập vào tiên phù, biến dị lập tức diễn ra.

Chỉ thấy tiên phù chín thước ban đầu có màu xám tro giống như bao tiên phù khác, sau khi bị đạo tử quang tiến vào thì dần dần chuyển sang màu đen tím, bên trong tiên phù như hình thành một mảnh không gian hỗn độn, nhìn vô cùng quái dị.

“Tiên phù biến dị?” Trông thấy tiên phù chín thước chuyển sang màu đen tím, Tinh Hồn trong đầu xuất hiện đạo linh quang.

Thông thường, đa số tiên giả khi ngưng kết tiên phù thì đa số đều là hôi sắc tiên phù, sau khi tiến vào Phù Tiên Cảnh hậu kỳ, tiên giả sẽ chuẩn bị quá trình lĩnh ngộ pháp tắc, độ kiếp Địa Tiên. Khi lĩnh ngộ pháp tắc, tiên phù sẽ chuyển sang trạng thái màu sắc phù hợp với pháp tắc lĩnh ngộ.

Nếu tiên giả lĩnh ngộ hỏa pháp tắc, tiên phù sẽ chuyển thành màu đỏ, hóa thành hỏa tiên phù; nếu tiên giả lĩnh ngộ thủy pháp tắc, tiên phù sẽ chuyển sang màu đen, trở thành thủy tiên phù...

Đại Thiên Thế Giới bao la rộng lớn, mỗi tiên giả lại lĩnh ngộ một thứ pháp tắc sinh nằm trong đại đạo, thông thường nhất là ngũ hành đại đạo, diễn hóa ngũ hành tiên phù, đại đa số tiên giả lĩnh ngộ pháp tắc đều lựa chọn một trong ngũ hành pháp tắc cả.

Có điều, tuy rằng đều là lĩnh ngộ ngũ hành pháp tắc giống nhau, nhưng phẩm chất bên trong thì lại khác nhau tùy theo vận khí và sự lĩnh ngộ khác nhau. Tựa hồ tiên giả lĩnh ngộ hỏa pháp tắc, diễn hóa hỏa tiên phù; bên trong hỏa tiên phù lại phân chia đẳng cấp khác nhau như địa hỏa tiên phù, lam hỏa tiên phù, minh hỏa tiên phù... Trình độ lĩnh ngộ khác nhau liên xác định thực lực mạnh yếu khác nhau.

Đương nhiên, ngoài ngũ hành tiên phù còn rất nhiều loại tiên phù dị hóa khác, tựa như âm dương tiên phù, phong tiên phù, lôi tiên phù... Tuy nhiên, tiên giả xuất hiện tiên phù dị hóa rất hiếm gặp, tuy không đến nỗi như phượng mao lân giác, nhưng trong vạn người chưa chắc đã tìm được một người lĩnh ngộ tiên phù dị hóa.

Chỉ là không ngờ rằng, trong vạn người đó, Tinh Hồn lại là một gã ngưng kết ra tiên phù dị hóa.

Tạm thời gác bỏ qua suy nghĩ tìm hiểu, sao khi bị cỡ năng lượng màu tím dung nhập vào, tiên phù chín thước vốn đã hoàn toàn vững chắc nay liền xuất hiện dấu hiệu bị sụp đổ.

Tiên phù đột ngột tán ra dao động dữ dội, không chỉ ảnh hưởng đến thần hải mà lan truyền ra khắp thân thể hắc. Tinh Hồn sắc mặt tái nhợt, thất khiếu đổ máu, nhưng hắc vẫn cắn răng chịu đựng, điên cuồng hấp thu linh khí từ linh mạch, tốc độ hấp thu mỗi lúc một tăng.

Tại các động phủ tu luyện khác cùng sử dụng chung dòng linh mạch tương tự với động phủ của Tinh Hồn. Không ít đệ tử hiện đang bế quan tu luyện, đột nhiên cảm giác linh khí trong động phủ trở nên loãng hơn.

- Hả, hôm nay động phủ của mình có vấn đề gì à? Tại sao linh khí lại loãng như vậy?

Không ít tên đệ tử đặt ra nghi vấn này, liền thả thần thức kiểm tra xem thử có chuyện gì bất thường không. Dĩ nhiên, với thần thức của đám bọn chúng làm sao kiểm tra được sâu thẳm linh mạch bên dưới chứ.

- Chết tiệt, kết phù thất bại rồi. Linh khí bị loãng, nhất định là do mật độ linh khí bị giảm xuống. Đáng kiếp.

Một vài tên đệ tử đang trong giai đoạn đột phá Phù Tiên Cảnh, bởi vì mật độ linh khí đột ngột giảm xuống, không đủ cung cấp linh khí để kết phù, thế nên liền thất bại trong gang tấc. Một lần thất bại, liền khiến cho lần ngưng kết tiếp theo tỷ lệ bị giảm xuống.

Không những vậy, kết phù thất bại khiến cho cơ thể xuất hiện nội thương, thọ nguyên suy giảm, hậu quả vô cùng nghiêm trọng. Thế nên làm sao bọn họ không tức giận cho được.

Tất cả ngoại môn đệ tử đều đồng loạt xuất quan, mặc dù có nhiều người bị nội thương cản trở, nhưng cũng không quan tâm đến nữa, bởi bọn

họ muốn làm cho ra lẽ, vì sao linh khí đột nhiên giảm xuống đột ngột như vậy.

- Không thể cứ như vậy cho qua được. Lão tử khó khăn lắm mới mua được viên trung phẩm Kết Phù Đan, rốt cuộc lại thất bại trong gang tấc. Không tra ra nguyên nhân, lão tử không cam tâm.

- Đi tìm các vị trưởng lão, tố giác chuyện này lại.

- Linh mạch xảy ra vấn đề, ảnh hưởng rất nhiều đến sự tu luyện của chúng ta.

-

Thế là những đệ tử nằm trong linh mạch bị Tinh Hồn luyện hóa toàn bộ kéo nhau tìm đến Đại Kiếm Đường, đòi gặp bằng được Tổng Ngọc trưởng lão, để cho Tổng Ngọc trưởng lão điều tra chuyện này.

Trong lúc đó, kẻ chủ mưu gây ra chuyện kinh thiên động địa này thì lại không mảy may hay biết. Tiểu Ứng Long đang ngủ ngon bị sự ba động làm cho tỉnh giấc, lập tức ngồi bật dậy.

- Cái tên này, người kết phù kiểu gì mà lại khủng khiếp vậy chứ? Muốn dọa chết người à?

Sau khi mở thần thức kiểm tra xung quanh thì gương mặt Tiểu Ứng Long biến sắc, miệng không nhin được chữ một tiếng, rồi lập tức chạy ra khỏi gian phòng của nó, trong mắt xuất hiện bóng dáng Tinh Hồn gương mặt biến dạng, bên ngoài cơ thể bị năng lượng màu đen tím bao phủ.

- Chết tiệt, bốn long bị yếu tim à. Cơ mà năng lượng này nhìn hơi quen mắt à.

Tiểu Ứng Long thoát trông có cảm giác quen thuộc, nhưng nghĩ mãi cũng không ra, rốt cuộc là mình đã nhìn thấy cỗ năng lượng này ở đâu.

Còn Tinh Hồn, hắn đang phải chặt vật ổn định lại tiên phù của mình. Rốt cuộc một thanh âm đình tai nhức óc vang lên, ánh sáng màu đen tím bao trùm toàn bộ thần hải, nhìn không gian thần hải của Tinh Hồn tựa hồ biến thành một cái hỗn độn thế giới.

Tiên phù màu tím hồng nổi bật nằm lơ lửng trên không trung, lấy toàn bộ không gian hỗn độn xung quanh làm nền, còn bản thân nó trở thành vật trung tâm, nhìn giống như một cái tiểu vũ trụ không gian vậy.

Kết phù thành công!

Tinh Hồn thu lại công pháp, ngừng hấp thu thiên địa linh khí, gương mặt giãn ra, thở phào một hơi nhẹ nhõm.

- Rốt cuộc cũng thành công.

Kiểm tra thấy tiên phù hoàn toàn bình thường, Tinh Hồn trong lòng mới cảm giác an tâm trở lại.

“Tiên phù thật kỳ lạ, cảm giác nửa giống tiên phù bình thường, lại giống như đã lĩnh ngộ pháp tắc.” Tiên phù chín thước, lại xuất hiện biến dị, đúng là trường hợp thiên cổ khó gặp, Tinh Hồn mặc dù đã tìm hiểu rất kỹ về tiên phù, nhưng nhất thời cũng không thể giải thích được chuyện kỳ lạ này.

Nhưng trực giác báo cho hắn biết, tiên phù của hắn có năng lực rất lợi hại.

“Nhìn người hỗn độn như vậy, hay là cứ gọi là Hỗn Độn Tiên Phù đi.” Đặt xong cái tên, Tinh Hồn cảm thấy vô cùng phù hợp. Tiên giả Linh Hậu

Kỳ, Phàm Tiên thoát thai hoán cốt, Phù Tiên đặt xuống căn cơ, Địa Tiên lĩnh ngộ pháp tắc, Linh Hậu diễn hóa Chân Tiên.

Hồn Độn Tiên Phù, từ bây giờ liền trở thành căn cơ trên con đường trở thành tiên giả của hắn.

Mở mắt ra, còn chưa kịp định hình tình huống xung quanh thì giọng nói đánh đá nghe như tiếng sấm đánh vào lỗ tai:

- Tiểu tử thúì, ngươi vừa gây ra đại họa rồi đó.

- Đại họa?

Tinh Hồn nhướng mày, không hiểu con rồng mập này lại định giở trò gì. Bất quá, nhìn biểu cảm của nó đúng là có gì đó hơi không bình thường.

- Tiểu tử thúì, ngươi ngưng phù kiểu gì mà khiến cho linh mạch bị cạn kiệt vậy chứ?

Chỉ thấy Tiểu Ứng Long vừa kinh vừa sợ, ngón tay chỉ chỉ xuống đất. Tinh Hồn ngạc nhiên, lập tức thả thần thức thông qua long khẩu kiểm tra, quả nhiên linh mạch chỉ còn kém nửa điểm nữa là cạn kiệt linh khí.

“Ngưng kết Hồn Độn Tiên Phù lại khiến cho một cái linh mạch cửu phẩm cạn kiệt linh khí?” Chính bản thân Tinh Hồn cũng không nhận thức được rằng, Hồn Độn Tiên Phù lại tiêu hao linh khí khủng bố đến như vậy.

- Thiên Kiếm Tông tuyệt đối không bỏ qua việc một cái linh mạch cửu phẩm bị phế bỏ. Không ổn, không ổn rồi, bốn long không muốn bị đem trung nước sôi, lột da làm thịt đâu à.

Tiểu Ứng Long hoảng hốt, hai tay ôm đầu chạy xung quanh. Đột nhiên trong đầu sáng lên linh quang, tựa như nảy ra ý tưởng nào đó. Chỉ thấy nó nhìn Tinh Hồn, đôi mắt sáng quắc lên:

- Chuyện đã đến nước này, vậy thì chỉ còn cách...

- Cách gì?

Tinh Hồn ngần ra hỏi:

- Mau chia hành lý, đường ai nấy đi.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 199: Toái Mạch

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 199: Toái mạch

Tiểu Ứng Long biểu tình trình trọng nghiêm túc, gương mặt lộ ra sự bất đắc dĩ nói tiếp:

- Phương pháp lấy trộm linh khí là do bốn long truyền xuống cho người, thế nên trong chuyện này cũng có phần của bốn long. Mà bốn long rất tốt bụng, bốn long không để cho người chịu tội một mình đâu. Chúng ta sẽ chia ra làm hai hướng bỏ trốn, bốn long sẽ hấp dẫn sự chú ý của bọn họ, tạo cơ hội cho người thành công chạy thoát. Có điều không biết tháng năm nào mới gặp lại, mà bốn long cũng cần đồ tiêu vật.

Vừa nói, Tiểu Ứng Long vừa thở dài, bộ dáng như không muốn mọi chuyện thành ra thế này.

- Tài sản của người, bốn long một nửa, người một nửa. Sau này có cơ hội thì gặp lại. Người cũng không cần cảm động, bốn long hi sinh là chuyện nên làm mà. Nào, mau đưa tài sản cho bốn long...

Còn chưa luyện thuyên hết thì đã bị Tinh Hồn tóm đầu ném vào không gian động thiên.

- Thả bốn long ra. Hồi bữa người hứa là không nhốt bốn long nữa mà.
- Ai ta cũng có thể đáp ứng, riêng người thì không.

Mặc kệ cho Tiểu Ứng Long không ngừng gào thét nguyên rửa các thứ, Tinh Hồn nhắm mắt làm ngơ, phong bế lại không gian động thiên dùng để nhốt nó lại, để cho nó trong đó tự nói chuyện một mình.

Vốn dĩ muốn kiểm tra thực lực sau khi đột phá, lĩnh ngộ tìm hiểu thượng cổ công pháp Đại Thiên Chung mà hấn đánh cắp từ trí nhớ Dương Thiên Quân, tuy nhiên tình huống hiện tại đang rất không ổn, vì vậy chỉ đành dời sang lúc khác.

Việc đầu tiên chính là chạy đến chỗ phòng linh trùng, thần niệm thông linh với bầy Quỷ Diện Trùng, thu toàn bộ Quỷ Diện Trùng và gốc cây hoàng kim vào không gian động thiên khác. Sau khi ngưng kết Hỗn Độn Tiên Phù, không gian động thiên theo thực lực mở rộng hơn, hiện nay đã rộng hai mươi bốn thước, dư sức chứa nguyên cả bầy Quỷ Diện Trùng này.

Kết tiếp, Tinh Hồn đi long khẩu và không gian động thiên tầng thứ hai, xóa sạch mọi dấu vết trước khi Hình Kiếm Đường tiến hành điều tra.

Có thể chuyện này khó mà che giấu được, nhưng ít nhất có thể tranh thủ được một đoạn thời gian. Nếu như có biến, vậy thì bỏ trốn khỏi Thiên Kiếm Tông là được. Dù sao lời hứa với Nguyên Tử chân nhân, tham gia cái gì Đẳng Long Chiến, Tinh Hồn nửa điểm cũng chưa từng để tâm đến.

Thủ đoạn của Tinh Hồn rất nhanh, nội chỉ trong nửa khắc đã làm xong mọi chuyện. Kế tiếp, Tinh Hồn lén lút theo đoàn đệ tử kiện tụng đến Đại Kiếm Đường, mục đích là kiểm tra tình huống xem thế nào, bởi vì lúc này nếu bỏ chạy khỏi Thiên Kiếm Tông chẳng khác tự rao: ta chính là kẻ làm phế linh mạch.

Trước sức ép của các đệ tử, Tổng Ngọc trưởng lão cùng với rất nhiều vị trưởng lão khác tại Đại Kiếm Đường buộc phải xuất hiện.

Tổng Ngọc trưởng lão uy danh rất lớn, không chỉ tại ngoại môn, mà ngay cả nội môn cũng vô cùng có trọng lượng. Vừa xuất hiện, Tổng Ngọc trưởng lão thả xuống uy áp Linh Tiên cường giả, khiến cho Đại Kiếm Đường trở nên im bặt, sau đó nghiêm nghị nói:

- Chuyện dòng thập tam linh mạch bị phế, ta đã nhận được tin tức. Bất quá, muốn tra ra nguyên nhân không thể làm một sớm một chiều được. Vậy nên, các người tạm thời chờ đợi, phía bên Hình Kiếm Đường tất sẽ có câu trả lời.

Trong số đám đệ tử có động phủ xây dựng trên dòng thập tam linh mạch, một gã đệ tử đột phá Phù Tiên Cảnh thất bại, nhìn hắn ta đầu tóc hoa râu, da dẻ nhăn nheo như một ông lão sáu mươi tuổi, trên người sinh khí như bị cạn kiệt bức xúc đứng ra nói:

- Bái kiến Tổng trưởng lão, đệ tử là Trương Hằng có động phủ thuộc về thập tam linh mạch. Đệ tử đang trong giai đoạn đột phá Phù Tiên Cảnh, vốn dĩ đã sắp thành công, nhưng linh khí bất ngờ bị loãng xuống khiến cho ngưng phù thất bại. Nếu như do bản thân thì đệ tử chỉ biết tự trách mình, nhưng nguyên nhân lại do linh mạch mà xảy ra thất bại, không biết tông môn sẽ đền bù như thế nào?

Cùng với gã đệ tử này, có không đệ tử khác với lí do tương tự. Đối với tiên giả, giai đoạn quan trọng nhất chính là ngưng kết tiên phù, thế nên việc bọn họ tức giận như vậy là chuyện bình thường.

- Linh mạch bị phế, chuyện này ảnh hưởng rất nghiêm trọng, không chỉ đối với tông môn, mà quan trọng trực tiếp đến các đệ tử. Vì vậy, những ai có động phủ xây dựng trên thập tam linh mạch toàn bộ sẽ được đền bù. Đặc biệt với những đệ tử đang trong quá trình kết phù nhưng bị thất bại,

các người đến Đại Sảnh Đường báo danh, ngày hôm sau sẽ nhận vật phẩm bồi thường. Chuyện hôm nay tạm thời đến đây, các người trước tiên hãy trở về.

Tổng Ngọc trưởng lão suy nghĩ vài giây thì đưa ra hướng giải quyết.

- Bẩm Tổng trưởng lão, linh mạch giờ đã bị phế, mà thời gian Đăng Long Chiến không còn lâu nữa, chúng ta lấy chỗ nào để tu luyện.

- Tạm thời các người sẽ được chuyển qua những động phủ thập cửu linh mạch để tu hành.

So với thập tam linh mạch thì thập cửu linh mạch là địa phương tu luyện tốt hơn gấp hai lần, như vậy lại tiện nghi đối với những đệ tử bình thường. Còn các đệ tử ngưng phù thất bại, mặc dù cách giải quyết của Tổng Ngọc trưởng lão đã ổn thỏa, bất quá tâm trạng lại rất tồi tệ. Nhưng hiện tại chỉ có thể chấp nhận cách làm này thôi.

Giải quyết xong, Tổng Ngọc trưởng lão bèn cùng với những trưởng lão khác quay trở lại Đại Kiếm Đường, mở ra một cuộc họp khẩn cấp để điều tra chuyện linh mạch bị phế.

Linh mạch là thứ quan trọng bậc nhất đối với bất kỳ một tông môn nào, có thể nói nó chính là tài nguyên tu luyện thông dụng nhất đối với tiên giả.

Sau khi quan sát tình hình, Tinh Hồn cũng giống như bao người khác, tạm thời chuyển sang một cái động phủ thuộc thập cửu linh mạch.

“Lần này quá sơ suất.” Tiến vào động phủ mới, Tinh Hồn ngồi xuống lẩm bẩm. Không nghĩ đến Hỗn Độn Tiên Phù thật nghịch thiên, mặc dù linh mạch cửu phẩm là linh mạch thấp kém nhất, nhưng sử dụng hết linh khí của nó, cho dù một ngàn gã tiên giả đồng thời đột phá Phù Tiên Cảnh cũng không sử dụng hết được.

Hắn đã xóa sạch dấu vết, từ long khẩu cho đến động phủ tầng thứ hai, trong một khoảng thời gian bọn họ sẽ khó lòng điều tra ra được. Chuyện cấp thiết Tinh Hồn muốn làm, đó chính là làm cách nào để che dấu đi Hồn Động Tiên Phù.

Hồn Động Tiên Phù mà hắn ngưng kết, không chỉ là tiên phù dị hóa, mà còn là tiên phù chín thức nữa. Nếu để lộ ra, chuyện này khẳng định sẽ nhắc lên một hồi sóng gió. Tinh Hồn chẳng muốn làm cây cao đón gió lớn, thế nên phải tận lực ép xuống, không thể để bại lộ được.

“Làm cách nào để che giấu được nhỉ?” Tinh Hồn gương mặt trầm tư, đột nhiên trong đầu ra một đạo dị quang.

- Không gian động thiên? Đúng rồi, chính là nó.

Chín cái không gian động thiên của Tinh Hồn, công dụng của nó trước giờ là để tích trữ nguyên lực, giúp Tinh Hồn bổ sung nguyên lực khi chiến đấu trong thời gian dài. Nhưng Tinh Hồn luôn có một trực giác rằng, không gian động thiên không hề đơn giản như vậy.

Trong đầu hắn chợt lóe suy nghĩ, đó chính là biến không gian động thiên trở thành một cái không gian thần hải ngoại thể, dùng nó để che giấu Hồn Động Tiên Phù. Chuyện này không phải là không có khả năng, dù sao cách thức tu luyện của Tinh Hồn khá khác biệt với con đường tu hành thông thường.

Nghĩ là làm, Tinh Hồn bèn quay trở lại Đại Kiếm Đường, mua chín viên Kết Phù Đan, sau đó quay trở lại động phủ, đóng cửa bế quan tu luyện.

Đầu tiên thả ra bầy Quỷ Diện Trùng và Tiểu Ứng Long ở một gian phòng khác, dĩ nhiên để phòng ngừa Tiểu Ứng Long bỏ trốn, Tinh Hồn dùng cấm chế phong ấn nó lại, khiến cho Tiểu Ứng Long tức giận vô cùng, nhưng nó chửi mắng thế nào đi nữa thì cũng bị Tinh Hồn bỏ ngoài tai.

Mặc dù không biết rằng có thành công hay không, nhưng Tinh Hồn quyết định thử một lần xem kết quả thế nào. Do biến cố lần trước, thế nên Tinh Hồn không sử dụng Thần Long Hấp Khí Công để trộm linh khí từ linh mạch nữa.

Để bù lại, Tinh Hồn đem toàn bộ số lượng linh thạch hạ phẩm và linh thạch trung phẩm mà hắn thu thập được, sau đó, Tinh Hồn mới lấy Kết Phù Đan phục dụng.

Sau lưng, chín không gian động thiên lại hiện ra, không ngừng tán ra ánh kim quang lấp lánh. Căn Kết Phù Đan, lập tức Kết Phù Đan hóa thành một dòng năng lượng màu xanh nhạt, theo thần niệm của Tinh Hồn liền tràn vào không gian động thiên thứ nhất.

Chỉ thấy không gian động thiên đó chợt di chuyển về phía chính giữa, còn tám không gian động thiên còn lại quay xung quanh nó, nguyên lực từ tám không gian động thiên còn lại không ngừng tràn vào để bổ sung nguyên lực.

Mà cả vạn khối linh hạ phẩm chất thành núi bên ngoài bất chợt hóa thành một đám bụi, linh khí thất thoát hết ra rồi tràn vào không gian động thiên đó.

Chỉ thấy ở chính linh đài, Thể Đạo Liên một lần nữa xuất hiện sự rung động.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 200: Đệ Nhị Tiên Phù

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 200: Đệ nhị tiên phù

Ánh hào quang màu tím rực sáng từ chóp đỉnh Thế Giới Chi Thụ tiến thẳng vào không gian động thiên nằm ở chính giữa. Giống hệt như lần kết phù trước, khi tiên phù vừa mới được định hình chưa được bao lâu thì liền bị tia năng lượng màu tím này xâm thực.

Có điều, so với biến cố lần trước thì lần này coi bộ êm đẹp hơn rất nhiều. Không gian động thiên âm âm chấn động, dao động âm ba từ tiên phù vừa mới hình thành khiến cho không gian động thiên này đột ngột được mở rộng, từ hai mươi bốn thước trở thành bốn mươi tám thước chỉ trong giây lát.

Sau khi mở rộng xong thì dao động chấm dứt, lơ lửng chính giữa không gian động thiên đó xuất hiện một cái tiên phù màu xám tro. Bất quá, cái tiên phù này chỉ cao đúng một thước mà thôi.

Đây chính là đệ nhị tiên phù, mặc dù chỉ cao một thước, nhưng ẩn ẩn lại cảm thấy rất bất phàm, không tầm thường chút nào.

Tinh Hồn mệt mỏi mở mắt ra, ngưỡng kết đệ nhị tiên phù, tuy rằng không nghịch thiên như lần trước, nhưng kết quả vẫn khiến cho hãn tiêu

hao tâm thần, cơ thể không còn sót lại chút nguyên lực nào, bao gồm cả tám không gian động thiên kia.

Vô cùng mệt mỏi, nhưng đổi lại kết quả là xứng đáng. Chỉ cần thành công kết phù dưới sáu thước chính là một thành công rồi, còn tiên phù cao bao nhiêu, hấn tạm thời không để tâm đến. Dù sao tiên phù chính thức của hấn là Hỗn Động Tiên Phù.

Nhìn xung quanh, dù rằng đã biết trước, nhưng vẫn không khỏi có chút đau lòng. Bao nhiêu linh thạch tích trữ bấy lâu nay, rốt cuộc chỉ trong một thoáng chốc đã cuốn bay theo chiều gió, còn chưa kịp xài một cắt bạc nào thì nghèo lại hoàn nghèo.

Tuy rằng tiền bạc chỉ là vật ngoài thân, nhưng mất một số lượng lớn như vậy, trong lòng làm sao không xót xa cho được.

Thở dài một tiếng, không còn linh thạch, đan dược phục hồi nguyên lực cũng chẳng còn lấy một viên, tài sản trên người của hấn lúc này chỉ là con số không, thật đúng là thua cả ăn mày.

Không có đan dược phục hồi nguyên lực, Tinh Hồn lại bèn sử dụng thủ đoạn trước đây, đó chính là vận dụng Thần Long Hấp Khí Công trộm đi linh khí từ linh mạch. Lần này không sử dụng linh khí từ linh mạch để kết phù, vậy nên sẽ không bị người ngoài phát giác ra.

Đúng lúc đó thì ở bên ngoài tiếng gọi vọng vào.

- Tinh Hồn, người có ở trong đó không?

Giọng nói ôn hòa này, dĩ nhiên chính là Nguyên Tử chân nhân. Tinh Hồn trong lòng hơi động, không lẽ là Thiên Kiếm Tông đã tra ra được chuyện hấn khiến cho thập tam linh mạch bị toái đi.

Bất quá, tạm thời chưa thể vọng động, Tinh Hồn vẫn làm ra vẻ mặt bình thường. Hắn tiến ra bên ngoài, chỉ thấy Nguyên Tử chân nhân đã đứng đợi sẵn. Mỗi một động phủ đều có kết giới ngăn trở, bất quá chỉ ngăn trở được những đệ tử mà thôi, còn đối với Nguyên Tử chân nhân thì chẳng có lấy nửa điểm tác dụng.

Trông thấy Nguyên Tử chân nhân, Tinh Hồn vội ôm quyền thực hành lễ nghi:

- Đệ tử bái kiến phó tông chủ.
- Không cần đa lễ.

Nguyên Tử chân nhân mỉm cười nâng hắc dật. Nhìn thái độ này của y, xem ra là tự Tinh Hồn nghĩ nhiều rồi. Có lẽ Nguyên Tử chân nhân đến đây là vì nguyên nhân khác.

Nguyên Tử chân nhân chuẩn bị nói gì đó thì ánh mắt biến đổi, biểu hiện có chút ngạc nhiên, sau đó thì liền hóa thành vui vẻ:

- Ồ, người đã ngưng thành tiên phù rồi à. Chúc mừng, chúc mừng.

Tinh Hồn càng mạnh thì đối với Thiên Kiếm Tông càng có lợi trong việc tranh đoạt Đăng Long Chiến. Bất quá, sau khi dò xét kỹ lưỡng thì gương mặt Nguyên Tử chân nhân lại biến đổi.

“Tiên phù một mét?” Tại thần hải, lơ lửng một cái tiên phù hơi sắc chỉ cao một mét, nhìn tầm thường đến mức không thể tầm thường hơn.

Thành tựu của một tiên giả quyết định nhiều nhất chính là ở việc ngưng kết tiên phù, tiên phù càng cao thì thành tựu sau này càng lợi hại. Ngưng kết tiên phù kỳ thực được chia làm nhiều loại: siêu cấp yêu nghiệt, tuyệt thể thiên tài, thiên tài, người thường và phế vật.

Bất quá, dù là phế vật thì ít nhất ngưỡng kết tiên phù cũng cao hơn một mét rưỡi, mà đẳng này, tiên phù của Tinh Hồn chỉ cao đúng một thước. Đối với một kẻ từng trên lôi đài trăm xuống vô số người, phế đi Kim Đồng Phúc, Đoạn Hải, biểu lộ kiếm ý tầng thứ hai, thực lực vô cùng mạnh mẽ.

Thế nhưng tiên phù chỉ có một thước, chuyện này dù là Nguyên Tử chân nhân nhất thời cũng không thể chấp nhận nổi. Bởi vì trước đây, y đã đặt cược rất nhiều vào Tinh Hồn.

- Phó tông chủ, không biết có gì cản dận đệ tử?

Thấy sắc mặt Nguyên Tử chân nhân lúc trắng lúc xanh, nụ cười trên mặt rất miễn cưỡng, chẳng cần nghĩ cũng biết, nhất định là do trông thấy tiên phù cao một thước của hắn. Điều này không khiến Tinh Hồn buồn phiền, ngược lại vui mừng là đẳng khác, bởi vì hắn đã thành công che giấu đi được Hồn Động Tiên Phù vô cùng nghịch thiên kia.

Nghe Tinh Hồn hỏi, Nguyên Tử chân nhân ho khan hai tiếng lấy lại phong phạm thường ngày, sau đó chậm rãi đáp:

- Đúng là có một chút. Ta muốn đến xem người ở động phủ mới có chỗ nào khó chịu hay không? Nếu có gì không ổn cứ trực tiếp nói với ta là được.

- Đa tạ phó tông chủ quan tâm. Nơi này so với động phủ cũ của đệ tử tốt hơn rất nhiều.

- Nếu vậy thì tốt. Đúng rồi, người dự định khi nào tiến nhập nội môn đây?

Nhìn nụ cười miễn cưỡng, nhất định là trước khi đến đây, Nguyên Tử chân nhân có dự định khác, nhưng bởi vì trông thấy tiên phù cao một thước thì chủ ý mới bị cải biến xuống, trở thành một câu hỏi thăm. Tinh Hồn là kẻ sành đời, liếc mắt một cái là nhận ra ngay.

Bất quá, hắn cũng chẳng để tâm đến, làm như không biết gì cả. Đối với Nguyên Tử chân nhân rất nghi lễ, trả lời:

- Có lẽ hai tháng sau đệ tử sẽ tiếp nhận nhiệm vụ tiến nhập nội môn. Còn hiện tại, đệ tử cần phải ổn định tiên phù vừa mới ngưng kết.

- Nên như vậy. Mặc dù chỉ ngưng kết tiên phù cao một thước, nhưng người cũng đừng nản lòng. Người rất có thiên phú về kiếm, chỉ cần chú tâm tu luyện kiếm kỹ, trong tương lai nhất định trở thành cao thủ một phương. Thứ này người nhận lấy, tranh thủ thời gian tu luyện. Mà thôi, ta không làm phiền người tu luyện nữa. Tạm biệt.

- Phó tông chủ đi thông thả.

Nguyên Tử chân nhân xua tay, sau đó thân thể lẳng không rời đi. Tinh Hồn nhìn Nguyên Tử chân nhân biến mất, sau đó quay trở lại động phủ của mình.

Khi Tinh Hồn trở vào không lâu thì bóng dáng Nguyên Tử chân nhân hiện ra. Bất giác, trên gương mặt lộ ra vẻ bất đắc dĩ.

- Aizz... thật đáng tiếc. Tại sao lại chỉ ngưng kết được tiên phù một mét cơ chứ?

Vốn dĩ khi đến đây, Nguyên Tử chân nhân có dự định chuyển Tinh Hồn sang một cái động phủ cao cấp hơn, ở đó linh khí nồng đậm hơn nơi này gấp bốn lần, đồng thời tạo cho hắn điều kiện tu luyện hoàn hảo nhất.

Bất quá, khi thấy tiên phù một thước đó thì chủ ý ngay lập tức cải biến lại. Không thể không nhận định, thực lực của Tinh Hồn rất mạnh, nhưng tiên phù một thước, thành tựu có hạn vô cùng, thậm chí nếu không có cơ duyên nghịch thiên cải mệnh, Tinh Hồn mãi mãi không thể đặt chân vào Thiên Tiên cảnh.

Đầu tư cho một kẻ không thể đột phá Thiên Tiên Cảnh, dù là Nguyên Tử chân nhân cũng bắt đầu lưỡng lự.

Thở dài một tiếng tiếc nuối, mặc dù đánh giá rất cao Tinh Hồn, nhưng trong phút chốc, toàn bộ chủ ý đã cải biến hết thảy.

- Phải đi tìm Hạo Côn tiên bối bàn lại chuyện này mới được.

Tự nhủ vài câu, Nguyên Tử chân nhân một lần nữa chuyển người, biến mất khỏi bầu trời nơi đây.

Bên trong động phủ, mọi hành tung của Nguyên Tử chân nhân, kỳ thực đều nằm trong tầm kiểm soát của Tinh Hồn cả. Lúc Nguyên Tử chân nhân không phát giác, Tinh Hồn đã điều động một con Quỷ Diện Trùng bám lên người y.

Sau khi tiến hóa, chỉ cần Quỷ Diện Trùng không nguyện ý, dù là thực lực siêu việt như Nguyên Tử chân nhân cũng không phát giác ra được.

Chỉ thấy Quỷ Diện Trùng đậu lên đầu ngón tay Tinh Hồn, sau đó liền bay đến bầy đàn của nó đang ở trong một gian phòng khác. Kỳ thực đối với sự thất vọng này, Tinh Hồn đã lường trước rồi. Tiên phù một thước, dù là ở đâu cũng mang danh phế vật cả.

Chỉ là nếu bọn họ biết được, cái tiên phù một thước kia chỉ là dùng để che đậy Hồn Độn Tiên Phù chín thước, chẳng biết sẽ có biểu hiện như thế nào đây.

Thu lại tâm tình, Tinh Hồn chả có thời gian đi quan tâm đến việc người khác đang nghĩ gì. Nhớ đến cái lục bảo giới vật vừa mới được Nguyên Tử chân nhân tặng, này đúng là buồn ngủ gập chiếu manh, quả thực là đúng lúc hơn bao giờ hết.

Bất quá, Tinh Hồn sẽ dùng nó cho việc chuẩn bị lịch lãm làm nhiệm vụ sắp tới. Còn hiện tại thì chuẩn bị ăn trộm linh mạch thôi.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 201: Thôn Phệ Tiên Phù

Giống như trước đây, Tinh Hồn ban đầu kiến tạo một cái động phủ thứ hai, mất khoảng gần ba canh giờ, một cái động phủ ở bên dưới đã được tạo thành xong. Động phủ bên trên chỉ là thứ dùng để che mắt, còn bên dưới này mới thật sự là chỗ tu luyện chân chính.

Ngoài gian trung tâm dùng để tu luyện, Tinh Hồn tạo một cái phòng linh trùng và một cái phòng dành cho Tiểu Ứng Long, bằng không, thế nào nó cũng sẽ quăng đồ loạn cả gian tu luyện.

Ngồi phục hồi nguyên lực mất thêm một khoảng thời gian, Tinh Hồn lại bày bố trận pháp, lần trước đã thực hành qua, vì vậy lần này thủ thuật vô cùng nhanh chóng liền tạo thành long khẩu. Long khẩu chia ra làm hai đoạn, một đoạn chính dành cho việc tu luyện, còn đoạn thứ hai dùng để bổ sung sinh mệnh cho gốc cây hoàng kim.

Xong xui tất cả, Tinh Hồn ngồi xếp bằng lại, trước hết mở ra long khẩu, sau đó vận chuyển Hồn Nguyên Thiên Thần Quyết không ngừng đem linh khí luyện hóa.

Linh khí tràn vào trong cơ thể, liên tục vận hành thành chu thiên rồi đổ vào linh đài. Với các tiên giả khác, linh khí sau khi chạy xong một vòng chu thiên sẽ đổ vào đan điền, sau đó mới từ đan điền tiến vào thần hải, bởi bổ tiên phù.

Bất quá, bởi vì trong cơ thể hần có Thể Đạo Liên phi thường biệt diệt, muốn có nguyên lực bổ sung vào đan điền hay lấp đầy không gian động thiên, tất cả đều phải thông qua Thể Đạo Liên cả.

Sau lần vô minh thứ ba, Thể Đạo Liên đã hoàn toàn nở rộ, rồi cuối cùng lại tàn, quay trở lại với trạng thái nguyên thủy là một quả cầu hạt giống trong suốt, ẩn bên trong dĩ nhiên chính là Thế Giới Chi Thụ vẫn đang chậm rãi sinh sôi.

Thiên địa linh khí tràn vào linh đài, hạt giống Thể Đạo Liên như tự có linh trí, đột ngột vang ra thứ âm thanh kỳ lạ. Tinh Hồn nội tâm chấn kinh, bởi vì lúc Thể Đạo Liên vọng động thì tại không gian động thiên thứ nhất, đạo tiên phù cao một thước mà Tinh Hồn vừa ngưng kết thành không lâu trước đó, lúc này từ màu hôi sắc, nó chuyển thành một màu đen kịt thuần túy.

Tinh Hồn hoàn toàn không tự chủ, toàn bộ đều bị Thể Đạo Liên tự động vận hành. Chỉ thấy tiên phù một thước truyền ra một thứ năng lực hấp thu với tốc độ vô cùng kinh hãi thế tục, vốn dĩ hần nghĩ rằng, Tạo Hóa Nhất Khí tốc độ hiện tại đã vô cùng khủng khiếp rồi, nhưng so với tốc độ hấp nạp linh khí của tiên phù vừa mới kết thành này so ra lại thua kém phân nửa.

Dĩ nhiên, đối với Tinh Hồn mà nói mười phần lợi không phần hại, tốc độ hấp thu linh khí càng nhanh thì thực lực càng dễ dàng biến mạnh.

Linh khí liên tục truyền vào để cho Thể Đạo Liên không ngừng cắn nuốt. Và rồi, Thể Đạo Liên từ hạt giống trong suốt, tại phía bên trong ần ần rực lên một tia kim quang.

Vừa cắn nuốt, Thể Đạo Liên vừa nhả ra loại năng lượng màu vàng, không còn là màu cam như khi trước nữa. Tinh Hồn theo bản năng nhận

thứ, năng lượng màu vàng này so với năng lượng màu cam tinh thuần hơn gấp tám lần.

Dù rằng Thể Đạo Liên chỉ thải ra một đạo năng lượng nhỏ bé, nhưng Tinh Hồn không dám chê ít, vội vận chuyển pháp quyết luyện hóa năng lượng màu vàng này ngay.

Chỉ thấy đạo năng lượng màu vàng này con đường vận hành ngược lại với linh khí, nó chạy ngược lại vòng chu thiên, mỗi ngõ ngách nó đi qua, Tinh Hồn đều có cảm giác như được thoát thai hoán cốt, tẩy kinh phạt mạnh, cảm giác cực kỳ vi diệu thống khoái, dùng từ ngữ thì khó mà miêu tả thành lời được.

Một bên điên cuồng hấp thu linh khí, một bên lại luyện hóa năng lượng màu vàng mà Thể Đạo Liên thải ra. Liên tục như vậy hơn một tháng trôi qua, rốt cuộc Tinh Hồn đã lấp đầy được nguyên lực tại đan điền cùng với ba không gian động thiên.

Bởi vì lo ngại kinh biến toái mạch như lần trước diễn ra, thế nên Tinh Hồn tạm thời đình chỉ hấp nạp linh khí, đóng lại long khẩu, thu lại công pháp.

Mở mắt ra, mặc dù chỉ khôi phục lại bốn thành thực lực, nhưng chừng này cũng vừa đủ rồi, không nên quá tham lam, trái lại ảnh hưởng đến đại sự.

Lại nói, Thể Đạo Liên mặc dù hấp nạp rất nhiều linh khí, thế nhưng so với trước đây, quá trình phát triển đã bị chậm lại. Một tháng trời, thế nhưng đạo ánh kim ẩn bên trong Thể Đạo Liên nguyên thủy chỉ mới lóe sáng được một chút.

Tốc độ sinh trưởng của Thể Đạo Liên ảnh hưởng rất lớn đến thực lực của Tinh Hồn. Tốc độ sinh trưởng như vậy là quá chậm, thiết nghĩ cho dù

khiến cho thập cửu linh mạch này biến thành phế mạch đi nữa, cơ hồ chưa chắc gì khiến cho Thể Đạo Liên hoàn toàn nở rộ.

Đây cũng là nguyên nhân khiến cho Tinh Hồn tạm thời đình chỉ tu luyện lại, đến lúc cần sử dụng đến đan dược bồi bổ nguyên lực rồi.

Tiếp theo, việc Tinh Hồn muốn làm đó chính là đến Nhiệm Vụ Đường, tiếp nhận nhiệm vụ tấn chức nội môn.

Phong bế lại động phủ tầng thứ hai, Tinh Hồn không mất quá nhiều thời gian để đến được Đại Kiểm Đường.

Vẫn như thường ngày, Đại Kiểm Đường tập trung rất nhiều đệ tử, bọn họ hoặc là tự lo cho mình, hoặc là đứng tụ tập luận bàn với nhau, không khí nói chung khá rôm rả, vậy nên việc Tinh Hồn xuất hiện chả khiến cho Đại Kiểm Đường xuất hiện kinh động gì.

Đến Đại Kiểm Đường nhiều lần, vậy nên mặc dù Đại Kiểm Đường rất khổng lồ, Tinh Hồn vẫn dễ dàng đi đến chỗ Nhiệm Vụ Đường.

Chấp sự Nhiệm Vụ Đường là một gã nội môn đệ tử, thực lực đỉnh phong Phù Tiên Cảnh.

- Ta muốn nhận nhiệm vụ tấn chức nội môn.

Tinh Hồn đến trước mặt chấp sự, từ tốn nói. Gã chấp sự nhìn Tinh Hồn, bỗng nhiên trong mắt xẹt qua một tia dị quang khó thấy. Chỉ là hẩn giữ thần sắc như thường, cười ôn hòa như chưa có chuyện gì xảy ra.

- Nhiệm vụ tấn chức nội môn là các nhiệm vụ từ cấp hoàng kim trở lên. Đây là danh sách nhiệm vụ cấp hoàng kim, sư đệ có thể thử xem xét.

Vừa nói, gã ta vừa lấy ra một quyển trục đưa sang cho Tinh Hồn. Cầm lấy quyển trục, Tinh Hồn thả thần thức vào, lập tức một bảng danh sách

hiện ra trong đầu hẳn. Có đến gần ba ngàn nhiệm vụ cấp hoàng kim, thoáng nhìn qua, nhiệm vụ nào cũng là nhiệm vụ nguy hiểm cả.

Tỷ như đi về phía nam Phi Lan Châu, tiến vào Thanh Độc Trạch tại Thanh Độc Quỷ Lâm thu thập mười đầu Bách Độc Ma Thiềm. Thanh Độc Quỷ Lâm là một trong những địa phương rất nguy hiểm, tuy rằng hung danh không bằng Vĩnh Dạ Thâm Uyên, nhưng không phải là nơi mà Địa Tiên Cảnh muốn là tiến vào.

Nghe nói từng có một đoàn tầm bảo giả hơn hai mươi người, tu vi đều không dưới Thiên Tiên Cảnh cùng nhau tiến vào Thanh Độc Quỷ Lâm để tìm kiếm cơ duyên. Khi đi đông người, lúc trở lại chỉ còn lại duy nhất một người. Mà kẻ đó sau này trở thành một phế nhân, bi đát vô cùng.

Hoặc như một nhiệm vụ khác hung hiểm không kém gì nhiệm vụ Thanh Độc Quỷ Lâm, đó là Băng Tuyết Lãnh Nguyên lấy về một góc Vạn Niên Băng Hoa. Nghe nói hàn khí tại Băng Tuyết Lãnh Nguyên cực kỳ khắc nghiệt, cho dù tiên giả Thiên Tiên Cảnh nếu không có bảo vật tị hàn thì khó lòng mà chịu nổi, chỉ cần một cơn gió thổi qua cũng đủ khiến tiên giả dưới Thiên Tiên Cảnh biến thành băng điêu.

Nói chung, muốn trở thành nội môn đệ tử thì phải trải qua những nhiệm vụ với muôn vàn nguy hiểm, nếu không chuẩn bị kỹ càng thì tốt nhất không nên tiếp nhận.

Tinh Hồn khi nhìn thấy nhiệm vụ thu thập Vạn Niên Băng Hoa thì trong lòng đã có quyết định.

- Chắp sự sư huynh, ta muốn tiếp nhận nhiệm vụ thu thập Vạn Niên Băng Hoa.

- Nhiệm vụ Vạn Niên Băng Hoa. Được, sư đệ vui lòng đợi ta một chút.

Tên chấp sự này trái lại vô cùng thống khoái, không giống như gã chấp sự một trăm năm trước Tinh Hồn từng gặp, thái độ rất bình tĩnh.

Chỉ trong giây lát, hắn ta đã hoàn thành xong.

- Ta đã giúp đệ tiếp nhận nhiệm vụ này. Thời hạn của nhiệm vụ là ba năm, nếu như sau ba năm mà sư đệ không hoàn thành thì sẽ bị phạt trong vòng mười năm không được tiếp nhận nhiệm vụ tiếp theo, cắt giảm một phần ba tài nguyên tu luyện mỗi tháng trong vòng bốn năm.

- Đa tạ sư huynh.

Cầm lấy ngọc giản, Tinh Hồn khách khí ôm quyền cảm tạ, sau đó xoay người rời đi. Tinh Hồn vừa biến mất thì gương mặt gã ta tối sầm xuống. Trên tay xuất hiện một cái truyền âm phù, miệng thì thào:

- Báo cáo tổng bộ, Tinh Hồn đã quay trở lại.

Nhìn ý tứ tên chấp sự này, nghiêm nhiên là một gã thành viên Thiên Hội. Mà không đơn giản chỉ là thành viên Thiên Hội bình thường.

Bên trong nội môn, tại một tòa phủ đệ phi thường xa hoa lộng lẫy. Lúc này đang diễn ra một bàn tiệc với bốn gã thanh niên đẹp trai anh tuấn cùng với mười nữ đệ tử dung mạo đều câu dẫn tà mị đang ngồi ăn uống no say.

Trong số đó, có một gã thanh niên trẻ tuổi, trong số bốn gã nam tử thì hẳn chính là người nổi bật nhất, không những về dung mạo mà cả về khí chất.

- Chu Kinh sư huynh, chúc mừng huynh bế quan thành công, tu luyện Kinh Lôi Kiếm Quyết đến đại thành, lần này tại Đăng Long Chiến, nhất định danh tiếng vang xa.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 202: Chu Kinh

- Kinh Lôi Kiếm Quyết, Địa cấp thượng phẩm vũ kỹ, cư nhiên Chu Kinh sư huynh chỉ mất vón vẹn mười năm đã lĩnh ngộ đến đại thành. Nếu như mấy lão bất tử biết được, không biết gương mặt biểu cảm như thế nào đây, ha ha ha...

- Ta thấy lần dẫn đầu Thiên Kiếm Tông năm nay, chỉ có Chu Kinh sư huynh mới thích hợp. Còn tên Dương Thiên Quân kia, nếu không phải được vào Tần lão thực lực cao thâm khó lường thì làm gì có tư cách so sánh với Chu Kinh sư huynh được chứ.

Gã thanh niên này chính là Chu Kinh, một trong những nội môn đệ tử thực lực vô cùng mạnh. Không những thực lực cao thâm, mà bản thân Chu Kinh lại là trưởng lão Thiên Hội nội môn.

Nói về chức tước, Chu Kinh và Trương Vĩ đều cùng chức tước trưởng lão, nhưng sự khác biệt chẳng khác nào trời với đất cả.

Nếu Chu Kinh muốn, một cái ý niệm cũng đủ khiến Trương Vĩ từ trưởng lão rớt thẳng xuống một đệ tử bình thường mà không gặp bất kỳ ý kiến nào.

Nghe ba gã huynh đệ ngữ điệu nhỉnh nọt, Chu Kinh gương mặt cười thống khoái:

- Ha ha, nói đúng lắm. Dương tiểu tử đó, nói trắng ra chỉ là một con rùa đen chỉ biết rút cổ trên Vãn Kiếm Phong. Trước đây ta đã vài lần đánh tiếng muốn thách đấu hắn, nhưng đáng tiếc Dương tiểu tử đó luôn viện lí do từ chối.

Chu Kinh cầm ly rượu rót đầy lên uốn cạn một hơi, khè một tiếng rồi thở dài nói.

- Ha ha, đến khi Đẳng Long Chiến bắt đầu, Thiên Kiếm Tông liền sẽ biết ai mới chính là tuyệt đại thiên kiêu, là cường giả trụ cột tương lai ngay ấy mà.

- Nói hay lắm, nào, cạn...

Đúng lúc này, ở bên ngoài bỗng nhiên có một gã đàn ông vẻ ngoài nhìn khoảng ba mươi tuổi chạy vào với bộ dạng hốt hải.

- Bái kiến Chu trưởng lão, ngoại môn bên ngoài có người truyền tin tức về.

- Hừ, không phải chỉ là phế vật rác rưởi ngoại môn thôi sao. Việc gì lại chạy đến đây? Mau rút ra chỗ khác.

Một trong ba gã thanh niên ngồi cùng bàn với Chu Kinh thái độ tức giận, tay đập bàn tạo thành một tiếng vang khiến cho những nữ đệ tử giật mình run sợ.

- Đừng sợ, tiểu mỹ nhân.

Thấy vậy, Chu Kinh gương mặt cười nhạt, ánh mắt gian trá đã lộ rõ vẻ nheo với các nàng, hai bàn tay đồng thời ôm trọn hai cô gái dung mạo tươi đẹp nhất, dáng người lồi lõm nóng bỏng nhất kéo vào sát người mình.

- Cổ Phạn, đừng làm các nàng ấy sợ chứ. Người làm vậy ta đây cũng mất hứng nói chi đến các sư muội mềm yếu này.

Một gã đệ tử khác nhìn Cổ Phạn đánh tiếng, đương nhiên cánh tay dâm dục vẫn không quên xoa bóp uốn nắn cặp mông căng tròn trắng trẻo ần ần đằng sau bộ y phục mỏng tanh.

Cổ Phạn hừ lạnh một tiếng, sau đó lại quay sang hỏi gã đàn ông vừa mới hốt hải chạy vào:

- Người còn ở đây làm gì? Nhân lúc tâm trạng lão tử còn tốt thì lăn đi mau.

- Nhưng tin tức truyền về nói rằng nhất định phải truyền đạt cho Chu trưởng lão.

- Chết tiệt, hồ không phát uy, người cho là mèo bệnh à.

Cổ Phạn tức giận, mình đường đường là một thành viên chức trách tại Thiên Hội nội môn phi thường cao, cư nhiên lại bị một gã đệ tử tạp dịch Thiên Hội kháng lệnh không nghe.

Có điều, Cổ Phạn còn chưa kịp phát uy thì Chu Kinh đã lên tiếng ngăn lại:

- Cổ Phạn, hạ hỏa đi.

Chu Kinh đã lên tiếng, Cổ Phạn dĩ nhiên không dám trái lệnh bèn ngồi xuống chỗ của mình, bất quá ánh mắt sắc lạnh trừng mắt nhìn gã đàn ông kia, như thể đã ghim hẳn vào danh sách đen của mình rồi.

- Được rồi, bây giờ người có thể nói. Nhưng nếu tin tức thật sự không quan trọng, người hẳn biết hậu quả thế nào rồi chứ?

Chu Kinh hiểu tính khí Cổ Phạn, nhưng mà hắn cũng chẳng bận tâm lắm, sau đó chuyển ánh mắt sang nhìn gã đàn ông đang quỳ dưới đất kia, giọng nói nhàn nhạt lãnh đạm, thế nhưng gã đệ tử tạp dịch kia có cảm giác như đang đối diện với một con độc xà.

Không khí rất mát mẻ thông thoáng, nhưng không hiểu sao đối với bản thân gã ta lại giống như bị nhốt vào một cái hầm băng, gương mặt thoáng chốc tái nhợt.

- Bình tĩnh, ta không ăn thịt người đâu mà sợ. Nói đi.

Thấy hắn ta sợ sệt đến nỗi không thể mở miệng, Chu Kinh lắc đầu cười, đồng thời vận chuyển nguyên lực giúp cho gã ta lấy lại bình tĩnh.

Chỉ thấy hắn hô hấp vài nhịp, tuy nhiên ánh mắt sợ hãi còn đó, sau đó mới báo cáo:

- Bẩm Chu trưởng lão, một nội môn đệ tử đang thực hiện nhiệm vụ chấp sự Nhiệm Vụ Đường tại ngoại môn, tên là Hứa Tam truyền tin tức về nói rằng gã ngoại môn đệ tử Tinh Hồn đã xuất đầu lộ diện.

Chu Kinh vừa cầm ly rượu vừa uống thưởng thức, bỗng nhiên nghe thấy hai chữ Tinh Hồn thì liền ngồi bật dậy, khiến cho nước rượu trong ly đổ ra ngoài, ướt vào y phục của nữ đệ tử ngồi bên phải hắn. Vốn nàng ta đã ăn mặc mỏng tang rồi, nước rượu rơi vào làm cho lớp áo bên ngoài dính sát vào da thịt, nửa ẩn nửa hiện một cổ phong tình dụ hoặc khó tả.

Bất quá, Chu Kinh lại chẳng có tâm trí bận tâm thưởng thức cái hình ảnh nhu tình đó.

- Tinh Hồn? Nghe hơi quen tai, hình như đã nghe thấy ở đâu rồi.

Nghe xong báo cáo, Cổ Phạn mặc dù không bận tâm đến, nhưng dường như cái tên Tinh Hồn này trước đây đã từng để lại một chút ấn

tượng, có điều có lẽ thời gian đã lâu nên nhất thời không nhớ ra.

- Tinh Hồn? Không lẽ là cái gã đáng kiếp đã kích sát Chu Văn Thành trên Sinh Tử Đài?

Một người khác ngồi đối diện với Cổ Phạn xoa cằm, trong đầu bất chợt lóe lên linh quan, sau đó thốt.

Cùng lúc đó, tất cả mọi người đều bị hành động bất ngờ ngồi bật dậy của Chu Kinh làm cho kinh động. Nhìn sắc mặt của Chu Kinh tràn đầy sát tâm, mọi người liền biết hiện tại không nên tiếp tục mở miệng nói chuyện.

- Tinh Hồn? Con rùa đen này rốt cuộc cũng chịu hiện thân.

Cánh tay hơi gồng lên, dễ dàng chấn nát chiếc ly trong tay hành một đồng sắt bỏ đi.

- Nói, con rùa đen đó hiện đang ở đâu?

- Bẩm Chu trưởng lão, gã Tinh Hồn đó vừa mới đến Nhiệm Vụ Đường, tiếp nhận nhiệm vụ tấn chức nội môn.

- Tấn chức nội môn?

Chu Kinh nghe thấy thì hơi ngạc nhiên. Có lẽ hẳn không nghĩ rằng, Tinh Hồn chỉ vừa mới xuất hiện trở lại đã tiếp nhận loại nhiệm vụ nguy hiểm này.

- Tu vi của hắn hiện tại như thế nào? Và tiếp nhận nhiệm vụ gì, trong tin tức có nói rõ không?

- Bẩm, hắn tiếp nhận nhiệm vụ thu thập Vạn Niên Băng Hoa ở Băng Tuyết Lãnh Nguyên. Còn tu vi thì vừa mới ngưng tụ tiên phù không lâu.

- Tốt, cái này ban thưởng cho người. Lui đi.

Chu Kinh thuận tay ném một lọ thủy tinh cho gã đàn ông kia. Trông thấy chiếc bình này, gã đàn ông hai mắt rục sáng lên, vội cẩn thận chụp lấy, quỳ lại vái tạ Chu Kinh cùng với ba người Cổ Phạn, sau đó rời khỏi chỗ này.

Buổi yến tiệc lúc này trở nên im ắng lạ thường, không có bất kỳ một tiếng động nào cả, ngay cả hít thở cũng không dám mạnh dạn.

- Chu sư huynh, huynh tính sẽ xử lí hẳn như thế nào?

Một trong số ba người Cổ Phạn mở miệng lên tiếng phá vỡ bầu không khí tĩnh lặng:

- Tên rùa đen phế vật đó muốn tấn chức nội môn, nếu ta đoán không sai thì chắc đang muốn nhắm vào danh ngạch tham dự Đăng Long Chiến.

Trầm tư một lúc, Chu Kinh mới ngẩng mặt lên nói. Người ngồi gần sát với Cổ Phạn, trên tay cầm một chiếc quạt nhẹ nhàng phe phẩy:

- Không lẽ cứ như vậy để hẳn tiến nhập nội môn?

- Hừ, nhiệm vụ tiến nhập nội môn hoàn thành dễ dàng vậy sao?

Cổ Phạn cười khinh thường.

- Tuy không dễ, nhưng không phải là không thực hiện được. Ai biết được, lỡ đâu hẳn lại có sẵn Vạn Niên Băng Hoa trên người, hoặc là vô tình gặp được Vạn Niên Băng Hoa thì sao? Trên đời này, thực sự khó nói trước được chuyện gì sẽ xảy ra lắm.

- Thượng Quan Dật nói phải đấy. Ta nghe nói thực lực của gã Tinh Hồn này rất mạnh, không những dễ dàng trảm sát Chu Văn Thành mà còn từng biến hộ pháp ngoại môn Kim Đồng Phúc thành phế nhân.

Người ngồi đối diện với Cổ Phạn gật đầu đồng ý với suy nghĩ của Thượng Quan Dật.

- Hừ, là do Kim Đồng Phúc xem thường kẻ địch mới bị hãn ta thừa cơ đánh lén mà thôi.

- Cổ Phạn, đừng bao giờ đánh giá một cách chủ quan. Hãn đánh bại được Kim Đồng Phúc, không cần biết do Kim Đồng Phúc khinh thường đối phương hay là do Kim Đồng Phúc bị đánh lén, chỉ cần biết hãn chiến thắng Kim Đồng Phúc nghĩa là hãn rất có thực lực.

Thượng Quan Dật gương mặt biểu tình nghiêm túc nói.

- Không tranh cãi nữa. Ta đã có quyết định rồi.

Đúng lúc đó thì Chu Kinh hít vào một hơi sâu, ánh mắt không che giấu sát khí.

- Con rùa đen phế vật này, thứ nhất giết biểu đệ Chu Văn Thành, thứ hai nhiều lần hạ thấp uy phong Thiên Hội, thế nên nhất định phải giết hãn. Thượng Quan Dật, chuyện này đệ thay ta làm được không?

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 203: Đều Là Rác Rưởi...

- Chuyện của Chu Kinh sư huynh dĩ nhiên cũng là chuyện của ta.

Thượng Quan Dật mỉm cười đáp.

- Tốt, chỉ cần giết được con rùa đen đó, trước mặt đám trưởng lão, ta sẽ tiến cử đệ.

Thấy Thượng Quan Dật thống khoái chấp thuận, Chu Kinh liền dùng thái độ ôn hòa nói chuyện, đồng thời đưa ra hứa hẹn khiến cho Thượng Quan Dật trong lòng máy động.

Mấy người bọn chúng lại cùng nhau ăn uống thêm một hồi thì tất cả liền giải tán, ai về nấy.

Trên đường trở về động phủ của mình, Thượng Quan Dật cước bộ chậm chạp, tựa hồ đang suy nghĩ kế sách vẹn toàn để có thể nắm chắc được việc Tinh Hồn sẽ không sống sót để quay trở về Thiên Kiếm Tông.

Giết chết Tinh Hồn, thủy chung mang đến cho hắn rất nhiều lợi ích to lớn, nhất là chuyện tranh thủ được sự tin tưởng của Chu Kinh. Gã Chu Kinh này, mặc dù hắn rất kiêu ngạo không xem ai ra gì, nhưng dĩ nhiên hắn có thực lực mới dám nghĩ được như vậy.

- Tinh Hồn không phải kẻ dễ giết, muốn làm xong chuyện này, xem ra phải bỏ ra một cái giá rất lớn.

Thượng Quan Dật bước chân khựng lại, ánh mắt âm trầm nhìn về phía chân trời, trong đó thoáng qua một tia trầm tư suy nghĩ.

Đúng lúc đó, trên bầu trời xuất hiện một đạo linh quang. Chỉ thấy trong đạo linh quang đó là một người thanh niên trẻ tuổi, ước chừng khoảng hơn hai mươi, thân mặc hoàng bào, chân xuyên trường ngoa, eo quần đai lưng hoàng ngọc, đầu đội kim quan cố định lại mái tóc chảnh tề.

Mặt y như bạch ngọc, hai mắt như kiếm, tuy rằng biểu cảm bình thường, thế nhưng lại khiến cho người ta trong lòng sinh ra cảm giác vênh váo hung hăng, hàm răng sáng bóng, đôi môi mỏng, tổng thể mà nói cực kỳ tuấn dật ngạo thị.

Người thanh niên tuấn dật này, dĩ nhiên chính là một trong những thiên tài xuất chúng nhất thế hệ đệ tử trẻ hiện tại của Thiên Kiếm tông – Thượng Quan Lãnh.

Sau biến cố một trăm năm trước, mười năm sau, Thượng Quan Lãnh liền độ kiếp Địa Tiên, trở thành một gã tiên giả sơ kỳ Địa Tiên Cảnh.

Tám mươi năm trôi qua, dung mạo Thượng Quan Lãnh không có gì thay đổi, cũng chưa đặt chân vào trung kỳ Địa Tiên Cảnh, nhưng thực lực tổng thể mạnh mẽ hơn lúc trước rất nhiều. Nghe nói có tin tức, một số vị trưởng lão ngoại môn hiện nay, đa số đều trở thành bại tướng của Thượng Quan Lãnh cả.

Thực không hồ là thiên tài Bá Kiếm Chi Thể, là trụ cột tương lai của Thiên Kiếm tông.

Nhìn Thượng Quan Lãnh có vẻ như vừa mới trở về từ bên ngoài, đột nhiên trông thấy Thượng Quan Dật đứng một mình, Thượng Quan Lãnh

khỏe miệng nở nụ cười, liền điều động phi kiếm tiến xuống đó.

- Tiểu Dật, đã lâu không gặp.

Thượng Quan Dật đang suy nghĩ về việc đối phó với Tinh Hồn thì bỗng nhiên từ trên không trung một giọng nói quen thuộc truyền xuống.

Hắn ngẩn mặt nhìn lên thì liền bắt gặp một ánh mắt kiêu ngạo cùng với nụ cười tự tin đang nhìn về phía mình.

- Ra là Thượng Quan Lãnh sư huynh. Không gặp một thời gian, thực lực của huynh lại biến mạnh.

Thượng Quan Dật trong lòng trầm xuống. Tuy rằng ngoài mặt hắn biểu cảm ôn thuận, nhưng trong lòng đối với Thượng Quan Lãnh lại chẳng thuận mắt gì cả. Trong mắt Thượng Quan Dật thì Thượng Quan Lãnh là một kẻ cực kỳ đáng ghét.

Thấy Thượng Quan Dật biểu hiện khách khí, Thượng Quan Lãnh cười nhạt:

- Ha ha, cũng chỉ là được trời phú mà thôi. Tiểu Dật, nhân tiện ta cũng đang có chuyện cần nhờ đệ giúp đây...

- Sư huynh, hiện tại ta đang rất bận, không thể giúp huynh được, huynh nhờ người khác đi.

- Tiểu Dật mà cũng có chuyện bận sao, ha ha ha...

“Quả nhiên...” Thượng Quan Dật song thủ siết lại, cánh tay run run lên từng cơn, nếu không phải nơi đây đang ở trong tông môn, chỉ sợ hắn đã lao lên liều mạng rồi. Người khác có thể không biết tính cách Thượng Quan Lãnh thế nào, nhưng Thượng Quan Dật thì lại rất rõ.

Tuy rằng là anh em ruột thịt, nhưng từ nhỏ, Thượng Quan Dật từng bị Thượng Quan Lãnh ức hiếp đánh đập. Do Thượng Quan Lãnh thức tỉnh thiên phú Bá Kiếm Chi Thể, nhờ vậy mọi lỗi lầm của hắn, phụ thân hay cao tăng trưởng bối đều mắt nhắm mắt mở cho qua.

Thậm chí có đôi lần còn khiến trách ngược lại hắn, bảo hắn phải nhìn theo Thượng Quan Lãnh mà học tập. Vì vậy, từ lúc nhỏ, Thượng Quan Dật đã nuôi sát tâm với sư huynh ruột thịt này của mình rồi.

- Đệ hiện nay chính là một trong những thành viên chủ chốt của Thiên Hội, rất hiếm khi có thời gian rảnh rỗi.

- À à, ta nghe nói dạo gần đây Tiểu Dật rất thân thiết với Chu Kinh.

- Bị sư huynh đoán đúng rồi. Chu Kinh sư huynh giúp đỡ đệ rất nhiều, nhờ vậy đệ mới kiếm được chỗ tốt như hiện tại.

Thượng Quan Dật nhếch mép cười.

- Ài, đúng là tiếc quá. Ta gần đây tu luyện một loại kiếm kỹ mới, muốn Tiểu Dật cùng ta luận bàn một chút...

- Nếu như sư huynh muốn tìm người luyện kiếm, ta có thể giới thiệu cho huynh.

Chợt trong đầu rục lên một tia ám quang, sau đó cười dị tà nói. Nhưng Thượng Quan Lãnh lại lắc đầu, trông bộ dáng có vẻ ủ rũ:

- Không phải là Tiểu Dật thì ta không có hứng thú. Có lẽ hôm nào phải đi nói chuyện với Chu Kinh mới được.

- Ta nói ra danh tự của hắn, có lẽ sư huynh sẽ hứng thú đấy.

-Ồ, thật vậy?

Nhìn Thượng Quan Dật ý tứ ẩn chứa huyền cơ bên trong khiến cho Thượng Quan Lãnh có chút nghi hoặc.

- Tinh Hồn, kẻ một trăm năm trước đã tạo nên một tiểu cường phong.

“Tinh Hồn?” Thượng Quan Lãnh trong lòng ba động lên. Nhớ lại trước đây, Thượng Quan Lãnh có không ít lần gặp gỡ Tinh Hồn, trong lòng để lại một chút ấn tượng.

- Hắn vừa mới xuất hiện trở lại, thực lực tiến bộ rất nhiều. Đoán chừng đang muốn nhắm tiến vào nội môn.

- Như vậy thì sao?

Thượng Quan Lãnh lại hỏi.

- Đệ nghe nói hắn lĩnh ngộ kiếm ý, mà không đơn thuần chỉ là kiếm ý tầng thứ nhất thông thường. Đối với huynh, hắn chính là kẻ thích hợp luyện kiếm nhất.

- Tuy rằng là vậy, nhưng ta cũng không có lý do để tìm hắn à.

- Lý do, ha ha... muốn tìm lý do, kỳ thực rất đơn giản.

Bỗng nhiên Thượng Quan Dật cười lớn, sau đó nói tiếp:

- Tinh Hồn là kẻ thù của gia tộc chúng ta, đã từng chém xuống không ít thiên tài, chẳng lẽ huynh không nhớ?

- Tiểu Dật nói phải, đây là một lý do tốt à.

- Ngoài ra, còn một lý do khác nữa. Mà lý do này, nói ra thực sự rất khó nghe.

Câu nói của Thượng Quan Dật lấp lửng giữa chừng khiến cho người ta trong lòng nổi lên tò mò. Mà nhìn biểu hiện của hắn lại lộ ra dáng vẻ không cam tâm, rất là bất đắc dĩ.

- Lí do khó nghe? Ta trái lại rất muốn biết à.

- Sư huynh, cái này thật sự nghe không lọt tai. Vả lại chỉ cần lí do trước đó cũng đủ ép hắn quyết chiến rồi.

- Hừ, Tiểu Dật, nếu không nói, dù là Chu Kinh ra mặt, ta cũng không nể mặt hắn đâu à.

Thượng Quan Lãnh khí thế bộc phát chèn ép Thượng Quan Dật, gương mặt biểu lộ sự tức giận. Chỉ thấy Thượng Quan Dật gương mặt chốc lát trắng bệch, mồ hôi lạnh túa ra, nhìn vẻ mặt trông rất đau khổ. Nhưng ngược lại, trong lòng hắn lại đang rất mừng rỡ, bởi vì đây chính là điều mà hắn muốn thấy nhất.

“Đúng rồi, Thượng Quan Lãnh, tức giận đi, tức giận càng nhiều càng tốt, ha ha ha...”

- Sư huynh, đệ nói... huynh mau thu lại khí thế đi.

- À, xin lỗi Tiểu Dật, là ta nóng tính quá...

Chợt nhận ra mình hơi quá quắt, Thượng Quan Lãnh lập tức thu lại khí thế, miệng xin lỗi Thượng Quan Dật, nhưng ngữ điệu vẫn hơi tức giận:

- Nhưng đây là do Tiểu Dật không chịu nói, ép ta phải động nộ.

- Sư huynh nói phải, đệ không nên giấu diếm.

Lau đi mồ hôi trên mặt, nhưng kỳ thực đang cười lạnh trong lòng. Thượng Quan Dật hít sâu một hơi, tựa hồ ổn định lại khí huyết rồi mới nói:

- Tinh Hồn, hắc tửng mạnh miệng tuyên bố, trình độ lĩnh ngộ kiểm ý, kiểm kỹ, trong cùng thể hệ ngoài hắc ra, tất cả đều là rác rưởi.

- Cái gì, hắc thực sự nói như vậy?

Nghe xong, Thượng Quan Lãnh sát ý một lần nữa bạo động, mà so với lúc trước còn muốn khủng khiếp hơn. Thượng Quan Dật chính là muốn nhìn thấy điều này nhất.

- Thiên Kiếm Tông này, trong cùng thể hệ, bản thiếu gia nói đứng thứ nhì thì ai dám xưng đứng thứ nhất. Tinh Hồn, người đã thách thức lòng tự tôn của ta rồi đấy.

Thượng Quan Lãnh gầm lên một tiếng, sau đó trừng mắt nhìn Thượng Quan Dật.

- Hắc hiện tại đang ở đâu?

- Đệ vừa mới nhận được tin tức, nghe nói hắc đang trên đường đến Băng Tuyết Lãnh Nguyên để làm nhiệm vụ.

- Băng Tuyết Lãnh Nguyên.

Thượng Quan Lãnh ghi nhớ danh tự địa danh này, sau đó cấp tốc ngự kiếm rời đi với tốc độ cực nhanh. Hắc rời đi thì khí thế cũng biến mất, Thượng Quan Dật cảm thấy trên vai mình gánh nặng như được trút bỏ xuống.

Không thể không nói, tuy rằng hắc cực kỳ căm ghét gã sư huynh này, nhưng trong lòng lại đành phải cay đắng thừa nhận, sư huynh của hắc quá yêu nghiệt, được ông trời ưu ái quá mức. Cùng là huynh đệ, nhưng số phận khác nhau một trời một vực.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 204: Băng Tuyết Thành

Từ nhỏ, thời điểm trước khi thức tỉnh Bá Kiếm Chi Thể, Thượng Quan Lãnh đã được gia tộc coi trọng, xem hắn như một hòn ngọc quý, luôn lấy hắn ra để làm tấm gương cho các đệ tử tông tộc. Còn Thượng Quan Dật hắn thì chẳng khác gì một cái bóng bị ánh sáng chói chang của Thượng Quan Lãnh che khuất.

Cho đến khi Thượng Quan Lãnh thức tỉnh Bá Kiếm Chi Thể trên thiên phú bi, số phận Thượng Quan Dật càng như rơi xuống vực thẳm. Hắn luôn cảm hận, tại sao mọi thứ tốt đẹp đều đổ lên đầu hắn, còn mọi ánh hào quang đều bị Thượng Quan Lãnh tước đoạt. Càng nghĩ, hắn càng thêm cảm hận, chỉ tiếc không thể băm nát sư huynh của mình thành một đồng thịt nhầy nhụa.

“Tốt nhất là người cùng với hắn đồng quy vu tận, cùng chết với nhau đi.” Thượng Quan Dật nhìn bóng dáng Thượng Quan Lãnh biến mất, trong mắt tràn đầy sự cảm hận mà nguyên rủa.

- Người đâu, mau lan truyền tin tức rằng ngoại môn đệ tử Tinh Hồn tự xưng đệ nhất kiếm khách, tại Thiên Kiếm tông vô địch thủ. Làm tốc độ ngay lập tức cho ta.

Suy nghĩ vài giây, Thượng Quan Dật lấy truyền âm phù, sau đó thủ thi truyền lệnh xuống. Với thân phận hiện nay của hắn tại Thiên Hội, không

quá khó khăn để lan truyền tin tức này ra ngoài.

Mục đích chính là để Thượng Quan Lãnh nếu đột nhiên phát giác hần nói dối. Dù sao ý tưởng mượn đao giết người cũng chỉ là nhất thời nghĩ ra mà thôi.

Làm xong, Thượng Quan Lãnh bỗng nhiên cười lớn, nhìn gương mặt hần tràn đầy phấn khích.

- Tinh Hồn, hy vọng người không làm ta thất vọng.

Cười một tràng thật thống khoái, nhìn y như rằng đây là lần đầu tiên trong đời hần cảm thấy thống khoái đến như vậy. Một lúc sau thì hần cất bước rời đi.

Không lâu sau đó, từ trong đám mây trắng trên bầu trời, khi đám mây bị một cơn gió khá mạnh thổi đi, bỗng nhiên lộ ra một người thanh niên ẩn nấp đằng sau.

- Tiểu Dật đúng là, cứ nhiên lại dám tính kế cả mình. Àizz, Tiểu Dật dễ thương của mình chắc là bị tên Chu Kinh rắm thối làm hư mất rồi, không được... không được chút nào.

Người thanh niên đó, không ngờ lại chính là Thượng Quan Lãnh tưởng rằng đã bay đi tìm kiếm Tinh Hồn để quyết chiến. Kỳ thực chuyện này, từ lúc đầu, Thượng Quan Lãnh đã nghĩ được mùi gì đó không ổn rồi.

Hần không quen biết gì với Tinh Hồn, nhưng mà thông qua một vài tin tức thì có cảm nhận đôi chút, Tinh Hồn không phải loại kiêu căng ngạo mạn giống như những gì Thượng Quan Dật nói. Chỉ ít, trừ khi có người chủ động đi chọc ngoe, động chạm trực tiếp đến lợi ích, bằng không tất cả những thứ khác Tinh Hồn đều không quan tâm.

Chỉ là Thượng Quan Lãnh muốn biết mục đích thật sự của Thượng Quan Dật là gì mà thôi, vì vậy mới nương theo câu chuyện của Thượng Quan Dật, cố tình làm lơ mà thôi. Hiểu rất rõ tính khí của sư đệ của mình, thế nên Thượng Quan Lãnh làm mọi thứ rất tự nhiên, khiến cho Thượng Quan Dật ban đầu rất cảnh giác, dần dần bị Thượng Quan Lãnh nắm thóp đảo chủ thành khách ngay.

- Mà mình đã làm gì khiến cho Tiểu Dật ghét mình đến thế nhỉ. Hay là tại mình quá soái khí khiến cho nó cảm thấy bị tổn thương. Nếu đúng là như vậy thì lỗi thuộc về mình rồi.

Thượng Quan Lãnh lắc đầu thở dài tự vấn, trong lòng cảm thấy bi ai thay cho tiểu đệ đáng thương của mình.

- Bất quá, Tiểu Dật nói cũng đúng, tên Tinh Hồn kia thực sự có khả năng khiến kiếm kỹ của mình tiến bộ. Dùng hắc làm tấm bia để mình rèn luyện cũng không tệ. Nhưng nếu như vậy, chẳng phải mọi thứ sẽ đúng ý tên rắm thối Chu Kinh sao? Trước khi đi, Dương sư huynh đã dặn mình phải quan sát kỹ tên rắm thối này. A, có cách rồi, hắc hắc...

Thượng Quan Lãnh đứng giữa bầu trời, đột nhiên vang lên nụ cười quái tà, sau đó ngự kiếm khuất bóng khỏi tầng mây trắng.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Sau khi quay trở về động phủ, Tinh Hồn thu hồi bầy Quỷ Diện Trùng cùng với Tiểu Ứng Long, hắc liên rời khỏi Thiên Kiếm Tông thông qua truyền tống trận, sau đó hướng về phía đông bắc Thiên Kiếm tông mà đi.

Nói đến, sở dĩ Tinh Hồn tiếp nhận nhiệm vụ thu thập Thiên Niên Băng Hoa chính là vì địa phương Băng Tuyết Lãnh Nguyên.

Tinh Hồn luyện Trấn Ngục Huyền Thể rất cần những nơi chí âm chí hàn, bởi chỉ có những địa phương đó mới có khả năng khiến cho Trấn Ngục

Huyền Thế đột phá tầng kế tiếp. Mà Băng Tuyết Lãnh Nguyên, rất có thể là nơi đáp ứng được yêu cầu tu hành Trấn Ngục Huyền Thế, nghiêm nhiên, hẳn liền tiếp nhận nhiệm vụ này.

Từ Thiên Kiếm tông đến Băng Tuyết Lãnh Nguyên mất khoảng ba tháng đi đường.

Ba tháng sau, Tinh Hồn đã đến được một tòa thành trì tên gọi là Băng Tuyết thành. Tòa thành trì này được xây dựng bằng Bạch Băng Thạch, đây là một loại tài liệu rất kiên cố, có thể tùy ý tìm thấy ở bất cứ đâu tại Băng Tuyết Lãnh Nguyên. Đôi lúc, Bạch Băng Thạch được các Luyện Khí Sư dùng làm tài liệu luyện khí, bổ sung một số đặc tính băng hàn khá tốt.

Trước khi tiến qua Băng Tuyết Lãnh Nguyên thì cần tiến vào Băng Tuyết Thành để trang bị một ít vật dụng, nhất là bản đồ Băng Tuyết Lãnh Nguyên.

Tốn một trăm linh thạch, Tinh Hồn tiến vào Băng Tuyết Thành. So với Phong Lâm thành thì Băng Tuyết thành số lượng người ra vào ít hơn gấp mười lần. Nghĩ đến cũng là điều dễ hiểu, khí hậu tại đây rất khắc nghiệt, ngay cả tiên giả Thiên Tiên Cảnh còn cảm thấy khó chịu nói chi là những tiên giả tu vi yếu kém hơn.

Tìm đến một cái cửa hàng, vừa tiến vào trong thì một ông lão râu tóc bạc trắng, trên người mặc một bộ đồ dày cộm để chống chọi với cái lạnh nơi đây.

- Chào khách quan. Không biết khách quan cần gì?

Nhìn ông lão này thì chắc có lẽ là một người làm công.

- Ta muốn mua một số dụng cụ để lịch lãm Băng Tuyết Lãnh Nguyên.

- Khách quan muốn tiến vào Băng Tuyết Lãnh Nguyên?

Sắc mặt ông lão chợt trở nên quái dị khi nghe ý tứ Tinh Hồn, chính điều này làm cho hấn trong lòng máy động.

- Chẳng lẽ Băng Tuyết Lãnh Nguyên có biến?

- Nhìn khách quan, chắc có lẽ từ xa mới đến nên mới không biết sự tình gần đây. Được rồi, khách quan vào trong đi, lão phu có tuổi nên không chịu nổi không khí lạnh.

Tinh Hồn gật đầu, sau đó tiến vào trong, ngồi xuống một chiếc bàn gần đó, đồng thời lấy ra hơn trăm khối linh thạch, ném qua cho ông ta.

Sắc mặt ông lão tươi tỉnh hồng hào hấn lên, ánh mắt lăm lét nhìn trước nhìn sau, tựa như đang cảnh giác ai đó, sau một hồi mới giải thích:

- Nghe đồn một tuần trước, bên trong Băng Tuyết Lãnh Nguyên xuất hiện biến dị, nghe đâu là bên dưới lòng Băng Tuyết Lãnh Nguyên có một tòa địa cung cất giấu một bảo tàng khổng lồ. Tin tức này là do một nhóm nữ đệ tử Tà Âm Tông phát hiện, mặc dù đã phong bế tin tức, nhưng rốt cuộc vẫn bị lộ ra.

“Địa cung? Tà Âm Tông?” Tinh Hồn trong lòng ghi nhớ, nhất là đối với ba chữ Tà Âm Tông, đối với hấn dường như có chút ấn tượng, có vẻ đã nghe qua ai đó nhắc đến rồi.

- Sau khi tin tức này lan truyền ra, lập tức Băng Tuyết Lãnh Nguyên bị Linh Lô Tông, Tà Âm Tông và Trúc Hà Điện phong tỏa, không cho người ngoài tiến vào. Vậy nên ta nghĩ, trong thời gian này, khách quan khó mà tiến vào Băng Tuyết Lãnh Nguyên được.

- Đa tạ đã nhắc nhở. Được rồi, ta muốn mua một tí dụng cụ lịch lãm cơ bản, lão đi lấy giúp ta đi.

- Huynh đệ, cậu vẫn muốn tiến vào đó ư?

Thấy Tinh Hồn thái độ thờ ơ, điều này không khỏi làm cho ông lão nhìn hẩn với một cặp mắt quái lạ.

- Ông lão, ta tự biết có chừng mực.

Thấy Tinh Hồn đã nói vậy, miệng muốn nhắc nhở nguyên nhân nhưng rốt cuộc lại bị chặn ngay ở họng, thở dài một tiếng, ông lão bèn đi lấy dụng cụ cho hẩn.

Dụng cụ bao gồm một bộ y phục chống rét, một viên ngọc tị hàn, một tấm bản đồ và một chiếc la bàn. Tồn thêm gần sáu trăm khối linh thạch hạ phẩm, Tinh Hồn bèn rời khỏi cửa hàng này. Vốn dĩ chỉ mang ý định thu thập Thiên Niên Băng Hoa, nhưng xem ra có những chuyện lí thú sắp diễn ra.

Không nghĩ ngợi gì nữa, Tinh Hồn bèn hướng về phía Băng Tuyết Lãnh Nguyên mà rời đi. Đúng lúc đó, từ một khách điểm đối diện bỗng nhiên có mấy bóng người bước ra. Nhóm người này ước chừng có mười người, gồm ba nam và bảy nữ.

Nhìn y phục của ba gã nam tử có tiêu huy hình lôi điện, dĩ nhiên chính là đệ tử Linh Lôi tông, một trong những tông môn khổng chế tình hình Băng Tuyết Lãnh Nguyên hiện tại. Tu vi của bọn họ, có hai gã hậu kỳ Phù Tiên Cảnh, còn một gã đứng ở vị trí trung tâm chính là Địa Tiên Cảnh.

Còn về phần bảy nữ đệ tử kia, mặc dù khí trời đang rất lạnh, thế nhưng bọn họ ăn mặc mỏng tang, một chiếc áo khoác lông cừu là không đủ để che lấp đi thân hình cùng vóc dáng đốt mắt người nhìn, trên người toát lên khí tức mỹ hoặc nhân sinh, thật là làm cho người ta trong lòng sinh ra dị tâm.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 205: Băng Tuyết Lãnh Nguyên

Mấy nữ đệ tử nhìn, nói ra thì cũng có đôi chút quan hệ với Tinh Hồn. Nếu các nàng ra sớm vài phút, hoặc là hăn rời đi trễ vài phút thì có lẽ sẽ có vài chuyện thú vị để mà xem. Bởi những nữ tử quyến rũ nhân sinh này chính là đệ tử Tà Âm Tông, môn phái chỉ có nữ tử duy nhất trên toàn bộ Phi Lan Châu này.

Một trăm năm trước, khi Tinh Hồn làm nhiệm vụ tại Hạng Nhạc Sơn Mạch, trong lúc vô tình đến một thác nước lớn đã diện kiến không ít nữ đệ tử Tà Âm Tông. Đến cuối cùng, có hai nữ đệ tử may mắn trốn thoát, còn lại đều trở thành oan hồn dưới tay hăn cả.

Bất quá với tính cách của Tinh Hồn, những chuyện nhỏ nhặt đó, một trăm năm trôi qua, chắc hăn chẳng còn đọng lại trong tâm trí, nếu không có ai đó nhắc đến, có lẽ chuyện đó cũng bị hăn dần quên lãng.

Chỉ thấy mười tên đệ tử Linh Lô tông và Tà Âm tông nói chuyện với nhau rất vui vẻ, tựa hồ quan hệ hai bên vô cùng thân thiết.

- Cẩm Hoa sư muội, người nói chuyện lần này Tà Âm tông các muội thực sự là do Nhược Tình tiên tử dẫn đoàn?

Một trong ba gã thanh niên có tu vi kém nhất chột lên tiếng hỏi:

- Phải, bảy tỷ muội chúng ta đến đây trước mục đích là để dò la tình hình, vài ngày nữa, Nhược Tình sư tỷ mới cùng với hai mươi sư tỷ muội khác cùng đến nơi tập hợp.

Một cô gái dung mạo diễm lệ nổi bật nhất trong số bảy nữ đệ tử Tà Âm tông giọng điệu ngọt lịm dịu dàng đáp lời.

Vốn nàng ta đã rất mỹ hoặc rồi, bây giờ lại buông ra lời ngon ngọt càng khiến cho trái tim mấy gã nam nhân này thêm loạn nhịp. Trong số ba người thì có đến hai người cơ hồ không chịu nổi sự hấp dẫn yêu mỹ đến từ cô gái tên là Cẩm Hoa này.

Chỉ có duy gã Địa Tiên Cảnh là vẫn giữ được thái độ lãnh đạm bình tĩnh, có điều ánh mắt vẫn khó che dấu được vẻ dâm dục, bất quá so với hai gã sư đệ của hắn thì hắn giữ được bản thân, kiềm chế cảm xúc rất tốt.

Điều này khiến cho Cẩm Hoa trong mắt đánh giá hắn cao lên.

- Lần này thám hiểm địa cung ẩn chứa nhiều nguy hiểm, nhưng đồng thời cũng có rất nhiều cơ duyên đang chờ đợi. Tuy rằng đã hết sức phong bế tin tức, nhưng rốt cuộc vẫn bị mấy môn phái khác phát giác ra được.

Gã đệ tử Linh Lôi tông tu vi Địa Tiên cảnh thở dài một tiếng.

- Chuyện này, các vị trưởng bối đã nói qua với thiếp thân, thế nên chuyển lịch lãm này Tà Âm tông chỉ có hai mươi ba đệ tử tham dự.

- Băng Tuyết Lãnh Nguyên thuộc phần lãnh địa của tam tông Linh Lôi tông, Trúc Hà điện và Tà Âm tông chúng ta, thế nên lần này nếu không muốn bị các môn phái khác chiếm đoạt, chúng ta nhất định phải liên thủ với nhau.

- Triệu Nghị sư huynh nói phải, bất quá lại nghe nói, Trúc Hà Điện đang âm thầm câu kết với Tuyên Vũ môn. Trúc Hà điện đúng là không biết

điều.

- Hèn gì khi tam tông cử người họp bàn, Trúc Hà điện lại không cử người đến. Xem ra tin tức bọn họ câu kết với Tuyên Vũ môn là sự thật.

Nhóm mười người này kỳ thực đã xuất hiện bên trong tửu quán đã hơn nửa ngày trời, mục đích là để họp bàn kế sách ứng phó với ngoại nhân muốn tiến vào địa cung tại Băng Tuyết Lãnh Nguyên, nhưng rốt cuộc chỉ có Linh Lôi tông và Tà Âm tông là đến, còn đệ tử Trúc Hà điện không hề xuất hiện. Vì vậy, bọn họ liền kết luận tin tức kia là chính xác.

- Tạm thời chúng ta chia tay tại đây, mấy ngày nữa hẹn gặp các vị sư muội tại địa điểm họp bàn.

- Ba vị sư huynh đi đường cẩn thận. Lần tới nếu có cơ hội, hy vọng sẽ được luận bàn kỹ hơn.

- Ha ha, dĩ nhiên, dĩ nhiên...

Cả hai nhóm đệ tử nói chuyện một lúc thì phân chia ra làm hai hướng khác nhau, đồng thời rời khỏi Băng Tuyết thành.

Trong khoảng thời gian đó thì Tinh Hồn đang trên đường tiến vào Băng Tuyết Lãnh Nguyên. Càng đến gần Băng Tuyết Lãnh Nguyên thì không khí càng thêm lạnh giá, so với Băng Tuyết thành cơ hồ lạnh hơn gấp đôi.

Nếu sử dụng mấy thứ đồ mà hẩn mau tại cửa hàng, cơ hồ chỉ tiến vào khoảng chừng hai trăm thước là hết đất. Có điều, hàn khí cỡ này chưa ảnh hưởng gì đến hẩn lắm, bởi vì hẩn tu luyện Trấn Ngục Huyền Thể, chí ít không khí phải lạnh hơn gấp năm lần hiện tại thì mới gây được khó dễ cho hẩn. Mà cho dù là như vậy đi chăng nữa, vẫn có Hỏa Công Công lúc nào cũng có thể bảo hộ hẩn cả.

Thế nên, so với những địa phương bình thường đối với Tinh Hồn mà nói thì chẳng khác biệt bao nhiêu cả.

Nhìn phía trước, chỉ thấy trong gió lạnh có một bức tường đá cao chừng hai thước dựng lên, trên bề mặt tường đá ghi bốn chữ to lớn: Băng Tuyết Lãnh Nguyên.

Nhìn bức tượng này, chân mày Tinh Hồn hơi nhướng lên. Sau đó, bước chân lại tiếp tục hướng về phía trước. Khu vực bên ngoài, mặc dù không khí đã khá lạnh, nhưng chừng này là không đủ để cho Thiên Niên Băng Hoa sinh trưởng, vì vậy, Tinh Hồn thẳng một đường tiếp tục đi sâu vào.

Phía trước xuất hiện hai tòa núi, chính giữa là một cái khe thiên nhiên nhìn rất dốc. Nơi đó được gọi là Băng Tuyết Khẩu, đi qua hết Băng Tuyết Khẩu mới đến được Băng Tuyết Lãnh Nguyên chân chính.

Bình thường, Băng Tuyết Khẩu rất có ít người qua lại. Thế nhưng hôm nay, đứng bên ngoài Băng Tuyết Khẩu lại đang có khá nhiều người đang đứng, ước chừng khoảng hơn hai mươi người.

Khi Tinh Hồn còn cách Băng Tuyết Khẩu khoảng hơn ba mươi thước thì một trong số hai mươi mấy người đang đứng bên ngoài Băng Tuyết Khẩu bỗng vọng lại:

- Người phía trước đứng lại, Băng Tuyết Khẩu hiện tại không thể ra vào, mời đi chỗ khác cho.

Phóng thần thức dò xét, hai mươi mấy người này, tu vi cao nhất chỉ là trung kỳ Phù Tiên Cảnh mà thôi. Thiết nghĩ cũng không quá khó đoán, có lẽ là những đệ tử thuộc Linh Lô tông và Trúc Hà điện đang trấn thủ, không cho người lạ tiến vào bên trong Băng Tuyết Lãnh Nguyên.

Mấy kẻ đó, dù cả đám cùng xông lên cũng không đủ để Tinh Hồn đánh cho sững tay, chỉ là nếu cứ như vậy xông vào thì thật không phải là một quyết định thông minh chút nào. Bởi làm như vậy chẳng khác gì thách thức tất cả đám đệ tử muốn tranh đoạt bảo tàng dưới địa cung kia.

Có thể trong số những kẻ tham gia tranh đoạt bảo tàng địa cung tồn tại rất nhiều kẻ yếu, những kẻ không phải đối thủ của Tinh Hồn, nhưng đồng thời số lượng những thiên tài yêu nghiệt cũng chẳng quá ít.

Dù tự tin đến bao nhiêu đi chăng nữa, nhưng khinh thường nhân sĩ thiên hạ, nhìn đời bằng nửa con mắt, dù là con trai lão thiên thì cũng có ngày bị người ta rút đao chém chết.

Vậy nên, tạm thời Tinh Hồn chỉ đành đáp ứng, tìm cơ hội để tiến vào Băng Tuyết Lãnh Nguyên. Nhưng đúng lúc đó thì bỗng dưng đằng sau xuất hiện một luồng dao động khí tức cực kỳ mạnh mẽ. Tinh Hồn và những kẻ đang canh gác phía trước Băng Tuyết Khẩu hướng ánh mắt nhìn lên trên cao.

Chỉ thấy nơi đó xuất hiện một đạo ánh sáng. Đạo ánh sáng đó ngày càng rõ ràng, nhìn kỹ thì mới nhận ra, người đang đến chính là Thượng Quan Lân.

Sau khi nói chuyện bông đùa với Thượng Quan Dật, một hồi suy ngẫm, rốt cuộc Thượng Quan Lân cũng một đường chạy đến đây.

- Cường giả Địa Tiên Cảnh?

Thượng Quan Lân tuy rằng nổi tiếng tại Thiên Kiếm tông, nhưng hẳn chủ yếu đi lại bên trong tông môn, nên dù danh tiếng truyền ra ngoài cũng chẳng được bao nhiêu người biết được gương mặt thật sự của hắn cả.

- Mau dừng lại, Băng Tuyết Khẩu hiện tại không thể ra vào. Hy vọng huynh đài không làm khó dễ chúng ta.

Nhìn Thượng Quan Lãnh còn rất trẻ mà tu vi cao cường như vậy, chỉ nhẹ nhàng vận uy đã khiến cho mấy chục gã kia nội tâm áp lực không thôi. Cường giả Địa Tiên Cảnh, tại Phi Lan Châu này có thể xem là cao thủ một phương, là một đầu địa long rồi. Vì vậy, Thượng Quan Lãnh mới được sự tôn trọng từ mấy kẻ này.

- Yên tâm yên tâm, ha ha... ta không có hứng thú vào cái nơi lạnh teo người đó đâu.

Dường như Thượng Quan Lãnh không hề biết chuyện bên trong Băng Tuyết Lãnh Nguyên xuất hiện một tòa địa cung, mặc dù cũng cảm thấy có chút hiếu kỳ, nhưng mục đích hẳn đến đây là để tìm gặp Tinh Hồn mà thôi. Còn lại, những chuyện khác hẳn không quan tâm, ít nhất là trước khi hẳn biết được sự tình tòa địa cung kia.

Thấy Thượng Quan Lãnh nói vậy, đám người kia mới thở ra một hơi nhẹ nhõm. Dù sao cường giả Địa Tiên Cảnh không phải hạng mà bọn chúng đối phó được.

Chỉ thấy Thượng Quan Lãnh quay sang nhìn Tinh Hồn, miệng cười để lộ hàm răng trắng sáng cùng với ánh mắt kiêu ngạo:

- Còn nhớ ta không?

- Người là ai?

Vốn dĩ còn đang mang tâm lý được Tinh Hồn kính ngưỡng, thế nhưng chẳng ngờ như bị một gáo nước lạnh xối thẳng vào mặt. Một cơn gió lạnh thổi qua, cảm tưởng như khiến Thượng Quan Lãnh hóa thành một bức tượng đá vậy.

- Người... người thực sự không biết ta?

Thượng Quan Lãnh không tin, bèn hỏi lại một lần nữa. Và đau đớn thay là Tinh Hồn lãnh đạm gật đầu. Nói đến, mặc dù trước đây đã vài lần gặp qua, nhưng do không có quá nhiều ấn tượng, thế nên dần dần Tinh Hồn cũng chẳng buồn lưu lại ký ức.

Nhìn biểu cảm của Tinh Hồn không phải giống như loại giả dối giả tạo, Thượng Quan Lãnh lắc đầu thở dài. Sau đó kho khan vài tiếng, bàn tay nhẹ nhàng vuốt tóc, gương mặt hất lên trời, như thể muốn lấy lại dáng vẻ đẹp trai vốn có.

- Ài, đã vậy thì ta đành phải tự giới thiệu. Nếu như các người đã muốn biết thân phận của bản thiếu gia anh tuấn phong nhã này, thì bản thiếu gia phải đành trả lời, tên của bản thiếu gia chính là Thượng Quan Lãnh.

- Thượng Quan Lãnh?

Tinh Hồn nội tâm khẽ động. Lúc này, trong đầu đã hơi mừng rỡ, dần dần cũng chợt nhớ ra được Thượng Quan Lãnh rồi. Danh khí của Thượng Quan Lãnh quả nhiên rất lớn, vừa mới nói ra liền khiến nguyên cả đám người kia giật mình kinh hãi.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 206: Quang Nhật Chi Kiếm

Một trong những thiên tài kiệt xuất nhất thế hệ cao thủ trẻ tuổi, không những thiên tư cực cao mà còn thức tỉnh Bá Kiếm Chi Thể, thuộc về hậu thiên trung đẳng thiên phú cấp cao, đối với lĩnh ngộ kiếm kỹ thập phần lợi hại.

- Hẳn chính là Thượng Quan Lãnh, một trong những thiên tài đỉnh cấp của Thiên Kiếm tông?

- Chẳng trách còn trẻ như vậy đã đột phá Địa Tiên Cảnh. Tiềm lực của Thượng Quan Lãnh, tại Thiên Kiếm tông cơ hồ chỉ thua kém tuyệt thế kỳ tài Dương Thiên Quân mà thôi.

- Làm sao bây giờ. Nếu như Thượng Quan Lãnh đến đây vì địa cung, chúng ta làm sao ngăn cản được hẳn chứ?

- Thượng Quan Lãnh đến đây, mười phần là bởi vì địa cung rồi.

-

Mặc dù giả bộ như không nghe thấy, thế nhưng lời xì xào của đám người kia há có thể lọt khỏi tai của Thượng Quan Lãnh được.

“Đúng rồi, tốt lắm, khen nữa đi nào. Tự nhiên thấy mình đẹp trai quá... mà khoan, địa cung? Địa cung gì thế?” Ban đầu Thượng Quan Lãnh

mãi mê thường thức tự vị được khen ngợi, thế nhưng bỗng nghe đến hai chữ “địa cung” thì ánh mắt khẽ biến, chỉ là ẩn giấu rất kỹ không để cho đám người trấn thủ Băng Tuyết Khẩu nhận ra.

Thượng Quan Lãnh vẫn làm ra vẻ như thường, gương mặt hơi hướng lên trời, nhìn Tinh Hồn nói tiếp:

- Thế nào, đã nhận ra ta rồi chứ?

- Đã từng nghe qua.

Tinh Hồn lãnh đạm nói. Thái độ này của hắn không khiến cho Thượng Quan Lãnh khó chịu lắm, ngược lại thêm phần nảy sinh hứng thú. Nếu như Tinh Hồn kinh ngạc hay tỏ ra có một chút kính sợ, có lẽ Thượng Quan Lãnh sẽ không buồn nói chuyện nữa.

Chỉ thấy Thượng Quan Lãnh cười lớn, sau đó khí thể đột ngột bùng nổ. Thực lực tiên giả Địa Tiên Cảnh vừa lộ ra liền khiến cho không gian vang ra từng đợt dao động mãnh liệt, khiến cho cuồng phong nổi loạn.

- Ha ha, tốt, như vậy liền có thể nói chuyện tiếp.

- Người muốn gì?

Thượng Quan Lãnh đột nhiên bạo động khiến cho Tinh Hồn nội tâm cảnh giác, tuy khí thể chưa lộ ra, thế nhưng chỉ cần Thượng Quan Lãnh muốn tấn công, tùy thời sẽ liền phụng bồi hắn. Nhìn Thượng Quan Lãnh, Tinh Hồn hỏi.

- Nghe nói người khi ở Phàm Tiên Cảnh đã lĩnh ngộ được kiếm ý tầng thứ hai khiến cho ta rất hiếu kỳ. Ta mặc dù là Bá Kiếm Chi Thể, nhưng khi ở Phù Tiên Cảnh mới lĩnh ngộ được kiếm ý, khi đột phá hậu kỳ Phù Tiên cảnh lĩnh ngộ kiếm ký tầng hai, và hiện tại mới lĩnh ngộ được kiếm ý tầng ba.

- Muốn đánh liền đánh, nói nhiều làm gì.

- Ha ha ha... ngược lại rất hợp ý.

Cả hai còn chưa dứt lời thì kiếm trên tay đồng thời gọi ra, tốc độ như những bóng ma huyền ảo, đám người trấn thủ Băng Tuyết Khẩu tu vi không tề, thế nhưng không cách nào theo kịp tốc độ của hai người Tinh Hồn và Thượng Quan Lân.

- Vô Ảnh Thức.

Thượng Quan Lân nguyên lực vận chuyển, tay cầm kiếm không ngừng huy động xuất ra một kiếm vô cùng huyền diệu, thoát nhìn như có như không, ẩn chứa sát cơ vô cùng nguy hiểm.

- Phân Linh Kiếm.

Tinh Hồn dĩ nhiên không đứng yên một chỗ chịu trận, Đồ Lục dưới hình dạng ngụy trang chém ra một kiếm, ngay trong giây lát phân ra thành hai đạo, phá không bay đến chỗ Thượng Quan Lân.

Ầm... ầm...

Những tiếng nổ liên hoàn liên tục vang lên, tốc độ của Tinh Hồn và Thượng Quan Lân rất nhanh, thế nên khiến cho không gian lưu lại rất nhiều đạo tàn ảnh, khiến cho không gian trước mắt trở nên rất vi diệu.

Chỉ vài nhịp thở thôi mà cả hai đã giao chiến hơn mười hiệp, càng đánh, Thượng Quan Lân nội tâm càng kinh ngạc. So với những gì hắn nghĩ thì Tinh Hồn lợi hại hơn rất nhiều.

“Chẳng trách Kim Đồng Phúc lại thất bại thảm hại như vậy. Tốt lắm, không làm ta uổng phí chuyến đi này chút nào.”

Lại một tiếng ba động truyền ra, vị trí hai người Tinh Hồn và Thượng Quan Lãnh giao chiến cách khá xa Băng Tuyết Khẩu, thế nhưng ba động khí tức lại lan tận đến chỗ đó. Chỉ là ba động thôi qua, thế nhưng cũng khiến cho đám bọn chúng phải vận chuyển nguyên lực bảo vệ bản thân.

- Thượng Quan Lãnh lợi hại như vậy, cư nhiên gã kia lại có thể ứng phó được. Thực lực đúng là thâm bất khả trắc.

- Không ổn, cứ đánh nhau như vậy, chỉ sợ sẽ ảnh hưởng đến nhiệm vụ của chúng ta.

- Hai tên tiểu quái vật này thật đúng là trâu bò.

- Mau truyền tin, nếu như hai người bọn hắn tiếp tục như vậy, chúng ta khó làm mà tiếp tục nhiệm vụ nữa.

-

Chỉ thấy địa phương hai người bọn họ giao chiến càng lúc tiến gần hơn đến chỗ Băng Tuyết Khẩu. Nếu như cứ tiếp tục, tuy rằng không có khả năng khiến cho Băng Tuyết Khẩu bị phá hủy, nhưng nhất định sẽ tạo thành một đồng hỗn loạn, trong thời gian ngắn khiến cho Băng Tuyết Khẩu bị phong bế, không thể tiến vào Băng Tuyết Lãnh Nguyên được.

Một vài kẻ thông minh bắt đầu nhận ra được chuyện này liền lập tức hô lớn:

- Thượng Quan Lãnh, mau dừng tay lại.

- Mau tìm nơi khác mà đánh nhau, chỗ này không phải chỗ để hai người các người quyết chiến.

- ...

- Nói cái củ chuối gì vậy, điếc cả tai.

Thượng Quan Lãnh hừ lạnh một tiếng, đột ngột xuất ra một chưởng khá mạnh, chỉ thấy đạo chưởng pháp xông thẳng đến gần miệng cửa khẩu.

Thượng Quan Lãnh xuất thủ đột ngột, mà thực lực của hắn lại siêu việt đám canh gác Băng Tuyết Khẩu, thế nên chỉ nhẹ nhàng một chưởng tùy ý liền thổi bay đám người đó sang một bên.

- Truy Phong Kiếm.

Ngay khi Thượng Quan Lãnh hơi có chút lơ là, Tinh Hồn một kiếm phá không đâm đến, nhìn kiếm thế vô cùng hiểm hóc, như thể muốn đâm xuyên người Thượng Quan Lãnh vậy.

Thượng Quan Lãnh hơi kinh ngạc, bởi vì tốc độ xuất kiếm của Tinh Hồn so với ban đầu nhanh hơn cơ hồ phân nửa, nhất thời khiến cho hắn ta nội tâm hơi loạn.

Bỗng nhiên trong không gian vang lên từng đợt âm thanh kiếm loạn vô hình, chính là kiếm ý tầng thứ nhất được tế khởi. Trong phạm vi mười thước, nhìn dưới mặt tuyết hiện ra vô số vết chém nông sâu, vết chém này đè lên vết chém kia, như trong không gian tồn tại một loại kiếm kỹ vô hình, rất là vi diệu.

Mà sau khi Thượng Quan Lãnh bộc lộ kiếm ý, đám người cảm giác như trên người đang bị một tảng đá đè xuống, khiến cho khí thể vốn đã thảm hại nay còn bi thảm hơn.

- Thực lực rất tốt, xem ra ta phải hơi nghiêm túc một chút rồi.

- Chỉ là “hơi” thôi sao?

- Ha ha, hi vọng người có đủ bản lĩnh khiến cho ta bỏ đi chữ đó.

Sau khi bộc lộ kiếm ý đánh lui Tinh Hồn lại, đột nhiên chiến ý trong mắt Thượng Quan Lãnh lại gia tăng thêm một tầng, thực lực hiện ra càng mạnh mẽ, sắc bén hơn một phần.

- Cây kiếm cùi vô dụng mới lumen được này đúng là xài chẳng vừa tay chút nào.

Thở dài một tiếng, Thượng Quan Lãnh vứt thanh kiếm đang dùng sang một bên. Đúng là nhà giàu có khác, bảo kiếm thượng phẩm pháp khí bán ra cũng được hơn hai vạn linh thạch hạ phẩm, vậy mà trong mắt hắn ta chẳng khác gì một món đồ chơi.

Vứt thanh kiếm đó đi, trên tay hắn ta hiện ra một thanh kiếm khác. Vừa mới xuất hiện đã tạo ra một trường khí ba động dữ dội, ánh hào quang màu vàng sáng chói rực rỡ, đồng thời khiến cho không khí xung quanh dần dần trở nên ấm áp hơn.

- Lạc Nhật Kiếm, hơn chục năm rồi chưa dùng lại.

Thanh Lạc Nhật Kiếm này, phẩm chất ít nhất đã đạt đến thượng phẩm linh khí rồi. Pháp khí và linh khí, tuy chỉ chênh lệch nhau một chữ, nhưng đẳng cấp hai bên hoàn toàn khác biệt, giống như khoảng cách giữa trời với đất vậy.

Cầm Lạc Nhật Kiếm khiến cho Thượng Quan Lãnh càng trở nên bá khí kỳ lạ.

- Quang Nhật Chi Kiếm.

Thượng Quan Lãnh huy động Lạc Nhật Kiếm, nguyên lực khởi động, một kiếm xuất ra, cảm giác giống như trên bầu trời xuất hiện ánh mặt trời truyền xuống. Nhưng nhìn kỹ lại ánh mặt trời này thì mới chợt nhận ra, thì ra đó là do vô số đạo kiếm khí tạo thành, bên trong ẩn tàng sát cơ vô cùng nguy hiểm.

Lại Quang Nhật Chi Kiếm được kiếm ý tầng thứ nhất gia trì lên, tuyệt chiêu vốn đã rất lợi hại uy mãnh nay uy lực càng được gia tăng lên gấp bội.

Chỉ là, thứ kiếm kỹ này, gặp người khác thì không biết thế nào, nhưng gặp người có kiếm tâm thông minh thì chẳng khác gì một màn múa rìu qua mắt thợ.

Trong giây lát, Tinh Hồn đã nhìn ra được điểm yếu của kiếm kỹ này. Chỉ thấy hắc giơ kiếm lên, đồng thời kiếm ý tầng thứ nhất đồng thời lộ ra, đối chọi lại với kiếm ý tầng thứ nhất mà Thượng Quan Lãnh đang muốn áp chế hắc.

Chỉ thấy Tinh Hồn liên tục đánh ra ba kiếm cực nhanh, mà ba kiếm này đánh trúng vào ba cái điểm sơ hở trong kiếm kỹ. Ầm một tiếng, kiếm quang trên trời nhanh chóng tiêu tan không để lại dấu vết nào.

Thượng Quan Lãnh đứng đối diện trong ánh mắt lộ ra vẻ kinh ngạc. “Lại dễ dàng phá vỡ được Quang Nhật Chi Kiếm như vậy? Tên này càng lúc càng khiến mình tò mò à, ha ha ha...”

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 207: Chia Phần

Quang Nhật Chi Kiếm, địa cấp thượng phẩm vũ kỹ được thi triển bằng thượng phẩm linh khí Lạc Nhật Kiếm, nếu nói đến hóa giải một cách nhẹ nhàng, từ trước tới nay chỉ có mỗi Dương Thiên Quân là có khả năng này.

Còn mấy tên thiên tài khác như Túy Kiếm, Tổng Thiên Đô... tuy rằng cũng có thể phá giải, nhưng bọn họ lại không phá giải dễ dàng giống như Dương Thiên Quân hay Tinh Hồn được.

Dương Thiên Quân, Thượng Quan Lãnh tiếp xúc rất lâu, thế nên có thể hiểu được kiếm kỹ của mình bị hấn đơn giản hóa giải. Nhưng còn Tinh Hồn, một kẻ ngưng tụ phù lục một thước lại có bản lãnh phi thường này, làm sao không khiến cho Thượng Quan Lãnh hiếu kỳ cho được.

Nhưng không bởi vì vậy mà tốc độ ra kiếm của Thượng Quan Lãnh bị chậm lại. Ngay sau khi Quang Nhật Chi Kiếm bị hóa giải, Thượng Quan Lãnh thân thể khẽ động, nguyên lực vận chuyển, chỉ thấy Lạc Nhật Kiếm tỏa ra ánh hào quang rực rỡ, một luồng nhiệt khí đột ngột bài lãng ra xung quanh, nhìn bên dưới mặt băng cơ hồ hóa thành một cái hồ nước nhỏ.

Chỉ thấy trong sát na, bóng dáng Thượng Quan Lãnh đã hiện ra trước mặt, trong ánh hào quang như mặt trời rực sáng, một đạo kiếm quang thấp thoáng như ẩn như hiện, từ trên không trung trảm xuống, khí thế như thiên quân vạn mã.

- Truy Nhật Kiếm Pháp.

Kiểm này sát thương trong phạm vi mười trượng vô cùng khủng khiếp, dù đứng từ xa cũng cảm giác được một luồng sóng nhiệt nóng bức đang phà vào mặt, khiến cho làn da thoáng chốc trở nên khô rát.

Không gian càng lúc càng trở nên nóng rát, phảng phất viễn cảnh mặt trời từ trên cao hạ xuống vậy.

Tốc độ kiếm kỹ vừa nhanh, lại bao phủ trong phạm vi to lớn khiến cho Tinh Hồn không thể nào tránh né được. Tránh né, đồng nghĩa với việc hấn lãnh trọn một kiếm kinh đào lãng hải này. Vậy nên chỉ có thể mạnh mẽ kháng cự lại.

“Uy lực kiếm kỹ này, chỉ sợ đã vô hạn tiếp cận thiên phẩm vũ kỹ. Đáng tiếc, những vũ kỹ ta học được tại Thiên Kiếm tông uy lực quá kém, nếu vận dụng chỉ ôm về thất bại.”

Tinh Hồn trong lòng thầm than. Nếu so sánh thực lực chân chính, hấn chưa chắc đã thua kém Thượng Quan Lãnh, nhưng khác biệt rõ ràng nhất chính là thiếu hụt về vũ kỹ.

Thượng Quan Lãnh được học tập địa cấp thượng phẩm vũ kỹ, mà Tinh Hồn, từ lúc gia nhập Thiên Kiếm tông, hấn chỉ học cao nhất là địa cấp trung phẩm vũ kỹ mà thôi. Đối với một tiên giả, vũ kỹ chính là một trong những yếu tố rất quan trọng, một bên tu luyện địa cấp vũ kỹ, một bên tu luyện thiên cấp vũ kỹ, dù rằng tu vi và thực lực ngang nhau, nhưng một khi chân chính giao chiến, chênh lệch tự nhiên sẽ dần lộ rõ.

Bất quá, Tinh Hồn không học được vũ kỹ cao cấp tại Thiên Kiếm tông, nó không đồng nghĩa với việc hấn không có vũ kỹ để ứng phó với Thượng Quan Lãnh.

Chỉ thấy Tinh Hồn hai tay nắm chặt Đồ Lục, tư thế hơi hạ xuống, lưỡi kiếm đặt ngang vòng ra sau lưng. Nguyên lực vận chuyển, đồng thời Hư Không Chiến Thể bắt đầu được gia trì chồng lên Trấn Ngục Huyền Thể.

Gương mặt Tinh Hồn trở nên nghiêm túc, trong ánh mắt lộ ra chiến ý, nhất thời gầm lớn một tiếng.

- Phá Long Thức.

Đột ngột kiếm từ sau lưng chém ngang ra phía trước. Một kiếm này như khiến không gian bị chấn nát, trong một cái thoáng nhìn không gian trở nên vụn vụn hư huyền, thế nhưng thiên quân vạn mã không thể cản phá.

Một tiếng nổ vang chấn động thiên địa, khói bụi gió tuyết mịn mờ bay tán ra tứ tung, trong cơn gió ẩn chứa những đạo phong nhận sắc nhọn đâm khắp nơi trên mặt đất.

Chỉ thấy chính giữa nơi hai người bọn hắn giao chiến xuất hiện một cái hố khổng lồ, bán kính ước chừng gần ba mươi thước, sâu mười thước. Không chỉ vậy, bên ngoài cái hố này còn xuất hiện rất nhiều vết nứt.

- Hai gã này đúng là quái vật. Thực lực chỉ sợ đã vượt qua Địa Tiên cảnh bình thường.

Trong số những kẻ bị Thượng Quan Lãnh một chương thôi bay ánh mắt sợ hãi nhìn vị trí xuất hiện cái hố khổng lồ, thanh âm run run thốt.

Đột nhiên, trong con ngươi của gã ta xuất hiện hai bóng người không ngừng huy kiếm, đồng thời đang tiến thẳng về hướng này, chính là hướng lối vào Băng Tuyết Khẩu.

- Chậm đã, hai vị huynh đệ mau dừng lại. Nếu tiếp tục, chỉ sợ Băng Tuyết Khẩu sẽ bị hủy diệt mất.

- Băng Tuyết Khẩu thuộc phần lãnh địa Linh Lô tông, nếu hai người các người đánh nhau ảnh hưởng đến Băng Tuyết Khẩu, đừng trách chúng ta liên thủ vậy công.

-

Thấy hai người bọn họ đánh nhau hăng say không để ý gì đến tình hình xung quanh, mấy gã canh gác Băng Tuyết Khẩu đành phải căng họng ra nhắc nhở.

Có điều, dù có gào đút cổ họng thì hai người Tinh Hồn, Thượng Quan Lãnh cũng chẳng để tâm đến, tai họ xọ xai kia, để lời nói trôi theo gió bay.

- Ha ha, thống khoái, tiếp nào, đỡ một kiếm của ta.

- ...

Người một kiếm, ta một kiếm, cứ thế hai người bọn họ liên tục vùng kiếm chém nhau, khí thế tuy đã thu lại, nhưng độ sắc sảo hung hiểm so với lúc trước chỉ có hơn chứ không kém. Cứ như vậy cả hai cùng tiến vào bên trong Băng Tuyết Khẩu, trong sương mù gió tuyết dần dần khuất bóng, chỉ có âm thanh kim loại va chạm là vẫn tồn tại, nhưng dần dần cũng nhỏ đi.

Thực lực của Tinh Hồn và Thượng Quan Lãnh rất mạnh, thế nên dù có rất nhiều người đang đứng bên ngoài thủ quan, nhưng thực lực quá kém cỏi nên chẳng có cách nào ngăn cản lại.

- Làm thế nào bây giờ? Hai người đó tiến vào Băng Tuyết Lãnh Nguyên rồi.

- Chuyện này cũng không thể trách chúng ta được. Ai bảo Thượng Quan Lãnh và tên kia quá yêu nghiệt, hoàn toàn loại bỏ chúng ta ra khỏi vòng chiến.

- Tin tức đã truyền đi, một lát nữa cao thủ tam phái sẽ đến đây thôi.

-

Mấy chục người nhìn Băng Tuyết Khẩu sâu hun hút bị một tầng sương trắng mờ che khuất tầm nhìn, gương mặt ngu ngơ nhìn nhau, tựa hồ mới trải qua một cơn mơ vậy.

Nửa canh giờ sau, bên ngoài Băng Tuyết Khẩu xuất hiện khoảng chừng chín người. Phân biệt gồm sáu nam và ba nữ, ngoại trừ ba nữ tử dung mạo tuyệt trần, làn da nõn nà trẻ trung thì sáu gã còn lại nhìn độ tuổi khoảng chừng từ bốn mươi trở lên.

Ba nữ tử mặc áo đen với dung mạo đẹp như hoa kia chính là trưởng lão Tà Âm tông. Ba gã trung niên mặc áo tím có tiêu huy hình sấm sét trên ngực áo là trưởng lão Linh Lô tông. Còn ba người mặc áo bào màu xanh lục dĩ nhiên là trưởng lão Trúc Hà điện.

Một trong ba vị trưởng lão Linh Lô tông bước đến gần vị trí cái hố khổng lồ. Trong số ba người thì người đàn ông trung niên có vết sẹo hình tia sét bên mắt trái này chính là người có tu vi cao nhất – sơ kỳ Thiên Tiên cảnh.

“Đã xảy ra nửa canh giờ nhưng uy lực chỉ động mà không tán.” Nhìn vết tích chiến đấu, hàng chân mày đen rậm nhướng lên, trong đôi mắt đen thâm trầm lộ ra một tia ngạc nhiên.

“Thực lực của Thượng Quan Lãn lại đạt một bước tiến dài, mà kẻ giao chiến với hắn cũng không thua kém bao nhiêu. Rốt cuộc kẻ này là ai? Thiên Kiếm tông từ lúc nào lôi ra được mấy tên yêu nghiệt thế này?”

Thiên Kiếm tông và Linh Lô tông tuy rằng địa vị tại Phi Lan châu này như nhau, tuy nhiên chênh lệch bên trong, nhất là về lứa đệ tử hiện tại, Thiên Kiếm tông lại là tông môn chiếm ưu thế nhất.

Đệ tử thiên tài Thiên Kiếm tông phải kể đến mấy tên siêu cấp yêu nghiệt như Dương Thiên Quân, Túy Kiếm, Lôi Thần, Thượng Quan Lân, Chu Kinh... nói sơ sơ trên dưới mười tên siêu cấp yêu nghiệt. Mà Linh Lôi tông, số lượng chưa vượt quá năm người.

Thiên tài đệ tử, yêu nghiệt đệ tử tương lai chính là trụ cột của tông môn. Nếu như không có gì bất trắc xảy ra với bọn chúng, sau này chỉ sợ Thiên Kiếm tông thực lực sẽ vượt xa bốn tông môn còn lại, trở thành môn phái đứng đầu Phi Lan châu, giống như Cổ Lan châu Huyền Thần tông vậy.

Trong lúc vị trưởng lão trung niên này xem xét thì những trưởng lão khác đang khiển trách đám đệ tử canh gác Băng Tuyết Khẩu.

- Đông người như vậy lại bị người ta ngang nhiên đi vào, các người đúng là thứ đồ vô dụng, nuôi các người chỉ tổ hao phí tài nguyên của tông môn.

- Đệ tử Linh Lôi tông phụ trách trấn thủ Băng Tuyết Khẩu, mỗi người bị cắt một nửa tài nguyên tu luyện trong nửa năm. Đây là hình phạt.

- ...

Vừa lúc đó thì vị trưởng lão kia đã quay lại.

- Đừng trách bọn chúng nữa. Thượng Quan Lân thực lực siêu việt, cho dù cả đám đồng thời liên thủ cũng khó có thể ngăn cản bước chân của hắn.

Nghe ông ta nói, đám người canh giữ Băng Tuyết Khẩu ánh mắt cảm động, nếu không phải bị khí thế của mấy người kia trấn áp, chỉ sợ đã quỳ xuống dập đầu cảm ơn rồi rít rồi.

- Bất quá, tin tức địa cung có lẽ Thượng Quan Lân đã phát giác ra, có lẽ lần thám hiểm địa cung, đệ tử Thiên Kiếm tông sẽ tham dự vào.

- Hừ, Băng Tuyết Lãnh Nguyên là địa phận của tam tông chúng ta quản lý, địa cung là do đệ tử Tà Âm tông phát hiện, Thiên Kiếm tông lấy tư cách gì mà muốn được chia phần.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 208: Quấy Một Trận

Một gã trưởng lão khác của Linh Lô tông biểu cảm khó chịu.

- Thật sự khó mà nói lắm. Tỷ như có ai đó đang muốn câu kết với Tuyên Vũ môn chẳng hạn.

Đột nhiên một vị nữ trưởng lão có tóc màu xanh lam của Tà Âm tông cười mỉa hoặc, ánh mắt hơi nheo lại nhìn về phía ba gã trưởng lão Trúc Hà điện, giọng điệu quý rũ tư hương vang lên.

Nghe xong, ngoại trừ vị trưởng lão Linh Lô tông có vết sẹo ở mắt trái ra, những người khác đồng thời nhìn ánh mắt bất thiện với ba gã trưởng lão Trúc Hà điện. Ai nấy đều đằng đằng sát khí, lửa giận hiện lên trên gương mặt rất rõ ràng, thiếu điều muốn ăn tươi nuốt sống ba người bọn họ vậy.

Thấy thế, một trong số ba gã trưởng lão Trúc Hà điện đành phải lên tiếng giải thích.

- Các vị, chuyện tin tức địa cung bị lộ, kỳ thực là do bất đắc dĩ cả.

- Bất đắc dĩ, hừ, nói chuyện sao dễ nghe vậy.

Vị nữ trưởng lão khác đứng bên cạnh nữ trưởng lão tóc xanh kia đánh đá thốt lên, bàn tay ngọc che miệng lại, biểu lộ ngạc nhiên, nhưng phần nhiều trong mắt là sự khinh thị.

- Ban đầu, khi phát hiện ra địa cung, tam tông chúng ta đã giao ước, chuyển thám hiểm địa cung chỉ có tam tông tham dự. Bây giờ thì hay rồi, Trúc Hà điện các người cư nhiên phá vỡ giao ước, lại kéo theo Tuyên Vũ môn đến đây.

- Trúc Hà điện các người hôm nay không cho Linh Lô tông và Tà Âm tông chúng ta một câu trả lời thỏa đáng, nếu không Trúc Hà điện sẵn sàng chịu sự trừng phạt của Linh Lô tông đi.

Linh Lô tông là một trong năm tông môn thực lực đứng đầu Phi Lan châu, một câu nói ra vô cùng có trọng lượng. Trúc Hà điện đắc tội Linh Lô tông hoàn toàn không phải quyết định đúng đắn chút nào. Tuy rằng không đến mức làm cho Trúc Hà điện nhà tan cửa nát, hủy diệt tông môn, nhưng khiến cho thực lực Trúc Hà điện rơi xuống một tầng thì hoàn toàn nằm trong khả năng.

Nghe trưởng lão Linh Lô tông hù dọa, cả ba người kia sắc mặt tái nhợt, sợ hãi vô cùng. Nếu như Linh Lô tông thực sự trừng phạt, dù là ba cái Trúc Hà điện cũng không đủ cho bọn họ đánh.

- Thẩm Lưu trưởng lão, Đỗ Tư trưởng lão, Lương Trọng trưởng lão, kính mong ba vị hạ hỏa. Chuyện tin tức địa cung bị bại lộ, quả thực là chuyện bất đắc dĩ. Trúc Hà điện chúng ta cũng chẳng muốn xảy ra.

- Đừng vòng vo nữa, mau nói đi.

Vị trưởng lão Linh Lô tông tên là Lương Trọng gầm một tiếng.

- Chuyện là một tên đệ tử mà Trúc Hà điện chúng ta lựa chọn để thám hiểm địa cung, trong lúc có men vào đã tiết lộ cho một nữ đệ tử Tuyên Vũ môn biết. Thế là ngay hôm sau, Xích Dương đạo nhân của Tuyên Vũ môn đã bí mật tiến vào Trúc Hà điện dò la chuyện này. Tính cách Xích Dương đạo nhân, chắc hẳn các vị chẳng xa lạ gì. Dưới sự uy hiếp của Xích Dương đạo nhân, Trúc Hà điện đành phải tiết lộ sự thật.

Vừa nói, lão ta vừa thở dài một tiếng, gương mặt lộ ra vẻ bất đắc dĩ. Nghe nói đến Xích Dương đạo nhân, ông ta thực lực vô cùng mạnh, so với Tư Mặc kiếm tiên thì chỉ kém phân nửa mà thôi.

Bản thân Xích Dương đạo nhân vô cùng nóng tính, hành xử tàn ác dứt khoát. Có một lần, có một tên đệ tử của một tiểu môn phái vô tình nói xấu Xích Dương đạo nhân, thế là Xích Dương đạo nhân dẫn theo mười vị cường giả Tuyên Vũ môn khác tìm đến tiểu môn phái đó, giết đến chó gà cũng không tha, trong một đêm hủy diệt tiểu tông môn đó.

Hai phái còn lại ánh mắt nhìn nhau, nếu như thực sự là Xích Dương đạo nhân đích thân tra xét, vậy thì hoàn toàn có khả năng.

- Nếu đã vậy, chúng ta cũng không truy cứu thêm. Nhưng chuyện này không đồng nghĩa với việc chúng ta sẽ bỏ qua. Số lượng đệ tử tham dự chuyển thám hiểm này, Trúc Hà điện các người bị giảm hai phần ba.

- Hai... phần ba lận sao? Chuyện này...

- Hừ, chưa phần cho đã là nể mặt các người lắm rồi. Còn ý kiến nữa, Trúc Hà điện một người cũng không được vào.

Thẩm Lưu trưởng lão trừng mắt liếc một cái, chắc nịch nói.

Nhìn thái độ của Tà Âm tông, ba người nọ không nói gì cả, ngầm đồng ý với quyết định của Thẩm Lưu trưởng lão.

- Tạm thời giải quyết vậy đi. Hy vọng sẽ không có thêm nhiều người tham gia vào.

Đỗ Tư trưởng lão, người có vết sẹo ở mắt trái chậm rãi nói.

- Ngày mai là Thái Ngọc Tân đại sư đến nơi rồi. Cũng nên chuẩn bị một chút, cùng đến địa điểm tập hợp thôi.

Đỗ Tư trưởng lão lại nói, sau đó thân thể khẽ động, tiến vào lối vào giữa hai bên vách núi. Những người khác cũng hành động tương tự, theo bóng lưng Đỗ Tư mà đi theo.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Một cơn bão tuyết trắng xóa ập đến, kèm theo từng đợt hàn phong lạnh lẽo, chẳng khác gì những thanh đao băng giá lạnh lùng cứa vào da thịt người ta. Trước mặt là một vùng lãnh nguyên rộng lớn bị bao phủ bởi một màu trắng, quả nhiên đúng như người ta nói, dưới Địa Tiên cảnh tuyệt đối không được phép tiến vào Băng Tuyết Lãnh Nguyên.

Trong cuồng phong bão tuyết, có hai cái bóng người nhỏ bé lấp ló hiện ra. Chính là Tinh Hồn và Thượng Quan Lân.

Đứng trong cơn bão lớn, một gã trung kỳ Địa Tiên cảnh, gã còn lại chưa chính thức tiến vào Địa Tiên cảnh, nhưng thực lực cách biệt chả bao nhiêu, so với Địa Tiên cảnh bình thường muốn bá đạo hơn nhiều.

- Thật là lạnh, ta không thích xịu nào.

Gió lớn khô lạnh khó chịu phả vào mặt, giống như bị một con quái vật tuyết đang la liếm vậy, cảm giác cực kỳ khó chịu mà dùng từ ngữ khó miêu tả hết được.

Thượng Quan Lân bĩu môi nói. Bất quá, trông Thượng Quan Lân hình như không ảnh hưởng lắm bởi trận bão tuyết này. Nói đến câu trên, dưới Địa Tiên cảnh tiến vào Băng Tuyết Lãnh Nguyên chỉ có con đường chết, nhưng Địa Tiên cảnh cũng không phải dễ dàng muốn hành tẩu. Trừ phi trên người có pháp bảo tị hàn vô cùng lợi hại.

- Wao, hình như người không bị cái lạnh ở đây ảnh hưởng, thật lợi hại à.

Liếc mắt qua nhìn, trong mắt Thượng Quan Lãnh kinh ngạc, nhưng sau đó chuyển thành hứng thú, thốt lên một tiếng.

- Ta không bị ảnh hưởng bởi hàn khí là nhờ Viêm Hỏa Ti Y và Liệt Diễm Châu hai kiện pháp bảo, mà trông người, hình như chẳng sử dụng pháp bảo nào khác. Thật lợi hại, có thể tiết lộ được không?

- Người nghĩ ta sẽ nói?

Tinh Hồn lãnh đạm đáp.

- Có lẽ là không, ha ha ha...

Ngửa mặt lên trời cười lớn, đối với câu trả lời của Tinh Hồn, Thượng Quan Lãnh chẳng có chút khó chịu nào cả.

Nhớ lại một khắc trước, lúc hai người bọn hắn giao chiến kịch liệt, ta một kiếm người một kiếm, sau đó mất hút vào Băng Tuyết Khẩu. Cuối cùng khi xuất hiện tại Băng Tuyết Lãnh Nguyên chân chính thì cả hai đều đồng thời không hện mà dừng kiếm lại.

Chỉ mới giao đấu, nhưng thoạt trông đã hiểu nhau rất rõ, thật đúng là vi diệu khó tả.

- Tinh Hồn, tại Thiên Kiếm tông thế hệ chúng ta, chỉ có ba người khiến ta hứng thú. Dương sư huynh là một, tên nghiện rượu Túc Kiếm là hai, và người là ba.

Tinh Hồn giữ im lặng, từ chối cho ý kiến.

Bên cạnh, Thượng Quan Lãnh lại nói tiếp.

- Trò chuyện với người như người đúng là chán chết đi được, kiểu này sao mà đi của gái được. Mà thôi, quên chuyện đó đi. À đúng rồi, người có tính đi thám hiểm cái gì địa cung kia không?

Chợt nhớ ra chuyện địa cung, Thượng Quan Lãnh lại hỏi.

- Đẳng Long Chiến gần đến, có thể gia tăng thực lực lúc nào thì hay lúc đó. Địa cung, dĩ nhiên phải đi.

- Ha ha, người cũng hứng thú với Đẳng Long Chiến. Vậy thì càng thú vị rồi. Thứ này cho người.

Cười lớn một tiếng, Thượng Quan Lãnh xoay người rời đi, bóng dáng khuất dần bởi cơn bão lớn. Trong tiếng gió truyền lại tiếng cười ngạo nghễ cùng câu nói:

- Hy vọng gặp lại người tại địa cung. Khi đó cùng quấy một trận ra trò nào, ha ha ha...

Nhìn theo hướng Thượng Quan Lãnh biến mất, Tinh Hồn chân mày nhíu lại. Tính cách của Thượng Quan Lãnh, đúng là rất quái dị, đồng thời cũng là một đối thủ mạnh. Trước đó giao thủ, cả hai đơn giản chỉ là so chiêu thức, dò thám thực lực mà thôi, chưa hề sử dụng toàn bộ sức mạnh thật sự.

Nếu thực sự bùng ra hết, Tinh Hồn thật sự không dám nắm chắc phần thắng. Thực lực của đệ tử thiên tài không thể xem thường được.

Vì vậy, Tinh Hồn càng phải gấp rút nâng cao thực lực. Hít sâu một hơi, Tinh Hồn cảm tấm da mà Thượng Quan Lãnh đem ném cho hắn. Mở ra thì mới biết, đó là một tấm bản đồ Băng Tuyết Lãnh Nguyên. So với tấm bản đồ hắn mua được ở cửa hàng Băng Tuyết Thành chi tiết hơn rất nhiều.

Trên bản đồ có rất nhiều vị trí đánh dấu Thiên Niên Băng Hoa có thể sinh trưởng. Có tấm bản đồ này, việc tìm kiếm Thiên Niên Băng Hoa sẽ đơn giản hơn rất nhiều, giảm thiểu được thời gian hoàn thành nhiệm vụ.

Nhận tấm bản đồ này, đối với hắn mà nói chẳng có gì đáng xấu hổ cả. Đưa thì dùng thôi, đại gì phải tự cao từ chối chứ?

Lại lấy ra một chiếc la bàn, trong bão tuyết, dù thần thức mạnh cách mấy thì cũng khó mà xác định phương hướng, trừ khi có bản lĩnh thông thiên quán địa, thần thức bao trùm Băng Tuyết Lãnh Nguyên, một cái nhấc tay hủy diệt cái nơi giá lạnh này.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 209: Công Tử Quân

Bầu trời trong xanh thoáng đặng, đâu đó xuất hiện những cánh chim nhẹ nhàng vỗ cánh bay qua. Ánh mặt trời chói chang từ trên cao soi xuống, chiếu sáng một khoảng không gian bao la rộng lớn trên Hư Thần Tinh.

Tại một đấu trường khổng lồ không có mái che, nhìn từ trên cao xuống tựa như một cái lồng chảo khổng lồ nổi lên trên mặt đất, trông vô cùng hùng vĩ. Từ bên trong cái đấu trường này phát ra những âm thanh tiếng trống điên cuồng, âm thanh gào thét không ngừng cổ vũ một cách cuồng nhiệt. Dù đứng bên ngoài mà trái tim bên trong lòng ngực tựa hồ đang hòa cùng với âm thanh cuồng nhiệt cháy bỏng kia, không ngừng vang lên từng cơn.

Cái đấu trường khổng lồ đó được gọi là Đấu Trường Tán Tiên, một trong những khu vực sầm uất, tụ tập đông người nhất, cũng là nơi hỗn loạn nhất tại Kim Lan Quốc.

Đấu Trường Tán Tiên ngày này qua ngày khác, năm này qua năm khác, dù thời gian dài đằng đằng đã mấy ngàn năm, nhưng kể từ lúc đấu trường này được xây dựng lên và bắt đầu cho hoạt động thì nó chưa bao giờ ngừng đi âm thanh nhiệt huyết điên cuồng đó.

Đấu Trường Tán Tiên, sở dĩ được gọi với cái tên “Tán Tiên” là bởi trong suốt mấy ngàn năm qua, đã có vô số tiên giả tử trận tại đây. “Tiên” ở

đây là chân tiên thật sự, là những người đã đột phá vào Linh Tiên cảnh, còn dưới Linh Tiên cảnh thì chẳng khác gì gà đất chó sành, chưa đủ thành đạo. Dĩ nhiên, cũng có không ít mấy tên quái vật dưới Linh Tiên cảnh ngẫu nhiên xuất hiện, nhưng cũng chỉ tồn tại được một thời gian ngắn rồi cũng chết đi bởi đối thủ của mình. Đừng nói là dưới Linh Tiên cảnh, dù là Linh Tiên cảnh tiên giả, thậm chí là Thiên Tiên cảnh cũng không ít người vẫn lạc.

Quy tắc tại Đấu Trường Táng Tiên chỉ có một, đó là sống hoặc chết. Chiến thắng, không những có danh vọng, mà còn có một số tiền thưởng cực kỳ khổng lồ. Thế nên, dù Đấu Trường Táng Tiên chẳng khác gì một cái cỗ máy xay thịt, nhưng vẫn có vô số tiên giả tìm đến nó, mong được nổi danh, và dĩ nhiên là ôm về một khối tài sản khổng lồ.

Nghiễm nhiên, Đấu Trường Tán Tiên không chỉ tạo ra để cho mấy tên quái vật đánh nhau sức đầu mẻ trán, mà ý tứ ngầm, dùng từ mỹ miều thì là nơi làm giàu, còn thô tục, thì là nơi cá cược bài bạc. Có thể giàu lên chỉ trong một đêm, nhưng cũng có thể tan cửa nát nhà chỉ trong một thoáng chốc.

- Trận đấu tiếp theo, mời nhân loại tiên giả công tử Quân và tượng yêu tộc Càng Phổ tiến vào đấu trường.

Phía trên cao, có một gã tiên giả tu vi Linh Tiên cảnh cười một đầu Sư Thửu Thú, trên tay cầm một pháp bảo có công dụng khuếch tán âm thanh, miệng gào thét thật lớn, âm thanh cuồng nhiệt vang vọng khắp Đấu Trường Tán Tiên.

- Công tử Quân. Đến lượt công tử Quân rồi.

- Tiểu quái vật công tử Quân, ha ha ha... lão tử đặt cược hết tài sản vào hẳn. Người đâu, lão tử đặt bảy trăm vạn tiền cược.

- Công tử Quân, đập chết con voi xấu xí đó đi. Chiến thắng nó, bốn tọa tặng riêng cho người mười vạn khối linh thạch trung phẩm.

- Đây là giấy kế ước phủ đệ của ta, đặt cược hết cho công tử Quân.

-

Ngay khi tên trọng tài sư kia hô lớn ba chữ “công tử Quân” thì cả Đấu Trường Táng Tiên như muốn nổ tung lên. Vô số người gào thét ba chữ này, không tiếc đặt cược tất cả tài sản vào công tử Quân.

Vị công tử Quân này, bốn mươi năm trước xuất hiện tại Đấu Trường Táng Tiên. Khi đó, tu vi của hắn chỉ mới ở đỉnh Địa Tiên cảnh. Tại Đấu Trường Táng Tiên mà nói, dưới Linh Tiên cảnh chỉ là cái bao cát, là quả mềm hồng để cho đối thủ giết chết mà thôi. Có đến, chắc cũng vì quá thiếu thốn, hoặc là bị ép buộc phải bán mạng mà thôi.

Đối thủ đầu tiên của công tử Quân là một gã nhân loại tiên giả, tu vi trung kỳ Linh Tiên cảnh. Ai cũng đặt cược hết vào gã trung kỳ Linh Tiên cảnh kia, bởi chẳng ai nghĩ đến việc công tử Quân có khả năng giành chiến thắng cả.

- Ta chấp ngươi ba chiêu!

Đó là câu nói đầu tiên của công tử Quân vang lên tại nơi ngàn trăn máu tanh này. Ai cũng nghĩ rằng công tử Quân là một tên điên, bị mất hết thần trí, hoặc là kiếm chút vinh quang cuối cùng dành cho mình.

Thế nhưng, trái ngược với dự đoán của nhiều người, hoặc là nên nói một cách chính xác đó chính là nằm ngoài khả năng tiên liệu của chúng nhân. Gã trung kỳ Linh Tiên cảnh kia khi xuất thủ, không bởi vì công tử Quân tu vi kém cỏi mà xem thường, chiêu đầu tiên đã dồn ép công tử Quân vào chỗ chết.

Không ngờ được rằng, công tử Quân dễ dàng tránh né. Bị một gã Địa Tiên cảnh né chiêu, nó chẳng khác gì việc bị tát một cái thật mạnh vào mặt. Gã trung kỳ Linh Tiên cảnh điên cuồng hơn, lại tiếp tục xuất chiêu, uy lực so với lúc trước mạnh hơn gấp ba lần.

Nhưng rồi, vẫn bị công tử Quân đơn giản hóa giải. Đến lúc này, toàn bộ đấu trường đã cảm thấy có cái mùi gì đó không ổn ở đây rồi. Có điều, bọn họ vẫn cho rằng, có thể là do đối thủ của công tử Quân còn hơi khinh địch, cộng với việc công tử Quân có thân thủ rất quý dị.

Và rồi, đến khi lần thứ ba xuất thủ, lần này không giống như hai lần trước đó, công tử Quân không hề tránh né mà lựa chọn trực tiếp ứng phó. Vốn cho rằng, công tử Quân sẽ lựa chọn tránh né, thế nhưng hành động này của hắn lại khiến cho người ta cực kỳ ngỡ ngàng.

Sự ngỡ ngàng này càng hóa thành điên dại khi mà công tử Quân ngoại trừ bị cát bụi dính bẩn áo quần ra thì hắn không hề bị một chút thương tổn nào khác, dù chỉ là một sợi lông.

- Ba chiêu đã hết.

Một lần nữa, công tử Quân với chiếc mặt nạ che đi nửa gương mặt bên trên, khóa miệng nở nụ cười cùng giọng nói ôn hòa. Một câu trước đó của hắn, ban đầu khán giả và đối thủ của hắn đều cho rằng mang ý nghĩa lấy chút danh dự, là cuồng vọng trong tuyệt vọng. Nhưng bây giờ, ý nghĩa của nó đã bị hoán đổi hoàn toàn.

Bởi lúc này, chúng nhân đã biết, công tử Quân hoàn toàn có khả năng này.

Và rồi, công tử Quân thân thủ lả lướt tại chính giữa Đấu Trường Táng Tiên, trước hàng chục vạn chú mục, một thời khắc mà cả Đấu Trường Táng Tiên trở nên im lặng trong vô số năm qua được xây dựng nên, như thể thời

điểm mà Đấu Trường Táng Tiên chào đón một con quái vật vừa mới xổng chuồng.

Chỉ thấy công tử Quân một kiếm xuất ra, một kiếm duy nhất định càn khôn, nhanh, mạnh và sắc sảo, không cho đối thủ một cơ hội nào phản ứng, biến đối thủ thành hai nửa chỉ trong một cái chớp mắt.

Cả đấu trường im bật trong gần một phút. Nghe thì thấy một phút ngắn ngủi, nhưng tại một nơi như Đấu Trường Táng Tiên, im lặng chỉ một giây thôi cũng là một thứ gì đó rất xa xỉ chứ đừng nói gì đến một phút.

Danh tiếng của công tử Quân kể từ thời khắc ấy dường như đã trở thành một huyền thoại, một huyền thoại về một tiểu quái vật từ Linh Tiên cảnh trở xuống với chiến tích bất bại.

Bốn mươi năm trôi qua, thực lực của công tử Quân đã tiến bộ thần tốc, hai mươi trước đã đột độ kiếp Địa Tiên, chân chính bước vào Linh Tiên cảnh. Và hiện tại đã đột phá trung kỳ Linh Tiên cảnh.

Đối thủ của công tử Quân hiện tại, tượng yêu tộc Càn Phổ. Chỉ thấy Càn Phổ thân thể cao lớn đến ba thước, cơ thể làn da xám tro với rất nhiều vết sẹo do đao kiếm tạo thành, cơ bắp lực lưỡng dưới ánh mặt trời phản chiếu lại, hẳn vẫn chưa hóa hình hoàn toàn, phần đầu vẫn là một con yêu tượng với chiếc ngà mọc dài ra khỏi răng, chiếc mũi sun sun dài chừng một gang tay, hai bên thái dương đôi tai to như hai chiếc quạt, và trên đầu thắt đuôi sam một nhúm tóc màu đỏ.

Càn Phổ tu vi viên mãn Linh Tiên cảnh, chiến tích cũng giống như công tử Quân, từ khi bắt đầu ghi danh tại Đấu Trường Táng Tiên là bất bại.

- Grao grao graooo...

Vừa mới xuất hiện, Càn Phổ bỗng nhiên gầm lớn một tiếng, âm thanh tạo thành từng đợt sóng âm ba thối tràn về phía trước, cảm giác như không

gian bị bẻ cong lại, dấy lên một cơn sóng thần khổng lồ vậy.

Mặt đất bởi vì sóng âm ba của tiếng gầm tạo thành một cơn chấn động nhẹ nhẹ. Chỉ là, nó không khiến cho khán giả sợ hãi, mà còn khiến cho cái lòng chảo khổng lồ này càng trở nên nóng cháy hơn bao giờ hết.

Tiếng gào khản cổ, tiếng la hét âm ỉ... vô số âm thanh vang lên liên tục, âm thanh có cổ vũ, có khen ngợi, có cả chửi bới, nguyên rủa tạo thành một thứ hỗn loạn rất đặc trưng của nơi đây.

- Càn Phổ, đập chết thằng tiểu súc sinh đó cho ta.

- Voi rừng bắn thiếu, lần này người sẽ bị công tử Quân bẻ răng lật đầu. Khốn kiếp, lần trước đặt cược thua khiến lão gia tử đây bay mất một nửa tài sản.

- Công tử Quân, người không được phép bại trận. Hãy lột da nó xuống rồi cùng mở tiệc nhậu một trận thật sướng nào.

- Giết... giết... đập chết thằng công tử Quân đáng ghét đó đi.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 210: Danh Chấn Thiên Hạ

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 210: Danh chấn thiên hạ

Tượng yêu tộc Càn Phổ đôi mắt rực lên chiến ý nồng đậm, thân thể của hắn so với công tử Quân cơ hồ to lớn gấp ba lần, khí thế hung tàn ác ý không ngừng lan tỏa ra, nếu như ai không có ý chí kinh người, chỉ sợ chưa đánh đã biết thua rồi.

Bất quá, công tử Quân thân chinh bách chiến, ngoại trừ Thiên Tiên cảnh trở lên, còn lại từ viên mãn Linh Tiên cảnh tính xuống, hắn đã gặp qua vô số lần. Và dĩ nhiên trong vô số trận đấu đó, trụ vững đến cùng chỉ có một mình công tử Quân hắn mà thôi.

Càn Phổ hung ác bất thiện nhìn công tử Quân trên gương mặt đeo chiếc mặt nạ che nửa bên trên, mái tóc đen bay phiêu dạt theo từng trận gió lộng cuồng nhiệt, khóe miệng lúc nào cũng treo một nụ cười tự tin và kiêu ngạo.

- Công tử Quân từ một gã Địa Tiên cảnh tung hoành Đấu Trường Táng Tiên trong suốt bốn mươi năm, dù người là tiên giả nhân loại nhưng vẫn khiến yêu tộc chúng ta tôn kính.

Càn Phổ tay phải cầm một Đại Kim Cương Chùy màu đen không ngừng vỗ nhẹ đầu xuống mặt đất, tuy rằng chỉ là vỗ nhẹ, nhưng ẩn ẩn bên dưới lòng đất không ngừng lan ra một loại công kích gợn sóng. Người bình thường sẽ không thể nhận ra, trừ khi tu vi bước vào Linh Tiên cảnh thì mới lờ mờ cảnh giác được.

Sóng địa âm này âm thầm công kích tới công tử Quân, nhưng khi cách công tử Quân khoảng chừng năm thước thì liền phân chia ra làm hai hướng. Điều này khiến cho Càn Phổ trong mắt ngạc nhiên, nhưng nhiều thêm là chiến ý không ngừng cháy lên.

Công tử Quân phong thái vẫn ôn hòa nhưng không kém phần kiêu ngạo:

- Được bách yêu chi tộc biết đến, thực sự khiến ta rất vinh hạnh. Nếu như đánh bại được các hạ, như vậy danh tiếng của ta tại yêu tộc chắc sẽ cao hơn một bậc.

- Ha ha, công tử Quân, trong số những gã nhân loại Càn Phổ ta gặp qua, ngươi là kẻ khác biệt nhất. Những tên nhân loại khác, trong mắt lão tử đều là rác rưởi cả.

Càn Phổ ngửa mặt cười lớn, mặc dù trên khán đài có hơn hai phần ba số lượng đều là nhân loại tiên giả, thế nhưng Càn Phổ không hề e ngại gì cả, giọng nói tràn đầy khinh thường.

Ngay lập tức, nhân loại tiên giả không kiềm chế được lửa giận. Nhân yêu vu tam tộc tại Hư Thần Tinh này chẳng tộc nào ưa thích nhau cả. Mỗi lần gặp mặt đều là ta sống ngươi chết. Bất quá, tại Đấu Trường Táng Tiên này, chỉ cho phép chém giết nhau trên sân đấu trường, còn lại nếu như đánh nhau giữa chỗ khác thì sẽ bị giết ngay tức khắc.

Thế nên mới có hiện trạng mặc dù yêu tộc xuất hiện giữa chỗ nhân loại mà không hề bị nhân loại vây công.

- Con voi rừng hôi hám, người dám coi thường nhân loại chúng ta.

- Công tử Quân, người phải bẻ hết răng con súc sinh đó xuống, treo đầu nó giữa Kim Lan Thành, để cho bọn súc sinh yêu tộc biết nhân loại chúng ta mới là tộc loại vô địch.

- Giết... giết... giết...

Bị tượng yêu tộc Càn Phổ dè bỉu khinh thị, vô số nhân loại xung quanh Đấu Trường Táng Tiên nổi giận chửi mắng nguyên rủa, không chỉ chửi Càn Phổ mà còn lôi cả tám đời tổ tiên của hắn lên để chửi cho sướng mồm.

Dù sao ở đây đông người như vậy, mà quy tắc chỉ không cho đánh nhau ngoài sân đấu trường chứ không hề cấm chửi lộn, vậy nên bọn họ cứ chửi mắng thoải mái mà chả phải e ngại gì cả.

Âm thanh hỗn loạn không ngừng lan truyền đến, đột nhiên Càn Phổ cái vòi nhỏ hơi cong lên, hít sâu vào một ngụm khí rất lớn khí cho cái bụng tám múi đen bóng lực lưỡng căn phòng lên, lưng hơi cong về phía sau, rồi sau đó cái miệng há to ra, lớn bằng một cái tô loại lớn. Ngay lúc đó, một tiếng gầm mang theo lực lượng sóng âm ba kinh thiên động địa, khiến cho không gian trong giây lát biến dạng.

- Câm miệng hết cho ta, lũ nhân loại ti tiện mặt rệp.

Bị tiếng ồn xem vào, Càn Phổ lửa giận bốc cháy, gầm lớn một tiếng, chỉ thấy tiếng gầm của hắn uy mãnh đến nỗi khiến cho kết giới xung quanh hơi rung chuyển nhẹ nhẹ.

Tiếng gầm này, dĩ nhiên không chỉ mục đích làm đám người kia câm mồm lại, mà còn lấy khí thế trấn áp công tử Quân, khiến cho công tử Quân cơ thể phát sinh nội thương, hoặc ít nhất khiến cho công tử Quân chiến ý tiêu giảm.

Nhưng đáng tiếc là chỉ có một mục đích thành công, đó chính là khiến cho đám nhân loại trên khán đài hơi ngưỡng lại tiếng la ó, còn công tử Quân thì chẳng có chút động tĩnh khác thường nào.

Bất quá, Càn Phổ không vì vậy mà thất vọng. Chỉ thấy hần nhẹ nhàng nâng cây Đại Kim Cương Chùy, cực phẩm linh khí mà hần được gia tộc ban tặng vì chiến tích của mình, nhìn cây Đại Kim Cương Chùy này, cân nặng ít nhất cũng hơn vạn cân, cư nhiên lại được hần nhắc lên một cách dễ dàng. Đại Kim Cương Chùy với những cái gai nhọn hoắc chỉ thẳng vào mặt công tử Quân, với gương mặt ngạo nghễ nhếch lên một nụ cười:

- Công tử Quân, hôm nay ta sẽ lột mặt nạ của ngươi xuống, để cho cả nhân loại các ngươi biết, chỉ có yêu tộc mới là bách tộc chi vương.

- Ta nhường ngươi ba chiêu.

Vẫn như thường lệ, công tử Quân tay phải đưa ra, làm tín hiệu mời chào bất chấp sự kiêu ngạo miệt thị của đối phương.

Người bên ngoài thấy vậy thì gào thét liên hồi, gào đến khản cả cổ họng, không khí của Đấu Trường Táng Tiên lại tiếng tục được nung lên một cách chói bỏng.

- Công tử Quân uy vũ, công tử Quân bá khí.

- Công tử Quân chấn danh thiên hạ.

- Ha ha ha, con voi súc sinh dơ bẩn như ngươi vẫn chưa đủ tư cách khiến cho công tử Quân buộc phải xuất thủ trước.

-

Càn Phổ lúc này tinh thần hết sức tập trung, không để ý đến tiếng hạ nhục của nhân loại từ tứ phía vọng đến. Chỉ thấy đôi mắt vốn nhỏ của Càn

Phổ tử trắng đã biến thành vô số những sợi gân máu chi chít.

- Công tử Quân vẫn bá khí như ngày nào. Nhưng đáng tiếc người gặp phải Càn Phổ ta, ta liền cho người biết người ngu ngốc đến mức nào.

Càn Phổ miệng hét lớn, đồng thời vung chùy xuống đánh ra một kích.

- Đại Địa Bộc Phá.

Ầm ầm ầm..... mặt đất đột nhiên rung chuyển dữ dội, bên trên bề mặt đấu trường nhấp nhô từng đợt sóng khí bài lãng, cát bụi văng lên tứ phía, tựa hồ như có một quả bom vừa mới oanh tạc vậy.

Công kích hướng đến thẳng vị trí công tử Quân, chỉ thấy y cười nhạt một tiếng, giơ tay về phía trước một cách tùy tiện, gió bụi thổi ập đến lướt qua người hắn khiến cho y phục cùng mái tóc bay phập phồng phiêu dật, càng thêm khiến cho hắn trở nên phong trần nổi bật.

- Phá!

Miệng khẽ nói một chữ, đột nhiên công kích uy mãnh của Càn Phổ lập tức bị chặn đứng. Phảng phất như đạo khí sóng này bị một thanh kiếm vô hình chặt ra làm đôi, lần lượt bay qua hai bên trái phải, rơi thẳng xuống đất và tạo thành một vụ nổ chấn động đất trời.

Thấy công tử Quân phá giải dễ dàng như vậy, đám nhân loại đồng tộc, càng nhiều là những kẻ đã đặt cược tiền vào hắn, bọn họ trông vô cùng phẫn kích. Tiếng gào thét, hò hét cổ vũ ngày một lớn hơn nữa.

- Vẫn như thường lệ, công tử Quân quá bá khí dễ dàng ngăn cản một kích kinh hãi thế nhân của tượng yêu tộc Càn Phổ.

Trọng tài cười trên lưng Sư Thửu không ngừng bay xung quanh sân đấu trường, tay cầm pháp bảo khuếch tán âm thanh, vừa bình luận trận đấu

một cách cực kỳ chuyên nghiệp. Phải nói, trận đấu càng thêm phần hấp dẫn góp phần không nhỏ của những gã bình luận cuồng nhiệt như thế này.

- Công tử Quân, đỡ chiêu thứ hai của ta.

- Phách Địa Thế.

Thân thể Càn Phổ cao to là thế, vậy nhưng tốc độ của hắn lại rất nhanh, chỉ trong chớp mắt đã bay thẳng lên trên trời, yêu lực không ngừng luân chuyển, chỉ thấy Đại Kim Cương Chùy của hắn phát ra ánh điện màu đen đỏ trông rất kỳ dị.

Đồng thời ẩn ẩn trên Đại Kim Cương Chùy hiện ra hình thù một bàn chân khổng lồ của loài yêu tượng. Đó chính là khí linh của Đại Kim Cương Chùy. Pháp bảo cấp linh khí trở lên, mỗi một kiện đều phong ẩn một đạo khí linh.

Khí linh của Đại Kim Cương Chùy, dĩ nhiên lại phong ẩn một tia cự tượng yêu hồn. Với thực lực của Càn Phổ, tuy rằng chưa pháp huy được một phần ba lực lượng tia cự tượng yêu hồn kia, nhìn uy khí mãnh liệt vẫn vô cùng ấn tượng.

Từ trên cao, Đại Kim Cương Chùy với tia cự tượng yêu hồn giáng thẳng xuống chỗ công tử Quân đang đứng, phảng phất như không gian muốn bị sụp đổ xuống, từng đợt âm thanh vỡ nát lan truyền ra tứ phương bát hướng, thật sự đã làm cho chúng nhân kinh hãi.

Một chiêu này, chỉ sợ dù là tiên giả viên mãn Thiên Tiên cảnh cũng khó ứng phó nổi. Nhìn Càn Phổ dường như rất tự tin với tuyệt chiêu này của mình:

- Công tử Quân, người chết chắc.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 211: Ba Chiêu Đã Hết

Càn Phổ có thể bước lên vị trí hiện tại, dĩ nhiên thực lực không phải hạng gà đất chó sành. Hắn là một đối thủ rất mạnh. Thế nhưng, công tử Quân tử thể ung dung tiêu sái, gương mặt hơi ngấn lên, hướng ánh mắt ngạo nghễ nhìn thể công mãnh liệt như thiên quân vạn mã kia, khóe miệng nhếch lên một nụ cười nhạt.

Càn Phổ dù điên cuồng tấn công, thế nhưng vẫn nhận ra được nụ cười nhạt này, chính là đang coi thường, điều đó càng khiến cho Càn Phổ muốn băm nát công tử Quân hơn bao giờ hết.

Chỉ thấy công tử Quân song thủ nhẹ nhàng nâng lên, hai dòng tiên lực mảnh như sợi chỉ ẩn hiện bên trong hai cánh tay, nhẹ nhàng tán ra ánh sáng yếu ớt nhưng bất phàm. Hai bàn tay bất chợt xuất hiện hai quả cầu đen trắng, vừa nhìn đã biết bất phàm, công tử Quân đem hai quả cầu trắng đen đó múa thành một vòng.

Tiên lực từ dung nhập vào hai quả cầu đen trắng đó, ngay lập tức trên bầu trời xuất hiện một cái ảo ảnh bát quái đồ đăng.

- Bát Quái Thuần.

Đại Kim Cương Chùy uy thế kinh đào lãng hải với khí linh xuất hiện gia tăng thêm uy lực đập xuống âm một tiếng, cảm giác như bầu trời vừa

mới bị sụp xuống vậy. Uy lực của Đại Kim Cương Chùy vô cùng mạnh mẽ, thế nhưng khi chạm vào ảo ảnh đồ đằng bát quái thì giống như vừa mới đánh vào một cái trống vậy.

Vừa mới chạm vào ngay tức khắc bung ngược trở lại, một luồng sức mạnh phản phệ từ linh khí Đại Kim Cương Chùy chạy ngược vào cơ thể Càn Phổ, mặc dù lực lượng nhục thân của Càn Phổ rất cường hãn, thế nhưng lực lượng cản trả ngược lại quá mạnh khiến cho Càn Phổ miệng phun ra một ngụm tiên huyết.

Cơ thể khổng lồ vạm vỡ như một tòa núi nhỏ bắn thẳng lên trời, thoát trông như một viên đá đặt trên một cỗ máy phi thạch bị ném đi. Xung quanh Đấu Trường Táng Tiên có ba tầng kết giới, một tầng bao trùm toàn bộ Đấu Trường Táng Tiên trong bán kính hai trăm trượng; tầng thứ hai ngăn cách khán đài với sân đấu trường; và tầng thứ ba là một khoảng trống khoảng chừng mười thước để cho trọng tài giả di chuyển bên ngoài an toàn.

Thế nhưng, khi thân thể Càn Phổ chạm vào tầng kết giới bao xung quanh sân đấu trường thì bỗng nhiên phát ra một tiếng nổ chấn động. Gã trọng tài giả đang mãi mê cuồng nhiệt bình luận, lập tức đón nhận một trận áp lực rất khủng khiếp.

May mắn là thực lực của hắn không tồi, trên người lại mặc pháp bảo phòng hộ, thế nên khi thân thể đập vào vách tường sau lưng, chỉ bị thổ huyết nhẹ mà thôi. Có điều, Sư Thửu thì không may mắn như chủ nhân của nó. Chỉ thấy thân thể của nó lúc này đã hóa thành một đồng máu thịt nhầy nhụa, hơi thở biến mất, chết một cách thê thảm.

Tuy rằng sủng thú bị chết và bản thân trọng thương nhẹ, thế nhưng tên trọng tài giả không vì vậy mà tức giận hay phẫn nộ, mà nhìn gương mặt hắn lại thêm phần kích thích, tiếp tục gào thét.

- Tuyệt vời, công tử Quân dễ dàng hóa giải thế công của Càn Phổ. Không những vậy còn khiến cho Càn Phổ bị bay thẳng lên trời.

- Công tử Quân thiên hạ vô địch.

- Tốt lắm, công tử Quân hảo thủ. Đập chết con voi rừng hôi hám xấu xí đó đi.

- Ha ha ha, lão tử thắng lớn rồi.

-

Trên sân đấu trường, làn khói bụi mịn mờ bao trùm lấy không gian. Đột ngột một tiếng *rầm rầm...* vang lên, chính là do Càn Phổ từ trên cao rơi xuống mà tạo thành chấn động.

Bị lực lượng phản chấn ngược lại, tiên huyết trong cơ thể chạy hỗn loạn, cơ thể trong giây lát không thể tự chủ, vì vậy Càn Phổ mới không thể giữ được thăng bằng mà ngã không. Cũng may là hãn nhục thân cứng cáp, bằng là nhân loại tiên giả, chỉ sợ tan xương nát thịt rồi.

Càn Phổ một tay xách Đại Kim Cương Chùy chống đất lấy thế gượng dậy, tay còn lại lau đi máu tươi trên miệng, trông hơi thể Càn Phổ đang có dấu hiệu hỗn loạn, đoán chừng cản trở ban này đã khiến cho hãn trọng thương khá nặng.

Mà phía đối diện, khói bụi cũng dần tán đi, ẩn hiện bên trong một bóng người, dĩ nhiên chính là công tử Quân rồi. Hai con người Càn Phổ co rút, biểu cảm tràn đầy vẻ không thể tin nổi.

Tuyệt chiêu Phách Địa Thế hãn đã phát huy mười thành công lực, lại thêm khí linh của Đại Kim Cương Chùy gia trì, uy lực cơ hồ mạnh hơn gấp rưỡi. Mặc dù bị công tử Quân đỡ được, nhưng hãn trong đầu nghĩ rằng, đối

phương so với mình nội thương không chênh lệch, thậm chí là trọng thương nặng.

Thế nhưng, nhìn công tử Quân ngoại trừ hai cánh tay áo bị chấn thành tro bụi, để lộ hai cánh tay trắng ngọc nhưng rắn chắc. Ngoài bị hủy hai cánh tay áo ra, tất cả đều bình thường.

Nhân quan của tiên giả, nhất là những kẻ chiến đấu sinh tử sự quan sát rất kỹ lưỡng. Nhìn công tử Quân, hẳn ta đỡ lấy tuyệt chiêu kinh thiên động địa kia, vậy mà nửa bước chân cũng không bị đánh lùi.

- Thực lực không tồi, nhưng vẫn chưa đủ. Càn Phổ, người còn một lần cơ hội nữa.

Công tử Quân đảo mắt nhìn xung quanh, lấy vị trí đang đứng làm trung tâm, xung quanh mười thước bị đánh sập xuống tạo thành một vòng hố với vô số vết nứt nẻ hủy hoại, trông khá ấn tượng.

Thấy Càn Phổ đang trọng thương không nhẹ, nhưng công tử Quân không vì vậy mà thất hứa. Hẳn trước đó nói chấp Càn Phổ ba chiêu, Càn Phổ chỉ mới xuất thủ hai chiêu, còn một lần xuất thủ trước nữa, thế nên công tử Quân không xuất thủ.

Toàn trường hít sâu vào một ngụm khí lạnh, ngay cả Càn Phổ cũng không ngoại lệ. Trong lòng hẳn bắt đầu sinh ra một tia khiếp sợ với gã nhân loại tiên giả tự xưng công tử Quân này rồi. Cơ hồ trước mắt hẳn không phải là một tên nhân loại nhỏ bé rác rưởi, mà là một con quái vật khổng lồ nhẹ nhàng một ngón tay cũng đủ nghiền chết hẳn.

Càn Phổ làm sao có thể chấp nhận được sự thật này. Hẳn trước giờ chỉ có nghiền nát, giết chết đối thủ của mình, có bao giờ trải qua sự áp lực khủng khiếp này.

- Graoooo.... Graoooo....

Đột nhiên Càn Phổ rống lên một tiếng rất lớn, âm ba truyền ra xung quanh, nếu không ngờ có tầng kết giới siêu việt cường đại, chỉ sợ đã thổi bay đám khán giả trên lôi đài rồi.

- Công tử Quân, không thể giết người, Càn Phổ ta không cam tâm.

Chỉ thấy Càn Phổ thân thể đột ngột trương lên, quần vải và giáp sắt đeo trên vai vì Càn Phổ đột nhiên biến lớn mà lập tức bung rách vỡ nát. Ánh sáng màu đen xám lóe lên trên sân đấu trường, một cái bóng cùng với hung uy khủng bố lan tràn xuất hiện.

Một con yêu tượng khổng lồ cao khoảng chừng sáu thước, thân thể khổng lồ vạm vỡ tựa một tòa đại sơn, bốn chân giống như bốn cái trụ trời chống đỡ thân thể khủng bố kia. Chiếc vòi dài gần bốn thước không ngừng đung đưa trước mặt, hai chiếc ngà dài cong vút nhọn hoắt, cơ hồ có thể ủi bay bất kỳ một tòa thành trì nào của nhân loại, trong đôi mắt đỏ rực tràn đầy hung tính và sát ý, nhìn chăm chăm vào công tử Quân.

- Ép ta phải lộ ra bản thể, công tử Quân, người chính là nhân loại đầu tiên.

Con yêu tượng này dĩ nhiên chính là bản thể Thiết Bối Sơn Tượng mà Càn Phổ biến hóa ra. Trọng trạng thái biến hóa về bản thể, sức mạnh, lực phòng ngự của Càn Phổ sẽ mạnh hơn gấp nhiều lần, thực lực cơ hồ vô hạn tiếp cận Thiên Tiên cảnh.

- Yêu tộc Hư Thần Tinh, Thiết Bối Sơn Tượng chính là một trong những chủng yêu tộc thực lực đứng đầu, quả nhiên danh bất hư truyền.

Công tử Quân nhìn bản thể khổng lồ tràn ngập hung tính hoang dã của Càn Phổ, miệng khẽ cười nhận định.

Nhìn dáng vẻ này của hãn, dường như... việc Càn Phổ biến hóa trở lại bản thể, thực lực bạo tăng lên, hãn cũng chẳng việc để ý cho lắm.

Trông thấy biểu cảm khoan thai ung dung này, Càn Phổ lửa giận càng bùng nổ.

- Công tử Quân, người sẽ hối hận vì sự kiêu ngạo này.

Chân trước bên phải của Càn Phổ giậm giậm xuống đất, không ngừng tạo thành từng đợt động đất dữ dội.

- Thần Tượng Trấn Ngục Kinh.

Chỉ thấy Càn Phổ khí thế càng lúc càng bạo tạc, hai chân trước nhún nhảy thân thể cao lớn bật lên, sau đó vung cái vòi khổng lồ tràn đầy sức mạnh từ trên bầu trời đập thẳng xuống. Khí thế cùng uy lực so với khi còn mạnh mẽ hơn bội phần.

Tầng tầng không gian bị phá hủy sụp đổ, không gian muốn biến dạng, kết giới bảo vệ sân đấu trường bởi vì uy lực khủng bố mà trở nên vụn vụn, thiếu điều như muốn sụp đổ xuống.

Khoảng khắc kinh thiên động địa kinh hãi thế tục này, dù rằng cuồng phong từng đợt không ngừng muốn thổi bay đám khán giả, thế nhưng chẳng ai muốn bỏ qua viễn cảnh ấn tượng này. Vô số biểu cảm trên gương mặt của mỗi người, có điên cuồng, có phấn khích, có hâm mộ, cuồng nhiệt và dĩ nhiên là cả sợ hãi... Một trận chiến thật sự quá hấp dẫn, quá đáng đồng tiền bát gạo bỏ ra để đặt cược, chiêm ngưỡng.

- Ba chiêu đã hết. Đến phiên ta.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 212: Thất Vọng...

Giọng nói nhẹ nhàng vang lên giữa cuồng phong mãnh liệt, từng trận gió điên cuồng gào thét thổi qua cùng với tiếng gầm hung lệ, thế nhưng không hiểu sao câu nói với ngữ điệu tràn ngập tự tin kia không hề bị che lấp, ngược lại nó in hằn sâu vào trong đầu của những kẻ đang ở đây và chứng kiến trận đấu hấp dẫn này.

- Đại Thiên Phong Vân Chưởng.

Chỉ thấy công tử Quân tư thể hơi chuyển, tiên lực chạy khắp toàn thân, ở bàn tay lóe lên ánh sáng màu vàng, rồi sau đó, đột nhiên những cơn gió đang điên cuồng gào thét kia bị một sức mạnh vô hình nào đó thao túng, toàn bộ hướng về phía chỗ công tử Quân đang đứng, lấy vị trí đó làm trung tâm, tạo thành một cơn cuồng phong vô cùng kinh khủng.

Trên bầu trời, từng đám mây vân cơ hồ cũng bị sức mạnh vô hình kia thao túng. Công tử Quân xuất ra một chưởng, người ta chỉ cảm giác không gian này biến thành chính giữa bầu trời với phong vân ngập tràn.

Thân thể khổng lồ của Càn Phổ sau khi hóa hình chạm vào một chưởng mang huyền cảnh trời đất kia, một tiếng nổ vang đinh tai nhức óc, mặt đất như bị một cơn lốc khủng bố phá hoại, đất đá bị xới tung lên, lộ ra bên dưới là một tầng kết giới thủ hộ.

Nếu không nhờ kết giới được bố trí vô cùng chắc chắn, chỉ sợ nơi này đã bị một chưởng uy lực khủng bố kia đánh tan thành tro bụi.

Tiếng *graooo... graooo...* thảm khốc vang lên. Khi khói bụi tan biến, thân thể khổng lồ như tòa thiết sơn kia đã bị đánh thành một đồng thịt nhày nhụa, máu tươi chảy lên lán khắp sân đấu trường, da thịt bị cấn xén bay tứ tung, lộ ra những chiếc xương to lớn bên trong, nhưng cũng đã bị đập vỡ bởi một sức mạnh khủng khiếp nào đó.

Một chưởng cực mạnh kia của công tử Quân trực tiếp tiễn đưa Càn Phổ, từ lúc này Đấu Trường Tán Tiên đã không còn một đầu tượng yêu tộc tên Càn Phổ nữa.

- Công tử Quân uy vũ, công tử Quân bách chiến vô địch.
- Thắng rồi, ha ha ha... lão tử phe này lời to rồi...
- Tuyệt hảo... quá tuyệt hảo... không hổ danh là công tử Quân, kẻ bất bại dưới Thiên Tiên cảnh.
- Công tử Quân thiên hạ vô địch, thực sự quá kinh người rồi.
- Công tử Quân...

Vô số tiếng gào thét phấn khích bởi vì công tử Quân không chỉ chiến thắng, mà còn giành chiến thắng một cách tuyệt đối. Thực lực Càn Phổ mạnh mẽ không thể không công nhận, thế nhưng như vậy thì đã thế nào, sử sách chỉ lưu danh kẻ chiến thắng, và đó chính là công tử Quân. Còn kẻ chiến bại, dù thành tích lúc trước như thế nào đi chăng nữa, khi đã chết đi thì liền hóa thành một đồng tro bụi lịch sử, dần dần đi vào quên lãng mà thôi.

Trọng tài cũng phản ứng nhanh chóng, gõ hết sức mà hô vang:

- Công tử Quân giành chiến thắng. Công tử Quân bách chiến vô địch.

Dù được vô số tiếng vỗ tay, tiếng hò hét khen ngợi cổ vũ, thế nhưng công tử Quân phản phát như không hề nghe thấy, cũng chẳng thém quan tâm. Chỉ thấy hần bước chân chậm rãi tiến về phía thân thể đã tử vong của Càn Phổ, tựa hồ trong lòng có ý định gì đó.

Lúc này, kết giới bảo vệ xung quanh sân đấu trường được giải trừ, bởi vì Sư Thử đã chết, thế nên gã trọng tài đành phải tự thân chạy vào.

Gương mặt cười cười tràn đầy phấn khích, nhìn công tử Quân hỏi:

- Công tử Quân, thi thể của Càn Phổ, ngài đã có dự tính gì chưa?

Một trong số các quy tắc của Đấu Trường Táng Tiên, kẻ chiến thắng sẽ giành được mọi thứ, bao gồm cả tài sản và nhục thân của kẻ chiến bại. Thế nên trước khi xử lý thân thể Càn Phổ, tên trọng tài này mới hỏi ý kiến của công tử Quân, xem hẳn muốn xử lý như thế nào.

- Ta chỉ lấy yêu đan, còn lại, cứ quy đổi thành linh thạch.

- Hắc hắc, như ý muốn của công tử Quân. Ngày hôm sau chúng ta sẽ đem số linh thạch quy đổi cùng với tài sản của Càn Phổ sang cho ngài.

Gã trọng tài cười hắc hắc, đồng thời chà xát hai tay, gương mặt đề tiện cùng tham lam nhìn thân thể Càn Phổ đã chết. Thân thể tượng yêu tộc, tuy rằng đã bị hư hoại, nhưng chỉ cần sử dụng tài liệu bổ sung thay thế, nhất định sẽ luyện chế thành một kiện khôi lỗi thực lực cường hãn.

Còn công tử Quân, hẳn thở dài một tiếng, trong tiếng thở dài tựa hồ hơi chán nản, thu ánh mắt thất vọng lại rồi nhìn lên bầu trời trong xanh kia.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Đêm đến, ánh trăng non treo giữa màn đêm u tối, ánh sáng mặt trăng yếu ớt như muốn phá vỡ đi hắc ám vô tận. Gió thổi qua từng ngõ ngách, mang theo hơi lạnh của những ngày cuối năm.

Tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên giữa một hành lang trống vắng, hai bên là hồ nước treo veo in lên hình bóng trăng nên trên bầu trời kia, thi thoảng xuất hiện một vài con cá chép đột ngột bơi qua, cùng với tiếng gió thoảng tạo nên những âm thanh tự nhiên nghe khá vui tai.

Trong ánh sáng mờ mờ huyền ảo của ánh đèn lồng treo bên trên hai cây đòn gỗ phía trên trần, đột nhiên có ba bóng người xuất hiện. Đó là một gã đàn ông tuổi ước chừng năm mươi cùng với hai vị cô nương yêu kiều, thập phần xinh đẹp. Dù trong ánh sáng mờ ảo, thế nhưng vẫn không thể nào che lấp đi vẻ đẹp kiều mị của đôi nữ tử trẻ tuổi này.

Gã đàn ông trung niên tướng mạo tầm thường kia ánh mắt hơi liếc nhìn hai cô gái này, trong mắt thoáng qua tia ô dâm, cổ họng nước miếng nuốt vào ừng ực, chỉ là bởi vì có nguyên nhân đặc biệt, thế nên dù thèm muốn cách mấy đi chăng nữa, hắn ta vẫn phải kiềm chế dục vọng của bản thân lại.

Bởi vì nếu không kiềm chế lại, chỉ cần chạm nhẹ vào xiêm y của bất kỳ cô gái nào trong hai người thôi, điều đó đồng nghĩa với việc hấn tự mình kết thúc tính mạng.

Phía cuối con đường xuất hiện một căn phòng khá lớn, ánh sáng từ trong phòng hơi hắt ra, nhìn ánh sáng có vẻ huyền hoặc vi diệu, tựa hồ trong căn phòng đó đang có rất nhiều hơi nước bốc lên.

Khi còn cách căn phòng khoảng chừng ba mươi thước thì gã đàn ông kia dừng bước chân lại, hai cô gái mặc xiêm y màu hồng đôi mắt đang bị một tấm lụa trắng che đi tầm mắt tự nhiên cùng dừng lại.

Gã đàn ông trung niên ôm quyền vái chào trước cửa phòng, rồi sau đó quay sang nhìn hai cô gái kia. Thật sự mùi hương thơm dịu nồng cùng với sự quyến rũ chết người kia quá sức mê hoặc, khiến cho thân dưới của hắn nóng lên liên hồi, tim đập thình thịch, bất quá vì cái mạng nhỏ, hắn vẫn hết sức kiềm chế. Hít vào một hơi sâu, lúc này mới nói:

- Vào trong đi, phục vụ cho tốt, kéo khiến công tử Quân lạnh lòng.

Hai cô gái xinh đẹp kiều mị kia ân một tiếng, rồi sau đó bước chân nhẹ nhàng bước về phía trước, từ từ tiến gần về phía căn phòng.

Đứng đằng sau, gã đàn ông nhìn với dáng vẻ thèm khát, trong lòng âm thầm nuối tiếc, chỉ ước rằng người ở trong gian phòng kia chính là bản thân mình. Được thưởng thức hai nữ tử trẻ đẹp, xinh xắn, mị hoặc như vậy, thật đúng là quá thống khoái.

Nhưng ngay khi hắn chuẩn bị xoay người bước đi thì trên cổ xuất hiện một vết máu. Đôi mắt của gã ta trợn ngược tràn đầy vẻ không thể tin nổi, như không hiểu tại sao mình lại bị xử chết. Khi máu tươi từ cổ chuẩn bị bắn ra thì đột nhiên một cái hắc thủ như từ trong hư vô thò tới, chụp lấy cổ họng cùng với miệng của gã đàn ông trung niên, để cho hắn ta không thể phát ra một tiếng động nào, ảnh hưởng đến nhân vật đang ở trong phòng kia.

- Người chết bởi vì người không nên xuất hiện ý tứ dâm ô trong đầu.

Câu nói của hắn y nhân – kẻ đã hạ sát thủ với hắn vang lên trong đầu, rồi sau đó mang theo khiếp sợ mà tử vong.

Hành động vô cùng gọn gàng sạch sẽ, không hề gây ra một tiếng động nào, hai cô gái kia sẽ không thể nào biết được, người đàn ông vừa mới dẫn mình đến đã chết một cách vô thanh vô tức như vậy.

Khi hai cô gái này bước đến gần cánh cửa thì âm thanh kéo kẹt vang lên, hai cánh cửa lớn như bị một bàn tay vô hình kéo qua hai bên, tạo thành một khoảng trống để cho hai cô gái này bước vào. Từ bên trong ánh đèn hắt ra, cùng với hơi nước trộn lẫn với hương thơm nước hoa, vừa mới hít vào thôi đã làm cho người ta tâm tình tràn đầy thống khoái.

Lúc đứng ở bên ngoài, ẩn hiện trong ánh sáng mờ ảo, vốn đã thấy thân thể của hai nàng rất tuyệt hảo rồi. Nay khi được nhìn một cách rõ ràng, thực sự chỉ có mỹ từ vũ vật mới có thể miêu tả được thân thể tuyệt hảo này.

Cả hai xinh đẹp không kém gì nhau, với làn da trắng như tuyết, mềm mại như làn da em bé, đôi bình phong to tròn cân mọng, vòng eo thon gọn, cặp mông tròn trịa tràn đầy sức sống.. Khi vừa mới bước vào trong, chiếc áo khoác trên người lập tức được hai nàng cởi xuống, chỉ còn lại bên trong là một lớp xiêm y màu trắng mỏng tanh, mặc như không mặc, tựa như một làn sương mờ ảo chỉ đợi ai đó phá tan đi để tận hưởng bảo vệ ẩn bên trong.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 213: Đang Ở Nơi Đâu...

Tiếng nước lăn tăn khe khẽ vang lên trong gian phòng, trong làn sương mờ ảo của hơi nước, ngâm mình trong một hồ tắm khá lớn chính giữa gian phòng chậm rãi hiện ra một bóng dáng của một gã nam tử trẻ tuổi đang hướng tầm mắt nhìn lên trên bầu trời đêm, ngắm nhìn ánh trăng non yếu ớt kia.

- Bẩm công tử Quân, tiểu nữ là Lăng Nguyệt, phụng mệnh Mạnh đại nhân đến chăm sóc cho ngài.

- Tiểu nữ là Lăng Huyền, vâng lệnh Mạnh đại nhân cùng đến với Lăng Nguyệt tỷ.

Hai cô gái sau khi cởi xuống áo khoác bên ngoài, bất quá chiếc lụa trắng dùng để che mắt thì lại không dám tháo xuống, bởi đó là mệnh lệnh. Trừ phi công tử Quân cho phép thì các nàng mới được tháo ra, bằng không, một khi làm trái chính là tự tìm đường chết.

Phía đối diện, công tử Quân không nói lời nào, chỉ dùng những ngón tay gõ gõ lên mặt sàn gỗ, tuy rằng âm thanh khá khẽ, nhưng trong không gian tĩnh lặng này cũng vừa đủ để hai tiểu mỹ nhân Lăng Nguyệt và Lăng Huyền nghe thấy.

Đó chính là ám hiệu cho phép hai người bọn họ được phép ở lại. Đã được căn dặn từ trước, hai tiểu mỹ nhân này liền đứng dậy, chậm rãi bước xuống hồ tắm, ngay lập tức một cảm giác thoải mái chạy khắp cơ thể. Nghe nói đây là loại nước đặc chế, có tác dụng khôi phục vết thương một cách nhanh chóng, đồng thời làm cho cơ thể thêm khỏe mạnh. Chỉ có những cao cấp chiến binh tại Đấu Trường Táng Tiên mới được hưởng thụ loại đãi ngộ này.

Xiêm y vốn đã mỏng manh, nay bị nước thấm vào làm cho y phục mỏng tang đó dính vào da thịt, khiến cho bao nhiêu thứ ẩn nấp đằng sau lớp xiêm y toàn bộ đều hiện rõ mười mươi.

Gương mặt cả hai hơi đỏ lên, điều này chỉ càng khiến cho Lăng Nguyệt và Lăng Huyền trở nên mỉa mai hoặc kiêu diễm bội phần. Nếu gặp người đàn ông khác, chỉ sợ đã không thể khống chế được dục vọng mà xông đến “làm thịt” hai cái vưu vật trời sinh này rồi.

Bất quá, công tử Quân thái độ như thường, tựa hồ xem hai tiểu mỹ nhân này như những người hầu phục vụ cho việc tắm rửa của mình mà thôi. Điều này không khỏi làm cho Lăng Nguyệt và Lăng Huyền trong lòng có chút không cam tâm, chẳng lẽ với vẻ đẹp kiêu diễm của mình lại không thể khiến cho tên đàn ông này xuất hiện sự rung động dù chỉ một chút? Nhưng dù hơi bất mãn, bọn họ cũng chẳng dám nói ra, mà ngược lại, phần bất mãn ấy lại được thay bằng sự hãnh diện.

Dù sao, có rất nhiều nữ tử mong muốn được phục vụ cho công tử Quân mà không được, hai người các nàng được lựa chọn, dĩ nhiên chính là nhờ vào tư sắc hơn người rồi.

Lại nói, kỳ thực, cả hai trong lòng rất hiếu kỳ muốn biết, rốt cuộc đằng sau lớp mặt nạ kia, dung nhan của công tử Quân rốt cuộc như thế nào? Từ khi xuất hiện tại Đấu Trường Táng Tiên, từ một gã vô danh đến bất bại chiến tiên, chiếc mặt nạ kia đã theo hắn trong suốt bốn mươi năm qua.

Chiếc mặt nạ này rất thần kỳ, dù là tiên giả Thiên Tiên Cảnh, thậm chí một vài lão quái tiên Cửu Thiên Huyền Tiên cũng không cách nào xuyên thấu được.

Chỉ những lúc nghỉ ngơi, tắm rửa và tu luyện, công tử Quân mới hạ chiếc mặt đó xuống, còn khi tiếp xúc với người khác, chiếc mặt nạ ấy luôn hiện hữu trên gương mặt.

Dĩ nhiên, lúc này, chiếc mặt nạ ấy không bị đeo lên mặt, mà đang đặt ngay phía trên chiếc bàn cách hồ nước không xa. Dưới ánh trăng huyền ảo, gương mặt công tử Quân dĩ nhiên lại rõ ràng.

Công tử Quân, không ngờ lại chính là Dương Thiên Quân, tuyệt thế thiên tài mà Thiên Kiếm tông đã bỏ ra một cái giá rất lớn mới có thể khiến hắn đầu nhập vào tông môn.

Một trăm năm trước, Dương Thiên Quân bất ngờ biến mất khỏi Thiên Kiếm tông, ngoại trừ cao tăng tông chủ, lão tổ ra thì chẳng ai biết nguyên nhân vì sao cả. Khi hắn rời đi, hắn chỉ mới là một gã Địa Tiên Cảnh, nhưng một trăm năm sau, hắn đã tấn thăng Linh Tiên cảnh, trở thành chân chính chân tiên.

Nhìn khí độ, so với một trăm năm trước, Dương Thiên Quân đã thay đổi rất nhiều. Có lẽ đây là thành quả của việc tu hành bên ngoài trong suốt thời gian qua. Dương Thiên Quân dành sáu mươi năm đầu tiên để du lịch rất nhiều nơi, học hỏi rất nhiều thứ hữu dụng mà khi còn ngồi tu hành ở Thiên Kiếm tông, hắn không thể nào biết được. Rồi bốn mươi năm còn lại, Dương Thiên Quân quay trở lại Kim Lan Quốc, rồi dưới thân phận một chiến tiên tham dự Đấu Trường Táng Tiên để nâng cao thực lực.

Thật không hổ danh là tuyệt thế thiên tài, chỉ trong một trăm năm đã thành chân tiên, tiến giai trung kỳ Linh Tiên cảnh. Dĩ nhiên, thực lực chân chính so với cảnh giới hiện tại cao hơn không biết bao nhiêu lần.

Lúc này, hai tiểu mỹ nhân Lăng Nguyệt và Lăng Hàn bàn tay ngọc bắt đầu chạm vào cơ thể của hân, Dương Thiên Quân thái độ lãnh đạm như thường, trong lòng không chút tạp niệm nào. Dù rằng hai cô gái này tư sắc tuyệt hảo, nhưng làm sao có thể thay thế được hình ảnh nữ nhân trong lòng hân được.

Không gian ngoại trừ tiếng nước ra thì không còn bất kỳ âm thanh nào khác, cứ như vậy hơn một khắc trôi qua. Hai cô gái thì ngày một nóng lòng, như đang chờ đợi điều gì đó, còn Dương Thiên Quân thì vẫn cứ trơ trơ ra như một cục đá vô cảm xúc.

- Công tử Quân, hai tỷ muội tiểu thiếp làm tốt chứ?

Bỗng nhiên cô gái tên Lăng Huyền âm thanh ngọt ngào khe khẽ vang lên phá vỡ đi bầu không khí tĩnh lặng giữa ba người bọn họ.

- Làm rất tốt...

- Như vậy tỷ muội tiểu thiếp hiện tại liền...

Thời gian đã trôi qua lâu như vậy, cảm thấy Dương Thiên Quân không có hành động nào khác, trong lòng cả hai không khỏi hụt hẫng, đang định xin phép cáo lui thì bỗng bàn tay của Dương Thiên Quân bỗng chụp lấy gương mặt xinh đẹp với làn da mềm mại ấy, gương mặt cuối xuống đặt môi lên chiếc miêng nhỏ của Lăng Huyền.

- Ta đã cho phép các nàng rời đi đâu?

Giọng nói trầm tĩnh không chút tạp niệm của hân truyền vào trong tâm trí của hai cô gái, rồi sau đó, y phục trên người Lăng Huyền lập tức bị Dương Thiên Quân xé nát tinh tươm, khối mỹ ngọc thể tràn đầy xuân phong toàn bộ đều lộ ra ngoài cả.

- Công tử Quân, ngài... a...a...

Lăng Huyền gương mặt đỏ ửng lên, cái miệng nhỏ với giọng nói vừa vui mừng vừa hơi run sợ đang định nói gì đó thì ngay lập tức không thể nói gì được nữa, bởi vì nó đã ngay lập tức chuyển thành những âm thanh rên rỉ mê người.

Khi Lăng Huyền nhận được súng hạnh, dĩ nhiên, tử muội của nàng, Lăng Nguyệt cũng không ngoại lệ, ngay lập tức bị ma thủ của Dương Thiên Quân kéo lại, toàn bộ xiêm y bị phá hủy, thoải mái để cho Dương Thiên Quân chiếm hữu.

Hai tay cùng với thân dưới của hắn không ngừng tấn công, ban đầu hai tử muội Lăng Huyền, Lăng Nguyệt còn có chút bất ngờ, nhưng rồi dần dần chuyển sang hợp tác, thậm chí còn rất điệu nghệ nữa là đằng khác, khiến cho Dương Thiên Quân càng lúc càng tấn công mạnh mẽ dồn dập.

Dương Thiên Quân thân thể tráng kiện, cho dù là hai nữ nhân đồng thời phục vụ cũng không thể ngăn cản được sức mạnh mãnh liệt của hắn. Trong gian phòng, những âm thanh rên rỉ rung động lòng người cứ không ngừng vang lên liên tục.

- Công tử Quân, tiểu thiếp có thể... ngắm nhìn gương mặt của chàng được không?

Trong cơn dục vọng say mê, bỗng nhiên Lăng Nguyệt thanh âm vừa rên la vừa thâu hồn đoạt phách vang lên.

- Nếu nàng dám, ta sẽ giết nàng lập tức.

Dương Thiên Quân lạnh lùng nói, mặc dù không hề có chút sát ý nào, nhưng điều đó khiến cho Lăng Nguyệt sợ hãi, bởi nàng có dự cảm rằng, Dương Thiên Quân không hề nói đùa. Nhưng sự sợ hãi đó, chỉ trong phút chốc đã bị thay thế bằng xuân ý ngập tràn.

Từ dưới hồ tắm rồi sau đó chuyển lên sàn nhà, rồi cuối cùng là lên trên chiếc giường rộng lớn mềm mại, Lăng Nguyệt và Lăng Huyền không ngừng được Dương Thiên Quân sủng hạnh đến mức mở miệng cầu xin trong sự sung sướng, nhưng Dương Thiên Quân lý nào quan tâm đến, mặc cho hai người các nàng van xin như thế nào đi nữa, hắn đều không buông tha, cứ chuyển từ Lăng Nguyệt sang Lăng Huyền, rồi từ Lăng Huyền sang Lăng Nguyệt, thậm chí có lúc tấn công cả hai cùng một lúc, bất kể thời gian nào cũng chiếm thượng phong.

Mãi cho đến hai canh giờ sau, hai tiểu mỹ nhân Lăng Nguyệt, Lăng Huyền đã hoàn toàn kiệt sức ngủ thiếp đi trên giường. Mà Dương Thiên Quân, sau hơn hai canh giờ chinh chiến với hai tiểu mỹ nhân, hắn dường như sức lực vẫn vô cùng tráng kiện, không hề có biểu hiện mệt mỏi chút nào.

Hắn bước xuống giường, thuận tay vớ lấy chiếc áo choàng treo ở cạnh bên rồi khoác lên người, bước chân đi gần đến cạnh bàn, cầm lấy bình rượu rồi đi đến bên cạnh cửa sổ. Tự rót một ly rồi ngửa đầu uống cạn một hơi.

Rượu rất ngon và mạnh, nhưng chẳng hiểu sao đối với hắn lại chẳng có chút ý vị nào. Ánh trăng huyền ảo yếu ớt đậu lên gương mặt anh tuấn, trong ánh mắt Dương Thiên Quân thoáng qua một nét đượm buồn, ưu tư.

- Y Y, nàng đang ở nơi đâu, tại sao suốt trăm năm qua, ta không thể tìm thấy được tung tích nàng?

Dương Thiên Quân giọng nói khẽ thì thảo tự vấn. Câu hỏi này đã lặp đi lặp lại vô số lần, thế nhưng mỗi lần tự vấn, trong lòng hắn lại nhói lên một cơn đau.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 214: Sớm Hơn Dự Tính

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 214: Sớm hơn dự tính

Mỗi lần nghĩ lại chuyện năm đó, hắc vẫn luôn ân hận không nguôi. Lẽ ra, hắc không nên để Tiêu Y Y tiếp cận Tinh Hồn, để rồi bây giờ nàng bạt vô âm tín. Đã từng có đoạn thời gian, Dương Thiên Quân bí mật quay trở lại Thiên Kiếm tông, mục đích là để tìm gặp nàng, thế nhưng khi đó hắc mới phát hiện, Tiêu Y Y đã biến mất ngay khi chuyện đó diễn ra.

Đồng thời hắc cũng biết được việc, Tinh Hồn – kẻ mà hắc lựa chọn để gieo xuống thần cổ tiến vào một trạng thái kỳ lạ. Lúc này, Dương Thiên Quân mới chợt nhận ra rằng, hắc đang âm Tinh Hồn, đồng thời Tinh Hồn cũng đang âm lại hắc. Và thất bại, dĩ nhiên chính là bản thân hắc.

Nhưng bên trong chuyện đó, người chịu tổn thương nhiều nhất không phải là hắc, mà chính là Tiêu Y Y. Vậy nên, trong suốt thời gian phiêu bạt bên ngoài, hắc đã tận dụng rất nhiều mối quan hệ để điều tra tung tích nàng, thế nhưng Tiêu Y Y giống như bốc hơi khỏi Hư Thần Tinh này vậy.

Trăm năm qua, bên cạnh hắc có rất nhiều cô gái khác, nhưng chẳng ai có thể thay thế được hình ảnh của nàng trong lòng hắc cả.

Uống rượu giải sầu, nhưng sầu không giảm mà càng khiến hẩn đau lòng hơn. Đột nhiên, trên bầu trời lóe lên một đạo kim quang. Dương Thiên Quân nhìn lên, bất ngờ giơ tay ra chụp lấy. Chỉ thấy đạo kim quang biến mất, hiện ra một con hạt giấy nhỏ.

“Là Thượng Quan Lãnh?”

Nhìn con hạt giấy, Dương Thiên Quân chớp mắt nhận ra chủ nhân của nó là ai. Chỉ thấy hẩn khẽ niệm một giây, truyền vào hạt giấy một đạo tiên lực. Hạt giấy khẽ động, vọng lại trong đầu hẩn ý niệm mà Thượng Quan Lãnh lưu lại.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ, hạt giấy chượt bùng lên một ngọn lửa, cuối cùng hóa thành tro bụi tan biến vào hư vô.

Dương Thiên Quân khước miệng bỗng nhếch lên một nụ cười thần bí.

- Trở về sớm hơn dự định một chút cũng không sao.

Hẩn nhìn lên ánh trăng non, thều thào một tiếng. Sau đó bỗng nói lớn:

- Người đâu, nhắ với Mạnh đại nhân, ta muốn mượn nhờ truyền tống trận dùng một chút.

Xung quanh, ngoại trừ hẩn và hai tiểu mỹ nhân Lăng Huyền, Lăng Nguyệt đang ngủ thiếp đi vì mệt mỏi kia thì chẳng còn ai khác, nhưng ngay khi Dương Thiên Quân dứt lời thì từ trong bóng tối bên ngoài, một thanh âm vọng vào:

- Tuân lệnh công tử Quân.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Băng Tuyết Lãnh Nguyên, cơn bão tuyết mạnh mẽ khốc liệt đang bao trùm xuống, thổi ra từng đợt hàn phong lạnh lẽo, tựa hồ muốn đóng băng

tất cả mọi thứ đang tồn tại nơi đây.

Tại một góc Băng Tuyết Lãnh Nguyên, từ trên cao nhìn xuống, trên nền tuyết trắng xóa, bỗng nhiên xuất hiện rất nhiều căn chòi được dựng lên. Xung quanh những căn chòi này, trong bán kính trăm thước, dường như được xây dựng một cái kết giới trận, vì vậy mà dù bão tuyết rất lớn nhưng không làm ảnh hưởng gì đến những căn chòi cũng như những người đang sinh hoạt bên trong.

Lúc này trời đã về đêm, lại thêm bão tuyết rất lớn, thế nên từ bên trong nhìn ra ngoài chỉ thấy một màn đêm thăm thẳm và tiếng gió rít lên gào thét, tựa như một con hung thú vô hình vậy, trông đáng sợ vô cùng.

Tại căn chòi lớn nhất nằm ở vị trí trung tâm, bên trong căn chòi không gian rất rộng, ước chừng khoảng hơn ba mươi thước, so với nhìn từ bên ngoài đúng là khác biệt một trời một vực. Kỳ thực, căn chòi này là một pháp bảo động phủ di động, mang theo bên người thì có thể sử dụng ở bất cứ đâu.

Mỗi căn chòi được đặt ở chỗ này đều là thượng phẩm linh bảo, chỉ có Trần Đạo sư cấp kỳ linh mới luyện chế ra được. Giá mỗi cái bán ở bên ngoài, giá không dưới mười vạn trung phẩm linh thạch.

Bên trong đang có rất đông người đang hội họp. Những người này đều là trưởng lão của tam phái quản lý Băng Tuyết Lãnh Nguyên: Linh Lôi tông, Tà Âm tông và Trúc Hà điện.

Ba phái phân biệt lần lượt chia ra làm ba vị trí ngồi khác nhau, nhìn vị trí thì ba phái lấy Linh Lôi tông làm vị trí cao nhất. Điều này cũng không quá khó hiểu, trong tam tông thì Linh Lôi tông chính là tông phái có thực lực mạnh nhất.

Ngồi trên ghế phía bên Linh Lôi tông chính là người đàn ông trung niên trên gương mặt có hình vết sẹo lồi điện – Đỗ Tư. Đứng sau lưng là

mười vị trưởng lão Linh Lô tông khác, trong số đó dĩ nhiên có hai vị trưởng lão đi cùng với Đồ Tư trưởng lão trước đây – Thẩm Lưu trưởng lão và Lương Trọng trưởng lão.

- Bão tuyết quá lớn khiến cho Thái Ngọc Tân đại sư không thể tiến vào Băng Tuyết Lãnh Nguyên, tạm thời vẫn đang nghỉ ngơi tại Băng Tuyết thành. Với tình hình hiện tại, có lẽ phải ba ngày sau, bão tuyết mới giảm xuống.

Đồ Tư trưởng lão trầm ngâm nói.

Tam phái tập trung tại chỗ này đã hơn nửa tháng, dĩ nhiên chính là muốn tiến xuống tòa địa cung kia thám hiểm. Thế nhưng, khi tiến xuống địa cung thì phát hiện bên ngoài bài trí cấm chế rất lợi hại. Tam tông đã thử hợp lực xung kích, dĩ lực phát cấm, đáng tiếc thất bại.

Vì vậy, bọn họ mới cử người đi đến Kim Lan Quốc, mời Thái Ngọc Tân, một gã Kỳ Linh Trận Đạo Sư đến đây để giúp đỡ giải trừ cấm chế nọ. Dĩ nhiên cái giá phải trả là rất lớn, tuy nhiên vì bảo tàng bên trong, tam tông liền thống nhất trả giá để mời.

Thế nhưng, bất ngờ Băng Tuyết Lãnh Nguyên xuất hiện một trận bão tuyết lớn, làm cho mọi hoạt động bị đình chỉ xuống, Thái Ngọc Tân đại sư cùng những người phụ trách tiếp dẫn ông ta không thể nào tiến vào được.

Nhận được tin tức đã mời đến được Thái Ngọc Tân đại sư, Đồ Tư trưởng lão liền tri thông trưởng lão hai phái còn lại đến căn chòi này để thông báo lại tình hình.

- Dù sao chúng ta đợi cũng đã lâu, thêm ba ngày nữa cũng không sao cả.

Một gã trưởng lão của Trúc Hà điện nói.

Nhưng ngay lập tức, Lương Trọng trưởng lão gương mặt tức giận, trừng mắt nói lớn:

- Hừ, không sao sao? Thời gian càng kéo dài thì càng khiến cho tin tức địa cung lan truyền ra nhanh hơn. Chuyện này, lỗi lớn nhất là của Trúc Hà điện các người.

- Chuyện đó không nên nhắc lại nữa, kéo ảnh hưởng hòa khí.

Thấy Lương Trọng trưởng lão tức giận, Đỗ Tư trưởng lão đành lên tiếng hòa giải. Sau đó nói tiếp:

- Lần này thám hiểm địa cung, chủ yếu là để các đệ tử nâng cao thực lực chiến đấu, cuối cùng phát huy toàn bộ khả năng trên Đẳng Long Chiến sắp diễn ra. Bấy lâu nay Thiên Kiếm tông thực lực ngày một mạnh mẽ, có dấu hiệu muốn áp đảo bốn đại tông môn còn lại.

- Thiên Kiếm tông tiềm lực rất mạnh, nhân tài xuất hiện tuy không đến mức như nấm mọc sau mưa, nhưng so với tứ tông còn lại thì nhiều hơn gấp bốn, gấp năm lần. Đối với tứ tông, đây là một tin tức không vui chút nào.

Thẩm Lưu trưởng lão chen vào một câu, trong ý tứ tràn ngập sự bất đắc dĩ.

- Nếu như Thượng Quan Lãnh đã nghe được tin tức địa cung, chỉ sợ rằng Thiên Kiếm tông sẽ không đứng ngoài cuộc. Thiếp thân trong lòng rất lo lắng.

Nữ trưởng lão Tà Âm tông thở dài nói.

- Ta đã bí mật cho ám tử giám thị Thiên Kiếm tông, tin tức truyền về chưa thấy dấu hiệu bọn họ biết được tin tức địa cung.

Đỗ Tư trưởng lão nhìn nữ trưởng lão Tà Âm tông, tiếp lời.

- Thời gian cũng đã lâu, lão phu nghĩ là Thượng Quan Lãnh không hề biết được tin tức địa cung. Hẳn đến Băng Tuyết Lãnh Nguyên này, có lẽ là vì mục đích khác.

- Hừ, hy vọng chuyện đó là thật.

Dường như Thẩm Lưu trưởng lão đối với Trúc Hà điện không hề có thiện cảm gì, dù rằng sau khi được Đỗ Tư trưởng lão nhắc nhở, lão ta thái độ với trưởng lão Trúc Hà điện vẫn khá là gắt gỏng.

Hiếu tính khí Thẩm Lưu trưởng lão, Đỗ Tư trưởng lão cũng chỉ lắc đầu, sau đó nhìn trưởng lão Trúc Hà điện, hỏi tiếp:

- Còn phía bên Tuyên Vũ môn, các vị có tin tức gì về bọn họ chưa?

- Lão phu vừa mới nhận được tin tức, lần này Xích Dương đạo nhân trực tiếp dẫn theo đám thiên tài đệ tử đến đây tầm bảo. Ước chừng có khoảng bốn mươi người cùng nhau tiến về Băng Tuyết Lãnh Nguyên. Có lẽ qua ngày mai là bọn họ sẽ đến được Băng Tuyết thành.

- Xích Dương đạo nhân trực tiếp dẫn, lần này khó mà có thể ngăn cản được.

Nghe được tin tức này, cả ba tông phái gương mặt chẳng vui vẻ gì cả.

- Đến thì đã đến, thôi thì cứ chấp thuận. Các vị quản lý đồ đệ cho tốt, đừng để bọn họ đi lạc. Băng Tuyết Lãnh Nguyên đáng sợ, có lẽ không cần ta phải nhắc nhở.

Sau đó, tam tông bàn luận thêm một số chuyện, chủ yếu xung quanh tòa địa cung kia, mãi đến hơn một canh giờ thì mới kết thúc.

Trong lúc đó, tại một hang động đâu đó ở Băng Tuyết Lãnh Nguyên, bên trong có một nhóm lửa hồng đang được đốt lên, một gã thanh niên

cùng với một cái bóng nhỏ chừng bằng một con chó con tròn trịa.

- Lạnh quá, có gì ăn không, bốn long đói muốn xiu rồi nè.

Hai cái bóng này, dĩ nhiên chính là Tinh Hồn và Tiểu Ứng Long sau nhiều ngày tiến vào Băng Tuyết Lãnh Nguyên để làm nhiệm vụ.

Sau khi được Thượng Quan Lãnh ném cho cái bản đồ, Tinh Hồn theo những vị trí đã đánh dấu mà tìm, đáng tiếc lại không thấy được gốc Thiên Niên Băng Hoa nào cả. Mà cho dù tìm thấy thì cũng không đủ số năm để mà thu hoạch, có lấy về cũng chẳng hoàn thành được nhiệm vụ.

Khi trên đường đi đến vị trí khác thì bất ngờ cơn bão tuyết ập đến, cũng may gần đó có một hang động thiên nhiên vừa đủ để cả hai trú ẩn.

P/s: - Bonus chương đã chỉnh sửa ở phần giới thiệu truyện. Hiện tại truyện đã lên linh mạch Hoàng nên không nhận bonus thêm chương bằng nguyệt phiếu và châu nữa, chỉ nhận đậu và bố cáo lệnh.

- Mỗi đầu tháng sẽ bonus thêm chương (tối đa mười chương, ít nhất là ba chương), áp dụng từ tháng 12 sắp tới.

- Vẫn còn một chương 11h sẽ up.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 215: Một Ngàn?

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 215: Một ngàn?

Ẩn nấp trong hang cũng đã vài ngày, thế nhưng cơn bão tuyết không có dấu hiệu muốn kết thúc. Với một kẻ trầm tính như Tinh Hồn thì dù ngồi ở trong hang động này cả tháng cũng chẳng hề hấn, nhưng với một tên bát nháo tăng động như Tiểu Ứng Long, ngồi mãi một chỗ làm sao nó chịu nổi.

Vì vậy cứ lâu lâu lại rên la ầm ĩ, cũng nhờ vậy mà khiến cho hang động tịch mịch huyền ảo hơn một chút. Mà trông thái độ của Tinh Hồn, dường như hẳn chẳng quan tâm cho lắm việc Tiểu Ứng Long khóc lóc rên rỉ.

- Phía trước có hang động, chúng ta vào đó nghỉ ngơi tránh bão.
- Có hang động à? Thật tốt quá, mau vào đó thôi. Hàn phong khiến cho cơ thể ta sắp biến thành cục đá rồi này.
- Xuôi xẻo thật, thế quái nào lại lạc đường được cơ chứ. Nhìn cơn bão tuyết, có lẽ phải mất vài ngày nữa mới kết thúc quá.
- Mau vào hang động trú ẩn thôi, đừng lèm bèm nữa, Hộ Linh Bàn sắp tiêu hao hết rồi.

-

Đang ngồi yên lặng, đột nhiên bên ngoài có âm thanh tiếng nói vang lên. Tiểu Ứng Long đang lăn qua lăn lại vòng vòng, thế nên không nghe được âm thanh tiếng nói, chỉ có Tinh Hồn lúc nào cũng cảnh giác thả thần thức bao quát xung quanh, thế nên dù bị tiếng gió lớn của cơn bão tuyết lấn áp, Tinh Hồn vẫn có thể nghe thấy được giọng nói của những người đang muốn tiến vào hang động này.

-Ồ, bên trong có ánh lửa, hình như có người đang ở đây.

Đó là thanh âm ngạc nhiên của một nữ tử vang lên. Nghe thấy cô gái này thốt lên, những người khác cũng hướng ánh mắt tập trung nhìn vào thì quả nhiên bên trong có ánh lửa cùng với một bóng người thật.

-Huynh đệ, chúng ta có thể vào trú ẩn tránh bão tuyết cùng được chứ?

- Mời tự nhiên.

Một gã nam tử bạch y, gương mặt tuấn lãng, tuổi tác tầm hai mươi, cả người toát lên một khí thế quý phái. Khí chất này, có lẽ y là một gã thế gia công tử.

Khi thấy Tinh Hồn, người thanh niên này cười ôn hòa, lịch sử hỏi. Tinh Hồn hướng nhìn ra, gật đầu rồi đáp lại.

Mà Tiểu Ứng Long lúc này cũng ngồi bật dậy, vốn đang tâm trạng vô cùng buồn bực khi ở chung với tên mà so với cục đá ngoại trừ biết đi ra thì chẳng khác biệt chút nào cả, nhưng khi ánh mắt vừa nhìn ra ngoài, cứ nhìn đôi mắt tròn tròn thiếu điều muốn lọt ra ngoài, cái miệng há to rồi chuyển thành cười đều, nước miếng chảy ròng ròng là đủ biết nó đang hưng phấn đến mức nào.

Dĩ nhiên, nguyên nhân là bởi có người khác xuất hiện tại hang động này. Có thể khiến cho Tiểu Ứng Long tràn ngập sự hưng phấn chính là bởi vì trong nhóm người vừa mới xuất hiện này, có đến hai vị mỹ nữ phong tư trác tuyệt.

- Waaa... con cún con này thật dễ thương quá.

Cô gái phát hiện ra Tinh Hồn đầu tiên đảo ánh mắt nhìn thấy Tiểu Ứng Long ngồi cùng với Tinh Hồn thì đôi mắt sáng rực lên, biểu cảm có gì đó khá giống với Tiểu Ứng Long. Chỉ khác biệt là Tiểu Ứng Long hưng phấn đến mức chảy nước miếng vì gái đẹp xuất hiện, còn cô gái kia thì ưa thích bộ dáng tròn tròn mập mập như quả bóng của nó.

Lập tức, cô gái này chạy đến ôm lấy Tiểu Ứng Long vào lòng. Tiểu Ứng Long gương mặt tràn đầy sự kích thích, bởi vì gương mặt của nó được ị sâu vào đôi bình phong vừa to, vừa tròn, lại vừa mềm mại này. Hai cái lỗ mũi của nó nở ra hết cỡ, rống hít sâu vào hương thơm ngọt ngào dịu nhẹ từ ngực của cô gái xinh đẹp này, thiếu điều như tiếc của không muốn thở ra.

“Ông trời ơi, cuối cùng ông cũng chịu mở mắt thương xót con rồng đáng thương này rồi.”

Trong lòng nó xúc động nói thành lời, cảm ơn vì cha mẹ đã sinh ra nó, cảm ơn vì số phận ngừng bặt đãi nó, và cảm ơn vì ông trời đã chịu mở mắt thương xót. Lần đầu tiên từ lúc thoát ra từ phong ấn, Tiểu Ứng Long cảm thấy hạnh phúc nhất trên đời.

“Cuộc sống này vẫn rất tốt đẹp. Bốn long cảm thấy yêu đời quá, há há há há há...”

Dù chỉ nhìn được tấm lưng núc ních béo ngậy, thế nhưng bao nhiêu suy nghĩ trong đầu Tiểu Ứng Long đều bị Tinh Hồn đọc rõ mười mươi. Thiết nghĩ nếu lúc này tới kéo nó thoát khỏi vòng tay của tiểu cô nương

xinh đẹp kia, thế nào nó cũng đòi sống đòi chết liều mạng với hân à. Gì chứ Tiểu Ứng Long đệ tiện này cái gì cũng dám làm.

- Nhà người bán con chó con này cho ta nhé. Người ra giá đi.

Tiểu Ứng Long hạnh phúc dụi đầu vào đôi ngực mềm mại mịn màng thì bỗng cái tai căng to ra.

“Gì? Chó con? Bốn long chính là thượng cổ Ứng Long trong truyền thuyết, là vương giả long tộc, hô mưa gọi gió, thần thông quảng đại, bá chủ bầu trời, cư nhiên lại giống với một con chó suốt ngày chỉ biết sủa gâu gâu ư?”

Tiểu Ứng Long sau khi bị cô gái này gọi là chó con thì trong lòng vô cùng hựt hân tức giận.

“Ờ mà ngày nào cũng được la liếm bộ ngực này, làm chó cũng không sao, hắc hắc hắc... có con chó nào sung sướng như bốn long chứ, tiên tổ long tộc muốn cũng chẳng được nữa là, không biết chừng còn đang nhìn thấy mình thế này mà ghen tỵ ấy chứ, hắc hắc hắc...”

Nhưng sau khi nghĩ lại một giây thì tia lửa giận bé tẹo teo ấy bị gã dâm ô khổng lồ trong đầu nó dập tắt ngọn lửa giận yếu ớt một cách dễ dàng, thế là nó không hề cảm thấy bị sỉ nhục nữa, ngược lại cảm thấy lấy đó làm vinh quang là đằng khác.

Chẳng biết tổ tông long tộc tám đời nhà nó nhìn thấy sẽ có tâm trạng như thế nào nữa.

Lúc này, Tinh Hồn chưa kịp nói gì thì một gã thanh niên khác trong nhóm bước đến gần tiểu cô nương xinh đẹp kia. Trông gã này tướng mạo cũng rất tuấn lãng, gương mặt chữ điền, hàng chân mày hình thanh đao, đôi mắt sáng trông hơi dữ tợn, nói:

- Yên Nhiên sư muội thích thì cứ đem về nuôi, bao nhiêu tiền cứ để sư huynh trả cho.

- Kỷ sư huynh nói thật chứ?

- Dĩ nhiên, sư huynh có bao giờ nói dối muội chưa, ha ha.

Nhìn gã thanh niên họ Kỷ này, không cần đoán cũng biết là hắc trong lòng có tình ý với vị cô nương tên Yên Nhiên này, chỉ là dường như vẫn chưa thổ lộ ra mà thôi.

Cười nói ôn hòa với tiểu cô nương tên Yên Nhiên, sau đó hắc lại dùng ánh mắt dữ tợn ngạo mạn nhìn Tinh Hồn, dứt khoát nói:

- Nói giá đi, bao nhiêu tiền?

Nhìn gã thanh niên họ Kỷ này, tu vi bất quá cũng chỉ mới tiến giai hậu kỳ Phù Tiên cảnh mà thôi. Trông biểu hiện của hắc, nhất định là một gã thiên tài tông môn đệ tử, hơn nữa rất được cưng chiều, thế nên mới thành ra có thái độ nhìn đời bằng nửa con mắt.

Mà mấy người còn lại, bao gồm cả gã thanh niên bạch y tuần lã kia đối với thái độ trọc lốc gắt gỏng thiếu lịch sự cũng chẳng muốn chen lời vào, tựa như đã quen thuộc và cảm thấy rất tự nhiên, bình thường.

Nếu bình thường không có tiểu cô nương ôm ấp vào lòng, với loại người này, Tiểu Ứng Long thế nào cũng chửi mắng âm ỉ, thiếu điều lôi cả tổ tông tám đời nhà người ta lên chửi cho sượng mồm. Bất quá, nó đã bị tư sắc làm cho mụ mị điếc hai cái lỗ tai mất tiêu.

Tinh Hồn nhìn người thanh niên kia, thái độ lãnh đạm như thường. Loại người này, trông thiên phú thế thôi, thực chất chỉ là một tên dựa hơi gia tộc rồi từ đó phách lối mà thôi, thực chất thì yếu như con sên, động vào

một chút là la ó cái gì: ta là đệ tử của ai đó, cha ta là gì gì đó, anh em dòng họ nhà ta... các thứ.

Tinh Hồn nhìn hấn ta, sau đó giờ giờ lên một ngón.

- Một vạn thôi à. Trong đây là hai vạn linh thạch hạ phẩm có dư, người cứ cầm lấy, không cần trả lại.

Gã ta cười nhạt một tiếng khinh thường, sau đó tùy tiện ném xuống đất về phía Tinh Hồn một chiếc nhẫn trữ vật, bên trong dĩ nhiên chính là linh thạch hạ phẩm mà hấn dùng để mua Tiểu Ứng Long để tặng cho cô gái tên Yên Nhiên.

Tinh Hồn nhìn xuống cái nhẫn trữ vật đó, rồi lại nhìn về phía gã thanh niên họ Kỷ đang tỏ thái độ khinh thường, bỗng nói:

- Một ngàn linh thạch hạ phẩm? Hình như hơi nhầm lẫn.

Ngay khi Tinh Hồn nói, vốn định xoay người đến bên cạnh tiểu cô nương Yên Nhiên kia thì bước chân hơi khựng lại.

Đồng thời, những người khác đang làm sạch bụi tuyết bám lên người cũng nhìn về phía Tinh Hồn bằng ánh mắt ngạc nhiên, tựa hồ không hiểu vì sao hấn lại nói như vậy cả.

Gã thanh niên họ kỷ nhướng mày lên, trong mắt hơi lộ ra vẻ ngưng trọng. Bất quá, trước mặt mỹ nhân trong lòng, hấn vẫn giữ thái độ bình tĩnh.

- Nhiều đó không đủ mua con chó con này à? Người hơi tham lam rồi đó. Nhưng thôi, bản thiếu gia ta rất hào phóng, mười vạn đối với ta chỉ là một con số mà thôi.

P/s: - Bonus chương đã chỉnh sửa ở phần giới thiệu truyện. Hiện tại truyện đã lên linh mạch Hoàng nên không nhận bonus thêm chương bằng nguyệt phiếu và châu nữa, chỉ nhận đậu và bố cáo lệnh.

- Mỗi đầu tháng sẽ bonus thêm chương (tối đa mười chương, ít nhất là ba chương), áp dụng từ tháng 12 sắp tới.

- Vẫn còn một chương 11h sẽ up.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 216: Tại Hạ Ninh Tiểu Tam

Hắn ta nhún vai một cái, rồi lại lấy thêm một cái nhẫn trữ vật khác, chuyển thêm một số lượng linh thạch vừa đủ con số một vạn, cuối cùng ném sang cho Tinh Hồn, y hết như lúc đầu.

Tinh Hồn lại nhìn chiếc nhẫn trữ vật thứ hai ở dưới đất, rồi sau đó lại nhìn lên hắn ta, hơi nghiến đầu hỏi:

- Mười vạn?

Đến lúc này, gã thanh niên họ Kỷ kia dường như nhận ra có gì đó sai sai ở đây rồi. Trên gương mặt của hắn bắt đầu lộ ra sát khí.

- Đừng nói với ta là người định bán con chó con này với giá một trăm vạn linh thạch hạ phẩm, hoặc là một ức đấy nhé?

Tiểu cô nương tên Yên Nhiên vốn đang vui vẻ cưng nựng Tiểu Ứng Long thì bỗng lọt tai mấy con số kinh người kia thì giật mình. Chỉ thấy cô nàng đứng bật dậy, ánh mắt nhìn Tinh Hồn một cách đầy khinh thường.

- Người thật quá đáng. Muốn cắt cổ người khác sao?

Gắt gỏng với Tinh Hồn xong, cô ta quay sang nói với thanh niên họ Kỷ:

- Kỹ sư huynh, không cần phải bỏ linh thạch ra mua nữa. Con chó con này đi theo hẳn nhất định là không hạnh phúc gì, bây giờ muội liền tiếp nhận chăm sóc nó, sư huynh lấy lại linh thạch đi.

Thanh niên họ Kỷ nhìn cô ta tràn đầy ưa thích, miệng nở một nụ cười đắc ý, ngoại trừ Tinh Hồn vẫn luôn quan sát nhóm người đối phương ra thì những người còn lại không hề phát hiện ra nụ cười này của hắn.

- Số linh thạch đó, không cần lấy lại, coi như là bố thí cho hắn ta vậy.

Thanh niên họ Kỷ tỏ ra hào phóng, không thèm thu lại hai cái nhẫn trữ vật với mười vạn linh thạch mà hắn bỏ ra dùng để mua Tiểu Ứng Long dành tặng cho tiểu cô nương Yên Nhiên.

- Chó con, sau này đi theo ta, ta sẽ chăm sóc ngươi thật tốt, tốt gấp trăm lần tên chủ nhân tham lam xấu xa của ngươi đi.

Vốn dĩ đang chiêm đắm trong sắc dụ thơm phức, đột nhiên khi nghe nàng bảo từ bỏ Tinh Hồn để đi theo nàng. Nếu như là đồng hành cùng với Tinh Hồn thì có lẽ nó sẽ suy nghĩ vấn đề này, nhưng muốn nó từ bỏ Tinh Hồn thì... chuyện này không phải là chuyện đem ra đùa được đâu.

Thái độ của Tiểu Ứng Long từ ưa thích chuyển thành bất thiện. Nó hừ lạnh một tiếng, sau đó dùng hai tay đánh vào hai bàn tay ngọc đang ôm nó. Tuy rằng dùng lực, thế nhưng có lẽ do thói quen thương hoa tiếc ngọc, thế nên nó chỉ xuất lực vừa đủ để cho tiểu cô nương Yên Nhiên nói lỏng lòng bàn tay để cho nó thoát ra ngoài.

Tiểu cô nương tên Yên Nhiên khẽ rên một tiếng, nội tâm hơi giật mình, không hiểu vì sao Tiểu Ứng Long lại đối xử như vậy với nàng. Thanh niên họ Kỷ đứng bên cạnh thấy cô ta bị đau thì lập tức hỏi thăm, đồng thời muốn tóm gọn Tiểu Ứng Long lại.

Bất quá, Tiểu Ứng Long lại rất tinh quái, thế lý nào lại bị một tên tiểu tử mồm còn hôi sữa như hắn ta bắt được.

“Mông ngực không tồi, nhưng nhiều đó không đủ để bốn long thay lòng đổi dạ đâu à. Bốn long là một con Ứng Long rất trung thành đó.”

Tiểu Ứng Long nói chuyện, tại Hư Thần Tinh này, chỉ có Tinh Hồn mới có thể hiểu được. Mà nghe ý tứ của nó, dường như là cố ý để cho Tinh Hồn nghe thấy vậy.

- Chó con, hắn ta là người xấu, đừng đi theo hắn nữa.

Cô ta không cam tâm, ánh mắt long lanh nhìn Tiểu Ứng Long hô lớn.

Mà lúc này, những người đi cùng với hai người họ cũng đồng thời tiến lên. Trong số đó, một nữ nhân khác trong nhóm tiến đến gần tiểu cô nương tên Yên Nhiên, nhẹ nhàng trấn an:

- Chỉ là một con chó con thôi, nếu thích thì sau này sư tỷ sẽ tìm mua cho muội một con.

- Nhưng Yên Nhiên chỉ thích con chó đó. Và lại trông nó rất đáng thương nữa, đi với người xấu kia nhất định chịu rất nhiều uất ức.

- Hừ, Yên Nhiên, muội cứ để đó, Kỳ Vô Châu này sẽ lấy nó về cho muội.

Kỳ Vô Châu ánh mắt ôn nhuận nhìn Yên Nhiên tiểu cô nương, rồi sau đó ánh mắt tràn đầy bất thiện nhìn Tinh Hồn, dường như đang có ý định xuất thủ.

Đúng lúc đó, người thanh niên bạch y tuần lã ban đầu lịch sự hỏi thăm ý tứ Tinh Hồn chợt đưa tay ra ngăn cản Kỳ Vô Châu lại. Trông biểu

hiện, có lẽ người thanh niên này chính là người dẫn đầu nhóm người đi lạc trong cơn bão tuyết.

- Kỹ sư đệ, không nên kích động.

Trần an Kỹ Vô Châu, thanh niên bạch y hướng Tinh Hồn ôm quyền, khách khí giới thiệu:

- Xin tự giới thiệu, tại hạ là Vệ Bình, đệ tử Tuyên Vũ môn. Không biết quý danh của huynh là gì?

Vốn dĩ, Vệ Bình ban đầu không có ý định can dự vào chuyện này. Dù sao tính cách nóng nảy kiêu ngạo, nhìn người bằng nửa con mắt của Kỹ Vô Châu, hắn đã rất quen rồi. Nhưng khi thấy Tinh Hồn cư xử lạ thường, trực giác liền mách bảo cho hắn biến, Tinh Hồn nhất định không phải người bình thường. Lại để ý, một gã Phàm Tiên cảnh xuất hiện tại một nơi nguy hiểm trùng trùng như Băng Tuyết Lãnh Nguyên, bên trong nhất định là có nội tình.

Vì vậy, Vệ Bình mới quyết định tiến lên ngăn cản Kỹ Vô Châu lại, sau đó dùng thái độ ôn hòa để nói chuyện với Tinh Hồn.

“Vệ Bình?” Nghe danh tự này có chút quen quen, chợt nhớ lại tại Phong Lâm thành, trong số thập đại gia tộc, Vệ gia là một trong số đó. Lại thấy Vệ Bình có khí chất cao quý tao nhã, thiết nghĩ có lẽ có quan hệ không cạn với Vệ gia kia.

Tinh Hồn không sợ Vệ gia, nhưng hiện tại hắn đang ở bên ngoài Thiên Kiếm tông, bị một cái đại gia tộc nội tình thâm hậu bí mật truy sát, đó không phải là một chuyện hay ho vui vẻ gì cả.

Vậy nên, Tinh Hồn quyết định tạm thời che dấu thân phận của mình lại.

- Tại hạ Ninh Tiểu Tam, chỉ là một tên tán tiên mà thôi.

“Tán tiên?” Nghe Tinh Hồn trả lời, mặc dù quan sát rất kỹ, nhưng Vệ Bình không thấy Tinh Hồn có biểu hiện gì nói dối cả.

Trái lại, khi nghe Tinh Hồn tự xưng tán tiên thì Kỷ Vô Châu lại càng thêm hung hăng, cười lớn:

- Ha ha ha, chỉ là một gã tán tiên mà dám bán chó với giá cắt cổ. Trong số những tên điên bốn thiếu gia ta từng gặp, người chính là tên điên cuồng nhất đấy.

Trong lúc Vệ Bình cảm thấy có gì đó bất thường thì Kỷ Vô Châu cười phá lên, rồi không còn cố kỵ gì nữa, nguyên lực triển khai, xông lên tung một quyền về phía Tinh Hồn.

“Chó cái ông nội nhà người. Dám gọi bốn long gia gia là chó à? Mụ nội tổ tiên vương bát đản nhà người, ai cho người lá gan to bằng trời vậy hả? Thằng nhóc con Hạo Thiên trước mặt bốn long gia gia đây còn phải nhường nhịn ba phần. Tinh Hồn tiểu tử, đánh gãy răng nó cho bốn long đi.”

Tiểu Ứng Long hừ lạnh một tiếng, truyền âm cho Tinh Hồn. Dĩ nhiên, không cần Tiểu Ứng Long phải nói, Tinh Hồn cũng không có dự định để cho Kỷ Vô Châu lành lặn trở đi.

Từ đầu đến cuối, hắn chỉ xem bọn người này như một đám hề đang múa may mà thôi. Trước đó tiểu cô nương Yên Nhiên và Kỷ Vô Châu hỏi giá bán Tiểu Ứng Long, hắn chỉ vui tay giơ lên một ngón, còn lại đều là do Kỷ Vô Châu tự biên tự diễn ra mà thôi.

Kỷ Vô Châu đột ngột tấn công, Vệ Bình đứng bên cạnh cũng không kịp cản lại. Bất quá, Vệ Bình nội tâm cũng muốn thử xem rằng, rốt cuộc thực lực của Tinh Hồn mạnh đến đâu mà ở trước nhiều đệ tử Tuyên Vũ môn gương mặt không biến sắc.

- Thương Chi Quyền.

Chỉ thấy Kỳ Vô Châu tả thủ đánh đến, khí thế bài lãnh ra, nhìn thế công tựa như một ngọn thương phá không tiến đến.

Quyền kỹ không tồi, đáng tiếc lực lại không có. Đừng nói là đánh trọng thương, với thân thể hiện tại của Tinh Hồn, cho dù là làm xước da cũng chẳng thể.

Bất quá, Tinh Hồn hẳn lại chẳng có sở thích đứng yên làm bao cát, dù rằng thực lực của hắn có mạnh hơn cũng vậy. Đột nhiên bàn tay nhẹ nhàng đưa lên, trong một giây vi diệu, thế công mãnh liệt của Kỳ Vô Châu không hiểu vì sao lại bị hóa giải một cách dễ dàng.

Quyền của hắn đã bị Tinh Hồn chụp lấy, nắm trọn trong lòng bàn tay.

“Thương Chi Quyền lại bị hóa giải dễ dàng như vậy?” Vệ Bình nội tâm kinh ngạc.

Thương Chi Quyền này là một trong những thượng phẩm địa cấp quyền kỹ có uy danh khá lớn tại Tuyên Vũ môn, một khi luyện đến đại thành, một quyền có thể phá vỡ được một tòa núi lớn. Cho dù tầng phòng ngự của hậu thiên hoang thú cấp ba cũng có thể xuyên qua được.

Tuy rằng Thương Chi Quyền chưa được Kỳ Vô Châu tu luyện đến mức đại thành, thế nhưng tại Tuyên Vũ môn, số lượng những người tiếp được quyền này của hắn khá ít. Cho dù là bản thân Vệ Bình cũng không thể phá vỡ một cách dễ dàng tùy tiện giống như Tinh Hồn được.

“Thâm bất khả trắc. Người này thật mạnh.” Vệ Bình nuốt vào một ngụm nước bọt, ánh mắt một lần nữa thay đổi, đánh giá Tinh Hồn một cách hoàn toàn khác biệt so với ban đầu nhìn nhận.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 217: Ghi Hận

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 217: Ghi hận

Còn chưa thôi hết kinh ngạc thì trong hang động vọng lên tiếng hét thảm, dù bên ngoài đang có gió bão rất lớn, thế nhưng âm thanh tiếng hét đó những người khác đều nghe thấy rất rõ ràng.

Tiếng hét thảm đó, dĩ nhiên chính là Kỷ Vô Châu đang rên la. Tinh Hồn tóm gọn năm đấm của gã ta, sau đó nhẹ nhàng vận lực một chút, với cường độ thân thể của Tinh Hồn, chỉ đơn giản dùng sức mạnh thân thể cũng thừa sức đối phó với Kỷ Vô Châu.

- Ninh huynh đệ thủ hạ lưu nhân.

Nhận ra thực lực của Tinh Hồn rất mạnh so với vẻ bề ngoài, chỉ sợ tự xưng tán tiên chỉ là để che mắt mà thôi. Vệ Bình đứng sau lưng Kỷ Vô Châu nhìn Tinh Hồn nói.

Bất quá, tiểu cô nương Yên Nhiên kia lại phá vỡ hết ý tứ của Vệ Bình.

- Thật quá đáng. Mau thả Kỷ sư huynh ra.

Vừa nói, cô ta vừa tế ra pháp bảo chu lăng quần quanh chiếc eo nhỏ. Pháp bảo này, đẳng cấp đã đạt đến cực phẩm pháp khí, chỉ cần gia trì thêm một đạo tàn hồn là có thể biến thành pháp bảo linh khí. Nhóm nam nữ này, quả nhiên thân phận không bình thường chút nào.

Chỉ thấy tiểu cô nương Yên Nhiên nguyên lực tế khởi, khu động Hồng Phách Chu Lăng bao vây xung quanh Tinh Hồn lại, rồi sao đó siết tay kéo lại, ngay lập tức Hồng Phách Chu Lăng thu gọn, tựa hồ muốn cột chặt cổ định hẳn lại.

- Hồng Phách Trấn Ngục.

Thực lực tiểu cô nương này khá mạnh, nhưng cỡ này cũng vừa đủ để bắt nạt mấy tên tạp dịch đệ tử trong tông môn mà thôi, còn muốn đối phó với Tinh Hồn thì còn thiếu nhiều lắm.

Tinh Hồn vẫn ngồi yên một chỗ, vận thêm chút lực ở tay khiến cho Kỳ Vô Châu càng thêm đau đớn, hai chân khụy quỳ xuống, gương mặt vì con đau nhói mà biến dạng, nước mắt thiếu điều muốn chảy ra thành giọt, nhìn bộ dạng rất thêm thảm.

Một tay còn lại rảnh rang, Tinh Hồn tùy ý nhặt một hòn đá bên cạnh, sau đó nhẹ nhàng búng hòn đá một cái. Chẳng biết hòn đá thành có ma lực gì, vậy mà đi đúng vào chỗ sơ hở nhất khi Hồng Phách Chu Lăng đang chuẩn bị thu lại, khiến cho thể công bị phá vỡ hoàn toàn. Hồng Phách Chu Lăng chẳng khác gì một mảnh vải, nhẹ nhàng rơi xuống mặt đất.

Này cũng là do Tinh Hồn nhẹ tay, nếu hẳn mà muốn thì tùy thời hủy diệt Hồng Phách Chu Lăng của tiểu cô nương Yên Nhiên.

Hóa giải tuyệt kỹ của cô ta xong, Tinh Hồn vẫn ngồi yên một chỗ, ánh mắt lãnh đạm nhìn ra những người lạ mặt kia, tựa hồ đang muốn nhìn xem kế tiếp bọn họ muốn làm gì.

Vệ Bình lập tức tiến lên gần tiểu cô nương Yên Nhiên, ôm quyền hướng Tinh Hồn:

- Ninh huynh thủ hạ lưu tình. Kỷ sư đệ và Tịch sư muội tính khí nóng nảy, là ta quản lý không nghiêm, kính mong Ninh huynh thứ lỗi và bỏ qua cho hai người họ.

- Vệ sư huynh...

Đứng bên cạnh, Tịch Yên Nhiên sắc mặt vừa giận vừa sợ nhìn Vệ Bình, tựa hồ muốn nói gì đó thì nàng liền bị cô gái thứ hai trong nhóm kéo lại, nhìn nàng lắc đầu, ý bảo không nên tiếp tục chen lời vào kéo khiến cho tình hình xấu đi.

Tính ra Tịch Yên Nhiên cũng là một người khá hiểu chuyện, sau khi bị cô gái kia ra hiệu thì liền cúi đầu không nói gì thêm nữa, bất quá trong ánh mắt đang rất uất ức, chắc hẳn đây là một trong số ít những lần Tịch Yên Nhiên bị người ta khinh thị, thành ra mới có thái độ như thế này.

Những người này tự xưng là đệ tử Tuyên Vũ môn, thân thủ lại khá bất phàm, không giống như đang muốn nói dối. Mà Tuyên Vũ môn kéo đệ tử đến Băng Tuyết Lãnh Nguyên này, mục đích không quá khó đoán, chắc chắn là muốn tiến xuống địa cung để tìm bảo.

Sau khi lấy được Thiên Niên Băng Hoa để hoàn thành nhiệm vụ, Tinh Hồn cũng có dự tính muốn tiến vào địa cung để tìm kiếm cơ duyên, thế nên cũng chẳng muốn làm khó đám đệ tử Tuyên Vũ môn, vô duyên vô cớ rước vào một đám địch nhân.

Vậy nên, tạm thời cứ dùng thái độ hòa hoãn mà cư xử. Thả lỏng bàn tay ra, nhờ vậy mà Kỷ Vô Châu mới thoát được. Hắn ngay lập tức thụt lùi lại, gương mặt vẫn thoi chưa hết dị dạng. Trong lòng thầm sợ hãi sức mạnh cơ thể của Tinh Hồn, đồng thời, trong lòng ghi xuống một tia hận thù.

Với tính tình nóng nảy, Kỷ Vô Châu làm sao có thể chịu được sự sỉ nhục này. Vệ Bình đoán được tâm ý Kỷ Vô Châu, lập tức giơ tay lên nắm lấy vai Kỷ Vô Châu giật lại, đồng thời nghiêm giọng nói:

- Kỷ sư đệ, không được vô lễ.

- Vệ sư huynh, là hấn trọng thương ta trước. Kỷ Vô Châu ta khi nào chịu qua sự thóa mạ này?

- Kỷ sư đệ, hiện tại bốn người do sư huynh ta làm chủ. Nếu như sư đệ bất tuân, chớ tránh sư huynh bầm báo với Xích Dương sư thúc.

Mắt thấy Kỷ Vô Châu dùng dùng nổi giận vì bị Tinh Hồn đánh bại, Vệ Bình ánh mắt liền thay đổi, nghiêm giọng nói lớn.

Vệ Bình bình thường rất ôn hòa, rất hiếm khi nổi giận. Kỷ Vô Châu lại không phải đối thủ của Vệ Bình, hơn nữa, thân phận của Vệ Bình trong nhóm, ngoại trừ Xích Dương đạo nhân cùng với ba vị sư huynh khác thì chính là người có thiên chức cao nhất. Vì vậy, Kỷ Vô Châu không dám cãi lại.

Bất quá, sỉ nhục hôm nay, với loại người nhỏ nhen như Kỷ Vô Châu nhất định sẽ không chịu bỏ qua. Mà không chỉ ghi hận Tinh Hồn, Kỷ Vô Châu còn ghim thêm cả Vệ Bình vào chuyện này.

“Vệ Bình, người không những không giúp đỡ, ngược lại còn chửi mắng ta. Đợi sau khi phản hồi tông môn, ta sẽ nói cho sư phụ của ta biết. Cứ đợi đó đi.”

Mặc dù có ý tốt, thế nhưng Vệ Bình không ngờ được rằng bản thân vô tình bị Kỷ Vô Châu ghi hận.

Lúc này, Vệ Bình lại quay sang nhìn Tinh Hồn, nói tiếp:

- Đa tạ Ninh huynh giờ cao đánh khế. Ta đảm bảo sau này sẽ không xảy ra chuyện này nữa.

Sau khi tạm thời giải quyết xong, nhóm Vệ Bình bốn người tập trung ở vị trí cách cửa hang khoảng chừng năm thước. Tuy rằng đã nhóm lửa, trên người cũng mang theo pháp bảo tránh rét, thế nhưng không khí tại Băng Tuyết Lãnh Nguyên lạnh cắt da cắt thịt, thế nên nhất thời bọn họ khó lòng thích nghi, lâu lâu lại run lên từng cơn.

Trái ngược lại, Tinh Hồn thì vô cùng thông thả. Lửa hắc nhóm chỉ là ngọn lửa bình thường, không phải là ngọn lửa được tạo ra từ pháp bảo giống như đám người Vệ Bình. Nhưng khi thấy Tinh Hồn vừa ăn mặc phong phanh, dường như chẳng cảm thấy lạnh gì cả, điều này càng khiến cho Vệ Bình trong lòng càng thêm cảnh giác.

Vệ Bình là người lo trước lo sau, nhưng không phải ai cũng giống như hắc. Nhất là với tiểu cô nương Tịch Yên Nhiên kia. Cô gái này còn khá trẻ con, một giờ đồng hồ trước đó còn cảm thấy ghét Tinh Hồn, nhưng một giờ sau dường như quên bén đi chuyện trước kia.

Thấy Tinh Hồn không bị không khí lạnh ảnh hưởng, còn nghĩ rằng ngọn lửa do hắc nhóm bất phạm, vậy nên nàng liền rời khỏi vị trí nhóm bốn người, chạy đến gần chỗ Tinh Hồn mà ngồi.

- Bên ngoài lạnh quá, cho ta ngồi chung được không?

Tịch Yên Nhiên nhìn Tinh Hồn hỏi, do không khí khá lạnh nên mỗi lần nói ra câu nào từ khuôn miệng của nàng đều tràn ra một ngụm trọc khí, gương mặt trắng bệch, hai cánh tay ôm lại, coi bộ đang rất lạnh.

- Cứ tự nhiên.

Tinh Hồn thái độ lãnh đạm. Thấy Tinh Hồn không bài xích mình vì chuyện ban nãy, Tịch Yên Nhiên nở nụ cười mừng rỡ, sau đó liền ngồi

xuống kế bên hắn.

Mà ba người còn lại trong nhóm nhìn thấy Tịch Yên Nhiên tiếp xúc với Tinh Hồn thì kinh ngạc. Đặc biệt là Kỳ Vô Châu, hắn bởi vì Tịch Yên Nhiên nên mới bị Tinh Hồn hạ nhục, trong lòng lửa giận còn chưa nguôi xuống thì lại muốn cháy rục lên.

Hắn không căm ghét Tịch Yên Nhiên, bởi vì nàng là nữ thần trong lòng hắn, thế nên mọi tội lỗi, dĩ nhiên là đều đổ lên đầu Tinh Hồn cả.

Bất quá, Kỳ Vô Châu cũng khá thức thời, biết mình không phải đối thủ, vậy nên hắn kiềm chế lại lửa giận, đợi sau này sẽ báo thù.

Còn Vệ Bình, hắn còn đang lo lắng Tinh Hồn vì chuyện lúc đầu mà bài xích Tịch Yên Nhiên, nhưng sau khi thấy Tinh Hồn cư xử như chưa có chuyện gì xảy ra thì thở phào một hơi nhẹ nhõm. “Xem ra hắn không để bụng chuyện ban nãy.” Mà cô gái thứ hai trong nhóm, ánh mắt nhìn Tinh Hồn cũng đã cải biến.

Trở lại chỗ của Tinh Hồn. Tịch Yên Nhiên sau khi ngồi xuống thì hai bàn tay liền chụp lấy Tiểu Ứng Long kéo đến gần mình, rồi sau đó đặt nó ngồi lên đùi. Tiểu Ứng Long đang nằm ngủ ngon gì giật mình tỉnh lại. Nhưng bởi vì hai lỗ mũi ngửi được hương thơm phức từ cơ thể Tịch Yên Nhiên, thế nên nó mới không giận dữ. Bằng là Tinh Hồn, có lẽ nó đã chửi ầm ỹ cả lên.

“Thấy người có biểu hiện hồi lỗi, bốn long lại rất tốt bụng, vậy nên mới bỏ qua cho đó. Mà cặp đùi này nhìn ngon quá nhỉ, phen này gặp kèo thơm rồi, hắc hắc...”

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 218: Lục Thực Băng Xà

Tịch Yên Nhiên không phải là người xấu, chỉ là tính tình còn trẻ con, nàng nghĩ rằng Tiểu Ứng Long đi cùng với Tinh Hồn sẽ phải chịu nhiều uất ức, vì vậy nàng mới mua nó về đem về nuôi. Có lẽ Tiểu Ứng Long nhận ra điều này, bởi vậy mới tùy ý để cho nàng ta ôm vào lòng.

“Thật là ấm quá đi. Mà khoan, bốn long thấy hơi lạnh lạnh. Thằng đệ đầu, sưởi ấy cho bốn long ngủ cái coi.”

Cảm thấy hơi lạnh, dĩ nhiên chính là do Tinh Hồn không sử dụng năng lực của Hỏa Công Công để giúp nó giữ ấm. Hắn có thể chịu đựng được không khí lạnh tại Băng Tuyết Lãnh Nguyên chính là nhờ tu luyện Trấn Ngục Huyền Thể, thể nhưng nhiều đó không đủ để hắn hoạt động một cách dễ dàng.

Hắn đi lại tự nhiên chính là nhờ năng lượng của Hỏa Công Công tán ra. Ngọn lửa chân thân của Hỏa Công Công siêu thoát ngũ hành, khí lạnh nơi đây làm sao có thể làm tổn hại đến nó được.

Nhìn Hỏa Công Công đang dùng ánh mắt hình viên đạn nhìn mình, Tinh Hồn lắc đầu, sau đó âm thầm điều động năng lượng của Hỏa Công Công truyền vào cơ thể của Tịch Yên Nhiên và Tiểu Ứng Long, nhờ vậy mà cả hai cảm thấy ấm áp hơn rất nhiều.

Cảm thấy thoải mái, lại đang trong cơn buồn ngủ, Tiểu Ứng Long bèn cuộn tròn người lại, rúc sâu vào trong bụng Tịch Yên Nhiên, nhắm mắt lại rồi đánh một giấc thật ngon.

Tịch Yên Nhiên trông thấy Tiểu Ứng Long buồn ngủ rúc mình lại, không những không giận hờn mà còn cảm thấy vô cùng đáng yêu. Chẳng biết nếu Tịch Yên Nhiên biết được con Tiểu Ứng Long này bởi vì sau mê hai ngọn bình phong to tròn mềm mại thì tâm trạng sẽ như thế nào nữa.

Được Tinh Hồn âm thầm sử dụng năng lượng của Hỏa Công Công để sưởi ấm, Tịch Yên Nhiên liền cảm thấy tốt hơn so với khi ngồi với những sư huynh muội Tuyên Vũ môn nhiều.

- Lửa người đốt là loại hỏa diễm gì vậy. Thật ấm quá, tốt hơn so với hỏa diễm của chúng ta nhiều.

Tịch Yên Nhiên đương nhiên không thể nghĩ đến rằng Tinh Hồn đang âm thầm sử dụng năng lượng để hỗ trợ nàng chống lạnh, mà nghĩ rằng là nhờ ngọn lửa bình thường mà hắt đốt cho có kia.

- Chỉ làm phàm hỏa mà thôi, đừng nghĩ nhiều. Cô nghỉ ngơi đi, để dành sức để còn rời khỏi chỗ này.

Nói rồi, Tinh Hồn cũng chẳng muốn tiếp chuyện nữa. Hai mắt nhắm lại, lưng dựa vào bức tường đá sau lưng, tựa như muốn đánh một giấc.

- Người không sợ chúng ta nhân lúc người ngủ đánh lén sao?

Thấy Tinh Hồn cứ nhiên đi ngủ trước mặt những người vừa xảy ra hiềm khích trước đó, Tịch Yên Nhiên vừa ôm Tiểu Ứng Long xoa xoa lớp da bóng lưỡng, vừa hiếu kỳ nhìn Tinh Hồn hỏi.

- Nếu các người có khả năng thì cứ việc.

Tinh Hồn lãnh đạm đáp lại lời nàng nói. Thanh âm của hắn không quá lớn, nhưng lực vừa đủ để cho bốn người đệ tử Tuyên Vũ môn nghe thấy. Hắn nói câu này, khó trách khiến cho bốn người kia cảm thấy hắn rất kiêu ngạo.

Về phần Vệ Bình, hắn chỉ cười trừ một tiếng, coi như chưa nghe thấy gì. Cô gái ngồi bên cạnh hắn cũng tương tự, mở mắt ra nhìn Tinh Hồn một cái, rồi sau đó cũng khép lại, tiếp tục tịnh tâm tu hành. Chỉ có Kỷ Vô Châu là trong lòng hừ lạnh một tiếng khinh thường.

“Người cứ kiêu ngạo đi, rồi sau này sẽ biết tay ta.”

Tịch Yên Nhiên thì gương mặt hơi xụ lại, sau đó không thèm quan tâm đến hắn nữa, ngồi vuốt ve Tiểu Ứng Long một lúc thì cũng liền lăn ra ngủ.

Về phần Tinh Hồn, hắn tuy đang nhắm mắt, nhìn giống như đã ngủ say, thế nhưng kỳ thực hắn đang tu luyện, dĩ nhiên hắn chưa bao giờ nói lỏng sự cảnh giác, thần thức lúc nào cũng thả ra xung quanh, đồng thời ghim chặt bốn người đệ tử Tuyên Vũ môn.

Bất cứ khi nào bọn họ có hành động khác thường, muốn gây bất lợi cho hắn thì lập tức hắn sẽ phản ứng lại ngay.

Cũng là đám người này rất thức thời, chỉ ngồi im một chỗ nghỉ ngơi tu luyện, không có chuyện gì khác thì chỉ ngồi yên một chỗ, đợi cơn bão tuyết kết thúc.

Hai ngày sau, rốt cuộc bão tuyết cũng chịu nguôi xuống.

- Tốt quá, bão tuyết đã ngừng lại rồi.

Vệ Bình ánh mắt nhìn ra, không còn thấy bão tuyết nữa thì gương mặt tươi cười mừng rỡ.

Sau đó, hần hướng Tinh Hồn ôm quyền cảm tạ:

- Đa tạ đã cho chúng ta tá túc hai hôm nay. Sau này có cơ hội gặp lại, nhất định sẽ đáp lại ân tình.

- Chỉ là chuyện vặt, Vệ huynh không cần bận tâm.

Vừa nói, Tinh Hồn vừa tiến tới gần Tịch Yên Nhiên, trong lúc Tịch Yên Nhiên đang đùa nghịch với Tiểu Ứng Long ô dâm thì bàn tay cứng như thép nguội của hần chụp đến, chụp trúng cái đầu tròn tròn của nó.

Nhìn gương mặt Tiểu Ứng Long phần nộ, hai tay hai chân múa may, không ngừng truyền giọng nói không cam tâm vào đầu Tinh Hồn, đáng tiếc, Tinh Hồn lại chẳng buồn ngó ngàn gì đến phản ứng của nó.

Còn Tịch Yên Nhiên đối với Tiểu Ứng Long đặc biệt ưa thích, thế nên khi phải chia xa Tiểu Ứng Long, trong lòng cũng không khỏi cảm thấy hơi hụt hẫng.

Lấy lại Tiểu Ứng Long, đặt nó ngồi lên vai, rồi sau đó liền xoay người rời đi, không để lại câu chào hỏi nào.

Tịch Yên Nhiên ánh mắt nhìn theo Tiểu Ứng Long mập mập ngồi trên vai hần, trong ánh mắt đẹp hiện ra sự tiếc nuối. Vệ Bình và cô nương bạch y kia thì ánh mắt nghi hoặc cùng cố kỵ. Chỉ có Kỷ Vô Châu thì trong lòng ôm tư thù.

Cô nương bạch y kia nhìn Vệ Bình, chợt hỏi:

- Liệu hần có vì tòa địa cung kia mà đến không?

- Có thể. Không biết chừng hần là thiên tài của Linh Lô tông cũng nên.

Vệ Bình trầm ngâm xoa cằm, sau đó nói tiếp:

- Chuyện này, sau khi gặp lại Xích Dương sư thúc cần phải bẩm báo ngay. Mà thôi, chuyện quan trọng chính là tìm đến chỗ tập hợp. Vân sư muội giúp ta tri thông với Xích Dương sư thúc đi.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Hàn phong không ngừng thổi vào khắp không gian Băng Tuyết Lãnh Nguyên. Trên không gian băng lãnh, Tinh Hồn lúc này xuất hiện phía dưới chân một tòa núi băng nhỏ. Ngẩn đầu nhìn lên, rồi sau đó lại nhìn xuống bản đồ.

- Hy vọng chỗ này có thể tìm được Thiên Niên Băng Hoa.

Thu lại bản đồ, Tinh Hồn thu liễm khí tức lại, rồi sau đó từ từ leo lên trên tòa núi nhỏ này. Theo như vị trí đánh dấu trên bản đồ thì chỗ ngọn núi này được gọi là Lam Thảo sơn, bên trên sinh trưởng rất nhiều Băng Lam Thảo, thế nên mới có tên gọi như vậy.

Lam Thảo sơn là một trong những địa phương dễ sinh trưởng Thiên Niên Băng Hoa. Sở dĩ phải thu liễm lại khí tức bởi bên trên Lam Thảo sơn là nơi sinh sống của loài Lục Thực Băng Xà, ẩn chứa nọc độc khá nguy hiểm.

Lục Thực Băng Xà chỉ là hậu thiên hoang thú cấp hai, với thực lực hiện nay của Tinh Hồn thì dễ dàng bóp chết nó. Tuy nhiên, Lục Thực Băng Xà sinh sống theo bầy đàn, năm con mười con dễ đối phó, còn cả bầy gần cả ngàn con thì đó lại là một câu chuyện khác.

Vậy nên hẳn không thể không cẩn thận. Thu liễm lại khí tức xong, Tinh Hồn liền rón rén cẩn thận leo lên Lam Thảo sơn.

Không tốn nhiều thời gian, Tinh Hồn đã đứng trên đỉnh ngọn Lam Thảo sơn. Chỉ thấy phía trước mặt là một thảm cỏ xanh tuyệt đẹp, tựa như

kết tinh từ những khối thủy tinh màu xanh lam, chỉ cần một tia sáng xuyên qua cũng đủ khiến cho thảm cỏ này lóe lên ánh lam quang diệu nhẹ đẹp dễ.

Thảm cỏ đó chính là Băng Lam Thảo. Phía đằng xa xuất hiện một loại ba động hàn phong. Tinh Hồn nội tâm mừng rỡ, bởi hẳn biết, dao động đó chính là phát ra từ Thiên Niên Băng Hoa trên trăm tuổi.

Thu lại tâm tình, Tinh Hồn cẩn thận thả thần thức ra xung quanh, ngay lập tức không khỏi rung mình. Dưới tầng cỏ xanh tuyệt đẹp này lại ẩn tàng mấy trăm con Lục Thực Băng Xà, bọn chúng có màu sắc giống hệt với Băng Lam Thảo, bản năng che dấu khí tức rất tuyệt hảo, nếu người nào không cẩn thận thì sẽ bị bọn chúng tấn công ngay.

Thiên Niên Băng Hoa thì lại cách vị trí hẳn đứng khoảng chừng năm mươi thước, muốn hái nó xuống thì cần phải đi xuyên qua đám cỏ này mới được.

- Ngại gì thế, chẳng phải có bốn long ở đây à?

Thấy Tinh Hồn còn đang do dự dăm chiêu, Tiểu Ứng Long bỗng thốt lên.

- Bốn long mang huyết thống Ứng Long thuần túy, chỉ là hiện tại bọn họ không có thời gian tu luyện thôi. Nhưng với trạng thái hiện tại của bốn long, phát ra uy áp thì mấy con giun này không dám động vào người dù chỉ một sợi lông đâu à.

Sực nhớ lại Tiểu Ứng Long, hẳn thầm than bản thân hơi dang trí. Đúng vậy, chẳng cần ra tay làm gì cho hao hơi tổn sức, chỉ cần Tiểu Ứng Long chịu phát uy thì dù là mấy ngàn đầu Lục Thực Băng Xà này sao có thể gây khó dễ cho hẳn được.

Có điều, con rồng mập này đánh tiếng, với tính cách của nó, không dễ dàng gì chịu xuất thủ. Nhất định là muốn đòi hỏi chuyện gì đây rồi.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 219: Đệ Nhất Yêu Nghiệt

- Nói đi, người muốn gì?

Không vòng vo tam quốc, Tinh Hồn chỉ thẳng vào vấn đề. Chỉ thấy Tiểu Ứng Long khóe miệng nhếch lên một nụ cười ranh ma tinh quái, hàm răng trắng sáng bên trong miệng lóe lên một tia sáng đặc ý.

- Hiện tại bốn long sẽ không nói, nhưng nếu sau này bốn long có yêu cầu, người nhất định không được từ chối à.

- Chỉ cần không phải yêu cầu quá đáng, giúp được, ta sẽ giúp.

- Người nói vậy, bốn long liền yên tâm.

Hiếm khi thấy Tiểu Ứng Long trở nên nghiêm túc như vậy, thiết nghĩ ẩn đằng sau yêu cầu này tuyệt không đơn giản. Nhưng hiện tại không cần phải suy nghĩ quá nhiều.

Tiểu Ứng Long hít sâu một cái, đột nhiên từ trong cơ thể của nó tán ra một loại ba động uy áp kỳ dị, đó chính là huyết thống uy áp. Khi huyết thống uy áp xuất hiện, phía bên dưới tầng thảm cỏ xanh lam như pha lê kia vang lên những âm thanh xào xạc, chính là âm thanh di chuyển của những đầu Lục Thực Băng Xà.

Nguyên cả đàn đồng thời nhô đầu lên khỏi tầng Lam Băng thảo. Không thể không nói, Lục Thực Băng Xà có hình dáng rất đẹp, cơ thể màu lam băng phát ra ánh sáng lấp lánh, chiếc lưỡi đỏ chẻ đôi đưa ra thụt vào liên tục.

Trong đôi mắt xanh dương lộ ra vẻ úy kỵ, tuy nhìn thấy nhân loại trước mắt, nhưng bởi vì huyết thống uy áp, bọn chúng không dám làm gì ngoại trừ không ngừng phát ra âm thanh xì xì đe dọa từ miệng.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Tinh Hồn trong lòng hài lòng, không cần nghĩ ngợi nhiều, liền sải bước đi trên tầng cỏ xanh. Đi một lúc mà không hề gặp phải vấn đề gì, chỉ tầm khoảng nửa khắc sau, trước mặt Tinh Hồn đã hiện ra một đóa băng hoa.

Xung quanh băng hoa trong bán kính hai thước có một tầng băng bao phủ, thiên địa linh khí tại Băng Tuyết Lãnh Nguyên không ngừng được nó hấp thu sinh trưởng.

- Vận khí không tồi, vừa vận đủ trăm năm.

Đóa băng hoa này dĩ nhiên chính là Thiên Niên Băng Hoa mà Tinh Hồn đang cần tìm kiếm để hoàn thành được nhiệm vụ. Thật chẳng ngờ, nhiệm vụ tấn cấp nội môn trong suy nghĩ của người khác cực kỳ khó khăn, vậy mà đối với Tinh Hồn thì dễ dàng vô cùng. Đương nhiên công lớn vẫn phải kể đến Tiểu Ứng Long, nếu không có nó, chẳng dễ gì Tinh Hồn hái được đóa Thiên Niên Băng Hoa này xuống.

Ngoài đóa Thiên Niên Băng Hoa này ra, xung quanh còn không dưới năm đóa khác, trong số đó chỉ có một đóa là vừa đủ năm, thế nên Tinh Hồn tiện tay hái xuống luôn. Hiện tại không dùng, nhưng chắc hẳn sau này sẽ có lợi ích cần dùng đến.

Xong xuôi mọi việc, Tinh Hồn bèn rời khỏi địa phương này. Khi xuống núi, bất ngờ trong mắt hắn hiện ra một bóng hình nam tử. Đó chẳng

phải Thượng Quan Lãnh thì còn ai vào đây.

- Ô, hái được Thiên Niên Băng Hoa rồi à. Thủ đoạn lợi hại nhỉ.

Biến mất trước đó mấy ngày, không ngờ bây giờ lại gặp lại.

Nhìn Tinh Hồn chẳng có biểu hiện gì là ngạc nhiên, Thượng Quan Lãnh gương mặt lộ ra vẻ thất vọng. Nhưng ngay lập tức lấy lại tinh thần, nghiêng đầu cười nói:

- Ta đã phát hiện chỗ tòa địa cung kia xuất hiện rồi, thế nào, đi chung chứ?

- Chỉ ta và người?

Tinh Hồn chột hỏi.

- Ha ha, ta mặc dù cường ngạo cũng không dám diễu võ giương oai trước mặt các vị tiền bối Linh Tiên cảnh.

Thượng Quan Lãnh tiểu ý cười, rồi nói tiếp:

- Theo thông tin ta tra hỏi được thì lần này tam tông bao gồm Linh Lô tông, Trúc Hà điện và Tà Âm tông sẽ cùng nhau tiến xuống địa cung để tầm bảo, nghe đâu có cả cường giả Linh Tiên cảnh tham dự vào nữa.

- Vừa hay ta cũng mới biết, Tuyên Vũ môn cũng can dự vào.

- Tuyên Vũ môn?!

Nghe Tinh Hồn nói, Thượng Quan Lãnh hơi ngạc nhiên, không ngờ Tuyên Vũ môn cũng can dự vào. Bất quá, sự ngạc nhiên đó lập tức thay thế bằng nụ cười nhạt.

- Thêm Tuyên Vũ môn cũng chỉ tăng độ khó lên một chút thôi, chẳng phải sẽ càng thêm thú vị sao, ha ha ha...

Đối với sự lạc quan của Thượng Quan Lãnh, Tinh Hồn từ chối cho ý kiến, mà thứ hấn để tâm đến chính là việc sẽ có thêm những ai cùng với hấn và Thượng Quan Lãnh tham dự cuộc tầm bảo này.

Dường như hiểu được sự nghi hoặc của Tinh Hồn, Thượng Quan Lãnh lại nói:

- Một lát nữa người sẽ biết được người cùng ta và người lật tung cái địa cung đó lên là ai thôi, hắc hắc...

Chờ đợi suốt hai giờ đồng hồ trong cái lạnh của Băng Tuyết Lãnh Nguyên. Người khác có lẽ sẽ bị chóng mặt người, nhưng với hai tên tiểu quái vật này thì chẳng có chút tác dụng nào, tựa như đứng ở một nơi hoàn toàn bình thường.

Bất chợt trên bầu trời truyền đến một cơn gió khác lạ bất thường, ngược hướng với từng đợt gió se lạnh của Băng Tuyết Lãnh Nguyên thổi tràn ra.

Tinh Hồn và Thượng Quan Lãnh đồng thời nhận ra sự khác thường này, nhìn thần sắc Thượng Quan Lãnh không hề có sự khẩn trương nào cả, tựa hồ đã biết được nguyên nhân của cơn gió khác thường này.

Chỉ thấy trên bầu trời có một cái bóng của một đầu yêu cầm hiện ra. Nhìn đẳng cấp của đầu yêu cầm này đã tiến giai hậu thiên hoang thú cấp ba.

Khi tiến tới gần vị trí nơi Tinh Hồn và Thượng Quan Lãnh đang đứng thì đầu yêu cầm này hướng bay hơi trút xuống, dần dần hiện ra trong tầm mắt của hai người bọn họ.

- Chơi trội thật, cười cả Thiết Trảo Ưng cơ đấy, ha ha ha...

Đầu yêu cầm kia gọi là Thiết Trảo Ưng, một trong những loại phi cầm tồn tại cấp chí tôn trong hậu thiên hoang thú cấp ba. Đầu Thiết Trảo Ưng này rất to lớn, sải cánh rộng đến bốn thước, lông vũ màu xám to sáng bóng, bay trên bầu trời trông như một thanh phi kiếm vậy.

Đứng trên lưng của Thiết Trảo Ưng là một người thanh niên tuần tú trẻ tuổi mặc hoa bào, cả người toát lên khí tức tao nhã nhưng không kém phần mạnh mẽ. Mái tóc đen buộc bằng một sợi vải mảnh đang bay phiêu dật trong gió tuyết, đôi mắt màu đen tuyền toát lên sự thâm trầm không đúng độ tuổi, khóe miệng như ẩn ẩn một nụ cười thần bí.

Ngay khi nhận ra người này, Tinh Hồn ánh mắt chợt lộ ra vẻ ngưng trọng, vốn đang ngồi trên mỏm đá thì lập tức đứng dậy ngay. Bởi người đang cười Thiết Trảo Ưng kia, dĩ nhiên chính là Dương Thiên Quân – tuyệt thế thiên tài tiếng tăm lừng lẫy Thiên Kiếm tông.

Nhớ lại thời điểm hơn trăm năm trước, Tinh Hồn và Dương Thiên Quân cả hai đã bí mật giao chiến với nhau, cuộc chiến mà ngoại trừ hai người bọn hắn và Tần lão ra, không một người nào có thể biết được cả.

Lần đó, Dương Thiên Quân đã bại trận, suýt chút nữa đã mất cái mạng nhỏ vào tay Tinh Hồn. Nhưng rốt cuộc nhờ sự trợ giúp của Tần lão, hắn mới khởi tử hồi sinh. Sau đó Dương Thiên Quân rời khỏi Thiên Kiếm tông, phiêu bạt khắp nơi tại Kim Lan quốc, thực lực đại biến, dường như việc thất bại dưới tay Tinh Hồn năm xưa không hề ảnh hưởng gì đến việc tu hành của hắn, mà thậm chí đó còn là một liều thuốc kích thích cực mạnh khiến cho Dương Thiên Quân càng thêm nỗ lực tu luyện.

- Dương sư huynh, trăm năm không gặp, thực lực sâu không thấy đáy à.

Đây chính là lần đầu tiên sau khi Dương Thiên Quân bất ngờ biến mất khỏi Thiên Kiếm tông, Thượng Quan Lãnh mới có cơ hội gặp lại hắn. Trước đây, Thượng Quan Lãnh còn có thể nhìn được tu vi Dương Thiên Quân như thế nào, nhưng hiện tại đã không thể nhìn thấu được nữa.

Trăm năm qua Thượng Quan Lãnh nỗ lực tu hành, lấy Dương Thiên Quân làm mục tiêu để phấn đấu, thế nhưng xem ra, nỗ lực của hắn vẫn không là gì so với thành quả hiện tại của Dương Thiên Quân cả. Trong lòng Thượng Quan Lãnh không khỏi thầm mắng hai tiếng “yêu nghiệt”, bất quá, Thượng Quan Lãnh không hề thất vọng, trái lại càng thêm phấn khích.

- Không lẽ Dương sư huynh đột phá Linh Tiên cảnh rồi?

Lúc này Thượng Quan Lãnh giật mình, trong đầu nghĩ qua một cái suy nghĩ thì liền hỏi thẳng. Và bất ngờ nhận được cái gật đầu của Dương Thiên Quân.

“Đúng là yêu nghiệt. Người khác mất mấy ngàn năm mới thoát thai Linh Hậu, trở thành chân tiên. Vậy mà y lại chỉ mất gần hai ngàn năm.”

Đệ nhất thiên tài được xác nhận chính là Tam công tử Dung gia Dung Trần có thời gian tu luyện ngắn nhất khi độ kiếp Linh Hậu, đột phá Linh Tiên. Nhưng thời gian của Dương Thiên Quân so với Dung gia tam công tử Dung Trần lại còn muốn ngắn hơn.

Nói không ngoa thì bây giờ, Dương Thiên Quân chính là người có thời gian đột phá Linh Tiên cảnh ngắn nhất, mà thực lực thì càng sâu không thấy đáy.

Dương Thiên Quân nói vài câu với Thượng Quan Lãnh, sau đó nhìn sang Tinh Hồn, trong ánh mắt sự kiêu ngạo thấy rõ.

- Người, chắc không chỉ là tiên phù một thước?

Địa Tiên cảnh chưa có khả năng nhìn thấu được thần hải để quan sát tiên phù của người khác, nhưng Linh Tiên cảnh thì có thể. Dĩ nhiên với điều kiện, tiên giả Linh Tiên cảnh tu vi phải cao hơn người muốn quan sát.

Khi nhìn vào thần hải của Tinh Hồn, Dương Thiên Quân trông thấy giữa thần hải lơ lửng một cái tiên phù màu xám tro chỉ cao đúng một thước. Nhưng mà từ cái tiên phù một thước trông hết sức phế vật này lại tản ra một khí tức trấn áp cực kỳ nguy hiểm, ngay cả bản thân hắn cũng cảm thấy hết sức cố kỵ.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 220: Liên Minh

“Tiên phù một thước?” Chợt nghe Dương Thiên Quân nói, bất ngờ Thượng Quan Lãnh chuyển ánh mắt sang nhìn Tinh Hồn. Tu vi hiện tại của Thượng Quan Lãnh chưa có khả năng nhìn được tiên phù của người khác, nhưng Dương Thiên Quân thì khác.

Bất quá, nghe Dương Thiên Quân nói rằng Tinh Hồn chỉ ngưng kết ra được tiên phù một thước, hẳn còn cho rằng hai lỗ tai mình còn nghe nhầm.

- Người nhìn ra một thước thì nó là một thước.

Tinh Hồn lãnh đạm đáp, tựa hồ không có ý tứ muốn nhắc đến chuyện tiên phù.

Chỉ thấy Dương Thiên Quân đột nhiên bước tới gần Tinh Hồn, cả hai chỉ cách nhau đúng nửa thước. Thượng Quan Lãnh đứng cách hai người bọn họ khoảng chừng ba thước, không hiểu sao cảm thấy có gì đó kỳ lạ đang diễn ra ở đây.

Theo như hẳn được biết thì Dương Thiên Quân và Tinh Hồn chỉ gặp nhau một lần, chính là thời điểm một trăm năm trước khi ngoại môn thí luyện diễn ra, khi ấy cả hai bất quá chỉ sơ sơ gặp mặt mà thôi. Mà lúc đó, Thượng Quan Lãnh cũng chẳng quan tâm lắm đến chuyện đó.

Nhưng rốt cuộc, giữa hai bên đã xảy ra vấn đề gì với nhau, bởi nội tâm Thượng Quan Lãnh cảm thụ được rằng, trong không gian như đang có mùi thuốc súng đang thoang thoãng đâu đây.

Chỉ thấy hai người Dương Thiên Quân và Tinh Hồn ánh mắt nhìn nhau, một bên thì nghi hoặc, còn một bên thì lãnh đạm dừng dừng.

- Hai người...

Thượng Quan Lãnh định nói gì đó thì một tiếng nổ vang lên, mặt tuyết chấn động dữ dội, từng khối băng đóng bên dưới mặt đất bị xới tung lên trời, khói bụi tuyết trắng bay mịt mờ, cùng với đó là một sức ép mạnh mẽ thổi ra.

Thượng Quan Lãnh thực lực không tồi, thế nhưng trước sức ép khủng bố này cũng thầm than không ổn, vội vận chuyển nguyên lực toàn thân để chống lại sức ép này. Bất quá, sức ép quá mạnh cùng với cuồng phong bạo loạn khiến cho Thượng Quan Lãnh vội thi triển thân pháp, lùi về phía sau cách đó khoảng chừng mấy chục trượng.

Ánh mắt chấn kinh nhìn về phía trước, phía không gian đang bị che mờ bởi làn tuyết mờ ảo đang dần dần tán xuống. Chỉ thấy bên trong bụi mờ, bóng dáng Dương Thiên Quân hiện ra. Hắn vẫn đứng nguyên si một chỗ, chỉ là dưới chân trước mặt là một cái hố lớn khổng lồ không bị che lấp bởi băng tuyết, mà là đất đá thuần túy bị người ta dùng một lực rất mạnh xới tung lên.

Còn Tinh Hồn, hắn đã lùi khỏi chỗ vừa đứng hơn hai mươi thước, sau lưng là một đóng băng đá đổ nát như bị một vật nào đó đập mạnh vào. Mà nhìn sắc mặt của hắn có hơi chút tái nhợt đi, nhưng chung quy, tình huống vẫn không có gì đáng lo ngại.

“Kinh dị thật. Tiếp một quyền của tiên giả Linh Tiên cảnh, vậy mà chỉ hao hụt chút huyết khí.” Khóe miệng Thượng Quan Lãnh hơi giật giật. Nếu

đổi lại là hãn tiếp một quyền của Dương Thiên Quân, dù Dương Thiên Quân xuất bảy thành công lực cũng đủ làm cho hãn thổ huyết rồi.

Ánh mắt Thượng Quan Lãnh một lần nữa đánh giá Tinh Hồn cao hơn một phần. “Cái đám điên khùng Thiên Hội sao lại đi chọc một tên yêu nghiệt thế này chứ!” Nhớ đến Thiên Hội muốn mượn đao giết người, Thượng Quan Lãnh không khỏi cười khẩy khinh thường.

Quay lại nơi Dương Thiên Quân đang đứng, nội tâm của hãn cũng đang hơi ngạc nhiên. Vừa nãy, tuy rằng hãn chưa sử dụng hết sức mạnh của mình, chỉ dùng sáu phần công lực mà thôi, nhưng một gã Phù Tiên cảnh lại có thể tiếp được.

“Lực lượng thân thể, chính là lực lượng thân thể.” Ngay lập tức, Dương Thiên Quân liền đưa ra kết luận rằng sức mạnh cơ thể của Tinh Hồn rất cường hãn cứng cáp. Thời khắc quyền chạm quyền, Dương Thiên Quân có cảm giác như mình vừa mới đâm vào một khối thiết nhân vậy, sáu thành công lực chỉ đẩy lui được thiết nhân chứ không thể triệt để đánh nát, hủy diệt nó.

- Người tiến bộ không ít, nhưng vẫn không phải đối thủ của ta.

Dương Thiên Quân thu hồi lại chiến ý, hô hấp một nhịp rồi nhìn Tinh Hồn.

- Chỉ mới dò xét nhau, vẫn chưa phải giao chiến chính thức.

Không phải dạng vừa, Tinh Hồn vừa phui bụi bản tuyết trắng dính trên quần áo, vừa lãnh đạm đáp lại. Người khác nói vậy, Dương Thiên Quân chắc chắn không tin, nhưng Tinh Hồn – kẻ đánh từng đánh bại và suýt lấy mạng hãn một lần, Dương Thiên Quân lại có một phần tin tưởng rằng Tinh Hồn đang nói sự thật.

Bất quá, tin tưởng là một chuyện, còn thắng bại là một chuyện khác. Lần giao chiến này, Dương Thiên Quân là người chiến thắng. Và hắn cũng tin tưởng, sau này, hắn vẫn là kẻ chiến thắng.

Thời điểm một trăm năm trước, khi được Tần lão chỉ điểm, tầm mắt của Dương Thiên Quân đã cao lên rất nhiều. Đúng vậy, trong mắt Dương Thiên Quân, Tinh Hồn chỉ là một hòn đá kê chân, là một công cụ để giúp hắn rèn rũa thực lực để sau này hắn nhất phi trùng thiên, tung hoành khắp tiên giới mà thôi.

Hắn là một đầu chân long, còn Tinh Hồn là một con kiến mà sau này chỉ nhìn hắn bằng con mắt hâm mộ cùng ganh ghét.

Phải, đối với Dương Thiên Quân, Tinh Hồn chỉ là một công cụ rèn kiếm mà thôi, không phải là đối thủ của hắn.

- Trên Đẳng Long Chiến, ta chờ người.

Một cơn gió lạnh thổi qua hai bóng người đang đứng đối diện, khí thế đã thu nhưng chiến ý trong lòng thì chưa hề tan biến. Dương Thiên Quân hai tay đặt sau lưng, phản phát một loại khí tức đế vương, ánh mắt nhìn Tinh Hồn, bên trong thoáng qua một tia mong chờ.

Giao chiến giữa hai bên tạm coi là kết thúc, thấy tình hình đã ổn định trở lại, Thượng Quan Lãnh mới tiếp đến gần.

- Bây giờ có thể thảo luận về việc thám hiểm địa cung được chứ, hai vị yêu nghiệt?

Thượng Quan Lãnh ngữ điệu nửa đùa nửa thật nói, ánh mắt vừa đảo nhìn hai bên, tựa hồ đang thăm dò ý tứ. Chỉ thấy cả hai chỉ giữ im lặng nhìn hắn, đột nhiên Dương Thiên Quân mở miệng:

- Đối phương thực lực như thế nào?

- Ít nhất có ba Linh Tiên cường giả dẫn đoàn, các trưởng lão khác đi cùng chỉ có nhiệm vụ trấn thủ bên ngoài địa cung.

Tinh Hồn cũng kịp chen vào một câu:

- Có thể Xích Dương đạo nhân của Tuyên Vũ môn sẽ xuất hiện.

- Xích Dương đạo nhân?

Thượng Quan Lãnh ngạc nhiên.

- Xích Dương đạo nhân, nội môn trưởng lão Tuyên Vũ môn, thực lực so với Tư Mặc tiền bối của Thiên Kiếm tông chúng ta không thua quá kém. Bốn tiên giả Linh Tiên cùng liên thủ, cơ hồ ba người chúng ta sẽ gặp bất lợi.

Vừa xoa cằm vừa phân tích, Thượng Quan Lãnh trong lòng hơi chột dạ. Nếu như là những đệ tử thiên tài phái khác, Thượng Quan Lãnh dĩ nhiên không sợ. Nhưng đối diện với những người đã trở thành chân tiên, chính là tiên giả Linh Tiên cảnh thì đó lại là một chuyện khác.

Linh Hậu và Linh Tiên, chỉ khác biệt một chữ thôi, nhưng bên trong thì khác biệt một trời một vực.

Bất chợt Dương Thiên Quân ánh mắt chuyển sang nhìn Tinh Hồn, hỏi:

- Người có thể đối phó với bao nhiêu Linh Tiên cảnh?

- Tối đa hai người, nhưng chỉ miễn cưỡng trói chân bọn họ.

Tinh Hồn không chút che dấu đáp.

- Hai người? Nếu như vượt quá sáu người thì rút lui, còn nếu sáu người trở xuống, ta ba, người hai, còn đệ một.

Dương Thiên Quân khẽ gật đầu, trong mắt lóe lên một vệt tinh quang. Đứng bên cạnh, Thượng Quan Lãnh nghe hai tên này nói chuyện mà trong lòng thâm rùng mình, gương mặt co rút nở một nụ cười bất đắc dĩ.

Linh Tiên cảnh là cường giả rất mạnh, là những người nắm giữ được pháp tắc riêng của bản thân, trong mắt cường giả Linh Tiên cảnh thì Linh Hậu kỳ ba cảnh giới, dù là viên mãn Địa Tiên cảnh cũng chỉ là con sâu con kiến.

Vậy mà hai tên này coi bọn họ chẳng ra gì, đòi cân hai cân ba, chỉ nghe thôi cũng đủ lạnh cả người rồi. Trò chuyện cùng quái vật đúng là chẳng hề đơn giản.

- Chờ... chờ đã, cho đệ thở một chút.

Khi nghe Dương Thiên Quân nói bản thân sẽ phải đối diện với một cường giả Linh Tiên cảnh thì trái tim của hắn thóp lên một nhịp. Đùa chứ, hắn công nhận bản thân thực lực không tệ, thế nhưng đem so với Linh Tiên cảnh cường giả thì chẳng khác gì châu châu đá voi.

- Kèo này đệ không nhận, đệ chưa muốn hưởng dương sớm đâu Dương sư huynh.

- Ta còn tưởng vụ này do đệ bày ra chứ?

Dương Thiên Quân chuyển mục nhãn nhìn Thượng Quan Lãnh, cười nhạt một tiếng.

Chỉ thấy Thượng Quan Lãnh nở nụ cười khổ, bèn giải thích:

- Đúng là đệ muốn vào đó chơi mấy tên đệ tử phái khác thật, nhưng là lén lút lén vào chứ đâu phải hùng hổ xông vào. Đối phương là Linh Tiên cảnh giới, một cái nho nhỏ trung kỳ Địa Tiên cảnh làm sao có khả năng làm đối thủ của cường giả Linh Tiên cảnh chứ.

- Không cần lo, bây giờ ta liền giúp đệ đánh sâu vào hậu kỳ Địa Tiên cảnh, phối hợp với những kiện linh khí, chỉ cần đệ làm tốt thì không chết dưới tay Linh Tiên cảnh cường giả.

“Không chết...” Thượng Quan Lãnh hít vào một ngụm khí lạnh, nói thực chiến đấu với cường giả Linh Tiên cảnh mà không chết thì có thể lấy đó làm vinh quang.

- Hiện tại quyết định vậy đi. Thế nào, thành lập một cái liên minh tạm thời chứ?

Nói rồi, Dương Thiên Quân không nhìn Thượng Quan Lãnh nữa, mà lại chuyển dời sang Tinh Hồn, tay đưa ra năm đấm giơ trước người, không phải là chiến đấu, mà là để đưa ra một cái quyết định.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 221: Trận Đạo Sư

Không chút do dự, Tinh Hồn nắm đấm giơ ra chạm vào nắm đấm của Dương Thiên Quân, ý bảo hấn đồng ý kết minh tạm thời.

Rồi sau đó, cả hai không hện mà cùng nhìn sang Thượng Quan Lãnh. Bị hai người bọn họ nhìn vào, nội tâm Thượng Quan Lãnh thóp lên một nhịp, rốt cuộc thở dài một tiếng, miệng miễn cưỡng rặn ra một nụ cười, đồng thời cũng giơ quyền ra chạm vào.

- Vậy thì cùng lật tung cái địa cung.

Trong thoáng chốc, ba tiểu quái vật Thiên Kiếm tông đã kết thành một cái liên minh tạm thời, mục đích hướng tới địa cung thám hiểm. Nhìn cả ba người bọn họ, ngoại trừ Thượng Quan Lãnh tạm thời vẫn chưa thích nghi được với tình huống hiện tại, còn Tinh Hồn với Dương Thiên Quân thì xem chuyện này rất đổi bình thường. Và cái việc liên minh tạm thời đó, kỳ thực chỉ là giữa hai người Dương Thiên Quân và hấn mà thôi.

Là kết minh để cùng chiếm được bảo tàng địa cung, cũng là đang thăm dò lẫn nhau.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Trong lúc đó, bốn phương thế lực muốn thám hiểm địa cung toàn bộ đã tập trung tới vị trí địa cung, phân biệt bao gồm Linh Lô tông, Tuyên Vũ

môn, Trúc Hà điện và Tà Âm tông.

Ba tông môn Linh Lô tông, Trúc Hà điện và Tà Âm tông thì đứng tụ tập lại với nhau thành một nhóm, với đứng đầu là Linh Lô tông Đỗ Tư trưởng lão dẫn đoàn.

Phía bên kia, Tuyên Vũ môn dĩ nhiên dẫn đoàn chính là Xích Dương đạo nhân. Nhìn hai bên, trông không khí có chút hơi căng thẳng.

Phía bên Tuyên Vũ môn có khoảng năm mươi người, trong số đó có mười người tại Tuyên Vũ môn mang chức vị trưởng lão, còn bốn mươi người còn lại đều là những đệ tử của có thiên tư xuất chúng được Tuyên Vũ môn tuyển chọn để tham gia tầm bảo địa cung.

Nhìn số lượng đệ tử Tuyên Vũ môn muốn cho tham dự tầm bảo địa cung, cơ hồ chỉ kém tam tông còn lại khoảng hơn mười người mà thôi. Không thể không nói, Tuyên Vũ môn có chút hơi tham lam.

Lúc đầu khi Tuyên Vũ môn được Xích Dương đạo nhân dẫn đến chỗ này, tam tông liền xuất hiện ý nghĩ bài xích, dù sao cái tòa địa cung này phát hiện không dễ, tam tông hao phí rất nhiều tài nguyên mới có thể mời được Trần Đạo sư cấp Kỳ Linh, chính là Thái Ngọc Tân đại sư ở tận Kim Lan quốc, mà Tuyên Vũ môn lại không bỏ qua một thứ gì cả lại muốn đòi cùng tiến vào tòa địa cung này.

Cũng may là Tuyên Vũ môn biết nói chuyện đạo lý, chấp thuận sẽ chi trả ba thành hoàn lại tam tông, vì vậy hai bên mới miễn cưỡng thành lập một cái hiệp ước.

Nhìn cả hai bên, dường như đang chờ đợi ai đó đến vậy. Ngay sau đó không lâu, phía chân trời chợt hiện ra một cỗ xa giá lộng lẫy được kéo bằng hai đầu hoang thú Hoàng Sí Phi Mã, trông khí thế tản ra cực kỳ cao quý.

Cùng với cỗ xa giá này, đằng sau còn xuất hiện thêm mười đạo linh quang nữa, bọn họ chính là những cường giả được Linh Lô tông phái ra để bảo vệ cỗ xa giá này. Tu vi của những người này, thấp nhất cũng là viên mãn Địa Tiên cảnh.

Người bên trong cỗ xa giá, dĩ nhiên chính là nhân vật rất quan trọng trong việc phá giải đi cấm chế dưới tòa địa cung kia. Khi cỗ xa giá đáp xuống mặt đất, ngoại trừ những cao thủ như Đỗ Tư trưởng lão hay Xích Dương đạo nhân biểu cảm trên mặt như thường thì đám đệ tử nhìn vào cỗ xa giá bằng ánh mắt hâm mộ.

Hoàng Sí Phi Mã chỉ là hậu thiên hoang thú cấp ba phổ thông, có sức khỏe dẻo dai, vẻ đẹp cao quý và khả năng bay lượn trên bầu trời, vì vậy chúng được các quý tộc sử dụng làm vật chuyên chở.

Chỉ có những người có thân phận đặc thù mới được ngồi trên cỗ xa giá được kéo bằng Hoàng Sí Phi Mã mà thôi. Một tên đệ tử của bốn tông môn này, mặc dù thân phận cùng địa vị không tồi, nhưng nếu so sánh với vương tôn quý tộc tại Kim Lan quốc thì chẳng khác gì dân thường cả, thậm chí còn không được chạm vào người Hoàng Sí Phi Mã chứ đừng nói đến chuyện được ngồi trên cỗ xa giá lộng lẫy xa hoa đó.

Khi thấy cỗ xa giá đáp xuống, toàn bộ nhân số bốn tông đều đứng dậy, ôm quyền hướng cỗ xa giá trịnh trọng thốt:

- Bái kiến Thái đại sư.

Đỗ Tư trưởng lão, Xích Dương trưởng lão cũng không ngoại lệ, đều dùng thái độ thành kính để chào hỏi với người đang ngồi ở bên trong cỗ xa giá kia, chính là Thái Ngọc Tân đại sư.

Vị Thái Ngọc Tân đại sư này tại Kim Lan quốc có địa vị rất siêu việt, ngay cả hoàng đế Kim Lan quốc khi nói chuyện với y cũng phải nể mặt ba

thành. Chức nghiệp Trận Đạo sư, so với Luyện Khí sư và Luyện Dược sư cơ hồ cao hơn một bậc.

Trận Đạo sư được thành tám cấp bậc: kỳ phàm, kỳ sư, kỳ linh, kỳ vương, kỳ quân, kỳ đế, kỳ tiên và kỳ thánh. Trong đó, kỳ phàm được xem là cấp độ nhập môn, là giai đoạn khảo nghiệm xem có khả năng trở thành Trận Đạo sư hay không. Chỉ cần thông qua được giai đoạn khảo khiếm kỳ phàm thì liền trở thành kỳ sư, và kỳ sư mới chân chính được công nhận là Trận Đạo sư.

Không tính kỳ phàm thì kỳ sư, dù là cấp bậc thấp nhất của Trận Đạo sư, dù vậy vẫn được nhiều người mở rộng cửa đón chào.

Thái Ngọc Tân lại là Trận Đạo sư cấp kỳ linh, là người duy nhất tại Kim Lan quốc đạt được danh hiệu này, dĩ nhiên là nhận được sự tôn trọng rất lớn từ các phái.

Chỉ thấy chiếc màn treo cửa chột rung lên, từ bên trong xuất hiện một ông lão đầu tóc bạc phơ, đôi chân mày màu trắng bạc cứ như hai con tiểu bạch long từ đuôi mắt rũ xuống, theo gió thổi qua chậm rãi đung đưa. Đôi song nhãn phản phát tang thương năm tháng hướng nhìn về phía trước, tuy tuổi đã cao nhưng làn da vẫn rất trắng mịn hồng hào.

Ông lão y phục rất gọn gàng, phảng phất một loại phong thái cao quý tao nhã, trên lưng khoắc lên một chiếc áo lông thú sang trọng. Trên người ông ta có một luồng khí tức bước người, đáng vẻ nho nhã sạch sẽ.

Người này dĩ nhiên chính là Thái Ngọc Tân, vị Trận Đạo sư cấp kỳ linh duy nhất của Kim Lan quốc mà vô số người kính ngưỡng, cũng chính là nhân vật được Linh Lô tông bỏ ra một cái giá rất lớn mới mời đến được.

Phía trên một ngọn núi cao cách vị trí tứ tông đang tập trung để chào đón Thái Ngọc Tân có ba bóng người xuất hiện. Ba người này, dĩ nhiên chính là Tinh Hồn, Dương Thiên Quân và Thượng Quan Lân.

Dương Thiên Quân đứng chính giữa, hai tay đặt sau lưng, trên người phảng phất phong thái lĩnh chủ, phóng tầm mắt nhìn xuống bên dưới kia.

- Vừa hay sáu gã Linh Tiên cảnh, vậy thì chuẩn bị đánh cướp thôi nhì, hắc hắc...

Tính luôn cả Thái Ngọc Tân thì tất cả gồm có sáu gã tiên giả Linh Tiên cảnh. Trước đó, theo như kế hoạch của bọn người Tinh Hồn, nếu vượt qua sáu tên Linh Tiên cảnh thì bọn họ sẽ rút lui. Bây giờ nhìn tình huống bên dưới, nội tâm Thượng Quan Lân không khỏi có hơi phấn khích. Địa Tiên cảnh đấu với Linh Tiên cảnh, nghe thôi cũng đủ khiến hắn cảm thấy sướng người rồi.

- Khi nào chúng ta mới xuất hiện đây?

Thượng Quan Lân lại hỏi.

Dương Thiên Quân ánh mắt nhìn xuống, sau đó chợt liếc qua chỗ Tinh Hồn đang đứng, hỏi:

- Người thấy thế nào?

Trông bộ dáng lúc này của Dương Thiên Quân, cơ hồ hắn đã xem bản thân chính là người quan trọng nhất trong liên minh giữa hắn và Tinh Hồn. Dĩ nhiên Tinh Hồn nhìn thấy được, nhưng hắn cũng không quan tâm lắm.

Trầm ngâm một lúc, Tinh Hồn mới trả lời:

- Có lẽ ít nhất năm ngày nữa mới có thể bắt đầu thám hiểm địa cung được.

- Sao lại cần đến năm ngày?

Lúc này, Thượng Quan Lân ngẩn ra hỏi. Thấy vậy, Dương Thiên Quân miệng mỉm cười, đồng thời đánh giá Tinh Hồn cao hơn một tầng nữa.

Không đợi Tinh Hồn trả lời, Dương Thiên Quân đã nói thay.

- Bởi vì địa cung tồn tại cấm chế. Mà cấm chế này lại vô cùng lợi hại, bởi vì vậy mới mời lão giả mặc áo bào trắng kia đến trợ giúp.

Quan sát ông lão kỹ hơn, Dương Thiên Quân lại nói tiếp:

- Ông ta chính là Thái Ngọc Tân, Trận Đạo sư cấp kỳ linh vô cùng danh tiếng tại Kim Lan quốc. Phải mời đến ông ta, xem ra cái cấm chế kia vô cùng lợi hại. Chỉ là ta rất hiếu kỳ, làm cách nào mà người lại biết phải mất đến năm ngày thì cấm chế mới được hóa giải?

- Đoán.

Tinh Hồn ngắn gọn nói, rồi sau đó lại giữ im lặng, từ chối cho ý kiến thêm. Thấy vậy, Dương Thiên Quân cũng chẳng muốn tra hỏi thêm, vì dù có hỏi thì cũng chẳng được lợi ích gì.

- Đã vậy, năm ngày nữa chúng ta quay trở lại. Còn bây giờ, việc cần làm chính là giúp đệ nâng cao thực lực. Chuẩn bị tinh thần đi.

Nói xong, Dương Thiên Quân xoay người lại, bước chân thông thả rời đi. Thượng Quan Lãnh nhìn hắn, miệng nở nụ cười khỗi, lắc đầu nhẹ rồi cũng liền bước đi theo sau. Đứng đó chỉ còn lại Tinh Hồn, chỉ thấy hắn gương mặt suy nghĩ gì đó, đột nhiên trên tay xuất hiện tiếng vo ve khe khẽ, không ngờ lại là một đầu Quỷ Diện Trùng.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 222: Thần Thiết Môn

Nhớ lại mấy ngày trước, lúc nhóm đệ tử Tuyên Vũ môn rời đi, Tinh Hồn đã âm thầm thả ra Quỷ Diện trùng bám lên trên người bọn họ, để cho Quỷ Diện trùng thay hẳn nghe lén những tin tức mà bọn họ trong lúc chẳng hay biết nói ra.

Vừa rồi, khi vừa đặt chân đến gần vị trí mà bốn tông môn kia tập trung để đón Thái Ngọc Tân, Tinh Hồn đã âm thầm thu hồi lại Quỷ Diện trùng. Nhờ trình độ ẩn nặc khí tức rất lợi hại, không ngờ một gã trung kỳ Linh Tiên cảnh như Dương Thiên Quân cũng không hề phát giác ra được. Hiểu được chuyện này, Tinh Hồn trong lòng càng tò mò hơn về thiên phú của Quỷ Diện trùng.

Bất quá, tạm thời gác chuyện tìm hiểu qua một bên. Cấm chế phong ấn bảo vệ bên ngoài địa cung, sở dĩ Tinh Hồn biết rõ thời gian ngắn nhất là nhờ thông qua cuộc nói chuyện trao đổi giữa các tông môn với nhau. Kết hợp với kiến thức về trận pháp cấm chế của mình, Tinh Hồn cũng từ đó mà suy đoán ra.

Hiện tại hẳn chỉ lưu lại một con Quỷ Diện trùng đang ẩn nấp bên dưới đó, số còn lại đều thu lại cả. Tuy rằng chỉ có vài con Quỷ Diện trùng, thế nhưng duy trì không chế bọn chúng ở một khoảng cách xa trong nhiều ngày trời cũng khiến Tinh Hồn tiêu hao khá nhiều tinh thần lực.

Xong xuôi, Tinh Hồn cũng liền rút lui khỏi nơi này, chuẩn bị thật tốt để năm ngày sau bước vào trận đại chiến với tiên giả Linh Tiên cảnh.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Trở lại phía bên dưới, Thái Ngọc Tân đôi tuệ nhãn quét nhìn xung quanh, khẽ gật gật đầu, tựa hồ ý tứ rất hài lòng với thái độ của chúng nhân.

Trong số những người đang có mặt ở đây tiếp đón Thái Ngọc Tân đại sư thì Xích Dương đạo nhân là người có uy vọng lớn nhất. Trước đó khi Thái Ngọc Tân còn chưa xuất hiện thì tất cả đã cùng quyết định, phụ trách tiếp đón Thái Ngọc Tân chính là Xích Dương đạo nhân hẳn.

Sau khi chào hỏi xong, Xích Dương đạo nhân bước đến gần Thái Ngọc Tân đại sư, dùng thái độ kính trọng nói:

- Tại hạ Xích Dương đạo nhân, trưởng lão Tuyên Vũ môn ra mắt Thái đại sư.

- Ồ, ra là Xích Dương đạo nhân. Lão phu tuy rằng sinh sống tại Kim Lan quốc, nhưng cũng đã từng được nghe qua uy danh của Xích Dương đạo hữu. Hân hạnh, hân hạnh.

Thái Ngọc Tân đại sư gương mặt hoàn hảo tươi cười, điều này khiến cho việc trao đổi dễ dàng hơn. Xích Dương đạo nhân trong lòng vui mừng, rồi sau đó dùng thái độ khiêm tốn tiếp tục tiếp lời:

- Thái đại sư quá khen. Đi đường xa, có lẽ đại sư cũng đã mệt. Hiện tại đại sư có cần nghỉ ngơi không?

- Trước tiên đưa lão phu đến vị trí tồn tại cấm chế, sau đó lại nói tiếp.

- Như vậy thì đành làm phiền đại sư rồi, mời.

Dứt lời, Xích Dương đạo nhân cùng với Thái Ngọc Tân đại sư và những vị trưởng lão bốn tông phái cùng đi theo. Đương nhiên các đệ tử vẫn được an bài ở lại, cho đến khi lối vào địa cung thông suốt thì bọn họ mới được phép rời khỏi khu vực an toàn.

Mất khoảng chừng hơn nửa khác, Xích Dương đạo nhân, Thái Ngọc tân đại sư và những vị trưởng lão bốn tông phái còn lại đã đến được vị trí tồn tại cấm chế của tòa địa cung kia.

Chỉ thấy trước mặt là một cái hố băng khổng lồ, từ bên trong tán ra một loại ánh sáng màu lam ngọc thần kỳ, tựa hồ ẩn chứa một loại quy tắc nào đó vậy, khiến cho không gian bên trong nhìn rất giống một cái hồ nước.

- Đây chính là lối vào địa cung, mời đại sư xem qua.

Bước chân dừng lại, Xích Dương đạo nhân liền ra hiệu mời Thái Ngọc Tân tự mình xem xét. Chỉ thấy Thái Ngọc Tân đại sư gật đầu, rồi bước gần đến chỗ vị trí hố băng, phóng tầm mắt nhìn xuống phía dưới, tựa hồ đang tìm tòi thứ gì đó.

Sau một lúc, Thái Ngọc Tân đại sư chợt hỏi:

- Các người có tin tức gì về tòa địa cung này không?

Khi nghe Thái Ngọc Tân đại sư hỏi, dường như đã chuẩn bị sẵn cho câu hỏi này, trưởng lão Linh Lô tông – Đổ Tư trưởng lão bước lên phía trên, kính ngữ đáp:

- Không biết Thái đại sư đã từng nghe qua về Thần Thiết môn chưa?

- Thần Thiết môn? Chẳng lẽ là thất phẩm tông môn Thần Thiết môn danh tiếng lừng lẫy xuất hiện ba vạn năm trước?

Thái Ngọc Tân đại sư nhướng mày, sau đó đáp.

Chỉ thấy Đỗ Tư trưởng lão lắc đầu.

- Thần Thiết môn đó không phải là Thần Thiết môn mà văn bối muốn nhắc đến.

- Khoan đã, đừng nói với lão phu là Thần Thiết môn đó nhé.

- Đại sư nói đúng rồi đó!

Khóe miệng Đỗ Tư trưởng lão nhếch lên một nụ cười, nhìn trong nụ cười này dường như tràn ngập sự úy kỵ sợ hãi.

Mà trông Thái Ngọc Tân đại sư, phong thái tao nhã ôn hòa kia cũng biến mất, trong ánh mắt tràn ngập sự khiếp sợ.

- Làm sao các người xác định được, địa cung bên dưới là phế tích Thần Thiết môn? Dù sao chuyện đó cũng xảy ra rất lâu về trước rồi mà?

- Kỳ thực, chuyện này chúng ta cũng không dám chắc địa cung bên dưới có phải là Thần Thiết môn năm đó hay không. Nhưng nghe những đệ tử chứng kiến kể lại, sau một thời gian điều tra suy đoán, chúng ta mới suy nghĩ đến khả năng này.

- Có phải thật sự là phế tích Thần Thiết môn hay không, một khi xuống được đó, mọi chuyện tự khắc sẽ sáng tỏ.

Xích Dương đạo nhân đứng một bên liền chen vào một câu, nhờ vậy khiến cho không khí giảm bớt căng thẳng xuống.

Thu lại tâm tình kích động, Thái Ngọc Tân đại sư trên tay xuất hiện một kiện pháp bảo la bàn có màu trắng ngọc, nhìn thiết kế hình dáng có gì đó rất sang trọng vùng lợi hại. Chỉ thấy Thái Ngọc Tân đại sư tiên lực vận chuyển, đem tiên lực truyền vào chiếc la bàn.

Bất chợt cuồng phong lạnh lẽo thổi lên, khiến cho mái tóc trắng bạc tinh tế cùng với chiếc áo lông thú tung bay phất phơ, phảng phất khí thế vô cùng mạnh mẽ. Chỉ thấy la bàn chượt lóe lên ánh hào quang rực rỡ, lấy vị trí Thái Ngọc Tân đại sư đang đứng làm trung tâm xuất hiện ra hình âm dương bát quái.

Những người đang chứng kiến hít vào một ngụm khí lạnh, ánh mắt như được mở mang. Ở tông môn bọn họ không phải là không có Trần Đạo sư, thế nhưng cùng lắm chỉ là Trần Đạo sư cấp kỳ sư mà thôi.

Bây giờ trông thấy Trần Đạo sư cấp kỳ linh như là Thái Ngọc Tân đại sư xuất thủ, so với những tên Trần Đạo sư cấp kỳ sư quả nhiên khác biệt một trời một vực. Chẳng trách Thái Ngọc Tân đại sư tại Kim Lan quốc danh tiếng lừng lẫy đến như vậy,

Từ trong ảo tượng đồ đằng bát quái, đột nhiên có hai đầu quái ngư phân biệt đen trắng khác nhau xuất hiện, không ngừng bơi xung quanh Thái Ngọc Tân đại sư, tạo nên một loại cảnh tượng vô cùng vi diệu.

Song thủ không ngừng kết thành vô số thủ ấn đánh vào la bàn, trông gương mặt của Thái Ngọc Tân trưởng lão lúc này vô cùng nghiêm nghị, trên trán xuất hiện vài giọt mồ hôi. Khuôn miệng lẩm nhẩm những chú văn nào đó, hai đầu quái ngư đen trắng như hiểu ý, lập tức bơi về phía cái hố băng trước mặt.

Ngay lúc đó, trong không gian vang lên những âm thanh chấn động nghe cực kỳ chói tai, từ trong hố băng bắn ra những đạo kinh lôi xung kích khắp nơi.

Thái Ngọc Tân trưởng lão biến sắc, vội thu hồi lại hắc bạch song ngư trở vào la bàn, đồng thời bước chân nhanh chóng lùi lại phía sau, vừa lùi vừa tế ra một chiếc kính đồng bát quái, dĩ nhiên cũng là một kiện linh khí vô cùng lợi hại, nhanh chóng tạo thành một tầng quang mạc bảo hộ Thái

Ngọc Tân đại sư vào bên trong, nhờ vậy mà miễn cưỡng chống lại được những tia kinh lôi quý dị kia.

Những người khác cũng không ngoại lệ, khi thấy kinh biến xuất hiện, hoặc là tháo chạy thật nhanh, hoặc là xuất lực bảo vệ bản thân.

Cũng may là những tia kinh lôi bất ngờ xung kích này chỉ diễn ra trong hai nhịp thở thì liền biến mất, vậy nên ngoại trừ khiến cho chúng nhân thần hồn khiếp hãi, hao tổn tiên lực ra thì không tạo thành quá nhiều ảnh hưởng.

Khói bụi tan biến, quang mạc thủ hộ thu lại, bóng dáng Thái Ngọc Tân trường lão hiện ra. Lão ta bước chân một lần nữa tiến về phía hố băng phía trước. Do biến cố nguy hiểm mới nãy, Đồ Tư trưởng lão giật mình thốt:

- Đại sư cẩn thận.

Chỉ thấy Thái Ngọc Tân đại sư đưa bàn tay lên, ý bảo không có việc gì cả. Ánh mắt vẫn đắm chiêu suy nghĩ nhìn xuống hố băng, hay chính xác hơn là đang suy nghĩ về cái cấm chế đang bảo vệ địa cung bên dưới kia.

Mãi vài giây mà không thấy có biến cố gì diễn ra, Đồ Tư trưởng lão mới thở phào một hơi nhẹ người. Xem ra, chỉ cần không kích động đến cấm chế thì nó sẽ không tạo ra loại tấn công ngược như vừa rồi.

Xích Dương đạo nhân bước tới đằng sau Thái Ngọc Tân đại sư, ngữ điệu quan tâm hỏi:

- Đại sư không bị thương chứ?

- Xích Dương đạo hữu yên tâm, lão phu không sao cả. Chỉ là, cái cấm chế này, muốn phá giải có chút mất thời gian.

Thái Ngọc Tân đại sư liếc nhìn Xích Dương đạo nhân một cái, rồi lại chuyển dời ánh mắt nhìn xuống cấm chế, thở dài một tiếng.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 223: Phá Cấm

Trông thái độ trên gương mặt Thái Ngọc Tân đại sư, nội tâm Xích Dương đạo nhân liền thầm đoán ra được, cái cấm chế bảo vệ tòa địa cung kia không hề đơn giản chút nào.

Tuy rằng rất nóng lòng muốn tiến hành thám hiểm địa cung, thế nhưng Xích Dương đạo nhân đành phải kiềm chế tâm tình xuống, trên gương mặt vẫn giữ biểu cảm hòa hoãn, nói tiếp:

- Không biết cần bao nhiêu thời gian để có thể giải quyết được cấm chế này?

Chỉ thấy Thái Ngọc Tân đại sư hơi trầm ngâm một lúc, bàn tay vuốt nhẹ hàm râu trắng dài đến ngang ngực, tựa hồ như đang suy tính. Mãi một lúc sau, ông ta khuông miệng mới đáp lời:

- Nhanh nhất là năm ngày, lão phu có thể tạm thời giải trừ được một phần của cấm chế này.

- Chỉ một phần thôi sao?

Nghe câu trả lời, Xích Dương đạo nhân gương mặt không khỏi kinh ngạc. Có lẽ hiểu được tâm ý của Xích Dương đạo nhân, Thái Ngọc Tân đại sư bèn giải thích tiếp:

- Cấm chế này vô cùng lợi hại, người bố trí cấm chế này, chí ít đã tiến vào kỳ vương cảnh giới. Một kỳ linh nhỏ bé như lão phu, có thể giải quyết được một phần đã là rất may mắn rồi. Nếu như Xích Dương đạo hữu thấy không ổn, như vậy lão phu đành từ chối tham gia giải trừ cấm chế này.

- Đại sư chớ nổi giận, ta chỉ là hơi hiểu kỳ một chút mà thôi. Chỉ cần có thể thám hiểm được địa cung, dù giải quyết một phần, bốn tông phái chúng ta đều đã hài lòng.

Đùa chứ, tại Kim Lan quốc này, nếu Thái Ngọc Tân đại sư không xuất thủ thì làm gì có người nào đủ trình độ để giải quyết cái cấm chế này chứ? Vậy nên, khi thấy Thái Ngọc Tân đại sư không vui lòng thì nguyên cả đám người, nhất là Xích Dương đạo nhân trong lòng thóp lên một nhịp, lập tức phải sử dụng tuyệt chiêu vượt đuôi ngựa để làm hài lòng ông ta.

Mấy tên Trần Đạo sư, tính tình người nào người nấy đều rất quái gở. Đừng tưởng rằng Thái Ngọc Tân đại sư ông ta nói chuyện bình thường, kỳ thực một khi đã dễ bụng, đừng nói là một tên Xích Dương đạo nhân, cho dù là cả Tuyên Vũ môn cũng không chịu nổi sự dễ bụng của ông ta à.

- Tạm thời quay trở về, lão phu cần phải chuẩn bị một số thứ để có thể đối với cấm chế này.

Dứt lời, Thái Ngọc Tân đại sư liền xoay người rời đi. Đám Xích Dương đạo nhân, Đỗ Tư trưởng lão tự nhiên không dám nán lại, vội theo sau lưng Thái Ngọc Tân rời khỏi cái hố băng này, chỉ để lại một vài người trấn thủ cảnh giác.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Thời gian nhanh chóng trôi qua. Trong khoảng thời gian này, Thái Ngọc Tân đại sư thường xuyên lui tới hố băng, không ngừng quan sát và thôi diễn. Vì vậy mà đám Xích Dương đạo nhân cũng có công ăn chuyện làm, phải theo chân Thái Ngọc Tân đại sư chẳng khác gì người hầu kẻ hạ.

Nhất là Xích Dương đạo nhân, liên tục bị Thái Ngọc Tân đại sư sai sử làm nhiều chuyện lật vật.

Này chính là do trước đó đắc tội ông ta đây mà. Dù biết vậy, nhưng Xích Dương đạo nhân chỉ có thể ôm cục tức trong lòng, muốn phát tiết thì cũng chỉ lén phát tiết sau lưng Thái Ngọc Tân đại sư mà thôi.

Khi bọn họ bận bịu tìm hướng háo giải cấm chế thì ở một nơi khác, cũng có người đang chịu hành hạ không kém. Kẻ đó chính là Thượng Quan Lân.

Suốt năm ngày qua, Thượng Quan Lân liên tục bị Dương Thiên Quân ước thúc tu luyện, cường độ luyện tập so với trước đây cơ hồ hơn gấp trăm lần. Phối hợp với linh đan diệu dược mà Dương Thiên Quân mang về từ Kim Lan quốc, rốt cuộc trong khoảng thời gian ngắn ngủi năm này, Thượng Quan Lân đã đột phá từ trung kỳ Địa Tiên cảnh lên hậu kỳ Địa Tiên cảnh, trình độ vận dụng Bá Kiếm Chi Thể ngày càng thuần thực, uy lực phát ra so với trước đây cơ hồ gấp ba lần bình thường.

Còn Tinh Hồn, dĩ nhiên hẳn không ở cùng với hai tên Dương Thiên Quân và Thượng Quan Lân, tuy rằng hẳn và Dương Thiên Quân đồng ý kết minh, nhưng cũng chỉ là kết minh tạm thời vì mục đích tiến vào thám hiểm tòa địa cung kia mà thôi, chung quy cũng là vì lợi ích mà thôi.

Tinh Hồn ở một nơi khác, tự thân tăng cường đốc thúc luyện tập. Hẳn hẳn say luyện tập, không chỉ bởi vì tòa địa cung, mà là còn bởi vì năm ngày trước, hẳn đã ở thế dưới khi giao chiến với Dương Thiên Quân.

Đối thủ lúc này của hẳn – Dương Thiên Quân thực sự rất mạnh, nếu không tranh thủ tu luyện nâng cao thực lực thì rồi cũng có ngày sẽ bị Dương Thiên Quân biến thành nô lệ.

Rốt cuộc cũng đến năm ngày sau, Tinh Hồn liền quay trở lại địa điểm mà cả ba đã ước hẹn trước đó. Khi đến nơi thì thấy Dương Thiên Quân và

Thượng Quan Lãnh đang đứng đợi sẵn.

Thấy Tinh Hồn đến muộn, Dương Thiên Quân cũng lười hỏi lý do, chỉ liếc mắt nhìn sơ qua rồi ánh mắt lại tập trung xuống bên dưới, nơi mà bốn tông môn Linh Lô tông, Tuyên Vũ môn, Trúc Hà điện và Tà Âm tông đang tập hợp.

Chỉ thấy có rất nhiều đệ tử đang tập trung lại, cơ hồ như đang muốn di chuyển đi đâu đó vậy. Thấy thế, Dương Thiên Quân khước miệng bỗng nhếch lên một nụ cười, rồi nói:

- Dự đoán của người thật chính xác.

Dĩ nhiên Dương Thiên Quân đang muốn ám chỉ Tinh Hồn.

- May mắn thôi.

Tinh Hồn lãnh đạm đáp lại. Tuy rằng nói chuyện bình thường, nhưng trông không khí hơi có chút căng thẳng.

- Bọn họ di chuyển rồi kìa, chúng ta nên đi theo chứ nhỉ?

Đứng ở chính giữa, Thượng Quan Lãnh miệng rảnh rạn ra một nụ cười khiêng cưỡng. Thật chẳng biết, rốt cuộc hai người này có quan hệ thù địch gì với nhau nữa. Lúc gặp nhau thì đánh nhau ầm ầm long trời lở đất, vậy mà lại có thể bắt tay hợp tác, mà trong lúc hợp tác vẫn còn mang tâm tư muốn đấu đá, thật đúng là khó hiểu.

Không mất nhiều thời gian, bốn tông phái đã đến được chỗ hố băng, nơi cấm chế tồn tại ngăn cản không cho người bên ngoài muốn tiến vào địa cung. Dĩ nhiên, bọn người Tinh Hồn, Dương Thiên Quân và Thượng Quan Lãnh cũng theo chân đến được nơi đó.

Phía trước mặt, không gian trông giống như một cái lòng chảo, xung quanh được bọc bởi những ngọn băng sơn chọc trời, khiến cho cảnh tượng trông rất hùng vĩ.

Thái Ngọc Tân đại sư dĩ nhiên đã có mặt tại đây từ rất sớm, có lẽ sắp đến thời điểm ông ta muốn hóa giải cái cấm chế này rồi.

- Khởi bẩm đại sư, các đệ tử đã tập trung đầy đủ.

Xích Dương đạo nhân từ đằng sau bước đến, hai tay ôm thành quyền, thái độ kính lễ hướng sau lưng Thái Ngọc Tân đại sư mà nói.

Thái Ngọc Tân đại sư chuyển người nhìn lại, nếu như không tính những trưởng lão đi theo mục đích bảo vệ cho đám đệ tử này thì số lượng cũng đã gần tám người, mà đông nhất dĩ nhiên chính là đệ tử Tuyên Vũ môn.

Thấy vậy, Thái Ngọc Tân trưởng lão bèn nhìn Xích Dương đạo nhân nói:

- Số lượng người như thế này là quá nhiều, lộ tuyến mà lão phu tạo thành không thể chịu nổi nhân số.

- Đại sư có thể ước lượng bao nhiêu người được chăng?

- Khoảng ba mươi người là cao nhất. Hơn nữa, cấm chế này dường như có tác dụng bài xích những người thọ nguyên vượt hơn hai ngàn.

Thái Ngọc Tân đại sư ngữ điệu từ tốn giải thích.

- Như vậy sao. Đại sư hãy khoan phá cấm, ta cần phải bàn bạc lại với ba tông phái còn lại.

- Được.

Ôm quyền khách khí, Xích Dương đạo nhân liền ra hiệu cho người đại diện của ba tông phái còn lại tiến về một góc để bàn bạc lại vấn đề tiến vào địa cung.

Phía bên trên một ngọn giác sơn, nơi mà bọn người Tinh Hồn đang ẩn nấp. Thấy Thái Ngọc Tân đại sư vẫn chưa tiến hành phá giải trận pháp, Thượng Quan Lãnh hiếu kỳ nhìn Dương Thiên Quân hỏi:

- Sao họ vẫn chưa chịu bắt đầu nhỉ? Không lẽ có vấn đề gì chẳng?

- Ta không phải Trận Đạo sư. Muốn hỏi, đệ phải hỏi hẳn.

Dương Thiên Quân ánh mắt nhìn sang Tinh Hồn đang đứng cách đó hơn hai thước, miệng nở nụ cười nhạt. Không đợi Thượng Quan Lãnh lên tiếng, Tinh Hồn đã mở miệng giải thích trước:

- Có lẽ là giảm thiểu nhân số.

- Như vậy... làm thế nào chúng ta tiến vào địa cung được đây?

- Chờ thời thôi.

Tinh Hồn nhún vai, kiểu như chuyện này không liên quan gì đến ta vậy. Nếu ngày thường, chỉ sợ Thượng Quan Lãnh đã cầm kiếm chém cho Tinh Hồn vài phát rồi, nhưng ngặt nỗi tình huống hiện tại không cho phép, vì vậy chỉ đành kiềm chế ở trong lòng.

Bên dưới kia, sau một lúc thảo luận, bốn tông phái đã nhất trí chọn ra những đệ tử sẽ được đưa vào trong địa cung để thám hiểm. Lại nói, vốn theo tính toán ban đầu thì các vị trưởng lão sẽ cùng theo để bảo vệ bọn họ, nhưng sau khi nghe được chuyện trận pháp này bài trừ những người có thọ nguyên vượt quá hai ngàn thì chuyện kia đành phải từ bỏ.

Những vị trưởng lão ở đây, ai không phải là người thọ nguyên vượt qua năm ngàn, sáu ngàn tuổi cơ chứ. Ý nghĩ muốn chứng thực lời của Thái Ngọc Tân đại sư không phải là không xuất hiện, nhưng trông thấy cấm chế này lợi hại đến mức ngay cả Trần Đạo sư cấp kỳ linh như Thái Ngọc Tân đại sư cũng chỉ có thể miễn cưỡng mở ra được một lối đi nhỏ là đủ biết nó lợi hại đến mức nào. Chẳng có người nào điên dại muốn đi thử nghiệm uy lực của cấm chế này cả.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 224: Thông Lộ

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 224: Thông lộ

Sau khi thảo luận, theo như trước đó Thái Ngọc Tân đại sư nói với Xích Dương đạo nhân thì lộ tuyển mà ông ta tạo thành chỉ có thể chịu được khoảng ba mươi hai người tiến vào. Phân chia một hồi, ba mươi hai cái danh ngạch này, Linh Lôi tông sẽ được mười hai vị trí, Tuyên Vũ môn mười vị trí, Tà Âm tông được bảy vị trí và Trúc Hà điện ba vị trí.

Trúc Hà điện sở dĩ ít danh ngạch đệ tử nhất là do bọn họ làm bại lộ thông tin địa cung, dưới bá khí của Linh Lôi tông, bọn họ chỉ có thể tự trách bản thân mình mà thôi.

Bàn bạc thảo luận xong, bốn tông môn này lần lượt trở về vị trí tập trung của tông phái, rồi sau đó lựa ra những cá nhân ưu tú nhất. Mục đích của cuộc thám hiểm địa cung này chính là giúp cho bọn chúng nâng cao thực lực, tại Đẳng Long Chiến mấy năm nữa mà phát dương quang đại, đem về vinh quang cho tông môn. Tứ tông môn rất coi trọng cuộc thám hiểm này.

Lựa chọn xong, ba mươi hai tên đệ tử này liền tập trung thành một nhóm, dưới ánh mắt hâm mộ của những tên đệ tử bị gạt bỏ mà đứng ở vị trí

trung tâm, tinh thần tràn đầy hưng phấn chuẩn bị tiến vào thám hiểm địa cung.

Xích Dương đạo nhân đứng trước mặt bọn họ, đằng sau lưng ông ta chính là lối vào địa cung sắp được Thái Ngọc Tân đại sư mở ra. Chỉ trông sắc mặt Xích Dương đạo nhân vô cùng nghiêm túc, ánh mắt quét nhìn quanh một vòng, sau đó nói:

- Chuyển thám hiểm địa cung này, các người phải tự dựa vào khả năng của mình, trường bối chúng ta chỉ đưa các người được đến đây mà thôi. Địa cung lạ lẫm, không biết nguy hiểm gì đang chờ đợi, vì vậy lão phu hy vọng các người dẹp thù hận cá nhân sang một bên, trong lúc thám hiểm yểm trợ bảo vệ lẫn nhau. Được rồi, các người hãy chuẩn bị tinh thần để tiến vào địa cung đi.

Dứt lời, Xích Dương đạo nhân xoay người lại, hướng Thái Ngọc Tân đại sư ôm quyền. Chỉ thấy ông ta khẽ gật đầu, rồi sau đó một lần nữa tế ra pháp bảo la bàn màu trắng, từng đợt tiên lực không ngừng được Thái Ngọc Tân đại sư huy động, những đạo kim sắc tiên lực không ngừng dung nhập vào đó, cấm chế đang dần được phá giải.

Thủ pháp của ông ta vô cùng điêu luyện, huy động hai đầu hắc bạch quái ngư tiến vào bên trong hầm băng. Đột nhiên từ bên trong vang ra một âm thanh nghe đinh tai nhức óc, bất quá so với lần trước thì lần này đã đỡ hung hiểm hơn nhiều.

- Kết trận!

Đột nhiên Thái Ngọc Tân đại sư gương mặt nghiêm trọng hô lớn, đồng thời ném ra tám cái lá bùa. Những lá bùa này chính là tám tấm phù lục hoàng phẩm đỉnh giai, vô cùng quý giá mà chỉ có Trận Đạo sư cấp kỳ linh trở lên mới có thể luyện chế ra được.

Mỗi một tấm hoàng cấp đỉnh giai phù lục giá trị siêu việt, vậy mà lần này Thái Ngọc Tân đại sư không tiếc đem ra sử dụng. Chỉ thấy sau khi tám tấm phù lục hiện ra, lần lượt lóe lên tám loại màu sắc khác nhau, rồi sau đó xếp thành hình lục giác, không ngừng xoay tròn.

- Định!

Thái Ngọc Tân đại sư lại hô vang một tiếng, song thủ kết thành vô số đạo thủ ấn đánh vào trận bàn. Chỉ thấy trận bàn không ngừng xoay tròn, từ bên trong xuất hiện những dòng chú văn màu vàng trông kỳ dị thần bí bay vào hình lục giác vừa mới tạo thành.

Một tiếng *oanh oanh* vang lên, kinh lực mạnh mẽ thối lan ra xung quanh. Khi gió bụi dần tan biến, phía trước mặt mọi người xuất hiện ra một cái thông đạo nhỏ.

Thu lại khí thế, lúc này sắc mặt của Thái Ngọc Tân đại sư chợt tái nhợt thiếu huyết khí. Thấy vậy, Xích Dương đạo nhân bèn tiến tới quan tâm hỏi:

- Đại sư không sao chứ?

- Nghỉ ngơi một lúc là được.

Thái Ngọc Tân đại sư xua tay ý bảo không sao, sau đó chợt nhớ ra chuyện gì đó, lại nói tiếp:

- Thông đạo này chỉ tồn tại được trong vòng bảy tháng. Sau thời gian này, nó sẽ tự động sụp đổ.

- Ta sẽ nhắc nhở các đệ tử.

Xích Dương đạo nhân gật đầu, rồi sau đó cho người đến đỡ Thái Ngọc Tân đại sư tìm chỗ nghỉ ngơi.

Kế tiếp chính là cho các đệ tử tiến vào trong thông đạo. Xích Dương đạo nhân dùng tay ra hiệu, những trưởng lão các phái còn lại hiểu ý, nhưng đúng lúc này, từ phía sau lưng chợt xuất hiện một luồng áp lực mạnh mẽ truyền đến.

Chúng nhân lập tức phát hiện có kinh động, đều hướng chú mục nhìn về phía luồng áp lực khủng bố kia. Chỉ thấy phía đối diện bọn họ, từ trong cơn gió lớn lạnh lẽo của Băng Tuyết Lãnh Nguyên, có ba bóng người chậm rãi hiện ra.

Thái Ngọc Tân đại sư đang chuẩn bị bước lên cỗ xa giá long trọng của mình thì bước chân hơi khựng lại, dường như trong lòng đang rất tò mò không biết những vị khách vừa mới xuất hiện kia là ai.

Còn Xích Dương đạo nhân, Đổ Tư trưởng lão và các trưởng lão của bốn phái con người kịch liệt co rút. Bởi vì hai trong số ba người vừa mới xuất hiện, bọn họ nhận thức rất rõ.

“Là bọn chúng, rốt cuộc cũng chịu lộ diện rồi.” Đổ Tư trưởng lão trong lòng thầm than.

- Ha ha, không ngờ ở nơi thâm sơn cùng cốc này lại gặp được tuyệt thế thiên kiêu Thiên Kiếm tông, thật vinh hạnh à.

Ba người vừa mới xuất hiện, dĩ nhiên chính là Tinh Hồn, Dương Thiên Quân và Thượng Quan Lãnh.

Trong số ba người thì Dương Thiên Quân là người được chúng nhân nhận thức rõ nhất. Tuyệt thế thiên tài vạn năm có một của Thiên Kiếm tông, hơn ngàn năm trước xuất hiện khiến cho chúng nhân Phong Lâm thành khiếp sợ, khiến cho vô số tông môn tranh giành lôi kéo.

Thượng Quan Lãnh, thiên phú cũng rất yêu nghiệt, danh tiếng đương nhiên không chỉ dừng lại bên trong Thiên Kiếm tông. Còn về Tinh Hồn,

hắn ngoại trừ một lần giết chết toàn bộ đám thiên tài thế gia đệ tử ra thì không để lại nhiều ấn tượng. Bất quá, có thể đồng hành cùng với hai tên siêu cấp yêu nghiệt kìa, chứng tỏ hắn cũng không phải đệ tử tầm thường.

Đỗ Tư trưởng lão là người đầu tiên lên tiếng. Tuy miệng nói vậy, nhưng kỳ thực trong lòng đã sớm dự đoán, thế nào ba người bọn chúng cũng sẽ lộ diện. Chỉ hơi có chút ngoài ý muốn, đó chính là tueyejt thế thiên tài Dương Thiên Quân cũng tham dự.

- Dương sư diệt, một thời gian dài không gặp, tu vi ngày càng thâm hậu khó lường.

Xích Dương đạo nhân ánh mắt chú mục lên Dương Thiên Quân, đồng thời cũng không quên việc dò xét hai người Tinh Hồn và Thượng Quan Lân. Trông số ba người thì Xích Dương đạo nhân không thể nhìn thấu được Dương Thiên Quân tu vi nông sâu ra sao, nhìn tinh Hồn thì khí tức dường như chỉ mới trải qua giai đoạn kết phù không lâu, nhưng lại có gì đó hơi kỳ lạ, còn về Thượng Quan Lân thì tương đối rõ ràng.

Đứng bên cạnh, Đỗ Tư trưởng lão cánh tay ra hiệu. Như hiểu ý, Dương Thiên Quân lãnh đạm nói:

- Không cần tra xét, chỉ có ba người chúng ta mà thôi.

- Ha ha, Dương sư diệt thật thẳng thắn. Như vậy cũng tốt, lão phu liền nói thẳng. Thám hiểm địa cung này, không có phần của ba người các ngươi. Nể mặt Dương Thiên Quân ngươi là thiên tài hiếm có, lão phu sẽ không truy cứu việc này nữa, mau rút đi.

Xích Dương đạo nhân mấy ngày nay áp chế không dễ dàng gì. Kỳ thực, hắn ta cũng chẳng phải tốt đẹp gì muốn bỏ qua, chỉ là bởi Dương Thiên Quân sau lưng có một Tần lão thực lực siêu việt nhận thức chúng nhân, nếu như khiến Tần lão nổi giận, chỉ e trong một đêm tại Hư Thần tinh này không còn tồn tại môn phái tên là Tuyên Vũ môn nữa.

- Khiến cho Xích Dương tiền bối thất vọng rồi, mục đích của chúng ta chính là muốn tiến xuống địa cung. Hy vọng các vị tiền bối nể mặt Thiên Kiếm tông mà để cho chúng ta thông qua.

- Hừ, Dương Thiên Quân, người đừng nghĩ người có Tần lão chống lưng thì muốn làm gì thì làm.

Xích Dương đạo nhân gương mặt cả giận, khí thế trung kỳ Linh Tiên cảnh bộc phát, muốn trấn áp đe dọa Dương Thiên Quân, để cho hắn biết khó mà lui.

Đáng tiếc, nếu như Xích Dương đạo nhân biết rằng trước đây Dương Thiên Quân đã giết không ít tiên giả Linh Tiên cảnh, mà mỗi lần hạ sát thủ đều vô cùng nhẹ nhàng, chẳng biết trong lòng sẽ có tư vị như thế nào đây.

Đứng gần cỗ xa giá cao quý, Thái Ngọc Tân đại sư ánh mắt tập trung lên người Dương Thiên Quân. “Người này chính là Dương Thiên Quân, tuyệt thế thiên tài vạn năm có một đó sao? Tuổi còn trẻ mà thực lực đã thâm sâu khó lường.” Trong lòng ông ta âm thầm đánh giá.

Dương Thiên Quân thái độ như thường, vẫn giữ ngữ điệu nói chuyện khách sáo nhưng không kém phần bá khí:

- Chuyện này không liên quan gì đến Tần lão, cũng không liên quan đến Thiên Kiếm tông, mọi chuyện đều là cho bản thân mình làm chủ.

- Hay cho bản thân mình làm chủ.

Xích Dương đạo nhân bỗng cười phá lên, trong âm thanh tiếng cười dường như tràn ngập sự khinh thường.

- Đúng là nhiệt huyết tuổi trẻ. Ngày thường các người bị trưởng bối trong tông cường chế, hôm nay, lão phu liền thay mặt bọn họ dạy dỗ các người một bài học.

Ngay sau đó, chỉ thấy khí thế của Xích Dương đạo nhân ngày càng trở nên mạnh mẽ, chúng đệ tử đứng gần chỗ ông ta gương mặt cả kinh, vội tán loạn lùi về phía sau, ánh mắt tập trung hướng về phía trung tâm. Đường như sắp sửa có một trận đại chiến rồi.

- Ba tên tiểu bối các người cùng lên đi, lão phu sẽ cho các người biết thế nào là trời cao đất dày.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 225: Đại Triển Thần Uy

Dương Thiên Quân nở nụ cười nhạt, rồi sau đó nhấc chân bước lên phía trước, vừa đi vừa nói:

- Một mình ta là đủ rồi. Xích Dương tiên bối, mời.

- Thật cuồng vọng. Vậy ta cũng muốn biết, rốt cuộc thực lực chân chính của tuyệt thế thiên tài vạn năm có một của Thiên Kiếm tông mạnh đến đâu.

Dù nói vậy, thế nhưng kỳ thực trong lòng Xích Dương đạo nhân vô cùng tức giận. Cứ nhìn phong thái nói chuyện của Dương Thiên Quân, tựa hồ việc ứng chiến với lão là một chuyện vô cùng bình thường và hiển nhiên vậy.

“Tư Mặc kiếm tiên nói chuyện với lão phu cũng phải nể mặt ba thành. Một tên tiểu bối như ngươi lại cuồng vọng, vậy thì đừng trách lão phu hạ thủ tàn ác.”

Xích Dương đạo nhân khí thế triển khai, thân thể lẳng không bay lên bầu trời, cơ thể xung quanh bao bọc một luồng năng lượng màu đỏ, từ phía dưới nhìn lên tựa như một cái mặt trời vậy, không ngừng tỏa ra những luồng nhiệt khí nóng bỏng.

- Phần Hỏa Thủ.

Xích Dương đạo nhân hô lớn một tiếng, tiên lực trong cơ thể vận chuyển, sau đó xuất ra một chưởng. Chỉ thấy thiên địa nguyên khí không ngừng hội tụ, trong giây lát hóa thành một cái hỏa thủ khổng lồ từ trên bầu trời đập xuống, không gian lạnh lẽo cùng nóng bức xen kẽ với nhau.

Chân tiên xuất thủ, thiên địa kinh động.

Đây chính là bản lĩnh của chân tiên chân chính, không phải đám ngụy tiên Linh Hậu kỳ có thể tạo thành được. Chỉ là, cỡ chừng này làm sao có thể khiến cho Dương Thiên Quân nội tâm kinh động được.

Gió tuyết thổi qua khiến mái tóc đen bóng mượt không ngừng tung bay trong gió, phản phát trên gương mặt tràn đầy sự tự tin.

- Xích Dương tiên bối, đắc tội rồi.

- Đại Thiên Phong Vân chưởng.

Dương Thiên Quân bắt đầu thi triển thân thủ, chỉ thấy cơ thể hần lóe lên một vệt kim quang nhàn nhạt không ngừng huy động khắp thân thể.

Trông thấy cảnh tượng này, Xích Dương đạo nhân, Thái Ngọc Tân đại sư, Đô Tư trưởng lão cùng với những người khác gương mặt kinh biến, bởi vì thật không ngờ, Dương Thiên Quân đã đột phá Linh Tiên cảnh, mà nhìn tiên uy của hắn, không đơn giản chỉ là vừa mới đột phá Linh Tiên cảnh.

Dương Thiên Quân, năm nay bất quá chỉ hơn ngàn tuổi mà thôi, cư nhiên lại có thể đột phá Linh Tiên cảnh, cơ hồ đã trở thành nhân vật trẻ tuổi nhất trong lịch sử tu tiên giới đột phá Linh Tiên cảnh.

Bây giờ đã đáng sợ như vậy, nếu như cho thêm thời gian phát triển, như vậy sau này Dương Thiên Quân sẽ càng thêm khủng bố như thế này nữa. Chẳng trách Tần lão đối với Dương Thiên Quân lại coi trọng như vậy.

Bất quá, tuy rằng chấn kinh, nhưng không bởi vì lí do này mà Xích Dương đạo nhân thu tay lại. Chỉ thấy khi hỏa thủ giáng lâm, mặt đất đóng băng bị những luồng sóng nhiệt nóng bức ảnh hưởng, bắt đầu sinh ra hiện tượng nóng chảy.

Có điều, Dương Thiên Quân biểu cảm trên mặt như thường, ngoại trừ tự tin thì không còn thứ gì khác ảnh hưởng. Tiên lực vận chuyển, thiên địa nguyên khí lao về phía Dương Thiên Quân, rồi ngay sau đó, hấn tung ra một chưởng dứt khoát.

Một chưởng này nhìn như thường, thế nhưng phảng phất bao hàm ý chí của thiên địa phong vân.

Một tiếng nổ vang chấn động đất trời, không gian âm âm những đợt ba động khiến cho chúng nhân biến sắc. Chỉ thấy hỏa thủ khổng lồ trên bầu trời đã bị đánh tan nát, chậm rãi bị từng đợt gió mạnh mẽ dập tắt. Mà chiêu thế của Dương Thiên Quân vẫn chưa biến mất, điên cuồng phá không chưởng thẳng đến nơi Xích Dương đạo nhân đang lảng không.

Nội tâm Xích Dương đạo nhân cả kinh, tuy nhiên bản thân lão ta là một cường giả, một thân bản lĩnh không thể xem thường được.

- Thiên Hỏa Quần Vũ.

Tiên lực điên cuồng vận chuyển, ngọn lửa bao bọc xung quanh Xích Dương đạo nhân đột ngột cháy lớn lên, vô hình tạo thành một bức tường lửa che chắn Xích Dương đạo nhân vào bên trong.

Dĩ nhiên chưa dừng lại đó, khi quả cầu lửa sau khi che chắn bảo vệ chủ nhân xong thì bên ngoài không ngừng bắn ra từ đợt thiên hỏa, mục đích phá vỡ chưởng thế cực mạnh kia.

Ầm ầm ầm...

Những tiếng nổ liên hoàn không dứt, trên bầu trời thân thể Xích Dương đạo nhân hơi lão đảo, tựa hồ muốn rơi xuống mặt đất vậy. Mà Dương Thiên Quân lại không mấy may lùi lại một bước.

Điều này chứng tỏ thực lực Dương Thiên Quân, cơ hồ đã muốn vượt qua Xích Dương đạo nhân rồi. Đây chính là một cái đả kích không hề nhỏ đối với ông ta. Bản thân mấy ngàn năm đạo hạnh tu luyện, thế nhưng lại không đủ so sánh với một tên mới thành đạo chưa được hai ngàn năm, quả thật khó mà chấp nhận được.

- Hừ, đừng vội si tâm vọng tưởng, lão phu chỉ mới xuất bố thành công lực mà thôi.

Xích Dương đạo nhân không cam tâm chịu thua trước một tên tiểu bối, một lần nữa huy động tiên lực, muốn chiến đấu một trận chân chính với Dương Thiên Quân.

- Có bao nhiêu thực lực, xuất ra cả đi.

Dương Thiên Quân lãnh đạm nói, kế tiếp cũng lẳng không đứng trên bầu trời, đứng đối diện với Xích Dương đạo nhân, tựa hồ đường đường chính chính đánh một trận.

Đứng bên dưới quan sát, khi trông thấy bóng ảnh Dương Thiên Quân lẳng không trên trời, Thái Ngọc Tân đại sư hai hàng chân mày trắng xóa hơi nhướng lên, trong đôi tuệ nhãn thoáng qua một nét suy tư. “Cái bóng người này nhìn rất quen thuộc, dường như ta đã nhìn thấy ở đâu rồi!”

Thấy Dương Thiên Quân đáp lời không chút khoanh nhượng, mặc dù trong lòng rất tức giận, thế nhưng Xích Dương đạo nhân lại không thể phát tiết, bởi vì trước đó, quả thực bản thân đã lâm vào thế hạ phong.

- Tiền bối không cần phải lo lắng Tần lão trả thù, ta lấy tính mạng cùng danh dự ra để đảm bảo chuyện này.

Như chợt nhớ ra điều gì đó, Dương Thiên Quân miệng lại thốt lên một câu.

Xích Dương đạo nhân hừ lạnh một tiếng, trong lòng âm thầm quát mắt tiểu tử trước mắt quá mức cuồng vọng, so với bản thân lão còn muốn cuồng vọng hơn gấp trăm lần.

- Hỏa Long Chương.

Tiên lực lại vận chuyển, thiên địa nguyên khí từ không gian xung quanh truyền về, một đầu long ảnh màu đỏ rực xuất hiện, gầm khiêu một tiếng hung mãnh rồi lao tới, há miệng muốn nuốt chửng Dương Thiên Quân vào bên trong miệng.

- Nếu như chỉ có như vậy thì kết thúc thôi.

Trông thấy chiêu thức dũng mãnh kia, thế nhưng dường như nó không hề lọt vào mắt Dương Thiên Quân, khiến cho hắn cảm thấy vô cùng thất vọng.

Tả thủ của hắn nâng lên, hai ngón tay khép lại, phía đỉnh chóp ngón tay lóe lên ánh hào quang vàng kim.

- Đại Thiên Chỉ.

Dương Thiên Quân khẽ hô một tiếng, đột nhiên một chỉ xuất hiện phá nát hỏa long, tựa như vừa mới nghiền nát một con sâu con kiến nhỏ bé yếu ớt vậy.

Bị phản phệ, Xích Dương đạo nhân tiên huyết trong cơ thể chạy loạn xạ, không nhịn được phun ra một ngụm máu tươi.

- Không thể nào, tại sao hắn lại mạnh đến như vậy.

Sát chiêu vẫn còn chưa chấm dứt, tiếp tục phá không đánh tới, nhắm vào đầu lâu của Xích Dương đạo nhân, như muốn biến đầu lâu của lão ta thành một đồng nhầy nhụa. Đương nhiên Xích Dương đạo nhân không cam tâm chịu chết, tuy rơi vào tình thế hung hiểm, nhưng dầu gì bản thân đã tung hoành ngàn năm, kinh nghiệm chiến đấu vô cùng phong phú.

Trên tay Xích Dương đạo nhân xuất hiện một tấm phù lục, đem ném nó về phía trước.

- Bạo.

Xích Dương đạo nhân hô lớn một tiếng, chỉ thấy tấm phù lục đó biến thành ba mũi tên màu đỏ, từ mũi tên ẩn chứa lực lượng hủy diệt nguy hiểm, phá không bắn về phía trước, muốn ngăn cản một chỉ của Dương Thiên Quân lại.

Kế tiếp, Xích Dương đạo nhân song thủ kết thành ấn, ngọn lửa bao bọc xung quanh trong chớp mắt hòa thành hình dạng một cái hỏa chung, từ bên dưới trông lên trông rất chân thật.

- Thiên Viêm Tráo.

Ngay lúc đó, một chỉ bá đạo mạnh mẽ kia đã chạm vào ba mũi tên biến hóa từ tấm phù lục vừa mới ném ra, tiếng nổ vang lên đình tai nhức óc, thế nhưng vẫn không thể ngăn cản nổi thế công, một chỉ bá đạo kia vẫn tiếp tục tiến đến.

Vừa lúc tuyệt chiêu Thiên Viêm Tráo vừa mới thành hình xong, chỉ nghe một tiếng *oong oong...*, bề mặt Thiên Viêm Tráo xuất hiện vô số vết nứt, mà Xích Dương đạo nhân bên trong sắc mặt lúc trắng lúc xanh, miệng thổ ra một ngụm máu lớn, troog đáng vẻ vô cùng chật vật.

Chúng nhân hít vào một ngụm khí lạnh, không ai có thể ngờ được rằng, Xích Dương đạo nhân lại thất bại thảm hại như vậy, mà thất bại này

lại còn thất bại trước một tên tiểu bối nữa chứ.

- Dương Thiên Quân từ lúc nào đột phá Linh Tiên cảnh, tại sao không hề có tin tức gì?

- Nghe nói một trăm năm trước, Dương Thiên Quân bí mật rời khỏi Thiên Kiếm tông, có lẽ trong trăm năm đó hắn đã tìm được đại cơ duyên, nhờ vậy đột phá Linh Tiên cảnh.

- Thiên phú xuất chúng, lại còn được thiên địa vận khí quán thân, thật khiến cho người khác hâm mộ ghen ghét.

- Thật quá mạnh mẽ.

-

Nhìn Dương Thiên Quân đại triển thần uy, ai nấy đều sững sờ như nhập mộng, đồng thời cũng cực kỳ ghen ghét, vì sao mọi thứ lại đổ dồn hết vào người hắn như vậy chứ?

Xích Dương đạo nhân ổn định thân hình, ánh mắt căm tức nhìn chằm chằm Dương Thiên Quân, cơ hồ như muốn ăn tươi nuốt sống hắn vậy. Miệng găng giọng, bên trong ẩn tàng sát khí nói:

- Người khiến lão phu nổi giận rồi đấy, Dương Thiên Quân, lão phu sẽ cho ngươi biết thực lực thật sự.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 226: Khai Linh Tiên Thuật

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 226: Khai linh tiên thuật

Sự đáng sợ người đã siêu thoát linh hậu, trở thành chân tiên kỳ thực không hề đơn giản như vậy. Nghe Xích Dương đạo nhân ngữ điệu sát phạt nghiêm túc, Dương Thiên Quân nhnf gương mặt có chút trông chờ.

Chỉ thấy Xích Dương đạo nhân song thủ kết lại thành ấn, gương mặt trầm xuống đáng sợ, trong ánh mắt lập lòe sát ý, tiên lực lưu động bao phủ toàn thân, ngọn lửa bao bọc bên ngoài nhiệt độ càng lúc càng tăng, trong không gian vang lên những âm thanh tí tách, tựa hồ đang muốn thiêu rụi cả mảnh không gian này.

Trông thấy Xích Dương đạo nhân hành động kỳ lạ, Đỗ Tư trưởng lão nhanh chóng hiểu ra chuyện gì, gương mặt kinh biến lập tức hô lớn:

- Mau bảo vệ các đệ tử.

Những người khác ngầm hiểu được ý tứ của Đỗ Tư trưởng lão, một nhóm thì đứng bảo vệ thông lộ vừa mới được tạo thành, một nhóm khác thì phụ trách bảo vệ an toàn cho các đệ tử.

Vạn ánh chú mục lúc này đều tập trung lên Xích Dương đạo nhân đang lửng không đứng trên bầu trời. Chỉ thấy Xích Dương đạo nhân gân xanh trên trán nổi lên, một cỗ tiên uy bá đạo nhiếp nhân đột nhiên xuất hiện, khí thế mạnh mẽ không gì sánh được.

- Khai linh tiên thuật! Xích Dương Điều!

Xích Dương đạo nhân hô lớn một tiếng, ngay sau đó, đằng sau lưng Xích Dương đạo nhân xuất hiện một đầu đại điều khổng lồ, so với Thiết Ủng Trảo mà Dương Thiên Quân cười đến còn muốn to lớn hơn phân nửa.

Đầu đại điều này toàn thân bao bọc bởi một ngọn lửa đỏ hừng, thân thể tản ra những luồng nhiệt khí nóng rất vô cùng khó chịu, một lần vỗ cánh là không gian lại tràn ra từng đợt sóng nhiệt khô rát.

Khai linh, đây mới là bản lĩnh chân chính của tiên giả Linh Tiên cảnh.

Linh Hậu kỳ tam cảnh: Phàm Tiên thoát thai hoán cốt, Phù Tiên ngưng kết tiên phù, Địa Tiên lĩnh ngộ pháp tắc, cuối cùng trong thế giới tiên phù biến hóa linh vật dựa vào pháp tắc lĩnh ngộ. Tiên phù hóa linh, nên mới được gọi là Linh Tiên.

Xích Dương đạo nhân lĩnh hội chính là Ngũ Hành Pháp Tắc – hỏa chi pháp tắc, rồi từ hỏa chi pháp tắc biến hóa thành Xích Dương Điều.

- Đã lâu rồi mới có người ép buộc ta phải khai linh, triệu hồi ra Xích Dương Điều. Dương Thiên Quân, người chính là tên hậu bối đầu tiên.

Xích Dương đạo nhân nhìn chăm chăm Dương Thiên Quân, trầm giọng nói từng chữ một, rồi sau đó song thủ kết ấn, miệng niệm chú.

- Hỏa Vũ Phong Thiên.

Đằng sau lưng Xích Dương đạo nhân, Xích Dương Điều đôi mắt rực sáng, miệng gáy lên một tiếng thanh minh, rồi sau đó vỗ cánh một cái, trong không gian chợt hóa thành một biển lửa, bao vây lấy Dương Thiên Quân vào bên trong.

Đứng bên dưới nhìn lên, ánh mắt Thượng Quan Lãnh không giấu được sự lo lắng. Mặc dù tin tưởng Dương Thiên Quân rất mạnh, thế nhưng một gã thành danh amays ngàn năm như Xích Dương đạo nhân tuyệt đối không thể khinh thường.

- Chúng ta cùng lên chứ?

Thượng Quan Lãnh nhìn sang Tinh Hồn hỏi.

- Vẫn chưa đến lúc. Người không cần lo cho hã, Xích Dương đạo nhân tuy mạnh, nhưng không đấu lại hã ta đâu.

Thái độ Tinh Hồn vô cùng lãnh đạm, ánh mắt nhìn lên bầu trời, nơi diễn ra cuộc chiến giữa hai gã chân tiên.

Thượng Quan Lãnh hít vào một ngụm khí lạnh, thật chẳng biết hai người Tinh Hồn và Dương Thiên Quân lấy đâu ra cái bản lãnh lớn đến như vậy. Lại nói, hai tên này, nhìn thì đối địch, nhưng không hiểu sao lại nắm rất rõ thực lực của nhau.

Một Dương Thiên Quân đã thâm sâu khó lường, giờ lại xuất hiện thêm một gã âm trầm bất biến, càng muốn tìm hiểu thì càng sâu không thấy đáy.

Trên bầu trời, Dương Thiên Quân mỉm cười nhìn ngọn lửa nóng hổi đang bao vây lấy mình, khẽ lắc đầu.

- Vẫn không đủ lực.

Dứt lời, ánh mắt của hắn ta đột nhiên thay đổi, từ một người phong lưu ung dung tiêu sái chợt biến thành một người cực kỳ đáng sợ. Mái tóc đen bay ngược lên, tử y hoa bào cũng đồng dạng thối phồng lên, trông uy thế của hắn ta ngày càng trở nên bá đạo kinh người.

- Già Thiên Đại Thủ Ấn.

Bàn tay đột nhiên xuất ra một chưởng, ngay lập tức bầu trời biến đổi, từ trên cao một bàn tay khổng lồ như muốn che lấp bầu trời đi, từ nơi bàn tay tán ra khí tức kinh đào lãng hải, khí thế bá đạo trấn xuống, nhìn tốc độ thì rất chậm, nhưng lại ẩn chứa hơi thở hủy diệt.

Gương mặt Xích Dương đạo nhân kịch biến, tiên lực lại khởi động, điều động Xích Dương Điều vũ ra những sợi lông vũ lửa bay thẳng lên trời.

- Các vị đạo hữu, mau giúp ta.

Thấy Dương Thiên Quân thực lực quá mạnh, Xích Dương đạo nhân lúc này không còn giữ cái gì mặt mũi nữa, lập tức hô hoán những người khác tiến lên giúp đỡ hắn.

Ngay sau tiếng hô hoán, Đỗ Tư trưởng lão và Phương Hòa trưởng lão của Linh Lô tông và Tuyên Vũ môn lần lượt xông lên, cả hai người này cũng là tiên giả Linh Tiên cảnh, bất quá chỉ mới tiến nhập sơ kỳ bình cảnh mà thôi, thực lực vẫn còn kém xa Xích Dương đạo nhân.

Đỗ Tư trưởng lão xuất hiện liền không che giấu thực lực, lập tức sử dụng khai linh tiên thuật, triệu hoán ra một thanh lôi kiếm.

Phương Hòa trưởng lão cũng đồng dạng, kêu gọi linh vật của bản thân là Huyết Tri Chu, cùng nhau liên thủ chống lại một chiêu vô cùng lợi hại.

Tam đại chân tiên liên thủ, lực lượng công kích của bàn tay khổng lồ che lấp bầu trời tuy bá đạo, nhưng dưới sự liên thủ hợp lực phản công liền

nổ ầm một tiếng, tan biến giữa bầu trời.

Xích Dương đạo nhân bị phản phệ mạnh mẽ nhất, miệng thổ ra một ngụm máu tươi, lão đảo thân thể, cũng may có Phương Hòa trưởng lão tiến lên đỡ đòn, nhờ vậy mới không bị té ngã.

Dương Thiên Quân bị đánh lui về phía sau, sắc mặt hơi có chút biến đổi, nhưng chung quy vẫn không có gì đáng lo ngại.

- Dương sư diệt thực lực thâm hậu, trưởng bối chúng ta tự thẹn không bằng.

Nhìn Dương Thiên Quân sau khi hoàn thủ vẫn bình yên vô sự, nội tâm chúng nhân hít vào một ngụm khí lạnh. Là người đối đầu trực tiếp với hắn, Đồ Tư trưởng lão thực quá sợ hãi.

Thế hệ tiên giả cùng lứa với Dương Thiên Quân, cơ hồ năm đại tông môn tại Phi Lan Châu này không một người nào có thể so sánh được với Dương Thiên Quân được nữa. Họa chăng, chỉ có vị Dung gia tam công tử tại Kim Lan thành kia mới có thể so bì được.

- Như vậy các vị có thể để chúng ta tiến vào thông lộ được chứ?

Dương Thiên Quân lãnh đạm hỏi.

Các vị trưởng lão nhìn nhau, thật không biết nên giải quyết thế nào. Nếu như Dương Thiên Quân thực lực như những đệ tử bình thường, được trưởng bối Thiên Kiếm tông yêu cầu, có lẽ bọn họ sẽ nể mặt để hắn thông qua.

Nhưng biểu hiện của Dương Thiên Quân quá cường hãn, để cho hắn tiến vào trong địa cung, như vậy chẳng khác nào đem toàn bộ kho báu dưới đó cho hắn cả. Bởi những vị trưởng lão ở đây còn không trấn áp được hắn,

vậy thì mấy tên đệ tử bốn phái trong mắt hẳn chẳng khác gì con sâu con kiến, tùy ý hẳn ta bóp chết.

- Lão phu công nhận thực lực người rất mạnh, nhưng đừng hòng si tâm vọng tưởng.

Xích Dương đạo nhân nuốt vào một viên đan dược, tiên lực trong cơ thể đang dần được khôi phục, vết thương cũng đã được cầm lại. Lão ta nhìn chăm chăm Dương Thiên Quân, ánh mắt vừa giận vừa sợ. Nội tâm lão đã thừa nhận thực lực của Dương Thiên Quân, nhưng muốn tay không dâng cả một tòa địa cung, như vậy là không thể.

Mà mấy vị trưởng lão khác cũng dần hiểu được dụng ý của Xích Dương đạo nhân.

- Chúng ta liên thủ ngăn cản, những người khác tiến hành đưa các đệ tử tiến vào địa cung.

Xích Dương đạo nhân truyền âm cho những vị trưởng lão khác.

Dương Thiên Quân đứng đối diện, hai tay đặt sau lưng, phảng phất một loại tư thái tiêu dao khoáng đạt.

- Nói vậy là các vị tiền bối không chịu thỏa hiệp?

- Tòa địa cung này, các người đừng hòng muốn chia phần.

- Đã vậy chỉ đành dùng biện pháp vũ lực thôi.

Dương Thiên Quân mỉm cười, hai tay đặt sau lưng đột nhiên thả lỏng ra, rồi sau đó giơ lên trước ngực, song thủ kết thành ấn. Nụ cười trên khuôn mặt anh dần biến mất, thay vào đó là một sự nghiêm túc, tựa hồ bây giờ mới chân chính bắt đầu cuộc chiến vậy.

- Khai linh tiên thuật.

Dương Thiên Quân miện hô một tiếng, ngay sau đó, đột nhiên một cơn cuồng phong lạ lẫm mạnh mẽ thổi lên, bầu trời mây tuyết đột nhiên tối sầm xuống, những đám mây đen chẳng biết từ lúc nào kéo đến, mang theo những cơn giông tố với tiếng sấm ầm ầm không ngừng rền vang.

Xích Dương đạo nhân con người co rút kịch liệt, đại não nhói lên một cơn đau nhứt, ánh mắt sợ hãi nhìn lên bầu trời. “Không thể nào? Sao có thể giống đến như vậy?” Nội tâm Xích Dương đạo nhân tràn ngập sự sợ hãi, bởi cảnh tượng này lão ta dường như đang từng trải qua một lần.

Chỉ thấy sau lưng Dương Thiên Quân bất ngờ xuất hiện một cánh cổng không gian, một đôi song trảo nhọn hoắt xé rách không gian, để lộ bên trong mảnh không gian hỗn độn huyền bí đó là một sinh vật kỳ lạ hình dạng giống cổ long toàn thân được bọc bởi những tấm lân phiến màu đen huyền, cái đầu khổng lồ với đôi mắt màu tím như bao trùm cả một mảnh tinh không rộng lớn. Đằng sau lưng đôi cánh khổng lồ như được tạo nên bởi những thanh cổ kiếm huyền bí.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 227

Xé rách hư không và bước ra thế giới thực tại, tựa như một đầu viển cổ hung thú vừa được tháo xích, cái miệng lớn đầy răng nanh thở ra từng đợt hơi lạnh, so với cái giá lạnh của Băng Tuyết Lãnh Nguyên khủng khiếp hơn rất nhiều, bởi hơi thở lạnh lẽo đó đại diện cho tử vong.

Xích Dương đạo tiên đại não chấn động, bởi vì trước đây, hắn đã từng một lần nhìn thấy một con quái vật cũng có hình dạng tương tự như thế này. Bất quá có một điểm khác biệt, đó là đầu quái vật kia so với quái vật hóa linh mà Dương Thiên Quân triệu hồi ra thì to lớn hơn gấp trăm ngàn lần, một cái vẫy tay cũng đủ khiến cho mảnh tinh không này trở thành một vùng đất chết chóc hỗn độn.

- Linh của hắn thật mạnh, không hổ là tuyệt thế thiên tài vạn năm có một.

Chúng nhân trở mắt nhìn vào linh của Dương Thiên Quân, chính là sinh vật hình dạng giống với cổ long trong truyền thuyết kia.

Tinh Hồn trong đầu bất chợt nhói lên một cơn đau, tựa hồ đối với sinh vật hình dạng giống như cổ long kia, hắn dường như nhận thức được.

Bất quá, hiện tại không phải lúc quan tâm đến chuyện này, Dương Thiên Quân theo kế hoạch đã thu hút được ba gã tiên giả Linh Tiên cảnh,

thế nên bây giờ chính là thời điểm hăn cùng với Thượng Quan Lãnh xông lên rồi.

- Ra tay.

Tinh Hồn thu lại tâm tình nghi hoặc, sau đó nhẹ giọng hô một tiếng. Âm thanh khá nhỏ, nhưng cũng vừa đủ để Thượng Quan Lãnh nghe thấy được.

Đem Hư Không Chiến Thể tầng thứ nhất gia trì lên Trấn Ngục Huyền Thể, trong giây lát cơ thể bên trong lớp áo bào biến thành màu đen huyền. Nếu như để ý kỹ thì màu sắc đen huyền này của hăn giống y hệt như linh mà Dương Thiên Quân triệu hồi ra.

Kế tiếp, Tinh Hồn lại xuất ra một kiện bảo kiếm hạ phẩm linh khí. Thanh kiếm này trước đây Dương Thiên Quân cấp cho hăn, mục đích để nâng cao chiến lực, gia tăng tỷ lệ thành công giúp ca ba xông vào tòa địa cung kia.

Đứng một bên, Thượng Quan Lãnh tự nhiên thân thể cũng bắt đầu động. Thiên phú Bá Kiếm Chi Thể phóng ra, cùng với kiếm ý tầng thứ hai, Thượng Quan Lãnh không hề che dấu một chút nào cả, bởi vì hăn biết, giao chiến với tiên giả Linh Tiên cảnh, sơ xuất một giây cũng đủ khiến hăn đền bằng cái mạng nhỏ.

- Ngăn hai người bọn chúng lại.

Trông thấy Tinh Hồn và Thượng Quan Lãnh đột nhiên hành động, một gã trưởng lão Trúc Hà điện hô hoảng lên.

- Quang Nhật Chi Kiếm.

Bốn năm gã tiên giả Địa Tiên cảnh đồng thời lao đến công kích Thượng Quan Lãnh, dĩ nhiên không chút khoan nhượng, nguyên lực vận

chuyển, rồi sau đó chém ra một đường kiếm dứt khoát. Kiếm này vừa sắc bén vừa tản ra từng đợt sóng nhiệt nóng bức, vừa ra đã làm cho mặt băng tan rã. Tuy không bá đạo giống như khoảng khắc Xích Dương đạo nhân xuất thủ, tuy nhiên trong cùng giai, thực lực của Thượng Quan Lãnh rất đáng sợ.

- Phân Linh Kiếm.

Giống như Thượng Quan Lãnh, Tinh Hồn đồng dạng bị mấy gã Địa Tiên cảnh quấn thân. Mấy người này thực lực không tồi, nhưng nếu không phải tiên giả Linh Tiên cảnh xuất thủ thì đối với Tinh Hồn, muốn đối phó chẳng hề khó khăn gì.

Thậm chí Tinh Hồn chỉ vận dụng kiếm ý đệ nhất trọng gia trì lên kiếm chiêu, một kiếm xuất ra, uy lực như mạnh thêm gấp bội.

Cả hai cùng động động, hơn mười gã tiên giả Địa Tiên cảnh cứ như bị đẩy lùi về phía sau. Thậm chí một trong số những người đang vây hãm Thượng Quan Lãnh bị Thượng Quan Lãnh chặt đứt một tay, tình trạng thê thảm vô cùng.

- Thiên Kiếm tông, từ lúc này sản sinh ra nhiều quái vật như thế này?

Đám trưởng lão bốn tông phái triệt để khiếp sợ. Dương Thiên Quân hơn ngàn năm đột phá Linh Tiên cảnh, một mình đối phó với một gã trung kỳ Linh Tiên cảnh, hai gã sơ kỳ Linh Tiên cảnh mà không rơi xuống hạ phong, mơ hồ có dấu hiệu muốn áp đảo.

Rồi sau đó lại xuất hiện thêm một gã đỉnh phong Địa Tiên cảnh trấn áp sáu tên Địa Tiên cảnh đồng giai, một gã nhìn như mới ngưng kết tiên phù không lâu thực lực cũng chẳng kém. Thiên Kiếm tông có ba đầu tiểu yêu nghiệt này, nếu như tiếp tục phát triển, chỉ sợ tương lai khó mà có thể hạn lượng được.

- Không ổn, Địa Tiên cảnh căn bản không phải đối thủ của hai tiểu quái vật kia.

Mắt thấy thực lực của Tinh Hồn và Thượng Quan Lãnh quá mạnh, bên trên lại thêm một Dương Thiên Quân bất kỳ lúc nào cũng có thể nhảy xuống tham gia vào trận chiến dưới đây, trong nháy mắt, bọn họ liền đưa ra quyết định.

- Tôn Khuê đạo hữu, người phụ trách bảo vệ lối vào, còn lão phu và Mục Giang đạo hữu sẽ đối phó với hai tiểu quái vật kia.

Ba người trưởng lão đang chắn trước lối vào địa cung, người vừa mới lên tiếng chính là trưởng lão khác của Tuyên Vũ môn, tên gọi là Lưu Hắc Đạt.

Tôn Khuê là nữ trưởng lão duy nhất tu vi Linh Tiên cảnh đang có mặt tại khu vực địa cung này, là một trưởng lão thuộc về Tà Âm tông, tuy tuổi đã cao nhưng dung mạo vô cùng mỹ nhân.

- Hai vị đạo hữu xin thận trọng.

- Hừ, chỉ là đám tiểu bối vô tri mà thôi.

Vị trưởng lão tên Mục Giang của Linh Lô tông hừ lạnh một tiếng, ánh mắt căm ghét nhìn Tinh Hồn và Thượng Quan Lãnh đang đại chiến với đám tiên giả Địa Tiên cảnh cùng giai kia.

- Mục Giang đạo hữu, người đối phó với Thượng Quan Lãnh, còn lão phu sẽ ngăn cản tiểu quái vật vô danh kia. Về phần Tôn Khuê đạo hữu, hay may chóng để các đệ tử tiến vào địa cung.

- Tốt, như vậy liền hành động.

Lưu Hắc Đạt trưởng lão sau khi phân chia xong thì liền rút đao xông về phía Tinh Hồn. Sở dĩ Lưu Hắc Đạt không vận dụng khai linh tiên thuật là bởi vì nó tiêu hao rất nhiều tiên lực, vả lại thanh thể mỗi lần triển khai rất lớn, chỉ sợ sẽ ảnh hưởng đến những đệ tử khác. Âu cũng là lo sợ làm vỡ bình.

Vả lại, Lưu Hắc Đạt cũng không cho rằng, Tinh Hồn sẽ có bản lãnh thông thiên giống như Dương Thiên Quân.

Người tên Mục Giang kia cũng có cùng suy nghĩ giống như Lưu Hắc Đạt vậy, vừa lấy ra pháp bảo thì liền xông lên công kích.

- Mau tránh ra, bọn hăn để chúng ta đối phó.

Lưu Hắc Đạt hô lớn một tiếng ra hiệu cho những Địa Tiên cảnh khác đang trong vòng vây công Tinh Hồn và Thượng Quan Lân.

Tuy rằng ngạc nhiên vì không ngờ trưởng lão Linh Tiên cảnh tự mình động thủ, nhưng ngẫm lại cũng dễ hiểu, bởi thực lực của hai người này quá mạnh mẽ đi.

Lưu Hắc Đạt xông về phía Tinh Hồn, tiên lực luân chuyển, sau đó vung ra một đao.

- Huyền Thanh Trảm.

Chỉ thấy không gian thoáng hiện lên ảo ảnh một cự đao màu xanh thẫm, từ trên cao bổ xuống, thanh thể kinh đào lãng hải.

Tinh Hồn ánh mắt nghiêm túc, kiếm giơ ngang thành thế, trong sát na nguyên lực điên cuồng vận chuyển, sau đó trảm ra một đường.

- Phá Long Thức.

Sau khi gia trì Hư không Chiến Thể lên Trấn Ngục Huyền Thể, lực lượng thân thể của Tinh Hồn lúc này vô cùng khủng bố, xuất ra thứ thứ nhất của Diệt Long tứ thức, uy lực mơ hồ tiến vào tiểu thành cảnh giới.

Ầm ầm ầm...

Tiếng nổ vang chấn động đại địa, khói bụi bay mù mịt khắp không gian, từ trong đám khói bụi có một bóng người bị đẩy lùi ra. Người đó, không ngờ lại chính là Lưu Hắc Đạt – trưởng lão Tuyên Vũ môn.

Cũng từ bên trong đám khói bụi đó, bóng dáng Tinh Hồn phóng ra bên ngoài, trên tay cầm kiếm chẳng khác gì một vị kiếm thần trong truyền thuyết.

- Khai.

Tinh Hồn siết chặt thanh bảo kiếm, nguyên lực đổ vào vào để khởi động khí linh được phong ấn gia trì bên trong. Chỉ nghe một tiếng oong oong thanh minh, chợt trong thanh bảo kiếm thoáng ẩn hiện ra một đầu ngạc ngư, cũng chính là khí linh của thanh kiếm này.

- Phá Long Thức.

Một lần nữa, Tinh Hồn lại thi triển tuyệt kỹ Phá Long Thức, sau khi sử dụng đến khí linh, uy lực của Phá Long Thức lại bạo tăng. Chỉ là đánh đổi khá lớn, khí linh của thanh kiếm sẽ bị hủy hoại hoàn toàn. Bất quá, Tinh Hồn chẳng có chút gì gọi là nuối tiếc, bởi thanh kiếm này không phải là của hắn.

Uy lực mạnh mẽ truyền đến, Lưu Hắc Đạt cả kinh, vội vận chuyển tiên lực, đồng thời xuất ra một đao bá đạo không kém.

Đáng tiếc, do Tinh Hồn nắm thế chủ động tấn công, thế nên Lưu Hắc Đạt liền bị Tinh Hồn trấn áp đẩy lùi về phía cánh cổng.

- Quý Ảnh Thần Hành.

Trong sát na, Tinh Hồn tốc độ gia trì, một phút lơ đãng của Lưu Hắc Đạt bị Tinh Hồn vận dụng, trong giây lát đã tiếp cận đến gần thông lộ tiến vào địa cung.

Tuy nhiên, muốn vượt qua thông lộ cần phải đối diện với nữ trưởng lão Tà Âm tông tên gọi là Tôn Khuê kia. Tôn Khuê hừ lạnh một tiếng, miệng thốt ra âm thanh ngọt ngào nhưng không kém phần âm tà.

- Đường này không dễ đi đâu, tiểu nam tử à.

Trong thanh âm ẩn chứa lực lượng tu vi cùng với một sự mỉa mai hoặc khó tả, nếu là người bình thường, cơ hồ đã dừng lại bởi thanh âm ngọt ngào đó rồi. Đáng tiếc, Tinh Hồn tâm vững như bàn thạch, nào có thể bị mỉa mai bởi thứ tạp âm kia.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 228: Tru Thiên Cừu Kiếm Trận

Đột nhiên Tinh Hồn tay phải bàn tay hóa thành trảo ấn, nguyên lực trong cơ thể luân chuyển, chỉ thấy sau lưng hắt chột xuất hiện vô số bóng ảnh hoang thú đang đồng thời giơ trảo đánh tới, hướng về phía Tôn Khuê trưởng lão.

- Vạn Thú Nhất Kích.

Vừa xuất thủ, Tinh Hồn đồng thời phóng thích ra kiếm ý đệ nhị trọng, hướng Tôn Khuê trưởng lão gắt gao áp chế.

Tuy rằng kiếm ý đệ nhị trọng đối với tiên giả Linh Tiên cảnh giống như Tôn Khuê sẽ không có quá nhiều tác dụng, thế nhưng để gây bất ngờ cũng như khiến cho nàng ta sửng lại vài nhịp, chừng đó cũng là quá đủ.

Quả nhiên có tác dụng, Tôn Khuê thân thể kiều mị hơi khựng lại trong một nhịp, chính một nhịp đó Tinh Hồn đã hướng trảo đến công kích, đủ khiến cho Tôn Khuê trưởng lão cảm thấy bị uy hiếp.

Bất quá, dù sao Tôn Khuê trưởng lão một thân kinh nghiệm chiến đấu, ngay lập tức phản ứng chống lại một trảo tràn đầy uy lực của Tinh Hồn.

Một tiếng va chạm vang lên, Tôn Khuê trưởng lão thân thể lùi lại phía sau mấy bước, trên gương mặt xinh đẹp mị hoặc nhân sinh xuất hiện một tia khó chịu.

Còn Tinh Hồn, dĩ nhiên hẳn bị đánh bật lùi lại phía sau hơn mười thước mới có thể ổn định lại. Vừa ngay lúc đó, Lưu Hắc Đạt, người bị Tinh Hồn dùng thân thủ cực nhanh bỏ qua cũng đã đuổi kịp, phân biệt trước sau bao vây Tinh Hồn lại.

Nhìn sắc mặt của Lưu Hắc Đạt, cơ hồ như đang không được tốt lắm. Bị một gã khí tức như vừa mới ngưng kết tiên phù không lâu vượt mặt, thân là một gã Linh Tiên cảnh, chuyện này thật sự đúng là vô cùng mất mặt.

Đôi mắt lão ta nhìn Tinh Hồn tràn đầy sát khí, như hận không thể ăn tươi nuốt sống, băm hăn ra làm ngàn mảnh ngay tức khắc.

- Người là ai, mau báo danh đi.

Tuy rằng rất muốn giết hăn, thế nhưng thứ nhất Tinh Hồn đi cùng với Dương Thiên Quân và Thượng Quan Lãnh đến đây, thứ hai thực lực của Tinh Hồn lại rất mạnh, rất có thể là một thiên tài được Thiên Kiếm tông chú trọng bồi dưỡng.

Nếu như một thiên tài bị vãn lạc dưới tay bọn họ thì liền khiến cho Thiên Kiếm tông trở mặt. Vậy nên dù đang rất tức giận, Lưu Hắc Đạt vẫn tạm thời áp chế cơn giận xuống.

Tinh Hồn chuyển người nhìn Lưu Hắc Đạt, ngữ điệu lãnh đạm đáp:

- Chỉ là vô danh tiểu tốt, tiền bối không cần quan tâm đến. Thứ các vị tiền bối nên quan tâm là làm cách nào áp chế Dương Thiên Quân kia.

Nghe Tinh Hồn nói, Lưu Hắc Đạt không hiểu sao lòng xuất hiện một dự cảm không ổn, liền ngẩng đầu lên nhìn bầu trời.

Chỉ thấy lúc này Dương Thiên Quân tiên lực toàn lực triển khai, sau lưng sinh vật hình dạng giống với cổ long kia gầm lớn một tiếng, cái miệng

há rộng ra, một luồng sức mạnh mạnh mẽ từ trong miệng bắn ra, mang theo hơi thở hủy thiên diệt địa.

- Đại Thiên Quang Ba Động.

Luồng sóng năng lượng hủy diệt này phá không lao đến chỗ ba người Xích Dương đạo nhân, mỗi nơi nó đi qua đều khiến cho không gian âm âm sụp đổ, không gian như bị xé rách, nhìn cảnh tượng rất kinh dị.

Đám Xích Dương đạo nhân căn bản không thể tránh né, lập tức hợp sức với nhau kháng cự lại luồng sóng năng lượng kinh khủng này.

- Thiên Lô Kiếm Khí.

- Khô Cốt Thần Chưởng.

- Hỏa Vũ Phong Thiên.

Ầm ầm ầm...

Những tiếng nổ liên hồi vang lên khiến cho đại địa chấn động, bầu trời như muốn sụp đổ xuống. Một trận cuồng phong mạnh mẽ thổi lên khiến cho gió bụi bay ngập trời.

Từ trên cao, có ba bóng người rơi xuống. Không ngờ lại chính là Xích Dương đạo nhân, Phương Hòa trưởng lão và Đỗ Tư trưởng lão. Hai tiên giả sơ kỳ Linh Tiên cảnh, một tiên giả trung kỳ Linh Tiên cảnh, cứ nhiên liên hợp với nhau vẫn không thể đánh bại được Dương Thiên Quân.

Trận chiến này mà truyền ra ngoài, chỉ sợ Xích Dương đạo nhân, Phương Hòa trưởng lão và Đỗ Tư trưởng lão mất hết mặt mũi, mà Dương Thiên Quân thì danh tiếng càng lên như điều gặp gió.

Nhìn thấy cảnh tượng đó, dù là ai sắc mặt cũng biến đổi. Ngay cả Tinh Hồn cũng không ngoại lệ, thực lực Dương Thiên Quân đúng là quá mạnh.

Bất quá, hắn nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, dù sao hiện tại, giữa hắn và Dương Thiên Quân vẫn đang có mối quan hệ liên minh với nhau, thời điểm quyết chiến có lẽ vẫn cần thêm một đoạn thời gian nữa.

- Tình hình hiện nay, e rằng đã không do các vị tiền bối làm chủ được nữa. Cũng nên kết thúc được rồi.

- Tru Thiên Cửu Kiếm Trận.

Ngũ điệu của Tinh Hồn thoáng chốc thay đổi. Một luồng hào quang màu đen huyền rực lên cùng với một luồng hắc phong lạ lẫm, Tinh Hồn mái tóc trắng dựng ngược lên, áo bào thối căng phồng, chỉ thấy trên tay hắn, cổ kiếm Đồ Lục chậm rãi hiện ra.

Gọi ra cổ kiếm Đồ Lục, khí thế của Tinh Hồn thay đổi hoàn toàn, tựa như biến thành một con người khác vậy.

Nguyên lực điên cuồng vận chuyển, chỉ nghe từ cổ kiếm Đồ Lục vang lên một âm thanh kỳ lạ, nếu không để ý kỹ thì rất khó mà nghe thấy được.

Trong phạm vi trăm trượng, tất cả những ai đang sử dụng pháp bảo thuộc về kiếm đột nhiên có cảm giác bảo kiếm của mình không còn nghe theo lệnh của mình nữa. Dù đó là pháp khí bình thường hay là linh khí đều giống như vậy, tựa như chúng đang bị vị vua của mình gọi đến.

Vị vua đó, dĩ nhiên chính là Đồ Lục. Tinh thần lực toàn bộ đặt vào cổ kiếm Đồ Lục, chỉ những ai thực lực mạnh mẽ mới có thể giữ lại được bảo kiếm, còn lại tất cả đều bay lên trời, đồng loạt hướng về phía Tinh Hồn, lấy hắn làm trung tâm, dần dần như diễn hóa thành một cái kiếm giới.

Ở trung tâm, Tinh Hồn sau lưng xuất hiện một đôi cánh màu đen được tạo thành từ một loại hắc diễm nào đó, nhờ đôi cánh mà Tinh Hồn lảng không trên bầu trời, tay cầm cổ kiếm Đồ Lục chỉ thiên, phảng phất giống như một tôn chiến thần.

Gương mặt của hắn lúc này tái nhợt, chính là bởi tiêu hao khí huyết cùng tinh thần lực quá độ. Nhưng mà bởi vì đối thủ là tiên giả Linh Tiên cảnh, vậy nên Tinh Hồn không hề do dự gì cả.

Lại nói, Tru Thiên Cửu Kiếm Trận này là do Tinh Hồn vừa mới sáng tạo ra cách đây không lâu. Chính là lúc Tinh Hồn sau khi giao chiến với Dương Thiên Quân xong, hắn biết rồi có một ngày hắn và Dương Thiên Quân sẽ đại chiến một trận với nhau.

Mà thực lực của Dương Thiên Quân quá mạnh, dù hắn có kiêu ngạo cách mấy cũng không thể không thừa nhận điều này. Vậy là, trong khoảng thời gian ngắn ngủi, Tinh Hồn vừa luyện tập vừa tranh thủ sáng tạo một tuyệt chiêu mới, đủ sức để có thể đối với phó Dương Thiên Quân.

Và như thế Tru Thiên Cửu Kiếm Trận đã ra đời, mặc dù chính Tinh Hồn cũng đang tự hỏi làm cách nào mà bản thân có thể sáng tạo ra một kiếm trận mạnh mẽ đến như vậy. Chưa dừng lại, Tinh Hồn ần ần có cảm giác, Tru Thiên Cửu Kiếm Trận không chỉ dừng lại mức độ như thế này, uy lực chỉ sợ tương lai càng thêm khủng bố.

Nhưng chuyện quan trọng là hiện tại chứ không phải tương lai. Mũi kiếm hướng xuống dưới, chỉ thấy hàng trăm thanh kiếm đang bay xung quanh như nghe lệnh hiệu triệu, liên hợp thành chín thanh đại kiếm khổng lồ, mang theo hơi thở tử vong tràn đầy nguy hiểm giáng xuống mặt đất.

Lưu Hắc Đạt trưởng lão và Tôn Khuê trưởng lão hai người biến sắc, bởi vì trực giác mách bảo cho bọn họ biết, cái kiếm trận này đủ sức gây nguy hiểm đến tính mạng hai người.

- Âm Lang Khủng Trảo.

- Linh Mộc Địa Đẳng.

Cả hai vội thi triển khai linh tiên thuật, vận chuyển tiên lực chống đỡ với kiếm trận nguy hiểm đang từ trên không trung giáng xuống kia.

Dương Thiên Quân trên bầu trời sắc mặt hơi tái nhìn xuống, trong ánh mắt lộ vẻ ngạc nhiên. “Uy lực thật mạnh!” Trong đầu hắc thoáng qua một tia suy nghĩ.

Chỉ là, điều này càng khiến cho Dương Thiên Quân đối với Tinh Hồn càng thêm hứng thú. “Không hổ là hạt giống tốt nhất mà ta từng gặp.” Khóe miệng hắc cong lên một nụ cười tà dị, xem ra đối với việc nô dịch Tinh Hồn, Dương Thiên Quân chưa từng bỏ qua.

Kiểm trận giáng lâm, không gian âm âm chấn động, âm thanh hủy diệt liên hồi không ngớt khiến cho cuồng phong tán loạn, gió tuyết ngập trời.

Uy lực của Tru Thiên Cửu Kiếm Trận, cơ hồ muốn ngoài tầm dự đoán của Tinh Hồn. Hắc trong đám bụi mờ rơi xuống đất, tuy nhiên tình huống hung hiểm, hắc vội thi triển Quỷ Ảnh Thần Hành, nhân lúc hỗn loạn chạy về phía thông lộ tiến vào bên trong địa cung.

Phía trận chiến giữa Thượng Quan Lãnh và Mục Giang trưởng lão, Thượng Quan Lãnh liên tục bị chèn ép rơi vào hạ phong, chỉ miễn cưỡng trụ vững được mà thôi. Cũng may vừa lúc Tinh Hồn tạo thành một đợt hỗn loạn, hắc ta bèn ném ra rất nhiều tấm phù lục, để cho bọn chúng nổ tung và khống chế Mục Giang trưởng lão lại, tranh thủ khoảng thời gian ngắn ngủi thoát khỏi vây khốn.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 229: Địa Cung Đồ Nát

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 229: Địa cung đồ nát

Phía trên bầu trời, Dương Thiên Quân thân thể liên động, hướng về phía thông lộ mà phi hành. Chỉ thấy từ vị trí thông lộ lóe lên một vầng hào quang sáng chói, sau đó thì biến mất, kèm theo đó là một thanh âm nhàn nhạt nhưng ẩn chứa sự kiết ngạo:

- Chúng ta chỉ muốn tìm kiếm cơ duyên, không hề muốn làm khó chư vị tứ tông. Chỉ là nếu như chư vị tứ tông có ý đồ xấu thì đừng trách Dương Thiên Quân ta hạ thủ bất lưu tình.

Câu nói đó dĩ nhiên chính là do Dương Thiên Quân xuất ra.

Khói bụi dần vơi xuống, trưởng lão bốn phái chậm rãi bước đến gần thông lộ, ánh mắt trầm ngâm lộ ra vẻ bất đắc dĩ.

Ý tứ bên trong Dương Thiên Quân đã nói rất rõ ràng, chỉ cần tứ tông muốn phá hoại thông lộ, để cho ba người Dương Thiên Quân, Tinh Hồn và Thượng Quan Lãnh mắc kẹt bên trong thì nhất định Tần lão sẽ xuất thủ.

Với thực lực của Tần lão, muốn đem ba người bọn chúng từ trong địa cung thoát ra ngoài không khó, mà một khi đã như vậy, đồng nghĩa với việc

bốn tông môn triệt để đắc tội với Tần lão. Hậu quả không quá khó đoán, chính là diệt môn.

Ai nấy đều bất đắc dĩ nhìn nhau, Phương Hòa trường lão chột mở miệng hỏi:

- Giờ chúng ta phải làm thế nào? Có nên để cho các đệ tử tiến vào địa cung thám hiểm không?

Bầu không khí trở nên trầm mặc, mãi một lúc, Xích Dương đạo nhân mới lên tiếng:

- Dương Thiên Quân đã nói hẵn không làm khó đám tiểu bối đệ tử. Tuy rằng không đáng tin, nhưng đã bỏ ra một cái giá rất lớn mới mở được thông lộ, cứ như vậy bỏ qua, thật sự lão phu không cam tâm.

Chúng nhân nhìn nhau, rớt cuộc thở dài một tiếng, liền nhất trí với ý kiến của Xích Dương đạo nhân. Lại nói, bây giờ trong lòng bọn họ đều xuất hiện một tia hối hận. Ban đầu, nếu như lựa chọn thỏa hiệp thì đâu dẫn đến tình trạng giống như hiện tại. Bất quá, trên đời này không có thuốc hối hận.

Ngồi bên trong cỗ xa giá lộng lẫy, Thái Ngọc Tân đại sư khóe miệng nở một nụ cười. Toàn bộ những diễn biến vừa rồi, toàn bộ đều thu vào tầm mắt ông ta cả. Đặc biệt, Thái Ngọc Tân đại sư đối với Tinh Hồn khá có hứng thú.

- Kiểm trận thật lợi hại.

Trông thấy Tru Thiên Cửu Kiểm Trận mà Tinh Hồn thì triển ban này, Thái Ngọc Tân đại sư trong ánh mắt tràn đầy thích thú.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Trời đất như đảo lộn, một thứ sức mạnh tinh thần mạnh mẽ công kích vào tâm trí khiến cho ba người Tinh Hồn đại não bị chấn động.

Mãi một lúc sau mới ổn định lại thần trí. Tinh Hồn tay tì vào một vách tường đổ nát, miễn cưỡng lắm mới lão đảo đứng dậy. Trải qua trận chiến, Tinh Hồn bây giờ tinh thần mệt mỏi, nguyên lực gần như cạn sạch, cũng may là thân thể của hắn cường đại, sức chịu đựng vượt xa đồng giai, vậy nên mới có thể trụ lại.

Dương Thiên Quân cũng giống với Tinh Hồn. Sử dụng khai linh tiên thuật tiêu tốn rất nhiều tinh thần lực và tiên lực, nếu như chỉ đối phó với một trong ba thì Dương Thiên Quân không sợ, thậm chí có khả năng giết ngược lại, bởi hắn đã từng làm chuyện đó rất nhiều lần khi còn luyện tập ở Đấu Trường Táng Tiên.

Bất quá, một mình đối phó với ba người thì lại là một chuyện khác, mà ba người đó đối với khai linh tiên thuật sử dụng rất thuần thục, muốn đối phó không phải là chuyện dễ dàng gì. Cũng là Dương Thiên Quân cường, vậy nên mới chiến thắng áp đảo.

Còn về Thượng Quan Lãnh, hắn đến giờ vẫn nằm dài trên đất một cục, biểu cảm trên gương mặt kích động, có lẽ là do ảnh hưởng của sức mạnh công kích tinh thần kỳ dị kia.

Đảo ánh mắt nhìn quanh, chỉ thấy khắp nơi là một đồng trống, mang theo hơi thở năm tháng vô tận, chẳng biết đã bị hủy diệt rồi phong ấn lại bao lâu rồi.

Ấn ấn trong không khí có một loại khí tức quỷ dị, bất giác làm cho người ta cảm thấy rét run.

“Âm tà sát khí?” Đôi mắt Tinh Hồn như sáng lên, đối với loại khí quỷ dị này, hắn chẳng hề xa lạ. Bấy lâu nay, Tinh Hồn luôn muốn tìm kiếm một

nơi có loại khí âm tà sát khí này để tu luyện Trấn Ngục Huyền Thể, đáng tiếc ở khu vực Phi Lan Châu không có một nơi nào như vậy cả.

Băng Tuyết Lãnh Nguyên cũng chỉ đáp ứng được âm hàn chi khí mà thôi, cũng khá phù hợp để tu hành Trấn Ngục Huyền Thể, nhưng hiệu quả không bằng như âm tà sát khí.

Không ngờ tòa địa cung này lại có rất nhiều âm tà sát khí, mà lại rất tinh thuần nữa. Khẳng định nếu ở đây tu luyện, trong vòng một tháng, nhất định sẽ đột phá Trấn Ngục Huyền Thể tầng thứ hai.

Cơ thể của Tinh Hồn hiện nay, nếu gia trì thêm Hư Không Chiến Thể lên Trấn Ngục Huyền Thể, độ cường hãn đủ so sánh với hậu thiên hoang thú cấp ba, giờ nếu như Trấn Ngục Huyền Thể có bước tiến, như vậy độ cường hãn thân thể Tinh Hồn sẽ mạnh ngang với Tiên Thiên hoang thú.

Cách Tinh Hồn không xa, Dương Thiên Quân nhìn quanh một vòng, sau đó dời về phía Tinh Hồn, chợt nói:

- Vào đến địa cung, hợp tác cũng nên chấm dứt.

- Người muốn chiến?

Tinh Hồn lãnh đạm hỏi.

Chỉ là Dương Thiên Quân mỉm cười lắc đầu:

- Sẽ... nhưng không phải bây giờ. Vẫn câu nói đó, người hiện tại không phải đối thủ của ta.

Vừa nói, Dương Thiên Quân vừa bước chân lướt qua trước mặt Tinh Hồn, phong thái vô cùng tao nhã tiến đến xách Thượng Quan Lãnh vác lên vai, giọng nói kiêu ngạo vừa vọng lại:

- Từ đây đến lúc Kim Lan Bảng, hy vọng người sẽ cho ta thấy sự bất ngờ.

Nói xong, Dương Thiên Quân bước chân tiếp tục, chậm rãi rời khỏi đây.

“Kim Lan Bảng?” Tinh Hồn nhìn Dương Thiên Quân bỏ đi, trong đầu ghi nhớ ba chữ này. Kim Lan Bảng, có lẽ liên quan đến Kim Lan Quốc. Nghe Nguyên Tử chân nhân trước đây có nói, Đẳng Long Chiến chỉ là cuộc chiến gói gọn ở Phi Lan châu mà thôi, ở ba cái quận châu khác thuộc lãnh thổ Kim Lan Quốc đều tổ chức một cuộc chiến tương tự, mục đích trọng yếu là lựa chọn ra những thiên tài thật sự cùng hướng đến Kim Lan Quốc.

Bất quá, hiện tại không phải lúc nghĩ ngợi nhiều.

Tinh Hồn hít sâu một nhịp lấy lại tinh thần, liền sau đó tìm kiếm địa phương tranh thủ tu luyện, dù sao thông lộ chỉ trụ được sáu tháng mà thôi, tốt nhất vẫn nên tranh thủ thời gian.

Nhìn khắp nơi một mảnh sụp đổ, Tinh Hồn bèn nhún chân nhảy lên một khối thạch trụ cao chừng mười thước, đứng trên cao phóng tầm mắt nhìn khắp nơi.

Ánh mắt Tinh Hồn chợt co rút. Nhìn quang cảnh, có thể xác định, tòa địa cung này trước đây là một cái tông môn thực lực rất mạnh. Cái trụ mà Tinh Hồn đang đứng, phía bên cạnh cách khoảng mười lăm thước cũng có một cây thạch trụ tương tự, đáng tiếc đã bị ai đó đánh sập, đồng thời bị thời gian phong hóa nhiều năm. Nhưng từ đó cũng có thể đoán, hai cây trụ này chính là đại môn của tông phái này.

Nhớ lại trước đây Cố Tinh Hải từng nói, Hư Thần Tinh từng trải qua một cái biến cố, chỉ trong một thời gian ngắn mà toàn bộ sinh linh trên Hư Thần Tinh đều biến mất, tựa như bị bốc hơi vậy.

Không biết chừng, tòa tông môn phế tích này cũng bị vùi lấp trong cái bí ẩn Hư Thần Tinh năm đó.

Đang quan sát, đột nhiên bên tai Tinh Hồn vang lên những âm thanh kỳ lạ. Lập tức thả thần thức ra, bất chợt hẳn phát hiện, xung quanh đang có hơn trăm đầu sinh vật kỳ lạ đang bao vây lấy mình.

“Lại có khả năng khiến ta không phát hiện ra được?” Từ trước đến giờ, hẳn luôn tự tin vào độ cảnh giác của bản thân, thế nhưng bây giờ mới nhận ra bản thân hơi tự mãn. Nếu không phải do những sinh vật kỳ lạ kia tiến lại quá gần, vô tình phát ra âm thanh, bằng không chỉ sợ đến giờ hẳn vẫn chưa phát hiện ra bọn chúng.

Vù vù...

Ẩn bên dưới đồng đất đá đổ nát, một cái bóng đen đột ngột lao lên với tốc độ rất nhanh, hướng đến chỗ Tinh Hồn đang đứng, toan có ý định tấn công.

Nhưng phản ứng của Tinh Hồn cực nhanh, lập tức sử dụng thân pháp tránh né khỏi cái bóng đen kỳ lạ đó. Đồng thời bàn tay biến hóa thành trảo ấn, một chưởng xuất ra lập tức đánh chết sinh vật kỳ dị nó. Chỉ thấy sau khi nó chết liền hóa thành một đoàn khí màu đen hỗn độn, rồi dung nhập vào cơ thể Tinh Hồn.

Năng lượng này, không ngờ lại có chút hữu ích, khiến cho sức mạnh của hẳn tăng lên một chút.

Đôi mắt nhìn kỹ sinh vật này, bọn chúng lớn khoảng chừng một con chó trưởng thành, bất quá thân thể gầy ốm lộ ra xương cốt bên trong, ở bên ngoài được bao phủ bởi một tầng âm tà sát khí.

Có lẽ do thời gian phong hóa quá lâu nên sinh vật này mới xuất hiện tại nơi đây. Nhìn bọn chúng, Tinh Hồn ần ần có cảm giác nguy hiểm.

- Sức mạnh không lớn, nhưng tốc độ rất nhanh, hiện tại rời khỏi đây, phục hồi sức mạnh trước.

Tinh Hồn chớp mắt trong đầu có quyết định. Hắn bây giờ rất suy yếu, không đủ sức ứng phó với một bầy hơn cả trăm sinh vật âm tà có thực lực ngang với tiên giả Phù Tiên cảnh được.

Lấy ra đan dược, cho vào miệng phục dụng, kế tiếp Tinh Hồn triệu hồi Hỏa Công Công, điều động Hỏa Công Công hóa thành đôi cánh màu đen rồi cấp tốc bỏ trốn.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 230: Tứ Thần Quyết

Cũng may là bọn âm sát dị thú không biết bay, thế nên chỉ mất một chút thời gian, Tinh Hồn đã tìm được một vị trí ẩn nấp an toàn. Thu lại Hỏa Công Công, Tinh Hồn thả mắt nhìn quanh một vòng.

Vị trí hiện tại Tinh Hồn đang đứng, nhìn giống như là một mật thất tu hành, không gian khá lớn và được xây dựng sâu trong lòng đất.

Để bảo đảm an toàn không có biến cố bất ngờ xảy ra, Tinh Hồn sử dụng đạo cụ mà hắn chuẩn bị lúc còn ở Băng Tuyết thành tạo thành một tòa trận pháp. Tòa trận pháp này có tác dụng chủ yếu là vây khốn. Bởi vì tài nguyên có hạn, thế nên chỉ có thể vây khốn tiên giả trung kỳ Phù Tiên cảnh trở xuống mà thôi, và tác dụng kéo dài được khoảng chừng một khắc.

Bất quá, chừng đó thời gian cũng đủ để Tinh Hồn hiện thân và giải quyết tình huống nguy cấp rồi.

Sau khi làm xong việc này, Tinh Hồn mới bắt đầu tiến xuống bên dưới. Xung quanh ngập tràn mùi ẩm thấp của đất ướt, hiển nhiên là do thời gian phong hóa quá lâu tạo thành.

Phóng tầm mắt nhìn vào bên trong, mật thất tu hành này không ngờ lại rất rộng lớn, so với động phủ tu luyện của Tinh Hồn tại Thiên Kiếm tông còn muốn lớn hơn phân nửa.

Chỉ là bên trong có rất nhiều vết tích đổ nát hư tổn. Tùy tiện tìm một chỗ trống trải, Tinh Hồn ngồi xếp bằng xuống, sau đó lấy ra rất nhiều đan dược phục dụng.

Mất khoảng chừng bốn ngày trời, Tinh Hồn mới dần khôi phục trở lại. Bất quá, ngoại trừ đan điền và tinh thần lực ra, chín không gian động thiên còn lại đều đã cạn sạch nguyên lực. Muốn lấp đầy chín không gian động thiên này, thật sự tiêu hao tính bằng con số trên trời.

Hiện nay, khôi phục được tinh thần lực và nguyên lực tại đan điền đã là tốt nhất rồi.

Tạm thời khôi phục được sức mạnh xong, tiếp theo Tinh Hồn muốn hấp thu âm tà chi khí để Trấn Ngục Huyền Thể đột phá tầng thứ hai.

Thực lực của Tinh Hồn chủ yếu dựa vào sự trưởng thành lột xác của Thể Đạo Liên, mà thời gian gần đây, Thể Đạo Liên gần như không hề có chút biểu hiện trưởng thành nào cả. Còn không gian động thiên thì chỉ giúp gián tiếp vào thực lực của hắn mà thôi.

Vậy nên, tu luyện Trấn Ngục Huyền Thể và Hư Không Chiến Thể vô tình trở thành thứ chủ yếu giúp hắn thực lực biến mạnh.

Vận chuyển Hỗn Nguyên Thiên Thần Quyết, bên trong cơ thể, Trấn Ngục Huyền Thai bất chợt xuất hiện ba động.

Lại nói, Trấn Ngục Huyền Thai sau khi dung nhập với hạt châu kỳ lạ mà trước đây Tinh Hồn vô tình tìm thấy ở hang động băng kỳ lạ kia, đến nay chưa hề có động tĩnh gì. Vậy mà bây giờ, khi Tinh Hồn vận chuyển công pháp để hấp thu âm tà sát khí thì đột nhiên nó lại có biến.

Chỉ thấy sau lưng Tinh Hồn chín quả cầu ánh sáng hiện ra, dĩ nhiên chính là chín không gian động thiên. Một trong số chín không gian động thiên đó, là không gian động thiên trước đây Tinh Hồn ngưng kết ra Thôn

Phệ Tiên Phù đột ngột dịch chuyển khỏi quỹ đạo vòng tròn, tiến vào phía trung tâm chính giữa.

Rồi sau đó, Thôn Phệ Tiên Phù rục lên, ngay lập tức một lực lượng hấn dập âm tà sát khí, làm cho bọn điên cuồng tập trung đến.

Nhìn bằng mắt thường thì nhận ra rằng cơ thể Tinh Hồn đang được bao bọc bởi một luồng ám quang nhàn nhạt, nhìn có chút kỳ dị. Áo bào của hấn chỉ trong giây lát bị chấn nát thành tro bụi, để lộ ra cơ thể rắn rỏi săn chắc.

Mà kỳ lạ là, cơ thể của hấn lúc này dường như trở nên trong suốt như thủy tinh, có thể nhìn rõ được nội tạng, xương cốt bên trong một cách rất rõ ràng.

Ở tại đan điền, có một luồng hắc quang đang không ngừng thôn phệ âm tà sát khí được Thôn Phệ Tiên Phù dẫn vào. Luồng hắc quang ấy là do Trấn Ngục Huyền Thai, hay nói chính xác hơn là hạt châu thần bí kia tán ra.

Liên tục nhiều ngày trời trôi qua, cho đến một ngày, từ trong xương cốt vang ra một âm thanh, nghe như âm thanh vừa mới hoán cốt vậy. Đến lúc đó, Tinh Hồn mới đình chỉ tu hành, đôi mắt sáng rục mở ra.

- Trấn Ngục Huyền Thể tầng thứ hai, tốc độ nhanh hơn so với dự kiến.

Theo như tính toán, hấn phải mất đến bốn mươi ngày mới tu luyện Trấn Ngục Huyền Thể tầng thứ hai. Thế nhưng ngoài dự liệu, hạt châu thần bí kia lại có khả năng kích thích Thôn Phệ Tiên Phù, khiến cho Thôn Phệ Tiên Phù điên cuồng thôn nạp âm tà sát khí, nhờ vậy mà tốc độ tu luyện nhanh gấp hai lần bình thường.

Nếu tiếp tục ở đây tu hành cho đến lúc thông lộ đóng lại, có thể sẽ luyện Trấn Ngục Huyền Thể tầng thứ ba, tuy nhiên như vậy lại bỏ lỡ đi rất

nhieu cơ duyên, vì vậy nên hần mới đình chủ tu luyện lại.

- Hạt châu này, có thời gian cần phải nghiên cứu kỹ.

Đối với hạt châu, Tinh Hồn có rất nhiều điều hiếu kỳ, nhưng bởi hần không có thời gian để nghiên cứu. Nói đến, quả thật hần có rất nhiều thứ đáng để tìm hiểu, tỷ như trước đây hần trong lúc vô thức đã đoạt được tâm pháp Đại Thiên Chung – công pháp tu luyện của Dương Thiên Quân, nhưng bởi vì không có thời gian, vậy nên hần cũng tạm thời gác sang một bên.

Thay một bộ quần áo mới, Tinh Hồn liền đứng dậy, chuẩn bị rời khỏi mật thất thì bỗng ánh mắt nhìn ra đằng sau lưng, chỉ thấy đằng sau có những chữ viết mờ được khắc lên.

Do lúc đầu tiến vào đây, không gian khá tối nên hần không nhìn rõ được, bây giờ dần thích nghi mới vô tình phát hiện.

“Tứ Thần Quyết?” Bên trên những dòng chữ nhỏ, Tinh Hồn trông thấy ba chữ này. Vừa nhìn đã biết bộ pháp quyết này không hề tầm thường. Lại quan sát xuống dưới.

“Tứ Thần Quyết bao gồm bốn thức: Thanh Long Phệ Không, Chu Tước Tham Trảo, Bạch Hổ Quyền và Huyền Vũ Chấn. Mỗi một chiêu thức trong Tứ Thần Quyết được mô phỏng theo tứ đại thần thú trong truyền thuyết.”

Bộ võ kỹ Tứ Thần Quyết này, phẩm cấp chỉ sợ so với Diệt Long tứ thức uy lực mạnh hơn rất nhiều. Tuy nhiên, trong giới thiệu nói rõ, muốn uy lực của Tứ Thần Quyết được phát huy toàn bộ thì cần đến tinh huyết của Thanh Long, Chu Tước, Bạch Hổ và Huyền Vũ tứ đại thần thú. Cũng có thể bù bằng tinh huyết của những loại thần thú có huyết mạch gần với tứ đại thần thú, tuy nhiên uy lực sẽ giảm sút đi rất nhiều.

Ở Hư Thần Tinh này, muốn tìm được huyết mạch tứ đại thần thú là chuyện si tâm vọng tưởng. Mà cho dù có đi chẳng nữa thì tiên giả Hư Thần Tinh chưa chắc đã có thể bắt được nó.

Cũng may là Tứ Thần Quyết yêu cầu tinh huyết có thể thăng cấp từ từ, mặc dù tốn thời gian rất dài, nhưng vẫn còn hơn là không tu luyện được. Và lại, bên cạnh Tinh Hồn đang có Tiểu Ứng Long, thế nên việc tu luyện Tứ Thần Quyết lại thêm một điểm dễ dàng.

Thu được Tứ Thần Quyết, đây chính là một thu hoạch không thể tốt hơn đối với Tinh Hồn. Ghi nhớ Tứ Thần Quyết lại, sau đó một quyền hủy diệt pháp quyết ở trên tường. Tứ Thần Quyết, một mình bản thân hẳn lấy được thu hoạch là đủ, không cần đến người khác.

Đột nhiên sau khi hủy diệt xong vách tường khắc lên Tứ Thần Quyết thì trong đại não hẳn xuất hiện sự dao động.

“Bên ngoài có người?” Chớp mắt nhận ra tình hình.

Lúc này ở bên ngoài, có năm người đang thành một nhóm với nhau, đang liên thủ chống lại một bầy khoảng chừng gần hai mươi con âm tà sinh linh đang bao vây lấy bọn họ.

Năm tên đệ tử này, gồm ba nam và hai nữ. Ngoại trừ có một nữ tử tu vi hậu kỳ Phù Tiên cảnh, còn lại đều có tu vi trung kỳ Phù Tiên cảnh cả. Trông bộ dạng bọn họ khá chật vật, đoán chừng đã trải qua không ít bi thảm tại tòa tông môn phế tích này.

- Thiên Lô Kiếm.

- Mai sư tỷ, âm thú đông quá, phải làm thế nào bây giờ?

Một tên đệ tử một kiếm trăm xuống giết chết được một đầu âm tà sinh linh, bất quá sắc mặt lại tái nhợt, rồi sau đó chuyển sang hỏi thiếu nữ tu vi

cao nhất trong năm người.

- Sử dụng pháo hiệu đi, hy vọng có người gần đây tương trợ.

Vị nữ đệ tử họ Mai kia lên tiếng. Tình huống hiện tại, chính nàng cũng không biết nên làm thế nào, chỉ đành trông đợi vào cái pháo hiệu kia mà thôi.

“Chết tiệt, lẽ ra không nên cãi nhau với hắn!” Nàng ta trong lòng thầm mắng một tiếng, đột nhiên có âm thanh kinh hô:

- Mai sư tỷ, cẩn thận!

Nghe tiếng hét, nữ tử họ Mai giật mình quay sang nhìn thì bất thành linh một đầu âm tà sinh linh đột ngột vung trào công kích.

Vuốt trào tiếp cận bộ ngực trần tròn đang hô hấp phập phồng kia, gương mặt nàng ta hoảng sợ, đôi mắt đẹp nhắm lại, theo phản ứng bản năng đưa hai tay lên bảo vệ cơ thể. Đúng lúc đó, có một bàn tay thò đến tóm lấy chiếc eo nhỏ của nàng lại, mạnh mẽ nhưng không kém phần ôn nhu kéo nàng về phía sau.

Một tiếng gầm thê thảm vang lên, chính là âm thanh của đầu âm tà sinh linh kia, thân thể của nó bị đánh bay vào đồng đất đá đổ nát, chỉ rên lên một tiếng rồi ngất liệm.

Nữ tử họ Mai giật mình, sau đó chậm rãi mở to đôi mắt ra, vô tình trong đôi mắt đẹp in lên một gương mặt tuần tú điển trai với mái tóc trắng bay phiêu dật, đôi mắt màu đỏ trong có gì đó rất lạnh huyết đang ngăm nhìn gương mặt nàng.

- Cô không sao chứ?

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 231

Người vừa mới xuất thủ cứu nữ tử họ Mai này, còn ai khác ngoài Tinh Hồn kia. Hắn sau khi cảm giác được tiểu trận pháp xuất hiện dao động do có người xâm nhập vào, vì vậy mới lập tức xuất hiện. Cảm thấy nếu như bọn họ có ý đồ không tốt thì liền khởi động trận pháp vây hãm bọn họ lại, sau đó lập tức hạ sát thủ.

Nhưng sau khi thấy bọn họ bị một bầy khoảng chừng gần hai mươi đầu âm tà sinh linh vây công thì ý định kia bèn từ bỏ, đồng thời còn cứu nữ tử họ Mai này nữa.

Trông thấy người đàn ông vừa mới cứu mình, nàng ta gương mặt đỏ lên một tầng.

- Đa tạ... nhưng trước tiên có thể thả ta ra trước không?

Cô gái giọng nói khe khẽ vang lên, Tinh Hồn nhướng mày, chợt phát hiện cánh tay của mình đang ôm trọn lấy nàng, khiến cho cô nàng thân thể hoàn mỹ dán chặt vào người, thoang thoảng có mùi hương thơm nhàn nhạt xộc vào mũi, thật khiến cho tinh thần người ta trở nên sảng khoái.

- Xin lỗi, ta không cố ý.

Vừa nói, Tinh Hồn vừa thả lỏng bàn tay ra. Nữ tử họ Mai bước chân hơi lùi lại khoảng chừng hai bước chân, gương mặt ửng hồng nhìn xuống

đất, không dám nhìn thẳng vào mặt Tinh Hồn. Bất quá, tuy rằng bản thân bị gã đàn ông kia chiếm tiện nghi, nhưng không hiểu sao trong lòng lại không cảm thấy tức giận căm ghét gì, ngược lại trộn lẫn một cảm giác lâng lâng khó diễn tả.

Đúng lúc đó, từ phía đằng xa xuất hiện mấy bóng người, truyền đến một giọng nói lớn:

- Bọn họ ở đằng kia, mau tiêu diệt ám thú giải vây.

Thì ra là những người muốn đến để hỗ trợ cho năm người này sau khi trông thấy pháo hiệu. Được tương trợ, ngoại trừ Tinh Hồn thì năm người kia đều rất vui mừng.

Thấy có nhiều người xuất hiện, ban đầu âm tà sinh linh hung dữ công kích, nhưng sau một hồi thì bọn chúng liền bỏ chạy. Trong lúc giao chiến, có khoảng mười đầu âm tà sinh linh bị bọn họ kích sát.

- Diệc Thu, nàng không sao chứ? Có bị thương ở đâu không?

Nữ tử này thì ra là Mai Diệc Thu. Nghe danh tự này, Tinh Hồn trong đầu thoáng qua một tia quen thuộc, chỉ là không nhớ ra rằng mình đã nghe thấy ở đâu.

Người vừa chạy đến là một gã nam tử trẻ tuổi, thực lực hậu kỳ Phù Tiên cảnh, so với Mai Diệc Thu có điểm mạnh hơn đôi chút.

- Ta không sao. Tiểu Ngư, xin lỗi chuyện lúc trước.

Nghe thấy gã nam tử kia hỏi thăm, Mai Diệc Thu cuối đầu, giọng thủ thỉ.

- Không sao là tốt rồi, chuyện lúc trước đừng nghĩ đến nữa.

Nói rồi, gã nam tử tên Tiểu Ngư ánh mắt nhìn sang Tinh Hồn, hai con người co rút, chột thốt:

- Là người?

Tinh Hồn ánh mắt chuyển sang nhìn hắn ta, trong đầu cũng thoáng qua một tia quen thuộc.

Nói đến hai người này, kỳ thực trước đây Tinh Hồn đã một lần hạnh ngộ. Khi đó, hắn vẫn còn là một gã tán tiên đang tu luyện tại Hắc Nhạc Sơn Mạch. Còn đôi nam nữ này là Hoàng Tiểu Ngư và Mai Diệc Thu, lúc thu hoạch trứng của Xích Tuyến Xà đã bị Tinh Hồn cướp đoạt, đồng thời khiến cho bọn phải bỏ chạy.

Đối với những chuyện không mấy ấn tượng, Tinh Hồn hiếm khi để tâm đến. Nhưng không phải ai cũng giống như hắn. Lại nói, Tinh Hồn không dưới một lần gây ấn tượng mạnh, làm sao không để cho người khác nhận ra được.

- Tiểu Ngư, y ban này đã tương trợ, nếu không ta đã không đứng đây.

Sợ Hoàng Tiểu Ngư xúc động, Mai Diệc Thu bèn lên tiếng.

Chỉ là, trong mắt Hoàng Tiểu Ngư ẩn hiện sự cảnh giác. Nói đến, dù có muốn thì hắn cũng chẳng đủ thực lực để chiến đấu với Tinh Hồn. Một gã tiên giả Phù Tiên cảnh có thể đối phó với hai tiên giả Linh Tiên cảnh, thực lực há tầm thường được.

- Yên tâm, ta còn chưa muốn đi tìm chết.

Khóe miệng Hoàng Tiểu Ngư nở nụ cười khổ. Lời này của hắn là nói thật, có lẽ trong số ba mươi đệ tử các phái được đưa vào trong phế tích tông môn này, dù có liên hợp lại cũng chẳng thể đối với được với một trong ba người Tinh Hồn.

- Tại hạ Hoàng Tiểu Ngự, đệ tử Linh Lô tông, không biết có thể cho chúng ta cùng đồng hành không?

So với những gì tưởng tượng thì phế tích tông môn này nguy hiểm hơn bọn họ nghĩ. Khi vừa mới tiến vào thì liền bị một đám âm tà sinh linh vây công, kết quả có ba người vẫn lạc, trọng thương thì rất nhiều.

Cũng may là đệ tử bốn phái phối hợp rất tốt, cuối cùng đuổi được bầy âm tà sinh linh kia. Sau đó, bọn họ liền xây dựng một cái doanh trại, ban ngày chia thành từng nhóm đi săn tiếp âm tà sinh linh, đoạt lấy âm tà đan cùng với tìm kiếm cơ duyên.

- Không có hứng thú.

Đi cùng với đám người này, ngoại trừ bị bó buộc thì chẳng có lấy một cái lợi ích gì, Tinh Hồn không rồi hơi đến mức đó, vậy nên hẳn liền thẳng thừng từ chối.

Bị từ chối thẳng mặt, nội tâm Hoàng Tiểu Ngự có hơi tức giận, bất quá không dám biểu hiện ra mặt.

Nói rồi, Tinh Hồn liền triển khai thân thủ, chuẩn bị rời khỏi đây thì một bên, Mai Diệc Thu âm thanh dễ nghe vang lên:

- Phế tích này rất nguy hiểm, tồn tại rất nhiều ám thú có thực lực mạnh. Hơn nửa tháng qua, chúng ta tìm hiểu được một ít tin tức, hay là người đi cùng chúng ta, sau này hẳn rời đi cũng không muộn.

Hoàng Tiểu Ngự nghe vậy thì hơi ngạc nhiên, dường như cảm thấy Mai Diệc Thu có chút hơi xa lạ.

Mà Tinh Hồn, bước chân cũng liền khựng lại. Hai mươi ngày qua, hẳn chủ yếu dùng để tu luyện Trấn Ngục Huyền Thể, thế nên cũng chẳng nắm được thông tin gì nhiều.

Khi nghe Mai Diệc Thu nói vậy, trong lòng xuất hiện một cỗ ba động.

- Như vậy cũng được.

Tinh Hồn gật đầu, cuối cùng lựa chọn đi cùng với bọn họ. Dù sao năm bắt được một chút thông tin thì càng thêm phòng ngừa một số nguy hiểm.

Mai Diệc Thu nở nụ cười xinh đẹp, bất quá, Hoàng Tiểu Ngư lại không được như vậy.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Không lâu sau đó, Tinh Hồn cùng với nhóm người Hoàng Tiểu Ngư, Mai Diệc Thu đã về đến doanh trại. Cái doanh trại này được dựng bên trong một tòa thành đồ sộ, không gian khá rộng, bên ngoài được bố trí trận pháp, miễn cưỡng xem như một khu vực an toàn.

- Người bên trên, mau mở cửa.

Đến trước cửa, Hoàng Tiểu Ngư âm thanh hô lớn.

Hoàng Tiểu Ngư và Mai Diệc Thu là hai thiên tài của Linh Lô tông, vậy nên vừa nhìn liền nhận ra ngay, cánh cửa gỗ lập tức được mở ra để cho nhóm người tiến vào.

Bước qua cửa gỗ, Tinh Hồn trông thấy đang có khoảng chừng hơn hai mươi người đang ngồi tụ tập lại với nhau.

Ngày trước Tinh Hồn cùng với Dương Thiên Quân và Thương Quan Lãnh triển lộ phong quang tuyệt đại đã in sâu vào trong tâm trí của chúng nhân. Tuy Tinh Hồn phong quang không bằng so với Dương Thiên Quân, nhưng một mình ứng chiến với hai tiên giả sơ kỳ Linh Tiên cảnh, nhiều đó cũng khả năng ngạo thị chúng nhân rồi.

Trông thấy Tinh Hồn, những người đang ở trong tòa thành trì phế tích này đứng dậy, gương mặt bộc lộ vẻ kinh ngạc.

Từ trong đám đông người, một gã đệ tử bước ra, trông trang phục có tiêu huy lôi điện ở bên ngực, dĩ nhiên là đệ tử Linh Lôi tông.

- Ai cho phép đưa hãn vào đây?

Gã ta lớn giọng quát, nhìn giọng điệu dường như chẳng ưa thích gì.

- Trần Sơn, là ta mời y đến.

Mai Diệc Thu gương mặt xinh đẹp hiện lên một nét khó coi, thật không ngờ Trần Sơn lại có phản ứng như vậy.

Chỉ thấy Trần Sơn hừ lạnh một tiếng.

- Mai sư muội, hãn là người khiến cho kế hoạch của các vị trưởng bối bị phá hư. Người thân là đệ tử Linh Lôi tông lại đi bảo vệ một ngoại nhân?

Quát mắng Mai Diệc Thu xong, Trần Sơn lại nhìn sang Tinh Hồn, trừng mắt quát:

- Người cút đi, ở đây không có chỗ dành cho người.

Trần Sơn này, thực lực hậu kỳ Phù Tiên cảnh, còn thiếu một chút nữa liền đặt chân vào Địa Tiên cảnh. Lại trông những người đang ẩn cư ở tòa phế tích này, hãn ta thực lực đoán chừng là một trong những người mạnh nhất.

Chỉ là, so với Tinh Hồn thì thua kém quá xa về thực lực, đúng là chẳng biết hãn ta lấy đâu ra phần tự tin mà ăn nói phách lối đến như vậy.

Không khí bất chợt trở nên căng thẳng.

Mai Diệc Thu sắc mặt tối sầm xuống.

- Trần Sơn, người...

- Đã vậy thì xin cáo lui.

Giọng nói lãnh đạm vang lên xuất phát từ miệng Tinh Hồn. Nghe hẳn trả lời, Trần Sơn nội tâm hơi ngạc nhiên, dường như việc Tinh Hồn có thái độ thờ ơ khi bị hắt dưng từ ngữ sỉ nhục nằm ngoài dự đoán.

Nói xong, Tinh Hồn xoay người lại chuẩn bị rời khỏi nơi này thì giọng nói Trần Sơn lại vang lên:

- Tùy tiện tiến vào đây, muốn rời đi, đừng hòng dễ dàng vậy.

- Người muốn thế nào?

Tinh Hồn lãnh đạm hỏi.

- Để lại ba mươi khối ám đan, người có thể lẫn.

Khóe miệng Trần Sơn nhếch lên nụ cười, chậm rãi nói.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 232: Lòng Tự Trọng Bị Tổn Thương

Ám đan chính là nội đan của âm tà sinh linh, hình thái có chút tương tự với nội đan hoang thú. Muốn có ám đan đối với Tinh Hồn là một chuyện rất dễ dàng, bởi thực lực hiện tại của hắn, sẵn giết đoạt đan chẳng khó khăn.

Chỉ là hiện tại, trong người hắn chẳng có lấy một khối ám đan nào cả. Mà cho có đi chẳng nữa, bảo hắn giao xuống ám đan cho Trần Sơn, đây là một chuyện không thể nào tức cười hơn.

- Nội đan thì không có, nhưng giết người đoạt đan thì có khả năng.

Một cỗ áp lực phi thường cường đại đột ngột hướng về phía về phía Trần Sơn. Sắc mặt hắn ta tái nhợt, trong mắt lộ vẻ sợ hãi. Đây là thuần túy áp lực của một cường giả, Tinh Hồn thậm chí chưa buồn dùng đến kiếm ý để trấn áp, bởi Trần Sơn không có khả năng để hắn phải dùng đến kiếm ý.

- Người... người dám giết ta?

- Cho ta một lý do?

Tinh Hồn lãnh đạm hỏi.

- Dương Thiên Quân đã từng nói sẽ không gây khó dễ cho chúng ta.

Nghe câu này của Trần Sơn, Tinh Hồn chợt hiểu ra nguyên nhân vì sao Trần Sơn lại làm khó dễ hắn. Nguyên lai, đám trưởng lão của bốn đại tông môn đối với chuyện ba người Tinh Hồn xông vào đây vẫn đặt ở trong lòng.

Dựa trên câu nói kia của Dương Thiên Quân để làm thứ trấn áp Tinh Hồn lại. Bất quá, giữa Tinh Hồn và Dương Thiên Quân làm gì để tâm đến câu nói kia?

Tinh Hồn ánh mắt lạnh xuống, đột nhiên hướng tay về phía trước khẽ vẫy một cái. Một chưởng xuất ra, rơi thẳng vào người Trần Sơn.

Trần Sơn hét thảm một tiếng, thân thể vô lực ngã đập vào vách tường, hơi thở đã tuyệt. Có lẽ hắn không nghĩ rằng, bản thân mình sẽ chết một cách đơn giản như vậy. Hắn đã từng nghĩ, bản thân sau khi thí luyện tại phế tích này thu được truyền thừa, một đoạn thời gian sau đột phá Địa Tiên cảnh, phong quang tuyệt đại. Nhưng rốt cuộc đều đã biến thành viễn vong.

- Ta không phải Dương Thiên Quân.

Giết xong Trần Sơn, giọng nói lãnh đạm từ miệng Tinh Hồn vang lên.

Ước thúc trong câu nói của Dương Thiên Quân, đối với Tinh Hồn chẳng có một nghĩa lý gì. Giết liền giết, hắn trước đây, bây giờ, và cả sau này có cái gì ái ngại?

Sau đó, ánh mắt của hắn nhìn quanh một vòng. Chúng nhân tiếp xúc với ánh mắt của hắn, không nhịn được hít vào một ngụm khí lạnh, đôi chân theo bản năng thụt lùi về phía sau vài bước, tựa hồ bị khí tức của Tinh Hồn ngưng bức xuống.

- Còn ai muốn ám đàn nữa?

Tinh Hồn lại hỏi tiếp.

Chỉ là, hắn nói câu này có chút thừa thãi. Trần Sơn trước đòi ám đàn, hắn một chương giết chết, bây giờ còn có người nào muốn đòi nội đàn nữa chứ, chẳng khác gì đi tìm chết cả.

Đây đúng là ngu bực à.

Không có ai trả lời, Tinh Hồn liền xoay người rời đi trong sự khiếp sợ của mọi người. Hoàng Tiểu Ngư nhìn bóng lưng Tinh Hồn, rồi lại nhìn xác chết vẫn còn ấm của Trần Sơn, bất giác thở dài một tiếng.

Hắn và Trần Sơn quan hệ không mấy tốt đẹp, nhưng dù sao cũng là đồng môn. Mắt thấy đồng môn bị người ta giết ngay trước mặt mà không làm được gì, tâm trạng không khỏi có chút phiền muộn.

Vừa mới bước ra khỏi phế thành, phía đằng sau bỗng có tiếng bước chân người chạy đến. Tinh Hồn xoay người nhìn lại, phát hiện ra vị cô nương Mai Diệc thu kia đang đuổi theo mình.

- Lần trước... còn chưa đa tạ người đã cứu ta một mạng.

- Tiện tay thôi, không cần để ý.

Nhìn Mai Diệc Thu, Tinh Hồn lãnh đạm nói. Không thể không nói, Mai Diệc Thu dung nhan rất đẹp, vừa có chút băng lãnh lại vừa có chút đáng yêu, nhìn thấy là liền ưa thích ngay. Chỉ là... nhan trị đối với Tinh Hồn mà nói hoàn toàn chẳng có chút hữu dụng nào cả.

Điều này không khỏi khiến cho Mai Diệc Thu nội tâm hơi hụt hẫng. Nam nhân trước giờ gặp qua nàng, ai nấy trong lòng đều xuất hiện một cỗ ý ba động, nhưng riêng Tinh Hồn thì lại không hề hiện qua, khiến cho kiêu ngạo bấy lâu nay của nàng bị sụp đổ.

Bất quá, nàng sẽ không vô lễ mà nói ra. Bàn tay ngọc xòe ra trước mặt Tinh Hồn, giữa lòng bàn tay là một khối ngọc giản:

- Đây là những tin tức mà chúng ta thu thập được, hy vọng sẽ hữu ý với người.

- Đa tạ.

Tinh Hồn ngạc nhiên, nhưng cũng không ngại ngần gì, lập tức thò tay thu lấy.

- Ta sẽ không lấy không đồ của cô. Thứ này tặng cho cô.

Lấy ra ba tấm thượng phẩm phù lục Oanh Hỏa Phù tặng cho Mai Diệc Thu. Ba tấm phù lục này là của Dương Thiên Quân trước đây đưa cho hắc, mục đích là để thực hiện kế hoạch xông vào đây, nhưng lần đó Tinh Hồn không dùng đến, cũng nhờ vậy mà tiện nghi cho Mai Diệc Thu.

- Thượng phẩm phù lục?

Thượng phẩm phù lục, mỗi một tấm đều phi thường quý giá. Nàng tu hành tại Linh Lô tông đã rất nhiều năm, nhưng trước giờ chỉ tiếp xúc qua trung phẩm hoàng cấp phù lục mà thôi.

- Không cần để ý. Tạm biệt.

Nói xong, Tinh Hồn liền xoay người lặng lẽ bỏ đi, bóng người chậm rãi biến mất trong tầm mắt.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Trong không gian có tiếng gầm rú thê lương. Nhìn xuống phế tích, không ngờ lại có rất nhiều thi thể âm tà sinh linh nằm ngổn ngang trên mặt đất, số lượng vượt quá trăm đầu.

Mà đám âm tà sinh linh này số lượng thi thể không ngừng tăng lên, tất cả bị giết bởi một người duy nhất. Chính là Tinh Hồn, trải qua tu luyện Trấn Ngục Huyền Thể có bước đột phá, thực lực của hắc giờ đây đã biến

mạnh, đủ sức chiến đấu với tiên giả hậu kỳ Địa Tiên cảnh, thậm chí còn muốn dám chắc đánh bại.

Nội đan của những âm tà sinh linh, đối với tu hành Trấn Ngục Huyền Thể không ngờ lại có hữu hiệu. Hấp thụ âm tà sát khí ẩn bên trong nội đan, để cho hạt châu thần bí thay thế Trấn Ngục Huyền Thai không ngừng hấp thụ, sức mạnh thân thể của hắn đồng thời được gia tăng.

Chỉ là khoảng cách muốn đột phá Trấn Ngục Huyền Thể tầng thứ ba còn rất xa xăm và mơ hồ, ước chừng phải tốn thêm một đoạn thời gian dài.

Mất nửa ngày trời săn giết bầy âm tà sinh linh, Tinh Hồn thu hoạch được hơn sáu mươi khối nội đan. Đáng tiếc không phải đầu âm tà sinh linh nào trong cơ thể cũng sản sinh ra nội đan, nên dù kích sát được hơn trăm đầu, nhưng kết quả chỉ thu hoạch được hơn sáu mươi khối.

Thu hết vào nhẫn trữ vật, Tinh Hồn lại tiếp tục tìm đến một nơi khác để tìm kiếm cơ duyên, về phần săn giết âm tà sinh linh chỉ là tiện tay mà thôi.

Nơi đây từng là một tông môn vô thực lực mạnh mẽ, thiết nghĩ so với ngũ đại tông môn Phong Lâm Thành không thua kém. Vậy nên, chắc chắn nơi đây còn tồn đọng lại rất nhiều cơ duyên.

Bắt đầu tiến sâu vào tông môn này hơn, chợt trong mắt Tinh Hồn xuất hiện một ngọn băng sơn khổng lồ đã bị sụp đổ.

Tòa băng sơn này do bị một tầng vụ khí dày đặc che lấp, lại thêm ẩn ẩn có trận pháp tàn khuyết bao phủ bên ngoài, thế nên từ đằng xa mới không nhìn rõ, khi tiến lại gần mới trông thấy rõ ràng.

Có lẽ, bên trên ngọn băng sơn này mới có chân chính truyền thừa của tông môn này, và dĩ nhiên, kèm theo đó là rất nhiều nguy hiểm ẩn tàng.

Để có thể lên được ngọn băng sơn khổng lồ kia thì cần phải đi xuyên qua khu rừng xơ xác đang bao phủ quanh nó.

- Ô, nơi nào thế này.

Trong đầu Tinh Hồn, giọng nói Tiểu Ứng Long vang lên.

- Mau cho bốn long ra ngoài đi nào.

Hồi trước đây, sau khi thu hoạch Thiên Niên Băng Hoa, Tiểu Ứng Long mệt mỏi liền chui vào không gian động thiên năm ngủ, mãi cho đến bây giờ mới tỉnh lại.

Trước đây từng đáp ứng nó, thế nên Tinh Hồn thần niệm khẽ động, cổng không gian động thiên mở ra, tùy ý để Tiểu Ứng Long đậu lên vai.

- Tinh Hồn tiểu nhi, đây là chỗ nào thế?

- Địa cung, trước đây ta từng nói với người đấy.

Tinh Hồn thanh âm nhàn nhạt đáp, bước chân vừa thẳng bước về phía trước.

-Ồ, muốn tầm bảo à. Tìm đúng đối tượng rồi đấy.

Bỗng nhiên Tiểu Ứng Long cười phá lên, sau đó nói tiếp:

- Gì chứ tầm bảo, long gia gia tự xưng thứ hai không ai dám xưng thứ nhất đâu à.

Tiểu Ứng Long gương mặt đắc ý.

- Hừ.

Đáp lại câu nói dương dương dự đắc của Tiểu Ứng Long chính là biểu cảm thờ ơ, tựa như gió thoảng bên tai. Thấy vậy, Tiểu Ứng Long tức giận

quát mǎng:

- Ý gì đây hả?

- Người không mang đến rắc rối là ta đã quỳ lạy cảm tạ trời đất, còn tìm bảo vật, thôi quên đi.

Ngũ diệu tràn ngập sự thờ ơ khinh thường, điều này làm cho Tiểu Ứng Long cảm thấy cực kỳ bị tổn thương, tựa như lấy muối chà vào vết thương vậy.

Thân là viễn cổ ứng long trong truyền thuyết, là chuyên gia tầm bảo số một thiên hạ, cư nhiên bị người ta xem thường. Lòng tự trọng bị tổn thương chà đạp, Tiểu Ứng Long cách nào chịu nổi, liền tức giận nói:

- Đừng hòng xem thường bốn long. Phen này nếu bốn long không tìm ra được bảo tàng, bốn long liền giao hết chỗ báu vật của bốn long cho người.

Nhìn sắc mặt của nó lúc này vô cùng nghiêm túc. Đến nỗi đem cả báu vật ra làm vật đặt cược, đủ để biết nó coi trọng lần thách đố này với Tinh Hồn như thế nào.

- Thật sự dám? Người hãy suy nghĩ kỹ.

Tinh Hồn nhìn nó, nhắc nhở một lần nữa.

- Hừ, lòng tự trọng bị tổn thương, bốn long quyết đòi lại bằng được.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 233: Khô Lâu

Không chút chần chừ, Tiểu Ứng Long gật đầu khẳng định.

Thấy vậy, trong lòng Tinh Hồn cười thầm một tiếng. Nói trắng ra, hẳn chỉ sợ hãi tài năng gây chuyện của nó mà thôi, còn về khả năng tầm bảo, hẳn chưa từng nghi ngờ qua. Long tộc có khả năng cảm ứng thiên tài địa bảo, vấn đề này không hề sai lầm. Thế nên lần này, không nghi ngờ là hẳn đã chiếm tiện nghi, chỉ là Tiểu Ứng Long vì nổi giận nên không nhận ra mà thôi.

- Hy vọng người nói được làm được.

Tinh Hồn trong lòng như mở cờ, bất quá trên gương mặt vẫn giữ biểu cảm lãnh đạm, ẩn ẩn còn thêm một tia nghi ngờ, nghiễm nhiên điều này chỉ khiến cho Tiểu Ứng Long thêm kích thích mà thôi.

- Bây giờ đi hướng nào?

Tinh Hồn thanh âm nhàn nhạt hỏi.

Tiểu Ứng Long xoa xoa chiếc cằm nóng mớ, ánh mắt quét nhìn một vòng, chiếc sừng nhỏ trên đầu phát ra ánh sáng màu vàng, tựa hồ đang dùng lực lượng để cảm ứng.

Sau một lúc, nó chỉ về phía trước, hướng hơi chệch sang bên trái một chút, nói:

- Đi hướng này, bốn long cảm nhận được có linh dược phẩm cấp khá cao.

Theo hướng Tiểu Ứng Long chỉ định, Tinh Hồn bắt đầu tiến sâu vào trong khu rừng. Khi đi đến gần bìa rừng, khoảng cách khoảng chừng hơn chục thước nữa mới tiến vào, mặc dù còn chưa bắt đầu đi vào trong, nhưng trực giác cảnh báo cho hẩn biết, khu rừng này nhất định ẩn tàng nguy hiểm.

Bất quá, là nơi càng nguy hiểm thì càng dễ cất giấu bảo vật. Vậy nên Tinh Hồn bước chân không hề dừng lại, thần thức tản ra dò xét xung quanh, vừa bước chân thẳng tiến về phía trước.

Đột nhiên, từ phía bên dưới lòng đất lan truyền từng đợt gợn sóng.

- Cẩn thận, bên dưới có thứ gì đó. Tự lo nhé, bốn long té trước.

Tiểu Ứng Long âm thanh la lớn, sau đó ba chân bốn cẳng hóa thành một đạo linh quang, cấp tốc bỏ trốn vào không gian động thiên ngay lập tức. Không thể không nói, tài bỏ chạy của Tiểu Ứng Long quả thật không chê vào đâu được.

Cảm nhận được áp lực nguy hiểm, Tinh Hồn thân thủ triển khai nhảy lùi về phía sau, ánh mắt quét nhìn về phía hẩn vừa mới đứng, chỉ thấy từ bên dưới lòng đất trời lên rất nhiều khô lâu. Từ bọn chúng phát ra mùi hôi tanh nồng nặc, vô cùng khó chịu.

Những khô lâu này thực lực rất mạnh, yếu nhất cũng là hậu kỳ Phù Tiên cảnh, mà mạnh nhất chính là đỉnh phong Địa Tiên Cảnh.

Bọn chúng ăn mặc rách rưới, y phục đã bị năm tháng tang thương làm cho hư hoại, thế nhưng nhìn sơ qua thì phát hiện những y phục bọn chúng

mặc tương đồng, đoán chừng đều là đồng môn của nhau, vì nguyên nhân nào đó mà toàn bộ vẫn lạc.

Chỉ thấy bọn chúng nhìn chăm chăm Tinh Hồn, từ trong miệng đầu lâu phát ra âm thanh khàn khàn khó chịu, rồi sau đó đồng loạt xông đến, tựa muốn ăn tươi nuốt sống nhân loại phía trước.

- Mấy hôm nay chưa sử dụng toàn lực, liền thử xem Trấn Ngục Huyền Thể tầng thứ hai cực hạn ở đâu.

Tinh Hồn gương mặt lạnh như tiền, trong ánh mắt lộ ra chiến ý. Nguyên lực triển khai, Hư Không Chiến Thể tầng thứ nhất luyện bì gia trì lên Trấn Ngục Huyền Thể, rồi sau đó xông về phía trước, một quyền chưởng về phía trước.

Sức mạnh thân thể của Tinh Hồn hiện tại đã tương đương với Tiên Thiên hoang thú cấp một, lực lượng công phá vô cùng to lớn. Thế nên chỉ đơn giản một quyền đã dễ dàng kích sát được hơn mười đầu khô lâu đang muốn công kích hắn, biến đám khô lâu này thành một đồng tro bụi.

“Có độc?” Sau khi kích sát, bỗng nhiên từ trong khô cốt lờ mờ xuất hiện một loại khí độc xông vào cơ thể hắn. Có điều, chất độc này đối với hắn chẳng tạo thành ảnh hưởng nào cả, bởi Hư Không Chiến Thể có khả năng bài trừ được chất độc của đám khô lâu này.

Số lượng khô lâu xuất hiện ngày một nhiều hơn, nhưng Tinh Hồn chiến đấu ngày một hăng hái, ngay cả khô lâu thực lực đỉnh phong Địa Tiên cảnh cũng bị một kích diệt sát. Nếu đám khô lâu đỉnh phong Địa Tiên cảnh này còn sống, muốn giết bọn chúng e rằng hơi khó khăn. Nhưng bây giờ bọn chúng chỉ là những cái xác vô hồn, ngoại trừ sử dụng sức mạnh thân thể ra thì chẳng còn biết sử dụng chiến kỹ hay thứ gì khác, ngược lại tiện nghi, mặc cho Tinh Hồn chém giết thỏa thích.

Chất độc tích tụ trên cơ thể Tinh Hồn sau khi giết chết khô lâu, muốn bức chất độc này ra không khó, nhưng hẳn cảm giác chất độc này đối với thực lực của hắn có sự cải biến lớn, vì vậy hắn mới điên cuồng chém giết.

Trải qua hai canh giờ đồng hồ chém giết, Tinh Hồn bóng dáng cô lãnh ngồi xếp bằng phía trên đồng xương cốt đang hủ hóa.

Lúc này, Tiểu Ứng Long mới xuất hiện trở ra, gương mặt thích thú nhìn xung quanh:

- Có chút phong phạm của bốn long năm đó à.

Cái bộ dạng sợ sệt của nó lúc gặp đám khô lâu này biến mất sạch sẽ, thay vào đó bộ mặt dương dương tự đắc, cơ hồ kẻ đã giết sạch đám khô lâu này không phải Tinh Hồn, mà chính là bản thân Tiểu Ứng Long nó.

- Bớt nói nhảm, ta muốn bế quan.

- Hừ, vậy bốn long dạo quanh một vòng, xem thử có thứ gì chơi được không.

- Không phá là được.

Tiểu Ứng Long lè lưỡi trêu người, sau đó thân thể béo tròn cục mịch nhảy khỏi vai hắn, ánh mắt lém lỉnh nhìn xung quanh, rồi sau đó bắt đầu tìm tòi.

Trước khi để cho Tiểu Ứng Long bỏ đi, Tinh Hồn đã lưu lại trên cơ thể nó một đạo thần niệm, nếu có biến thì lập tức hắn sẽ triệu hồi nó quay lại không gian động thiên ngay.

Không quan tâm đến nó nữa, bây giờ Tinh Hồn tiến hành tu luyện. Hư Không Chiến Thể vận chuyển, cơ thể hắn dần dần biến thành màu đen

huyền, nhìn từ xa giống như một pho tượng vậy, từ trên người tản ra một luồng khí tức kỳ dị.

Chỉ thấy chất độc đang bám trên cơ thể đang bị khả năng kháng độc của Hư Không Chiến Thể bài trừ chiết xuất, đem những thứ tạp chất tổng bức hết ra ngoài. Còn sót lại là một nguồn năng lượng vô cùng tinh thuần, lại khởi động Hỗn Nguyên Thiên Thần Quyết, vận chuyển toàn bộ nguồn năng lượng này tiến vào linh đài, để cho Thể Đạo Liên cắn nuốt.

Chỉ cần là năng lượng thích hợp, Thể Đạo Liên liền biểu hiện tính tham lam của nó, mất gần ba giờ đồng hồ liền thôn phệ sạch sẽ năng lượng kia. Chỉ thấy màu cam của Thể Đạo Liên đang dần rõ ràng hơn, chứng tỏ năng lượng này giúp cho Thể Đạo Liên trưởng thành. Bất quá, tựa bao nhiêu năng lượng đây vẫn còn rất ít, chỉ khiến cho Thể Đạo Liên lớn hơn một vòng, màu sắc nổi bật hơn trước đây thì liền dừng lại.

Dĩ nhiên rất công bằng, Thể Đạo Liên phát triển, đồng dạng nhả ra năng lượng để cho Tinh Hồn luyện hóa ngược lại. Đem năng lượng màu cam luân chuyển vào thần hải, lúc này thần hải của Tinh Hồn là một mảnh không gian hỗn độn, ở vị trí trung tâm lơ lửng một cái tiên phù cao chín thước, chính là Hỗn Độn Tiên Phù.

Tiên giả Phù Tiên cảnh dùng năng lượng nuôi dưỡng tiên phù, cho đến khi bên trong tiên phù sản sinh ra một tia phù linh. Ngưng tụ được phù linh, đồng nghĩa với việc tiên giả sắp tiến vào giai đoạn đột phá Địa Tiên cảnh.

Tinh Hồn mới ngưng kết được Hỗn Độn Tiên Phù không lâu, mà năng lượng dùng để nuôi dưỡng Hỗn Độn Tiên Phù lại phải phụ thuộc vào sự trưởng thành của Thể Đạo Liên, vì vậy khoảng cách đến khi Hỗn Độn Tiên Phù dẫn sinh phù linh có lẽ còn rất xa xăm.

Mặc dù rất nóng vội muốn thực lực biến mạnh, nhưng còn đường tu luyện của hắn so với tiên giả thông thường phi thường mờ mịt, phía trước

ẩn tàng rất nhiều khó khăn chông gai.

Trải qua một thời gian luyện hóa hoàn toàn được năng lượng do Thể Đạo Liên bài xuất, thực lực của Tinh Hồn lại có một bước tiến lớn. Nhìn khí tức, hắn đã bước vào trung kỳ Phù Tiên cảnh, nhưng nếu buộc phải bộc lộ hoàn toàn sức mạnh, cơ hồ bây giờ hắn đủ sức chiến thắng được tiên giả Địa Tiên cảnh.

Săn giết khô lâu lại khiến thực lực biến mạnh, nội tâm Tinh Hồn rất hài lòng. Thu lại công pháp, hít sâu vào một nhịp, Tinh Hồn liền đứng dậy, ánh mắt nhìn xuống thì phát hiện có một bóng dáng tròn tròn đang ngồi cách hắn không xa.

Chính là Tiểu Ứng Long, chỉ thấy nó đang ngồi một chỗ, trên tay cầm một chiếc nhẫn không ngừng ngắm soi.

Nghe tiếng bước chân, Tiểu Ứng Long xoay mặt lại nhìn, phát hiện Tinh Hồn, nó liền giơ chiếc nhẫn đó lên:

- Tinh Hồn tiểu nhi, đồ tốt bốn long mới nhặt được này.

- Đồ tốt?

Tinh Hồn nhướng mày, thò tay đến cầm lấy chiếc nhẫn kia. Chỉ thấy chiếc nhẫn này thập phần cũ kỹ, cơ hồ đã bị vô tận tuế nguyệt phong hóa, tuy nhiên vẫn có điểm bất phàm.

“Không gian giới vật?”

Nhanh chóng nhận ra lai lịch của chiếc nhẫn này chính là một cái không gian giới vật, so với lục bảo giới vật trân quý hơn rất nhiều. Nghe nói không gian giới vật được tế luyện từ thiên ngoại vẫn tinh ẩn chứa lực lượng không gian pháp tắc, mỗi một khối thiên ngoại vẫn tinh ẩn chứa lực

lượng pháp tắc giá trị không thể đếm xuể, bởi không gian bên trong đó vô cùng rộng lớn.

Bởi vì vậy, nó thường được thay thế cho bảo khối của tông môn đại phái, mang theo bên người vô cùng tiện dụng.

Nếu như chiếc nhẫn này thực sự chính là không gian giới vật, vậy thì bên trong nhất định bất phàm.

Tinh Hồn thả tinh thần lực vào chiếc nhẫn để tra xét. Do bị thời gian phong hóa quá lâu, thế nên cấm chế dùng để bảo vệ tài sản bên trong không gian giới vật đã bị hư tổn rất nhiều. Không mất quá nhiều thời gian, hắn liền xóa đi thần thức mà chủ nhân trước đây lưu lại, thay vào đó là thần thức của chính mình.

Đột nhiên, một luồng hào quang sáng rực bao trùm lấy Tinh Hồn và Tiểu Ứng Long lại. Khi ánh sáng biến mất, cả Tinh Hồn và Tiểu Ứng Long đều không thấy bóng dáng đâu nữa, mà cái không gian giới vật này liền hóa nhỏ thành một hạt bụi rồi rơi xuống đất.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 234: Chỉ Là Gân Gà...

Ánh sáng biến mất, Tinh Hồn mở mắt ra nhìn, phát hiện mình đang ở một nơi hoàn toàn khác. Nơi đây là một không gian khá lớn, đảo mắt nhìn xung quanh thì thấy bản thân mình đang đứng chính giữa năm tòa nhà xây dựng liên kết với nhau thành hình ngũ giác, kiến trúc rất xa hoa và lộng lẫy, ẩn ẩn tản ra một cỗ uy áp cường đại.

- Oa, lại còn có thể dung nạp người sống vào, có chút ý tứ à.

Tiểu Ứng Long đậu trên vai Tinh Hồn nhếch mép cười.

- Bất quá, so với những bảo vật trước đây của bốn long thì chỉ là gân gà mà thôi. Nhớ hồi trước, pháp bảo của bốn long không thứ nào không uy chấn một phương, để bốn long kể cho mà nghe...

Tiểu Ứng Long lại bắt đầu khoe khoang bảo tàng trước đây của nó, nhưng Tinh Hồn lại lười quan tâm, mặc cho nó bên tai lải nhải, còn bản thân thì tiến vào gian phòng thứ nhất.

Do nơi đây đã bị Tinh Hồn hạ lạc thần thức của bản thân xuống, vậy nên hẳn không có bị cấm chế tấn công cản trở ngược lại. Âm thanh cót két vang lên, đã một thời gian rất dài rồi cánh cửa mới được mở ra, thế nên từ bên trong phà ra một loại khí tức cổ kính tang thương.

Bước vào trong, chỉ thấy gian phòng này chất đầy những khối pha lê sáng lấp lánh tuyệt đẹp, đủ các loại màu sắc, lại ần ần có một mùi hương ngon ngọt. Tiểu Ứng Long đôi mắt sáng rực lên, theo bản năng yêu tài liền nhảy về phía những đồng pha lê kia.

- Là linh thạch trung phẩm, ha ha ha... lâu lắm rồi mới thấy lại nhiều như thế này...

Linh thạch trung phẩm, mỗi một viên giá trị gấp ngàn lần so với linh thạch hạ phẩm. Một viên linh thạch trung phẩm có thể đổi được ngàn viên linh thạch hạ phẩm, nhưng ngàn viên linh thạch hạ phẩm lại chưa chắc đổi được một viên linh thạch trung phẩm.

Ước chừng bên trong gian phòng này có khoảng ba mươi vạn linh thạch trung phẩm, đây đúng là một khối tài sản khổng lồ đối với Tinh Hồn. Từ lúc đặt chân lên Đại Thiên Thế Giới, đây chính là lần đầu tiên hắn nhìn thấy được một núi linh thạch trung phẩm như thế này.

Mặc dù không phải loại người tham lam, nhưng khi thấy rất nhiều linh thạch hạ phẩm như vậy, hô hấp Tinh Hồn cũng dần loạn lên.

- Tinh Hồn tiểu nhi, xem này, ở đây có cả linh thạch thượng phẩm nữa.

Thanh âm Tiểu Ứng Long lại vang lên, thế là Tinh Hồn vội chạy đến vị trí tiếng hô thất thanh đó. Chỉ thấy Tiểu Ứng Long lúc này đang nằm trên một núi linh thạch khác, bất quá so với những núi linh thạch xung quanh thì ngọn núi này lại nhỏ hơn, thế nhưng lực lượng từ đồng linh thạch này lại vượt trội, đậm đặc hơn so với những ngọn núi linh thạch khác.

- Thật... thật sự là linh thạch thượng phẩm?

Tinh Hồn gương mặt chấn kinh không thôi. Linh thạch thượng phẩm, so với linh thạch trung phẩm còn muốn siêu việt hơn. Một khối linh thạch

thượng phẩm, nếu quy đổi thì đủ để một tông phái như Thiên Kiếm tông sinh hoạt trong vòng một tháng trời.

Nói một tháng thì nghe có vẻ ngắn, nhưng mà Thiên Kiếm tông là một tông phái vô cùng lớn tại Phi Lan châu, bên trong đệ tử vô số, mỗi ngày đều cần một lượng tài nguyên khổng lồ để cung ứng. Mà một viên linh thạch thượng phẩm đủ khiến cho Thiên Kiếm tông sinh hoạt trong vòng một tháng, đủ để biết giá trị của linh thạch thượng phẩm siêu việt đến mức nào.

Mà nhìn trong đồng này linh thạch thượng phẩm này, số lượng phải vượt quá hai ngàn viên. Nếu như khi nhìn thấy chín núi linh thạch trung phẩm khiến cho Tinh Hồn hô hấp loạn nhịp, thì bây giờ thiếu điều hấn muốn ngưng thở luôn rồi.

- Đừng thở dốc, Tinh Hồn tiểu nhi.

Thấy Tinh Hồn ánh mắt bắn loạn, Tiểu Ứng Long hô hoán, trấn an hấn.

- Chỉ là gân gà, gân gà thôi. Đồng hành với bốn long, sau này người còn thấy những thứ ghê hơn nữa, mau bình tĩnh lại.

Thân là viên cổ ứng long trong truyền thuyết, bao nhiêu thiên tài địa bảo được thiên địa đản sinh thập phần trân quý, Tiểu Ứng Long đã thấy qua vô số. Vừa này đôi mắt sáng rực lên chỉ là theo bản năng tham lam, kỳ thực nhiều đây tài sản, trong mắt Tiểu Ứng Long chỉ là gân gà mà thôi.

Tinh Hồn định vị lại hô hấp, tay lau đi mồ hôi hột túa trên trán. Rồi ánh mắt hấn nhìn Tiểu Ứng Long, lần đầu tiên cảm thấy con rồng mập này cực kỳ hữu dụng.

- Hắc hắc... thế nào, trông bốn long rất đẹp trai thần tuấn đúng không?

Trông thấy ánh mắt này của Tinh Hồn, Tiểu Ứng Long trong lòng đặc ý vô cùng, đứng trên đỉnh ngọn núi linh thạch cực phẩm mà vuốt vầng trán bóng lưỡng, phối hợp với ánh sáng lấp lánh mà linh thạch cực phẩm tán ra, quả thực trông Tiểu Ứng Long lúc này vô cùng anh minh thần võ.

Chỉ thấy Tinh Hồn giơ ngón tay cái lên, đồng thời nói:

- Lần này người rất đẹp trai.

- Hắc hắc... hiển nhiên, bốn long tự biết bản thân anh minh thần tuấn mà.

Nếu là trước đây, Tinh Hồn lười quản, nhưng bây giờ, Tiểu Ứng Long mang đến cho hắn một bất ngờ vô to lớn, khiến cho ánh mắt của Tinh Hồn về nó dần dần thay đổi.

- Chúng ta qua tòa nhà kế cạnh chứ?

Tinh Hồn nhìn Tiểu Ứng Long hỏi.

- Dĩ nhiên, bốn long muốn xem bốn gian phòng còn lại có điều gì đặc biệt.

Vừa nói, Tiểu Ứng Long vừa nhảy đậu lên vai Tinh Hồn, gương mặt vẫn chưa thôi biểu cảm dương dương tự đắc.

Sang đến tòa nhà tiếp theo, nội tâm Tinh Hồn lúc này bắt đầu có chút bồn loạn, bởi vì gian phòng lúc trước mang đến cho hắn một cái đại kinh hỷ, thế nên bây giờ hắn đang vô cùng chờ mong bên trong gian phòng thứ hai này sẽ có những gì.

Âm thanh tiếng cửa mở lại vang lên, Tinh Hồn cùng với Tiểu Ứng Long bước vào bên trong, chỉ thấy bên trong gian phòng này trưng bày rất nhiều kiện pháp bảo.

- Wao, đều là pháp khí cấp linh khí, cũng không tồi à nha.

Tiểu Ứng Long giọng nói vang lên.

Tòa nhà này so với tòa nhà dùng để chứa linh thạch thì rộng hơn rất nhiều, bên trong cất giấu rất nhiều kiện pháp khí cấp linh trở lên, đẳng cấp thấp nhất cũng thuộc về trung phẩm linh khí. Bất quá, Tinh Hồn hiện đã có cổ kiếm Đồ Lục làm bản mệnh pháp bảo, thế nên những kiện linh khí này đối với hắn không có nhiều tác dụng, có chăng cũng chỉ là để đem bán đổi lấy linh thạch mà thôi.

Nhìn sơ qua, số lượng linh khí ở đây không dưới hai ngàn kiện, các loại phòng ngự, tấn công đều chiếm rất nhiều.

Nếu như chỉ có chừng đây thì thật sự khiến cho Tinh Hồn phải thất vọng, bất quá, Tinh Hồn có cảm giác, nhất định cái kho tàng này không chỉ dừng lại ở mức như thế này.

- Vào sâu bên trong xem thử.

- Vừa hay cũng giống như bốn long.

Thế là cả hai vừa đi vừa quan sát, không ngờ tiến sâu vào thì càng chứa nhiều hơn những kiện pháp bảo đẳng cấp cao hơn, có kiện cơ hồ đã đạt đến cực phẩm linh khí, nếu đem bán đúng là thu về một số lượng linh thạch cực kỳ khổng lồ.

Đi đến cuối hành lang, trước mặt Tinh Hồn và Tiểu Ứng Long hiện ra một bình đài cổ xưa, hai bên treo hai ngọn đuốc, dù trải qua tuế nguyệt tang thương, nhưng hai ngọn lửa này vẫn lặng lẽ bốc cháy, mặc cho thời gian trôi qua bao lâu.

Ở chính giữa hai ngọn đuốc là một chiến giáp màu đỏ đen với phong cách cổ xưa, từ chiến giáp tản ra loại uy áp kinh người, dù đã bị cấm chế

cường đại phong ấn, nhưng chung quy vẫn không thể cản phá được thần uy của chiến giáp.

- Chiến giáp này thật mạnh, khiến cho bốn long có chút áp lực.

Nhìn chiến giáp hai màu đỏ đen trộn lẫn, trong mắt Tiểu Ứng Long phản phát một tia úy kỵ, tựa hồ đã từng trông thấy chiến giáp này ở đâu đó.

Tinh Hồn thử tiến đến gần, nhưng khi còn cách chiến giáp vài bước chân thì không gian vang lên những âm thanh bạo tạc tí tách, Tinh Hồn gương mặt cả kinh, vội vận chuyển nguyên lực bảo hộ bản thân. Bất quá, trong âm thanh bạo tạc kia kèm theo một cỗ kiếm ý phi thường mạnh mẽ khiến cho cơ thể bên ngoài chịu những vết thương, những đạo máu tươi theo những vết kiếm ý chém cơ thể hằn xôn ra ngoài.

- Cẩn thận.

Tiểu Ứng Long sợ hãi, vội hô hoán, đồng thời vẫn là nhanh chân bỏ trốn trước một cách tru trợn.

Chỉ thấy một điều kỳ lạ là, máu của hắn không rơi vãi lung tung, màu như bị một lực lượng nào đó hấp dẫn điều khiển, tòa bộ đều xuyên qua tầng cấm chế, dung nhập vào chiến giáp thần bí trước mặt. Chiến giáp lóe lên một vầng hào quang rực rỡ chiếu sáng khắp gian phòng. Đột nhiên, cấm chế tự động bị giải trừ, công kích bằng kiếm ý bất ngờ cũng theo đó biến mất.

Tinh Hồn vừa kinh vừa sợ nhìn chiến giáp, vẫn không quên thả thần thức ra đề phòng xuy quanh. Vừa rồi bị kiếm ý tấn công, đột nhiên hắn cảm thấy có một sự quen thuộc kỳ lạ.

“Giống hệt với kiếm ý mà ta cảm nhận tại tàn khuyết tiểu giới?”

Trước đây, khi vô tình lạc vào tàn khuyết tiểu giới, nơi mà Minh Sát âm tôn đang bị phong ấn chờ ngày Tinh Hồn quay trở lại giải vây, Tinh Hồn đã từng được tiếp xúc qua một cỗ kiếm ý phi thường cường đại.

Kiểm ý mà hắn vừa mới được cảm nhận, so với kiếm ý kia giống hệt nhau, chỉ khác biệt một điều, đó là sự mạnh mẽ thì thua xa kiếm ý bên trong lăng mộ.

Lại để ý kỹ xung quanh, dường như kiện chiến giáp này khoảng thời gian được đặt ở đây hình như sau so với những kiện pháp bảo khác, tựa như có ai đó cố ý sắp đặt chiến giáp nằm đây vậy.

- Tình hình ổn rồi chứ?

Trong đầu, giọng nói Tiểu Ứng Long khe khẽ vang lên:

- Đã ổn, người trở ra được rồi.

Tinh Hồn lãnh đạm đáp lại. Hào quang lóe lên, Tiểu Ứng Long lại từ không gian động thiên trở ra bên ngoài.

- Ban này bốn long chỉ hành động theo bản năng, đừng giận, hắc hắc...

Vừa trở ra, Tiểu Ứng Long miệng ho khan hai tiếng, lấp liếm hành động sợ chết ban này bằng một câu nói và một nụ cười không thể nào gian trá hơn. Tinh Hồn liếc nó bằng ánh mắt khinh thường, nhưng cũng lười để ý đến, dù sao đây cũng chẳng phải lần đầu nó lâm trận bỏ trốn trước. Thật không hiểu nổi trong dòng tộc thượng cổ ứn long danh giá lại xuất hiện một đầu ứn long nhát chết như nó nữa.

Lắc đầu khe khẽ, Tinh Hồn ánh mắt lại chú mục lên cái chiến giáp kia. Hắn một lần nữa muốn đến gần, và dĩ nhiên Tiểu Ứng Long trên vai giật mình, toan có ý định lại bỏ chạy thì bị Tinh Hồn trừng mắt nhìn.

- Hề hề, bốn long đã chạy đâu...

Cười trừ một tiếng rồi quay mặt nhìn chỗ khác huýt sáo, tựa hồ không làm ra chuyện gì có lỗi hết.

Hừ lạnh một tiếng, Tinh Hồn lại cẩn thận bước từng bước một. Có chút căng thẳng trong nội tâm, nhưng không hề có biến cố gì xảy ra nữa cho đến lúc hần tiếp cận đến kiện chiến giáp kia.

Bàn tay thử sờ vào chiến giáp, đột nhiên kinh biến xảy ra. Chỉ thấy chiến giáp bất chợt hóa thành một dòng chất lỏng nương theo cơ thể Tinh Hồn tiến lên, trong chớp mắt một lần nữa biến hóa ra. Lúc này, trên người Tinh Hồn đúng là kiện chiến giáp màu đỏ kia.

Khi chiến giáp xuất hiện, khí chất của Tinh Hồn thay đổi đột ngột, một luồng gió lạ đột ngột thổi lên khiến cho mái tóc bạc tung bay, trên người tràn ngập uy thế không gì sánh được, một cỗ sức mạnh bàng bạc hiển hiện trên người hần, tựa như lúc này Tinh Hồn đã biến thành một tôn chiến thần trong truyền thuyết.

Tinh Hồn cảm nhận trong cơ thể mình tràn ngập sức mạnh, bây giờ nếu mặc chiến giáp này chiến đấu với hai vị tiên giả Linh Tiên cảnh đã ngăn cản hần lúc trước, hần có cảm giác bản thân có thể giết chết được cả hai người đó.

- Nhìn người đẹp trai hơn hần khi mặc chiến giáp này đó. Nhưng không hiểu sao, bốn long nhìn nó rất quen mắt, như đã nhìn thấy ở đâu rồi thì phải.

Tiểu Ứng Long nhìn Tinh Hồn sau khi mặc chiến giáp vào, bất quá trong đầu của nó cảm thấy chiến giáp này rất quen mắt, càng nhìn thì càng cảm thấy úy kỵ, giống như trước đây từng có một quá khứ không mấy tốt đẹp với kiện chiến giáp này.

- Chiến giáp thật mạnh, nhưng tiêu hao khí huyết và nguyên lực rất lớn. Với thực lực hiện tại, ta chỉ có thể duy trì trạng thái chiến đấu khi kết hợp với chiến giáp này ước chừng khoảng năm phút.

Trong trạng thái khoắc lên bình thường, Tinh Hồn vẫn cảm nhận được lực lượng khí huyết và nguyên lực đang dần dần bị chiến giáp ăn mòn, từ đó nên mới suy ra được thời gian khi hãn toàn lực triển khai chiến giáp.

Tuy rằng tiêu hao rất lớn, nhưng không thể không nói nó cực kỳ hữu ích. Chiến giáp này, sau này liền biến thành con bài tẩy khiến cho đối phương bất ngờ.

Vốn định lựa chọn một kiện chiến giáp để tăng lực lượng phòng ngự, nhưng bây giờ liền không cần nữa, bởi vì đã có chiến giáp này hộ thể rồi. Thu hồi lại chiến giáp, Tinh Hồn quay trở lại với dáng vẻ phong phạm bình thường.

- Đi, chúng ta sang tòa nhà tiếp theo.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 235: Thu Hoạch Lớn

Tòa nhà thứ nhất chứa đầy những núi linh thạch, tòa nhà thứ hai lại lưu trữ vô số pháp bảo cấp linh khí trở nên. Sang đến tòa nhà thứ ba, nhẹ nhàng dùng tay đẩy cánh cửa gỗ ra, từ bên trong không ngờ tản ra một mùi hương thơm ngát, vừa hít thôi cũng đã khiến cho tinh thần người khác thập phần thống khoái.

Tòa nhà thứ ba này, dĩ nhiên lại chứa rất nhiều đan dược và tài liệu luyện dược. Chúng được xếp trưng bày trên rất nhiều tủ kệ, từ đan dược dùng để khôi phục nguyên lực cho đến đan dược phụ trợ đột phá, gia tăng sức mạnh... đều nhiều không đếm xuể.

“Là đan dược, tốt quá!”

Tiêu hao năng lượng của Tinh Hồn so với tiên giả thông thường cơ hồ gấp mười lần, nói không xa, hiện tại hắn chín không gian động thiên tất cả đều không còn sót lại một tia nguyên lực nào cả.

Lợi thế của hắn chính là dựa vào không gian động thiên để duy trì Hư Không Chiến Thể gia trì Trấn Ngục Huyền Thể, nếu như Hư Không Chiến Thể không thể gia trì lên thì thực lực của hắn liền theo đó giảm mạnh. Chiến đấu với tiên giả bình thường thì còn có thể tạm chấp nhận, nhưng nếu gặp phải cao thủ như Dương Thiên Quân thì hắn nắm chắc cái chết.

Vì vậy, đan dược đối với hắn là một nguồn tài nguyên vô cùng thiết yếu, so với linh thạch cơ hồ không kém cạnh.

Đi dạo quanh một vòng, Tinh Hồn sắc mặt tươi tốt, nội tâm sản khoái vô cùng.

Kế tiếp, cả hai lại tiến vào tòa nhà thứ tư. Tòa nhà này chất đầy những vũ kỹ công pháp, đa số đều là những vũ kỹ công pháp cấp thấp, nhưng cũng tương đối hữu dụng đối với hắn. Tinh Hồn thiếu hụt vũ kỹ, đến nay ngoại trừ Diệt Long tứ thức ra thì còn lại đều là những loại vũ kỹ vô cùng tầm thường, uy lực chịu rất nhiều hạn chế.

Vũ kỹ cũng là một trong những yếu tố góp phần khiến cho thực lực của tiên giả biến mạnh, thế nên tòa nhà thứ tư này cũng làm cho Tinh Hồn tương đối ưng bụng.

Cuối cùng, Tinh Hồn và Tiểu Ứng Long đứng trước tòa nhà thứ năm, lúc này, trong lòng cả hai khá hồi hộp. Tòa nhà thứ nhất chứa linh thạch, tòa nhà thứ hai chứa pháp bảo, tòa nhà thứ ba chứa đầy linh đan diệu dược, tòa nhà thứ tư chất đầy những vũ kỹ công pháp, không biết, tòa nhà thứ năm sẽ mang đến kinh hỷ gì đây.

Hít sâu một nhịp, Tinh Hồn liền đưa tay đặt lên cánh cửa đẩy vào. Một luồng khí lạnh từ bên trong thổi ra ngoài khiến cho người ta có chút khó chịu.

Ghé mắt nhìn vào, không ngờ bên trong là một không gian hoàn toàn trống trải, hoàn toàn không có một vật phẩm nào cả.

- Trống không? Gì kỳ vậy?

Ngồi trên vai Tinh Hồn, Tiểu Ứng Long cảm xúc như tuột dốc không phanh, trên gương mặt béo tròn lộ ra dáng vẻ thất vọng cùng khinh bỉ.

- Làm bốn long trong đầu tưởng tượng phong phú. Thiệt là khiến bốn long tức điên lên mà.

Tinh Hồn cũng cảm thấy có điểm gì đó bất thường, thế là hắn liền đi vào trong, phóng tầm mắt quan sát xung quanh. So với những tòa nhà khác thì tòa nhà này không gian nhỏ gọn đi rất nhiều lần, phía trên trần nhà đính rất nhiều khối minh thạch lấp lánh, ẩn ẩn bên trong như tồn tại huyền cơ nào đó. Lại nhìn xung quanh, nơi Tinh Hồn đang đứng trông giống như một bình đài.

- Hình như nơi này dùng để bế quan tu hành.

Sau khi quan sát kỹ lưỡng, Tinh Hồn liền đưa ra kết luận này.

- Bốn long cũng có cảm giác giống vậy, nhưng chắc không đơn giản chỉ là một nơi bế quan.

- Nhất định có ẩn tình.

Tinh Hồn gật đầu, lại đứng yên một chỗ quan sát thêm một lúc. Trong đôi mắt lóe lên một tia tinh mang, như đã nhận ra điểm bất thường bên trong tòa nhà thứ năm.

Thần niệm khẽ động, trên tay Tinh Hồn chợt xuất hiện mười cái ngọc bình, bên trong chứa một loại đan dược gọi là Thiên Nguyên đan, thuộc về Hoàng cấp thượng phẩm đan dược có tác dụng bồi bổ nguyên lực đã hao tổn. Giá trị của Thiên Nguyên đan, so với Tăng Nguyên đan mà hắn nhận được ở Thiên Kiếm tông thì xa xỉ hơn gấp hai lần.

Trong tòa nhà lưu trữ đan dược có khoảng hơn hai vạn viên Thiên Nguyên đan, tùy tiện lấy ra mười bình sử dụng chẳng thấm thía vô đâu cả.

Ngồi xếp bằng xuống chính giữa bình đài, sau khi trấn tâm, Tinh Hồn liền lấy một viên Thiên Nguyên đan phục dụng, rồi sau đó thi triển Hồn

Nguyên Thiên Thần Quyết để luyện hóa được lực. Ngay lúc Tinh Hồn vận chuyển Hồn Nguyên Thiên Thần Quyết thì không gian xung quanh xuất hiện một hồi chấn động, từ từ phía mặt thất vang lên những âm thanh nghe như tiếng trận pháp vận chuyển.

Chỉ thấy trên trần nhà, những viên minh châu kia tỏa ra ánh hào quang nhàn nhạt, rồi chậm rãi chuyển động, ánh sáng bàng bạc từ bọn chúng chiếu thẳng xuống thân thể Tinh Hồn, nhìn cảnh tượng trở nên thập phần vi diệu.

“Thì ra là vậy...”

Lúc này, Tinh Hồn đã nắm chắc được suy đoán của mình không sai. Căn phòng này có tác dụng giúp cho khả năng luyện hóa đan dược tăng gấp hai lần so với bình thường mà không hề để lại bất kỳ một di chứng nào.

Mà những viên minh châu đính trên trần nhà kia, bọn chúng dường như ẩn chứa lực lượng thời gian pháp tắc, bởi Tinh Hồn nhận thấy mặc dù khả năng hấp thu đan dược của hắn tăng gấp hai lần, đồng nghĩa với việc nếu tu luyện ở tòa nhà này hiệu quả sẽ thu lại sẽ gấp đôi.

Tập trung luyện hóa được lực Thiên Nguyên đan, quả nhiên chỉ cần tốn ba canh giờ đã hoàn toàn luyện hóa được được lực, mà tại không gian động thiên thứ nhất, nguyên lực đã được lấp đầy phân nữa.

Do cần phải tiếp tục thám hiểm bảo tàng, thế nên Tinh Hồn đành phải dừng lại việc phục hồi nguyên lực.

- Lần này người lập được đại công, có muốn thưởng gì không?

Mang theo Tiểu Ứng Long trở ra, cất cẩn thận không gian giới vật, Tinh Hồn nhìn Tiểu Ứng Long khen ngợi một tiếng.

- Xùy xùy... bốn long anh minh thần tuấn, kia chỉ là chút chuyện vặt mà thôi. Bốn long cũng không yêu cầu chia tài sản hay gì cả, chỉ cần sau này người đưa bốn long đi một nơi là được.

- Nơi nào?

Tinh Hồn hỏi.

Chỉ thấy sắc mặt của Tiểu Ứng Long bỗng chốc trở nên âm tà, khóe miệng nhếch lên một nụ cười đều cán, thần thần bí bí nói:

- Hắc hắc... sau này tự nhiên sẽ minh bạch.

Có cảm giác không ổn khi trông thấy nụ cười này của nó, nhất định là có âm mưu quỷ kế hoặc là ý đồ không tốt gì đây rồi. Nhưng vì nó vừa mới lập được đại công, mang đến cho hắn một khối tàn sản kết xù, vì vậy Tinh Hồn không muốn truy tung cái ý đồ đen tối của nó, tạm thời cứ để cho nó thoải mái một chút.

Thu hoạch được không gian giới vật, có thể nói là chiếm toàn bộ tiện nghi của cả tòa tông môn phế tích này rồi. Giờ đây, Tinh Hồn đã trở thành một đại phú hào không thua kém gì một tông môn như Thiên Kiếm tông nữa.

Hắn có thể lựa chọn dừng lại, nhưng khi nhìn thấy ngọn băng sơn phía trước, không hiểu sao trong lòng lại máy động, muốn tiến lên đó xem thử rốt cuộc trên đó có thứ gì.

Vì vậy, Tinh Hồn vẫn quyết định xông thẳng về phía trước. Khi đi theo hướng Tiểu Ứng Long chỉ định trước đó, bất ngờ Tinh Hồn thu hoạch được một gốc Âm Tà Thụ đang kết quả. Có lẽ lúc trước chỉ hướng này, Tiểu Ứng Long nhất định là cả ứng được quả của Âm Tà Thụ.

Dĩ nhiên, để hái xuống quả của Âm Tà Thụ, Tinh Hồn phải khổ chiến một trận khốc liệt với đầu âm tà sinh linh thủ hộ Âm Tà Thụ.

Bất quá, giải quyết đầu âm tà sinh linh này chỉ mất vài nhịp thở mà thôi. Tinh Hồn thi triển bí thuật dung hợp với Tiểu Ứng Long, rút ra cổ kiếm Đồ Lục, thi triển một thức Trảm Long Thức uy lực đã sơ nhập tiểu thành cảnh giới, dễ dàng chém đứt đôi đầu âm tà sinh linh kia, và thể này không chỉ lấy được Âm Tà Quả mà còn được cả một khối nội đan âm tà sinh linh rất đậm đặc âm tà sát khí.

Về Âm Tà Quả, đây là tài liệu chính dùng để luyện loại đan dược có tên là Ích Tà Thanh Tâm Đan, đan dược thuộc về Hoàng cấp thượng phẩm, đặc biệt hữu dụng đối với những tiên giả muốn đột phá Địa Tiên cảnh.

Thu hoạch được Âm Tà Quả cũng coi như vận khí không tồi. Thu lại cất vào không gian giới vật, Tinh Hồn không quan tâm đến mấy chuyện khác nữa mà một đường thẳng lên phía trên ngọn băng sơn, nơi tồn tại tông môn thật sự đã bị hủy diệt.

Đường đi không dễ, càng tiến vào sâu thì âm tà sát khí càng đậm đặc. Băng là đám đệ tử bốn tông môn kia nhất định không thể đi sâu lên ngọn băng sơn giống như Tinh Hồn được, bởi vì âm tà sát khí có khả năng khiến cho tiên giả tẩu hỏa nhập ma, ảnh hưởng đến căn cơ sau này.

Càng đến gần thì áp lực ngày một nặng nề, cảm tưởng như trên lưng đang bị một ngọn núi vô hình đè ép. Mất khoảng một tháng trời, Tinh Hồn mới gần lên được tới đỉnh ngọn núi. Trên đường đi, hẵn diệt sát rất nhiều âm tà sinh linh, thu hoạch nội đan vô số.

Phía trước mặt Tinh Hồn là một cái cổng lớn đã bị đánh sập, nhìn dấu vết rất ngọt, có lẽ là bị chém bởi một kiếm vô cùng sắc bén.

“Thần Thiết môn?”

Tinh Hồn nhìn vết chữ mờ đã bị hư tổn bởi thời gian, tuy hơi khó một chút nhưng vẫn có thể nhìn ra được ba chữ này.

Bước đi trên những bậc thang, không hiểu sao nội tâm của hắn lại chùn xuống, tựa như đang gánh chịu một cỗ áp lực phi thường to lớn.

“Giết... mau ngăn sát tinh này lại.”

“Lập tức bố trận tiêu diệt, tuyệt đối không thể để hắn sống sót”

“Mau bẩm báo với chương môn, để chương môn nhân tiêu diệt sát tinh này, chúng ta không phải đối thủ của hắn.”

“Kiếm ma đại nhân, cầu xin ngài tha cho ta một mạng... không...”

Bên tai của Tinh Hồn chợt xuất hiện vô số tiếng gào thét thất thanh, tiếng rên la, cầu xin thảm thiết. Âm thanh nghe rất sống động và rõ ràng, sự kháng cự trong tuyệt vọng, nỗi sợ hãi xuất phát từ sâu thẳm linh hồn... tất cả những cảm xúc đó, chung quy, Tinh Hồn cảm nhận rất rõ ràng.

Phản phát ngay lúc này, Tinh Hồn như được quay trở lại thời điểm đó, thời điểm mà Thần Thiết môn đang phải huy động toàn bộ lực lượng tông môn để đối phó với kẻ thù của mình.

Mà kỳ lạ một điều, Tinh Hồn có cảm giác không phải hắn đang chứng kiến, mà là hòa cùng với trận huyết chiến kinh thiên động địa đó. Hắn nhìn thấy có rất đông người đang đứng trước mặt mình, trong ánh mắt họ ngập tràn sự sợ hãi, tựa hồ nhìn thấy thần chết đang đến đòi mạng, và họ đang nỗ lực chống cự trong vô vọng.

“Điều này... sao ta lại nhìn thấy được?”

Đây giống như ảo giác, mà lại không giống như ảo giác, mặc dù hắn biết mọi thứ đều là huyễn cảnh, nhưng tại sao lại vô cùng thân thật.

Từng đợt kiếm ý cuồng cuồng được phóng thích, từng đạo kiếm quang được xuất ra, mỗi một kiếm trảm xuống thì liền có đầu người bay lên. Nhất kiếm đoạt mạng.

- A a a....

Tinh Hồn hô hấp loạn nhịp, đầu óc trở nên điên loạn, không nhận được la lớn một tiếng bi thương.

- Tinh Hồn tiểu nhi, mau tỉnh lại, tỉnh lại mau.

Trong đầu hắc, thanh âm Tiểu Ứng Long hốt hoảng vang lên. Ầm, tựa như ngũ lôi oanh đỉnh khiến cho Tinh Hồn đôi mắt mở ra, như vừa bừng tỉnh khỏi một cơn ác mộng. Hô hấp vẫn chưa ổn định, trên trán lấm tấm mồ hôi hột.

- Sao tự nhiên lại lăn ra bất tỉnh vậy? Rốt cuộc người nhìn thấy gì mà lại la lối dữ thế?

Tiểu Ứng Long nhìn Tinh Hồn tràn đầy nghi hoặc. Khi Tinh Hồn và nó bước lên cầu thang qua khỏi cánh cổng Thần Thiết môn thì đột nhiên Tinh Hồn ngã xuống đất rồi lăn ra bất tỉnh, dù lay gọi cách nào đi nữa hẳn cũng không chịu tỉnh dậy.

Người thì mồ hôi đổ ra liên tục ướt đầm cả y phục, gương mặt thì co giật, lâu lâu lại nói nhảm loại ngôn ngữ kỳ lạ, khiến cho Tiểu Ứng Long hoảng sợ không thôi.

- Ta bất tỉnh bao lâu rồi?

Hít sâu vào một nhịp, nghĩ lại cảnh tượng ban nãy, Tinh Hồn nội tâm lại rung mình sợ hãi. Vào khoảng khắc trước khi tỉnh lại, Tinh Hồn đã kịp nhìn thấy có một bóng người điên cuồng phóng thích ra một cỗ kiếm ý cực kỳ mạnh mẽ khiến cho không gian bị bẻ cong, làm cho hẳn không nhìn rõ

được dấp dấp cùng dung mạo của bóng người điên cuồng đó. Chỉ thấy mỗi lần hấn xuất kiếm là liền có người nằm xuống, với sức mạnh vô địch, không một người nào có thể ngăn cản được kiếm của hấn lại.

Hấn không biết Thần Thiết môn này năm đó rốt cuộc là tông môn cấp bậc nào, thực lực nông sâu ra sao, thế nhưng gã kiếm tu kia một thân một kiếm hủy diệt cả Thần Thiển môn, thực lực nhất định là siêu việt.

Vừa suy nghĩ bề vạ kiếm giả hùng mạnh kia, Tinh Hồn đứng thẳng dậy, tay phui bụi bám trên người, ánh mắt nhìn xung quanh, chợt hỏi:

- Khoảng hơn một canh giờ. Cũng may là không có ám thú xuất hiện, bằng không chắc bốn long trở thành thịt rồng nướng rồi.

Thở phào một hơi nhẹ nhõm, sau đó nó trừng mắt nhìn Tinh Hồn, mắng một tiếng:

- Lần sau đừng có bất thành linh bất tỉnh nữa nhé, bốn long bị bệnh yếu tim đó.

- Vậy lần sau khi bất tỉnh, ta sẽ nói cho người biết.

Tinh Hồn lắc đầu, tay búng cái trán tròn xoe bóng lờng của nó một cái tách, vừa lãnh đạm nói.

“Ồ, kiếm ý đệ tam tầng?”

Tinh Hồn đứng dậy, chỉ thấy dưới chân hấn phát ra âm thanh rắc rắc của mặt đất vỡ nát, từ chỗ hấn lan ra vô số vết nứt nẻ giống như mạng nhện, nhìn xuống trông khá quỷ dị. Kiếm ý trong vô thức đột ngột xuất hiện, không ngờ từ kiếm ý đệ nhị tầng tiến giai kiếm ý đệ tam tầng.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 236: Đệ Nhất Chiến Thần Ma Kiếm Lang

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 236: Đệ nhất chiến thần Ma Kiếm Lang

Nguyên nhân khiến cho kiếm ý tiến giai đệ tam tầng, có lẽ là chịu sự ảnh hưởng bởi vị kiếm giả siêu việt hùng mạnh mà hắn vô tình trong thấy kia. Kiếm ý đệ nhị tầng có thể áp chế võ giả dưới Địa Tiên cảnh, tiến giai đệ tam tầng, liền ngay cả tiên giả Linh Tiên cảnh cũng có thể khiến cho bọn họ thực lực suy yếu một thành.

Không những vậy, khi huy động kiếm kỹ có kiếm ý đệ tam tầng gia trì lên, uy lực theo đó liền mạnh gấp ba lần so với bình thường. Tuy cổ quái, nhưng kỳ ngộ bao giờ cũng vậy, đôi khi bất thành lình rơi xuống đầu mà không gặp phải chút trở ngại nào. Tinh Hồn chính là như vậy, ngẫu nhiên lạc vào ảo cảnh, vô tình khiến cho kiếm ý lột xác một tầng, thực lực theo đó lại biến mạnh một lần nữa.

Thực lực càng mạnh, hắn lại thêm một bước thực hiện nguyện vọng của bản thân.

Vừa lúc đó, ở trên đỉnh ngọn băng sơn truyền xuống một luồng ba động khá mạnh khiến cho Tinh Hồn và Tiểu Ứng Long bị hấp dẫn sự chú ý.

- Có dị tượng, không lẽ là có bảo vật xuất hiện?

Tiểu Ưng Long thanh âm chợt thốt.

- Đi, lên đó xem thử.

Tinh Hồn gương mặt trầm ngâm, sau đó gia tăng cước bộ nhanh chóng chạy lên phía trên cao ngọn băng sơn. Một đường thẳng chạy lên trên, khi đến nơi, phía trước là một khoảng sân rộng lớn, không gian nhìn khá hiu quạnh vắng vẻ. Nơi đây, hẳn là khu quảng trường của Thần Thiết môn.

Nhìn xung quanh có rất nhiều vết tích hư tổn, cùng với rất nhiều bảo đao, bảo kiếm... nằm ngổn ngang hoặc là ghim thẳng trên đất. Hiển nhiên, quảng trường này trước đây đã từng xảy ra trận đại chiến với vị kiếm giả nọ, dù đã hàng vạn năm trôi qua, nhưng Tinh Hồn vẫn cảm giác được một cỗ kiếm ý hùng mạnh còn sót lại bên dưới mặt đất nơi hắn đang đứng.

- Phía trước có người.

Ngồi trên vai, Tiểu Ưng Long ngón tay chỉ về phía trước, nói.

Tinh Hồn dĩ nhiên cũng nhận ra được nơi đây có người đến trước hắn. Không quá khó đoán, người có năng lực xông qua được tầng tầng lớp lớp âm tà sát khí, không bị tàn trận hộ tông ảnh hưởng đến, ngoại trừ bất thể kỳ tài Dương Thiên Quân thì còn ai vào đây.

Còn người đi cùng với hắn, dĩ nhiên chính là Thượng Quan Lân.

Đứng phía xa, bóng người mặc y phục tử y hoa bào, chính là Dương Thiên Quân bỗng chuyển người nhìn lại. Dương Thiên Quân gương mặt tuấn dật phi phàm, đầu đội tử ngọc kim quang, mái tóc đen được chải chuốt gọn gàng khẽ lay động theo từng hành động của hắn, dù đứng trong khuôn viên đồ nát này, nhưng mị lực của hắn thoát trông không chút thuyên giảm.

Ánh mắt nhìn Tinh Hồn, miệng chợt nở nụ cười nhạt, phảng phất như đoán ra rằng sớm muộn gì cũng gặp Tinh Hồn tại đây.

Không chút úy kỵ, Tinh Hồn vẫn tiếp tục sải bước tiến đến, nhìn Dương Thiên Quân, rồi lại nhìn xuống Thượng Quan Lãnh đang ngồi xếp bằng ở chính giữa quảng trường. Lúc này Thượng Quan Lãnh hai mắt nhắm lại, đôi chân mày đen trông như hai thanh lợi kiếm cứ chốc chốc lại nhướng lên, trên trán xuất hiện những giọt mồ hôi hột.

Từ cơ thể Thượng Quan Lãnh tản ra một loại kiếm ý sắc bén không ngừng múa lượn xung quanh, tạo ra một viễn cảnh nhìn rất vi diệu.

- Tiến giai kiếm ý?

Cùng là kiếm tu, nhìn biểu hiện này, Tinh Hồn liền đoán ra được.

- Thượng Quan Lãnh thiên phú Bá Kiếm Chi Thể, phế tích Thần Thiết môn lại ẩn chứa kiếm ý cường đại, dù đã trôi qua hơn hai ức thời gian, thế nhưng kiếm ý đọng mà không tán, thật không hổ là đệ nhất chiến thần trong truyền thuyết.

Dương Thiên Quân một bên hộ pháp trong lúc Thượng Quan Lãnh đang trong trạng thái lĩnh ngộ kiếm ý, vừa cảm nhận sức mạnh kiếm ý vô hình đang cô đọng ở khắp không gian, ngữ điệu dù nghe bình thường, thế nhưng ẩn ẩn cảm giác trong lời nói có một tia chấn kinh.

- Đệ nhất chiến thần?

Tinh Hồn nhắc lại danh tự này, trong đầu lập tức liên tưởng đến bóng người mà hắn nhìn thấy khi vừa mới bước qua cánh cổng Thần Thiết môn.

Dương Thiên Quân liếc nhìn Tinh Hồn thâm ý, sau đó nói tiếp:

- Người thật không biết?

Dường như việc không nhận thức được người được tôn làm “đệ nhất chiến thần” kia là một việc gì đó rất kỳ quái vậy. Bất quá cũng dễ hiểu, Tinh Hồn hắc là tiên giả phi thăng từ hạ giới, dù xuất hiện tại Đại Thiên Thế Giới này đã mấy trăm năm, nhưng thời gian chủ yếu để tu hành, hiếm khi có cơ hội đi tìm hiểu tin tức tại Đại Thiên Thế Giới này.

Thấy Tinh Hồn gật đầu, trong lòng Dương Thiên Quân sinh ra một tia kỳ quái. Nhưng cũng không muốn quản Tinh Hồn nói thật hay nói dối, Dương Thiên Quân vẫn hào phóng giải thích:

- Đệ nhất chiến thần, không ai biết xuất thân của hắc, chỉ biết hắc thực lực siêu việt, tất cả các thế lực tồn tại mạnh mẽ nhất, kể đến như bách tiên thánh địa Thiên Đình, Bắc Hoang tiên vực Tu La Thần tộc, Tây Vực tiên giới Tu Di thánh địa... không một thế lực nào có thể ngăn cản được bước chân của hắc cả.

Vừa nói, Dương Thiên Quân vừa hít vào một ngụm khí lạnh, tựa hồ khi đang kể, hắc đồng thời đang nhìn thấy được người được vi tôn đệ nhất chiến thần trong truyền thuyết đó.

- Hắc một kiếm đánh sập Thiên Đình, một kiếm chém đôi Tu Di Sơn, một kiếm khiến cho Nam Thiên Giới yêu tộc không dám bước lên phía trước một bước, cuồng vọng như Tu La Thần tộc đứng trước mặt hắc ta nửa điểm dũng khí cũng mất sạch. Danh xưng đệ nhất chiến thần chính là do Tu La Thần tộc gọi hắc. Đám Tu La Thần tộc vô cùng cuồng vọng, nhưng bọn họ vi tôn cường giả, dù bị cả tộc bị thất bại bởi nhân loại tiên giả, bọn chúng vẫn phong tặng cho hắc danh hào này.

Dù chỉ được nghe kể lại thông qua lời Tàn lão, Dương Thiên Quân trong lòng đối với đệ nhất chiến thần vẫn vô cùng hâm mộ, đồng thời cũng là mục tiêu khiêu chiến trong tương lai của hắc.

- Đệ nhất chiến thần, thật lợi hại. Nhưng danh tính của hã rốt cuộc là gì?

Phải thừa nhận rằng, không biết rằng chiến tích mà Dương Thiên Quân nói về đệ nhất chiến thần bên trong có bao nhiêu phần là thật, bao nhiêu phần là giả, nhưng như vậy cũng đủ biết được rằng thực lực của hã ta mạnh đến mức nào.

Các siêu cấp thế lực, ai lại muốn bị biến thành vật làm nền cho chỉ một người duy nhất? Là siêu cấp thế lực, tự nhiên có tôn ti trật tự, có sự kiêu ngạo riêng của bọn họ. Thế nhưng lời đồn đại về đệ nhất chiến thần đều mang theo những siêu cấp thế lực này, hã là đều có nguyên nhân của nó cả.

- Danh tính? Không ai biết danh tính thật sự của hã, không biết được hã đến từ nơi nào, chỉ biết hã được gọi là Ma Kiếm Lang. Hư Thần Tinh này chính là nơi hã xuất hiện, đây là tất cả những gì mà các siêu cấp thế lực điều tra ra. Ta có Tần lão kể qua mới biết được chuyện này. Thật thú vị đúng không, ha ha...

Vừa nói, Dương Thiên Quân vừa cười nhạt một tiếng, gương mặt tràn đầy ý vị.

“Ma Kiếm Lang?” Không dưới hai lần Tinh Hồn được nghe đến ba chữ này, và hã càng chắc chắn hơn, người hã nhìn thấy khi vô thức lạc vào ảo cảnh, đồng thời cũng là người lưu lại kiếm ý tại cổ mộ phong ấn Minh Sát âm tôn, nhất định chính là Ma Kiếm Lang.

- Lúc còn trẻ mà đã lĩnh ngộ được kiếm ý tinh thuần đến mức động mà không tán, không biết đồng thời điểm, ta và Ma Kiếm Lang ai mạnh hơn.

Ma Kiếm Lang tuyệt đối là thiên tài, mà Dương Thiên Quân tự nhiên cũng chính là thiên tài. Thiên tài với thiên tài, tự nhiên sẽ không chịu thua kém nhau. Đặc biệt Dương Thiên Quân lại được xưng tôn bất thế kỳ tài vạn

năm có một, thiên tư trác tuyệt trong vòng hơn ngàn năm đột phá Linh Tiên cảnh, phá vỡ mọi ghi chép về cảnh giới thời gian tu luyện, cho dù là Tần lão cũng triệt để khiếp sợ.

Xuất thân từ một tu chân tinh cấp thấp như Hư Thần tinh mà thiên tư so với những siêu cấp yêu nghiệt của các siêu cấp tông môn thậm chí còn muốn đứng lên trên, tự nhiên Dương Thiên Quân hẳn chỉ truy cầu những siêu cấp yêu nghiệt thật sự, tỷ như Ma Kiếm Lang vậy.

Dương Thiên Quân đối với Tinh Hồn cũng có chút tư tưởng tranh đấu, nhưng nghiêm nhiên chỉ là một chút, trong lòng hẳn chỉ xem Tinh Hồn như một hòn đá gác chân, giúp hẳn mài dũa ra thực lực của chính mình mà thôi.

Mà đúng lúc này, Thượng Quan Lãnh từ trong trạng thái minh ngộ hồi tỉnh trở lại, đôi mắt chậm rãi mở ra, bên trong đậm đặc một cỗ kiếm ý.

Khí chất của hắn lúc này biến đổi, so với thời điểm cùng nhau tác chiến vài tháng trước cơ hồ mạnh hơn rất nhiều. Nhất là trên phương diện kiếm đạo, cùng là kiếm tu với nhau, Tinh Hồn liền nhìn ra được điểm khác biệt.

- Thành công rồi à?

Giọng nói nhàn nhạt vang lên phát ra từ miệng Dương Thiên Quân.

Thượng Quan Lãnh mỉm cười gật đầu, vừa đứng dậy vừa nói:

- Nếu được tu luyện ở đây thêm một thời gian nữa thì tốt quá, đáng tiếc thời gian không cho phép.

Cảm thấy sức mạnh tràn đầy, Thượng Quan Lãnh gương mặt vô cùng vui mừng. Điều này tất cả đều là nhờ vào Dương Thiên Quân. Nếu không có Dương Thiên Quân đem hắn đi xuyên qua tầng âm tà sát khí đậm đặc

xung quanh phế tích Thần Thiết môn thì bây giờ chắc rằng hắc vẫn đang bị giữ chân ở kiểm ý đệ nhị tầng.

Kiểm ý mỗi một tầng tiến giai đều phi thường khó khăn, nếu không có kỳ ngộ thì khó có thể tiến cấp được.

-Ồ, người đến đây lúc nào thế?

Cảm thụ thực lực vừa mới đạt được, lúc này Thượng Quan Lãnh mới phát hiện ra Tinh Hồn không ngờ cũng xuất hiện ở đây.

- Thế nào, có thu hoạch gì không?

Thời điểm cùng nhau tác chiến, Thượng Quan Lãnh vô tình xem Tinh Hồn trở thành bằng hữu.

- Không nhiều lắm, vừa đủ dùng.

Tinh Hồn ngữ điệu vô cùng lãnh đạm. Nhưng hắc nào biết, ngồi trên vai, Tiểu Ứng Long trong bụng thầm chửi tên gia hỏa này không khỏi quá vô sỉ.

Chuyến thám hiểm địa cung này, nếu như Tinh Hồn nói thu hoạch của hắc đứng thứ hai thì chẳng có ai dám nói đứng thứ nhất đâu à. Gia tăng thực lực không nói, chỉ riêng cái không gian giới vật chứa cả gia tài Thần Thiết môn, so với bảo khố của cả Thiên Kiếm tông cơ hồ không thua kém bao nhiêu cả, vậy mà còn dám mặt dày mở mồm bảo rằng không nhiều lắm.

“Không nhiều cái rắm, nuốt trọn cái gia tài của tông môn người ta còn nói không nhiều. Mặt dày hơn tường thành.”

Đương nhiên Tinh Hồn không biết rằng con rồng mập này đang mắng chửi hắc vô sỉ, ánh mắt vẫn nhìn xung quanh, như đang tìm kiếm thứ gì đó.

- Phía trước có tòa cung điện, hay là cùng nhau vào đó.

Thượng Quan Lãnh chỉ tay về phía tòa cung địa khổng lồ cách chỗ bọn hắn đang đứng khoảng chừng vài trăm thước. Tuy thời gian đã trôi qua rất lâu, nhưng nó vẫn để lại một cảm giác uy nghiêm khó tả.

Cả Tinh Hồn lẫn Dương Thiên Quân đều không có ý kiến, vì vậy liền ngầm đồng ý, cả ba đồng thời tiến thẳng về phía tòa cung điện trước mắt.

- So với Thiên Kiếm điện cơ hồ muốn lớn hơn, thật không biết năm đó thực lực Thần Thiết môn mạnh đến cỡ nào.

Quan sát đại điện khổng lồ phản phát năm thán tang thương, tuy sụp đổ nhưng vẫn còn lảng động lại sự uy nghiêm vốn có. Bên trong không gian nhìn thoáng qua khá lộn xộn, nhiều nơi vách tường vỡ nát, lưu lại rất nhiều vết kiếm, dĩ nhiên là do cuộc chiến với kiếm giả hùng mạnh kia tạo thành.

Tìm kiếm một hồi, ngoại trừ vết chém sắt bén lưu lại chính giữa cung điện và những binh khí đã bị thời gian phá hư thì không còn sót lại một thứ gì hữu ích hết.

Nhìn vết kiếm này không hề tầm thường, phản phát một loại ý cảnh nào đó, không chỉ kiếm tu, mà cả một tiên giả không chủ tu kiếm đạo như Dương Thiên Quân cũng cảm nhận ra được.

Nhìn vết kiếm, Tinh Hồn trong lòng thoáng qua một tia linh quang, rồi sau đó hai mắt nhắm lại, đem một tia thần thức dung nhập vào bên trong. Bên cạnh, Thượng Quan Lãnh cũng hành động tương tự. Xem ra là muốn từ vết kiếm sắc bén này tìm kiếm một hồi cơ duyên, không biết chừng có thể lĩnh ngộ được điều gì đó.

Đột nhiên Thượng Quan Lãnh sắc mặt tái nhợt, miệng thổ huyết ra một ngụm thật lớn, thân thể như bị một sức mạnh vô hình nào đó ném ngược về phía sau. Mà Tinh Hồn, tình trạng tuy không thê thảm như Thượng Quan Lãnh, không có bị sức mạnh thần bí ném đi, nhưng mà khí

huyết trong thân thể cũng đang đảo lộn, y phục không gió tự thổi phồng lên, hai hàng chân mày nhướng lên liên tục, tựa như mình bạch cảm giác được ý cảnh bên trong vết kiếm, cuối cùng cũng không thừa nhận được lực lượng của vết kiếm kia liền mở mắt ra, đồng thời thổ huyết.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 237: Khiêu Chiến Cách Không Hàng Vạn Năm...

Đường kiếm đã lưu lại từ hàng vạn năm trước, xa xa khoảng thời điểm hiện tại, thế nhưng dư lực còn đọng lại có thể khiến cho hai gã thiên tài như Tinh Hồn và Thượng Quan Lãnh thụ thương, mà nhìn thương thế đoán chừng không hề nhẹ chút nào.

Dù đứng một bên quan sát, Dương Thiên Quân đôi mắt co rút, trong lòng chấn kinh.

Đường kiếm đó, chủ nhân chắc chắn chính là Ma Kiếm Lang. Tuy biết rằng Ma Kiếm Lang phong hoa tuyệt đại, thực lực phi phàm, nhưng cách không hàng vạn năm có thể khiến cho hậu bối yêu nghiệt thu thương, này là thực lực khủng bố đến mức nào?

Thân được vi tôn là bất thế kỳ tài vạn năm có một, Dương Thiên Quân trong lòng không hiểu sao tự nhiên lại dâng lên một cỗ chiến ý.

Không biết thời điểm mà Ma Kiếm Lang xóa sổ Thần Thiết môn, khi đó thực lực của hắn mạnh cỡ nào, nhưng Dương Thiên Quân vẫn một khiêu chiến thử.

Cuộc chiến giữa đệ nhất chiến thần thời thiếu niên hàng vạn năm trước và tuyệt thế thiên tài được vi tôn ở thời điểm hiện tại, Dương Thiên Quân muốn khiêu chiến.

Giống như Tinh Hồn, Dương Thiên Quân hai mắt nhắm lại, từ thiên linh xuất ra một đạo thần niệm đem dung nạp vào đường kiếm vận cổ kia.

Không quá lâu, cơ hồ chỉ khoảng chừng ba nhịp thở, kết quả đã có. Dương Thiên Quân sắc mặt tái nhợt, gương mặt chấn kinh, rồi sau đó cũng không thể khống chế được bản thân, miệng phun ra một ngụm máu lớn ướt đầm trước ngực.

Bất quá, không thể thảm giống như Thượng Quan Lân đến nỗi trọng thương lẫn ra bất tỉnh, Dương Thiên Quân tinh thần chỉ bị chấn động, khí huyết đảo lộn, chỉ ngồi xuống vận chuyển công pháp bình ổn lại, mất khoảng chừng một phút thì liền khôi phục dáng vẻ ban đầu.

Bất quá khi hăn mở mắt ra, người ta vẫn có thể nhìn thấy được trong mắt của hăn sự khiếp đảm vẫn còn chưa tiêu thất.

Đứng thẳng dậy, phía bên cạnh, Tinh Hồn trước đó đã hồi tỉnh.

- Người thấy thế nào?

Dương Thiên Quân đôi mắt sắc bén liếc nhìn Tinh Hồn, rồi lại tiếp tục chú mục lên đường kiếm hùng bố phía trước, thanh âm lạnh nhạt hỏi:

- Rất mạnh, chẳng trách Thần Thiết môn bị diệt vong.

Tinh Hồn lập tức nhận xét, cơ hồ trong lời nói vẫn chưa tiêu tán nỗi chấn kinh khi đối diện với áp lực hùng bố kia.

Khi hăn đem thần niệm của bản thân dung nhập vào đường kiếm, thứ hăn nhìn thấy duy nhất là một đạo kiếm quang nhanh và mạnh, tràn ngập hơi thở tử vong, một kiếm diệt bách tiên.

Một kiếm đó không khoa trương, khôn lộng lẫy, nhưng đủ khiến nhật nguyệt ảm đạm, thiên địa vô quang. Phản phát thời điểm Ma Kiếm Lang

trảm xuống một kiếm này, thời gian và không gian như ngừng lại, thiên địa biến thành một tấm màn lộng lẫy tô điểm cho một kiếm diệt tuyệt này.

Kiếm quang xuất thế, không ai cản nổi.

Thời điểm niên thiếu, hắc đã có thực lực quá mạnh vượt xa người thường.

Chẳng trách, Ma Kiếm Lang được chúng tiên vạn giới xưng tôn đệ nhất chiến thần.

Người có thể một mình một kiếm đánh sập bách tiên thánh địa Thiên Đình, chém đôi thánh địa phật tử Tu Di sơn, khiến cho cuồng ngạo chi tộc Tu La Thần tộc khuất phục xưng thần... Ma Kiếm Lang, rốt cuộc y mạnh đến mức nào?

Trong lòng Tinh Hồn lẫn Dương Thiên Quân không hẹn mà cùng xuất hiện suy nghĩ này.

- Người nhìn được cảnh giới của y không?

Dương Thiên Quân lại hỏi tiếp.

- Người mạnh kiếm mạnh, đồng thời tiến lên, không thấu được cảnh giới.

Tinh Hồn lắc đầu, nhưng thông qua đường kiếm lưu lại, trong đầu hắc liền hiện lên ý nghĩ này.

Mà Dương Thiên Quân cũng đồng dạng gật đầu, tựa ngầm đồng ý với suy nghĩ này của hắc.

Một lần nữa, cả hai không hẹn mà cùng ngồi xếp bằng xuống, gương mặt hướng về phía đường kiếm mà Ma Kiếm Lang thời niên thiếu đã lưu lại từ hàng vạn năm trước.

Kinh ngạc khi thấy đối phương đồng dạng hành động giống như mình, Dương Thiên Quân miệng nhếch lên một nụ cười:

- Người muốn khiêu chiến? Không sợ lại bại trận nữa à?

- Tự nhiên, người chẳng phải cũng vậy? Không sợ mất mặt sao, tuyệt thế thiên tài?

Tinh Hồn liếc nhìn Dương Thiên Quân tràn đầy thâm ý. Đột nhiên Dương Thiên Quân há miệng cười lớn, nhìn biểu hiện vô cùng thích thú:

- Ta tuyệt đối không bại.

- Vậy ư?

- Hay là đánh cược một trận?

- Đánh cược như thế nào?

Dương Thiên Quân được cả Phi Lan châu vi tôn tuyệt thế kỳ tài vạn năm có một tự nhiên có nguyên nhân của nó. Mà Tinh Hồn, hẳn trước giờ không nhận bản thân cái gì tuyệt thế thiên tài, nhưng cũng chưa bao giờ thừa nhận bản thân hẳn chịu thua kém người khác.

Hắn cũng có ngạo khí của riêng mình. Chỉ là từ lúc hắn phi thăng Đại Thiên Thế Giới đến nay, chưa có người nào khiến cho hắn phải bộc lộ sự kiêu ngạo của hắn.

Nhưng nay, Ma Kiếm Lang đã khiến cho Tinh Hồn không thể không đụng chạm lòng tự ái. Hắn không muốn thua trước Ma Kiếm Lang, mà nguyên nhân vì sao thì hắn cũng không rõ, có lẽ là do lòng kiêu ngạo của bản thân hắn chẳng?

Dương Thiên Quân tâm trạng hiện tại so với Tinh Hồn chẳng khác là bao. Hắn không đem mình so sánh với Tinh Hồn, bởi hắn chỉ xem Tinh

Hồn như hòn đá kê chân trên tu tiê chi lộ của hần. Nhưng Ma Kiếm Lang thì khác. Được so đấu với Ma Kiếm Lang, người được chư tiên vạn giới cuối đầu xưng thần, vi tôn đệ nhất chiến thần, Dương Thiên Quân trong lòng rất phấn khích, cũng rất mong chờ.

Nghe Dương Thiên Quân nói muốn đánh cược, Tinh Hồn nội tâm khẽ động.

- Có biết Vân Vụ Linh Tuyền không?

- Vân Vụ Linh Tuyền? Nghe nói nếu tắm trong Vân Vụ Linh Tuyền khiến cho thân thể thoát thai hoán cốt, thân thể cường hãn, khiến cho tiên giả trong thời gian ngắn đột phá một cảnh giới mà không để lại bất kỳ hiểm họa tiềm tàng nào.

Tinh Hồn lạnh nhạt đáp.

- Tại Thiên Kiếm tông có một cái Vân Vụ Linh Tuyền, nếu người thắng, ta liền khiến người tiến vào Vân Vụ Linh Tuyền tu luyện. Thế nào?

Nghe Tinh Hồn giải thích về Vân Vụ Linh Tuyền, Dương Thiên Quân mỉm cười, rồi nói thẳng vào vấn đề không dây dưa.

- Còn nếu ta bại?

Đối với việc gia tăng thực lực, do dù chỉ một chút Tinh Hồn cũng không muốn từ bỏ. Mà Vân Vụ Linh Tuyền công dụng thần kỳ, không thể không nói là một cái sức hấp dẫn rất lớn.

Nghe ý tứ Tinh Hồn như vậy, Dương Thiên Quân liền biết Tinh Hồn muốn bắt đầu cuộc thách thức.

- Đơn giản, trở thành nô bộc của ta trong vòng mười năm.

Dương Thiên Quân chưa bao giờ từ bỏ ý định nô dịch Tinh Hồn cả, thế nên liên nhân cuộc so tài này mà âm thầm thực hiện ý đồ. Có lẽ đã nhìn ra được ý đồ của hắn ta, nhưng Tinh Hồn lười để ý, liền gật đầu nói tiếp:

- Thành giao.

- Ha ha, tốt. Sau này người liên thấy, trở thành nô bộc của ta là một quyết định cực kỳ đúng đắn.

Há miệng cười lớn, Dương Thiên Quân miệng thốt ra một câu, tựa hồ cuộc so tài này, hắn đã nắm chắc phần chiến thắng.

Đúng thật không biết Dương Thiên Quân lấy bản lĩnh từ đâu mà dám nắm chắc như vậy.

Sau khi thách đố nhau xong, cả hai không hẹn cùng đồng thời đem thần niệm của bản thân xuất khiếu, dung nhập vào đường kiếm uy mãnh sắc bén ẩn chứa tang thương năm tháng kia, đôi mắt nhắm lại rơi vào trạng thái minh ngộ.

Một khí tức kỳ lạ đồng thời phủ xuống cả hai.

Tinh Hồn đôi mắt mở ra, ánh mắt nhìn xung quanh, lúc này hắn vẫn đang ở trong đại điện, nhưng khác biệt chính là đại điện thời điểm này còn không bị sụp đổ xuống, vẫn bình yên vô sự với dáng vẻ đạo mạo nghiêm trang.

Đưa mắt nhìn về phía trước, hắn nhìn thấy có rất nhiều cao thủ đang tụ tập lại, yếu nhất chính là tiên giả Linh Tiên cảnh, mà mạnh nhất thì chính là Cửu Thiên Huyền Thiên.

Nhìn sắc mặt bọn họ đang cực kỳ khẩn trương, trong ánh mắt tràn đầy sự chấn kinh sợ hãi, giống như đang nhìn thấy một tôn sát thần đang đến đây đòi mạng.

- Ma Kiếm Lang, chúng ta có thể hảo hảo ngồi xuống bàn bạc, không nhất thiết phải đánh nhau đầu rơi máu chảy.

- Ma Kiếm Lang, người đừng ức hiếp người quá đáng. Người đâu, khởi động đại trận hộ tông, đem ma đầu này diệt sát, trừ họa cho chúng sinh.

- Tên ma đầu này, tuyệt đối không thể cho hãn sống sót, phải giết hãn cho bằng được.

-

Một cỗ sát ý hàng lâm xuống, dù bản thân chỉ là một đạo thần niệm, dù thời gian xa xa đã trôi qua trăm vạn năm, nhưng Tinh Hồn thủy chung vẫn cảm giác được luồng sát ý mạnh bạo kia.

Đôi mắt Tinh Hồn co rút, bên tai âm thanh hỗn loạn kia chợt im bặt đi, thoáng chốc trở nên an tĩnh đến lạ thường. Không, không phải là những tiên giả của Thần Thiết môn im lặng, mà là bởi không gian xuất hiện một sức mạnh thần bí nào đó khiến cho âm thanh biến mất, làm cho đôi tai trở nên vô tác dụng.

Mà không chỉ vậy, không gian mọi thứ trở nên xám xịt, hay nói một cách chính xác, thiên địa vô sắc.

Tinh Hồn giật mình, hãn chuyển người lại nhìn về phía sau, và cũng nhờ vậy mà hãn mới biết được, tốc độ của bản thân lúc này trở nên chậm chạp một cách kỳ lạ.

Chỉ thấy ở phía trên cao, nơi không gian hiu quạnh ảm đạm, thiên địa một màu vô sắc, không ngờ có một người đang lẳng không.

Hãn đứng đó, phản phát như một vị đế vương nắm trong tay quyền sinh sát, một ý niệm quyết định số phận của thương sinh.

Không thể nhìn thấy được dung mạo của y trông như thế nào, Tinh Hồn như bao người khác ngẩn đầu nhìn lên, trông chẳng khác gì những con sâu con kiến đang sợ hãi nhìn chăm chăm một tôn thánh long, hắc đứg đó, mặc cho mái tóc đen bay phần phật trong gió lớn, hắc bào tung bay, trên người tản mát một luồng khí ngạo thị thương thiên, đôi mắt màu tím ẩn chứa tinh không vô tận lạnh lùng nhìn xuống, như một vị thiếu niên đế vương chuẩn bị ra quyết định sát phạt.

Trong tay hắc, thanh hắc kiếm mang hơi thở vạn cổ đột ngột giờ lên, lập tức trong thiên địa dâng trào một cỗ ba động mãnh liệt, tựa hồ thiên địa thời khắc này nghe theo sự điều động của hắc vậy, chớp mắt một cái liền xuất hiện vô tận kiếm khí tung hoành bầu trời.

Vạn kiếm quy nhất, hóa thành một tôn trường kiếm khổng lồ hướng thẳng lên trời, tựa hồ muốn đâm thủng cả thương thiên, rồi lạnh lùng trảm xuống. Một kiếm thoát nhìn rất chậm rãi, nhưng chỉ một hơi thở đã hiện ngay trước mắt.

Không âm thanh, không tiếng động, chỉ còn lại đó là nỗi sợ hãi, tuyệt vọng từ sâu thẳm linh hồn.

Ầm...

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 238: Quá Yếu...

Tinh thần chấn động mãnh liệt, phảng phất như bị một ngọn núi khổng lồ va thẳng vào đầu, cảm giác đau đớn từ sâu thẳm linh hồn, thiếu điều khiến cho tinh thần người ta tan vỡ.

Tinh Hồn rùng mình, hai mắt chậm rãi mở ra. Bất hãn phát hiện, lúc này thần thức của hắn không còn ở trong huyện cảnh Thần Thiết môn kịch chiến với Ma Kiếm Lang, chỉ thấy xung quanh là bóng tối vô hạn, không khí im lặng và tịch đến đáng sợ.

Thứ ánh sáng duy nhất không biết xuất phát từ phương nào chiếu thẳng xuống, để trong bóng tối tưởng chừng như vĩnh hằng, Tinh Hồn liền trở thành độc nhất.

Tâm trạng của hắn lúc này không hoảng sợ, mặc dù đối diện với hắc ám lạnh lùng như vô cùng vô tận, nội tâm vẫn tĩnh lặng như mặt nước, không hề có chút gợn sóng nào xuất hiện.

Rồi sau đó, từ trong bóng tối vĩnh hằng bất chợt bước ra một bóng người. Ánh mắt Tinh Hồn nhìn theo phương hướng bóng người kia xuất hiện.

Chỉ thấy mỗi một bước chân của hắn đều tạo thành một loại sóng gợn kỳ dị, bên trong ẩn chứa quy tắc nào đó, nhìn liền cảm thụ được sự phi

phàm.

Bóng người vừa mới xuất hiện, Tinh Hồn không nhìn rõ được dung mạo, nhưng có thể cảm giác rằng, y còn rất trẻ tuổi. Hắc bào thuần túy không gió tự bay, trên người tản mát một luồng ngạo khí, phảng phất ngọc thụ lâm phong, phong hoa tuyết đại, tựa như thiếu niên đế vương, bá khí mạnh mẽ, dù cường như Dương Thiên Quân luận khí chất cũng khó lòng so được với người này.

Nhìn bóng người này rất quen thuộc, tuy không nhìn rõ ra được rốt cuộc dung mạo của y ra sao, nhưng đôi mắt màu tím bao quát tinh không vô tận, một cái liếc nhìn như thấu hồn vạn pháp, lạnh lùng ngăm nhìn chúng sinh kia tuyệt đối không thể lẩn vào đâu được. Y chính là Ma Kiếm Lang – thiên hạ đệ nhất chiến thần.

Không nghĩ đến, vận dụng thần thức để tìm kiếm cơ duyên, khiến cho thực lực thêm một tầng đột phá, vậy mà lại gặp được kiếm giả trong truyền thuyết. Dù tâm tính trầm ổn, tĩnh lặng như mặt gương, Tinh Hồn trong lòng vẫn không thể không dấy lên một cơn rung động.

Đối diện với Ma Kiếm Lang, không, chính xác hơn là ý niệm của y lưu lại đây từ trăm vạn năm trước, thời điểm y vẫn còn trẻ, vậy mà Tinh Hồn vẫn cảm thấy vô vàn áp lực.

Thật mạnh mẽ, bá khí.

Không hổ là Ma Kiếm Lang, đệ nhất chiến thần trong truyền thuyết.

Bất quá, Tinh Hồn nội tâm cũng hơi nghi hoặc, làm thế nào mà mình lại đi được đến nước này, có thể đường đường chính chính nhìn thấy được Ma Kiếm Lang một cách trực tiếp, dù rằng, cho đến bây giờ vẫn không nhìn rõ được dung mạo của y trông như thế nào.

Tinh Hồn đứng thẳng người dậy, chiến ý mãnh liệt dâng trào, thần niệm khê động, cổ kiếm Đồ Lục trong hư vô xuất hiện, hơi kỳ lạ một chút, nhưng nơi đây quả thực Tinh Hồn có khả năng tùy tâm sở dục.

Đối diện với đệ nhất chiến thần, dĩ nhiên lại muốn chiến một trận. Cho dù thất bại, tuyệt đối thu lại lợi ích không nhỏ. Vì vậy... chiến.

Nhưng, hấn chiến là một chuyện, còn Ma Kiếm Lang chiến hay không lại là một chuyện khác.

Khi Tinh Hồn vừa mới nắm lấy cổ kiếm Đồ Lục tự thân triệu hoán ra, đột nhiên Ma Kiếm Lang tả thủ nâng lên, một loại sức mạnh vô hình nào đó tự nhiên xuất hiện bao trùm lấy thân thể Tinh Hồn lại.

Luồng sức mạnh vô hình này đột ngột trùm xuống không chút báo trước, mà cho dù có báo trước đi chăng nữa, Tinh Hồn vô phép tránh né.

Thân thể của hấn đông cứng lại, không thể cử động, ngay cả hô hấp cũng cảm thấy vô cùng khó khăn.

Ma Kiếm Lang ánh mắt lạnh lùng nhìn, đôi môi đột nhiên cử động:

“Quá yếu!”

Thanh âm không lớn, nhưng đủ để cho Tinh Hồn nghe thấy. Ngữ điệu bình thường, nhưng ngập tràn sự thất vọng, khinh bỉ. Không hiểu sau khi nghe thấy nhận xét, Tinh Hồn trong lòng vô cùng khó chịu.

Nhưng dù là vậy, hấn cũng vô pháp phản ứng, bởi toàn thân đã bị đối phương vô hình khống chế.

Rồi đột nhiên, trong đôi tử mục ẩn chứa vô tận tinh không bắn ra một đạo tử quang, phản phát ẩn chứa một sự kiệt ngạo hướng thẳng đến mi tâm Tinh Hồn.

“Sẽ còn gặp lại, Thiên Đạo.”

Giọng nói lãnh đạm nhưng kiệt ngạo, tựa như một cái mệnh lệnh của chân mệnh thiên tử với một gã phàm nhân vậy.

Căn bản không để cho Tinh Hồn phản hồi lại bất cứ điều gì. Tinh Hồn không rõ dụng ý của Ma Kiếm Lang là gì, thời khắc này hẳn vận dụng hết sức mạnh muốn phá vỡ đi sức mạnh vô hình đang quấn lấy thân, đáng tiếc, hẳn không có bản lãnh đó.

Hư không vô tận như một tôn quái vật chỉ chờ đợi thời khắc ánh sáng bảo vệ Tinh Hồn biết mất, ngay lập tức xông đến ngậm nhấm lấy thần niệm, một lần nữa để nơi này chìm đắm trong hắc ám vô biên.

Ầm...

Tinh thần một lần nữa chấn động mãnh liệt, như bị một cái búa khổng lồ đập thẳng vào đầu. Từ trong vô thức, Tinh Hồn giật mình tỉnh lại.

Cơ thể ướt đầm mồ hôi lạnh, hơi thở gấp gáp hỗn loạn, đôi mắt vẫn chưa thôi tán đi sự khiếp đảm, phản phát vừa gặp phải thứ gì đó vô cùng đáng sợ.

Đứng bên cạnh, Dương Thiên Quân chẳng biết từ lúc nào đã hồi tỉnh. Trên gương mặt anh tuấn hiện lên một vẻ khó coi.

Hắn thức tỉnh so với Tinh Hồn sớm hơn, lại bản thân lâm phải phản phệ nghiêm trọng, suýt chút nữa khiến tu vi sụt giảm, cũng may là bản lãnh phi phàm, vậy nên mới có thể chống đỡ được cản trở.

Sau khi hồi tỉnh, không ngờ rằng Tinh Hồn vẫn đang trong trạng thái minh ngộ.

Bản thân là tuyệt thế thiên tài, rốt cuộc đánh cược lại thua dưới tay Tinh Hồn, tâm trạng khó chịu, dĩ nhiên có thể lí giải.

Bất quá, Dương Thiên Quân là người có phong độ, tuy thua nhưng không hề chơi xấu, nhân lúc Tinh Hồn không phòng bị mà hạ sát thủ.

“Cư nhiên lại bại, nhưng không sao, chỉ là một tiểu so đấu!” Dương Thiên Quân mau chóng lấy lại tinh thần, sau đó nhìn Tinh Hồn nói:

- Phản hồi tông môn, người liên có thể tiến vào Vân Vụ Linh Tuyền.

Thanh âm lãnh đạm, phản phát không mấy bận tâm đến việc mình vừa mới bại trận.

- Tốt, như vậy sau này hẹn gặp.

Tinh Hồn vừa đứng dậy, vừa bắt lấy Tiểu Ứng Long đang ngồi kế hắn không xa, đem nó đặt lên vai rồi đứng dậy, vừa nhìn Dương Thiên Quân đáp một câu, rồi cuối cùng xoay người rời đi.

Hắn đã có được những thứ mình mong muốn, vậy nên, không cần biết tại phế tích này còn bao nhiêu kỳ ngộ, tất cả đều không quan trọng nữa.

Nhìn bước chân hơi có phần khập khễnh, cơ hồ trong trạng thái minh ngộ đã bị trọng thương, Dương Thiên Quân nhếch mép cười.

Thượng Quan Lãnh ánh mắt cũng nhìn Tinh Hồn rời đi, bất giác nói:

- Hình như có gì đó khác thường, nhưng không nhìn ra được. Dương sư huynh, huynh thấy thế nào?

- Có lẽ tìm được kỳ ngộ. Bất quá, như vậy càng thêm thú vị.

Vừa nói, Dương Thiên Quân vừa cười một cách đầy ẩn ý. Có lẽ, tham ngộ đạo kiếm mà Ma Kiếm Lang lưu lại từ hàng trăm vạn năm trước, đối

với Tinh Hồn, và cả Dương Thiên Quân, như thế đã là quá đủ.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Không gian tĩnh lặng bao trùm phế tích. Tinh Hồn thân người lặng lẽ hiện ra, tùy tiện lựa chọn một góc phế tích, bày ra một vài cấm chế để phòng hộ, Tiểu Ứng Long thì tùy tiện để nó muốn làm gì đó thì làm, còn hắc bắt đầu bế quan tu luyện.

Trải qua một phen đối diện với đệ nhất chiến thần trong truyền thuyết, Tinh Hồn thu lại được rất nhiều lợi ích to lớn.

Khi hắc trông thấy Ma Kiếm Lang nhất kiếm lăng thiên, hắc cơ hồ rơi vào trạng thái minh ngộ, một kiếm đơn giản nhưng uy lực mạnh mẽ, đủ giúp cho Tinh Hồn đối với kiếm đạo càng thêm lý giải.

Nhưng quan trọng nhất chính là lúc hắc lạc vào bóng đêm vĩnh hằng, được chân chính nhìn mặt Ma Kiếm Lang, lúc mà Ma Kiếm Lang đôi tử mục bắn ra đạo tử quang dung nhập vào mi tâm, trong cơ thể hắc sinh ra một biến đổi vô cùng to lớn.

Do Dương Thiên Quân ở gần đó, Tinh Hồn mới mạnh mẽ gắt gao áp chế xuống, bây giờ thì có thể thoải mái được rồi.

Tinh thần thả lỏng, đột nhiên cơ thể Tinh Hồn xuất hiện một tầng tử quang bao trùm, nhìn ẩn ẩn có chút quỷ dị.

Chỉ một đạo năng lượng, nhưng ngay lập tức khiến cho cơ thể hắc dấy lên một trận phong ba. Một cỗ năng lượng khổng lồ màu tím ngập tràn khắp cơ thể, Tinh Hồn vội vận chuyển pháp quyết, dẫn động luyện hóa cỗ năng lượng phi phàm này.

Giống như những đầu tử long, cỗ năng lượng khổng lồ này tự động vận hành khắp ngõ ngách bên trong thân thể, mỗi nơi đi qua lại khiến cho

thân thể của hắn không ngừng được cải tạo.

Ngắm vào từng khối thịt, không ngừng cải tạo, biến hóa trở nên mạnh mẽ cứng cáp.

“Hư Không Chiến Thể đệ nhị tầng luyện nhục.”

Không ngờ, cỗ năng lượng kia liền khiến cho Hư Không Chiến Thể bấy lâu nay luôn trì trệ phát sinh biến hóa, trực tiếp đột phá lên tầng thứ hai luyện nhục.

Bỗng nhiên Tinh Hồn ngửa đầu gầm lớn một tiếng, thanh âm kinh đào lẫm hải không ngừng truyền ra xung quanh, bên trong âm thanh uy thế vô cùng vô tận, chẳng khác gì tiếng gầm của một đầu hoang cổ mãnh long.

Không gian xung quanh âm âm chấn động, cát bụi thổi ngập trời, vô số tường đá bị ba động chấn nát, đánh thành một mảnh bình địa.

- Cha mẹ ơi trời sập.

Tiểu Ứng Long đang nằm ngủ ngon thì mặt đất bất thành lình chấn động, không gian sụp đổ xuống, thiếu chút nữa đã đè bẹp nó xuống. Nó giật mình hoảng sợ, cơ hồ phong thái uy phong lẫm liệt hoàn toàn biến mất, thay vào đó là một bộ dáng sợ chết, bần hàn đến thảm thương.

Sau khi thấy không còn biến cố gì nữa, Tiểu Ứng Long mới từ trong đông đồ nát bò dậy, cả người bụi bặm lấm lem. Nhìn vào chẳng còn ai nhận ra rằng đây chính là viễn cổ ứng long tôn quý trong truyền thuyết, thật đúng là làm mất mặt cả dòng họ tổ tiên nhà nó.

- Hù chết bốn long rồi. Hừ, chắc lại là tên tiểu quỷ kia chứ không ai vô đây, kỳ này chết với long gia gia.

Tiểu Ứng Long đôi mắt hình viên đạn, gương mặt trầm xuống, miệng nở nụ cười âm tà khiến cho hàm răng sữa lóe sáng, trông thái độ như đang muốn giết người.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 239: Hư Không Chiến Thể Đệ Nhị Tầng

Khói bụi dần tan biến, âm thanh chấn động, sụp đổ dần vơi xuống, từ trong khói bụi mịt mờ, một bóng người dần dần hiện ra, chính là Tinh Hồn.

Chấn động ban nãy chính là bởi vì hãn tu luyện Hư Không Chiến Thể tầng thứ hai tạo thành.

Nguồn năng lượng trong lúc vô thức nhận được không ngờ lại khiến cho Hư Không Chiến Thể luyện thành tầng thứ hai luyện nhục.

Trước đây, khi tu luyện Trấn Ngục Huyền Thể đột phá tầng thứ hai, phối hợp với Hư Không Chiến Thể tầng thứ nhất luyện bì, chiến lực cực hạn của Tinh Hồn có thể chiến đấu một trận với tiên giả sơ kỳ Linh Tiên cảnh.

Nhưng hiện tại, Hư Không Chiến Thể cũng có bước đột phá, gia trì lên Trấn Ngục Huyền Thể, chiến lực cực hạn đủ để miểu sát được một gã sơ kỳ Linh Tiên cảnh.

Linh Tiên cảnh chân chính tiên nhân, nắm giữa thiên địa pháp tắc, thức tỉnh được linh của bản thân, hô mưa gọi gió, thực lực siêu việt Linh Hậu tam cảnh.

Dưới Linh Tiên cảnh, tất cả đều là sâu bọ rác rưởi.

Nhưng Tinh Hồn, nhìn bề ngoài, tu vi của hắn chỉ là một tên Phù Tiên cảnh, nhưng bây giờ, sơ kỳ Phù Tiên cảnh hắn cũng có khả năng kích sát, còn cái gì Địa Tiên cảnh, không có tư cách.

Tiểu Ứng Long đang đặng đặng sát khí, nhưng nhìn ánh mắt lạnh lùng cùng khí chất đột nhiên biến mạnh, ngay lập tức khiến cho lửa giận của nó bị lụi tàn sạch sẽ, không còn sót lại dù chỉ là một đóm lửa tí ti.

- Người muốn làm gì?

Thấy Tiểu Ứng Long biểu hiện kỳ quái, Tinh Hồn chân mày nhướng lên, hỏi.

Nội tâm cả kinh, thân thể béo ú giật nảy lên, Tiểu Ứng Long vội xua tay, miệng giật giật nặn ra một nụ cười thân thiện nhất có thể:

- Đã làm gì đâu, chỉ đi dạo thôi mà.

Làm sao nó dám nói là vì Tinh Hồn phá giấc ngủ ngon của nó khiến cho nó tức giận muốn tìm hắn tính sổ được.

Đối với thái độ cùng tính cách kỳ quái của Tiểu Ứng Long, hắn sớm đã thích ứng được, vì vậy cũng chẳng buồn quan tâm đến nữa.

Cảm thụ thực lực vừa mới tiến bộ, Tinh Hồn nội tâm tràn đầy phấn khích. Hắn đi đến một tòa nhà sụp đổ cách đó không xa, nguyên lực vận chuyển, Hư Không Chiến Thể tầng thứ hai triển khai, gia trì lên Trấn Ngục Huyền Thể.

Khi khởi động Hư Không Chiến Thể tầng thứ hai luyện nhục, từ nhục thân với làn da một màu đen thuần túy, ần ần một cỗ khí tức hung sát bá đạo, Tinh Hồn cảm thụ rõ ràng được sức mạnh của mình lúc này cực kỳ khủng bố.

Tùy tiện đâm ra một quyền, bất chợt không gian ba động mãnh liệt.

Cường phong gào thét, mặt đất rung chuyển. Một tiếng nổ vang trời.

Chỉ thấy phía trước, tòa nhà phế tích kia đã bị thổi bay, để lại một quang cảnh trống trải, trên mặt đất xuất hiện một cái rãnh rộng khoảng chừng hai thước, sâu khoảng hai gang tay, lực lượng ba động vẫn còn chưa chịu tán đi hết.

“Chỉ mới sáu thành sức mạnh mà lực tàn phá đã khủng bố như vậy, không hổ là Hư Không Chiến Thể.”

Với sức mạnh này, tranh đoạt danh ngạch tham dự Đẳng Long Long là chuyện đã nắm chắc trong tay, chậm chí mớ hồ, Đẳng Long Chiến, sẽ có được bao nhiêu người chịu đựng nổi sức mạnh này của hắn.

Tuy rằng hắn đối với mấy cuộc chiến này không mấy để tâm, nhưng nếu có thể chiếm đoạt được vị trí quán quân, thu hoạch tuyệt đối rất lớn.

Những thứ gì khiến cho thực lực biến mạnh, nếu nắm chắc được trong tay, vậy thì tội gì bỏ qua?

Gật đầu hài lòng.

Hiện tại thời điểm trở ra vẫn còn hai tháng, ở đây lại gần với băng sơn, âm tà sát khí khá đậm đặc, là một địa phương tu luyện Trấn Ngục Huyền Thể không tồi.

Vậy nên Tinh Hồn quyết định tại đây tu luyện, tranh thủ thời gian cho đến lúc thông đạo mở ra.

Hai tháng sau, trên bầu trời xuất hiện một cổ dao động mãnh liệt, trên không trung một cánh cổng không gian hiện ra, đó chính là thông lộ để rời khỏi tòa phế tích tông môn.

Nhìn thấy cảnh cửa này, vui nhất dĩ nhiên chính là đám đệ tử của bốn tông môn kia. Thực lực vốn kém cỏi, thế nên bọn họ không có cơ hội tiếp cận ngọn băng sơn phía trên, thế nên thu hoạch, đại đa số đều là nội đan của âm tà sinh linh, còn truyền thừa của Thần Thiết môn, căn bản không thu hoạch được nhiều.

Trái lại, những kẻ ngang nhiên xuất hiện, Tinh Hồn, Dương Thiên Quân và Thượng Quan Lãnh thu hoạch lại rất lớn.

- Thiên đường mở cửa, rốt cuộc cũng được rời khỏi nơi tẻ nhạt này, ha ha ha...

Trông thấy cánh cửa, so với đám đệ tử của bốn tông môn, Tiểu Ứng Long cơ hồ còn muốn cao hứng hơn.

- Tinh Hồn, mau mau đi vào đó, bốn long không muốn ở đây thêm một giây phút nào nữa, nhanh nhanh...

Tiểu Ứng Long nhảy lên vai hăn, không ngờ hô hoán thúc giục.

Thở dài một tiếng lắc đầu, nghe nó nói mãi mà đầu óc muốn nổ tung ra, so với chiến đấu còn muốn mệt mỏi hơn. Liền sau đó, Tinh Hồn triển khai thân pháp, nhanh chóng tiến về phía cánh cổng không gian.

Nhục thân cường đại, tốc độ cũng tăng lên gấp ba lần so với trước đây, không mất nhiều thời gian, Tinh Hồn đã đến được chỗ cánh cổng.

Nhìn phía trước, chỉ thấy rất đông đệ tử bốn phái đang tập hợp. Chúc mục nhìn xuống, so với mấy tháng trước gặp qua, mỗi người thực lực có tiến bộ, càng thêm một phần lãng lệ.

Có thể không chiếm được quá nhiều truyền thừa, nhưng sinh hoạt trong hoàn cảnh khó khăn khắc nghiệt, nhờ vậy mà tạo thành một tâm tính cường giả, đối với tu luyện sau này nhất định có trợ giúp rất lớn.

Dương Thiên Quân và Thượng Quan Lãnh cũng đồng thời xuất hiện.

So với Tinh Hồn thì cách xuất hiện của Dương Thiên Quân lẫn Thượng Quan Lãnh thanh thế to lớn hơn, ngay lập tức hấp dẫn sự chú ý của chúng nhân.

Thượng Quan Lãnh dung mạo tuấn tú phi phàm, dáng người cao ráo nho nhã, trên người tràn ngập khí chất cao quý tuấn dật, phong phạm đường hoàng khí phách.

Mà Dương Thiên Quân, so với Thượng Quan Lãnh xuất chúng hơn gấp mấy lần. Một thân tử y hoa bào lẫm liệt không giữa thiên địa, trên đầu đội tử ngọc kim quan cổ định mái tóc đen đang lay động trong gió nhẹ, gương mặt tuấn lãng thêm một phần phong trần, đôi mắt lấp lánh như tinh tú trên trời, chiếc mũi thẳng, đôi môi mỏng. Trên người tràn ngập một luồng ngạo khí xuất thần, khí chất dù đứng trong đám đông thiên tài cũng không thể nhầm lẫn, tuyệt đối là nhân trung chi long, thiên hạ khó có nam nhân nào sánh bằng.

Cả hai xuất hiện giống như hai vị thiên thần, bất quá Thượng Quan Lãnh đứng bên cạnh Dương Thiên Quân chẳng khác gì vật làm nền, đều bị ánh sáng tuấn lãng của Dương Thiên Quân che mờ.

Đứng bên dưới có không ít nữ đệ tử, chiếm phần đông là đệ tử Tà Âm tông.

Cho dù trước đây Dương Thiên Quân từng vô lễ chiếm đoạt tư cách tiến vào đây, nhưng thủy chung hẳn ta khí chất quá đỗi xuất thần, thuộc về loại nam thần trong mộng của vô số thiếu nữ, thành ra thù oán của những cô gái này đối với hẳn hoàn toàn không có. Có chăng chỉ là càng thêm hâm mộ mà thôi.

Dương Thiên Quân ánh mắt kiết ngạo nhìn xuống, tựa hồ đang tìm kiếm ai đó. Và ngay lập tức hẳn tìm ra được thứ mình muốn tìm, chính là

Tinh Hồn.

Khi phát hiện được Tinh Hồn, khóe miệng của hắn nhếch lên một nụ cười.

“Thực lực lại tiến bộ, rất tốt. Người càng mạnh, dẫm đạp lên càng có ý nghĩa.” Dương Thiên Quân trong đầu suy nghĩ.

Ngắm đến Tinh Hồn phong hoa tuyệt đại, tỏa sáng lấp lánh, nhưng lại bị chính hắn một cước dẫm đạp, hủy đi ánh sáng hào hoa đó, chỉ nghĩ thôi cũng đủ khiến tâm tình thoải mái.

Khi cánh cửa ổn định, Dương Thiên Quân không chút chờ đợi, liền dẫn theo Thượng Quan Lãnh rời đi, biến mất trong cánh cổng không gian.

- Tên tiểu bạch kiểm đó, muốn dẫm bầm mặt hắn quá.

Dĩ nhiên là Tiểu Ứng Long vừa nói.

Không hiểu sao khi nghe thấy lại cho người ta có cảm giác có mùi ghen ăn tức ở đan thoang thoảng đâu đây.

“Hừ, bốn long đẹp trai, phong thái vương giả, hào hoa phong nhã, cư nhiên đám nữ nhân các người không biết thưởng thức, lại đi hâm mộ một tên tiểu bạch kiểm. Mù mắt, đúng là mù mắt hết cả đám.”

Tiểu Ứng Long trong bụng mắng một tiếng.

Thì ra là ghen tỵ với vẻ đẹp trai được vô số nữ đệ tử Tà Âm tông hâm mộ đây mà. Một tôn viễn cổ ứng long lại đi so đo việc này, thật thay nó xấu hổ giùm với tổ tông.

- Nhìn ngứa mắt quá.

- Người ghen tỵ à?

Tinh Hồn tiểu ý dò hỏi.

- Ghen tỵ? Hừ, bốn long đẹp trai, thông minh tài giỏi, há lại tự hạ thấp so sánh bản thân với một tiểu bạch kiếm.

Tiểu Ứng Long nhún vai, làm bộ như không hề để tâm. Không thể không nói, bản mặt của nó đúng là quá dày, nói láo không biết ngượng mồm, mặt mũi không đỏ lên dù chỉ một chút.

- Bốn long chỉ là thấy chướng mắt giúp người thôi.

- Chướng mắt giúp ta?

- Chứ còn gì nữa.

Tiểu Ứng Long vỗ ngực khẳng định.

- Người tuy nhìn không đẹp trai bằng bốn long, nhưng khí chất không tồi, có phần giống với bốn long. Nhớ năm xưa bốn long bấn ngón tay là vợ vết mỹ nữ trong thiên hạ, phong hoa tuyệt đẹp, người không tưởng tượng nổi đâu. Vậy mà đồng hành với người, ngay cả một mụn hơi gái cũng không có, đúng là làm tức chết bốn long mà. Người luận khí chất gần đạt đến trình độ của bốn long, phải khiến cho nữ nhân hâm mộ, không được làm xấu mặt bốn long, càng không được thua kém tên tiểu bạch kiếm kia, có biết không.

- Vô sự, ta không có hứng thú.

Tinh Hồn ngữ điệu lạnh băng từ chối.

“Đúng là đầu đất, tức chết bốn long. Đợi đó, bốn long phải gạ người cho bằng được, để xem, Thiên Bạo Long Sủng Tán bào chế khá đơn giản, hắc hắc...” hừ lạnh một tiếng, bỗng nhiên trong đầu của nó xuất hiện một ý nghĩ gian trá, miệng liếm mép, cơ hồ có ý đồ xấu.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 240: Vân Vụ Linh Tuyền

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 240: Vân Vụ Linh Tuyền

- Nghĩ bậy bạ gì đó?

Tinh Hồn chợt nói, nhìn gương mặt đen tối này của nó, chỉ sợ trong đầu đang có âm mưu gì rồi. Tiểu Ứng Long vội xua tay, làm ra tướng mạo đường hoàng, quang minh chính đại, ưỡn bụng lên nói:

- Bốn long anh minh thần võ, sao có thể làm chuyện gì bậy bạ được. Đừng nghĩ nhiều, trở về thôi nào.

Nghe nó nói vậy thì phải càng thêm đề phòng. Cái gì không làm chuyện bậy bạ, họa chẳng có đứa trẻ lên ba mới đi tin lời nó nói.

Tinh Hồn lắc đầu, sau đó thi triển thân pháp, thân thể ngự không tiến vào trong cánh cổng không gian, quay trở về Băng Tuyết Lãnh Nguyên.

Phía bên dưới, có rất nhiều người trông thấy Tinh Hồn xuất hiện. Không khoa trương như Dương Thiên Quân, nhưng thủy chung, một người có khả năng ứng phó được với hai gã tiên giả Linh Tiên cảnh, chung quy vẫn làm cho người ta nảy sinh một cỗ áp lực.

Chưa kể trước đó, Tinh Hồn còn tiện tay diệt sát Trần Sơn một cách dễ dàng, thế nên làm gì có người nào lớn gan cản đường hấn chứ.

Tinh Hồn bước vào trong cánh cổng, hấn không hề biết rằng, phía bên dưới đám đông đệ tử kia, có một bóng người, thủy chung từ đầu đến cuối đều không nhìn Dương Thiên Quân phong hoa tuyết đẹp, mà chỉ chờ đợi bóng dáng lãnh ngạo cô độc của hấn.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Thiên Kiếm tông những ngày gần đây vô cùng náo nhiệt, các đệ tử bên ngoài đều phản hồi tông môn. Trên đường đi ngẫu nhiên có thể nhìn thấy rất nhiều người mặc y phục có tiêu huy hình thanh kiếm màu vàng ở trước ngực, đó chính là tiêu huy của Thiên Kiếm tông.

Phản hồi tông môn, chuẩn bị cho cuộc chiến tranh giành danh ngạch tham dự Đăng Long Chiến.

Đăng Long Chiến, lợi ích của các tông môn, chỉ có bọn họ mới biết. Nhưng đối với đệ tử các phái, cả với các tán tiên tu hành bên ngoài có ý nghĩa đặc biệt quan trọng.

Bởi Đăng Long Chiến mang cho bọn họ tài nguyên tu luyện, lợi ích to lớn, và hơn nữa là danh tiếng vang xa. Sức hấp dẫn như thế, ai không muốn cho được?

Tại một tòa động phủ, bên trong thiên địa linh khí đậm đặc, so với nhiều động phủ khác cơ hồ khác biệt to lớn.

Ngồi chính giữa động phủ, một bóng người ngồi xếp bằng, cơ thể ánh hào quang lượn lờ, nhìn phản phát rất vi diệu, thiên địa linh khí không ngừng được y hấp thụ với tốc độ vô cùng khủng bố.

Người này, dĩ nhiên chính là Tinh Hồn.

Tính đến hôm nay, hắc đã phản hồi Thiên Kiếm tông được ba ngày.

Ba ngày này, Tinh Hồn chủ yếu dành hết thời gian để phục hồi nguyên lực cho những không gian động thiên còn lại.

Mỗi một không gian động thiên không gian rất rộng lớn, khi Tinh Hồn đột phá Hư Không Chiến Thể tầng thứ hai, không ngờ lại khiến cho không gian động thiên mở rộng thêm năm thước nữa.

Không gian động thiên càng rộng thì càng hữu ích cho hắc. Tuy rằng mỗi lần cần đến một lượng thiên địa linh khí khổng lồ để cung cấp, nhưng Tinh Hồn lại không thiếu.

Thần Long Hấp Khí Công trộm đi linh khí bên dưới lòng đất, bên người lại có bảo khố Thần Thiết môn, việc phục hồi nguyên lực hoàn toàn không phải vấn đề.

Phía bên ngoài, trên bầu trời trong xanh chợt xuất hiện mấy bóng người. Người đến là một người đàn ông tuổi chừng ba mươi, trên người phản phát khí chất nho sinh, gương mặt tuấn lãng, chân mày như núi, trong đôi mắt phát ra thần thái lão luyện.

Người đến, dĩ nhiên lại là phó tông chủ Thiên Kiếm tông Nguyên Tử chân nhân.

- Đệ tử Tinh Hồn, mau ra diện kiến phó tông chủ đại nhân.

Đi cùng với Nguyên Tử chân nhân, một gã đệ tử thân mặc xích bào, ở Thiên Kiếm tông, những đệ tử mặc xích bào đều là đệ tử thuộc về Hình Kiếm đường.

Hắc ta thanh âm nghiêm nghị vang lên.

Tinh Hồn bên trong động phủ nghe thấy, tuy rằng hơi khó chịu vì có người làm phiền tu luyện, nhưng rốt cuộc vẫn thu lại công pháp, thần niệm khẽ động, mau chóng xuất hiện bên ngoài.

Trông thấy Nguyên Tử chân nhân, Tinh Hồn hai tay ôm quyền, hướng y hành lễ:

- Tham kiến phó tông chủ đại nhân.

- Miễn lễ.

Nguyên Tử chân nhân nhìn hẩn mỉm cười, đợi Tinh Hồn mở ra kết giới thì liền tiến xuống dưới.

Đôi mục nhãn chăm chú nhìn Tinh Hồn, con người co rút, mấy tháng không gặp, Nguyên Tử chân nhân trong lòng có cảm giác, Tinh Hồn thực lực thâm tàng bất lộ, trực giác cảnh báo cho một tia uy hiếp.

Thật kỳ lạ, chỉ là một tên trung kỳ Phù Tiên cảnh, cư nhiên khiến cho trực giác cảnh báo tiên giả Linh Tiên cảnh. Nguyên Tử chân nhân hiểu kỳ, liền hơi dò hỏi:

- Mấy tháng không gặp, thực lực tiến bộ không ít, lại còn trở thành nội môn đệ tử, quả nhiên phi phàm.

- May mắn, đa tạ phó tông chủ đại nhân quan tâm.

Tinh Hồn khiêm tốn đáp.

Thấy Tinh Hồn có ý lảng tránh, Nguyên Tử chân nhân liền không tra hỏi nữa. Thực lực càng tiến bộ thì càng giúp ích cho Thiên Kiếm tông.

- Hôm nay đến đây là bảo người tiến vào Vân Vụ Linh Tuyền để tu luyện.

Nguyên Tử chân nhân lại nói tiếp.

Cách đây không lâu, Dương Thiên Quân và Tinh Hồn đánh cược, nếu thắng cược thì Tinh Hồn liền được tiến vào Vân Vụ Linh Tuyền tu luyện. Dĩ nhiên, người chiến thắng là Tinh Hồn, và đây là chuyện sớm muộn, Tinh Hồn không ngạc nhiên cho lắm.

Bất quá, người khác nghe thấy bốn chữ Vân Vụ Linh Tuyền này, sắc mặt liền biến đổi to lớn.

Nhất là mấy tên đệ tử Hình Kiếm đường, danh tiếng của Vân Vụ Linh Tuyền, bọn họ biết rất rõ.

Tu luyện bên trong Vân Vụ Linh Tuyền, tiên giả liền được thoát thai hoán cốt, cải tạo thân thể, tu vi ngày đi ngàn dặm.

Chỉ có những tuyệt thế thiên tài mới được Thiên Kiếm tông cho phép tiến vào Vân Vụ Linh Tuyền để tu hành, còn những đệ tử bình thường, muốn vào Vân Vụ Linh Tuyền, chính là si tâm vọng tưởng.

Những người này đều là đệ tử Hình Kiếm đường, thiên phú xuất chúng, nhưng vẫn không có tư cách nghĩ đến Vân Vụ Linh Tuyền. Cứ nhiên, một gã mới trở thành nội môn đệ tử không lâu, cũng không có bối cảnh gì to lớn, vậy mà được tiến vào linh tuyền tu luyện, làm sao không ghen ghét cho được?

- Đa tạ, như vậy khi nào đi được?

Tinh Hồn sắc mặt như thường, hỏi.

Thấy biểu cảm này, Nguyên Tử chân nhân hơi ngạc nhiên. Đệ tử nghe đến Vân Vụ Linh Tuyền, được quyền vào đó tu hành, ai cũng mừng rỡ, vậy mà Tinh Hồn, ngay cả một cái nhướn mày cũng không có.

- Hiện tại liền có thể. Theo ta.
- Làm phiên phó tông chủ.

Thế là Nguyên Tử chân nhân liền dẫn theo Tinh Hồn rời đi.

Không lâu sau đó, nhóm người Nguyên Tử chân nhân xuất hiện ở tại một khu trúc lâm. Xung quanh trúc lâm bày rất nhiều cấm chế lợi hại, có đệ tử tu vi Địa Tiên cảnh thay nhau trấn thủ, nghiêm mật đề phòng.

Trông thấy Nguyên Tử chân nhân đến, bọn họ vội hành lễ:

- Bái kiến phó tông chủ!
- Miễn lễ. Chu Đào có ở đây không?

Nguyên Tử chân nhân xua tay, sau đó hỏi.

- Bẩm phó tông chủ, Chu Đào sư huynh đang ở bên trong.
- Gọi hắn ra đây.
- Phó tông chủ đợi đệ tử vài phút.

Người quản lý khu trúc lâm này tên là Chu Đào, trung kỳ Địa Tiên cảnh, tại Thiên Kiếm tông danh khí khá cao.

Nguyên Tử chân nhân tuy rằng là phó tông chủ Thiên Kiếm tông, nhưng khi đến trúc lâm, đối với Chu Đào cũng phải nể mặt ba phần.

Vài phút sau, từ trong trúc lâm, cùng với gã đệ tử bảo vệ trúc lâm, một gã thanh niên mặc y phục màu vàng, gương mặt sáng sủa, chân mày như đao, trên người mang theo một luồng khí bức người.

Thanh niên trẻ tuổi đó chính là Chu Đào, người quản lý trúc lâm này.

- Đệ tử Chu Đào bái kiến phó tông chủ đại nhân.

- Miễn lễ. Hôm nay đến gặp người là để đưa đệ tử này tiến vào Vân Vụ Linh Tuyền để tu hành. Người mau chuẩn bị đi.

Không vòng vo, Nguyên Tử chân nhân nhìn Chu Đào nói thẳng.

Ánh mắt Chu Đào chuyển sang nhìn Tinh Hồn, ẩn giấu bên trong lộ ra một tia sát cơ.

Che dấu sát cơ rất kỹ, nhưng Tinh Hồn vẫn nhận ra được. Bất quá hân ngạc nhiên, mình và người này lần đầu tiên gặp mặt, không hiểu vì lý do gì mà đã sinh ra sát cơ như vậy.

- Chỉ là một gã Phù Tiên cảnh lại được tiến vào Vân Vụ Linh Tuyền, có nhằm lẫn gì chăng?

Ngữ điệu tràn ngập khinh thường, hoàn toàn không để Tinh Hồn vào trong mắt.

Nguyên Tử chân nhân nhướng mày, sau đó giải thích:

- Hẳn được Dương Thiên Quân đề cử, người có thể minh bạch.

“Dương Thiên Quân?” Chu Đào trong lòng hừ lạnh một tiếng, dường như đối với Dương Thiên Quân không hề ưa thích.

Bất quá, hẳn không dám không nghe theo. Dương Thiên Quân sau lưng có một siêu cấp cường giả Tần Lão bảo vệ, ngay cả tông chủ Thiên Kiếm tông cũng không dám đắc tội.

- Nếu đã là ý kiến của Dương sư huynh, vậy thì liền được.

Chu Đào đáp, sau đó nhìn Tinh Hồn, nói tiếp:

- Người đi theo ta.

Vân Vụ Linh Tuyền, tuy thuộc về Thiên Kiếm tông, nhưng dù là phó tông chủ cũng không thể tùy tiện tiến vào. Lý do là bởi Vân Vụ Linh Tuyền thuộc quyền quản lý của Chu gia, nghe nói không lâu trước đây được một vị trưởng lão Chu gia phát hiện, rồi sau đó huy động lực lượng tông môn đem Vân Vụ Linh Tuyền dời về đây.

Ảnh hưởng của Chu gia, tại Thiên Kiếm tông phi thường cường đại.

Bước theo sau lưng Chu Đào, trên đường đi không nói bất kỳ lời nào, thái độ đối với Tinh Hồn rất là khinh thường, không thèm ghé mắt quan tâm.

Sau một hồi, cả hai đi đến trước một cái hồ nhỏ tràn ngập linh khí, xung quanh bài bố cấm chế, để cho linh khí thiên địa không ngừng tụ hội vào.

- Đây chính là Vân Vụ Linh Tuyền, người được phép tu luyện ba ngày, sau đó rời khỏi đây.

Chu Đào ngữ điệu lạnh lùng nói.

Trong lòng Tinh Hồn chột băng lãnh. Cái hồ nhỏ như lỗ mũi này, lại còn dám nói là Vân Vụ Linh Tuyền? So với địa phương động phủ của hắn còn muốn tệ hại hơn.

Tên Chu Đào này quả nhiên có ý đồ xấu.

- Còn đứng đó làm gì, nếu không tu luyện, lăn khỏi đây.

Thấy Tinh Hồn không đáp lời mình, Chu Đào sắc mặt nổi giận, trừng mắt quát.

- Cái linh tuyến rác rưởi này cũng dám gọi là Vân Vụ Linh Tuyền?
Người đùa với ta chắc?

P/s: - Ngày mai đổi tên truyện nhé các sư huynh, rút ngắn lại cho đỡ dài dòng /hoho

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 241: Một Tay...

Tinh Hồn gương mặt trầm xuống. Tu luyện tại Vân Vụ Linh Tuyền, hẳn không phải đi cầu xin người khác. Hẳn thắng cuộc Dương Thiên Quân, vì vậy đạt được tư cách tiến vào đây tu luyện.

Cư nhiên Tinh Hồn nổi giận trầm giọng xuống, gương mặt Chu Đào nhăn lại, trong ánh mắt lóe lên sáng khí, cánh tay hướng lên, chỉ vào mặt Tinh Hồn quát lớn:

- Hồn tướng, người dám mắng ta?

Chu Đào thân phận cao quý, thiên phú tuyệt luân, tại gia tộc có thể nói là số một số hai, không chỉ được gia tộc mà còn được cả Thiên Kiếm tông chú trọng bồi dưỡng.

Vậy nhưng bây giờ bị một tên đệ tử mới tiến nhập nội môn chưa lâu, tu vi chỉ là trung kỳ Phù Tiên cảnh mắng chửi.

Với tính cách ngạo mạn không xem ai ra gì, Chu Đào dĩ nhiên muốn đích thân phế bỏ Tinh Hồn. Với địa vị cùng thân phận, nếu ra tay với Tinh Hồn, cùng lắm chỉ bị phạt diện bích vài năm mà thôi.

Nhưng sự việc nào theo sự tưởng tượng của hắn?

Chỉ thấy, ngay lúc Chu Đào còn chưa kịp vận chuyển nguyên lực, triển khai thân thủ trường phạt Tinh Hồn thì một cánh tay lạng lẽ bay lên trời, kèm theo đó là một trận mưa máu trút xuống.

Mưa máu chỉ thoáng trút xuống một giây ngắn ngủi, nhưng ngay lập tức liền khiến cho khung cảnh trở nên quỷ dị khó lường.

Chu Đào gương mặt trắng bệch, ánh mắt lộ vẻ không thể tin nổi.

Ở đây chỉ có hai người Tinh Hồn và hắc. Tinh Hồn hai còn nguyên vẹn, dĩ nhiên, cánh tay vừa mới bay lên trời đó chính là của Chu Đào hắc rồi.

Khi cánh tay lạng lẽ rơi xuống đất thì cũng là lúc mà tiếng hét thảm của hắc vang lên thảm thiết.

- A... tiểu hồn tướng, người dám phế đi một tay của ta?

Lúc này Chu Đào vừa kinh vừa sợ, hắc không nhận thức được bằng cách nào Tinh Hồn đã hạ thủ phế xuống cánh tay phải của hắc. Thật sự quá quỷ dị.

- Người nên cảm thấy may mắn vì đây là Thiên Kiếm tông.

Giọng nói lạnh lẽo chậm rãi truyền đến bên tai Chu Đào.

Thật sự mà nói, Chu Đào bị phế đi một tay hoàn toàn không oan. Thực lực của Tinh Hồn bây giờ, tuy nhiên bề ngoài chỉ là một gã trung kỳ Phù Tiên cảnh, nhưng thực lực chân chính so với tiên giả hậu kỳ Địa Tiên cảnh còn muốn mạnh hơn gấp mấy lần.

Một tên Phù Tiên cảnh chiến đấu với hai gã sơ kỳ Linh Tiên cảnh há có phải dạng tầm thường?

Tiếng hét thất thanh của Chu Đào, ngay lập tức kinh động những đệ tử đang canh gác phía bên ngoài.

- Đó là giọng của Chu Đào. Hắn bị làm sao vậy?

- Bên trong có biến, còn đứng đây nghi hoặc gì nữa, mau xông vào bên trong. Chu Đào mà có chuyện gì, chúng ta không thoát được liên can đâu.

-

Thế là bọn họ cấp tốc chạy vào bên trong, đến nơi, trước mặt hiện ra một viễn cảnh khó tin.

Thiên tài kiêu ngạo Chu Đào, vậy mà thảm hại nằm dài trên đất, biểu cảm hoảng sợ, bên tay phải cụt ngùn, máu tươi chảy đầm đìa. Phía trước mặt Chu Đào không xa có một cánh tay nằm ngón ngang, và ở phía đối diện, Tinh Hồn đứng thẳng nhìn chăm chăm Chu Đào, trông thần thái chẳng khác gì một thiên sát cô tình.

Nhìn khung cảnh phía trước, đến thẳng ngu cũng đoán được đã xảy ra chuyện gì.

Chu Đào đi chọc giận Tinh Hồn, và bị Tinh Hồn xuất thủ phế xuống một tay.

Chỉ có điều cũng giống như Chu Đào, bọn họ không thể nghĩ được làm cách nào mà Tinh Hồn, một gã trung kỳ Phù Tiên cảnh có thể phế xuống một tay, khiến cho Chu Đào kiêu ngạo biến thành bộ dạng chật vật như vậy.

- Các người còn đứng đó làm gì? Mau bắt hắn lại cho ta.

Chu Đào trông thấy đám canh gác đứng ngây ra như trời trồng thì một lần nữa nổi giận, thanh âm gầm lớn một tiếng, kéo đám người kia từ trong mộng sức tỉnh lại.

- Cút.

Nhưng bọn chúng còn chưa kịp làm gì thì khí lực Tinh Hồn mạnh mẽ bạo động, một luồng uy áp mạnh mẽ xuất hiện bao trùm xuống không gian trong vòng hai mươi thước.

Áp lực phi thường nặng nề, cảm tưởng khiến cho thực lực của người ta bị thuyên giảm mất ba thành. Đây chính là lực lượng kiểm ý tầng thứ hai.

Đối với tiên giả Địa Tiên cảnh, lực lượng kiểm ý tầng thứ nhất không có quá nhiều tác dụng áp chế, cùng lắm chỉ áp chế giảm xuống một thành thực lực mà thôi.

Nhưng kiểm ý tầng thứ hai, đủ khiến cho tiên giả Địa Tiên cảnh cảm thấy áp lực.

Lực lượng kiểm ý xuất hiện khiến cho thân thể đám người này khựng lại, trong ánh mắt sợ hãi, nhìn Tinh Hồn chẳng khác gì môn tôn quái thú, trực giác ần ần mách bảo, nếu bọn họ mà xông lên, kết cục nhất định là thê thảm.

- Kiểm... kiểm ý đệ nhị tầng? Không thể, chuyện này không thể nào? Người làm sao có thể lĩnh ngộ ra được kiểm ý đệ nhị tầng?

Chu Đào thanh âm lắp bắp.

Hắn cũng là một kiếm tu, thế nhưng không có đủ bản lĩnh lĩnh ngộ ra được kiểm ý. Thế mà Tinh Hồn lại có thể làm được?

Thật chẳng biết nếu như Chu Đào nhận ra Tinh Hồn không những lĩnh ngộ được kiếm ý, mà còn đột phá đến kiếm ý đệ tam tầng; và Tinh Hồn còn thức tỉnh ra kiếm tâm thông minh thì chẳng biết hắn sẽ còn khiếp hãi đến mức nào nữa đây.

Đây vẫn là Tinh Hồn còn hơi điệu thấp, không muốn hoàn toàn để lộ thiên phú của bản thân mình ra.

- Điều đó không quan trọng.

Vừa nói, Tinh Hồn bước chân chậm rãi tiến đến gần Chu Đào, làm cho Chu Đào nội tâm sợ phát khiếp. Trong mắt hắn, Tinh Hồn bây giờ chẳng khác gì một tử thần đang đòi mạng cả.

- Người muốn gì? Ta là Chu Đào, nhị thiếu gia Chu gia, là thiên tài được chú trọng bồi dưỡng, nếu người dám giết ta, Chu gia nhất định sẽ giết người.

Đến lúc này, hắn chỉ còn biết dựa vào Chu gia mà thôi.

Chu gia là một trong thập đại gia tộc tại Phong Lâm thành, nhưng thế lực chủ yếu tập trung ở tại Thiên Kiếm tông, bên trong có không ít tiên giả Linh Tiên cảnh.

Tinh Hồn biết lần này mình đã rước vào phiền phức, tuy nhiên, hắn vẫn chưa hạ sát thủ đối với Chu Đào. Chu Đào không chết, tuy rằng cũng khá rắc rối, nhưng so với việc Chu Đào đã chết thì vẫn tốt hơn.

Tinh Hồn dĩ nhiên không e ngại Chu gia, hắn chỉ đang muốn hạ thấp hậu quả xuống thấp nhất có thể. Dù sao tại Thiên Kiếm tông, thực lực của Chu gia vẫn rất khủng bố.

- Giết người? Ta không có hứng.

Vừa nói, thần niệm của hắn khẽ động lấy từ trên người Chu Đào một khối ngọc giản.

Trên đường đến đây, hắn đã được Nguyên Tử chân nhân nói sơ qua về Vân Vụ Linh Tuyền. Muốn tiến nhập Vân Vụ Linh Tuyền cần có Vân Vụ Phù Ngọc, nó nằm ở trên người Chu Đào.

Tước đoạt Vân Vụ Phù Ngọc, Tinh Hồn liền không quan tâm đến đám người này nữa, thu lại kiếm ý rồi sai bước rời đi trong ánh mắt khiếp sợ của chúng nhân.

Mãi đến khi bóng dáng Tinh Hồn biến mất, Chu Đào mới lệch xác gượng dậy, bộ dạng thảm hại vô cùng.

Quá mất mặt. Một đệ tử thiên tài Thiên Kiếm tông, trước đến nay chỉ có người khác chịu thiệt trong tay hắn, nhưng bất ngờ đụng phải Tinh Hồn, cảm giác ăn trái đắng đúng là chẳng hề dễ chịu chút nào.

Lại còn bị người người nhìn thấy, coi như Chu Đào mặt mũi gần như mất sạch.

- Hừ, một đám vô tích sự. Chu gia chúng ta nuôi các người chỉ tốn phung phí tài nguyên.

Rất ức chế, rất tức giận, nhưng không làm gì được, chỉ đành trút xuống tức giận lên đầu đám thuộc hạ mà thôi.

Lúc này chửi mắng, khí thế đúng là hung hãn.

Nhưng Chu Đào nào biết được, kỳ thực đám thuộc hạ này trong bụng không hèn mà cùng thóa mạ hắn.

Người là trung kỳ Địa Tiên cảnh, thực lực vượt xa chúng ta mà còn bị hắn chặt đứt một tay, không biết xấu hổ còn ở đây lớn lối, thật oai phong

quá.

Dĩ nhiên, bọn họ chỉ dám nghĩ ngầm trong bụng mà thôi.

Trùng mắt nhìn đám thuộc hạ, Chu Đào ánh mắt nhìn theo hướng Tinh Hồn biến mất, trong mắt sát cơ vô hạn, nếu ánh mắt có thể giết người, chỉ sợ một ngàn cái mạng của Tinh Hồn cũng không đủ để hắn ta giết à.

- Khốn khiếp, tiểu hồn tướng dám trọng thương ta, thù này đừng hòng ta bỏ qua.

Giọng nói Chu Đào tràn đầy âm lãnh.

- Lũ vô dụng này còn đứng đó, mau tri thông với đại ca của ta, bảo đại ca cấp tốc đến đây giúp ta báo thù.

Lại quát lớn một tiếng, Chu Đào ra lệnh, đám thuộc hạ của hắn giật mình, sau đó ôm quyền rồi cấp tốc rời đi.

Tại biệt viện rộng lớn lộng lẫy, linh khí đậm đặc, phi thường thích hợp tu luyện.

Chính giữa sân, một bóng người không ngừng huy động kiếm trong tay, từng đợt tử quang lôi điện lóe sáng, mang theo sức mạnh hủy diệt, một đường kiếm khiến cho không gian vạn vạo, uy lực vô cùng mạnh mẽ.

Mà người đang huy kiếm là một tên nam tử trẻ tuổi, gương mặt tuấn tú lãnh ngạo, đôi mắt sáng trưng, khí chất cao quý ngạo mạn. Hắn ta chính là Chu Kinh, một trong những thiên tài được Thiên Kiếm tông đặc biệt chú trọng bồi dưỡng.

Ngoài ra, hắn ta còn là nội môn trưởng lão Thiên Hội, thân phận cùng địa vị, những đệ tử bình thường không thể nào nghĩ đến được.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 242: Tự Tin

Kiểm pháp mà hãn đang tu hành chính là Kinh Lôi Kiểm Pháp, địa cấp thượng phẩm vũ kỹ, một trong số những kiếm kỹ cực kỳ khó tu luyện. Thế nhưng Chu Kinh có thể tu luyện đạt đến trình độ đại thành cảnh giới, đủ biết hãn có thiên phú không tồi.

- Kinh Lôi Kiểm Pháp, nhất kiếm kinh lôi, oanh động cửu thiên, ha ha, Kinh Lôi Kiểm Pháp trong tay Chu sư huynh liền chân chính phát huy được uy lực thật sự của nó.

Đứng ở một góc sân có vài người đang quan sát, chính là những người trước đây từng uống rượu cùng với Chu Kinh trước đây, bao gồm Cổ Phạn, Thượng Quan Dật và một vài người lạ mặt khác. Dĩ nhiên những người này đều là bằng hữu của Chu Kinh cả.

Nhìn Chu Kinh vận dụng Kinh Lôi Kiểm Pháp biểu diễn, dù đứng từ xa quan sát, nhưng uy lực mạnh mẽ ba động trong không gian truyền đến, Cổ Phạn không nhịn được khen ngợi một câu.

Đương nhiên bên trong ý tứ khen ngợi này cũng đồng thời có cả việc lấy lòng Chu Kinh.

Có người mở miệng vuốt mông ngựa, liền theo đó có người hòa theo:

- Chu sư huynh không hổ là thiên tài của Thiên Kiếm tông chúng ta, tương lai Thiên Kiếm tông nếu như được Chu sư huynh dẫn dắt, tuyệt đối sẽ phát dương quang đại, danh chấn tứ phương.

- Ta thấy Dương Thiên Quân làm đệ nhất thiên tài bao nhiêu năm đó cũng đủ rồi, nên nhường lại cho Chu sư huynh là vừa. Chu sư huynh mới chân chính là mãnh long của Thiên Kiếm tông chúng ta.

- Chu sư huynh thiên tư trác tuyệt bất quần, nhân trung chi long.

-

Mặc dù ở rất xa tu hành Kinh Lôi Kiếm Pháp, thế nhưng những câu vuốt móng ngựa kia, một câu cũng đều lọt vào lỗ tai Chu Kinh cả.

Hắn trong lòng đắc ý, cực kỳ thích cảm giác được người ta vuốt móng ngựa như thế này. Tuy nhiên hắn vẫn như không nghe thấy, biểu cảm trên mặt như thường, vẫn chuyên tâm vận hành kiếm pháp một cách rất thuần thục.

Sau một lúc, hắn khí thế thu lại, kiếm pháp thu liễm, sau đó xoay người đáp xuống chỗ đám Cổ Phạn, Thượng Quan Dật đang tập trung.

- Chu sư huynh, kiếm pháp càng lúc càng mạnh.

Cổ Phạn là người đầu tiên lên tiếng.

- Ha ha, chỉ mới sơ nhập đại thành, cách uy lực đại thành chân chính vẫn còn một đoạn khá xa.

Chu Kinh cười nói, ngữ điệu hơi khiêm tốn, nhưng nhìn vẻ mặt cùng ánh mắt kiêu ngạo, nào đâu có dáng vẻ khiêm tốn.

Thế nhưng biết đã thành tính nên không ai bắt bẻ. Chu Kinh kiêu ngạo thật, nhưng thiên phú cùng thực lực cho phép hắn làm được chuyện này.

Tại Thiên Kiếm tông, nội môn đệ tử kiêu ngạo có được bao nhiêu người? Chu Kinh có bản lĩnh này, tự nhiên có lí do của nó.

- Chu sư huynh, ta nghe nói Dương Thiên Quân vừa mới phản hồi tông môn năm ngày trước. Hẳn lịch lãm bên ngoài một trăm năm, cũng không biết đạt được thành tựu gì.

Một gã bạch y thanh niên đôi mắt lóe lên, sau đó hướng Dương Thiên Quân nói.

Nghe đến Dương Thiên Quân, sắc mặt của Chu Kinh hơi biến đổi, ánh mắt lóe lên một tia hàn mang.

Thiên Kiếm tông thiên kiêu đệ tử, ngàn năm trở lại đây, ánh hào quang số một đều thuộc về Dương Thiên Quân cả.

Dương Thiên Quân được Thiên Kiếm tông vô cùng ưu ái, vừa trở thành đệ tử Thiên Kiếm tông đã được tấn chức nội môn, lại được tu hành tại Vãn Kiếm Phong, thánh địa tu hành trên toàn bộ Thiên Kiếm tông.

Mà hẳn, từ trước đến nay, ngay cả cánh cửa Vãn Kiếm Phong như thế nào cũng chưa từng biết qua.

Người khác hâm mộ, thần tượng Dương Thiên Quân, nhưng còn Chu Kinh hẳn thì lại cực kỳ căm ghét. Vì cái gì, mọi ánh mắt, mọi ánh hào quang đều thuộc về Dương Thiên Quân mà không phải là hẳn?

Hẳn trước giờ luôn nỗ lực tu luyện, tu vi ngày tiến một xa, hoàn toàn vượt trội hơn đệ tử cùng trang lứa, nhiều lần tự hỏi có điểm nào kém Dương Thiên Quân?

Đã không ít lần, hẳn muốn chứng minh thực lực, muốn cho toàn bộ Thiên Kiếm tông biết, tại Thiên Kiếm tông, hẳn mới chân chính là thiên tài,

là tương lai của Thiên Kiếm tông. Đáng tiếc, chiến thư của hắc chúa chưa bao giờ nhận được phản hồi.

Chỉ cần nghe đến ba chữ Dương Thiên Quân thôi cũng đủ làm hắc chúa phát cáu lên.

- Tu vi của hắc chúa hiện tại thế nào, đã quan sát thử chưa?

Giọng điệu bình tĩnh hỏi.

- Chỉ là trung kỳ Địa Tiên cảnh mà thôi.

Cổ Phạn nhún vai, gương mặt tiêu ý trào phúng nói tiếp.

- Thật không biết trăm năm qua hắc chúa ở bên ngoài làm gì. Cái gì mà tuyệt thế thiên tài vạn năm có một, nhân trung chỉ long, rốt cuộc cũng chỉ như vậy mà thôi. Ta đoán, bây giờ Dương Thiên Quân không đủ sức đỡ một kiếm của Chu sư huynh nữa, ha ha...

Năm ngày trước, sau khi thám hiểm phế tích Thần Thiết môn, Dương Thiên Quân cùng với Thượng Quan Lãnh đồng thời phản hồi tông môn.

Bởi vì không muốn tạo thành động tĩnh lớn, Dương Thiên Quân bí mật tiến vào Thiên Kiếm tông, chỉ có một vài nhân vật mới biết được chuyện hắc chúa trở về.

Lại thêm, không biết hắc chúa sử dụng bí thuật gì, vậy mà dù là tông chủ Vô Cực kiếm tiên cũng không nhận ra tu vi thật sự của hắc chúa, chỉ biết hắc chúa đang bình cảnh trung kỳ Địa Tiên cảnh mà thôi.

Mà Thượng Quan Lãnh cũng đồng dạng sử dụng bí pháp này. Khi còn thám hiểm phế tích Thần Thiết môn, Thượng Quan Lãnh đã đột phá hậu kỳ Địa Tiên cảnh nhờ sự trợ giúp, nhưng hiện tại, người khác cũng chỉ biết hắc chúa đang bình cảnh sơ kỳ Địa Tiên cảnh mà thôi.

Trải qua năm ngày sau cuộc chiến kinh thiên động địa tại Băng Tuyết Lĩnh Nguyên, Dương Thiên Quân một mình chiến đấu áp đảo ba gã tiên giả Linh Tiên cảnh, Tinh Hồn cầm hòa được hai gã tiên giả Linh Tiên cảnh, còn Thượng Quan Lãnh miễn cưỡng chống cự được với một gã tiên giả Linh Tiên cảnh, thế nhưng đến giờ tin tức vẫn còn chưa truyền ra, dĩ nhiên là do bốn tông môn kia tận lực che giấu.

Dù sao chuyện này nói ra vô cùng mất mặt. Trường bối thành danh đã lâu, lại bị ba tên nội môn đệ tử Thiên Kiếm tông cản trở, trong long há có thể dễ chịu.

Cổ nhân có câu, người đuôi mù không sợ đao kiếm, quả nhiên không sai.

Chu Kinh ôm mộng đánh bại Dương Thiên Quân, còn mấy tên Cổ Phạn thì xem Dương Thiên Quân không ra gì ngoại trừ mang danh thiên tài hảo huyền, chẳng biết đến lúc biết được sức mạnh thật sự của hắn ta thì nội tâm sẽ nghĩ gì.

- Sẽ có lúc, Thiên Kiếm tông biết được rằng, ai mới chân chính là thiên tài. Đẳng Long Chiến, nơi đó sẽ trở thành vũ đài để Chu Kinh ta phát huy ánh sáng vạn trượng.

Chu Kinh đôi mắt lộ rõ quyết tâm, ngữ điệu chắc nịch, như thể chuyện đó nằm trong tay.

- Nhất định, ta tin tưởng Chu sư huynh sẽ làm được.

- Chu sư huynh uy vũ, ha ha...

Đúng lúc này, từ bên ngoài có một gã đàn ông trung niên chạy vào, gương mặt nhìn rất hốt hải. Vừa trông thấy Chu Kinh, hắn ta vội bẩm báo:

- Chu sư huynh, có việc không ổn xảy ra rồi.

- Không biết nơi này Chu sư huynh đang tu luyện sao? Gián đoạn Chu sư huynh tu hành, có biết tội thể nào không?

Cổ Phạn trừng mắt, ngữ điệu sắc bén âm lãnh.

- Cứ để hần nói đi.

Đứng bên cạnh, Thượng Quan Dật lên tiếng.

Chu Kinh tự nhiên cũng mở miệng.

- Có việc gì?

- Bẩm sư huynh, đệ đệ của Chu sư huynh, chính là Chu Đào sư huynh bị người ta chặt xuống một tay.

Gã đàn ông trung niên gương mặt sợ hãi, giọng điệu lắp bắp nói ra.

Vừa nghe xong, sắc mặt của Chu Kinh biến đổi. Khí lực đột ngột bạo phát, không gian xung quanh ba động dữ dội. Đám Cổ Phạn, Thượng Quan Dật thực lực không tồi, vì vậy chỉ bị áp lực đẩy lùi lại, có chút chật vật mà thôi.

Ngược lại, tên đàn ông trung niên tu vi yếu ớt, chỉ là một gã trung kỳ Phù Tiên cảnh, làm một tệt tạp dịch đệ tử mà thôi, làm sao chịu được áp lực khủng bố này. Ngay lập tức phun ra một ngụm máu.

Chu Kinh không có ý tứ quan tâm, một tên tạp dịch đệ tử mà thôi, thứ hần muốn biết là kẻ nào đã cả gan làm chuyện kia, phế đi một tay đệ đệ hần.

- Nói, là tên hỗn tướng nào làm?

Chu Kinh trầm giọng xuống.

Tên tạp dịch đệ tử trọng thương khá nặng, nhưng vì sợ hãi nên đành phải rang gượng dậy, báo cáo cho hết tin tức:

- Người trọng thương Chu Đào sư huynh đang ở Vân Vụ Linh Tuyền tu hành. Chu Đào sư huynh đang dưỡng thương tại đó.

Nghe xong, cũng không quan tâm đến tên tạp dịch này như thế nào, Chu Kinh thân hình khẽ động, hóa thành một đạo kiếm quang cấp tốc phi hành đến Vân Vụ Linh Tuyền.

- Chu sư huynh, đợi ta đi cùng.

Mấy tên Cổ Phạn, Thượng Quan Dật tự nhiên muốn biết kẻ to gan động vào Chu gia đệ tử là người như thế nào, liền ngự kiếm đuổi theo phía sau lưng.

Phó tông chủ phủ đệ.

Đang ngồi trong lầu các uống trà đàm đạo, thưởng thức vẻ đẹp nhân sinh cùng với một ông lão mập mạp lùn tịt, nhìn bộ dạng rất chi lười biếng, chính là Hồng quân sự thì cả hai cũng bị một người khác quấy rối.

- Bẩm phó tông chủ, phía bên Vân Vụ Linh Tuyền có biến.

Đang đàm đạo, Nguyên Tử chân nhân chân mày đen nhướng lên, ly trà trên tay đặt xuống, thanh âm thành nhạ hỏi:

- Vân Vụ Linh Tuyền? Có việc gì, mau nói đi.

- Bẩm phó tông chủ, tin tức đệ tử bên đó truyền về, quân sự Vân Vụ Linh Tuyền, Chu gia đệ tử Chu Đào bị người ta chặt xuống một tay, trọng thương khá nặng.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 243: Mạnh Lắm Sao?

Nghe xong, gương mặt Nguyên Tử chân nhân xuất hiện một tia kịch biến. Chu Đào, vậy mà bị người khác chặt đứt một tay?

Đối với Chu Đào, Nguyên Tử chân nhân có nhận thức được. Kẻ này tính cách ngạo mạn, nhìn người khác bằng nửa con mắt, tuy nhiên thiên phú không tồi, trong số những nội môn đệ tử thì hẳn có thực lực khá mạnh.

Thế nhưng lại bị người ta chặt xuống một tay?

Trong lòng Nguyên Tử chân nhân rung động một tia dự cảm không ổn, bất giác trong lòng thoáng qua bóng dáng Tinh Hồn.

Trước đó đưa Tinh Hồn đến Vân Vụ Linh Tuyền tiếp nhận tu hành, vừa mới trở về phủ đệ không lâu thì tin tức này truyền đến. Chín mươi phần, chỉ sợ hung thủ xuống tay chính là Tinh Hồn.

- Ta đã biết, người lui đi.

Chậm rãi ra lệnh với tên đệ kia, Nguyên Tử chân nhân ánh mắt chuyển dời sang Hồng quân sự, trong đôi mắt thoáng qua một tia phức tạp.

- Người nghĩ thế nào?

Hồng quân sự khóe miệng nở nụ cười, chợt hỏi:

- Chu Đào thực lực khá mạnh, tu vi trung kỳ Địa Tiên cảnh, lại bị hấn phế xuống một tay, thực lực thật mạnh. Một gã trung kỳ Địa Tiên cảnh lại chịu thiệt thòi trong tay một tên trung kỳ Phù Tiên cảnh, điều này đúng là khó tin.

Trước đây đã từng được thưởng thức sức mạnh của Tinh Hồn, nhưng một gã Phù Tiên cảnh không những chiến đấu, mà còn trọng thương được Địa Tiên cảnh, thật sự khó mà khiến cho người ta tin nổi.

Tuy nhiên, nếu như nghe được tin tức, một tên trung kỳ Phù Tiên cảnh một mình chiến đấu với hai gã sơ kỳ Linh Tiên cảnh, chẳng biết tâm trạng của Nguyên Tử chân nhân sẽ sinh động như thế nào nữa.

- Đúng là khó tin, nhưng chuyện trên đời, cái quái gì cũng xảy ra được.

Hồng chấp sự tiểu ý cười một tiếng, sau đó nói tiếp:

- Trước đây bảo người thu nhận hấn làm đệ tử, bây giờ có nuôi tiếc không?

- Có chút tiếc nuối, bất quá, chỉ sợ với trình độ của ta khó mà trở thành lão sư của hấn.

Thở dài một tiếng, Nguyên Tử chân nhân lại nói tiếp.

- Chu Đào có chuyện, chỉ sợ Chu Kinh sẽ không ngồi yên. Ta bây giờ liền đến Vân Vụ Linh Tuyền để quan sát, Hồng quả sự có muốn đi cùng không?

- Hô hô... lão phu còn bận chuyện ở kiếm các, mấy tên tiểu bối hồ nháo, vẫn là phó tông chủ người đi làm đi.

- Lão già lười biếng.

Thấy điệu bộ lười biếng của lão ta, Nguyên Tử chân nhân không nhịn được bèn mắng một tiếng, sau đó liền đứng dậy hóa thành một đạo kiếm quang biến mất nơi chân trời.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Tin tức Chu Đào bị một tên nội môn đệ tử phế xuống một tay nhanh chóng lan truyền khắp nội môn Thiên Kiếm tông.

Chu Đào, tuy không thuộc vào loại yêu nghiệt đệ tử như Dương Thiên Quân, Thượng Quan Lân, Túy Kiếm... thế nhưng bằng vào tu vi hiện tại, hẳn chân chính là một thiên tài.

Không những vậy, bối phận của Chu Đào rất lớn. Hẳn là đệ tử dòng chính Chu gia, được Chu gia đăng sau chống lực, có huynh trưởng Chu Kinh thuộc về đệ tử cấp yêu nghiệt thiên tài, thân phận trưởng lão Thiên Hội.

Thân phận của người trọng thương Chu Đào khiến chúng nhân hiếu kỳ.

Không quá khó khăn liền điều tra được.

Tinh Hồn, tu vi trung kỳ Phù Tiên cảnh, vừa mới tấn chức nội môn đệ tử cách đây năm ngày.

Nội môn cùng ngoại môn khác biệt. Nội môn đệ tử chủ yếu dành phần lớn thời gian để tu hành, nếu không phải ở động phủ của bản thân tu luyện thì cũng ra bên ngoài lịch lãm, vậy nên chiến tích của Tinh Hồn ở ngoại môn không mấy được nội môn đệ tử biết đến.

Bất quá, đó là do hẳn không làm ra sự việc trọng thương Chu Đào. Muốn điều tra thông tin, bất quá chỉ cần một khoảng thời gian ngắn mà thôi.

Nghe nói, Tinh Hồn trước khi trở thành ngoại môn đệ tử, trong lúc khảo hạch giết sạch thế gia đệ tử thiên tài.

Nghe nói, Tinh Hồn tiến nhập Thiên Kiếm tông, trên Phi Thiên Chu trọng thương nội môn đệ tử Lâm Kỳ.

Còn nghe nói, Tinh Hồn trên Sinh Tử Đài chém chết Thiên Hội đệ tử Chu Văn Thành. Mà Chu Văn Thành, lại chính là thân đệ tử Chu Kinh.

Thật sự có chút đặc sắc.

Bên ngoài Vân Vụ Linh Tuyền lúc này đang tập trung rất đông người, không chỉ có nội môn đệ tử, mà còn có cả một vài vị trưởng lão đến để quan sát sự tình nữa.

Đứng ở một góc, có mấy bóng người đứng tụ hội lại thành một nhóm, nam nữ xen lẫn. Nam thì anh tuấn tiêu sái, nữ thì dung mạo xuất trần, dù không muốn gây chú ý, nhưng với dug nhan như vậy khó lòng khiến cho người ta không chú ý đến được.

Nhóm người này chính là những bằng hữu quen biết với Tinh Hồn trước đây, bao gồm Hạng Hạo, Bắc Cung Thanh Đan, Chu Ân...

Trăm năm trôi qua, bọn họ đều tiến nhập nội môn đệ tử cả, hơn nữa thực lực bất phàm, đều là những thiên tài đệ tử cả.

Bắc Cung Thanh Đan tiến vào sơ kỳ Địa Tiên cảnh, kém một chút nữa liền đột phá trung kỳ Địa Tiên cảnh.

Chu Ân cũng đồng dạng giống như Bắc Cung Thanh Đan, thêm một đoàn thời gian nữa liền đột phá.

So với Bắc Cung Thanh Đan và Chu Ân thì Hạng Hạo là người tiến bộ nhanh nhất, không ngờ đã gần bước vào hậu kỳ Địa Tiên cảnh rồi. Có thể

nói, nếu xét theo thời gian thì Hạng Hạo không thua kém gì so với Dương Thiên Quân cả.

Bất quá, nhìn Hạng Hạo so với trước đây, tuy rằng vẫn anh tuấn phong trần, thể nhưng mái đầu điểm bạc, hai bên tóc mai trắng xóa, thoát trông như một người đàn ông trung niên vậy.

Hạng Hạo bị gieo xuống thần cổ, theo tu vi càng mạnh thì thọ nguyên càng bị giảm sút. Nếu không được hạ trừ thần cổ, chỉ sợ thời điểm ngã xuống không còn bao lâu nữa.

Đương nhiên điều này người khác không hề biết, chỉ biết rằng Thiên Kiếm tông càng thêm xuất hiện gã thiên tài mà thôi.

- Trăm năm trước tại thí luyện đệ tử oanh động, bây giờ lại tiếp tục oanh động, bản lĩnh của hắn ngày một lợi hại à.

Bắc Cung Thanh Đan tiểu ý cười nói.

- Người nghĩ thực lực của y hiện tại như thế nào?

Đứng bên cạnh, Hạng Hạo hai lọn tóc trắng nhẹ bay trong gió, ánh mắt sáng lên một tia linh quang, hai tay khoanh lại ôm Tuyền Cơ kiếm, trên người phản phát như một thanh lợi kiếm, nhìn khí chất ngày một lợi hại. Hắn trầm ngâm một lúc, chợt hỏi.

- Trước đây, có lần ta có giao thủ với Chu Đào.

Hoắc Tôn, từng là trưởng lão ngoại môn Nhân Hội, bây giờ cũng theo mấy tên Hạng Hạo trở thành nội môn đệ tử, thực lực nay đột phá sơ kỳ Phù Tiên cảnh, bỗng nói.

- Thực lực Chu Đào khá mạnh. Tinh Hồn hắn đánh bại Chu Đào, thực lực chỉ sợ so với người không cách biệt.

Nhiều người tụ tập ở đây đều là Nhân Hội thành viên cả. Bất quá, số người nhận thức được Tinh Hồn không quá nhiều, còn chưa đến mười người.

Nội môn Nhân Hội, thực lực của Hạng Hạo rất mạnh, cơ hồ so với Chu Kinh không cách biệt bao nhiêu. Có thể nói, Hạng Hạo chính là một trong số những đệ tử cấp yêu nghiệt, thực lực cực mạnh.

Thế nhưng Hoắc Tôn nhận định Tinh Hồn so với Hạng Hạo không cách biệt, thật khiến cho người cảm thấy khó tin.

- Hoắc Tôn, có phải người đang đánh giá cao tên Tinh Hồn đó?

Một tên Nhân Hội thành viên tên là Thẩm Hằng, tu vi sơ kỳ Địa Tiên cảnh, cảm thấy khó tin với nhận định của Hoắc Tôn.

Hạng Hạo thực lực kinh người, Nhân Hội thành viên, Hạng Hạo thực lực xếp vào mười người mạnh nhất. Không chỉ Thẩm Hằng mà còn không ít Nhân Hội thành viên khác cũng không tin tưởng.

- Thực lực của hắn rất mạnh.

Hạng Hạo mở miệng nói.

- Tuy rằng chưa từng chân chính giao thủ, thế nhưng nếu giao chiến với hắn, ta chưa bao giờ dám nắm chắc cả. Trước đây, và cả bây giờ đều như vậy.

Người có khả năng nhìn ra được bệnh tình của hắn, có khả năng trị được bệnh của hắn há có phải hạng tầm thường.

Hạng Hạo đã nói vậy, tuy rằng không nguyện ý, nhưng không ai nói gì thêm.

Đúng lúc đó, một nhóm người khác cũng vừa xuất hiện.

-Ồ, không phải Hạng Hạo đây sao?

Thanh âm vừa lên liền khiến Nhân Hội thành viên chú ý đến.

Chỉ thấy đi về hướng bọn họ, dẫn đầu là một tên thanh niên gương mặt dễ nhìn, đôi mắt cười híp lại, tạo cho người ta một cảm giác xảo trá. Chính là Trương Vĩ, người trước đây là ngoại môn trưởng lão Thiên Hội.

Thiên phú của hắn rất khá, dĩ nhiên theo thời gian cũng liền trở thành nội môn đệ tử.

Đi cùng với hắn còn có một số người quen thuộc khác, tỷ như Dương Khai, Đoạn Hải...

Thiên Hội cùng Nhân Hội xích mích, những thành viên chủ chốt gặp nhau liền tạo thành một trường cảnh dễ gây chú ý, trong không gian ầm ầm có những tia lôi điện va chạm. Nếu không phải đang ở trong tông môn, bằng ở bên ngoài, chỉ sợ đã lao vào đánh nhau rồi.

- Chúng ta rất quen nhau sao?

Hạng Hạo liếc mắt nhìn Trương Vĩ, lạnh lùng hỏi.

Ngữ điệu sắc lẹm, không đặt Trương Vĩ vào trong mắt.

Trương Vĩ nội tâm trầm xuống, nhưng biểu cảm trên mặt như thường, tựa hồ như không để ý đến sự lạnh lùng kia.

Chỉ thấy hắn cười ha ha, rồi nói:

- Chỉ nói với các ngươi một tiếng, huynh đệ của bọn ngươi lần này chết chắc. Chu Kinh Chu sư huynh lần này đích thân ra tay.

- Chu Kinh? Mạnh lắm sao?

Hạng Hạo lại lãnh đạm nói.

Mạnh lắm sao?

Nụ cười trên mặt Trương Vĩ đông cứng lại. Ý tứ của Hạng Hạo chính là hắn chưa từng đặt Chu Kinh vào trong mắt.

- Ha ha, người rất tự tin với thực lực của hắn ta? Rất mong chờ, ta liền chuyển cáo lại với Chu sư huynh. Cáo từ.

Nói xong, Trương Vĩ liền kéo người đi mất.

Bắc Cung Thanh Đan ánh mắt hơi lo lắng nhìn Hạng Hạo nói.

- Người mang rắc rối thêm cho hắn rồi thì phải.

- Không phải mang rắc rối, mà sự thật chính là như vậy. Tiềm lực của Tinh Hồn rất mạnh, không phải loại người như Chu Kinh có thể đánh đồng.

Hạng Hạo vẫn giữ nguyên suy nghĩ, không hề bởi vì tiếng tăm thực lực từ trước đến nay của Chu Kinh mà dao động. Hắn rất có lòng tin, trận chiến này, Chu Kinh nhất định bại.

- Nói chính xác lắm.

Khi Hạng Hạo vừa mới nói xong thì một thanh âm khác vang lên bên tai.

Ánh mắt nhìn qua thì phát hiện, chẳng biết từ lúc nào Thượng Quan Lân đã xuất hiện.

Hạng Hạo trong lòng trầm xuống. Hắn vốn tự tin với thực lực của mình, vậy mà Thượng Quan Lân ở gần đến vậy mà hắn cũng không phát giác ra được.

- Gặp qua Thượng Quan sư huynh.

Nhìn bề ngoài, Thượng Quan Lãnh chỉ là một gã sơ kỳ Địa Tiên cảnh, tu vi kém hơn so với Hạng Hạo. Nhưng trực giác mách bảo, tuyệt đối Thượng Quan Lãnh không giống như bề ngoài.

Vả lại, Thượng Quan Lãnh là Chiến Bang thành viên, thời gian trở thành nội môn sớm hơn, gọi một tiếng sư huynh khách khí cũng chẳng có gì mất mặt.

- Lâu ngày không gặp, thực lực của người lại mạnh hơn. Aizz... ta đúng là kém cỏi, bị mấy tên sư đệ vượt mặt cả rồi. Mất mặt quá.

Thượng Quan Lãnh gương mặt lộ vẻ thất thần, chán nản nói.

Nhưng ai mà biết được rằng, cái tên nhìn lười biếng chán nản này đã đột phá hậu kỳ Địa Tiên cảnh, thực lực vô cùng mạnh chứ.

- Sư huynh nói đùa.

Hạng Hạo dĩ nhiên sẽ không tin thực lực của Thượng Quan Lãnh kém cỏi. Chỉ sợ là hắn ta đang cố ý sử dụng thủ đoạn nào đó để che dấu thực lực của bản thân.

Có vẻ như nhìn ra được sự cảnh giác của Hạng Hạo, bất quá Thượng Quan Lãnh không bận tâm đến, lại chuyển sang chủ đề Tinh Hồn nói tiếp.

- Mà sao người lại tự tin với gã Tinh Hồn đó vậy? Ta nghe nói, hắn chỉ là một gã trung kỳ Phù Tiên cảnh thôi mà.

Hắn làm ra vẻ hiểu kỳ.

- Sao? Hắn chỉ là một gã Phù Tiên cảnh?

Thẩm Hằng gương mặt lộ vẻ kinh ngạc.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 244: Cút Ra Đây...

Phù Tiên cảnh chiến Địa Tiên cảnh, không những vậy mà còn trọng thương, phế xuống một tay, chuyện này, có thể tin sao?

Thẩm Hằng không tin, Nhân Hội đệ tử không tin.

- Có thể là hãn dùng bí pháp che dấu thực lực.

Hoặc Tôn trong đầu lóe lên suy nghĩ này. Nghe nói xuất thân trước đây của Tinh Hồn vốn là một tên tán tiên lang bạt Phi Lan châu, không biết chừng khí vận gia thân lại nhặt được một loại bí pháp có tác dụng che dấu tu vi chân chính.

- Giả heo ăn thịt hổ, có lẽ chính là như vậy. Y cũng thật âm hiểm.

Thẩm Hằng bỗng nói. Nhưng câu vừa mới ra khỏi miệng thì hãn ta liền vô hình cảm giác được một cỗ lãnh ý.

Cỗ lãnh ý này lại đến từ Hạng Hạo, ngay lập tức khiến cho Thẩm Hằng phải ngậm mồm lại, không dám nói thêm câu nào nữa.

- Ha ha, có phải giả heo ăn thịt hổ hay không, một lát nữa tự nhiên biết thôi. Kịch hay còn ở phía trước, cần gì phải nóng vội.

Giọng cười tiếu ý vang lên.

Cũng vừa lúc đó từ phía chân trời xuất hiện mấy đạo kiếm quang. Từ kiếm quang này bộc lộ ra một cổ dao động khí tức mạnh mẽ cuồn cuộn.

Chỉ thấy ngự trên thanh tiên kiếm là một tên nam tử lãnh ngạo, gương mặt tuấn tú, mái tóc đen phiêu dật trong gió, phản phát như một vị trích tiên. Bất quá, trong ánh mắt lộ ra vẻ giận dữ, ngập tràn sát khí.

Gã nam tử này tự nhiên là Chu Kinh, thiên tài Thiên Kiếm tông. Đi theo phía sau Chu Kinh là mấy tên Cổ Phạn, Thượng Quan Dật...

- Nhân vật chính đến rồi đây.

Xuất hiện chói mắt liền khiến người ta chú ý đến ngay.

Chu Kinh đáp xuống mặt đất, xung quanh rất nhiều vị trưởng lão và những nội môn đệ tử chú ý đến hẳn.

Chu Kinh đến Vân Vụ Linh Tuyền, tự nhiên là muốn tự tay trả thù cho sư đệ Chu Đào của mình.

Vạn ánh chú mục, Chu Kinh dĩ nhiên không quan tâm đến, hẩn hướng về phía Vân Vụ Linh Tuyền trực tiếp xông vào.

Chu Kinh vừa xuất hiện không lâu thì chân trời xuất hiện thêm mấy đạo linh quang khác.

- Đó là... Chu gia trưởng bối.

- Là Chu Lâm trưởng lão, thúc thúc của Chu Kinh và Chu Đào. Nghe nói Chu Lâm trưởng lão không lâu trước đây đã tiến vào trung kỳ Linh Tiên cảnh, thực lực thâm sâu khó lường.

- Chu gia thế lực ở Thiên Kiếm tông ngày càng mạnh à.

-

Chu Lâm trưởng lão, nhìn tướng mạo so với Chu Kinh có vài phần tương tự, trong mắt càng thêm một cổ âm trầm, khí thế tuy đã thu liễm nhưng vẫn khiến cho các đệ tử cảm thấy áp lực.

- Sư thúc, chuyện này để ta giải quyết, sư thúc không cần phải quấy rầy sư thúc tu hành.

Tuy đang tức giận vì sự việc của Chu Đào, thế nhưng đối với trưởng bối trong tộc, Chu Kinh thái độ thi lễ, nói.

Chỉ thấy Chu Lâm trưởng lão khẽ hừ một tiếng, nói:

- Có kẻ to gan dám trọng thương Chu gia đệ tử, ta là trưởng bối, tự nhiên phải ra mặt. Chu Kinh, lần này xuất thủ, không cần phải lo lắng, cứ giết đi.

Ngữ điệu vô cùng sát phạt.

Cứ giết đi?

Thiên Kiếm tông môn quy cấm các đệ tử giết lẫn nhau, vậy mà Chu Lâm lại tùy tiện nói cứ giết đi.

Khóe miệng Chu Kinh nở một nụ cười lạnh. Vốn hắn cũng có dự định như vậy, muốn giết Tinh Hồn, trả thù cho Chu Đào, đồng thời cũng chấn nhiếp những người khác, đụng vào người Chu gia phải trả cái giá lớn như thế nào.

Bất quá, hắn còn e ngại quy tắc tông môn.

Nhưng bây giờ, Chu Lâm, sư thúc của hắn đã nói như vậy, thế thì còn sợ cái gì nữa.

- Thúc thúc, ta đã minh bạch.

- Ủm, người đâu, mang cấm chế mở ra.

Chu Lâm ngữ điệu lãnh đạm ra lệnh. Chu Lâm, nội môn trưởng lão Thiên Kiếm tông, địa vị siêu việt, phi thường cao cường, tự nhiên có năng lực ra lệnh.

Vừa đúng lúc Nguyên Tử chân nhân đến nên. Mắt thấy Chu Lâm xuất hiện, trong lòng bỗng xuất hiện một loại dự cảm không ổn.

- Chu Lâm, ngươi muốn làm gì?

Chu Lâm ánh mắt nhìn về phía Nguyên Tử chân nhân, trong lòng trầm xuống.

- Tự nhiên là muốn bắt tên nghịch đồ kia. Hắn tại Thiên Kiếm tông trọng thương đồng môn, không xem người khác ra gì, tự nhiên là phải trừng phạt.

Chu Lâm không hề nhắc đến hai chữ Chu gia, mà liền đem quy tắc tông môn ra nói chuyện.

- Có chuyện gì cũng phải đợi thời gian tu hành kết thúc.

- Còn cần đợi hắn tu hành? Hắn ta ngông cuồng, xem thường đồng môn như vậy, Thiên Kiếm tông không cần loại cuồng đồ này. Người đâu, mau mở cấm chế ra. Chu Kinh, mau vào bắt tên cuồng đồ đó lại.

Không hề đem ý tứ của Nguyên Tử chân nhân đặt ở trong lòng, Chu Lâm thanh âm quát lớn ra lệnh. mấy tên đệ tử kia tự nhiên đều là Chu gia đệ tử cả, dĩ nhiên nghe theo mệnh lệnh của Chu Lâm, lập tức tiến đến gần Vân Vụ Linh Tuyền, bắt đầu mở ra kết giới.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Trong lúc bên ngoài kinh biển ngập tràn thì nhân vật chính của chuyện này lại đang một mực tập trung tu hành.

Vận chuyển Hồn Nguyên Thiên Thần Quyết, đem năng lượng phi thường đậm đặc tinh thuần từ Vân Vụ Linh Tuyền điên cuồng hấp thu.

Từ bên trong đan điền, hạt châu thần bí như bị kích thích, nó rung động ảnh hưởng đến Thôn Phệ Tiên Phù.

Năng lực của Thôn Phệ Tiên Phù là giúp cho khả năng hấp thu thiên địa chi vật tăng gấp ba lần so với bình thường. Có thể nói, tốc độ thu nạp năng lượng của Tinh Hồn bây giờ chỉ dùng hai chữ điên cuồng để hình dung.

Tuy rằng năng lượng của Vân Vụ Linh Tuyền rất tinh thuần ôn hòa, nhưng thu nạp với tốc độ điên cuồng như thế này, nếu là người khác chỉ sợ liền bạo thể mà chết.

Bất quá, có thể Tinh Hồn phi thường cường hãn, tu luyện Trấn Ngục Huyền Thể, chưa gần gia trì Hư Không Chiến Thể cũng mạnh ngang ngửa Hậu Thiên hoang thú cấp ba chí tôn, thế nên miễn cưỡng có thể chống trụ được với tốc độ thu nạp khủng khiếp này.

Tại linh đài, năng lượng tinh thuần này, Thể Đạo Liên thể nào lại chịu bỏ qua?

Bên dưới đế đài bắt đầu xuất hiện vô số sợi hắc ti, hắc ti hấp dẫn năng lượng từ khắp cơ thể đổ dồn đến linh đài, rồi bằng sự thần kỳ và tham lam của nó, bao nhiêu năng lượng đến đều bị nó điên cuồng cắn nuốt.

Luận về sự điên cuồng tham lam, Tinh Hồn so với Thể Đạo Liên cơ hồ chỉ đành cam bái hạ phong.

Thế Đạo Liên chịu lấy năng lượng từ Vân Vụ Linh Tuyền làm sinh cơ, dĩ nhiên khiến cho Tinh Hồn vui mừng khôn tả.

Này gia hỏa Thế Đạo Liên vô cùng khó tính, năng lượng mà nó đã dùng qua một lần thì về sau liền khinh thường ngó ngàn đến.

Vậy nên mặc dù động phủ tu hành mà tông môn cung cấp tuy rằng địa phương tu luyện không tồi, nhưng nó không để đáp ứng yêu cầu khiến cho Thế Đạo Liên sinh trưởng.

Hấp thu năng lượng, chỉ thấy Thế Đạo Liên màu cam càng lúc càng trở nên rực rỡ, dần dần màu cam liền muốn phủ lấy toàn bộ Thế Đạo Liên nhỏ bé rồi.

Có ăn có trả.

Nó bắt đầu nhả ra năng lượng màu cam, thấy được cỗ năng lượng này, Tinh Hồn phi thường cao hứng, liền lập tức vận chuyển năng lượng này luyện hóa.

Dưới sự trợ giúp từ thần bí châu, để cho Thôn Phệ Tiên Phù và Thế Đạo Liên tự vận hành dẫn động năng lượng từ Vân Vụ Linh Tuyền, tiếp theo Tinh Hồn tập trung luyện hóa năng lượng được nhả ra kia.

Đây mới là năng lượng chính giúp tu vi của hãn đột phá.

Tuy rằng thực lực của Tinh Hồn rất mạnh nhờ vào lực lượng thân thể cường hãn, nhưng chung quy, thứ nhất để duy trì Hư Không Chiến Thể, thứ hai cần thi triển những vũ kỹ mạnh mẽ rất cần đến nguyên lực.

Mà nguyên lực muốn nhiều hơn thì cần phải đột phá cảnh giới tiếp theo.

Tuy rằng Tinh Hồn ngoài đan điền còn chín không gian động thiên hồ trợ tích tụ nguyên lực, nhưng đó chỉ là kế sách ngắn hạn mà thôi.

Vì vậy, đột phá cảnh giới tiếp theo vô cùng thiết yếu.

Khi luyện hóa năng lượng màu cam thì bên ngoài thân thể, tại không gian động thiên thứ hai xuất hiện dao động mạnh mẽ.

Nguyên lực trong không gian động thiên tựa hồ như biến thành một trận dông bão, điên cuồng hội tụ về phía trung tâm, phản phát như hóa thành một cái tâm bão nguyên lực vậy.

Đồng thời, năng lượng màu cam mà hắn đang luyện hóa đang trực tiếp đổ dồn về phía không gian động thiên thứ hai này.

Chuyện này, Tinh Hồn đã từng trải qua một lần rồi.

Không gian động thiên kịch biến, đây là dấu hiệu muốn kết phù.

Không gian động thiên thứ hai muốn ngưng kết phù lục?

Tinh Hồn nội tâm rung động, lập tức tinh thần tập trung cao độ, liên dẫn động năng lượng càng nhiều hơn.

Thể Đạo Liên như phát sinh cộng minh, tốc độ hấp thu năng lượng ngày một nhanh hơn để kịp bổ sung năng lượng giúp tăng khả năng ngưng kết phù lục.

Thời gian chậm rãi trôi qua, mỗi một khắc đều chẳng khác gì một trận chiến.

Bỗng ầm một tiếng, cơ thể Tinh Hồn vang ra âm thanh minh minh, không gian xung quanh chấn động, chỉ thấy ánh sáng từ không gian động thiên tỏa sáng rực rỡ.

Tiên phù ngưng tụ thành công.

Không những thành công, mà còn biến thành một cái kỳ tích nữa.

Tại không gian động thiên thứ hai, không ngờ lại ngưng kết ra một cái phù lục cao chín thước.

Cực hạn thiên tài ngưng kết phù lục chính là tiên phù cao chín thước.

Mà Tinh Hồn, hẳn không chỉ ngưng kết được một, mà đến tận hai cái phù lục cao chín thước.

Chuyện này mà để người khác biết được, tuyệt đối tạo thành một cái oanh động.

Trong không gian động thiên thứ hai, tại phía trung tâm, phù lục cao chín thước nằm lơ lửng, vẫn đang tiếp tục hấp nạp năng lượng để củng cố chắc chắn, không để bị sụp đổ.

Tiên phù thứ nhất Hồn Độn Tiên Phù, Tinh Hồn vẫn chưa biết được chính xác khả năng của nó, nhưng nhất định bất phàm.

Tiên phù thứ hai, Thôn Phệ Tiên Phù, gia trì khả năng hấp thu năng lượng thiên địa gấp ba lần.

Mà cái tiên phù thứ ba này, khoảng khắc vừa mới hình thành, cảm giác Tinh Hồn nắm trong tay lực lượng thiên địa pháp tắc, làm cho sức mạnh vô hình mạnh bên gấp ba lần.

Theo như hiểu biết của hẳn, năng lực này gọi là thể mượn thiên, năng lực mà chỉ có tiên giả Linh Tiên cảnh mới nắm bắt được.

Vậy mà Tinh Hồn, sau khi ngưng kết phù lục thứ ba lại có năng lực mượn thiên, lợi dụng không gian chi lực khiến sức mạnh tăng lên gấp ba lần.

Tiên phù thứ ba ngưng kết thật sự quá nghịch thiên.

Thể chất hiện tại, Trấn Ngục Huyền Thể tầng thứ hai, Địa Tiên cảnh không có đối thủ.

Gia trì Hư Không Chiến Thể tầng thứ hai, diệt sát sơ kỳ Linh Tiên cảnh.

Bây giờ sử dụng sức mạnh của tiên phù thứ ba, năng lực mượn thiên, lợi dụng không gian chi lực, trung kỳ Linh Tiên cảnh không phải đối thủ.

Tiên phù này, Tinh Hồn liền gọi nó là Không Gian Tiên Phù.

Kích động, nội tâm hẳn đang rất kích động.

Thực lực tiến bộ quá nhanh so với dự kiến của hắn.

Áp chế xuống tâm tình phấn khích, Tinh Hồn tiếp tục hấp thu năng lượng của Vân Vụ Linh Tuyền.

Việc hấp thu lúc này chỉ là bổ sung năng lượng, bởi Thể Đạo Liên đã thu lại hắc ti, nhưng hấp thu năng lượng của Vân Vụ Linh Tuyền.

Gia hỏa này, xem ra đã chán chê khinh thường năng lượng này nữa rồi.

Bất quá không sao, sức mạnh tiến bộ lớn, như thế này đã là quá đủ.

Nhưng ngay vừa lúc ngưng tụ xong Không Gian Tiên Phù, thời gian bất quá chỉ mới nửa ngày trôi qua, thế nhưng đột nhiên có âm thanh từ không gian truyền đến.

Tinh Hồn nhướng mày lên.

Âm thanh này chính là cấm chế đang muốn mở ra.

Cấm chế còn chưa kịp mở thì từ bên ngoài, một giọng nói cao ngạo tràn đầy sát khí vọng đến.

- Tinh Hồn, mau rút ra đây cho ta.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 245: Nhàm Chán...

Tinh Hồn nhướng mày, còn chưa kịp thu lại công pháp thì bỗng nhiên từ trên bầu trời xuất hiện một bàn tay khổng lồ, khí thế như thiên quân vạn mã từ trên cao giáng xuống, uy thế mãnh liệt. Chỉ thấy thiên địa linh khí xung quanh ba động dữ dội, cuồng phong gào thét, bàn tay kia uy lực càng lúc càng mạnh, muốn đè hẳn thành một đồng thịt vậy.

Xem ra là Chu Kinh căn bản không muốn cho Tinh Hồn cơ hội nào để giải thích hay hoàn thủ cả.

Vừa mới xuất hiện đã tung ra sát chiêu, uy thế vũ bão, dồn Tinh Hồn vào chỗ chết.

Dù là ai, đang chìm đắm trong tu luyện, đột ngột bị người ngoài phá đám, tâm trạng như thế nào dễ chịu được?

Cũng may là Tinh Hồn vừa mới vượt qua giai đoạn nguy hiểm, nếu như Chu Kinh xông vào sớm hơn vài giây, chỉ sợ Tinh Hồn thực sự gặp nguy hiểm đến tính mạng.

Nhưng dù vậy, hắn vẫn rất tức giận.

Chỉ thấy bàn tay từ trên cao giáng lâm, khiến cho thiên địa linh khí xung quanh Vân Vụ Linh Tuyền bạo động dữ dội, từ trong vụ khí huyền ảo lộ ra thân hình của Tinh Hồn.

Uy lực chưởng pháp quý dị, nếu trúng vào người, hậu quả có thể tưởng tượng ra được.

Bất quá, Tinh Hồn nào ngồi im một chỗ chờ đợi một chưởng của Chu Kinh đánh vào đầu?

Dĩ nhiên là không.

Đã không đụng vào thì thôi, một khi đã uy hiếp tính mạng, vậy thì đừng mong hãn bỏ qua, bất kể đối phương có lai lịch như thế nào đi nữa.

Tinh Hồn nguyên lực vận chuyển, bàn tay siết lại thành quyền, hai chân nhún lên phóng thẳng lên trời.

- Cái tên kia có phải bị điên rồi không? Lại dám lao thẳng vào lôi chưởng khủng bố kia?

- Chu Kinh tuy rằng chủ yếu luyện kiếm đạo, nhưng chưởng này của hãn, uy lực không hề tầm thường, ầm ầm có lôi điện chi lực, uy lực khó có thể tưởng tượng.

Đột ngột bay lên giữa không trung đầy bão táp do Chu Kinh một chưởng tạo thành, trong suy nghĩ của đại đa số chúng nhân, Tinh Hồn chẳng khác gì một con thiêu thân ngu dốt.

Trong suy nghĩ của bọn họ, một chưởng này, Tinh Hồn tất chết.

Nhưng nào có thể đơn giản như vậy?

Uy lực lôi điện chưởng này rất mạnh, uy thế khó lường, nhưng muốn diệt sát Tinh Hồn thì vẫn chưa đủ lực lượng.

Chỉ thấy Tinh Hồn một quyền đơn giản xuất ra, trong lôi điện ba động mạnh mẽ, vậy mà bị một quyền đơn giản phá nát.

Một tiếng nổ vang giữa bầu trời, tạo thành dư chấn lan truyền ra xung quanh, một trận cuồng phong thổi lên. Chỉ thấy bàn tay lôi điện kia không ngờ lại vỡ nát hoàn toàn, chột trong vụ chấn động, một bóng người từ trên cao đáp xuống mặt đất, chính là Tinh Hồn.

Tiếp một chương, Tinh Hồn không bị hao tổn dù chỉ một sợi tóc.

Chúng nhân trở mắt ngạc nhiên, Tinh Hồn, vậy mà không bị làm sao cả.

Chu Lâm trưởng lão ánh mắt thoáng qua một tia ngạc nhiên, thực lực của Chu Kinh, hẳn ta nắm rất rõ. Đối phương dễ dàng phá vỡ chương lực, đủ biết Chu Đào bại dưới tay hẳn cũng không quá khó hiểu.

Nguyên Tử chân nhân nội tâm cũng hơi rung động. Y nhận ra được, so với lúc trước, Tinh Hồn cơ hồ đã muốn mạnh hơn.

Thượng Quan Lãnh khé miệng nhếch lên một nụ cười nhạt, gương mặt thản nhiên, tựa hồ biết rằng sự việc nó phải diễn ra như vậy.

Dù sao thì hẳn cũng khác biệt những người ở đây, hẳn từng chứng kiến Tinh Hồn thực lực hoàn toàn bại lộ, một mình chiến đấu với hai tiên giả Linh Tiên cảnh mà chỉ bị thương nhẹ.

Hắn tự nhận bản thân là một thiên tài, nhưng coi bộ, bản thân so với Tinh Hồn tự chung có chút thua thiệt.

Tại Thiên Kiếm tông này, người có thể trấn áp được Tinh Hồn, trong thế hệ cùng giai, có lẽ chỉ có mỗi Dương Thiên Quân mà thôi.

Hạng Hạo quan sát Tinh Hồn chiến đấu, nhưng cũng không quan liếc mắt để ý đến Thượng Quan Lãnh. Trông thấy biểu hiện này của Thượng Quan Lãnh, nội tâm Hạng Hạo chột xuất hiện một tia nghi hoặc.

Người trực tiếp xuất thủ, chính là Chu Kinh, trong ánh mắt của hắn ngạc nhiên.

Chương này của hắn, tuy không phát huy hết thực lực, nhưng mà muốn phá giải dễ dàng như vậy, Thiên Kiếm tông ít có người làm được.

Chẳng trách, em trai của hắn – Chu Đào lại bị người ta chặt xuống một tay.

Thực lực của Tinh Hồn xem ra hơi nằm ngoài dự kiến.

Đáp xuống mặt đất, ánh mắt Tinh Hồn lạnh băng, giọng nói khàn khàn lạnh lùng vang lên.

- Kẻ nào đến làm phiền ta tu hành?

- Hừ, phế xuống một tay em trai của ta, giọng điệu vẫn phách lối ngạo mạn như vậy.

Chu Kinh hừ lạnh một tiếng. Mặc dù sức mạnh của Tinh Hồn khác biệt trong tưởng tượng, nhưng như vậy thì đã sao? Kết cục hôm nay cũng sẽ không có nhiều khác biệt.

- Ta là Chu Kinh, anh trai của Chu Đào, đến đây để lấy mạng chó của ngươi.

Chu Kinh căn bản không đặt Tinh Hồn vào trong mắt, trực tiếp nói thẳng.

Tinh Hồn ánh mắt liếc nhìn xung quanh, bây giờ mới phát hiện ra, nguyên lai trong lúc hắn tu hành, ở bên ngoài có nhiều người tụ tập đến như vậy.

Một cánh tay của Chu Đào, dù đoán trước được rằng thế nào cũng có chuyện, nhưng không nghĩ đến lại dẫn động oanh tạc cỡ này.

- Môn quy không cho phép chém giết? Người không đặt môn quy vào trong mắt?

Tinh Hồn nhìn Chu Kinh, hỏi.

- Hừ, người còn dám nói câu này? Trước đó xuất thủ với Chu Đào, người có nghĩ đến hậu quả không?

- Em trai người không được dạy dỗ tốt, chủ động tìm ta gây hấn, chặt xuống một tay chính là bài học cho hăn, sau này chớ cần bậy, kéo không chỉ mất một tay, mà cái mạng nhỏ cũng không giữ được.

- Miệng lưỡi thật tốt, nhưng không có ý nghĩa.

Đứng cách đó không xa, ở sau lưng Chu Kinh, Chu Lâm trưởng lão cười lạnh một tiếng, nhìn Tinh Hồn nói tiếp:

- Người từ đầu đã không đặt môn quy vào trong mắt, vậy thì giải thích không có ý nghĩa. Chu Đào, giết hăn, thay Thiên Kiếm tông thanh lý môn hộ.

- Chu Lâm, Thiên Kiếm tông còn có Hình Kiếm đường.

Nguyên Tử chân nhân chen vào.

- Không cần thiết cần đến Hình Kiếm đường. Chu Đào, xử lý đi.

Căn bản không có đem ý tứ của Nguyên Tử chân nhân để ở trong lòng, Chu Lâm trực tiếp hạ mệnh lệnh. Dĩ nhiên, cái ý tứ môn quy chỉ là cái cớ để quy chụp, tóm lại, mục đích cuối cùng là không để cho Tinh Hồn sống sót.

Là người thông minh, tự nhiên minh bạch.

Chu Đào dĩ nhiên hiểu rõ ý tứ, cũng không nhiều lời nữa, lập tức rút kiếm ra.

Hắn ta là kiếm tu, kiếm tu trong tay có kiếm, khí thế trên người lập tức tay đổi.

- Người là người đầu tiên được thử nghiệm Kinh Lôi Kiếm Pháp, chết dưới Kinh Lôi Kiếm Pháp, người nên cảm thấy vinh dự.

Chu Đào lạnh giọng nói, sau đó nguyên lực rót vào bảo kiếm.

Chu Đào là thế gia đệ tử, bản thân là thiên tài số một trong gia tộc, bảo kiếm trong tay, tự nhiên bất phàm.

Liếc mắt liền nhận ra cấp bậc, không ngờ lại là một thanh trung phẩm linh khí, bên trong gia cố rất nhiều cấm chế công kích.

Nguyên lực rót vào, lưỡi kiếm xuất hiện những tia sáng màu tím, nhìn giống như những tia lôi điện vậy.

- Kinh Lôi Kiếm Pháp.

Giữa bầu trời, một thanh lôi kiếm đột ngột hiện ra. Lôi kiếm mang theo lực lượng lôi điện, không gian vang lên những tiếng nổ tí tách rợn người, bên trong ẩn chứa lực lượng hủy diệt khủng bố.

Dù đứng ở rất xa, nhưng cuồng phong thổi đến, bên trong ẩn chứa lực lượng lôi điện khiến cho không ít đệ tử chấn kinh, bước chân theo bản năng lùi về phía sau một bước.

Một kiếm này uy thế mạnh mẽ.

Chu Kinh bộ pháp lăng thiên, giữa bầu trời vận chuyển lôi điện lực lượng, phảng phất như một tôn lôi thần.

Hai tay nắm chặt kiếm, rồi từ trên cao bổ thẳng xuống.

Lôi kiếm không lơ, nhìn thì chậm, nhưng thực chất lại rất nhanh.

Kiếm trong giây lát đã đến trước mặt Tinh Hồn, cuồng phong thổi đến khiến cho mái tóc bạch kim bay tán loạn.

Nguy hiểm đến trước mặt, nhưng gương mặt Tinh Hồn biểu cảm bất biến, gương mặt lãnh đạm, phi thường bình tĩnh.

Bất quá, sự bình tĩnh này của hắn, trong mắt người khác thì lại giống như đang thủ túc chịu chết.

- Chu Đào không hổ là thiên tài, không ngờ đã luyện được Kinh Lôi Kiếm Pháp uy lực mạnh bậc này.

- Nhìn xem, hắn ta bị khí thế của Chu Đào áp chế đến nỗi không thể cử động được, ha ha.

- Chu Đào dù sao cũng thuộc về yêu nghiệt thiên tài Thiên Kiếm tông, thực lực vô cùng mạnh mẽ, so với đệ tử thiên tài bình thường cơ hồ mạnh mẽ hơn gấp mấy lần. Đệ tử nội môn Thiên Kiếm tông, số người so sánh được, cơ hồ đếm trên hai bàn tay.

- Không có chống lưng lại đi chọc vào Chu gia, đúng là một tên ngu ngốc.

- Chu Đào sư huynh uy vũ.

-

Không ít người cho rằng, Tinh Hồn lần này chết chắc.

Nguyên Tử chân nhân gương mặt khó coi, thầm than không ngờ mọi chuyện lại diễn biến theo chiều hướng xấu.

Hắn rất muốn ngăn cản Chu Kinh lại, thế nhưng một bên Chu Lâm và những trưởng lão khác thuộc về Chu gia thế lực bất kỳ lúc nào cũng có thể xuất thủ cản đường hắn lại.

Bọn họ muốn giết chết Tinh Hồn.

Vừa trả thù cho Chu Đào, vừa để giết gà dọa khỉ. Kết cục đã định, Tinh Hồn nhất định phải chết.

Có vẻ như đoán biết được ý định của Nguyên Tử chân nhân, thế nên Chu Lâm và những trưởng lão thuộc về Chu gia thế lực đều trong trạng thái sẵn sàng chiến đấu để cản đường.

Chu Lâm khước miệng nở một nụ cười lạnh lẽo, ánh mắt nhìn Tinh Hồn chẳng khác gì trông thấy một cái xác chết vậy.

Nhưng nụ cười này, vài giây sau đó liền phải cứng đờ lại.

Trong cơn bão táp phong ba, đối diện với một kiếm tàn bạo, Tinh Hồn đôi mắt lóe lên linh quang.

Hắn thậm chí không buồn triệu hồi ra cổ kiếm Đồ Lục, bởi căn bản là không cần đến.

Hư Không Chiến Thể khởi động gia trì lên Trấn Ngục Huyền Thể, khí thể của Tinh Hồn đột nhiên thay đổi, trở nên mạnh mẽ bá đạo, như một tôn chiến thần xuất thế.

Thiên địa nguyên khí xung quanh Vân Vụ Linh Tuyền giống như bị kích thích, hướng Tinh Hồn điên cuồng tụ tập lại, ẩn ẩn trong không gian có một luồng lốc xoáy linh khí, làm cho không gian thoáng chốc hư huyền vụn vụn.

Tinh Hồn bàn tay giơ ra, thiên địa nguyên khí tập trung vào lòng bàn tay, trong giây lát biến thành một quả cầu khổng lồ.

- Phong Bộc Loa Toàn Qua.

Bên trong quả cầu màu xanh lam trông như một viên ngọc này có vô số đạo lỗ xoáy điên cuồng xoay tròn, lực tàn phá từ bên trong chỉ chờ đợi thời cơ để bộc phá.

Với vô số lỗ xoáy với tốc độ cực kỳ khủng bố, một khi bạo tạc, uy lực khó có thể tưởng tượng nổi.

Đây là tuyệt chiêu mà đệ tử thứ tư Long Ngọc Huyền sáng tạo ra, nhìn bên ngoài trông rất tầm thường, thế nhưng uy lực tàn phá lại rất khủng bố.

Trong mắt những người đang quan sát, Tinh Hồn tế hội thiên địa nguyên khí tạo thành một quả cầu kia, hành động này bất quá giống như đang giãy dụa.

Không ai nghĩ rằng, quả cầu có thể chống cự lời kiếm khổng lồ hủy diệt giáng lâm.

Cũng không ai nghĩ rằng, Tinh Hồn lần này sống sót dưới một kiếm kinh lôi kia.

Đứng từ rất xa, Thượng Quan Lãnh ánh mắt chăm chú nhìn vào Tinh Hồn, trong lòng cười lạnh.

« Quả nhiên, cỡ như tên phế thải Chu Kinh vẫn không khiến hãn chân chính bộc lộ sức mạnh thật sự. Nhàm chán! »

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 246: Đùng Chọc Diên...

Thượng Quan Lãnh không nắm rõ thực lực của Tinh Hồn rốt cuộc cực hạn nằm ở đâu, thế nhưng trong số những người đang có mặt ở đây, hẳn ta chính là người nắm rõ nhất thực lực Tinh Hồn mạnh yếu ra sao.

Hắn lắc đầu, mục đích đến đây là để quan sát xem thực lực của Tinh Hồn chân chính như thế nào, đáng tiếc, đối thủ của hắn lại quá kém cỏi, không đủ lực khiến cho Tinh Hồn sử dụng đến ba thành chiến lực.

Kết quả đã hiện ngay trước mắt, vì vậy Thượng Quan Lãnh mới lắc đầu thất vọng.

Chỉ nghe một tiếng nổ rền vang giữa thiên địa, kinh phong kịch liệt bạo chuyển, vô số phong nhận sắc bén bắn ra tứ phương bát hướng, mang theo dư lực tàn phá, nhưng đệ tử đứng gần đó quan sát hơi không cẩn thận liền bị thương như chơi.

Trên bầu trời một cỗ oanh động dữ dội, âm thanh minh minh vang vọng kéo dài.

Giữa không trung, bóng dáng Chu Kinh chao đảo, sắc mặt tái nhợt, khóe miệng xuất hiện một tia máu tươi.

Trong đôi mắt tràn đầy khiếp sợ.

Uy lực của Kinh Lôi Kiếm Pháp đã đột phá đại thành cảnh giới, trong cùng giai tuyệt đối là bá chủ. Chu Kinh muốn một kiếm giết Tinh Hồn.

Nhưng chẳng ngờ, Tinh Hồn không những không chết mà còn phá vỡ kiếm pháp, khiến cho hãn khí huyết đảo lộn, uy lực cản trở.

Hắn chưa đột phá đến Linh Tiên cảnh, thế nên không có năng lực ngự không, lại bị cản trở ngược, vì vậy thân hình chao đảo muốn ngã xuống đất.

Có điều, còn chưa kịp ngã xuống thì trong con người xuất hiện một bóng người quen thuộc, chính là Tinh Hồn.

- Không thể nào... người làm sao có thể...

Trực tiếp lãnh một kiếm uy lực khủng bố, vậy mà ngoại trừ áo bào hơi bị tổn thương ra thì không bị tạo ra một chút thương thế nào cả.

Khiếp sợ. Chu Kinh nội tâm khiếp sợ.

Hắn không ngờ được rằng, thực lực của Tinh Hồn khủng bố đến như vậy.

Từ trước đến giờ, Chu Kinh chưa từng đặt người khác vào trong mắt, kể cả Dương Thiên Quân cũng như vậy, Chu Kinh luôn cho rằng bản thân hắn mới chính là thiên tài số một tại Thiên Kiếm tông.

Hắn luôn muốn tìm một cơ hội để chứng minh bản thân, cho trường bối Thiên Kiếm tông trông thấy ánh hào quang vạn trượng của hắn.

Đáng tiếc, Dương Thiên Quân hắn còn chưa được thách đấu thì đã thất bại thảm hại bởi Tinh Hồn – một gã nội môn đệ tử vô danh mà hắn xem như con sâu con kiến.

Tự cho bản thân là thiên tài?

Thất bại trên tay một tên Phù Tiên cảnh, có tư cách gì gọi là thiên tài?

Nỗi khiếp sợ bao trùm tâm trí, vô số câu hỏi bất chợt xuất hiện.

Câu trả lời cho những câu hỏi này thì chưa có, nhưng kết cục đi chọc vào Tinh Hồn thì đã hiển hiện ngay phía trước.

Một quyền đơn giản xuất hiện đến trước mặt hắn.

Không màu mè hoa lệ, chỉ là một quyền mà thôi. Thế nhưng một quyền này mang theo lực lượng vạn cân, chẳng khác gì bị một ngọn núi khổng lồ ném thẳng vào trong mặt cả.

Âm thanh xương cốt rạn nứt vang lên, âm thanh tuy rằng rất nhỏ, nhưng ở trong lòng của chúng nhân, nó chẳng khác gì âm thanh tiếng sấm nổ vang trời cả.

Từ trên cao, Chu Kinh thân thể rớt thẳng xuống đất, nhìn giống như một đạo lưu tinh lao thẳng xuống với tốc độ rất nhanh.

Ầm...

Lại có âm thanh bạo tạc, chính là cho Chu Kinh đáp đất tạo thành. Khói bụi bay đầy trời, tiếng gió gào thét vẫn chưa muốn ngưng.

Ngoại trừ âm thanh tiếng gió thổi thì toàn bộ không gian Vân Vụ Linh Tuyền im ắng đến lạ thường.

Không có một tiếng người nào vang lên cả.

Vì sao? Bởi vì ai mà tin được rằng, một tên thiên tài tiếng tăm lừng lẫy như Chu Kinh, vậy mà bị đánh bại bởi một gã đệ tử vô danh mới trở thành nội môn được năm ngày?

Cho Dù nhiều người đoán được rằng, thực lực của Tinh Hồn sẽ không yếu. Bất quá, cuối cùng vẫn sẽ chịu thất bại bởi Chu Kinh mà thôi.

Rốt cuộc, kết quả lại nằm ngoài dự kiến.

Tinh Hồn không may mắn tổn thương dù chỉ một sợi tóc, mà Chu Kinh thì... thất bại thảm hại.

Hàng trăm tên nội môn đệ tử của ba thế lực đệ tử, tất nhiều vị nội môn trưởng lão hai mắt tròn tròn, miệng há to ra, biểu lộ sự chấn kinh.

Chu Kinh, thực sự bại trận.

Tinh Hồn đáp xuống chiếc hố nhỏ giữa mặt đất do Chu Kinh rơi xuống tạo thành, chỉ thấy lúc này Chu Kinh bộ dáng thảm hại, đầu tóc tán loạn, y phục rách nát, máu từ bên trong liên tục rỉ ra.

Do ăn trọn một đấm vạn cân, chiếc mũi cao bị gãy, miệng răng môi lẫn lộn, khiến cho gương mặt hoàn toàn bị biến dạng, từ một tên nam tử tuấn tú phi phàm, một nam thần trong mộng của biết bao nhiêu nữ đệ tử Thiên Kiếm tông, giờ lại trở thành một tên dị dạng đáng kinh tởm.

Chu Kinh vừa hận vừa sợ, hận căm hận Tinh Hồn, nhưng cũng sợ hãi Tinh Hồn, bởi Tinh Hồn quá mạnh mẽ.

Tinh Hồn chậm rãi đến gần, trong đôi huyền nhãn, hai con ngươi đột nhiên biến đổi thành hình trắng non, gương mặt bị mái tóc che phủ, làm cho Tinh Hồn trở nên vô cùng đáng sợ.

Trong mắt Chu Kinh bây giờ, Tinh Hồn chẳng khác gì một tên tử thần đang đòi nợ.

- Ta là Chu gia đệ tử, người dám động vào ta, Chu gia sẽ không bỏ qua cho người.

Phản phát, Chu Kinh so với Chu Đào không khác biệt, khi đối diện với một tôn quái vật thừa khả năng lấy cái mạng nhỏ của mình, thì bây giờ chỉ còn biết dựa vào gia tộc sau lưng mà thôi.

Nhưng từ thời điểm mà Chu Đào bị chặt xuống một tay, Tinh Hồn chẳng quản Chu gia gì kia nữa.

- Đừng chọc điên ta.

Ngữ điệu của Tinh Hồn vô cùng lạnh lẽo, âm thanh vang vọng vào trong não hải của Chu Kinh.

Âm thanh như có ma lực, một loại thần thông công kích thẳng vào tâm trí của hắn ta, Chu Kinh có cảm giác bản thân bị nhốt vào một tòa huyết ngục, nơi Tinh Hồn trở thành thần minh với thân thể khổng lồ, đôi mắt lạnh lùng nhìn chăm chăm vào hắn. Rồi một bàn tay khổng lồ nâng lên, từ trên cao đập thẳng xuống.

- Không... ta không muốn chết...

Chu Kinh miệng la hét ầm ỹ, tinh thần của hắn đang bị tra tấn kịch liệt, vô cùng thống khổ.

Bỗng nhiên, một tiếng cười vang lên giữa không gian im lặng, tiếng cười làm cho vạn ánh chú mục hướng về, người đang cười, lại chính là Thượng Quan Lân.

- Ha ha ha, nguyên lai người tự xưng là thiên tài đây à, ha ha ha... tấu hài rất mạnh.

Thượng Quan Lân biết rõ thực lực của Tinh Hồn, bất quá hắn rất không ưa thích Chu Kinh, vậy nên mới cười khẩy châm chọc.

Rất nhiều người trong mắt bỗng nhiên lạnh xuống nhìn Thượng Quan Lân, nhất là những kẻ có quan hệ với Chu Kinh. Nhưng không ai phản ứng với hắn cả, bởi Thượng Quan Lân địa vị rất không tầm thường.

Vậy nên mọi tội lỗi, dĩ nhiên đều đem đổ lên đầu Tinh Hồn cả.

Thúc thúc của Chu Kinh, Chu Lâm trưởng lão trong đôi mắt tràn đầy sát khí.

Thật đúng là ngoài ý muốn, thực lực Tinh Hồn nằm ngoài dự kiến, vậy mà Chu Kinh cũng không tiếp nổi một chiêu.

- Tiểu súc sinh, người đáng chết.

Hai tiểu thiên tài Chu gia, Chu Đào phế đi một tay, Chu Kinh nội thương trầm trọng, đều là do một tay Tinh Hồn gây ra. Thân là trưởng bối Chu gia, Chu Lâm vô cùng tức giận.

Đằng Long Chiến sắp đến, vậy mà hai gã thiên tài đã muốn bị phế bỏ, ảnh hưởng trực tiếp đến nguyên khí Chu gia, làm sao không tức giận đây?

Sát khí bộc lộ rõ rệt, Chu Lâm muốn đích thân giết Tinh Hồn để đòi lại món nợ này.

Chu Lâm tu vi trung kỳ Linh Tiên cảnh, uy áp bộc lộ khiến thiên địa biến sắc.

- Không tốt, Chu Lâm trưởng lão muốn trực tiếp xuất thủ.

- Mau mau tránh, không thì tai bay vạ gió.

Rất nhiều nội môn đệ tử chấn kinh, không nghĩ đến Chu Lâm không để ý mặt mũi muốn trực tiếp xuất thủ lấy mạng Tinh Hồn.

Chỉ thấy Chu Lâm tiên lực gia trì lên, một chưởng xuất ra, tạo thành huyền tượng mãnh hổ hung hãn gầm thét tràn đầy bá khí, uy thế kinh thiên động địa khiến cho không gian trở nên vụn vụn.

Tiên giả xuất thủ, thiên địa kịch biến.

Chu gia muốn dồn Tinh Hồn vào chỗ chết. Thực lực của Tinh Hồn tuy rất mạnh, nhưng há có thể so bì với tiên giả Linh Tiên cảnh như Chu Lâm? Trong suy nghĩ của rất nhiều người, đây là chuyện không thể nào.

Một chưởng huyền tượng mãnh hổ màu vàng kia xông đến. Áp lực mạnh mẽ dao động, tiếng gầm hung dữ phà vào gương mặt hắc.

Tinh Hồn gương mặt trầm xuống, nếu như Chu gia đã không để ý mặt mũi, vậy thì hắc cũng không quản nhiều nữa.

Có điều, hắc còn chưa kịp xuất thủ thì từ một hướng khác, đột nhiên một đạo kiếm quang bất ngờ lóe lên, rơi thẳng đến trước đỉnh đầu của đầu mãnh hổ kia.

Ầm ầm ầm...

Tiếng nổ bạo liệt oanh động, không gian vụn vụn khó nhìn, tùy thời như muốn sụp đổ xuống.

Chu Lâm gương mặt trầm xuống, liếc nhìn qua Nguyên Tử chân nhân, lạnh giọng nói:

- Tên súc sinh đó đáng chết, vì sao lại ngăn cản?

- Hừ, Chu Kinh tài không bằng người, bản thân người vừa là trưởng lão Thiên Kiếm tông, vừa là trưởng bối của hắc, không biết dạy lại hắc còn muốn lấy địa vị để bao che, thật không biết xấu hổ.

Người xuất thủ ngăn cản, dĩ nhiên chính là Nguyên Tử chân nhân.

Tương trợ Tinh Hồn thì hơi khó, nhưng ngăn cản thì lại đơn giản hơn nhiều. Lại chân chính thấy được thực lực của Tinh Hồn, tuy rằng chỉ là tiên phù một thước, nhưng thực lực rất mạnh, có khả năng bồi dưỡng.

Một hạt giống tốt, tự nhiên Nguyên Tử chân nhân không để cho Chu Lâm hủy diệt.

- Hẳn trọng thương Chu Đào và Chu Kinh, cả hai đều là thiên tài của Thiên Kiếm tông, cuồng vọng như vậy, Thiên Kiếm tông không cần đến.

- Hẳn cuồng vọng, vậy còn hai tên kia thì như thế nào? Chu Kinh vì tư thù, người dùng địa vị để bao che, tông quy, người đặt ở đâu?

Nguyên Tử chân nhân ngữ điệu nghiêm túc, lấy tông quy ra nói chuyện.

- Cuồng đồ xuất thủ với đồng môn, ta chỉ thanh lý môn hộ mà thôi.

- Hừ, khởi đầu đều là do Chu gia đệ tử tạo ta. Tự tạo nghiệt, chết không hết tội.

- Người thật sự muốn ngăn cản đến cùng?

Rốt cuộc Chu Lâm cũng không kiềm được lửa giận, sát khí trong mắt lộ ra.

- Bấy lâu nay nhân từ, xem ra người ta quên mất ta là ai.

Nguyên Tử chân nhân lạnh giọng, khí thế đột ngột bạo phát, chỉ thấy Nguyên Tử chân nhân ngạo khí lăng thiên, sau lưng kiếm quang rực sáng, lộ ra uy lực mạnh mẽ.

Kiếm quang nở rộ, ánh hào quang xông thẳng lên trời, phản phát Nguyên Tử chân nhân biến thành một vị trích tiên, uy thế không gì sánh được, ngay lập tức áp chế chúng nhân.

Bấy lâu nay cư xử ôn hòa, dường như người ta quên rằng Nguyên Tử chân nhân là ai. Bây giờ lộ ra sức mạnh khủng bố, ngay lập tức khiến chúng nhân khiếp hãi.

Nguyên Tử chân nhân trong mắt kiếm quang lóe sáng, lạnh lùng nhìn Chu Lâm, ngữ điệu trầm xuống, hỏi:

- Chu Lâm, ta là ai?

Không gian rộng lớn lại rơi vào lặng thinh, bởi vì Nguyên Tử chân nhân động nộ.

Chu Lâm hai bàn tay siết chặt, miệng ghiến răng, nhưng rốt cuộc áp chế lửa giận xuống, hai tay ôm thành quyền, lưng hơi khom hướng Nguyên Tử chân nhân, đáp:

- Phó tông chủ bớt giận.

Không những Chu Lâm, mà cả những người lúc trước có hơi vô lễ đều đồng dạng hành lễ tạ tội.

- Đem Chu Kinh đi chữa trị, chuyện này dừng lại tại

- đây.

Rốt cuộc vẫn là không muốn làm to chuyện, nội bộ bất đồng, tổn thương vẫn là Thiên Kiếm tông. Nghĩ đến đại cục, Nguyên Tử chân nhân rốt cuộc vẫn là ôn hòa.

- Theo ý của phó tông chủ. Người đâu, mang Chu Kinh đi.

Tuy rằng rất căm phẫn, nhưng hôm nay Nguyên Tử chân nhân nổi giận, muốn đem Tinh Hồn bảo vệ, vì vậy, Chu Lâm chỉ đành làm theo mệnh lệnh. Bất quá, muốn dừng lại như ý Nguyên Tử chân nhân, chỉ sợ là không thể nào.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 247: Trục Xuất...

Theo phân phó của Chu Lâm, hai gã trưởng lão Chu gia đi tới gần chỗ Tinh Hồn đang đứng, trong mắt sát khí nồng đậm, nếu không phải Nguyên Tử chân nhân thủ hộ gần đó, tùy thời bảo vệ, chỉ sợ hai gã này đã xuất thủ rồi.

Gương mặt đặng đặng sát khí liếc nhìn Tinh Hồn, thanh âm khe khẽ tràn đầy âm lãnh truyền vào tai hắn:

- Chuyện hôm nay, Chu gia nhớ kỹ.

Nói xong, cả hai tới đỡ Chu Kinh đang sợ hãi cùng cực, thân thể thảm hại run bần bật đứng dậy, rồi sau đó lại quay trở về phía đám người Chu gia đang đứng.

Trước khi rời đi, bọn họ không quên trừng mắt nhìn Tinh Hồn một cái, ý muốn bảo, chuyện này không dừng ở đây đâu.

Hiếu được ý của bọn chúng, nhưng Tinh Hồn lười quản, dù sao đắc tội thì cũng đã đắc tội rồi, ngoài việc khiến bản thân trở nên mạnh mẽ hơn thì có thể làm gì khác?

Bất quá, lần này Chu gia đúng là hơi thảm, Chu Đào phế xuống một tay, với loại người dễ bị đáng gầy ý chí như hắn thì sau này tu vi đừng mong tiến bộ.

Còn Chu Kinh muốn thâm thám hơn, bị Tinh Hồn sử dụng Nguyệt Đồng phá vỡ thần trí, lưu lại trong tâm một bóng ma, nếu kỳ tích xảy ra thì có cơ may phục hồi, còn không thì thời gian về sau cứ mãi trở thành một gã điên đi.

Đã lỡ đắc tội rồi, vậy thì việc gì phải nhẹ tay với địch nhân? Sẽ không đâu.

Với Chu gia, đây chỉ mới là khởi đầu mà thôi. Nếu như bọn họ không giết nổi Tinh Hồn, vậy thì sau này sẽ càng thêm có chuyện hay.

Rốt cuộc Chu gia rời đi, bất quá, sự việc vẫn còn chưa kết thúc.

Nguyên Tử chân nhân thu hồi linh lại, ánh mắt quét nhìn xung quanh, chỉ thấy khung cảnh là một đồng hoang tàn đổ nát, xung quanh Vân Vụ Linh Tuyền trở thành một đồng hoang tàn.

Cũng may Vân Vụ Linh Tuyền bài trí rất nhiều cấm chế, thế nên một vài cấm chế phòng hộ ở bên ngoài chịu một chút tổn thương, còn lại không có vấn đề gì cả.

Vân Vụ Linh Tuyền nếu bị tổn hại thì mới chân chính to chuyện.

Nguyên Tử chân nhân tiến tới gần Tinh Hồn, quan tâm hỏi:

- Không bị thương chứ?

- Tạ phó tông chủ quan tâm, da thịt béo dày nên vẫn tốt.

Hắn trước đây vận dụng bí pháp, dùng Thôn Phệ Tiên Phù cao một thước để che mắt, tuy nhiên Nguyên Tử chân nhân vẫn rất thưởng thức và quan tâm, người đối tốt với hắn, dĩ nhiên dùng thái độ khách khí để đối xử ngược lại.

- Ngưng tụ tiên phù một thước, nhưng xem ra thực lực của người vượt ngoài sự tưởng tượng, khiến cho ta phải kinh ngạc.

- May mắn cơ thể cường tráng một chút mà thôi.

- Người sau này hành động cẩn thận một chút, Chu gia chỉ sợ khó mà ép xuống cục tức này.

Thời gian gần đây, thế lực Chu gia đặc biệt khuếch trương mạnh mẽ tại Thiên Kiếm tông, Chu gia nắm giữ nhiều chức vụ quan trọng, cũng bởi vì vậy mà Chu gia đệ tử đặc biệt hống hách, không xem người khác ra gì. Thậm chí một số trưởng lão, đối với Chu gia đệ tử cũng nhún nhường mấy phần.

Tông chủ Thiên Kiếm tông, Vô Cực kiếm tiên bề quan nhiều năm, ít khi tham gia quản xuyên tông môn, đa số đều là Nguyên Tử chân nhân lo liệu cả.

Mà Nguyên Tử chân nhân tính tình ôn hòa, không muốn Thiên Kiếm tông to chuyện, trừ khi có biến cố lớn xảy ra, còn lại đều để cho mấy gia tộc lớn tự do phát triển.

Rốt cuộc tình huống không ngờ lại chuyển biến xấu như thế này.

Tinh Hồn hiểu ý Nguyên Tử chân nhân, hẳn cũng tự biết bản thân cần phải làm gì, sau đó nói:

- Đa tạ phó tông chủ quan tâm, ta sẽ tận lực điều thấp.

- À, người còn muốn tiến vào Vân Vụ Linh Tuyền tu hành nữa không?

Tinh Hồn tiếp nhận tu hành tại Vân Vụ Linh Tuyền, bất quá còn chưa đến một ngày đã bị người của Chu gia đến phá rối.

Vẫn còn thời gian sáu ngày, tự nhiên phải hỏi ý kiến của hẳn.

- Hiện tại có lẽ Chu gia sẽ chưa muốn xuất thủ, thế nên tận dụng thời gian sáu ngày để tu hành nâng cao thực lực một chút.

- Như vậy ta liền để một vài người lại thủ hộ, có việc gì, ta liền xuất hiện ngay.

Nói rồi, Nguyên Tử chân nhân phân phó một vài người ở lại, đồng thời cũng cử xuống nhiều đệ tử khôi phục lại trang viên xung quanh Vân Vụ Linh Tuyền.

Trong lúc đó, khi Tinh Hồn chuẩn bị quay trở lại Vân Vụ Linh Tuyền tiếp tục rèn luyện thì mấy tên Hạng Hạo xuất hiện.

Dĩ nhiên đều là người quen cả, những thành viên Nhân Hội không quen biết, tự nhiên dần dần giải tán.

- Tinh Hồn huynh, thời gian dài không gặp, thực lực ngày một biến mạnh à.

Bắc Cung Thanh Đan miệng nở nụ cười tươi rói, nhìn Tinh Hồn nói.

- Phù Tiên cảnh đánh bại Địa Tiên cảnh, đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy, thật đúng là đặc sắc.

Hạng Hạo đồng dạng cũng đến nơi, trong ánh mắt sự kinh ngạc vẫn còn chưa tán đi mất.

Tinh Hồn nhìn mấy người bọn họ, bất quá lại thiếu đi một người, chính là Lục Phong.

Còn nhớ trước đây, Lục Phong tìm đến Tinh Hồn truy cầu phương pháp biến mạnh. Cuối cùng được truyền cho Phệ Huyết Thuật, sau đó giết đi đồng môn đệ tử Ân Tiểu Ngạo, sau đó đào thoát khỏi Thiên Kiếm tông.

Còn mấy tên Hạng Hạo, Bắc Cung Thanh Đan thì bây giờ đều đã tiến vào Địa Tiên cảnh cả, dĩ nhiên cũng tiến vào nội môn tu luyện.

Trong số mấy người thì Hạng Hạo tu vi tiến bộ nhanh nhất. Bất quá, nhìn bộ dạng của hắn không ổn chút nào.

Sinh cơ đang bị bào mòn bởi thần cổ, nếu không giải trừ, có lẽ thời điểm ngã xuống không còn xa nữa.

Trước đây đáp ứng Hạng Hạo cùng phụ thân hắn giải trừ, đổi lấy cơ hội tiến vào Thiên Kiếm tông tu luyện, đáng tiếc đến giờ vẫn chưa làm được.

Mà cho dù muốn làm cũng không đơn giản. Kẻ nằm giữa phía sau thần cổ chính là Dương Thiên Quân, tu vi trung kỳ Linh Tiên cảnh, nhưng thực lực, ngay cả hậu kỳ Linh Tiên cảnh cũng không phải đối thủ.

Thời điểm hiện tại, hắn lại không phải đối thủ của Dương Thiên Quân. Trừ khi Dương Thiên Quân sơ xảy, để Tinh Hồn sử dụng thủ đoạn kia, bằng không thì rất khó để kích sát Dương Thiên Quân được.

- Chu Kinh chủ quan, không đặt đối thủ vào trong mắt, thế nên mới có kết cục như vậy.

Dừng lại một chút, Tinh Hồn lại nói tiếp:

- Đắc tội Chu gia, thời gian sau này có lẽ gặp phải nhiều rắc rối. Bây giờ ta cần phải tập trung tu luyện, bảy ngày sau gặp lại các người sau.

- Được, gặp lại sau.

Ôm quyền khách khí, Tinh Hồn liền quay trở lại Vân Vụ Linh Tuyền, cấm chế đóng lại, hắn tiếp tục tập trung tu hành.

Đứng bên ngoài nhìn, Hoắc Tôn chợt hỏi.

- Hạng Hạo, người nhìn thấu được tu vi của hắc không?

- Khí tức bên ngoài chỉ là hậu kỳ Phù Tiên cảnh, nhưng thực lực thâm sâu không thấy đáy.

Thực lực của Hạng Hạo, vậy mà cũng không nhìn thấu được thực lực nông sâu của Tinh Hồn ra sao khiến cho chúng nhân hít sâu một ngụm khí lạnh.

- Hắc đắc tội Chu gia, sau này dẫn thêm nhiều hậu họa, chỉ sợ sẽ liên lụy đến Nhân Hội.

Đột nhiên, Thẩm Hằng thanh âm từ phía sau truyền đến.

- Thẩm Hằng, người có ý gì?

Bắc Cung Thanh Đan nhướng mày.

- Mọi chuyện rõ ràng ở phía trước, người còn không nhìn ra được?

Thẩm Hằng liếc mắt nhìn Bắc Cung Thanh Đan, sau đó nói tiếp:

- Nội tình của Chu gia tại Thiên Kiếm tông, người không phải không biết. Tinh Hồn hắc quá cuồng vọng, ta chỉ lo lắng hắc ảnh hưởng đến Nhân Hội.

- Người lo cho Nhân Hội, hay là lo cho bản thân?

Bắc Cung Thanh Đan ngữ điệu lạnh lẽo.

- Hừ, người là đồng bạn của hắc, dĩ nhiên là muốn nói tốt cho hắc. Hậu quả sau này, người tự nhận biết rõ.

Hừ lạnh một tiếng, Thẩm Hằng liền chuyển người rời đi, nhìn ánh mắt của hắc, cơ hồ rất không muốn Tinh Hồn ở lại Nhân Hội nữa.

Thẩm Hằng, hẳn tuy rằng chỉ là một gã sơ kỳ Địa Tiên, thế nhưng lại có một biểu ca nằm giữa chức vụ rất cao bên trong Nhân Hội, là một nhân vật có tiếng nói rất trọng lượng.

Nhìn Thẩm Hằng rời đi, trong ánh mắt Bắc Cung Thanh Đan lộ ra một tia khó chịu.

- Thật muốn đánh hắn một trận.

- Chuyện này tạm thời không bàn nữa, bất quá nếu trưởng lão Nhân Hội sợ Chu gia tai bay vạ gió, vậy thì không cần lưu lại Nhân Hội nữa.

Hạng Hạo lộ rõ thái độ, hẳn đứng về phía Tinh Hồn. Thời điểm mà hắn biết Tinh Hồn có khả năng giúp hắn giải trừ căn bệnh kỳ lạ, bắt đầu từ lúc đó, hắn biết mình nên làm như thế nào.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Thời gian đến ngày lựa chọn danh ngạch đệ tử tham gia Đăng Long Chiến không còn xa. Những ngày này, đệ tử nội môn hành tẩu bên ngoài đều tập trung trở lại Thiên Kiếm tông cả.

Đăng Long Chiến, năm đại tông môn, mỗi tông môn sẽ có hai trăm đệ tử được tham dự.

Là một trong năm đại tông môn tại Phi Lan châu, Thiên Kiếm tông tự nhiên có hai trăm danh ngạch. Trong số đó, năm mươi đệ tử được Thiên Kiếm tông lựa chọn, không cần phải tranh đoạt. Còn một trăm năm mươi danh ngạch còn lại thì sẽ tổ chức kiểm tra thực lực, chỉ cần biểu lộ tốt liền được lựa chọn.

Tham dự Đăng Long Chiến là một cơ hội để triển lộ hào quang, là sân chơi của tất cả các thiên tài tại Phi Lan châu.

Ai cũng muốn thể hiện bản thân của mình cả.

Càng đến gần thời điểm kiểm tra, nội môn Thiên Kiếm tông càng thêm náo nhiệt.

Bảy ngày trôi qua, sau khi kết thúc thời gian tu hành ở Vân Vụ Linh Tuyền, Tinh Hồn liền quay trở về động phủ của mình.

Sau bảy ngày hấp thu năng lượng từ Vân Vụ Linh Tuyền, nguyên lực đều đã bổ sung đầy đủ, cảnh giới cũng cố vững chắc.

Nhìn bên ngoài, Tinh Hồn tu vi đã bước vào hậu kỳ Phù Tiên cảnh. Nhưng thực chất, thực lực chân chính, so với tiên giả trung kỳ Linh Tiên cảnh không hề thua kém.

Với thực lực hiện nay, nội môn đệ tử, chỉ sợ không có mấy người chịu nổi lực.

Vừa mới quay trở về không lâu thì mấy tên Hạng Hạo xuất hiện ở động phủ của hắn.

- Sao, mấy người các người đã rời khỏi Nhân Hội?

Tinh Hồn ngạc nhiên. Mấy tên Hạng Hạo đã gắn bó với Nhân Hội rất nhiều năm, vậy mà bây giờ lại rời khỏi.

- Nhân Hội thiếu quyết đoán, không thể bảo vệ được hội viên, vậy thì ở lại đó làm gì nữa? Ngộ nhỡ sau này ta đắc tội với ai đó, còn chưa kịp chạy trốn thì đã bị Nhân Hội bắt trời giao ra cho địch nhân.

Bắc Cung Thanh Đan cười cười, tiểu ý nói.

Nhớ lại bảy ngày trước, Thẩm Hằng quay về tổng bộ Nhân Hội, đem lại sự việc Tinh Hồn đắc tội với Chu gia nói lại với biểu ca của hắn. Thế là

Nhân Hội liền đem Tinh Hồn trực xuất, tuyên bố không có dính dáng gì với hắn nữa.

Mấy tên Hạng Hạo, Bắc Cung Thanh Đan thất vọng với quyết định này, liền sau đó cũng tuyên bố cắt đứt quan hệ với Nhân Hội.

Hạng Hạo, Bắc Cung Thanh Đan là một trong những thành viên thực lực rất mạnh tại Nhân Hội, cả hai rời khỏi, Nhân Hội liền tổn hại không hề nhẹ. Bất quá, lập trường khác biệt, khó lòng mà vẫn hòa.

- Không nhắc đến Nhân Hội nữa. Tinh Hồn, ta nghe nói sau trận chiến với huynh, Chu Kinh thần trí điên loạn, Chu gia dùng nhiều thủ đoạn nhưng không thể vẫn hòa.

Chu Kinh điên loạn, Chu gia dĩ nhiên phản nộ.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 248: Lạc Trong Sương Mù...

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 248: Lạc trong sương mù...

Chu Kinh, thiên tài của Chu gia, được Chu gia chú trọng bồi dưỡng. Rốt cuộc trải qua trận chiến với Tinh Hồn mà trở thành một tên điên, so với ngã xuống thì chẳng bao nhiêu khác biệt.

Tổn thất một gã thiên tài tuyệt đỉnh, Chu gia làm sao bỏ qua được cục tức này?

Có điều, Chu Kinh biến thành một tên điên, Tinh Hồn đã sớm đoán trước.

Sử dụng Nguyệt Đồng, không chỉ là bẽ gãy, mà là toàn toàn đập nát thần trí. Không ra tay thì thôi, một khi đã ra tay, tuyệt đối không lưu tình.

- Tinh Hồn, huynh có tính toán gì chưa?

Thực lực của Tinh Hồn, mọi người ở đây đều biết, có điều, đối thủ của Tinh Hồn lại là một quái vật Chu gia thực lực hùng mạnh, bên trong cường giả vô số.

Mọi chuyện, tuy rằng đều do Chu gia tự mình chuốc lấy. Nhưng một thế lực hùng mạnh như vậy, làm sao chịu nhẫn nhục để yên cho Tinh Hồn?

Chắc chắn sẽ không.

- Tính toán? Có thể tính toán gì được, chỉ đành đi bước nào tính bước đó thôi.

Tinh Hồn lãnh đạm nói.

Đắc tội thì cũng đã đắc tội, có thể làm gì được? Nếu thời gian quay ngược trở lại, hẳn cũng sẽ hành động như vậy.

Bắt đầu từ Chu Đào, rồi sau đó đến Chu Kinh, sẽ chẳng có gì khác biệt.

Hạng Hạo và Bắc Cung Thanh Đan nhìn nhau. Tính cách của Tinh Hồn, thà làm kiếm gãy, không làm kiếm cong, bây giờ bọn họ được nhận thức thêm một tầng.

Vừa lúc đó thì ở bên ngoài xuất hiện rất nhiều đệ tử mặc áo đỏ, chính là tượng trưng cho Hình Kiếm đường.

- Tinh Hồn, người có bên trong không?

Một giọng nói lười biếng vang lên.

Cảm giác được bên ngoài có nhiều người, sắc mặt Hạng Hạo và Bắc Cung Thanh Đan biến đổi. Quả nhiên có biến.

Trái ngược với hai người này, Tinh Hồn thái độ rất lãnh đạm, tựa hồ biết rằng mọi chuyện sẽ phải diễn ra như vậy.

- Là giọng của Túy Kiếm sư huynh, xem ra chuyện này nghiêm trọng hơn chúng ta tưởng tượng.

Bắc Cung Thanh Đan gương mặt tràn đầy lo lắng.

- Hình Kiếm đường đến, ta nghĩ tông môn đã có quyết định.

Đặt ly trà trên tay xuống, thở dài một tiếng, Hạng Hạo nói. Ánh mắt cũng không giấu được sự lo lắng.

Tinh Hồn đứng dậy, nếu như Thiên Kiếm tông đã quyết định, vậy thì cứ theo ý họ đi.

Bước ra bên ngoài, chỉ thấy rất đông đệ tử Hình Kiếm đường đang bao vây xung quanh động phủ, ước chừng khoảng hơn năm mươi người, tu vi đều từ trung kỳ Địa Tiên cảnh trở lên.

“Chà chà, Thiên Kiếm tông coi bộ rất xem trọng người, hô hô hô...”

Nằm dài bên trong không gian động thiên, Tiểu Ứng Long gương mặt nhếch lên nụ cười nhạt.

Nhìn khí thế của hơn năm mươi tên đệ tử Hình Kiếm đường, cơ hồ như đang lâm trận vậy, người nào người nấy tinh thần cảnh giác, ánh mắt nhìn chăm chăm không rời mắt khỏi người hắn một giây.

- Gặp qua Túy Kiếm sư huynh.

Tinh Hồn hướng một gã đệ tử Hình Kiếm đường có bộ dạng lười nhác, bên hông đeo một chiếc bình hồ lô gỗ.

Hắn ta chính là Túy Kiếm, một trong số những thiên tài cấp yêu nghiệt thực lực mạnh nhất Thiên Kiếm tông.

Nhìn Túy Kiếm, so với Chu Kinh cơ hồ muốn mạnh hơn một bậc.

- Tinh Hồn sư đệ, làm phiền người đi theo chúng ta một chuyến.

Túy Kiếm bộ dạng lười nhát, nhưng trong ánh mắt thoáng qua nét tinh mình, nhìn xuống Tinh Hồn lãnh đạm nói.

- Được, dẫn đường đi.

Kết giới mở ra, Tinh Hồn ngự kiếm bay lên trời, xung quanh đám đệ tử Hình Kiếm đường vây xung quanh, tuy ánh mắt không nhìn vào hắc, nhưng thần thức thít dán chặt vào người, tựa sợ rằng hắc sẽ bỏ trốn.

- Nhiệm vụ cả, thông cảm.

- Không sao, đi thôi.

Ở bên dưới, nhìn Tinh Hồn và những đệ tử Hình Kiếm đường biến mất nơi chân trời, Bắc Cung Thanh Đan và Hạng Hạo tâm trạng phức tạp.

- Chỉ sợ lành ít dữ nhiều.

Bắc Cung Thanh Đan thở dài một tiếng, nói.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Thiên Kiếm điện uy kiếm nằm trên Thiên Kiếm phong, kiến trúc nguy nga lộng lẫy, xung quanh mây trắng lượn lờ, từ Thiên Kiếm điện phản phát khí thể trang nghiêm bá khí.

Bên trong Thiên Kiếm điện, chính giữa là một khoảng đại sảnh rộng lớn trống trải, hai bên là những chiếc bệ đá dựng đứng, không biết được kiến tạo từ loại tài liệu gì mà nhàn nhạt tỏa ra ánh hào quang óng ánh bất phàm.

Tổng cộng có một trăm hai mươi bệ đá khổng lồ, phân biệt hai bên trái phải mỗi bên sáu mươi cái.

Ở chính giữa là bệ đá nổi bật nhất, phản phát như phong ấn một loại kiếm thể, không khỏi khiến cho tinh thần người ta kinh hãi.

Ngày hôm nay, toàn bộ trưởng lão Thiên Kiếm tông đều tụ tập đầy đủ tại Thiên Kiếm điện, nhìn không khí có chút căng thẳng, tựa hồ đang thương nghị.

Phía bên ngoài có mấy chục bóng người tiến vào, chính là đám đệ tử Hình Kiếm đường, dẫn đầu chính là Túy Kiếm, các đệ tử Hình Kiếm đường khác đi xung quanh, ở chính giữa là gã thanh niên tóc trắng, chính là Tinh Hồn.

Túy Kiếm bước chân dừng lại, sau đó hướng lên bệ đá trung tâm đối diện hẳn, hai tay ôm lại thành quyền, gương mặt nghiêm chỉnh lộ ra sự kính lễ, nói:

- Tham kiến tông chủ, Túy Kiếm đã đưa y đến.

Đứng bên bệ đá cao nhất ở phía trung tâm là một người đàn ông trung một thân bạch y, mái tóc hoa râm, hai mắt khép hờ bỗng nhiên mở ra, bên trong lộ ra tinh mang, đôi mắt thâm sâu khó dò.

Người đàn ông tràn ngập uy nghiêm đại khí đó chính là Vô Cực kiếm tiên – đương thời tông chủ Thiên Kiếm tông.

Thiên Kiếm tông Vô Cực kiếm tiên, nếu như không suy xét Tần lão thì y chính là một trong số những nhân vật thực lực mạnh nhất Phi Lan châu này, tu vi hậu kỳ Thiên Tiên cảnh, chỉ kém một chút cơ hội nữa liền bước chân vào Cửu Thiên Huyền Tiên.

Trong ánh mắt lộ ra vẻ thâm trầm, chỉ một cái ánh nhìn liền khiến cho đám Túy Kiếm cảm nhận được áp lực mạnh mẽ.

- Hẳn ở lại, còn các người có thể lui.

Giọng nói lãnh đạm như thập phần uy nghiêm vang lên, Túy Kiếm lập tức ôm quyền hành lễ, mấy tên đệ tử Hình Kiếm đường khác cũng đồng dạng, rồi sau đó lần lượt kéo nhau bước ra khỏi Thiên Kiếm điện.

Bên trong Thiên Kiếm điện, xung quanh mấy trăm vị trưởng lão ánh mắt dán chặt lên bóng dáng gã thanh niên cô độc kia, tựa hồ như đang soi mói xem có chỗ nào đặc biệt mà lại có gan lớn tày trời.

Vô Cực kiếm tiên nhìn xuống Tinh Hồn, trong lòng hơi ngạc nhiên, bởi vì hắn cảm nhận được rằng, trong ánh mắt của Tinh Hồn là một sự bình tĩnh. Đối diện với áp lực nặng nề, vậy mà vẫn có thể giữ được bình tĩnh, đúng là khó tin.

Hơi có chút thưởng thức, bất quá cũng chỉ là hơi thưởng thức mà thôi.

Giọng nói của Vô Cực kiếm tiên lại vang lên, thanh âm vang vọng truyền vào tai hắn:

- Người, biết tội của mình chứ?

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Phía trên Vãn Kiếm phong vang lên âm thanh tiếng đàn du dương trong trẻo. Tại gốc Phù Tang khổng lồ, Dương Thiên Quân những ngón tay không ngừng lướt trên những dây đàn để tạo nên một khúc nhạc tuyệt hảo.

Từ bên ngoài, đột nhiên có một bóng người xông vào, chính là Thượng Quan Lân.

- Dương sư huynh, Tinh Hồn hắn bị đệ tử Hình Kiếm đường đưa đến Thiên Kiếm điện.

Tin tức Tinh Hồn bị đưa đến Thiên Kiếm điện ngay lập tức truyền khắp nội môn Thiên Kiếm tông.

Tinh Hồn, thời gian trở thành nội môn đệ tử chưa đến nửa tháng, tại Vân Vụ Linh Tuyền trảm xuống một tay Chu Đào, biến thiên tài Chu Kinh thành một tên điên cuồng loạn, hoàn toàn không có khả năng trở lại người bình thường như trước đây.

Nếu là đệ tử khác thì không nói, nhưng Chu Kinh là Chu gia đệ tử, là thiên tài không những bị Chu gia, mà cả Thiên Kiếm tông chú trọng bồi dưỡng.

Chu gia thế lực tại Thiên Kiếm tông rất mạnh, bản thân Chu Kinh có một tên sư tôn nắm giữ địa vị rất cao, Chu Kinh so với bị ngã xuống không khác biệt, vì vậy bọn họ quyết làm chuyện này cho đến cùng.

Thượng Quan Lãnh sau khi nghe tin tức lập tức chạy đến Vãn Kiếm phong nói lại với Dương Thiên Quân ngay.

Chỉ là thái độ của Dương Thiên Quân, so với Thượng Quan Lãnh tưởng tượng rất khác biệt, vô cùng bình tĩnh.

- Thượng Quan Lãnh, người biết bao nhiêu về hắc?

Dương Thiên Quân tiếng đàn không dừng lại, tinh thần vẫn chìm đắm trong khúc hòa tấu, thanh âm nhàn nhạt hỏi.

- Tinh Hồn, hắc là một tán tu hành tấu tại Thanh Giang trấn, sau đó tình cờ gặp Hạng Hạo, được Hạng Hạo giúp đỡ để giành một suất tham dự thí luyện tuyển chọn đệ tử tại Phong Lâm thành. Sau đó, trong thí luyện tại Bạo Thú lâm, hắc hào quang triển lộ, giết sạch toàn bộ tinh anh thế gia đệ tử, nếu không nhờ Tần lão, hắc đã bị gia chủ thập đại thế gia diệt sát.

Dừng lại một chút, như đang ngẫm lại xem có thiếu thứ gì không, sau đó lại nói tiếp:

- Tại ngoại môn, trên Sinh Tử Đài giết chết Chu Văn Thành, triệt để đắc tội Thiên Hội.

- ...

Thượng Quan Lãnh một mạch kể hết toàn bộ tiến trình của Tinh Hồn, nắm rõ mọi hành tung của hắn. Thậm chí còn biết, Tinh Hồn sở hữu một đầu hoang thú kỳ lạ tương tá khá giống với một con chó con nữa.

Một bên Dương Thiên Quân nghe rõ đầu đuôi, khi Thượng Quan Lãnh hoàn tất tấu trình thì tiếng đàn cũng dừng lại.

Dương Thiên Quân đứng dậy, phóng ánh mắt nhìn về phía Thiên Kiếm điện, nơi đang diễn ra một cái sự kiện, trong ánh mắt lộ ra sự thần bí.

Cảm thấy có gì đó hơi bất thường, Thượng Quan Lãnh chân mày nhíu lên:

- Đệ nói có chỗ nào không đúng sao?

Chỉ thấy Dương Thiên Quân mỉm cười. Bất chợt một cơn gió từ đâu thổi đến khiến mái tóc đen khẽ lay động, càng khiến cho không khí trở nên bí ẩn.

- Không sai, bất quá những chuyện đó, ai cũng nắm rõ trong tay cả.

- Đệ không rõ ý của huynh.

- Điều ta muốn hỏi, trước khi xuất hiện tại Thanh Giang trấn, hắn đã ở đâu và làm gì, đệ biết không?

Dương Thiên Quân hai tay đặt sau lưng, ánh mắt ngẩn nhìn lên bầu trời, nhàn nhạt nói.

Nghe câu hỏi của hắn, gương mặt Thượng Quan Lãnh biến đổi.

Thân phận của Tinh Hồn, tưởng chừng như minh bạch, nhưng bên trọng sự minh bạch này lại là một màn sương dày đặc.

Nghe nói, Tinh Hồn bước ra từ Vĩnh Dạ Cốc, một trong những địa phương thần bí nhất trên Hư Thần Tinh, bên trong ẩn tàng vô số cơ duyên, đương nhiên cũng kèm theo vô số nguy hiểm.

Tiến vào Vĩnh Dạ Cốc, coi như một nửa cái mạng đã không thuộc về chính mình.

- Tam đệ của ta, Dương Khai, hẳn gặp Tinh Hồn bên trong Vĩnh Dạ Cốc. Kỳ lạ là, hẳn ta không phải từ bên ngoài tiến vào, mà là từ bên trong trở ra, bên cạnh hẳn lúc đó còn có một tiểu vô nường khác.

Dần dần, sắc mặt của Thượng Quan Lân biến đổi. Những chuyện này, hẳn, và cả nhiều người tìm hiểu về lai lịch của Tinh Hồn đều không hề biết đến.

- Chuyện này chỉ có ta và một số người biết, không tiết lộ ra bên ngoài. Ta đã bí mật cho người điều tra, nhưng càng điều tra thì càng không tìm hiểu được gì, cứ như lạc vào trong sương mù vậy.

- Vậy, còn cô gái đi cùng với hẳn?

- Biến mất không dấu tích.

Dương Thiên Quân cười nói.

Thượng Quan Lân trầm mặc, xem ra thân phận của Tinh Hồn thần bí hơn những gì hẳn nghĩ nhiều.

- Thượng Quan Lân, người đã từng nghe về Ngũ Hành Linh Đài chưa?

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 249: Bức Tử...

- Ngũ Hành Linh Đài?

Thượng Quan Lãnh chân mày nhướng lên, trong mắt biểu lộ nghi hoặc.

- Ngũ Hành Linh Đài, địa phương được các vị đại năng tạo ra, nơi mà các tu sĩ dưới hạ giới có khả năng phá không, mở ra Nhất Tuyến Thiên phi thăng Đại Thiên Thế Giới tiến vào.

- Tu sĩ phi thăng? Đây là lần đầu tiên đệ được nghe mấy chuyện thú vị này.

- Cũng phải, Hư Thần Tinh sáu vạn năm trước bị hủy diệt, bây giờ mới dần được trùng kiến trở lại, đệ không biết là chuyện bình thường. Những điều trên cũng là ta nghe kể lại từ Tân lão.

Dương Thiên Quân nhẹ giọng giải thích.

Bất quá, Dương Thiên Quân nhắc đến cái gì tu sĩ phi thăng, Ngũ Hành Linh Đài gì đó càng khiến cho hắn thêm nghi hoặc. Rốt cuộc lại nhắc đến chuyện này làm gì?

Đột nhiên trong đầu Thượng Quan Lãnh lóe lên một tia kinh nghi, thốt:

- Không lẽ ý sư huynh là, Tinh Hồn hẳn là một gã tu sĩ phi thăng?

Đáng tiếc, chỉ thấy Dương Thiên Quân nhún vai, đáp:

- Làm sao ta biết được. Hư Thần Tinh thấp kém này, há lại tồn tại Ngũ Hành Linh Đài? Và lại, nếu như thực sự có Ngũ Hành Linh Đài, một khi tu sĩ phi thăng xuất hiện nhất định sẽ tạo nên một oanh động rất lớn. Thế nhưng trong suốt ngàn năm qua, không hề có một tin tức nào về chuyện có một gã tu sĩ phi thăng xuất hiện cả.

Càng nghe Dương Thiên Quân nói, Thượng Quan Lãnh càng như đi lạc vào trong màn sương mù, không rõ được ý tứ của hắn ở bên trong là gì.

- Thân phận của hắn, có lẽ ngoại trừ bản thân hắn, sẽ không có người khác biết được. Càng bí ẩn, càng không nên chọc vào.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Thiên Kiếm điện.

Vô số ánh mắt chú mục lên Tinh Hồn. Không gian im lặng lạ thường, chỉ sợ ngay cả tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy.

Áp lực phi thường nặng nề, khiến cho hô hấp người ta trở nên loạn nhịp.

Vô Cực kiếm tiên, tuy rằng không trực tiếp phóng xuống uy áp, thế nhưng đối diện với một gã bán bộ Cửu Thiên Huyền Tiên, áp lực vô cùng khó chịu.

- Người có biết tội của mình chứ?

Câu nói tràn ngập uy minh vang vọng khắp Thiên Kiếm điện, phóng vào đại não của Tinh Hồn, thật lâu vẫn chưa tán đi.

Dưới áp lực, Tinh Hồn bước chân thụt lùi lại, bất quá hăn vẫn giữ vững được bản thân, không bị uy áp trấn xuống, đôi mắt lãnh đạm bình tĩnh không một tia sóng gợn, ánh mắt hướng nhìn thẳng Vô Cực kiếm tiên.

Miệng đang chuẩn bị nói gì đó thì một người khác đột nhiên chen vào.

- Tông chủ, tên nghiệt đồ tính cách cuồng vọng, không đặt quy tắc Thiên Kiếm tông vào trong mắt, giữa thanh thiên bạch nhật hành hung huynh đệ đồng môn, vô cùng tàn bạo. Không cần thiết phải hỏi cung, ta kiến nghị trực tiếp diệt sát.

Tinh Hồn ánh mắt lạnh băng, nhìn về phía bệ đá có âm thanh vừa mới vang lên.

Chỉ thấy đứng trên bệ đá là một nhóm khoảng mười người, đứng đầu là một gã nam tử trẻ tuổi thân mặc áo bào màu tím. Vừa nhìn liền nhận ra, hăn ta chính là Chu Lâm, thúc thúc của Chu Kinh, người trước đây từng ra lệnh để cho Chu Kinh giết chết Tinh Hồn ngay tại Vân Vụ Linh Tuyền.

Xem ra làm lớn đến mức độ như vậy, nhất định là do Chu gia nhúng tay vào.

- Thiên Kiếm tông ngã xuống hai gã thiên tài, mà lại đang trong thời điểm Đăng Long Chiến gần sắp bắt đầu.

Tại một bệ đá cao khác, một vị trưởng lão áo tím khác cũng lên tiếng.

- Một gã hậu kỳ Phù Tiên cảnh có thể kích sát được Địa Tiên cảnh, thực lực không sai, đáng tiếc tính cách cuồng vọng, hiếu sát. Thiên Kiếm tông chúng ta thiên tài không thiếu, không cần đến loại người hiếu sát.

- Tiên phù một thước, thực lực tuy mạnh, đáng tiếc không thể bồi dưỡng.

- Thiên Kiếm tông có một đệ tử cuồng vọng xem nhẹ tính mạng đồng môn, xuất thủ tàn độc như vậy, chỉ sợ sau này khiến cho tông môn liên lụy. Đệ tử như vậy, không cần thiết giữ lại.

-

Rất nhiều vị trưởng lão khác đồng thời nói, ý tứ đều giống như nhau, tuy có một vài ý kiến muốn tha mạng cho hắn, thế nhưng chỉ là một vài mà thôi, tựu chung đều không muốn cho Tinh Hồn còn sống.

Nhìn thấy cảnh tượng này, khóe miệng Chu Lâm nhếch lên một nụ cười âm tà, ánh mắt khinh bỉ nhìn Tinh Hồn như đang muốn nói, lần này người chết chắc rồi.

“Hắc hắc, xem ra Thiên Kiếm tông thực sự muốn dồn người vào chỗ chết à.”

Người khác không thể thấy được, nhưng ở bên trong không gian động thiên, Tiểu Ứng Long lại quan sát mọi thứ ở bên ngoài rất rõ ràng.

Nhìn những con người bên ngoài không ngừng dùng từ ngữ kinh thường nhắm vào Tinh Hồn, Tiểu Ứng Long mỉa mai nói.

“Nhất định là thằng oắt con kia đã dùng quyền lợi để mua chuộc bọn họ. Bản tính của nhân loại chính là như vậy, đổi một cái mạng quèn không liên quan gì đến chúng để lấy được quyền lợi phía sau, hắc hắc hắc... tuế nguyệt trăm vạn năm qua đều không có thay đổi...”

Tinh Hồn không đáp lại lời của nó, bởi Tiểu Ứng Long nói không hề sai, đó chính là bản chất, và dĩ nhiên, nó không chỉ tồn tại ở nhân loại, những tộc đàn khác cũng giống như vậy. Chỉ là, so với những tộc đàn khác, bản chất này của nhân loại lại mạnh mẽ hơn rất nhiều lần.

Trải qua năm tháng tại Huyền Thiên giới, Tinh Hồn há không rõ bản chất này?

Không cần Tiểu Ứng Long nói hẵn cũng biết nguyên nhân vì sao bọn họ lại nhắm vào hẵn.

Trong vô số người muốn dồn hẵn vào chỗ chết để được nhận lấy quyền lợi từ Chu gia thì có một người lên tiếng.

- Theo những gì ta điều tra thì đầu ngọn của chuyện này đều là do Chu Đào gây ra cả. Như thế nào các vị lại ép một tên đệ tử vào chỗ chết?

Người đó chính là phó tông chủ Thiên Kiếm tông – Nguyên Tử chân nhân.

Y rất thương thức Tinh Hồn, không phải chỉ bởi thực lực của hẵn, mà còn bởi tính cách của hẵn. Mà bên trong chuyện này lại không nằm ở Tinh Hồn, nếu để hẵn chết như vậy thì đúng là đáng tiếc.

Chu Lâm trong lòng lạnh xuống, ánh mắt âm tà nhìn Nguyên Tử chân nhân. Lúc trước, ngăn cản hẵn trực tiếp giết Tinh Hồn cũng chính là Nguyên Tử chân nhân.

Tuy rằng Chu Lâm địa vị rất cao, nhưng so với Nguyên Tử chân nhân vẫn thấp hơn rất nhiều. Bởi vì vậy hẵn mới sử dụng biện pháp này để bức tử Tinh Hồn.

- Do Chu Đào? Hẳn thiên phú thấp, ngưng kết tiên phù chỉ cao một thước, có tư cách gì tiến vào Vân Vụ Linh Tuyền tu hành? Phó tông chủ, không biết ngài còn nhớ, Vân Vụ Linh Tuyền vì sao mà xuất hiện tại Thiên Kiếm tông chứ?

- Điều này tự nhiên ta nhớ, Vân Vụ Linh Tuyền là do đại trưởng lão Chu Nguyên từ Loạn Tiên Hải, trả một cái giá rất đắt mới mang về được.

Nhờ có Vân Vụ Linh Tuyền, thực lực của Thiên Kiếm tông hơn ba ngàn năm qua chỉ có mạnh hơn chứ không kém.

Nguyên Tử chân nhân không hề bởi vì muốn bảo vệ Tinh Hồn mà đè xuống công lao của Chu gia Chu Nguyên, người suýt chút nữa mất đi tính mạng chỉ bởi vì Vân Vụ Linh Tuyền.

Thậm chí lúc nói về Vân Vụ Linh Tuyền và đại trưởng lão Chu Nguyên, trong mắt Nguyên Tử chân nhân xuất hiện một tia nể phục và kính trọng.

- Phó tông chủ trí nhớ không sai. Vì mang về Vân Vụ Linh Tuyền, nhị sư bá của ta mất đi một cánh tay, may mắn lắm mới nhặt lại được cái mạng nhỏ. Thế nhưng Chu gia chúng ta không hề một mình tư hữu Vân Vụ Linh Tuyền, mà đem nó đặt vào Thiên Kiếm tông, mong muốn Thiên Kiếm tông thực lực ngày một mạnh mẽ. Thế nhưng bây giờ thế nào, Chu gia đệ tử Chu Đào bị một tên ngoại nhân phế xuống một tay, Chu Kinh thì biến thành khùng khùng điên điên, không cách nào hồi phục được. Chu gia chúng ta từ trước đến nay vì Thiên Kiếm tông phục vụ, chưa bao giờ kể ra công lao, nhưng bây giờ Chu gia đệ tử chịu thiệt, ngài lại đi bảo vệ ngoại nhân?

Ngữ điệu của Chu Lâm vô cùng tàn khốc, vừa nói đôi mắt vừa hơi rưng rưng, thiếu điều hai hàng lệ muốn rơi xuống.

Những vị trưởng lão xung quanh nghe toàn bộ, tuy rằng xảy ra đã lâu, thế nhưng trong lòng vẫn bùi ngùi chua xót.

- Chu gia công lao đối với Thiên Kiếm tông cực kỳ to lớn, bởi vì vậy, Thiên Kiếm tông liền để cho Chu gia rất nhiều quyền lợi, thậm chí được tiến vào tu luyện tại Vân Vụ Linh Tuyền nhiều nhất chính là Chu gia đệ tử. Những đệ tử khác, phải thông qua rất nhiều mới được phép tiến vào đó.

Tuy rất kính phục với những gì Chu gia đã làm cho Thiên Kiếm tông, nhưng tính cách Nguyên Tử chân nhân rất rõ ràng phân minh, đúng sai

phân biệt.

Nếu Tinh Hồn sai, y sẽ không lên tiếng, nhưng mọi chuyện đều do Chu Kinh và Chu Đào tự mình chuốc lấy cả, Nguyên Tử chân nhân tự nhiên sẽ không bởi vì công cao mà Chu Lâm kể ra mà chịu nhường nhịn.

- Hẳn đạt được tư cách tiến vào Vân Vụ Linh Tuyền để tu hành, Chu Đào đầu tiên không cho đưa hẳn vào Vân Vụ Linh Tuyền thật sự để tu luyện, lại còn nhục mạ hẳn, vì vậy mới bị hẳn cảnh cáo. Nếu như lúc đầu dừng lại, không cần Chu gia lên tiếng, ta nhất định sẽ trách phạt hẳn. Nhưng rốt cuộc Chu gia lại hành động lãnh huyết, để Chu Kinh giết hẳn. Rốt cuộc Chu Kinh tài không bằng người, ý chí yếu kém bị đối thủ bẻ gãy ý chí, yếu kém như vậy đều là do chính bản thân hẳn mà ra, sao lại đi đổ thừa người khác?

- Vậy ta liền muốn biết, rốt cuộc hẳn có công lao gì mà được tiến vào Vân Vụ Linh Tuyền tu hành?

- Ta không rõ hẳn có công lao gì, nhưng đó là ý tứ của Dương Thiên Quân. Người biết Dương Thiên Quân đã đánh tiếng, chắc chắn là có nguyên nhân bên trong.

Cả Nguyên Tử chân nhân lẫn Chu Lâm đều không ai chịu nhường nhịn ai.

Chu Lâm thì đem công lao trước đây của Chu gia ra để nói, còn Nguyên Tử chân nhân thì hành động công tư phân minh.

Không khí dần dần nóng lên, cơ hồ như muốn tuyên chiến với nhau. Ngay lúc đó, một luồng uy áp giáng lâm, kèm theo một tiếng nói nghiêm minh:

- Cãi nhau như vậy, còn ra thể thống gì nữa. Đây là Thiên Kiếm điện hay là cái chợ đây?

Giọng nói đó, tự nhiên của là Vô Cực kiếm tiên, tông chủ chấp chương Thiên Kiếm tông hiện tại.

- Tông chủ bớt giận.

- Tông chủ bớt giận.

Hiện trường lại trở về trầm mặc, dưới uy áp của Vô Cực kiếm tiên, đệ nhất cường giả Thiên Kiếm tông, người nào dám cãi lệnh?

Ánh mắt uy nghiêm quét nhìn xung quanh, nhìn đến đâu thì lại im lặng đến đó. Cuối cùng, ánh mắt của Vô Cực kiếm tiên dừng lại ở Tinh Hồn, trong ánh mắt thâm trầm không ngừng dò xét, rốt cuộc ở tên đệ tử này có điểm gì đặc biệt?

Lại thấy được trong mắt Tinh Hồn không có chút gợn sóng, tĩnh lặng như mặt nước. Nhiều người vì hấn mà loạn, đều là nhân vật cấp cao cả, vậy mà lại có thể bình tĩnh đến như vậy? Điều này, không phải người nào cũng có thể làm được à.

- Người có gì để nói không?

- Ta có thể nói gì đây? Giải thích?

Tinh Hồn đối diện với ánh mắt dò xét của Vô Cực kiếm tiên, nhưng hấn không mảy may quan tâm, lãnh đạm đáp lại lời của ông ta.

Thâm ý bên trong, chỉ sợ Vô Cực kiếm tiên đã muốn loại bỏ hấn, như vậy thì cần gì mà giải thích nữa.

Vô dụng cả, vậy thì việc gì phải nói thêm?

- Hừ, đối với tông chủ mà hấn còn thái độ vô lễ, vốn không đặt vào trong mắt, quá mức cuồng vọng.

Một gã Chu gia trưởng lão khác ánh mắt khó chịu trừng trừng Tinh Hồn, miệng lên tiếng, tựa muốn đổ thêm dầu vào.

Bất quá, Vô Cực kiếm tiên liếc nhìn một cái, lập tức hắt ta ngậm miệng lại.

- Chu gia có công rất lớn với Thiên Kiếm tông, có công sức không nhỏ khiến cho Thiên Kiếm tông lớn mạnh như hiện tại.

Vô Cực kiếm tiên ánh mắt nhìn xung quanh, rồi sau đó bắt đầu lên tiếng.

Chỉ mới nghe mấy câu thôi, thế như Chu Lâm và Chu gia trưởng lão khóe miệng nở nụ cười, trong bụng như mở cờ. Chu gia thực lực cùng tài nguyên đối với Thiên Kiếm tông cực kỳ quan trọng, nếu như phật lòng Chu gia, ảnh hưởng nhiều nhất chính là Thiên Kiếm tông.

Thân là tông chủ, người nắm chức vị cao nhất Thiên Kiếm tông, Vô Cực kiếm tiên tự nhiên biết lựa chọn giữa Chu gia và một tên đệ tử tầm thường.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 250: Nghĩ Mình Là Ai?

- Tông chủ...

Với tính cách của Vô Cực kiếm tiên, dĩ nhiên sẽ lựa chọn Chu gia. Nguyên Tử chân nhân định lên tiếng, nhưng thanh âm vừa ra tới miệng thì liền nghẹn lại.

Chuyện này, cơ hồ đã không thể挽 hồi được.

Không để ý đến sắc mặt của Nguyên Tử chân nhân thế nào, Vô Cực kiếm tiên tiếp tục:

- Bên trong, tuy rằng khởi nguồn là Chu gia đệ tử, nhưng người tính cách quá lãnh khốc, không phù hợp với Thiên Kiếm tông.

Vừa nói, Vô Cực kiếm tiên trên tay quang huy lóe lên, một đạo âm thanh lãnh khốc xé gió vang lên, “đông” một tiếng, bất chợt phía trước mặt Tinh Hồn khoảng chừng nửa thước, một thanh kiếm ghim trên mặt đất, ánh sáng bạc lấp lánh đẹp mắt nhưng lại vô cùng lạnh lẽo huyết sát áp vào mặt Tinh Hồn.

- Tự ra tay, đây là ân huệ Thiên Kiếm tông ban xuống cho ngươi.

Nguyên Tử chân nhân nhìn Vô Cực kiếm tiên, rồi sau đó lại nhìn Tinh Hồn, trong ánh mắt lộ ra sự bất lực.

Hắn rất thường thức Tinh Hồn, vì hắn trực giác mách bảo, Tinh Hồn tương lai sau này tuyệt đối phi phạm.

Chỉ là, năng lực của hắn có hạn, tuy là phó tông chủ, nhưng bên trên còn có một vị tông chủ thực lực siêu việt mạnh mẽ.

Phía bên kia, Chu gia, Chu Lâm nụ cười độc ác không hề che dấu, ánh mắt thâm độc như xà nhân, nếu không phải bởi nơi đây là Thiên Kiếm điện trang nghiêm, có lẽ Chu Lâm đã cười phá lên cho thỏa thích.

“Một con sâu con kiến cũng dám đánh động Chu gia, ha ha ha, đây chính là kết cục cho những tên ngu ngốc. Bây giờ, dù là Nguyên Tử cũng đừng hòng cứu được cái mạng của người, tiểu súc sinh, ha ha ha...”

Chu Lâm bao nhiêu suy nghĩ ác độc đều hiện rõ trên gương mặt. Ai cũng nhìn ra được, bất quá, mấy ai lại đi quan tâm đến?

Tinh Hồn chết, bọn hắn nhận được lợi ích mà Chu Lâm hứa hẹn.

Chỉ là một tên đệ tử thân phận tầm thường mà thôi, bức tử thì như thế nào?

Một cơn gió lạ không rõ từ nơi nào đột nhiên thổi đến, thổi qua thân thể gã nam tử bạch phát cô độc đối diện với áp lực từ vô số cao thủ Thiên Kiếm tông.

Hắn đứng đó, đối diện với tử vong vô hình, phảng phất như quay lại thời điểm khi hắn còn là một tên thiếu niên bảy tuổi, cùng với mẫu thân đối diện với Sở gia, bị Sở gia bức tử.

Nguy cơ tử vong, không ít lần hắn phải đối diện.

Nhưng có bao nhiêu lần khiến hắn thật sự động nộ, thật sự khắc cốt ghi tâm? Bất quá, chỉ đếm trên đầu ngón tay mà thôi.

Cảm giác bị địch nhân bức tử, đã lâu rồi hắn còn chưa trải nghiệm qua. Nguyên lai, cái cảm giác bị tông môn vứt bỏ, dồn vào cái chết lại là như vậy. Rất khó chịu.

Tinh Hồn gương mặt lãnh đạm, ánh mắt bình tĩnh nhìn Vô Cực kiếm tiên uy nghiêm đứng trên bệ đài cao nhất, thân thể tắm trong quang huy chi kiếm, ánh mắt thâm trầm lãnh huyết nhìn vào hắn, tựa như đang nhìn một con sâu con kiến, tùy ý có thể bóp chết bất cứ lúc nào.

Rồi hắn lại nhìn sang Nguyên Tử chân nhân, người đang nhìn hắn bằng ánh mắt phức tạp.

Hắn nhìn tất cả những người đang có mặt ở đây, những vị tử y trường lão, biểu thị cho quyền lực tối cao của Thiên Kiếm tông, hắn nhìn và ghi nhớ từng người một, những kẻ ngày hôm nay dồn hắn vào bước đường cùng.

Đặc biệt nhất là những người của Chu gia, hắn nhớ kỹ không sót một người nào.

Một giây lặng thinh trôi qua, cảm giác như tuế nguyệt vạn năm dài đằng đằng.

Biểu cảm của Tinh Hồn vô cùng lạnh nhạt, tựa như rằng hắn không mấy quan tâm đến việc bị Vô Cực kiếm tiên ban cho cái chết.

Chu Lâm trong lòng có chút khó chịu. Hắn trong đầu còn đang mừng rỡ tưởng ra đoạn viễn cảnh, Tinh Hồn phải quỳ xuống cầu xin Vô Cực kiếm tiên, cầu xin Chu gia tha mạng.

Đáng lẽ ra, hắn phải giả vờ một cách khốn khổ, thảm hại như một con chó bị vứt bên lề đường đang cầu xin sự cứu vớt từ người khác.

Nhưng mọi chuyện lại không như những gì mà hắn suy nghĩ. Bất quá, nghĩ đến Tinh Hồn ngày hôm nay sẽ phải chết, Chu Lâm liền không bận tâm quá nhiều nữa.

Trong khoảng lặng một thoáng chìm xuống, bước chân Tinh Hồn khe khẽ vang lên, thanh âm vô thường đó không ngờ lại vang vọng khắp Thiên Kiếm điện một cách kỳ lạ.

Hắn bước gần đến thanh kiếm bạc, đây là một thanh bảo kiếm không tồi, cấp bậc trung giai linh khí. Bàn tay vươn tới, nắm chặt lấy thanh kiếm rồi rút ra khỏi mặt đất.

Gương mặt Chu Lâm sự buồn cười, càng thêm là sự tàn độc nở rộ.

Nguyên Tử chân nhân đôi mắt nhắm lại, quay mặt đi chỗ khác, tựa không muốn nhìn thấy Tinh Hồn tự sát ngay trước mắt hắn.

Vô Cực kiếm tiên thì biểu cảm như thường, chỉ là một tên đệ tử nội môn tầm thường mà thôi, chưa đủ khiến cho hắn phải động dung.

Rất nhiều vị trưởng lão khác sắc mặt cũng lãnh đạm vô thường, không hề quan tâm đến cái chết sắp cận kề của một tên đệ tử Thiên Kiếm tông.

Chỉ thấy Tinh Hồn thanh kiếm nhắc lên, ánh mắt quét nhìn thanh kiếm bất phàm. Lưỡi kiếm bóng mượt in lên đôi mắt huyết ngọc vô cảm.

Hôm nay bị bức tử, lẽ nào phải chết ở đây?

Đương nhiên sẽ không, bởi vì hắn có rất nhiều lí do để bản thân không thể chết được.

Sở Diệp, thê tử của hắn vẫn còn chìm trong giấc ngủ say vì linh hồn tan biến. Hắn một đường điên cuồng tu luyện đến nỗi nhập ma, phá toái hư

không tiến nhập Đại Thiên Thế Giới chính là để tìm cách hồi sinh lại nàng. Hẳn làm sao có thể chết?

Thứ hai, Thiên Kiếm tông đối với hắn có ân tình gì? Hoàn toàn không có. Hắn đến với Thiên Kiếm tông, mục đích là để lấy tài nguyên tu hành mà thôi.

Hắn không có bất kỳ tình cảm gì với Thiên Kiếm tông cả, thủy chung chỉ là lợi dụng. Và đương nhiên, Thiên Kiếm tông cũng chẳng có nửa điểm tình cảm với hắn. Thành ra, hôm nay bức tử, ngoại trừ Nguyên Tử chân nhân khá thân thiết ra, chẳng còn một người nào khác quan tâm đến cả.

Vậy thì, có lý do gì mà hắn phải chết?

Nếu có, thì chính là do bản thân của hắn quá yếu mà thôi.

Hắn thừa nhận bản thân mình hiện tại vẫn rất yếu, thế nhưng, Thiên Kiếm tông muốn giết hắn thì phải trả một cái giá rất đắt.

Chỉ thấy, đột nhiên Tinh Hồn mũi kiếm hướng lên.

Một hành động, toàn bộ trường lão đang có mặt tại Thiên Kiếm điện hít sâu vào một ngụm khí lạnh, ánh mắt kinh ngạc lộ sự khó tin.

Tinh Hồn, hắn vậy mà lại chĩa thẳng mũi kiếm hướng vào nhân vật cường giả Thiên Kiếm tông, Vô Cực kiếm tiên.

Đứng bên bệ đại, Vô Cực kiếm tiên từ ngạc nhiên chuyển thành tức giận.

Đứng gần nhất với Vô Cực kiếm tiên, Nguyên Tử chân nhân kinh ngạc cùng khiếp sợ, bởi vì Tinh Hồn đảm lượng quá lớn, dám dùng kiếm chỉ vào mặt nhân vật phong vân nhất Thiên Kiếm tông, và cả Phi Lan châu này.

Chu gia, Chu Lâm hít vào một ngụm khí lạnh, nhưng càng thêm là hưng phấn. Đi chọc giận Chu gia đã đủ thấy điên cuồng, mà bây giờ lại như tát vào mặt Vô Cực kiếm tiên, một từ điên cuồng chỉ sợ không thể nào hình dung ra.

Lại một giây im lặng, phảng phất so với thời điểm mà hần tiến vào Thiên Kiếm điện còn muốn trầm lặng hơn rất nhiều.

Có điều, trong sự trầm lặng này là một cơn bão tố phong ba đang mạnh mẽ khuấy động, chỉ một chút nữa thôi, cơn bão tố này liền bùng nổ.

Tinh Hồn chỉ kiếm vào Vô Cực kiếm tiên, đây là chính thức lật mặt, là không đặt Vô Cực kiếm tiên, một nhân vật phong vân vào trong mắt.

Không chỉ dừng lại ở hành động hướng kiếm chỉ mặt, Tinh Hồn miệng nói:

- Bức tử ta? Các người nghĩ mình là ai?

Không khí lạnh tràn ngập Thiên Kiếm điện.

Nghĩ mình là ai? Đứng đối diện với Vô Cực kiếm tiên, với vô số vị tử y trưởng lão, đại diện cho quyền lực tối cao nhất của Thiên Kiếm tông, rất ngắn gọn ý vị, hần đang khinh thường.

Một câu rõ ràng, Thiên Kiếm tông lấy cái gì giết hần?

Đây là điên khùng, hay là quá mức cuồng vọng?

Một tên tiên giả Phù Tiên cảnh với một trong những cự đầu Phi Lan châu ngang nhiên khinh thường, thật khó mà nghĩ được rốt cuộc là hần đang cuồng vọng tự cao hay là điên khùng nữa.

Nếu lựa chọn, có lẽ người ta sẽ lựa chọn trí não của hần có vấn đề, là một tên điên khùng đệ nhất.

- Người nói gì?

Vô Cực kiếm tiên ánh mắt trầm xuống, trong ánh mắt kèm theo lửa giận ngập trời, thần niệm dính chặt vào Tinh Hồn đang đứng chính giữa Thiên Kiếm điện, trong tay đang nắm thanh kiếm mà hấn ban xuống và bị Tinh Hồn chỉ thẳng vào mặt.

Không thể tin được, có một ngày, hấn lại bị một tên đệ tử dùng thái độ cao ngạo khinh thị nói chuyện. Đúng là nằm mơ cũng không thể nhìn thấy, chứ đừng nói chi là hiện thực.

Vậy mà, hiện thực đang xảy ra rành rành ngay trước mặt.

- Nghe không rõ sao? Ta nói, một cái Thiên Kiếm tông, lấy cái gì đòi giết ta?

Uy áp hàng lâm, chính là uy áp của tiên giả bán bộ Cửu Thiên Huyền Tiên trấn áp xuống, vậy mà Tinh Hồn vẫn hiên ngang đứng vững chống đỡ mới uy áp ngập trời đó, mà gương mặt lại không đổi, giống như chẳng có uy áp nào khống chế được hấn cả.

Nếu một khắc trước là ngạc nhiên, thì bây giờ liền biến thành phần nộ ngập trời.

Cuồng vọng, hết sức cuồng vọng. Một gã Phù Tiên cảnh lại cuồng vọng đến như thế này, không ai có thể tưởng tượng nổi.

Hàng trăm vị trưởng lão gương mặt kịch biến, trên mặt sát cơ bộ lộ, khí thế hung ác hướng thẳng Tinh Hồn.

- Thật cuồng vọng, một con sâu con kiến lại dám nói những câu cuồng vọng, lão phu một đường tu hành đến nay chính là lần đầu tiên thấy.

- Tự cao tự đại? Thiết nghĩ có lẽ đây là khí khái cuối cùng, trước khi chết liền muốn nhục mạ Thiên Kiếm tông.

- Người tiến vào Thiên Kiếm tông là nhờ ý tứ Tần lão, lẽ ra khi tuyển chọn đệ tử, người vốn phải chết, loại người cuồng vọng điên cuồng vốn không nên tồn tại.

- Súc sinh, người cũng dám nhục mạ Thiên Kiếm tông. Ban cho người tự sát chính là ân huệ, người đã không muốn chết một cách nhẹ nhàng, vậy thì liền lãng trì, chịu trăm vạn thống khổ sỉ nhục, sống không được, chết cũng không xong.

-

Vô số vị trưởng lão trước đó thái độ đăm bạc khinh thường liền vậy giờ vọng động, hận không thể ngay lập tức nghiền nát con sâu con kiến dám khinh thị Thiên Kiếm tông.

- Tên súc sinh này miệng ăn nói bậy bạ, khinh nhờn Thiên Kiếm tông, ngay từ đầu ta đã nói hăn không hề đặt Thiên Kiếm tông vào trong mắt, vậy mà có người không chịu tin.

Người nói, tự nhiên chính là Chu Lâm. Đồng thời người bị Chu Lâm ám thị, dĩ nhiên là Nguyên Tử chân nhân.

Bất quá việc này cũng là vô tình, vậy mà liền bị Chu Lâm lấy ra để dè bỉu Nguyên Tử chân nhân. Trông sắc mặt Nguyên Tử chân nhân rất khó coi, hăn không ngờ Tinh Hồn lại bộc phát, hăn không để tâm đến Chu Lâm, mà trong đầu hỗn loạn không biết Tinh Hồn đang muốn làm gì.

Muốn dùng từ ngữ để hạ nhục Thiên Kiếm tông vì muốn bức tử hăn? Là cuồng vọng không xem Thiên Kiếm tông ra gì? Chuyện này không hề giống với tính cách của Tinh Hồn chút nào.

Càng nghĩ, Nguyên Tử chân nhân càng thêm nghi hoặc.

Chu Lâm trong lòng cười lạnh một tiếng, sau đó hướng Vô Cực kiếm tiên, biểu lộ khí khái quang minh chính đại, hạo nhiên chính khí:

- Tông chủ, ta Chu Lâm xin được phép thay tông chủ trừng phạt tên cuồng đồ này.

- Tạm thời không giết, chỉ phế bỏ tu vi, ba ngày sau công khai hành quyết.

Dĩ nhiên đến giờ phút này, Vô Cực kiếm tiên đã vô cùng tức giận, đang chuẩn bị đích thân bắt Tinh Hồn thì Chu Lâm liền muốn lập công. Dĩ nhiên đoán được tâm tư, tuy nhiên cũng không để ý nhiều, liền gật đầu để cho Chu Lâm hành động.

Chỉ thấy Chu Lâm gương mặt mừng rỡ, rồi nhìn đôi xà nhân chăm chăm xuống Tinh Hồn, sát khí âm tà không thềm che dấu.

- Tiểu súc sinh, nhục mạ Thiên Kiếm tông, đã thương Chu gia đệ tử, quả thật gan to hơn trời, cuồng vọng phách lối. Đáng tiếc, người không nên có sự phách lối này. Trời tạo nghiệt còn có thể sống, nhưng tự tạo thì không thể sống. Ta rất muốn moi tim gan người ra xem thử, rốt cuộc là có phải từng nuốt gan hùm gan báo hay không.

Dứt lời, Chu Lâm tu vi bạo phát, uy áp tiên giả trung kỳ Linh Tiên cảnh trấn áp xuống đỉnh đầu Tinh Hồn, trong vô hình như xung quanh có vô số sợi dây xích vô hình trói buộc thân thể Tinh Hồn lại, phía trên đỉnh đầu là một tòa núi vô sắc đè xuống, không cho hãn bất kỳ một cơ hội nào để chạy thoát.

Lửa giận Thiên Kiếm tông, sự tà ác của Chu gia cùng Chu Lâm, tất cả đều đang hướng Tinh Hồn vào chỗ chết.

- Tiểu súc sinh, hôm nay lão thiên giáng lâm cũng không cứu được người, ha ha ha...

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Cơn gió lạ từ vô tận hư không thổi đến, mang theo cơn se lạnh bất thường, tựa như là sự vô thường của thiên địa đối với nhân sinh lướt qua người Dương Thiên Quân, mang theo một vài cánh hoa anh đào đã rơi rụng cuốn về phương xa, một nơi mà không ai để ý đến.

Trên bàn tay của hắn lưu lại một cánh hoa anh đào mỏng manh yếu ớt, tùy ý hắn muốn bóp nát, nhưng nếu không đủ sức mạnh để hoàn toàn hủy diệt thì cánh hoa vẫn sẽ tồn tại, và thậm chí đôi khi còn biến thành một cái tai họa ngầm khó lường.

Nhân sinh là như vậy, không ai biết trước được tương lai sau này sẽ xảy ra điều gì cả. Cho dù đến từ những thứ tầm thường xung quanh, những tưởng như rất chi vô hại, nhưng nhân gian thế sự khó lường, rồi sẽ có lúc những thứ tưởng chừng như vô hại đó sẽ đoạt đi sinh mệnh bất cứ lúc nào.

- Thượng Quan Lãnh, ta từng nghe Tần lão nói, năm xưa, truyền kỳ của Đại Thiên Thế Giới, hắn đã từng bị Thần Thiết môn bức tử.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 251: Muốn Giết Ta?

Uy áp giáng xuống thân thể Tinh Hồn, khóa chặt hẳn lại không cho hẳn bất kỳ cơ hội nào để tẩu thoát. Chu Lâm gương mặt độc ác, tiên lực lưu động, bàn tay hóa thành một cái trảo ấn, khí thể lăng thiên, nhắm vào Tinh Hồn chụp đến:

- Thiên Bằng Trảo.

Trảo ấn phảng phất giống như một tôn Thiên Bằng sắc bén so với pháp khí bảo kiếm còn muốn sắc bén hơn, một trảo ấn tràn đầy uy lực, thiên địa nguyên khí xung quanh tụ hội lại khiến cho uy lực gia tăng thêm bội phần.

Không thể không nói, thực lực của Chu Lâm so với hai gã tiên giả Linh Tiên cảnh trước đây Tinh Hồn từng đối đầu, nữ trưởng lão Tà Âm tông Tôn Khuê và trưởng lão Tuyên Vũ môn Lưu Hắc Đạt cơ hồ mạnh hơn rất nhiều.

Bất quá, tựa hồ Chu Lâm đối với Tinh Hồn khinh thường, mặc dù trước đây từng tận mắt chứng kiến Tinh Hồn một chương đánh lui cháu của hẳn là Chu Kinh, một quyền giản đơn đả bại Chu Kinh.

Bảy ngày tu hành tại Vân Vụ Linh Tuyền, Chu Lâm cảm giác thực lực của Tinh Hồn đã mạnh mẽ hơn, trùng kích bình cảnh bước vào hậu kỳ Phù

Tiên cảnh, chiến lực cũng vì vậy mà mạnh hơn.

Bất quá, mạnh mẽ hơn thì như thế nào?

Trong suy nghĩ của Chu Lâm, cho dù Tinh Hồn có đột phá hậu kỳ Phù Tiên cảnh, tiến giai sơ kỳ Địa Tiên cảnh thì cũng không phải là đối thủ của hắn.

Địa Tiên cảnh, cảnh giới cao nhất trong Linh Hậu kỳ, chung quy vẫn là ngụy tiên mà thôi, chỉ khi tiến giai Linh Tiên cảnh, nắm giữ thiên địa pháp tắc riêng của bản thân, chính là chân tiên chân chính.

Địa Tiên cảnh và Linh Tiên cảnh tuy chỉ hơn nhau một cái ranh giới, nhưng ranh giới đó giống như trời với đất, không thể nào so sánh được.

Vì vậy, Chu Lâm mới càng thêm tự tin hơn trong chuyện tru sát Tinh Hồn.

Suy nghĩ của Chu Lâm không hề sai, nhưng trong trường hợp đó không phải là Tinh Hồn.

Nếu là một tiên giả Địa Tiên cảnh khác, đối diện với Chu Lâm, có lẽ mười phần chết chắc.

Nhưng đáng tiếc hắn, đối thủ lần này của hắn lại là Tinh Hồn, người trước đây đã một mình ứng phó với hai tên tiên giả Linh Tiên cảnh mà vẫn còn mạng trở ra.

Cuồng phong ập đến, mang theo phong nhận vô hình ẩn trong không khí, công kích sắc nhọn nguy hiểm muốn chụp lấy người hắn.

Gương mặt Tinh Hồn từ đầu đến giờ tự chung vẫn rất bình tĩnh, không chút gợn sóng. Nhưng bây giờ trong đôi mắt lóe lên một tia âm trầm sát cơ.

Có thể hắc chưa chân chính thành tiên, mới chỉ là một tên ngụy tiên, nhưng chiến lực so với chân tiên cơ hồ không khác biệt.

Trần Ngọc Huyền Thể toàn lực triển khai, lại thêm Hư Không Chiến Thể gia trì, trong mắt linh quang lóe lên, trên người hắc đột nhiên biến đổi kỳ lạ, tràn ngập phong thái cuồng bạo, giống như một tôn mãnh thú vừa mới xống chuồng.

Khi mà Chu Lâm đã xông tới trước mặt, khoảng cách chỉ còn khoảng hơn nửa thước mà thôi, trong sát na đó, Tinh Hồn đột ngột đánh ra một quyền đầy bất ngờ, một quyền này thuần túy nguyên thủy, một quyền đơn giản không chút hoa lệ, giống y hệt như một quyền mà hắc đã từng đánh trọng thương Chu Kinh vậy.

Nhưng một quyền nguyên thủy này lại chồng chất sức mạnh cuồng bạo, so với một kích của tiên thiên hoang thú không hề khác biệt, tràn đầy lực lượng đủ khiến một toàn cự sơn sụp đổ.

Quyền kinh nhất thời tê phát, không ngờ lại khiến không gian vang lên thứ âm thanh sụp đổ đáng sợ.

Chu Lâm đôi xuất lần đầu tiên xuất hiện sự hỗn loạn, bởi vì hắc cảm giác được, một quyền thuần túy nguyên thủy kia khiến cho tính mạng của hắc bị uy hiếp.

Nhưng tất cả diễn ra quá nhanh, khoảng cách lại quá gần đi, vậy nên không cách nào tránh né được cả.

Trong sự chấn kinh của rất nhiều vị tử y trưởng lão, của Nguyên Tử chân nhân, và của Vô Cực kiếm tiên, những người nắm trong tay quyền lực tối cao của Thiên Kiếm tông, Chu Lâm một tiếng hét thảm vang lên, từ cơ thể vang lên âm thanh xương cốt vỡ nát, thân thể bị chấn bay ngược về phía sau, lưng đập vào vách tường đá cứng rắn, rồi sau đó miệng phun một ngụm máu lớn.

Không khí trong một cái sát na im lặng đến kỳ lạ.

Toàn bộ hít vào một ngụm khí lạnh.

Chuyện gì vừa mới xảy ra vậy? Một tên tiên giả trung kỳ Linh Tiên cảnh tấn công một tên hậu bối hậu kỳ Phù Tiên cảnh, không những không có kích sát được mà còn bị đẩy lùi, thậm chí phản phệ trọng thương, xương cốt vỡ nát?

Ai nấy miệng há rất lớn, đủ để nhét vào một cái nắm đấm, hai mắt mở to, thậm chí nhiều người không tin nổi trước mắt là sự thật liên dụi dụi mấy cái, nhưng dù có làm gì đi chăng nữa cũng không thể thay đổi được sự việc trước mắt.

Chu Lâm, nội môn trưởng lão Thiên Kiếm tông, tu vi trung kỳ Linh Tiên cảnh chiến bại dưới tay Tinh Hồn, một gã ngay cả Địa Tiên cảnh còn chưa bước vào.

- Bắt ta? Người xứng sao?

Nhìn vào Chu Lâm bộ dạng thảm hại, một tay bị đánh gãy nát thành mấy khúc, máu thịt hỗn tạp, Tinh Hồn ngữ điệu khinh bỉ nói.

Câu nói này của hắn, cơ hồ công kích thẳng vào đạo tâm của Chu Lâm, thuần túy là muốn đập nát cái ý chí của hắn, giống như cái cách mà hắn từng làm với Chu Kinh vậy. Chỉ hơi tiếc một điều là, hắn không thể thi triển thần thông Nguyệt Đồng để đập vỡ hoàn toàn ý chí.

Bất quá, như thế này cũng đủ để sỉ nhục Chu Lâm rồi.

Đường đường là một tên chân tiên cao cao tại thượng, một nhân tài thiên tư trác tuyệt, còn trẻ đã nắm giữ địa vị cao cường, vậy mà bị một tên nội môn đệ tử đánh bại chỉ bằng một quyền đơn giản.

Không thể không thừa nhận, đây đúng là một đả kích vô cùng lớn.

Hôm nay nếu không giết được Tinh Hồn, nhục nhã này mãi mãi sẽ in sâu trong tâm trí hần, biến thành một cái bóng ma ám ảnh đạo tâm. Không giải trừ được bóng ma này, về sau tu vi đường hòng tiến bộ.

Người của Chu gia sắc mặt đặc biệt khó coi.

Chu gia đến nay đã thất thủ dưới tay Tinh Hồn bốn lần. Lần thứ nhất là Chu Văn Thành, trên Sinh Tử Đài bị Tinh Hồn chém chết; tại Vân Vụ Linh Tuyền, Chu Đào bị chặt xuống một tay, kế tiếp Chu Kinh một chương trọng thương, về sau biến thành một tên khùng khùng điên điên; và lần thứ tư này, Chu Lâm vẫn bị đánh bại, mà còn là đánh bại một cách triệt để.

- Cùng xông lên, ngày hôm nay không giết hần, Chu gia sau này đường hòng nhìn mặt người khác.

Một tên trưởng lão Chu gia sắc mặt đen xít, mặc dù không phải đích thân ra tay, nhưng đường đường là cao thủ Linh Tiên cảnh đánh thảm hại như vậy, tâm trạng há có dễ chịu gì?

Một câu của tên trưởng lão Chu gia này khiến chúng nhân hoàn hồn trở lại, Chu gia đích hệ gương mặt trầm xuống giận dữ, liền theo đó khí thế bộc phát, sát khí bạo tạc, đồng thời rời khỏi trụ đá xông về hướng Tinh Hồn.

- Tên súc sinh, lão phu liền lấy mạng chó của ngươi.

- Súc sinh chết tiệt, ngươi liền chết rất khó coi.

-

Giận dữ vì Tinh Hồn, chẳng buồn giữ mặt mũi nữa, đám Chu gia đích hệ liền liên thủ bao vây Tinh Hồn, muốn dập chết hần ngay tại đường

trường.

Không gian tràn ngập khí thể hung bạo.

Tinh Hồn nhìn bảy người đang hướng về phía mình, trong số đó có một người tu vi trung kỳ Linh Tiên cảnh, chính là người đã vực dậy tinh thần của Chu gia đích hệ, còn sáu người khác, tu vi đều là sơ kỳ Linh Tiên cảnh.

- Từ lúc đến Đại Thiên Thế Giới vẫn chưa một lần bộc lộ hoàn toàn sức mạnh, hôm nay liền bạo một lần đi.

Tinh Hồn thanh âm khe khẽ vang lên trong bão táp phong ba đầy nguy hiểm, chỉ thấy sau lưng hắt lóe lên chín vầng kim quang rất đẹp mắt.

Đó chính là chín cái không gian động thiên mà Tinh Hồn đi theo con đường tu luyện Thiên Đạo hình thành, một con đường tu tiên khác biệt so với phần còn lại, con đường một bình hắc độc mộc.

Chín không gian động thiên xuất hiện, thiên địa linh khí xung quanh bạo động dữ dội, như bị một cỗ sức mạnh vô hình hấp dẫn đến, điên cuồng tập trung đến vị trí Tinh Hồn đang đứng.

“Hắn đang muốn làm gì? Mà chín quả cầu kim sắc kia là gì vậy?”

Chúng nhân thập phần hiếu kỳ, ẩn ẩn trong long có cảm giác không ổn.

Chỉ thấy Tinh Hồn nguyên lực, chín không gian động thiên sau lưng không ngừng xoay tròn, nguyên lực chậm rãi truyền vào thân thể, cung cấp năng lượng cho trận quyết chiến khốc liệt này.

Từ khi mở ra Nhất Tuyến Thiên, phi thăng Đại Thiên Thế Giới, Tinh Hồn chưa một lần phát huy toàn bộ khả năng của hắn, cho dù là lúc đối

diện với hàng trăm thiên kiêu tại Phong Lâm thành trong cuộc thi tuyển bạt đệ tử Thiên Kiếm tông, hay là lúc một mình ứng phó với hai gã tiên giả Linh Tiên cảnh, những lần nguy cấp đó, Tinh Hồn cũng không hề triển khai toàn lực.

Nhưng hoàn cảnh bây giờ, hãn phai đối diện với một tôn quái vật Thiên Kiếm tông, một trong số những cự đầu thực lực mạnh nhất Phi Lan châu, nếu còn không phát huy toàn bộ khả năng, vậy thì tỉ lệ rất lớn hẳn sẽ phải bỏ mạng lại tại Thiên Kiếm tông.

Phơi xác ở nơi đây, dĩ nhiên là không thể, bởi nguyện vọng còn chưa thành, làm sao có thể chết được.

Cuộc chiến này chính là cuộc chiến tranh giành mạng sống.

- Vẫn câu đó, muốn giết ta, các người xứng sao?

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 252: Chiến Linh Tiên

Bị rất nhiều cường giả Linh Tiên cảnh bao vây, nhưng Tinh Hồn không những không sợ hãi, mà thậm chí còn tỏ ra rất cuồng ngạo.

- Người liền chết rất thê thảm.

Chu gia trưởng lão, người có tu vi cao nhất gầm lên một tiếng lạnh lẽo, tiên lực điên cuồng vận chuyển, ánh hào quang khê lóe sáng lên, trên tay bảo kiếm tế khởi, thiên địa nguyên khí bị gã Chu gia trưởng lão này kích thích, điên cuồng tập trung về phía lão.

- Tiểu súc sinh, lão phu liền khiến người không toàn thân.

Kiểm quang tề phát, không những chỉ một mình lão ta mà những tên Chu gia trưởng lão khác đều đồng dạng xuất thủ bao vây hấn lại.

Không gian Thiên Kiếm điện lập lòe kiếm quang, ẩn tàng sát cơ vô hạn, kiếm khí đầy trời, đồng loạt hướng Tinh Hồn mà tấn công.

Vô số đạo kiếm khí ẩn chứa uy lực sắc bén, khẳng định nếu bị đánh phải, cơ thể liền không thể nguyên vẹn được nữa.

Tinh Hồn nhìn bên ngoài gương mặt lãnh đạm bất biến, thế nhưng bên trong tâm tình biến động, hẳn biết bây giờ bản thân đang gặp phải nguy cơ trí mạng, một khắc không cẩn thận là liền mất mạng như chơi.

Hắn không thể chết được, chí ít là khi chưa hoàn thành được tâm nguyện, hắn không thể chết.

Một tiếng gầm vang vọng lên, nghe như âm thanh của viễn cổ hung thú vừa mới hoành không xuất thế.

Từ vị trí Tinh Hồn làm trung tâm, ở phía dưới chân hắn, mặt đất vốn được tạo thành bởi những thứ kim loại rất chắc chắn, không ngờ bây giờ xuất hiện vô số vết nứt chi chít như mạng nhện, vừa nhìn liền có cảm giác kinh khủng.

Xung quanh Tinh Hồn bỗng chốc xuất hiện một loại lực lượng sắt bén bá đạo, lực lượng vô hình hủy diệt, không ngờ lại ngăn cản được vô số đạo kiếm quang mà đám Chu gia trưởng lão hướng hắn công kích, mà không những ngăn cản, thậm chí mơ hồ còn muốn đẩy lùi lại.

Lấy Tinh Hồn làm trung tâm, cơ hồ không hề có một đạo kiếm quang nào có thể đả thương được hắn, tựa như một vị lãnh chúa trong giới vực của chính mình.

Loại năng lực này, đối với kiếm tu mà nói, không quá khó khăn để có thể nhìn thấu.

Chỉ thấy Vô Cực kiếm tiên, từ đầu đến nay, ngoại trừ có chút tức giận vì thái độ vô lễ của Tinh Hồn thì còn lại đều rất bình tĩnh không một gợn sóng.

Nhưng khi thấy Tinh Hồn triển khai năng lực kia, gương mặt của Vô Cực kiếm tiên ngay tức khắc xuất hiện một biểu cảm chấn kinh, tựa hồ không thể tin được những gì đang diễn ra phía trước.

Nguyên Tử chân nhân đồng dạng cũng lộ ra biểu cảm không thể tin nổi, cơ hồ so với Vô Cực kiếm tiên còn muốn kinh biến hơn.

- Kỳ tài, tuyệt đối là kỳ tài.

Nguyên Tử chân nhân khoe miệng giật giật, khó khăn lắm thốt ra được mấy chữ khe khẽ.

Đám trưởng lão xung quanh, biểu cảm chấn kinh so với lúc trước cơ hồ kinh dị hơn.

- Kiểm ý đệ tam trọng, là kiểm ý đệ tam trọng.

- Sao có thể? Hãn chỉ là một tên tiểu bối hậu kỳ Phù Tiên cảnh, làm sao có thể lĩnh ngộ được kiểm ý đệ tam trọng?

- Nhìn hãn vẫn còn trẻ, cư nhiên ngộ tính lại kinh người như vậy. Tông chủ, Tư Mặc kiếm tiên, bằng tuổi như hãn cũng không được như vậy.

- Quá yêu nghiệt. Hôm nay đã triệt để lật mặt, nếu để hãn trốn thoát, sau này liền trở thành tai họa đối với Thiên Kiếm tông.

- Tông chủ, nhất định không thể để hãn sống, diệt sát hãn, trừ bỏ tai họa ngầm về sau.

-

Tinh Hồn triển khai kiểm ý đệ tam trọng, chỉ trong giây lát hóa giải nguy cơ, đồng thời bộc lộ thiên phú kinh người khiến cho cao tăng Thiên Kiếm tông sợ hãi.

Ngoại trừ Nguyên Tử chân nhân ra, còn lại đều không muốn Tinh Hồn còn sống mà rời khỏi Thiên Kiếm tông, tuy rằng chỉ ngưng kết được tiên phù một thước, thế nhưng lĩnh ngộ kiểm ý lại quá cường hãn, tương lai sau này nhất định trở thành tông sư kiếm đạo, bá chủ một phương, có thể khiến cho Thiên Kiếm tông gặp phải nguy cơ.

Sát cơ ngấp trăn, tuy nhiên, nếu như bọn họ mà biết được Tinh Hồn chỉ đang dùng thủ đoạn để che giấu tiên phù thật sự, chính là Hồn Độn Tiên Phù cao chín thước thì không biết tâm trạng sẽ càng thêm kích động như thế nào.

Tinh Hồn bộc lộ thiên phú kiếm đạo khủng bố, khiến cho Vô Cực kiếm tiên ngạc nhiên vô cùng, bất quá, muốn Vô Cực kiếm tiên đích thân xuất thủ thì vẫn chưa đủ tầm.

Bởi mặc dù bộ lộ kiếm ý đệ tam trọng, chiến lực khiến cho tiên giả trung kỳ Linh Tiên cảnh trọng thương, thế nhưng Vô Cực kiếm tiên chính là hậu kỳ Thiên Tiên cảnh, là cường giả thực lực mạnh nhất nhìn Phi Lan châu, vì vậy tự nhiên nội tâm cao ngạo khinh thường xuất thủ.

- Triệu Đồng trưởng lão, Mục Hàn trưởng lão, hai vị tương trợ Chu gia vây bắt tên tiểu súc sinh đó lại. Nhưng tạm đừng giết, chỉ phế bỏ tu vi, ta muốn tra khảo một số chuyện.

Trên bệ đài cao, ánh mắt Vô Cực kiếm tiên khóa chặt Tinh Hồn lại, đồng thời miệng ra lệnh cho hai người đứng bên cạnh hẳn.

Triệu Đồng trưởng lão, chấp chương Hình Kiếm đường, tu vi bán bộ Thiên Tiên cảnh, một thân tu vi bất phàm, tâm tính sát phạt, tại Thiên Kiếm tông uy danh rất cao.

Mục Hàn trưởng lão tu vi đồng dạng với Triệu Đồng trưởng lão, cũng là người nắm giữ quyền lực khống chế Hình Kiếm đường, tuy nhiên địa vị cùng uy danh hơi kém một chút, nhưng thực lực vẫn rất mạnh.

- Tuân lệnh tông chủ.

Nguyên Tử chân nhân sắc mặt khó nhìn, hẳn muốn nói gì đó để ngăn lại, nhưng thanh âm chưa kịp ra thì như bị nghẹn lại bởi cái liếc mắt đến từ

Vô Cực kiếm tiên, như thế đang muốn cảnh cáo hẳn, tốt nhất là nên đứng yên tại đó quan sát.

Triệu Đồng trưởng lão và Mộc Hàn trưởng lão, hai trong số những nhân vật thực lực cao cường nhất Thiên Kiếm tông đích thân xuất thủ.

Trông thấy hai người này, những tên tử y trưởng lão khác trong lòng như nhìn thấu kết quả, Tinh Hồn triển lộ phong quang tuyệt đại ngay chính Thiên Kiếm điện, bất quá hậu quả không có nhiều thay đổi, thậm chí mơ hồ còn muốn thê thảm hơn.

- Kiếm ý đệ tam tầng, bất quá cũng chỉ như vậy.

- Người thiên tư kiếm đạo xác thực trác tuyệt, đáng tiếc đối nghịch với Thiên Kiếm tông, hậu quả liền thê thảm.

Triệu Đồng trưởng lão và Mộc Hàn trưởng lão ngữ điệu khinh thị, trên tay trường kiếm triệu ra.

Triệu Đồng trưởng lão tay cầm một thanh trường kiếm màu xanh lam có tên là Hỏa Lam kiếm, nghe nói được tạo thành từ Hỏa Lam quáng thạch, sức nóng vô cùng khủng bố.

Mộc Hàn trưởng lão thanh kiếm tên gọi Tuyết Phiêu kiếm, ẩn chứa lực lượng băng tuyết khiến cho không gian thoáng chốc trở nên băng lãnh.

Tuyết Phiêu kiếm cùng Hỏa Lam kiếm đồng thời động, băng tuyết lực lượng cùng lam hỏa lực lượng xuất hiện, khí lực bài lãng bị hai người bọn họ khống chế rất điều luyện, tuy rằng thuộc tính băng hỏa bài xích lẫn nhau, nhưng hai người này hành động cùng nhau nhiều năm, thế nên khả năng phối hợp rất điều luyện, không những uy lực không bị bài xích mà còn mạnh hơn gấp bội.

- Phiêu Tuyết Kiếm Vũ.

- Lam Hỏa Kiếm Vãng.

Mục Hàn trưởng lão thúc giục kiếm linh của Phiêu Tuyết kiếm, chỉ thấy không gian bên trên Thiên Kiếm điện hóa thành một mảnh không gian băng tuyết, vô số bông tuyết từ trên bầu trời rơi xuống, nhìn rất đẹp mắt, thế nhưng bên trong ẩn chứa lực lượng kiếm ý kinh khủng.

Mỗi một bông tuyết không ngờ lại chính là kiếm nhận, tuy nhỏ bé nhưng sức mạnh khủng bố, từ trên bầu trời rơi xuống vô số búa vây Tinh Hồn lại.

Cùng xuất thủ với Mục Hàn trưởng lão, Triệu Đống trưởng lão xuất thủ cơ hồ còn muốn cường hành hơn.

Phía bên dưới chân Tinh Hồn bất giác biến thành một mảnh hỏa vãng, mỗi một góc của hỏa vãng đều là một thanh kiếm hỏa kiếm khí tạo thành, sức nóng mãnh liệt không gì so sánh, từ bên dưới muốn túm lên.

Những trưởng lão Chu gia vốn đang vây công Tinh Hồn, khi thấy Mục Hàn trưởng lão và Triệu Đống trưởng lão đồng thời xuất thủ thì ngay lập tức lui về phía sau.

Tại Thiên Kiếm tông, Mục Hàn trưởng lão và Triệu Đống trưởng lão hai người chính là chấp chương Hình Kiếm điện, đại diện cho quy tắc của Thiên Kiếm tông, thực lực thuộc về hàng đầu trưởng lão Thiên Kiếm tông, một khi xuất thủ tuyệt không lưu tình.

Bọn họ chính là cánh tay đắc lực hỗ trợ cho Vô Cực kiếm tiên quân đốc toàn bộ Thiên Kiếm tông này, thực lực há có thể khinh thường?

- Mục Hàn và Triệu Đống, hai người này vậy mà liên hợp, tiêu súc sinh kia cho dù có mười cái mạng cũng không thoát nổi.

- Tiểu súc sinh đó vậy mà được Mục Hàn và Triệu Đống vây bắt, có thể lấy đó làm kiêu ngạo khi gặp Vô Biên Ngục Chủ được rồi.

-

Rất nhiều người cho rằng, Tinh Hồn dù bản lĩnh phi phàm cách mấy thì lần này không thể không chết.

Tinh Hồn nội tâm khê động, phía đằng sau đã bị Chu gia trưởng lão khóa chặt đường lui, xung quanh vô số tử y trưởng lão Thiên Kiếm tông, nhất là vị tông chủ cao cao tại thượng Vô Cực kiếm tiên khóa chặt lại, bản thân thì đối đầu với hai vị trưởng lão chấp chưởng Hình Kiếm đường thực lực vô song tuyệt đại, bất quá hăn vẫn không chút nao núng, bởi vì hăn vẫn còn rất nhiều con át chủ bài vẫn chưa lật.

Đã triển khai kiếm ý đệ tam tầng, vậy nên không chút do dự, Tinh Hồn triệu hồi ra cổ kiếm Đồ Lục với hình dạng nguy thủy một màu đen huyền, phảng phất hơi thở cổ kính năm tháng tan thường, nhìn thì tầm thường như ẩn chứa sức mạnh hủy diệt.

Nguyên lực từ không gian động thiên rót vào cổ kiếm Đồ Lục, ánh hào quang màu đen huyền rực lên, kiếm ý ba động mãnh liệt gia trì lên thân kiếm, khiến cho uy áp từ cổ kiếm bỗng chốc bá đạo hơn gấp ba lần.

- Tru Thiên Cửu Kiếm Trận.

Chỉ thấy lấy Tinh Hồn cùng cổ kiếm Đồ Lục làm trung tâm đột nhiên xuất hiện ra chín thanh kiếm hình dạng giống hệt với cổ kiếm Đồ Lục, bất quá có chút hơi hư huyền, dĩ nhiên là biến ảnh từ Đồ Lục mà ra.

Tuy là biến ảnh, thế nhưng ẩn chứa uy lực khủng bố, phía sau lưng hăn xuất hiện một đôi hắc diễm chi vũ, chỉ thấy hắc diễm chi vũ vô mạnh, thân thể Tinh Hồn lập tức tránh được Lam Hỏa Kiếm Vong phía dưới chân đang muốn tóm lấy hăn, thân thể lẳng không lên giữa không trung.

- Tránh được Lam Hỏa Kiếm Vỡ, nhưng Phiêu Tuyết Kiếm Vũ tránh được sao?

Thấy Tinh Hồn vậy mà thoát khỏi vây khốn của Lam Hỏa Kiếm Vũ, sắc mặt Triệu Đồng trưởng lão hơi khó coi, bất quá vẫn giữ được phong phạm, ánh mắt nhìn chăm chăm Tinh Hồn đang lảng không mà nói.

Thế nhưng câu nói của hắn liền lập tức bị một tiếng nổ kinh thiên động địa che đi.

Chỉ thấy Tinh Hồn kiếm thế lảng thiên, điều động kiếm trận giáng lâm, kiếm trận đồng thời phá vỡ thế công trên dưới, vì vậy tạo thành một tiếng bạo tạc, phong nhận bay tán loạn bên trong, tạo thành một viễn cảnh đổ nát.

Tru Thiên Cửu Kiếm Trận được Tinh Hồn sáng tạo thành khi lịch lãm tại Băng Tuyết Lãnh Nguyên, uy lực phách tuyệt, sau khi thực lực tăng tiến, kiếm ý đánh sâu vào tầng thứ ba, lại trải qua chui rèn luyện tập một thời gian, uy lực cơ hồ so với lúc trước mạnh hơn gấp hai lần, miễn cưỡng kháng cự được với hai tên Mục Hàn và Triệu Đồng.

Đứng bên ngoài Thiên Kiếm điện, Túy Kiếm và Hình Kiếm đường đệ tử không hề rời đi mà thủ hộ ở bên ngoài.

Không chỉ có Túy Kiếm và đệ tử Hình Kiếm đường, rất nhiều nhân vật nổi bật khác đều xuất hiện.

Tỷ như đám thiên tài Thiên Hội đệ tử, kể ra như Trương Vĩ, Thượng Quan Dật, Cổ Phạn...

Thiên Hội xuất hiện, dĩ nhiên Nhân Hội đệ tử cùng đồng dạng. Hoắc Tôn, Trương Hằng, cùng với những nhân vật nổi bật nắm giữ quyền lực Nhân Hội một mực bề quan nhiều năm đều xuất đầu lộ diện tại Thiên Kiếm điện cả.

Chiến Bang đệ tử vốn ít đặt tâm tư đến những chuyện khác, dành đa số thời gian để luyện tập, vậy mà bây giờ đều xuất hiện ở đây cả.

Diệp Cuồng Nhân, người nắm giữ chức vị Chiến Bang hội trưởng, hôm nay tu vi hậu kỳ Địa Tiên cảnh, kém một chút nữa liền có thể độ kiếp Địa Tiên, đột phá Linh Tiên cảnh vậy mà cũng xuất hiện.

Nghe nói Diệp Cuồng Nhân không tu kiếm đạo mà đi theo con đường luyện thể giả, một thân lực lượng hoang dã, lại thức tỉnh thiên phú Hoàng Kim Chiến Thể, so với hậu thiên hoang thú cấp ba còn cường hành hơn, khi toàn lực triển khai, một quyền thậm chí có khả năng giết được cả hậu thiên hoang thú cấp ba chí tôn.

Diệp Cuồng Nhân mái tóc đen chỉ cột bằng một sợi dây mây, thân thể cao lớn, làn da cổ đồng, hai tay khoanh lại trước ngực, phảng phất một nét phong trần, trong đôi mắt phách tuyết hoang dã, tựa như một tôn hoang thú thu nhỏ vậy.

Hắn chính là một trong số những thiên kiêu cấp độ yêu nghiệt, so với Chu Kinh chỉ có hơn chứ không kém, bất quá nếu so sánh với bất thế kỳ tài Dương Thiên Quân cơ hồ bị bỏ xa tám ngàn dặm. Dĩ nhiên, Diệp Cuồng Nhân không hề biết chuyện này.

Diệp Cuồng Nhân đôi mắt nhìn vào Thiên Kiếm điện, khóe miệng nhếch lên một nụ cười khinh thường, nói:

- Chúng ta Chiến Bang đệ tử vốn rất cuồng ngạo, thế nhưng so với tên Tinh Hồn này quả nhiên thua kém. Bất quá, cuồng ngạo của hắn, gọi là điên cuồng thì thích hợp hơn.

Tinh Hồn chặt một tay Chu Đào, biến thiên tài Chu Kinh thành người điên, triệt để đắc tội Chu gia, chuyện này đều đã đồn thổi khắp Thiên Kiếm tông, dường như không ai không biết chuyện này.

Bất quá, hành động của Tinh Hồn trong mắt nhiều người, so với cường ngạo thì gọi bằng hai chữ điên cuồng thì thích hợp hơn.

Quái vật Chu gia, cho dù tông chủ Thiên Kiếm tông Vô Cực kiếm tiên cũng phải nể nang ba phần, một tên đệ tử nội môn nho nhỏ đi chọc vào một tôn cực đầu như vậy, đây không phải điên cuồng thì gọi là gì?

Cùng đứng trong nhóm những thiên kiêu Chiến Bang dĩ nhiên có hai huynh đệ Tổng Đế Bính và Tổng Thiên Đô.

Tổng Đế Bính ánh mắt nhìn đến Thiên Kiếm điện uy nghiêm tráng lệ, trong ánh mắt lộ ra một tia khó coi.

Nhớ trước đây, biết Tinh Hồn thực lực phi phàm trong đồng giai, Tổng Đế Bính từng muốn thách đấu, đáng tiếc khi đó Tinh Hồn tiến nhập vô minh, khiến cho hắn không có cơ hội.

Trăm năm trôi qua, hắn ra sức luyện tập, không lâu sau đó tấn cấp nội môn đệ tử, nay đã đột phá sơ kỳ Địa Tiên cảnh, phối hợp với thiên phú liền có khả năng vượt cấp khiêu chiến, không ít nội môn đệ tử trung kỳ Địa Tiên cảnh bị hắn đánh bại.

Thế nhưng, nếu như đem so sánh với Tinh Hồn thì... vẫn còn có chút thua kém. Đánh bại được Chu Kinh vốn vẹn một quyền tràn đầy khí phách, Tổng Đế Bính rất tự tin với sức mạnh nhục thân, nhưng đồng dạng một quyền, tuyệt đối không thể đánh bay được Chu Kinh.

Nghe tin Tinh Hồn bị Hình Kiếm đường áp giải đến Thiên Kiếm điện, hắn liền chạy từ địa phương tu luyện đến để xem rốt cuộc Tinh Hồn đã mạnh đến cỡ nào rồi.

Bỗng chốc nghe Diệp Cuồng Nhân ý tứ khinh thị Tinh Hồn, chân mày Tổng Đế Bính chột nhả lại, đứng bên cạnh hắn, như đọc được ý nghĩ,

Tống Thiên Đô nhìn vổ vai hăn, đồng thời lắc đầu, ý bảo không nên làm chuyện thiếu suy nghĩ.

Mặc dù bản thân Tống Thiên Đô cũng không hơi đồng tình với cách nói chuyện của Diệp Cuồng Nhân, bất quá lời Diệp Cuồng Nhân vẫn có chút đạo lí, Tinh Hồn hành vi vẫn quá điên cuồng đi, đổi lại là hăn, cơ hồ ăn mười gan hùm gan báo cũng không dám đi chọc vào Chu gia.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 253: Rước Ra Khỏi...

Thiên kiều đệ tử Thiên Kiếm tông, ngay cả những thiên kiều cấp bậc yêu nghiệt đều xuất hiện rất nhiều, dĩ nhiên chính là bởi vì Tinh Hồn, một tên nội môn đệ tử ngang nhiên xuất thủ với đồng môn, phế đi một tên thiên kiều đệ tử Chu Kinh, trực tiếp đắc tội với Chu gia, khiến cho cao tăng Thiên Kiếm tông một trận rung chuyển.

Bất quá, tuyệt thế thiên tài vạn năm có một của Thiên Kiếm tông, Dương Thiên Quân lại không xuất đầu lộ diện, dường như đối với việc Tinh Hồn oanh động thái độ vô cùng lãnh đạm.

Một thiên kiều khác của Thiên Kiếm tông là Thượng Quan Lãnh cũng không xuất hiện, bất quá so với Dương Thiên Quân thì việc Thượng Quan Lãnh hắt có xuất hiện hay không cũng không có mấy người quan tâm.

Đứng ở một nơi khá vắng người, hai tên Hạng Hạo và Bắc Cung Thanh Đan tự nhiên cũng xuất hiện.

Trước đây hai người bọn họ là Nhân Hội thành viên, nhưng rốt cuộc bởi vì cao tăng Nhân Hội trực xuất Tinh Hồn, điều này khiến cho cả hai thất vọng, liền theo chân Tinh Hồn rời bỏ Nhân Hội.

Những thành viên Nhân Hội dĩ nhiên nhận thấy được hai người bọn họ, tuy rằng có chút bất mãn vì thái độ của hai người này, tuy nhiên việc

hai tên thiên kiêu rời khỏi Nhân Hội, nhất là Hạng Hạo, khiến cho Nhân Hội lực lượng phi thường tổn thất nặng nề.

Trong ba thế lực đệ tử, Nhân Hội mỗi lần tranh đấu đều bị hai thế lực còn lại, đặc biệt là Thiên Hội chèn ép. Hao tổn hai tên thiên kiêu có chiến lực rất mạnh liền ảnh hưởng đến lực lượng Nhân Hội sau này.

- Hạng Hạo, Bắc Cung Thanh Đan, hai tên gia hỏa các người.

Lúc này, Hạng Hạo và Bắc Cung Thanh Đan gương mặt rất không dễ nhìn, lộ ra vẻ đặc biệt lo lắng.

Vừa lúc đó, từ phía Nhân Hội thành viên bước đến vài người, người đi đầu là một nam tử trẻ tuổi, dung mạo bất phàm, hoàng y sạch sẽ, rất ngọc thụ lâm phong, vừa nhìn liền tạo thành một loại cảm giác thiện cảm.

- Là Tiêu sư huynh.

Thanh niên ngọc thụ lâm phong đó chính Tiêu Chính Minh, nhân vật nằm giữa Nhân Hội hiện tại. Không những vậy, Tiêu Chính Minh một thân tu vi phi phàm, giống với Diệp Cuồng Nhân, Tiêu Chính Minh mơ hồ muốn tiến vào Linh Tiên cảnh.

- Rời Nhân Hội không nói một lời, hai tên trẻ con các người đúng là... mà thôi, khi nào định trở lại đây?

Dĩ nhiên Tiêu Chính Minh muốn đích thân lôi kéo hai tên này quay trở lại Nhân Hội.

Thân là người đứng đầu Nhân Hội, Tiêu Chính Minh rất không muốn nhìn thấy thành viên chủ lực rời bỏ bang hội, ngộ nhỡ sau này hai người bọn hắn gia nhập Chiến Bang, Nhân Hội khổ càng thêm khổ.

- Tiêu sư huynh, chuyện này... bọn ta cần có thời gian suy nghĩ.

- Bất nháo một lúc cũng được, bất quá hãy ghi nhớ, Nhân Hội là nhà của hai người các người. Việc ta trục xuất Tinh Hồn cũng là chuyện bất đắc dĩ mà thôi, các người cũng biết, tuy rằng ta là người đứng đầu, nhưng quyền lực không phải hoàn toàn chiếm giữ.

Thở dài một tiếng, Tiêu Chính Minh lộ ra vẻ bất đắc dĩ.

Bắc Cung Thanh Đan và Hạng Hạo nhìn nhau, nhớ lại lúc vừa mới tấn cấp nội môn, bọn họ được Tiêu Chính Minh giúp đỡ rất nhiều. Nhìn thái độ của Tiêu Chính Minh lúc này, trong lòng của cả hai không khỏi bồn loạn.

- Nhìn kìa, Thiên Kiếm điện có biến.

Không biết là người nào vừa mới thất thanh hô lớn, nhưng ngay lập tức khiến cho chúng nhân chú mục nhìn đến Thiên Kiếm điện.

Chỉ thấy từ bên trong Thiên Kiếm điện thối ra một trận cuồng phong kịch liệt, bên trong trận cuồng phong ẩn chứa lực lượng Linh Tiên cảnh tán loạn, tuy rằng lực lượng đã bị suy yếu, nhưng vẫn khiến cho rất nhiều tên nội môn đệ tử bị trọng thương.

- Bên trong Thiên Kiếm điện xảy ra chuyện gì? Không lẽ trưởng lão xuất thủ trấn sát cuồng đồ đó ngay tại đương trường?

Không ít người có chung suy nghĩ, bởi vì Tinh Hồn tạo thành trọng tội rất nghiêm trọng, chính là không tuân thủ quy tắc Thiên Kiếm tông, trọng thương rất nặng đồng môn, theo quy tắc Thiên Kiếm tông thì đó chính là tội chết.

Bất quá, trong suy nghĩ của nhiều người, bọn họ cho rằng sẽ công khai xử lý, nhưng không ngờ lại diệt sát hãn ngay bên trong Thiên Kiếm điện, cơ hồ làm ô uế Thiên Kiếm điện uy nghiêm hoa lệ, này cái chết cũng hơi có chút giá trị à.

Nhưng không lâu sau đó, từ bên trong Thiên Kiếm điện tiếp tục truyền ra những âm thanh chấn động dữ dội, nghe như âm thanh chiến đấu kịch liệt.

- Ta nghe nói, phó tông chủ đại nhân đối với Tinh Hồn đặc biệt thương thức, không lẽ chiến đấu bên trong là do phó tông chủ đại nhân xuất thủ để bảo vệ hắn?

- Không thể nào, tuy rằng phó tông chủ trong lòng ái tài, nhưng bên trên còn có tông chủ đại nhân thực lực phi phàm, chính là Phi Lan châu đệ nhất nhân, phó tông chủ chủ há dám hành động thiếu suy nghĩ?

- Như vậy những âm thanh kia là ý gì?

- Đừng nói là Tinh Hồn hắn một mình giao chiến một lúc toàn bộ trưởng lão và tông chủ của chúng ta à.

- Ha ha, người đang ngớ ngẩn sao? Tinh Hồn hắn mặc dù thực lực không tồi, nhưng trong mắt các vị trưởng lão và tông chủ đại nhân chỉ là một con sâu con kiến, dùng ngón tay cũng tùy ý nghiền nát à.

Đối với người vừa thiếu suy nghĩ mở miệng kia, những người khác liền cười phá lên, tựa như nghe một câu chuyện hài hước bậc nhất vậy.

Cũng đúng thôi, một tên hậu kỳ Phù Tiên cảnh, mặc dù chiến lực nghịch thiên, đả bại Chu Kinh thì thế nào, bất quá cũng chỉ là ngụy tiên mà thôi.

Ngụy tiên trong mắt chân tiên chỉ là một con kiến hôi mà thôi, bọn họ cười vào mặt tên vừa mới nói ngớ ngẩn kia dĩ nhiên là có cơ sở.

Chỉ là không ngờ rằng, một câu nói tưởng chừng như ngớ ngẩn ngu ngốc đó vậy mà trở thành hiện thực.

Từ bên trong Thiên Kiếm điện âm thanh kịch liệt vang ra liên hồi, không gian không ngừng gào thét, tiếng nổ vang ầm ầm chói tai.

Bên trong Thiên Kiếm điện, Tinh Hồn nằm trong tay cổ kiếm Đồ Lục, kiếm ý đệ tam trọng gia trì lên kiếm kỹ, đồng thời hướng đến Mục Hàn trưởng lão và Triệu Đồng trưởng lão gắt gao áp chế.

Kiểm ý đệ tam trọng đủ khả năng trấn áp được tiên giả Linh Tiên cảnh, khiến cho bọn họ thực lực chịu ảnh hưởng giảm xuống dưới.

Bất quá, Mục Hàn trưởng lão và Triệu Đồng trưởng lão không phải là nhân vật tầm thường, kinh nghiệm chiến đấu vô cùng phong phú, há có thể nói trấn áp là trấn áp dễ dàng được?

- Nguyên lai thực lực lại mạnh đến như vậy, tiểu súc sinh, người thật ẩn giấu rất sâu.

Triệu Đồng trưởng lão ánh mắt âm lãnh nhìn Tinh Hồn, miệng thốt ra một câu.

- Quá khen.

Tinh Hồn lãnh đạm đáp lại.

- Hừ, ẩn sâu như vậy, tâm tính không tồi, bất quá, hôm nay liền cho người ẩn sâu mãi mãi.

- Khai linh tiên thuật.

Mục Hàn trưởng lão ngữ điệu châm chọc, chỉ là tổng lòng vẫn vô cùng kinh ngạc với chiến lực của Tinh Hồn, vậy mà có thể chống đỡ được hai người bọn họ liên thủ lại.

Chuyện này mà truyền ra bên ngoài, hai người bọn họ sau này làm sao mà hành tẩu nhân gian được nữa? Rốt cuộc then quá hóa giận, Mục Hàn

trưởng lão bèn thi triển thuật khai linh.

Mục Hàn trưởng lão lĩnh ngộ băng chi pháp tắc, tiên phù hóa linh, bên trong ngưng tụ thành Băng Tuyết Vân Vụ, bên trong ẩn chứa pháp thuật hàn băng tinh thuần, vừa mới xuất hiện lập tức khiến cho không gian biến thành một mảnh bạc trắng che khuất tầm nhìn.

- Mau mau kết trận, đừng để ảnh hưởng đến Thiên Kiếm điện.

Một tên trưởng lão miệng hô lớn. Trước đó trận chiến khiến cho một vài nơi bên trong Thiên Kiếm điện bị hư tổn, tuy nhiên không lớn nên không chú ý quá nhiều, bỏ chút thời gian tu sửa lại là xong.

Thế nhưng bây giờ, không ngờ Mục Hàn trưởng lão lại thi triển khai linh tiên thuật, biến một mảnh không gian thành thế giới băng tuyết, tuy không nói đến nỗi đánh sập Thiên Kiếm điện, nhưng tạo thành trường cảnh hủy diệt nhất định là có.

Thiên Kiếm điện chính là biểu tượng của Thiên Kiếm tông, bị đánh sập chẳng khác gì một cái tát vô mặt, như vậy uy danh của Thiên Kiếm tông, mặt mũi của Thiên Kiếm tông ném vào đâu?

Vì vậy bọn họ đành phải kết thành trận pháp để bảo vệ Thiên Kiếm điện, đồng thời trong lòng càng thêm căm ghét Tinh Hồn, nguyên lai vì một tên cuồng đồ lại khiến cho bọn phải khổ sở như vậy, không buồn bực sao được?

Khi Mục Hàn trưởng lão thi triển khai linh tiên thuật, biết rằng Mục Hàn chân chính nổi giận, Triệu Đống liền lập tức rời khỏi trận chiến, nhường lại để cho Mục Hàn triển lộ phong mang, diệt sát tên cuồng đồ kia.

Bên trong thế giới băng tuyết, bóng dáng của Mục Hàn trưởng lão không còn nhìn thấy đâu, chỉ thấy trên không trung một đám mây xanh lam

bồng bênh, nhìn có vẻ yếu ớt, thế nhưng ẩn chứa băng chi pháp tắc, lộ ra vẻ phi thường lợi hại.

Tinh Hồn hai mắt ngưng trọng, thực lực của hai người này, dĩ nhiên đối với hai người trước đây hẳn từng đối đầu vượt xa, và so với Xích Dương đạo nhân cơ hồ không muốn thua kém.

- Tiểu súc sinh, khiến bốn tọa sử dụng khai linh tiên thuật, người chết nên cảm thấy vinh hạnh.

Âm thanh khinh bỉ từ trên không trung truyền xuống, như âm thanh của một tôn chúa tể nói với một con kiến hôi vậy, cho dù con kiến hôi tỏ vẻ bất phàm, nhưng thủy chung kiến hôi thì vẫn là kiến hôi, kết cục không hề thay đổi.

- Băng Phong Vạn Lý.

Khai linh tiên thuật, mỗi lần sử dụng hao tổn tiên lực rất nhiều, nếu như lạm dụng duy trì, thậm chí ảnh hưởng đến căn cơ, thế nên Mục Hàn trưởng lão không muốn kéo dài thời gian, trong giây lát sử dụng sát chiêu.

Chỉ thấy từ trong đám mây xanh lam kia, vô số bông tuyết rơi xuống, mỗi một bông tuyết lại ẩn chứa lực lượng băng chi pháp tắc, lạnh lẽo vô cùng, vừa xuất hiện khiến cho không gian lạnh càng thêm lạnh, so với khí hậu khắc nghiệt tại Băng Tuyết Lãnh Nguyên nội địa không hề thua kém quá xa.

Bị vây trong Băng Phong Vạn Lý, cho dù chân chính Linh Tiên cảnh cũng khó lòng chịu đựng nổi, vậy nên Mục Hàn trưởng lão rất tự tin, Tinh Hồn sẽ bị diệt sát dưới tiên thuật thành danh của lão.

Thế nhưng lão lại không biết rằng, trên đời này có hai thứ mà Tinh Hồn không hề sợ, đó là hỏa chi pháp tắc và băng chi pháp tắc.

Tinh Hồn hẩn tu hành Trấn Ngục Huyền Thể, cần đến âm tà sát khí, so với hàn khí lực lượng của lão ta đáng sợ hơn vô số lần. Lại thêm, Tinh Hồn sở hữu một tôn hỏa tinh linh, chính là Hỏa Công Công sinh ra từ Hồn Động Chi Hỏa, đối với băng chi pháp tắc tầm thường này đối với Hỏa Công Công há có hữu dụng?

Băng chi pháp tắc ập đến, hàn phong âm trầm thổi vào cơ thể hẩn, muốn phá không khó, chỉ là muốn tương kế tựu kế. Âm thầm thúc giục Hỏa Công Công bảo vệ thân thể, sau đó giả bộ bị băng chi pháp tắc ảnh hưởng đến thân thể.

Hẩn hét thảm một tiếng thê lương, dùng đủ mọi cách chống cự lại băng chi pháp tắc.

Cả Mục Hàn trưởng lão lẫn các tử y trưởng lão thủ hộ ở bên ngoài đều trông thấy Tinh Hồn đau khổ chống chọi lại tuyệt chiêu Băng Phong Vạn Lý, trong ánh mắt tràn ngập tiếu ý.

- Hắc hắc hắc, trước đó không phải rất kiêu ngạo sao? Bây giờ lại thảm thiết như một con chó vậy?

- Tiểu súc sinh đáng chết, như thế này liền tiện nghi cho người.

- Mục Hàn, nếu có thể thì đừng diệt sát, chúng ta còn cần tra khảo hẩn.

Trông thấy Tinh Hồn đau khổ như vậy, dĩ nhiên là nhiều người hả hê, bất quá người Chu gia thấy như vậy thì quá tiện nghi rồi, chết như vậy vẫn chưa đủ đền bù tổn thất cho Chu gia được.

Tinh Hồn một thân chiến lực phi phạm, một mình chiến đấu với hai gã tiên giả bán bộ Thiên Tiên cảnh, dĩ nhiên bên trong có bí mật. Nếu khai thác được bí mật này, như vậy Chu gia mới đền bù tổn thất được.

Nhìn Tinh Hồn dần dần bị băng chi pháp tắc xâm thực cơ thể, đứng bên bệ đài, Nguyên Tử chân nhân sắc mặt hơi tái, nội tâm tiếc hận cho một thiên tài kiệt xuất vẫn lạc.

Đứng kế cạnh, Vô Cực kiếm tiên không hiểu sao trong lòng có một loại dự cảm kỳ lạ, chân mày hơi nhướng lên.

Dần dần, chỉ thấy Tinh Hồn sau một hồi chống cự kịch liệt, rốt cuộc cũng bị hóa thành một khối băng điêu đứng yên một chỗ.

- Tiểu súc sinh, cho người biết chân tiên cùng ngụy tiên khác biệt. Muốn đấu với bản tọa, người vĩnh viễn không có cơ hội.

Sau khi biến Tinh Hồn thành tượng băng, Mục Hàn trưởng lão thu lại linh, nhìn sắc mặt hơi thiếu huyết khí, dĩ nhiên là tiên nguyên hao tổn mới tạo thành trường cực.

- Tiểu súc sinh này đối phó khó khăn, chuyện này truyền ra ngoài, Thiên Kiếm tông mất mặt không thôi.

Đáp xuống mặt đất, Mục Hàn trưởng lão khẽ nói, trong mắt vẫn còn chưa nguôi ngoai, mặc dù đã chiến thắng, nhưng không có lấy một tia vinh quang, ngược lại cảm thấy nhục nhã.

- Lần này làm phiền Mục trưởng lão lao lực, sau này Chu gia tận lực đền bù.

Chu gia trưởng lão tiến đến gần nói, sau đó ánh mắt nhìn vào băng điêu, trong mắt xuất hiện một tia căm hận.

“Súc sinh này trọng thương được Chu Lâm, nếu như để hắn sống sót, Chu gia sau này liền khó bảo đảm an toàn.”

- Mục trưởng lão, tiểu súc sinh này còn sống chứ?

- Tiểu súc sinh này chiến lực thật mạnh, có lẽ có bí mật nào đó, vì vậy lão phu không giết hẳn, còn lưu lại một phần sinh mệnh.

- Liền tốt, đa tạ Mục trưởng lão.

Nghe thấy Tinh Hồn còn sống, rất nhiều người, đặc biệt nhất là Chu gia đích hệ, Tinh Hồn còn sống, sau này liền có nhiều chuyện hay thêm à.

- Trước đem hẳn về Vân Kiếm phong, nhốt vào đại lao, còn lại để cho Chu gia tự mình xử lý. Đồng thời truyền tin tức ra, Tinh Hồn, nội môn đệ tử Thiên Kiếm tông bởi vì tính tình cuồng ngạo, không đặt tông quy vào trong mắt, đả thương đồng môn, hiếp sát vô cùng, liền bị Thiên Kiếm tông xử tử, viết thành tội đồ ô uế ngàn năm.

Phía trên bệ đài, cảm giác không ổn kia, Vô Cực kiếm tiên không thèm để tâm đến nữa, lấy lại dáng vẻ uy nghiêm ra lệnh.

Ý tứ của Vô Cực kiếm tiên, vừa nghe liền thấu hiểu ngay, người Chu gia vui mừng, đây chính là Vô Cực kiếm tiên muốn đền bù tổn thất, bí mật của Tinh Hồn đều giao hết thảy cho Chu gia bọn họ, Thiên Kiếm tông sẽ không can dự vào.

- Tuân lệnh tông chủ.

Chu gia trưởng lão hướng Vô Cực kiếm tiên hành lễ, rồi sau đó nhìn mấy người đứng đằng sau nói:

- Đem hẳn ra khỏi đây, đưa về Vân Kiếm phong.

- Được, vậy chúng ta đi trước.

- Cẩn thận một chút, băng chi pháp tắc vẫn đang ảnh hưởng bên ngoài.

Mục Hàn trưởng lão tốt ý nhắc nhở, mấy người Chu gia gật đầu, sau đó vận chuyển sức mạnh, sử dụng pháp bảo để không bị băng chi pháp tắc

ảnh hưởng, đem bước tượng Tinh Hồn hảo hảo đem ra ngoài.

Sự việc đến đây tưởng chừng như đã kết thúc, thế nhưng ngay khi vừa đem ra tới cửa, phía trước là một khoảng trời rộng lớn, đột nhiên kịch biến xảy ra.

- Đa tạ đã rước ta ra khỏi đó.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 254: Thập Nhị Thiên Sát Kiếm Trận

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 254: Thập Nhị Thiên Sát Kiếm Trận

Những người đang khiên tượng bằng Tinh Hồn vừa mới bước ra khỏi cánh cửa lớn Thiên Kiếm điện bỗng nhiên trong đầu vang lên một giọng nói tràn ngập tiểu ý, sắc mặt ai nấy biến đổi, còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra thì một tiếng bạo tạc gầm vang.

Chỉ thấy băng điều đột ngột bạo tạc từ bên trong, lực lượng cực kỳ khủng bố. Những người này, ai nấy đều là tiên giả sơ kỳ Linh Tiên cảnh, thế nhưng tình huống xảy ra quá bất ngờ, chẳng ai kịp phòng bị cả, thế là bị lực lượng bạo tạc phản chấn, tiếng hét thảm vang lên, hơn chục người bị thổi bay ra tứ phía, miệng thổ huyết, gương mặt tái nhợt, trong ánh mắt sợ hãi chiếm lĩnh, thê thảm vô cùng.

Nghe tiếng nổ, Vô Cực kiếm tiên và mấy trăm tên trưởng lão Thiên Kiếm tông đang chuẩn bị rời khỏi Thiên Kiếm điện sắc mặt liền kịch biến.

- Chuyện gì xảy ra?

- Không ổn, là tiểu súc sinh đó, nguyên lai hãn cổ ý giả chết đánh lừa chúng ta.

Vạn ánh chú mục nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy nơi đó là một mảnh hỗn độn, hơn chục người lâm trọng thương vì trực tiếp lĩnh trọn lực lượng bạo tạc, lúc này nhìn sắc mặt của đám tử y trường lão đặc biệt khó coi, nhất là người trước đó xuất thủ bằng hóa Tinh Hồn lại – Mục Hàn trường lão.

Nguyên lai cả mấy trăm người bị một tên tiểu bối đệ tử lừa gạt, vậy mà không một ai phát hiện, thật vô cùng mất mặt.

Ngay cả Vô Cực kiếm tiên nhìn gương mặt cũng không hề dễ chịu gì, trong mắt lửa giận bốc lên ngùn ngụt.

- Bắt tiểu súc sinh đó lại.

Vô Cực kiếm tiên đã động nộ, thanh âm lớn tiếng vang vọng khắp Thiên Kiếm phong, để cho toàn bộ đệ tử đứng bên ngoài nghe thấy được.

Trước đó những âm thanh chấn động liên tục truyền ra từ Thiên Kiếm điện, bây giờ trước cửa lớn lại xảy ra một vụ nổ kinh thiên động địa, khiến cho hơn chục tên tiên giả sơ kỳ linh Tiên cảnh trọng thương nặng, thật không ngờ mọi chuyện đều do Tinh Hồn một tay tạo thành cả.

Thiên kiều Thiên Kiếm tông Diệp Cuồng Nhân trước đó ngữ điệu khinh bỉ Tinh Hồn, bây giờ gương mặt lộ ra vẻ khó coi.

Thiên Hội đệ tử những thành viên chủ chốt trông thấy Tinh Hồn từ Thiên Kiếm điện chạy ra, gương mặt đờ đờ sát khí.

Nhân Hội đệ tử nhiều người lộ vẻ vui mừng, cũng may là trước đó trực xuất Tinh Hồn khỏi bang hội, nếu không chỉ sợ sau này lửa giận từ bên trên liên nhằm vào bọn họ.

Hai tên Hạng Hạo và Bắc Cung Thanh Đan gương mặt vừa mừng vừa sợ, mừng là bởi Tinh Hồn vậy mà vẫn còn sống sót khỏe mạnh, còn sợ là bởi Tinh Hồn thực lực mạnh mẽ bá đạo, bất quá đây là Thiên Kiếm tông,

hắn triệt để khiến cho Thiên Kiếm tông nổi giận, chỉ sợ rơi vào cửu tử nhất sinh.

Sau khi sử dụng hỏa chi lực lượng của Hỏa Công Công hủy diệt băng chi pháp tắc, phía trước là một khoảng trời rộng lớn, dĩ nhiên không có ý định lưu lại đây, liền cấp tốc bỏ chạy.

- Tiểu súc sinh, đừng hòng bỏ trốn.

Mục Hàn trưởng lão cực kỳ tức giận, bản thân đường đường là cường giả bán bộ Thiên Tiên cảnh, xuất thủ với một tên tiểu bối, không những không có thành công mà còn bị chơi xỏ một vố.

Rất nhục nhã, rất khó chịu, cảm giác chẳng khác gì bị Tinh Hồn trực tiếp tát một cái vào mặt.

Trước đó sử dụng khai linh tiên thuật tiêu hao rất nhiều tiên nguyên, thế nhưng bởi vì tức giận, thế là một lần nữa sử dụng khai linh tiên thuật.

Chỉ thấy đằng sau lưng Mục Hàn trưởng lão một đám mây vụ màu xanh lam hiện ra, chính là Băng Tuyết Vân Vụ, linh của Mục Hàn trưởng lão.

- Băng Phong Vạn Lý.

Mục Hàn trưởng lão tiếp tục thi triển tiên thuật Băng Phong Vạn Lý, dưới vòm trời băng tuyết rơi xuống, mang theo lực lượng băng chi pháp tắc, hàn khí lạnh lẽo rơi xuống, hướng thẳng tới chỗ Tinh Hồn mà công kích.

Băng Phong Vạn Lý lạnh lẽo vô cùng, phạm vi công kích lại rất lớn, không những rơi xuống vị trí Tinh Hồn mà còn khiến cho rất nhiều tên đệ tử khác chịu ảnh hưởng của hàn khí.

- Là tiên thuật của Mục trưởng lão, mau mau tránh gấp.
- Cấp tốc lùi lại, nếu không liền bị hóa thành băng điều đó.
-

Chúng đệ tử sợ hãi, cấp tốc lùi về phía sau, sợ rằng bị liên lụy ảnh hưởng, cơ hồ mất mạng như chơi.

- Tiểu súc sinh, bản tọa diệt sát người.

Ngữ điệu tràn đầy âm lãnh vang lên, trong mắt sát cơ vô hạn, hận không thể bóp nát Tinh Hồn ngay tức khắc.

Băng chi pháp tắc truyền đến, không gian băng phong một mảnh, bất quá đối với Tinh Hồn thì không có chút ảnh hưởng nào.

Thần thông của Mục Hàn trưởng lão, mặc dù không ảnh hưởng đến hắn, thế nhưng khiến cho tốc độ của hắn bị suy giảm.

Hừ lạnh một tiếng, ánh mắt lóe lên một tia ám quang, cổ kiếm Đồ Lục trong tay rực sáng.

- Trảm Tam Kiếm - Kiếm Trảm Tinh Thần.

Không buồn nhiều lời, Tinh Hồn nguyên lực vận chuyển, sau lưng chín không gian động thiên rực sáng, một trong số chín không gian động thiên di chuyển vào vị trí trung tâm, chính là không gian động thiên đã ngưng kết Không Gian Tiên Phù.

Sử dụng năng lực của Thôn Phệ Tiên Phù, chính là khả năng mượn không gian chi lực gia trì lên cổ kiếm Đồ Lục.

Mục Hàn trưởng lão chính là cường giả bán bộ Thiên Tiên cảnh, dùng chiến lực như bình thường khó lòng ngăn cản được lão ta, vì vậy Tinh Hồn

liền sử dụng đến Không Gian Tiên Phù.

Đây là lần đầu tiên hắn sử dụng năng lực này, vậy nên cũng không biết được uy lực chân chính nằm ở đâu, nhưng trong dự đoán thì có khả năng cản trở được Mục Hàn trưởng lão.

Sau lưng Tinh Hồn hắc điểm chi vũ xuất hiện, thân thể lẳng không giữa bầu trời, phản phát như một tôn thiên thần từ chốn cửu thiên giáng lâm xuống, mái tóc trắng bay phất phơ trong gió, kiếm trên tay chỉ thiên, nhìn vô cùng bá khí.

Không gian động thiên rực sáng, kiếm khí lẳng thiên, theo cử động của Tinh Hồn, hư ảnh cổ kiếm Đồ Lục từ trên bầu trời trảm xuống.

Một kiếm vừa ra, thiên địa biến sắc, không gian tinh thần như bị sụp đổ, mang theo lực lượng hủy diệt cuồng bạo trảm xuống đỉnh đầu Mục Hàn trưởng lão.

Vốn uy lực trước đây của Trảm Tam Kiếm không bá đạo như vậy, nhưng Tinh Hồn lĩnh ngộ kiếm ý đệ tam trọng, không gian động thiên ngưng tụ Không Gian Tiên Phù, mượn trợ lực lượng không gian khiến cho uy lực Trảm Tam Kiếm mạnh hơn gấp ba lần, vì vậy mới khiến cho uy bá đạo như vậy.

Con người Mục Hàn trưởng lão co rút, bởi vì đối diện với kiếm kỹ tràn đầy uy lực này, nội tâm lão ta chấn động, kiếm chiêu sát cơ vô hạn, đủ khiến cho lão cảm thấy bị uy hiếp đến tính mạng.

Đã rất từ rất lâu, lão ta mới lại cảm thấy tính mạng của mình bị uy hiếp, mà lần này uy hiếp, dĩ nhiên lại xuất phát từ một tên hậu bối.

- Tiên thuật – Băng Chi Thương.

Tiên lực vận chuyển, song thủ kết lại thành ấn, Mục Hàn trưởng lão lợi dụng Băng Tuyết Vân Vụ, hàn khí xung quanh lưu động theo ý chí của Mục Hàn trưởng lão, trong thoáng chốc biến thành một ngọn thương khổng lồ, hướng mũi thương lên bầu trời, đối diện với kiếm thể đang trảm phá hư không giáng xuống.

Cự thương và kiếm thể va chạm, một thứ âm thanh bạo tạc kinh thiên động địa, không gian điên cuồng gào thét sụp đổ xuống, viễn cảnh kinh dị vô cùng.

Cự thương cùng kiếm thể nổ tung sau khi va chạm, khí thể không hoàn toàn triệt tiêu mà bay tán loạn ra khắp tứ phương bát hướng, khiến cho khung cảnh uy nghiêm tráng lệ xung quanh Thiên Kiếm điện triệt để hủy hoại.

Có không ít tên đệ tử vận khí đen đuổi bị dư lực trọng thương nặng.

Tùy rằng kiếm thể bị phá hủy, tuy nhiên tiên nguyên hao tổn, Mục Hàn trưởng lão sắc mặt tái nhợt, miệng phun ra một ngụm máu lớn.

Vốn dĩ Tinh Hồn không có khả năng trọng thương được lão ta, có chăng cũng chỉ là đẩy lùi gây khó dễ mà thôi. Thế nhưng trước đó lão ta sử dụng khai linh tiên thuật đã hao tổn tiên nguyên rất nhiều, bây giờ lại tiếp tục miễn cưỡng sử dụng khai linh tiên thuật, rốt cuộc ảnh hưởng đến căn cơ, mà kiếm thể Tinh Hồn xuất ra quá mức cường hành, thành ra mới làm cho lão ta trọng thương thổ huyết.

Tinh Hồn cũng không dễ chịu gì, sức mạnh của tiên giả bán bộ Thiên Tiên cảnh há có thể đơn giản?

Cũng may mắn là hãn da thịt béo dày, nhục thân cường hãn, lại có không gian động thiên không ngừng bổ sung nguyên lực, nhờ vậy mới có khả năng chống đỡ được sự công kích của Mục Hàn trưởng lão.

Trông thấy Tinh Hồn đánh bại Mục Hàn trưởng lão, vị trưởng lão danh tiếng bất phàm tại Thiên Kiếm tông, toàn bộ đám đệ tử hít sâu vào một ngụm khí lạnh, ngay cả đám thiên kiêu đệ tử cũng không ngoại lệ.

Bang chủ Chiến Bang Diệp Cuồng Nhân trong ánh mắt khiếp đảm, trước đó khinh bỉ Tinh Hồn, bây giờ lại cảm giác nhục nhã.

Thiên Hội đệ tử chấn kinh trước thực lực khủng bố kia.

Nhân Hội thành viên đồng dạng.

Đám bằng hữu của Tinh Hồn thì mắt trợn ngược nhìn Tinh Hồn, hoàn toàn không nhận thức được rằng tên bằng hữu lại chiến lực vô song đến như vậy.

Đánh bại được tiên giả bán bộ Thiên Tiên cảnh, bản thân chỉ là một tên hậu kỳ Phù Tiên cảnh, cho dù có nằm mơ cũng khó mà có thể tin nổi chuyện phía trước lại là sự thật.

Một ngụm khí lạnh hít sâu vào.

Quá cường hãn bá khí!

Chiến lực của Tinh Hồn, làm sao có thể kinh khủng đến như vậy?

Xung quanh khiếp sợ vì chiến lực vô song, nhưng Tinh Hồn căn bản không có thời gian để thưởng thức tư vị đó, ưu tiên chính là rời khỏi Thiên Kiếm tông càng nhanh càng tốt.

Dù sao nguyên lực của hắn không phải là vô hạn, đại chiến một trận với Mục Hàn trưởng lão, nguyên lực đã tiêu hao hết một phần năm rồi.

Lại phải duy trì hắc điểm chi vũ để có được năng lực phi hành nhanh nhất, mỗi một khắc đều tiêu hao rất nhiều nguyên lực, không thể không tranh thủ.

Bất quá đã chậm, một khắc bị Mục Hàn trường lão ngăn cản, cùng với gần ba trăm tử y trường lão bao vây lấy hắn, trên không trung Vô Cực kiếm tiên lãng không nhìn xuống, thân thể tản ra uy áp bán bộ Cửu Thiên Huyền Tiên vô song cường hãn, ánh mắt lạnh lùng nhìn Tinh Hồn.

“Tiểu súc sinh chiến lực rất mạnh, kiếm kỹ uy lực phách tuyệt, nhất định là có bí mật. Chín quả cầu ánh sáng sau lưng hắn, chỉ sợ là căn nguyên chiến lực.”

Vô Cực kiếm tiên thầm nghĩ, nội tâm không khỏi chấn kinh với chiến lực nghịch thiên. Bất quá, càng thú hơn chính là nguyên nhân khiến cho Tinh Hồn biểu hiện cường đại.

- Phản đồ kiêu ngạo, trước không đặt tông quy trong mắt, hành vi hiếu sát đả thương đồng môn, bây giờ lại vô lễ với trưởng bối, trời không dung đất không tha, hôm nay liền thay trời hành đạo.

Vô Cực kiếm tiên trên bầu trời ngữ điệu uy nghiêm sắc bén, thân thể như cộng minh với thiên địa, âm thanh tạo thành từng đợt sóng âm giáng xuống, cơ hồ muốn làm cho Tinh Hồn trọng thương.

Hừ lạnh một tiếng, Tinh Hồn vận chuyển nguyên lực, từ bên trong cơ thể vang ra tiếng nổ khe khẽ, kháng cự lại với sóng âm công kích.

Bất quá, sóng âm do tiên giả bán bộ Cửu Thiên Huyền Tiên há có thể xem thường, nhìn sắc mặt Tinh Hồn tái nhợt, miệng phun ra một ngụm máu tươi ướt đầm áo bào, thân thể hơi lay động, mãi vài giây sau mới ổn định lại.

Nhìn thấy Tinh Hồn không bị đánh rơi xuống đất, Vô Cực kiếm tiên trong lòng càng thêm kinh ngạc, bất quá sắc mặt như thường, giữ vững khí độ phong phạm phách tuyệt.

- Hình Kiếm đường trưởng lão toàn bộ xuất thủ trấn áp cuồng đồ này lại.

Người nắm giữ quyền lực cao nhất Hình Kiếm đường, Triệu Đồng trưởng lão hướng Vô Cực kiếm tiên ôm quyền:

- Tuân lệnh tông chủ. Hình Kiếm đường trưởng lão nghe lệnh, kết thành Thập Nhị Thiên Sát Kiếm Trận vây bắt cuồng đồ này lại.

Giọng nói Triệu Đồng trưởng lão vô cùng lạnh lùng sát phạt, ánh mắt nhìn Tinh Hồn đứng trong vòng vây của rất nhiều trưởng lão Thiên Kiếm tông tràn ngập sát khí.

- Thập Nhị Thiên Sát Kiếm Trận, nghe nói đây là sát trận uy lực mạnh thứ ba Thiên Kiếm tông, chỉ đứng sau đại trận hộ tông Đại Thiên Kiếm Trảm Yêu Trận và Hình Kiếm đường đệ nhất trận Tứ Tượng Tuyệt Diệt Đại Kiếm Trận. Tuy rằng chỉ xếp vào thứ ba, thế nhưng dưới liên hợp của mười hai vị trưởng lão chấp chương Hình Kiếm đường, cho dù là tiên giả Thiên Tiên cảnh cũng có khả năng ngã xuống.

- Tru sát Tinh Hồn lại khiến tông chủ tự mình hạ lệnh, khiến Hình Kiếm đường sử dụng Thập Nhị Thiên Sát Kiếm Trận, thực lực của hắn, cơ hồ phi thường mạnh mẽ.

- Tinh Hồn, hắn rốt cuộc là tôn quái vật gì đây?

-

Thập Nhị Thiên Sát Kiếm Trận, nằm trong ba kiếm trận uy lực mạnh nhất mà Thiên Kiếm tông đạt được. Thập Nhị Thiên Sát Kiếm Trận lấy mười hai vị trưởng lão Hình Kiếm đường đồng thời triển khai, uy lực phách tuyệt, nghe nói từng có một tên tán tiên tu vi Thiên Tiên cảnh chạm vào tôn nghiêm của Thiên Kiếm tông, rốt cuộc bị mười hai vị trưởng lão Hình Kiếm đường truy sát, cuối cùng kết thành Thập Nhị Thiên Sát Kiếm Trận

tru diệt gã tán tiên tu vi Thiên Tiên cảnh kia, kể từ lần đó đại trận này liền vang danh.

Không ngờ hôm nay Thập Nhị Thiên Sát Kiếm Trận tái hiện, chỉ để tru diệt một tên nội môn đệ tử, thật làm cho người ta giật mình.

Chỉ thấy mười hai vị trưởng lão Hình Kiếm đường từ trong số gần ba trăm vị tử y trưởng lão bước ra, kiếm khí trùng thiên, đặng đặng sát khí uy mãnh.

Ngoại trừ Triệu Đồng trưởng lão tu vi bán bộ Thiên Tiên cảnh, mười một người còn lại, có ba người tu vi trung kỳ Linh Tiên cảnh, tám người còn lại đều là sơ kỳ Linh Tiên cảnh.

Ngoại trừ mười hai vị trưởng lão Hình Kiếm đường ra, phía trên cao, Vô Cực kiếm tiên cũng đang vận dụng ám thủ, thần niệm khóa chặt Tinh Hồn lại, mọi hành động của hắn đều bị quan sát chặt chẽ, chỉ hơi có điều không ổn là Vô Cực kiếm tiên xuất thủ ngay.

Lại mười hai vị trưởng lão Hình Kiếm đường, ngay sau khi nhận mệnh lệnh của Vô Cực kiếm tiên, dưới sự chỉ huy của Triệu Đồng trưởng lão, mỗi người đứng ở một phương vị khác nhau, phối hợp vô cùng nhuần nhuyễn, chỉ trong chớp mắt kiếm trận đã được kết thành.

Nhập Nhị Thiên Sát Kiếm Trận, bên trong trận đã có chữ “sát”, dĩ nhiên lấy sát phạt làm trọng tâm.

Khí thể sát phạt ngập trời, mười hai vị trưởng lão như hóa thành một tôn sát kiếm uy lực phách tuyệt, khoảng khắc đại trận kết thành khiến cho thiên địa dị biến, bầu trời mây đen ngàn ngút, dĩ nhiên là do khí thể sát phạt tạo thành dị tượng, uy thế bài lãng ra khắp không gian, phản phát như một tôn sát thần giáng lâm.

- Đây chính là uy lực của Thập Nhị Thiên Sát Kiếm Trận, chỉ mới kết trận mà đã hung hãn, Tinh Hồn chiến lực nghịch thiên cách mấy, cơ hồ cũng khó lòng thoát chết.

- Kiếm trận diệt sát được cả tiên giả Thiên Tiên cảnh, cho dù hãn nghịch thiên đi chăng nữa, nhưng có thể so sánh với Thiên Tiên cảnh tiên giả?

- Tinh Hồn chiến lực quá mạnh, đáng tiếc phản loạn Thiên Kiếm tông, chết không có gì đáng tiếc.

- Tên tiểu súc sinh lần này tuyệt đối phải chết.

P/s: - Cảm ơn bạn đã tặng 1 kg đậu /66

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 255: Thần Long Thức Giác

Sát khí lắng nhiên, uy thế khủng bố khiến thiên địa biến sắc, Tinh Hồn nội tâm khẽ động, con người co rút, Thiên Kiếm tông không hổ là cự đầu đỉnh phong Phi Lan châu, nội tình sâu không lường được.

Kiểm trận này, uy lực cơ hồ đã đạt vào cấp độ Kỳ Sư chi đỉnh, vô hạn tiếp cận uy lực Kỳ Linh cảnh giới.

Uy lực này cỡ này, chẳng trách ngay cả tiên giả Thiên Tiên cảnh cũng bị diệt sát, cơ hồ không quá khó hiểu.

Là một Trận Đạo Sư, Tinh Hồn hẳn cảm giác, dường như mười hai vị trưởng lão Hình Kiếm điện vẫn chưa phát huy hết uy lực chân chính của Thập Nhị Thiên Sát Kiếm Trận, mơ hồ là do ý tứ của Vô Cực kiếm tiên.

Hắn làm sao không đoán ra, Vô Cực kiếm tiên, thậm chí là toàn bộ trưởng lão Thiên Kiếm tông đều muốn biết được bí mật của hắn.

Một gã Phù Tiên cảnh phát huy chiến lực vô song, trọng thương tiên giả bán bộ Thiên Tiên cảnh, làm sao không khiến cho người khác động lòng tham?

Hừ lạnh một tiếng, đứng bên trong Thập Nhị Thiên Sát Kiếm Trận, Tinh Hồn bóng lưng cô quạnh, bạch phát tung bay trong gió lớn, để cho sát

khí lẫm liệt từng cơn thổi vào mặt, cảm giác hơi khó chịu, nhưng thủy chung sắc mặt của hắn rất bình tĩnh đối diện với cổ sát khí trùng thiên này.

Bão táp phong ba ập đến, bất giác làm cho Tinh Hồn nhớ lại khi còn là một gã tu sĩ tại Huyền Thiên Giới, đã có một lần hắn đối diện với rất nhiều cường giả bao vây, cũng trong tình trạng sát cơ bủa vây tứ phía như hiện tại.

Khi đó, nếu không phải kỳ tích xảy ra, chỉ sợ hắn đã ngã xuống rồi.

Bây giờ một lần nữa trải nghiệm cảm giác này, đúng là có một chút ý vị vị lai.

Bất quá, hiện tại so với năm xưa liền khác biệt, khi đó, Tinh Hồn hắn đã phó mặc cho số phận, nhưng còn bây giờ, số phận của hắn liền không bị những kẻ bao vây nắm chặt, Tinh Hồn rất có lòng tin hắn có thể thoát được khỏi đây.

- Hỏa Kiếm Sát.

Triệu Đồng trưởng lão hô lớn.

Triệu Đồng trưởng lão lĩnh ngộ hỏa chi pháp tắc, lấy Triệu Đồng trưởng lão làm trung tâm, chỉ thấy kiếm khí trên bầu trời đột nhiên rực cháy, khiến cho một mảnh không gian đỏ rực, sóng nhiệt nóng bỏng, hỏa nhiệt nóng bức cơ hồ muốn thiêu đốt sạch sẽ không gian nơi đây.

Thiên địa nguyên khí kịch liệt ba động, điên cuồng bị kiếm trận thôn phệ, ngay lập tức làm cho sát khí của kiếm trận thêm mãnh liệt.

Vô số kiếm hỏa mang theo sát khí vô cùng vô tận hướng Tinh Hồn thiêu đốt, kiếm hỏa kinh đào lãng hải, bao vây lấy Tinh Hồn vào bên trong.

Bóng lưng của hắn khuất dần trong biển lửa vô tận, một màn diễn ra trước mắt vô số thiên kiều chi tử Thiên Kiếm tông, chỉ có hai tên Hạng Hạo và Bắc Cung Thanh Đan là cảm thấy uất ức thay cho hắn, còn lại đều là hả hê vì một tên yêu nghiệt chi nhân ngã xuống.

Bọn họ ngày thường đã bị phong quang vô hạn của Dương Thiên Quân đè ép lên đầu, cũng may là Dương Thiên Quân không quan tâm đến tình hình Thiên Kiếm tông, thế nên bọn chúng còn có đất dụng võ.

Còn Tinh Hồn, từ ngoại môn cho đến nội môn gây ra bao nhiêu trận phong ba, triển lộ thực lực trác tuyệt, siêu việt đám đệ tử, nếu như hắn tồn tại, sau này bọn hắn há bậc lộ được thiên phú của riêng mình?

Tinh Hồn chết, ngược lại bọn hắn rất chi vui mừng.

Bên trong biển lửa trùng thiên, ánh mắt liếc nhìn xung quanh, rồi sau đó nhìn lên trên bầu trời, hai con người bên trong đôi mắt bỗng nhiên biến đổi hình dạng, trong giây lát biến thành hình trắng non, xung quanh có ba đạo tinh vân luân chuyển hình tròn, nhìn vô cùng kỳ dị.

Đứng trên cao, mọi hành động của Tinh Hồn đều bị Vô Cực kiếm tiên thu vào trong tầm mắt cả.

Vậy mà không hề bị Hỏa Sát Kiếm trọng thương dù chỉ một sợi tóc, bản lĩnh của Tinh Hồn cơ hồ đã vượt quá sự tưởng tượng của lão ta. Nhưng càng như vậy, hắn càng thêm tò mò, làm cách nào Tinh Hồn lợi hại đến như vậy?

“Tinh Hồn, ngươi định đứng yên chờ chết à? Có chết thì cũng thả bốn long ra, bằng không bọn chúng đem bốn long lên nướng thành thịt thần lẫn quay à.” Tiểu Ứng Long thanh âm tiếu ý.

Bản lĩnh của Tinh Hồn nông sâu thế nào, hiểu rõ nhất, ngoại trừ Tinh Hồn ra thì chính là con rồng mập mạnh đệ tiện này.

Đến tận bây giờ, Tinh Hồn vẫn chưa hoàn toàn mở hết những con bài tẩy bảo vệ mạng sống của hần ra, chí ít là chỉ mới một nửa mà thôi.

- Muốn giết ta, bọn họ không có khả năng.

Giọng nói tràn ngập tự tin, chỉ thấy đôi mắt lóe lên một tia tinh mang, khí chất trên người bỗng chốc biến đổi, miệng khê hô:

- Hỏa Công Công!

Gọi nhẹ một tiếng, đằng sau lưng một ngọn lửa màu đen huyền bùng cháy, Hỏa Sát Kiếm tuy bá đạo, nhưng đem so sánh với ngọn lửa đen này thì xa xa không bằng.

- Hợp thể.

Tinh Hồn lại hô một tiếng, chỉ thấy Hỏa Công Công biến thành một đạo hắc quang dung nhập vào cơ thể hần.

Trong một cái chớp mắt, mái tóc của hần từ màu trắng biến thành màu đỏ đen quỷ dị, cơ thể được bao bọc bởi một chiến giáp được tạo bởi hắc diễm tràn ngập khí phách, trên tay cầm cổ kiếm Đồ Lục chuyển sang màu đỏ càng khiến cho Tinh Hồn bá khí không gì sánh được.

- Trảm Tam Kiếm – Kiếm Nghịch Thương Khung.

Cổ kiếm Đồ Lục huy động, kiếm khí lăng nhiên, thế kiếm như nghịch lại thiên địa vô tình, toái diệt hư không, hủy diệt thiên địa.

Một âm thanh chấn động từ trung tâm lan ra tứ phương bát hướng, viễn cảnh như diệt thế, vô số thiên hỏa từ trên bầu trời rơi xuống, bắt đầu tạo nên những đám cháy dữ dội.

Chín không gian động thiên sau lưng một lần nữa lóe lên, Tinh Hồn căn bản không có dừng lại kiếm thế của mình, hần quét tan được Hỏa Kiếm

Sát, khiến cho Thập Nhị Thiên Sát Kiếm Trận phát sinh dao động mãnh liệt thì tiếp tục trảm tiếp một kiếm.

- Diệt Long tứ thức – Phá Long Thức.

Không Gian Tiên Phù phát huy năng lực mượn lực lượng không gian, sau lưng thiên địa nguyên khí, không gian chi lực tụ hội, dung nhập vào cổ kiếm Đồ Lục.

Lại một kiếm bổ ra, kiếm này chém ngang qua bầu trời Thiên Kiếm tông, như một vệt sáng hủy diệt hết thảy, vô cùng khí phách cuồng ngạo, chém thẳng vào vị trí hiểm yếu nhất của kiếm trận.

Tinh Hồn tu luyện Diệt Long tứ thức, bây giờ lợi dụng năng lực của Hồn Động Tiên Phù, sức mạnh của Phá Long Thức không ngờ phát huy toàn bộ, uy lực chạm vào đại thành cảnh giới.

- Không ổn, mau biến trận, Hộ Sát.

Cảm nhận được nguy hiểm trí mạng, Triệu Đồng trường lão hô lớn một tiếng cảnh báo những người khác, đồng thời huy động khiến cho kiếm trận biến đổi, lấy kiếm khí không ngừng xoay tròn, tạo thành một tầng bao vây Tinh Hồn lại.

Biến chiêu Hộ Sát của kiếm trận chính là để bảo hộ những người thi hành kiếm trận này.

Bất quá đã xem thường Phá Long Thức uy lực đạt đến đại thành cảnh giới.

Kiểm quang chớp lóe, đáng vào vị trí của một gã trưởng lão tu vi sơ kỳ Linh Tiên cảnh, là người yếu nhất trong số mười hai vị trưởng lão đảm nhiệm kiếm trận.

Thân là một gã Trận Đạo sư, Tinh Hồn dĩ nhiên ánh mắt tinh tường, chớp mắt nhận ra được đâu là điểm yếu nhất của trận pháp.

Chỉ thấy gã trưởng lão kia kinh hồn bạt vía, cơ hồ đang đối diện với tử thần, sắc mặt tái nhợt, lộ ra vẻ kinh hoảng.

- Biến trận, Thiên Kiếm Táng Tiên.

Thập Nhị Thiên Sát Kiếm Trận nếu như bị phá giải, còn đâu mặt mũi của Hình Kiếm đường được nữa?

Không chút do dự, Triệu Đồng trưởng lão hô lớn.

Thiên Kiếm Táng Tiên, đây chính là biến trận mạnh nhất của Thập Nhị Thiên Sát Kiếm Trận, cũng chính nhờ vào biến trận này mà năm đó Hình Kiếm đường trưởng lão mới tru diệt được gã tán tiên cuồng vọng kia, đem về vinh quang vô hạn cho Thiên Kiếm tông.

Khí thể bạo tạc ầm ầm, mười hai vị trưởng lão đồng thời sử dụng khai linh tiên thuật, đem linh của bản thân dung nhập vào kiếm trận, không ngờ lại khiến cho kiếm trận sức mạnh bạo tăng, kiếm quang cực mạnh bị hủy diệt đi.

- Diệt.

Triệu Đồng trưởng lão gầm lớn một tiếng, lần này không quản sống chết của Tinh Hồn nữa, lão ta đã chân chính động sát cơ, muốn băm nát Tinh Hồn bên trong kiếm trận này.

Trên trời dưới đất, hai bên trái phải, đằng trước phía sau không ngờ xuất hiện hơn cả ngàn đạo kiếm khí, mỗi đạo kiếm khí này đều được linh của mười hai vị trưởng lão Hình Kiếm đường này gia trì lên, không kiếm nào không tản ra hơi thở nguy hiểm tử vong cả.

Sắc mặt của mười hai vị đều cực kỳ khó coi, cơ hồ là do quá lao lực khi triển khai biến trận huyết sát nhất này.

Triệu Đồng trưởng lão lại hô một tiếng, theo từng niệm ba động, hàng ngàn thanh kiếm khí mang theo sức mạnh hủy diệt Thiên Tiên cảnh giới đồng loạt hướng Tinh Hồn đâm tới, nếu như không thể chống đỡ, Tinh Hồn lập tức phi hơi diệt yên, vạn kiếp bất phục.

Sát cơ vô hạn, nguy cơ trùng điệp, giữu khung trời rộng lớn, Tinh Hồn bỗng nhiên hướng cổ kiếm Đồ Lục lên cao, không hề sợ hãi, không hề nao núng, tâm sáng như gương.

Chính giữa mi tâm lóe lên một ánh hào quang yếu ớt, một đồ án hình thanh cổ kiếm màu đen xuất hiện.

- Kiếm Tâm Thông Minh.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 256: Trấn Áp Một Đời Thiên Kiêu

Kiểm tâm thông minh, chung cực chi kiểm lĩnh ngộ, nhất kiểm phá vạn pháp, là cảnh giới mà mọi kiểm tu đều thiết tha mơ ước.

Kiểm tâm thông minh vừa hiện, vạn kiểm đều phát ra âm thanh cộng minh.

- Kiểm tâm thông minh, thật sự là kiểm tâm thông minh

Trưởng lão Thiên Kiếm tông một lần nữa phải khiếp sợ đối với thiên phú của Tinh Hồn. Nhìn hãn còn trẻ, đầu tiên lĩnh ngộ kiểm ý đệ tam trọng, sau đó thể hiện chiến lực phi thường cường đại, cuối cùng lại triển lộ chung cực chi kiểm thiên phú kiểm tâm thông minh.

Tại Thiên Kiếm tông kiểm tu vô số, thế nhưng sở ngộ kiểm tâm thông minh chỉ có duy nhất một người, đó chính là Thiên Kiếm tông tổ sư. Bất quá, Thiên Kiếm tông tổ sư nghe nói đã vắng lạc từ rất lâu về trước, thế nên hiện tại, Thiên Kiếm tông không hề có người nào sở ngộ được kiểm tâm thông minh cả, ngoại trừ Tinh Hồn ra.

Trên bầu trời, sắc mặt của Vô Cực kiếm tiên không thể không thay đổi, bởi Tinh Hồn hãn lộ ra thiên phú quá yêu nghiệt.

“Nguyên lai tiểu súc sinh này vẫn còn con bài tẩy chưa lật, nếu không phải đắc tội Chu gia, ta có thể nghĩ lại chuyện tha mạng, đáng tiếc. Yêu

nghiệt như vậy, đã triệt để lật mặt, vậy thì không cần giữ.”

Vô Cực kiếm tiên trong đầu suy nghĩ, mặc dù thiên phú Tinh Hồn rất yêu nghiệt, nhưng cân nhắc giữa Tinh Hồn và Chu gia thì Vô Cực kiếm tiên vẫn lựa chọn Chu gia.

Đối diện với hàng ngàn kiếm khí ngập tràn sát khí, tay cầm Đồ Lục, để cho kiếm tâm thông minh cộng minh với cổ kiếm, chỉ thấy cổ kiếm Đồ Lục tỏa ra ánh hào quang rực rỡ, đột ngột chém xuống một kiếm.

Kiểm tâm thông minh, nhất kiếm phá vạn pháp.

Kiểm trận cũng là trận pháp, trận pháp thuộc về vạn pháp, dĩ nhiên bị kiếm tâm thông minh nhìn thấu, nhất kiếm tề phát, đại trận uy lực mạnh thứ ba Thiên Kiếm tông, Thập Nhị Thiên Sát Kiếm Trận không ngờ bị một kiếm duy nhất phá hủy.

Trận biến uy lực mạnh nhất Thiên Kiếm Táng Tiên hao tổn rất nhiều tiên nguyên của mười hai vị trưởng lão, ngay thời khắc kiếm trận sụp đổ, mười hai vị trưởng lão liền bị cản trở, giữa không trung phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt tái nhợt, thân thể lão đảo muốn té ngã xuống đất, bộ dạng có chút bi thảm.

Chứng kiến cảnh tượng Tinh Hồn một kiếm khí phách hủy diệt kiếm trận danh tiếng lẫy lừng, không chỉ mấy trăm tên tử y trưởng lão, mà hơn ngàn tên nội môn đệ tử, từ nội môn đệ tử tầm thường cho đến thiêu kiều chi tử, không tên nào không khiếp sợ.

Thực lực cường đại, thiêu kiều chi tử, yêu nghiệt chi tử... tất cả những mỹ tử đều không thể miêu tả được Tinh Hồn lúc này.

Lăng không trên bầu trời, bạch phát tung bay trong gió lớn, đứng trong không gian ngập tràn khí tức hủy diệt, phản phát như viên cảnh thế giới sụp

đồ, Tinh Hồn chẳng khác gì một tôn chiến thần trong truyền thuyết, quá bá khí, quá cường hãn khiến cho chúng nhân chỉ muốn quỳ bái.

Quá mạnh mẽ!

Hủy diệt kiếm trận, tranh thủ giây phút chúng nhân sững sờ, Tinh Hồn thân thể khẽ chuyển, xoay người lại hướng về phía ngoại môn, triển khai toàn bộ tốc độ, chớp mắt hóa thành một đạo linh quang bỏ chạy.

Ưu tiên hàng đầu đó chính là rời khỏi Thiên Kiếm tông để bảo toàn tính mạng chứ không phải đứng yên một chỗ tận hưởng tư vị được người ta ngưỡng mộ, sau đó bị một kiếm vỗ vào đầu và chết ngay tại chỗ.

Hắn biểu hiện càng cường đại, càng yêu nghiệt thì cao tăng Thiên Kiếm tông càng muốn giết chết hắn, bởi nếu như để hắn chạy thoát, vậy vô tình thả đi một kẻ thù mà tương lai sau này có thể khiến Thiên Kiếm tông gặp nguy hiểm?

Dĩ nhiên không thể nào, nhân lúc còn chưa trưởng thành thì phải diệt sát từ trong trứng nước, như vậy mới có thể đảm bảo được tương lai sau này của Thiên Kiếm tông.

Mắt thấy Tinh Hồn biến mất nơi chân trời, Vô Cực kiếm tiên động nộ, gầm lớn một tiếng:

- Còn đứng ngây ra đó? Không mau đuổi theo nghiệt đồ.

Tiếng gầm giận dữ vang lên khiến cho chúng nhân bừng tỉnh.

- Hắn chạy ra ngoại môn, truyền lệnh xuống, ngoại môn trưởng lão tạm thời dừng hết thái nhiệm vụ, tập trung ngăn cản nghiệt đồ Tinh Hồn. Còn ngoại môn đệ tử thì tìm chỗ trú ẩn, nếu không hậu quả tự gánh lấy.

Vô Cực kiếm tiên lại nói tiếp, lập tức có người truyền tin ra bên ngoài ngoại môn, khiến cho ngoại môn trường lão một phen oanh động.

Nội môn đệ tử tranh giành danh ngạch còn chưa diễn ra, ấy vậy mà bên trong nội môn lại náo nhiệt như vậy.

Sau khi truyền xuống mệnh lệnh, cũng không dư đã thời gian, Vô Cực kiếm tiên thân hóa thành một thanh tiên kiếm, tản mát khi thể ngập trời, sau đó phá không đuổi theo Tinh Hồn với tốc độ kinh khủng.

- Những ai trọng thương thì ở lại đây, còn lại đi theo bản tọa diệt sát phản đồ.

Thanh âm của Vô Cực kiếm tiên truyền lại, dĩ nhiên không cần nói, đám tử y trường lão toàn bộ đều gia tốc phi hành đuổi theo Tinh Hồn cả, không ai mong muốn để cho một tên đệ tử thiên tư yêu nghiệt đào tẩu cả.

Mọi chuyện diễn ra, cơ hồ chỉ trong vài phút ngắn ngủi, trên bầu trời, ngoại trừ khí lưu tán loạn vẫn còn chưa biến mất thì bầu trời Thiên Kiếm phong có thể nói là khá trống trải.

Bất quá, sự trống trải này lại ngập tràn nỗi khiếp đảm.

Một khắc trước đó, phản đồ Tinh Hồn bộc lộ thiên phú kiếm đạo siêu việt, kiếm ý đệ tam trọng cùng kiếm tâm thông minh cùng với sức chiến đấu vô cùng khủng khiếp, một mình đối phó với sự liên thủ của mười hai vị trường lão Hình Kiếm đường, một kiếm phá vỡ Thập Nhị Thiên Sát Kiếm Trận thành danh của Thiên Kiếm tông.

Ai có thể ngờ được rằng, một tên nội môn đệ tử nho nhỏ, biểu lộ tu vi hậu kỳ Phù Tiên cảnh, vậy mà thực lực chiến đấu lại khủng khiếp đến như vậy.

Đứng trước hãn, cơ hồ ngoại trừ siêu cấp yêu nghiệt Dương Thiên Quân ra, ai dám vỗ ngực tự xưng hai chữ thiên kiêu chi tử?

Bang chủ Chiến Bang Diệp Cuồng Nhân không thể.

Hội trưởng Nhân Hội Tiêu Chính Minh không thể.

Và rất nhiều tên trước đây được xưng tụng hai chữ thiên tài cũng không thể.

Đã không xuất hiện thì thôi, một khi đã xuất hiện liền phong quang vô hạn, ngoại trừ Dương Thiên Quân, ánh hào quang của Tinh Hồn đã trấn áp một đời thế hệ thiêu kiều Thiên Kiếm tông.

Thậm chí có người suy nghĩ trong lòng rằng, liệu khi Dương Thiên Quân xuất hiện, thực lực có mạnh giống như Tinh Hồn hay không? Quả thật là một câu hỏi khó trả lời.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Ngoại môn Thiên Kiếm tông.

Nếu như nội môn không can dự, thế lực mạnh nhất, chương quản toàn bộ ngoại môn thế lực chính là Đại Kiếm đường.

Đứng đầu đại kiếm đường có năm vị trưởng lão, bao gồm Tống Ngọc, Tu Viễn, Đoạn Trường Phong, Vân Dịch Lam và Chu Quyền. Bất quá năm người, chỉ có Tống Ngọc trưởng lão và Vân Dịch Lam trưởng lão tu vi tiến vào Linh Tiên cảnh, những vị trưởng lão còn lại đều bị kẹt ở hậu kỳ Địa Tiên cảnh cả.

Ngoài năm vị trưởng lão chương quản Đại Kiếm đường ra thì xuất hiện gần hai trăm vị trưởng lão ngoại môn khác, dĩ nhiên tu vi đều từ hậu kỳ Địa Tiên cảnh trở xuống cả.

Nhìn gương mặt ai nấy vẫn còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, chỉ nghe mệnh lệnh từ tông chủ bên trong nội môn truyền xuống rằng có một tên phản đồ đang muốn trốn thoát, nội môn không kịp trở tay, thế nên liền để cho ngoại môn trưởng lão ngăn cản cho đến khi bọn họ đuổi kịp.

Cũng không biết là nội môn cường đồ nào lại khiến cho tông chủ cao cao tại thượng tự mình phát xuống mệnh lệnh.

Nhớ lại không lâu trước đây, Thiên Kiếm tông đã từng xuất hiện một phản đồ, chính là Lục Phong.

Khi đó Lục Phong bị nội môn trưởng lão Kiếm các Tư Mặc kiếm tiên tự mình xuất thủ, đáng tiếc lại bị một tên trưởng lão Địa Ngục Giáo xuất hiện ngăn trở nên không thể tiêu diệt được.

Cũng bởi vì vậy mà danh tiếng của Tư Mặc kiếm tiên suy giảm, Thiên Kiếm tông cũng chịu ít nhiều ảnh hưởng.

Bây giờ, không ngờ Thiên Kiếm tông lại xuất hiện thêm một phản đồ khác, so với Lục Phong muốn kinh dị hơn, do đích thân tông chủ truyền ra mệnh lệnh, thực lực nhất định là rất mạnh.

- Không biết tên phản đồ này là ai, vậy mà khiến đích thân tông chủ đại nhân phát ra mệnh lệnh diệt sát.

- Nghe nói mấy ngày gần đây bên trong nội môn có một chút biến cố, Chu gia đệ tử bị một tên đệ tử tru sát.

- Chu gia ảnh hưởng thâm căn đế cố bên trong Thiên Kiếm tông, Chu gia đệ tử bị người ta khi dễ, đương thiên tông chủ đại nhân từ mình xuất thủ.

- Tên phản đồ kia đúng là gan lớn bằng trời, đầu óc điên khùng đi chọc vào quái vật Chu gia.

- Lão phu rất tò mò thân phận của phản đồ này.

-

Đám ngoại môn trưởng lão đàm đạo với nhau về thân phận của tên phản đồ bên trong nội môn kia.

Đứng ở hàng đầu tiên, Tống Ngọc trưởng lão nhướng mày, chợt ho khan một tiếng, đồng thời tản xuống uy áp Linh Tiên cảnh, sau đó nói:

- Phản đồ này thực lực chắc hẳn rất mạnh, vậy mới khiến cho tông chủ đại nhân quan tâm đến, ngoại môn trưởng lão các vị đã lâu không có việc để làm, hôm nay liền biểu hiện xuất chúng, cơ hội thăng tiến nội môn liền cao hơn.

- Tống trưởng lão, hay là sử dụng đại trận để ngăn cản phản đồ đó?

Một tên trưởng lão lên tiếng.

- Chỉ là một tên nội môn đệ tử, tu vi cùng lắm là hậu kỳ Địa Tiên cảnh mà thôi, chúng ta gần ba trăm người, ai ai cũng bản lĩnh phi phàm, cần thiết phải sử dụng đến đại trận để ngăn cản?

- Lão phu cũng đồng ý, đại trận mỗi lần sử dụng đều tiêu hao rất nhiều tài nguyên của tông môn, vì một tên nội môn mà sử dụng đến, đúng là quá mức coi trọng.

- Lấy thịt đè người cũng đủ giết được phản đồ, không cần thiết sử dụng trận pháp.

-

Đa số đám trưởng lão đều cho rằng không cần sử dụng đại trận hộ sơn để ngăn cản Tinh Hồn.

Chẳng biết nếu mà bọn họ biết đường Tinh Hồn một kiếm phá hủy Thập Nhị Thiên Sát Kiếm Trận, kiếm trận uy lực xếp vào hạng thứ ba Thiên Kiếm tông thì trong đầu sẽ nghĩ gì.

Tổng Ngọc trưởng lão, mặc dù trực giác mách bảo tên phản đồ kia có gì đó rất không bình thường, nhưng ngẫm theo đám đông liền rất có lý, đại trận hộ sơn một lần sử dụng là một lần tiêu hao mấy vạn linh thạch, nếu vì một tên đệ tử mà tiêu hao mấy vạn linh thạch thật không đáng.

- Đại trận có lẽ không cần, nhưng cũng phải cẩn thận. Các vị hãy chuẩn bị tinh thần, nếu như tên phản đồ kia mạnh ngoài dự đoán, vậy thì sử dụng Tiểu Thiên Kiếm Trảm Yêu Trận để ngăn cản.

- Tốt, đều tuân theo chỉ đạo của Tổng trưởng lão.

Tiểu Thiên Kiếm Trảm Yêu Trận là kiếm trận mô phỏng theo Đại Thiên Kiếm Trảm Yêu Trận, kiếm trận hộ tông mạnh nhất Thiên Kiếm tông.

Trước đây Tinh Hồn từng có cơ duyên lĩnh ngộ uy lực của Tiểu Thiên Kiếm Trảm Yêu Trận, chính là do đám ngoại môn đệ tử Thiên Kiếm tông dưới sự chỉ đạo của Dương Khai, uy lực đúng là rất mạnh, bất quá, có thể so sánh với uy lực kiếm trận do mười hai vị trưởng lão Hình Kiếm đường tự mình xuất thủ?

Dĩ nhiên là không rồi.

Không ai đánh giá cao Tinh Hồn cả, từ nội môn trưởng lão, Vô Cực kiếm tiên cho đến ngoại môn trưởng lão, tất cả đều khinh thường Tinh Hồn.

Dĩ nhiên, nội môn đã trả một cái giá, tuy không nói là quá đắt, nhưng cảm giác không hề dễ chịu gì, và bây giờ đến lượt ngoại môn, có lẽ hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Từ phía trước truyền đến một trận khí ba động mãnh liệt khiến đám trưởng lão ngoại môn tinh thần ngưng trọng.

- Tất cả chuẩn bị, phản đồ đó có lẽ sắp xuất hiện.

Tống Ngọc trưởng lão gương mặt nghiêm lên, chậm rãi nói.

Ngay lúc phía trước xuất hiện một bóng người, khoảng cách vẫn còn rất xa, từ bên trong đám ngoại môn trưởng lão bỗng nhiên một bóng người phá không hướng về phía trước.

- Tên cuồng đồ này, đích thân lão phu bắt giữ, các vị cứ đứng đó xem là được.

Người đó, dĩ nhiên lại chính là Vân Dịch Lam trưởng lão, một trong số năm vị trưởng lão chương khống Đại Kiếm Đường.

- Hừ, Vân trưởng lão lại muốn lập công, một mình hưởng hết thành quả đây mà.

- Lão ta từ lâu rất thèm khát chức vị bên trong nội môn, dã tâm rất lớn, nhớ trước đây vì muốn lấy lòng Tư Mặc kiếm tiên mà xuất thủ với một tên ngoại môn đệ tử, đáng tiếc bị phó tông chủ đại nhân trừng phạt.

- Có khi nào tên phản đồ kia chính là gã ngoại môn đệ tử từng bị Vân trưởng lão bắt nạt không?

- Ha ha, người nói hươu nói vượn điên rồ gì vậy?

- Ha ha, cơ mà nếu đó là thật thì đúng là thú vị còn gì. Bất quá, tỉ lệ xảy ra là rất nhỏ.

-

Mắt thấy Vân Dịch Lam trưởng lão muốn một mình lập đại công, tuy rằng thái độ bất mãn, nhưng cũng không ai muốn xông lên cả.

Ai cũng thấu hiểu dã tâm của lão ta cả, thế nên liền đứng lại đây xem hí kịch, đồng thời tưởng tượng ra mấy cái kịch bản quái gở.

Nhưng ai mà ngờ được rằng, cái kịch bản tưởng chừng như quái đản nhất, không thể xảy ra nhất lại chính là sự thật.

Tinh Hồn, tên ngoại môn đệ tử năm đó bị Vân Dịch Lam trưởng lão lợi dụng chức vị để chèn ép, vậy mà bây giờ chính là tên cường đồ cường đại khiến cho cả nội môn phải loạn lên kia.

- Phản đồ, lão phu là Vân Dịch Lam, nếu người chịu dừng lại, buông kiếm đầu hàng, lão phu sẽ nể tình không chém giết, trước mặt tông chủ đại nhân nói tốt một câu.

Bóng dáng Tinh Hồn vẫn còn khá xa, thế nên Vân Dịch Lam trưởng lão không nhận ra được kẻ năm đó bị mình chèn ép đang xông về hướng này, miệng ngon ngọt dụ dỗ Tinh Hồn buông kiếm quy hàng.

Giọng nói của Vân Dịch Lam trưởng lão vang lên, Tinh Hồn đang phi hành với tốc độ khủng khiếp nhờ vào Hỏa Công Công, bất giác nghe giọng nói có chút quen thuộc, hai hàng chân mày liền nhướng lên.

“Vân Dịch Lam? Hình như đã nghe đâu đó!”

Thấy Tinh Hồn không có dấu hiệu muốn dừng lại, Vân Dịch Lam trưởng lão gương mặt nổi giận, lập tức bộc lộ uy áp cường đại, miệng quát lớn một tiếng:

- Phản đồ to gan, người đã không biết sống chết, vậy thì đừng trách lão phu xuất thủ vô tình.

Hừ lạnh một tiếng, trong tay một thanh bảo kiếm xuất hiện, kiếm này dĩ nhiên thuộc về pháp bảo trung phẩm linh khí, nhìn có chút bất phàm.

- Toái Vân Kiếm Pháp.

Kiếm trong tay luân chuyển, Vân Dịch Lam trường lão thân thể giá vụ lẳng không trên trời, đồng thời bổ xuống một kiếm, kiếm quang chớp nhoáng khiến mây vân tán loạn, sát khí trùng điệp hướng xuống Tinh Hồn.

- Lão già, cút.

Tinh Hồn thanh âm vô cùng lạnh lùng, cổ kiếm Đồ Lục lóe sáng, Phá Long Thức tái hiện, uy thế kinh thiên động địa sắc bén vô cùng chém nát kiếm chiêu, sau đó tốc độ gia trì, lại một kiếm lóe lên.

Máu tươi bắn ra trên bầu trời, từ cơ thể của Vân Dịch Lam trường lão. Trong mắt lão ta tràn ngập sự sợ hãi.

Lão nhận ra được Tinh Hồn, tên đệ tử ngày đó bị lão ta chèn ép chỉ để lấy lòng Tư Mặc kiếm tiên, một tên ngoại môn đệ tử nho nhỏ mà tùy lời lão nghiền nát, vậy mà bây giờ, một kiếm duy nhất trăm đôi cơ thể của lão. Một kiếm diệt Địa Tiên.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 257: Cường Ngạo Bá Khí

Trong ấn tượng của Tinh Hồn thì hẳn lẽ mờ nhớ được Vân Dịch Lam trưởng lão, bất quá dù sao cũng đã chết dưới kiếm của hắn, vậy thì liền để cho ấn tượng này biến thành hư không.

Một kiếm trăm Linh Tiên, Vân Dịch Lam trưởng lão căn bản không hề có một cơ hội nào để chống đỡ.

Kiểm thế sắc bén bá khí, in sâu vào ấn tượng của gần hai trăm vị ngoại môn trưởng lão.

Vân Dịch Lam, tiên giả sơ kỳ Linh Tiên cảnh lại một bị kiếm trăm đôi một cách rất dễ dàng.

Kia là nội môn đệ tử sao? So với nội môn trưởng lão còn muốn khí phách hơn gấp mấy lần, xuất thủ vô cùng quyết đoán, nào nghĩ đến chuyện dừng lại hàn huyên.

- Mau cản hắn lại.

Tại Thiên Kiếm tông, khi còn ở tại ngoại môn, chuyện lớn nhất mà Tinh Hồn từng gây ra đó chính là khởi động Sinh Tử Đài chém chết Chu Văn Thành.

Bất quá Chu Văn Thành tuy rằng là Chu gia đệ tử, thế nhưng địa vị tại Chu gia không bằng Chu Kinh hay Chu Đào được, vì vậy cũng không tạo thành quá nhiều oanh động.

Còn nội môn, hẳn tạo ra một cơn địa chấn, nhưng tin tức lại không truyền ra ngoài ngoại môn, vì vậy không có nhiều người biết đến hẳn.

Chỉ là, một kiếm diệt sát Vân Dịch Lam trưởng lão là quá đủ để tạo thành ấn tượng khó phai.

Cường hẳn như vậy, dù là nội môn trưởng lão cũng khó mà làm được, huống chi Tinh Hồn chỉ là một tên nội môn đệ tử vô danh.

Yêu nghiệt như vậy, rốt cuộc lại làm phản.

Không hiểu bên trong lí do là gì, bất quá mệnh lệnh tông chủ Vô Cực kiếm tiên truyền xuống, Tống Ngọc trưởng lão không thể không tuân lệnh, miệng kịch liệt hô lớn một tiếng.

- Kết trận bao vây phản đồ, đợi các trưởng lão nội môn đến bắt giữ hẳn.

- Tiểu Thiên Kiếm Trảm Yêu Trận.

Nghe tiếng hét của Tống Ngọc trưởng lão, lập tức gần hai trăm vị trưởng lão đồng loạt rút ra bảo kiếm, trong một cái chớp mắt đã tạo thành một cái kiếm trận.

So với Tiểu Thiên Kiếm Trảm Yêu Trận mà mấy tên đệ tử trước đây sử dụng để bao vây Lục Nhân Tử Văn Hạc tại Vĩnh Dạ Thâm Uyên thì nhìn kiếm trận do gần hai trăm vị ngoại môn trưởng lão này mạnh mẽ hơn không chỉ gấp hai lần, mà thời gian bố trận vô cùng nhanh nhẹn và thuần thục.

Bất quá, kiếm trận này uy lực có thể so bì được với Thập Nhị Thiên Sát Kiếm Trận do mười hai vị trưởng lão Hình Kiếm đường tạo thành?

Dĩ nhiên là không thể.

Tinh Hồn có thể một kiếm hủy diệt Thập Nhị Thiên Sát Kiếm Trận thì Tiểu Thiên Kiếm Trảm Yêu Trận này há có thể làm khó được hẳn.

- Trảm Tam Kiếm – Kiếm Trảm Tinh Thần.

Không gian động thiên tỏa ra ánh hào quang rực rỡ, không gian chỉ lực ba động dung nhập vào cổ kiếm Đồ Lục.

Ánh hồng quang rực sáng khóa lấp một mảnh không gian, trong sóng nhiệt nóng bức, một cổ kiếm thể ngạo khí mang theo ý chí muốn trảm nát hư không tinh thần từ trên không trung giáng xuống, hết thảy lực lượng hủy diệt cuồng bạo.

Không gian âm âm sụp đổ xuống, mỗi nơi kiếm thể giáng lâm chốc chốc vang lên thứ âm thanh hủy diệt đáng sợ, không gian chấn động mãnh liệt, sát khí vô cùng khủng khiếp.

Tinh Hồn đang trong trạng thái cuồng bạo, mỗi một kiếm kỹ đều là sử dụng toàn lực, tiêu hao nguyên lực rất lớn, thế nhưng bất chấp để có thể thành công trốn thoát.

Lại đang sử dụng kiếm tâm thông minh, kiếm trận do gần hai trăm vị ngoại môn trưởng lão tuy cường đại, thế nhưng rốt cuộc kết quả cũng không có nhiều thay đổi, kiếm thể giáng xuống, một tiếng bạo tạc vang vọng đất trời, chỉ trong khoảng khắc, kiếm trận sụp đổ.

- Ai cản ta, chết.

Gặp thần giết thần, gặp phật giết phật!

Tiếng hét thảm thiết vì kiếm trận sụp đổ dẫn đến bị phản phệ, uy lực của kiếm thế quá mức chịu đựng, thậm chí không ít người vì không chịu nổi sức mạnh cuồng bạo liên bạo thế mà chết.

Cả Đại Kiếm Đường một phen rung chuyển dữ dội, rất nhiều kiến trúc xung quanh Đại Kiếm Đường theo đó sụp đổ, tạo thành một viễn cảnh hoang tàn đổ nát.

- Yêu nghiệt, thật quá yêu nghiệt. Thiên Kiếm tông từ lúc nào lại xuất hiện một tên yêu nghiệt như thế?

- Chẳng trách tông chủ đại nhân tự mình hạ lệnh ngăn cản phản đồ này, nguyên lai thực lực hãn quá nghịch thiên, là mầm họa cho Thiên Kiếm tông trong tương lai.

-

Tinh Hồn biểu lộ thực lực cường hành, ngoại môn trưởng lão, căn bản không có một người nào có thể ngăn cản bước đi của hãn cả.

Cứ nhìn vào tấm gương của Vân Dịch Lam trưởng lão vài giây trước đó thì liền biết, một kiếm diệt sát Linh Tiên, đa số đều là Địa Tiên cảnh tiên giả cả.

Trước đó còn cho rằng lấy thịt đè người cũng đủ để chết được Tinh Hồn, nhưng nguyên lai là bọn họ khinh thường hãn mà đề cao bản thân.

Giờ gần hai trăm người này lao lên cùng lúc, chỉ sợ không đủ cho hãn chém nữa là nói chi đến việc ngăn cản.

Toàn trường khiếp sợ, khí lạnh chạy dọc sống lưng, ánh mắt nhìn Tinh Hồn cứ như đang nhìn thấy một con quái vật hung hãn vừa mới xông chuồng.

Đe dọa một câu triết để khiến cho đám ngoại môn trưởng lão khiếp sợ.

“Ngắn ngủi hơn trăm năm, hãn như vậy mà biểu lộ thực lực vô song, nguyên lai đó là lí do khiến tông chủ tự mình hành động.” Trong khoảng khắc, Tổng Ngọc trưởng lão đã nhớ ra được, trước đây, đã có lần y sơ ngộ Tinh Hồn tại Đại Kiếm Đường, đó là một lần nhiệm vụ cấp hoàng kim có độ khó rất cao, Tinh Hồn dùng bản lĩnh chính mình để thực hiện, nhưng do nghi ngờ nên chấp sự đã gọi y đến để xác nhận, vì vậy liền lưu lại chút ấn tượng.

Không ngờ chỉ trong thời gian trăm năm, vậy mà chiến lực biến mạnh một cách khó tin.

Tinh Hồn trong lòng vô cùng khó chịu, quả nhiên, chỉ trong một giây bị cản đường, phía sau lưng Vô Cực kiếm tiên đã đuổi đến.

Vốn chênh lệch giữa hãn và Vô Cực kiếm tiên phi thường to lớn, hãn có thể chiến đấu với tiên giả bán bộ Thiên Tiên cảnh, nhưng đối diện với tiên giả bán bộ Cửu Thiên Huyền Tiên, một chút cơ hội cũng không khó.

Hãn vẫn còn con bài tẩy chưa lật, có thể dùng để đối phó với Vô Cực kiếm tiên, thế nhưng chí ít là sắp ra khỏi phạm vi lãnh thổ Thiên Kiếm tông mới lật ngửa, như vậy cơ hội bỏ trốn sẽ càng lớn, đáng tiếc giữa đường lại xuất hiện đám lâu la đáng ghét này, bị cản đường một giây, rốt cuộc đã bị Vô Cực kiếm tiên cùng rất nhiều vị tử y trưởng lão đuổi đến.

Nguy cơ trùng điệp một lần nữa bủa vây, và lần này, Vô Cực kiếm tiên tham dự.

Uy áp bán bộ Cửu Thiên Huyền Tiên giáng xuống đầu Tinh Hồn, áp lực vô hình như một tòa cự sơn ép chặt xuống khiến cho thân thể Tinh Hồn lão đảo như muốn ngã.

Cũng may là ý chí của hãn phi thường bền bỉ, lại hắc diễm chi vũ dảo dai không dễ dàng gì bị thối tắt, vì vậy miễn cưỡng vẫn chống đỡ nổi.

Bất quá trước đó toàn lực sử dụng kiếm kỹ Trảm Tam Kiếm, thành ra bây giờ bất ngờ ứng phó với uy áp của Vô Cực kiếm tiên khiến cho huyết khí đảo lộn, miệng phun ra một ngụm tiên huyết.

“Tinh Hồn, có cần bốn long hiện thân bẻ cổ đám nhãi nhép này không?”

Thanh âm Tiểu Ứng Long vang lên trong đầu.

Dĩ nhiên là Tiểu Ứng Long muốn Tinh Hồn sử dụng bí thuật Hoán Long, rồi sau lại đó khởi động bí thuật Chiến Thần Biến khiến tiềm lực bản thân đều bộc phát trong một khoảng thời gian, mặc dù hơi nguy hiểm, thế nhưng đó cũng là một trong những thủ đoạn giúp cho Tinh Hồn tăng tỷ lệ trốn thoát.

“Hiện tại chưa cần, chỉ một bán bộ Cửu Thiên Huyền Tiên, chưa đủ làm khó được ta.” Tinh Hồn đáp lời.

“Bá khí, có phong phạm của bốn long.” Tiểu Ứng Long giơ lên ngón tay cái, khen ngợi Tinh Hồn một tiếng, bất quá nó vẫn không quên chèn thêm bản thân vào, thậm chí còn khiến hào quang của bản thân che lấp đi Tinh Hồn, quả nhiên là một con rồng đê tiện và cơ hội.

- Bỏ kiếm quy hàng, bốn tông chủ liền tha người một mạng.

Trên bầu trời, Vô Cực kiếm tiên lẳng không mà đứng, hai tay đặt sau lưng, bạch bào sạch sẽ rung động trong gió.

Mái tóc đen tinh tế gọn gàng được cố định bằng thanh ngọc kim quan, gương mặt chữ điền, chân mày như hai tòa thái sơn, ánh mắt như tinh quang trên trời ẩn chứa năm tháng tang thương, thâm sâu khó lường, gương

mặt chữ điền, lại giữa mi tâm có một tiên án đồ đằng khiến cho Vô Cực kiếm tiên thời điểm này càng thêm uy nghiêm mãnh liệt.

- Tham kiến tông chủ.

- Bái kiến tông chủ.

Vô Cực kiếm tiên xuất hiện, ngoại môn trưởng lão Thiên Kiếm tông lập tức triều bái.

Vô Cực kiếm tông, nhân vật mạnh nhất Thiên Kiếm tông thời điểm hiện tại, và cũng là cường giả mạnh nhất Phi Lan châu, dĩ nhiên là không tính vào Tần lão.

Mấy trăm năm nay, Vô Cực kiếm tiên không hề xuất hiện, quản lý Thiên Kiếm tông đều giao lại hết cho Nguyên Tử chân nhân, nghe nói là muốn tìm kiếm cơ duyên trùng kích Cửu Thiên Huyền Tiên cảnh giới, bất quá trăm năm trước Thiên Kiếm tông gặp biến, Vãn Kiếm Phong – thánh địa của Thiên Kiếm tông bất ngờ sụp đổ, dẫn đến Vô Cực kiếm tiên buộc phải đình chỉ bế quan, xuất hiện trở lại để điều tra nguyên nhân.

Đáng tiếc đến cùng không có điều tra được gì, cũng may Tần lão thần thông vô lượng dựng lại Vãn Kiếm Phong hoàn hảo, thậm chí so với trước đây còn muốn hoàn hảo hơn.

Cũng từ đó, Vô Cực kiếm tông không có tiếp tục bế quan nữa, nói rằng không có cơ duyên thì khó lòng đột phá, đợi đến khi Kim Lan bảng chấm dứt thì liền lịch lãm một phen tìm kiếm cơ hội đột phá Cửu Thiên Huyền Tiên cảnh giới.

Nhân vật phong vân như vậy, dĩ nhiên khiến cho toàn bộ Thiên Kiếm tông, từ nội môn đến ngoại môn đều kính ngưỡng.

Vô Cực kiếm tiên căn bản không quan tâm đến đám ngoại môn trưởng lão đang triều bái mình, ánh mắt vẫn dính chặt vào Tinh Hồn, nói tiếp:

- Người chiến lược vô song, nếu quay đầu giác ngộ, bốn tông chủ rộng lượng ân xá một mạng, xem như chưa từng có việc gì xảy ra.

Thái độ uy nghiêm nhưng ngữ điệu khá ôn hòa, bên trong không lây nhiễm một tia lửa giận hay sát khí gì, thuần túy ôn hòa, cứ như trưởng bối đang dạy dỗ lại tiểu bối của mình một cách tràn đầy chân thành.

Nội môn tử y trưởng lão ánh mắt kinh ngạc nhìn bóng lưng Vô Cực kiếm tiên, cơ hồ không hiểu quyết định của y rốt cuộc muốn gì.

Ngoại môn trưởng lão cũng tương tự, rốt cuộc vì sao một nhân vật phong vân như Vô Cực kiếm tiên lại hạ giọng nói chuyện với một tên tiểu bối như vậy?

Trước đó hủy đi hai tên nội môn thiên tài, bên trong Thiên Kiếm điện trọng thương nội môn trưởng lão Chu Lâm và Mục Hàn, khiến cho một mảnh Thiên Kiếm Phong trở thành phế tích, kể đó ra đến nội môn, một kiếm diệt sát Vân Dịch Lam trưởng lão cùng mấy chục tên ngoại môn trưởng lão khác, gây tổn hại rất lớn đến thực lực và danh tiếng của Thiên Kiếm tông.

Vậy mà Vô Cực kiếm tiên vẫn giữ thái độ ôn hòa, vẫn tạo cơ hội tha cho Tinh Hồn một mạng? Rốt cuộc là ý gì đây?

“Hắc hắc, thằng nhãi con này mặt dày hơn bốn long rồi đó, khiến bốn long chỉ có thể cam bái hạ phong à.” Lăn lộn Đại Thiên Thế Giới vô số vạn năm, Tiểu Ứng Long liếc mắt một cái đã nhìn thấu ý đồ, liền cười khẩy một tiếng khinh bỉ. Bất quá nói đến, nếu kể về mặt dày cùng đề tiện thì con rồng mập này vô ngược xưng nhị thì kẻ nào dám to gan nói nhất?

Tinh Hồn cũng đồng dạng, hăn hơi ngạc nhiên vì Vô Cực kiếm tiên lại không chế được tâm trạng tốt đến như vậy, cơ hồ đúng là muốn tha thứ cho hăn thật.

- Tông chủ, tiểu súc sinh này khinh thường Thiên Kiếm tông, không đặt bất kỳ ai vào trong mắt, làm sao có thể dễ dàng tha thứ được?

Chu gia đích hệ có thể nói là ăn nhiều thiệt thòi nhất trong tay Tinh Hồn, mà Vô Cực kiếm tiên muốn tha thứ bỏ qua mọi chuyện, dĩ nhiên bọn họ phản ứng gay gắt nhất.

- Tông chủ, xin hãy suy nghĩ lại, cuồng đồ này nếu lưu lại chỉ khiến cho Thiên Kiếm tông gặp tai họa.

- Tông chủ, loại súc sinh cuồng vọng hiếu sát ngạo mạn, tốt nhất là nên diệt, tuyệt đối không nên để hăn tồn tại.

- Trong mắt hăn căn bản không tồn tại tông chủ, không tồn tại Thiên Kiếm tông, hăn là một tên đáng chết, đáng nguyên rửa...

-

Có người lên tiếng, dĩ nhiên có người khác hòa theo, không ai mong muốn Tinh Hồn còn sống cả, họ chỉ hận không thể ngay lập tức diệt sát Tinh Hồn.

Chỉ thấy Vô Cực kiếm tiên bàn tay giơ lên, đồng thời thả ra uy áp đẩy lùi bọn họ, những người có sát tâm với Tinh Hồn về phía sau mấy bước, ý bảo im lặng, đồng thời nói:

- Nếu người buông xuống đồ đao, lấy danh dự của bốn tông chủ ra đảm bảo, không một người nào tại Thiên Kiếm tông này sẽ động vào người.

Vô Cực kiếm tiên khẳng định.

Bất quá, Tinh Hồn sẽ tin lời hã? Hã gây ra biết bao nhiêu chuyện, khiến cho toàn bộ Thiên Kiếm tông rung chuyển, chẳng biết đã có bao nhiêu xác dưới kiếm của hã, Vô Cực kiếm tiên nói một tiếng bỏ qua là bỏ qua, tin được sao?

Dĩ nhiên là không.

Thời điểm mà hã bộc lộ ra thiên phú siêu việt, hã đã không còn có ý định lưu lại Thiên Kiếm tông này nữa, thậm chí cho dù siêu cấp cường giả Tần lão hiện thân, hã cũng đồng dạng muốn rời khỏi đây bằng mọi giá.

Bởi ở lại, tính mạng không còn do hã nắm giữ nữa, sống chết đều theo ý niệm của Thiên Kiếm tông, của Vô Cực kiếm tiên hết thảy.

Sở dĩ Vô Cực kiếm tiên tha mạng cho hã, chín phần là dòm ngó bí mật làm cách nào khiến cho chiến lực của hã có thể biến mạnh đến như vậy, không biết chừng đây chính là cơ duyên để hã ta đột phá một bước cuối cùng, đặt chân vào Cửu Thiên Huyền Tiên cảnh giới.

Ý đồ này, Tinh Hồn hiểu, Tiểu Ứng Long hiểu, và ở đây cũng có không ít người hiểu, chỉ là những người đó không tiện mở miệng nói ra mà thôi.

Thậm chí không ít người còn tăng bốc sự thánh thiện bao dung của Vô Cực kiếm tiên là đằng khác, để cho Tinh Hồn tin tưởng rằng ý tứ của Vô Cực kiếm tiên là thật, là muốn tha thứ cho sự cuồng vọng.

Có thể Vô Cực kiếm tiên không giết hã, nhưng lại biến hã thành phế nhân, vậy thì so với chết có gì khác?

Ngoại trừ bản thân, hã không tin vào bất kỳ một ai. Và dĩ nhiên, Vô Cực kiếm tiên không phải ngoại lệ.

Trong lòng lạnh xuống, ánh mắt nhìn lên chăm chăm Vô Cực kiếm tiên, mực quang chạm nhau, trong vô hình tạo ra xung đột như âm thanh giao chiến, dĩ nhiên trong ánh mực quang của cả hai đều ẩn chứa sát tâm.

- Lảm nhảm gì vậy?

Tinh Hồn hừ lạnh một tiếng đáp trả.

Một câu đáp lại, ngắn gọn, súc tích, nhưng không kém phần bá khí nghịch thiên.

Trực tiếp nhìn vào mặt Vô Cực kiếm tiên, nhân vật phong vân của Thiên Kiếm tông, của cả Phi Lan châu chửi hai chữ “lảm nhảm”.

Này là bá khí cỡ nào, là cuồng ngạo cỡ nào mà dám chửi “nhẹ” một nhân vật đỉnh cấp như vậy?

Chu gia trưởng lão nói đúng, quả thật trong mắt Tinh Hồn, cái gì đệ nhất nhân Phi Lan châu, cái gì Vô Cực kiếm tiên, căn bản không có tồn tại.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 258: Hủy Diệt Đại Kiếm Phong

Sắc mặt Vô Cực kiếm tiên lạnh xuống, khó coi đến cực điểm.

Quả thật lão bảo Tinh Hồn buồng kiếm quy hàng là có ý đồ xấu với bí mật của hắn, thế nhưng cái cảm giác bị một tên tiểu bối mắng vào mặt, cảm giác chẳng hề dễ chịu chút nào.

Vô Cực kiếm tiên thân phận thế nào, toàn bộ Phi Lan châu này, có người nào dám đứng trước mặt lão mắng lão làm nhảm? Từ lúc thành danh đến nay, không có một người nào dám cả.

Vậy mà bây giờ, một tên tiểu bối lại gan to tà trời.

- Mấy trăm năm không xuất hiện, rốt cuộc lại bị một tên tiểu bối khinh thị. Tốt, rất tốt!

Giọng nói trầm lãnh đến cực điểm, đặc biệt khi nói hai chữ “rất tốt” càng thêm nhấn mạnh, bên trong càng thêm âm lãnh.

- Chiến lược nghịch thiên thì thế nào, trong mắt bản tông chủ, người vẫn chỉ là một con kiến hôi.

Tuy gương mặt nhìn có hơi khó coi, thế nhưng Vô Cực kiếm tiên vẫn giữ phong độ của bản thân vô cùng tốt, mục nhãn nhìn Tinh Hồn như nhìn một cái xác lạnh.

Đột nhiên bàn tay nâng lên, rồi sau đó chỉ ngón tay hướng vào Tinh Hồn, đột nhiên trong không gian lóe lên một tia linh quang, chỉ thấy đạo linh quang này xé gió phá không mà đi, tốc độ vô cùng khủng khiếp, ngay khi chúng nhân còn chưa nhận thức được đạo linh quang kia từ lúc nào xuất hiện thì đã thấy nó đến ngay trước mặt Tinh Hồn rồi.

Linh ngộ kiếm ý của Vô Cực kiếm tiên cực kỳ cao, lại một thân tu vi cao cường, chỉ một cái ý niệm đã ngưng tụ thành một tia kiếm khí giết thẳng đến.

Đạo kiếm khí này nhìn thì nhỏ bé tầm thường, phảng phất không chút nguy hiểm, thế nhưng dưới Linh Tiên cảnh cơ hồ không có khả năng đỡ nổi nó, bởi bên trong kiếm khí ẩn chứa lực lượng Thiên Tiên cảnh.

Tinh Hồn duy trì kiếm tâm thông minh, tinh thần cảnh giác đến cực độ, dĩ nhiên sớm nhận ra được đạo kiếm khí kia. Thế nhưng nhận ra là một chuyện, phản ứng của bản thân lại là một chuyện khác.

Có thể thực lực của hãn phi thường mạnh mẽ, siêu việt Linh Tiên cảnh, thế nhưng đối phương là bán bộ Cửu Thiên Huyền Tiên, chênh lệch giữa hai bên không chỉ tính bằng hai đại cảnh giới, thế nhưng dù nhận ra nhưng vô pháp tránh né.

Nguy cơ tử vong bao trùm, bất quá Tinh Hồn tuy kinh nhưng không loạn, nguyên lực điên cuồng vận hành, phía sau lưng không gian động thiên lóe lên, điên cuồng rót nguyên lực vào thân thể hãn.

Cổ kiếm Đồ Lục giơ lên chắn phía trước người, cơ thể cương lên toàn lực chống đỡ, chỉ nghe một tiếng nổ vang đình tai nhức óc, một bóng người từ trên cao bay một đường thẳng xuống phía mặt đất, trông giống như một khối vãn thạch rơi từ thiên ngoại thế giới rớt xuống Đại Kiếm Đường này.

Một tiếng nổ vang chấn động, mặt đất khe khẽ rung lên, khói bụi ngập trời, chỉ thấy bên dưới mặt đất xuất hiện một cái hố khổng lồ, phía rìa xung

quanh lan ra rất nhiều vết nứt giống như mạng nhện, nhìn kinh dị vô cùng.

Lăng không trên trời, Vô Cực kiếm tiên chân mây hơi nhướng lên, nội tâm có chút kinh ngạc.

Mặc dù tùy tiện xuất thủ, thế nhưng đạo kiếm khí đó uy lực mạnh khôn lường, dưới Thiên Tiên cảnh dù không chết thì cũng coi như mất nửa cái mạng, cho dù trên người mặc chiến giáp hỗ trợ phòng ngự cũng không ngoại lệ, vậy mà kiếm khí không thể xuyên qua nổi thanh cổ kiếm màu đỏ kỳ dị kia chứ đừng nói chi là giết chết Tinh Hồn. Thanh cổ kiếm kia rốt có lai lịch gì mà lại cường đến vậy?

Vô Cực kiếm tiên trước đó quan sát Tinh Hồn rất kỹ, thời điểm nắm trong tay thanh cổ kiếm này, tựa hồ Tinh Hồn biến thành một con người khác, chiến lực biến mạnh một cách khôn lường.

Phải chăng, chiến lực nghịch của Tinh Hồn chính là đến từ thanh cổ kiếm kia? Nội tâm Vô Cực kiếm tiên tự hỏi.

Càng lúc lão ta càng thêm tò mò với Tinh Hồn, bất quá chỉ cần bắt được Tinh Hồn, mọi bí mật đó liền trở thành của lão cả, vì vậy sát tâm đối với Tinh Hồn càng lớn hơn.

- Tông chủ thật lợi hại, chúng ta toàn lực xuất thủ, vận dụng kiếm trận cũng không thể kiềm hãm được tiểu súc sinh đó, thế nhưng tông chủ tùy tiện dùng một cái ý niệm đã trấn áp được hẳn.

- Dĩ nhiên, tông chủ uy minh thần võ, pháp lực vô song, tiểu súc sinh kia chiến lực tuy cường, thế nhưng há có thể so bì được với tông chủ của chúng ta.

- Trước đó tông chủ rộng lượng tha thứ, bỏ qua mọi hành vi vô lễ hống hách chính là bởi vì coi trọng thiên phú, thực lực của hẳn, tiểu súc sinh này

không những không biết hồi cải lại dám ngang nhiên sỉ nhục tông chủ, loại cuồng đồ vô tri này tốt nhất là không nên tồn tại.

- Tông chủ uy vũ, anh minh thần võ, vô địch thiên hạ.

-

Dễ dàng đánh bại Tinh Hồn, uy danh của Vô Cực kiếm tiên trong mắt chúng nhân càng thêm lộng lẫy đặc sắc, phong quang vô hạn.

Ngoài mặt Vô Cực kiếm tiên biểu hiện như thường, nhưng trong lòng cũng đang hơi vui sướng vì được đám trưởng lão này tâng bốc, bất quá sự chú ý vẫn dán chặt lên Tinh Hồn, bởi bên trong hố sâu kia, Tinh Hồn có chút hơi chặc vật, thế nhưng chiến ý không hề bị đánh gãy.

- Phá Long Thức.

Từ bên trong hố sâu, bỗng nhiên một đạo kiếm quang phóng thích, uy thế mãnh liệt không gì sánh được, mang theo lực lượng cuồng bạo cơ hồ phá vỡ được long lân của mãnh long hướng thẳng đến vị trí Vô Cực kiếm tiên.

Khoảng cách là rất xa, thế nhưng kiếm quang không hề bị suy yếu, ngược lại mỗi nơi nó quét qua khiến cho thiên địa linh khí bị hấp thụ, không gian âm âm đồ vỡ, kiếm quang hình bán nguyệt, trong giây lát đã xuất hiện gần đến chỗ Vô Cực kiếm tiên.

- Kiếm kỹ không tồi, bất quá cũng chỉ đến đó.

Khóe miệng nhếch lên một nụ cười khinh thường, tâm niệm khẽ động, chỉ thấy xung quanh Vô Cực kiếm tiên xuất hiện mười đạo kiếm khí màu vàng, nhìn uy lực so với đạo kiếm khí đầu tiên cơ hồ mạnh hơn gấp hai lần, trong sát na khi kiếm quang đến gần, ngón tay của Vô Cực kiếm tiên chỉ xuống, phong thái như một vị kiếm chủ trong truyền thuyết chỉ huy mười

đạo kiếm khí, chỉ thấy mười đạo kiếm khí kia mũi kiếm hướng xuống, chớp mắt phá không mà đi.

Ầm ầm ầm...

Tiếng nổ kịch liệt vang lên liên hồi, Phá Long Thức uy lực phi thường hoàn mỹ đã bị hoàng sắc kiếm khí hủy diệt không còn lại một chút khí thế nào, hoàn toàn là bại vong, sót lại có chăng chỉ là một làn gió mát rượi thổi qua thân thể Vô Cực kiếm tiên mà thôi.

Trái lại, hoàng sắc kiếm khí của Vô Cực kiếm tiên không hề biến mất hoàn toàn mà vẫn lưu lại ba đạo hoàng sắc kiếm khí, hai trong số ba đạo kiếm khí vẫn vô cùng hoàn mỹ, mười phần uy lực, còn đạo kiếm khí thứ ba thì chỉ bị tổn hại hết ba thành uy lực.

Ba đạo kiếm khí uy thế hoành không, xé rách không gian hướng xuống.

- Quỷ Ảnh Thần Hành.

Tinh Hồn toàn lực triển khai bộ pháp, tốc độ nhanh vượt cực hạn thân thể, trên bầu trời vậy mà xuất hiện rất nhiều ảo ảnh do hấn lưu lại, bất quá trong không gian vẫn xuất hiện mùi máu tanh cộng với những giọt máu tươi rơi xuống, dĩ nhiên tốc độ của hấn tuy nhanh nhưng vẫn bị hoàng sắc kiếm khí trọng thương.

- Trảm Tam Kiếm – Kiếm Nghịch Thương Khung.

Xuất hiện đến trước mặt Vô Cực kiếm tiên, cổ kiếm Đồ Lục trong tay huy động, kiếm ý đệ tam trọng toàn lực triển khai, sau lưng không gian động thiên tiếp tục rút nguyên lực vào cơ thể hấn.

Mang theo ý chí nghịch lại thiên khung đại đạo, nhắm vào thủ cấp của Vô Cực kiếm tiên mà trảm xuống một kiếm, so với thức đầu tiên Kiếm

Trảm Tinh Thần chỉ có hơn chứ không kém, dĩ nhiên là vận dụng toàn bộ lực lượng của cơ thể khiến cho uy lực đạt đến cực hạn.

Mắt thấy Tinh Hồn không chút sợ hãi khi đối diện với hắc, Vô Cực kiếm tiên rất ngạc nhiên, lão ta nhìn thấy được Tinh Hồn trên người có ba lỗ máu, lần lượt là ở vai trái, dưới đùi và bụng, máu tươi từ ba lỗ máu không ngừng rơi vãi xuống.

Kiểm đạo mà Vô Cực kiếm tiên lĩnh ngộ là thiêu diệt chi kiếm ý, khi kiếm ý đạt đến tầng thứ năm trở lên liền có khả năng ngộ ra được thuộc tính của kiếm ý.

Thiêu diệt chi kiếm ý là loại kiếm ý thuộc loại tàn phá, một khi bị thiêu diệt chi kiếm ý trọng thương một phần thân thể thì nó không ngừng lan ra tàn phá, tâm can như bị thiêu đốt, dưới Linh Tiên cảnh mà bị trọng thương bởi loại kiếm ý này thì coi như mất nửa cái mạng.

Chỉ là không ngờ Tinh Hồn vậy mà tinh thần không biến đổi, thậm chí kiếm hãm được không để cho thiêu diệt chi kiếm ý tàn phá thân thể, vẫn tiếp tục điên cuồng tấn công.

“Nếu như không phải hắc trở mặt với ta, có lẽ ta sẽ nghĩ đến chuyện thu hắc làm thân truyền.”

Trong đầu Vô Cực kiếm tiên lóe lên một suy nghĩ, bất quá suy nghĩ này hiện tại đã biến thành viễn vông.

Lắc đầu nhẹ, trong mắt vẫn tồn đọng sự khinh thường không bị tiêu tán, tâm niệm lại động, xung quanh Vô Cực kiếm tiên lần này xuất hiện hai mươi đạo hoàng sắc kiếm khí, lại hướng Tinh Hồn tiếp tục công kích.

Dưới hai mươi đạo kiếm quang mang theo uy lực khủng bố, Tinh Hồn chết không nghi ngờ.

- Âm... Minh... Trảm.

Một cỗ khí lạnh như từ địa ngục thổi lên, phảng phất như cánh cổng địa ngục đang muốn khai mở, sức mạnh hủy diệt, tử vong bao phủ xuống không gian.

Khi kiếm thế của Tinh Hồn bị những đạo hoàng sắc kiếm khí hủy diệt, nghiễm nhiên vẫn còn sót lại hơn hai mươi đạo muốn xuyên thủng thân thể Tinh Hồn lại thì bỗng nhiên một đạo hắc mang bất ngờ xuất hiện.

Bên trong hắc mang sát khí ngập trời, tưởng chừng xuất hiện ở chốn cửu u địa ngục bất ngờ hoành không hướng đến chỗ Vô Cực kiếm tiên, hơi thở tử vong ngập tràn buông xuống đỉnh đầu.

Âm Minh Trảm, đây chính là thủ đoạn bảo vệ tính mạng cường thế nhất, còn bài tẩy mạnh mẽ nhất mà Tinh Hồn hiện có, vì vậy nên hẳn mới nắm chắc được bản thân có thể sống sót chạy thoát khỏi Thiên Kiếm tông.

Trước đây, tại Bạo Thú Lâm, rơi vào sự truy sát điên cuồng của đám thế gia đệ tử, Tinh Hồn quyết định chạy vào nội lâm Bạo Thú Lâm, thế là vô tình lạc vào phế tích mộ địa, nơi Minh Sát Âm Tôn đang bị phong ấn.

Đáp ứng sau này giải thoát Minh Sát Âm Tôn khỏi phong ấn, vì vậy hẳn được Minh Sát Âm Tôn tặng cho ba đạo Âm Minh Trảm làm thủ đoạn bảo vệ tính mạng.

Chỉ khi thực sự tính mạng bị uy hiếp, lâm vào tình huống đó, Tinh Hồn mới buộc phải để lộ ra con bài hộ mệnh này.

Dưới Tiên Quân, hết thầy đều bị Âm Minh Trảm hủy diệt, kể cả Tiên Vương cũng không ngoại lệ.

Từ hắc mang, Vô Cực kiếm tiên cảm giác tính mạng bị uy hiếp đến cực điểm, tựa hồ tính mạng không còn nắm giữ ở trong tay.

Từ rất rất lâu rồi, Vô Cực kiếm tiên mới lần nữa nếm trải cảm giác tính mạng không còn thuộc về chính mình nữa.

“Đây là kiếm kỹ gì, cư nhiên khiến cho bán bộ Cửu Thiên Huyền Tiên cũng vô pháp ứng phó?”

Từ lúc đầu, Vô Cực kiếm tiên đối với Tinh Hồn vẫn một mực khinh thị, một con kiến hôi muốn giết lúc nào cũng được.

Nguyên lai, bản thân lão vẫn đang quá xem thường Tinh Hồn rồi, vậy mà vẫn lưu lại một thủ đoạn vô cùng cường thế, đủ khiến cho tiên giả bán bộ Cửu Thiên Huyền Tiên như lão nội tâm cực kỳ khiếp sợ.

- Vô Cực Kiếm Quyết.

- Thiên Kiếm Huyết Độn Thuật.

Triệt để khiếp sợ.

Nếu như vẫn tiếp tục giữ thái độ khinh thị, chỉ sợ dưới hắc mang kia, Vô Cực kiếm tiên chết không nghi ngờ.

Đầu tiên vận chuyển Vô Cực kiếm quyết, xung quanh bất chợt xuất hiện rất hoàng sắc kiếm quang, ước chừng cũng khoảng hơn vạn đạo, khiến cho bầu trời trong giây lát hào quang rực rỡ, bất quá nếu so sánh với hắc ám vô tận của đạo hắc mang kia thì cơ hồ vô cùng nhỏ bé và yếu kém.

Lần đầu tiên trong đời, Vô Cực kiếm tiên mới bị ép buộc sử dụng Vô Cực Kiếm Quyết uy lực đạt đến cực hạn, cơ hồ rút hết hai phần ba lực lượng tiên nguyên của lão, cũng chỉ có như vậy mới tranh thủ được một chút thời gian bỏ trốn, bởi lão ta biết rằng, vạn đạo hoàng sắc kiếm khí không có khả năng cản trở được hắc mang hủy thiên diệt địa.

Kế tiếp, Vô Cực kiếm tiên miệng cắn chóp lưỡi, phun ra năm giọt tinh huyết, chỉ thấy những giọt tinh huyết này lực lượng thập phần tinh thuần, như ẩn chứa lực lượng tâm huyết và thọ nguyên.

Năm giọt tinh huyết, mỗi giọt cơ hồ khiến thọ nguyên của Vô Cực kiếm tiên mất đi một ngàn năm thọ nguyên, khiến cho sắc mặt của lão ta trong giây lát tái nhợt, làn da nhăn nheo lộ ra năm tháng tang thương, mái đầu cũng trắng xóa, cơ hồ biến thành bộ dạng của một ông lão.

Tiêu hao năm giọt tinh huyết, đồng nghĩa với việc mất đi năm ngàn năm thọ nguyên.

Tiên giả thọ nguyên rất dài, Linh Hậu kỳ thọ nguyên lên đến gần một vạn năm, sau khi chân chính thành tiên, thọ nguyên lên đến hai vạn năm.

Vô Cực kiếm tiên tu vi bán bộ Cửu Thiên Huyền Tiên, thọ nguyên năm vạn năm, hiện tại nếu như không cách nào đặt chân vào Cửu Thiên Huyền Tiên cảnh giới thì Vô Cực kiếm tiên vẫn có thể sống thêm được một vạn năm ngàn năm.

Một vạn năm ngàn năm tuy nói rất dài, thế nhưng đối với tiên giả mà nói thì chỉ là một đoạn thời gian mà thôi, bây giờ tự nhiên năm ngàn năm thọ nguyên bay theo chiều gió, làm sao Vô Cực kiếm tiên không đau lòng cho được.

Bất quá vì bảo vệ mạng sống, cho dù mất một vạn năm thọ nguyên thì lão ta vẫn bất chấp.

Tiên pháp thi triển, chỉ thấy Vô Cực kiếm tiên thân thể biến thành một đạo huyết kiếm có được thần thông phi thiên độn địa.

Hắc mang trong một giây bị vạn thanh hoàng sắc kiếm khí cản trở liền biến thành cơ hội để Vô Cực kiếm tiên dùng huyết độn bỏ chạy.

Hắc mang giáng xuống Đại Kiếm Phong uy nghiêm hùng vĩ, trên đường đi càn quét hết thảy mọi thứ, không gian không đơn giản chỉ là sụp đổ, mà là hoàn toàn bị hủy diệt, bị hắc mang cắn nuốt vào trong.

Đại Kiếm Phong khổng lồ sừng sững vạn năm qua, được ngoại môn đệ tử kính ngưỡng, là một trong số những địa phương quan trọng nhất tại Thiên Kiếm tông, thế nhưng hôm nay, bởi vì Tinh Hồn, Đại Kiếm Phong rốt cuộc bị hủy diệt.

Ầm ầm ầm...

Đại Kiếm Phong trong mắt ngoại môn đệ tử phong quang vô hạn, là thánh địa của bọn họ đã bị sụp đổ thành một đồng hoang tàn.

Những kiến trúc nằm tại Đại Kiếm Phong, tỷ như Đại Kiếm Đường, Vũ Kiếm Các cũng theo Đại Kiếm Phong hủy diệt.

Cùng với đó, những ai đứng bên trong phạm vi hủy diệt của hắc mang đều bị diệt sát, ngay cả thi thể cũng không tồn đọng lại.

Hoặc cho dù có bản lĩnh phi phàm không tiếc tiêu hao thọ nguyên sử dụng huyết độn thuật giống như Vô Cực kiếm tiên thì cơ hồ cũng muốn mất đi nửa cái mạng, sau này vĩnh viễn biến thành phế nhân.

Âm Minh Trảm uy lực tuyệt đại, dưới Tiên Quân cảnh giới, hết thảy hủy diệt, hóa thành hư vô.

Một trường cảnh mãnh liệt khắc sâu vào trong tâm trí chúng nhân.

Ngày hôm nay, ngoại môn Thiên Kiếm tông, Đại Kiếm Phong sừng sững vạn năm, rốt cuộc bị một tên nội môn đệ tử, môn tên cuồng đồ hoàn toàn hủy diệt.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 259: Thiên Đạo Hệ Thống

Uy lực của Âm Minh Trảm quả nhiên mạnh mẽ, so với những gì tưởng tượng của hắn cơ hồ vượt ngoài mong đợi, bất quá bị mất đi một đạo Âm Minh Trảm kiếm cho Tinh Hồn trong lòng chua xót, dạng này sau này phải tận lực tiết kiệm lại à.

Trước đây, Minh Sát Âm Tôn khi lưu lại ba đạo Âm Minh Trảm cho Tinh Hồn đã căn dặn, khi nào hãm thật sự gặp nguy hiểm đến tính mạng thì Âm Minh Trảm liền tự động kích hoạt.

Thời điểm Vô Cực kiếm tiên sử dụng hai mươi đạo hoàng sắc kiếm khí, trong đó tám đạo hoàng sắc kiếm khí hủy diệt kiếm kỹ của Tinh Hồn, mười hai đạo còn sót lại dĩ nhiên dư sức lấy cái mạng nhỏ của hắn.

Ngay thời khắc nguy hiểm trùng điệp, Âm Minh Trảm đạo thứ nhất giáng lâm, dĩ nhiên một đường càn quét, hủy diệt toàn bộ hoàng sắc kiếm khí, mà khí thế chỉ có mạnh hơn chứ không bị duy yếu đi.

Âm Minh Trảm, tiên giả dưới Tiên Quân chết không nghi ngờ.

Bất quá, khoảng cách giữa Tinh Hồn và Vô Cực kiếm tiên quá xa, thế nên mặc dù Âm Minh Trảm bất ngờ xuất hiện, thế nhưng Vô Cực kiếm tiên kinh nghiệm chiến đấu phong phú khó lường, không tiếc tiêu hao thọ

nguyên sử dụng huyết động thuật để tránh khỏi sức tàn phá dữ dội của Âm Minh Trảm.

Chỉ có điều, cái giá phải trả cũng rất to lớn. Sử dụng Thiên Kiếm Huyết Động Thuật, không chỉ bị tiêu giảm thọ nguyên, mà khiến căn cơ bị tổn hại.

Sau này, trừ phi có đại tạo hóa, bằng không thì Vô Cực kiếm tiên đừng si tâm vọng tưởng đặt chân vào Cửu Thiên Huyền Tiên cảnh giới nữa.

Trải qua một hồi đại chiến kinh thiên động địa, nguyên lực tại chín không gian động thiên bây giờ chỉ còn sót lại ba thành mà thôi, vậy nên Tinh Hồn sau khi hủy diệt Đại Kiếm Phong xong thì cấp tốc xoay người tiếp tục bỏ chạy.

Hắn biết rằng Vô Cực kiếm tiên sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy được.

Kiều hãnh của cường giả phong vân nhất Phi Lan châu này há có thể bị đánh động một cách dễ dàng? Có thể Vô Cực kiếm tiên bị trọng thương sau khi sử dụng huyết động thuật, thế nhưng con hổ bị thương thì vẫn là mãnh hổ, không phải loại mà Tinh Hồn tùy ý một kiếm chém đôi giống như Vân Dịch Lam trưởng lão, thế nên bỏ chạy chính là thượng sách.

Toàn lực gia tốc, Tinh Hồn hướng về hướng bắc mà đi, tại hướng bắc chính là Loạn Tiên Hải, nơi đó một mảnh hỗn loạn, không nghi ngờ chính là địa phương thích hợp nhất.

Hóa thành một đạo hồng quang, Tinh Hồn chớp mắt biến mất nơi chân trời, để lại sau lưng là một khung cảnh hoang tàn đổ nát.

Cách đó không xa, trong một toàn núi, Vô Cực kiếm tiên bộ dạng già nua, sắc mặt tái nhợt, trông vô cùng chật vật, trong mắt sát khí ngập trời, gương mặt nhìn khó coi đến cực điểm.

- Súc sinh, không nghiền nát người, Vô Cực ta thề không làm người.

Hơn bao giờ hết, lúc này đây, Vô Cực kiếm tiên cực kỳ cảm hận Tinh Hồn.

Nếu như dùng sự cảm hận mà có thể diệt người được, cơ hồ bây giờ Tinh Hồn dù có trăm cái mạng cũng không đủ để lão ta giết chết.

Không ngờ thân là tông chủ Thiên Kiếm tông được vạn người kính nể, rốt cuộc lại ăn thiệt thòi trong tay một tên tiểu bối Phù Tiên cảnh.

Nhục nhã, vô cùng nhục nhã.

Lão ta từ lúc thành danh đến nay, có khi nào ăn thiệt thòi cỡ này.

Không nói đến Đại Kiếm Phong bị hủy, dù hơi mất mặt nhưng chung quy vẫn có thể trùng kiến được, đáng hận nhất chính là căn cơ của Vô Cực kiếm tiên, nửa bước đạp vào Cửu Thiên Huyền Tiên đã bị đánh gãy hoàn toàn, không có chút cơ may nào phục hồi.

Để đột phá nửa bước Cửu Thiên Huyền Tiên kia, Vô Cực kiếm tiên đã phải trả giá rất lớn, không những tài nguyên trân quý mà còn tổn mấy ngàn năm bế quan tham ngộ, lão ta cảm giác chỉ thêm một chút nữa thôi liền có thể đặt chân vào cảnh giới đó.

Đột phá vào Cửu Thiên Huyền Tiên, Vô Cực kiếm tiên liền chân chính biến thành thiên hạ đệ nhất nhân Phi Lan châu, việc hoàn thành bá nghiệp thống nhất Phi Lan châu, khiến các tông môn đại phái quy về Thiên Kiếm tông.

Tham vọng của Vô Cực kiếm tiên vô cùng to lớn, dã tâm bừng bừng, nhưng tất cả những dã tâm đó, tham vọng đó đều đã bị Tinh Hồn hoàn toàn phá vỡ.

Làm sao Vô Cực kiếm tiên không cảm hận Tinh, kẻ phá vỡ mộng tưởng của lão?

Nhìn Tinh Hồn bỏ chạy, dĩ nhiên Vô Cực kiếm tiên không cam tâm để hãn chạy thoát, không buồn quan tâm đến thương thế sau khi sử dụng bí thuật huyết độn nữa mà lập tức theo hướng Tinh Hồn bỏ chạy truy đuổi.

- Truyền tin cho Tư Mặc tiến về hướng bắc càng nhanh càng tốt.

Giọng nói của Vô Cực kiếm tiên vọng lại, bên trong tràn ngập sát cơ, rồi sau đó bóng dáng cũng khuất dần trong tầm mắt.

Một hồi đại chiến, hay nói trắng ra là một màn biểu diễn, phô trương thực lực nghịch thiên của Tinh Hồn trước mắt hàng trăm ngoại môn trưởng lão cùng hàng trăm vị nội môn trưởng lão.

- Tên phản đồ súc sinh đó, trên người rốt cuộc có bao nhiêu cái bí mật?

Trước đó bên trong nội môn, Tinh Hồn biểu hiện chiến lực cường đại, đại chiến với hai vị Hình Kiếm đường trưởng lão, sau đó tiếp tục hủy diệt trận pháp uy lực mạnh thứ ba Thiên Kiếm tông khiến cho đám trưởng lão đã vô cùng chấn kinh.

Bây giờ đuổi ra đến ngoại môn thì mới phát hiện, nguyên lai tên phản đồ trong mắt bọn họ vẫn còn rất nhiều bí mật, đạo hắc mang kia chính là minh chứng rõ ràng nhất, khiến cho cả tiên giả tiên giả bán bộ Cửu Thiên Huyền Tiên như Vô Cực kiếm tiên suýt mất cái mạng nhỏ, đồng thời hủy đi cả Đại Kiếm Phong từng từng uy nghiêm.

Đến tột cùng Tinh Hồn có bao nhiêu bí mật?

- Chúng ta... nên làm gì bây giờ?

Một tên tử y trưởng lão nhìn khung cảnh đổ nát bên dưới, miệng nuốt vào một ngụm nước bọt, trong ánh mắt sợ hãi vẫn còn chưa tiêu tán, đầu óc còn chưa kịp định thần, ngớ ngẩn hỏi một câu.

Bất quá, không chỉ có lão ta mà có rất nhiều vị trưởng lão các cũng có biểu hiện tương tự như vậy.

- Trước tiên truyền tin cho Tư Mặc sư đệ, hình như đệ ấy đang ở Phong Lâm thành, từ Phong Lâm thành đuổi theo phản đồ có lẽ không kịp. Thế nên ta đề nghị một nhóm trưởng lão theo ta đuổi theo tông chủ, những người còn lại thì ở lại tông môn xử lý hiện trường.

- Hiện tại chỉ có thể làm như vậy.

Thảo luận một hồi, gần ba trăm vị nội môn trưởng lão phân ra làm hai nhóm, một nhóm theo hướng Tinh Hồn và Vô Cực kiếm tiên mà đi, một nửa còn lại thì lo xử lý tình hình bên trong và bên ngoài Thiên Kiếm tông.

Phía trên tầng mây trắng, nơi không một ai để ý đến, ẩn nấp đằng sau đám mây có hai bóng người, thủ đoạn ẩn nấp vậy mà ngay cả Vô Cực kiếm tiên cũng không phát giác ra.

- Thật đặc sắc.

Người đứng ở bên trái ngự trên một thanh tiên kiếm hít sâu vào một ngụm khí lạnh, khóe miệng giật giật nở ra một nụ cười trông rất miễn cưỡng, trong ánh mắt kinh hãi vẫn chưa hề biến mất, cơ hồ tồn đọng thêm một thời gian nữa mới nguôi ngoai.

- Kẻ mà ta coi trọng, há có phải nhân vật tầm thường.

Đứng bên cạnh, người thanh niên tuấn dật bất phàm, mái tóc lay động trong gió nhẹ, thân vận tử y hoa bào nhếch lên một nụ cười thần bí, đôi mắt lóe lên một vệt tinh mang.

Hai người này, dĩ nhiên chính là Dương Thiên Quân và Thượng Quan Lãnh.

Từ đầu chí cuối, Tinh Hồn phát ra hào quang vạn trượng, khiến nội môn lẫn ngoại môn một phen huyên náo, tất cả đều lọt vào trong mục quang của cả hai.

Bất quá, Dương Thiên Quân thái độ không hề hứng thú với việc xem vào chuyện này, dường như hãn chẳng mấy mặn mà với Thiên Tông tông.

Ngược lại với sự bình thản của Dương Thiên Quân thì Thượng Quan Lãnh rất muốn xuất hiện, dù sao hãn từ nhỏ đã tu luyện bên trong Thiên Kiếm tông, được rất nhiều sư thừa tại Thiên Kiếm tông chỉ dạy, tình cảm của hãn dành cho Thiên Kiếm tông khá lớn.

Có điều lại bị Dương Thiên Quân ngăn cản, bởi hãn đoán được, cỡ như Thượng Quan Lãnh tham dự vào, tuy rằng thực lực tiến bộ rất lớn, nhưng cơ may sống sót là rất nhỏ.

Lúc đầu Thượng Quan Lãnh trong lòng vẫn hơi nghi ngờ với ý tứ nọ, nhưng bây giờ hãn mới biết thì ra bản thân mình vẫn là đánh giá quá thấp Tinh Hồn, đồng thời đối với Dương Thiên Quân lại càng thêm nể sợ, cứ như mọi việc đều bị Dương Thiên Quân hết thảy nắm trong tay.

- Dương sư huynh, thực lực của Tinh Hồn, rốt cuộc đâu là điểm dừng? Ta quan sát mãi, thế nhưng vẫn không cách nào đoán được.

- Giới hạn? Hiện tại ta chỉ biết, dưới Thiên Tiên cảnh, Tinh Hồn vô địch tuyệt đối.

- Dưới Thiên Tiên cảnh vô địch tuyệt đối?

Dương Thiên Quân khẳng định chắc nịch khiến cho Thượng Quan Lãnh hít sâu một ngụm khí lạnh.

Tinh Hồn, hẳn biểu hiện bên ngoài chỉ là hậu kỳ Phù Tiên cảnh, nhưng chiến lược thì... điều này quá mức khủng khiếp, có năm mơ cũng khó mà tưởng tượng nổi.

- Người có để ý chín vòng sáng sau lưng hẳn không?

Dương Thiên Quân chột hỏi.

- Có, chín vòng sáng đó, theo đệ suy đoán chính là căn nguyên bí mật khiến cho thực lực Tinh Hồn biến mạnh.

- Không sai, nhưng vẫn chưa đủ, phải thêm cả thanh cổ kiếm kia nữa. Đại Thiên Thế Giới rộng lớn vô biên, nhân loại tiên giả hệ thống tu luyện cũng chỉ là một phần nhỏ được Đạo Tổ khai sáng mà thôi. Nếu như suy đoán của ta là đúng, có lẽ Tinh Hồn, hẳn đang đi theo một con đường khác, một hệ thống tu luyện hoàn toàn khác biệt so với hệ thống tu luyện của nhân loại tiên giả.

Dương Thiên Quân thật không hổ là đệ nhất thiên tài vạn năm có một, chỉ liếc mắt nhìn Tinh Hồn biểu hiện thực lực, vậy mà có thể đoán được chính xác bí mật của Tinh Hồn.

Không sai, Tinh Hồn đích thực đi theo một con đường tu hành khác – Thiên Đạo hệ thống.

- Con đường tu luyện khác?

- Đại Thiên Thế Giới, chủng tộc vô số, chúng ta chỉ là ở một góc nhỏ bên trong thế giới này thôi. Khi nào có được thần thông phi thiên độn địa, phá toái hư không, tự nhiên người sẽ biết thế giới này rộng lớn biết bao nhiêu, tầm mắt của người khi ấy sẽ được khai mở, cảm thấy suy nghĩ hiện tại là ngu ngốc đến nhường nào.

Thượng Quan Lãnh đứng một bên im lặng nghe Dương Thiên Quân thuyết giảng.

Phải nói, kể từ lúc quen biết với Dương Thiên Quân, tầm mắt của hắn đã được nâng cao hơn rất nhiều, cái nhìn tự nhiên cũng siêu việt những tên đệ tử khác.

Hắn vô cùng sùng bái Dương Thiên Quân, vậy nên mỗi lần nghe Dương Thiên Quân thuyết giảng, hắn một mực im lặng lắng nghe và tự suy ngẫm.

- Hiện tại có lẽ vẫn hơi sớm để nói những chuyện này. Đi thôi.

- Chúng ta không đuổi theo bọn họ sao?

- Đuổi theo?

Dương Thiên Quân cười nhạt.

- Không có ý tứ, đuổi theo cũng vô dụng.

Bỗng nhiên thở dài một tiếng, Dương Thiên Quân ánh mắt nhìn lên bầu trời cao, cơ hồ gương mặt thoáng qua một tia chán nản:

- Vốn trở về đây là để thu phục hắn, đáng tiếc không còn ý nghĩa, đành phải đợi Kim Lang bằng mà thôi.

Tinh Hồn đối với Dương Thiên Quân là một hạt giống mà hắn rất thèm khát, Tinh Hồn càng biểu hiện cường đại thì Dương Thiên Quân càng muốn hắn thần phục dưới chân mình hơn.

Trước đây, trước khi đột phá Linh Tiên cảnh, Dương Thiên Quân từng có ý định đột phá một bước Linh Tiên kia liền thu hồi lại tất cả thần cổ mà hắn gieo xuống, bất quá khi thất bại trong cuộc chiến tâm linh với Tinh

Hồn, hẳn liền từ bỏ ý định đó, đồng thời muốn tiếp tục nuôi và gieo xuống nhiều hơn thần cổ.

Trăm năm qua, theo thực lực, tu vi càng cao, số lượng thần cổ mà Dương Thiên Quân gieo xuống, con số đã vượt quá một ngàn, đều là những nhân vật thiên phú cao cường, chiến lực vô song.

Nhưng Dương Thiên Quân cảm thấy vẫn còn chưa đủ, có hai người khiến cho hắn rất mong muốn, một là Dung gia tam công tử Dung Trần, người thứ hai là Tinh Hồn.

Mục đích trở về Thiên Kiếm tông chính là muốn tham dự Đăng Long Chiến, trên lôi đài sử dụng sức mạnh tuyệt đối để thần phục Tinh Hồn, thế nhưng biến cố xảy ra, Tinh Hồn bỏ chạy khỏi Thiên Kiếm tông, liền theo đó ý định của Dương Thiên Quân cũng đổ bể theo.

Đăng Long Chiến này, có thể với Thiên Kiếm tông mang ý nghĩa trọng đại, nhưng đối với hắn mà nói thì một chút ý nghĩa cũng chẳng có.

Đăng Long Chiến còn chưa bắt đầu thì kết quả đã ở ngay đằng trước. Phi Lan châu thế hệ thiên tài này, ngoại trừ Tinh Hồn ra, có kẻ nào xứng đáng biến thành đối thủ của hắn?

Một bóng người cũng không có.

Tất cả đều là sâu kiến cả.

Nhìn bóng lưng của Dương Thiên Quân, Thượng Quan Lãnh ánh mắt hâm mộ, miệng nuốt vào một ngụm nước bọt.

Trong mắt hắn, cái bóng lưng này không hiểu sao vô cùng vĩ đại, uy thế không gì sánh được. Thậm chí Vô Cực kiếm tiên cũng xa xa không thể so bì.

Kỳ thực vẫn còn một câu hỏi mà hần muốn hỏi, rốt cuộc hần muốn biết hiện tại giữa Tinh Hồn và Dương Thiên Quân, hai người này ai mạnh hơn ai?

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Trên bầu trời trong xanh một vài đám mây trắng lượn lờ, gió nhẹ thổi qua khu rừng bạt ngàn hùng vĩ.

Đột nhiên phía trên cao xuất hiện một đạo lưu quang màu đỏ đang phi hành với tốc độ vô cùng nhanh.

Đi theo phía sau là một đạo lưu quang khác màu vàng, tốc độ của đạo lưu quang màu đỏ so với đạo lưu quang màu vàng khá chênh lệch, thế nên dần dần đạo lưu quang màu đỏ đang bị bắt kịp.

Hai đạo lưu quang đang truy đuổi nhau này, dĩ nhiên chính là Tinh Hồn và Vô Cực kiếm tiên.

Vốn dĩ với năng lực của Vô Cực kiếm tiên, dù rằng Tinh Hồn triển khai tốc độ đến cực hạn cũng không thể làm khó được lão. Bất quá trước đó bị trọng thương nặng, không chỉ hao tổn tiên nguyên mà bản thân lâm phải nội thương nghiêm trọng.

Thành ra vết thương đó ảnh hưởng đến tốc độ của lão ta, vì vậy mới vẫn chưa bắt kịp Tinh Hồn phía trước, bất quá việc đuổi kịp chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

- Tiểu súc sinh, nếu người biết hối cải, bốn tông chủ chỉ phế bỏ người rồi tha cho người một mạng, bằng không để bốn tông chủ bắt được liền khiến người nếm trải cảm giác muốn sống không được, muốn chết không xong.

Giọng nói lạnh lùng của Vô Cực kiếm tiên truyền vào tai Tinh Hồn, vô cùng âm trầm tràn đầy sát khí.

- Lão tặc, có muốn nếm trải cảm giác kia một lần nữa không?

Tinh Hồn hừ lạnh một tiếng, muốn hắt buông kiếm đầu hàng, đúng thật là si tâm vọng tưởng. Vô Cực kiếm tiên miệng nói ngon ngọt, như tâm đen như mực, há sẽ buông tha hắn. Không những không nghe theo, Tinh Hồn thậm chí còn đe dọa ngược lại.

- Hừ, tiểu bối vô tri, người nghĩ bản tông chủ sẽ tin tưởng?

Nhắc đến Âm Minh Trảm, Vô Cực kiếm tiên đến giờ sợ hãi vẫn chưa hết, một khắc nguy cơ sinh tử ngập đầu, nếu chẳng phải bản thân quyết đoán, có lẽ bây giờ đến cả thi thể cũng chẳng còn.

Bất quá, Vô Cực kiếm tiên không tin Tinh Hồn có bản lĩnh một lần nữa triển khai Âm Minh Trảm, tuyệt chiêu đó cường đại như vậy, há có thể tùy tiện sử dụng? Thế nhưng Vô Cực kiếm tiên không hề biết rằng, đích thực Tinh Hồn có bản lĩnh đó.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 260: Vô Cực Kiếm Tiên Đáng Thương

Có điều, muốn sử dụng Âm Minh Trảm thì phải đặt bản thân vào trong thế cực kỳ nguy hiểm thì Âm Minh Trảm mới có thể sử dụng được, bởi tuyệt chiêu này hẳn không chân chính nắm giữ tùy tiện sử dụng.

Nếu chân chính nắm giữ thì hẳn đã chém bỏ Vô Cực kiếm tiên từ lúc trước chứ không đến nỗi chật vật điên cuồng bỏ chạy như vậy, có lẽ đoán được điểm này, thế nên trong lòng mặc dù vẫn rất úy kỵ, thế nhưng Vô Cực kiếm tiên vẫn quyết truy sát Tinh Hồn đến cùng.

Trong lòng thà mắng Vô Cực kiếm tiên một tiếng, bất quá vẫn tiếp tục trốn chạy đến Loạn Tiên Hải càng sớm càng tốt.

- Tiểu súc sinh, ngươi không chạy thoát nổi.

Đằng sau lưng, Vô Cực kiếm tiên ngữ điệu lạnh lẽo, tiên nguyên huy động, ngón tay khép lại, chỉ thẳng vào Tinh Hồn, chỉ thấy xung quanh Vô Cực kiếm tiên xuất hiện hơn chục đạo hoàng sắc kiếm khí phá không công kích Tinh Hồn.

Hơn chục đạo hoàng sắc kiếm khí này uy lực so với lúc trước không bằng, dĩ nhiên là bởi Vô Cực kiếm tiên bản thân trọng thương nặng, thế nhưng không vì thế mà xem thường được, nếu như không chống đỡ, khẳng định không chết cũng biến thành phế nhân.

Muốn phá vỡ hoàng sắc kiếm khí, bằng vào thực lực của Tinh Hồn hiện tại khẳng định không thể.

“Tinh Hồn tiểu quý, đã đến lúc bốn long tỏa sáng.”

Giọng nói Tiểu Ứng Long vang lên, mà trong lòng Tinh Hồn đồng dạng cũng có suy nghĩ này.

Ý niệm khê động, từ trong không gian động thiên, Tiểu Ứng Long xuất hiện, đồng thời Tinh Hồn cũng giải phóng bầy Quỷ Điện Trùng ra bên ngoài.

Bầy Quỷ Điện Trùng sau khi tiến hóa năng lực phi thường cường đại, ý niệm điều khiển bầy Quỷ Điện Trùng, chỉ thấy bọn chúng liên hợp phát ra một loại công kích tinh thần hướng thẳng đến Vô Cực kiếm tiên.

Không gian bị nhiễu loạn bởi thứ công kích sóng âm kỳ dị, chỉ thấy hơn chục đạo hoàng sắc kiếm khí cơ hồ có dấu hiệu suy yếu dần, mơ hồ như muốn sụp đổ.

Trông thấy công kích của mình yếu dần đi, Vô Cực kiếm tiên nhường mày nhìn bầy Quỷ Điện Trùng.

“Linh trùng? Súc sinh này còn có bản lĩnh điều khiển linh trùng, không lẽ là một tên Ngự Thú sư?”

Những tưởng Tinh Hồn bao nhiêu con bài tẩy đều đã giở ra hết, nguyên lai Vô Cực kiếm tiên vẫn còn hơi đáng giá thấp hèn. Chỉ là, trừ phi Tinh Hồn bộc lộ ra được Âm Minh Trảm, còn lại đều không khiến cho Vô Cực kiếm tiên tính mạng lâm vào nguy cơ.

Đột nhiên, từ phía trước truyền đến một luồng dao động mãnh liệt.

Một ánh hào quang chợt lóe lên, khi hào quang biến mất, chỉ thấy Tinh Hồn một lần nữa biến đổi.

Thân thể được bao phủ bởi một tầng long lân, mái tóc chuyển sang màu vàng, sau lưng không còn là đôi cánh tạo thành bởi hỏa diễm màu đen nữa, mà đó là một đôi cánh thịt từ giữa lưng mọc ra, hình dạng đôi cánh rất giống với đôi cánh của ứng long.

Tự nhiên đây chính là hình dạng dung hợp giữa Tinh Hồn và Tiểu Ứng Long – Hóa Long Bí Thuật.

Sau khi dung hợp, thực lực của Tinh Hồn một lần nữa biến mạnh, khả năng phòng ngự lẫn công kích đều bạo tăng, tốc độ nghiêm nhiên cũng giống như vậy, bất quá vẫn chưa thể so bì được với Vô Cực kiếm tiên đang ráo riết đuổi giết.

- Trảm Long Thức.

Khí tức cuồng bạo từ Tinh Hồn tản ra, chỉ thấy hăn đột nhiên chuyển người lại, kiếm trong tay huy động bất ngờ trảm ra một kiếm.

Diệt Long tứ thức đệ nhị thứ - Trảm Long Thức.

Một kiếm hình bán nguyệt xuất hiện, quang mang đầy trời, uy thế mãnh liệt, cho dù là long tộc nhục thân cường hãn cơ hồ cũng có khả năng bị kiếm này chém đôi.

Nơi kiếm quang hình bán nguyệt đi qua, tầng tầng không gian sụp đổ. Trước đó ý niệm điều khiển bày Quỷ Điện Trùng, để cho bọn chúng bay tán ra không bị kiếm quang bán nguyệt trọng thương, mỗi một đầu Quỷ Điện Trùng đều phi thường trân quý, thế nên không thể để cho bọn chúng có việc gì được.

Kiểm quang bán nguyệt khí thể mãnh liệt, một đường quét ngang hủy diệt hết thủy hoàng sắc kiếm khí, bất quá uy lực cũng vì vậy mà suy giảm đi đôi chút, bay đến trước mặt Vô Cực kiếm tiên.

Hừ lạnh một tiếng, Vô Cực kiếm tiên tiên nguyên vận chuyển, hô lớn một tiếng:

- Vô Cực Kiếm Quyết – Kiếm Phi Kinh Thiên.

Vận hành Vô Cực Kiếm Quyết, chỉ thấy trăm đạo hoàng sắc kiếm khí xuất hiện, bất quá không giống như khi trước, trăm đạo hoàng sắc kiếm khí này sau khi xuất hiện thì hợp nhất thành một thanh phi kiếm khổng lồ, uy thế mãnh liệt không gì sánh được, ánh hào quang tỏa sáng rực rỡ.

Hoàng sắc phi kiếm uy lực kinh thiên, hoành không xuất thế, uy như thiên quân vạn mã, dễ dàng đánh nát được bán nguyệt kiếm quang, cư nhiên uy lực không những không giảm, điên cuồng hấp thu thiên địa linh khí xung quanh khiến cho hoàng sắc phi kiếm mỗi một khắc đều trở nên phi thường cường đại.

Tinh Hồn cảm giác tính mạng bị uy hiếp, tuy kinh nhưng không loạn, thời điểm đánh ra bán nguyệt kiếm quang, Tinh Hồn không những không chạy, trái lại còn tận dụng một khắc thời cơ lấy ra rất nhiều kiện pháp khí từ bảo khố Thần Thiết môn.

- Kiếm Long Pháp Trận.

Lấy ra bốn mươi chín thanh bảo kiếm, đẳng cấp đều từ linh khí trở lên, thần niệm khẽ động khiến cho khí linh của bốn mươi chín thanh bảo kiếm này bùng tỉnh.

Tinh Hồn hẩn tinh thần lực rất mạnh, dễ dàng điều động bốn mươi chín thanh kiếm này, chỉ trong một thời gian ngắn liền biến hóa thành một

cái kiếm trận, đem long khí dung hợp vào kiếm trận, tạo thành một cái Kiếm Long Pháp Trận uy thế vô song.

“Lại còn là một tên Trận Đạo sư?”

Trông thấy thủ đoạn kết trận cực kỳ thuần thực, dĩ nhiên bản thân còn là một tên Trận Đạo Sư, không khỏi khiến cho sát tâm của Vô Cực kiếm tiên đối với Tinh Hồn ngày một lớn.

Kiểm Long Pháp Trận cho bốn mươi chín thanh linh khí bảo kiếm tạo thành dung hợp thành một tôn kiếm long, chỉ thấy kiếm long gầm lớn một tiếng, âm thanh chấn động tứ phương bát hướng, thời điểm xuất hiện khiến thiên địa linh khí dao động mãnh liệt, điên cuồng hướng kiếm long tập trung lại.

Kiểm long đôi mắt lóe sáng, hướng Vô Cực kiếm tiên há miệng muốn đớp một cái rồi nuốt trọn.

- Vô Cực Kiếm Quyết – Kiếm Khí Tung Hoành.

Kiểm chiêu biến đổi, khi kiếm long chuẩn bị cắn nuốt hoàng sắc phi kiếm thì bỗng nhiên hoàng sắc phi kiếm phân giải ra thành mấy trăm đạo kiếm khí, mỗi một thanh kiếm khí uy thế khó lường tung hoành trong không gian.

- Bạo.

Bỗng nhiên Tinh Hồn lại hô một tiếng, Kiếm Long Pháp Trận hình thành từ bốn mươi chín thanh bảo kiếm cứ nhiên một lúc bạo tạc.

Đều là bảo kiếm cấp linh khí, một khi bạo tạc sẽ tạo thành một vụ chấn động rất lớn, cho dù Vô Cực kiếm tiên thực lực bất phàm, nhưng ăn trọn vụ nổ này thì chắc chắn không dễ chịu gì.

Tinh Hồn vô cùng quyết đoán khiến cho Vô Cực kiếm tiên trở tay không kịp, nhìn lão ta chẳng khác gì một con thiêu thân bay thẳng vào vụ nổ đó.

Ầm ầm ầm...

Tiếng nổ vang lên không ngớt, khói bụi đầy trời, phong vân tán loạn, bóng dáng Vô Cực kiếm tiên biến mất trong vụ nổ, chỉ nghe âm thanh tiếng chửi mắng nguyên rủa Tinh Hồn là vẫn vang ra.

Không dừng lại, Tinh Hồn trên người một kiện áo giáp cổ xưa hiện ra, chính là kiện bảo giáp mà hắc tặc vô ý chiếm đoạt được tại Thần Thiết môn bảo khố, khoắc lên người chiến giáp này, nguyên lực lại điên cuồng mất nhiều hơn, bây giờ chín không gian động thiên mà chỉ còn duy nhất một không gian động thiên là còn sót lại nguyên lực mà thôi.

Sau khi khoắc lên chiến giáp, một lần nữa thực lực bạo tăng, bất quá cái giá đánh đổi vô cùng đắt, thế nhưng vì sống sót, Tinh Hồn bất chấp.

Hắn không có bỏ chạy, hai cánh sau lưng vỗ mạnh, tay cầm kiếm xông thẳng vào trong vụ nổ kia, hắn không cho rằng Vô Cực kiếm tiên này dễ dàng bị chết như vậy.

- Trảm Tam Kiếm – Kiếm Trảm Tinh Thần.

Kiếm quang từ trên bầu trời giáng xuống, khí thế lẫm liệt phá vỡ tinh thần thương khung.

- Súc sinh cuồng vọng.

- Vô Cực Kiếm Quyết – Thiên Địa Vô Cực.

Bên trong đám khói bụi, nhìn Vô Cực kiếm tiên lúc này cực kỳ đáng thương. Áo bào trắng rách nát tinh tươm, đầu tóc tán loạn, bên ngoài cơ thể

nhều chỗ bị cháy xém, trông chật vật đến cực điểm, so với tên khất cái chẳng khác nhau bao nhiêu.

Sắc mặt của lão ta vô cùng khó coi, có lúc nào lão ta ăn thiệt thòi đến cỡ này cơ chứ? Đường đường là một nhân vật phong vân, thế mà lại ăn vô số thiệt thòi trong tay một tên tiểu bối.

Thật đáng hận.

Trong mắt sát cơ ngập trời, không tiếc tiêu hao tiên nguyên không còn sót lại bao nhiêu, vận chuyển Vô Cực Kiếm Quyết tuyệt chiêu mạnh nhất – Thiên Địa Vô Cực.

Chỉ thấy đằng sau lưng Vô Cực kiếm tiên xuất hiện một thanh linh kiếm màu vàng, đây chính là linh của Vô Cực kiếm tiên – Vô Cực Thiên Kiếm, bên trong dung hợp với bốn mạng pháp bảo, so với linh bình thường cơ hồ mạnh hơn gấp hai lần.

Thiên Tiên cảnh tiên giả, sử dụng khai linh tiên thuật uy lực rất cường, Linh Tiên cảnh tiên giả tuyệt đối không thể so bì.

Dường như, Vô Cực kiếm tiên muốn chém giết Tinh Hồn, không bận tâm cái gì đến bí mật trên người Tinh Hồn nữa.

Thời điểm Vô Cực Thiên Kiếm xuất hiện, thiên địa bạo động kịch liệt, phảng phất như thiên địa đang cộng minh với bảo kiếm màu vàng kia, trong không gian trăm trượng, tất cả đều lấy Vô Cực kiếm tiên làm chủ.

Tinh Hồn chỉ cảm thấy bản thân bị áp chế phi thường nặng nề, cử động cực kỳ khó khăn, cho dù vận chuyển kiếm ý đệ tam trọng cũng vô dụng.

Bên kia, giọng nói lạnh lẽo âm trầm của Vô Cực kiếm tiên truyền đến:

- Tiểu súc sinh, khiến bản tông chủ phải dùng đến thủ đoạn này, người chết liền cảm thấy vinh hạnh.

- Thiên Địa Vô Cực.

Không gian trăm trượng như biến thành một tòa kiếm vực, muôn vạn thanh kiếm xuất hiện cộng minh với Vô Cực kiếm tiên, nhìn từ xa vô cùng lộng lẫy, vô cùng bá khí, phảng phất bên trong kiếm vực, hết thảy đều trở nên nhỏ bé tầm thường.

- Tiểu súc sinh, chết đi!

Vô Cực kiếm tiên sát khí lên đến cực điểm, ngón tay chỉ điểm một cái, phảng phất giống như một vị quân chủ ban xuống cho phàm nhân cái chết vậy.

Trong mắt Tinh Hồn một cổ phản nghịch hiện ra, nhìn chăm chăm Vô Cực kiếm tiên bá đạo hoành không trên trời.

Muốn hấn chết? Không có khả năng.

Bên trong kiếm vực, Tinh Hồn bóng dáng nhỏ bé, tựa như một con kiến hôi, thế nhưng con kiến hôi này ý chí cầu sinh phi thường mãnh liệt, bởi nó còn rất nhiều chuyện phải làm, nó không cứ như vậy mà chết được.

Chín không gian động thiên sau lưng lóe sáng, nguyên lực từ không gian động thiên cuối cùng rót vào thân thể, Không Gian Tiên Phù phát huy năng lực mượn trợ thiên địa chi lực.

Tại đan điền, thần bí châu trong thời khắc Tinh Hồn chống đỡ cầu sinh bỗng nhiên rung động mãnh liệt, hạt châu vốn không có màu sắc gì đột nhiên biến thành màu trắng sữa, sâu bên trong hạt châu ẩn ẩn hiện ra hai chữ Hư Thần, một loại lực lượng kỳ bí từ hạt châu âm thầm dung nhập vào

thân thể Tinh Hồn, khiến cho tiềm năng của hắc trong một giây toàn bộ phát huy ra.

Hồn Độn Tiên Phù bị thần bí châu kích thích, hồn độn không gian một mảnh oanh động, khiến thiên địa chi lực hội tụ vào thân thể Tinh Hồn.

Thôn Phệ Tiên Phù bị thần bí châu kích thích, mở ra thôn phệ vòng xoáy, điên cuồng cắn nuốt thiên địa linh khí, khiến cho Tinh Hồn một mực chống đỡ bên trong kiếm vực.

Không Gian Tiên Phù bị thần bí châu kích thích, năng lực vay mượn không gian chi lực đạt đến đỉnh điểm cực hạn hiện tại.

Một giây phút thần bí châu kích thích tiềm lực thân thể, phản phát như thiên địa thời khắc này dung nhập vào thân thể hắc, khiến cho sức mạnh của hắc trở nên vô cùng khủng khiếp.

- Trảm Tam Kiếm – Kiếm Toái Hư Không.

Đôi mắt của Tinh Hồn trở nên điên cuồng, sức mạnh vô cùng khủng bố, không ngờ lại có khả năng thoát ra khỏi sự khống chế của kiếm vực.

Vô Cực kiếm tiên tâm trạng kinh khủng, thi triển khai linh tiên thuật, biến mảnh không gian này thành lĩnh vực của bản thân, bên trong kiếm vực, lão ta chính là quân chủ.

Thế nhưng Tinh Hồn, bằng vào ý chí kinh người, không ngờ rằng có thể thoát khỏi sự khống chế của kiếm vực, thoát khỏi ý chí của Vô Cực kiếm tiên, làm sao không khiếp sợ được?

- Tiểu súc sinh, vùng vẫy vô dụng, chết đi cho bản tông chủ.

Ngay cả Thiên Tiên cảnh cường giả, chẳng may bị vây khốn bên trong kiếm vực của Vô Cực kiếm tiên, cơ hồ muốn thoát khỏi cũng coi như mất

nửa cái mạng, vậy mà Tinh Hồn lại có khả năng thoát khỏi khống chế, vậy nên Vô Cực kiếm tiên bất chấp tất cả muốn giết Tinh Hồn cho bằng được, bởi loại người như Tinh Hồn, nếu không giết chết, tương lai chính là tai họa rớt xuống đầu lão, rớt xuống đầu toàn bộ Thiên Kiếm tông.

Mang theo ý chí điên cuồng, Tinh Hồn một kiếm vung lên, kiếm chỉ thiên địa, phá toái hư vô, một kiếm mãnh liệt cuồng bạo, tầng tầng không gian sụp đổ, cho dù kiếm vực toàn bộ ngăn cản, thế nhưng vô dụng, kiếm thế hoành không, trên đường đi chẳng có gì có thể cản bước.

- Khốn kiếp, khốn kiếp, khốn kiếp...

Vô Cực kiếm tiên điên cuồng huy động kiếm vực ngăn cản kiếm thế khủng bố kia, miệng không ngừng nguyện rửa chửi mắng, tinh thần của lão ta lúc này căng thẳng lên đến đỉnh điểm.

Thế nhưng vô dụng, kiếm thế kia quá đối cuồng bạo, cuối cùng ầm một tiếng, Vô Cực Thiên Kiếm vỡ nát, kiếm vực sụp đổ, mà kiếm thế của Tinh Hồn không có dấu hiệu dừng lại, hướng thẳng Vô Cực kiếm tiên mà tấn công.

Vô Cực kiếm tiên sắc mặt xám xịt, trong lòng sợ hãi, vội gia tốc thân thể muốn tránh né.

Thế nhưng kiếm thế tốc độ không thể xem thường, phá toái hư không, tuy rằng tránh qua một bên, thế nhưng vẫn phải trả một cái giá cực đắt.

Cánh tay phải của lão, bên trong kiếm thế bị hủy diệt không còn sót lại một mẫu xương.

Vô Cực kiếm tiên, tông chủ Thiên Kiếm tông, đệ nhất nhân Phi Lan Châu, danh tiếng lẫy lừng, thế nhưng không ngờ bị phế xuống một tay.

Truy sát một tên tiểu bối, không những không giết được hắn, ngược lại ngoại môn bị hủy diệt, bản thân trọng thương nặng, mất đi cơ duyên đặt chân vào Cửu Thiên Huyền Tiên cảnh giới, và bây giờ còn bị hủy diệt cánh tay phải.

Vô Cực kiếm tiên triệt để thất bại, mà thất bại này vô cùng mất mặt.

Tiếng hét thảm vang vọng, chính là tiếng hét của Vô Cực kiếm tiên, thân thể lão ta lão đảo bay ngược về phía sau, trên đường bay tiên huyết rơi xuống, trông vô cùng thể lương.

Một đời phong vân, uy phong lẫm liệt, thật không ngờ lại thất bại thảm hại, đây có lẽ cũng là một dấu hiệu suy đoán Thiên Kiếm tông tai họa sắp đổ xuống.

Thiên Kiếm tông cơ nghiệp vạn năm, khí thế vô song, nhân tài vô số, đứng đầu Phi Lan châu rộng lớn, rốt cuộc lại tự tạo thành một mối họa.

Cổ nhân có câu, trời tạo nghiệp có thể tránh, tự tạo nghiệp chẳng còn đường sống.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 261: Loạn Tiên Hải

Loạn Tiên Hải nằm ở phía bắc Phi Lan Châu, nằm bên ngoài quyền quản lý của Kim Lan quốc, có thể nói nơi đây là một trong những địa phương cực kỳ hỗn loạn, giết người cướp của xảy ra là một chuyện vô cùng bình thường tại nơi đây.

Tuy tình huống hỗn loạn, thế nhưng tại Loạn Tiên Hải tồn tại không ít thế lực tông môn, có thể kể đến như Địa Ngục giáo, Quỷ tông, Huyết Y môn, Ngân Nguyệt Hải đường, Loạn Tiên Hải bốn tông môn là coi như là bốn thế lực đỉnh tiêm nhất.

Bầu trời trong xanh, mây trắng bồng bênh, từng cơn gió thổi qua mặt biển trong xanh.

Trên mặt biển trong xanh, một con tàu khổng lồ xuất hiện, con tàu này được kéo bằng hai đầu hải vương thú khổng lồ, tên gọi là Thiên Giác Giao Thú, trên cánh buồm to lớn được vẽ hình mặt trăng bạc ẩn sao một đám mây đen, chính là tượng trưng cho Ngân Nguyệt Hải đường, một trong bốn tông môn thực lực mạnh nhất tại Loạn Tiên hải.

Nói đến Loạn Tiên Hải, kỳ thực nguy cơ không chỉ đến từ những hải tặc cường giả, mà còn đến từ những đầu hải vương thú ẩn bên dưới mặt nước êm ả kia.

Thiên Giác Giao Thú, hậu thiên hoang thú cấp ba, thế nhưng nó có chỗ đáng sợ, đó chính là cơ thể có chất độc rất mạnh, một cú tấp của Thiên Giác Giao Thú ngay cả tiên thiên hoang thú cấp một cũng khó lòng sống sót.

Con tàu này lướt trên mặt nước mà không hề lo sợ bị hải vương thú tấn công, dĩ nhiên chính là do sự tồn tại của hai đầu Thiên Giác Giao Thú này.

Đứng bên bong tàu có rất nhiều bóng người, ai nấy đều mặc y phục màu xanh bạc trông rất bắt mắt, dĩ nhiên là đồng phục của Ngân Nguyệt Hải đường.

- Ba ngày nữa là đến Kỳ Xà thành, các người là tinh anh của Ngân Nguyệt Hải đường, tham dự Tinh Vương Chiến tuyệt đối không được khiến cho Ngân Nguyệt Hải đường mất mặt.

Một ông lão râu tóc trắng bạc, gương mặt già nua đầy nếp nhăn, phản phất năm tháng tang thương, trong đôi mắt sáng rực, tu vi tiến vào hậu kỳ Linh Tiên cảnh, ánh mắt nhìn quanh đám đệ tử Ngân Nguyệt Hải đường hô lớn một tiếng.

Kỳ Xà thành tại Loạn Tiên hải chính là một trong những tòa thành sâm uất nhất, tòa thành này do Địa Ngục giáo quản lý, bên trong long xà hỗn tạp, tuy nhiên lấy Địa Ngục giáo làm trung tâm, tuy rằng tình huống hỗn loạn, thế nhưng không ai dám quá mức cuồng ngạo, bằng không liền bị cường giả Địa Ngục giáo giết chết.

Năm nay Địa Ngục giáo tổ chức Tinh Vương Chiến, thiên kiêu chi tử khắp Loạn Tiên Hải đều tụ tập về đây tham dự cuộc chiến này, nghe đâu là muốn lựa chọn ra một trăm tên thiên kiêu chi tử để mười năm sau tiến về Kim Lan quốc.

Là một trong những thế lực mạnh nhất Loạn Tiên Hải, Ngân Nguyệt Hải đường tự nhiên không thể không tham dự.

Những người có mặt trên thuyền đều là những thiêu kiều chi tử, tinh anh đệ tử xuất chúng nhất của Ngân Nguyệt Hải đường tiến về Kỳ Xà thành tham dự Tinh Vương chiến.

Ông lão vừa nói tên gọi là Tần Trọng, trưởng lão Ngân Nguyệt Hải đường, một trong số những người phụ trách bảo vệ đám thiêu kiều chi tử này.

- Tần trưởng lão yên tâm, Ngân Nguyệt Hải đường chúng ta những năm gần đây xuất hiện rất nhiều tên thiên kiều chi tử, so với ba tông phái còn lại chỉ có hơn chứ không kém. Nhất là Tôn Vân, hãn tuổi vẫn trẻ, bất quá đã đánh sâu vào Địa Tiên cảnh, thức tỉnh ngũ hành tiên thể Kim Thủy Tiên Thể, một khi sử dụng chiến đấu một trận với Linh Tiên cảnh cường giả không phải là không thể.

- Ha ha, Tôn Vân hãn bên trong nội đường chiến đấu với không ít trưởng lão, thực lực vô cùng xuất chúng.

- Mấy trăm năm nay tại Hải đường, Tôn Vân chính là người có thiên phú cao nhất, rất có khả năng trở thành quán quân của Tinh Vương chiến.

- Không chỉ có Tôn Vân, mấy tên Thạch Côn, Lý Phù Đồ, Vũ Văn Cực, Trần Mộng Dao... thực lực không tồi, tuyệt không làm cho Hải đường xấu mặt.

-

Đứng bên cạnh Tần Trọng trưởng lão, mấy vị trưởng lão khác lên tiếng luận bàn về mấy tên thiên kiều chi tử xuất chúng xuất hiện trong Hải đường thời gian gần đây.

- Thực lực mấy tên tiểu bối này không tòi, bất quá không thể xem thường người trong thiên hạ.

Tần Trọng trưởng lão mở miệng nói. Mấy người khác cười cười, Tần Trọng trưởng lão ngày thường tại Hải đường thường xuyên lo xa, tính cách đã thành lệ, vậy nên mọi người chỉ cười trừ một tiếng rồi chuyển sang chủ đề khác.

Cuối con tàu khổng lồ, nơi đây ít bóng người xuất hiện, chỉ thấy đứng tựa người vào thành tàu là một bóng dáng yêu kiều, mái tóc xanh tựa làn nước biển, nhìn vô cùng mềm mại.

Làn da của nàng trắng như bạch ngọc. Gương mặt tinh xảo như ngọc điêu, trong ánh mắt là một vẻ đẹp hút hồn, phản phát như vị tiên nữ cửu thiên hạ phàm vậy.

- Mộng Dao, ở đây gió lớn, không cần thận lại bị nhiễm gió độc.

Từ phía sau, một vị cô nương khác xuất hiện. Vị cô nương này cũng là một mỹ nữ hạng nhất, tuy mặc trường bào, thế nhưng không thể che lấp đi được những nét phổng phao phong tình trên cơ thể nàng.

Bất quá, so với vị cô nương tóc xanh xinh đẹp tựa tiên nữ kia thì vẫn có chút thua kém, đứng bên cạnh cơ hồ trở thành vật làm nền mà thôi.

- Là Ngô sư tỷ.

Cô gái tóc xanh kia tên gọi là Trần Mộng Dao, thiên phú trác tuyệt, là một trong số những thiên tài xuất chúng nhất của Ngân Nguyệt Hải đường.

Những đệ tử khác của Hải đường, đa số đều tập trung ở đại sảnh để luận bàn với nhau, nâng cao khả năng thực chiến.

Trần Mộng Dao tiểu tiên nữ này không thích nơi náo nhiệt, vì vậy mới lặng lẽ tiến ra sau tàu, phóng tầm mắt ngắm nhìn mặt biển êm ả.

- Ta muốn ở đây thêm một lúc, vào đại sảnh mắc công lại gặp những người không ưa thích.

- Người muốn tránh mặt Tôn Vân chứ gì?

Ngô Đình miệng hồng nở nụ cười nhạt thâm ý, đồng thời bước đến gần Trần Mộng Dao, nhẹ nhàng nói:

- Ta thật không biết người tại sao lại không ưa thích Tôn Vân. Hắc thiên phú trác tuyệt, thể hệ đệ tử Hải đường hiện nay chính là thiên kiều số một, trong tương lai tiền đồ vô lượng. Nữ tử hâm mộ hắc vô số, thế nhưng hắc một mực truy cầu người, thế nhưng người dường như không muốn nhìn thấy hắc, thật khiến lòng người bi ai.

- Tôn Vân thiên tư tuyệt đỉnh, điều này ta tự nhiên biết, bất quá hắc lại không phải kiểu người ta ưa thích.

Trần Mộng Dao nhìn Ngô Đình, cái miệng nhỏ khẽ đáp.

- Ha ha, Tôn Vân nếu nghe được chắc hắc sẽ rất buồn.

Đúng lúc đó, ngay sau khi Ngô Đình xuất hiện không lâu thì lại có thêm một toáng nam tử bước đến.

Đi đầu là một nam thanh niên tướng mạo tuấn tú, đầu tóc gọn gàng, trang phục sạch sẽ, bất quá ánh mắt nhìn có chút hơi bất thiện khiến cho người ta có chút không ưa thích.

- Thì ra Trần sư muội đang ở đây.

- Tôn Lôi?

Ngô Đình dĩ nhiên nhận ra được thanh niên dẫn đầu đám nam tử kia, hẳn tên gọi là Tôn Lô, em trai của thiên tài Tôn Vân.

Tôn Lô thực lực sơ kỳ Địa Tiên cảnh, tuy không xuất chúng bằng anh trai, thế nhưng trong thế hệ hiện tại cũng là một thiên tài xuất chúng.

- Ra mắt Ngô sư tỷ.

- Vẫn còn nhận ra ta, thật may mắn.

Ngô Đình thanh âm yêu kiều nhẹ nói, bên trong như có ý tứ trách móc, bất quá biểu cảm trên người trần ngập phong tình, khiến cho người ta trái tim đập thình thịch liên hồi, trong đầu không thể không xuất hiện ý đồ xấu xa.

Tôn Lô kìm chế cảm xúc, làm ra bộ dạng như thường, cười nói:

- Vẫn luôn hâm mộ sư tỷ, ban này có hơi thất lễ, hy vọng Ngô sư tỷ rộng lượng bỏ qua.

Nghe Tôn Lô nói, Ngô Đình chỉ cười cười, cũng không có đáp lại.

Tôn Lô lại chuyển dời ánh mắt sang Trần Mộng Dao, nói tiếp:

- Trần sư muội, đại ca của ta đang ở phía trước tàu, hy vọng Trần sư muội có thể đến gặp huynh ấy.

- Xin lỗi, ta trong người có chút không khỏe, chuyển lời lại với Tôn sư huynh, khi khác có cơ hội liền gặp qua.

Trần Mộng Dao nhã nhặn từ chối, dĩ nhiên là vì không muốn gặp mặt Tôn Vân nên mới như vậy. Vừa nói, Trần Mộng Dao bước chân vừa lướt đi, tựa hồ không muốn ở lại đây nữa.

Bất quá Tôn Lôi lại không thêm để ý lời từ chối của nàng, chân bước sang một bên cản lối đi của Trần Mộng Dao lại, tiếp tục nói:

- Trần sư muội chớ vội từ chối, đại ca ta đã chuẩn bị một bất ngờ lớn dành cho Trần sư muội, hy vọng sư muội nể mặt.

Tôn Lôi căn bản không có ý định buông tha, điều này không khỏi khiến cho Trần Mộng Dao nội tâm sinh ra một tia chán ghét.

- Ta quả thực đang rất mệt mỏi, khi khác có cơ hội, ta liền tạ lỗi với Tôn Vân sư huynh sau.

Đã nói đến như vậy, thế nhưng Trần Mộng Dao cuối cùng cũng không chịu nể mặt khiến cho gương mặt của Tôn Lôi hơi trầm xuống, nếu không phải Trần Mộng Dao là nữ nhân ưa thích của Tôn Vân, anh trai hắn, chỉ sợ bây giờ hắn cùng với những người phía sau xuống tay với nàng rồi.

- Trần sư muội như vậy là không chịu nể mặt đại ca của ta...

Chưa kịp nói hết câu thì bỗng nhiên bên mạn thuyền rung chuyển dữ dội, mặt nước bình lặng bỗng nhiên bọt nước trắng xóa bắn lên, nước biển rơi vãi khắp nơi trên tàu.

Bất thành linh một đầu hải vương thú từ bên dưới mặt nước ngoi lên, bộ dáng hung dữ không ngừng gầm thét.

- Không ổn, đó là Thiết Giáp Cự Sa, hậu thiên hải vương thú cấp ba.

Chỉ thấy đầu hải vương thú kia nguyên lai là một con cá mập khổng lồ, toàn thân bao bọc bởi một tầng thiết giáp vô cùng chắc chắn, bởi vậy lực phòng ngự vô cùng vững chắc, hơn nữa nhờ vào hàm răng sắc bén khiến cho Thiết Giáp Cự Sa tại loạn tiên hải hung danh rất lớn.

- Thiết Giáp Cự Sa vốn không sống ở vùng nước này, tại sao lại có thể xuất hiện?

- Quan tâm làm gì, mau liên thủ đối phó nó mau, kéo thuyền sẽ bị lật lại.

Thiết Giáp Cự Sa trong mắt hung quang chột lóe, đứng gần vị trí của nó nhất là hai vị nữ tử Trần Mộng Dao và Ngô Đình.

Ngô Đình và Trần Mộng Dao cả đều tu vi trung kỳ Địa Tiên cảnh, tuyệt đối không phải là đối thủ của Thiết Giáp Cự Sa.

Nếu như tình huống bình thường, có lẽ cả hai sẽ có phản ứng, bất quá Thiết Giáp Cự Sa xuất hiện bất ngờ không có dấu hiệu báo trước, khí thế hung dữ áp chế xuống khiến cho cả hai đứng như trời trồng.

- Trần sư tỷ, Ngô sư tỷ, cẩn thận.

Mấy tên nam tử đi theo sau Tôn Lôi miệng hô hoán, dĩ nhiên cũng không có bản lĩnh anh hùng cứu mỹ nhân, đều thụt lùi lại tránh khỏi nơi nguy hiểm.

Tôn Lôi tự nhiên đồng dạng, bản thân mình hơn hết thảy, tự nhiên cũng cấp tốc lui khỏi phạm vi tấn công của Thiết Giáp Cự Sa.

Trong đôi mắt của Thiết Giáp Cự Sa in lên bóng ảnh hai vị cô nương đang sợ hãi nhìn nó, cái miệng đầy răng nanh nhọn hoắt bỗng gầm một tiếng, trong tiếng gầm ngập tràn mùi khôi tanh khó chịu.

- Cứu... cứu mạng...

Trong giây phút hỗn loạn, thân thể Ngô Đình run lên dữ dội, trong đôi mắt mỹ lệ nước mắt chảy ra, không tự chủ liền ngồi xuội xuống, trông rất đáng thương.

Mà Trần Mộng Dao tình huống cũng chẳng có gì khác biệt, sự khiếp sợ chiếm cứ lấy tâm trí, dường như thân thể đã không còn thuộc về bản thân nàng nữa.

- Súc sinh to gan, người muốn chết.

Ngay lúc đó, một tiếng gầm dài tràn đầy tức giận vang lên.

Một bóng người xuất hiện nhanh chóng, dĩ nhiên chính là vị trưởng lão Linh Tiên cảnh – Tần Trọng.

Đang đứng trước bong tàu luận bàn, đột nhiên thấy con tàu rung chuyển mãnh liệt, đồng thời có một tiếng rống vang lên.

Tần Trọng trưởng lão phản ứng cực nhanh, trong giây phút Thiết Giáp Cự Sa xuất hiện thì cấp tốc chạy về phía cuối tàu, trông thấy Ngô Đình và Trần Mộng Dao gặp nguy hiểm thì trong mắt xuất hiện một tia phản nộ.

Tiên lực vận chuyển, áo kim quang lưu động, một chưởng đánh ra, thế nhưng bốn đàng vạn mã, uy thế mãnh liệt như ngũ lôi oanh đỉnh, chưởng pháp rơi thẳng vào thân thể khổng lồ của Thiết Giáp Cự Sa.

Tầng phòng ngự của Thiết Giáp Cự Sa tuy vô cùng mãnh liệt, thế nhưng người xuất chưởng lại là tiên giả hậu kỳ Linh Tiên cảnh, thế nên dễ dàng đánh vỡ nát lớp áo giáp bên ngoài của nó.

Máu tươi từ bên trong rơi ra, huyết nhục lẫn lộn, chỉ thấy Thiết Giáp Cự Sa hét thảm một tiếng.

Căn bản không có ý định buông tha, trên tay Tần Trọng trưởng lão xuất hiện một thanh bảo kiếm, Tần Trọng trưởng lão lăng không trên trời, tiên lực truyền vào bảo kiếm, chỉ thấy bảo kiếm lóe lên ánh hào quang rực rỡ, cuối cùng biến thành một đạo kiếm quang chỉ thiên, bị Tần Trọng trưởng lão bổ xuống.

Một kiếm mãnh liệt, khí lực vô song, đường kiếm vô cùng gọn gàng, dễ dàng bổ đôi Thiết Giáp Cự Sa ra làm hai mảnh, rơi vào trong lòng nước, máu tươi lên lán, mùi tanh hôi cực kỳ khó chịu bốc lên.

- Ngô sư muội, Mộng Dao sư muội, cả hai không sao chứ?

Lại một đám người nữa xuất hiện, chỉ thấy một nam thanh niên tướng mạo xuất trần, tuấn đạt bất phàm, gương mặt có vài phần giống với Tôn Lôi, nhưng Tôn Lôi còn xa mới có thể sánh được với nam thanh niên này.

Hắn dĩ nhiên chính là đại ca của Tôn Lôi – Tôn Vân, thiên kiêu chi tử của Ngân Nguyệt Hải đường.

Tuy miệng gọi cả hai, thế nhưng hắn chạy đến đỡ Trần Mộng Dao vào người, gương mặt xuất hiện lo lắng, ân cần hỏi thăm một tiếng.

- Ta không sao, đa tạ Tôn sư huynh quan tâm.

Trần Mộng Dao tinh thần hỗn loạn, mãi một lúc sau mới lấy lại bình tĩnh, lập tức rời khỏi bờ ngực của Tôn Vân, chỉnh chu lại y phục, đồng thời không quên cảm tạ Tôn Vân một tiếng.

- Tôn sư huynh cũng hơi phân biệt đối xử à.

Một giọng nói ai oán vang lên, dĩ nhiên chính là Ngô Đình.

Lúc này Ngô Đình được một tên nam tử khác đỡ dậy, thế nhưng ngữ điệu có ý tứ trách móc Tôn Vân.

- Ngô sư muội thứ lỗi, là ta không kịp phản ứng. Ngô sư muội không có bị thương chứ?

- Đa tạ sư huynh quan tâm, bất quá vẫn nên an ủi Mộng Dao sư muội đi à.

Ngô Đình nháy mắt một cái, thái độ của Tôn Vân khiến cho nàng không thể không bỏ qua cho hắn, liền không buồn quan tâm đến nữa.

- Bảo vệ Ngô sư muội thật tốt, nếu có chỗ nào không đúng, ta liền không bỏ qua cho các người.

Tôn Vân ho khan một tiếng, ra lệnh cho mấy tên đệ tử khác, dĩ nhiên danh khí của hắn rất lớn nên mới có khả năng sai khiến bọn kia. Sau đó quay lại nhìn Trần Mộng Dao, nói:

- Mộng Dao, muội không bị thương chứ?

- Ta không sao, có thể tự điều dưỡng được.

Trần Mộng Dao lùi lại một bước, tựa hồ tránh né Tôn Vân.

Tôn Vân nhận ra được cảm xúc của nàng, thế nhưng tình huống có chút không ổn, vậy nên tạm thời muốn buông tha.

Đúng lúc đó, bỗng nhiên có người hô lớn:

- Nhìn kia, bên trong bụng Thiết Giáp Cự Sa có người.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 262: Thoát Khỏi Nguy Cơ

Thanh âm rất lớn khiến cho nhiều người chú ý đến. Đang có ý định rời khỏi đây, hay chính xác hơn là không muốn gặp mặt Tôn Vân, Trần Mộng Dao bước chân hơi khựng lại.

- Cùng qua bên đó xem thử tình hình.

Tôn Vân không để ý đến thái độ của Trần Mộng Dao, nhẹ giọng nói.

Cũng tò mò rốt cuộc người ở trong bụng Thiết Giáp Cự Sa trông như thế nào, vậy nên Trần Mộng Dao cũng không từ chối, liền gật đầu đồng ý.

Cùng với Tôn Vân và Trần Mộng Dao, Tôn Lô, Ngô Đình và rất nhiều đệ tử Ngân Nguyệt Hải đường tiến về phía thành tàu, chọn vị trí dễ quan sát nhất, phóng tầm mắt nhìn xuống thì thể bị sốc làm đôi nổi lênh bênh trên mặt nước, xung quanh máu tươi màu xanh thẫm tràn xuống khắp mặt nước biển, bốc lên mùi hôi tanh khó chịu.

Xuất thủ chém chết Thiết Giáp Cự Sa, ban đầu cũng không để ý đến lắm, khi nghe đến có tiếng hô bên trong bụng Thiết Giáp Cự Sa có người thì chân mày Tần Trọng trường lão hơi nhướng lên.

- Đi qua bên đó xem thử.

Những trưởng lão Ngân Nguyệt Hải đường khác tự nhiên đều tập trung đầy đủ, dĩ nhiên nguyên nhân chính là bởi Thiết Giáp Cự Sa bất ngờ công kích.

Trên con tàu này, mấy vị trưởng lão là người có quyền hạn có nhất, không có sự cho phép của bọn họ thì đám đệ tử thiên kiều kia không được phép rời khỏi tàu, vậy nên chỉ có thể đứng tập trung lại bàn tán.

- Ta xem hình như đó là một gã nam nhân thì phải, xuôi xẻ thế nào mà lại bị Thiết Giáp Cự Sa nuốt vào bụng.

- Cũng xấu số thật, nhìn còn trẻ tuổi thế mà...

- Thực lực yếu kém thì chết thôi, Loạn Tiên Hải mỗi ngày có không biết bao nhiêu người ngã xuống, chẳng phải đều cho thực lực yếu ớt.

-

Trong lúc đám đệ tử đứng trên tàu bàn tán xem thân phận của gã nam nhân xấu số kia thì mấy vị trưởng lão đã đáp xuống gần thi thể đầy máu thịt của Thiết Giáp Cự Sa.

-Ồ, tên tiểu tử này vẫn chưa chết, bất quá hơi thở rất yếu.

Lấy thần thức kiểm tra, Tần Trọng trưởng lão nhướng mày, không ngờ Tinh Hồn nguyên lai vẫn còn sống, bất quá hơi thở rất yếu, như đèn dầu trước gió, bất kỳ lúc nào cũng có thể tử vong.

- Lần đầu tiên lão phu thấy có người bị hải vương thú nuốt vào bụng mà vẫn còn sống sót.

Một vị trưởng lão khác ngạc nhiên.

Hải vương thú tính cách hoang dã hung hãn, một khi đã xác định con mồi thì tuyệt đối không có lưu thủ. Mà Thiết Giáp Cự Sa hung danh đã có,

vô cùng hung tàn, vậy mà người bị nó nuốt vào vẫn còn sót lại một hơi thở, thật đúng là kỳ tích.

- Đem hẳn lên tàu chữa trị.

- Tần sư huynh, như vậy có ổn không? Chúng ta và hẳn không quen biết, ngộ nhỡ là ám tử của thế lực khác thì sao?

- Hồ sư đệ nói gì vậy, có người nào đầu óc điên khùng đến mức chui vào bụng Thiết Giáp Cự Sa chỉ để tiếp cận chúng ta? Có bao nhiêu cách để trà trộn, sao lại chọn cách ngu ngốc nguy hiểm đến mạng sống như thế này?

Tần Trọng trưởng lão nói.

- Hơn nữa, tên tiểu tử này, bất quá chỉ là một tên Phù Tiên cảnh tiểu bối mà thôi, nếu như cảm thấy không ổn, vậy thì cứ giết rồi quăng xuống biển là được.

- Như vậy đều theo sắp xếp của Tần sư huynh.

Nghe Tần Trọng trưởng lão ý tứ, mọi người sau đó đều đồng ý, chỉ thấy Tần Trọng trưởng lão thò tay nắm lấy chân trái của gã thanh niên xấu số kia rồi kéo lên trên tàu.

- Các người quay trở lại vị trí, đồng thời cảnh giác một chút, không được tự tiện đi một mình, lần này cũng may là phản ứng kịp, bằng không liền tổn thất không ít đệ tử.

Tần Trọng trưởng lão nghiêm giọng rằng đe.

- Chúng đệ tử tuân mệnh.

Ôm quyền đáp Tần Trọng trưởng lão một tiếng, sau đó lần lượt các đệ tử kéo đi hết, có người thì quay trở lại đại sảnh, còn có người thì quay trở

về phòng của mình nghỉ ngơi.

Tần Trọng trưởng lão đem gã thanh niên kia đến một căn phòng trống, khê dụng lực giúp hắn hong khô cơ thể lại.

- Trần y sư, giúp ta xem thử tên tiểu tử này thế nào.

Bên trong gian phòng trống này có một trung niên nam tử, dáng người thoát trông như một nho sinh, tóc búi gọn gàng, gương mặt trang nghiêm.

- Được.

Vị Trần đại sư này đặt xuống quyển sách đang đọc, sau đó tiến đến gần giường, nơi gã thanh niên tóc trắng kia đang thiếp đi.

Chỉ thấy Trần đại sư hai ngón tay đặt lên giữa trán, kể đó một đạo hào quang màu xanh lục chợt lóe, điều khiển sợi quang mang này chạy khắp thân thể gã thanh niên kia, sau đó thu hồi lại, trong ánh mắt có chút nghi hoặc, rồi sau đó mới quay sang Tần Trọng trưởng lão, nói:

- Hắn ngoại trừ bị kiệt sức ra thì không có gì đáng lo cả, chỉ cần nghỉ ngơi vài ngày là có thể khôi phục như thường.

- Chỉ bị kiệt sức thôi sao?

Tần Trọng trưởng lão gương mặt biểu lộ kinh ngạc.

- Có gì không ổn?

Thấy thái độ của Tần Trọng trưởng lão bất thường, mà sau khi xem xét người thanh niên kia, tự nhiên Trần y sư cũng cảm giác có gì đó bất thường, vì vậy mới dò hỏi.

- Hắn ta là do lão phu kéo ra từ bụng của Thiết Giáp Cự Sa. Bị Thiết Giáp Cự Sa nuốt vào, vậy mà chỉ bị kiệt sức, đúng là kỳ lạ.

- Bị Thiết Giáp Cự Sa nuốt vào bụng mà vẫn còn sống.

Nghe Tần Trọng trường lão giải bày, Trần y sư vốn bình tĩnh cũng không giấu được vẻ ngạc nhiên.

- Khoan đã, nơi chúng ta đang di chuyển là vùng nước bóng, mà Thiết Giáp Cự Sa chỉ sống ở vùng nước lạnh tại khu vực phía nam Loạn Tiên Hải, như thế nào Thiết Giáp Cự Sa lại xuất hiện ở đây?

- Đây cũng là điều mà lão phu nghi vấn. Có lẽ phải đợi đến khi tiểu tử này hồi tỉnh rồi hãy điều tra. Tên tiểu tử này, làm phiền Trần y sư vậy.

- Được, cứ để hẵn lại đây. Khi nào hẵn tỉnh lại, ta sẽ bảo Mộng Dao tri thông ngài.

- Tốt, quyết định vậy đi.

Nói xong, Tần Trọng trường lão ánh mắt quét nhìn gã thanh niên kia một cái, rồi sau đó xoay người rời khỏi.

- Bái kiến Tần trường lão.

Khi Tần Trọng trường lão vừa mới mở cửa ra thì phát hiện một tiểu cô nương xinh đẹp mái tóc xanh lam đang đứng bên ngoài, dĩ nhiên chính là Trần Mộng Dao.

Tần Trọng trường lão mỉm cười gật đầu, Trần Mộng Dao tự động tránh sang một bên nhường đường cho Tần Trọng trường lão rời đi, rồi sau đó mới bước vào trong phòng, ánh mắt nhìn Trần y sư, nói:

- Cha, ban nãy nữ nhi suýt chết, vậy mà cha còn ở đây đọc sách.

Trần Mộng Dao gương mặt buồn bực xụ xuống.

Nguyên lai Trần Mộng Dao chính là nữ nhi của Trần y sư, mà Trần y sư tướng mạo tuấn dật như vậy, chẳng trách Trần Mộng Dao lại xinh đẹp như tiên nữ, khiến cho thiên kiều của Ngân Nguyệt Hải đường một mực truy cầu.

- Là bị Thiết Giáp Cự Sa tấn công?

- Đúng rồi đó, nếu không phải Tàn trưởng lão xuất hiện kịp thời, chỉ sợ nữ nhi đã thành mồi trong bụng của nó.

Xem ra Trần Mộng Dao vẫn rất uất ức, bất quá ở bên ngoài không thể hiện, đến lúc trở về phòng gặp phụ thân của nàng thì mới bộc phát ra.

- Trên người người không phải có bảo bối phòng thân sao? Cho dù mười đầu Thiết Giáp Cự Sa cũng không giết nổi nữa nói chi chỉ có một con.

Đối với uất ức của Trần Mộng Dao, Trần đại sư không những không có an ủi, ngược lại thái độ dừng dừng, tiếp tục cầm quyển sách lên đọc, cứ như rằng không hề có Trần Mộng Dao ở trong phòng vậy.

- Cha, rốt cuộc ta có phải nữ nhi của ngài không? Mỗi lần ta gặp chuyện ngài đều dừng dừng hết.

- Rót cho ta ly trà, hơi bị khô họng.

Trước đó Trần y sư tỏ ra vô cùng thông tuệ, thế nhưng trước mặt nữ nhi của mình lại trở nên vô sỉ đến lạ thường.

Hừ lạnh một tiếng, Trần Mộng Dao chuẩn bị bỏ đi, vốn đến đây để mong được an ủi, chẳng ngờ còn gặp chuyện buồn bức hơn. Trong lòng còn đang nghĩ, rốt cuộc có phải mình bị lùm ở đâu về nuôi không nữa, sao trên đời lại có một người cha chỉ được cái mã đẹp trai, còn tính cách thì vô cùng vô sỉ như vậy.

Đang lúc chuẩn bị rời đi thì ánh mắt đẹp phát hiện trên giường có một tên thanh niên tóc trắng đang nằm đó.

- Kia không phải là người bị Tần trưởng lão lấy ra từ bụng Thiết Giáp Cự Sa sao?

- Tần trưởng lão mới mang hắn đến, ta cũng có xem qua, chỉ bị kiệt sức mà thôi, nghỉ ngơi vài hôm là khỏe lại.

Trần y sư lạnh nhạt đáp, sau đó chợt ra ra điều gì đó lại nói tiếp:

- Mộng Dao, người có mang Đường Linh đan trên người đó không?

- Đường Linh đan? Có mang theo.

- Vậy tốt, đem cho hắn một viên, có lẽ ngày mai sẽ tỉnh lại.

- Đường Linh đan trân quý như vậy, ta còn muốn tiết kiệm từng chút, cha lại mang cho hắn sử dụng?

Nghe ý tứ Trần y sư, Trần Mộng Dao gương mặt xinh đẹp xụ xuống một đồng.

- Chưa nghe câu cứu một mạng người hơn xây bảy tòa tháp à, mau cho hắn dùng đi, biết đâu trên người tên xấu số đó mang theo cả gia tài nào đó thì sao? Không biết chừng ta sẽ thu về được một đồng tiền.

- Rốt cuộc là cha muốn cứu hắn hay muốn lấy tiền của hắn đây? Muốn lấy tiền thì bây giờ cha chiếm đoạt là được.

- Hàizz... nữ nhi à, người sai rồi, cha của người là chính nhân quân tử, há có thể làm chuyện đầu trộm đuôi cướp? Nữ nhi, người lại bị nha đầu kia dạy xấu.

Trần y sư ánh mắt nhìn Trần Mộng Dao, gương mặt tỏ vẻ rất thất vọng với ý tứ của nàng, đồng thời cũng không quên nâng cao bản thân lên một tầm vóc khiến cho người ta chỉ có thể ngược nhìn.

- Cha tự nhận là chính nhân quân tử, thế sao cha lại muốn đi lấy tiền của hã?

- Nữ nhi à, người lại sai nữa rồi. Quân tử cũng cần tiền để sống, quân tử không có đồ lấp đầy bụng thì làm sao sau này tiếp tục làm quân tử nữa đây. Đừng ở đó nói nhiều nữa, mau đem Dưỡng Linh đan cho hã đi.

Gõ đầu rằng dạy nữ nhi của mình bằng nghĩa cử cao đẹp, sau đó đốc thúc đem Dưỡng Linh đan ra.

Nhìn Trần y sư vô sỉ như vậy, không biết vì sao lại được cả Ngân Nguyệt Hải đường kính ngưỡng, và lại có thể lấy mẫu thân xinh đẹp của nàng làm thê tử cơ chứ? Đúng là khó hiểu.

Lắc đầu, Trần Mộng Dao tiến tới gần gã thanh niên tóc trắng kia, đôi mắt đẹp ngắm nhìn hã.

Chỉ thấy gã thanh niên này tướng mạo tuy rằng không đẹp mã giống như Tôn Vân, thế nhưng phản phát một loại khí chất bất phàm, nhìn thấy liền tạo thành ấn tượng khó phai.

Ở nơi hã, Trần Mộng Dao cảm giác được một cỗ khí tức tang thương đau buồn, cứ như là người thanh niên này đã trải qua rất nhiều bi ai trên đời vậy.

- Còn không cho hã sử dụng Dưỡng Linh đan đi. Hay là bị hã hợp hồn rồi?

Thấy Trần Mộng Dao không có động tĩnh, Trần y sư thanh âm vang lên.

- Nhìn tướng tá tiểu tử này không tồi, mặc dù không đẹp trai hào hoa như vi phụ, thế nhưng nếu hắc có nhiều tiền thì làm rể vi phụ cũng không tồi.

- Cha, đừng nói bậy, ta làm sao có khả năng đó.

- Hắc hắc, cuộc sống khó nói lắm à. Nhớ năm xưa mẫu thân người cũng như vậy, rốt cuộc lại bị vẻ đẹp trai tuấn lãng của vi phụ hấp dẫn, ngày nhớ đêm thương, nhớ khi đó...

Trần Mộng Dao ánh mắt lờm Trầ y sư một cái, gương mặt tỏ vẻ chán chường vô cùng.

Trần y sư có một cái tật, mỗi lần nhắc đến hai chữ đẹp trai là lại bắt đầu đem quá khứ hào nhoáng ra kể.

Mà ngặt nỗi không đem kể với người ngoài mà toàn đem nữ nhi của mình mà kể, kể đến nỗi Trần Mộng Dao thuộc lòng cả câu chuyện. Câu chuyện về sự đẹp trai của Trầ y sư, đến bây giờ cơ hồ đã nghe hơn cả ngàn lần.

Lười quan tâm, lấy lại tinh thần, sau đó lấy ra một viên Dưỡng Linh đan đem cho gã thanh niên kia sử dụng.

Dưỡng Linh đan là loại đan dược vô cùng trân quý, vừa có công dụng phục hồi sức mạnh rất tốt mà còn khiến cho tinh thần khôi phục nhanh chóng. Tại Ngân Nguyệt Hải đường, chỉ có mỗi một mình Trầ y sư là có khả năng luyện ra được loại đan dược này mà thôi.

- Người ở đây chăm sóc hắc, vi phụ đi dạo một vòng.

Trầ y sư sau một hồi tự sự về quá khứ năm xưa của mình, nhìn có vẻ hơi buồn chán nên liền để cho Trần Mộng Dao chăm sóc gã thanh niên kia, còn bản thân thì tìm một chỗ khác để tìm thú vui.

Chưa kịp phản ứng lại thì bóng dáng Trần y sư đã biến mất khiến cho Trần Mộng Dao vô cùng ức chế, chỉ hận không thể hét lên một tiếng.

Toang muốn bỏ đi, nhưng nhìn thấy tên thanh niên tóc trắng này bộ dạng có chút bi ai, thế nên không nỡ rời đi, đành ngồi lại đây trông nom hẳn. Thời gian chậm rãi trôi qua, chẳng biết từ lúc nào cô nàng đã ngủ thiếp đi.

Trời đã về đêm, đêm nay bầu trời không trăng, thế nhưng trên bầu trời vô số ngôi sao hiện ra, tạo thành một dãy ngân hà tuyệt đẹp sáng lấp lánh.

Con tàu khổng lồ được kéo bởi hai đầu hải vương thú tiếp tục hướng về Kỳ Xà thành mà đi.

Tuy đêm đã đến, thế nhưng ánh sáng trên con tàu không tắt đi, giữa Loạn Tiên Hải trở nên khá bắt mắt.

Từ trong cơn mê, gã thanh niên đôi mắt mở ra, trong ánh mắt thoáng qua một tia u mê, mục quang nhìn xung quanh, chỉ cảm thấy nơi đây là một địa phương hơi lạ lẫm.

“Đây là nơi nào?” Trong đầu hắn xuất hiện một câu hỏi, nhìn tình cảnh thì nơi hắn đang nằm là một căn phòng nghỉ.

“Sau khi chui vào bụng Thiết Giáp Cự Sa thì tinh thần sa sút, trong vô thức điều khiển chạy thoát sự truy đuổi của đám gia hỏa đó, vẫn may bảo toàn được tính mạng.”

Người thanh niên tóc trắng này, dĩ nhiên chính là Tinh Hồn.

Nhớ lại trước đây không lâu, đối diện với kiếm chi lĩnh vực uy lực khủng bố của Vô Cực kiếm tiên, Tinh Hồn vận dụng kiếm kỹ thức thứ ba trong Trảm Tam Kiếm, đem toàn lực chém ra một đạo kiếm quang, có lẽ có

kỳ tích xuất hiện, thế nên mới phá vỡ được kiểm chi lĩnh vực của Vô Cực kiếm tiên, nhờ vậy mà nhặt lại được cái mạng nhỏ.

Hắn phảng phất có cảm giác, một kiếm cuối cùng của mình, dường như còn khiến cho Vô Cực kiếm tiên trọng thương.

Bất quá, thời khắc lâm nguy, hắn trong lòng không giữ ý định giết chết Vô Cực kiếm tiên, bởi ngay sau đó rất nhiều luồng khí tức ba động mãnh liệt truyền đến, chính là đám trưởng lão Thiên Kiếm tông đuổi giết đến, hắn lại một lần nữa rơi vào sự truy sát.

Cũng may trên người mang theo bảo khố của Thần Thiết môn, bên trong có rất nhiều linh đan diệu dược giúp cầm chừng vết thương, khôi phục lại nguyên lực, vì vậy mới có khả năng chống đỡ.

Bị truy đuổi suốt bốn ngày bốn đêm, không biết đã tiêu hao bao nhiêu kiện linh khí và đan dược, rốt cuộc khi đến được bờ Loạn Tiên Hải, địa phương gần với Băng Tuyết Lãnh Nguyên, bên dưới có Thiết Giáp Cự Sa sinh sống.

Trong giây phút đó, Tinh Hồn liền quyết đoán nhảy xuống mặt nước biển, cường chế chuôi vào bụng Thiết Giáp Cự Sa hòng tìm đường trốn thoát.

Thiết Giáp Cự Sa không phải đối thủ của đám gia hỏa kia nhưng được cái số lượng bọn chúng rất đông, Tinh Hồn sau khi chui vào bụng Thiết Giáp Cự Sa thì thu liễm khí tức lại, kể đó dùng huyết mạch uy áp của Tiểu Ứng Long cường chế điều khiển bầy Thiết Giáp Cự Sa, tạo thành một mảng hỗn loạn khiến cho đám gia hỏa kia không biết đâu mới là đầu Thiết Giáp Cự Sa mà hắn đã nhanh trí chui vào.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 263: Khí Vận Đen Đuối

Trong lúc tinh thần còn chưa triệt để tan biết, Tinh Hồn cảm giác được Thiết Giáp Cự Sa bị một vị cường giả nào đó tấn công, sau đó một kiếm oai phong sắc bén chém chết, đoán chừng có lẽ người đó đã mang mình lên đây.

Lấy tinh thần lực kiểm tra thân thể, trải qua một trận ác chiến khốc liệt, bây giờ tinh thần vô cùng mệt mỏi, chín không gian động thiên đã cạn sạch nguyên lực, thậm chí miễn cưỡng dụng lực quá độ ảnh hưởng đến căn cơ, thực lực thiếu điều muốn giảm xuống một tầng.

Hắn tu luyện so với người khác phi thường khó khăn, tiêu hao nguyên lực đồng dạng rất lớn, muốn khôi phục lại trạng thái đỉnh phong, cơ hồ phải mất một khoảng thời gian rất dài.

Cũng may mắn là trên người mang theo bảo khố Thần Thiết môn, bên trong chắc hẳn có không ít linh đan diệu dược.

Tình huống thân thể tuy rằng bị tổn hại căn cơ, tuy nhiên chỉ cần có thời gian, những căn cơ bị tổn hại đó liền sẽ khôi phục trở lại.

Lại quan sát Tiểu Ứng Long, nó bây giờ đang nằm bên trong không gian động thiên đánh một giấc rất ngon, tựa hồ trợ giúp Tinh Hồn khiến cho nó tinh thần lao lực, vậy nên trông bộ dạng mệt mỏi như vậy.

Lần này đào tẩu khỏi Thiên Kiếm tông thành công, không thể không kể đến sự trợ giúp rất lớn của con rồng mập này, tuy rằng thường ngày lười biếng và đê tiện, nhưng tới lúc nguy cấp thì vẫn có chỗ hữu dụng.

Không làm phiền nó nghỉ ngơi, Tinh Hồn hít sâu một hơi, chuẩn bị gượng người ngồi dậy thì bỗng nhiên phát hiện trên ngực của mình tựa như có một tảng đá đè lên.

Hắn sức khỏe chưa hoàn toàn khôi phục, thế nên nhất thời không kịp phản ứng.

Một tiếng rên khẽ vang lên, dĩ nhiên không phải xuất phát từ Tinh Hồn, mà là của Trần Mộng Dao.

- Người tỉnh rồi à?

Trần Mộng Dao đôi mắt mở ra, bên trong không giấu được vẻ mệt mỏi và buồn ngủ, thanh âm ngọt ngào tự nhiên vang lên.

- Cô nương, có thể... ngồi thẳng dậy được không? Ta sắp bị cô đè chết mất.

Tinh Hồn thanh âm có chút hơi vô lực, chân mày hơi nhăn lại, nhìn Trần Mộng Dao đáp.

- A... ta xin lỗi, ban nãy ngủ quên nên không để ý.

Nghe Tinh Hồn nói, Trần Mộng Dao phải đến một giây sau mới kịp định thần lại, đồng thời rời khỏi bờ ngực Tinh Hồn, cảm thấy có chút thất thố xấu hổ, gương mặt ửng hồng lên, không dám nhìn thẳng vào mắt Tinh Hồn.

Tinh Hồn dụng sức ngồi gượng dậy, ánh mắt đảo quanh một vòng, sau đó mới hỏi:

- Cô nương, chỗ này là nơi nào? Cô là người đã cứu ta?

Tuy rằng cơ thể suy nhược, nhưng bản thân hãn từng là một gã Luyện Dược sư, cảm nhận trong miệng vẫn còn mùi vị thơm ngọt, dĩ nhiên là do tư vị của loại đan dược thần kỳ nào đó tạo thành.

- Nơi đây là con tàu thuộc về Ngân Nguyệt Hải đường. Ban trưa khi tàu đang di chuyển thì bất ngờ bị Thiết Giáp Cự Sa tấn công, cũng may Tần trưởng lão thần thông cái thế, tu vi cao cường, một kiếm diệt sát Thiết Giáp Cự Sa, sau đó thì phát hiện ra người ở trong bao tử của nó, thấy người chưa chết nên mới đem người lên đây cứu giúp. Còn ta chỉ là người chăm sóc người.

- Nguyên lai là vậy, đa tạ cô nương. Đúng rồi, ta tên Tinh Hồn, không biết phải xưng hô với cô như thế nào?

Tuy nói Trần Mộng Dao không phải người trực tiếp đưa hãn ra khỏi cơ thể của Thiết Giáp Cự Sa, thế nhưng lại bỏ công sức để chăm sóc một người không quen biết, vì vậy thái độ của Tinh Hồn với Trần Mộng Dao đặc biệt tốt.

- Ta là Trần Mộng Dao. Mà người là người ở đâu, sao lại bị Thiết Giáp Cự Sa tấn công, hơn nữa người làm sao không bị thương được hay vậy?

- Chuyện này kể ra dài dòng, đợi sau này có cơ hội, ta liền thuật lại với Trần cô nương sau. Hiện tại ta muốn nghỉ ngơi một lúc, cô có thể... ra ngoài được chứ?

Trực giác mách bảo Trần Mộng Dao không phải là người xấu, bất quá tình huống của hãn có chút đặc biệt, tuy rằng nơi đây là Loạn Tiên Hải, thế nhưng không biết chừng Thiên Kiếm tông bàn tay phóng dài đến nơi đây, vậy nên Tinh Hồn đành phải cẩn thận, không thể tùy tiện tiết lộ.

- À... được, nếu người cảm thấy có chỗ nào không ổn thì dùng lá phù lục này truyền âm, ta sẽ đến ngay.

- Đa tạ.

Trần Mộng Dao nhất thời không kịp phản ứng, người thanh niên trước mặt nàng tính cách cũng có hơi khô khan một chút.

Bản thân nàng là một mỹ nữ tuyệt sắc, được rất nhiều thiên kiều chi tử truy cầu, thế nhưng tiếp xúc với Tinh Hồn, nàng nhìn thấy trong mắt hắn chẳng có lấy một tia gợn sóng nào cả, không khỏi khiến cho tâm can có chút bi phần.

Ném cho hắn một tấm phù lục, Trần Mộng Dao liền đứng dậy rời khỏi gian phòng.

Vừa ra đến nơi thì phát hiện phụ thân của nàng là Trần y sư vừa lúc quay về, trông thấy Trần Mộng Dao, Trần y sư liền hỏi:

- Hắn tỉnh lại chưa?

- Đã tỉnh, thân thể suy kiệt nên muốn nghỉ ngơi.

Trần Mộng Dao lãnh đạm đáp.

- Không được không được, đó là phòng của vi phụ mà. Mộng Dao à, người nữ lòng nào để hắn nghỉ ngơi trong phòng vi phụ, để vi phụ ngủ ngoài đường.

Nghe tin Tinh Hồn tỉnh lại, cơ hồ Trần y sư không có mấy hứng thú quan tâm, nhưng khi nghe Trần Mộng Dao nhường lại căn phòng đó cho hắn nghỉ ngơi thì Trần y sư gương mặt đau khổ.

- Thì cha vào ngủ chung với hắn cũng được mà?

- Nếu là một vị cô nương trẻ tuổi xinh đẹp thì vi phụ không có ý kiến, bất quá hẳn là một tên nam nhân, nếu truyền ra ngoài, vi phụ làm sao dám ra đường nữa.

Trần y sư gương mặt đáng thương nói.

- Con gái lớn lên không dùng được, cổ nhân kinh nghiệm quả nhiên phong phú. Mà thôi, đã lỡ rồi thì đành vậy, tối nay vi phụ sẽ ở phòng của người. Đúng rồi, nhớ đừng quên lấy tiền thuê phòng nhé.

- Cha à...

- Quân tử cần cần no bụng, quân tử cần cần no bụng, không nói với người nữa, vi phụ đi nghỉ trước đây.

Phòng của Trần Mộng Dao đối diện với phòng của Trần y sư, bước ba bước là liền đến nơi. Trần y sư sau khi đau khổ than vãn vài câu, kể đó đẩy cửa bước vào trong trước.

Trần Mộng Dao hừ lạnh một tiếng, thật chẳng thể nói nổi người cha này của mình, trong bụng một phen ầm ứ.

Nhưng sự ầm ứ buồn bực của nàng còn chưa dùng lại ở đó. Khi nàng vừa mới bước tới gần lối vào thì từ bên trong, Trần y sư hai tay “nhẹ nhàng” khép cửa lại một cái rầm, gương mặt xinh đẹp của Trần Mộng Dao vậy mà bị cánh cửa đập thẳng vào mặt một cách không thương tiếc.

Trần Mộng Dao khẽ rên một tiếng, thân thể lão đảo lui về phía sau mấy bước, trên vầng trăng trắng muốt vào chiếc mũi xinh đẹp đỏ lên một mảng, đôi mắt đẹp ầm ướt nước mắt, không nhìn được hết lên một tiếng:

- Đó là phòng của ta, mau trả lại đây.

Tâm trạng Trần Mộng Dao trở nên vô cùng tồi tệ, cứ nhiên lại bị chiếm đoạt căn phòng của mình, mà hung thủ lại chính là vị phụ thân đáng kính kia nữa chứ.

Từ bên trong phòng, giọng nói của Trần y sư vang ra:

- Ai bảo lấy phòng của vi phụ đem đưa cho hần, đây là bài học, ra đường cái gì cũng vi phụ làm đầu. Nữ nhi yêu dấu, hôm nay ngủ ngoài đường một hôm đi. Vi phụ hơi mệt, nghỉ trước đây.

Dứt lời, cũng không quản Trần Mộng Dao như thế nào ở bên ngoài, Trần y sư tắt hết toàn bộ ánh sáng bên trong, đồng thời không quên gia trì cấm chế, ngăn cản không để cho Trần Mộng Dao phá cửa xông vào.

Đứng bên ngoài, Trần Mộng Dao miệng chửi mắng, trong lòng khóc không ra nước mắt. Càng lúc nàng càng thêm nghi ngờ không biết bản thân có phản được Trần y sư nhật được ở cái xó nào đó hay không nữa, nữ nhi xinh đẹp như vậy mà chẳng hề có chút thương hoa tiếc ngọc.

Đáng tiếc bên trong đã sử dụng cấm chế ngăn cách, vậy nên cho dù Trần Mộng Dao có la hét như thế nào đi nữa thì cũng không thể lọt vào tai Trần y sư được.

Không gian lặng lẽ tịch mịch, hai gian phòng, một bên thì Tinh Hồn nghỉ ngơi, một bên thì bị chính người cha đánh kính của mình chiếm đoạt, thật đúng là muốn khóc mà không thể nói ra lời.

Trời đã tối, ban đêm không khí tại Loạn Tiên Hải rất lạnh, cho dù tu vi hiện tại cũng cảm thấy rất khó chịu, vậy nên không còn cách nào khác, Trần Mộng Dao đành phải mò vào lại phòng của Trần y sư, chính là căn phòng Tinh Hồn đang nghỉ ngơi bên trong.

Nhẹ nhàng mở cánh cửa, đột nhiên từ bên trong một luồng khí lạnh thổi ra, tình huống bất ngờ, Trần Mộng Dao không nhận được lùi lại phía

sau một bước.

“Lạnh quá!”

Trần Mộng Dao tu vi trung kỳ Địa Tiên cảnh, có khả năng chống đỡ được hàn khí, vậy mà luồng hàn khí quái lạ này khiến cho tâm thần của nàng không nhịn được run lên.

“Hàn khí này là do hãn tu luyện mà hình thành?”

Trong đầu Trần Mộng Dao lóe lên một vệt tinh quang, đồng thời vận chuyển nguyên lực, ở bên ngoài xuất hiện một tầng nguyên khí gia trì giúp nàng chống đỡ lại với luồng khí lạnh kia, sau đó cẩn thận bước vào bên trong.

Chỉ thấy không gian bên trong phòng hàn khí bao trùm, khiến cho không gian có chút hơi mờ ảo.

Trần Mộng Dao nhìn về phía chiếc giường, chỉ thấy nơi đó Tinh Hồn đang ngồi xếp bằng lại, sau lưng xuất hiện chín quả cầu ánh sáng, thân thể bị một luồng ám tử chi quang bao bọc, luồng hàn khí này chính là bốc ra từ thân thể của hãn.

“Hãn tu luyện công pháp gì mà khiến cho cả tiên giả tu vi cao hơn một đại giai chịu ảnh hưởng?”

Bên ngoài, Tinh Hồn biểu hiện chỉ là hậu kỳ Phù Tiên cảnh, đem so sánh với Trần Mộng Dao tự nhiên là thua kém rất nhiều, thế nhưng công pháp tu luyện khiến cho Trần Mộng Dao phải rùng mình, tự nhiên cảm thấy tò mò.

Tinh Hồn tu luyện Trấn Ngục Huyền Thể, muốn luyện thành cần đến âm tà sát khí lạnh lẽo vô cùng để ngưng tụ Trấn Ngục Huyền Thai.

Tuy nay Trấn Ngọc Huyền Thể đã thành, âm tà sát khí đa số đều bị thu liễm lại, thể nhưng trải qua một trận đại chiến với Vô Cực kiếm tiên, dẫn đến thân thể căn cơ bất ổn, nhiều chỗ bị tổn hại, nếu không điều trị thì sau này tạo thành một mầm họa khó lường.

Tương lai hẳn sẽ phải đối diện với nhiều chuyện, trước mắt rõ ràng nhất đó chính là Thiên Kiếm tông – Vô Cực kiếm tiên, điều này làm cho hẳn buộc phải gia tăng thực lực.

Thân thể có chỗ bất ổn, tạo thành mầm họa, hẳn không muốn nhìn thấy điều này, thể nên đành phải trùng kiến cơ thể lại, vận chuyển âm tà sát khí để chữa trị những chỗ bất ổn kia.

Trước đây khi còn lịch lãm địa cung phế tích, Tinh Hồn tích lũy rất nhiều âm tà sát khí, cũng may ngày đó cẩn thận, thể nên mới không phải lo lắng đi tìm chỗ có âm tà sát khí nữa.

Trong vô thức tu luyện, hẳn không để ý đến chuyện từ lúc nào Trần Mộng Dao đã tiếp cận đến gần.

Trong đôi mắt đẹp của Trần Mộng Dao in lên gương mặt bất phàm, mái tóc trắng bay phiêu dật, phản phát một nét tang thương.

Đột nhiên, một bàn tay bất ngờ xuất hiện chụp đến chiếc cổ trắng ngần xinh đẹp của nàng, tay còn lại chụp vào phần đai lưng quấn quanh chiếc eo thon thả, sau đó dụng lực kéo thân thể của nàng xuống giường.

Người xuất thủ, dĩ nhiên chính là Tinh Hồn.

Hẳn tuy rằng đang bị thương, nguyên lực cạn sạch, nhưng sức mạnh cơ thể là vô cùng khủng khiếp, vậy nên căn bản Trần Mộng Dao không có cơ hội phản kháng, để cho Tinh Hồn trấn áp nằm ngửa lên giường.

- Khụ khụ... là ta, Trần Mộng Dao đây, ngươi muốn làm gì?

Trần Mộng Dao nội tâm khiếp sợ, không nghĩ đến Tinh Hồn trời sinh thần lực cường hãn đến vậy, cư nhiên chỉ hơi dụng lực liền khiến cho nàng hoàn toàn thảm bại, rơi vào tầm khống chế của đối phương.

Nghe giọng nói có chút khiếp sợ của nàng, Tinh Hồn đôi mắt mới dần minh ngộ lại.

- Ta đang tu luyện, thế nên vô ý tấn công.

Nhận ra mình thất thố với Trần Mộng Dao, Tinh Hồn bàn tay nơi lỏng, đứng thẳng người dậy, nhìn Trần Mộng Dao nói.

- Lần sau khi thấy ta đang tu luyện thì chớ đến gần, nếu không tạo thành hậu quả khó lường.

Tinh Hồn nhẹ giọng cảnh báo nàng, đồng thời cũng trách bản thân hơi thiếu cẩn thận, quên đi việc tạo ra cấm chế ở chỗ cánh cửa, cũng may là Trần Mộng Dao không có bị sao, không thì tạo thành một phen khó xử.

Trần Mộng Dao gương mặt vẫn còn hoảng sợ, tựa như vẫn chưa muốn hoàn hồn.

Mãi một lúc sau mới chợt bừng tỉnh, thân thể yếu kiêu bật dậy, trong đôi mắt thoáng qua một tia ai oán:

- Người đối với ân nhân của mình đối xử thô bạo như vậy?

Hôm nay chẳng biết bị sao quả tạ nào chiếu vào mà Trần Mộng Dao lại liên tục gặp xui xẻo.

Đầu tiên là bị Tôn Lôi cản đường, sau đó đối diện với Thiết Giáp Cự Sa hung tàn suýt chút nữa bị thương, về đến phòng thì bị Trần y sư làm cho tức chết, cuối cùng thì bị Tinh Hồn vô thức tấn công, đúng là không gì đen đuổi hơn.

- Xin lỗi, ta không cố ý.

Tinh Hồn hạ giọng đáp.

- Thôi quên đi. Phòng của ta bị phụ thân chiếm mất rồi, hôm nay đành phải nghỉ ngơi ở đây.

- Như vậy có ổn không?

Tinh Hồn nhướn mày nói.

- Có gì không ổn? Bộ người sợ ta hăm hiếp người à?

Nội tâm Trần Mộng Dao đang rất khó chịu, vì vậy không để ý đến ý tứ của mình, mạnh mẽ nói.

Tinh Hồn gương mặt hơi ngẩn ra, không nghĩ đến vị cô nương xinh đẹp tựa tiên nữ này lại nói thẳng thắn như vậy, trông giống như đang hờn dỗi.

Nhận ra bản thân miệng hơi quá, không giống như bình thường chút nào, gương mặt đỏ lên, cúi đầu nói:

- Xin lỗi, tâm trạng của ta không được tốt.

- Không sao, nếu như Trần cô nương không để ý thì ta cũng không ngại. Trần cô nương nghỉ ngơi trên đó, ta ngồi bên này là được.

Nói rồi, Tinh Hồn xoay người đi về phía một góc xa, ngồi đối diện với chiếc giường mà Trần Mộng Dao đang ngồi lên, sau đó ngồi xếp bằng xuống, đôi mắt nhắm lại, tiếp tục đắm chìm trong tu hành.

Ánh sáng yếu ớt từ bên ngoài cửa sổ hắt vào gương mặt hắn, không hiểu sao giây phút này, nhìn gương mặt của Trần Mộng Dao có chút hơi mơ hồ khi ngắm Tinh Hồn, hắn không có tướng mạo anh tuấn xuất thần như

Tôn Vân, thậm chí so với Tôn Lôi còn hơi bị thua kém, thế nhưng lại ẩn chứa một cỗ khí chất phong trần khó tả, vô cùng cuốn hút.

Người nam tử phía trước có gì đó rất khác biệt so với những nam tử khác, cơ hồ trong lòng người này một chút tạp niệm với nàng cũng không tồn tại. Đúng là một nam nhân kỳ lạ.

Ngày hôm nay mệt mỏi, gặp phải rất nhiều chuyện buồn bực, Trần Mộng Dao ngồi một lúc thì lại tiếp tục chìm vào giấc ngủ say. Bên trong căn phòng nhỏ, một thiếu nữ nằm thiếp đi, còn tên nam tử kia thì chìm sâu vào việc tu hành.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 264: Muốn Rời Đi Sớm?

Đêm tàn trời sáng, một đêm an lành trôi qua.

Từ bên có tiếng gõ cửa vọng vào, kèm theo một giọng nói trang nghiêm:

- Mộng Dao, người có bên trong đó không?

Nghe tiếng động, Tinh Hồn thu lại công pháp, đình chỉ tu hành, ánh mắt nghiêm lại nhìn ra cánh cửa.

Ở trên giường, Trần Mộng Dao cũng giật mình tỉnh dậy.

- Đợi một chút, ta tới mở cửa.

Chỉnh chu lại trang phục, đôi mắt đẹp liếc nhìn qua Tinh Hồn từ lúc nào đã thức tỉnh trước nàng, gương mặt hơi ửng hồng lên một tầng, ánh mặt trời từ bên ngoài chiếu vào khiến cho vẻ đẹp của Trần Mộng Dao trở nên diễm lệ vô cùng.

Chỉ là Tinh Hồn không có tâm tư để ý đến.

Trần Mộng Dao bước chân thanh thoát tiến tới gần cửa, sau đó nhẹ nhàng mở cửa ra, ở bên ngoài lúc này có hai người đang đứng đợi sẵn, đúng là phụ thân của Trần Mộng Dao – Trần y sư và Tần Trọng trưởng lão.

- Bái kiến Tần trưởng lão.

- Không cần đã lễ.

Tần Trọng trưởng lão gật đầu, sau đó chuyển dời ánh mắt đi nhìn về phía Tinh Hồn đang đứng ở phía đối diện, Tần Trọng trưởng lão cảm giác người thanh niên kia tuy rằng tu vi hơi kém một chút, so với đám thiêu kiều chi tử của Ngân Nguyệt Hải đường thua đi rất nhiều, nhưng trực giác mách bảo, người thanh niên kia có gì đó rất bất phàm.

Tinh Hồn huyết nhãn nhìn về phía Tần Trọng trưởng lão, thông qua dao động khí tức, đến tám chín phần thì lão nhân này chính là người đã đưa hắn ra khỏi cơ thể Thiết Giáp Cự Sa.

Ông lão này tu vi cao cường thực lực bất phàm, so với hai vị trưởng lão Hình Kiếm đường tại Thiên Kiếm tông là Mục Hàn trưởng lão và Triệu Đồng trưởng lão cơ hồ không thua kém bao nhiêu.

- Vào trong rồi nói tiếp.

Đứng bên cạnh Tần Trọng trưởng lão, Trần y sư thái độ nghiêm nghị, bộ dáng khác hẳn so với lúc bồng cợt với Trần Mộng Dao, một thân nho sinh khí khái, khiến cho người ta cảm thấy rất bất phàm.

Cả hai tiến vào bên trong phòng, sau đó ngồi xuống, Trần Mộng Dao tự nhiên đứng phía sau lưng Trần y sư.

Tần Trọng trưởng lão ánh mắt thâm trầm khó đoán, miệng nói:

- Ta không thích vòng vo, liền đi thẳng vào vấn đề. Người là ai, đến từ đâu, tại sao bị Thiết Giáp Cự Sa tấn công mà không hề bị thương?

- Văn bối tên Tinh Hồn, đến từ Phi Lan châu, vốn bị địch nhân truy sát nên mới từ Phi Lan châu chạy đến Loạn Tiên Hải để cầu sinh. Trên đường

đào tẩu bất ngờ bị Thiết Giáp Cự Sa tấn công, có lẽ khí vận khá tốt nên không bị thương.

Tinh Hồn chậm rãi đáp, bất quá hắn không có đem mọi việc nói ra hết, tuy rằng đối phương cứu mình, nhưng đối phương chưa chắc đã có ý tốt, vì vậy cẩn thận vẫn là trên hết.

- Đường như tiền bối chính là người đã cứu mạng ta, sau này nếu có cơ hội liền báo đáp lại ân huệ này.

Tinh Hồn hướng Tần Trọng trưởng lão, ôm quyền kính lễ.

Tần Trọng trưởng lão và Trần y sư một bên chân mày hơi nhướng lên, dĩ nhiên cả hai đều không quá tin tưởng những gì mà hắn nói, bất quá đối phương bên trong không có ý muốn tiết lộ quá nhiều, vả lại nhìn Tinh Hồn không hề có ý đồ xấu với Ngân Nguyệt Hải đường, vậy nên cũng không tiện tra hỏi sâu hơn.

- Ta là Trần y sư, là Luyện Dược sư ở trên con tàu này, người mới hồi tỉnh, để ta kiểm tra xem.

Trần y sư nhìn hắn nói.

Nhìn người đàn ông nho sinh này tướng mạo có vài phần giống với Trần Mộng Dao, lại mang họ Trần, không cần đoán cũng biết chính là người thân của Trần Mộng Dao tiểu cô nương kia.

Không những vậy, tu vi của vị Trần y sư này cũng rất bất phàm.

Bất quá, đối phương đã có nhã ý, cũng không tiện từ chối, vì vậy hắn liền gật đầu để cho Trần y sư kiểm tra.

Chỉ thấy Trần y sư tiên lực luân chuyển, một đạo thanh quang sắc tiến vào cơ thể hắn rồi chạy quanh một vòng chu thiên. Từ đạo thanh quang sắc

này không hề có sát khí bên trong, thuần túy là một cỗ khí tức dễ chịu.

Sau khi chạy xong một vòng chu thiên thì đạo thanh quang sắc quay trở lại ngón tay Trần y sư. Chỉ thấy Trần y sư chân mày hơi nhướng lên, trong ánh mắt xuất hiện nghi hoặc cùng ngạc nhiên xem lần.

- Xem ra sức khỏe đã khôi phục, không có gì đáng lo ngại.

Quan sát Trần y sư, có lẽ Tần Trọng trưởng lão đã phát hiện ra điểm bất thường, thế nhưng bây giờ không có tiện để luận bàn, vì vậy liền để lúc khác.

- Đa tạ.

Tinh Hồn nhìn Trần y sư gật đầu nói.

- Bây giờ ngươi có dự định gì?

- Hiện tại vẫn chưa có, đợi đến khi tàu cập bến thì ta liền rời khỏi đây. Mà không biết cao danh của tiền bối, sau này có cơ hội ta sẽ báo đáp.

Hắn chưa có ý định muốn quay trở lại Phi Lan châu, ở đó thế lực của Thiên Kiếm tông bao phủ rất lớn, vả lại cũng chẳng có lí do gì để về đó cả.

Cái gì Đằng Long Chiến, cái gì Kim Lan bảng, đối với hắn không có một chút ý nghĩa nào. Điều hắn muốn hiện nay chính là điều trị cơ thể, khiến cho vết thương hoàn toàn khôi phục, sau đó tiếp tục tu hành nâng cao thực lực, chỉ đơn giản như vậy mà thôi.

- Vẫn chưa giới thiệu, lão phu tên là Tần Trọng, sau này cứ gọi là Tần trưởng lão là được. Mấy người chúng ta thuộc về Ngân Nguyệt Hải đường, một trong bốn tông môn đỉnh tiêm Loạn Tiên Hải.

“Ngân Nguyệt Hải đường?”

Tinh Hồn trong đầu ghi nhớ danh tự này.

Trước đây, tại Vũ Kiếm các, Tinh Hồn đã xem qua một số địa phương xung quanh Kim Lan quốc, nghe nói Loạn Tiên Hải là một khu vực rất hỗn loạn, ác bá hoàng hoành, trong số đó có bốn thế lực rất mạnh, mà Ngân Nguyệt Hải đường là một trong số bốn tông môn đại phái đó.

- Ra là Ngân Nguyệt Hải đường, tuy ở Phi Lan châu nhưng vẫn nghe danh.

- Ha ha, Loạn Tiên Hải trong mắt những người tại Kim Lan quốc, không phải hải tặc thì là cường hào ác bá, tiếng xấu vang xa, làm sao có danh tiếng.

Tần Trọng trưởng lão cười nhạt.

- Chính tà khó phân, cái gì chính phái, cái gì tà phái đối với ta đều không có ý nghĩa, thứ quan trọng nhất vẫn là thực lực cá nhân. Ngân Nguyệt Hải đường cứu ta từ trong bụng Thiết Giáp Cự Sa, thế nên tự nhiên ta cho rằng Ngân Nguyệt Hải đường là tốt, về phần người khác nghĩ thế nào, điều đó không có ý nghĩa.

Tinh Hồn ngữ điệu lãnh đạm nói, thanh âm nghe rất tự nhiên.

- Ha ha ha...

Bỗng nhiên Trần y sư cười một tiếng thích thú, sau đó nói:

- Người thanh niên, nghe người nói đúng là rất ý có vị. Mà thôi, không làm phiền người nghỉ ngơi. Mộng Dao, người ở đây quản lí hẳn.

Nói rồi, Trần y sư đứng dậy, ý muốn rời khỏi phòng. Tần Trọng trưởng lão cũng tương tự, tới đây để dò xét Tinh Hồn, thế nhưng Tinh Hồn một mực muốn tránh né, tuy nhiên lại không tạo thành cảm giác khó chịu

gì, lại cảm nhận hẳn không có ý đồ xấu với Ngân Nguyệt Hải đường, bọn họ kinh lịch lâu năm, liếc mắt liền cảm nhận được tâm tư người khác, vậy nên không có tiếp tục ở lại đây nữa, liền cùng nhau rời đi.

Tiền Tần Trọng trưởng lão và Trần y sư ra ngoài, Trần Mộng Dao quay trở lại, ánh mắt nhìn chăm chăm Tinh Hồn, trong đôi mắt đẹp vẻ hiêu kỳ ngập tràn.

Người thanh niên này lại có thể khiến cho phụ thân của nàng cao hứng như vậy, tại Ngân Nguyệt Hải đường ít có người khiến cho Trần y sư có thái độ đó, khoong khỏi khiến cho nàng rất tò mò về hẳn.

- Người hay là ra bên ngoài một chút, như vậy khiến cho tâm trạng thoải mái hơn.

- Như vậy cũng được, nhân tiện cũng muốn Trần cô nương chỉ giáo một chút.

Tinh Hồn không từ chối, hiện tại sức mạnh cũng khôi phục lại đôi chút, nhân tiện muốn quan sát thêm về tình huống ngay tại Loạn Tiên Hải.

Mà Trần Mộng Dao chính là người bản địa, hiểu biết đối với Loạn Tiên Hải hẳn là rất sâu, không nghi ngờ là một nhân tuyển vô cùng thích hợp.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Gió thổi vi vu lướt qua từng đợt sóng, trên bầu trời xanh xuất hiện những cánh chim trắng, tự do bay lượn trên khoảng không mênh mông.

Lúc này mặt trời đã lên cao, từ dưới thuyền, Tinh Hồn và Trần Mộng Dao chậm rãi xuất hiện.

Hiện tại xung quanh đang có rất nhiều người, trang phục rất giống nhau, kiểu dáng y hệt với y phục của Trần Mộng Dao, tự nhiên những người đó là đệ tử của Ngân Nguyệt Hải đường.

- Kia không phải là người ở trong bụng Thiết Giáp Cự Sa được Tần trưởng lão cứu đó sao?

Ngày hôm đó, tuy rằng không trông rõ mặt mũi của Tinh Hồn, thế nhưng sự kiện nổi bật như vậy, hẳn lại là người lạ mặt, dĩ nhiên liền đoán ra thân phận.

- Gia hỏa này cũng thật trâu bò, nhìn thực lực kém như vậy, thế nhưng mạng lớn, bị Thiết Giáp Cự Sa nuốt vào mà không chết.

- Hẳn lại đi cùng với mỹ nhân Hải đường chúng ta, cũng thật có số hưởng à.

- Tôn Vân sư huynh đang ở gần đây, không biết trông thấy cảnh này sẽ có tâm trạng như thế nào đây.

-

Những người khác nhìn Tinh Hồn và Trần Mộng Dao bàn tán, bất quá cả hai không có để ý đến.

Từ Trần Mộng Dao, Tinh Hồn dò hỏi được rất nhiều tin tức. Con tàu mà hẳn đang đứng đây đang hướng về Kỳ Xà thành, địa phương chịu sự quản lý của Địa Ngục giáo – một trong bốn thế lực tồn tại đỉnh tiêm ở Loạn Tiên Hải.

Lần này Kỳ Xà thành tổ chức Tinh Vương Chiến, khắp nơi tiên giả tại Loạn Tiên Hải tề tựu, thiên kiều tụ tập, so tài với nhau để lựa chọn ra những nhân tuyển thực lực cao nhất, cuối cùng mười năm sau tiến về phía Kim Lan quốc tranh đoạt Kim Lan bảng.

Nói đến Kim Lan bảng, trước đây khi còn thám hiểm phế tích Thần Thiết môn, Tinh Hồn từng nghe Dương Thiên Quân nhắc qua.

Nghe nói mỗi ngàn năm, Kim Lan quốc lại một lần tổ chức Kim Lang bảng, để cho thiên kiều chi tử khắp nơi tề hội về, danh khí phi thường to lớn, chính là đỉnh tiêm tại Phi Lan châu.

Người được điền tên lên Kim Lan bảng, không những danh chấn thiên hạ, tiếng tăm vang xa, mà còn được hưởng về Kim Lan quốc thiên tử yêu cầu mấy cái điều kiện, đây chính là một cái hấp dẫn khó có thể cưỡng lại, làm sao không biết cho khắp nơi thiên kiều chi tử nổi lên tranh giành.

Loạn Tiên Hải dĩ nhiên cũng không ngoại lệ, tổ chức Tinh Vương Chiến chính là vì mục đích đó.

Bất quá Tinh Hồn với những thứ đó không mấy hứng thú, hắn chỉ dò hỏi những tin tức cần thiết, đợi đến lúc tàu cập bến thì liền rời đi.

Đang lúc hai người trò chuyện thì bỗng nhiên có một nhóm người xuất hiện, đi ở vị trí trung tâm là một nam thanh niên tướng mạo xuất trần, một thân y phục nho nhã, ngọc thụ lâm phong, chính là trang thiếu niên trong mộng của vô số thiếu nữ.

- Mộng Dao, hôm qua ngủ ngon chứ?

Thanh niên ngọc thụ lâm phong đó tự nhiên chính là thiên tài của Ngân nguyệt Hải đường, Tôn Vân.

Nhìn cách hắn nói chuyện với Trần Mộng Dao rất thân thiết, bất quá Tinh Hồn lại có cảm giác, Trần Mộng Dao dường như với Tôn Vân không có bao nhiêu cảm tình.

- Vẫn tốt, đa tạ sư huynh quan tâm. Nếu không có gì khác thì chúng ta đi trước.

Trần Mộng Dao muốn rời đi thì lại một lần nữa bị gia hỏa Tôn Lôi chặn đường.

- Trần sư muội sao vội đi thế, còn chưa kịp chào hỏi với hân.

Nhìn Trần Mộng Dao, Tôn Lôi ngữ điệu thâm ý nói một câu, sau đó ánh mắt chuyển sang Tinh Hồn.

Trong mắt Tôn Lôi, Tinh Hồn chỉ là một gã nam tử tướng mạo bình thường, tu vi bình thường, cơ hồ giống với mấy tên mà hân thường ngày gọi ở bên trong Hải đường là phế vật, hoàn toàn không có điểm gì đặc biệt, ngoại trừ may mắn không chết ở trong bụng Thiết Giáp Cự Sa mà thôi.

- Người là ai, tiếp cận Trần sư muội có mục đích gì? Đừng nói là cóc ghẻ muốn ăn thịt thiên nga đây à?

Tinh Hồn chỉ là một kẻ tầm thường được trường bồi Ngâm Nguyệt Hải đường rộng lượng cứu đi một mạng, thế nên chẳng việc gì phải e sợ cả, trực tiếp nhìn Tinh Hồn nói thẳng.

- Tôn Lôi, người có ý tứ gì?

Trần Mộng Dao đôi chân mày như liễu chau lại, gương mặt lộ ra nét khó coi.

- Trần sư muội đừng nổi giận, ta chỉ muốn nhắc hân một tiếng, tốt nhất là nên biết thân biết phận một chút, trèo cao té đau.

- Tôn Lôi, không được vô lễ.

Đứng bên cạnh Tôn Lôi, Tôn Vân mở miệng nhắc nhở, bất quá nhìn thái độ của Tôn Vân thì trông không có giống gõ đầu nhẹ nhệ đệ của mình chút nào, tựa hồ ngầm đồng ý với Tôn Lôi, cho rằng Tinh Hồn muốn tiếp cận nữ nhân mình truy cầu.

Bị nhắc nhở nhẹ, bất quá Tôn Lôi miệng nhếch lên nụ cười nhạt, bước chân hơi lùi lại, nhường chỗ cho Tôn Vân trở lại vị trí trung tâm.

- Nhị đệ ta tính cách thẳng thẳng, Mộng Dao đừng để bụng.

Tôn Vân ánh mắt nhìn vào Trần Mộng Dao nở nụ cười ấm áp, lại nói từ đầu đến cuối, thủy chung Tôn Vân không có liếc mắt nhìn Tinh Hồn lấy một lần, tựa như sợ làm bẩn mắt mình vậy.

Ban đầu, quả thực hắn có chút hiếu kỳ với người bị Thiết Giáp Cự Sa tấn công mà không chết, thế nhưng ban này cảm nhận Tinh Hồn tu vi thấp hèn, không có cửa so sánh với mình, thành ra liên tục tiếp gạt Tinh Hồn sang một bên.

Chỉ thấy Trần Mộng Dao hừ lạnh một tiếng, quay sang nhìn Tinh Hồn, nói:

- Đi thôi, ở đây lại thêm bận mình.

Vừa nói, Trần Mộng Dao vừa chụp lấy bàn tay của Tinh Hồn rồi kéo đi khỏi chỗ này.

Khi thấy Trần Mộng Dao nắm tay Tinh Hồn, đột nhiên trong mắt Tôn Vân lóe lên một đạo ám quang, nụ cười trên miệng cũng hơi bị đông cứng lại, tựa hồ không chấp nhận hành động của Trần Mộng Dao.

Tôn Lôi dĩ nhiên cũng nhận ra, hắn hừ lạnh một tiếng giơ tay ra nói:

- Chuyện còn chưa xong, đừng hòng rời khỏi đây.

Không giống với Tôn Vân thủy chung vẫn giấu đi sát khí, Tôn Lôi toàn bộ bộc phát hết ra bên ngoài.

Đôi mắt như độc xà nhìn Tinh Hồn, cơ hồ như muốn ăn tươi nuốt sống hắn vậy.

Trần Mộng Dao là tuyệt đại mỹ nhân tại Ngân Nguyệt Hải đường, vô số thiên kiều chi tử truy cầu, thậm chí ngay cả thân hắc hăng đêm cũng nằm ôm mộng viễn vong đối với nàng.

Bất quá, nếu chọn ra một nhân tuyển đạo lữ thích hợp với Trần Mộng Dao, dĩ nhiên không ai khác thích hợp hơn Tôn Vân, đại ca của hắn.

Tôn Vân thiên phú trách tuyệt, được tôn làm thiên tài đệ nhất Ngân Nguyệt Hải đường, Trần Mộng Dao được gán ghép với Tôn Vân, đây chính là vinh dự, diễm phúc của nàng.

Thế nhưng mà, từ khi Tôn Vân tỏ thành ý với Trần Mộng Dao đến nay, Tôn Vân chưa một lần được nắm tay nàng ta, vậy mà một tên phế vật tu vi thấp hèn không biết từ đâu chui lên lại có được cái diễm phúc này, tự nhiên khiến cho Tôn Lôi nổi lên sát khí.

Mà không chỉ có mình Tôn Lôi, nếu để ý xung quanh, đám đệ tử nam Ngân Nguyệt Hải đường đồng dạng nhìn Tinh Hồn với ánh mắt bất thiện.

- Tên phế vật này, người nghĩ người là ai mà dám động vào người Trần sư muội?

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 265: Cô Độc...

Tôn Lô giọng nói hét lớn, trong thanh âm ẩn ẩn kinh lực uy hiếp vào Tinh Hồn. Tiếng hét của hắn lập tức khiến cho rất nhiều người chú ý đến chỗ này.

Trong số đó có một nữ nhân tướng mạo xinh đẹp phong tình, chính là người trước đây suýt nữa gặp nguy hiểm tương tự với Trần Mộng Dao – Ngô Đình.

“Đó là người được Tần trưởng lão cứu?” Đôi mắt đẹp của Ngô Đình chú ý đến gã thanh niên tóc trắng đứng bên cạnh Trần Mộng Dao, trong đầu lóe lên một tia tinh quang.

- Tôn Vân, đây là ý của người?

Đến lúc này thì Trần Mộng Dao cũng không để ý gì đến việc xưng hô huynh muội gì nữa, gương mặt xinh đẹp trầm xuống, nàng không để ý đến Tôn Lô, mà lại nhìn vào Tôn Vân chất vấn.

Tôi Lô đang định nói gì đó thì bị Tôn Vân cản lại, đồng thời bước lên phía trước một bước, đối diện với Tinh Hồn và Trần Mộng Dao. Trông sắc mặt của Tôn Vân có vẻ như cũng không được tốt cho lắm, có lẽ là bởi thấy Tinh Hồn thân thiết với nữ nhân mà hắn mặc định là người của mình sau này.

- Phải, ý của Tôn Lôi cũng là ý của ra. Hãn có tư cách gì mà gần gũi với muội?

- Ta thích quen thuộc với người nào thì mặc kệ, từ lúc nào đến lượt người chen vào?

Tinh Hồn từ lúc đầu thủy chung không có lên tiếng, hãn lười để ý đến hai huynh đệ Tôn Vân, Tôn Lôi.

Bất quá chẳng phải người này tâm tính cũng giống như hãn, mặc kệ sự đời.

- Trần sư muội, đại ca ta đối với người có ý tứ, người hãn biết rõ điều này. Cư nhiên lại đi thân mật với một tên nam tử khác, có đặt đại ca ta vào trong mắt?

- Lý do gì ta phải để ý đến suy nghĩ của Tôn Vân? Ta và hãn có quan hệ gì với nhau à?

Trần Mộng Dao liếc mắt, ngữ điệu đanh đó nói:

- Tôn Vân, ta và người ngoại trừ quan hệ đồng môn ra thì không có bất kỳ tình cảm gì khác. Người là kỳ tài của Ngân Nguyệt Hải đường, ta kính trọng người, nhưng không có nghĩa là người muốn làm gì ta thì làm. Tôn Vân, sau này đừng tìm đến ta nữa.

Dứt lời, Trần Mộng Dao cũng chẳng còn tâm trạng để nói chuyện với hai huynh đệ Tôn Vân nữa, liền trực tiếp xoay người rời đi.

Tinh Hồn thái độ thờ ơ, thấy Trần Mộng Dao muốn rời khỏi thì thân thể cũng động, thế nhưng hãn chưa kịp bước đi thì từ đằng sau, Tôn Lôi trừng mắt nhìn hãn quát:

- Phế vật, ai cho phép người đi.

Vừa nói, Tôn Lôi nguyên lực vừa luân chuyển, hắn không dám xuất thủ với Trần Mộng Dao, bởi vì nàng tại Ngân nguyệt Hải đường thân phận đặc thù, thế nhưng với Tinh Hồn thì khác.

Trong mắt Tôn Lôi thì Tinh Hồn chỉ là một tên hậu kỳ Phù Tiên cảnh, thực lực kém cỏi, là một tên phế vật mà thôi.

Lấy thân phận hiện nay của Tôn Lôi, xuất thủ với một kẻ lai lịch bất minh như Tinh Hồn, cùng làm chỉ bị trường bối khiển trách mà thôi.

- Tôn Lôi, ngươi muốn làm gì?

Đang bước đi thì bỗng cảm nhận được một luồng áp lực, Trần Mộng Dao xoay người lại thì phát hiện Tôn Lôi đang động thủ với Tinh Hồn.

Trần Mộng Dao gương mặt hết hoảng, không nghĩ đến chỉ vì bản thân mình bị Tôn Vân truy cầu mà lại ảnh hưởng đến Tinh Hồn.

Suy nghĩ của nàng cũng giống với Tôn Lôi, thực lực của Tinh Hồn rất thấp, lại sức khỏe chưa hoàn toàn khôi phục, tuyệt đối không phải đối thủ của Tôn Lôi.

Nàng muốn ngăn cản, thế nhưng khoảng cách lại quá gần, phản ứng nào theo kịp tốc độ của Tôn Lôi.

Chỉ thấy Tôn Lôi quyền kinh đến sau lưng Tinh Hồn, cuồng phong mãnh liệt thổi tán loạn, một quyền này uy lực không tầm thường, thế nhưng chỉ bấy nhiêu đó thì không đủ.

Cho dù hiện nay Tinh Hồn chưa khôi phục lại sức mạnh đỉnh phong, nhưng chỉ bằng hiện tại, cho dù mười tên Tôn Lôi cũng không phải đối thủ của hắn nữa nói chi đến một tên.

Khi quyền kinh xông đến trước người, Tinh Hồn thân thủ như quỷ mị, phản phát như một bóng ma, thân thể như biến thành hư huyền vô hình, trong mắt người khác, rõ ràng quyền kinh của Tôn Lôi đã chạm vào thân thể Tinh Hồn, thế nhưng khi kịp định thần lại thì mới chợt phát hiện ra, một quyền của Tôn Lôi đã bị Tinh Hồn nắm lại, cùng với uy lực hoàn toàn bị triệt tiêu.

- Huynh đệ, lần sau cẩn thận một chút.

Đây là câu nói đầu tiên của hắc vang lên kể từ lúc gặp mặt đám huynh đệ Tôn Vân, Tôn Lôi.

Chỉ thấy Tôn Lôi gương mặt ngẩn ra, tựa hồ không kịp hiểu chuyện gì vừa mới diễn ra.

Rõ ràng hắc thấy mình đã đánh trúng vào thân thể Tinh Hồn, thế nhưng trong khoảng khắc ngẩn ngui đó thì mới chợt nhận ra mình đánh vào hư không, tất cả diễn ra một cách rất quỷ dị, mà không hiểu sao uy lực của quyền kinh bị triệt tiêu một cách dễ dàng.

- Người làm sao...

Quyền kinh này được hắc tu luyện uy lực đến mức đại thành, cho dù là Tôn Vân, đại ca của hắc cũng chưa chắc đã có thể hóa giải một cách đơn giản như Tinh Hồn, làm sao không khỏi khiến cho hắc kinh ngạc đến như vậy được.

- Ta không được tốt tính lắm, lần sau cẩn thận một chút.

Tinh Hồn không để tâm đến biểu hiện của Tôn Lôi cùng những người khác, ánh mắt nhìn Tôn Lôi chậm rãi nhắc nhở.

Nếu bình thường, có lẽ thời điểm này Tôn Lôi đã biến thành một cái xác lạnh. Bất quá dù sao cũng coi như chịu ân huệ của Tần Trọng trường

lão, thành ra nể mặt Tần Trọng trưởng lão một chút, không có trực tiếp xuất thủ với Tôn Lô, miễn cho Tần Trọng trưởng lão khó xử.

Nhìn cảnh tượng này, chúng nhân hít sâu vào một ngụm khí lạnh.

Ngô Đình đứng từ xa quan sát, ánh mắt chấn kinh, đồng thời khoe miệng cũng nở nụ cười bí ẩn.

Trần Mộng Dao nhìn Tinh Hồn, trong lòng máy động xuất hiện một loại cảm giác kỳ lạ.

Còn đám Tôn Vân thì trực tiếp khiếp hãi cùng ngạc nhiên.

Thực lực của Tôn Lô thế nào, bọn hắn nắm rất rõ, nhất là đại ca của hắn – Tôn Vân.

Gã sư đệ này của hắn, mặc dù ngày thường rất hống hách không xem ai ra gì, thế nhưng quả thực hắn rất có thực lực, tại Ngân Nguyệt Hải đường, ngoại trừ những thiên kiêu cấp bậc yêu nghiệt ra thì có rất ít người có khả năng đánh bại được hắn.

Vậy mà Tinh Hồn, một tên ngay cả Địa Tiên cũng chưa bước vào đã dễ dàng hóa giải một quyền kia.

Nội tâm Tôn Vân trầm xuống, trong lòng âm thầm suy đoán, lẽ nào Tinh Hồn cố ý dấu giếm tu vi?

Không chỉ Tôn Vân, những người khác cũng có chung loại suy nghĩ này, chỉ có như vậy mới giải thích được Tôn Lô vì sao dễ dàng thất bại nhanh đến như vậy.

- Buông ra.

Một quyền bị hóa giải đơn giản, Tôn Lô gương mặt khó coi vô cùng, đặc biệt là trước đó chính miệng mắng Tinh Hồn hai chữ phế vật nữa.

Nếu như Tinh Hồn là phế vật, bản thân mình tự xưng hai chữ thiên tài mà lại thất bại trước một tên phế vật, như vậy bản thân mình là cái gì đây?

Tinh Hồn không có ý định lưu lại Tôn Lô, khi Tôn Lô giật người thu quyền lại, hắn liền theo đó nơi lỏng bàn tay ra, theo quán tính Tôn Lô thân thể lùi nhanh về phía sau, chân này đá chân kia rồi sau đó ngã nhào xuống đất, nhìn bộ dạng chật vật thê thảm.

- Không bị sao chứ?

- Người...

Tinh Hồn lãnh đạm hỏi thăm, chỉ là trong mắt Tôn Lô thì chẳng khác gì sự khinh thường, mỉa mai và châm biếm cả.

Ngay hôm nay vô cùng mất mặt, hận không thể có cái lỗ nào đó để chui xuống.

- Chúng ta đi thôi.

Trần Mộng Dao lúc này mới nhận thức được rằng, nguyên lai Tinh Hồn lợi hại hơn so với những gì mà nàng tưởng tượng, có điều tình hình trước mắt không phải lúc để dò hỏi mấy chuyện đó, bèn nói Tinh Hồn rời khỏi nơi này.

Tinh Hồn gật đầu, rồi sau đó cả hai bước đi khỏi trong sự kinh ngạc của chúng nhân.

Đứng tại đường trường, Tôn Vân ra hiệu cho đám thuộc hạ đến đỡ Tôn Lô đứng dậy, đồng thời ánh mắt nhìn theo bóng lưng của Tinh Hồn và Trần Mộng Dao, gương mặt trầm xuống, ánh mắt lập lòe sát khí, trong miệng mắng hai tiếng: “Tiện nhân.”

Đứng trên tầng cao, có hai bóng người ánh mắt từ đầu đến cuối quan sát hết mọi chuyện. Chính là Trần y sư và Tần Trọng trưởng lão.

Sở dĩ không xuất hiện, bởi vì đó là việc xảy ra giữa những hậu bối với nhau, chỉ khi nào quá phận thì bọn họ mới xuất hiện để ngăn cản.

- Thực lực phi phạm, không giống với biểu hiện ở bên ngoài.

Trần y sư gương mặt nghiêm lại, miệng nói.

Đứng bên cạnh, Tần Trọng trưởng lão cũng gật gù đầu, nghiêm nhiên cũng đồng ý với câu nói của Trần y sư.

Nhớ lại trước đó, sau khi rời khỏi phòng thì Trần y sư đã nói lại với Tần Trọng trưởng lão về tình huống thân thể của Tinh Hồn.

Theo Trần y sư kiến thức thì thân thể của Tinh Hồn rất quái dị, tốc độ khôi phục vết thương nhanh một cách bất thường, lại nói về độ cường hãn thì đúng là một tôn quái vật, đồng giai đệ tử, thậm chí là cao cấp hơn một bậc, cường độ thân thể cũng không có mảnh liệt bằng.

Tần Trọng trưởng lão rất tin tưởng Trần y sư, thế nhưng khi nghe kết luận của Trần y sư thì không có nguyện ý tin tưởng lắm.

Ban này vô tình phát hiện thì liền nhân cơ hội để kiểm tra xem thực lực Tinh Hồn rốt cuộc nông sâu như thế nào.

Chỉ đáng tiếc, Tôn Lôi thực lực quá kém, căn bản không thể khiến cho Tinh Hồn hoàn toàn bộc lộ ra sức mạnh chân chính. Có chút đáng tiếc, tuy nhiên qua đó cũng chứng minh được, thực lực của Tinh Hồn bất phạm.

- Tiểu gia hỏa này, nguyên lai thực lực thâm hậu đến như vậy.

Tần Trọng trưởng lão miệng nở nụ cười.

- Tần trưởng lão cảm thấy hấn so với Tôn Vân thế nào?

Nhìn Tần Trọng trưởng lão, Trần y sư thâm ý hỏi.

- So với Tôn Vân. Hơi khó một chút, bất quá lão phu vẫn nghiêng về phía Tôn Vân, dù sao Tôn Vân thực lực bất phàm, lại thức tỉnh được ngũ hành thể chất Kim Thủy Tiên Thể, khi triển khai Kim Thủy Tiên Thể, hấn ngay cả trưởng lão sơ kỳ Linh Tiên cũng có khả năng đánh được một trận. Có điều Tôn Vân tính cách chấp nhặt, nếu bỏ qua được, tương lai tiền đồ vô lượng.

Tần Trọng trưởng lão ánh mắt phi phàm, dĩ nhiên cho rằng Tôn Vân thực lực so với Tinh Hồn muốn mạnh hơn, ngữ điệu rất chắc chắn.

Chỉ là nếu biết được Tinh Hồn trước đây từng đại náo Thiên Kiếm tông từ nội môn ra đến ngoại môn, ngay cả tông chủ Thiên Kiếm tông là Vô Cực kiếm tiên cũng chịu thụ thương trong tay hấn thì chẳng biết suy nghĩ sẽ như thế nào đây.

- Tần trưởng lão nói chí phải, Kim Thủy Tiên Thể của Tôn Vân rất lợi hại, trong đồng giai một khi chiến đấu liền nắm vững tiên cơ, khiến cho đối thủ khó có khả năng phòng bị.

Trần y sư cũng nghiêng về phía Tôn Vân, không cho rằng Tinh Hồn có khả năng chiến đấu khi mà Tôn Vân vận dụng Kim Thủy Tiên Thể.

- Tần trưởng lão, ngài có ý định lôi kéo hấn vào Hải đường chăng? Tuy tu vi hấn kém một chút, nhưng ta nghĩ hấn là một hạt giống tốt có thể bồi dưỡng.

- Chuyện thu nạp hấn để sau này rồi tính, trước mắt vẫn là quan tâm đến Tinh Vương Chiến kia thì hơn.

Tần Trọng trưởng lão do dự một chút, trong lòng như đang cất nhắc chuyện chiêu nạp Tinh Hồn vào Ngân Nguyệt Hải đường.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

- Nguyên lai là người cố ý giấu diếm thực lực.

Ở một nơi vắng người, Trần Mộng Dao trên gương mặt nở nụ cười tuyệt đẹp, dưới ánh thái dương tựa như trăm hoa đua nở, thật khiến cho người ta nao lòng, tâm trí nhớ mãi không quên.

- Giấu diếm? Cô có hỏi về thực lực của ta?

Tinh Hồn lãnh đạm đáp.

- Vậy thực lực chân chính của người mạnh cỡ nào?

- Không biết.

Trước đó thấy Tinh Hồn triển lộ phong mang tuyệt đại khiến cho lòng tò mò của Trần Mộng Dao nổi lên.

Chỉ đáng tiếc, Tinh Hồn tính cách từ trước đến nay so với khúc gỗ, ngoại trừ biết đi với biết nói thì còn lại chẳng khác biệt. Hỏi hẵn thà tự đi nói chuyện với đầu gối còn sướng hơn.

Cũng bởi vì vậy mà Tiểu Ứng Long mới luôn mãi than vãn về hẵn.

Trần Mộng Dao coi như cũng bị dội gáo nước lạnh vào mặt, cũng coi như hiểu thêm một chút về Tinh Hồn.

Bất quá nàng cũng không có nản chí, lại hỏi tiếp:

- Người so với Tôn Vân, người đoán người và hẵn, ai mạnh hơn?

- Không biết.

- Nếu như lúc đó Tôn Vân nổi giận xuất thủ, người sẽ đánh lại chứ?

- Không biết.

- Người có muốn tham dự Tinh Vương Chiến không?

- Không biết.

-

Ban đầu rất hào hứng, nhưng dần dần Trần Mộng Dao tâm trạng xui xuống, tên này cũng quá mức lãnh đạm rồi, được một mỹ nhân như nàng tiếp cận nói chuyện nhiều như vậy, thế nhưng chung quy đều trả lời cho có.

- Nói với người thật là chán.

Trần Mộng Dao cái miệng chu lên, tựa hồ đã bắt đầu hơn dỗi.

Nếu là Tôn Vân hay người nào khác, có lẽ sẽ đi an ủi nàng, nhưng đáng tiếc, nàng lại gặp Tinh Hồn, người so với cục đá không có bao nhiêu khác biệt.

- Tinh Hồn, ở Phi Lan châu phong cảnh như thế nào?

Trần Mộng Dao tựa người vào bong tàu, đôi mắt đẹp phóng ra nhìn cảnh biển khơi. Một cơn gió nhẹ thổi qua thân thể nàng, mái tóc xanh lam như màu nước biển khẽ bay lên, tỏa ra ánh sáng lấp lánh tuyệt đẹp, nhìn nàng lúc này tựa như một đóa hoa thủy tinh vừa mới nở rộ, đúng là một vưu vật.

- Ta không biết.

Tinh Hồn bước đến bên cạnh Trần Mộng Dao, cũng phóng nhãn quang nhìn về phía phương xa, trong mắt lộ ra một tia xa xăm khó tả.

Trần Mộng Dao còn chuẩn bị phản ứng vì câu trả lời của hắn, nhưng chưa kịp thì Tinh Hồn đã nói tiếp.

- Đối với ta, là Phi Lan châu xa hoa lộng lẫy hay Loạn Tiên Hải long xà hỗn tạp đều không khác biệt, tất cả đều nhằm chán.

Đôi mắt đẹp nhìn chăm chăm vào gương mặt góc cạnh lãng tử của Tinh Hồn, khi nghe hắn nói, bất giác trong lòng Trần Mộng Dao bỗng nhiên chột xa, tâm trạng thoáng qua một nỗi bi ai lạ kỳ.

“Tất cả đều nhằm chán?”

Trần Mộng Dao lẩm nhẩm lại câu này, đồng thời suy đoán, người thanh niên trước mắt này, từ trong quá khứ của hắn rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?

Tuổi của hắn nhìn không lớn, nhưng lại phản phát một nét bi ai cô độc, lúc này nàng mới nhận ra rằng, dường như Tinh Hồn bị bao phủ bởi bên trong một thế giới riêng, một thế giới cô độc chỉ của riêng hắn, không một người nào có thể đi vào trong thế giới đó cả.

Lại nhớ đến, từ lúc nàng gặp hắn, nàng chưa từng nhìn thấy trên môi hắn nở một nụ cười, cho dù là một nụ cười nhạt giả tạo cũng không có.

Im lặng và tịch mịch phủ xuống, Tinh Hồn đứng trước mặt nàng, cách nhau chỉ một bước chân mà thôi, nhưng không hiểu sao lại như rằng hắn đứng ở một nơi xa xăm nào đó mà nàng không thể nào với tới được vậy.

Một gã cô độc đến đáng thương.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 266: Kỳ Xà Thành

Chu du trên biển lớn, thời gian ngắn ngủi trôi qua, chẳng mấy chốc phía trước mặt đã xuất hiện một hòn đảo khổng lồ.

Đứng trên tàu phóng tầm mắt nhìn tới hòn đảo lớn kia, chỉ thấy xung quanh hòn đảo bị bao phủ bởi một tầng vụ khí màu hồng, vừa nhìn đã có cảm giác rợn người quỷ dị, phản phát bên trong hòn đảo có một sự nguy hiểm nào đó đang ẩn tàng.

Lại thấy đằng sau tầng vụ khí màu đỏ đó có một cái bóng khổng lồ vươn lên trên cao, một cỗ khí tức hung tàn bề ngỗ, tuy rằng từ rất xa, thế nhưng vẫn khiến cho không các đệ tử Ngân Nguyệt Hải đường cảm thấy áp lực.

- Phía trước chính là Kỳ Xà thành, thuộc về quản lý của Địa Ngục giáo.

Đứng ở một nơi trống người, Trần Mộng Dao hôm nay vận một bộ y phục màu xanh nhìn rất tao nhã long lanh, để lộ hai cánh tay trắng như tuyết, lại ở hông quần đai lưng lụa khiến cho chiếc eo nhỏ nhắn bó sát lại, tạo thành cho người ta cảm giác monh manh dễ vỡ.

Nàng gương mặt chỉ trang điểm nhẹ, mái tóc xanh lam cột lại bằng một sợi vải mềm mỏng, bên trên mái đầu gắn vào vài chiếc trâm cài đơn

giản mà tinh tế, tuy đơn giản nhưng khiến cho Trần Mộng Dao trở nên xinh đẹp xuất trần, vừa nhìn liền mê mẩn, khiến cho người ta nội tâm không sinh ra tư dục, chỉ có nâng niu và trân trọng.

Nếu như nhìn thấy Trần Mộng Dao của hiện tại, chỉ sợ những người theo đuổi truy cầu nàng, đặc biệt là Tôn Vân có lẽ thần hồn xao xuyến, nhớ mãi không quên.

Chỉ đáng tiếc ở bên cạnh nàng lúc này là một khúc gỗ di động, thành ra khiến cho vẻ đẹp thanh khiết của nàng có chút bị phí hoài đi.

Trông thấy hòn đảo ẩn ẩn nét dữ tợn phía trước, Trần Mộng Dao liền giải thích cho Tinh Hồn.

Thấy hắn chỉ gật đầu, không có ý tứ đáp lại, nàng lại hỏi tiếp:

- Người định sau khi lên đảo thì liền rời khỏi?

- Ta cần phải tìm địa phương để khôi phục lại vết thương, tạm thời chỉ có thể như vậy.

Tinh Hồn lãnh đạm đáp.

Trần Mộng Dao định nói gì thêm thì bỗng từ phía trước đại sảnh tàu vang lên âm thanh tiếng chuông vang.

- Là âm thanh báo hiệu đệ tử tập hợp, hay là cùng đi.

- Được, cùng đi.

Không có ý từ chối, sau đó cả hai cùng nhau tiến về đại sảnh.

Đứng cách đó không xa, huynh đệ Tôn Vân, Tôn Lô và rất nhiều người khác, ngay lúc Tinh Hồn và Trần Mộng Dao cùng nhau xuất hiện thì liền tỏ ra khó chịu.

Tôn Lô thất bại dưới tay Tinh Hồn, mà còn là một thất bại vô cùng nhục nhã trước mắt rất nhiều người, khi thấy Tinh Hồn thì gương mặt hắc xám xịt xuống, trong mắt ám quang lập lòe, sát khí cơ hồ không hề thu liễm.

Mà Tôn Vân, so với Tôn Lô, mặc dù hắc cũng rất căm ghét Tinh Hồn, so với Tôn Lô cơ hồ còn muốn ghét hơn, chỉ là hắc ta thu liễm rất tốt, nếu không tinh mắt, miễn cảm với sát khí thì không cách nào nhận ra được.

Trần Mộng Dao may mắn không phát hiện, nhưng Tinh Hồn, chẳng cần nhìn hai người bọn hắc thì cũng đã cảm giác ra rồi. Chỉ là hắc lười để ý, lười quan tâm, sống đến bây giờ, hắc từng đối diện với biết bao nhiêu ánh mắt chú ý đến mình, nhưng tất cả, đa số đều đã biến thành cát bụi quá khứ.

Hai huynh đệ Tôn Vân, Tôn Lô, tồn tại sát cơ với hắc cũng được, hắc sẽ không để ý, nhưng nếu trực tiếp uy hiếp tính mạng của hắc thì đó lại là một câu chuyện khác.

Đứng vị trí trên cao, hơn chục vị trưởng lão Ngân Nguyệt Hải đường toàn bộ đều tập trung ra, trong số đó dĩ nhiên có cả Tần Trọng trưởng lão và Trần y sư – phụ thân của Trần Mộng Dao.

- Phía trước là Kỳ Xà thành, nơi tổ chức Tinh Vương Chiến.

Tần Trọng trưởng lão bước lên phía trước, khí thế trang nghiêm, đôi tuệ nhãn nhìn xuống đám đệ tử thiên kiều mà Ngân Nguyệt Hải đường lựa chọn ra để tham dự Tinh Vương Chiến, nói tiếp.

- Tầm quan trọng của Tinh Vương Chiến, hẳn không cần lão phu nói, các người cũng đã biết rõ, thế nên lão phu cũng không muốn nhiều lời, chỉ hy vọng các người ở trên lôi đài bộc lộ phong quang vô hạn, mang về vinh quang cho Ngân Nguyệt Hải đường chúng ta.

- Tuân lệnh Tần trưởng lão. Ngân Nguyệt Hải đường tất thẳng.

Đám đệ tử đứng bên dưới hô vang, nhìn gương mặt tràn ngập khí thế, không khỏi khiến cho đám trưởng lão đứng bên trên lộ vẻ hài lòng.

Đột nhiên phía trước xuất hiện rất nhiều bóng người, bọn họ giá vụ lăng không từ trên bầu trời đáp xuống, dĩ nhiên đều có bản lĩnh của Linh Tiên cảnh tiên giả.

Chỉ thấy trang phục của bọn họ hoa văn rất giống nhau, trường bào màu đỏ đen, đặc biệt hai bên ngực áo có hình đầu lâu nhìn rất đáng sợ.

Đi đầu là một ông lão đầu tóc hoa râm, dáng người thấp gầy, lưng hơi cong, gương mặt nhìn rất dữ tợn, đôi mắt âm tà nhìn xuống, giọng nói khàn khàn nói:

- Phía trước là Ngân Nguyệt Hải đường?

Những người mang trang phục đỏ đen có tiêu huy đầu lâu kia chính là trưởng lão Địa Ngục giáo, một trong bốn thế lực đỉnh tiêm Loạn Tiên Hải, đồng thời cũng là nơi tổ chức Tinh Vương Chiến.

- Gặp qua Khô Lâu lão nhân.

Gã đàn ông lưng gù gầy ốm, mái tóc hoa râm, bộ dạng nhìn đáng sợ đó gọi là Khô Lâu lão nhân, tu vi trung kỳ Linh Tiên cảnh, so với Tần trưởng lão kém hơn một tầng.

Thế nhưng thực lực của Khô Lâu lão nhân tuyệt không thể xem thường, nghe nói Khô Lâu lão nhân một thân độc công vô cùng lợi hại, dù là tiên giả hậu kỳ Linh Tiên cảnh đối với Khô Lâu lão nhân cũng không dám tùy tiện trêu chọc.

Mà hơn nữa, tính cách của Khô Lâu lão nhân vô cùng nhỏ nhen và tàn bạo, hơi không vui một chút là liền giết người, thành ra hung danh vang xa, hiếm có người nào muốn đi chọc vào loại người điên như vậy.

- Lão phu là Tần Trọng, trưởng lão Ngân Nguyệt Hải đường, phụ trách dẫn dắt đám đệ tử đến Kỳ Xà thành tham dự Tinh Vương Chiến. Đây là thư mời, Khô Lâu lão nhân, mời xem thử.

Loạn Tiên Hải là một nơi long xà hỗn tạp, chém giết tranh đấu diễn ra khắp mọi nơi, mà Kỳ Xà thành là một trong những địa phương trọng yếu của Địa Ngục giáo, vậy nên khi tổ chức Tinh Vương Chiến, Địa Ngục giáo đã phát ra thiệp mời, chỉ những ai mang trên mình thiệp mời thì mới được tiến vào Kỳ Xà thành, nếu không có thì liền bị cao thủ Địa Ngục giáo giết chết vì tội xâm nhập trái phép.

Vừa nói, Tần Trọng trưởng lão vừa ném sang cho Khô Lâu lão nhân. Cầm lấy thư mời, truyền vào đó thần thức để kiểm tra, vài nhịp thở sau, trên gương mặt đáng sợ của Khô Lâu lão nhân nở một nụ cười, bất quá nhìn thấy nụ cười này không hiểu sao lại khiến cho người ta cảm thấy sờn gai óc.

- Đúng là thư mời thật, vậy liền mời Tần trưởng lão và các vị sư chất đi vào trong.

Nghe nói đến thư mời thật thư mời giả gì đó, Tần Trọng trưởng lão liền hiểu kỳ hỏi.

- Không lẽ từng có người mạo danh thư mời?

- Phải, hắc hắc... đó là một nhóm ô hợp muốn âm mưu tiến vào Kỳ Xà thành, đáng tiếc trên thư mời đã được Địa Ngục giáo chúng ta bày xuống cấm chế, kiểm tra thì liền biết được thư mời là thật hay giả ngay.

Khô Lâu lão nhân cười cười trả lời.

- Thật hiếu kỳ những tên ô hợp đó trông như thế nào.

- Hắc hắc, Tần trưởng lão nhìn bên kia xem.

Cười khàn khàn, bên trong có chút âm tà, chỉ thấy Khô Lâu lão nhân ngón tay gầy gò chỉ về một hướng, nơi ông ta chỉ là một gò đất nhô lên khỏi mặt nước.

Tuy nhiên, nhìn kỹ gò đất lại thì mới phát hiện, thì ra đó không phải là gò đất, mà là một đồng xác người bị chất lên thành một đồng, nhìn bộ dạng của bọn chúng vô cùng thê thảm, mắt trợn ngược, miệng há hốc, tựa hồ lúc trước khi chết đã gặp phải một nỗi ám ảnh đáng sợ.

Nhìn đồng thi thể không nguyên vẹn tràn ngập khiếp sợ đó, đám đệ tử Ngân Nguyệt Hải đường hít sâu vào một ngụm khí lạnh, sự sợ hãi lộ hết ra trên gương mặt.

- Đó là hậu quả của việc dám cả gan trà trộn vào địa bàn Địa Ngục giáo, hắc hắc...

Nụ cười của Khô Lâu lão nhân vang lên, sau đó liếc nhìn đám đệ tử Ngân Nguyệt Hải đường gương mặt trắng bệch không chút máu đứng dưới kia, nói tiếp:

- Các vị hiền chất không cần phải sợ, hiện tại an toàn, không có ai động vào các người. Bất quá cũng lấy đó làm gương, sau này nếu không có sự cho phép thì đừng đến gần địa phương của Địa Ngục giáo, bằng không, hậu quả ở phía trước, khả khả khả...

Địa Ngục giáo, bên trong bốn tông môn thế lực thì chính là tông phái tà ác nhất, tiếng tăm vang xa, không việc gì không làm, khiến cho Loạn Tiên Hải gặp phải đệ tử Địa Ngục giáo thì nguyện không muốn đối mặt.

Thấy Khô Lâu lão nhân đe dọa đám đệ tử Hải đường, Tần Trọng trưởng lão ho khan một tiếng.

- Hải đường tự nhiên sẽ quản lý đệ tử, không có việc tự nhiên liền không tự tiện xông vào địa phương của quý giáo.

- Hy vọng là vậy, khả khả...

Có lẽ cũng không muốn luận bàn thêm về chủ đề này, Khô Lâu lão nhân bắt đầu dẫn đường hướng về phía trước.

Tinh Hồn ánh mắt nhìn xung quanh, đồng thời cẩn thận thả ra thần thức. Sau một lúc hẳn cảm nhận được, tần vụ khí màu đỏ này nguyên lai là do cấm chế hình thành chứ không phải là tự nhiên như trước đó lắm tưởng.

Cấm chế này phi thường lợi hại, thuộc về loại ảo trận, chỉ cần đi lệch một hướng thôi là liền lọt vào tầng công kích của nó.

Mà Địa Ngục giáo hung danh có thừa, nếu rơi vào ảo trận của bọn họ, kết cục tự nhiên vô cùng thê thảm.

“Cấm chế thật lợi hại.”

Không chỉ Tinh Hồn, những vị trưởng lão Ngân Nguyệt Hải đường tự nhiên nhìn ra được điểm lợi hại của cấm chế, so với cấm chế bảo vệ Ngân Nguyệt Hải đường chỉ có hơn chứ không kém, lần này coi như được mở mang tầm mắt.

Bên trong tần vụ khí xuất hiện rất nhiều bóng ma, oan hồn... những thứ âm tà thoát nhìn vô cùng đáng sợ khiến cho đa phần những nữ đệ tử không nhịn được sợ hãi.

- Cẩn thận, đừng có táy máy tay chân mà động vào, lão phu không có chịu trách nhiệm đâu à.

Thấy đám đệ tử Ngân Nguyệt Hải đường hiếu kỳ, Khô Lâu lão nhân bèn nhắc nhở một tiếng cảnh báo.

Nghe vậy, bọn họ liền kiềm chế xuống sự hiếu kỳ của mình xuống, không có dám tùy tiện vọng động nữa.

Không mất quá nhiều thời gian, con tàu chở theo hơn hai trăm người của Ngân Nguyệt Hải đường đã đi xuyên qua tầng vụ khí màu đỏ, chỉ thấy phía trước mặt bọn họ hiện ra một tòa thành khổng lồ, ánh sáng mặt trời ấm áp bao trùm tòa thành trì khổng lồ.

Nguyên lai Kim Xà thành không có đáng sợ nhưng trong tưởng tượng của đa số mọi người, ngược lại phi thường xa hoa lộng lẫy.

Cả tòa thành được xây dựng bằng hoàng kim quáng thạch, dưới ánh mặt trời tỏa ra ánh sáng dịu nhẹ nhưng vô cùng lộng lẫy.

- Chào mừng các vị đến với Kỳ Xà thành của Địa Ngục giáo chúng ta.
- Xem ra Địa Ngục giáo đối với Tinh Vương Chiến này rất coi trọng.

Sinh hoạt có thâm niên tại Loạn Tinh Hải, tự nhiên đám trưởng lão Ngân Nguyệt Hải đường đã không ít lần tiến vào Kỳ Xà thành này.

Bất quá, Kỳ Xà thành trông rất khác biệt so với trước đây, khi ấy chỉ có một cảm giác vô cùng u ám đáng sợ chứ không có đẹp đẽ phi thường như ngày nay.

- Hắc hắc, đây là tự nhiên. Tinh Vương Chiến là một trong những sự kiện vô cùng đặc biệt, Địa Ngục giáo sao có thể làm qua loa.

Khô Lâu lão nhân cười cười, sau đó ra hiệu mời nhân lực Ngân Nguyệt Hải đường tiến vào Kỳ Xà thành.

Trông thấy Khô Lôu lão nhân, một đám thanh niên khoảng chừng ba bốn mươi người xuất hiện, hướng Khô Lôu lão nhân ôm quyền, thái độ nghi lễ:

- Bái kiến trưởng lão.

- Các người tiếp dẫn những vị khách đến từ Ngân Nguyệt Hải đường, lão phu còn có nhiệm vụ, không tiện tiếp đón bọn họ.

Ra lệnh cho đám đệ tử này, sau đó Khô Lôu lão nhân nhìn sang Tần Trọng trưởng lão, nói tiếp:

- Các vị cứ tự nhiên, bất quá để ý một chút đi quy tắc của Kỳ Xà thành.

- Đã hiểu, Không Lôu trưởng lão cứ tự nhiên.

Cười một tiếng, sau đó Khô Lôu lão nhân cùng với nhiều người trước đó đi cùng với lão ta thân thể lẳng không tiến vào cấm chế, nhiệm vụ của Khô Lôu lão nhân chính là dẫn đường cho khách nhân tham dự Tinh Vương Chiến tiến vào Kỳ Xà thành.

Nhìn bóng dáng Khô Lôu lão nhân biến mất, từ trong đám đông đệ tử, một gã thanh niên tướng mạo xuất chúng bước đến, hướng Tần Trọng trưởng lão:

- Văn bối là Triệu Cao, các vị tiền bối mời đi theo ta.

- Được.

Dưới sự hướng dẫn của Triệu Cao, Tinh Hồn và những đệ tử Ngân Nguyệt Hải đường lần lượt tiến vào trong Kỳ Xà thành.

So với bên ngoài thì bên trong náo nhiệt hơn rất nhiều, trên đường lớn có rất đông người, ai ai cũng khí thế bất phàm, làm cho đám đệ tử Ngân

Nguyệt Hải đường mở mang tầm mắt.

- Triệu Cao hiền chất, không biết ngoại trừ Ngân Nguyệt Hải đường ra thì Huyết Y môn và Quỷ tông đã đến chưa?

- Huyết Y môn đã đến từ ba hôm trước, còn Quỷ tông thì vẫn chưa xuất hiện.

Triệu Cao đi phía trước, chậm rãi đáp.

- Ngoài bốn phương thế lực ra, Địa Ngục giáo còn phát ra thư mời hướng đến các cao thủ tinh anh tại Loạn Tiên Hải, có thể nói Tinh Vương Chiến tại đây tập trung rất nhiều cường giả.

Đoàn người dừng lại trước một tòa khách điểm nổi bật bên trong Kỳ Xà thành, Triệu Cao sau đó quay người lại.

- Đây là nơi nghỉ ngơi của quý đường. Còn bốn ngày nữa là Tinh Vương Chiến khởi tranh, thế nên đoạn thời gian này các vị tự nhiên sinh hoạt, thế nhưng chú ý đến một chút quy tắc cũng như những địa phương không được phép đến nơi như trước đó văn bối đã giải thích sơ qua.

Nói xong, Triệu Cao sau đó dẫn theo đám đệ tử Địa Ngục giáo rời đi.

- Vào trong thôi.

- Khoan đã.

Cáo biệt Triệu Cao, Tần Trọng trưởng lão để cho đám đệ tử đi vào trong khách điểm ổn định nghỉ ngơi thì bỗng nhiên một thanh âm vang lên.

Người vừa mới lên tiếng lại chính là Tôn Lôi.

- Tôn Lôi, có việc gì?

Một vị trưởng lão nhướng mày hỏi.

- Bẩm trưởng lão, hãn không phải đệ tử Ngân Nguyệt Hải đường, sao có thể ở cùng với Hải đường đệ tử?

Tôn Lôi tay chỉ về phía Tinh Hồn, gương mặt lộ ra vẻ tức giận. Xem ra oán khí của hãn đối với Tinh Hồn chưa hề giảm bớt, ngược lại còn tăng thêm.

- Đệ tử cảm thấy Hải đường chiếu cố hãn đến Kỳ Xà thành là quá đủ, bây giờ đã đến nơi, nên cảm thấy đường ai nấy đi.

Vừa nói, Tôn Lôi vừa liếc mắt nhìn Tinh Hồn, trong lòng nở nụ cười lạnh, muốn xem xem biểu cảm của Tinh Hồn trông như thế nào.

Chúng nhân đồng thời im lặng, vạn ánh chú mục nhìn lên người hãn.

Kỳ Xà thành long xà hỗn tạp, tuy ngoài mặt nhìn thì bình yên, tuy nhiên bên trong sóng ngầm vô cùng nguy hiểm. An toàn nhất chính là tập hợp thành một nhóm, tựa như Ngân Nguyệt Hải đường chẳng hạn, như vậy mới không bị người ta bắt nạt.

Tôn Lôi lại muốn đuổi Tinh Hồn ra khỏi Ngân Nguyệt Hải đường nhóm người, không cần đoán cũng biết tên này đang có mưu đồ xấu, muốn để cho Tinh Hồn phải chịu thiệt tại Kỳ Xà thành.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 267: Quần Ma

Trần Mộng Dao biến sắc, dường như đoán ra được mục đích của hắn là gì, nội tâm tức giận, định lên tiếng thì bỗng bị Trần y sư lắc đầu ra hiệu.

Vừa nói, Tôn Lôi vừa nhìn sắc mặt của Tần Trọng trưởng lão, chỉ thấy Tần Trọng trưởng lão vẻ mặt như thường, tựa hồ không mấy quan tâm đến chất vấn của hắn, cũng không mở miệng nói giúp Tinh Hồn, làm như không nghe thấy.

Xem ra Tần Trọng trưởng lão cũng đang muốn nhìn xem thử tâm ý của Tinh Hồn như thế nào.

Sau một giây im lặng, Tinh Hồn mới nhìn Tần Trọng trưởng lão, ôm quyền kính lễ:

- Đa tạ tiền bối khoản thời gian này đã giúp đỡ, tương lai có cơ hội liền báo đáp.

Vừa nói, hắn vừa vái một quyền cảm tạ, sau đó xoay người rời đi.

Trần Mộng Dao thấy vậy, ánh mắt khó coi, bất quá bởi vì trước đó phụ thân của nàng là Trần y sư đã đánh tiếng không muốn nàng can dự vào quyết định của Tinh Hồn, tuy thường ngày Trần y sư đối với nàng rất hay bốn cột, nhưng như vậy không có nghĩa là nàng dám cãi lại Trần y sư.

Bất quá, đối với Tinh Hồn, trong lòng nàng có một cảm giác kỳ lạ, thấy hẫng xoay người bỏ đi như vậy, bất chợt nội tâm đượm buồn.

Tôn Vân đứng nhìn theo Tinh Hồn bỏ đi, khóe miệng nhếch lên một nụ cười lạnh, trong mắt ám quang thoáng qua, sau đó lại liếc nhìn Tôn Lôi.

Kỳ thực chuyện bên trong đó chính là do Tôn Vân làm ra, còn Tôn Lôi chỉ là người phát ngôn thay hẫng mà thôi.

Còn chưa kịp đắc ý thì bỗng nhiên thấy Trần Mộng Dao chạy theo sau Tinh Hồn, nụ cười trên gương mặt của Tôn Lôi đông cứng lại, trông cực kỳ khó coi.

- Khoan đã, cái này ngươi cầm lấy.

Chạy đến kéo Tinh Hồn lại, Trần Mộng Dao nhét vào tay hẫng một cái nhẫn trữ vật, lại nói tiếp:

- Trong đây có một ít linh thạch, ngươi giữ lấy.

Nhìn bộ dạng Tinh Hồn thoát trông vô cùng bình thường, sợ rằng hẫng không có đủ linh thạch để tiêu xài, vậy nên nàng liền lấy linh thạch của mình đem đưa cho hẫng sử dụng.

Tinh Hồn bất ngờ, nữ nhân này chỉ mới quen biết vài ngày mà đã quan tâm nhiều đến hẫng như vậy. Chỉ là việc làm này của Trần Mộng Dao có hơi dư thừa. Tinh Hồn trên người mang theo bảo khố Thần Thiết môn, làm gì có chuyện thiếu đi linh thạch tiêu dùng được.

Vì không muốn khiến cho Trần Mộng Dao xấu hổ, thế nên Tinh Hồn đành phải nhận lấy số linh thạch của nàng, không quên mở miệng cảm ơn:

- Đa tạ, sau này có duyên thì gặp lại.

Rốt cuộc sau đó vẫn là rời đi, không có chút nuối tiếc gì cả.

Bất quá, đó chỉ là cảm xúc của hần mà thôi, còn đối với Trần Mộng Dao nội tâm cảm giác hụt hẫng, tựa hồ như vừa mới đánh mất đi một thứ gì đó.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Kỳ Xà thành phi thường rộng lớn, so với Phong Lâm thành tuy rằng bé hơn một chút, nhưng độ xa hoa lộng lẫy thì không thua kém bao nhiêu.

Trên đường lớn người càng lúc càng nhiều, dĩ nhiên nguyên nhân là bởi vì Tinh Vương Chiến nhiều năm mới thử hành một lần kia.

Bóng trời đã ngã về tây, ánh tà dương bắt đầu buông xuống, chuẩn bị nhường chỗ cho bóng đêm bất tận.

Tinh Hồn bóng dáng xuất hiện, hần tiến vào một khách điểm bên đường, so với khách điểm nghỉ ngơi của Ngân Nguyệt Hải đường nghỉ ngơi thì không bằng, có điều lượng người ra vào Kỳ Xà thành ngày một đông, tìm được một chỗ nghỉ ngơi đã là quá tốt.

- Khách quan, mời vào mời vào.

Vừa mới bước vào trong thì một tên người làm của khách điểm chạy ra đón tiếp hần.

- Khách điểm còn phòng chứ?

- Ha ha, vừa may vẫn còn ba phòng.

- Tốt, chuẩn bị cho ta một phòng, đồng thời lấy cho ta một vò rượu và một ít thức ăn.

Tinh Hồn gật đầu, sau đó dặn dò gã tiểu nhị, sau đó bước tới một bàn vắng người, ánh mắt hướng nhìn về một nơi xa xăm.

Bên trong khách điểm, không gian khá rộng, lại rất nhiều người tập hợp lại một hướng, tiếng người rôm rả, tựa hồ đang bàn luận một chuyện kịch tính nào đó.

- Các người biết không, Thiên Kiếm tông, tông môn thực lực mạnh nhất Phi Lan châu vừa xảy ra một chuyện vô cùng hấp dẫn.

Nguyên lai bọn họ tập hợp lại là bởi một ông lão bộ dạng sần đời đang say sưa kể chuyện, trên tay cầm một chiếc quạt không ngừng đập vào bàn, tạo ra sự chú ý khiến cho người ta tập trung đến.

- Lão già, còn không mau kể.

- Đừng vòng vo nữa, rốt cuộc ở Thiên Kiếm tông đã xảy ra chuyện gì?

Thấy ông lão vẫn chưa muốn bắt đầu kể chuyện, có không ít người nóng tính gầm lên, thả xuống uy áp.

- Đừng vội đừng vội, để tiểu nhị mang lên chút đồ uống đã. Lão phu tuổi tác đã có, không được cường tráng như mấy tên thanh niên các người.

Chỉ thấy ông lão hừ một tiếng, làm ra bộ dạng mệt mỏi, vừa thở dốc vừa chờ đợi.

- Hừ, thần thần bí bí.

Một tên đại hán tức giận, sau đó lấy xuống một cái túi da ném về phía ông lão, sau đó nói tiếp:

- Mau kể đi, nếu không có gì hấp dẫn, lão tử liền vứt hết bộ râu mà lão đắc ý.

- Hừ hừ, lão phu có bao giờ làm các người thất vọng chưa hả? Đừng có coi thường Bạch Ly này.

Vừa nói, ông lão tự xưng Bạch Ly vừa đếm số linh thạch bên trong túi da, cảm thấy số lượng đã đủ, lão ta khóe miệng nhếch lên một nụ cười, tinh thần ngay lập tức trở nên xông xáo.

- Mặc dù ở Loạn Tiên Hải, nhưng có lẽ các người cũng biết về Thiên Kiếm tông đúng không.

Ông lão Bạch Ly bắt đầu kể chuyện, sơ lược về lịch sử của Thiên Kiếm tông.

- Thiên Kiếm tông hiện tại một tông môn vô cùng mạnh mẽ đứng đầu Phi Lan châu, tông chủ Thiên Kiếm tông Vô Cực kiếm tiên thực lực trác tuyệt, nghe nói đã muốn vắn đỉnh Cửu Thiên Huyền Tiên cảnh giới. Thiên Kiếm tông danh khí hưng thịnh, bên trong vô số thiên tài xuất hiện, mà nhắc đến thiên tài thì không thể không nói đến tuyệt thế kỳ tài vạn năm có một Dương Thiên Quân.

Tinh Hồn lặng lẽ ngồi ở một góc nhâm nhi chén rượu, tai không quên hướng về phía đám đông tụ tập, lắng nghe ông lão tên gọi Bạch Ly kể chuyện.

- Chỉ là chuyện lão phu kể đến không liên quan đến Dương Thiên Quân, cơ hồ so với truyền kỳ về tên yêu nghiệt đó còn muốn hấp dẫn hơn.

- Nhắc đến, một trăm năm trước, các người có nhớ đến Thiên Kiếm tông từng xuất hiện một tên phản đồ không?

Bạch Ly ánh mắt quét nhìn xung quanh, miệng cười khà khà.

- Còn nhớ, phản đồ đó nghe nói bây giờ đã trở thành đệ tử Địa Ngục giáo, nghe nói thiên phú của hắn tuy bình thường, thế nhưng công pháp tu luyện vô cùng tà ác, trong đồng giai cơ hồ vô địch thủ.

Một người khác trong đám đông lên tiếng.

- Chí phải, đó chính là Huyết Công Tử, một trong số các thiên kiêu chi tử của Địa Ngục giáo.

- Lão già, lão nhắc đến hắc ta là có ý gì?

- Hắc hắc, lão phu muốn nói, thời điểm sau một trăm năm, Thiên Kiếm tông một lần nữa xuất hiện phản đồ. Mà tên phản đồ này, so với Huyết Công Tử còn muốn yêu nghiệt hơn.

Bạch Ly giọng cười âm tà khiến cho nội tâm người ta càng lúc càng kích thích.

- Sao? Thiên Kiếm tông lại xuất hiện phản đồ. Mà so với Huyết Công Tử còn yêu nghiệt hơn?

- Lão già, kể nhanh đi, ta tò mò muốn chết đây.

- Chậm... lão phu tuổi đã cao, vì vậy...

Thở dài một tiếng mệt mỏi, miệng ho lộ khụ, vậy là ngay lập tức có một túi da chứa linh thạch bay về phía Bạch Ly, một giây trước đó mệt mỏi, một giây sau tràn ngập sinh lực.

- Khụ khụ... lão phu lại tiếp tục. Lại nói về Huyết Công Tử, khi hắc giết chết một gã đồng môn đệ tử rồi đào thoát khỏi Thiên Kiếm tông, hắc bị Kiếm các chủ nhân Tư Mặc kiếm tiên tự mình truy sát, rốt cuộc may mắn được hộ pháp của Địa Ngục giáo Ma Luân pháp vương trên đường hành tẩu nhìn trúng. Giữa Ma Luân pháp vương và Tư Mặc kiếm tiên xảy ra một trận đại chiến, Tư Mặc kiếm tiên thất bại, còn Ma Luân pháp vương mang đi Huyết Công Tử, kể từ sau đó, Huyết Công Tử một đường thành danh.

Ngừng lại một lúc, uống vào một ngụm nước trà, Bạch Ly lại tiếp tục.

- Mà tên phản đồ xuất hiện đằng sau Huyết Công Tử một trăm năm, nghe nói hần bên trong Thiên Kiếm tông không có danh tiếng, cứ nhiên bị các đệ tử khác chèn ép một cách rất quá đáng, tức nước vỡ bờ, thế là một kiếm chém chết những kẻ đã chèn ép hần.

- Bá đạo vậy sao?

Một người gương mặt có chút không tin tưởng, kinh hô một tiếng.

- Hắc hắc, theo lão phu suy đoán thì tên phản đồ kia cố ý che giấu thực lực, có lẽ là để khi Đằng Long Chiến bắt đầu thì mới bộc lộ phong quang của mình. Đáng tiếc, Đằng Long Chiến còn chưa bắt đầu mà họa đã rơi xuống đầu.

Ngồi lắng nghe câu chuyện, Tinh Hồn khe khẽ lắc đầu. Người mà Bạch Ly đang kể chính là hần, bất quá so với những gì hần trải qua thì qua lời ông lão này còn muốn kinh thiên động địa hơn gấp mấy lần.

Không thể không khâm phục cái miệng cùng trí tưởng tượng của lão ta, cơ hồ như tận mắt chứng kiến toàn bộ câu chuyện, thật là lợi hại.

Chẳng muốn hứng thú với câu chuyện, Tinh Hồn chuẩn bị bỏ đi thì bỗng từ bên ngoài có hai người xuất hiện.

Tinh Hồn vô ý đảo mắt nhìn, chỉ thấy đó là một ông lão râu tóc bạc phơ, một thân đạo bào củ kỹ, vô tình tạo ra một loại phong thái tiên phong đạo cốt, này không phải cố ý làm ra, mà thực sự là đó chính là phong thái của ông lão, trông cứ như cao nhân đắc đạo. Trên tay ông lão cầm một khúc tre treo một tấm vải ghi ba chữ xem tướng số.

Đi cùng với ông lão bộ dáng cao nhân này là một tiểu cô nương thấp bé, tuổi chừng mười ba mười bốn, trên đầu cột hai bím tóc, gương mặt tròn xoe, đôi mắt lấp lánh, tay cầm một cây kẹo, ăn một cách thích thú.

Hai ông cháu này tiến vào bên trong khách điểm mà không hề có người nào chú ý đến, có lẽ nguyên nhân là do đều bị ông lão kể chuyện Bạch Ly hút hết sự hấp dẫn.

Chỉ thấy hai ông cháu vậy mà đi đến chỗ bàn của Tinh Hồn, ông lão nhìn Tinh Hồn, nhẹ giọng hỏi:

- Tiểu hữu, lão phu có thể ngồi cùng được chứ?

Tinh Hồn đôi mắt ngạc nhiên nhìn ông lão, không hiểu sao nhìn ông lão thoát trông tầm thường này lại có cảm giác nhìn không thấu.

- Tiên bối cứ tự nhiên.

Gật đầu đồng ý, đồng thời ra hiệu để hai ông cháu ngồi xuống.

Để ý tiểu cô nương kia, mới nhỏ mà đã đáng yêu như vậy, sau này lớn lên tuyệt đối là hồng nhan họa thủy, khiến cho lòng người mê đắm.

- Tiểu hữu, chúng ta dường như rất có duyên, hay là lão phu xem cho người một quẻ.

- Không cần, ta không tin tưởng thuật chiêm tinh.

Tinh Hồn lãnh đạm nói.

Nhắc đến tướng số, thậm chí trong lòng hắn đã bị lưu lại một cái ấn tượng xấu khi còn là một gã tu sĩ tại Huyền Thiên Giới. Nếu hiện tại là năm đó, có lẽ hắn đã xuất thủ với ông lão mà không cần bất kỳ lý do gì, nhưng hiện tại, tính cách thu liễm, đối với chuyện đó cũng đã phai nhạt dần.

- Tiểu hữu không tin tưởng số mệnh của mình?

- Không phải không tin tưởng, mà là không muốn bị đoán trước, không muốn nhìn thấu. Ta từ lâu đã chấp nhận nó, những chuyện trong

tương lai, hết thấy tự nhiên mà đến, tự nhiên mà đi.

Tinh Hồn ánh mắt vô ý nhìn về phương xa, trong đôi mắt lạnh nhạt thoáng qua một tia đượm buồn khó thấy.

Mà ông lão tướng số này, không nghĩ đến lại nhìn ra được một tia u oán này, chỉ là ông lão không muốn dò hỏi, chỉ mỉm cười hiền từ.

- Tiểu ca ca, người khí vận rất xấu.

Ngồi bên cạnh ông lão, nếu để ý thì ngay từ đầu, tiểu cô nương này ánh mắt lúc nào cũng nhìn chăm chăm Tinh Hồn, trong đôi mắt thơ ngây trong veo lóe lên một tia nghi hoặc.

Nghe tiểu cô nương này nói, Tinh Hồn chân mày nhướng lên, ánh mắt chuyển dời từ hư không sang cô bé, chỉ là hắn không đáp lại.

- Tiểu ca ca, người hình như đang rất loạn, tà khí quẩn thân, nếu như không cẩn thận sẽ bị nhập ma đó.

Tiểu cô nương lại nói tiếp.

“Nhập ma?”

Gương mặt Tinh Hồn thoáng trầm xuống. Nhập ma sao? Kể từ lúc người trong lòng hắn ngã xuống thì hắn đã chẳng quản đến chuyện nhập ma hay không nhập ma nữa rồi. Thứ hắn quan tâm đến, cũng là ý niệm của hắn, đó chính là hồi sinh lại nàng mà thôi.

- Tiểu Linh, không được nói bậy.

Ngồi bên cạnh, có lẽ ông lão cũng phát giác ra được chuyện gì, vội nhắc nhở cô bé một câu, sau đó mới nhìn Tinh Hồn, nói tiếp:

- Tiểu Linh từ nhỏ đi theo lão phu, cầm nghề tướng thuật thành thói quen, tiểu hữu chớ để ý.

- Không sao, ta không để ý lắm.

Thực ra còn một câu nữa hẳn muốn nói, đó chính là xác nhận tiểu cô nương gọi là Tiểu Linh nói rất chính xác.

Bên cạnh Tiểu Linh, ông lão ánh mắt hơi nghiêm lại, trên người ẩn ẩn một tia huyền cơ, lại nói tiếp:

- Bất quá Tiểu Linh nói rất đúng, tiểu hữu sau này hãy cẩn thận, sát khí của tiểu hữu rất mạnh, ngộ nhỡ rơi vào ma chướng, liền tương lai vạn kiếp bất phục.

- Đa tạ tiên bối quan tâm, nhưng ta tự có tín niệm riêng. Tạm biệt.

Tinh Hồn thái độ lãnh đạm, nói rồi liền đứng dậy, không quên đặt xuống bàn vài khối linh thạch hạ phẩm, sau đó quay lưng đi lên trên tầng hai, trở về phòng để nghỉ ngơi.

Ngồi bên dưới, hai ông cháu hành nghề xem thường không có ý định bỏ đi. Thời gian từ từ trôi, ông lão Bạch Ly kể chuyện đã kết thúc, bóng người cũng dần thưa thớt đi.

Chỉ thấy ông lão Bạch Ly bước về phía bàn hai ông cháu xem tướng đang ngồi, bộ dạng lười nhát ngồi xuống ghế.

- Thế nào rồi?

Dường như giữa hai bên đã quen biết từ trước, thế nên ông lão Bạch Ly nói chuyện vô cùng tự nhiên.

- Nhìn không thấu.

Ông lão miệng nở nụ cười, lắc đầu đáp.

- Hư Thần tinh nho nhỏ này cũng có người khiến lão ăn mày nhà người nhìn không thấu, hắc hắc... thú vị.

- Đại Thiên Thế Giới không thiếu điều kỳ dị, ta xem thiên cơ, bất quá cũng chỉ là xem trộm một chút, há dám nói nhìn thấu nhân sinh vạn vật?

Đáp lại câu nói của ông lão Bạch Ly một cách nhàn nhạt thông dong, chỉ là trên gương mặt lộ ra một tia bất đắc dĩ.

- Nhưng cũng nói lại, trước giờ lão phu gặp qua nhiều người, chỉ có hai người khiến lão phu cảm thấy không thấu nhất.

- Lão ăn mày, người muốn nhắc đến hẳn?

Sắc mặt ông lão Bạch Ly biến đổi, trong một khoảng khắc trở nên nghiêm túc.

Chỉ thấy ông lão xem tướng gật đầu, rồi lại nói tiếp.

- Cả hai đều rất giống nhau, đều là những kẻ có tướng mệnh Quần Ma.

- Quần ma hiện, thiên hạ loạn. Ngăn ngủ vài trăm vạn năm lại xuất hiện hai kẻ mang tướng mệnh Quần Ma, Đại Thiên Thế Giới, chỉ sợ ngày sụp đổ không còn xa.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 268: Thiên Đạo Đã Chết

Thở dài một tiếng, vẻ đùa giỡn bất cần trên gương mặt ông lão Bạch Ly biến mất, thay vào đó là một nỗi lo lắng.

- Người có tướng mệnh Quần Ma lợi hại như vậy?

Tiểu Linh không hiểu được thâm ý của hai ông lão kia, trên tay vẫn cầm chiếc kẹo hồ lô, vô ý hỏi một câu.

Ông lão Bạch Ly thì cười cười không đáp, còn ông lão xem tướng thì nhẹ nhàng xoa đầu cô bé.

Người có tướng Quần Ma lợi hại như thế nào? Chỉ cần nhắc đến thôi đã chẳng khác gì ngũ lôi oanh đỉnh, như sấm bên tai, đó là kẻ khiến cho cả Đại Thiên Thế Giới khiếp sợ, thử hỏi có chỗ nào không lợi hại.

Bất quá, câu hỏi này của Tiểu Linh, cả hai ông lão đều không muốn trả lời, cũng không muốn nhắc đến, vì cái tên đó thực sự quá úy kỵ.

- Sau này tự nhiên người sẽ biết.

Ông lão xem tướng chậm rãi nói, ánh mắt lại chuyển sang ông lão Bạch Ly, nói tiếp.

- Tương lai vô định, dù là lão phu cũng không nắm bắt được hết thảy. Nhân sinh thế gian, từ lúc sinh ra cho đến lúc tận diệt, trong nhân sinh gặp bất hạnh hay vui vẻ, chúng sinh đều quy về thiên đạo. Nhưng mấy ai biết được, từ rất lâu, thiên đạo đã chết. Thứ chúng ta đi tìm, chỉ là một tia hy vọng.

Thở dài một tiếng, sau đó ông lão đứng dậy, tay với tới cầm lấy khúc tre hành đạo của mình, rồi nắm tay Tiểu Linh xoay người rời đi.

Ngồi lại đó, ông lão Bạch Ly gương mặt trầm tư, sau đó chợt hỏi:

- Thiên Cơ, lão muốn đi đâu?

- Lão phu cũng không biết, số mệnh sẽ chỉ đường.

Trên gương mặt hiền từ của ông lão xem tướng nở một nụ cười hiền từ, trong ánh tà dương yếu ớt chuẩn bị tắt đi, bóng dáng hai ông cháu dần biến mất.

Khi đến không ai biết, khi đi cũng chẳng ai hay, hành tung bất định, tựa như một cơn gió.

Lắc đầu thở dài một tiếng, ông lão Bạch Ly đứng dậy khỏi ghế, ánh mắt nhìn nơi hai ông cháu xem tướng biến mất, rồi sau đó lại nhìn về phía nơi Tinh Hồn đang nghỉ ngơi, trong ánh mắt thoáng hiện một tia linh động.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Đêm đến, gió lạnh thổi qua tòa thành trì rộng lớn xa hoa.

Ở bên ngoài, ánh đèn vẫn chưa tắt ngúm, vẫn có rất nhiều hoạt động diễn ra, đa phần là các tiên giả ngồi lại với nhau bàn luận chuyện nhân sinh, khiến cho âm thanh buổi đêm tại Kỳ Xà thành không hề ngơi bớt.

Trong gian phòng lặng lẽ tịch mịch, lơ lửng trên chiếc giường trống là một tia sáng nhỏ, nếu không tinh mắt thì khó lòng phát hiện.

Tia sáng nhỏ đó chính là không gian giới vật chứa bảo khố của Thần Thiết môn, Tinh Hồn hiện tại đang ở bên trong không gian này để tu luyện.

Sau trận đại chiến với Vô Cực kiếm tiên, nhìn bên ngoài thì không thấy có điểm gì nguy hiểm, thế nhưng bên trong nội thể thì chịu tổn thương phi thường nghiêm trọng, vậy nên điều cấp thiết hiện nay đó chính là cần phải điều trị những thương thế này hoàn hảo như ban đầu, bằng không sau này sẽ gặp rất nhiều trở ngại trên con đường tu hành.

Thần Thiết môn trước khi bị hủy diệt chính là một tông môn mạnh mẽ, so với Thiên Kiếm tông chỉ có hơn chứ không kém, vậy nên trong bảo khố chứa rất nhiều đan dược, dù là tiên giả mới tấn thăng cho đến Cửu Thiên Huyền Tiên cảnh giới cũng tồn tại.

Tiện nghi được cái bảo khố này, công đầu thuộc về Tiểu Ứng Long.

Thả xuống âm tà sát khí mà trước đây hãm tích góp bên trong phế tích Thần Thiết môn, phòng ngừa trường hợp Trấn Ngục Huyền Thể xảy ra biến cố, quả nhiên ngày đó cần thận là không sai lầm, bằng không muốn chữa trị dứt điểm vết thương, cơ hồ phải tốn một khoảng thời gian rất dài.

Âm tà sát khí phủ xuống xung quanh thân thể, khí lạnh bao trùm không gian, Tinh Hồn ngồi xếp bằng lại, tinh thần tập trung, vận chuyển Hồn Nguyên Thiên Thần Quyết bắt đầu thổ nạp.

Âm tà sát khí không phải thứ khiến cho Thể Đạo Liên hứng thú, vì vậy quá trình vận hành âm tà sát khí tiến vào thân thể không gặp bất kỳ vấn đề gì, toàn bộ đổ dồn về thần bí châu tại đan điền.

Nằm lơ lửng chính giữa, chỉ thấy thần bí châu chậm rãi luyện hóa âm tà sát khí đậm đặc này, trong lúc tập trung luyện hóa, bỗng nhiên Tinh Hồn

phát hiện, hạt châu này màu sắc đang dần dần biến đổi.

Nhớ lại trước đây khi bị Vô Cực kiếm tiên truy sát, trong lúc vô thức, dường như hạt châu này tự thân kích hoạt một luồng năng lượng thần bí khiến cho tam đạo tiên phù: Hồn Độn Tiên Phù, Thôn Phệ Tiên Phù và Không Gian Tiên Phù phát huy toàn bộ sức mạnh cực hạn, nhờ vậy mà bản thân mới thoát được một kiếp.

Ngắm đến, từ khi hạt châu này thay thế vị trí Trấn Ngục Huyền Thai, dần dần Tinh Hồn phát hiện, quá trình thích ứng giữa Trấn Ngục Huyền Thể và Hư Không Chiến Thể vô cùng nhanh chóng, thậm chí không hề xảy ra chuyện xung đột giữa hai loại công pháp.

Chỉ thấy hạt châu sau khi hấp thu toàn bộ âm tà sát khí mà hãn thổ nạp vào thì bỗng lóe lên một vệt ám quang, ở chính giữa hạt châu không ngờ lại xuất hiện một đồ dạng cá chép màu trắng.

Sau khi luyện hóa xong, từ hạt châu một nguồn năng lượng ấm áp được thải ra, năng lượng này vô cùng hiền hòa, nó tiến vào những vết thương cho chiến đấu tạo thành rồi chậm rãi chữa trị.

Thời gian chậm rãi trôi qua, Tinh Hồn hai mắt từ từ mở ra, bên trong lấp lánh ánh quang.

Trấn Ngục Huyền Thể, coi như đã được chữa trị dứt điểm. Quá trình diễn ra thuận lợi và nhanh chóng, thứ nhất là nhờ gian mật thất, thứ hai là nhờ thần bí châu kia.

“Đồ dạng hình cá chép, nó có ý nghĩa gì nhỉ?”

Hạt châu này trước đây Tinh Hồn vô tình nhặt được trong một hang động băng, sau khi nó cưỡng ép dung nhập vào cơ thể hãn thì liền thay thế Trấn Ngục Huyền Thể.

Nhiều khi muốn bức nó ra ngoài cơ thể để quan sát tìm hiểu bí mật của nó, chỉ là hiện tại hắc vẫn chưa có khả năng này.

Chỉ ít là hiện tại, hạt châu đối với hắc chỉ có lợi chứ không có hại, vậy nên tạm thời đặt vấn đề hạt châu sang một bên, đến khi nào có đủ khả năng thì lại xử lý nó sau.

Kế tiếp chính là khôi phục lại nguyên lực, thần niệm tùy động, trước mặt Tinh Hồn xuất hiện rất nhiều đan dược, đây đều là đan dược cao cấp dùng cho tiên giả hậu kỳ Địa Tiên cảnh trở xuống, giá bên ngoài phi thường đắt đỏ.

Dĩ nhiên, với một kẻ nắm trong tay một cái bảo khố của một tông môn, chừng này đối với hắc mà nói thì chỉ là gân gà mà thôi. Không chút để tâm, thả ra chín không gian động thiên, Tinh Hồn tiếp tục chìm sâu vào việc tu hành.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Cũng trong đêm ấy, khi mà Tinh Hồn đang tập trung vào vấn đề của bản thân thì ở một nơi khác, có những kẻ đang âm thầm muốn tính kế hắc.

Tại một góc lầu, không gian rộng rãi thoáng đãng, bên trong có bảy bóng người đang tụ tập luận bàn với nhau, nhìn sắc mặt người nào người nấy, biểu hiện như đang chờ đợi ai đó đến.

Mấy tên này mặc y phục giống nhau, y phục màu xanh có hoa văn hình ánh trăng ẩn sau đám mây, dĩ nhiên chính là đám đệ tử Ngân Nguyệt Hải đường.

Chủ trì trong bàn rượu này, còn ai khác ngoài thiên kiêu chi tử Ngân Nguyệt Hải đường Tôn Vân.

Sau đó một lúc, từ bên ngoài có tiếng gõ cửa.

- Vào đi.

Ngồi bên cạnh Tôn Vân, Tôn Lôì mở miệng hô.

Sau tiếng nói của hã, ở bên ngoài có khoảng sáu người khác đi vào, một trong số sáu người đó thì có một tên thuộc về Ngân Nguyệt Hải đường.

Khi thấy Tôn Vân, Tôn Lôì cùng những người khác, hã ta liền ôm quyền cung kính:

- Tôn Vân sư huynh, năm người này đều là cao thủ Địa Tiên cảnh, thực lực đã được ta kiểm chứng qua, đối phó tên đó hoàn toàn không phải vấn đề.

Nói với Tôn Vân xong, hã ta lại quay sang nhìn năm tên tráng hán tự hã dẫn đến, nói tiếp.

- Đây là Tôn Vân, sư huynh của ta, đồng thời cũng là người muốn thuê các vị.

Trong số năm người cùng với hã ta đi vào, đứng chính giữa là một tên đại hán đầu trọc, vai u bắp thịt, vô cùng cường hãn, tu vi cũng chính là cao nhất – hậu kỳ Địa Tiên cảnh.

Hã bước đến trước mặt đám Tôn Vân, trên thân thể thả ra một cỗ hung sát bá khí, ngồi xuống trước mặt Tôn Vân, thái độ không chút nể nan, thanh đại đao trên tay đập xuống bàn, tạo nên một tiếng động lớn.

Cơn gió mạnh thổi vào mặt Tôn Vân, Tôn Lôì và những đệ tử Hải đường khác, không khỏi khiến cho bọn họ khó chịu. Gia hỏa đầu trọc này vậy mà không đặt bọn họ vào trong mắt.

- Lão tử gọi là Thiết Chân. Nói đi, ngươi muốn giết người nào?

Giọng nói Thiết Chân rất lớn, nghe cứ như âm thanh hổ rống, bên trong tràn đầy mãnh lực.

Thiết Chân vô lễ như vậy, nghiêm nhiên khiến cho Tôn Lôi tức giận, gương mặt khó coi chuẩn bị có ý định dạy cho Thiết Chân một bài học, thế nhưng ngay lập tức đã bị Tôn Vân ngăn lại, khóe miệng nhếch lên một nụ cười.

- Ta nghe nói Kỳ Xà thành bên trong cấm không được giết người...

- Người không cần lo lắng. Thúc thúc của ta là trưởng lão phụ trách Kỳ Xà thành, chỉ cần đối phương không phải nhân vật thân phận đặc biệt thì hoàn toàn không vấn đề.

Thiết Chân chắc nịch nói.

- Tốt, vậy thì ta không cần lo lắng nữa. Tôn Lôi, lấy đồ ra.

Trước đó nghe nói Thiết Chân là một tên cuồng đồ tại Kỳ Xà thành, hôm nay gặp mặt quả nhiên không sai. Tôn Vân thành ra không phải lo lắng, liền ra hiệu để cho Tôn Lôi lấy ra vật phẩm giao dịch.

- Đây chỉ mới là một nửa, nếu như giết được hãn, ta liền giao phần còn lại.

Tôn Lôi đặt một cái nhẫn trữ vật lên bàn, đứng bên cạnh, Tôn Vân ngữ điệu trầm ổn nói.

Chỉ thấy Thiết Chân thò tay lấy chiếc nhẫn trữ vật, thần niệm truyền vào đó, một giây sau gương mặt của hãn ta biến thành tươi cười vui vẻ.

- Tốt, người cứ chờ tin tức từ ta. Huynh đệ, đi.

Cười lạnh một tiếng, sau đó Thiết Chân liền dẫn theo bốn tên huynh đệ của hãn rời khỏi khách điếm.

- Sư huynh, mấy tên Thiết Chân có khả năng giết được hãn chứ?

Trông thấy Thiết Chân đã hoàn toàn rời khỏi, Tôn Lôi lúc này mới lên tiếng.

- Tôn Lôi sư huynh chớ lo, ta đã tìm hiểu kỹ về tên Thiết Chân này.

Khi Tôn Lôi hoài nghi về đám Thiết Chân, tên đệ tử đã đưa đám Thiết Chân tới đây mở miệng giải thích:

- Thiết Chân hãn ta thực lực rất mạnh, từng nhiều lần thực hiện kiểu giết người này, đằng sau lại có thêm một tên sư thúc bao che, thành ra không cần phải lo lắng hành vi làm việc.

- Ta chỉ là muốn đề phòng một chút thôi.

Tôn Lôi trước đây cuồng ngạo, không xem Tinh Hồn ra gì, nhưng rốt cuộc bị Tinh Hồn đánh bại một cách dễ dàng, trong ấn tượng của hãn thì Tinh Hồn cơ hồ vẫn đang che dấu thực lực.

- Nếu như vậy, hay là ngày mai chúng ta cùng đến khách điểm đó quan sát.

- Được, ta cũng có ý định đó.

Trái ngược với Tôn Lôi, Tôn Vân vô cùng nhàn nhã.

Hãn không trực tiếp xuất thủ với Tinh Hồn, bởi vì hãn cho rằng với địa vị của mình, trực tiếp đối phó chỉ khiến hãn mất tay, thành ra hãn chỉ muốn làm người ở đằng sau hết thảy điều khiển. Cái cảm giác điều khiển người khác thật sự khiến cho hãn rất thích thú.

Một đêm an tĩnh trôi qua.

Kết thúc bế quan, từ trong mật thất đi ra. Trải qua một thời gian dưỡng thương, coi như đã khôi phục lại phần nào sức lực, hai trong số chín không gian động thiên đã được lấp đầy nguyên lực, miễn cưỡng có thể khiến hân hoạt động xung quanh Kỳ Xà thành này được rồi.

Đối với Tinh Vương Chiến gì đó, hân không có mấy quan tâm đến, chuẩn bị có ý định rời khỏi đây.

Bước xuống tầng dưới, ở một góc một đám người tụ họp lại, Tinh Hồn nhìn thấy ông lão tự xưng là Bạch Ly hôm qua vẫn đang say sưa kể chuyện phiếm, miệng nói khiến cho nước miếng văng đầy, thế nhưng ông ta kể chuyện đúng là quá hấp dẫn, không thể không ghé tai lắng nghe.

Khi Tinh Hồn bước xuống, bỗng nhiên trong nội tâm thoáng qua một tia ba động.

Dĩ nhiên ở trên tầng thứ hai kia đang có vài ánh mắt đang dõi theo bóng lưng hân, mà ánh nhìn này tràn ngập sát khí là đằng khác.

Thần thức Tinh Hồn rất mạnh, chẳng cần quay lại nhìn cũng biết được đối phương là ai.

Quả nhiên, dự đoán có biến không sai.

Chỉ thấy ở trước cửa ra vào xuất hiện năm bóng người, đứng ở trung tâm là một tráng hán đầu trọc, trên người mặc một chiếc áo phong phanh, để lộ ra thân thể cao to vạm vỡ.

- Đó không phải là Thiết Chân sao?

Tiếng động khá lớn, ngay lập tức dẫn phát sự chú ý của chúng nhân. Có không ít người liếc mắt đã nhận ra Thiết Chân này.

- Tên Thiết Chân này, mỗi lần xuất hiện đều không có chuyện gì tốt đẹp cả.

- Hay là có người nào đi đắc tội với Thiết Chân?

- Hấp dẫn, hấp dẫn à, chẳng biết người Thiết Chân muốn đối phó là ai đây.

Thiết Chân thân thể vạm vỡ bước vào, miệng gầm lớn một tiếng, thanh âm như hùng như hổ:

- Người ở dưới đây, toàn bộ rút hết ra ngoài cho lão tử.

Vừa nói, Thiết Chân vừa thả xuống uy thế cường đại, dĩ nhiên là tiên giả hậu kỳ Địa Tiên cảnh.

Đa số những người ở đây tu vi đều chịu thua kém Thiết Chân, bị hấn ta hù dọa một cái liền cấp tốc chạy hết ra bên ngoài.

Ông lão Bạch Ly khóe miệng nhếch lên một nụ cười, thân thể thoát ẩn thoát hiện trong đám đông, vậy mà ẩn nấp ở một góc không ai phát hiện ra được, ngay cả Tinh Hồn cũng như vậy.

Khách điểm đông người, chỉ vì một tiếng dọa nạt của Thiết Chân liền trở nên vắng vẻ vô cùng, chỉ còn lại năm người bọn hắn và Tinh Hồn mà thôi.

- Nguyên lai đó là kẻ khiến Thiết Chân động thủ.

Không khó để nhìn ra được, trong không gian khách điểm chỉ còn lại Tinh Hồn đứng yên tại chỗ, bất di bất dịch, đối diện với đám Thiết Chân.

- Chỉ là hậu kỳ Phù Tiên cảnh? Có điểm gì đặc biệt khiến cho Thiết Chân phải đích thân xử lý?

- Thiết Chân tên này rất cuồng ngạo, theo ta đoán, hẳn nhất định là đệ tử thuộc hạ của mình động thủ.

- Tên kia thật đen đuổi, động ngay vào tên diên Thiết Chân này.

-

Trông thấy khách hàng bỏ chạy hết, một tên tiểu nhị gương mặt khôn khéo chạy ra, hướng Thiết Chân cầu khẩn:

- Thiết đại gia, quán của chúng ta còn cần sống, có việc gì...

- Cút, chỗ Thiết đại ca làm việc, người lại muốn xen vào.

Không chút đồng cảm, đứng đằng sau lưng Thiết Cao, một tên vai u bắp thịt, gương mặt bặm trợn khác găm lớn một tiếng, thậm chí không thềm nề nang chường thẳng vào ngực tên tiểu nhị này.

Tiểu nhị tu vi bất quá chỉ là trung kỳ Phàm Tiên cảnh nho nho, làm sau chịu nổi lực lượng của tên bặm trợn tóc ngắn kia được, thân thể như một hòn đá tùy ý bị người ta ném đi, trông đáng thương vô cùng.

- Không biết lượng sức, lão tử hôm nay tâm trạng rất tốt liền bỏ qua cho người một mạng.

Đánh bay tiểu nhị, hẳn ra phun ra một bãi nước bọt, gương mặt tràn đầy kinh thường.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 269: Chưa Chiến Đã Bại

Tiểu nhị bị đánh bay đi một cách thê thảm, nhưng sẽ chẳng ai vì hấn mà ra mặt cả. Thế giới này nắm đấm to hết thảy nắm giữ đạo lý, tại Loạn Tiên Hải, điều này càng thêm rõ ràng.

Chỉ thấy tiểu nhị miệng thổ ra một ngụm máu lớn, gương mặt không huyết sắc, bên trong cơ thể có lẽ đã bị gãy đi vài khúc xương, ánh mắt tràn đầy sợ hãi, ráng hết sức gượng người dậy lết đi.

Tinh Hồn liếc nhìn tiểu nhị lê lết đi qua, gương mặt hấn không xuất hiện một chút gợn sóng, tựa như hết thảy đều là là tự nhiên.

Thế rồi, hấn cũng không quan tâm, bước chân tiếp tục, chỉ là hấn muốn đi nhưng có người không muốn.

- Người khác có thể đi, riêng người thì không.

Là tên đại hán đã đánh bay tiểu nhị bước đến gần Tinh Hồn.

Tên đại hán này thân thể vô cùng cao lớn, lưng hùm vai hổ, cả người tản ra một cỗ khí thế hung bạo, đứng bên cạnh Tinh Hồn, nhìn như một người khổng lồ và gã tí hon.

Hấn đặt đôi tay vạm vỡ rần chắc lên vai Tinh Hồn, đồng thời cúi gương mặt xuống sát vào tai Tinh Hồn, thanh âm tiếp tục vang lên:

- Người không có đắc tội gì với chúng ta cả, nhưng có người muốn giết người, thế nên làm phiền người đứng yên chịu chết vậy.

Hắn ta nói chuyện, căn bản không có đem Tinh Hồn đặt vào trong mắt, trong suy nghĩ của hắn, việc Tinh Hồn phải chết là một chuyện rất đổi bình tình.

Mặc dù trong tâm hơi nghi hoặc, một gã hậu kỳ Phù Tiên cảnh làm thế nào lại bị một đám đệ tử Ngân Nguyệt Hải đường muốn giết chết, bất quá đối phương đã đưa tiền, vậy thì cũng chẳng quản làm chi cho mệt.

- Lâm Hồ, người còn muốn cãi nhãi đến bao lâu? Mau mau giết hắn, lão tử cần muốn đi hảo hảo tâm sự với mỹ nhân.

Thiết Chân trông thấy đại hán Lâm Hồ đứng phí nước miếng thì bèn rống lên một tiếng.

- Hắc hắc, lão đại, ta tâm sự với hắn một chút thôi. Làm ngay đây.

Lâm Hồ cười cười, sau đó gương mặt bỗng chốc tràn đầy sát khí, ánh mắt nhìn Tinh Hồn như một cái xác lạnh vậy.

Đứng trên tầng thứ hai, Tôn Vân, Tôn Lôi cùng mấy tên đệ tử Ngân Nguyệt Hải đường đứng trên nhìn xuống, ánh mắt nhìn Tinh Hồn đầy cay nghiệt.

- Hắc hắc, hắn ta chết liền xác định.

Người dẫn dắt đám Thiết Chân cười cười, gương mặt rất đắc ý.

Tôn Vân gật đầu hài lòng, nói.

- Sau chuyện này, ta liền hảo hảo ban thưởng.

- Đa tạ sư huynh chiếu cố.

Tôn Vân thanh âm nhàn nhạt nói.

Nghe thấy Tôn Vân nói vậy, sắc mặt tên kia cứ như nhạt được vài, gương mặt vui mừng khôn tả. Tôn Vân tại Ngân Nguyệt Hải đường địa vị phi thường đặc biệt, nghe tin tức bên trong Hải đường đồn đại, chỉ cần Tôn Vân tại Tinh Vương Chiến xếp vào hạng mười liền chú trọng bồi dưỡng hẳn, tương lai tiền đồ vô lượng.

Bám đùi lớn Tôn Vân này, tương lai địa vị hẳn theo đó càng thêm cao, làm sao không vui mừng cho được. Thậm chí lúc này còn đang tưởng tượng về những ngày tháng màu hồng sau này nữa là.

Tôn Vân nhìn Tinh Hồn, trong đôi mắt sát khí lập lòe.

Mỗi lần nghĩ đến viễn cảnh Trần Mộng Dao nắm tay Tinh Hồn là hẳn cứ muốn tức điên lên. Nữ nhân mà hẳn truy cầu lại đi thân mật với một tên đàn ông khác, hẳn làm sao không tức giận?

Nhưng tất cả đều không sao nữa, bởi vì Tinh Hồn hôm nay đã định phải chết, nghĩ đến đây, tâm trạng Tôn Vân liền tốt lên hẳn.

Phía bên dưới kia, Lâm Hồ cánh tay khổng lồ vạm vỡ như một khối đồng thau, sức mạnh huy động vung tới nhắm vào thân thể Tinh Hồn mà đâm tới.

Một quyền tràn đầy sức mạnh, xung quanh vang lên tiếng không gian rít lên, nghe mà rợn người.

Không ít người đứng bên ngoài nhìn thấy cảnh tượng Lâm Hồ xuất thủ thì nhắm mắt lại, đồng thời thầm cầu nguyện cho Tinh Hồn, sau khi đầu thai cũng tìm nơi nào đó đầu thai tốt một chút, đừng có thể thảm như hiện tại.

Một tiếng ầm vang lên, một cơn gió mạnh thổi lan ra xung quanh, không ít bàn gập bị hất đổ.

- Như... như thế nào lại?

Trong suy nghĩ của nhiều người, Tinh Hồn hẳn phải chết không nghi ngờ, bởi vì Lâm Hồ sức mạnh thô bạo, tiếng tăm không nhỏ tại Kỳ Xà thành.

Nhưng trong khoảng khắc này, tất cả đều phải trở mắt há miệng kinh ngạc.

Người bên ngoài nhìn vào con người co rút, miệng há to đến mức có thể nhét vừa một quả trứng ngỗng.

Đám Thiết Chân thì đành chỉ việc uống rượu lại, gương mặt trong một giây liền ngưng trọng, ần ần trong đôi mắt hiện lên vẻ không thể tin nổi, như đang nhìn thấy một việc vô cùng lạ thường.

Còn đứng trên cao, cũng là những nhân vật đứng đằng sau vụ việc này, con người co rút liên tục, tràn ngập vẻ chấn kinh.

Lúc này không gian im lặng đến kỳ lạ.

Vạn ánh chú mục lúc này đã bị hướng đến vị trí của Tinh Hồn và Lâm Hồ.

Sở dĩ chúng nhân im bặt, tập trung ánh nhìn đến chỗ này, bởi vì một quyền uy lực kinh diễm kia của Lâm Hồ đã bị Tinh Hồn ngăn cản, mà ngăn cản một cách cực kỳ đơn giản, đó chính là giơ bàn tay ra ngăn cản.

Người rõ nhất tình huống này, không ai khác ngoài Lâm Hồ.

Khi hắn đánh vào Tinh Hồn, hắn như đang có cảm giác vừa mới đánh vào một bức tường thiết kiên cố vững chắc đến cực điểm, cánh tay to lớn

vạm vỡ của hắn lúc này đang run lên vì khiếp hãi.

Lúc này Lâm Hồ mới phát hiện, nguyên lai mình đang chọc vào một tên cao thủ ẩn giấu bản lĩnh, trong lòng đang không ngừng nguyên rủa đám Tôn Lô, rõ ràng Tinh Hồn lợi hại như vậy, qua miệng bọn chúng như thế nào lại biến thành con sâu con kiến.

Lâm Hồ trong lòng sợ muốn chết, hắn muốn rút tay lại rồi bỏ chạy, nhưng lúc này mới phát hiện ra rằng không cách nào thoát khỏi bàn tay Tinh Hồn, cứ như có một ma lực nào đó khiến hắn không thể dứt khỏi.

- Vừa nãy người nói gì?

Giọng nói Tinh Hồn vang lên, thanh âm lãnh đạm không biểu tình, nhưng trong tưởng tượng của Lâm Hồ thì chẳng khác gì một tôn sát thần muốn đang đòi mạng.

- Tiểu súc sinh, thả Lâm Hồ ra.

Ngồi trên một chiếc ghế cách đó không xa, Thiết Chân gương mặt vô cùng khó coi, trong đôi mắt có chút ngưng trọng, xem ra thực lực của Tinh Hồn hơi nằm ngoài dự kiến của hắn.

Nhưng như vậy mới thú vị, giết một con kiến một cách đơn giản, thậm chí khiến cho hắn nghĩ rằng không biết mấy tên Tôn Vân có chẳng đang có âm mưu gì đó.

Mắt thấy Lâm Hồ không ổn, Thiết Chân liền đứng dậy, giọng nói ngập tràn sát khí, uy thế hậu kỳ Địa Tiên cảnh tản ra, hướng về phía Tinh Hồn trấn áp xuống.

Chỉ là Tinh Hồn nào để ý đến, uy áp của Thiết Chân, đối với hắn căn bản không có nửa điểm tác dụng nào cả.

Lâm Hồ nhìn Tinh Hồn, ánh mắt sợ hãi tột độ, bởi hắn cũng đã phát hiện, uy hiếp của Thiết Chân không khiến cho Tinh Hồn e ngại.

- Xin đừng...

Câu nói còn chưa ra khỏi miệng thì một cơn đau nhói truyền lên đại não hắn.

- Aa...

Một cột máu bắn xuống mặt đất, thân thể khổng lồ của Lâm Hồ bị đá bay về phía lối ra vào, thân thể đập vào vách tường, miệng thổ ra một ngụm máu lớn.

Ở giữa ngực lâm hồ xuất hiện một dấu chân in sâu vào bên trong, xương cốt có lẽ đã bị gãy đi không ít. Mà không chỉ nhiều đó, cánh tay của Lâm Hồ đã biến mất, bởi vì nó đã bị Tinh Hồn chặt xuống rồi.

Cách mà Lâm Hồ bị đá đi, giống hệt như cái cách mà hắn trước đó đánh bay tên tiểu nhị của khách điểm này, thế nhưng tên tiểu nhị tình huống vẫn muốn tốt hơn hắn, bởi vì Lâm Hồ không những bị mất đi một cánh tay, mà hoàn toàn đã bị phế đi, sau này vĩnh viễn không thể nào tu luyện được nữa.

Thuộc hạ ngay trước mắt bị người ta phế đi, thân là lão đại, tâm trạng của Thiết Chân lúc này hiển nhiên vô cùng tức giận.

- Súc sinh, ngươi dám phế đi Lâm Hồ?

Thiết Chân gầm lên một tiếng, ánh mắt trừng trừng nhìn Tinh Hồn, thật không nghĩ ra được ngay trước mặt hắn Lâm Hồ sẽ bị phế đi.

Tinh Hồn nhìn qua bên Thiết Chân, mục vô biểu tình, lãnh đạm nói:

- Vì sao không?

- Đánh chó cũng nhìn mặt chủ. Vốn nghĩ chỉ định phế đi, nhưng bây giờ không cần thiết nữa, huynh đệ, lên giết hăn.

Ngoại trừ Lâm Hồ đã trở thành phế nhân thì vẫn còn ba người khác, tu vi so với Lâm Hồ cơ hồ mạnh hơn một chút.

Ba người bọn chúng đều là sơ kỳ Địa Tiên Cảnh, nhìn bên ngoài thì tu vi cao cường hơn Tinh Hồn, nhưng bởi vì bài học xương máu phía trước, chính là Lâm Hồ, vì vậy cả ba không có dám khinh thị Tinh Hồn chỉ bởi vì tu vi hăn thấp kém hơn ba người bọn hăn, khí thế triển khai, lộ ra một cỗ ba động mãnh liệt.

- Lôi Báo Quyền.

- Khai Sơn Thủ.

- Nguyên Khí Chương.

Nguyên lực vận chuyển, cả ba không hẹn mà đồng thời xuất chiêu, lần này xuất chiêu là toàn lực, căn bản không dấu diếm một chút sức mạnh nào cả, bởi bọn hăn biết, Tinh Hồn lợi hại hơn so với những gì mà hăn thể hiện ở bên ngoài.

Sở dĩ bọn chúng vẫn can đảm xuất thủ, thứ nhất cho rằng cả ba liên hợp Tinh Hồn sẽ thấy khó mà lui, thậm chí có cơ hội để cho bọn hăn đánh bại hăn; thứ hai đằng sau lưng còn có Thiết Cao, tiên giả hậu kỳ Địa Tiên cảnh, thực lực bất phàm, với những lí do đó, trong lòng liền can đảm hơn rất nhiều.

Chỉ tiếc, suy nghĩ cũng chỉ là suy nghĩ mà thôi.

Gió lớn thổi qua mái tóc trắng bạc, Tinh Hồn nguyên lực khê động, đột nhiên phía trước thân thể hăn bỗng chốc trở nên huyền hoặc, nhìn cứ như là mặt nước đang dao động vậy.

- Kính Hoa Thủy Nguyệt.

Ba tên thuộc hạ của Thiết Chân nhìn thấy được ảo ảnh bản thân đằng sau bức màn hư huyền kia, khoảng khắc vũ kỹ của bọn hắn huy động chạm vào bức màn hư huyền đó thì đột ngột xuất hiện một lực lượng phản chấn cuồng bạo chạy ngược lại vào thân thể bọn hắn.

Lực phản chấn vô cùng bất ngờ, lại phi thường mạnh mẽ, bọn hắn chỉ biết hét thảm một tiếng, miệng thổ huyết liên tục, thân thể bạo lui ngã lăn về phía sau.

Trình độ nhìn từ bên ngoài thì không có thể thảm như Lâm Hổ, nhưng kỳ thực, so với Lâm Hổ còn muốn đáng thương hơn, bởi vì gân cốt vậy mà vỡ nát toàn bộ, nếu không có kỳ tích xuất hiện, cả đời này đừng hòng rời khỏi giường.

Quá kinh dị đi.

Vô số người đang quan sát ở bên ngoài hít vào một ngụm khí lạnh, ánh mắt nhìn Tinh Hồn lại một lần nữa biến đổi, ban đầu là một kẻ đáng thương, sau đó biến thành phi thường mạnh mẽ, và bây giờ là một tôn quái vật mạnh đến khủng khiếp.

Ba tên tiên giả sơ kỳ Địa Tiên cảnh, bọn hắn lâu nay tung hoành tại Kỳ Xà thành, thực lực đã được kiểm chứng, cư nhiên lại bị Tinh Hồn đánh bại một cách vô cùng thảm, bộ dáng đáng thương đến cực điểm.

Đứng trên lầu ai, Tôn Lôi gương mặt xám xịt, ẩn ẩn trong đôi mắt là sự khiếp sợ. Hắn đã từng được lĩnh giáo qua thực lực của Tinh Hồn, hắn ban đầu còn nghĩ rằng là do mình chủ quan, có thể thực lực của Tinh Hồn mạnh, nhưng sẽ không cách xa hắn quá nhiều, nhưng thì ra là do hắn đã lầm tưởng, Tinh Hồn thực lực chẳng thể nào dùng từ mạnh để hình dung được nữa rồi.

Hắn nhìn qua Tôn Vân, huynh trưởng hắn tại Ngân Nguyệt Hải đường phong hoa tuyệt đại, thiên phú cao cường, thực lực xuất chúng, trong đồng giai cơ hồ là tồn tại vô địch.

Nhưng bây giờ, mọi hào quang đó, đem đi so sánh với Tinh Hồn thì chẳng có một chút ánh sáng nào cả, thậm chí câu nói đom đóm so với ánh trăng cũng không dùng được, bởi đom đóm thì vẫn có chút ánh sáng để mà so sánh, còn Tôn Vân thì, một tia le lói cũng không có.

Thiết Chân gương mặt khó coi đến cực điểm, miệng hai hàm răng nghiến chặt lại, âm thanh vô cùng đình tai.

- Tên khốn, lão tử khiến ngươi không toàn thây.

Đến lúc này, Thiết Chân vẫn còn chưa tin tưởng được rằng, bốn tên thuộc hạ của hắn bị Tinh Hồn phế đi một cách đơn giản như vậy.

Sát khí bộc phát, Thiết Chân gầm lớn một tiếng, thân thể trong khoảng khắc xuất hiện đến trước mặt Tinh Hồn, nguyên lực điên cuồng vận chuyển, một chương bạo phát xuất ra hướng thẳng Tinh Hồn mà tới.

Tinh Hồn gương mặt bình tĩnh, thực lực của Thiết Chân không tồi, nhưng như vậy là không đủ để đối phó với hắn.

Khi chương pháp xuất hiện tới gần, Tinh Hồn giơ tay về phía trước, ầm một tiếng, năm đấm của Thiết Chân đã bị chặn lại hoàn toàn, nhìn cái cách Tinh Hồn chặn đứng quyền của hắn rất thông dong, không tổn một giọt mồ hôi nào cả, thân thể cũng không có bị đẩy lùi nửa bước.

Đến lúc này, Thiết Chân mới chân chính cảm nhận được cảm giác sợ hãi đến cực điểm của Lâm Hổ.

Vốn dĩ hắn cho rằng, một thân tu vi hậu kỳ Địa Tiên cảnh, với sức mạnh cường hãn của thân thể, hắn có thể sẽ đánh lui được Tinh Hồn, nhưng

cuối cùng vẫn là bản thân mình quá tự mãn rồi, nguyên lai là tự mình tưởng tượng ra mà thôi, Tinh Hồn đã không dùng chữ mạnh để hình dung được nữa.

Sự sợ hãi chiếm cứ tâm trí hẳn.

Thiết Chân đang rất hối hận, hối hận vì đã nhận lời Tôn Vân, hối hận vì đã đến đây để tìm gặp Tinh Hồn, để rồi nhận lấy hậu quả vô cùng tàn khốc.

- Người nói khiến ai không toàn thân cơ?

Tinh Hồn mở miệng hỏi, lọt vào tai Thiết Chân không khác gì âm thanh phán quyết sinh mệnh.

- Ta... ta...

Thiết Chân đang định nói gì đó, nhưng Tinh Hồn nào buồn đi quan tâm lời của kẻ sắp chết, sức mạnh hơi động một chút, một cỗ khí tức lạnh lẽo chỉ trong một khoảng khắc xâm thực toàn bộ thân thể Thiết Chân, hắc gào lên một tiếng thảm hại, rồi thân thể sinh mệnh tan biến.

Chưa dừng lại ở đó, lúc Thiết Chân vừa mới chết đi, Tinh Hồn chụp lấy đầu của hắn, sau đó ném về phía mấy tên Tôn Vân đang ở trên tầng thứ hai.

Rầm rầm rầm...

Tiếng đổ vỡ vang lên liên hồi, đám Tôn Vân còn chưa kịp hoàn hồn thì đã thấy Tinh Hồn xuất hiện trước mặt mình.

Tôn Vân lúc này sắc mặt rất khó coi, phần nhiều là do úy kỵ mà sinh, trong lòng hắn rất căm hận Tinh Hồn, nhưng càng thêm là khiếp sợ, vì sao Tinh Hồn lại mạnh đến như vậy?

Hắn từ nhỏ tu hành ở Ngân Nguyệt Hải đường, được trưởng bối chỉ điểm tu hành, thiên phú cao cường, trong đồng giai tồn tại vô địch.

Hắn thức tỉnh được thiên phú tuyệt luân, khi sử dụng tiên giả Linh Tiên cảnh hắn cũng có khả năng chiến một trận.

Hắn đến Kỳ Xà thành, tham dự Tinh Vương Chiến để triển lộ phong quang tuyệt đại, khiến cho chúng nhân Loạn Tiên Hải biết đến, hắn chính là tuyệt thế thiên tài.

Nhưng giờ thì thế nào, đứng trước Tinh Hồn, chiến ý chưa lộ đã bị đánh gãy, chưa chiến liền bại, đã bị bóng ma Tinh Hồn ám ảnh, thân thể chỉ biết run sợ mà thôi.

- Người muốn làm gì? Ta là đệ tử Ngân Nguyệt Hải đường.

Giống như bao kẻ khác mà Tinh Hồn từng gặp, khi đối diện với nỗi uy hiếp đến tính mạng, mà bản thân lại vô pháp chống đỡ, biện pháp cuối cùng chính là đem tông môn ra thị uy.

Phải, Ngân Nguyệt Hải đường tại Loạn Tiên Hải địa phi cao siêu, khiến nhiều người e ngại.

Nhưng đó là người khác, không phải là Tinh Hồn.

Sợ hãi trước sức mạnh của tông môn, thứ đó không tồn tại ở hắn cả.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 270: Khinh Nhục...

Hô hấp ngọt ngào, áp lực khiến cho Tôn Vân, Tôn Lôi và những tên đệ tử Ngân Nguyệt Hải đường hít thở rất khó khăn. Do dù có nằm mơ cũng không thể nào ngờ được, Tinh Hồn thực lực khủng bố, quét ngang đám Thiết Chân một cách vô cùng dễ dàng như vậy.

Lâm Hồ, tu vi sơ kỳ Địa Tiên cảnh, ý niệm khê động liền bị chặt đứt một tay, xương ngực vỡ nát, biến thành phế nhân.

Ba người khác tu vi đồng dạng với Lâm Hồ, Tinh Hồn nhẹ nhàng vẽ ra một nét, cả ba từ đây về sau mãi mãi không thể xuống khỏi giường.

Thiết Chân, tu vi hậu kỳ Địa Tiên cảnh, ngay cả phản kháng cũng không có cơ hội.

Năm tên này, đối với Tinh Hồn, tựa hồ chẳng khác gì những con kiến hôi yếu ớt cả, một tia phản kháng cũng chẳng có.

Tinh Hồn đôi mắt nhìn thẳng vào Tôn Vân, hẳn biết ngay từ đầu, Tôn Vân đã có sát niệm với mình, nhưng bởi vì hắn lười để ý, dù cho mười tên Tôn Vân cũng không xứng đứng trước mặt hắn.

- Nể mặt Tần trưởng lão, nếu còn lần sau, hậu quả người tự biết.

Dứt lời, Tinh Hồn liền xoay người đáp xuống lại tầng dưới, chuẩn bị rời đi.

Đứng trên lầu, Tôn Vân gương mặt phần nộ cực điểm, hai tay siết chặt lại, âm thanh từ xương cốt vang ra.

Từ lúc nhỏ đến lớn, đây là lần đầu tiên hắn cảm thấy nhục nhã đến như vậy, bị một tên được trường bồi trong Hải đường cứu vớt nhục nhã, mà trước đó hắn đã từng nhiều lần khinh thường, không ngờ bản thân mình lại bị khinh nhục ngược lại.

- Người đứng lại.

Đôi mắt chần chịt gân máu, trên trán nổi lên một sợi hắc tuyến, trước khi gọi Tinh Hồn đứng lại, trên tay Tôn Vân xuất hiện một lá phù lục, sau khi bóp nát lá phù lục đó hắn mới liền ngăn cản không cho Tinh Hồn bước đi.

Sau khi nhục nhã mình rồi bỏ đi, với sự kiêu ngạo của một gã thiên kiêu chi tử, hắn không cho phép bản thân bị người khác khi nhục.

Từ trên thân thể Tôn Vân bỗng nhiên lóe lên những sợi lưu ly thủy tinh, sát khí lập lòe, Tôn Vân muốn động thủ.

Bước chân Tinh Hồn khựng lại, chuyển người ngấn đầu lên nhìn Tôn Vân đứng phía trên lầu, lãnh đạm nói:

- Ta và ngươi không có ân oán, ngươi hà tất tự rước lấy nhục vào thân?

- Tự rước lấy nhục? Ai nhục liền biết ngay.

Giọng nói Tôn Vân găng xuống, thanh âm hơi run run, dĩ nhiên là do quá tức giận mà thành.

- Kim Thủy Tiên Thể.

Gầm lớn một tiếng, bỗng nhiên thiên địa nguyên khí trong không gian ba động dữ dội, toàn bộ đều hướng về phía Tôn Vân mà tập trung, chỉ thấy Tôn Vân đứng bên trong dòng thiên địa nguyên khí mãnh liệt kia, cơ thể bỗng nhiên trương lớn, dần dần biến thành màu xám ánh bạc, mái tóc dựng ngược, cũng giống như cơ thể chuyển sang màu xanh ánh kim, thân thể xuất hiện một cỗ sức mạnh phi thường khủng bố.

- Kim Thủy Tiên Thể, chính là Kim Thủy Tiên Thể thuộc về ngũ hành thể chất, được xếp vào hậu thiên trung đẳng thiên phú, ẩn chứa năng lực bất phàm.

- Không lẽ gã đó chính là Tôn Vân, đệ tử Ngân Nguyệt Hải đường?

- Chính là hắn, nghe nói mấy trăm năm trước Tôn Vân trong lúc lịch lãm đã thức tỉnh Kim Thủy Tiên Thể, vốn thiên phú của hắn đã rất cao, sau khi phát hiện được loại Kim Thủy Tiên Thể hiếm có này càng được Ngân Nguyệt Hải đường chú trọng.

- Tên tóc trắng kia như thế nào lại đi chọc vào Tôn Vân? Thiết nghĩ trước đó mấy tên Thiết Chân tìm đến hắn kiếm chuyện, chỉ sợ đằng sau là do bàn tay của Tôn Vân nhúng chàm.

- Chắc lại là tranh chấp bên trong tông môn, nhưng rất thú vị, Tinh Vương Chiến chưa bắt đầu đã được quan sát thực lực chân chính của Tôn Vân và tên tóc trắng kia nữa.

-

Loạn Tinh Hải chính là như vậy, chuyện bên ngoài, trừ khi có lợi ích thì sẽ không có một người nào xen vào ngăn cản cả.

Tại Tinh Vương Chiến, Tôn Vân là một trong số những thiên kiêu chi tử được xếp hạng thực lực và thiên phú rất cao, có một số tổ chức liệt kê hẳn ta có khả năng rất lớn trở thành Tinh Vương Chiến quán quân, vậy nên rất nhiều người tò mò về khả năng của vị thiên kiêu chi tử Ngân Nguyệt Hải đường này đến đâu, bây giờ liền có cơ hội chứng kiến, làm sao không phấn khích đây.

Tôn Vân dĩ nhiên nhìn ra ý đồ của những kẻ chứng kiến, nhưng hẳn bất chấp chỉ bởi vì Tinh Hồn, chưa bao giờ hẳn muốn giết người như thế nào.

- Ép ta sử dụng Kim Thủy Tiên Thể, người chết liền không thấy nhục.

Lại là câu nói này, tất cả những tên tự xưng là thiên kiêu chi tử, kể đến như hai huynh đệ Chu Kinh, Chu Đào cũng từng nói như vậy, bây giờ Tôn Vân cũng đồng dạng, bọn hắn nhìn người khác bằng nửa con mắt, nghiêm nhiên hậu quả vô cùng thâm trọng.

Tinh Hồn nhìn hẳn lắc đầu, hẳn vốn nể mặt Tần Trọng trưởng lão, và cả Trần Mộng Dao nữa, thế nên dù Tôn Vân muốn ám toán, hẳn vẫn lười để ý đến, nhưng nếu Tôn Vân đã không biết điều, vậy thì thay mặt Tần Trọng trưởng lão dạy dỗ một bài học vậy.

Với tâm lực của Tần Trọng trưởng lão, hẳn là sẽ biết nên làm gì.

Chỉ thấy Tôn Vân miệng hô lớn một tiếng, nguyên lực điên cuồng vận chuyển, kế tiếp chém xuống ba đạo lam nhận sắc nhọn, từ trong hư không bay về phía Tinh Hồn, tốc độ vô cùng quỷ dị như muốn xé rách một góc không gian.

Sau khi sử dụng Kim Thủy Tiên Thể, lực lượng của Tôn Vân liền được nâng lên cao, thực lực so với tiên giả Linh Tiên cảnh cơ hồ không kém cạnh bao nhiêu cả, đủ để hẳn hùng bá bên trong thể hệ đệ tử đồng lứa.

Bất quá, đối thủ lần này của hắn lại là Tinh Hồn, người đã từng chiến đấu với cả tiên giả bán bộ Cửu Thiên Huyền Tiên mà vẫn còn sống sót trở ra.

Chỉ thấy ba đạo lam nhận sắc nhọn hướng về phía Tinh Hồn, hắn lắc đầu nhẹ, thân thể như một bóng ma lắc mình một cái, trong giây lát đã xuất hiện phía trên cao.

- Ngu ngốc, ta xem ngươi làm sao thoát.

- Thủy Lao.

Trông thấy Tinh Hồn nhảy lên trên không trung tránh né ba đạo lam nhận, khóe miệng Tôn Vân nở một nụ cười lạnh, thân thể nguyên lực vận chuyển, hai tay liên tục kết ấn, trong không gian bỗng nhiên xuất hiện vô số sợi chỉ màu sắc giống với màu tóc của Vân Vân, kể đó bao vây Tinh Hồn vào bên trong, hình thành một cái thủy lao muốn nhốt hắn lại.

Thủ đoạn của Tôn Vân không tồi, thời cơ và tốc độ xuất thủ vô cùng linh hoạt, nếu như là ngày hôm qua, có lẽ Tinh Hồn phải mất không ít công sức để phá giải, nhưng hắn thân thể đã khôi phục lại hoàn toàn, muốn phá vỡ thủy lao, căn bản không khó.

- Vạn Thú Nhất Kích.

Bàn tay hóa thành trảo ấn, phản phát sau lưng xuất hiện rất nhiều ảo ảnh hoang thú bộ dạng hung dữ, hung uy ngập trời, cùng lúc dung nhập vào trảo ấn này, uy lực kinh đào lãng hải.

Ầm một tiếng, âm thanh chấn động rung chuyển cả khách điếm, không gian bài lãng ra vô số đạo kinh phong, không gian một mảnh hỗn loạn, khói bụi nổi lên.

Tôn Vân con người co rút nhìn lên trên, Thủy Lao thuật, phép thuật dựa trên thiên phú Kim Thủy Tiên Thể, uy lực đã chân chính chạm vào lực lượng cấp bậc tiên thuật của tiên giả Linh Tiên cảnh, tại Ngân Nguyệt Hải đường, trừ khi là cấp bậc trưởng lão Linh Tiên cảnh trở lên, rất ít người có khả năng phá vỡ được thuật này của hắn.

Kim Thủy Tiên Thể, thuộc về ngũ hành thủy tiên thể, hậu thiên trung đẳng thiên phú há muốn tầm thường?

Chỉ là, lần này Tôn Vân đã chọn sai đối thủ.

Thủy Lao của hắn lực lượng không tệ, nhưng sức mạnh nhục thân của Tinh Hồn muốn mạnh hơn hắn gấp mấy lần, một trảo vung ra, Thủy Lao thuật hóa thành tro bụi.

Khí tức của Tinh Hồn đột nhiên biến mất, Tôn Vân thử thả thần thức ra, nhưng vô luận thế nào cũng không phát giác ra được.

- Sư huynh, đằng sau.

Tôn Lôi cùng với những tên đệ tử Ngân Nguyệt Hải đường lúc này đang tránh xa một nơi khác, ánh mắt tập trung lên trận chiến, trên gương mặt sợ hãi chưa hề tiêu tán.

Trong lúc Tôn Vân còn chưa nhận ra Tinh Hồn đang ở nơi nào thì đứng ở đằng xa, Tôn Lôi trong con người xuất hiện một làn khói đen, trong làn khói đen đó một đôi song nhãn lóe lên ánh huyết quang, khí thế thập phần lãnh khốc, dĩ nhiên chính là Tinh Hồn, vì vậy hắn liền hét lớn một tiếng cảnh báo sư huynh Tôn Vân của mình.

Chỉ thấy Tôn Vân sóng lưng chạy dọc một luồng hàn khí lạnh lẽo, cơ hồ hắn đang bị nhốt vào một cái địa ngục hàn băng.

Nghe được giọng kinh hô của Tôn Lô, Tôn Vân giật bản mình, vừa mới xoay người lại nhìn thì phía trước bỗng nhiên tối sầm lại, thanh âm xương cốt rạn vỡ vang lên, một đạo lam quang từ trên tầng hai bắn xuống phía dưới, chính là Tôn Vân, thân thể chạm vào mặt đất khiến cho đất đá văng lên trời.

Khi khói bụi tan biến, bộ dạng thê thảm của Tôn Vân từ bên trong hiện ra. Chỉ thấy Tôn Vân gương mặt bị biến dạng, mắt trợn ngược chỉ còn lại tròng trắng, mũi bị lệch sang một bên, miệng thì răng môi lẫn lộn, máu thịt nhầy nhụa, dung mạo tuần lãng phong trần chỉ trong một quyền đã biến thành dị dạng.

Đây là Tinh Hồn đã thủ hạ lưu nhân, bằng không giờ phút này, Tôn Vân đã biến thành một khối thi thể lạnh lẽo chứ không đơn giản chỉ là bị hủy dung.

Hạ thủ xong Tôn Vân, Tinh Hồn ánh mắt nhìn sang mấy tên Tôn Lô đứng cách đó không xa. Bị nhìn chăm chăm vào, Tôn Lô giật bản mình, thân thể không nhận được tự động lui về phía sau vài bước, trên gương mặt thập phần úy kỵ.

- Đem hãn trở về Hải đường, sau này hảo hảo nhắc nhở hãn một tiếng, đừng đi chọc vào ta. Lần sau sẽ không may mắn như vậy đâu.

Lời nói của Tinh Hồn lúc này chẳng khác gì mệnh lệnh, chỉ thấy bọn chúng không hèn mà cùng lúc gật đầu, nhìn cứ như một bầy gà đang nhố thốc vậy, còn đâu sự kiêu ngạo của thiên kiêu chi tử thường ngày, đúng là đáng thương đến cực điểm.

Giải quyết xong Tôn Vân, Tinh Hồn chuẩn bị có ý định bỏ đi thì bỗng có âm thanh tức giận từ đằng xa truyền đến.

- Là kẻ nào tại Kỳ Xà thành náo loạn, có phải không đặt Địa Ngục giáo vào trong mắt?

Tinh Hồn chân mày nhướng lên, không biết có phải hôm nay bị sao quả tạ chiếu vào hay không, vừa mới ra đường đã gặp không ít chuyện xui xẻo từ trên trời rơi xuống.

Đám đông người đứng bên ngoài tự động tách ra hai bên, tạo thành một con đường khó thoáng dăng rộng rãi, vừa đủ cho một nhóm người đi qua.

Ở phía cuối con đường lộ cho chúng nhân tách ra mà thành, đứng nơi đó có khoảng mười hai mười ba người, tất cả đều mặc trang phục màu đỏ đen, trên cổ áo có hình đầu lâu, chính là biểu trưng cho Địa Ngục giáo đệ tử.

Trung tâm của nhóm đệ tử Địa Ngục giáo này là một gã trung niên khoảng chừng ba mươi tuổi, thân thể cao to lực lưỡng, trên đầu bóng loáng có xăm hình một con bọ cạp nhìn rất ấn tượng, đôi mắt hẹp ngấp tràn hung quang bên trong, lại toát ra một loạn man lực trời sinh, khiến cho người ta cảm thấy phía trước không phải là nhân loại, mà là một tôn thú nhân mới đúng.

Gã trung niên đầu trọc này cười trên lưng một đầu Phong Dực Yêu Lang, phản phát một nét bá khí hung tàn, khiến cho chúng nhân có chút khiếp hãi.

Bên cạnh hắn ta là một mỹ nhân xinh đẹp, nàng mặc trang phục có phần tương tự như đám đệ tử Địa Ngục giáo khác, thế nhưng thân thể nàng vốn là một vưu vật trời sinh, trường bào không thể che lấp đi được dáng người phong tình quyến rũ của nàng. Nhất là cặp đùi săn chắc, còn có bờ hông được bó sát, khiến cho người ta càng nhìn càng khiến cho người ta thêm mòn mỏi thêm khát. Gương mặt xinh đẹp động lòng người, nét mi hoặc như trời sinh đã có khiến cho vô số nam nhân bị câu dẫn, thật đúng là hấp dẫn trí mạng đây mà.

Trong số mười mấy người vừa mới đến thì gã trung niên đầu trọc và vị cô nương xinh đẹp này chính là hai người tu vi cao nhất, đều là sơ kỳ Linh Tiên cảnh cả.

Nhìn gương mặt của gã đầu trọc này, ẩn ẩn có nét tương tự với Thiết Chân, người trước đó đã bị Tinh Hồn một quyền đánh bại, ném lên trên tầng hai kia.

Tôn Vân lúc này được Tôn Lôi nhét vào một viên đan dược trị thương cấp tốc, thương thế có chút khôi phục, tinh thần cũng dần minh mẫn trở lại.

Trông thấy trung niên cười Phong Dực Yêu Hồ xuất hiện, Tôn Vân tâm trạng thập phần vui mừng.

Lúc trước khi chiến đấu với Tinh Hồn, Tôn Vân đã âm thầm thả một tấm phù lục, đó là tấm phù lục tri thông đến chấp sự quản lý Kỳ Xà thành này.

Hắn biết Tinh Hồn thực lực phi phàm, vì vậy mới sử dụng tấm phù lục đó phòng ngừa trường hợp hắn gặp phải bất lợi.

Tính toán là không sai, chỉ là hơi bị vượt quá dự liệu, chẳng ngờ thực lực của Tinh Hồn quá mạnh, làm cho hắn thiếu chút nữa là sống dở chết dở.

- Tiền bối, tên súc sinh này ngang nhiên bên trong Kỳ Xà thành làm loạn, đã thương rất nhiều người, kính mong tiền bối bắt hắn lại trừng phạt làm gương.

- Người là tên nào?

Trung niên đầu óc khoanh tay lại, trên người tản ra một loại khí thế cường đại, liếc mắt nhìn Tôn Vân, lạnh lùng hỏi.

- Văn bối là Tôn Vân, đệ tử Ngân Nguyệt Hải đường.

- Ngân Nguyệt Hải đường Tôn Vân?

Nghe Tôn Vân báo danh, trung niên đầu trọc đôi mắt nhướng lên, sau một lúc chợt nhớ ra thân phận của Tôn Vân, bất quá trong mắt không có bất kỳ sự đồng cảm nào, ngược lại là chán chường khinh thị:

- Nguyên lai đây chính là thiên kiêu chi tử Ngân Nguyệt Hải đường?

- Chính là văn bối.

Thấy trung niên đầu trọc nhìn ra mình, Tôn Vân trong lòng thầm mừng, còn chuẩn bị nói thêm thì câu nói tiếp theo của trung niên đầu trọc chẳng khác gì một gáo nước lạnh xối vào mặt hắn cả.

- Cái gì thiên kiêu chi tử, so với một con chó còn không bằng. Cút chỗ khác, nơi này không đến phiên phế vật ngươi can dự.

Nụ cười trên gương mặt Tôn Vân đông cứng lại, sắc mặt tái nhợt không còn chút máu nào, hắn vậy mà bị đối phương nói so với một con chó cũng không bằng?

- Còn đứng đó, hay muốn lão tử đập cho ngươi một trận?

Cảm thấy Tôn Vân vô cùng chướng mắt, như một bãi rác hiện hữu trước mặt, trung niên đầu trọc không nhịn được gầm lên một tiếng.

- Hừ, nếu không phải bây giờ Tinh Vương Chiến sắp bắt đầu, lão tử đã đem ngươi cho sủng thú làm thịt.

Tôn Vân sắc mặt xám xịt, hôm nay chịu vô số khi nhục, nhưng hắn có thể làm gì? Khiêu chiến Tinh Hồn rồi thất bại thảm hại, đối diện với trung niên đầu trọc thực lực vô cùng mạnh mẽ kia, hắn cũng chỉ có thể im lặng nhẫn nhịn.

Cuối cùng không chịu nổi đả kích, Tôn Vân huyết khí đảo lộn, bỗng nhiên phun ra một ngụm máu, thân thể vô lực lão đảo té ngã xuống đất. Vậy mà đã ngất xỉu.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 271: Chống Đối, Lão Tử Liên Khiến Người Không Toàn Thân

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 271: Chống đối, lão tử liên khiến người không toàn thân

Đường đường là thiên kiêu chi tử một đời Ngân Nguyệt Hải đường, rốt cuộc lại bị người ta khinh nhục đến mức thổ huyết mà ngất đi, danh tiếng của Tôn Vân từ thời điểm này liên tuột dốc không phanh.

Ngoại trừ đám đệ tử Ngân Nguyệt Hải đường ra thì Tinh Hồn và toàn bộ những người khác đều chẳng thèm để tâm đến Tôn Vân, nếu có để ý thì cũng chỉ là cười khinh bỉ hần mà thôi, tài không bằng người lại tự đi rước nhục vào thân, hậu quả như vậy là điều thích đáng.

Trung niên đầu trọc hừ lạnh một tiếng, sau đó ánh mắt chuyển dời sang nhìn Tinh Hồn.

“Gây rối loạn an ninh Kỳ Xà thành tội đáng chết, người đầu, chặt hai tay của hắn xuống, phế bỏ tu vi, treo trước cổng thành ba ngày ba đêm cho lão tử.”

Trung niên nam tử hơi ngạc nhiên vì Tinh Hồn gương mặt không xuất hiện một chút gợn sóng nào, thái độ bình tĩnh khi đối diện với hắn ta, điều này rất hiếm người làm được, chí ít là trong tầng lớp hậu bối, chưa đến mười người có biểu hiện tương tự.

Bất quá cũng chỉ là hơi ngạc nhiên mà thôi, hắn ta bây giờ tâm trạng đang không được tốt, vốn dĩ đang vui vẻ cùng với mỹ nhân thì lại nhận được tin tức có người bên trong thành gây chuyện, thành ra gã ta mới không chút nể nang nào đối với Tôn Vân, cũng không thèm quan tâm đến Tinh Hồn, lạnh lùng ra lệnh.

“Tuân lệnh Thiết trưởng lão.” Mấy tên thuộc hạ của hắn ta ôm quyền nói.

“Tốc độ một chút, lão tử còn có chuyện cần phải giải quyết.” Vừa nói, hắn ta một tay vừa luồn qua chiếc eo nhỏ gọn mảnh khảnh của mỹ nhân bên cạnh, kéo nàng sát vào trong người, cơ hồ đang hâm nóng chuẩn bị hảo hảo trò chuyện với tiểu mỹ nhân này.

Bỗng nhiên lúc đó, từ trên tầng hai vang lên một tiếng rên rĩ.

“Đại thúc, người phải giúp ta trả thù.”

Nghe giọng nói có phần quen thuộc, gã trung niên đầu trọc kia đôi song nhãn phóng vào bên trong, thần thức thả xuống kiểm tra xem rốt cuộc là ai vừa mới lên tiếng.

“Thiết Chân, là người? Thế nào lại thê thảm như vậy, nói cho đại thúc biết, tên hỗn đản nào đánh trọng thương người?”

Phát hiện thanh âm rên rĩ đó là của Thiết Chân, cháu trai của mình, gương mặt trung niên đầu trọc nộ hỏa dâng lên, gầm lớn một tiếng khiến cho nhiều người xung quanh hoảng sợ, thi nhau bước lùi lại, không dám đứng tại đó quá gần.

Ngồi tựa vào vòng ngực to lớn vững chắc, vị cô nương mỹ hoặc nhân sinh kia trong đôi mắt lóe lên một vệt ám quang, khóe miệng nhếch lên một nụ cười thần bí.

“Là người? Chúng ta rất có duyên à.” Trong đầu nàng linh quang lóe lên, tựa hồ nàng nhận thức được Tinh Hồn, chỉ có điều nàng vẫn làm như không biết gì, vẫn tiếp tục lặng im quan sát.

Lại nói về Thiết Chân, hắc sỡ dĩ tại Kỳ Xà thành hung hăng mà không hề bị Địa Ngục giáo diệt sát chính là bởi vì quan hệ gã trung niên đầu trọc này.

Thiết Chân ngón tay chỉ về phía Tinh Hồn, trong ánh mắt sát cơ lập lòe, thâm hại nói.

“Đại thúc, chính là hắc đả thương ta. Không chỉ vậy, mấy tên Lâm Hồ đều bị hắc phế đi rồi. Đại thúc, người phải giết hắc, trả thù này cho Thiết Chân.”

“Tốt, dám động vào cháu trai của Thiết Trụ ta, ta liền khiến cho hắc vạn kiếp bất phục.”

Thiết Trụ bản tính hung tàn, lại cực kỳ bao che với người thân của mình. Mắt thấy Thiết Chân bị thương nặng, Thiết Trụ dĩ nhiên nổi giận.

Hắn ánh mắt nhìn về phía Tinh Hồn, trên trán hắc tuyến nổi lên, gầm một tiếng.

“Là người trọng thương Thiết Chân?”

Tinh Hồn gật đầu bình tĩnh.

“Tốt lắm, tại địa bàn của Thiết Trụ, chưa có người nào ngạo mạn như người, không biết người có bản lãnh ra sao, đằng sau lưng có người nào chống lưng, hôm nay lão tử liền khiến người vạn kiếp bất phục.”

Nơi đây là Kỳ Xà thành, là địa bàn của Địa Ngục giáo, một trong bốn thế lực đỉnh tiêm Loạn Tiên Hải, xưa nay chỉ có người khác kính sợ Địa

Ngục giáo nhân vật chưa không có chuyện Địa Ngục giáo đi úy kỵ người khác.

Thành ra Thiết Trụ mới không thềm quan tâm đến Tinh Hồn phía sau có người nào chống lưng, ra lệnh cho đám thuộc hạ của mình đồng thời tiến lên.

“Bắt hãm lại, xong chuyện lão tử không bạc đãi các người.”

“Hắc hắc, Thiết trưởng lão an tâm, chúng ta sẽ khiến hãm quỳ xuống cầu xin Thiết trưởng lão ngay thôi.”

Đám thuộc hạ của Thiết Trụ không quên tạ ơn một tiếng, ánh mắt nhìn chăm chăm Tinh Hồn cứ như đang nhìn một vị mỹ nhân xinh đẹp đang đợi bọn hãm chà đạp vậy.

“Tiểu súc sinh, quỳ xuống liếm chân lão tử, lão tử liền tốt bụng không cho người chết quá khó coi.”

“Đừng phản kháng, chúng ta sẽ hạ thủ nhẹ tay, hắc hắc...”

“Ngu ngốc lại đi chọc vào cháu trai của Thiết trưởng lão, sau này đầu thai thì thông minh lên một chút, đừng chọc vào người không nên chọc.”

Trong mắt bọn chúng, Tinh Hồn chỉ có đứng im chịu trận, làm bao cát cho bọn chúng đánh đập mà thôi, với thực lực của một tên tiên giả hậu kỳ Phù Tiên cảnh hạ đẳng, đối với tiên giả Địa Tiên cảnh có bao nhiêu phản kháng? Có chăng cũng chỉ là giấy dựa trong vô vọng mà thôi.

“Cẩn thận, thực lực súc sinh đó không đơn giản như bên ngoài.”

Đã có kinh nghiệm chiến đấu với Tinh Hồn, Thiết Chân đến giờ trong lòng vẫn bị lưu lại bóng ma, bèn nhắc nhở đám thuộc hạ của Thiết Trụ một tiếng.

“Không cần lo, bọn hăn là do đại thúc tự mình chỉ điểm, tu vi không cao, thế nhưng kinh nghiệm chiến đấu rất tốt, nhục thân cường đại, liên thủ với nhau, tiên giả cao hơn một giai cũng có thể ứng phó, huống chi hăn chỉ là một tên hậu kỳ Phù Tiên cảnh.”

Thiết Trụ không thêm bỏ vào tai ý tốt của Thiết Chân, ngược lại là cố vũ, khoe khoang đám thuộc hạ của mình.

Sau đó lại liếc nhìn Thiết Chân, nói tiếp.

“Thiết Chân, lâu nay thả lỏng khiến người bản lĩnh chiến đấu giảm sút, sau khi xong chuyện này, đại thúc hảo hảo rèn luyện lại cho người, bằng không sau này lại làm nhục mặt đại thúc.”

“Vâng.”

Thấy Thiết Trụ thái độ tự tin như vậy, Thiết Chân liền không dám nói thêm gì nữa, hăn mặc dù rất hung hăng, nhưng đối với đại thúc của mình thì run như cầy sấy, không dám cãi lại nửa câu.

“Nhược Tình, một chút nữa thôi, chúng ta lại hảo hảo tâm sự.”

Không quan tâm đến việc Tinh Hồn sẽ bị đám thuộc hạ của mình đánh đập như thế nào, gương mặt của Thiết Trụ chuyển dời sang tiểu mỹ nhân đang ngồi ở trong lòng, thái độ biến từ tức giận đáng sợ thành một gã sắc lang, hận không thể trực tiếp làm thịt nàng ngay lập tức.

“Thiết Trụ ca ca, người vẫn nên giải quyết sự tình trước mắt.”

Bị gương mặt Thiết Trụ ghé sát vào người, hai lỗ mũi nở ra không ngừng hít ngửi hương thơm từ cơ thể mình, nội tâm có chút hơi khó chịu với tên sắc lang nàng, thế nhưng vẻ mặt của nàng không thể hiện ra một tia tức giận, ngón tay tinh thể thon dài đặt lên đôi môi thô dày của Thiết Trụ, ngăn cản không để cho hăn tiếp tục chiếm tiện nghi, đồng thời giọng nói

ngọt ngào dụ hoặc khe khẽ vang lên bên tai Thiết Trạ, nhắc nhở hẩn một tiếng.

“Hắc hắc, chỉ là chuyện vật vãn mà thôi, nàng không cần phải lo...”

Thiết Trạ không để ý đến lời nhắc nhở của nàng, bởi vì hẩn tin tưởng đám thuộc hạ của hẩn, đám đó tuy ngu ngốc thô kệch, nhưng việc đánh người thì làm rất giỏi, không khiến cho hẩn thất vọng chút nào.

Chỉ là, lần này có lẽ Thiết Trạ gặp một lần thất vọng rồi.

Hẩn còn chuẩn bị mở miệng hàn huyên với mỹ nhân thì bỗng một vật khổng lồ từ phía trước bay đến, âm thanh tiếng gió rít lên, một cái bóng đen xuất hiện trước mặt.

“Hồn đản nào dám cản trở lão tử nói chuyện?”

Ban đầu, Thiết Trạ không có để ý đến bóng đen vật thể kia rồi cuộc là gì, ngồi trên lưng Phong Dực Yêu Hồ bạo phát phong mang, một chưởng tề phát đánh về phía trước.

Ầm, vật thể khổng lồ kia bỗng nhiên vang lên tiếng hét thảm, không ngờ đó lại là thân thể của một con người, mà lực lượng chưởng thể của Thiết Trạ vô cùng mãnh liệt, tên kia thực lực quá kém, lại vô pháp phòng bị, rồi cuộc thân thể bị đánh thành đồng thịt nhầy nhụa, bay về phía một góc tường, hơi thở đã tận, sinh mệnh tan biến.

“Đại thúc, tên đó là thuộc hạ của đại thúc đó.”

Thiết Chân mau chóng nhận ra kẻ bị Thiết Trạ đánh chết là ai, liền hô lớn nhắc nhở Thiết Trạ.

Mà không cần Thiết Chân phải nói, tự Thiết Trạ cũng đã biết được rồi. Sắc mặt của hẩn ta lúc này nhìn rất khó coi, ầm ầm một nét đáng sợ, sát khí

che kín đôi mắt, trên đầu nổi lên một sợi hắc tuyến.

Chỉ thấy phía trước mặt, đám thuộc hạ của mà Thiết Trụ vô cùng tự tin trong việc đánh người, không ngờ đã bị Tinh Hồn đánh ngã toàn bộ.

Nhìn bọn chúng bộ dạng thê thảm, tay chân gãy thành mấy khúc, người đầy máu tươi, máu thịt lẫn lộn, vô cùng bi thảm.

Đám đại hán vai u bắp thịt này, chỉ sợ sau này không thể dùng được nữa, bởi vì đã bị Tinh Hồn biến thành phế nhân toàn bộ.

“Tiểu súc sinh, người dám chống đối lão tử?”

Giọng nói âm trầm tràn đầy sát khí, uy áp khủng bố thả xuống hướng vào Tinh Hồn, khóa chặt đường lui của hắn lại, đồng thời giận dữ hỏi một tiếng.

Vô số ánh chú mục hướng về Tinh Hồn, nếu lúc trước là ngạc nhiên tốt độ, thì bây giờ biến thành khiếp hãi.

Trong một khoảng khắc ngắn ngủi, hơn chục tên tráng hán lưng hùm vai hổ, khí thế hung bạo tràn đầy sức mạnh đồng thời tấn công hắn, cho dù là thực lực cao hơn một bậc cũng không dám dùng sức chống cự, vậy mà Tinh Hồn hắn đơn giản chỉ dùng vài chương đơn giản, thân thể như một tôn quỷ mị đã dễ dàng đánh bại từng gã cao lớn một.

Mà không chỉ là đánh bại, mà là triệt để phế đi một thân tu vi khổ công tu hành, biến bọn hắn thành một phế vật thật sự, có lẽ bây giờ bọn hắn đang rất hối hận, sau này dần dần thấm thía cái gì gọi là sống không bằng chết.

Thuộc hạ bị người ta đánh thành phế vật ngay trước mắt, mà bản thân hắn trước đó vô cùng khinh thị, tâm trạng lúc này của Thiết Trụ, có lẽ so với Thiết Chân còn muốn điên cuồng hơn.

“Dám chống đối lão tử, lão tử cho người chết không toàn thây.”

Thiết Trụ lần này đã thật sự nổi giận, hân thân thể khổng lồ nhảy xuống khỏi lưng Phong Dực Yêu Hồ, một thân thể khổng lồ chạm xuống đất, chỉ thấy mặt đất khe khẽ rung chuyển.

Chắc hẳn Thiết Trụ đối với việc luyện thể đã đạt đến một trình độ nhất định, vì vậy mới tạo ra cảnh tượng rung chuyển như vậy được.

Tiên giả tuy rằng chú trọng rèn luyện tâm tính, phát triển tiên phù, thể nhưng có không ít tiên giả lại lựa chọn đi theo con đường luyện thể, để cho thân thể siêu việt, tuy rằng so với tu hành theo con đường chính thống gian nan không ít, nhưng mà thu về lại tựu muốn mạnh hơn.

“Thần Tượng Trấn.”

Từ cơ thể vạm vỡ của Thiết Trụ chợt lóe lên một vầng kim quang, chính là do tiên lực lóe lên, chỉ thấy tiên lực chạy vào cánh tay phải của Thiết Trụ, một luồng sức mạnh khủng bố xuất hiện.

Thiết Trụ thân thể tuy lớn, thể nhưng tốc độ không vì vậy mà bị giảm đi, ngược lại vô cùng nhanh nhẹn, chớp mắt đã xuất hiện đến gần Tinh Hồn.

Cánh tay khổng lồ thô kệch đột ngột trấn xuống, mang theo lực lượng ngàn cân, làm cho tầng tầng không gian vỡ nát, áp lực mãnh liệt, thể như thiên quân vạn mã, vô cùng khủng khiếp.

Dù đứng từ vị trí xa xăm quan sát những người ta như trực tiếp cảm thụ sức mạnh cuồng bạo của Thiết Trụ, chẳng trách hẳn được Địa Ngục giáo bổ nhiệm làm người quản lý trật tự ở Kỳ Xà thành này, thực lực quả nhiên không thể xem thường.

Tinh Hồn con người co rút, trong suy nghĩ của nhiều người, mặc dù thực lực của Tinh Hồn vô cùng khủng bố, bất quá đối phương lần này là một gã tiên giả Linh Tiên cảnh danh tiếng có thừa, không những sức mạnh khủng bố mà một thân man lực cường hành, cho dù là trong đồng giai cũng không dám ngạnh kháng trực tiếp.

Nhưng cách làm của Tinh Hồn khác với suy nghĩ của người ta nhiều lắm.

Bởi Tinh Hồn lựa chọn trực tiếp ngạnh kháng với man lực cường hãn của Thiết Trụ.

“Ngu ngốc.”

Nhiều người khiếp sợ vì cách ứng phó của Tinh Hồn, vậy mà lựa chọn tiếp đối nghịch, chẳng khác gì tự đi tìm chết cả.

“Người muốn chết, lão tử liền toàn thành.”

Trước đó còn lo lắng Tinh Hồn vì sợ hãi mà bỏ chạy khiến cho Thiết Trụ một phe nhọc công, nhưng Tinh Hồn lại lựa chọn đối phó trực tiếp, một quyền đối một quyền, dĩ nhiên khiến cho Thiết Trụ vui mừng.

“Đại bá, nghiền nát con kiến hôi đó đi, để con kiến hôi đó biết thế nào sức mạnh tuyệt đối.”

Trông thấy Thiết Trụ đích thân xuất thủ diệt sát Tinh Hồn, Thiết Chân dĩ nhiên cao hứng, bởi trong tiềm thức của Thiết Chân, đại bá hẳn là tồn tại vô địch, từ trước đến nay chưa từng có người nào có thể đánh bại được Thiết Trụ cả.

“Con kiến hôi, đi chết đi.”

Thiết Trụ gầm lớn một tiếng, sức mạnh huy động toàn bộ, một quyền trấn áp, phản phát như một đầu thần tượng khổng lồ đang giẫm đạp lên chúng sinh.

Đối mặt với cuồng phong mãnh liệt, Tinh Hồn không chút biến đổi, Hư Không Chiến Thể vận chuyển, trong giây lát gia trì lên Trấn Ngục Huyền Thể.

Lực lượng toàn thân điều động, Tinh Hồn hãn không sử dụng bất kỳ một loại vũ kỹ nào hết, hãn sử dụng là một quyền nguyên thủy nhất của con người, một chân bước về phía trước làm trụ, cánh tay co lên, rồi sau đó đâm về phía trước một đâm.

Một đâm này rất đơn giản, một đâm thuần túy lực lượng.

Không hoa mỹ, nhưng nó lại ẩn chứa sức mạnh hủy diệt vô cùng kinh khủng.

Khi quyền kích của cả hai chạm vào nhau, trong không gian sinh ra một loại sức mạnh phản chấn khủng bố, bằng mắt thường cũng nhìn thấy được, không gian bởi vì hai loại sức mạnh đối nghịch ngạnh kháng nhau mà trở nên vặn vẹo, dưới chân cả hai mặt đất lún xuống, đồng thời sức mạnh hủy diệt lan ra xung quanh không ngừng tàn phá.

Ầm ầm ầm...

Khói bụi bay ngập trời, không ít kiến trúc xung quanh bởi vì sức mạnh nguyên thủy của cả hai va chạm vào nhau mà liên sụp đổ, biến thành một đồng hoang tàn.

Sức mạnh khủng bố hủy diệt lan ra khắp nơi, nhiều người tu vi thấp kém liền bị chấn động khiến cho khí huyết đảo lộn, miệng phun ra một ngụm máu lớn, bên trong có lẫn máu thịt nội tạng, hiển nhiên trọng thương

rất nặng; những người bản lĩnh hơn thì chống đỡ được sức mạnh dư chấn đó, nhưng sắc mặt cũng không tốt bao nhiêu.

Đây chẳng khác gì hai con trâu điên húc đầu vào nhau, mà hai con trâu này sau khi húc nhau thì không chết, trái lại ruồi muỗi xung quanh bị vạ lây.

Khói bụi chậm rãi tan biến, cảnh tượng trước mắt khiến cho nhiều người không thể tin nổi, hít sâu vào một ngụm khí lạnh.

Một gã tiên giả hậu kỳ Phù Tiên cảnh nhai nhép, trước mặt cường giả chân chính Linh Tiên cảnh, không ngờ lại vẫn còn sống sót sau một quyền, thậm chí còn hoàn hảo không tì vết nữa.

Tinh Hồn, hăn tiếp được một quyền toàn lực của Thiết Trụ, hăn không có hao tổn một sợi lông tóc, ngược lại Thiết Trụ khóe miệng chảy xuống một tia máu đỏ.

Sau lưng Thiết Trụ, ngồi trên lưng Phong Dực Yêu Hồ đang run như một con mèo bệnh, nữ tử tên gọi là Nhược Tình kia trong ánh mắt càng thêm thích thú với Tinh Hồn, khóe miệng nở một nụ cười nhạt nhưng tràn đầy ý vị.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 272: Thực Lực Cường Đại

Không chỉ có trên miệng chảy xuống một tia máu đỏ, mà thân thể khổng lồ cao to vạm vỡ cũng bị bức lùi về phía sau mấy bước, để lại trên mặt đất những dấu chân in hằn sâu xuống bên dưới.

Thiết Trụ, tiên giả sơ kỳ Địa Tiên cảnh, từ khi bắt đầu con đường tu tiên đã đi theo phương hướng luyện thể, rèn luyện vô cùng khắc khổ mới có được nhục thân cường hãn, ngay cả tiên thiên hoang thú cấp một cũng có khả năng diệt sát được, vậy mà bây giờ, đối với một tên hậu bối tu vi ngay cả Địa Tiên cũng chưa đặt chân vào không những không có giết chết được, bản thân lại bị đẩy lùi lại, thân thể hơi bị phản phệ.

Đến lúc này thì Thiết Trụ không thể không thừa nhận sức mạnh nhục thân của Tinh Hồn vô cùng khủng bố.

“Nhục thân ngươi, làm cách nào khủng bố đến vậy được?”

Thiết Trụ ánh mắt nhìn chăm chăm Tinh Hồn, trong ánh mắt lộ vẻ thèm khát.

Thiết Trụ, thứ hãn truy cầu không phải là tinh thần lực sung mãn, tiên lực thâm hậu, mà là nhục thân cường đại. Hãn muốn trở thành một gã tiên giả có nhục thân đỉnh cấp, bách chiến bách thắng, vô địch thiên hạ.

Hắn đã tìm học rất nhiều phương pháp luyện thể, nhưng phương pháp tu luyện khiến cho thân thể của một gã hậu kỳ Phù Tiên cảnh sánh ngang với tiên giả Linh Tiên cảnh thì chưa từng tồn tại.

Ánh mắt Thiết Trụ nhìn Tinh Hồn như đang nhìn thấy một cái kho tàng vậy, trong mắt lộ ra một tia tham lam.

Hắn đã đoán ra được, Tinh Hồn hắn là có bí mật, mà bí mật đó phi thường thích hợp với Thiết Trụ hắn.

Nghe câu hỏi của Thiết Trụ, nhiều người đoán được rằng, gia hỏa này cư nhiên muốn moi bí mật luyện thể của Tinh Hồn ra, bất quá không có người nào lên tiếng cả, chỉ lẳng lặng đứng yên một bên quan sát, thậm chí không ít người đang ôm trong lòng suy nghĩ chờ đợi cơ hội chen ngang.

Đối với câu hỏi kia, Tinh Hồn chỉ im lặng, bởi vì hắn nghĩ, câu hỏi này của Thiết Trụ quá mức ngu ngốc.

Loạn Tiên Hải, năm trăm ai to thì đạo lí là của người đó, nếu như Thiết Trụ đủ mạnh, vậy thì bí mật về nhục thân mà Tinh Hồn luyện thành tự nhiên sẽ thuộc về Thiết Trụ. Chỉ là, trình độ cỡ Thiết Trụ, chưa đủ khiến cho Tinh Hồn chịu nhường xuống phương pháp tu luyện Trấn Ngọc Huyền Thể.

“Không trả lời? Hắc hắc... cho người một cái cơ hội, người lại không muốn, đã vậy thì đừng trách lão tử thủ đoạn độc ác.”

Dứt lời, trên tay Thiết Trụ xuất hiện một thanh trường côn màu bạc, phía hai đầu của trường côn lại có vết cháy xém màu đen, nếu nhìn kỹ thì nhận ra, thì ra vết cháy xém đó là vết máu khô tạo thành.

Chẳng biết là đã có bao nhiêu người bị Thiết Trụ dùng cây côn này giết chết mới tạo thành vết máu khó có thể xóa nhòa đó.

“Vốn nghĩ chỉ tốn chút thời gian, nhưng không ngờ người lại có bản lĩnh cỡ này. Được chết dưới Huyết Lô Côn, người có thể làm vinh dự.”

Thiết Trụ gầm lớn, âm thanh như mãnh hổ gầm vang, trên tay trường côn huy động, không ngừng phát ra âm thanh hủy diệt cuồng bạo.

Cấp bậc của cây côn màu bạc này, chỉ ít thuộc về cấp bậc pháp bảo linh khí.

Pháp bảo linh khí phi thường thích hợp cho tiên giả Linh Tiên cảnh sử dụng, trong tay tiên giả Linh Tiên cảnh chúng mới có khả năng phát huy ra sức mạnh chân chính.

Tinh Hồn bộc lộ ra nhục thân cường đại, bất quá trong mắt Thiết Trụ, hậu kỳ Phù Tiên cảnh thì vẫn là hậu kỳ Phù Tiên cảnh, chỉ là con kiến hôi trong mắt chân tiên thật sự.

Sử dụng Huyết Lô Côn, Thiết Trụ không sử dụng đến thủ đoạn mở ra linh khí, vì vậy uy lực chân chính vẫn chưa hoàn toàn được phát huy toàn bộ, bất quá trong suy nghĩ của hắn ta, nhiều đây đã là đủ để đánh bại Tinh Hồn rồi.

“Người không liên quan cút khỏi đây, đao kiếm không có mắt, chết tự chịu.”

Thiết Trụ không quên cảnh báo những kẻ đứng xung quanh quan sát, dù sao còn vài ngày nữa là Tinh Vương Chiến bắt đầu, Thiết Trụ cũng không muốn tạo thành sự tình quá lớn mà ảnh hưởng đến tiền đồ của bản thân.

“Tiểu mỹ nhân, đợi ta xử lý xong tiểu súc sinh này liền hảo hảo bù đắp cho nàng.” Dĩ nhiên Thiết Trụ tên háo sắc này không có quên mất sau lưng còn có mỹ nhân đang chờ đợi mình.

Nữ nhân gọi là Nhược Tình kia chỉ cười che miệng cười nhạt một tiếng, bất quá nụ cười nhạt này tràn ngập quyến rũ phong tình, khiến cho người ta phải chết mê chết mệt, vì nàng không tiếc hết thảy mọi thứ, dù là tính mạng.

Cảnh báo những người khác xong, Thiết Trụ đôi độc nhãn lại chuyển dời sang Tinh Hồn, cái lưỡi lè ra liếm mép, bộ dạng như một con hổ đang thèm khát con mồi ưa thích của mình.

“Tiểu tử, ngươi bản lĩnh không tồi, lão tử lòng dạ không quá hẹp hòi, chỉ cần ngươi đồng ý thả xuống phương pháp luyện thể, quỳ xuống dập đầu tạ lỗi, sau đó tự phế đi tu vi, lão tử sẽ tha cho ngươi một mạng. Bằng không...”

“Bằng không thế nào?”

Tinh Hồn nghiêng đầu hỏi.

“Bằng không... hắc hắc...”. Thiết Trụ chỉ cười lạnh, bỗng nhiên thân thể chớp mắt xuất hiện phía trên cao, trường côn chỉ thiên, thân thể chảy xuống một dòng sức mạnh kinh khủng, sau đó hướng trường côn xuống đỉnh đầu của Tinh Hồn mà bổ.

Nếu không tránh được, Tinh Hồn phen này chết chắc, nhất định là rất thê thảm.

Thiết Trụ đã hơi nghiêm túc, dĩ nhiên Tinh Hồn cũng không thể nào lưu lại thực lực, bởi đối phương chính là tiên giả Linh Tiên cảnh, mặc dù chỉ là sơ kỳ cảnh giới, nhưng lực lượng cơ hồ muốn sánh ngang với trung kỳ cảnh giới.

Một vầng hắc quang chợt lóe, trên tay Tinh Hồn bất chợt hiện ra một thanh kiếm cổ xưa mang hơi thở tang thương năm tháng, chính là cổ kiếm Đồ Lục.

Đồng thời điểm, kiếm ý đệ tam trọng dĩ nhiên cũng bộc phát, không gian chợt vang lên âm thanh *oong oong* nghe rất đĩnh tai nhức óc, kiếm ý đệ tam trọng xuất hiện làm cho một mảnh không gian bị bẻ cong.

Kiểm ý đệ tam trọng có khả năng ảnh hưởng đến lực lượng của tiên giả Linh Tiên cảnh, khi bị kiếm ý gắt gao áp chế, Thiết Trụ cảm giác sức mạnh của mình như bị tiêu tán đi hai phần, nội tâm ngạc nhiên không thôi, tiểu tử trước mắt vậy là lĩnh ngộ được kiếm ý đệ tam trọng.

Bất quá, dù sức mạnh bị giảm đi hai phần, thế nhưng với tám phần lực lượng, Thiết Trụ cho rằng nhiều đó là đủ để diệt sát được tiểu hỗn đản phía trước rồi.

Huyết Lô Côn mang theo sức mạnh cuồng bạo từ trên thiên không giáng xuống, uy thế như vạn mã奔腾, tầng tầng không gian sụp đổ hủy diệt, nhìn cảnh tượng mà kinh dị, lực lượng cơ hồ đủ quét bay một góc Kỳ Xà thành này.

Tinh Hồn con người co rút, hẳn cảm nhận được sức mạnh cuồng bạo này, nguyên lực vận chuyển, đồng thời Hư Không Chiến Thể lần Trấn Ngục Huyền Thể đều bộc phát lực lượng mạnh mẽ nhất.

Cổ kiếm Đồ Lục trong tay huy động, một đạo kiếm quang chém ra, kiếm quang ẩn chứa sức mạnh tàn phá hủy diệt, một cổ ý chí nghịch lại thương khung chi thượng.

“Trảm Tam Kiếm – Kiếm Nghịch Thương Khung.”

Kiểm quang và côn kích chạm vào nhau, một lần nữa sinh ra sức mạnh tàn phá vô cùng khủng khiếp, so với lúc hai đạo quyền kinh va chạm nhau cơ hồ muốn mạnh hơn gấp hai, gấp ba lần.

Cuồng phong tàn bạo không ngừng càn quét xung quanh, khiến cho một mảnh không gian hóa thành hỗn độn.

Bởi vì uy thế kinh nhân, ngay lập tức hấp dẫn sự chú ý của rất nhiều người.

“Chấn động hướng kia, uy lực mạnh mẽ, không lẽ là cao thủ Linh Tiên cảnh xảy ra chiến đấu?”

Bên trong Kỳ Xà thành, bắt đầu có bóng người hướng về vị trí mà Tinh Hồn và Thiết Trụ đang chiến đấu với nhau mà hướng đến.

“Hắc hắc, Loạn Tiên Hải đúng là Loạn Tiên Hải, nơi này quy cũ đúng là không thể dùng được.”

“Địa Ngục giáo sử dụng quy tắc ngăn cấm, nhưng Loạn Tiên Hải đều là những tên điên xem thường quy củ, bất quá cũng muốn xem, rốt cuộc là ai không đặt Địa Ngục giáo vào trong mắt.”

“...”

Lại ở tòa khách điểm, nơi đệ tử Ngân Nguyệt Hải đường đang nghỉ ngơi, chờ đợi Tinh Vương Chiến chỉ còn vài ngày nữa là bắt đầu.

“Tôn Vân, Tôn Lôi đi đâu hết cả rồi?”

Bên trong khách điểm, một vị trưởng lão hô lớn.

“Bẩm trưởng lão, Tôn Vân, Tôn Lôi từ sáng sớm đã rời khỏi khách điểm, cùng đi với hai người bọn hắn có vài người khác nữa, đến bây giờ vẫn chưa thấy quay trở về.”

Một tên đệ tử Ngân Nguyệt Hải đường hướng vị trưởng lão kia, thành tâm báo lại tình hình.

“Hừ, Kỳ Xà thành tuy rằng sử dụng quy củ, nhưng chung quy nơi đây vẫn là một góc của Loạn Tiên Hải, quy tắc không hoàn toàn đem vào áp đặt.”

Ngày hôm nay, đám trưởng bối dẫn dắt đám đệ tử Ngân Nguyệt Hải đường đã có cảnh báo qua cho đám đệ tử biết, thế nhưng không ngờ Tôn Vân lại không đặt mấy câu nhắc nhở đó vào tai, nhân lúc bọn họ đi vắng liền rời khỏi khách điểm.

“Không sao cả, để cho bọn hăn chứng kiến một góc Loạn Tiên Hải này, khiến cho bọn chúng mở rộng tầm mắt một chút.”

Tần Trọng trưởng lão ngữ điệu trầm ổn, không quá tức giận vì Tần Trọng coi nhẹ lời cảnh báo của đám trưởng bối bọn họ.

“Tần trưởng lão nói phải, bọn hăn thường ngày tu hành tại Hải đường, được sư môn cưng chiều, cũng nên để bọn hăn biết thế giới này tàn khốc như thế nào.”

Trần y sư bên cạnh Tần trưởng lão chen vào một câu, dĩ nhiên cũng không quá tức giận.

Ngay sau khi Trần y sư nói dứt lời thì bỗng từ phía bên ngoài vang lên một tiếng nổ lớn khiến cho mặt đất rung chuyển nhẹ nhẹ, mọi người đang ngồi nghỉ ngơi bên trong khách điểm gương mặt khẽ biến.

“Có người trong Kỳ Xà thành giao chiến?”

Một vị trưởng lão Ngân Nguyệt Hải đường mở miệng, dĩ nhiên cảm giác ra được bên trong luồng dư lực kia là do hai vị cao thủ chiến đấu mà đàn sinh ra.

“Hay là đi qua bên đó coi thử.” Trần y sư lên tiếng.

“Ta cũng có ý này.” Tần trưởng lão gật đầu, sau đó quay sang nhìn đám đệ tử, nghiêm giọng nói. “Không có sự cho phép của lão phu, tuyệt đối không được rời khỏi đây nửa bước, ai làm trái liền trừng phạt theo quy tắc.”

Dĩ nhiên Kỳ Xà thành có biến động, Tần Trọng trưởng lão liền lo lắng cho đám đệ tử, sợ rằng bọn chúng hiếu kỳ mà cuốn vào trong dòng rắc rối.

Sau khi hạ lệnh xong, Tần Trọng trưởng lão, Trần y sư cùng với không ít vị trưởng lão Ngân Nguyệt Hải đường rời khỏi khách điểm, thi triển thân pháp phi phàm nhanh chóng hướng về phía âm thanh tiếng động mà đi.

Nơi Tinh Hồn và Thiết Trụ đang chiến đấu chẳng mấy chốc có rất đông người tập trung đến.

Trong đám khói bụi, thân thể của Thiết Trụ hiện ra, không ngờ trên thân thể khổng lồ vạm vỡ của hắn lại xuất hiện rất nhiều vết chém, dĩ nhiên đều là vết thương ngoài da, không ảnh hưởng gì đến thực lực của hắn cả.

Thế nhưng phải biết rằng thân thể Thiết Trụ vô cùng cường hãn, trước đây từng được xưng là kim cương bất hoại, vậy mà bây giờ lại bị Tinh Hồn dùng kiếm làm chảy máu.

“Khốn kiếp, lão tử ghìen nát người.”

Thiết Trụ rống lớn một tiếng, chỉ thấy Huyết Lô Côn chợt phát ra ánh sáng chói mắt.

Phía sau lưng Thiết Trụ giống như xuất hiện một đầu yêu viên khổng lồ, bất quá chỉ là ảo ảnh, không hoàn toàn ngưng thực, thế nhưng từ đầu yêu viên này tản ra một khí thế rất chi cường bạo.

Ảo ảnh yêu viên kia, dĩ nhiên chính là khí linh của Huyết Lô Côn.

Dần dần Thiết Trụ cảm giác Tinh Hồn càng lúc càng khó đối phó hơn những gì hắn tưởng tượng, vì vậy, Thiết Trụ liền sử dụng thủ đoạn mạnh mẽ hơn một bậc, đó chính là kích hoạt khí linh của Huyết Lô Côn, khiến cho sức chiến đấu của hắn càng thêm khủng bố.

“Khai Thiên Tích Địa.”

Thiết Trụ gầm lớn một tiếng, một tay cầm côn, một tay vỗ vào lồng ngực, ảo ảnh yêu viên sau lưng cũng hành động giống hệt như hấn vậy, tiếng vỗ vô hình tạo thành từng đợt sóng âm công kích, không ngờ khiến cho chiến ý của Thiết Trụ được đẩy cao hơn.

Nhìn đôi mắt của hấn ngập tràn huyết quang hướng về phía Tinh Hồn, một côn lại giáng xuống, uy lực so với lúc trước cơ hồ mạnh hơn gấp ba lần.

Bị kiếm ý đệ tam trọng áp chế, thế nhưng sức mạnh vẫn phi thường mạnh mẽ, một đối thủ rất khó đối phó.

Sau lưng Tinh Hồn, chín không gian động thiên được khai mở, chỉ thấy Tinh Hồn thân thể bao bọc trong ánh hào quang rực rỡ, trông hấn lúc này giống như một tôn kiếm thần trong truyền thuyết, thân thể xuất hiện khí thế phong hoa tuyết đại không gì sánh được.

Tại không gian động thiên, Không Gian Tiên Phù bị Tinh Hồn dùng thần niệm huy động, sau lưng không gian như bị Tinh Hồn nắm bắt lại, hết thảy đem sức mạnh dồn vào trong kiếm chiêu, kiếm quang chợt lóe, thân thể vũ mỵ xông về phía trước, tựa như một tia chớp.

Âm thanh kim loại va chạm chói tai.

Một cánh tay bay thẳng lên trời, chính là cánh tay của Thiết Trụ, cánh tay hấn dùng để cầm Huyết Lô Côn, mà Huyết Lô Côn lúc này cũng đã bị phân thành hai nửa, yêu viên khí linh chém đôi, hào quang dần ảm đạm, cuối cùng trong giây lát hủy diệt.

Vòi máu bắn ra tung tóe, mùi máu tanh lan tỏa trong không gian.

Thiết Trụ, tiên giả Linh Tiên cảnh, thực lực khủng bố, nhục thân cường đại, vậy mà bị một gã tiểu bối chặt xuống một tay, đồng thời linh khí Huyết Lô Côn cũng theo đó hủy diệt.

Trận này, Thiết Trụ liền đã bại.

Mà đối thủ chiến bại hẳn chỉ là một tên hậu kỳ Phù Tiên cảnh.

Thiết Chân nhìn chăm chăm Thiết Trụ, rồi sau đó lại nhìn Tinh Hồn, hẳn không rõ bằng cách nào Thiết Trụ lại bị chặt xuống một tay, đồng thời tinh thần như lâm vào ác mộng, thân thể run cầm cập ngã bệch xuống đất.

“Sao có thể...” Thiết Chân miệng lắp bắp.

Không gian im lặng đến lạ thường, vạn ánh chú mục nhìn vào gã thanh niên tóc trắng tay cầm cổ kiếm kia tràn đầy sợ hãi, ai nấy trong đầu đều xuất hiện chung một ý nghĩ, rốt cuộc là thế lực nào mà có thể bồi dưỡng ra được một tên đệ tử xuất chúng, một tuyệt thế kỳ tài như thế này?

Phù Tiên chiến Linh Tiên, lại còn giành chiến thắng tuyệt đối, có năm mơ đi nữa cũng khó mà nhìn thấy được.

Đằng xa nhiều người vừa mới xuất hiện, một trong số đó là những trưởng lão Ngân Nguyệt Hải đường.

Khi bọn họ trông thấy Tinh Hồn, dù đảm lượng vững chắc như Tần Trọng trưởng lão hay là Trần y sư đều không thể tin vào mắt mình được, gương mặt giật giật, biểu lộ thập phần khiếp sợ.

“Nguyên lai, thực lực của hãn khủng bố như vậy.”

Tần Trọng trưởng lão hít vào một ngụm khí lạnh, nhìn Tinh Hồn nói.

“Xem ra không bị thương khi ở trong bụng của Thiết Giáp Cự Sa, có lẽ là do hãn cố ý làm.”

“Sau khi trở về khách điểm, lập tức tri thông Hải đường điều tra thân phận của người này. Nếu như thích hợp liền thu hãn vào Hải đường làm đệ tử.”

Lúc này Tần Trọng trưởng lão lẫn Trần y sư đều minh bạch được nguyên nhân vì sao bị Thiết Giáp Cự Sa nuốt vào bụng mà không có lấy một chút thương thế nào. Lại chiến lực khủng bố, Tần Trọng trưởng lão trong đầu có ý định muốn chiêu mộ hãn vào Ngân Nguyệt Hải đường.

Chỉ là ý định này của Tần Trọng trưởng lão cơ hồ khó mà thực hiện được.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 273: Nguy Cơ Từ Thiên Kiếm Tông

Quay trở lại trung tâm trận chiến, Thiết Trụ thân thể vạm vỡ ngã khụy xuống một chân, máu tươi từ phần cánh tay bị chém đứt không ngừng chảy xuống ròng ròng.

“Sao có thể, ta làm sao lại thua bởi một tên hậu kỳ Phù Tiên cảnh?”

Vết thương rất đau đớn, nhưng càng thêm bi ai đó chính là việc bản thân bị một con kiến hôi chặt đứt một tay, đây chính là toàn diện thất bại.

Tinh Hồn xoay người nhìn về Thiết Trụ, chỉ thấy Thiết Trụ lúc này chiến ý hoàn toàn đã tan biết, thay vào đó là một bộ dạng thảm hại, mà Thiết Trụ lúc này cũng đang đồng thời nhìn hẩn bằng cặp mắt ngạc nhiên, phần nhiều là khiếp sợ.

Chiến lược của Tinh Hồn rất khủng bố, không đơn giản như bên ngoài thể hiện ra.

Đột nhiên thân thể Tinh Hồn khẽ động, bước chân nhấc lên di chuyển về phía Thiết Trụ, tuy rằng đang đắm mình trong hào quang vô tận chói mắt, thế nhưng Tinh Hồn trong mắt Thiết Trụ lại chẳng khác gì một tôn sát thần.

Cư nhiên một gã tiên giả Linh Tiên cảnh cao ngạo lại bị một tên Phù Tiên cảnh khủng bố đến tình trạng run rẩy kinh hoàng.

“Ta là trưởng lão Địa Ngục giáo, người dám giết ta, Địa Ngục giáo sẽ không bỏ qua.”

Triệt để khiếp sợ, bởi Thiết Trụ nhận thức được rằng, Tinh Hồn hoàn toàn có khả năng giết chết hẳn, vì vậy liền mang Địa Ngục giáo ra chấn nhiếp Tinh Hồn.

“Địa Ngục giáo?” Thanh âm lãnh đạm của Tinh Hồn vang lên, bên trong không có bất kỳ loại tình cảm nào, đơn thuần chỉ là nhắc ra cái tên mà thôi.

“Chuyện này dừng ở đây.” Đúng lúc đó, một bóng người vô thanh vô tức xuất hiện chính giữa Tinh Hồn và Thiết Trụ, đó là một trung niên nam tử khoảng chừng năm mươi, ánh mắt sắc bén cuồn cuộn, cả người một thân khí tức khủng bố chấn nhiếp khiến cho người ta không dám nhìn thẳng.

“Bái kiến Huyết Luân hộ pháp thủ vệ.” Trông thấy trung niên nam tử khủng bố kia, Thiết Trụ gương mặt co rút, không để ý đến vết thương của mình mà lập tức quỳ xuống vái lạy hành lễ.

“Đây chính là Huyết Luân hộ pháp thủ vệ?” Chúng nhân lập tức kinh hô một tiếng.

Huyết Luân hộ pháp chính là một trong số bốn vị hộ pháp của Địa Ngục giáo, thực lực vô cùng khủng bố, nghe nói tu vi đã bước vào sơ kỳ Thiên Tiên cảnh.

Nhìn bề ngoài trông Huyết Luân Pháp Vương rất ôn hòa, thế nhưng tính cách vô cùng độc ác, động một chút là giết người, hung danh khét tiếng, tại Loạn Tiên Cảnh tiếng tăm phi thường to lớn.

Trông thấy Huyết Luân hộ pháp thủ vệ nhân, không ít người không tự chủ lui về phía sau mấy bước, dù là Tần Trọng trưởng lão cũng không

ngoại lệ, đủ để biết được áp lực phi thường cường đại của Huyết Luân hộ pháp thủ vệ nhân như thế nào.

Cùng lúc Huyết Luân hộ pháp thủ vệ nhân xuất hiện, bỗng nhiên trong không gian vang lên tiếng vỗ tay.

Âm thanh bất ngờ làm cho nhiều người chú ý đến, không hẹn mà cùng nhìn về phía âm thanh vỗ tay vang lên.

Chủ thấy đứng trên một tòa nhà, có một tên thanh niên tóc đỏ đang nhìn xuống, gương mặt dễ nhìn, phản phát một nét kiêu ngạo, khoe miệng nở một nụ cười.

“Vẫn bá khí như ngày nào, ha ha ha...”

Người thanh niên này dung mạo tuy rằng không anh tuấn giống như Tôn Vân, thế nhưng trên người một cỗ khí chất bất phàm, phi thường đặc biệt, làm cho hắn ta dễ dàng bị người khác hấp dẫn sự chú ý.

“Đó là Huyết Công Tử.”

Có người nhận thức được thanh niên tóc đỏ, ngữ điệu cả kinh thốt lớn.

“Huyết Công Tử? Chính là thiên kiêu chi tử mới xuất hiện gần đây của Địa Ngục giáo? Nhìn trẻ tuổi, thế nhưng thực lực bất phàm.”

“Nghe nói Huyết Công Tử trước đây từng là một gã đệ tử Thiên Kiếm tông, bởi vì trong tông môn diệt sát một gã thiên kiêu đệ tử, vì vậy bị Thiên Kiếm tông truy sát. Cuối cùng vận khí rơi xuống đầu, lọt vào mắt xanh của Ma Luân Pháp Vương, được Ma Luân Pháp Vương che chở, sau đó đem về Địa Ngục giáo hảo hảo chỉ điểm.”

“Nghe nói Huyết Công Tử bên trong Địa Ngục giáo bị một vị hộ pháp nhìn trúng, thu nhận làm đệ tử, không nghĩ lại chính là Huyết Luân hộ

pháp.”

Huyết Công Tử, một trong số thiên kiêu chi tử thế hệ này của Địa Ngục giáo, và dĩ nhiên là của cả Loạn Tiên Hải.

Từ lúc được Địa Ngục giáo Ma Luân Pháp Vương phát hiện và đem về Địa Ngục giáo tu hành thì bỗng nhiên phóng ra quang huy vô hạn, tu vi ngày đi ngàn dặm, chỉ trong một khoảng thời gian ngắn đã siêu việt đệ tử cùng giai, trở thành một trong số những thiên kiêu chi tử thực lực mạnh mẽ nhất tại Địa Ngục giáo.

Dù rằng rất nhiều người đối với Huyết Công Tử vẫn có thành kiến, nhưng chung quy thực lực của Huyết Công Tử phi thường mạnh mẽ, đằng sau lại có thêm Huyết Luân hộ pháp chống đỡ, tự nhiên không có ai dám ý kiến gì khác.

Sau khi vỗ tay khen ngợi một câu, trước sự chứng kiến của đông đảo nhân vật đang tập trung tại Kỳ Xà thành, Huyết Công Tử thi triển thân pháp của mình đáp xuống trước mặt Tinh Hồn, trên thân thể thả xuống một cỗ ngạo khí.

“Huyết Công Tử muốn ra mặt đòi lại danh dự cho Thiết Trụ chăng?”

“Ta nghe sao bên trong ý tứ của Huyết Công Tử, dường như hai người bọn hắn đã quen biết nhau từ trước.”

Huyết Công Tử vang danh Loạn Tiên Hải, chỉ cần xuất hiện thôi liền khiến cho chúng nhân bàn tán.

Chỉ thấy Huyết Công Tử tiến tới gần Tinh Hồn, bỗng nhiên hắn giơ bàn tay về phía trước, gương mặt treo nụ cười tự tin kèm theo một chút hoài niệm, nói tiếp.

“Tinh Hồn, rốt cuộc cũng tái ngộ.”

Tinh Hồn nhìn Huyết Công Tử đang đứng đối diện với mình, kỳ thực ngay từ lúc đầu khi chiến đấu với Thiết Chân, sau đó đến Tôn Vân, và cuối cùng là Thiết Trụ, thủy chung hẳn luôn có cảm giác bản thân bị một ánh mắt nào đó theo dõi.

Vì vậy hẳn mới tận lực không để lộ ra thực lực chân chính của mình, đồng thời tinh thần cảnh giác, nhưng sau đó bên trong linh đài Thể Đạo Liên sinh ra một tia rung động, lúc đó Tinh Hồn mới nhận ra, nguyên lai người đang quan sát chính mình là một người quen.

Huyết Công Tử này, không phải là Lục Phong thì còn ai vào đây.

“Lục Phong, người đã thay đổi rất nhiều.”

Tinh Hồn giơ tay lên, vỗ vào bàn tay Lục Phong đã giơ ra chờ hẳn, một âm thanh vang lên trong sự kinh ngạc của những người đứng ở xung quanh.

“Đều là nhờ huynh ta mới có khả năng được như ngày hôm nay.” Lục Phong cười ôn hòa đáp.

“Ta chỉ đưa cho người công pháp, thực lực hiện tại đều là sự nỗ lực của người.”

“Ha ha, ở đây không thích hợp nói chuyện, đi theo ta.”

Lục Phong nhìn Tinh Hồn cười nói, sau đó quay sang hướng Huyết Luân hộ pháp thủ vệ nhân ra lệnh.

“Tiền bối, chuyện ở đây người thay ta xử lý.”

“Được, công tử cứ giao cho ta.”

Nói xong, trong ánh mắt ngạc nhiên của vô số người đang đứng đây, Lục Phong và Tinh Hồn bóng dáng dần dần biến mất.

Chuyện kể tiếp, Huyết Luân hộ pháp thủ vệ nhân với địa vị của mình liền xử lý rất nhanh chóng, dòng người chậm rãi tán đi, bất quá chuyện hôm nay chỉ sợ mất một đoạn thời gian nữa mới có khả năng nguôi xuống.

“Tiểu tử này lại quen biết với Huyết Công Tử, sau khi trở về hảo hảo nhắc nhở đám đệ tử một tiếng.”

Trong đám đông người dần đi mất, Tần Trọng trường lão thở dài một tiếng, dĩ nhiên trước đó đã phát hiện ra đám Tôn Vân bị thương nghiêm trọng, cũng may đối phương thủ hạ lưu tình, chỉ khiến Tôn Vân trọng thương, nghỉ ngơi một thời gian liền khôi phục trở lại.

Tần Trọng không đi trách Tinh Hồn, mà chỉ giận dữ đối với hành vi của đám Tôn Vân, tài không bằng người lại đi trêu chọc người khác, mà hình như Tinh Hồn cũng chưa từng hướng Tôn Vân làm ra bất kỳ cái hành động nào vô lễ cả.

Rời đi còn có cô gái tên gọi là Nhược Tình đang cười trên lưng Dực Phong Yêu Hồ, ánh mắt nhìn Tinh Hồn đầy ẩn tình cùng với si mê, khoe miệng treo nụ cười bí ẩn.

Hôm nay Tinh Hồn một trận chiến, danh tiếng như sấm rền vang, Loạn Tiên Hải lại bắt đầu hiện ra một tên thiên kiêu chi tử.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Loạn Tiên Hải một ngày này, trận chiến giữa Tinh Hồn với quản lý nhân Kỳ Xà thành Thiết Trụ vẫn còn chưa có chịu nguôi xuống.

Đầu tiên là đệ tử Ngân Nguyệt Hải đường Tôn Vân không biết vì lý do gì lại đi thuê tên côn đồ tại Kỳ Xà thành là Thiết Chân đi tìm đánh Tinh Hồn, rốt cuộc đã bị Tinh Hồn lấy thủ đoạn cường hãn đánh cho tan tác.

Sau đó đến lượt Tôn Vân, mặc dù Tôn Vân sử dụng cả thủ đoạn mạnh mẽ nhất của hắn, chính là Kim Thủy Tiên Thể, nhưng cả hai vốn không có cùng cấp độ, thiên kiêu chi tử Ngân Nguyệt Hải đường thể là bị đánh bại thảm hại, tiếng tăm từ đây tuột dốc không phanh.

Thiết Chân trọng thương dẫn đến lửa giận của Thiết Trụ - quản lý Kỳ Xà thành. Thiết Trụ hung danh có tiếng, một thân tu vi cao cường, không nghĩ đến rốt cuộc vẫn bại dưới kiếm của Tinh Hồn, thậm chí còn bị chặt đứt một tay, rước nhục vào thân.

Đến cuối cùng thiên kiêu chi tử Địa Ngục môn – Huyết Công Tử xuất hiện giải vây. Nguyên lai Huyết Công Tử và Tinh Hồn cả hai là bằng hữu từ trước, nghe nói nể mặt Huyết Công Tử, Tinh Hồn mới không lấy đầu của Thiết Trụ, bởi với thực lực cường đại như vậy, Thiết Trụ hoàn toàn không có cơ hội bảo hộ tính mạng.

Trong lúc người khác còn đang bàn tán thì ở một tòa phủ đệ bên trong Kỳ Xà thành, Tinh Hồn và Lục Phong đang ngồi bàn luận về khoảng thời gian trước đây.

Trải qua nửa ngày, Tinh Hồn nôm na biết được đại khái tình huống của Lục Phong, đồng thời thông qua Lục Phong biết được một số tình huống đặc biệt tại Loạn Tiên Hải.

“Tinh Hồn, huynh có muốn gia nhập Địa Ngục giáo không?”

Nói chuyện một lúc, sắc mặt Lục Phong trở nên nghiêm túc, ánh mắt nhìn thẳng vào Tinh Hồn, nói.

“Địa Ngục giáo hiện tại thực lực rất thịnh, chính là thế lực mạnh nhất trong số bốn thế lực đỉnh tiêm Loạn Tiên Hải, có sự trợ giúp của Địa Ngục giáo, việc trả thù Thiên Kiếm tông liền trở nên dễ dàng.”

Năm đó bị Tư Mặc kiểm tiên truy sát, dù trăm năm trôi qua, oán khí của Lục Phong đối với Thiên Kiếm tông, nhất là Tư Mặc kiểm tiên vẫn chưa hề nguôi ngoai. Dĩ nhiên, hắn vẫn còn đang nung nấu ý định phục thù.

“Địa Ngục giáo sẽ giúp người báo thù?” Tinh Hồn chưa vội đáp ứng Lục Phong, trải qua một lần ấm lạnh tại Thiên Kiếm tông khiến cho tầm nhìn của hắn thêm biến đổi.

“Hiện tại thì chưa, nhưng nếu ta thể hiện thiên phú xuất chúng trên Tinh Vương Chiến, ghi danh mình trên Kim Lan Bảng, khẳng định Địa Ngục giáo sẽ đáp ứng. Hơn nữa, ta phía sau còn có sư tôn giúp sức.”

Lục Phong nhìn Tinh Hồn nói.

“Vả lại, Loạn Tiên Hải vô cùng nguy hiểm, bất kỳ thời điểm nào cũng có thể rơi vào nguy cơ sinh tử, có Địa Ngục giáo sau lưng bảo hộ, hành động liền trở nên đơn giản hơn rất nhiều.

Tinh Hồn im lặng nhìn ly rượu trên tay, nhẹ nhàng xoay tròn nước rượu bên trong một vòng, tựa hồ như đang suy nghĩ, sau đó ngửa cổ uống cạn một hơi.

“Tính cách ta thế nào, người có lẽ đã biết rõ. Nếu gia nhập Địa Ngục giáo, ta sẽ có được những lợi ích gì?”

Tinh Hồn thanh âm vang lên.

“Từng trải qua Thiên Kiếm tông sự tình, thế nên ta muốn một cái đảm bảo.”

Ánh mắt của Tinh Hồn rất nghiêm túc.

Bất quá, biểu hiện này của Tinh Hồn ngược lại khiến cho Lục Phong vui mừng, hắn chính là đang cần điều này.

“Đảm bảo cho huynh, với địa vị của ta thì không dám chắc, nhưng sư tôn của ta, Huyết Luân hộ pháp có khả năng đó. Ngày mai sư tôn đến Kỳ Xà thành để quan sát Tinh Vương Chiến, khi đó, ta liền đưa huynh đi gặp sư tôn.”

Thời gian một ngày trôi qua, một ngày này Kỳ Xà thành lại rơi vào yên tĩnh, những nhân vật nổi danh xuất hiện bên trong Kỳ Xà thành ngày một nhiều thêm.

Tại phủ đệ của Lục Phong, một nhân vật danh tiếng hiển hách giáng lâm, chính là sư tôn của hắn – Huyết Luân hộ pháp.

Huyết Luân hộ pháp, một trong bốn vị hộ pháp của Địa Ngục giáo, tu vi sơ kỳ Thiên Tiên cảnh, trong bốn vị hộ pháp thực lực mạnh nhất, cơ hồ chỉ xếp sau giáo chủ Địa Ngục giáo mà thôi.

Lục Phong và Tinh Hồn đều đã đứng ở ngoài sân từ trước, dù sau Huyết Luân hộ pháp mang thân phận trưởng bối, Tinh Hồn cũng không muốn thất lễ với sư tôn Lục Phong, tránh việc đối phương có thái độ bất mãn, thế nên cũng đứng ở đây đợi sẵn.

Một luồng gió lạ từ trên cao thổi xuống, Tinh Hồn, Lục Phong và những người khác đồng loạt hướng mắt nhìn lên trời.

Chỉ thấy trên cao là một tòa xa giá màu vàng vô cùng bắt mắt được khiêng bằng bốn gã thanh niên cao lớn lực lượng.

“Bái kiến sư tôn.” Lục Phong là người đầu tiên hành lễ.

“Bái kiến hộ pháp đại nhân.”

“Diện kiến tiền bối.”

Tinh Hồn cũng ôm quyền hướng đối phương hành lễ.

Khi xa giá hạ xuống, từ bên trong kiệu một ông lão râu tóc bạc phơ bước ra. Ông lão này toàn thân tràn đầy sinh lực, mang đến cho người ta một loại cảm giác nguy hiểm, ánh mắt đen ẩn chứa tang thương năm tháng, tựa hồ đã trải qua rất nhiều sương gió nhân gian.

Đây chính là một trong số bốn vị hộ pháp của Địa Ngục giáo, cũng là sư tôn của Lục Phong – Huyết Luân hộ pháp.

“Không cần đa lễ.”

Giọng nói uy nghiêm của Huyết Luân hộ pháp vang lên.

“Tạ sư tôn.”

“Ma Luân hẳn vẫn chưa đến đây?” Huyết Luân nhìn Lục Phong hỏi.

“Đệ tử nghe nói đại sư huynh đang bận xử lý chuyện riêng ở bên ngoài, có lẽ hai ngày nữa mới đến Kỳ Xà thành.”

Ma Luân chính là người trước đây cứu Lục Phong khỏi tay Tư Mặc kiếm tiên, cũng là người đã nhìn trúng thiên phú của Lục Phong, đem hắn giới thiệu cho Huyết Luân hộ pháp.

Ánh mắt Huyết Luân nhìn sang Tinh Hồn, trong ánh mắt lóe lên quang mang, tựa hồ như đang thử dò xét vị bằng hữu này của Lục Phong.

“Người chính là kẻ đã chặt xuống một tay của Thiết Trụ?”

“Chính là vân bối.”

Chuyện này đã đồn khắp Kỳ Xà thành, thế nên chẳng việc gì phải lắc đầu, liền hướng Huyết Luân gật đầu đáp.

“Tuổi không lớn nhưng thực lực bất phàm, quả nhiên trường giang sóng sau xô sóng trước.”

Ngũ diệu Huyết Luân khen ngợi.

“Tiền bối quá khen.”

“Sư tôn, chúng ta hay là vào trong rồi tiếp tục.”

Mắt thấy sư tôn của mình ánh mắt vừa ý Tinh Hồn, nội tâm của Lục Phong vui mừng, sau đó liền để cho cả ba vào bên trong nói chuyện.

Bên trong yến tiệc đã được chuẩn bị sẵn sàng, chỉ đợi ba người ngồi vào bàn nữa mà thôi.

Uống cạn một ly đầu, Huyết Luân nhìn Tinh Hồn, ánh mắt mấy phần ngưng trọng.

“Chuyện của người, ta đã nghe Lục Phong nói sơ qua. Người bản lĩnh không nhỏ, có thể khiến cho Vô Cực kiếm tiên trọng thương, điều mà ngay cả lão phu cũng không làm nổi.”

Tuy nói Địa Ngục giáo chủ yếu hùng bá tại Loạn Tiên Hải, nhưng không vì vậy mà không nhận thức được tin tức ở Phi Lan châu.

Chuyện Tinh Hồn náo loạn Thiên Kiếm tông rồi sau đó bỏ trốn, thậm chí khiến cho Vô Cực kiếm tiên trọng thương đều được Địa Ngục giáo nắm rõ hết thảy.

“Thiên Kiếm tông dĩ nhiên sẽ không chịu bỏ qua, ta nghe phong thanh tin tức, Thiên Kiếm tông đã cho người đến Loạn Tiên Hải này để giết người.”

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 274: Gia Nhập Địa Ngục Giáo

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 274: Gia nhập Địa Ngục giáo

Tinh Hồn gương mặt không đổi, tựa hồ chuyện này cũng đã nằm trong dự tính của hắn. Thiên Kiếm tông dù sao chính là một tôn cự đầu, thế lực trải rộng khắp nơi không chỉ ở tại Phi Lan châu, rất nhiều nơi khác, trong đó có cả Loạn Tiên hải đều có dấu chân của Thiên Kiếm tông, chỉ là những người đó hành động thu liễm, không để lộ bản thân mà thôi.

Bỏ chạy đến Loạn Tiên Hải chỉ là giải pháp nhất thời, kỳ thực nguy cơ sinh tử của hắn vẫn chưa hoàn toàn biến mất, trừ khi hắn có khả năng hủy diệt Thiên Kiếm tông thì nguy cơ mới hoàn toàn biến mất.

Nhưng với tu vi hiện tại của hắn, muốn hủy diệt cự đầu một phương như Thiên Kiếm tông là chuyện si tâm vọng tưởng, mơ mộng hão huyền.

Tinh Hồn trầm lặng không nói, một bên, Huyết Luân vẫn tiếp tục.

“Lục Phong cũng là kẻ bị Thiên Kiếm tông xếp vào những đối tượng cần phải giết, thế nhưng dưới sự bảo hộ của Địa Ngục giáo, bên cạnh hắn bất kỳ thời điểm nào cũng có cao thủ bảo vệ. Nếu người đáp ứng trở thành đệ tử Địa Ngục giáo, người cũng sẽ được đãi ngộ tương tự, thậm chí còn muốn hơn cả Lục Phong.”

Thực lực của Tinh Hồn đã bày ra trước mặt, dĩ nhiên sẽ nhận được đãi ngộ đến từ Huyết Luân cũng như Địa Ngục giáo.

Bất quá, trên đời này không có bữa ăn nào là miễn phí cả, tại một nơi như Loạn Tiên Hải, muốn được thừa hưởng lợi ích thì phải chứng minh giá trị của bản thân, lợi ích càng lớn thì giá trị của bản thân phải càng lớn.

Đặt ly rượu trên tay xuống, ánh mắt Tinh Hồn trở nên nghiêm túc mấy phần, hướng về phía Huyết Luân đối diện.

“Để được Địa Ngục giáo bảo hộ, ta cần phải làm những gì?”

Tinh Hồn trong lòng đã có quyết định. Hắn tuy không muốn đặt mạng sống của bản thân trong tay người khác, nhưng ít nhất hiện tại hắn vẫn đang yếu thế, hắn đang cần được bảo vệ, mà Địa Ngục giáo, hay nói khác hơn là Huyết Luân đang cho hắn cơ hội để được nhận sự bảo vệ, vậy thì lần này, hắn quyết định đặt cược một lần.

Nghe ý tứ như vậy, Huyết Luân hàng chân mày giãn ra, gương mặt lộ vẻ hài lòng, bởi Tinh Hồn đã nói như thế nghĩa là hắn đã đồng ý trở thành đệ tử Địa Ngục giáo.

“Quy tắc của Loạn Tiên Hải như thế nào, không cần lão phu nói, chắc hẳn ngươi cũng tự minh bạch.” Huyết Luân thanh âm vang lên.

“Ta minh bạch.” Tinh Hồn gật đầu.

“Tốt, hiện tại ta liền thay Địa Ngục giáo thu nhận ngươi thành đệ tử. Thế nhưng, nếu ngươi muốn nhận được đãi ngộ giống như Lục Phong, tại Tinh Vương Chiến, ta muốn ngươi xếp vào hạng mười người mạnh nhất.”

Thanh âm của Huyết Luân vô cùng nghiêm túc, nói.

Lọt vào mười người mạnh nhất tại Tinh Vương Chiến? Lục Phong hít vào một ngụm khí lạnh.

Lục Phong bây giờ tuy rằng được chúng nhân gọi là thiên kiêu chi tử, nhưng muốn xếp vào mười người mạnh nhất, e rằng rất khó.

Loạn Tiên Hải thực lực vi tôn, so với môi trường bên trong các tông môn đại phái tàn khốc hơn không biết bao nhiêu lần.

Tiên giả ở đây, không những bản lĩnh phi phàm, thiên phú yêu nghiệt, mà kinh nghiệm chiến đấu của bọn họ cũng vô cùng phong phú, những tên tự xưng là thiên tài bên trong các tông môn đối đầu với bọn hăn căn bản không có một chút ưu thế nào.

Trước đây có một đoạn thời gian, Lục Phong đã từng ăn không biết bao nhiêu là quả đắng, số lần suýt chết đếm trên mười đầu ngón tay cũng không xuể, cũng bởi vì vậy mới tạo thành một Lục Phong đầy bản lĩnh như hiện tại.

Thế nhưng với chừng đó, Lục Phong hăn chưa từng dám năm chắc tiến sâu vào mười người mạnh nhất Tinh Vương Chiến.

Vậy mà sư tôn của hăn, Huyết Luân lại muốn Tinh Hồn đánh sâu vào hạng mười, chỉ có như vậy mới nhận được đãi ngộ y như hăn, một thử thách này, phải nói vô cùng khó khăn.

“Người có thể từ chối, nếu người từ chối, người vẫn là đệ tử của Địa Ngục giáo, sẽ nhận được phần nào bảo hộ, nhưng sẽ không đảm bảo hoàn toàn tính mạng giống như Lục Phong. Hãy suy nghĩ thật kỹ.”

Huyết Luân tiếp tục nhắc nhở.

Lại nói về quy tắc của Tinh Vương Chiến, ngày hôm trước Tinh Hồn đã được Lục Phong giảng lược qua. Tinh Vương Chiến là một cuộc chiến

thu nhỏ của Loạn Tinh Hải, trên lôi đài, trừ phi mở miệng nhận thua, bằng không bất luận sống chết.

Chỉ có quy tắc tàn khốc như vậy mới khiến cho tiên giả bộc lộ ra hết khả năng của bản thân, so với quy tắc của Đẳng Long Chiến cơ hồ khốc liệt hơn gấp hai lần, bởi vì quy tắc của Đẳng Long Chiến không cho phép giết chết đối thủ.

Bất quá, quy tắc như thế này lại phi thường thích hợp với hạng người như Tinh Hồn. Hẳn là một kẻ tàn khốc, với đối thủ của mình chưa bao giờ nương tay cả, chỉ khi đối thủ của mình nằm trong trường hợp đặc biệt có khả năng ân xá và không thể trở thành mối nguy cho bản thân thì hẳn mới châm chước bỏ qua, ví dụ như Tôn Vân mấy hôm trước vậy.

Thế nên không chút do dự, Tinh Hồn liền gật đầu.

“Tiền bối, ta đáp ứng điều kiện này.”

Mắt thấy Tinh Hồn đáp ứng rất sáng khoái, không chút suy nghĩ do dự nào cả khiến cho Huyết Luân nở nụ cười thưởng thức, tên thanh niên này so với những gì suy nghĩ còn muốn tốt hơn.

Chẳng trách Lục Phong khuyên hẳn nên thu nhận Tinh Hồn, bây giờ thì đã rõ nguyên nhân rồi.

“Vậy thì tốt, ta rất muốn nhìn xem, người khiến cho Vô Cực kiếm tiên tự mình truy sát nhưng vẫn bất thành rốt cuộc có bao nhiêu lợi hại.”

Huyết Luân mỉm cười nói, sau đó lấy ra một cái nhẫn trữ vật chuyển sang cho Tinh Hồn, nói tiếp.

“Đây là lễ ra mắt của lão phu tặng cho ngươi, bên trong có một bộ kiếm kỹ, một ít linh thạch và đan dược trợ giúp cho việc tu luyện, ngươi hảo hảo nghiên cứu một phen, nâng cao thực lực của bản thân.”

“Đa tạ tiền bối ban lễ.” Tinh Hồn ôm quyền cảm tạ.

“Chỉ là chuyện vặt, không cần đa lễ. Lão phu còn có việc phải làm, tạm thời không lưu lại đây. Hy vọng trên Tinh Vương Chiến, người sẽ mang cho lão phu một cái kinh hỷ.”

“Nhất định không khiến tiền bối thất vọng.”

Tinh Hồn ngữ điệu trầm ổn nhưng không kém phần tự tin, tâm tính này càng khiến cho Huyết Luân đối với hắn thêm thương thức.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Lại qua mấy ngày, các phương thế lực, cường giả danh tiếng được Địa Ngục giáo phát thiệp mời tham dự Tinh Vương Chiến sắp bắt đầu, chỉ qua thêm một ngày nữa, sự kiện lớn nhất tại Loạn Tiên Hải liền được bắt đầu.

Bên trong nội thành Kỳ Xà thành, tại một tòa phủ đệ thuộc về Địa Ngục giáo, từ bên trong vang ra tiếng gầm thét tức giận.

- Người nói Triệu Trầm bị tước danh ngạch của Địa Ngục giáo, không được tham dự Tinh Vương Chiến?

Một thanh âm nam tử vang lên, bên trong tràn đầy sự tức giận.

Chỉ thấy bên trong phủ đệ lúc này đang có khoảng hơn hai mươi gã thanh niên, trang phục đỏ đen, dĩ nhiên đều là đệ tử Địa Ngục giáo cả. Người vừa mới gầm lên một tiếng giận dữ chính là tên thanh niên trẻ tuổi, biểu lộ trên người một cỗ ngạo khí phi phàm.

Hắn ta tên gọi là Bạch Hải Hiên, một trong số những thiên kiêu chi tử cấp bậc yêu nghiệt thuộc về Địa Ngục giáo, tu vi đã chạm đến hậu kỳ Địa Tiên cảnh cách đây không lâu, hơn nữa bản thân thức tỉnh thể chất đặc dị, khiến cho địa vị của hắn bên trong Địa Ngục giáo càng thêm đặc thụ.

Nếu như Lục Phong được Huyết Luân hộ pháp nhìn trúng, vậy thì Bạch Hải Hiên cũng giống như vậy, hẳn được Nam Độc hộ pháp thu nhận làm đệ tử, vì vậy Bạch Hải Hiên tại Địa Ngục giáo phi thường kiêu ngạo.

Bên trong Địa Ngục giáo, các đệ tử thường xuyên đối đầu với nhau, những đệ tử thân phận bình thường thì thường đầu nhập dưới trướng của các đệ tử cấp bậc yêu nghiệt, tỷ như Bạch Hải Hiên.

Triệu Trầm là một trong số những thuộc hạ dưới trướng Bạch Hải Hiên, đồng thời bên trong Địa Ngục giáo thể hiện thực lực không tồi, rốt cuộc đã thu được một cái danh ngạch để tham dự Tinh Vương Chiến.

Thế nhưng ngày hôm qua, bất thành linh Bạch Hải Hiên nhận được tin tức, Triệu Trầm vậy mà bị thu hồi quyền tham dự Tinh Vương Chiến để nhường vị trí cho một người khác.

Điều này khiến cho Bạch Hải Hiên cực kỳ tức giận, đây chẳng khác gì một cái tát vào mặt hắn cả, với tính cách kiêu ngạo, Bạch Hải Hiên dĩ nhiên không chịu bỏ qua chuyện này.

“Sư huynh, ta nghe nói đây là ý tứ của Huyết Luân hộ pháp.”

Một tên thuộc hạ của Bạch Hải Hiên nói.

“Huyết Luân hộ pháp? Tuy lão ta là hộ pháp của Địa Ngục giáo, nhưng không phải muốn làm như thế nào thì làm. Sư tôn ta, Nam Độc hộ pháp thua kém lão ta sao?” Bạch Hải Hiên bức nhọc nói.

“Chuyện này ta nhất định phải làm rõ, nếu không sau này Bạch Hải Hiên ta làm sao tung hoành Loạn Tiên Hải này được? Huyết Luân hộ pháp bây giờ đang ở đâu?”

“Bẩm sư huynh, Huyết Luân hộ pháp đang ở tại phủ đệ của Huyết Công Tử.”

“Hừ, thằng ranh con đó, nhất định việc này có ý tứ của nó chen vào. Mới có chút tiếng tăm liền không coi ai ra gì. Triệu Trầm, đi theo ta.”

Trước lúc tìm đến Huyết Luân hộ pháp, chợt trong đầu suy nghĩ ra điều gì đó, chỉ thấy hần lấy ra một viên ngọc giản, miệng thì thầm nói vài câu, rồi sau đó mới kéo theo đám thuộc hạ của mình đi về phía phủ đệ của Lục Phong.

Không mất nhiều thời gian, đám Bạch Hải Hiên đã đến phía trước tòa phủ đệ.

“Là Bạch sư huynh.”

Mấy tên hộ vệ Địa Ngục giáo đứng bên ngoài gác cổng trông thấy Bạch Hải Hiên thì lập tức ôm quyền hành lễ.

Bạch Hải Hiên liếc mắt nhìn bọn hần, nếu không phải đã biết trước bên trong phủ đệ Huyết Luân hộ pháp đang nghỉ ngơi, có lẽ hần đã trực tiếp xông vào rồi.

“Người tri thông, Bạch Hải Hiên muốn diện kiến Huyết Luân hộ pháp.”

“Bạch sư huynh đợi ta một chút.”

Nói xong, gã hộ vệ này liền đi vào bên trong, sau đó một lúc thì trở ra bên ngoài, nhìn Bạch Hải Hiên nói.

“Bạch sư huynh, mời vào.”

Gật đầu, Bạch Hải Hiên sau đó liền dẫn theo đám thuộc hạ của mình đi vào bên trong. Đến nơi đã thấy Huyết Luân hộ pháp, Lục Phong, Tinh Hồn và một vài đệ tử Địa Ngục giáo đang đứng sẵn ở đại sảnh đợi hần.

Bạch Hải Hiên bình thường tuy kiêu ngạo, nhưng đối diện với vị hộ pháp thực lực cường đại, tu vi thâm sâu khó dò như Huyết Luân thì trong lòng vẫn xuất hiện một cỗ áp lực khó nói.

Thu liễm lại thái độ ngạo mạn hống hách thường ngày, Bạch Hải Hiên ôm quyền hướng Huyết Luân hộ pháp.

“Đệ tử Bạch Hải Hiên bái kiến hộ pháp.”

“Người tìm bản tọa có việc gì?”

Đằng sau lớp mặt nạ, thanh âm lãnh đạm không nhìn ra được biểu tình của Huyết Luân hộ pháp vang lên.

“Ta nghe nói thuộc hạ của ta là Triệu Trầm bị hộ pháp đại nhân tước đi quyền tham dự Tinh Vương Chiến, Triệu Trầm tuy không thuộc về đệ tử cấp bậc yêu nghiệt, nhưng thực lực trước đây đã chứng minh rõ, nhưng vì cái gì, hộ pháp lại thu hồi quyền tham dự Tinh Vương Chiến của hắn?”

Bạch Hải Hiên không bởi vì phía trước là vị hộ pháp địa vị siêu việt tại Địa Ngục giáo mà úy kỵ sợ hãi, bởi vì bản thân hắn phía sau lưng chính là Nam Độc hộ pháp, địa vị không thua kém gì Huyết Luân hộ pháp cả.

“Người nghi ngờ quyết định của bản tọa?”

Huyết Luân hộ pháp lại nói, hắn không giải thích, chỉ lãnh đạm hỏi.

“Ta không dám nghi ngờ quyết định của hộ pháp đại nhân, chỉ là không phục.”

Bạch Hải Hiên ánh mắt nghiêm lại mấy phần, nói.

“Huyết Luân, người đang muốn lạm dụng quyền hạn?” Đúng lúc đó, ở bên ngoài một giọng nói khàn khàn truyền vào.

Nghe thấy giọng nói này, Bạch Hải Hiên khóe miệng nhếch lên một nụ cười, trên mặt biểu lộ vui mừng, bởi hẳn biết chủ nhân của giọng nói đó là ai.

“Sư tôn, ngài đến rồi.”

Chỉ thấy từ bên ngoài một trận hắc phong thổi vào, hắc phong mang theo luồng khí tức tà ác lạnh lẽo, khiến cho người ta không tự chủ run lên một cái.

Khi hắc phong biến mất, một lão nhân gầy ốm mặc hắc bào hiện ra, gương mặt già nua đầy nếp nhăn, đôi mắt hẹp dài lộ ra bản chất ác độc, trên tay là một cái quả trượng dùng để chống đỡ thân hình già nua của lão ta.

Ông lão này chính là một trong bốn vị hộ pháp của Địa Ngục giáo, hung danh vang xa, chính là Nam Độc hộ pháp.

“Nam Độc lão quý.”

Huyết Luân hộ pháp đôi mắt âm trầm nhìn Nam Độc hộ pháp phía trước, dường như hai người này quan hệ không mấy tốt đẹp.

“Hắc hắc, lão phu nghe nói có người ức hiếp tên đệ tử này, thế nên mới nhanh chóng đến đây xem tình hình, nguyên lai người đó lại là lão thất phu nhà ngươi.”

Nam Độc hộ pháp thanh âm khàn khàn tà dị lại vang lên bên trong phủ đệ.

“Việc bản tọa làm, tất cả đều hướng về thánh giáo, để cho thánh giáo tại Tinh Vương Chiến phát dương quang đại, biểu lộ tương lai trở thành thế lực mạnh mẽ nhất Loạn Tiên Hải.”

“Hắc hắc, tự nhiên đó cũng là ý niệm của lão phu, bất quá cách làm của người khiến lão phu chướng mắt. Muốn thu hồi tư cách tham dự Tinh Vương Chiến của Triệu Trầm, lão thất phu người đừng hòng.”

“Lão quỷ, muốn hay không muốn kỳ thực rất đơn giản.”

Bỗng nhiên Huyết Luân pháp vương nở nụ cười nhạt, sau đó ánh mắt nhìn sang Tinh Hồn đang đứng bên cạnh, nói tiếp.

“Đây là tên đệ tử bản tọa vừa mới thu nhận, cũng là nguyên nhân khiến cho bản tọa quyết định hủy bỏ tư cách của Triệu Trầm.”

Tinh Hồn nội tâm minh bạch, ngay lập tức hiểu được ý tứ của Huyết Luân hộ pháp, chỉ thấy hắn bước lên phía trước, đứng ra chính giữa đại sảnh, đối diện với Bạch Hải Hiên và Nam Độc hộ pháp.

“Bái kiến Nam Độc hộ pháp.”

Con người quý dị của Nam Độc hộ pháp nhìn chăm chăm Tinh Hồn, thần thức âm thầm thả xuống để cho xét Tinh Hồn, sau đó lại nhìn sang Huyết Luân hộ pháp, trong lòng xuất hiện một cổ ba động nghi vấn.

Nam Độc hộ pháp còn chưa kịp nói gì thì Bạch Hải Hiên đứng bên cạnh cười phá lên.

“Hộ pháp đại nhân, ngài nói là bởi vì tên phế vật này mà hủy bỏ tư cách của Triệu Trầm? Ngài đang đùa giỡn chắc?”

Không chỉ riêng Bạch Hải Hiên mà rất nhiều người cũng đang cho rằng như vậy. Tinh Hồn trên người khí tức chỉ là một tên hậu kỳ Phù Tiên cảnh, không có bất kỳ điểm gì đặc biệt cả.

Để cho một tên còn chưa đặt chân vào Địa Tiên cảnh tham dự Tinh Vương Chiến, đây là một chuyện nực cười đến cỡ nào?

“Huyết Luân, người xác định?” Nam Độc hộ pháp hỏi, tuy rằng ẩn ẩn cảm giác có gì đó không ổn, thế nhưng dùng thần thức của tiên giả Linh Tiên cảnh kiểm tra, lão ta hoàn toàn xác định được Tinh Hồn không phải đang sử dụng bí thuật nào đó để che dấu tu vi, đích thực là một gã hậu kỳ Phù Tiên cảnh.

“Xác thực.” Không chút do dự, Huyết Luân hộ pháp gật đầu.

“Hắc hắc, thú vị...” Cười khà khà một tiếng, Nam Độc hộ pháp lại nhìn Tinh Hồn, nói tiếp. “Ta rất tò mò, người khiến cho Huyết Luân lão thất phu nhà người sử dụng quyền hạn hủy bỏ tư cách của Triệu Trầm rốt cuộc là người như thế nào.”

Vừa nói, Nam Độc hộ pháp vừa thả xuống một cỗ uy áp khủng bố, không gian một luồng gió lạnh âm tà bất ngờ thổi lên, phía trên không trung cứ như xuất hiện một tòa núi vô hình khổng lồ đột ngột thả xuống đỉnh đầu, muốn trấn áp Tinh Hồn quỳ xuống trước mặt lão ta.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 275: Rước Nhục Vào Thân

Uy áp này chủ yếu chỉ nhắm vào Tinh Hồn, thế nhưng những đệ tử khác, bao gồm cả Lục Phong bên trong cũng cảm thấy được một cỗ nguy hiểm, thật không ngờ Nam Độc hộ pháp lại trực tiếp xuất thủ.

Lục Phong gương mặt nhất thời kinh biến, áp lực khiến cho hắn không tự chủ lùi về phía sau một bước, ánh mắt nhìn sang Huyết Luân hộ pháp như đang muốn nói gì đó. Thế nhưng bắt gặp Huyết Luân hộ pháp thái độ bình tĩnh, không hề lấy làm ngạc nhiên về hành động của Nam Độc hộ pháp, cứ như đó là một chuyện nên xảy ra.

Nghĩ đến tính cách của sư tôn mình, Lục Phong lời nói liền tự khắc chặn lại, liền sau đó không nói gì nữa, chỉ là trong lòng vẫn còn đang lo lắng thay cho Tinh Hồn, tuy rằng chỉ là đơn thuần uy áp, nhưng đối phương lại là cường giả Thiên Tiên cảnh thành danh vạn năm, muốn chống đỡ không hề đơn giản.

Mà Huyết Luân hộ pháp kỳ thực cũng đang nhân cơ hội này để thử dò xét Tinh Hồn, muốn xem thử người khiến cho Vô Cực kiếm tiên tự mình phát động truy sát rốt cuộc thực lực sâu đến cỡ nào.

Dĩ nhiên Huyết Luân hộ pháp không cho rằng thực lực của Tinh Hồn giống như ở bên ngoài thể hiện ra.

Đối diện với uy áp cường đại của Nam Độc hộ pháp, Tinh Hồn tinh thần rung lên, mỗi một giây đều cảm thấy phi thường khó chịu.

Nếu đem so với uy áp của Vô Cực kiếm tiên, tự nhiên Nam Độc hộ pháp thua xa tám ngàn dặm, nhưng lúc đó Tinh Hồn hẳn đang sử dụng bí thuật gia tăng thực lực, vậy nên chống đỡ uy áp của Vô Cực kiếm tiên kỳ thực đơn giản hơn lúc này rất nhiều.

Dưới áp lực cường đại khủng bố kia, Tinh Hồn hai chân run run, trên trán mồ hôi lạnh túa ra, thế nhưng gương mặt vẫn giữ bình tĩnh không chút sóng gợn nào.

Chân mày của Nam Độc hộ pháp nhướng lên, bỗng nhiên âm phong tan biến, áp lực khủng bố đồng dạng cũng tan biến theo, không gian trở lại như thường.

“Hắc hắc, quả nhiên bất phạm.” Khuôn miệng già nua đẩy vết nhăn của Nam Độc hộ pháp nhếch lên, chỉ là không hiểu sao lại khiến cho người ta cảm thấy nguy hiểm.

“Huyết Luân lão thất phu, hay là nhường tên đệ tử này cho lão phu, lão phu liền bồi đáp lại?” Ánh mắt Nam Độc hộ pháp thu hồi lại, sau đó nhìn Huyết Luân hộ pháp nói, dĩ nhiên Nam Độc hộ pháp đã nhìn ra được Tinh Hồn có ẩn giấu bí mật.

Chỉ thấy Huyết Luân hộ pháp lắc đầu.

“Lão quỷ, quên suy nghĩ đó đi, hẳn là đệ tử của bản tọa. Hiện đã xác định được, lão quỷ nhà người không có ý kiến gì nữa chứ?”

“Sẽ không, hắc hắc...”

Cười khàn giọng, đã cảm nhận được chỗ bất phạm của Tinh Hồn, thế nên Nam Độc hộ pháp không muốn nói nhiều nữa, bởi vì có nói thêm cũng

vô dụng.

Bất quá, đệ tử của lão ta, Bạch Hải Hiên lại không chấp nhận được, tuy rằng ngạc nhiên vì Tinh Hồn làm cách nào chống đỡ được uy áp của sư tôn mình, nhưng hấn cho rằng với tu vi thấp kém của Tinh Hồn mà muốn thay thế vị trí của Triệu Trầm là không thể nào.

“Sư tôn, cứ như vậy mà rời đi?”

Ngữ điệu của Bạch Hải Hiên hiện lên một tia không cam tâm, nhìn chăm chăm Tinh Hồn ẩn chứa sát khí.

“Người muốn như thế nào?”

Nam Độc hộ pháp còn chưa kịp nói thì ở phía đối diện, Huyết Luân hộ pháp đã lên tiếng.

“Hấn tu vi thấp kém, so với Triệu Trầm thua xa. Ta cho rằng, vẫn là để Triệu Trầm tham dự Tinh Vương Chiến.”

Bạch Hải Hiên nói thẳng ra suy nghĩ của mình, dù sao bên cạnh có Nam Độc hộ pháp, căn bản không cần phải úy kỵ cái gì cả.

Chỉ thấy Huyết Luân hộ pháp gật đầu, sau đó nhìn Triệu Trầm, lãnh đạm hỏi.

“Người chính là Triệu Trầm?”

Thấy gã thanh niên gương mặt biểu lộ vẻ không cam tâm, với nhãn lực của Huyết Luân hộ pháp liền nhanh chóng xác định được.

“Chính là đệ tử.”

Triệu Trầm ôm quyền nghi lễ.

“Tốt, nếu đã vậy thì người với tên đệ tử bản tọa mới thu nhận này tiến hành so tài. Chỉ cần người có thể tổn thương được hãn, bản tọa không những sẽ thu hồi quyết định, đồng thời thưởng cho người một kiện thượng phẩm linh khí, và một bộ thiên cấp công pháp.”

Huyết Luân hộ pháp quyết định vô cùng hào sảng.

Triệu Trầm nội tâm máy động, một kiện thượng phẩm linh khí và một bộ thượng phẩm thiên cấp công pháp? Hãn tại Địa Ngục giáo, thiên tư tuy rằng có chút xuất chúng, nhưng phóng nhãn đem so với những thiên tài cấp bậc yêu nghiệt như Bạch Hải Hiên thì Triệu Trầm không là cái đinh gì cả, làm sao có khả năng có được thiên cấp công pháp thượng phẩm hay linh khí thượng phẩm?

Nhưng bây giờ, Huyết Luân hộ pháp lại đưa ra một cái điều kiện cực kỳ đơn giản, đó chính là chỉ cần đánh trọng thương Tinh Hồn, vô luận nặng nhẹ là liền có được một kiện thượng phẩm linh khí và một bộ thượng phẩm thiên cấp công pháp, làm sao Triệu Trầm không vui mừng.

“Được, đệ tử đáp ứng.”

Không chút suy nghĩ hay do dự, Triệu Trầm tự tin gật đầu.

“Người có ý kiến gì không?” Huyết Luân hộ pháp không quên hỏi Tinh Hồn một câu, bất quá câu hỏi này mang ý nghĩ cho có mà thôi.

“Đều theo sắp xếp của lão sư.” Trước đó Huyết Luân hộ pháp đã hô hãn là đệ tử của mình, vì vậy liền gọi hai tiếng lão sư cho hợp.

Nam Độc hộ pháp một bên quan sát, cảm thấy có gì đó hơi không ổn, chỉ là cũng không muốn can dự, cũng muốn nhìn xem thử Tinh Hồn thực lực lợi hại đến đâu. Một kẻ có khả năng chống đỡ được uy áp của tiên giả Thiên Tiên cảnh tuyệt đối không tầm thường.

Bởi vì không gian bên trong khá hẹp, vì vậy Huyết Luân hộ pháp liền đưa mọi người ra bên ngoài sân để tiện giao đấu.

“Tinh Hồn, ta chờ tin chiến thắng.” Lục Phong vỗ vai Tinh Hồn, nhìn gương mặt của Lục Phong, cơ hồ so với người đi giao chiến với Triệu Trầm là Tinh Hồn còn muốn tự tin hơn mấy phần.

Bất quá, sự tự tin với khả năng chiến thắng của Lục Phong là hoàn toàn có cơ sở, ngay cả Thiết Trụ cũng bại dưới kiếm của Tinh Hồn, như vậy Triệu Trầm có khả năng chiến thắng được sao?

Lúc này đây, Lục Phong nội tâm lại cảm thấy đáng thương giùm cho Triệu Trầm.

“Triệu Trầm, đừng làm ta thất vọng.”

Bạch Hải Hiên nhìn Triệu Trầm nói.

“Yên tâm, ta sẽ khiến tiểu hồn đản đó biết Triệu Trầm ta có bao nhiêu lợi hại.”

Triệu Trầm ngữ điệu tự tin nói, sau đó xoay người bước ra giữa sân lớn, đứng đối diện với Tinh Hồn, trên tay hắn xuất hiện ra một thanh đồ đao, đây là một kiện thượng phẩm pháp khí, ầm ầm tán ra một loại sát khí âm lạnh.

Triệu Trầm nhìn Tinh Hồn, bị đối phương tước đi danh ngạch tham dự Tinh Vương Chiến, tâm trạng của Triệu Trầm vô cùng khó chịu, nếu không phải bản thân đầu nhập Bạch Hải Hiên, được Bạch Hải Hiên chiếu cố đi đòi lại danh ngạch, bằng không hẳn lúc này không thể đòi lại danh dự được.

Cuộc giao chiến này, nếu như có khả năng, chỉ sợ Triệu Trầm liền không chỉ muốn trọng thương Tinh Hồn, mà còn muốn lấy đi cả cái mạng nhỏ của hắn để lấy lại tôn nghiêm cho bản thân.

“Có thể bắt đầu.”

Giọng nói uy nghiêm của Huyết Luân hộ pháp vang lên, chính thức cho cuộc chiến bắt đầu.

Ngay lập tức, Triệu Trầm phóng thích khí thể của bản thân, Triệu Trầm một thân tu vi trung kỳ Địa Tiên cảnh, bản thân kinh nghiệm giết chóc phong phú, thế nên tích tụ được một cỗ sát khí đậm đặc.

Nhìn hãn phóng thích ra sát khí, Bạch Hải Hiên đứng bên ngoài gật đầu tán thưởng.

“Sau khi chiếm đoạt được danh ngạch, Triệu Trầm căn bản không có lơ là tu luyện, thậm chí đem U Minh Sát Ma Dao luyện đến viên mãn cảnh giới.”

Tại Địa Ngục giáo, có thể Triệu Trầm thiên tư không có xuất chúng bằng đám yêu nghiệt như Bạch Hải Hiên, thế nhưng hãn ta rất kiên trì tu luyện, rốt cuộc khi luyện thành U Minh Sát Ma Dao liền một đường nổi danh, khiến cho Bạch Hải Hiên tự mình thu về dưới trướng.

Thực lực của Triệu Trầm thế nào, Bạch Hải Hiên nắm rất rõ.

Những người khác trông thấy thực lực của Triệu Trầm bộc phát, không khỏi nội tâm chấn động.

“Triệu Trầm thực lực lại tiến bộ thêm một tầng. Tên hỗn đản kia chết chắc.” Trong suy nghĩ của nhiều người, cuộc chiến này Triệu Trầm phần thắng cầm chắc trên tay.

Ở phía đối diện, khóe miệng Lục Phong lại nhếch lên một nụ cười tiêu ý. Triệu Trầm thực lực không tồi, nhưng nhiều đây là muốn chiến bại Tinh Hồn, cơ hồ chỉ có kỳ xích xảy ra thì Tinh Hồn mới thất bại.

Triệu Trầm phóng thác quang mang, căn bản cũng chỉ để làm nền mà thôi.

Chỉ thấy Triệu Trầm tay cầm hung đao, sau khi phóng thích ra sát khí, nguyên lực theo đó vận chuyển gia trì lên hung đao, Triệu Trầm gương mặt dữ tợn gầm lớn một tiếng, thân thể khê động hóa thành một đạo hắc quang xông thẳng đến, trên tay hung đao huy động chém ra một đao.

Đao thế uy khí hung tàn, không gian vang lên từng đợt âm thanh xé gió, uy lực rất mạnh, tuy đối vượt qua tiên giả Địa Tiên cảnh bình thường.

Tốc độ của Triệu Trầm rất nhanh, nhưng trong mắt Tinh Hồn thì lại phi thường chậm chạp, lại nhìn đao thế kia, tuy rằng hung quang ngập trời, thế nhưng lại lộ ra vô số khuyết điểm.

Những khuyết điểm này, trong đồng giai tự nhiên khó mà nhìn thấy, trừ khi là đệ tử cấp bậc yêu nghiệt mới có khả năng nhận ra, từ đó lợi dụng những khuyết điểm này để chiến thắng.

Nhưng với Tinh Hồn, những khuyết điểm này có hay không có tồn tại đều không quan trọng, bởi kết quả ngay từ đầu đã phân định rồi.

“Quý Ảnh Thần Hành.”

Giống như một bóng ma hòa mình vào trong không gian, như một làn khói mờ ảo nhảy múa bên trong đao thế ngập trời của Triệu Trầm.

Khi hung đao lướt qua, trong mắt của Triệu Trầm và những người khác, bao gồm cả Bạch Hải Hiên bên trong đều nhìn thấy đao của Triệu Trầm đã chạm vào người Tinh Hồn, thế nhưng còn chưa kịp vui mừng thì đã phát hiện, nguyên lai đó chỉ là cái bóng mờ do Tinh Hồn lưu lại mà thôi.

Bởi vì tốc độ quá nhanh, thành ra mới để lại ảo ảnh như vậy.

Triệu Trầm còn chưa kịp nhận ra được tình huống xung quanh như thế nào thì bỗng trong đầu rung lên cảm giác nguy hiểm, tính mạng của hắn đang bị uy hiếp, tựa như bản thân đang đối diện với tử thần vậy.

“Triệu Trầm, đằng sau lưng.”

Âm thanh kinh hô vang lên, nhưng Triệu Trầm đã không kịp phản ứng lại thì một cơn đau nhói truyền vào đại não của hắn, một tiếng hét thảm vang lên, Triệu Trầm thân thể đập thẳng xuống đất.

Khi thân thể Triệu Trầm chạm vào mặt đất thì một tiếng chấn động vang lên, mặt đất cũng khe khe chuyển động, khói bụi bay ngập trời.

Bạch Hải Hiên con người co rút nhìn về phía hiện trường, Triệu Trầm vậy mà bị một cước của Tinh Hồn đạp thẳng lên đầu, sau đó dùng lực ấn thẳng xuống đất. Gương mặt của Triệu Trầm lúc này hắn là đã tan nát, máu thịt lẫn lộn, quả thật đáng thương.

Có lẽ Triệu Trầm sẽ không biết vì sao mình lại thất bại, mà lại còn thất bại dưới tay của một gã ngay cả Địa Tiên cảnh còn chưa đặt chân vào.

Đứng bên kia, trong mắt Nam Độc hộ pháp xuất hiện một tia ám quang, dĩ nhiên với nhãn quang của lão ta, không khó khăn để nhìn ra được cách Tinh Hồn hạ thủ với Triệu Trầm.

“Thật nhanh, nhục thân rất cường hãn.” Trong đầu Nam Độc hộ pháp lóe lên một tia kinh nghi, không nghĩ đến một tên hậu bối Phù Tiên cảnh lại luyện thành nhục thân cường hãn cỡ đó.

Bạch Hải Hiên lần những tên thuộc hạ mắt mang theo con người co rút, gương mặt lộ ra vẻ kinh ngạc, dĩ nhiên đến bây giờ vẫn không có hiệu bằng cách nào Triệu Trầm lại thất bại thảm hại.

“Như thế nào lại thất bại?” Bạch Hải Hiên trong đầu suy nghĩ.

“Ha ha ha...” Giọng cười tiếu ý của Lục Phong vang lên, tựa như đang cười thẳng vào mặt Bạch Hải Hiên vậy.

“Tinh Hồn, vẫn là huynh lợi hại.” Lục Phong miệng không ngớt khen ngợi, mặc dù khen ngợi này có phần dư thừa.

“Ra tay cũng đủ độc ác. Không hổ là đệ tử Huyết Luân lão thất phu người.” Khóe miệng Nam Độc hộ pháp nhếch lên, tuy nhiên không nhìn ra được vui buồn ở bên trong.

“Quá khen.” Huyết Luân hộ pháp lãnh đạm đáp.

“Hải Hiên, đưa Triệu Trầm đi trị thương.” Nam Độc hộ pháp ra lệnh, sau đó lại nhìn Tinh Hồn một cái, bên trong ánh mắt đầy lãnh ý, cuối cùng xoay người bỏ đi.

Theo Nam Độc hộ pháp, Bạch Hải Hiên cho mấy người đến khiêng Triệu Trầm rời đi theo, bất quá trước lúc rời đi bỏ lại một câu. “Chuyện này chưa dừng ở đây đâu. Hãy đợi đấy.”

Lục Phong cũng không phải hạng vừa, liền tiếu ý trêu chọc đáp. “Ta chờ người.”

Sau khi đám người Nam Độc hộ pháp, Bạch Hải Hiên hoàn toàn đi hết, Huyết Luân hộ pháp mới nhìn Tinh Hồn, càng nhìn hẩn trong lòng càng thêm ưng bụng, bỗng nhiên nói.

“Người có muốn trở thành đệ tử của bản tọa?”

Ngay từ đầu, Huyết Luân hộ pháp đã nhìn ra được chỗ bất phàm của Tinh Hồn, thực lực không giống như bên ngoài thể hiện ra, bên trong nhất định có bí mật. Thế nhưng Huyết Luân hộ pháp không giống như người khác, tuy rằng nhìn thấu nhưng không hề có ý tứ chiếm đoạt.

Bản thân Huyết Luân lại yếu tài, vì vậy liền muốn thu Tinh Hồn thành đệ tử.

“Đa tạ hộ pháp chiếu cố, thế nhưng ta chỉ có thể từ chối.”

“Trước đó gọi bản tọa hai chữ lão sư, như vậy thì sau này có thể xưng hô như vậy cũng được.” Có chút thất lạc, thế nhưng tâm tính giống như Huyết Luân hộ pháp, chẳng mấy chốc liền trở lại bình thường.

“Như vậy... đệ tử ra mắt lão sư.”

Lão sư là người chỉ dạy, không nhất thiết phải hành lễ quỳ bái, cũng không muốn để cho Huyết Luân hộ pháp thất vọng, Tinh Hồn liền chấp nhận gọi hai tiếng lão sư.

“Tốt, đợi sau khi Tinh Vương Chiến kết thúc, bản tọa liền làm lễ ra mắt cho người.” Thấy Tinh Hồn không từ chối, tâm trạng của Huyết Luân hộ pháp thả lỏng ra, xem ra tiểu tử trước mắt tính cách cũng không quá chấp nhất.

Thấy Tinh Hồn và Huyết Luân hộ pháp thân thiết, Lục Phong chính là người cao hứng nhất.

“Ha ha, như vậy sau này phải gọi ta là sư huynh đó.”

“Nếu người cảm thấy có khả năng.”

“...”

Khóe miệng Lục Phong giật giật, xem ra không thể được thưởng thức tư vị đó rồi.

Vậy là việc Tinh Hồn chiếm được danh ngạch tham dự Tinh Vương Chiến liền đến đó kết thúc, bất quá chuyện này liền không có đơn giản chấm dứt như vậy.

Sau buổi hôm đó, tin tức Tinh Hồn trở thành đệ tử Huyết Luân hộ pháp liền được thả xuống một cách rộng rãi khắp Kỳ Xà thành.

Mà chiến tích phi phàm của Tinh Hồn đã đến được tai Nam Độc hộ pháp cũng như Bạch Hải Hiên.

Tinh Hồn trước đó chiến bại tên côn đồ nổi danh Thiết Chân, đánh bại thiên kiêu chi tử Ngân Nguyệt Hải đường Tôn Vân, sau đó một kiếm chặt đi một cánh tay quản lý nhân Kỳ Xà thành Thiết Trụ.

Chẳng trách Triệu Trầm lại thất bại nhanh chóng, nguyên lai thực lực của Tinh Hồn khủng bố đến mức đó.

Nam Độc hộ pháp thì càng thêm hứng thú với Tinh Hồn, nhiều hơn là đang muốn nhòm ngó bí mật sau lưng hắn.

Còn về Bạch Hải Hiên thì sắc mặt khó coi, tìm Tinh Hồn đòi lại danh ngạch, lúc này cảm thấy giống như tự rước nhục vào thân.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiên Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 276: Phong Vân Tế Hội

Thiên kiều chi tử trên khắp Loạn Tiên Hải đã tụ hội, một ngày này, Tinh Vương Chiến – sự kiện lớn nhất trên Loạn Tiên Hải liền bắt đầu.

Bên trong khu vực trung tâm Kỳ Xà thành là một tòa đấu trường khổng lồ, xung quanh kiến trúc kiên cố, lại ẩn chứa một cỗ đấu khí, chỉ nhìn thôi liền khiến cho nội tâm người ta sinh ra cảm giác máu nóng sôi sục.

Tòa đấu trường này được Địa Ngục giáo dựng lên cách đây không lâu, mục đích là để phục vụ Tinh Vương Chiến diễn ra.

Lúc này, các phương thế lực đều đã tập trung tiến vào bên trong đấu trường.

Cường giả đỉnh cấp Loạn Tiên Hải, cùng với vô số thiên kiều chi tử, một ngày này phong vân tế hội tạo thành một viễn cảnh xưa nay hiếm gặp, vô cùng bắt mắt.

“Đó là người Quỷ tông. Nghe nói Quỷ tông thế hệ này xuất hiện rất nhiều thiên kiều chi tử, thực lực phi phàm, so với Địa Ngục giáo cơ hồ không kém cạnh.”

“Kia là Huyết Y môn, một trong bốn đỉnh cấp thế lực tại Loạn Tiên Hải, bên trong thiên tài đệ tử vô số.”

“Ngân Nguyệt Hải đường, khí thế tự không muốn thua kém ba đại thế lực còn lại à.”

“Không chỉ bốn thế lực đỉnh cấp, nghe nói mấy vị cường giả lai độc vẫn đều dẫn theo truyền nhân của mình lên, hy vọng trên Tinh Vương Chiến dương danh.”

“.....”

Bốn phương thế lực, ngoại trừ Địa Ngục giáo thân là chủ trì Tinh Vương Chiến từ đầu đã xuất hiện gần như những nhân vật chủ chốt, còn lại ba phương thế lực khác như Huyết Y môn, Quỷ tôn và Ngân Nguyệt Hải đường đều đã mang theo người của mình đến.

Tinh Hồn đứng bên trong đám đệ tử Địa Ngục giáo, lặng lẽ đứng yên một chỗ nhắm mắt định thần.

Cùng đứng trong đội ngũ, tuy nhiên lại tách biệt ra thành một nhóm, chính là Bạch Hải Hiên, hắn ánh mắt nhìn Tinh Hồn tràn ngập sự bất thiện, đồng thời còn mang theo một tia úy kỵ.

Bởi vì hắn đã nghe được tin tức Tinh Hồn đánh bại được cả tiên giả Linh Tiên cảnh một cách dễ dàng.

Bạch Hải Hiên tuy rằng tự phụ thực lực mình rất mạnh, nhưng muốn chiến thắng tiên giả Linh Tiên cảnh tuyệt đối, lại còn trọng thương đối thủ nữa, cơ hồ là rất khó.

Nhưng càng vậy, hắn càng thêm căm ghét Tinh Hồn, vì cái gì mà Tinh Hồn lại lợi hại như vậy, được Huyết Luân hộ pháp che chở?

“Tinh Hồn, dường như có người đang khó chịu với huynh à!”

Lục Phong ngữ điệu trêu chọc, miệng nói bóng nói gió, nhưng không cần suy nghĩ cũng biết được người mà Lục Phong đang ám chỉ là ai.

“...”

Liếc nhìn Lục Phong một cái, Tinh Hồn lại tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần, tựa hồ đem mấy chuyện vật vãnh kia phui sạch.

Với tính cách này, Lục Phong đã sớm quen thuộc, bất quá trong ánh mắt Bạch Hải Hiên thì tựa hồ như đang sỉ nhục vậy.

“Đội đó, ta sẽ khiến người vạn kiếp bất phục, chết không chỗ chôn.” Miệng nghiêng răng ken két, gương mặt anh tuấn của Bạch Hải Hiên đen xám đi, chỉ hận không thể ngay lập tức ăn tươi nuốt sống hai tên Lục Phong và Tinh Hồn.

“Giáo chủ đến.”

Khi các phương thế lực, cường giả trên khắp Loạn Tiên Hải đang căn dặn đệ tử của mình thì một thanh âm kéo dài vang vọng khắp đấu trường, chỉ thấy ở trên cao xuất hiện rất nhiều bóng người áo đỏ.

Đi đầu là một tên nam tử trẻ tuổi tướng mạo anh tuấn bất phàm, mái tóc đen dài, hai mắt thâm thúy như sao, bên trong ẩn chứa một cỗ ba động linh khí, mặt trắng không râu, tướng mạo uy nghi, trên người mặc trường bào màu đỏ.

Bên cạnh nam tử trẻ tuổi này là một nữ nhân mỹ mạo tuyệt sắc đỉnh cấp, da như bạch ngọc lóe sáng, mái tóc mềm mại như áng mây trên trời khẽ lay động trong gió, gương mặt tinh xảo như tượng tạc, đôi mắt lóe lên ánh sáng đẹp mê hồn.

Nữ nhân này tựa hồ trời sinh mỹ cốt, bộ dáng xinh đẹp gợi cảm, thấp thoáng đằng sau lớp áo lụa có thể thấy được những đường cong mê người,

bộ ngực đầy đặn trắng trẻo, bên dưới chiếc váy trắng xẻ lên tận hông, để lộ ra đôi chân thon dài trắng trẻo vạn người mê, thật đúng là yêu nghiệt.

Đôi nam nữ này chính là Địa Ngục giáo giáo chủ cùng phu nhân, cả hai tu vi đều vô cùng mạnh mẽ. Địa Ngục giáo giáo chủ Chu Thiên Tử nghe nói tu vi đã muốn chạm vào hậu kỳ Thiên Tiên cảnh, tu luyện Minh Ngục Chân Hồn Công đạt đến đại thành, uy danh chấn nhiếp một phương, thậm chí muốn xưng là đệ nhất cường giả Loạn Tiên Hải cũng không phải không thể.

Còn phu nhân của Chu Thiên Tử, Hồng Sam tiên tử tu vi tuy chỉ là sơ kỳ Thiên Tiên cảnh, thế nhưng một thân mị công cực kỳ lợi hại, nghe nói ngay cả tiên giả thực lực cao hơn nàng ta một bậc nếu không cẩn thận liền bị rơi vào mị thuật của nàng ta, vạn kiếp bất phục.

Nhìn cả hai như một đôi kim đồng ngọc nữ, thế nhưng hung danh khét tiếng, nếu có khả năng thì tận lực không nên đắc tội.

Đi theo sau Chu Thiên Tử và Hồng Sam tiên tử chính là bốn vị hộ pháp Địa Ngục giáo: Huyết Luân hộ pháp, Nam Độc hộ pháp, Chiến Lang hộ pháp và Lãnh Nguyệt hộ pháp và rất nhiều cao thủ khác bên trong Địa Ngục giáo.

Trông thấy Địa Ngục giáo giáo chủ, phu nhân giáo chủ và những nhân vật tiếng tăm, chúng nhân đang ở bên trong đấu trường toàn bộ đều hướng lên hành lễ.

“Bái kiến giáo chủ, giáo chủ vô địch thiên hạ.”

“Tham kiến Địa Ngục giáo giáo chủ cùng phu nhân.”

“Bái kiến...”

Chu Thiên Tử, Hồng Sam tiên tử cùng những vị hộ pháp đáp xuống vị trí trung tâm. Chu Thiên Tử đứng trước quần hùng Loạn Tiên Hải, đứng trước thiên kiêu chi tử khắp nơi, trên người bỗng nhiên bộc lộ khí thế mạnh mẽ.

“Tinh Vương Chiến lần này, Địa Ngục giáo vinh hạnh tiếp nhận tổ chức, lại được các vị nể mặt tiến về Kỳ Xà thành, dẫn theo hậu bối thiên kiêu, khiến cho bản tọa lấy làm vui mừng. Thời gian đã đến, bản tọa cũng không nói nhiều lời, Tinh Vương Chiến liền bắt đầu.”

Sau khi nói xong, Chu Thiên Tử liền cùng với phu nhân của mình quay trở lại ghế thượng tọa.

Sau khi ổn định vị trí, Chu Thiên Tử mục nhãn nhìn sang Huyết Luân hộ pháp, chợt hỏi.

“Bản tọa nghe nói người vừa mới thu nhận một gã đệ tử, không tiếc sử dụng quyền hạn tước bỏ đi tư cách tham dự Tinh Vương Chiến của một gã đệ tử khác để nhường vị trí cho tên đệ tử mới nhận này?”

“Quả thật có chuyện này. Tên đệ tử ta vừa mới nhận, thực lực đã được Nam Độc hộ pháp kiểm chứng qua, tại Tinh Vương Chiến khẳng định đem về hào quang cho thánh giáo chúng ta.”

Không có ý tứ né tránh, Huyết Luân hộ pháp gật đầu thừa nhận.

“Huyết Luân hộ pháp nói phải, tên đệ tử này, tuy rằng biểu lộ chỉ là hậu kỳ Phù Tiên cảnh, thế nhưng chiến lực so với Linh Tiên cảnh cường giả tựa hồ không có bao nhiêu khác biệt, hẳn là nhờ tu luyện công pháp đặc biệt nào đó.”

Chưa đợi Chu Thiên Tử nói, một bên, Nam Độc hộ pháp thanh âm khàn đặc vang lên.

Người nghe tinh ý liền thấu hiểu ý đồ của Nam Độc hộ pháp là gì, chỉ là Chu Thiên Tử thái độ như thường, không nhìn ra được buồn vui bên trong, lại nói tiếp.

“Thánh giáo có đệ tử xuất chúng, tự nhiên khiến cho tương lai sau này càng thêm hưng thịnh. Bản tọa rất tò mò, không biết tên đệ tử mới nhận này của Huyết Luân hộ pháp có bao nhiêu lợi hại.”

“Tuyệt đối không làm cho giáo chủ thất vọng.”

Cao tăng Địa Ngục giáo bên trên sau đó luận đạo với nhau, một hướng khác, Tinh Vương Chiến cách tổ chức liền được một vị trưởng lão nói sơ lược một lần.

Tinh Vương Chiến lần này có khoảng gần ba ngàn thiên kiều chi tử trên Loạn Tiên Hải tham dự, trong số đó bốn đại tông môn chiếm tám trăm người, hai ngàn hai trăm người còn lại đều thuộc về tán tiên trên Loạn Tiên Hải.

“Tại Tinh Vương Chiến, người trở thành Tinh Vương sẽ được hưởng Địa Ngục giáo giáo chủ đề xuất một cái yêu cầu, dĩ nhiên yêu cầu này phải nằm trong khả năng của Địa Ngục giáo giáo chủ. Thứ hai được tiến vào thánh địa Địa Ngục giáo tu hành trong vòng ba năm, ngoài ra còn được cấp một kiện hạ phẩm pháp bảo cấp linh bảo thuộc loại công kích, một kiện hạ phẩm pháp bảo cấp linh bảo thuộc loại phòng ngự, cuối cùng là một bộ hoàng cấp tiên vũ kỹ, cuối cùng sẽ được trực tiếp Địa Ngục giáo giáo chủ chỉ điểm tu luyện.”

“Người xếp thứ hai và thứ ba, được tiếp vào thánh Địa Ngục ngục giáo tu luyện một năm, được thưởng một kiện hạ phẩm pháp bảo cấp linh bảo thuộc loại công kích, một kiện hạ phẩm pháp bảo cấp linh bảo thuộc loại phòng ngự, cuối cùng có thể hưởng Địa Ngục giáo giáo chủ chỉ điểm tu luyện ba lần.”

“Người xếp từ hạng thứ tư đến thứ mười...”

“Người xếp trong hạng một trăm...”

Vị trưởng lão này trước khi hướng dẫn cách thức tiến hành chiến đấu thì trước tiên nói về những phần thưởng dành cho những thiên kiêu chi tử được xếp thứ hạng cao.

Hạng một, thứ hấp dẫn nhất chính là hướng Chu Thiên Tử đưa ra một cái yêu cầu. Chu Thiên Tử là nhân vật cỡ nào, y là người có thể được xem là mạnh nhất Loạn Tiên Hải này, nếu không phải thời cơ chưa đến, chỉ sợ Chu Thiên Tử đã thống nhất Loạn Tiên Hải quy về một mối từ lâu rồi. Có bao nhiêu cái yêu mà Chu Thiên Tử không thể thực hiện được?

Phần thưởng xếp hạng vị trí thứ nhất so với vị trí thứ hai và thứ ba, đúng là khác biệt hoàn toàn. Về phần những thứ hạng nằm ở phía sau, căn bản không cần bàn luận đến.

Vị trí quán quân quá hấp dẫn, thiên kiêu chi tử toàn bộ đều hướng về vị trí này cả, khẳng định sẽ là một cuộc tranh đoạt rất khốc liệt.

Nhìn khí thế hăng hái của bọn chúng, tất cả trưởng bối đều gật đầu hài lòng. Địa Ngục giáo tổ chức cũng thật tâm lý, còn chưa bắt đầu mà đã đem đấu khí của bọn chúng bộc lộ ra hết bên ngoài.

Kế tiếp, vị trưởng lão này lại giải thích cách tiến hành giao chiến.

Ba ngàn tên thiên kiêu chi tử, ở vòng thứ nhất tiến hành quần đấu với nhau, mỗi một lượt trận sẽ có mười người tiến hành so đấu, cuối cùng lựa chọn ra người mạnh nhất để tiến vào trận thứ hai. Lần lượt diễn ra, cho đến khi trong ba ngàn người tuyển chọn ra ba trăm người mạnh nhất. Chỉ trong một lượt bài trừ ra hai ngàn bảy trăm người, này cũng quá mức khốc liệt, thế nhưng chỉ có như vậy mới biết được đâu mới là thiên kiêu chi tử, là nhân trung chi long thật sự.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 277: Lục Phong Tự Tin

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 277: Lục Phong tự tin

Trên đấu trường khổng lồ, trước đó đã được các vị trưởng lão Địa Ngục giáo bố trí sẵn cấm chế, sau khi các đệ tử tiến hành bốc thăm xong thì những cấm chế này tho đó được mở ra, chỉ trong giây lát liền tạo thành mười cái sàn đấu nhỏ hơn.

Mười sàn đấu nhỏ này, mỗi một sàn đấu lần lượt để cho mười tên thiên kiều tiến vào bên trong tiến hành so đấu.

“Theo số thứ tự đã bốc thăm, các người có thể bắt đầu tiến vào sàn đấu của mình. Nhớ kỹ, khi tiến hành quyết đấu chỉ cho phép sử dụng pháp bảo bên trong phạm vi cho phép, đồng thời không được sử dụng ngoại vật. Nếu như phát hiện người nào sử dụng thủ đoạn thì lập tức bị diệt sát.”

Trọng tài nhắc nhở những người tham gia lời đài, ngữ điệu nghiêm túc sát phạt.

Tinh Hồn hãn bốc được số thứ tự hai mươi một, vậy nên hãn liền bước vào sàn đấu thứ ba để chuẩn bị tiến hành quần chiến.

Lúc này, ở bên ngoài sàn đấu, phía trên cao một nhóm đông người đang rất nhộn nhịp.

“Sàn đấu thứ nhất, Ngưu Nhất Phàm đặt một ăn một chấm hai, Lưu Tư Bác đặt một ăn hai chấm năm...”

“Sàn đấu thứ hai, Kha Tấn đặt một ăn ba, Hải Trầm Ngư đặt một ăn chín...”

“Sàn đấu thứ ba...”

“...”

“Ghi cho lão tử Tạ Vân Lưu ba mươi vạn linh thạch.”

“Ta đặt Đỗ Văn Khách năm mươi vạn linh thạch.”

“Cút sang một bên, đặt cho lão tử...”

Không nghĩ cũng biết, đám người này chính là muốn ghi tỷ lệ đặt cược cá độ để kiếm lời. Tại Loạn Tiên Hải, có một tổ chức tên gọi là Vượn Tài bảo điểm, một tổ chức cực kỳ có tiếng tăm, tuy không phải là một phương tông môn giống như Địa Ngục giáo, Huyết Y môn... thế nhưng nội tình bên trong, chính mấy đại tông môn này cũng không dám tùy ý đi chọc vào.

Từng có một phương đảo chủ thực lực rất mạnh, tiếng tăm tại Loạn Tiên Hải không rồi, thế nhưng lại đi chọc vào Vượn Tài bảo điểm, thế là chỉ trong một đêm duy nhất, cả tòa đảo kia không còn sót lại một mạng người, bị Vượn Tài bảo điểm giết đến chó gà không tha.

Kể từ sau lần kinh biến đó, Loạn Tiên Hải mới biết đến được thực lực cùng nội tình của Vượn Tài bảo điểm rốt cuộc kinh khủng đến cỡ nào, vậy nên một là lựa chọn tận lực giao hảo, còn nếu không thì cũng đừng nên đắc tội bọn họ.

Tổ chức Tinh Vương Chiến này, mặc dù chủ yếu là Địa Ngục giáo, thế nhưng bên trong vẫn có sự trợ lực của Vượn Tài bảo điểm.

Bọn họ rất đơn giản, tài trợ cho Địa Ngục giáo tài lực, còn Địa Ngục giáo thì để cho bọn họ tổ chức cá cược này, mà Địa Ngục giáo cũng sẽ được hưởng một phần lợi nhuận bên trong, cả đôi bên cùng có lợi, dĩ nhiên Địa Ngục giáo sẽ không từ chối mỗi làm ăn này.

Địa Ngục giáo phát đi thiệp mời, sau đó thay Vượn Tài bảo điểm thu thập thông tin về những người sẽ tham dự, Vượn Tài bảo điểm sẽ theo đó mà phân tích, cuối cùng đặt ra tỉ lệ đặt cược để cho những con bạc tiến hành đặt cược.

Lục Phong số thứ tự của hắn là bốn trăm năm mươi tám, vậy nên hiện tại rất nhàn nhã, cũng không chịu đứng yên một chỗ.

“Sàn đấu thứ ba, Địa Ngục giáo thiên kiều Tinh Hồn tỷ lệ như thế nào?”

Tiến tới gần bàn đặt cược, Lục Phong lớn tiếng hỏi một câu.

“Nguyên lai là Huyết Công Tử đỉnh đỉnh đại danh, đây là bản danh sách tỷ lệ đặt cược, mời công tử xem qua.”

Bên trong, một tên thanh niên mặt mũi tươi rói chạy ra, trên tay cầm theo một khối ngọc giản, bên trong khắc tỷ lệ đặt cược của mười người thuộc về sàn đấu thứ ba.

Truyền một tia thần thức vào, một bảng danh sách gồm mười người hiện ra trong đầu Lục Phong, trong giây lát, hắn đã nhìn thấy được tên của Tinh Hồn bên trong danh sách này.

“Tinh Hồn, Địa Ngục giáo đệ tử, tỷ lệ đặt cược một ăn ba.”

“Chết tiệt, sao tỷ lệ đặt cược lại thấp vậy?” Nhìn thấy được thông tin của Tinh Hồn, Lục Phong không nhịn được chửi một tiếng.

“Hắc hắc, tỷ lệ như vậy là rất cao rồi thưa công tử. Lẽ ra bảo điểm còn muốn hạ xuống một thành nữa, bất quá sàן đấu thứ ba này xuất hiện một tên thiên kiều chi tử khác, vì vậy bảo điểm mới quyết định giữ nguyên.”

Lục Phong là một trong những nhân vật cực kỳ danh tiếng tại Loạn Tiên Hải, đặc biệt là phía sau còn có một lão sư tôn Huyết Luân hộ pháp, thế nên liền được người của Vượn Tài bảo điểm tiếp đón hết sức nồng hậu, dùng thái độ nhiệt tình đón tiếp.

Thấy Lục Phong nhướng mày nghi hoặc, hắn ta ngay lập giải thích.

“Sao, còn có người được Vượn Tài bảo điểm đánh giá cao hơn hẳn?”

Lục Phong gương mặt ngạc nhiên. Tinh Hồn trước đây không lâu thể hiện thực lực cực mạnh, ngay cả tiên giả Linh Tiên cảnh như Thiết Trụ cũng không phải đối thủ, vốn trong tưởng tượng của Lục Phong thì tại sàן đấu thứ ba này, tỷ lệ đặt cược của Tinh Hồn phải là thấp nhất mới phải.

Tỷ lệ đặt cược càng thấp thì càng chứng tỏ thực lực của người đó càng mạnh mẽ, và ngược lại, tỉ lệ càng cao thì thực lực càng bị đánh giá thấp.

Không nghĩ đến, trong sàן đấu thứ ba này cứ nhiên còn có người so với Tinh Hồn còn muốn được đánh giá cao hơn.

Lục Phong một lần nữa quan sát ngọc giản, trong giây lát liền xác định được người được Vượn Tài bảo điểm đánh giá thứ nhất trong sàן đấu này là ai.

“Trịnh Ngọc Tiêu, đệ tử Vô Ngân tán tiên, tu vi viên mãn Địa Tiên cảnh? Tên này có gì đặc biệt mà tỷ lệ lại chỉ có một chấm năm?”

Lục Phong lại hỏi tiếp.

“Hắc hắc, công tử có chỗ không biết. Tên Trịnh Ngọc Tiêu này, mặc dù tu vi chỉ là viên mãn Địa Tiên cảnh, thế nhưng hắc lĩnh ngộ được kiếm ý tầng thứ tư, đối với tiên giả Linh Tiên cảnh có khả năng áp chế rất mạnh, đồng thời bản thân hắc trước đây từng ăn nội đan của Lôi Kinh Hải Sa, mượn nhờ lực lượng lôi đình chi lực, một khi bạo phát, thực lực so với tiên giả trung kỳ Linh Tiên cảnh không muốn thua kém bao nhiêu cả.”

“Thì ra là vậy, chẳng trách lại có tỷ lệ đặt cược thấp.” Lục Phong gật đầu, trong đôi mắt lóe lên một tia linh quang.

“Huyết Công Tử, ngài có muốn đặt cược không?” Tên kia lại hỏi.

“Dĩ nhiên là có, hắc hắc... chuyện vui như vậy, ta há muốn bỏ qua.”

Lục Phong khước miệng nhếch lên một nụ cười, sau đó ném qua cho tên kia, đồng thời nói.

“Đặt cược hết nhiều đây cho ta, ghi cho người tên Tinh Hồn.”

“Huyết Công Tử, ngài xác định?”

“Dĩ nhiên, lần này Vượng Tài bảo điểm chuẩn bị tiền trả cho ta là vừa, ha ha ha...”

Lục Phong giọng cười tự tin ngạo nghễ, sau khi đặt cược xong thì liền xoay người bỏ đi.

Đối với việc đặt cược hết tài sản vào Tinh Hồn quyết đấu, Lục Phong không hề có chút do dự nào cả, bởi trong suy nghĩ của Lục Phong, bên trong đồng giai, tuyệt đối không có người nào có khả năng trở thành đối thủ của Tinh Hồn được cả.

Tin tức của Vượn Tài bảo điểm chắc chắn là hoàn toàn chính xác, có điều lần này, Vượn Tài bảo điểm liền đánh giá sai rồi.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Thời gian quyết đấu bắt đầu, Tinh Hồn bước vào sàn quyết đấu của mình.

“Làm phiền nhường đường.” Xung quanh đang có rất đông người đang đứng chen lấn, dĩ nhiên là để quan sát sàn đấu này.

“Tiểu tử, biết điều thì tránh chỗ khác.”

Một tên hán tử trông thấy Tinh Hồn bước đến muốn mình nhường chỗ thì dùng dằng dặc, trừng mắt nhìn Tinh Hồn mắng một tiếng.

Ngay lập tức khiến cho những người khác chú ý đến, bất quá phát hiện Tinh Hồn chỉ là một gã hậu kỳ Phù Tiên cảnh thì liền bỏ qua, tuy rằng Tinh Hồn lúc này đang mặc trên người bộ y phục đệ tử Địa Ngục giáo, có điều Loạn Tiên Hải thực lực vi tôn, dù là đệ tử Địa Ngục giáo thì thế nào, không có thực lực thì liền bị người ta khinh thị.

Tinh Hồn nhướng mày, còn đang định nói gì đó thì bỗng dưng sau truyền đến một giọng nói.

“Cút sang một bên, tránh đường cho công tử chúng ta.”

“Đó là Cảnh Vũ Thanh, đệ tử Huyết Y môn, một trong số những thiên kiêu chi tử cấp bậc yêu nghiệt, cách đây không lâu liền bước vào hậu kỳ Địa Tiên cảnh.”

Những người đứng xung quanh nhanh chóng nhận ra được người đến là ai. Cảnh Vũ Thanh, đệ tử Huyết Y môn thiên kiêu chi tử cấp bậc yêu

nghiệt, được Vượn Tài bảo điểm xếp hạng rất cao trong sàn đấu thứ ba này, tỷ lệ đặt được một ăn bốn.

Trông thấy Cảnh Vũ Thanh, chúng nhân vội tránh sang một bên nhường đường cho hắn. Nghe nói Cảnh Vũ Thanh vô cùng hiếu sát, động một chút là giết người, bản thân lại có địa vị bất phàm, thế nên mặc dù nhìn hắn rất hống hách kiêu ngạo, nhưng cũng không ai dám nói gì, thái độ trái ngược một trời một vực so với Tinh Hồn một giây trước đó.

“Kia là Khang Huy, đệ tử Tử Viêm tôn giả, tu luyện Tử Viêm Thần Quyết đến tầng thứ năm, luyện ra được Tử Viêm Ma Đồng, một khi phóng ra Tử Viêm Ma Đồng chính là vô địch đồng giai.”

“Thành Chiến đến, nghe nói Thành Chiến trời sinh thần lực, vô cùng cực phách...”

Lần lượt các thiên kiêu chi tử tại sàn đấu thứ ba xuất hiện, không người nào không mang theo thân phận lóa mắt người nhìn, mỗi khi xuất hiện đều làm cho người ta trầm trồ bàn tán không ngớt.

Tám trên mười người, nếu tính luôn cả Tinh Hồn vẫn còn chưa được người ta nhường đường cho lên thì đã là chín người, chỉ riêng người được xếp hạng cao nhất, chính là Trịnh Ngọc Tiêu vẫn chưa xuất đầu lộ diện.

“Tiểu tử, ngươi vẫn còn chưa chịu rút đi chỗ khác, có tin lão tử đâm cho ngươi một phát không?”

Mắt thấy Tinh Hồn vẫn lớn vồn sau khi bị mình hăm dọa, gã hán tử kia bực nhọc mắng một tiếng, sau đó cũng không quản Tinh Hồn như thế nào nữa, nguyên lực vận chuyển, cánh tay khổng lồ giơ lên chuẩn bị đánh ra một quyền hồng đánh bay Tinh Hồn.

Tinh Hồn nhướng mày, không rõ vì sao tên hán tử này đột nhiên lại động thủ với mình, lắc đầu, chuẩn bị tránh né thì từ đằng sau một đạo tử

điện lóe lên, khi năm đấm của tên hán tử kia hướng xuống thì ầm một tiếng, thân thể cao lớn đã bị đánh bay lên trên trời.

Tinh Hồn ánh mắt nhìn trước mặt mình, chỉ thấy phía trước xuất hiện một tên thanh niên bạch y, mái tóc màu tím vẫn còn đang bay bổng trong không gian. Chỉ thấy hắn chuyển người lại, dùng đôi mắt kiêu ngạo nhìn vào Tinh Hồn, hắn có thể cảm nhận, dường như gã thanh niên bạch y tuần lãng này đang nhìn mình tràn đầy miệt thị.

“Thực lực kém cỏi lại xuất hiện ở đây, tốt nhất quay trở về hảo hảo tu luyện, hoặc là tìm một chỗ vắng người quan sát, lần sau không may mắn được ta cứu người một mạng đâu.”

Nói xong, không quan tâm đến Tinh Hồn như thế nào, hắn ta liền xoay người lại, phát bạch y tung bay, một loại ngạo khí sản sinh từ trong cốt tủy hiện ra, bước chân đi thẳng lên sàn đấu, một màn ngạo khí vô cùng chói mắt.

Tên thanh niên bạch y đó là người được Vượn Tài bảo điểm đánh giá cao nhất trong sàn đấu thứ ba này, cũng đồng thời được xem là một trong số những người trở thành Tinh Vương quán quân – Trịnh Ngọc Tiêu.

P/s: - Sắp đầu tháng, cầu các sư huynh tặng nguyệt phiếu.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 278: Quyết Đấu Bắt Đầu

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 278: Quyết đấu bắt đầu

Trịnh Ngọc Tiêu thân thể đáp lên sàn đấu, ánh mắt nhìn quanh một vòng, có thể nhìn ra được trên gương mặt hắc lộ rõ vẻ kiêu ngạo, dĩ nhiên cho rằng, sàn đấu thứ ba này, phần thắng đã nằm chắc trong tay hắc rôi.

“Đó là Trịnh Ngọc Tiêu à, thực lực quả nhiên bất phàm, hắc xuất hiện như thế nào, chính ta cũng không rõ.”

“Tướng mạo thật rất anh tuấn giống như trong lời đồn à.”

“Vượn Tài bảo điểm xếp Trịnh Ngọc Tiêu chính là người mạnh nhất sàn đấu thứ ba này quả nhiên không sai, vẫn chưa sử dụng đến lôi đình chi lực, thế nhưng đã bộc lộ một cỗ khí thế mạnh mẽ, nhìn xem mấy tên thiên kiêu chi tử kia, ai nấy trong mắt đều xuất hiện một tia úy kỵ.”

“Trịnh Ngọc Tiêu thực lực thật mạnh.”

Đứng trên sàn đấu, bên dưới những người kia bàn tán về mình, tất cả một câu đều lọt vào trong tai Trịnh Ngọc Tiêu cả, chỉ thấy vẻ kiêu ngạo của hắc ngày một rõ rệt hơn, nội tâm đặc biệt ưa thích loại tăng bốc này.

Trông thấy Trịnh Ngọc Tiêu vậy mà xuất hiện một cách lóa mắt, cơ hồ đã hút hết đi hào quang của người khác, mấy tên thiên kiêu chi tử như Cảnh Vũ Thanh, Khang Huy hay Thành Chiến gương mặt trầm xuống, không hện mà cùng trừng mắt nhìn Tinh Hồn, bên trong lập lòe sát khí.

Nếu như không phải Tinh Hồn thực lực kém cỏi bị tên hán tử kia suýt chút nữa đánh bay, rốt cuộc lại tạo thành một cái cơ hội để cho Trịnh Ngọc Tiêu làm bàn đạp để cho hắn trở nên nổi bật nhất tại sàn đấu thứ ba này.

Bị mấy tên thiên kiêu chi tử kia nhìn trừng trừng như muốn ăn tươi nuốt sống mình, Tinh Hồn khẽ lắc đầu, bọn chúng lại quan trọng mặt mũi, danh tiếng đến như vậy.

“Hồn đàn, rút đi chỗ khác, sau khi trận chiến kết thúc, nếu còn để bản công tử nhìn thấy người thì đừng trách bản công tử hạ thủ độc ác.”

Thành Chiến dùng ánh mắt bất thiện trừng trừng Tinh Hồn, đồng thời thả ra uy hiếp khủng bố, tựa hồ như đang vô cùng tức giận.

Sau khi quát Tinh Hồn một câu thì liền bước lên trên sàn đấu, chuẩn bị cho trận chiến của mình.

Mà lại không chỉ riêng gì một mình tên Thành Chiến này, những tên thiên kiêu chi tử khác đều có thái độ y hệt như vậy, trừng mắt nhìn hắn rồi lần lượt đi lên lôi đài.

“Hắc hắc, tiểu tử này cũng thật xuôi xẻo, chỉ đến quan sát cũng bị đám thiên kiêu chi tử kia ghi hận, kỳ này hẳn ta sẽ thấm rồi.”

“Cuộc sống mà, đôi khi nằm yên một chỗ cũng có khả năng bị tai họa rớt xuống đầu.”

“Mà khoan, sao ta nhìn tên này hình như có chút quen mắt, hình như đã nhìn thấy qua ở đâu đó.”

“Ta cũng có cảm giác giống như vậy, nhưng không nhớ ra là đã gặp ở đâu.”

“.....”

Trên lôi đài, chín tên thiên kiêu chi tử toàn bộ đều đã tập trung lại, ai nấy đều lộ ra sự kiêu ngạo của riêng mình, không ai chịu thua ai cả, vô hình tạo thành một loại viễn cảnh rất bắt mắt.

“Khuyên các người một câu, tốt nhất là tự xin đầu hàng, tránh phải tự rước nhục vào thân.”

Trịnh Ngọc Tiêu ánh mắt quét nhìn quanh một vòng, miệng nở một nụ cười tự tin cùng kiêu ngạo, tựa hồ không đặt những người khác vào trong mắt, ngạo nghễ nói một câu.

Trịnh Ngọc Tiêu thiên phú xuất chúng, thực lực cường đại, danh khí cực cao, lại được Vượng Tài bảo điểm đánh giá cao nhất trong sàn đấu này, tự nhiên là có vốn liếng nên mới dám nói thẳng ra.

Ngay lập tức khiến cho vô số thiên kiêu chi tử khác gương mặt xám xịt khó coi, trong miệng hàm răng nghiến lại, sát khí không hề che dấu, ở đây ai không phải thực lực mạnh mẽ, danh chấn một phương, tự nhiên trong lòng có sẵn sự kiêu ngạo, thế nhưng mà bị Trịnh Ngọc Tiêu trong lời nói khinh thị, nếu không phải thời gian vẫn chưa đến, chỉ sợ bọn hắn đã lao lên quyết chiến rồi.

Vẫn còn chưa bắt đầu, thế nhưng mùi vị khốc liệt đã xuất hiện khiến cho đáng khán giả đứng xung quanh càng thêm phấn khích.

“Trịnh Ngọc Tiêu, đừng tưởng được Vượng Tài bảo điểm đánh giá cao thì không đặt người khác vào trong mắt. Ta sẽ khiến người thất bại rất khó coi.”

Trong số đám thiên kiêu chi tử, Thành Chiến thân thể khôi ngô, trong ánh mắt chiến ý nồng đậm nhìn Trịnh Ngọc Tiêu thách thức.

“Thành Chiến, hy vọng người nói được làm được, ha ha ha...”

Không hề sợ hãi uy hiếp, ngược lại còn biểu thị sự khinh thường cao hơn một bậc, Thành Chiến song thủ siết chặt lại, sát khí bộc phát mạnh mẽ khiến cho không gian rung chuyển khe khẽ.

Vừa lúc đó, vị trọng tài của sàn đấu thứ ba này đã xuất hiện.

Khi tiến vào sàn đấu, trọng tài ánh mắt nhìn quanh một vòng, chân mày hơi nhướng lên, bởi vì trên sàn đấu chỉ mới có chín người xuất hiện, vẫn còn thiếu một người nữa.

“Trong vòng mười nhịp thở, nếu người cuối cùng vẫn không chịu xuất hiện thì lập tức bị hủy bỏ tư cách tham dự Tinh Vương Chiến.”

Vị trọng tài này thanh âm nói lớn, bên trong ẩn chứa lực lượng Linh Tiên cảnh giới, nhanh chóng khuếch tán ra đằng xa.

Mấy tên thiên kiêu chi tử kia lúc này mới chợt để ý, nguyên lai vẫn còn một người chưa chịu xuất đầu lộ diện.

“Hừ, muốn trở nên nổi bật đây mà.”

Phương Bác Văn, một trong số những thiên kiêu chi tử thuộc về sàn đấu thứ ba này trong lời nói không giấu được sự khó chịu.

“Ha ha, thời gian cũng chưa tới, để hẳn nổi bật một chút cũng không sao. Cuối cùng cũng ôm về thất bại mà thôi, có chăng chỉ khiến cho người ta nhớ lâu hơn một chút.”

Không giống với Phương Bác Văn, Trịnh Ngọc Tiêu thái độ rất thông thả, cho rằng đã nắm chắc chiến thắng trong tay, vậy nên những người khác

có làm gì đi chẳng nữa, tất cả đều không quan trọng, mà nếu có cũng chỉ là làm nền khiến cho chiến thắng của hãn càng thêm rực rỡ mà thôi.

Đứng trong đám đông, Tinh Hồn lắc đầu, hãn từ đầu chính là người đến sàn đấu này sớm nhất, thế nhưng đầu tiên bị một tên hán tử chặn ngang đường, bản thân còn chưa kịp làm gì thì Trịnh Ngọc Tiêu tự cho mình đứng đẳng xuất hiện đánh bay tên hán tử kia, sau đó còn lên mặt dạy dỗ hãn vài câu.

Cuối cùng đến lượt mấy tên thiên kiều chi tử khác hướng sát khí về phía hãn, nếu như không phải còn tiết kiệm sức lực chiến đấu, có lẽ bọn chúng đã hướng Tinh Hồn xuất thủ.

Đám đông chen lấn, thành ra rốt cuộc từ người đến đầu tiên lại biến thành người xuất hiện cuối cùng, mà trong ý nghĩ của người khác là do hãn cố ý làm ra nữa chứ.

Chỉ là, suy nghĩ của người khác như thế nào, Tinh Hồn từ trước đến giờ chưa hề quan tâm đến.

Nghe thấy trọng tài gọi mình đến, đứng bên trong đám đông, Tinh Hồn thân thủ triển khai, thân thể hóa thành một làn khói mờ ảo rồi chậm rãi tan biến.

“Ừa, cái gì vừa mới chạy qua vậy?”

Làn hơi lạnh bỗng nhiên đập vào mặt một số người, thế nhưng quan sát xung quanh thì không thấy bất kỳ điều gì khác thường cả, không ít người nghĩ rằng bản thân mình đang gặp ảo giác.

Nhưng rồi ngay lập tức, bọn họ cải biến chủ ý suy nghĩ của mình. Bởi vì khi hướng mục nhãn nhìn lên trên sàn đấu, chỉ thấy một bóng đen mờ ảo xuất hiện, sau một giây thì làn khói mờ ấy tan biến, từ bên trong hiện ra một bóng người.

Bóng người đó, dĩ nhiên chính là Tinh Hồn.

“Vãn bối đã đến.”

Sau khi bước lên sàn đấu, Tinh Hồn hướng trọng tài ôm quyền.

Khi Tinh Hồn xuất hiện, toàn sàn đấu rơi vào im lặng.

Thật không nghĩ đến, người thứ mười xuất hiện bên trên sàn đấu này, chính là người một khắc trước đó được Trịnh Ngọc Tiêu xuất thủ tương trợ, sau đó dùng từ ngữ kiêu ngạo chỉ điểm qua một trận, cũng là người bị tám tên thiên kiêu chi tử khác hướng sát khí vào.

“Chết tiệt, lão tử nhớ ra hãn rồi, hãn chính là kẻ đã chặt đứt một cánh tay của quản lý nhân Kỳ Xà thành Thiết Trụ.”

Ở bên dưới đám khán giả, không biết là người nào vừa mới nói, thế nhưng ngay lập tức tạo thành một viễn cảnh ồn ào.

“Nguyên lai là hãn, chẳng trách tại sao lại thấy quen mặt đến như vậy.”

“Thì ra hãn đến từ sớm, vậy mà có một số người tự cho đúng đắn, lên mặt dạy dỗ người khác.”

“So với Trịnh Ngọc Tiêu thì hãn bị đánh giá thấp hơn, bất quá ta không cho rằng hãn yếu hơn Trịnh Ngọc Tiêu.”

“Hắc hắc, đợi một lát nữa liền biết, ai mới chân chính là kẻ mạnh nhất.”

“.....”

Thấy Tinh Hồn hướng mình tạ lỗi, nhưng lấy nhãn quan của mình, vị trọng tài này nhanh chóng minh bạch được nguyên nhân hãn đến trễ, vậy

nên lấy khí độ cũng không muốn dò hỏi thêm, liền gật đầu nói.

“Ta nhắc lại quy tắc thêm một lần nữa, không được phép sử dụng các loại ngoại vật như phù lục, đan dược, ám khí... không sử dụng pháp bảo từ cấp bậc trung phẩm linh khí trở lên, nếu như vi phạm, đừng trách ta ra tay độc ác.”

Trọng tài ngừng điệu ngừng nhắc nhở mười người Tinh Hồn, sau khi thấy không ai có ý kiến gì thì liền hô lớn.

“Nếu như không có ai có ý kiến, vậy thì quyết chiến bắt đầu.”

Dứt lời, trọng tài liền bước lui ra khỏi sàn đấu, đồng thời kích hoạt cấm chế đã bố trí từ trước, không gian âm ỉm dao động, bên dưới mặt đất đột nhiên được đẩy lên trên cao, tứ phương bát hướng dựng lên tầng tầng kết giới cực kỳ vững chắc, kết giới này, trừ khi là tiên giả Thiên Tiên cảnh xuất thủ thì mới có khả năng bị hủy diệt.

Nâng sàn đấu trời lên không trung chính là không muốn xuất hiện những loại biến cố ảnh hưởng ra bên ngoài, để cho khán giả có thể quan sát được trận chiến, Vượn Tài bảo điểm đã tạo ra một loại cấm chế khác có khả năng phản chiếu lại toàn bộ những diễn biến bên trên sàn đấu, vô cùng tiện lợi cho việc quan sát.

Bên dưới sàn đấu, không khí náo nhiệt hưng phấn bắt đầu xuất hiện, âm thanh ồn ào la hét không ngừng vang lên.

“Sàn đấu thứ ba đây rồi.”

Trong đám đông người, bỗng nhiên có một bóng dáng yêu kiều xinh đẹp xuất hiện, đôi mắt đẹp nhìn lên sàn đấu lơ lửng trên không trung, nhìn vào hình ảnh phản chiếu, khi trông thấy bóng dáng Tinh Hồn thì gương mặt nụ cười nở rộ.

Cô gái xinh đẹp này chính là Trần Mộng Dao, nàng đến sàn đấu thứ ba này là để cố vũ cho Tinh Hồn, chỉ có điều, hẳn lại không biết sự tồn tại của nàng bên dưới này, tinh thần toàn bộ tập trung vào trận quyết chiến của mình.

“Có nhất thiết phải vui mừng như thế không?”

Đi bên cạnh Trần Mộng Dao chính là Ngô Đình, mấy ngày nay Trần Mộng Dao tinh thần sa sút, gương mặt lúc nào cũng mang theo một tia u buồn, thế nhưng mới chỉ trông thấy Tinh Hồn từ xa mà lập tức rạng rỡ, Ngô Đình không nhịn được trêu chọc nàng một câu.

“Đâu có, ta khi nào không như vậy.”

Bị Ngô Đình nói trúng tim đen, da mặt Trần Mộng Dao vốn mỏng, thế nên lập tức đỏ lên tận mang tai, bất quá vẫn lắc đầu không chịu thừa nhận.

“Thật không phải?”

Ngô Đình dĩ nhiên không chịu buông tha cho nàng, vẫn tiếp tục trêu chọc.

“Tất nhiên là không phải, ta chỉ đến quan sát một chút mà thôi, tỷ đừng suy nghĩ sâu xa.”

“Ta có nói sâu xa gì sao?”

Ngô Đình che miệng cười mỉa hoặc một tiếng, nụ cười cùng ánh mắt của nàng càng làm cho Trần Mộng Dao thêm xấu hổ. Thấy nàng ta như vậy, Ngô Đình trong lòng than nhẹ một tiếng, tâm trạng của Trần Mộng Dao tươi tắn hơn dĩ nhiên là tốt, thế nhưng không biết nó kéo dài được bao nhiêu thời gian đây.

“Mà thôi, không nói chuyện đó nữa.”

Nhẹ nhàng ôn nhu lắc đầu, Ngô Đình ánh mắt lại hướng lên trên cao, khẽ nói.

“Sàn đấu thứ ba này, Trịnh Ngọc Tiêu thực lực rất mạnh, có khả năng chính là người sẽ tiến vào vòng tiếp theo.”

“Sẽ không, hẳn chắc chắn sẽ giành chiến thắng.”

Trần Mộng Dao nhanh chóng nói, biểu cảm trên mặt thập phần tự tin, thậm chí so với người đang quyết chiến là Tinh Hồn còn muốn tự tin hơn mấy phần.

“Thiếu nữ có tình cảm quả nhiên không dùng được.”

Trước đây từng nghe qua chiến lực của Tinh Hồn, nhưng Ngô Đình lại không cho rằng hẳn có khả năng chiến thắng được Trịnh Ngọc Tiêu, chỉ là không muốn khiến cho Trần Mộng Dao mất hứng, vậy nên miệng khẽ than vãn một câu, ánh mắt lại hướng lên trên quan sát trận đấu.

Bên trên sàn đấu, sau khi trọng tài cho bắt đầu, ngay lập tức có người triển khai sức mạnh của bản thân, khí thế đằng đằng như vũ bão.

Trịnh Ngọc Tiêu vẫn đứng yên một chỗ, phong thái ngọc thụ lâm phong, ánh mắt khép hờ, tựa như không quan tâm đến tình huống xung quanh. Bản thân Trịnh Ngọc Tiêu rất kiêu ngạo, vậy nên hẳn lười xuất thủ trước.

“Các người có hai lựa chọn, một là tự chiến đấu với nhau, tuyển chọn ra người có thực lực mạnh nhất rồi chiến đấu với ta; hai là tất cả cùng liên thủ, miễn cho ta phải nhọc công.”

Một lời này vô cùng kiêu ngạo, không xem ai ra gì cả.

Tất cả mọi người ở đây, ai không phải thiên kiêu chi tử, vậy mà từ đầu đến cuối, Trịnh Ngọc Tiêu lại không đặt bất kỳ một người nào vào trong mắt cả.

Chọn ra người mạnh nhất? Tất cả cùng liên thủ?

Nói ra câu này, căn bản không cho ai mặt mũi cả.

“Trịnh Ngọc Tiêu, nghĩ bản thân mình là mạnh nhất sao? Đã vậy, ta liền muốn xem thử thực lực người mạnh đến đâu.”

Bên trong sà nẩu, Từ Hưng, một trong số các thiên kiêu chi tử không nhìn được lửa giận, lập tức thi triển ra khí tức hung bạo của mình, trên tay Từ Hưng xuất hiện hai thanh song kiếm, cấp bậc hạ phẩm linh khí, bên trong phát ra sóng nhiệt nóng bức, chỉ thấy Từ Hưng hướng về phía Trịnh Ngọc Tiêu hạ sát thủ.

Thực lực của Từ Hưng này không tồi, thế nhưng trong mắt Trịnh Ngọc Tiêu thì biểu hiện quá mức kém cỏi.

“Quá yếu, khuyên người sau này đừng tự vỗ ngực xưng bốn chữ thiên kiêu chi tử nữa.”

Khóe miệng nhếch lên một nụ cười ngạo mạn, Trịnh Ngọc Tiêu nguyên lực vận chuyển, đột ngột xuất ra một chưởng cuồng bạo.

Chỉ thấy chưởng pháp vang ra tiếng nổ tích tách, dĩ nhiên ẩn chứa lực lượng lôi điện, vừa xuất hiện dễ dàng đánh tan kiếm chiêu của Từ Hưng, không những vậy mà còn hướng Từ Hưng mà công kích.

Từ Hưng biến sắc, hắn vừa rồi xuất thủ toàn lực, vậy mà bị Trịnh Ngọc Tiêu dễ dàng hủy diệt, không những vậy, uy lực chưởng pháp không hề suy yếu, gương mặt Từ Hưng cực kỳ khó coi, trong mắt lộ ra một tia kinh hoảng, hắn muốn tránh né, thế nhưng lại không kịp lúc, bị lôi chưởng

kia giáng thẳng vào người, miệng hét thảm một tiếng, phun ra một ngụm máu, thân thể ngã đập vào kết giới, sau đó ngã xuống, trực tiếp ngất đi.

“Từ Hưng, loại.”

Trịnh Ngọc Tiêu đó vẫn là thủ hạ lưu tình, chỉ đánh trọng thương Từ Hưng chứ không hạ sát thủ, bằng không giờ phút này, Từ Hưng đã là một cái xác lạnh.

Trông thấy Từ Hưng mất đi năng lực chiến đấu, trọng tài đứng bên ngoài lãnh đạm hô một tiếng, sau đó sử dụng thủ đoạn kéo Từ Hưng ra khỏi sàn đấu.

Chiến bại chỉ trong một chiêu, không biết sau khi tỉnh lại, Từ Hưng sẽ có cảm giác như thế nào đây. Có trách, có lẽ cũng chỉ biết trách Trịnh Ngọc Tiêu thực lực quá cường hãn mà thôi.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 279: Liên Thủ

Trông thấy Từ Hưng bị Trịnh Ngọc Tiêu đánh bại chỉ trong một chiêu cực kỳ đơn giản, tuy nói theo xếp hạng thì Từ Hưng vị trí so với Trịnh Ngọc Tiêu cách biệt rất lớn, thế nhưng những người đang đứng trên sàn đấu này, ai cũng đều có thực lực phi phàm, vậy mà...

Ngoại trừ Tinh Hồn thái độ lãnh đạm, những người khác, bao gồm cả Thành Chiến trước đó tỏ thái độ khiêu chiến với Trịnh Ngọc Tiêu đều hít vào một ngụm khí lạnh, con người co rút liên tục, chiến lực của Trịnh Ngọc Tiêu quả đúng với lời đồn, được Vượng Tài bảo điểm xếp hạng đầu tiên trong số mười người tại đây quả nhiên không sai.

Bên dưới sàn đấu, những người đặt cược cho Trịnh Ngọc Tiêu bắt đầu vui mừng, tuy rằng tỷ lệ đặt cược của Trịnh Ngọc Tiêu rất thấp, thế nhưng so với thua sạch tiền thì vẫn muốn tốt hơn nhiều.

“Trịnh Ngọc Tiêu, mau mau đuổi cổ đám kia ra khỏi lôi đài, tiết kiệm lại thời gian cho bọn ta đi nào.”

“Trịnh Ngọc Tiêu tại sàn đấu này tuyệt đối bất khả chiến bại, lão tử không sai khi đặt hết vào hắn.”

“Chết tiệt, các người còn không mau liên thủ đánh bay tên kiêu ngạo đó đi?”

“.....”

Vô số cảm xúc vui buồn lẫn lộn phía dưới sàn đấu, đa số bọn họ đều cho rằng sàn đấu thứ ba này, không sai biệt chiến thắng sẽ thuộc về Trịnh Ngọc Tiêu, những người đặt cược do Trịnh Ngọc Tiêu bắt đầu mơ về khối tài sản chuẩn bị được nhận.

Cũng có không ít người đang ôm mộng tưởng, hy vọng có ai đó sẽ bộc phát chiến lực mà đánh bại Trịnh Ngọc Tiêu, không khí càng lúc càng sôi động hơn hẳn.

So với sự náo nhiệt của đám khán giả bên dưới thì ở bên trên sàn đấu, không gian rơi vào trầm mặc, hiển nhiên là do Trịnh Ngọc Tiêu thể như lời đình vạn mã đã chấn nhiếp những người khác, có tấm gương của Từ Hưng trước đó, bây giờ làm gì còn có người nào dám đi thách thức Trịnh Ngọc Tiêu nữa.

“Ta đã nhắc nhở trước rồi, hai lựa chọn vẫn ở đó, các người vẫn còn thời gian để lựa chọn.”

Ngạo nghễ cười một tiếng, sau đó không để tâm đến tình huống hiện tại nữa, Trịnh Ngọc Tiêu đôi mắt nhắm lại dưỡng thần, tinh thần tựa hồ buông lỏng xuống, đúng là triệt để khinh thị người khác.

“Trịnh Ngọc Tiêu quả nhiên rất đẹp trai.”

“Ngọc Tiêu sư huynh vẫn luôn khí phách như vậy đó.”

“Mấy tên phế vật kia, tốt nhất là tự biết khó mà lui, khỏi phải rước nhục vào thân.”

“Ngọc Tiêu sư huynh uy vũ...”

“.....”

Ở một góc có rất nhiều cô gái xinh đẹp không ngừng hô hoán, cổ vũ cho Trịnh Ngọc Tiêu, một mảnh phong tình nhìn vô cùng bắt mắt không khỏi khiến cho người ta phải ghen tị với Trịnh Ngọc Tiêu, người này không những tướng mạo tuấn dật, thiên tư trác tuyệt, thực lực mạnh mẽ, lại còn được nữ nhân yêu quý nữa.

“Đám nữ nhân lắm mồm các người, quần chiến còn chưa chấm dứt, đừng ở đó mà xồn xồn cả lên, chưa biết hươu chết về tay ai.”

“Đáng kiếp, đánh chết thằng tiểu bạch kiếm đó cho lão tử.”

“Đồ trâu đực hôi hám, lại đi ganh tị với Ngọc Tiêu sư huynh, đúng là không biết tự lượng sức, lão nương cảm thấy nhục thay cho các người.

“Có bao nhiêu phân lượng mà đòi đi so sánh với Trịnh Ngọc Tiêu, một đám ngu ngốc.”

“.....”

Mắt thấy Trịnh Ngọc Tiêu được nhiều nữ tử ưa thích, ngay lập tức có khẩu chiến xảy ra, hai bên không ngừng cãi cọ, thiếu chút nữa là lao vào đánh nhau.

Thậm chí có không ít người trước đó mong Trịnh Ngọc Tiêu chiến thắng để đem tiền về cho mình, bây giờ nổi lên máu ghen tị ganh ghét, vậy là cũng liền hòa theo trù ẻo Trịnh Ngọc Tiêu thất bại, còn muốn cầu mong người nào đó đâm vỡ cái bản mặt đẹp trai của Trịnh Ngọc Tiêu nữa luôn, quả nhiên nhân sinh thật đặc sắc.

Cũng may là kết giới đã ngăn cách tạp âm ở bên ngoài, để cho mấy người bọn họ tâm tư đặt ở trên trận quần đấu, bằng không thật chẳng biết biểu cảm lúc này của mấy tên thiên kiêu này như thế nào.

Nhìn thấy Trịnh Ngọc Tiêu tỏ thái độ khinh thị, dĩ nhiên dẫn đến lửa giận của bảy người khác.

“Trịnh Ngọc Tiêu, đừng vội khinh người quá đáng.”

Khang Huy gương mặt xám xịt, bên trong sát khí không hề che giấu, nhìn Trịnh Ngọc Tiêu nói.

“Nếu người không phục, vậy thì có thể thử, ta cũng muốn xem xem một trong số những đệ tử đặc ý của Tử Viêm tôn giả thực lực mạnh yếu như thế nào.”

Trịnh Ngọc Tiêu đôi mắt vẫn nhắm hờ, hãnh khinh thường Khang Huy đến mức không thèm mở mắt ra nhìn, làm cho tâm trạng của Khang Huy xấu đến cực điểm.

Hừ lạnh một tiếng, Khang Huy nhìn những người khác, thanh âm hô lớn:

“Chúng ta liên thủ đánh bại hắn ta, sau đó lại phân chia cao thấp, thế nào?”

Đều là thiên kiêu chi tử, trong tâm có sự kiêu ngạo của mình, nhưng lúc này, bọn họ không thể không thừa nhận chiến lực khủng bố của Trịnh Ngọc Tiêu, nếu không muốn bị đánh bại, vậy thì chỉ đành bỏ xuống lòng tự kiêu của mình và liên thủ với nhau, đánh bại người mạnh nhất, như vậy mới có cơ hội lớn hơn tiến vào vòng thứ hai.

Tuy rằng tâm trạng không mấy dễ chịu, thế nhưng bây giờ không còn cách nào khác.

“Hừ, đây là Trịnh Ngọc Tiêu thách thức chúng ta, đã vậy thì cùng nhau hợp lực dạy cho hắn một bài học.”

Cảnh Vũ Thanh là người đầu tiên gật đầu đồng ý liên thủ.

“Được, ta cũng tán thành.”

Có người đồng ý, dĩ nhiên những người khác cũng liền chấp thuận, dĩ nhiên trong lòng đều có chung một suy nghĩ, đó chính là đánh bại Trịnh Ngọc Tiêu để khiến cho bản thân có cơ hội lớn hơn.

Người thứ ba sau Khang Huy và Cảnh Vũ Thanh là Lý Mạc Lâm, một tên thiên kiêu chi tử Quỷ tông.

Lần lượt đều nhao nhao gật đầu, ngay cả người trước đó thách thức Trịnh Ngọc Tiêu là Thành Chiến cũng gật đầu, bởi hẳn biết, với khả năng của mình thì không cách nào đánh bại được tên yêu nghiệt Trịnh Ngọc Tiêu cả.

“Khốn khiếp, đám các người tự vỗ ngực xưng là thiên kiêu chi tử, sao lại xấu xa đến mức liên thủ đối phó với Trịnh Ngọc Tiêu chứ?”

“Cái gì thiên kiêu chi tử, so với đám côn đồ chỉ biết liên thủ bắt nạt người khác có gì khác nhau?”

“Đám đàn bà ngu xuẩn này bị tên khốn Trịnh Ngọc Tiêu che mờ mắt hết cả.”

“Đó gọi là hiểu thời cuộc, vả lại chính Trịnh Ngọc Tiêu thách thức, vậy thì tội gì không liên thủ với nhau, để cho hẳn biết kiêu ngạo quá trớn sẽ phải trả giá như thế nào.”

“Đánh nát mặt thẳng ôn đó cho lão tử.”

“.....”

Đám thiên kiêu chi tử bắt đầu liên thủ với nhau để đối phó với Trịnh Ngọc Tiêu, đám nữ nhân hâm mộ Trịnh Ngọc Tiêu tức giận chửi bới không

ngọt, dĩ nhiên những tên tráng hán kia cũng không chịu thua kém, không khí bên dưới so với trên sàn đấu thậm chí còn muốn hấp dẫn không kém.

“Người thế nào?”

Đến lượt Tinh Hồn, đám Khang Huy, Thành Chiến ánh mắt nhìn về phía hắn, trước đó khinh thị Tinh Hồn, bây giờ mới phát hiện nguyên lai Tinh Hồn là người được xếp thứ hai sau Trịnh Ngọc Tiêu, cách đây không lâu chiến bại được cả tiên giả Linh Tiên cảnh, thế nên bọn hắn hy vọng Tinh Hồn cũng có thể tham dự.

Người vừa hỏi Tinh Hồn chính là Thành Chiến.

Chưa đợi Tinh Hồn trả lời thì đứng phía bên kia, Trịnh Ngọc Tiêu đã chen vào nói hộ.

“Người tốt nhất là nên đứng cùng với bọn hắn, miễn để ta phải nhọc công.”

Trịnh Ngọc Tiêu đương nhiên biết được Tinh Hồn được Vượn Tài bảo điểm xếp hạng Tinh Hồn đằng sau mình, thế nhưng coi như vậy thì sao, chỉ cần sử dụng lôi đình chi lực, cho dù Tinh Hồn liên thủ với đám Khang Huy, Thành Chiến thì kết quả cũng không sai biệt lắm.

Trịnh Ngọc Tiêu vô cùng tự tin, chiến thắng cơ hồ đã là vật nằm trong túi.

Tinh Hồn nhìn Trịnh Ngọc Tiêu, sau đó lại nhìn bọn Thành Chiến, hít vào một nhịp, sau đó nói.

“Tốt, vậy thì cùng liên thủ.”

Thấy Tinh Hồn đồng ý, bọn Thành Chiến trong lòng cười lạnh, thêm một người góp sức thì càng có cơ hội chiến thắng được Trịnh Ngọc Tiêu.

Còn về Trịnh Ngọc Tiêu thì trong lòng khinh thị, quả nhiên người được xếp thứ hai cũng không có bao nhiêu khác biệt cả.

Ngay sau khi liên thủ thành một khối, tất cả đều hướng sát khí về phía Trịnh Ngọc Tiêu, thấy vậy, Trịnh Ngọc Tiêu miệng nở nụ cười lạnh.

“Như vậy mới tốt, khiến ta một phen bộc lộ phong quang của mình. Còn các người, hảo hảo trở thành vật làm nền đi.”

Nói xong, chỉ thấy Trịnh Ngọc Tiêu khí thế thay đổi đột ngột, bạch y căng phồng lên, từ bên trong cơ thể bỗng nhiên xuất hiện những đạo tử quang không ngừng lấp lóe, không gian vang lên tiếng nổ tí tách, đó chính là lôi đình chi lực.

Khi lôi đình chi lực xuất hiện, một trận cuồng phong mạnh mẽ thổi lên, không gian ầm ầm một loại khí tức sát phạt, không khỏi khiến cho người ta một phen lạnh người.

“Lôi Đình Chi Nhận.”

Trịnh Ngọc Tiêu nguyên lực vận chuyển, lôi đình chi lực theo thần niệm điều khiển chợt biến hóa thành hai đạo lôi nhận, Trịnh Ngọc Tiêu khí thế bạo phát, trong giây lát chém ra chục đạo lôi nhận, mỗi một đạo lôi nhận ầm ầm chứa sức mạnh hủy diệt khủng bố, đủ để trọng thương một gã tiên giả Địa Tiên cảnh.

Đám Thành Chiến gương mặt khê biến, chỉ là kinh nghiệm chiến đấu của bọn chúng ngược lại rất phong phú, tuy kinh nhưng không loạn, ngay khi Trịnh Ngọc Tiêu sử dụng lôi đình chi lực thì bọn chúng cũng đồng dạng vận chuyển sức mạnh của mình.

Biết được Trịnh Ngọc Tiêu thực lực cường đại, vậy nên căn bản không có che giấu thực lực của bản thân, đem ra hết thảy, toàn lực chiến đấu với Trịnh Ngọc Tiêu hòng đánh bại hắn.

Thành Chiến nhục thân cường đại, trên tay đeo một đôi quyền sáo cấp bậc hạ phẩm linh khí, khi lời nhận xông đến thì mạnh mẽ đánh ra một quyền, lập tức có tiếng nổ bạo tạc vang lên, chỉ thấy Thành Chiến thân thể hơi khựng lại một chút, một giây sau đó lại tiếp tục hướng về phía Trịnh Ngọc Tiêu.

Đám Khang Huy cũng không chịu thua kém, lấy ra pháp bảo của mình hướng về phía Trịnh Ngọc Tiêu mà tấn công.

Thấy cảnh tượng này, Trịnh Ngọc Tiêu càng thêm phấn khích, kêu ngao cười lớn.

“Như vậy mới đúng, lên hết một lượt đi.”

“Tử Vong Triều Ti.”

Trịnh Ngọc Tiêu bản lĩnh xuất ra, trên bầu trời tử lôi chớp nhoáng, trong giây lát biến thành một tấm lưới màu tím rơi xuống bên dưới, chụp lấy đám Thành Chiến vào bên trong.

“Quý Ảnh Thần Hành.”

Bên trong đám người, mặc dù Tinh Hồn đã ứng với bọn Thành Chiến cùng nhau liên thủ, bất quá hãn biết, đám người này dù có liên kết với nhau thì cũng không có bao nhiêu khả năng đánh bại Trịnh Ngọc Tiêu cả.

Một đám hỗn tạp liên thủ với nhau, nhưng căn bản không có cái gì gọi là liên thủ cả, thực chất là lấy thịt đè người, mỗi tên đánh một kiểu không ra thể thống gì cả, có lẽ Trịnh Ngọc Tiêu cũng đã sớm lường trước được chuyện thành, thế nên mới không hề mảy may quan tâm.

Đáng tiếc, Trịnh Ngọc Tiêu lại không biết rằng, Tinh Hồn cũng đoán được chuyện đó.

Lợi dụng bảy người kia hỗn loạn tấn công, Tinh Hồn sử dụng bộ pháp thần kỳ cùng với khả năng ẩn nấp vô cùng tinh diệu, lại Trịnh Ngọc Tiêu đang trong trạng thái hưng phấn, thế nên không ngờ được Tinh Hồn đã thoát khỏi thần thức của hắn.

Trên bầu trời, tấm lưới được kết thành lô điện chụp xuống, đám Thành Chiến một phen kinh biến, không ngờ thủ đoạn của Trịnh Ngọc Tiêu cường hãn đến như vậy.

“Khai Bi Thủ.”

“Tam Dương Kiếm Khí.”

“Thiên Ngân Ấn”

“.....”

Trông thấy tấm lưới lô điện bị thả xuống, đám Thành Chiến đỉnh chỉ công kích, cấp tốc phản ứng, nguyên lực vận chuyển, kế tiếp sử dụng vũ kỹ đồng loạt hướng lên bầu trời.

Dưới lực lượng đồng thời liên thủ của đám Thành Chiến, tấm lô điện giữa không trung hơi bị chững lại, âm thanh nổ vang không ngừng vang lên, vô cùng kịch liệt, bất quá tấm lưới điện này vô cùng dẻo dai, chỉ hơi bị suy yếu đi một chút, sau đó lại tiếp tục rơi xuống.

“Muốn phá hủy Tử Vong Triều Ti, trở về tu luyện trăm năm nữa đi, ha ha ha...”

Trịnh Ngọc Tiêu miệng cười lớn, một lần nữa vận chuyển lô đình chi lực gia cố sức mạnh của tấm lưới lô điện, lấy hắn trên không trung làm trung tâm, tấm lưới điện không ngừng được mở rộng gần phân nửa sàn đấu, mang theo lực lượng hủy diệt khủng bố.

Đám Thành Chiến biến sắc, toàn lực chống đỡ lại tuyệt chiêu này, thế nhưng căn bản không có quá nhiều tác dụng, tấm lưới không ngừng thủ nhỏ lại, đem bọn Thành Chiến vây vào bên trong.

Mắt thấy chiến thắng đã đến gần, Trịnh Ngọc Tiêu khõe miệng nhếch lên nụ cười lạnh, nhưng đột nhiên, trực giác lại mách bảo có gì đó không ổn.

Con người co rút, Trịnh Ngọc Tiêu ánh mắt nhìn chăm chăm xuống, đến lúc này mới phát hiện, nguyên lai trong số những kẻ đang vô lực chống đỡ tuyệt chiêu của hắn chỉ có bảy người.

“Tại sao lại thiếu mất một người?”

Trịnh Ngọc Tiêu trong lòng khẽ kinh biến, không ngờ lại để sót mất một người, chuẩn bị thả thần thức ra tìm kiếm thì bỗng nhiên sóng lưng của hắn chạy dọc một luồng khí lạnh.

“Đại Phong Loa Toàn Qua.”

Một bóng ảnh tựa như quỷ mị từ hư vô bước ra, cùng với đó là một cỗ lực lượng khủng bố xuất hiện ngay sau lưng Trịnh Ngọc Tiêu, chính là Tinh Hồn.

Trên tay một quả cầu gần như trong suốt tràn ngập lực lượng phong bạo, dĩ nhiên Trịnh Ngọc Tiêu đã phát hiện, thế nhưng đã quá muộn, Tinh Hồn cũng không dư hơi sức để mà nói chuyện với Trịnh Ngọc Tiêu, đem phong cầu chưởng thẳng vào giữa lưng Trịnh Ngọc Tiêu.

“Khốn kiếp, người đánh lén ta!”

“Quan trọng sao?”

Trịnh Ngọc Tiêu gương mặt kinh biến tột độ, hắn không biết làm cách nào mà Tinh Hồn lại có khả năng trốn ra khỏi phạm vi tấn công của hắn, nhưng điều đó cũng chẳng quan trọng nữa, bởi vì lúc này, một sức mạnh hủy diệt đã tiếp cận vào cơ thể hắn.

Đúng lúc bên dưới lưới điện đã thu nhỏ lại, triệt để đem đám Thành Chiến hủy diệt ở bên trong, bọn chúng hét thảm một tiếng rồi trực tiếp ngắt xui, hoàn toàn mất khả năng chiến đấu.

Nếu bình thường, có lẽ Trịnh Ngọc Tiêu sẽ ung dung tiêu sái đáp xuống đất, phong thái tựa như một vị trịch thiên vậy, được vô số người dùng ánh mắt sùng bái ngưỡng mộ.

Thế nhưng đáng tiếc, hắn bây giờ lại không có khả năng được tận hưởng loại cảm giác đó, bởi vì có Tinh Hồn tồn tại.

Trên khán đài cao, sư tôn của Trịnh Ngọc Tiêu là Vô Ngân tán tiên gương mặt kinh biến, trong ánh mắt gân đỏ xuất hiện, tâm trạng thập phần tức giận, chỉ thấy lão ta đứng dậy khỏi ghế của mình, ánh mắt hướng vào sàn đấu thứ ba quát lớn.

“Hồn đản, mau dừng tay.”

Vô Ngân tán tiên trước đó Trịnh Ngọc Tiêu biểu hiện cường đại, tuy rằng có chút kiêu ngạo, nhưng thực lực của hắn, kiêu ngạo là điều nên có, thậm chí Vô Ngân tán tiên còn muốn hắn kiêu ngạo hơn nữa.

Thế nhưng rốt cuộc Tinh Hồn bất thành linh xuất hiện, thế như thiên quân vạn mã, một chương tề phát, chỉ nghe Trịnh Ngọc Tiêu hét thảm một tiếng, miệng thổ ra một ngụm máu lớn, bạch y bị xé rách thành tro bụi, một chương mạnh đến nỗi đem gân cốt máu thịt thành một đồng nhầy nhụa, Trịnh Ngọc Tiêu từ trên cao bị đánh bay xuống, vị trí lại rơi đúng vào đám Thành Chiến đã ngắt xui trước đó.

Ầm...

Một tiếng nổ lớn, sàn đấu trên không trung khe khẽ rung chuyển, khói bụi ngập trời.

Khi khói bụi dần tan biến, trên sàn đấu bóng dáng của đám thiên kiều chi tử dần dần hiện ra.

Vô cùng thảm hại, đó là từ ngữ duy nhất dùng để miêu tả bọn họ. Bọn Thành Chiến, Khang Huy... bị Trịnh Ngọc Tiêu một chiêu đánh ngất, mất đi khả năng chiến đấu, thế nhưng như vậy còn tốt, bởi Trịnh Ngọc Tiêu tình huống còn muốn thê thảm hơn, gân cốt coi như bị đánh gãy, lục phủ ngũ tạng bị chấn nát thành một đồng hỗn độn, từ đây về sau liền trở thành phế nhân.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 280: Thăng Lớn

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 280: Thăng lớn

Lẽ ra, với thực lực của Trịnh Ngọc Tiêu, bằng vào những thủ đoạn còn chưa sử dụng, Tinh Hồn sẽ không dễ dàng đắc thủ, chỉ trong một chiêu đánh bại được hắn ta.

Trịnh Ngọc Tiêu bại trận thảm hại, nguyên nhân là do hắn ta quá kiêu ngạo khinh thường người khác, thứ hai chính là trận quần đấu này lại gặp phải Tinh Hồn. Nếu như không có Tinh Hồn tồn tại, Trịnh Ngọc Tiêu vị trí thứ nhất là điều chắc chắn.

Nói đến cũng phải cảm tạ Trịnh Ngọc Tiêu một tiếng, nhờ vào hắn mà Tinh Hồn tiết kiệm đi không ít sức lực, đỡ phải nhọc công đi hạ thủ từng người một.

Trọng tài nhìn Tinh Hồn thủ đoạn lôi đình chiến bại Trịnh Ngọc Tiêu, gương mặt không giấu được sự ngạc nhiên, ngay giây sau đó lấy lại tinh thần, miệng hô.

“Sàn đấu thứ ba, người chiến thắng Tinh Hồn.”

Chiến thắng tuyệt đối, Tinh Hồn liền giành được tư cách tiến vào vòng thứ hai.

Ở bên dưới sàn đấu, khoảng khắc Tinh Hồn chiến bại Trịnh Ngọc Tiêu liền khiến cho vô số người sửng sờ, vô số cảm xúc đan xen với nhau.

“Tên khốn kiếp chơi bẩn, lại sử dụng thủ đoạn hèn hạ đánh lén Ngọc Tiêu sư huynh.”

“Thủ đoạn đê tiện xấu xa, hèn không xứng tiến vào vòng tiếp theo, chỉ có Ngọc Tiêu sư huynh mới xứng đáng.”

“.....”

Đám nữ tử hâm mộ Trịnh Ngọc Tiêu vẫn chưa thể tin được rằng nam thần trong lòng mình lại thất bại thảm hại, không hề có một cơ hội phản kháng nào cả. Chỉ là bọn họ vẫn cho rằng, bởi vì Tinh Hồn sử dụng thủ đoạn đê tiện, nhân lúc Trịnh Ngọc Tiêu không phòng bị mà đánh lén, nếu chân chính quyết đấu thì Trịnh Ngọc Tiêu mới chân chính là đệ nhất.

“Thằng ôn Trịnh Ngọc Tiêu khiến lão tử bay hết linh thạch đặt cược, khốn nạn, phế vật.”

“Này thì nhìn đời bằng nửa con mắt, Tinh Hồn, đánh hay lắm, ta ủng hộ người.”

“Đáng chết, Trịnh Ngọc Tiêu tên phế vật...”

“Đám đàn bà thú vị, cái gì mà thủ đoạn ti tiện, đó gọi là thông minh lanh trí...”

“.....”

Về phần đám hán tử kia, mắt thấy Trịnh Ngọc Tiêu bại trận, phần lớn người đều đặt cược tài sản của mình vào Trịnh Ngọc Tiêu cả, lại trước đó

ganh ghét với những gì mà Trịnh Ngọc Tiêu được hưởng, thành ra thành kiến với hắn cực kỳ, chỉ hận không thể trực tiếp nhảy lên lôi đài trực tiếp đánh chết Trịnh Ngọc Tiêu cho hả giận.

Trong đám đông người, Trần Mộng Dao nhìn bóng dáng Tinh Hồn sừng sững trên sàn đấu, tựa như một tòa núi vững vàng không thể lay chuyển, trong đôi mắt đẹp in sâu gương mặt tuy không anh tuấn phi phạm giống như Trịnh Ngọc Tiêu, thế nhưng lại có một loại khí chất hấp dẫn rất khó có thể diễn tả.

Có thể trong mắt người khác, Tinh Hồn sử dụng thủ đoạn mới có khả năng chiến thắng được Trịnh Ngọc Tiêu, thế nhưng không hiểu sao, trực giác mách bảo cho nàng biết, dù không sử dụng thủ đoạn thì Trịnh Ngọc Tiêu cũng tuyệt không có khả năng chiến thắng được Tinh Hồn.

Bất quá, những điều đó đã không quan trọng, cho dù ai có nó gì đi nữa cũng không thể thay đổi được kết cục phía trước.

Trần Mộng Dao ngẩng nhìn bóng người đứng trên đó, bất giác trên đôi môi hồng nở rộ một nụ cười ấm áp, chỉ là người đứng bên cạnh quan sát là Ngô Đình, không hiểu sao lại thay Trần Mộng Dao nghĩ đến một hồi thương tâm.

Lại nói, người vui sướng nhất khi Tinh Hồn chiến thắng không ai khác ngoài Lục Phong.

Hắn ngồi tại một vị trí rất đẹp mắt có thể quan sát được mọi diễn biến, khi thấy Trịnh Ngọc Tiêu bị Tinh Hồn một chương đánh gần chết thì không kiềm được há miệng lớn tiếng cười.

“Ha ha ha, này thì tự phụ, này thì coi trời bằng vung, giờ thì đẹp mặt chưa.”

Nghĩ đến thời điểm mà Tinh Hồn gật đầu đồng ý liên thủ với đám Thành Chiến, với những gì Lục Phong biết về Tinh Hồn thì khẳng định tên gia hỏa này lười biếng muốn tiết kiệm công sức đây mà, quả nhiên không nằm ngoài dự đoán, đám Thành Chiến bị Trịnh Ngọc Tiêu đánh nhanh diệt gọn, rồi sau đó Tinh Hồn chỉ việc đánh bại Trịnh Ngọc Tiêu là xong.

Người khác nhìn vào cảm thấy Tinh Hồn không có cốt khí, chỉ biết sử dụng thủ đoạn để giành chiến thắng, nhưng hẳn ta từ trước đến nay chỉ lấy hiệu quả làm điều tối quan trọng, mặc kệ người khác nói gì.

“Kỳ này thắng lớn rồi, ha ha ha. Người đâu, đến chỗ Vườn Tài bảo điểm đem tài sản thắng cược cho ta.”

Tỷ lệ đặt cược của Tinh Hồn là đặt một ăn ba, Lục Phong đối với Tinh Hồn tràn đầy tự tin, thế nên dốc hết toàn bộ tài sản của mình đem đặt cược hết cho hẳn, bây giờ thì lời gấp ba lần, hoàn toàn là ăn lớn một trận.

Ở một góc khác, sư tôn của Trịnh Ngọc Tiêu – Vô Ngân tán tiên gương mặt đen xị xuống, với nhãn lực tinh tường của lão ta, dĩ nhiên nhìn ra được Trịnh Ngọc Tiêu đã biến thành phế nhân.

Vô Ngân tán tiên từ khi thành đạo đến nay chỉ thu nhận tám tên đệ tử, Trịnh Ngọc Tiêu là tên đệ tử nhỏ nhất, nhưng chính là người được Vô Ngân tán tiên ưa thích nhất, tương lai vốn định đem Trịnh Ngọc Tiêu truyền thừa y bát.

Vốn nghĩ tại Tinh Vương Chiến bộc lộ tài năng thiên phú xuất chúng, để cho người khác nhìn thấy mà ganh tỵ với lão, thế nhưng bây giờ, những người khác có lẽ đang cười khẩy trong lòng.

“Tiểu hồn đản, thủ đoạn đê tiện, hành vi lại độc ác, bản tiên tuyệt đối không bỏ qua cho ngươi.”

Trước lúc Tinh Hồn xuất thủ, Vô Ngân tán tiên đã lớn giọng cảnh báo, thế nhưng Tinh Hồn cứ nhiên bỏ ngoài tai sự cảnh cáo của lão, vẫn tiếp tục hạ xuống độc thủ, một chiêu phế bỏ đệ đặc ý nhất của lão ta, dẫn đến lửa giận khó có thể nuốt trôi.

Nói đến, kỳ thực tin tức Tinh Hồn nhận Huyết Luân hộ pháp làm lão sư, ngoại trừ một số nhân vật thân tại Địa Ngục giáo ra thì người ngoài không hề biết, vì vậy mới có khả năng hướng Tinh Hồn muốn hạ sát thủ.

“Vô Ngân đạo hữu, hắn ta chính là đệ tử Địa Ngục giáo, không biết chừng lại là đệ tử của một vị tiên bối nào đó.”

“Hắc hắc, Vô Ngân đạo hữu đừng vội tức giận, nếu như đệ tử ta gặp phải tiểu tử đó, liền thay mặt Vô Ngân đạo hữu trả thù.”

“.....”

Vui sướng khi người gặp họa, Vô Ngân tán tiên trước đây thu nhận được Trịnh Ngọc Tiêu vô cùng đặc ý, bây giờ Trịnh Ngọc Tiêu bị đánh thành phế nhân, làm sao bọn họ không vui sướng được?

Đối với đám người này, Vô Ngân tán tiên hừ lạnh một tiếng, hướng ánh mắt cay độc nhìn chăm chăm Tinh Hồn, hận không thể đến nơi bóp nát hắn, rốt cuộc tức giận đứng dậy, dẫn theo người rời đi.

“Tiểu súc sinh, lão phu nhớ kỹ ngươi.”

Trên tầng cao nhất, nơi cao tầng Địa Ngục giáo phóng nhãn quan sát những trận đấu.

“Đệ tử của Huyết Luân hộ pháp quả nhiên thủ đoạn lợi hại. Bất quá chiến thắng có hơi bỉ ổi.”

Nam Độc hộ pháp là người đầu tiên mở miệng, mặc dù Tinh Hồn đã chiến thắng, thế nhưng trong lời của lão ta cơ hồ không muốn thừa nhận.

“Chiến thắng là chiến thắng, ở Loạn Tiên Hải, cần đến chiến thắng đẹp mắt?”

Huyết Luân hộ pháp lãnh đạm đáp trả.

“Hắc hắc, dĩ nhiên là không, chỉ là đệ tử của Huyết Luân hộ pháp đại danh鼎鼎 lại sử dụng thủ đoạn để chiến bại người khác, chỉ sợ sẽ khiến cho người khác nói xấu sau lưng.”

“Nói xấu hẳn chính là nói xấu bản tọa, nếu để bản tọa biết liền một mạng cũng không tha.”

“Được rồi, đều là người một nhà, không cần phải động một chút là khẩu chiến.”

Mắt thấy hai người này kém một chút nữa là đánh nhau, Chu Thiên Tử đành phải mở miệng nhấn xuống hai người bọn họ.

Chu Thiên Tử đã lên tiếng, Huyết Luân hộ pháp hừ lạnh một tiếng, còn Nam Độc hộ pháp thì cười khàn khàn, sau đó ánh mắt nhìn đi chỗ khác.

Chu Thiên Tử thấy vậy thì lắc đầu, bất quá đôi tuệ nhãn vẫn nhìn chăm chăm vào Tinh Hồn, trong ánh mắt thoáng qua một tia linh quang.

“Đệ tử này của Huyết Luân hộ pháp không tồi, nếu bồi dưỡng tốt, tương lai liền trở thành trụ cột của Địa Ngục giáo. Đáng tiếc...”

Khi dùng thần thức quan sát kỹ Tinh Hồn, đột nhiên ngữ điệu của Chu Thiên Tử hơi biến đổi.

“Đáng tiếc, hẳn chỉ ngưng kết tiên phù cao một thước, tương lai tiền đồ liền bị hạn chế đi không ít.”

Sau khi trông thấy trong thần hải có một đạo tiên phù cao một thước, trong mắt Chi Thiên Tử lộ ra một tia thất vọng cùng đáng tiếc.

Tiên giả ngưng kết tiên phù là một giai đoạn tối quan trọng trên con đường tu tiên, tiên phù càng cao thì tiền đồ càng rộng mở, ngược lại tiên phù quá thấp thì tiền đồ bị thu nhỏ.

Dĩ nhiên Tinh Hồn ngưng kết tiên phù cao một thước đều bị nhiều người nhìn thấy, Nam Độc hộ pháp lẫn Huyết Luân hộ pháp, trong suy nghĩ của nhiều người, có thể hiện tại Tinh Hồn bộc phát sức mạnh khủng bố nghịch thiên, siêu việt đồng giai, nhưng bởi vì tiên phù chất lượng quá kém, thành ra càng về sau thực lực sẽ càng bị những người khác bỏ xa.

Ngay cả với Huyết Luân hộ pháp, mặc dù rất thường thức thực lực của Tinh Hồn, nhưng vẫn cảm thấy không khỏi đáng tiếc.

Chỉ là bọn họ không thể nào ngờ được, kỳ thực tiên phù một thước đó là do Tinh Hồn sử dụng thủ đoạn để che mắt, hãn thực ra ngưng kết ra tiên phù cao chín thước, mà không chỉ là cao chín thước, mà còn là loại tiên phù biến dị, Hồn Động Tiên Phù.

Ngoài Hồn Động Tiên Phù thì còn có ba cái ngụy tiên phù khác, mỗi một cái đều ẩn chứa khả năng cực kỳ lợi hại.

Bước xuống sàn đấu, bên dưới Lục Phong đã đứng đợi sẵn.

Vốn dĩ đám nữ tử định tìm Tinh Hồn kiếm chuyện, nhưng bởi vì Lục Phong hướng bọn họ bộc lộ sát khí, Lục Phong hung danh tại Loạn Tiên Hải không hề kém, đối với hãn nữ lưu hay nam nhân đều không khác biệt, đều là hồng phấn khô lâu, bản thân lại là đệ tử đặc ý của Huyết Luân hộ pháp, thành ra không có ai dám hó hé trước mặt hãn.

“Chiến thắng rất đẹp mắt, ha ha...”

Lục Phong nhìn Tinh Hồn nở nụ cười, một phần là bởi vì Tinh Hồn đã thành thắng lợi, nhưng lớn nhất chính là tài sản ăn được từ Vườn Tài bảo điểm, mặc dù đã đoán trước, thế nhưng khi thấy bọn thuộc hạ đem về tiền thắng cược, trái tim Lục Phong cũng không khỏi đập thành thịch.

“Hừ, đẹp cái chó chết gì, hại mất bao nhiêu linh thạch của lão tử.”

“Thủ đoạn bỉ ổi đê tiện, chỗ nào đẹp mắt?”

“.....”

Vẫn có người không phục Tinh Hồn đã chiến thắng Trịnh Ngọc Tiêu, nhất là đám nữ nhân thần tượng Trịnh Ngọc Tiêu, đối với Tinh Hồn trong lòng nguyên rủa.

“Cút hết cho lão tử.”

Lục Phong lỗ tai rất thính, hẳn không có giống như Tinh Hồn trầm tính mặc kệ sự đời, trong mắt lộ ra giận dữ gầm một tiếng.

Thấy Lục Phong đột ngột bạo phát, không ít người hoảng sợ, phần nhiều là e sợ gã sư tôn sau lưng, chỉ đành hừ lạnh một tiếng rồi bỏ đi.

“Lão tử hôm nay tâm trạng tốt liền không thèm so đo với các người.”

Liếc mắt khinh thường nhìn bọn họ có ý đồ xấu, Lục Phong lại quay sang nhìn Tinh Hồn, cười nói.

“Chúc mừng huynh giành chiến thắng, đi cùng ta uống vài chén.”

“Không cần, ta muốn đi nghỉ ngơi.”

Tinh Hồn lắc đầu từ chối.

“Huynh đã không muốn thì thôi, vậy ta liền tìm một địa phương tốt cho huynh, bất quá vài ngày nữa mấy vị sư huynh của chúng ta đến đây quan sát, ta hy vọng huynh dành chút thời gian đi gặp mặt.”

“Được, quyết định vậy đi.”

Mấy vị sư huynh Lục Phong nhắc đến, chắc có lẽ là đám Ma Luân, đệ tử của Huyết Luân hộ pháp. Nhập gia tùy tùng, lại không muốn kéo theo một vài rắc rối, vậy nên Tinh Hồn liền gật đầu đồng ý.

Cả hai sau đó rời đi mất, khi hai người khuất bóng, Trần Mộng Dao và Ngô Đình bóng dáng bước ra.

“Không muốn gặp hử à?”

Ngô Đình ánh mắt bi ai thay cho Trần Mộng Dao, ngữ điệu có chút u buồn nói.

Trần Mộng Dao lắc đầu.

“Không cần thiết, nhìn hử như vậy là đã đủ.”

Đôi mắt đẹp tang thương nhìn theo bóng lưng đang từ từ khuất dần kia, trên đôi môi thoáng qua một nụ cười buồn.

“Tiểu cô nương ngốc nghếch.”

Nhìn nàng ta tâm trạng, Ngô Đình lắc đầu thở dài, thầm than một câu.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 281: Quên Mất Chuyện Quan Trọng

Chiến thắng trận đầu tiên, Tinh Hồn có một khoảng thời gian khá an nhàn để nghỉ ngơi trước khi bắt đầu vòng thứ hai.

Bằng vào khoản tiền thắng cược lớn, Lục Phong liền hào sảng tặng cho Tinh Hồn một tòa phủ đệ sang trọng bậc nhất Kỳ Xà thành, Tinh Hồn cũng không khách khí liền nhận lấy tòa phủ đệ.

Sau một lúc thì Lục Phong rời khỏi để chuẩn bị cho trận chiến của hắn. Lục Phong hiện nay là một trong số những thiên kiêu chi tử của Địa Ngục giáo, lại nói thân là đệ tử của một trong bốn vị hộ pháp Địa Ngục giáo, thành ra không thể khiến cho Huyết Luân hộ pháp thất vọng được. Tính cách của Lục Phong, so với trăm năm trước khác biệt rất lớn, chắc hẳn trăm năm qua đã xảy ra rất nhiều chuyện khiến cho tâm tính của hắn cải biến.

Tiến vào trong phủ đệ, nơi đây thiên địa linh khí khá nồng đậm, một địa phương tu luyện khá tốt, chỉ là so với không gian tu luyện của Thần Thiết môn thì vẫn muốn kém xa.

Sở dĩ nhận tòa phủ đệ này là để tránh bị người khác làm phiền trong lúc tu luyện, tùy tiện đi vào một gian phòng, sau khi bày ra một vài cấm chế cần thiết, Tinh Hồn thần niệm lóe lên, trong giây lát đã xuất hiện ở bên trong không gian Thần Thiết môn.

Thần niệm lại điều động, Tinh Hồn đem Tiểu Ứng Long bên trong không gian động thiên đang ngủ say sưa lôi ra bên ngoài.

“Đừng giả chết nữa, tỉnh dậy.”

Mắt thấy nó vẫn say sưa nằm ngủ, thỉnh thoảng trong mồm còn phát ra tiếng ngáy, không nhận được, Tinh Hồn lấy tay véo vào gương mặt béo tròn núc ních.

“Hồn đản nào dám phá giấc ngủ của long gia gia, khốn nạn, long gia gia liều mạng với người...”

Đang ngủ ngon thì bị véo má, Tiểu Ứng Long giật bản mình, lập tức nổi đóa, miệng lười hùng hổ, thế nhưng khi trông thấy ánh mắt lạnh lẽo của Tinh Hồn thì bộ dạng hung dữ liền xụi xuống như quả bong bóng.

“Hừ, có việc gì mà làm phiền đến bốn long, người cần minh bạch bốn long rất rất bận.”

Tiểu Ứng Long cũng coi như là hiểu tính khí Tinh Hồn, thế nên thở dài một tiếng, đành nuốt xuống cục tức này, dĩ nhiên trong lòng đang âm mưu một ngày nào đó báo thù.

“Có thể đem cho ta một giọt long huyết?”

Không vòng vo, Tinh Hồn trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

“Long huyết? Không cho, long tộc huyết thống cao quý, một giọt đáng giá ngàn vàng, mà bốn long chính là viễn cổ ứng long, là long vương chi long, long huyết dùng tiền cũng đừng mong có được.”

Tiểu Ứng Long ban đầu ngạc nhiên, sau đó lập tức phản ứng, dĩ nhiên không quên giới thiệu về thân thể cao quý của nó.

Vẫn còn đang muốn tiếp tục chém gió thì bỗng một luồng khí lạnh truyền đến, âm thanh tiếng bẻ ngón tay vang lên, Tiểu Ứng Long mơ hồ cảm nhận có một đôi mắt tràn đầy sát khí đang chăm chăm vào nó.

“Muốn tự nguyện hay là ta đích thân ra tay?”

Tiểu Ứng Long giật bản mình, thân thể béo tròn run lên, gương mặt tái xanh không còn chút máu, nó biết, tên gia hỏa kia không phải đang nói chơi.

“Khoan đã, chờ một chút, bốn long muốn biết nguyên nhân người cần long huyết, nếu như lí do không chính đáng, đánh chết bốn long cũng không cho người.”

Thái độ của Tiểu Ứng Long vô cùng cương liệt, dĩ nhiên là bởi vì long huyết rất trân quý, mất đi một giọt long huyết cũng có khả năng khiến cho tuổi thọ của nó giảm xuống.

Thấy nó phản ứng gắt như vậy, Tinh Hồn liền giải thích.

“Tu luyện Tứ Thần Quyết cần đến tinh huyết của long tộc, thế nên cần vay một giọt long huyết của người.”

Trước đây, Tinh Hồn vô tình lấy được pháp quyết tu luyện Tứ Thần Quyết, bao gồm bốn loại vũ kỹ: Thanh Long Phệ Không, Chu Tước Ấn, Bạch Hổ Quyền và Huyền Vũ Trấn.

Đem ra sự tình toàn bộ giải thích, Tiểu Ứng Long suy ngẫm một lúc, sau đó liền gật đầu.

“Bốn long có thể cho người mượn một giọt, bất quá người phải đáp ứng bốn long tìm ra một vật.”

“Là vật gì, nếu có khả năng, ta sẽ tận lực.”

Tinh Hồn cũng không phải hạng người nhỏ nhen, thế nên thống khoái đáp ứng.

“Bốn long hiện nay đang ở trạng thái ấu long, mất đi một giọt long huyết ảnh hưởng rất lớn đến sự trưởng thành, vì thấy người thành tâm van xin nên bốn long mới rộng lượng ban thưởng. Về phần đồ vật kia, nó gọi là Huyết Long Thảo. Huyết Long Thảo sinh trưởng ở bên thi thể chân long. Chỉ là muốn tìm thấy thi thể chân long ở bên ngoài cực kỳ khó, muốn tìm thấy nó cần phải tiến vào long trùng mới có cơ may. Đáng lẽ với huyết thống của bốn long không cần đến Huyết Long thảo, thế nhưng do người cần long huyết, thành ra cần phải sử dụng Huyết Long thảo để bù đắp huyết mạch.”

“Long trùng? Tinh cầu cấp thấp như Hư Thần tinh, có khả năng có long trùng?”

“Theo lý thuyết thì đúng là không có khả năng, thế nhưng không hiểu sao bốn long cảm giác, ở gần đây có một tòa long trùng tồn tại.”

Tiểu Ứng Long nói.

“Long trùng là nơi cực kỳ nguy hiểm, long tộc trời sinh vận khí hưng thịnh, nhưng chết đi thì biến thành tử khí cực kỳ khủng bố, tùy tiện hít vào một ngụm cũng đủ đi châu ông bà. Người cần phải suy nghĩ kỹ.”

“Không cần, ta đáp ứng.”

Chẳng cần phải suy nghĩ, Tinh Hồn nhanh chóng gật đầu. Hắn bây giờ cần thiết phải có thêm những quân bài bảo hộ tính mạng, mà Tứ Thần Quyết chính là một trong số đó.

Tứ Thần Quyết uy lực muốn càng mạnh thì yêu cầu huyết thống dùng để tu luyện càng cao, mà Tiểu Ứng Long huyết mạch chính là viên cổ ứng

long trong truyền thuyết, long vương chi long, chính là long tộc huyết mạch thuần khiết nhất, không lựa chọn nó thì lựa chọn ai đây?

Về phần long trùng kia, chỉ cần thực lực mạnh, tìm kiếm thêm vài kiện pháp bảo phòng thân, lại phối hợp thêm kiến thức của Tiểu Ứng Long về long trùng, khả năng lấy được Huyết Long thảo không phải là không thể.

Hắn sở dĩ đáp ứng sáng khoái như vậy, kỳ thực suy nghĩ rất kỹ càng rồi mới đưa ra quyết định.

“Tốt, vậy thì chuẩn bị tiếp nhận long huyết cao quý của bốn long đây.”

Chỉ thấy Tiểu Ứng Long thân thể rực sáng, miệng cắn đầu chóp lưỡi, liền theo đó một giọt máu màu vàng bay ra.

Khi giọt máu này rời khỏi thân thể Tiểu Ứng Long, bằng mắt thường cũng nhận ra được khí chất của Tiểu Ứng Long suy yếu đi rất nhiều, trông nó lúc này cực kỳ mệt mỏi.

Quả nhiên trước đó không phải Tiểu Ứng Long nói láo để hù dọa, mất đi một giọt long huyết đúng là đã ảnh hưởng không nhỏ đến căn cơ của nó.

Điều này liền giải thích được vì sao long tộc đặc biệt căm ghét kẻ nào nhắm vào huyết thống của tộc bọn họ, bởi vì mất đi long huyết ảnh hưởng to lớn đến thành tựu sau này.

Tinh Hồn mau chóng thu lại giọt long huyết màu vàng kia, sử dụng cấm chết phong bế nó lại, miễn cho ảnh hưởng ra bên ngoài.

“Người đi tìm trong bảo khố xem thử có thứ gì giúp hồi phục lại huyết khí đi, ta cần phải bế quan luyện hóa giọt long huyết này một thời gian.”

Nói xong, Tinh Hồn xoay người đi vào trong không gian mật thất. Bên ngoài Tiểu Ứng Long bộ dạng như vừa mới chết đi sống lại, trong ánh mắt

hiện lên một tia u oán.

“Đáng kiếp, sao không vỗ về bốn long, lấy máu bốn long xong liền rút bốn long ngoài đường. Bốn long hận.”

Ráng lếch dầy, cảm thấy thân thể vô cùng mệt mỏi, Tiểu Ứng Long ánh mắt nhìn vào không gian chứa đan dược, vừa tiến vào tòa nhà đó, không hiểu sao trong lòng nó lại nghi hoặc.

“Hình như mình quên thứ gì đó quan trọng lắm, cơ mà chuyện gì ấy nhỉ? Mà thôi kệ, tìm thứ gì ngon ngon ăn cái đã.”

Bên trong mật thất, tu luyện tại không gian này so với bên ngoài tốt hơn rất nhiều, đầu tiên khám nạm xung quanh những khối linh thạch, kế tiếp đem ra giọt long huyết mà Tiểu Ứng Long vừa cấp cho hắn.

Lúc trước sử dụng cấm chế để phong ấn, Tinh Hồn ẩn ẩn cảm nhận một loại uy hiếp khủng bố, có thể Tiểu Ứng Long vẫn chưa trưởng thành, thế nhưng ứng long huyết mạch vẫn là ứng long huyết mạch, cho dù là người có ý chí mạnh mẽ như Tinh Hồn cũng không khỏi trải qua một phen bị chấn nhiếp.

Cũng là nhờ vào pháp quyết của Tứ Thần Quyết có phương pháp giúp người tu luyện hạn chế đi phần nào sự uy hiếp đến từ huyết mạch cao cấp.

Pháp quyết đã khắc sâu vào trong đại não, chỉ cần luyện tập vài lần là liền quen thuộc.

Tứ Thần Quyết, tuyệt chiêu thứ nhất Thanh Long Phệ Không, chính là đem toàn bộ một mảnh không gian hủy diệt sạch sẽ không để lại một chút dấu tích, tựa như thần thú Thanh Long cắn nuốt vậy, vô cùng lợi hại.

Nếu như Thanh Long Phệ Không kết hợp với khả năng thôn phệ của Thôn Phệ Tiên Phù, không biết uy lực sẽ thêm mãnh liệt cỡ nào. Chỉ nghĩ

đến thôi cũng làm cho Tinh Hồn tràn ngập sự chờ mong.

Dem cấm chế khai giải ra, chỉ thấy giọt long huyết lóe sáng rực rỡ, bên trong không gian mật thất bất ngờ xuất hiện một đầu viển cổ ứng long khổng lồ, bộ dáng cực kỳ dữ tợn, tràn ngập hung quang, ánh mắt nhìn chăm chăm Tinh Hồn như muốn ăn tươi nuốt sống hẳn.

Đó không phải là Ứng Long thật sự, mà chỉ là ảo ảnh ẩn chứa bên trong long huyết mà thôi, tuy nhiên vẫn khiến cho người ta cảm thấy sợ hãi.

Tinh Hồn tinh thần rung lên, ánh mắt nghiêm trọng lên mấy phần, tinh thần lực lập tức thả ra, trong đôi mắt con người hóa thành hình bán nguyệt màu đen, bên ngoài bán nguyệt là ba đạo đồ đằng không ngừng luân chuyển.

Chính giữa trán một đạo kiếm ẩn xuất hiện, chính là kiếm tâm thông minh, Tinh Hồn muốn toàn lực trấn áp xuống cổ huyết thống uy áp này, bằng không chính mình sẽ bị huyết thống ứng long cản trở, nhẹ thì trọng thương, nặng thì bạo thể mà chết.

Huyết thống ứng long tuyệt không thể xem thường, bằng không hậu quả phải trả là rất đắt.

“Xuống cho ta.”

Tinh Hồn gầm lớn một tiếng, tinh thần lực như huyễn hóa thành một thanh thần kiếm, chỉ thấy thanh thần kiếm này hướng về ứng long hung dữ, mạnh mẽ chém ngang một đường.

Kiếm thể mạnh mẽ sát phạt, ứng long hung dữ vùng vẫy, nhưng dưới uy thế kia, rốt cuộc vẫn chịu bại trận, bị thần kiếm trăm đôi, bóng dáng ứng long tan biến, quay trở lại thành bộ dáng giọt tinh huyết ban đầu.

Trải qua một phen tinh thần chiến đấu, Tinh Hồn gương mặt lộ rõ sự mệt mỏi, trên trán mồ hôi hột chảy ra, bất quá này rất đáng giá, mặc dù mệt nhưng hãn phi thường hài lòng.

Đã hàng phục được giọt long huyết này, Tinh Hồn dành một chút thời gian để khôi phục lại sức mạnh, điều chỉnh thân thể ở trạng thái tốt nhất, kế tiếp chính là nuốt vào giọt long huyết này.

Long huyết đi vào cơ thể, chỉ thấy ở bên ngoài thân thể lóe lên ánh hào quang rực rỡ, nhìn hãn lúc này chẳng khác gì một tôn quang minh chi tử, vô cùng lấp lánh và chói mắt một cách đúng nghĩa.

Mặc dù đã thu phục được, thế nhưng long huyết lực lượng rất hung hãn, ngay sau khi đi vào cơ thể hãn liền hóa thành một dòng sức mạnh khổng lồ và cuồng bạo bắt đầu chạy khắp thân thể hãn.

Nếu không phải kinh mạch dẻo dai cứng cáp, chỉ sợ Tinh Hồn đã bị sức mạnh cuồng bạo này làm cho thân thể vỡ nát, chết ngay tại chỗ.

Tinh thần lực mạnh mẽ khu động, đem dòng năng lực cuồng bạo này từ từ luyện hóa, chạy khắp một vòng chu thiên rồi đổ vào trong đan điền. Cứ như vậy luyện hóa, xung quanh cơ thể Tinh Hồn dần dần xuất hiện một tôn hư ảnh ửng long, đầu hư ảnh ửng long này tuy không thực chất như lúc trước, thế nhưng nhìn vẫn rất khí phách.

Đây chính là dấu hiệu ban đầu của Thanh Long Phệ Không, bất quá chỉ mới là dấu hiệu chuẩn bị bước vào tu luyện mà thôi, vẫn chưa chân chính vận dụng được.

Thời gian chậm rãi trôi qua, đột nhiên Tinh Hồn cảm thấy cơ thể mình dần dần nóng rực lên, bên trong cơ thể như có một luồng nhiệt lượng đang muốn thiêu đốt thân thể hãn, cảm giác khô rát cực kỳ khó chịu.

“Không ổn, cảm giác này là...”

Ở tòa nhà linh dược, Tiểu Ứng Long lúc này đang cầm một lọ đan dược cấp bậc khá cao, nhìn nó nhai đan dược như đang nhai kẹo, trông rất ngon miệng, bất quá gương mặt vẫn đang trầm tư đăm chiêu, tựa hồ đang suy nghĩ.

“Rốt cuộc là mình đã quên thứ gì nhỉ?”

Đột nhiên, trong đầu Tiểu Ứng Long lóe lên một vệt linh quang, chỉ thấy nó đứng bật dậy, biểu hiện như bị sét đánh bên tai, như ngũ lôi oanh đỉnh, phản phát như khó coi đến cực điểm.

“Tổ tiên long tộc ta ời, thôi xong rồi, sao lại quên bèn đi chuyện đó.”

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 282: Âm Sát

Long chi nhất tộc được thể nhân tôn sùng khí vận hưng thịnh, chỉ là thế gian nào có sự hoàn mỹ vô khuyết, long tộc tự nhiên cũng như vậy.

Bản tính của long tộc vô cùng thâm tà, thậm chí truyền xuống á long chi tộc đồng dạng bản tính này không hề thay đổi, có thể nói thế gian này long xưng thâm tà đứng thứ hai thì chẳng ai dám vỗ ngực tự xưng thứ nhất.

Long tộc huyết thống càng thuần chủng thì bản tính này càng thêm mạnh mẽ, nó ăn sâu vào trong huyết quản của mỗi đầu long chủng, trừ khi có huyết thống mạnh hơn mới có khả năng trấn áp bản năng này lại, hoặc là bản thân tu vi vô cùng mạnh mẽ, bằng không gần như không có khả năng chống lại được loại bản năng nguyên thủy này.

“Tám đời tổ tiên ơi, lần này bốn long chết chắc rồi, kỳ này bị hấn lột da làm đế lót giày mất.”

Tiểu Ứng Long tâm trạng vô cùng hốt hoảng, nghĩ đến viễn cảnh Tinh Hồn nổi khùng lên cũng đủ khiến nó lạnh sống lưng.

Tiếp xúc với Tinh Hồn một đoạn thời gian, tính cách Tinh Hồn, Tiểu Ứng Long cũng hiểu được, tên gia hỏa này đối với sắc dục một chút cũng không có hứng thú, nữ nhân do dù đẹp đến mức nghiêng thành đổ nước,

hồn nhan họa thủy trong mắt hấn so với một khối thịt di động chẳng có bao nhiêu khác biệt.

Thiết nghĩ bên trong có nguyên nhân sâu xa, mà bây giờ Tinh Hồn bởi vì duyên cố long huyết mà bản năng nguyên thủy bị kích động, không biết hấn sẽ biến thành dạng gì đây.

“Không tốt, phải mau đi cảnh báo hấn.”

Tiểu Ứng Long cấp tốc chạy đến không gian mật thất, nhưng còn chưa tiến vào thì bên trong đã vang ra một tiếng gầm đáng sợ.

“Chết tiệt, hấn đã hấp thu long huyết, bây giờ có lẽ bản tính âm tà của hấn bắt đầu trỗi dậy rồi, làm thế nào bây giờ, ở đây lại không có nữ nhân để hấn phát tiết...”

“...”

Bản năng nguyên thủy vô cùng đáng sợ, bình thường sử dụng luân được đã biến người ta thành một con người khác, mà Tinh Hồn lại đang bị kích động bởi long huyết nữa, nếu không được phát tiết, chỉ sợ sẽ phát điên mà chết.

Nghĩ đến không có nữ nhân để phát tiết, trong một giây thoáng qua, Tiểu Ứng Long thân thể ngậy ra, bất giác trong đầu nó xuất hiện một suy nghĩ đáng sợ, chỉ nghĩ đến thôi cũng cảm thấy rùng mình.

“Không... không có nữ nhân. Có khi nào, mẹ kiếp, không thể có chuyện đó. Mà khoan, trên đời này chuyện quái gì cũng xảy ra được, hấn đang bị ý chí âm tà xâm chiếm thần trí, nam nữ hay súc sinh cũng không phân biệt nổi, ngộ nhỡ hấn bắt mình lại rồi phát tiết thì...”

Vốn dĩ định phá cửa xông vào, xem thử có thể giúp được gì cho Tinh Hồn hay không, thế nhưng trong một giây phút thoáng qua, Tiểu Ứng Long

bước chân liền thụt lùi lại.

Nhìn gương mặt của nó tràn ngập sự mâu thuẫn, nửa muốn xông vào, nửa lại không muốn.

“Không tốt, bốn long không muốn là đầu ứng long đầu tiên bị một tên đực thông chết, sau này biết đường nào nhìn mặt mấy lão long tổ tiên.”

Rốt cuộc đã thông suốt suy nghĩ, Tiểu Ứng Long đứng thẳng người, trên gương mặt béo tròn xuất hiện một cổ bi tráng.

“Tinh Hồn, bốn long không phải không muốn giúp người, nhưng tình thế ép buộc, đừng trách bốn long. Người yên tâm, nếu ngộ nhỡ người xảy ra việc gì, tài sản của người cứ để cho bốn long bảo quản, đồng thời cũng tìm một vị trí đẹp giúp người yên vị. Tự lo đi nhé.”

Dứt lời, Tiểu Ứng Long lại vắt giò lên cổ mà chạy, tìm một chỗ nào đó thật bí mật để ẩn trốn.

Bên trong mật thất, thân thể Tinh Hồn mồ hôi túa ra như mưa, hơi thở hỗn loạn, đôi mắt điên cuồng không còn giữ được sự minh mẫn hoàn toàn như lúc trước nữa.

Chỉ cảm thấy bên trong cơ thể bị một loại nhiệt khí nóng rực như muốn đốt cháy thân thể của hắn.

Thần trí của hắn vẫn chưa hoàn toàn bị đánh mất, hắn biết, loại nhiệt khí đó chính là do bản năng nguyên thủy – dục vọng mà sinh ra.

Long tính thâm tà, Tiểu Ứng Long lại chính là viên cổ ứng long thuần chủng huyết mạnh, bản năng nguyên thủy này của nó lại càng thêm khủng bố, Tinh Hồn hắn nhờ vào ý chí cường đại mới giữ lại được một tia thần trí, nếu không chỉ sợ giờ phút này hắn liền phát điên lên rồi.

Bất quá, tia thần trí cuối cùng này lại quá yếu ớt, nếu như không có khả năng hóa giải, chỉ sợ hắc liên bạo thể mà chết.

“Không kiếp, chỉ là bản năng nguyên thủy, ta không tin người có thể đoạt xá được thần trí của ta.”

Tinh Hồn gầm lớn một tiếng, nhưng cho dù ý chí của hắc cường đại đến cỡ nào đi nữa, hắc cũng không thể thoát khỏi việc bị dục vọng xâm chiếm thần trí.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Kỳ Xà thành, những trận đấu quần chiến vẫn tiếp tục được diễn ra.

Tại bên ngoài tòa phủ đệ của Tinh Hồn, một bóng dáng xinh đẹp đột nhiên hiện ra, chính là nữ tử tên gọi là Nhược Tình, người trước đây làm tiểu tình nhân bên cạnh Thiết Trụ.

Sau khi Thiết Trụ thất bại thảm hại dưới kiếm của Tinh Hồn, lại bị Lục Phong lợi dụng chức quyền, đem Thiết Trụ phế bỏ rồi tống khứ khỏi Kỳ Xà thành, mặc kệ sống chết.

Nữ tử gọi là Nhược Tình này dĩ nhiên lập tức rời bỏ khỏi Thiết Trụ.

Lại nói đến, nàng ta với Tinh Hồn cũng có một đoạn thời gian ngắn ngủi nhận biết nhau, chỉ là đoạn thời gian đó lại không mấy tốt đẹp.

Thời điểm nhìn thấy Tinh Hồn, nàng lập tức nhận ra hắc ngay, bởi vì hắc trước đây từng suýt chút nữa đem nàng giết chết. Nếu không phải sự tỷ của nàng là Hồng Liên trên người có đồ vật hộ mệnh, chỉ sợ bây giờ nàng đã không xuất hiện ở đây.

Tà Âm tông là môn phái rất đặc biệt, kỳ thực mang danh nghĩa tông phái, thế nhưng theo như Nhược Tình được biết thì Tà Âm tông nằm ở Phi

Lan châu chỉ là một phân bộ của Tà Âm tông thật sự, về phần tổng bộ rất cuộc nằm ở đâu, với địa vị cùng thực lực hiện tại thì còn xa xa mới được biết đến.

Tà Âm tông chuyên thu nhận nữ tử, sau khi trải qua huấn luyện bồi dưỡng thì liền được gả cho một vị tiên giả có thực lực mạnh mẽ, bồi phận siêu việt nào đó. Tuy tại Phi Lan châu, Tà Âm tông chỉ là một môn phái nhỏ bé, thế nhưng kỳ thực địa vị siêu việt, mạnh mẽ như Thiên Kiếm tông cũng không nguyện ý đi trêu chọc.

Có người từng suy nghĩ rằng, nếu muốn, kỳ thực Tà Âm tông trở thành môn phái mạnh mẽ ngang hàng với Thiên Kiếm tông không phải là không có khả năng.

Quay trở lại vấn đề hiện tại, ngày đó suýt chết dưới ma trảo của Tinh Hồn, phản hồi Tà Âm tông, tính cách của Nhược Tình lập tức cải biến rất lớn, không còn nhút nhát như trước nữa.

Tuế nguyệt trăm năm, dưới sự hướng dẫn chỉ điểm của trưởng bối bên trong Tà Âm tông, Nhược Tình không những trở thành một nữ tử tuyệt sắc hạng nhất, mà còn tràn ngập phong tình, khiến cho người khác nhìn thấy liền muốn hảo hảo nuông chiều.

Bởi vậy, cho dù là Thiết Trụ cũng không có thoát khỏi sự mê hoặc của nàng.

Thiết Trụ cũng coi như là một nhân vật có danh khí, đáng tiếc bây giờ đã biến thành phế nhân, nàng cũng chẳng rồi hơi đi quan tâm đến một tên phế nhân làm gì.

Thông qua tin tức tình báo của Tà Âm tông, Nhược Tình nhanh chóng biết được nơi ở của Tinh Hồn hiện tại, chính là tòa phủ đệ này. Nàng đến tìm hắc, dĩ nhiên chính là muốn mang tâm tư báo thù, ngày đó suýt mất mạng đã khiến nàng khắc cốt ghi tâm, giờ đã gặp lại, còn muốn bỏ qua sao?

“Cô nương, nơi này không thể đi vào được.”

Trông thấy Nhược Tình muốn hướng vào trong, một gã canh cổng hạ giọng nói.

“Vị tiểu ca này, tiểu nữ muốn tìm chủ nhân của tòa phủ đệ, phiền tiểu ca thông báo một tiếng.”

Bị ngăn cản, Nhược Tình không giận dỗi, ngược lại trên đôi môi hồng xuất hiện một nụ cười mê hoặc, không cần sử dụng đến mị thuật, chỉ riêng sức hấp dẫn phong tình từ cơ thể tuyệt mỹ của nàng cũng đủ khiến cho hai tên canh gác hô hấp không yên.

“Xin lỗi, chủ nhân đã truyền lệnh, không cho phép bị làm phiền.”

Nếu bình thường, có lẽ hai tên canh cổng này đã xuất thủ trực người, chỉ là do Nhược Tình quá mức phong tình hấp dẫn, thế nên liền sinh ra sự thương hoa tiếc ngọc mà khuyên nàng rời khỏi.

“Vậy ư.”

Nhược Tình trong mắt lóe lên một vệt tinh quang, đôi mắt đẹp nhìn chăm chăm vào bên trong phủ đệ, sâu bên trong xuất hiện một tia sát cơ.

Đột nhiên Nhược Tình xoay người lại, chỉ một cái hành động xoay người, ngẩng nhìn tấm lưng như bạch ngọc ẩn đằng sau lớp áo gấm mỏng manh kia, gương mặt hai tên gác cổng nóng rực lên, chỉ hận không thể trực tiếp xông đến mạnh mẽ chà đạp.

“Muốn cản ta, hai vị tiểu ca thật lạnh lùng.”

Thanh âm Nhược Tình vang lên, tràn đầy ai oán u buồn, hai tên gác cổng còn chưa kịp hiểu ra thì bỗng nhiên đầu óc trong giây lát bị choáng váng mờ hồ, phản phát như trời đất đảo lộn.

“Chuyện gì?”

Giật mình tỉnh ngộ, tinh thần lập tức ngưng trọng nhìn xung quanh, bỗng nhiên phát hiện bên ngoài ngoại trừ hai người bọn họ ra thì không còn người nào khác.

“Vừa rồi, rốt cuộc đã xảy ra việc gì? Sao ta thấy đầu óc hơi mơ hồ.”

Một tên gác cổng bỗng nói.

“Người cũng thấy như vậy là, ta còn tưởng là ta vừa mới gặp ảo giác nữa chứ.”

Nhìn gương mặt không khỏi ngốc trệ ra, cũng thật đáng thương hai tên gác cổng này, bọn hắn đã bị Nhược Tình sử dụng mị công làm cho đầu óc ngu muội, trong một giây ngắn ngủi liền xông vào bên trong, để lại bên ngoài không gian còn sót lại một mùi hương nhàn nhạt quyến rũ.

Bên trong phủ đệ hoàn toàn không một bóng người, do Tinh Hồn ưa thích sự yên tĩnh, không muốn bị người khác làm phiền, thế nên người làm ở đây đã bị hấn cho thôi việc hết, chỉ để lại hai tên gác cổng mà thôi.

Nhược Tình bóng dáng yêu kiều, ban đầu cẩn thận quan sát tình huống, thế nhưng mãi không có một người nào, nàng mới thu lại một chút cảnh giác.

Trước khi đến đây, nàng đã thu thập được thông tin hữu ích về Tinh Hồn, biết được người này khá kỹ tính, vậy nên càng phải thêm cẩn thận hơn nữa.

“Hắn ở đâu được?”

Tìm mãi nhưng không hề thấy bóng dáng Tinh Hồn ở đâu trong tòa phủ đệ, tựa hồ như hắn đã bốc hơi khỏi thế giới này vậy.

Nhược Tình đôi chân mày như liễu hơi nhướng lên, chỉ là trong khoảng khắc đó, nàng nghe thấy được một hơi thở hỗn loạn.

“Hơi thở này... chính là hắn, ở đó.”

Không biết bằng cách nào mà Tinh Hồn thoát ẩn thoát hiện như một bóng ma, nhưng không suy nghĩ nhiều, sau khi che dấu khí tức cẩn thận, trên tay cầm ra một thanh chủy thủ sắc nhọn, Nhược Tình cẩn thận di chuyển về phía căn phòng, nơi phát ra âm thanh tiếng thở hỗn loạn.

Dĩ nhiên, nàng đang ôm ý định giết chết hắn. Thế nhưng, khi nàng còn chưa kịp di chuyển đến gần thì bỗng từ bên trong căn phòng xuất hiện một lực lượng hấp dẫn thần bí, lực lượng hấp dẫn này cực kỳ mạnh mẽ, lại xuất hiện bất chợt khiến cho Nhược Tình giật nảy mình.

“Không tốt, bị hắn phát hiện.”

Nhược Tình cả kinh, nàng vốn rất tự tin với khả năng che dấu khí tức của mình, thế nhưng không ngờ lại bị Tinh Hồn phát hiện, trong lòng vô cùng chấn kinh.

Càng đáng sợ hơn đó chính là dù nàng toàn lực chống đỡ lực lượng hấp dẫn kia, thế nhưng cho dù có phản ứng cách nào đi nữa cũng không thể phản kháng lại, thân thể mảnh mai từ trên cao như bị một bàn tay vô hình kéo vào.

“Đừng hòng bắt được.”

Mặc dù thân lâm vào tình thế nguy hiểm, thế nhưng từng trải qua huấn luyện khốc liệt bên trong Tà Âm tông, Nhược Tình phản ứng tình hình rất tốt, nếu đã không chạy thoát, vậy thì thuận theo lực lượng hấp dẫn này công kích ngược lại.

Bất quá, nàng còn chưa kịp làm chuyện đó thì từ bên trong vách tường, một bàn tay đột ngột phá vỡ bức tường thò ra, mạnh mẽ thô bạo chụp lấy chiếc cổ trắng ngần xinh đẹp của nàng lôi vào bên trong.

Một tiếng rên dễ nghe vang lên, gương mặt Nhược Tình thoáng chốc tái nhợt, nàng cảm nhận được một sức mạnh vô cùng khủng bố áp chế nàng xuống, thân thể bị một luồng khí lạnh xâm nhập, luồng khí lạnh này rất bá đạo khiến cho Nhược Tình vô lực chống đỡ, nguyên lực một giây sau đó bị phong bế hoàn toàn.

Bàn tay thô bạo đó lôi nàng vào bên trong rồi ném lên chiến giường, Nhược Tình còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra thì bỗng nhiên một bóng người xuất hiện phía trên, đem thân thể của nàng khóa chặt lại.

“Tên sắc lang, ngươi dám...”

Bây giờ dù là kẻ ngốc cũng biết được, dĩ nhiên là có người đang muốn hãm hiếp nàng. Biểu tình của nàng vừa giận vừa sợ, bản thân tìm kẻ thù phục hận, thế nhưng còn chưa kịp làm gì đã bị đối phương bắt giữ rồi hãm hiếp. Nàng vừa giận vừa sợ, nàng cho đến bây giờ, tuy rằng thân mật với rất nhiều nam nhân, nhưng mà chưa từng trải qua ân ái nam nữ, vẫn còn là một thân xử nữ.

Trong lòng nàng tâm niệm, chỉ có nam nhân xuất chúng nhất mới có khả năng chân chính trở thành đạo lữ của mình. Thế nhưng nguyện vọng còn chưa thành đã bị kẻ thù cưỡng hiếp, trong đôi mắt đẹp trở nên ẩm ướt, nước mắt lăn xuống, miệng chuẩn bị nguyên rửa thì đã bị chặn họng bởi một đôi huyết nhãn đáng sợ.

Một cảm giác nguy hiểm tính mạng khiến cho Nhược Tình ngay lập tức im miệng lại, chỉ biết nuốt xuống uất ức ở trong lòng.

Người bắt giữ nàng, dĩ nhiên chính là Tinh Hồn.

Hắn sau khi bị dục niệm chiếm hữu thần trí, thế là liền thoát khỏi không gian mật thất Thần Thiết môn trở ra bên ngoài, có lẽ bởi vì bị dục niệm mách bảo, vậy nên hắn đã phát hiện ra Nhược Tình đang ẩn nấp gần đó.

Trong vô thức, Tinh Hồn sử dụng năng lực của Thôn Phệ Tiên Phù, đem Nhược Tình từ đằng xa hút tới, sau đó lại sử dụng âm tà sát khí đem phong bế nguyên lực của nàng lại, biến Nhược Tình trở thành một nữ tử phạm nhân, vô pháp chống cự.

Hắn bây giờ cực kỳ đáng sợ, là một đầu mãnh lang bị dục niệm chiếm hữu.

Bàn tay mạnh mẽ chụp lấy lớp y phục ở bên ngoài, sau đó mạnh mẽ xé rách, không để sót lại bất kỳ một mảnh vải che thân nào, để lộ ra bên trong một cơ thể hoàn mỹ vô khuyết. Làn da trắng trẻo mịn màng, hai ngọn bình phong vừa lớn vừa cân tròn, lại rất ư mềm mại, bụng phẳng lì không một nếp gấp, lại phía bên dưới kia càng thêm hấp dẫn, có lẽ do công pháp tu luyện khiến cho từng tấc da thịt của nàng đều trở nên mịn hoặc vô cùng, chỉ cần liếc một liếc cảm thấy thân dưới nóng lên, lại thêm mùi hương cơ thể nhẹ nhàng quyến rũ, trông thấy và cảm nhận từng trận phong tình từ cơ thể nàng, trái tim bên trong lồng ngực hắn đập lên liên hồi.

Nếu là người khác, chỉ sợ đã ngay lập tức hung hăng chà đạp, thế nhưng Tinh Hồn thân thể vẫn còn chưa động, miệng nghiến chặt phát ra thanh âm kết kết nhức tai, gương mặt ngập tràn mâu thuẫn, tựa hồ trong đầu đang đấu tranh tâm lý.

“Hắn bị làm sao?”

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 283: Không Phải Loại Người Tốt Đẹp

Thế nhưng rồi cũng không quan trọng nữa, bởi sự do dự đấu tranh đó chỉ diễn ra trong một thoáng ngẩn ngui mà thôi, bởi vì ngay sau đó, gương mặt của Tinh Hồn liền áp sát vào người nàng, cho dù chống cự cách mấy cũng vô dụng.

Từng nhịp liên tục, cùng với âm thanh rên rỉ dễ nghe từ trong căn phòng truyền ra.

Màn đêm buông xuống, ánh trăng non treo trên bầu trời, ẩn sau đám mây đen tỏa ra ánh sáng yếu ớt. Gió thổi xuyên qua những tán cây, mang theo hương thơm hoa cỏ trôi về phương xa.

Ánh đèn tại Kỳ Xà thành được bật lên, một ngày chiến đấu dài hơi đã khép lại, với tốc độ này, ước chừng chỉ khoảng hai ba ngày nữa thì sẽ kết thúc vòng đấu quần chiến.

Bên ngoài phủ đệ, bóng dáng Lục Phong xuất hiện, đi bên cạnh hắn là một vài người khác, nổi bật là tên thanh niên đầu trọc đi phía bên phải, trên người bận tăng y, cổ đeo một chuỗi hạt màu đen, phản phát như một tầng nhân.

Hắn ta tên gọi là Ma Luân, đại đồ đệ Huyết Luân hộ pháp, cũng chính là đại sư huynh của Lục Phong.

“Đại sư huynh, đến nơi rồi.” Lục Phong cười nói.

Đi đến phía trước cổng lớn, hai tên canh gác vội hướng Lục Phong khẩn lễ.

“Hắn có bên trong đó không?”

“Bẩm công tử, chủ nhân vẫn đang bế quan.”

Nghe tên gác cổng báo lại, Lục Phong gật đầu, sau đó liền cùng với Ma Luân và một vài tên huynh đệ khác đi vào bên trong. Đã hẹn nhau từ trước, vậy nên cũng không phải khách khí làm gì.

Vào bên trong, Lục Phong thần niệm buông xuống, thế nhưng một lúc sau không hề thấy Tinh Hồn hồi âm.

“Không có phản hồi?”

Lục Phong nhướng mày.

“Chậm đã, có mùi gì đó kỳ kỳ.”

Đứng bên cạnh, Ma Luân chợt nói,

“Mùi kỳ kỳ? Sao đệ không ngửi thấy nhỉ?” Lục Phong ngạc nhiên.

“Lỗ mũi của ta so với người thính hơn nhiều, mùi này là... hắc hắc, đi qua bên kia xem thử.”

Với kinh nghiệm lịch luyện lâu năm, lại thêm thực lực phi phàm, Ma Luân khéo miệng nhếch lên một nụ cười tà dị, sau đó tay chỉ về một hướng. Lục Phong nội tâm hiếu kỳ, thế nhưng cũng không hỏi thêm, liền cùng với những người khác đi theo sau lưng Ma Luân.

Đến nơi, chỉ thấy khung cảnh phía trước khá hỗn loạn, khắp nơi không gian bị tàn phá bừa bãi.

“Tên đệ tử kí danh này của sư tôn cũng rất thô bạo à nha.”

Ma Luân cười tà dị, mà đám Lục Phong nhìn khung cảnh phía trước, trong không gian lại ầm ầm có mùi nam nữ quyến luyến vẫn chưa tán đi hết, lập tức hiểu ra thâm ý của Ma Luân là gì.

Những người khác có thể không biết, nhưng Lục Phong hiểu khá rõ tính cách của Tinh Hồn, hẳn không phải loại sắc lang, thậm chí đối với tình cảm nam nữ cực kỳ phai nhạt, chỉ là nhìn tình huống phía trước, quả thực rất khó giải thích.

“Mọi người đợi ở đây, để ta vào đó xem thử thế nào.”

Ma Luân gật đầu, tại đây, người quen thuộc với Tinh Hồn nhất chính là Lục Phong, hẳn không vào trong đó thì còn ai nữa?

Để mọi người đứng đợi bên ngoài, Lục Phong đi xuyên qua vách tường đổ nát, vừa đi vào vừa hô lớn.

“Tinh Hồn, huynh có ở...”

Đảo ánh mắt nhìn quanh, câu nói còn chưa ra hết mồm thì một cảnh tượng đẹp phong tình hiện ra trong đôi mắt Lục Phong, lại nói rất khó tin nữa.

Tinh Hồn, hẳn vậy mà thật đang nằm ngủ với một cô gái ở trên giường, mà nhìn cảnh tượng, cơ hồ hai người này vừa mới trải qua trăm hiệp chinh chiến.

“Thật mạnh mẽ.”

Lục Phong á khẩu, miệng nuốt vào một ngụm nước bọt.

Vừa lúc đó, Tinh Hồn từ trong u mê tỉnh lại, nhìn gương mặt hắc có chút mơ hồ, tựa như không nhận thức được tình huống xung quanh.

“Lục Phong, là người?”

Tinh Hồn ánh mắt nhìn qua Lục Phong, chuẩn bị bước xuống giường thì Lục Phong bèn hô lớn ngăn lại.

“Đừng bước xuống, huynh mà bước xuống là mù con mắt ta mất. Huynh tự xử lý chuyện ở đây, sau khi xong xuôi ổn thỏa thì đến Bạch Hoa lâu tìm ta.”

Dứt lời, trong sự nghi hoặc của Tinh Hồn, Lục Phong liền cấp tốc chạy ra khỏi phòng, đồng thời còn kéo theo cả đám Ma Luân mau chóng rời khỏi đây.

Tinh Hồn ngây ra trong một giây, không hiểu phản ứng kỳ lạ của Lục Phong thì bỗng nhiên nghe thấy một tiếng rên khẽ.

Chân mày nhướng lên, liền theo phản ứng nhìn qua, ngay lập tức gương mặt hắc lộ ra kinh biến, thân thể như hóa đá. Bên cạnh hắc lại có một cô gái xinh đẹp đang nằm ngủ, nhìn đầu tóc của nàng có chút tán loạn, tên thân thể, đặc biệt là ở vùng cổ có vài ba vết cắn.

Trên trán mồ hôi túa ra như suối, nội tâm hắc lúc này cực kỳ hỗn loạn, phảng phất so với khi chiến đấu với địch nhân còn đáng sợ hơn.

“Là long huyết, chết tiệt, rốt cuộc vẫn bị dục niệm khống chế.”

Linh quang trong đầu sáng lên, chợt nhớ lại tình huống trước đó. Vì muốn tu luyện Tứ Thần Quyết, hắc đã mượn Tiểu Ứng Long một giọt long huyết, sau đó thì đi vào mật thất đem giọt long huyết đó luyện hóa.

Trong lúc hưng phấn, hần không nghĩ đến tác dụng phụ của long huyết, mặc dù ý chí của hần rất sắt đá, nhưng sắt đá đến mấy cũng không thể địch lại được bản năng nguyên thủy của bản thân, sau khi bị dục vọng chiếm hữu thần trí, hần đã không còn là chính mình nữa, những chuyện sau đó liền không thể khống chế được nữa.

Mà cũng không biết, nữ nhân này từ đâu xuất hiện, trông mặt mũi cũng khá lạ, hần nhớ rõ rằng mình đã cho người làm ở đây nghỉ việc hết, chỉ để lại một vài người mà thôi.

Trông số những người lưu lại không hề có nữ nhân nào cả.

Vừa lúc khi hần ngậy ra, Nhược Tình cũng từ trong giấc xuân mộng hồi tỉnh.

Chỉ cảm thấy cơ thể rất mệt mỏi đau nhức, chân là phần cơ thể bên dưới, đau nhức đến nỗi không thể cử động nổi.

Khi đôi mắt đẹp mở ra, nàng liền bắt gặp một đôi mắt vô thần cũng đang đồng thời nhìn mình.

Khoảng khắc đó, trong đầu nàng liền nhớ lại chuyện vừa xảy ra lúc trước, nội tâm liền xuất hiện một cảm giác phản nộ ai oán, cố gắng gìn giữ bản thân mình, rốt cuộc lại bị tên sắc lang này bắt ném lên giường rồi cưỡng hiếp.

Sát tâm nổi lên, chỉ thấy Nhược Tình hét lớn một tiếng.

“Sắc lang khốn kiếp, ta liều mạng với ngươi.”

Nhược Tình cảm thấy vô cùng ủy khuất, nàng bấy lâu nay được vô số nam nhân truy cầu qua, mặc dù gần gũi không ít người, thế nhưng vẫn không để cho những nam nhân đó vượt quá giới hạn.

Nàng muốn giữ cho người đàn ông xuất sắc nhất mà nàng lựa chọn, thế nhưng, những gì mà nàng cố gắng gìn giữ đã bị tên đàn ông trước mặt cướp đi hết thảy, tâm trí nàng bây giờ ngập tràn lửa hận, chỉ muốn liều mạng với hắn ngay lập tức.

Nguyên lực của nàng đã có thể sử dụng trở lại, chuẩn bị xuất ra một chưởng tàn bạo đánh chết tên khốn kiếp kia, thế nhưng chung quy Nhược Tình vẫn không phải là đối thủ của Tinh Hồn.

Hắn gương mặt lạnh xuống, song thủ vươn tới, một tay chụp lấy chiếc cổ trắng muốt, tay kia chụp lấy cánh tay chuẩn bị xuất chiêu của nàng, một lần nữa mạnh mẽ đè nàng xuống, còn bản thân thì ngồi đè lên trên bụng của nàng ta.

“Ta không biết ngươi là ai, không quản đã có chuyện gì xảy ra, nếu như ngươi có ý định muốn giết ta, vậy thì đừng trách ta hạ thủ độc ác. Ta không phải loại người tốt đẹp.”

Giọng nói phát ra vô cùng lạnh lùng, thậm chí bên trong còn ẩn chứa một tia sát khí.

“Cút xuống khỏi người ta.”

Nhược Tình hơi bị sát khí của hắn chấn nhiếp, nhưng không có nghĩa là nàng sợ hãi hắn, chỉ thấy nàng vùng vẫy hòng thoát khỏi sự khống chế của hắn.

Tinh Hồn hừ lạnh một tiếng, bất quá cũng không làm khó nàng, thân thể khẽ động rời khỏi cơ thể mềm mại nuột nà kia, đồng thời trong giây lát đem ra một bộ y phục khác mặc vào.

Đột nhiên một đạo sát cơ xuất hiện, không chút kiêng nể gì, Tinh Hồn nguyên lực bạo phát, bàn tay hóa thành trảo ấn.

“Vạn Thú Nhất Kích.”

Trảo ấn chạm vào ngọn chủy thủ, đem ngọn chủy thủ sắc nhọn hoàn toàn hủy diệt, mà uy lực không hề đình chỉ dừng lại, tiếp tục tấn công tới, thế nhưng thiên quân vạn mã, hướng thẳng đến cơ thể mảnh mai.

Ầm...

Tiếng nổ vang lên, từ bên đám khói bụi, một bóng người tốc độ như sao chổi bay ra, chính là Nhược Tình.

Gương mặt của nàng lúc này tái nhợt, miệng chảy xuống một đạo tinh huyết, trong mắt cảm xúc hoảng sợ cùng ghét hận xen lẫn, khi trước bất ngờ tấn công hăn từ phía sau, nàng tuy chưa khôi phục hoàn toàn sức mạnh, nhưng khoảng cách rất gần nên mới quyết định xuất thủ.

Không ngờ Tinh Hồn phản ứng nhanh nhẹn, không những không bị trọng thương, ngược lại khiến cho Nhược Tình suýt chút nữa mất mạng, may mắn trên người có nhuyễn giáp phòng hộ, thành ra chỉ bị trọng thương chứ không bị mất mạng, thế nhưng cũng đánh đổi rất nhiều, chính là nhuyễn giáp gần như bị phá hư hoàn toàn.

“Sức mạnh thật khủng bố, thế nhưng đừng hòng ta bỏ qua cho ngươi.”

Biết không thể báo thù được ngay lúc này, Nhược Tình liền cấp tốc bỏ chạy thật nhanh. Nàng am hiểu chính là ám sát và chạy trốn, một kích bất thành liền cấp tốc bỏ chạy bảo vệ tính mạng.

Nhưng nào dễ dàng Tinh Hồn bỏ qua cho nàng?

Hắn biết Nhược Tình đối với mình nổi sát tâm, không quản lúc trước đã có bao nhiêu chuyện xảy ra, với những người muốn tính mạng của hăn, Tinh Hồn sẽ không để người đó tồn tại.

Sau xưng một đôi hắc điểm chi vũ hiện ra, không tiếc tiêu hao nguyên lực, Tinh Hồn nhìn hướng Nhược Tình bỏ chạy mà truy sát, trên tay cổ kiếm Đồ Lục cũng tế khởi.

Nhược Tình không phải đối thủ của hắn, nhưng mà sư tử vồ thỏ cũng toàn lực, diệt cỏ diệt tận gốc, bỏ ra một phen hao sức không hề phí phạm đi.

“Nhất Kiếm Ảnh Phi.”

Tốc độ của Tinh Hồn rất nhanh, trông thấy bóng lưng Nhược Tình phía trước, Tinh Hồn liền vận dụng kiếm kỹ, chỉ thấy Đồ Lục lóe lên tinh mang, hướng về phía trước hóa thành một đạo lưu tinh phá không đánh tới.

Nhược Tình cảm giác nguy cơ trí mạng, Nhược Tình hoảng hốt, chỉ thấy kiếm ảnh phía sau đã sát tới gần, thêm một nhịp thở nữa, khẳng định cơ thể nàng sẽ bị kiếm ảnh đục thủng một lỗ.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tử
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 284: Đá Vào Ngọn Thiết Bảng

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 284: Đá vào ngọn thiết bảng

Âm thanh tiếng động rất lớn, xung quanh phủ đệ của Tinh Hồn lại tập trung rất đông cường giả đang nghỉ ngơi, chuẩn bị cho ngày quyết đấu Tinh Vương Chiến tiếp theo.

Khi tiếng lớn vang ra từ phủ đệ khiến cho chúng nhân gương mặt nghiêm trọng lên vài phần, ngay tại Kỳ Xà thành, dưới chân Địa Ngục giáo giáo chủ Chu Thiên Tử lại có người lớn mật tạo thành động tĩnh lớn.

Chúng nhân đồng thời hướng ánh mắt nhìn về phía phủ đệ, chỉ thấy từ bên trong một bóng dáng yêu kiều phóng người bay ra, bộ dạng trông có chút chật vật, còn ở phía sau là một gã nam tử trên tay cầm kiếm phóng thích, tựa hồ muốn diệt sát nữ tử kia.

Khi kiếm ảnh phá xông chuẩn bị xuyên thủng thân thể Nhược Tình thì bỗng nhiên từ một hướng khác một đạo cự chưởng phá không đánh tới, tốc độ cùng uy lực phi thường mạnh mẽ, dễ dàng làm cho kiếm ảnh bị hủy diệt, nhờ vậy giúp cho Nhược Tình nhặt lại cái mạng nhỏ, chỉ là dư lực từ vụ bạo tạc khiến cho thân thể của nàng bị chấn động, từ trên cao té xuống, nếu

như cứ như vậy mà tiếp đất, mạng thì không mất, như dung nhan chỉ sợ bị tàn phai đi.

Nhược Tình thân thể yếu kiều từ trên cao ngã xuống, từ bên một tòa lầu các đối diện một bóng người xuất hiện, hai tay vươn tới ôm trọn thân thể của nàng vào lòng.

Tinh Hồn chân mày nhướng lên, hăn đứng lẳng không trên cao, tay cầm cổ kiếm, gương mặt sát khí ẩn hiện, bạch phát lẳng không trong gió, dưới ánh nguyệt quang yếu ớt tựa như một tôn sát thần.

Đôi huyết nhãn nhìn chăm chăm vào Nhược Tình đang được một tên nam tử bao đồng kia ôm lấy, trong lòng thầm mắng một tiếng.

Ngay lúc đó, một thanh âm tràn ngập khinh bỉ vang lên.

“Lúc trước hèn hạ đánh lén, đêm đến lại xuất thủ độc ác với một nữ tử, bản tiên từ lúc thành đạo gặp qua vô số loại người hèn mọn, thế nhưng hèn mọn vô sỉ như ngươi thì lần đầu gặp qua.”

Trước mặt Tinh Hồn, một lão tiên giả hiện thân, lão ta chính là Vô Ngân tán tiên, một trong số những tiên giả danh khí rất lớn trên Loạn Tiên Hải, được Địa Ngục giáo phát ra thiệp mời tham dự Tinh Vương Chiến.

Vô Ngân tán tiên cho đến hiện tại thu xuống mười tên đệ tử, cả mười tên này đều được Vô Ngân tán tiên dẫn đến Kỳ Xà thành, hy vọng trên Tinh Vương Chiến phong thích hào quang vạn trượng.

Đáng tiếc, rốt cuộc tên đệ tử mà lão ta ưa thích nhất, Trịnh Ngọc Tiêu trên sàn đấu bị Tinh Hồn xuất thủ tàn bạo, tuy không chết, thế nhưng hoàn toàn biến thành phế nhân.

Chuyện này làm cho Vô Ngân tán tiên cực kỳ tức giận, nếu không phải e ngại Địa Ngục giáo, Vô Ngân tán tiên ngay lúc đó có lẽ đã xuất thủ

giết chết Tinh Hồn để trả thù cho Trịnh Ngọc Tiêu.

Bây giờ có cơ hội xuất thủ, Vô Ngân tán tiên dĩ nhiên không bỏ qua.

Ánh mắt Tinh Hồn trầm xuống, ngữ điệu lạnh lùng. “Cút.”

Vô Ngân tán tiên gương mặt kinh động, sau đó bỗng nhiên cười lớn một tiếng, bất quá giọng cười bên trong không có mấy vui vẻ, mà lại ngập tràn sát khí.

“Lá gan thật lớn, từ trước đến nay chưa từng có kẻ nào đối với bản tiên phách lối cuồng vọng đến như vậy.”

Thu lại giọng cười âm lãnh, Vô Ngân tán tiên thần thức thả xuống, từ thân thể phóng ra uy áp khủng bố. Thực lực của Vô Ngân tán tiên, cơ hồ đã muốn chạm vào một bước Thiên Tiên cảnh cảnh giới.

Chân tiên động, thiên địa biến.

Phản phát không gian xuất hiện một bàn tay khổng lồ vô hình, đem Tinh Hồn khóa chặt nhốt vào bên trong, như đem hắc tách biệt với thế giới bên ngoài.

“Bản tiên liền thay mặt trưởng bối Địa Ngục giáo dạy dỗ cho người một bài học, sau này chớ vô lễ trước mặt tiên bối.”

Dường như không muốn để cho Tinh Hồn phản bác lại câu nào, Vô Ngân tán tiên chuẩn bị xuất thủ.

“Ồ, từ lúc nào đệ tử Địa Ngục giáo cần đến người ngoài chỉ điểm?”

Vô Ngân tán tiên chưa kịp xuất thì một giọng nói cuồng ngạo đến cực điểm vang lên.

Vô Ngân tán tiên con người co rút, hướng ánh mắt nhìn về phía âm thanh giọng nói lãnh ngạo kia.

Đồng dạng, những người đang đứng bên ngoài quan sát cũng nhìn về hướng đó, chỉ thấy phía trên không trung xuất hiện mấy bóng người, nổi bật trong số đó là một tăng nhân bận hắc bào với đôi mắt kẻ viền đen và gã thanh niên tóc đỏ.

Người vừa mới phát ngôn chính là gã thanh niên tóc đỏ đó.

“Đó là Huyết Công Tử và Ma Luân.”

Có người mau chóng nhận ra bóng người xuất hiện phía trên bầu trời.

“Nghe nói tòa phủ đệ này là Huyết Công Tử mua tặng Tinh Hồn, quả nhiên không sai.”

“Tinh Hồn dường như rất thân cận với Huyết Công Tử, quan hệ hai bên không tầm thường.”

“Lần này có chuyện hay để xem rồi, Vô Ngân tán tiên muốn lấy cơ hội này để trả thù cho đệ tử của mình, thế nhưng dẫn đến Ma Luân và Huyết Công Tử hiện thân, hắc hắc... để xem Vô Ngân tán tiên lần này xử lý như thế nào...”

“.....”

Trên bầu trời, không khí chợt trở nên căng thẳng.

Một bên Vô Ngân tán tiên, phía đối diện là Lục Phong, Ma Luân và đám huynh đệ của hắn, còn đứng chính giữa là Tinh Hồn.

Vô Ngân tán tiên trong lòng thầm than không tốt, chỉ sợ muốn trả thù cho đệ tử yêu quý của lão e rằng muốn khó khăn.

Lão ta không phải e ngại Lục Phong, cũng không e ngại Ma Luân, thứ kiêng kỵ chính là người đứng đằng sau bọn họ - Huyết Luân hộ pháp.

Huyết Luân hộ pháp là nhân vật tiếng tăm cỡ nào, một trong những cường giả mạnh nhất Địa Ngục giáo, thực lực mơ hồ chỉ đứng sau Địa Ngục giáo giáo chủ Chu Thiên Tử, hung danh tại Loạn Tiên Hải rất lớn, không ai nguyện ý trêu chọc vào.

Vô Ngân tán tiên, tự nhiên đối với Huyết Luân hộ pháp thập phần kiêng dè, chỉ là, đệ tử của mình gần như bỏ mạng bởi Tinh Hồn, muốn lão ta bỏ xuống cục giận này, chỉ sợ là rất khó.

“Lục Phong, người có ý gì?”

Vô Ngân tán tiên nhìn vào Lục Phong, miệng gọi thẳng tên tục danh, nhướn mày hỏi.

“Ý gì? Lão khọm, bản công tử còn đang muốn lão có ý gì với huynh đệ của ta đây.”

Người khác không biết thế nào, có thể lẽ là có chút e ngại Vô Ngân tán tiên, nhưng Lục Phong thì không, trong mắt hấn, Vô Ngân tán tiên chẳng là cái đinh gì cả.

“Hừ, súc sinh này hèn hạ vô sỉ, lại vô lễ với tiên bối, lão phu một phen dạy dỗ hấn.”

“Lão già, lá gan của lão cũng lớn, dám mắng đệ tử sư tôn ta là súc sinh.”

Gương mặt Lục Phong trầm xuống, ngữ điệu lạnh lùng nói.

“Cái gì? Hấn ta là đệ tử của Huyết Luân hộ pháp?” Sắc mặt Vô Ngân tán tiên đại biến, Huyết Luân hộ pháp từ lúc nào thu nhận thêm một gã đệ

tử? Theo những gì người ta được biết, Lục Phong chính là đệ tử gần đây nhất được Huyết Luân hộ pháp thu làm đệ tử.

Nhưng từ lúc nào lại lọt ra thêm một gã nữa? Nếu như là người khác, dĩ nhiên Vô Ngân tán tiên lập tức cười nhạo một tiếng rồi đem ra đập chết, thế nhưng người nói lại chính là Lục Phong, đệ tử của Huyết Luân hộ pháp.

Có thể lời Lục Phong nói không có khả năng là chính xác, thế nhưng đã mang trên lưng tiếng đệ tử Huyết Luân hộ pháp, trên Loạn Tiên Hải này, có mấy người dám hướng Tinh Hồn hạ thủ.

Không chỉ có Vô Ngân tán tiên, nhưng người khác cũng vô cùng kinh ngạc.

Mà ngẫm lại, Tinh Hồn biểu hiện thực lực cường đại, tuy rằng tu vi chỉ là một tên hậu kỳ Phù Tiên cảnh, thế nhưng chiến lực vô song, được Huyết Luân hộ pháp nhìn trúng không phải là không thể. Lần này, chỉ sợ Vô Ngân tán tiên đã đá vào một thanh thước bằng rồi.

Nội tâm Vô Ngân tán tiên co rút liên tục, ánh mắt hơi hơi liếc qua nhìn Ma Luân đứng bên cạnh Lục Phong, nhìn Ma Luân sắc mặt như thường, nhắm mắt mỉm cười rất ôn hòa, điều này càng khiến cho Vô Ngân tán tiên càng thêm tin tưởng, Tinh Hồn chỉ sợ thực sự đã bá Huyết Luân hộ pháp làm thầy.

Bây giờ, lão ta làm gì có can đảm trả thù cho Trịnh Ngọc Tiêu nữa.

Nơi đây Kỳ Xà thành, địa bàn của Địa Ngục giáo, nhất là Huyết Luân hộ pháp cũng đang ở tại đây, cho mười cái mạng lão ta cũng không dám hướng Tinh Hồn động vào một sợi tóc của hắn nữa là.

Gương mặt tràn đầy sự bất đắc, Vô Ngân tán tiên cấp tốc thu lại uy áp trên người Tinh Hồn, đồng thời hướng hắn nói. “Không biết ngươi là đệ tử Huyết Luân hộ pháp, vừa rồi đã mạo phạm.”

Có lẽ nguyên nhân Trịnh Ngọc Tiêu ở trong lòng, thành ra lão ta cũng không muốn nhận lỗi, chỉ nhận là mạo phạm, rồi sau đó xoay người bỏ đi.

“Muốn đi?”

Ba giọng nói không hện mà cùng vang lên, chính là Lục Phong, Ma Luân cùng Tinh Hồn.

Đá trúng đại thiết bản, sau đó lại muốn phủi mông bỏ đi, xem như chưa có chuyện gì xảy ra? Thiên hạ nào có chuyện dễ dàng như vậy.

Lục Phong, hắn cảm thấy Vô Ngân tán tiên vô cùng chướng mắt, càng thêm chướng mắt tên đệ tử của lão ta vô cùng cuồng ngạo đã bị Tinh Hồn đánh tàn phế, ngang nhiên xúc phạm huynh đệ của hắn rồi chỉ nói một tiếng mạo phạm, đừng hòng.

Ma Luân, sư phụ của hắn Huyết Luân hộ pháp, Vô Ngân tán tiên miệng mắng đệ tử Huyết Luân hộ pháp hai chữ súc sinh, khác nào gián tiếp chửi sư tôn của hắn? Đừng nhìn Ma Luân bên ngoài mang dáng dấp xuất gia hiền lành, kỳ thực hắn vô cùng tàn ác, so với Lục Phong danh xưng Huyết Công Tử còn muốn tàn bạo hơn không biết bao nhiêu lần. Người Loạn Tiên Hải chỉ cần nghe đến hai chữ Ma Luân thôi cũng đủ tái xanh mặt mày.

Còn Tinh Hồn, hắn bị Vô Ngân tán tiên cản đường hành sự, làm cho Nhược Tình nhân cơ hội thoát được một kiếp, nàng ta bản lĩnh chạy trốn phi thường cao minh, lại ẩn ẩn trong đám đông người có kẻ tương trợ giúp nàng che dấu đi khí tức, thời điểm được tên đệ tử Vô Ngân tán tiên đỡ xuống thì nhanh chân chạy thoát, bây giờ đã không còn cảm nhận được khí tức của nàng nữa, vô tình khiến cho một người có khả năng uy hiếp tính mạng mình chạy thoát, dù là thiên vương trên trời cũng phải động nộ.

Lẽ ra, Nhược Tình nhất định phải chết, nhưng chỉ vì Vô Ngân tán tiên mà thoát được. Song thủ Tinh Hồn siết chặt lại, ánh mắt huyết quang không

che dấu nhìn chăm chăm vào Vô Ngân tán tiên, giọng nói lạnh lẽo âm hàn.

Chúng nhân đứng quanh quan sát, trong lòng không khỏi cảm thấy thương hại Vô Ngân tán tiên, lão ta chuyến này cũng quá xuôi xẻ rồi, ban ngày tên đệ tử yêu quý nhất bị người ta một chưởng đánh thành phế nhân, đêm đến thì ngu xuẩn đi chọc giận ba tên đệ tử của Huyết Luân hộ pháp, chẳng biết có phải buổi sáng bước sai chân ra đường, hay là đã bị sao quá tạ chiếu xuống đầu nữa.

Sát khí ầm ầm trôi nổi vào không gian, từ cả ba người, không hện mà cùng hướng vào khóa chặt Vô Ngân tán tiên lại.

P/s: Thiên Nhai vạn tuế /phao

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 285: Nắm Trái Cảm Giác Bị Người Ngoài Dạy Dỗ

Cả ba không hẹn mà cùng bộc phát, nói đến, cả ba tên này, không ai không huyết sát ngập trời, trong không gian như nổi lên một trận máu tanh huyết lãnh, cảm giác lạnh lẽo như tiến vào một vùng giá lạnh.

Vô Ngân tán tiên trong lòng buồn bực chuẩn bị rời đi, thế nhưng không ngờ lại bị ba tên đệ tử của Huyết Luân hộ pháp chặn lại. Gương mặt lão ta trở nên khó coi, dù sao bản thân cũng là một nhân vật tiếng tăm tại Loạn Tiên Hải, luận thân phận thì chính là bậc tiền bối, thế nhưng lại bị ba tên tiểu bối này khi dễ đến như vậy.

“Hừ, hản phế bỏ đệ tử đặc ý của bản tiên, kế tiếp lại vô lễ với tiền bối, bản tiên nể mặt Huyết Luân hộ pháp, không muốn tính toán chuyện này nữa, ba người các người còn muốn thế nào? Đừng tưởng bản tiên lùi một bước mà khi dễ, muốn hay không bản tiên thay Huyết Luân hộ pháp dạy các người một bài học?”

Thanh âm trầm uổng, bên trong không giấu giếm sự phẫn nộ, trên người khí thế mạnh mẽ bộc phát, dù sao cũng là một gã hậu kỳ Linh Tiên cảnh, há có thể lại bị một đám tiểu bối hù dọa, cho dù bọn hản có là đệ tử của Huyết Luân hộ pháp đi chăng nữa, lão ta cũng không vì vậy mà khiếp sợ.

Địa Ngục giáo phát ra thiệp mời, lão ta dẫn theo đệ tử đến đây tham dự Tinh Vương Chiến, trên sàn đấu đệ tử đặc ý của lão – Trịnh Ngọc Tiêu bị Tinh Hồn phế bỏ, do không biết Tinh Hồn đã bái Huyết Luân hộ pháp làm sư tôn, thế nên lão ta không kiêng dè tìm đến hấn trả thủ cho đệ tử, tuy rằng bên trong lão ta sai, nhưng muốn lão ta nhận lỗi, trừ khi đích thân Huyết Luân hộ pháp, còn đám tiểu bối này muốn bức bách lão, đừng hòng.

Nụ cười ôn nhuận trên môi Ma Luân biến mất, đôi mắt đang nhắm lại đột ngột mở ra, chỉ thấy bên trong ẩn chứa một loại sát khí khủng bố nhiếp người, tựa nhìn thấy liền rơi vào vây hãm ám ảnh.

Người quen biết Ma Luân lâu năm thì tự nhiên sẽ nhận thức được, một khi tên nhà sư này nụ cười biến mất, đôi mắt mở ra thì liền xảy ra viễn cảnh máu chảy thành sông.

Khi nụ cười chợt tắt, từ trong cơ thể Ma Luân phóng thích ra một cỗ sát lục chi khí, bầu trời vốn đã mờ ảo, nay bị sát lục chi khí của Ma Luân ảnh hưởng, chỉ thấy mây đen ngút ngút xuất hiện, từng trận hắc phong thổi lên, phảng phất như một tôn ma thần xuất thế.

Chuỗi hạt màu đen đeo trên cổ phát ra từng đạo huyết quang, trong giây lát mười tám viên ngọc bên trong xuất hiện ra đồ đằng đầu lâu màu đỏ tựa như máu, nhìn vô cùng đáng sợ.

“Đại sư huynh đã nổi giận.”

Lục Phong bên cạnh Ma Luân gương mặt biến đổi, đồng thời trong bụng cười lạnh một tiếng, một khi Ma Luân nổi điên lên, vậy tất sẽ có chuyện hay xảy ra.

“Bần tăng trước đến giờ chỉ được sư tôn dạy dỗ qua, còn chưa được người ngoài một phen chỉ điểm.”

Khóe miệng Ma Luân một nụ cười độc ác nở rộ, chiếc lưỡi dài liếm mép một cái, nhìn hằm ta lúc này cực kỳ quỷ dị, tựa hồ biến thành một con người khác vậy.

Đã được nhìn thấy bộ dạng này của Ma Luân vài lần, thế nhưng Lục Phong mỗi lần nhìn thấy thì lại một phen rùng mình.

Trong số đám sư huynh, người khiến cho Lục Phong sợ hãi nhất chính là Ma Luân.

Chỉ thấy Ma Luân đôi mắt phát ra ánh huyết quang sáng chói, như một đầu mãnh thú nhìn thấy con mồi của mình, bản năng sát thủ theo đó mà bộc phát ra.

“Bần tăng muốn thử nếm trải cảm giác bị người ngoài dạy dỗ là như thế nào!”

Lời còn chưa dứt, Ma Luân thân thể đã hóa thành một đạo huyết quang xông đến trước mặt Vô Ngân tán tiên, tiên lực trong cơ thể luân chuyển, bàn tay hóa thành chưởng ấn, hướng về phía Vô Ngân tán tiên xuất thủ.

“Kim Cương Chưởng.”

Chưởng pháp xuất hiện, chỉ thấy chưởng này ẩn tàng sát lục chi khí rất khủng bố, một chưởng vừa ra, huyết tinh bao phủ lấy không gian, cảm giác bên trong đạo chưởng này có ngàn vạn tiếng quỷ khóc, tuy rằng là phật môn vũ kỹ, thế nhưng lại sát khí bậc này thật làm cho lòng người rung động.

Vô Ngân tán tiên biến sắc, không ngờ được rằng Ma Luân như vậy mà trực tiếp xuất thủ, hai bên ân oán chỉ là một hồi khúc mắc, như thế nào lại chuyện bé xé ra to.

Bất quá, Vô Ngân tán tiên cũng không thủ túc đứng yên chịu trận, tiên lực toàn lực vận chuyển, mái tóc hoa sâm bay bổng, khí thế mạnh mẽ bạo phát, nhất quyền tể xuất, chân chính đối diện với Ma Luân.

“Không Nguyên Chương.”

Vô Ngân tán tiên chính tu vi đã gần muốn chạm vào Thiên Tiên cảnh giới, tiên lực thâm hậu, không phải là có tiếng mà không có miếng.

Hai đạo chương pháp va chạm vào nhau, tiếng bạo tạc vang lên, phảng phất như một vụ nổ vừa mới xảy ra, thiên địa một mảng cuồng phong càng quét, trên bầu trời hắc vân cuộn cuộn trôi nổi, một mảnh không gian như muốn sụp đổ, tầng tầng hủy diệt.

Tiên nhân xuất thủ, vòn vẹo chỉ mới giao thủ, thế nhưng cũng đủ làm cho một mảnh không gian triệt để hủy diệt đi. Tòa phủ đệ hoành tráng của Tinh Hồn còn chưa ở đây một ngày đã bị hai người bọn họ thổi bay trong phút chốc.

Trong đám khói bụi hai bóng người theo hai hướng khác nhau bay ra, chính là Ma Luân và Vô Ngân tán tiên.

Ma Luân biểu cảm tà dị, dường như càng thêm khát thêm chiến đấu. Ma Luân chính là như vậy, một khi đã lâm vào quyết chiến, đừng nói ở đây chỉ là địa phương của Địa Ngục giáo, chân chính ngay tại Địa Ngục giáo hắc cũng không chút kiêng nể.

Trái ngược với sự hưng phấn của Ma Luân, Vô ngân tán tiên sắc mặt vô cùng khó coi.

Ma Luân lĩnh ngộ chính là tà ma quy tắc, thuộc về âm chi pháp tắc, mỗi lần xuất chiêu, tuy không thể đánh bại được đối phương, thế nhưng do sát lực chi khí của hắc quá mạnh khiến cho đối phương tạo thành ảnh

hưởng đến thần trí, cơ thể cũng bị một loại sát lực chi khí tàn phá, nếu không cẩn thận là bị cản trở.

Chân chính giao chiến mới biết, chẳng trách chiến lực của Ma Luân lại khủng bố đến như vậy, cho dù là tiên giả tu vi cao hơn hẳn ta một bậc cũng chưa chắc có thể trấn áp được Ma Luân.

Đại đồ đệ của Huyết Luân hộ pháp thật không tầm thường.

Vô Ngân tán tiên trong lòng lúc này cảm giác vô cùng ủy khuất, từ lúc thành đạo đến nay, có khi nào nếm trải qua cảm giác bị người ta khinh thị cỡ này, mà khinh thị bởi một đám tiểu bối nữa chứ.

Kinh biến khiến cho những người xung quanh cấp tốc rời khỏi phạm vi quyết chiến, cả Ma Luân và Vô Ngân tán tiên đều không phải nhân vật tầm thường, hơi không cẩn thận bị cuốn vào, không mất mạng thì cũng trọng thương.

Kinh biến này cũng dẫn đến những cường giả tại Kỳ Xà thành chú ý đến.

“Là Ma Luân? Ai chọc giận hắn?” Bên trong tòa phủ đệ nằm ở trung tâm Kỳ Xà thành, nơi dành cho cao tăng Địa Ngục giáo nghỉ ngơi. Huyết Luân hộ pháp lúc này đang ngồi ở trong phòng đọc sách, đột nhiên cảm giác được một trận ba động, chớp mắt liền phát hiện chủ nhân của luồng ba động khí tức này là ai.

Ngoài Huyết Luân hộ pháp, những cường giả khác như phu thê Chu Thiên Tử, ba vị hộ pháp Địa Ngục giáo... tất cả đều cảm nhận được bên trong Kỳ Xà thành đang có tiên giả cấp bậc Linh Tiên tiến hành giao chiến với nhau.

“Đi xem thử.”

Không hẹn mà tất cả bọn họ đều hiện thân, muốn xem tại Kỳ Xà thành này kẻ nào lớn gan gây chuyện.

“Ma Luân, dừng tay.”

Người chưa đến nhưng thanh âm đã vọng lại, nghe thanh âm nghiêm nghị này, Ma Luân liền đình chỉ ngừng tấn công Vô Ngân tán tiên lại.

“Sư tôn.”

“Là Huyết Luân hộ pháp”

Nhiều người nhanh chóng nhận ra luồng khí tức kịch liệt mạnh mẽ truyền đến.

Vô Ngân tán tiên cũng đồng thời ngừng lại giao chiến, nếu như còn tiếp tục, chỉ sợ lão ta sẽ bị Huyết Luân hộ pháp trút xuống lửa giận.

“Địa Ngục giáo giáo chủ Chu Thiên Tử cùng phu nhân Hồng Sam tiên tử đến.”

“Tam đại hộ pháp, các trưởng lão Địa Ngục giáo đều đến cả.”

“Kia là Liệt Thiên tán tiên, Kỳ Ngô chân nhân...”

“.....”

Chiến đấu giữa Ma Luân và Vô Ngân tán tiên khiến cho rất nhiều người không thể ngồi yên một chỗ, đều là những nhân vật tiếng tăm lừng lẫy Loạn Tiên Hải, dễ dàng khiến cho người ta chú ý đến.

“Ai giải thích cho bản tọa nghe có chuyện gì đang diễn ra ở đây?”

Chu Thiên Tử giọng nói uy nghiêm vang lên. Tại đây, Chu Thiên Tử chính là người địa vị cao nhất, dĩ nhiên phải ra mặt xử lý.

“Giáo chủ, là lão Vô Ngân đó đầu tiên tìm đến đệ tử Địa Ngục giáo dọa giết, sau đó lại sỉ nhục sư tôn của ta, vì vậy mới khiến cho Ma Luân sư phản nộ xuất thủ.”

Lục Phong nhanh nhẹn chạy ra phía trước Chu Thiên Tử, cung kính ôm quyền hành lễ, sau đó ngón tay chỉ vào Vô Ngân tán tiên, gương mặt lộ vẻ bức xúc nói.

“Có việc này?”

Lục Phong là một trong số những đệ tử của Huyết Luân hộ pháp, được Huyết Luân hộ pháp chú trọng bồi dưỡng, dĩ nhiên là Chu Thiên Tử nhận thức được hẳn.

Chỉ thấy Chu Thiên Tử chân mày như núi nhướng lên, mục nhãn nhìn vào Vô Ngân tán tiên. Vô Ngân tán tiên giật mình, không hổ là tiên giả thực lực mạnh nhất Loạn Tiên Hải, chỉ một cái liếc nhìn cũng đủ khiến cho người ta giật mình sợ hãi.

“Chu Thiên Tử đạo hữu, hẳn ta hồ ngôn loạn ngữ, ta tuyệt đối không hề tìm đến đệ tử Địa Ngục giáo hạ sát thủ, cũng chưa từng hướng Huyết Luân hộ pháp sỉ nhục gì cả, đều là hẳn ta bịa đặt.”

Vô Ngân tán tiên phản ứng, nếu không phải ở đây đông người, là địa bàn của Địa Ngục giáo, chỉ sợ lão ta đã một chưởng đập chết Lục Phong rồi. Trong lòng thầm nguyện rửa Lục Phong, tên tiểu gia hỏa này cũng đủ cay độc.

“Hừ, ta hồ ngôn loạn ngữ? Mọi người ở đây đều chứng kiến cả, lão già người đừng hòng chối bay chối biến.”

Phía đằng sau lưng chính là sư tôn Huyết Luân hộ pháp, Lục Phong há lại đi sợ hãi Vô Ngân tán tiên kia, hẳn đã không còn là tên đệ tử nhút nhát khi còn tại Thiên Kiếm tông nữa rồi.

“Lục Phong, ở đây có giáo chủ và sư tôn làm chủ, người đem hết mọi việc nói ra rõ ràng. Nếu như người hồ ngôn loạn ngữ, phỉ báng Vô Ngân đạo hữu, vi sư liền phế bỏ người rồi trục xuất khỏi sư môn. Bất quá, nếu như lời người nói là thật, vậy thì bản tọa cần một lời giải thích từ Vô Ngân đạo hữu.”

Huyết Luân hộ pháp nhìn Lục Phong, ánh mắt nghiêm trọng lên mấy phần.

Chỉ thấy Lục Phong khoe miệng một vết cong lên, đôi mắt thoáng qua một tia dị quang.

“Tuân lệnh sư tôn.” Hướng về phía Huyết Luân hộ pháp và Chu Thiên Tử hành lễ, Lục Phong sau đó xoay người lại, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Vô Ngân tán tiên, trong ánh mắt lộ ra sự khinh miệt, như đang muốn nói rằng: lão già, kỳ này xong người rồi.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 286: Nội Bộ Có Biến

Tinh Hồn và Ma Luân cả hai trở về đứng đằng sau lưng Huyết Luân hộ pháp, khí thể đã thu, Ma Luân bộ dáng sát thần đã thu liễm hoàn toàn, đôi mắt nhắm lại, miệng nở nụ cười ôn hòa, phản phát chưa từng có việc gì xảy ra, nhìn hắn lúc này trông rất anh tuấn không nhiễm một hạt bụi trần, thế nhưng ngấm lại lúc Ma Luân bạo phát sát khí thì người ta liền cảm thấy lạnh sống lưng. Còn Tinh Hồn, hắn đối với Vô Ngân tán tiên vẫn còn chưa nguôi giận, ánh mắt không giấu giếm sát khí.

Trông thấy Tinh Hồn đứng đằng sau lưng Huyết Luân hộ pháp, vạn ánh chú mục, bây giờ còn ai dám nghi ngờ việc Tinh Hồn báỉ nhập đệ tử Huyết Luân hộ pháp là giả nữa.

Lúc này, mọi người lại dồn sự chú ý về phía Lục Phong, chỉ thấy hắn hít sâu một nhịp, đôi mắt nhìn thẳng vào Vô Ngân tán tiên sắc mặt đang rất khó coi ở hướng đối diện.

“Nói đến chuyện này thì phải nhắc lại ngày diễn ra quần đấu đầu tiên, đệ của lão ta Trịnh Ngọc Tiêu trên sàn đấu khinh thị người khác, ỷ tài khinh người, rốt cuộc bị Tinh Hồn trên sàn đấu đánh bại. Trịnh Ngọc Tiêu tài không bằng người, không chết đã là rất nể mặt lão sư tôn hắn. Thế nhưng lão ta chẳng những không biết quản giáo đệ tử, vậy mà tìm đến phủ đệ của Tinh Hồn nuôi ý định báo thù cho đệ tử của lão, lại trước mặt vô số người mắng Tinh Hồn là súc sinh hỗn đản, không thêm nể mặt người đứng sau

hắn là ai, cuối cùng hạ xuống độc thủ, nếu không phải phút cuối Ma Luân đại sư huynh xuất hiện, chỉ sợ Tinh Hồn bây giờ đã biến thành một cái thi thể lạnh.”

Nhìn Lục Phong, hắn vừa nói vừa biểu hiện cực kỳ ủy khuất, tựa như người trực tiếp nếm trải đau khổ không phải là Tinh Hồn, mà là chính bản thân hắn vậy.

Qua lời Lục Phong, diễn biến bên trong còn muốn bành trướng ra khiến cho người khác trong lòng thầm mắng vô sỉ, Lục Phong chỉ sợ đang muốn dồn ép Vô Ngân tán tiên vào ngõ cụt.

Gương mặt Vô Ngân tán tiên lúc này trông khó coi đến cực điểm, nhăn nhó như khi ăn ớt, trong lòng một bụng lôi đình phẫn nộ, nếu không phải nơi này là địa bàn của Địa Ngục giáo, không phải có Huyết Luân hộ pháp chống đỡ đằng sau lưng, lão ta đã xuất thủ đập chết Lục Phong rồi. Tên tiểu tử này thật quá âm độc.

“Lục Phong, người hồ ngôn loạn ngữ.”

“Hừ, ta chỗ nào nói xạo? Những gì ta nói đều là thật, mọi người ở đây đều chứng kiến cả.”

Lục Phong trong lòng cười lạnh, bất quá biểu cảm bên ngoài vô cùng quyết liệt.

“Tiểu tử đó, hắn đánh đệ tử của lão phu thành phế nhân, lão phu tuy rất tức giận, nhưng chưa đến mức hướng hắn hạ độc thủ. Lại lúc trước, hắn ta truy sát một cái nha đầu nữ tử, lão phu chương mắt hành vi của hắn, thế nên mới xuất hiện ngăn cản hắn ta.”

“Nữ nhân của huynh đệ ta, lúc nào đến lượt lão già người xen vào. Còn mắt lão có vấn đề thì chạy về nhờ lão bà rửa mắt giúp, đừng nên ở chỗ này nhiều chuyện.”

“Người...”

Lục Phong nói chuyện không chút nề nang gì cả, có sư tôn đứng ở đây, hăn sợ cái gì chứ? Muốn nói gì liền nói, chẳng cần phải úy kỵ.

Người xung quanh nghe thấy thì bật cười, gia hỏa này tuổi còn trẻ nhưng thái độ lại vô sỉ như vậy, chỉ sợ sau này càng thêm khó đối phó.

“Lục Phong, không được vô lễ.” Thanh âm Huyết Luân hộ pháp vang lên.

“Dạ sư tôn.” Lục Phong cười trừ một tiếng, thái độ thành thành thật thật tỏ vẻ hối lỗi, nhưng chỉ với Huyết Luân hộ pháp mà thôi, còn lão già Vô Ngân tán tiên thì đừng mơ tưởng hăn xin lỗi.

Huyết Luân hộ pháp lại nhìn sang Vô Ngân tán tiên, ánh mắt mấy phần lạnh nhạt.

“Vô Ngân đạo hữu, người có gì để giải thích?”

Vừa nói, Huyết Luân hộ pháp vừa thả xuống uy áp, Huyết Luân hộ pháp tu vi đã bước vào Thiên Tiên cảnh cảnh giới, Vô Ngân tán tiên tuy đã nửa bước chạm vào, nhưng Linh Tiên cảnh vẫn là Linh Tiên cảnh, so với Thiên Tiên cảnh muốn thua kém nhiều lắm, cách biệt giống như trời với đất vậy.

Sắc mặt Vô Ngân tán tiên tái nhợt, nghe ý của Huyết Luân hộ pháp, chỉ sợ nếu như không hướng Tinh Hồn tạ lỗi, Huyết Luân hộ pháp quyết không bỏ qua cho hăn.

Dù sao Lục Phong và Tinh Hồn cả hai đều là đồ đệ của Huyết Luân cả, thực lực Huyết Luân hộ pháp lại rất cường thế, cho dù bản thân biết được rằng Lục Phong chắc chắn đã thối phòng lên, đem cái mũ gián tiếp xúc phạm Huyết Luân hộ pháp chụp lên đầu Vô Ngân tán tiên, nhưng như

vậy liền thế nào, Huyết Luân hộ pháp tự nhiên sẽ tin tưởng hẳn, che chở cho hẳn, chịu trận toàn bộ đem nhường hết cho Vô Ngân tán tiên.

Loạn Tiên Hải là nơi rõ ràng nhất về câu nói năm dặm lớn hơn đạo lí, vốn dĩ câu chuyện sẽ không đến nỗi như thế này, nhưng vì Huyết Luân hộ pháp năm dặm rất lớn, Địa Ngục giáo năm dặm rất lớn, tin tưởng Vô Ngân tán tiên cũng biết rõ.

Nhưng đúng lúc đó, trên bầu trời, Nam Độc hộ pháp thanh âm khàn khàn bỗng vang lên. “Chậm đã...”

Vô Ngân tán tiên tâm trạng khó xử, cảm giác bị người ta dồn ép không dễ chịu gì, tưởng chừng phen này thâm thối rồi, không nghĩ đến, tại Địa Ngục giáo lại có người muốn tương trợ, mà người này, cấp bậc so với Huyết Luân hộ pháp không thua kém.

Huyết Luân hộ pháp nhượng mảy, ánh mắt nhìn sang Nam Độc hộ pháp đang tiến đến.

“Nam Độc, người có cao kiến gì?”

Tinh Hồn, Ma Luân và Lục Phong ánh mắt đồng thời liếc nhìn lão Nam Độc hộ pháp xấu xí kia.

Nội bộ có biến.

Đây là suy nghĩ của tất cả những người đang đứng ở đây, hai vị hộ pháp danh tiếng lưng lầy Địa Ngục giáo đang xảy ra mâu thuẫn, nếu không, Nam Độc hộ pháp làm sao có ý tứ muốn giúp đỡ Vô Ngân tán tiên.

“Cao kiến gì không dám, chỉ là lão phu cảm thấy mấy tên đồ đệ người đối với trưởng bối có chút vô lễ.”

Nam Độc ánh mắt hẹp dài, con người nhỏ xíu nhìn Huyết Luân hộ pháp, miệng nhếch mép cười khẩy, nói tiếp: “Vô Ngân đạo hữu dù sao cũng là nhân vật được Địa Ngục giáo mời đến, trong miệng Lục Phong đệ tử người lại biến thành lão già này lão già nọ, thái độ một mực khinh thị, không khỏi khiến cho những vị khách mời khác được mời đến cảm thấy khó chịu.”

Nam Độc hộ pháp tính khí nhỏ nhen, lần trước chịu một chút thiệt thòi, bây giờ liền mượn cơ hội này để đáp trả lại.

Nghe thấy, Lục Phong gương mặt phần nộ, định mở miệng nói thì bị Ma Luân bên cạnh ngăn cản. Tuy rằng Ma Luân cũng rất khó chịu, nhưng đối phương chính là Nam Độc, địa vị bên trong Địa Ngục giáo ngang hàng với Huyết Luân hộ pháp, nếu như Lục Phong xúc động, vậy thì càng có cái cớ để cho Nam Độc bám vào.

Vô Ngân tán tiên nội tâm minh bạch, Nam Độc hộ pháp đang muốn mượn chính mình để phản kích lại Huyết Luân hộ pháp, tuy rằng không biết nguyên do bên trong, thế nhưng đây là một cơ hội không thể tốt hơn để tránh khỏi lửa giận của Huyết Luân hộ pháp.

“Nam Độc đạo hữu nói chí phải, lão phu được Địa Ngục giáo phát tặng thiệp mời, xem trọng danh vọng của Địa Ngục giáo liền dẫn theo đệ tử đến để tham dự Tinh Vương Chiến, nhưng không ngờ lại bị khinh thị như vậy, lão phu cảm thấy rất uất ức.”

“Đệ tử bản tọa vô lễ, bản tọa tự biết trở về dạy dỗ. Nhưng Vô Ngân xuất thủ với đệ tử của bản tọa, Nam Độc, người cũng muốn nhúng tay vào chuyện này?”

Huyết Luân hộ pháp ánh mắt âm lãnh nhìn Nam Độc.

Nam Độc hộ pháp muốn bẻ lái câu chuyện, Huyết Luân hộ pháp nào dễ dàng để người bị lão ta chèo kéo dắt mũi.

“Không biết không có tội, Vô Ngân đạo hữu không hề biết việc hãn là đồ đệ của người. Nếu như biết, Vô Ngân đạo hữu lại dám đi trêu chọc vào?”

“Một câu không biết liền muốn phỉ sạch, đối lại là người, người sẽ rộng lượng cho qua. Cho dù người muốn cho qua thì đó cũng là việc của người, lão phu không phải thánh nhân, càng không phải người rộng lượng. Lão thất phu, có cần lão phu kể ra chiến tích của người cho mọi người nghe thấy không?”

Đối lại là Nam Độc, lão thất phu âm độc này, cho dù người khác chiếm lý đi chẳng nữa, lão ta cũng liền không chút khoan dung mà hạ xuống độc thủ. Còn muốn ở đây nói chuyện đạo lý, trong bụng lão Nam Độc này chứa đầy dao găm, động một chút là diệt cả nhà người khác, cả Loạn Tiên Hải này không ai không biết cả.

Nếu bình thường, Huyết Luân hộ pháp sẽ nể tình đồng môn mà không so đo, thế nhưng chuyện này lại khác, Huyết Luân hộ pháp đương nhiên chẳng cho Nam Độc hộ pháp một chút mặt mũi nào cả.

Bị nói trúng, Nam Độc hộ pháp nội tâm cảm thấy lạnh lạnh, cư nhiên trước mặt nhiều người lại bị Huyết Luân hộ pháp chẳng nể nang nói thẳng.

“Huyết Luân, người có ý gì?”

“Ý gì, lão thất phu người tự hiểu.”

Hừ lạnh một tiếng, sau đó Huyết Luân hộ pháp lại trừng mắt nhìn Vô Ngân tán tiên, nói tiếp.

“Nữ nhân bị đệ tử ta truy sát, người có biết đó là ai hay không mà muốn ngăn cản? Người có dám phát ra lời thề, người chỉ thuần túy muốn giúp đỡ nữ nhân đó, trong lòng không hề mang tâm tư báo thù cho đệ tử? Nếu như người dám, lão phu không chỉ không có so đo, ngược lại đem linh

ngộ cả đời của lão phu trợ giúp người đột phá một bước Thiên Tiên, kế tiếp trước mặt quần hùng diệt sát hai tên đệ tử này. Vô Ngân, người có dám?”

Tiên giả kiêu ky nhất chính là phát ra lời thề, tu vi càng cao thì lời thề ứng nghiệm càng mạnh, vi phạm lời thề liền vạn kiếp bất phục, chết trong lời phạt.

Vô Ngân tán tiên gương mặt xám xịt. Phát ra lời thề độc, lão ta nào dám chứ.

Bởi vì lúc đó, quả thực Vô Ngân tán tiên muốn mượn cơ hội để giết chết Tinh Hồn. Còn về nữ nhân kia là ai, lão nào buồn quan tâm đến.

Huyết Luân hộ pháp lấy cái này để làm điều kiện, không thể không nói quá sắc bén, căn bản Vô Ngân tán tiên không thể nào, hay nói chính xác hơn là không dám đáp ứng.

“Huyết Luân đạo hữu, người rốt cuộc muốn như thế nào?”

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tử
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 287: Thanh Long Phệ Không

Nội tâm Vô Ngân tán tiên nảy sinh cảm giác không ổn, Huyết Luân hộ pháp nếu muốn xuất thủ, với thực lực của lão, mặc dù không chết, thế nhưng nhất định sẽ trọng thương nặng.

“Chu Thiên Tử đạo hữu, đây chính là đạo xử nhân của Địa Ngục giáo?”

Trong đầu rực sáng một đạo linh quang, Vô Ngân tán tiên liền hướng lên phu thê Chu Thiên Tử chất vấn.

Mà Nam Độc hộ pháp cũng chen vào một câu: “Giáo chủ, không thể chỉ vì một tên đệ tử mà khiến cho khách nhân Địa Ngục giáo trong lòng băng giá. Kỳ thực chuyện này không nhất thiết phải làm quá bên, có thể hóa nhỏ liền hóa nhỏ.”

“Nam Độc lão quý, người bị không phải là đệ tử người, người lấy gì chen vào chuyện này?” Huyết Luân hộ pháp trong mắt lóe lên một tia lãnh quang, lạnh giọng nói.

“Lão phu chỉ nghĩ đến đại cục.” Nam Độc hộ pháp cười khàn khàn, đáp.

“Ồn ào, đường đường là hộ pháp đức cao vọng trọng, lại ở chỗ đông người cãi nhau, các người không đặt bốn giáo chủ vào trong bắt có phải

hay không?” Đến lúc này, Chu Thiên Tử cũng không thể đứng yên một chỗ nữa, gương mặt thoáng qua một tia lạnh lẽo, trong miệng gầm lên một tiếng, bên trong ẩn chứa lực lượng khủng bố khiến cho thiên địa biến sắc.

Chúng nhân biến sắc, trong nội tâm không kiềm được sợ hãi, quả nhiên người mạnh nhất Loạn Tiên Hải không thể xem thường. Chu Thiên Tử chỉ hơi động nội liên khiến cho cả Huyết Luân hộ pháp lẫn Nam Độc hộ pháp biến sắc, vội thành thành thật thật hướng Chu Thiên Tử ôm quyền. “Giáo chủ bớt giận.”

Mấy tên đệ tử của cả hai người họ, trong đó có cả Tinh Hồn đồng dạng đều hướng về Chu Thiên Tử hành lễ tạ lỗi.

Hừ lạnh một tiếng, uy áp dần dần được nơi lỏng, bất quá Chu Thiên Tử uy thế đã thành, không giận tự uy khiến cho người ta vẫn có cảm giác bất phàm khó tả.

“Tất cả các người đi theo ta trở về đại điện. Vô Ngân đạo hữu, người cũng đi cùng, tại đó bản giáo chủ sẽ phân xử rõ ràng. Những vị đạo hữu khác, sự cố hôm nay hy vọng các vị sẽ không để bụng, Địa Ngục giáo công tư phân minh, tại Tinh Vương Chiến diễn ra, tuyệt đối sẽ không để cho các vị cảm thấy bị ủy khuất. Nhưng ngược lại, nếu như bản giáo chủ phát hiện có người nào có ý đồ xấu với Địa Ngục giáo, bản giáo chủ tuyệt đối sẽ không bỏ qua.”

Dứt lời, Chu Thiên Tử cùng với phu nhân Hồng Sam tiên tử hóa thành một đạo tinh quang rời đi. Huyết Luân hộ pháp trừng mắt nhìn Nam Độc hộ pháp một cái, không ngờ cũng bắt gặp ánh nhìn tương tự, nếu không phải bên trên có Chu Thiên Tử mạnh mẽ trấn áp, hai người này cơ thể đã lao vào quyết chiến.

“Đi thôi.” Huyết Luân hộ pháp nói vào tai ba tên đệ tử, sau đó vận chuyển tiên lực mang theo hai tên Tinh Hồn và Lục Phong, còn Ma Luân tu

vi đã đánh sâu vào trung kỳ Linh Tiên cảnh, thế nên bản thân hẳn có thể tự lo liệu được.

Vô Ngân tán tiên dưới yêu cầu, hay chính xác hơn là mệnh lệnh của Chu Thiên Tử cũng đành phải đuổi theo sao, lão ta không có khả năng từ chối, ngay cả Huyết Luân hộ pháp và Nam Độc hộ pháp thực lực cao cường mà đứng trước mặt Chu Thiên Tử vẫn biến sắc, Vô Ngân tán tiên làm sao có thể chống cự được.

Trong lòng lão ta thập phần buồn bực, đệ tử đặc ý nhất ban sáng bị người người ta một chương phế bỏ, muốn tìm đến để trả thù cho đệ tử thì nguyên lai đối phương chính là đệ tử Huyết Luân hộ pháp, rốt cuộc không những không báo thù được, ngược lại bị một đám tiểu bối khi dễ, cuối cùng bây giờ phải thành thành thật thật chạy đi theo sau lưng người ta chờ phân xử.

Đám người xung quanh đối với Chu Thiên Tử bí mật xử lý nội tâm không khỏi buồn bực, dần dần đám người cũng tản đi mất, không gian lại trở về vắng lặng, để lại đó là một khung cảnh hoang tàn đổ nát.

Trong đám đông người rời đi, dĩ nhiên có người của Ngân Nguyệt Hải đường. Tần Trọng trưởng lão ánh mắt nhìn bóng lưng Tinh Hồn được Huyết Luân hộ pháp mang đi, trong lòng không khỏi xuất hiện một cảm giác tiếc hận.

“Cảm thấy tiếc nuối?” Đứng bên cạnh, Trần y sư như nhìn ra tâm tình của Tần Trọng trưởng lão, khẽ cười một tiếng hỏi.

“Lẽ ra có cơ hội thu nạp hẳn, đáng tiếc đã bỏ qua.” Ngày trước đưa Tinh Hồn ra khỏi bụng của Thiết Giáp Cự Sa, Trần y sư nhìn ra chỗ bất phạm của Tinh Hồn, từng hướng Tần Trọng trưởng lão để cho hẳn gia nhập Ngân Nguyệt Hải đường, thế nhưng Tần Trọng trưởng lão do dự, bây giờ nhìn thấy hẳn bên trên Tinh Vương Chiến triển lộ thiên phú xuất chúng,

phong hoa tuyết đại, cuối cùng được Huyết Luân hộ pháp thu nhận, bảo không tiếc nuôi thì chính là nói dối.

“Trở về thôi.” Thở dài một tiếng, Tần Trọng trưởng lão liền xoay người rời đi. Trần y sư cũng đồng dạng đi theo sau trở về.

Trong bóng tối trầm lắng, chậm rãi có vài bóng người hiện ra. Một trong số đó chính là nữ tử đã bị Tinh Hồn truy sát – Nhược Tình.

Gương mặt kiều diễm vẫn chưa tán đi sợ hãi cùng căm hận xen lẫn, đôi mắt đẹp sát khí không che dấu, bàn tay ngọc siết chặt lại đâm vào vách tường.

“Khốn nạn, ta thề khiến tên súc sinh người chết không có chỗ chôn.”

Đầu tiên bị Tinh Hồn trong trạng thái cuồng bạo phát tiết, sau đó suýt chút nữa bị hấn gặt xuống cái mạng nhỏ, nếu không phải may mắn phúc lớn mạng lớn, giữa đường nhảy ra Vô Ngân tán tiên, chỉ sợ giờ phút này nàng đã là một cái xác lạnh.

“Nhược Tình, nàng trước hết cần phải dưỡng thương đã.” Trong đám người, một giọng nói nghe giống giọng của nam tử vang, nghe ngữ điệu thì dường như tuổi vẫn còn trẻ.

“Giang công tử nói đúng, Nhược Tình, người trước hết trở về Bạch Hoa lâu dưỡng thương, tạm thời không thể lộ diện, bằng không mạng sống của người khó bảo toàn.” Lại một người khác nói thêm, lần này là của một mỹ phụ.

“Nhưng thù này...” Nhược Tình trong lòng không cam tâm.

“Nhược Tình, nàng yên tâm, ta bảo đảm giúp nàng trả thù, bất quá ta có một cái yêu cầu, nàng sau này không được tiếp nhận những nhiệm vụ nguy hiểm này nữa, có được không?” Nam tử họ Giang lại nói.

“Chuyện này để sau hãy nói, trước tiên phản hồi Bạch Hoa lâu.” Không đợi Nhược Tình trả lời, mỹ phụ kia đã kéo tay Nhược Tình, mặc dù nàng có chút không cam tâm, thế nhưng hiện tại cũng chỉ có thể làm đến đó mà thôi.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Đêm tàn trời sáng, ánh bình minh nơi chân trời bắt đầu nhú lên, báo hiệu một ngày mới bắt đầu trên Hư Thần tinh.

Kỳ Xà thành, Tinh Vương Chiến ngày thứ hai bắt đầu diễn ra.

Ngày thứ hai này đến lượt Lục Phong xuất chiến, thế nên từ sớm hắn đã rời khỏi phủ đệ của mình, Ma Luân tự nhiên cũng đi theo để ủng hộ cho sự đệ của mình.

Bên trong phủ đệ, tại một mật thất, Tinh Hồn ngồi xếp bằng lại bế quan.

Chuyện ngày hôm qua, sau khi đến đại diện, Chu Thiên Tử đã phân xử rõ ràng, với bản lãnh của y, chuyện đó liền được ém xuống, coi như cũng một phen công bằng, không để cho các bên triệt để đối nghịch với nhau.

Chỉ là, mọi chuyện cũng không thể cứ như vậy cho qua, trong danh sách đen của Tinh Hồn đã ghim thêm hai người nữa vào, một là Vô Ngân tán tiên, còn hai chính là Nam Độc hộ pháp.

Đợi đến khi có đủ thực lực, hắn liền tự khắc đi tìm hai người này đòi nợ.

Thả ra Tiểu Ứng Long, để cho nó hảo hảo sinh hoạt tại phủ đệ của Lục Phong, đối với chuyện hắn bị dục vọng chiếm lĩnh lí trí, hắn cũng không thể nào đi trách Tiểu Ứng Long được, chính vì bản thân hắn quá chủ quan thế nên mới lâm vào tình huống nguy hiểm.

Mà Tiểu Ứng Long cũng được một phen thử phào nhẹ nhõm, trong đầu nó còn đang mừng tượng ra viễn cảnh bị Tinh Hồn lột da đi làm đế lót giày.

Lại nói, sau khi hoàn toàn luyện hóa được giọt long huyết đó, Tinh Hồn cảm thấy lực lượng thân thể trở nên mạnh mẽ hơn lúc trước, ẩn ẩn bên dưới làn da có một tầng kim sắc lân giáp, tầng kim sắc lân giáp này khiến cho nhục thân của hắn thêm phi thường cường hãn.

Trong họa có phúc, tuy suýt chút nữa bị lực lượng cuồng bạo khiến bản thân suýt nữa lâm vào cảnh vạn kiếp bất phục, thế nhưng đổi lại hắn đạt được lực lượng nhục thân cường hãn, mà quan trọng nhất, đó chính là yếu tố tiên quyết tu luyện Tứ Thần Quyết – Thanh Long Phệ Không đã đáp ứng đủ.

Nguyên lực vận chuyển chạy khắp thân thể, trong không gian đột nhiên xuất hiện một luồng hắc phong băng lãnh, ẩn ẩn còn có tiếng long ngâm vang lên, quanh thân thể Tinh Hồn chợt hiện ra ảo ảnh một đầu viễn cổ ứng lưng, chỉ là ảo ảnh, thế nhưng phản phát một tia kiết ngạo bá khí, đột nhiên xuất ra một chưởng, theo chưởng pháp tề xuất, ảo ảnh viễn cổ ứng long gầm thét, uy thế mãnh liệt tựa như thiên quân vạn mã, ứng long miệng há lớn, bên trong là một cái hắc động rộng khoảng chừng một gang tay, hắc động lạnh lẽo tạo cho người ta một cảm giác rùng mình, nếu như bị lọt vào cái hắc động đó thì tuyệt đối sẽ mất mạng.

Khi hắc động trong miệng ứng long xuất hiện, tầng tầng không gian sụp đổ theo đường di chuyển của hắc động, vách tường của mật thất cấu tạo bằng kim thiết cực kỳ chắc chắn, thế nhưng dưới sức tàn phá khủng khiếp của hắc động liền bị hủy diệt.

Khi ảo ảnh ứng long biến mất, Tinh Hồn nhìn vách tường đối diện, một giây trước đó hoàn hảo vô khuyết, bây giờ thì xuất hiện một cái hang động đúng một gang tay, sâu hơn năm thước, mà nhìn xung quang hang

động vô cùng trơn tru, tựa như đã bị một thứ gì đó vô cùng sắc bén khoét vào vậy.

Đây là Tinh Hồn chỉ mới xuất ra bốn thành uy lực mà thôi, nếu như toàn lực sử dụng tuyệt chiêu Thanh Long Phệ Không này, chỉ sợ uy lực càng thêm khủng bố, không đơn giản chỉ là một cái hang động cao một gang tay và sâu năm thước.

Bản thân sử dụng Thanh Long Phệ Không mà cũng cảm thấy khiếp đảm, tạo thành uy lực cỡ này, có lẽ nguyên nhân lớn nhất chính là nhờ sử dụng long huyết thuần chủng của Tiểu Ứng Long, nếu như sử dụng tinh huyết của á long trở xuống, có lẽ uy lực muốn thảm hại đi rất nhiều.

Cũng không biết Tứ Thần Quyết này thuộc về cấp bậc nào mà lợi hại đến như vậy.

Đối với Tứ Thần Quyết, Tinh Hồn phi thường hài lòng, nội tâm càng thêm mong chờ ngày sử dụng được ba loại vũ kỹ còn lại.

Hiện tại, Tinh Hồn tiếp tục luyện tập sử dụng Thanh Long Phệ Không để trở nên thuần thục, đem nó trở thành một con bài tẩy. Sử dụng Thanh Long Phệ Không tiêu hao nguyên lực khá lớn, mới tu luyện hơn một canh giờ mà nguyên lực tại đan điền đã tiêu hao sạch sẽ, không còn sót lại một giọt.

Trên người hẳn may là có rất nhiều đan dược khôi phục nguyên lực, thành ra chỉ cần ngồi bế quan nghỉ ngơi một lúc là liền có tiếp tục.

Không gian mật thất chịu sự tra tấn đến đáng thương, một căn phòng nguyên vẹn trước đó đều bị Tinh Hồn đánh thành không ra cái dạng gì, khắp nơi lớn nhỏ xuất hiện những cái lỗ sâu, nhìn thôi cũng thấy rợn người.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 288: Đặt Cược Cho Lục Phong

Cơ bản sử dụng khá thuần thục Thanh Long Phệ Không, uy lực mơ hồ chạm đến tiểu thành cảnh giới, thu lại công pháp, tính toán thời gian, có lẽ cũng gần muốn đến lượt Lục Phong xuất chiến.

Bây giờ đã báỉ nhập Huyết Luân hộ pháp làm lão sư, chịu sự bảo vệ của Huyết Luân hộ pháp, trên lý thuyết thì Lục Phong chính là sư huynh, thêm nữa, hẳn cũng muốn xem thử những năm qua, Lục Phong đã đem Phệ Huyết Thuật tu hành đến trình độ như thế nào.

Kết thúc bế quan, Tinh Hồn rời khỏi phủ đệ, hướng về phía trung tâm Kỳ Xà thành, nơi đang tiến hành Tinh Vương Chiến.

Lúc này đang có rất đông người, âm thanh ồn ào vang vọng khắp nơi, không khí thập phần náo nhiệt, đặc biệt nhất là ở quầy mở cá cược, người xuất hiện ở chỗ đó rất đông, không ngừng bàn tán xem ai mới có khả năng trụ vững trên sàn đấu cuối cùng.

Tinh Hồn lặng lẽ đi vào bên trong, bất quá ngày hôm qua một phen kinh biến, hẳn chính là nhân vật trung tâm, thành ra không ít người nhận thức được hẳn, vừa mới trông thấy thì liền nhận ra ngay.

“Ồ, đó chẳng phải là đệ tử mà Huyết Luân hộ pháp mới thu nhận đó sao?”

“Hôm qua trên sàn đấu hãn đánh bại người được đánh giá cao nhất trên sàn đấu, đồng thời cũng là một trong số những nhân vật được Vượng Tài bảo điểm xếp vào hàng những người có khả năng trở thành Tinh Vương quán quân nhất.”

“Đệ tử Huyết Luân hộ pháp thu nhận há có phải nhân vật tầm thường, mặc dù tu vi của hãn có chút thấp kém, thế nhưng chiến lược phi thường cường đại, chỉ là nghe nói, hãn chỉ ngưng kết tiên phù một thước mà thôi, có chút đáng tiếc.”

“Hừ, hôm qua hãn ta hành vi bỉ ổi, xuất thủ đánh lén, bằng không làm thế nào Trịnh Ngọc Tiêu lại bại dưới tay hãn được. Theo ta thấy cũng chỉ là một gã dựa vào Huyết Luân hộ pháp mà thôi, chỉ sợ lúc giao đấu sử dụng hành vi đê tiện nào đó.”

“.....”

Có người đối với Tinh Hồn có chút thương thức, cũng có người đối với hãn cực kỳ bất mãn, ẩn ẩn nội tâm còn muốn ghen ghét, dĩ nhiên nguyên nhân là do hãn lọt vào mắt xanh của Huyết Luân hộ pháp.

Mấy câu bàn tán đó, Tinh Hồn có nghe thấy, cũng là lười quan tâm, ánh mắt hướng về phía mấy tên đệ tử của Huyết Luân hộ pháp đang tập trung.

Lục Phong không đứng bên trong hàng ngũ, nhưng Ma Luân thì có, vậy nên Tinh Hồn nhanh chóng tìm được chỗ cần đến.

“Bái kiến các vị sư huynh.” Đến nơi, Tinh Hồn hướng mấy tên Ma Luân ôm quyền lễ nghi.

Huyết Luân hộ pháp đến bây giờ, nếu như không tính Tinh Hồn là ký danh đệ tử thì hết thảy có bốn người, lần lượt là Ma Luân, Tào Tuyết Dương, Mộ Ngọc và Lục Phong. Lẽ ra Tinh Hồn là người thứ năm, chỉ là

hắn từ chối bái sư, đối với Huyết Luân hộ pháp chỉ mang danh lão sư mà thôi.

Có lẽ Huyết Luân hộ pháp, hoặc là do coi trọng Lục Phong, hoặc là do quý tài, thậm chí là cả hai, thế nên mới miễn cưỡng thu hắn làm đệ tử ký danh.

“Sư đệ đã đến, giới thiệu một chút, đây là nhị sư muội Tào Tuyết Dương, còn đây là tam sư đệ Mộ Ngọc, các người làm quen đi.” Ma Luân mỉm cười ôn hòa nói.

“Nhị sư tỷ thật xinh đẹp, tiểu đệ ra mắt.” Tinh Hồn hướng Tào Tuyết Dương kính lễ, nhẹ nhàng nói.

Tào Tuyết Dương tuy gương mặt đeo một chiếc khăn mỏng, thế nhưng từ đôi mắt lẫn khí chất trên người, mái tóc đen mềm mại tựa khói sương, tuyệt đối là một mỹ nữ hạng nhất. Lại thêm cơ thể dáng dấp hoàn mỹ, cặp bình phong đầy đà trắng muốt, mông nở rộ, đôi chân thon dài, phản phát như tiên nữ hạ phàm.

Đằng sau lớp khăn mỏng, Tào Tuyết Dương khoe miệng nở một nụ cười, tên tiểu tử trước mắt, tướng mạo tuy không tính là quá xuất chúng, lại thêm hình như có phần cứng rắn, bất quá ăn nói cũng rất dễ nghe à.

“Tiểu sư đệ tốt.” Giọng nói uyển chuyển nhẹ nhàng vang lên.

Tinh Hồn nghi lễ, sau đó lại quay sang Mộ Ngọc, tiếp tục: “Ra mắt tam sư huynh.”

Mộ Ngọc mặc một bộ y phục màu đen, mắt đen, tóc đen, tuổi tác vẫn còn rất trẻ, thế nhưng anh tuấn dị thường, so với Trịnh Ngọc Tiêu còn có phần hơn, trong đôi mắt đen phản phát ẩn chứa mị lực, liền khiến cho người ta nhìn trúng là không muốn rời đi.

“Tiểu sư đệ.” Mộ Ngọc mép nhếch lên một nụ cười tà dị, đôi mắt tà mị thâm sâu hơi liếc nhìn Tinh Hồn, nói tiếp: “Thực lực không tồi, bất quá không nên quá cuồng ngạo, lấy người sau này, nếu như đắc tội quá nhiều người liền không có kết quả tốt. Hào hảo giữ khí tiết một chút, sư tôn không phải lúc nào cũng có khả năng bảo vệ người.”

Mộ Ngọc thanh âm quái dị, đứng bên cạnh, Tào Tuyết Dương đôi chân mày mỏng như lá liễu khẽ nhú lên. “Tam đệ, người cũng không nên quá gay gắt.”

“Đệ chỉ muốn tốt cho hã mà thôi, hiện tại đang ở Kỳ Xà thành, sau này ra bên ngoài chọc giận người khác, bị người khác phế bỏ thì lại khiến sư tôn mất mặt.” Nhún vai một cái, Mộ Ngọc thanh âm nhàn nhạt nói, tựa như chuyện tự nhiên.

“Tạ tam sư huynh chỉ điểm, ta sẽ nhớ kỹ.” Tinh Hồn thái độ lãnh đạm đáp.

“Biết vậy thì tốt.” Mộ Ngọc nhếch mép cười, không quên liếc nhìn Tinh Hồn thêm một cái nữa, trong ánh mắt tràn ngập khinh thường, sau đó nhìn sang chỗ khác.

Cũng không biết vì cái gì mà Mộ Ngọc có thái độ lạnh lùng với Tinh Hồn như vậy, hã nội tâm cũng hơi hiếu kỳ, thế nhưng cũng là lười để ý đến, Mộ Ngọc tốt xấu gì cũng là mang danh tam sư huynh, đương nhiên cái tam sư huynh này không đi chọc vào hã, thái độ như thế nào cũng được, nhưng nếu đi chọc vào hã thì lại là một chuyện khác à.

“Tam sư huynh người tính cách chính là như vậy, không cần phải để ở trong lòng.” Nghĩ rằng Tinh Hồn sẽ khó chịu với tính khí khó ở của Mộ Ngọc, Tào Tuyết Dương mỉm cười nhìn hã nói.

“Nhị sư tỷ yên tâm, ta không sao.” Tào Tuyết Dương ần ần có thái độ khá tốt với hã, Tinh Hồn liền dùng thái độ khách khí đáp lại.

“Trận chiến của tứ đệ bắt đầu rồi, quan sát một chút.” Đúng lúc đó, vị đại sư huynh Ma Luân mở miệng nói.

“Hy vọng đừng để sư tôn mất mặt.” Đứng bên cạnh, Mộ Ngọc thái độ kiêu ngạo nói.

Mộ Ngọc này hình như không có thái độ tốt lành gì với Lục Phong thì phải, Tinh Hồn chú ý kỹ thái độ của hắn liền cảm giác bên trong có sát khí tồn tại. Tinh Hồn đối với sát khí cực kỳ mẫn cảm, ban nãy nói chuyện với chính mình, Mộ Ngọc trong ý tứ cũng tồn tại loại sát khí tương tự.

Ma Luân và Tào Tuyết Dương sớm đã quen với thái độ này của Mộ Ngọc, vậy nên cũng không muốn nói thêm vào. Tinh Hồn tính tình lãnh đạm thờ ơ với những việc ngoài thân, thành ra càng thêm không muốn tỏ thái độ, mặc cho Mộ Ngọc muốn gì đó thì làm.

Phía trên sàn đấu, Lục Phong chính là đệ tử của Huyết Luân hộ pháp, một thân ma công được trui rèn, đích thân Huyết Luân hộ pháp chỉ điểm, bất quá tu vi của hắn có hơi thấp, chỉ là trung kỳ Địa Tiên cảnh mà thôi, mà trên sàn đấu này có đến bốn vị hậu kỳ Địa Tiên cảnh, thậm chí có một người muốn tiến nhập Linh Tiên cảnh giới, thiếu thêm một chút cơ duyên nữa mà thôi.

Tuy vậy, Lục Phong vẫn được Vượn Tài bảo điểm xếp thứ ba, tỉ lệ đặt một ăn bốn.

“Vượn Tài bảo điểm chết tiệt, dám xếp lão tử hạng ba, kỳ này lão tử cho các người một phen sạt nghiệp cho biết mặt.” Sau khi nhận được danh sách xếp hạng những người trong cùng sàn đấu với mình, Lục Phong thiếu điều máu dồn lên não, hắn bây giờ khá là coi trọng mặt mũi, so với trước đây hoàn toàn khác biệt.

Một phen tức giận, Lục Phong không tiết đem hết tài sản của mình, thậm chí còn đi “mượn nhẹ” đám huynh đệ của hắn, đem đổ dồn hết vào

đặt cược cho mình, chơi lớn một vốn. Nếu thắng thì ăn lớn, cơ mà xuôi xèo thua là phen nào Lục Phong chỉ có nước ôm nợ bỏ chạy.

Bất quá cũng có chút vốn liếng, thành ra trông hẵn khá tự tin.

“Tiểu sư đệ, người có đặt cược cho tứ sư đệ không?” Đứng trên đài quan sát, bỗng nhiên Tào Tuyết Dương thanh âm nhẹ nhàng hỏi.

“Đặt cược?” Tinh Hồn gương mặt nghi hoặc.

Thấy biểu hiện này của hẵn, Tào Tuyết Dương có chút ngạc nhiên, trái lại Mộ Bạch thì ngập tràn sự khinh thường.

“Tinh Vương Chiến tuy rằng là do Địa Ngục giáo chúng ta tổ chức, nhưng bên trong kỳ thực được nhận sự tài trợ của Vượn Tài bảo điểm, đổi ngược lại Vượn Tài bảo điểm sẽ tổ chức cá cược, không chỉ ở bên trong Kỳ Xà thành mà cả ở bên ngoài cũng như vậy, Tinh Vương Chiến này được chiếu ảnh lại ở rất nhiều địa điểm trên Loạn Tiên Hải do Vượn Tài bảo điểm nắm giữ, dĩ nhiên cũng đều tổ chức cá cược cả. Tại vòng quần chiến, Vượn Tài bảo điểm sẽ dựa theo thực lực của mỗi người, theo đó phân ra tỷ lệ, người có khả năng đứng đầu tỷ lệ ăn thấp nhất, ngược lại người có khả năng trụ lại cuối cùng thấp nhất thì tỷ lệ sẽ cao nhất. Còn nhớ tòa phủ đệ mà tứ sư đệ mua tặng cho người không, đó chính là tiền mà hẵn ăn được từ Vượn Tài bảo điểm.”

Vừa nói, Tào Tuyết Dương vừa cười khẽ một tiếng, tựa như muốn nhìn xem thái độ của hẵn trông như thế nào, chỉ là khiến cho nàng hơi thất vọng rồi, Tinh Hồn gương mặt không hề xuất hiện qua bất kỳ một cái gợn sóng.

“Sư tỷ có đặt cho hẵn chứ?” Tinh Hồn hỏi.

“Đặt một ít, coi như điểm cổ vũ. Chỉ khoảng... ân, bốn vạn linh thạch hạ phẩm thôi.” Tào Tuyết Dương đáp. Bốn vạn linh thạch hạ phẩm, nói ra

mà gương mặt không biến sắc, Tinh Hồn nếu không phải có trong tay bảo khối Thần Thiết môn chỉ sợ đã biến sắc rồi, bất quá cũng không khỏi cảm thấy Tào Tuyết Dương tài lực thật mạnh.

“Bần tăng nghèo hèn, thế nên cũng chỉ đặt khích lệ tứ sư đệ khoảng năm vạn linh thạch hạ phẩm. Thiện tai thiện tai, bần tăng chỉ khích lệ tứ sư đệ, lòng không ma chướng, a di đà phật.” Ma Luân miệng niệm một tiếng.

Lại một cái đại sư huynh tùy tiện xuống năm vạn linh thạch hạ phẩm, mà miệng lại còn than nghèo hèn, ác tăng này nghèo hèn, người khác sẽ thành cái dạng gì đây, không khéo liền trở thành ma đói cũng nên.

Tinh Hồn hô hấp bắt đầu có chút hơi biến loạn, một cái đại sư huynh, một cái nhị sư tỷ cũng thật không khách khí. Trước khi có được bảo khối của Thần Thiết môn, số lượng linh thạch trong người hắn cũng chưa đến một vạn linh thạch hạ phẩm. Không hiểu sao Tinh Hồn có cảm giác, nếu Lục Phong chiến thắng thì không sao, hai người họ dĩ nhiên sẽ mỉm cười ôn nhu với hắn, cơ mà nếu chiến bại, một hơi sút bay chín vạn linh thạch hạ phẩm, hậu quả chỉ sợ sẽ rất tàn khốc.

“Ta cũng có đặt, đặt bảy vạn linh thạch hạ phẩm thôi, bất quá không phải Lục Phong, mà là đặt cho Vũ Văn Cực.” Mộ Ngọc cũng lên tiếng, nhưng trái với hai người kia, hắn không đặt cho Lục Phong, mà là đặt cho cái tên gọi là Vũ Văn Cực, người được Vượn Tài bảo điểm xếp hạng đầu tiên.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 289: Năm Trăm Linh Thạch...

“Đặt cho Vũ Văn Cực?” Tào Tuyết Dương chột thốt.

“Vũ Văn Cực thiên phú trác tuyệt, thực lực rất mạnh, trước đây ta từng có cơ hội chứng kiến qua. Mặc dù Lục Phong là sư đệ, thế nhưng ta cũng không muốn bị mất tiền oan, ăn chắc mặc bền vẫn hơn, ha ha...” Mộ Ngọc cười tà dị, xem ra quả thực Mộ Ngọc có hiềm khích gì đó với Lục Phong.

Tào Tuyết Dương trong đôi mắt đẹp thoáng qua một tia chán ghét, không thềm nói chuyện với hắn ta nữa, lại chuyển sang Tinh Hồn. “Tiểu sư đệ có hay không đặt cược?”

“Kiếm một chút tài nguyên tu luyện cũng không tệ, nhị sư tỷ, đặt cược ở địa phương nào?” Tinh Hồn nhìn nàng hỏi.

“Đệ muốn đặt cược bao nhiêu, có thể ra lệnh cho hạ nhân, không cần phải tự mình hành động.” Bề ngoài Tinh Hồn hơi lạnh nhạt, chung quy cảm giác của Tào Tuyết Dương đối với hắn vẫn tốt hơn gã Mộ Ngọc nhìn người khác bằng nửa con mắt kia.

Nghe vậy, Tinh Hồn ý niệm truyền vào giới vật, lấy ra năm trăm khối linh thạch trung phẩm cho vào nhẫn trữ vật, kế tiếp đem giao cho Tào Tuyết Dương. “Một chút cổ vũ cho Lục Phong, nhị sư tỷ giúp ta đặt cược.”

Mộ Ngọc miệng khê nhếch mép cười, hần nghe nói Tinh Hồn là một gã tán tu, mà tán tu trên người có bao nhiêu tài sản?

“Nếu đặt quá ít, người ta lại nghĩ đệ tử của sư tôn là ma đói, có cần sư huynh cho mượn một ít chẳng?” Mộ Ngọc ánh mắt tà dị liếc nhìn, ngữ điệu nghe như quan tâm, nhưng kỳ thực là đang khinh thường, muốn tìm cơ hội để chế nhạo Tinh Hồn.

“Đa tạ tam sư huynh, ta đặt cược năm trăm khối, có lẽ cũng vừa đủ, không khiến cho sư tôn mất mặt.” Tinh Hồn thái độ như thường, ngồi xuống ghé phóng tầm mắt nhìn về phía sàn đấu của Lục Phong, vừa đáp lại ý tốt của Mộ Ngọc.

Chỉ thấy Mộ Ngọc ngửa đầu cười lớn, tựa như hần vừa nghe thấy một câu chuyện vô cùng nực cười.

Quả nhiên là ma đói, xem ra vét hết tài sản cũng chỉ được năm trăm khối linh thạch mà thôi. Mang danh đệ tử Huyết Luân hộ pháp đại danh鼎鼎, vậy mà trong người chỉ có năm trăm khối, còn dám đi đặt cược nữa. Trong lòng Mộ Ngọc suy nghĩ.

Tào Tuyết Dương tay cầm lấy nhẫn trữ vật của Tinh Hồn, nghe hần nói bên trong chỉ có năm trăm khối linh thạch thì cũng rất ngạc nhiên, vị tiểu sư đệ này, đích thực là một cái ma đói sao?

Trong lòng nổi lên hiếu kỳ, định bụng sẽ cho Tinh Hồn mượn thêm một ít, chứ như vậy thì cũng quá mất mặt sư tôn Huyết Luân đi, nàng mặc dù không thích Mộ Ngọc cười ra mặt, nhưng ẩn ẩn trong lòng cũng có chút đồng tình.

Theo bản năng, nàng trước tiên đưa thần niệm của mình vào kiểm tra nhẫn trữ vật, ngay lập tức trên gương mặt xinh đẹp hơi động dung, ánh mắt thoáng qua một tia kinh nghi.

Một bên Ma Luân miệng niệm phật lộ vẻ thanh tịnh, tuy nhiên hẳn ta vẫn đang chú ý đến tình hình, cũng không có ý định muốn can dự vào, thế nhưng cảm giác được biểu cảm khác thường của Tào Tuyết Dương, lại ngấm, Tinh Hồn hẳn nói là năm trăm khối linh thạch, nhưng cũng không có nói là linh thạch gì đâu à.

Vị tiểu sư đệ này, xem ra đang muốn hố người đây. Lắc đầu cười mỉm, Ma Luân lại tiếp tục niệm chú để giữ thanh tịnh trong lòng.

Mộ Ngọc được một phen cười thỏa chí, vừa cười vừa làm ra bộ dáng hào phóng. “Chỉ có năm trăm khối linh thạch hạ phẩm cũng dám đi đặt được, tiểu sư đệ, da mặt người coi bộ rất dày, à mà theo ta biết thì tên tán tu nào cũng như vậy, đều rất mặt dày, hèn hạ vô sỉ. Mà thôi, hôm nay tâm trạng của ta rất tốt, để cho ta người mượn nửa vạn khối linh thạch hạ phẩm đi đặt cược, miễn cho người ta cười nhạo, nói rằng đệ tử của sư tôn lại là một cái ma đói không có linh thạch tiêu xài, ha ha...”

“Tam đệ, ta nghĩ không cần thiết đâu.” Gương mặt diễm lệ ẩn đằng sau tấm khăn mỏng biến đổi, hô hấp loạn nhịp, khẽ cười một tiếng nói.

“Ha ha, sư tỷ đừng nghĩ nhiều, cũng chỉ là ít linh thạch lẻ mà thôi, coi như xem trên phân lượng của sư tỷ, tiểu sư đệ, số linh thạch đó sau này không cần trả cũng được.” Dĩ nhiên Mộ Ngọc vẫn cho rằng con số năm trăm đó là năm trăm linh thạch hạ phẩm, giọng nói coi thường đến cực điểm, nói một tiếng cho, nhưng chẳng khác gì đang bố thí cho ăn mày.

“Thật sự là không cần đâu. Năm trăm linh thạch đó... ta nghĩ là dư rồi, à không, phải là rất dư mới đúng.”

“Sư tỷ, tỷ nói hươu nói vượn gì vậy. Chỉ có năm trăm linh thạch hạ phẩm mà muốn rất dư?” Mộ Ngọc dường như vẫn chưa hiểu ra ý tứ bên trong lời của Tào Tuyết Dương.

“Tam đệ, hửn khi nào nói là năm trăm linh thạch hạ phẩm?” Trước đây tuy không ưa thích, thế nhưng vẫn miễn cưỡng nói chuyện được, nhưng bây giờ thì Tào Tuyết Dương càng lúc càng cảm thấy chán ghét gã Mộ Ngọc này, nhìn không thuận mắt chút nào.

Mộ Ngọc không phải là người quá ngu ngốc, nhưng không hiểu sao hôm nay lại tối ý đến như vậy, tựa như bao nhiêu ngu ngốc từ xưa đến nay một lần bạo phát vậy. Tào Tuyết Dương đã tạo cho hửn một lối để xuống đài, nhưng bây giờ xem thái độ của hửn, có lẽ đã không cần nữa.

Hửn khinh thị người ta như vậy, nào là ma dối, nào là mặt dày, hèn hạ, vô sỉ, mắng còn hơn mắng chó, đúng là ngạo mạn đến cực điểm.

“Sư tỷ nói vậy là ý gì?” Lúc này, Mộ Ngọc có lẽ đã phát giác được có điều gì đó không ổn.

“Ta muốn nói, trong nhẫn trữ vật này, quả thực đúng là chứa năm trăm linh thạch, thế nhưng không phải là năm trăm linh thạch hạ phẩm, mà là năm trăm linh thạch trung phẩm. Nếu quy ra thì khoảng năm mươi vạn linh thạch hạ phẩm đó.” Tào Tuyết Dương nhẹ nhàng giải thích, nàng cố gắng giữ ngữ điệu bình tĩnh nhất có thể, thế nhưng khi câu nói ra khỏi miệng, nhất là lúc rơi vào năm mươi vạn linh thạch hạ phẩm thì không khỏi run lên. Năm mươi vạn linh thạch hạ phẩm, đây là con số khổng lồ đến mức nào?

Nghe xong Tào Tuyết Dương nói, Mộ Ngọc nụ cười khinh thị trên gương mặt cứng đờ lại, trong ánh mắt tràn đầy biểu cảm không thể tin nổi. Dĩ nhiên, làm sao hửn có thể tin nổi được cơ chứ. Dù là người trực tiếp cầm trong tay là Tào Tuyết Dương đến bây giờ vẫn còn cảm thấy hết sức khó tin chứ đừng nói chi là Mộ Ngọc.

Mộ Ngọc hửn đặt cược bảy vạn linh thạch hạ phẩm, chỉ kém hai người Tào Tuyết Dương và Ma Luân cộng lại hai vạn mà thôi, thế nhưng nếu đem

so với Tinh Hồn thì chẳng là cái đĩnh gì cả.

Tuy nói một linh thạch trung phẩm có thể quy đổi được một ngàn linh thạch hạ phẩm, thế nhưng ý nghĩa bên trong lại rất khác biệt à.

Mộ Ngọc, từ trước đến nay, hẳn chỉ sử dụng qua linh thạch hạ phẩm, làm gì được động vào linh thạch trung phẩm chứ?

“Sư tỷ, người nói thật?”

“Sư muội, là thật sao?”

Không hẹn mà cả Ma Luân và Mộ Ngọc đồng thời cất giọng hỏi.

“Nói dối thì ta được lợi ích gì chứ.” Tào Tuyết Dương thỏa dài nói.

Chỉ thấy Ma Luân đang ngồi một chỗ, tốc độ như một đạo thiểm điện xuất hiện ngay bên cạnh Tinh Hồn, đầu vừa gật gật tỏ thái độ phi thường hài lòng, miệng nhẹ nhàng nói. “A di đà phật, ngày trước thấy sư đã, bần tăng chung quy luôn có một cảm giác bất phàm. Hiện tại đã là sư đệ của bần tăng, sau này có ai làm phiền sư đệ thì cứ đến tìm bần tăng, bần tăng sẽ thay sư đệ giải quyết. À, sư đệ chắc đối với thánh giáo cùng Loạn Tiên Hải có lẽ có nhiều nghi vấn, bần tăng cũng đang rảnh rồi không có việc gì làm, hay là cùng ngồi xuống đàm đạo.”

Tào Tuyết Dương nhìn Ma Luân lão ác tăng kia, thân thể chợt cứng đờ lại, gương mặt ngây ra, từ lúc trở thành huynh đến nay, lão ác tăng này chưa từng có thái độ nhiệt tình với nàng giống như vậy à, chỉ trừ những lúc hối lộ cho hắn ra.

Lão tăng này thật phân biệt đối xử à.

“Đại sư huynh, ta còn muốn xem Lục Phong...” Tinh Hồn định nói, thế nhưng đã bị Ma Luân xua tay, gương mặt nở nụ cười thân thiện hết sức.

“Quên tên Lục Phong gì đó đi, một đám trâu bò đánh nhau xem có gì mà hấp dẫn, nhân sinh phải đàm đạo cùng bần tăng vui hơn. Nhị sư muội nói đúng không?”

Ma Luân gương mặt hiền từ mỉm cười trông sang Tào Tuyết Dương đang ngây người, trong lòng phần nộ vì sự bất công, đột nhiên bị Ma Luân hỏi, trong lòng nàng thầm mắng lão ác tăng vô sỉ này, bất quá Ma Luân xấu tính có tiếng, dù là sư muội nàng cũng không dám đi chọc vào, nhớ có lần hồi nhỏ chỉ vì chọc ghẹo Ma Luân đầu trọc mà liền bị hắn ta bắt cóc ném vào hoang đảo sống với thú vật cả tháng trời, nghĩ đến thôi cũng thấy rợn người, vậy nên nào dám đi chọc hắn.

“Đại sư huynh nói đúng, cùng đại sư huynh đàm đạo vẫn thích hợp hơn.” Tào Tuyết Dương cố gắng giữ ý tứ đáp, chỉ là trong lòng đang không ngừng phỉ báng, hận không thể nhổ nước bọt dìm chết đầu ác tăng này.

“Thấy chưa, sư muội thật thà tốt bụng, không biết nói dối. Mà đạo này bần tăng hơi nghèo một chút, lại không có thời gian, hay là tiểu sư đệ hóa duyên cho bần tăng...” Cười hài lòng, cảm thấy Tào Tuyết Dương đã hết giá trị lợi dụng, không thương tiếc lời nàng đi, tiếp tục đàm đạo nhân sinh với Tinh Hồn, trong lòng cảm thấy vị tiểu sư đệ này của mình sao mà đẹp trai và thuận mắt đến như vậy.

Nội tâm phỉ báng một câu, sau đó Tào Tuyết Dương lại trông sang Mộ Ngọc, chỉ thấy hắc sắc mặt lúc này cực kỳ khó coi, trên trán một đạo hắc tuyến nổi lên, như hận muốn đập chết Tinh Hồn ngay lập tức. Chỉ là có đại sư huynh, bên trong có thêm Huyết Luân hộ pháp, cho dù căm ghét đến đâu, cho mười lá gan hắn cũng không dám trực tiếp xuống tay.

Nhìn hắn biểu cảm như mèo bị giẫm đuôi, không hiểu sao trong lòng Tào Tuyết Dương lại rất sáng khoái, rốt cuộc gã kiêu ngạo khinh thường người khác cũng có ngày đá trúng thiết bảng.

Tự cho mình là đúng, đặt bảy vạn linh thạch hạ phẩm, rồi dương dương tự đắc cười nhạo người đặt hơn năm mươi vạn linh thạch hạ phẩm, Mộ Ngọc, nguyên lai cái gọi là tự tát vào mặt mình là có thật.

“Tam sư đệ đừng tức giận, chỉ là năm trăm linh thạch thôi.” Thâm ý hô một tiếng, sau đó Tào Tuyết Dương chuyển người lại, tạm rời khỏi đây để phân phó cho hạ nhân đi đặt cược.

Đứng như trời trồng, Mộ Ngọc song thủ siết chặt lại, lửa giận bốc lên, trên đầu thiếu điều bốc lên khói trắng, bất quá có lão ác tăng tham lam ngồi đó, hẳn rồi cuộc chỉ có thể dè xuống cục giận, xoay người bỏ đi.

“Tam sư đệ, muốn hay không ngồi xuống đàm đạo với bản tăng.” Khi Mộ Ngọc vừa mới xoay người lại, ở đằng sau giọng nói ôn hòa của Ma Luân truyền đến.

Mộ Ngọc nội tâm thầm chửi mắng, ngồi xuống đàm đạo? Hay là ngồi xuống cười nhạo người khác đây?

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 290: Gọi Bằng Ông Nội...

“Đại sư huynh, ta có việc cần làm, chuẩn bị một chút cho trận chiến của mình.” Trong lòng tâm trạng khó chịu, thế nhưng trước mặt Ma Luân, hắn không dám bộc phát tâm trạng khó chịu của hắn ra, gương mặt anh tuấn đã biến dạng vì tức giận, bất quá vẫn phải ráng nặn ra một nụ cười, chỉ là nhìn cái nụ cười này so với khóc còn muốn khó coi hơn.

“Đã vậy bần tăng không cưỡng ép, tam đệ trên sàn đấu phải thể hiện thật tốt, đừng suy nghĩ những chuyện sâu xa.” Ma Luân mỉm cười ôn hòa, sau đó không quan tâm đến hắn nữa, tiếp tục quay sang nhìn Tinh Hồn, trên tay xuất hiện một vài kiện bảo vật, miệng không ngừng quảng cáo thần thông của mấy kiện bảo vật này, dụ dỗ Tinh Hồn mua giúp hắn để tích đức.

Trong lòng hừ lạnh một tiếng, bị Ma Luân ngăm cảnh cáo một tiếng, dù rất muốn đập chết Tinh Hồn ngay bây giờ, nhưng hắn tạm thời chưa có bản sự này, Ma Luân tính tình hắn hiểu biết rất rõ.

Sự tình với Mộ Ngọc, Tinh Hồn trong lòng âm thầm cảnh giác, Mộ Ngọc vô cùng xấu bụng, dĩ nhiên sẽ khắc xuống chuyện hôm nay. Bất quá hiện tại chỉ cần cảnh giác, có Ma Luân ở bên cạnh, Mộ Ngọc chắc chắn không dám làm càn, nhìn biểu hiện là liền biết.

Một bên lắng nghe Ma Luân thuyết giảng hỏi thăm sức khỏe, một bên vẫn không quên dời mắt khỏi Lục Phong, hắn mục đích đến quan sát chính

là muốn xem thử Phệ Huyết Thuật được Lục Phong tu luyện đến trình độ cỡ nào.

Trên sàn đấu, mười người toàn bộ đã tập trung đầy đủ, ai nấy đều khí chất phi phàm, đều không phải nhân vật tầm thường, trong ánh mắt kiệt ngạo thấy rõ.

Nhất là người tên gọi là Vũ Văn Cực, so với Lục Phong, Vũ Văn Cực được Vượn Tài bảo điểm đánh giá cao nhất, thế nên trên sàn đấu liền trở thành người được chú ý nhiều nhất.

Nghe nói Vũ Văn Cực trời sinh man lực, lực lượng thân thể cực kỳ bừa hãn, trong đồng giai có thể nói là quét ngang.

Lục Phong ánh mắt nhìn chăm chăm Vũ Văn Cực, con người thân thể cứng rắn kia, miệng thè lưỡi liếm mép, nhìn Vũ Văn Cực lộ ra vẻ khiêu khích, như muốn nói: kỳ này lão tử lật đầu người xuống.

“Quyết chiến bắt đầu.” Mắt thấy cả mười người đã có mặt đầy đủ, trọng tài sau đó hô lớn một tiếng rồi rời khỏi sàn đấu, ra phía bên ngoài phạm vi sàn đấu để quan sát.

Nghe thấy trọng tài ra hiệu, bỗng nhiên Vũ Văn Cực gầm lớn một tiếng, một thân man lực thả ra, thuần túy man lực, vậy mà khiến cho người ta có cảm giác tính mạng nguy hiểm.

Trên sàn đấu này, sống chết bất luận, Vũ Văn Cực thực lực mạnh giết chết những người khác, chuyện về sau thì không biết thế nào, nhưng tại Kỳ Xà thành tuyệt đối trường bối không được phép động vào hãn. Chuyện hôm trước đã một lần xảy ra, thế nên quy tắc này càng thêm siết chặt hơn.

Vũ Văn Cực thể như sấm sét, thân thể khổng lồ nhún thẳng lên bầu trời, nguyên lực vận chuyển, ầm ầm một loại khí tức sát phạt.

“Hắn muốn làm gì?” Trong lòng nhiều người hiện lên suy nghĩ, một giây sau, chín người khác mơ hồ đã đoán được ý định của Vũ Văn Cực. Gia hỏa này, cư nhiên bá đạo, muốn trong một chiêu quét sạch chín người còn lại, bước vào vòng đấu tiếp theo với sức mạnh hủy diệt tuyệt đối.

Đã đoán được, dĩ nhiên bọn họ liền phản ứng, nhưng mà chống đỡ như thế nào lại là một chuyện khác. Chỉ thấy Vũ Văn Cực như một tôn cự thần giáng lâm, một quyền hướng xuống, mang theo khí lực khủng bố hủy diệt, tầng tầng không gian sụp đổ, khoảng khắc này, Vũ Văn Cực trở nên bá đạo vô cùng.

“Lôi Chấn.”

Từ cơ thể Vũ Văn Cực chớp nhoáng những dòng lôi điện màu tím, tuy không bá đạo khủng bố giống như lôi điện chi lực của Trịnh Ngọc Tiêu ngày hôm qua, thế nhưng bởi vì nhờ trời sinh man lực, thành ra Vũ Văn Cực khiến cho người ta sinh ra cảm giác Trịnh Ngọc Tiêu so với hắn lại yếu thế hơn.

Trong sát na, Vũ Văn Cực quyền kinh tiếp đất, một tiếng nổ vang chấn động sàn đấu, khí lực của Vũ Văn Cực vậy mà rất mạnh, nếu không phải sàn đấu được tạo bằng kim thạch cứng rắn và bên trong được gia cố cấm chế, chỉ sợ đã bị một quyền lôi phạt này hủy diệt.

Bất quá, tuy rằng sàn đấu không có bị hủy diệt đi, nhưng mà vẫn tạo thành một động tĩnh to lớn.

Trong âm thanh không gian sụp đổ, tiếng gió gào thét có cả những tiếng hét thảm. Quả nhiên, dù đã phòng bị, thế nhưng trước man lực trời sinh, khí lực bừa hăn thì cũng không thể chống cự nổi.

“Phi Nhãn Huyết Trảo.”

Vũ Văn Cực một chiêu kinh lôi, thân thể khổng lồ đứng dậy, bỗng nhiên trên gương mặt chữ điền thoáng qua một tia kinh biến.

“Liệt Phong Quyền.”

Từ bên trong đám khói bụi, có hai đạo sát chiêu hướng hần đánh tới. Bên trái xuất thủ mang theo hơi thở máu tanh tà dị, một bên phải thì cuồng bạo sát phạt, Vũ Văn Cực trong lòng hơi ngạc nhiên, lấy khí thể sát phạt kinh lôi, dĩ nhiên vẫn có hai con cá lọt lưới.

Vũ Văn Cực kinh nghiệm chiến đấu phong phú, tuy kinh nhưng không loạn, phân biệt hai bên đều là sát chiêu, Vũ Văn Cực không lựa chọn tránh né mà sử dụng sức mạnh cường đại của nhục thân.

Nguyên lực vận chuyển, trong đôi mắt lóe lên đạo sát quang, gầm lớn một tiếng, từ trong cơ thể bộc phát một phen khí lực cuồng bạo.

“Thiên Sư Hồng.”

Một tiếng gầm mạnh mẽ bạo phát, không gian xung quanh thiếu điều muốn bị triệt để hủy diệt, không gian bị tiếng gầm bẻ cong xuống, phản phát khí lực đáng sợ, vậy mà đem hai sát chiêu kia toàn bộ đánh tan, mà uy lực không hề bị suy giảm.

Lại một tiếng hét thảm vang lên, chính là người sử dụng quyền kinh để tấn công Vũ Văn Cực, hần ta thực lực xếp thứ hai trên sàn đấu này, thế nhưng cũng không chịu nổi tiếng gầm của Vũ Văn Cực, rốt cuộc bị hần làm cho gãy xủ, mất đi khả năng chiến đấu.

Vũ Văn Cực thu hồi lại khí thế, trên gương mặt tự tin nở một nụ cười ngạo mạn. “Cũng chỉ đến vậy th...”

“Đáng kiếp, suýt nữa bị thủng màn nhĩ rồi.” Khi Vũ Văn Cực định chuẩn bị khinh thị chín người thì một giọng nói khó chịu vang lên, Vũ Văn

Cực quay đầu nhìn lại, chỉ thấy đứng bên trái là một gã thanh niên tóc đỏ, chính là Lục Phong, người vừa mới ca thán dĩ nhiên chính là hắn.

Chỉ thấy lúc này Lục Phong đầu tóc hơi tán loạn, y phục nhiều chỗ bị vậy bẩn, nghiêm nhiên là do trong quá trình phát sinh chiến đấu mà ra.

Vũ Văn Cực nhượng mảy, cả hai lần hắn đều sử dụng tám thành công lực, muốn trong thời gian ngắn nhất quét ngang toàn bộ, vậy mà lần đầu tiên để lọt hai con cá, kế tiếp lại để xổng Lục Phong.

“Người chính là Lục Phong, đệ tử của Huyết Luân hộ pháp đại danh鼎鼎?” Vũ Văn Cực chột hỏi.

Lục Phong trên tay ném sang một gã thanh niên, hắn ra là một trong số những người tham dự trận chiến này, bất quá bị Vũ Văn Cực quyết đoán đánh ngất trước đó, xuôi xèo bị Lục Phong vớ trúng, gần như hưởng trọn uy lực đến từ tiếng gầm sấm sét, bây giờ sống chết khó đoán.

“Công của người bản công tử ghi nhớ, bốn công tử sẽ cho người tìm vị trí đẹp để người mờ yên mả đẹp, thế nhé.” Không thương tiếc ném hắn ta sang một bên, đồng thời hào sảng an ủi một câu.

Tên kia nghe thấy, thật chẳng biết sẽ “xúc động” như thế nào, có chăng có phải muốn liều mạng với Lục Phong hay không nữa? Người ta đã bị đánh ngất xỉu, lẽ ra vẫn nhặt lại được cái mạng nhỏ, không hiểu trời xuôi đất khiến thế nào lại bị tên trời đánh này vớ trúng, thế là từ còn mạng biến thành mất mạng, tiền vong trong giây lát, mà đánh chết gã này cũng chẳng biết mình chết như thế nào. Lão thiên à, ta có chộc gì hắn ta đâu? Nếu giờ phút này nói được, có lẽ hắn sẽ gào khóc như vậy.

Một tên khí vận quá đen đủi à.

Lục Phong nhẹ nhàng an ủi một tiếng, sau đó vừa chỉnh chu lại trang phục, lấy lại dáng vẻ ngọc thụ lâm phong của mình, vừa đáp lại Vũ Văn

Cực.

“Sao, thấy sang bắt quàng làm họ à?” Lục Phong lườm mắt đáp.

Phong thái của Lục Phong không khỏi bốc đồng, tuy thấy Vũ Văn Cực biểu hiện cường đại, nhưng nhìn hăn cơ hồ không hề xem Vũ Văn Cực ra gì cả.

“Đệ tử Huyết Luân hộ pháp quả nhiên có chút bản lĩnh, có thể làm cho ta nghiêm túc một chút.” Vũ Văn Cực nhếch mép cười khẩy, đồng dạng cũng không xem Lục Phong phân lượng gì hết.

“Ông đây này giờ đứng im người cũng không đánh trúng, nghiêm túc hay không nghiêm túc cũng như nhau.” Lục Phong nhún vai, bộ dạng vừa ngạo mạn vừa vô sỉ.

“Người...”

“Người cái gì mà người, không muốn đánh thì lăn chỗ khác, miễn cho ông đây bẩn tay.” Dĩ nhiên nhìn ra được Vũ Văn Cực bắt đầu tức giận, Lục Phong lại tiếp tục chọc tức.

“Không đánh bại được người, ta liền gọi người bằng ông nội.” Vũ Văn Cực siết chặt hai bàn tay, lạnh giọng nói.

“Hừ, đồ thứ cháu nội bất hiếu.” Lục Phong đứng thẳng người, một tay chống hông, một tay chỉ vào mặt Vũ Văn Cực, nhìn rất giống một tên lưu manh đầu đường xó chợ hơn là một gã tiên giả.

Vũ Văn Cực gương mặt khó coi đến cực điểm, trên đầu khói trắng bay lên, trong đôi mắt gân đỏ nổi chi chít, dĩ nhiên tức giận đến đỉnh điểm. Vậy mà lại bị khinh thị như thế này, nào giờ hăn từng đã trải nghiệm qua đâu?

Đứng trên đài quan sát, Tào Tuyết Dương bần tay che mặt lại, tên tứ sư đệ này của nàng thật quá vô sỉ, lại càng thêm là một tên lưu manh, che mặt là để không ai nhận ra mình là sư tỷ của tên lưu manh đó.

“Thiện tai, thiện tai, khẩu nghiệp... khẩu nghiệp à...” Ma Luân lắc đầu niệm một tiếng, bộ dạng cũng có chút giống với Tào Tuyết Dương không muốn nhận Lục Phong làm tứ sư đệ đâu à, rồi sau đó lại nhìn sang Tinh Hồn. “Cái bát này bần tăng hóa duyên lâu năm, ẩn chứa thần thông vô hạn, bần tăng bán cho đệ giá rẻ...”

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 291: Thăng Lớn

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 291: Thăng lớn

Trên sàn đấu, Vũ Văn Cực gương mặt nhan nhó, một tiếng gầm khó nghe vang lên, lúc này trong đầu tràn ngập hận ý, mặc kệ Lục Phong là ai, hắn cũng muốn đánh chết tên lưu manh này.

“Đại Lực Kim Quyền”

Vũ Văn Cực chiến ý ngập trời, cơ bắp toàn thân cương lên, vô hình tạo thành một loại áp lực cuồng bạo, trong hai mắt lập lòe huyết quang, hướng về phía Lục Phong xuất quyền, một quyền này ẩn chứa sức mạnh cuồng bạo phá toái.

Trông thấy bộ dạng tức giận này, Lục Phong trong lòng cười khẩy, thế nhưng bề ngoài khinh thường, nhưng hắn vẫn ý thức được rằng Vũ Văn Cực là một đối thủ mạnh.

“Cháu nội bất hiếu, gia gia liền xắn tay áo đánh cho cha mẹ ngươi nhận không ra.” Vẫn không quên châm chọc Vũ Văn Cực một câu, tinh thần Lục Phong nghiêm nghị lên mấy phần, đột nhiên từ thân thể Lục Phong tán ra khí tức huyết sát tà dị, mái tóc màu đỏ lẳng không bay lên, Lục Phong thời điểm này tựa như một tôn huyết ma thức giắc.

“Huyết Hải Triều Tịch.”

Lục Phong trong mắt bắn ra huyết quang, miệng hô lớn một tiếng, chỉ thấy từ đằng sau lưng tựa hồ xuất hiện một đợt huyết triều, mùi máu tanh lẫn vào trong không gian, theo Lục Phong điều khiển, huyết triều mạnh mẽ ập xuống, thời điểm Vũ Văn Cực xông vào liền không thấy bóng dáng đâu nữa, tựa hồ đã bị huyết triều nuốt trọn.

Chỉ là bên ngoài vẫn cảm giác được Vũ Văn Cực vẫn tồn tại, bên trong huyết triều không ngừng hỗn loạn, đấu khí bắn phá tứ phương bát hướng, cuối cùng một âm thanh chấn động vang lên, huyết triều sóng loạn dữ dội, từ bên trong một bóng người cao lớn bay ra, chính là Vũ Văn Cực.

Bộ dạng của hắn lúc này có chút hơi chật vật, báo ào bên ngoài gần như đã bị ăn mòn sạch sẽ, làn da nhiều chỗ tổn thương, trong ánh mắt thoáng qua sự khiếp sợ, không hổ là đệ tử được Huyết Luân hộ pháp chỉ điểm, thực lực rất khủng bố.

“Gia gia chưa cho phép, ai cho người đi.”

Đứng bên trong huyết hải, sắc mặt của Lục Phong có chút hơi tái đi, thế nhưng vẫn rất cuồng bạo, nhìn chăm chăm Vũ Văn Cực tiểu ý.

“Người khinh người quá đáng.”

Vũ Văn Cực tức giận tột độ, miệng hét lớn, thân thể từ trên không trung xoay ngược trở lại, một thân bạo khí hung hãn, bàn tay siết lại thành quyền, bên trong lập lòe lôi quang.

“Lôi Chấn.”

Một lần nữa sử dụng tuyệt chiêu Lôi Chấn, nhưng khác với lúc đầu, lần này Vũ Văn Cực sử dụng mười thành công lực, hung uy dữ tợn hướng thẳng tới Lục Phong.

“Huyết Hải Ấn.”

Lục Phong huyết khí gia trì, huyết hải xung quanh thu lại về phía trước, tạo thành một cái huyết ấn to lớn.

Ầm ầm ầm...

Tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên liên hồi, Huyết Hải Ấn giữ bầu trời vỡ nát, Vũ Văn Cực mặt dù chịu phản phệ, miệng thổ ra một ngụm máu tươi, thế nhưng thế công không đình chỉ.

“Huyết Công Tử, chết đi.”

Thế như lôi phạt, cánh tay của Vũ Văn Cực chạm vào người Lục Phong, tưởng chừng như Lục Phong dù không chết nhưng cũng trọng thương nặng, thế nhưng thời điểm quyền của Vũ Văn Cực chạm đến, gương mặt của Lục Phong nở một nụ cười tà ác, giọng nói lạnh lẽo truyền vào bên tai Vũ Văn Cực.

“Cháu ngoan, gia gia cho người biết thế nào gọi là khinh người.” Chỉ thấy bàn tay của Lục Phong xuất hiện một ngọn huyết nhận đâm thẳng vào năm đấm của Vũ Văn Cực, tiếng hét thảm vang lên, lại một tiếng nổ chấn động sàן đầu.

“Phệ Huyết Thuật.” Bên trong khói bụi mịt mù, Lục Phong tà dị hét lớn.

Vũ Văn Cực sắc mặt đại biến, hần cảm giác máu bên trong huyết quản đang không theo điều khiển của bản thân, toàn bộ tinh huyết chạy về phía cánh tay phải, theo vết thương bị huyết nhận đâm vào mà chạy ra khỏi cơ thể hần.

“Huyết Công Thử, tha mạng.” Vũ Văn Cực sợ hãi, hần dù phản ứng kháng thế nào cũng không thoát khỏi Lục Phong phệ huyết, sắc mặt càng

lúc càng nhột nhạt, cơ thể khổng lồ cũng dần dần teo nhỏ lại, bằng mắt thường cũng nhận ra được.

“Hắc hắc, yên tâm, gia gia không để người chết đâu.” Lục Phong há lại buông tha, hấn từ nãy đến giờ tiêu hao rất nhiều huyết khí, một cánh tay xương cốt gãy nát khi phải chịu đựng một quyền kinh lôi của Vũ Văn Cực.

“Đó chính là Phệ Huyết Thuật thành danh của Huyết Công Tử, thật tà dị độc ác.” Có người nhìn thấy Lục Phong sử dụng Phệ Huyết Thuật, sóng lưng chạy dọc xuống một luồng hàn khí, về sau nếu không thể kết bạn thì cần phải tận lực tránh né đi cái tên điên này.

Trong vòng vài nhịp thở, Vũ Văn Cực từ một tráng hán cao to tràn trề sinh lực biến thành một gã thanh niên gầy trơ xương, hơi thở yếu ớt giống như người sắp chết vậy.

“Hừ, tha cho người một mạng, sau này gặp gia gia nhớ chào một tiếng, bằng không gia gia lại lấy tiết người.” Đem vứt Vũ Văn Cực sang một bên, vẫn không quên đe dọa một tiếng.

Chỉ sợ sau lần này, trong lòng Vũ Văn Cực liên bị lưu lại một bóng ma, có chết cũng không thể đi chọc vào tên điên này, vừa hạ lưu lại vừa độc ác, bao nhiêu cái xấu đều bị hấn ôm hết vào người.

Cánh tay bị gãy sau khi sử dụng Phệ Huyết Thuật đã phục hồi trở lại, chỉ là cảm giác đau nhức vẫn không tiêu tán hết, sắc mặt so với lúc đầu cơ hồ vẫn có chút mệt mỏi.

Phệ Huyết Thuật tuy bá đạo, có thể đem tinh huyết của người khác tẩm bổ cho bản thân, nhưng cũng không phải vạn năng, mười phần tinh huyết cùng lắm cũng chỉ khiến bản thân phục hồi hai ba phần sức mạnh mà thôi.

Tinh Hồn nhìn Lục Phong sử dụng Phệ Huyết Thuật, so với những gì trong tưởng tượng thì Phệ Huyết Thuật này lợi hại hơn hẳn tưởng nhiều, cũng là nhờ nhiều năm qua Lục Phong đem Phệ Huyết Thuật nhiều chỗ cải biến, vậy nên mới lợi hại như vậy.

Mà tiềm lực của Phệ Huyết Thuật chưa hề dừng lại ở đó, theo tu vi của Lục Phong càng mạnh, Phệ Huyết Thuật nhất định sẽ càng thêm bá đạo.

“Huyết Công Tử chiến thắng.” Tất cả chín người khác đều mất đi năng lực chiến đấu, trọng tài sau đó liền hô lớn danh tự của Lục Phong.

Có thể trên sàn đấu, Lục Phong biểu hiện lưu manh vô sỉ, thế nhưng thực lực của hắn rất mạnh, nhiều người trong lòng buộc phải công nhận chuyện này.

Bất quá vẫn không kìm được tức giận, nguyên nhân dĩ nhiên là bởi vì đặt cược sai người, trong giây lát cuốn theo chiều gió.

“Đáng ghét, Vượn Tài bảo điểm làm ăn thế nào vậy, Huyết Công Tử thực lực mạnh khủng bố mà bị xếp xuống hạng ba, làm lão tử thua hết sạch linh thạch trên người.”

“Chiến đấu hèn hạ, chỉ giỏi dùng miệng lưỡi công kích người khác.”

“Huyết Công Tử bá khí.”

“.....”

Mỗi người một tâm trạng, chung quy đa số đều là khen ngợi hắn, dù sao hắn cũng chính là đệ tử của Huyết Luân hộ pháp, một trong số những cường giả đứng đầu Loạn Tiên Hải, trong lòng khó chịu thì cũng ráng mà nhẫn nhịn, đừng đi chọc giận tên điên này.

Lục Phong trên sàn đấu đặc ý, ánh mắt hơi nhìn về phía quây đặt cược của Vượn Tài bảo điểm, y như rằng muốn nói: này thì xếp lão tử hạng ba, lão tử cho các người một phen thua lớn cho biết mặt.

Trước đó, Lục Phong bởi vì tức giận Vượn Tài bảo điểm xếp mình hạng ba, thế nên hăn vét hết tài sản của mình lần những tên có thể “mượn nhẹ” được, dốc toàn bộ đem đặt cược vào mình.

Vừa chiến thắng vừa được trả thù, mà lại thu về một khoảng tài sản khổng lồ nữa, tâm trạng Lục Phong lúc này vô cùng tốt.

Trên khán đài, khi thấy Lục Phong chiến thắng, Ma Luân vốn dĩ đang đàm đạo với Tinh Hồn thì bỗng nhảy tung lên, hai tay chống nạnh, gương mặt rạng rỡ cười đặc ý, nào còn bộ dạng thanh tịnh như vừa rồi. “Tam sư đệ rất tốt, không uổng thời gian qua bần tăng chỉ điểm hăn tu hành, hắc hắc... ăn lớn rồi, bần tăng lại có linh thạch đi nướng... à nhầm, phật dạy tiền bạc là vật ngoài thân...”

Tinh Hồn nhìn lão ác tăng này, triệt để không biết nói gì. Mà nhìn Lục Phong cơ hồ phong cách khá giống với Ma Luân, xem ra những năm tháng qua, hăn học hỏi từ Ma Luân được rất nhiều chuyện tốt à.

Cũng đứng tại khán đài này, Tào Tuyết Dương không giấu được vui mừng. “Tam sư đệ thực lực lại tiến bộ.”

Tào Tuyết Dương khen ngợi hăn một câu, dĩ nhiên nguyên nhân lớn nhất vẫn là nhờ thắng cược.

Tỉ lệ đặt cược của Lục Phong là một ăn bốn. Ma Luân đặt năm vạn linh thạch hạ phẩm, thu về hai mươi lăm vạn linh thạch hạ phẩm; Tào Tuyết Dương đặt bốn vạn linh thạch hạ phẩm, thu về hai mươi vạn linh thạch hạ phẩm.

Tinh Hồn, hắn đặt năm trăm khối linh thạch trung phẩm, thu về hai ngàn năm trăm khối linh thạch trung phẩm, tương đương với hơn hai trăm năm mươi vạn linh thạch hạ phẩm, đúng là giàu càng thêm giàu.

Năm đệ tử của huyết Luân hộ pháp, tất cả đều một phen ăn lớn, chỉ duy nhất có một mình Mộ Ngọc là thua hết bảy vạn linh thạch hạ phẩm, tâm trạng của hắn lúc này, chỉ sợ là đang rất tức giận.

“Đại sư huynh, ta đi trước đây.” Được một phen vui mừng, Tào Tuyết Dương liền xoay người rời khỏi.

“Nhớ phải chiến thắng, không cho pháp làm bần tăng thua cược... à nhầm, buồn lòng.” Ma Luân mỉm cười.

“Đại sư huynh an tâm, hảo hảo chuẩn bị nhận linh thạch từ Vườn Tài bảo điểm.” Hiểu ý tứ của Ma Luân, bất quá Tào Tuyết Dương không hề tức giận.

“Tiểu sư đệ, gặp lại sau.” Tào Tuyết Dương nhìn sang Tinh Hồn, cười một tiếng phong tình.

“Nhị sư tỷ chiến thắng trở về.” Tinh Hồn chúc nàng một câu, Tào Tuyết Dương ánh mắt hài lòng, rồi sau đó xoay người rời khỏi.

Sau đó, hắn quay sang hỏi Ma Luân. “Đại sư huynh, người cũng sẽ tham dự vào Tinh Vương Chiến?”

Theo như những gì hắn được biết thì toàn bộ thiên kiều chi tử trên Loạn Tiên Hải đều sẽ tham gia vào Tinh Vương Chiến này, thế nhưng Ma Luân thực lực khủng bố, tu vi bước vào trung kỳ Linh Tiên cảnh, nghe nói trước đây chiến đấu qua với Tư Mặc kiếm tiên của Thiên Kiếm tông mơ hồ muốn áp đảo.

Nếu như Ma Luân cũng tham dự vào Tinh Vương Chiến này, như vậy kết quả liền muốn an bài sao?

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 292: Kim Lan Quốc Mời Chào

“Bần tăng sớm đã được mời tham dự Kim Lan Bảng, thế nên đối với Tinh Vương Chiến không hứng thú.” Ma Luân cười ôn hòa đáp.

“Được mời?” Tinh Hồn nhướn mày nghi hoặc.

Thấy vậy, Ma Luân bèn giải thích: “Với thực lực của bần tăng, tham dự Tinh Vương Chiến hoàn toàn không có ý nghĩa, Tinh Vương Chiến chủ yếu là sân chơi dành cho Địa Tiên cảnh cả. Có lẽ tại Tinh Vương Chiến này đệ là một cái trường hợp đặc biệt, một gã Phù Tiên cảnh nhưng chiến lực lại có thể chiến được với Thiên Tiên cảnh cường giả.” Ma Luân thâm ý nói, Ma Luân biết được Tinh Hồn đã từng chạy trốn khỏi ma thủ của Vô Cực kiếm tiên, thậm chí khiến cho Vô Cực kiếm tiên trọng thương, bản lĩnh phi thường lợi hại.

Động tĩnh khi đó tạo thành rất lớn, chỉ là người ngoài không biết được rốt cuộc gã đệ tử phản đồ đó là ai. Ma Luân tin tức này cũng là nhờ Huyết Luân hộ pháp tiết lộ, còn hai người Tào Tuyết Dương và Mộ Ngọc thì không hề hay biết.

Bị Ma Luân phát hiện, Tinh Hồn cũng không lấy gì làm lạ, biểu hiện ngoài mặt như thường, bởi nếu như đối phương muốn xuống tay với hắn thì đã xuống tay từ lâu rồi. Trông biểu cảm của Tinh Hồn, nội tâm Ma Luân âm thầm đánh giá, sau đó lại nói tiếp.

“Đa số những người được Kim Lan Quốc phát lời mời tu vi đều từ Linh Tiên cảnh trở lên, tại Loạn Tiên Hải có hai người được mời, bản tăng là một trong số đó. Nghe nói Thiên Kiếm tông, tông phái cũ của đệ có một người được Kim Lan Quốc phát lời mời.”

“Dương Thiên Quân?” Không cần suy nghĩ, chỉ cần nghe đến thôi cũng nghĩ được nhân vật đó là ai. Vẫn như vậy, Tinh Hồn không có gì gọi là ngạc nhiên hay bất ngờ, thậm chí hẳn còn cảm thấy, Dương Thiên Quân không được phát xuống lời mời mới là chuyện lạ.

Dương Thiên Quân một mình chiến đấu với ba gã tiên giả Linh Tiên cảnh, ba người đó đều là những người thành danh đã lâu, thực lực thâm hậu, thế nhưng không những không rơi vào thế hạ phong mà mơ hồ còn muốn áp đảo.

Với năng lực tình báo của Kim Lan Quốc, tin tức này há không bị bọn họ nắm bắt vào tay, vậy nên việc Dương Thiên Quân được mời là một việc gì đó rất hiển nhiên.

“Chính là hẳn. Lúc trước, đệ nhất thiên kiều Kim Lan Quốc, Dung gia tam công tử Dung Trần là người có thời gian độ kiếp Linh Tiên ngắn nhất, thế nhưng bây giờ xuất hiện qua Dương Thiên Quân, so với Dung Trần còn muốn nghịch thiên hơn. Không hổ là tuyệt thế thiên tài vạn năm có một, ngay cả thiên phú bi cũng không đo lường nổi thiên phú của hẳn.” Nói đến đây, bỗng nhiên trong một khoảng khắc, khí chất trên người Ma Luân biến đổi, đó là một loại khí chất huyết sát ngập trời, khiến cho người ta phản phát rơi vào địa ngục hàn băng vậy, so với lúc Ma Luân bộc phát đại chiến với Vô Ngân tán tiên còn muốn kinh khủng hơn.

Tuy chỉ là một cái chớp mắt ngăn ngui, nhưng cũng đủ để người ta biết được rằng, Ma Luân này vô cùng đáng sợ, không có giống như vẻ bên ngoài hiền lành thuần khiết.

Xem ra, Ma Luân đã để mắt đến Dương Thiên Quân.

“Trước đây bản tăng từng giao chiến một lần với Dung Trần, hẳn ta là một đối thủ mạnh, cực kỳ khó đối phó, tuy tu vi kém hơn bản tăng một giai, nhưng chân chính chiến đấu, bản tăng không đánh lại hẳn. Thiết nghĩ chỉ có Dung Trần mới đủ khả năng khiến bản tăng hứng thú, bây giờ thêm một cái Dương Thiên Quân, nhân sinh đúng là rất thú vị. Tinh Hồn, bản tăng cũng hy vọng đệ đồng dạng làm cho nhân sinh của bản tăng thêm một điểm thú vị nữa, đây chính là cả đời bản tăng truy cầu.”

Cười nhạt một cái, Ma Luân đứng dậy, sau đó ra ngoài tìm một tên hạ nhân, phân phó cho gã hạ nhân đó chuẩn bị giúp hẳn đi đặt cược ván mới.

Tinh Hồn nhìn bóng lưng của Ma Luân, đầu ác tăng này coi bộ cũng muốn nửa bước ghim hẳn ở trong lòng. Ma Luân, hẳn ta có lẽ thuộc về một loại cuồng chiến, truy cầu đối thủ mạnh. Có lẽ cảm thấy Tinh Hồn vẫn chưa đủ mạnh, có lẽ là đến từ tu vi của hẳn quá thấp, vậy nên vẫn không thực sự truy cầu giao chiến với hẳn mà thôi.

Loại truy cầu đối thủ mạnh này, mơ hồ có chút đáng sợ.

Vừa lúc đó thì Lục Phong mới từ sàn đấu quay trở lại, chiến thắng trở về, lại ăn một khoảng tiền cược cực lớn, tâm trạng của Lục Phong lúc này cực kỳ tốt.

“Đại sư huynh, sư đệ không làm nhục mệnh.” Trông thấy Ma Luân bên ngoài hành lang, Lục Phong cước bộ tăng nhanh, đến trước mặt hẳn ôm quyền hành lễ, trên gương mặt hiện lên một tia đắc ý.

“Chúc mừng tứ sư đệ chiến thắng trở về, bản tăng trận chiến của người có quan sát, quả nhiên ngọc thụ lâm phong, phong hoa tuyệt đại, hoàn toàn che lấp hết người khác. Thiết nghĩ cũng thật tội nghiệp cho mấy người kia, bởi vì tứ sư đệ mà biến thành vật làm nền.” Ma Luân rạng rỡ nói.

“Đại sư huynh nói thật? Ta hình tượng trong mắt người khác đẹp như vậy?” Với sự hiểu biết của mình về đầu ác tăng này, mười phần thì hết tám chín phần là chém gió, hẳn tự biết trên sàn đấu bản thân lưu manh như thế nào, cư nhiên qua giọng nói của đầu ác tăng lại trở thành phong hoa trăng tuyệt, anh tuấn thần võ, quả nhiên bản lĩnh da mặt so với Ma Luân vẫn còn thua kém rất xa. Bất quá, dù biết Ma Luân khoa môi mua mép nâng mình lên tận mây xanh, nhưng hẳn không dám bắt bẻ, thứ nhất bởi vì Ma Luân cực kỳ xấu tính, thứ hai là Lục Phong rất thích cảm giác được tăng bốc này nha, rất là thống khoái à.

“Phật dạy người xuất gia không được nói dối, bần tăng toàn bộ đều là nói thật.” Nói dối không đỏ mặt, trình độ mặt dày của Ma Luân cơ hồ đã tu luyện đến mức lư hỏa thuần thanh luôn rồi.

Mang tiếng người xuất gia, chẳng biết phật tổ trên trời nghe thấy đầu ác tăng nói dối không biết ngượng mồm này nghe thấy thì sẽ như thế nào, liệu có phải xắn tay áo lên dạy dỗ tên ác tăng này một bài học hay không đây?

Ngay cả Lục Phong khi nghe Ma Luân nói trong lòng không khỏi cam bái hạ phong, thậm chí khen mấy câu đại sư huynh lợi hại.

“À mà bần tăng nghe nói, tứ sư đệ hình như thắng cược không nhỏ?” Sau khi đem Lục Phong ném lên tận mây xanh, bất chợt Ma Luân hỏi một câu.

“Thắng một chút, không nhiều lắm, vừa hay ta muốn hiếu kính đại sư huynh...” Trong lòng thầm mắng một tiếng, ác tăng này bề ngoài lương thiện, thế nhưng một bụng xấu xa, nhất là khả năng trấn lột cực kỳ lợi hại. Không ngờ rằng bản thân mình đã làm kín, vậy mà vẫn không thể thoát khỏi đôi mắt này của hắn ta.

“Người xuất gia tiền bạc ở ngoài thân, chỉ là đạo này bần tăng hơi kẹt một chút, cuộc sống rất khó khăn, nhiều khi phải nhịn ăn nhịn uống, tứ sự đệ chỗ thân quen, hay là giúp ta hóa duyên, tích tụ công đức cho con cháu, phật tổ linh thiêng sẽ phù hộ cho tứ sự đệ.” Mặc dù trấn lột người khác, nhưng vẫn nói chuyện cực kỳ đạo lý, đem toàn bộ đồ lên đầu phật tổ cả, chỉ sợ lúc này phật tổ cũng đang phỉ báng nhổ nước bọt lên quả đầu trọc lóc của Ma Luân.

“Lão trọc đáng ghét.” Trong bụng Lục Phong phỉ báng, nhưng ngoài mặt vẫn làm bộ như thường. “Phải, ta nói nhầm, là hóa duyên mới chính xác. Không biết ta cần phải hóa duyên bao nhiêu.”

“Tùy lòng hảo tâm, hóa duyên càng nhiều công đức càng lớn, phật tổ sẽ càng phù hộ nhiều hơn, a di đà phật...” Ma Luân hai tay thành ấn, miệng niệm phật chú.

Nhìn cái bộ dạng này của hắn, Lục Phong chỉ hận không thể đập vào mặt Ma Luân một cái cho thỏa cơn tức. Không biết đây là hóa duyên cho phật tổ hay là hóa duyên vào quỹ đen của ác tăng vô sỉ này đây? Làm người không thể vô sỉ như vậy à, chừa phần cho người ta vô sỉ với.

Miệng thì nói tùy lòng hảo tâm, cơ hồ Lục Phong mà đưa ít một cái là xác định, coi như chuẩn bị ăn hành từ Ma Luân đi là vừa.

Lục Phong nguyên rửa ác tăng này quá mức độc ác đi, thề trong bụng ngày sau tu vi mạnh mẽ nhất định phải đòi lại cả gốc lẫn lãi.

Gương mặt anh tuấn giật giật vài cái, miệng ráng nặng ra một nụ cười thật thân thiện, chỉ là nụ cười này rất khó coi, so với khóc còn muốn kinh dị hơn, có lẽ là do trong lòng đang chảy máu.

“Ta thắng cược cũng không nhiều lắm, đây là hiếu kính... à nhầm, là hóa duyên cho phật, đại sư huynh nhận lấy.” Lục Phong trên tay xuất hiện một chiếc nhẫn trữ vật đẹp mắt, hai tay trọng lễ đem chuyển sang cho Ma

Luân, trong tâm tràn ngập uất hận, khóc không nói nên lời, đã bị trấn lột mà còn phải tươi cười hai tay dâng hiến.

“Phật tổ sẽ phù hộ cho sư đệ, a di đà phật...” Ma Luân vừa niệm chú, vừa thò tay tới cầm lấy cái nhẫn trữ vật, trong bụng chỉ hận không thể cười phá lên, kéo cá cược lần này ăn lớn rồi. Cầm lấy định thu về lại, thế nhưng khi rút về thì Lục Phong lại không chịu buông.

Ma Luân một mắt mở hé ra, chỉ thấy gương mặt đau khổ của Lục Phong trông rất buồn cười, muốn cười thật lớn, thế nhưng vẫn phải giữ hình tượng cao tăng đắc đạo, ho khan một tiếng, Ma Luân nói. “Tiểu sư đệ không biết có gì muốn nói.”

“À không... không có gì, chỉ hơi đau bụng một chút.” Bị Ma Luân nhắc nhẹ, lại tỳ lực tay rút mạnh, rốt cuộc chiếc nhẫn trữ vật đã rời khỏi tay, trở thành đồ trong túi của Ma Luân.

Tiền cược phải vét cả tài sản đi đặt, trên sàn đấu đánh đến đâu rơi máu chảy, rốt mồ hôi sôi nước mắt, rốt cuộc thành công đã tròng, cuốn theo chiều gió, tiện nghi giùm cho tên đại sư huynh vô sỉ này.

“Tứ sư đệ ăn uống cẩn thận, có cần bần tăng...”

“Thôi khỏi, đại sư huynh, ta đi trước đây...” Trong lòng Lục Phong giật nảy, lập tức xua tay rồi cấp tốc chạy đi thật nhanh, chỉ hận ở lại chậm trễ một giây phút nào nữa. Bởi vì ác tăng mặt dày vô sỉ này thế nào cũng lại muốn hố hấn. Lục Phong cơ hồ đã đi guốc ở trong bụng Ma Luân luôn rồi.

“Tứ sư đệ... haizz, chạy nhanh quá, chắc chắc... a di đà phật.”

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 293: Đàm Luận Dương Thiên Quân

Tinh Vương Chiến ngày thứ hai, thiên kiều chi tử tụ hội, trên sàn đấu đệ tử thứ tư của Huyết Luân hộ pháp Lục Phong biểu hiện thiên phú xuất chúng, thực lực cường đại, tuy bị Vượng Tài bảo điểm xếp hạng thứ ba, thế nhưng rốt cuộc lại đánh bại người xếp thứ nhất là Vũ Văn Cực, nhờ vậy tiến vào hạng ba trăm người mạnh nhất.

Bốn trong số những đệ tử của Huyết Luân hộ pháp tham dự Tinh Vương Chiến đã có hai người thuận lợi tiến vào hạng ba trăm, đó là Tinh Hồn và Lục Phong, hai người còn lại, Tào Tuyết Dương và Mộ Ngọc, sàn đấu của bọn hắn đối thủ không phải quá mạnh, thế nên chỉ sợ cũng sẽ thuận lợi tiến vào hạng ba trăm.

Tứ đại hộ pháp, Huyết Luân hộ pháp là người có ít đệ tử nhất, đến nay chỉ có năm người, nhưng ai nấy đều thiên tư tuyệt luân bất phàm, nhất là Ma Luân, người được cho là trong giới đệ tử Địa Ngục giáo mạnh thứ hai, cũng chính bởi vì vậy, Huyết Luân hộ pháp tại Địa Ngục giáo địa vị rất siêu việt.

Ba vị hộ pháp khác, đệ tử bọn họ cũng rất xuất chúng, đã có không ít người thuận lợi bước vào vòng ba trăm, kể đến như đệ tử của Nam Độc hộ pháp Bạch Hải Hiên, Khương Ngụy, Thảm Nam Châu; đệ tử Chiến Lang hộ pháp Mặc Linh U, Tư Không Đình... còn đệ tử thiên tài của Lãnh

Nguyệt hộ pháp do bốc trúng số thứ tự kê cuối, thế nên đến bây giờ vẫn còn chưa xuất chiến.

Dĩ nhiên bên trên đều là đệ tử thiên tài cấp bậc yêu nghiệt, còn những đệ tử thiên kiều thông thường vô tình đụng phải các thiên kiều yêu nghiệt cấp bậc khác thì liền thất bại thảm hại.

Loạn Tiên Hải không thiếu thiên kiều chi tử, từ tông môn đại phái cho đến đệ tử của các tán tiên, thế nên việc thiên kiều đệ tử Địa Ngục giáo bị người ta đánh bại là một chuyện bình thường, không có quá nhiều kinh ngạc.

Ngoài thiên kiều đệ tử cấp bậc yêu nghiệt của Địa Ngục giáo ra, những thiên kiều chi tử của ba tông phái còn lại, trên sàn đấu đều biểu hiện phong quang trác tuyệt, thuận lợi quét ngang toàn bộ mà đặt chân vào vòng ba trăm người mạnh nhất.

“Thiên kiều chi tử của Loạn Tiên Hải biểu hiện rất xuất chúng, làm cho bản tọa cảm thấy rất ngạc nhiên.”

Phía trên khán đài dành cho các vị tiền bối khách mời, một trung niên nam tử ánh mắt nhìn xuống bên dưới, gật gù cảm thán.

“Lâm Tịch đạo hữu nói không sai, Loạn Tiên Hải mặc dù khắp nơi đều loạn, nhưng chính vì vậy khiến cho đám tiểu bối được rèn luyện từ nhỏ, không những chỉ có thiên tư mà kinh nghiệm chiến đấu phong phú, so với mấy tên tiểu bối bên trong lục địa hoàn toàn vượt trội.”

Một vị tán tiên khác gật gật đầu, đồng ý với trung niên tên gọi là Lâm Tịch, đồng thời bổ sung thêm.

“Đám tiểu bối tại đại lục, bọn chúng suốt ngày chỉ biết bên trong tông môn huênh hoang, dựa vào bối phận sau lưng mà khinh thường người khác,

đợi đến lúc rời khỏi tông môn, không được nhận sự che chở của tông môn nữa thì mới hiện nguyên hình một đám phế vật.”

“Ha ha, một đám chuột nhắt mà thôi, chỉ sợ một đệ tử bình thường tại Loạn Tiên Hải cơ hồ cũng đủ khả năng đánh bại mấy tên gọi là thiên kiều chi tử.”

“.....”

Mấy người này, dường như cái nhìn đối với các tông môn như Thiên Kiếm tông không hề thiện cảm, thậm chí ẩn ẩn có thái độ ghét bỏ, không ngừng hạ thấp thiên tài đệ tử của các tông môn tại lục địa xuống.

“Bất quá, nghe nói bên trong lục địa xuất hiện một vài người thực lực cực mạnh. Các vị đã từng nghe nói đến Dương Thiên Quân chưa?”

“Dương Thiên Quân? Có phải là kẻ được người tại Phi Lan Châu gọi là tuyệt thế thiên tài vạn năm có một, đệ tử của Thiên Kiếm tông?”

Dương Thiên Quân, người được cho là thiên phú so với thiên tài đệ nhất Kim Lan Quốc, Dung gia tam công tử Dung Trần còn muốn lợi hại hơn gấp mấy lần.

Dung Trần thành danh đã lâu, thế nhưng hào quang lại muốn bị Dương Thiên Quân trấn áp xuống.

“Chính là hắn, nghe nói hắn không lâu trước đây đã độ kiếp Linh Tiên, bước vào Linh Tiên cảnh cảnh giới. Không chỉ có nhiều đó, nghe nói hắn một mình chiến đấu với ba gã trưởng lão Linh Tiên cảnh mà không rơi xuống hạ phong, biểu hiện thực lực cực mạnh, thế nên bị Kim Lan Quốc hướng mắt đến, thứ nhất đặc biệt mời hắn tham dự Kim Lan Bảng, thứ hai muốn hắn gia nhập Kim Lan Quốc, được Kim Lan Đại Đế phong tước phong hầu, địa vị cực cao.”

Nghe người này nói, chúng nhân không khỏi hít sâu vào một ngụm khí lạnh, một tên tiểu bối mà chiến lực sâu không lường được đến như vậy. Chiến đấu với ba gã Linh Tiên cảnh mà không rơi xuống hạ phong, đây là sự tình không phải ai cũng có khả năng làm được, mà người thực hiện điều này lại còn là một tên tiểu bối đột phá Linh Tiên cảnh không lâu nữa.

Cái danh tuyệt thế thiên tài vạn năm có một quả nhiên không phải là chỉ có hư danh không thôi.

Ngay cả Địa Ngục giáo giáo chủ Chu Thiên Tử, phu nhân Hồng Sam tiên tử và tứ đại hộ pháp, cùng với rất nhiều tiên giả thực lực cực mạnh nghe nói gương mặt cũng hơi khẽ biến, tuy rằng bọn họ điều này đã biết, nhưng nhắc đến vẫn không thể không khiếp sợ đối với Dương Thiên Quân.

Mới hơn ngàn năm mà đã biểu hiện lợi hại như vậy, nếu như tương lai không xảy ra biến cố mà ngã xuống, tương lai trở thành thiên hạ đệ nhất Hư Thần Tinh cũng không phải là không có khả năng.

“Dương Thiên Quân hẳn có đồng ý lời mời của Kim Lan đại đế?” Một người tò mò hỏi.

“Nghe nói Dương Thiên Quân tạm thời vẫn đang suy nghĩ, bất quá nhiều khả năng Dương Thiên Quân sẽ từ chối.”

“Cái gì? Hẳn có khả năng dám từ chối lời mời của Kim Lan đại đế?”

Kim Lan đại đế, nghe nói hiện nay chính là người duy nhất của nhân loại trên Hư Thần Tinh đột phá vào Cửu Thiên Huyền Tiên cảnh giới, bởi vì vậy mới có khả năng trấn áp được các tông môn đại phái xung quanh Kim Lan quốc, nhiều người từng nghĩ, nếu như muốn, chỉ sợ Loạn Tiên Hải cũng đã rơi vào sự kiểm soát của Kim Lan đại đế.

Một nhân vật hùng mạnh đến như vậy, thế nhưng Dương Thiên Quân lại muốn cự tuyệt, đây chẳng phải là muốn chết?

“Sao lại không dám, sau lưng Dương Thiên Quân tồn tại một cường giả thần bí gọi là Tần lão, thực lực cơ hồ không dưới Kim Lan đại đế, thậm chí có người nói Tần lão so với Kim Lan đại đế mạnh hơn rất nhiều. Chỉ là Tần lão hiếm khi xuất hiện, thói quen ẩn dật nên không được nhiều người biết đến thôi.”

Người kia cười nhạt một tiếng. Nguyên lai nguyên nhân là như vậy, nhiều người hiểu ra, chẳng trách vì sao Dương Thiên Quân thực lực tiến bộ nhanh như vậy, có khả năng từ chối lời mời của Kim Lan đại đế, nguyên lai là nhờ vị siêu cấp cường giả Tần lão ở sau lưng.

Siêu cấp cường giả chỉ điểm, lại với thiên phú trác tuyệt của hắn, đương nhiên là tu hành ngày tiến ngàn dặm, trong lòng nhiều người không hận mà xuất hiện chung loại suy nghĩ này, chỉ là bọn họ không biết, kỳ thực cho đến bây giờ đều là Dương Thiên Quân tự bản thân tu hành, chỉ khi gặp vấn đề cực kỳ khó khăn mới nhờ Tần lão giải đáp nghi vấn, mà những lần đó, cơ hồ không vượt quá số ngón trên một bàn tay.

Không chỉ có Dương Thiên Quân, mấy vị cường giả này còn luận bàn về những siêu cấp yêu nghiệt khác, ví dụ như Dung Trần, ví dụ như Ma Luân, những người được Kim Lan Quốc mời trực tiếp tham gia vào Kim Lan Bảng mười năm sau, so sánh xem ai mới chân chính có khả năng cao nhất trở thành người đứng đầu Kim Lan Bảng.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Thoát khỏi ma trảo của Ma Luân, Lục Phong tay lau đi mồ hôi hột tứa ra ở trên trán, trong bụng thầm nguyện rửa Ma Luân tham lam, sau này thực lực mạnh mẽ nhất định phải đòi lại tất cả.

Vào bên trong, chỉ thấy Tinh Hồn ánh mắt đang hướng về phía sàn đấu quan sát.

“Ồ, không nghĩ đến huynh cũng đến đây quan sát. Vừa rồi có thấy ta trên sàn đấu phát ra hào quang tuyệt đại không?” Cùng với Tinh Hồn tiến vào ba trăm người mạnh nhất, trong lòng Lục Phong âm thầm đặc ý khoe khoang.

“Có nhìn thấy, biểu hiện lưu manh vô sỉ, ánh hào quang quả nhiên đặc biệt hơn người khác.” Tinh Hồn xoay mặt nhìn Lục Phong, giọng nói lãnh đạm đáp.

Quá thẳng tính, đôi khi lại biến thành một loại vũ khí sát thương vô hình có khả năng công kích người khác.

Lưu manh, vô sỉ, hào quang đặc biệt hơn người... mỗi một cái đều như một mũi tên bắn ghim lên người Lục Phong, thiếu chút nữa là bách nhục công tâm mà thổ huyết.

Dạng này sát thương rất lợi hại.

Ban này, mặc dù ác tăng đầu trọc lừa đảo hăn, nhưng miệng lưỡi ăn nói rất dễ nghe, tuy bị trấn lột nhưng cảm giác có chút khoái lạc, nhưng bây giờ nói chuyện với Tinh Hồn, hăn như từ trên chín tầng mây bị người ta đập một cái không thương tiếc làm cho rơi thẳng xuống mặt đất.

“Tinh Hồn, huynh không cần phải nói thẳng vậy đâu, ha ha...” Lục Phong miệng nở một nụ cười khó coi.

“Có gì nói đó thôi.” Tinh Hồn lại nhàn nhạt đáp.

Nội tâm Lục Phong một bụng uất ức, chiến thắng trở về nhưng bao nhiêu xuôi xẻ rơi xuống đầu, lại nhìn gương mặt Tinh Hồn, lúc này chỉ hận không thể đâm hăn một cái để phát tiết.

Thở dài một tiếng, Lục Phong lại nói: “Thôi thôi, không nói đến chuyện này nữa.”

Sợ rằng còn tiếp tục, không bị Tinh Hồn làm cho tức chết mới là lạ. Tên này bề ngoài lạnh lùng ít nói, cơ mà một khi đã nói thì so với mấy tên miệng mồm dẻo quẹo còn muốn kinh khủng hơn. Lái sang một chủ đề khác, bất chợt nhớ ra một chuyện, Lục Phong liền nói. “Nhắc đến mới nhớ, Tinh Hồn, sau khi Tinh Vương Chiến kết thúc, huynh có muốn đi tìm bảo một chuyến không?”

“Tìm bảo? Ở đâu?”

“Huynh còn nhớ trước đây mấy huynh đệ chúng ta nhắc đến tiên nhân mộ phủ không?” Lục Phong miệng nở nụ cười, ánh mắt hơi trầm xuống, nhỏ giọng nói.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 294: Đáp Trả Nhân Tình

“Tiên nhân mộ phủ?” Lục lợi lại ký ức, hơn một trăm năm trước, khi cả hắc lẫn Lục Phong vẫn còn là ngoại môn đệ tử Thiên Kiếm tông, bọn hắc đã từng nói về tiên nhân mộ phủ, dự định sau khi ngoại môn thí luyện chấm dứt thì cùng nhau đến tiên nhân mộ phủ đó tìm kiếm cơ duyên.

Thế nhưng khi giữa thời gian ngoại môn thí luyện diễn ra, Tinh Hồn tiến vào vô minh chi cảnh, trầm luân khổ hải một trăm năm, tuyết nguyệt tang thương, đến khi tỉnh lại thì Lục Phong đã rời khỏi Thiên Kiếm tông, trở thành đệ tử Địa Ngục giáo, sự tình tiên nhân mộ phủ đó cũng dần phai nhạt khỏi ký ức.

“Ta còn nghĩ rằng các người đã thám hiểm tòa mộ phủ đó.” Tinh Hồn không giấu sự bất ngờ, tòa tiên nhân mộ phủ đó đến giờ vẫn còn chưa được khai phá.

Nghe Tinh Hồn nói, Lục Phong cười ha ha một tiếng, sau đó nói: “Tiên nhân mộ phủ, muốn khai phá nào đơn giản như vậy.” Trong ngữ điệu không giấu khổ não.

“Lúc đầu cả ba người chúng ta nghĩ rằng sẽ không có quá nhiều vấn đề, thế nhưng khi tiến vào mới phát hiện, nguyên lai tòa mộ địa đó khó phá giải hơn những gì chúng ta tưởng, thậm chí suýt chút nữa là cả ba mất luôn cái mạng nhỏ, cũng may nhờ Bắc Cung Thanh Đan tinh thông trận đạo, vì

vậy mới một phen hóa giải. Kể từ sau lần đó, ba người chúng ta chưa từng quay lại tiên mộ.” Lục Phong diễn giải.

“Lợi hại vậy sao?” Tinh Hồn cảm thán.

Bất chợt nhớ lại lời của Tiểu Ứng Long, nó nói nó cảm ứng được tại Hư Thần Tinh này rất có thể có thi hài của chân long, bây giờ Lục Phong nói về tiên nhân mộ phủ đó, rất có khả năng, thi hài chân long đang nằm bên trong tòa tiên mộ này, khả năng này không hề thấp chút nào.

“Các người dự định muốn quay trở lại tòa tiên mộ đó?” Tinh Hồn hỏi tiếp.

“Dĩ nhiên, bỏ qua thì không cam tâm chút nào, bất quá không giống với lần trước, lần này chúng ta dự định sẽ mời thêm rất nhiều người nữa tham dự. Đại sư huynh, nhị sư tỷ và tam sư huynh đều đã đồng ý, ngoài bọn họ ra sẽ có thêm một vài bằng hữu khác.” Lục Phong đáp lời.

Tiên nhân mộ phủ, khả năng rất lớn bên trong sẽ cất giấu bảo tàng. Mà theo như Bắc Cung Thanh Đan giải thích, tòa tiên mộ này ẩn chứa rất nhiều cấm chế, sát cơ vô số, thứ mà ba người bọn hắn trải nghiệm chỉ là một phần nhỏ cấm chế ở bên ngoài mà thôi, thế nhưng uy lực, ngay cả Địa Tiên cảnh tiên giả cũng không thừa nhận nổi.

Lợi hại như vậy, chỉ sợ vị tiên giả tạo hóa ở bên trong tiên mộ, tu vi thấp nhất có lẽ cũng muốn đột phá vào Thiên Tiên cảnh cảnh giới.

Mà sự tình này, khả năng cao liên quan đến Tiểu Ứng Long, đi một chuyến quan sát, dựa theo bản năng của Tiểu Ứng Long, nếu như bên trong quả nhiên chứa thi hài chân long thật, vậy thì không thể không tham gia vào, còn nếu như không có thì sẽ có hai quyết định, tiên mộ quá nguy hiểm thì rút lui, còn không có quá nhiều nguy cơ thì tiếp tục thám hiểm.

“Cao thủ tham gia nhiều như vậy, đi quan sát một chuyến cũng được. Nghe người nói, tiên mộ tồn tại rất nhiều cấm chế, nếu không có người am hiểu về trận đạo thì không có khả năng tiến sâu vào trong tiên mộ.” Bảo tàng do bất kỳ sinh linh cường đại này tạo ra, nhất là những thứ như bảo khố hay mộ phủ, cấm chế bên trong sẽ còn cường đại.

Không một người nào muốn bảo tàng cả đời mình sưu tập lại tiện nghi cho người khác, những kẻ không quen mặt cả; mộ phủ cũng giống như vậy, cả đời tranh đấu, đến khi tọa hóa thì muốn được bình yên, bị người khác đào bới nơi yên nghỉ của mình lên, chỉ nghĩ đến thôi cũng rất khó chịu.

Vì vậy, cấm chế bố trí ở bảo tàng hoặc mộ phủ đều rất kinh khủng, mỗi một cấm chế đều ẩn tàng nguy cơ sinh tử, không cẩn thận là mất mạng như chơi.

Tinh Hồn bản thân đối với trận đạo hiểu biết khá rõ, so với vị trận đạo sư danh khí lớn nhất Kim Lan Quốc là Thái Ngọc Tân đại sư không hề thua kém, bất quá, hắn sẽ không tiết lộ bản thân mình là một gã trận đạo sư, cho dù với Lục Phong, hắn cũng không tiết lộ. Nhiều khi, biết nhiều quá cũng là một cái tội.

Thấy Tinh Hồn nghi vấn, này cũng không quá khó hiểu, cũng không có gì gọi là bí mật, Lục Phong cười ha ha một tiếng, sau đó giải thích: “Vấn đề này huynh yên tâm, tham gia tiên mộ có không ít trận đạo sư tham dự.”

“Tốt, khi nào khởi hành?”

“Nhanh nhất là sáu tháng nữa, đợi đến khi có báo hiệu, chúng ta liền lên đường.”

Lịch lãm tiên nhân mộ phủ đã định, nếu không có gì bất ngờ, Tinh Hồn hắn liền đi đến đó một chuyến.

Vừa lúc trận quần đấu của cả Mộ Ngọc lẫn Tào Tuyết Dương đều bắt đầu. Cả hai người này đều là đệ tử của Huyết Luân hộ pháp, thực lực bất phàm, trên sàn đấu triển lộ hào quang.

Lục Phong hần trước đó đặt cược hết vào Tào Tuyết Dương, thân là sư đệ, hần nắm khá rõ về thực lực của Tào Tuyết Dương, thành ra không hề ngại tay gì cả.

Còn Tinh Hồn, hần không có ý định tiếp tục đặt cược, trước đó đặt cho Lục Phong chỉ là thuận tay mà thôi. Bất giác khi đảo mắt nhìn các sàn đấu khác, Tinh Hồn vô tình nhìn thấy trên một sàn đấu có một bóng người quen mắt.

“Là nàng?” Tinh Hồn thầm nhủ.

Cô nương lọt vào tầm mắt của hần chính là Trần Mộng Dao, giữa hần và nàng cũng tính là một chút giao tình.

“Tinh Hồn, huynh đi đâu?”

Đột nhiên Tinh Hồn đứng dậy, xoay người như muốn rời khỏi đây. Thấy vậy, Lục Phong liền hỏi.

“Xuống bên dưới quan sát rõ hơn một chút.” Tinh Hồn vừa bước đi vừa trả lời.

Lục Phong nhướng mày. Quan sát rõ hơn? Không phải chỗ này quan sát rõ nhất các trận đấu sao, so với bên dưới kia ồn ào chật chội thì thống khoái hơn nhiều.

Bất quá Lục Phong không đuổi theo, trong bụng thầm nghĩ gia hỏa lạnh lùng này có lẽ có việc cần giải quyết, mặc dù xem Tinh hồn là huynh đệ, nhưng có những việc riêng tư, dù là huynh đệ thân đến cách mấy cũng không nên can dự quá sâu vào. Lục Phong minh bạch chuyện này, vậy nên

hắn để cho Tinh Hồn tùy tiện hành sự, lại thêm hiện nay người tại Kỳ Xà thành đã biết Tinh Hồn là đệ tử của Huyết Luân hộ pháp, sẽ không có người này đại đột đi chọc vào hắn đâu.

Bước xuống đấu trường không hề, bởi vì các trận đấu đang diễn ra hết sức hấp dẫn, Tinh Hồn hẳn lại tận lực thu liễm lại khí tức, vì vậy không mấy người chú ý đến hắn, mà cho dù có chú ý thì cũng không tỏ thái độ quan tâm.

Lúc này, trên sàn đấu Trần Mộng Dao đã bắt đầu động thủ.

Trần Mộng Dao là một trong số những thiên kiêu chi tử của Ngân Nguyệt Hải đường, tuy không tính là yêu nghiệt, nhưng bản lĩnh không thể xem thường.

Thiên tài cấp bậc yêu nghiệt giống như Lục Phong, Bạch Hải Hiên... số lượng không quá nhiều, nếu tính ra thiên tài cấp bậc yêu nghiệt tại Tinh Vương Chiến này số lượng không vượt quá năm mươi người, vậy nên vẫn còn cơ hội để cho những người khác thể hiện bản lĩnh.

Sàn đấu của Trần Mộng Dao không có thiên tài cấp bậc yêu nghiệt, thế nên chiến đấu kéo dài, diễn ra khá khốc liệt.

Tinh Hồn lặng lẽ đứng quan sát, đột nhiên từ phía đằng sau có tiếng bước chân người bước đến, Tinh Hồn chậm rãi xoay người lại thì nhận ra, nguyên lai là Tần Trọng trưởng lão và Trần y sư.

“Bái kiến Tần tiên bối, Trần y sư.” Tinh Hồn ôm quyền nghi lễ.

“Một chỗ quen biết, không cần hành lễ.” Tần Trọng trưởng lão đối với Tinh Hồn thuận mắt, tuy rằng hắn trước đây đánh trọng thương đệ tử Ngân Nguyệt Hải đường, nhưng nguyên nhân là do đệ tử Ngân Nguyệt Hải đường kiếm chuyện, Tần Trọng trưởng lão lại không phải là người không

biết phân biệt phải trái, mù quáng bảo vệ đệ tử Hải đường, vì vậy không hề chấp nhất với Tinh Hồn.

“Người, nguyên lai lại ẩn giấu thực lực sâu đến như vậy, xem ra trước đây là người cố ý chui vào trong bụng Thiết Giáp Cự Sa.” Tần Trọng trưởng lão lại nói, bên trong giọng điệu thoáng qua một tia tiếu ý.

“Ngày đó quả thật là ta mang trọng thương, bất đắc dĩ mới phải chui vào bụng quái ngư để trốn thoát, lại may mắn được Tần tiên bối tương trợ, được Trần y sư dùng thần dược giúp ta khôi phục vết thương, những chuyện này, ta trong lòng nhớ kỹ.” Ngữ điệu của hắn rất khách khí.

“Ồ, thì ra người nhận ra chuyện đó.” Trần y sư ồ lên một tiếng ngạc nhiên.

“Đối với y đạo có chút nghiên cứu, vì vậy nhận ra được.” Tinh Hồn không che dấu đáp.

Thấy vậy, Trần y sư gật đầu, ho khan một tiếng, nói tiếp: “Khụ khụ, đã vậy ta cũng nói thẳng, mặc dù là chỗ quen biết, nhưng mà đan dược ta cho người dùng tài liệu rất trân quý, luyện ra một lò tiêu hao tài nguyên rất nhiều, tại Hải đường không phải người nào cũng được sử dụng loại đan dược đó.”

Dụng tâm của Trần y sư, Tinh Hồn hơi hơi minh bạch. “Đan quý tự nhiên tài liệu quý, trên con đường tu hành, ta cũng không muốn phải lưu lại vướng mắc, thế này đi, Trần y sư, có thể để cho ta đáp lại phần nhân tình này?”

“Có thể, nhưng còn phải xem người đáp lại như thế nào?” Trần y sư cười cười.

Suy nghĩ một lúc, Tinh Hồn chợt nói. “Luyện Dược sư thứ cần nhất, một là đan phương, hai là tài liệu luyện dược, đây là hai thứ mà họ trân quý

nhất. Đan phương thì ta không có, nhưng tài liệu thì trên người có một chút. Không biết đan dược mà Trần y sư cho ta sử dụng bao gồm những loại tài liệu này, nếu có thể, ta sẽ đáp lễ mười lò đan dược.”

“Mười lò?” Trần y sư không kìm được thốt lên một tiếng. “Người cũng thật hào phóng, có biết đan dược tài liệu trân quý đến như thế nào không mà dám mạnh miệng như vậy?” Trong ngữ điệu của Trần y sư hơi có không tin tưởng.

Tài liệu để luyện chế ra Dưỡng Linh đan, hẳn phải nhờ người tìm kiếm từ Loạn Tiên Hải cho đến tận lục địa, tiêu hao không dưới vài năm mới có khả năng khai được vài lò. Vậy mà Tinh Hồn một hơi khẳng định đáp lễ cho hẳn mười lò, dĩ nhiên là không nguyện ý tin tưởng rồi.

Đoán được tâm tư của Trần y sư, Tinh Hồn cũng không nổi giận. Hắn dám mở miệng, tự nhiên là nắm chắc vài phần. Thứ nhất, hắn có bảo khố của Thần Thiết môn, bảo khố bên trong có một vài đan phương, nhưng đan phương trân quý, không có khả năng thì tận lực không bại lộ, vậy nên sử dụng dược liệu để trả thì thích hợp hơn. Tòa nhà chứa đan dược, không chỉ có đan dược mà còn có rất nhiều tài liệu để luyện dược, số lượng không nhỏ, bên trong hẳn là có tài liệu thích hợp để luyện chế Dưỡng Linh đan; thứ hai, với khả năng của Huyết Luân hộ pháp, giúp hắn tìm kiếm tài liệu luyện chế Dưỡng Linh đan hoàn toàn nằm trong khả năng, vì vậy Tinh Hồn mới sáng khoái đáp ứng.

“Trần y sư an tâm, ta nói được thì sẽ làm được.” Tinh Hồn ngữ điệu tự tin.

Thấy vậy, mặc dù vẫn giữ y nguyên nghi hoặc, nhưng thấy Tinh Hồn tự tin như vậy, từ chối thì lại không nỡ, Trần y sư hít vào một hơi rồi nói: “Thấy người thành tâm muốn trả lại nhân tình, ta cũng không làm khó người, không cần đến mười lò, người chỉ cần kiếm đủ tài liệu cho năm lò là

được rồi, bên trong đây là tài liệu luyện chế Dưỡng Linh đan, ta đã phục chế lại, người theo đó mà tìm rồi gửi đến Ngân Nguyệt Hải đường.”

Vừa nói, Trần y sư vừa phục chế lại tài liệu vào một cái ngọc giản rồi đưa cho Tinh Hồn. Nhận lấy ngọc giản, tạm thời chưa cần quan sát, đem ngọc giản cất vào trong người, sau đó lại quay sang Tần Trọng trưởng lão, dĩ nhiên, hắn cũng muốn đáp trả lại nhân tình cho Tần Trọng trưởng lão.

Phát hiện ra ý đồ, Tần Trọng trưởng lão liền cười ôn hòa: “Không cần, khi đó lão phu chỉ tiện tay mà làm, vả lại, với khả năng của người, chỉ sợ lão phu cũng đã nhiều chuyện, không cần lão phu ra tay, người cũng tự thoát được.”

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 295: Ta Sẽ Đến Tìm Nàng...

“Khi đó ta trọng thương là thật, có thể ta sẽ xử lý được dù tiền bối không ra tay, thế nhưng sẽ không có khả năng khôi phục nhanh như hiện tại, thậm chí có khả năng bị hải tặc tập kích. Loạn Tiên Hải là nơi thường xuyên phát sinh chiến đấu, không có gì là không xảy ra cả.” Thế hiện ra thái độ chân thành, thế là Tần Trọng trưởng lão đành không thể từ chối nữa.

“Người kiên quyết như vậy, lão phu liền không muốn nói thêm. Lão phu chỉ có một cái yêu cầu, ngày sau nếu như có nhìn thấy đệ tử Ngân Nguyệt Hải đường gặp nguy hiểm, hy vọng người sẽ xuất thủ tương trợ.”

“Ta sẽ tận lực, thế nhưng không phải lúc nào ta cũng có thể tương trợ.” Tinh Hồn gật đầu đồng ý.

“Ba lần... nhiều đó là đủ rồi.” Suy ngẫm một lúc, Tần Trọng trưởng lão liền nói tiếp.

Ba lần tương trợ đệ tử Ngân Nguyệt Hải đường, con số này không quá lớn, hiện tại cũng đang ở tại Loạn Tiên Hải tu hành, vậy nên hẳn không do dự gật đầu, như vậy liền coi như nửa bước trả nhân tình cho Tần Trọng trưởng lão, chỉ còn lại một người nữa mà thôi.

Vừa lúc đó, từ phía sàn đấu vang lên âm thanh tiếng chuông, đó chính là âm thanh báo hiệu cho trận quần chiến kết thúc, sàn đấu đã định được kết quả.

Tinh Hồn, Tần Trọng trưởng lão và Trần y sư không hẹn mà cùng ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy trên sàn đấu, một bóng dáng xinh đẹp mong manh nhưng không kém phần thể lương, cái bóng dáng đó chính là Trần Mộng Dao, rốt cuộc sau nửa canh giờ quyết chiến khốc liệt, nàng chính là người trụ vững cuối cùng.

“Thật tốt, Trần Mộng Dao tiến vào hạng ba trăm.” Tần Trọng trưởng lão không nhịn được khen ngợi một tiếng.

Ngân Nguyệt Hải đường là một trong bốn thế lực tồn tại mạnh mẽ tại Loạn Tiên Hải, thế nên khi đến đây, Tần Trọng trưởng lão nội tâm khá tự tin với đám đệ tử được lựa chọn tham dự Tinh Vương Chiến, thế nhưng không ngờ trên Tinh Vương Chiến xuất hiện rất nhiều gã thiên tài khác, chiến lực và kinh nghiệm chiến đấu rất cao. Số lượng đệ tử Ngân Nguyệt Hải đường bị loại cho đến thời điểm hiện tại không hề ít, đến nay chỉ có mười người tiến vào hạng ba trăm mà thôi.

Thêm một người là thêm một tia hy vọng để cho Ngân Nguyệt Hải đường thêm phát dương quang đại.

Trần y sư trong mắt cũng lộ vẻ hài lòng, mặc dù hay bồn chồn, thế nhưng đó chính là nữ nhi của hắn, nữ nhi mình tiến vào hạng ba trăm, trong lòng làm sao không vui.

Trọng tài sau khi tuyên bố Trần Mộng Dao thắng cuộc, đặt tư cách tiến vào hạng ba trăm thì nàng liền rời khỏi sàn đấu.

Nhìn bộ dạng của nàng lúc này có chút thể lương, sắc mặt thiếu huyết sắc, biểu lộ tinh thần mệt mỏi do tiêu hao quá độ, trên cơ thể y phục một vài chỗ bị rách ra, để lộ bên trong làn da trắng nuột hơi bị xây xát.

“Chết tiệt, tên trời đánh nào không biết thương hoa tiếc ngọc, khiến cho Dao nhi bị tổn thương nhường này, lại đây, để vi phụ xem xét vết thương.” Trần y sư trong lòng vui mừng, thế nhưng nhiều hơn là lo lắng cho Trần Mộng Dao, miệng chửi xéo những kẻ trên sàn đấu khiến cho Trần Mộng Dao thụ thương.

Mấy người khác xung quanh nghe thấy, ánh mắt nhìn Trần y sư giễu một cái. Muốn trên sàn đấu không thụ thương, trừ khi là siêu cấp yêu nghiệt quét ngang toàn bộ mới có khả năng, mà con gái người không có đạt đến cấp bậc yêu nghiệt đó, mấy người khác cũng đâu phải ăn chay, tội gì không đi đánh con gái người?

Mà con gái yêu quý như hoa như ngọc nhà người, trên sàn đấu xuất thủ so với người ta còn muốn nặng tay hơn, có hay không muốn cho người khác công bằng đây, lại còn ở đó chửi rủa người khác.

“Phụ thân, ta không sao, nghỉ ngơi một hồi là khôi phục lại ngay.” Mà Trần Mộng Dao trong phút chốc cũng không thừa nhận được sự quan tâm này của Trần y sư, trong trí nhớ của nàng, tên phụ thân này không tìm cơ hội để chọc ghẹo, dìm nàng xuống thì nàng đã quỳ gối cảm ơn trời phật, bây giờ lại đi quan tâm nàng đến như vậy.

“Vi phụ cũng chỉ lo lắng, nếu người có vấn đề gì thì mẫu thân của người liền cạo đầu vi phụ mất. Vi phụ cũng không muốn vì người mà xuất gia sớm, vi phụ còn rất trẻ và đẹp trai à.” Trần y sư thở dài một tiếng, chậm rãi giải thích.

Quả nhiên, gã phụ thân này cũng chỉ nghĩ về bản thân của mình trước mà thôi.

Nghe xong Trần y sư giải thích, thiếu chút nữa Trần Mộng Dao đã thổ huyết ngay tại chỗ, nói chuyện với phụ thân, so với chiến đấu khốc liệt trên

sàn đấu thì thê thảm hơn gấp mấy lần, mà đằng này nàng lại không thể nào phản ứng lại, đúng là chọc người ta tức chết đây mà.

“Con gái người chiến đấu thụ thương, người còn đứng đó trêu ghẹo.”
Tần Trọng trưởng lão thần sắc nghiêm lên, trừng mắt Trần y sư một cái.

Chỉ thấy Trần y sư cười trừ ha ha rồi nói: “Thói quen, mỗi lần nhìn thấy Dao nhi là lại không kiềm được, ha ha...”

Đối với Trần y sư, cả Tần Trọng trưởng lão và Trần Mộng Dao đều quen thuộc tính, vậy nên chỉ có thể lắc đầu thầm nghĩ sao lão thiên không để thiên lôi gõ cho lão phụ thân xấu tính này một búa.

Bỗng nhiên lúc đó, từ đằng sau, bóng dáng Tinh Hồn in lên trong đôi mắt tuyệt đẹp của nàng. Hắn bước tới đứng cách nàng khoảng hai ba thước, gương mặt lãnh đạm vô cảm, đôi mắt vô thần, miệng mở ra nói: “Chúc mừng đã chiến thắng.”

Một cơn gió bỗng nhiên thổi đến, lướt qua mái tóc màu xanh lam tựa như làn thu thủy, mang theo hương thơm nhẹ nhàng mà mê ly xộc vào mũi Tinh Hồn. Mặc dù sắc mặt tái nhợt, tinh thần mệt mỏi, nhưng nó không hề khiến cho Trần Mộng Dao bớt đi sự xinh đẹp của nàng, ngược lại càng thêm mong manh như sương sớm, chỉ hận không thể ôm nàng vào lòng, vì nàng mà liều mình bảo vệ.

Trần Mộng Dao gương mặt ngạc nhiên, có lẽ là không ngờ đến, Tinh Hồn lại đến đây quan sát trận chiến của mình.

Đứng đối diện với Tinh Hồn, Trần Mộng Dao gương mặt nở một nụ cười mỉm, tuy đôi môi hồng chỉ hơi nhếch lên, thế nhưng phản phát như ánh mặt trời buổi sáng sớm, khiến cho người ta quyến luyến mãi không quên. “May mắn chiến thắng.”

Trần Mộng Dao khiêm tốn đáp.

Trần y sư nhìn nàng thái độ với Tinh Hồn, trong lòng thở dài một tiếng, tại sao con gái lại không có thái độ này với mình chứ, cổ nhân nói không sai mà, con gái lớn không dùng được.

“Người là đi ngang qua đây?” Bất giác trong đầu thoáng qua suy nghĩ, nàng liền hỏi.

“Không, ta đến đây quan sát từ đầu, cùng với hai vị tiền bối.”

“Vậ à!” Nụ cười trên miệng nàng càng thêm đẹp hơn. Trong đầu nàng suy nghĩ, hẳn chỉ là vô tình đi ngang qua, thấy nàng chiến thắng nên mới đến chúc mừng, có điều như vậy cũng khiến cho nàng trong lòng vui vẻ rồi, thế nhưng hẳn lại quan sát từ đầu, không hiểu sao trong lòng cảm giác bồn loạn nổi lên, hai bên mang tai bất giác đỏ lên một tầng hồng hào.

“Có lẽ nàng đã mệt, nghỉ ngơi thật tốt, ta sẽ đến tìm nàng.” Tinh Hồn lại nói, sau đó hẳn hướng Tần Trọng trưởng lão và Trần y sư hành lễ, cuối cùng xoay người rời khỏi đây.

Trần Mộng Dao nhìn theo bóng lưng hẳn rời đi, cảm giác kỳ lạ càng thêm khoáy động tâm trí, khiến cho nàng không cách nào yên tĩnh được.

Tìm đến nàng? Hẳn thực sự nói muốn tìm nàng sao? Càng nghĩ, Trần Mộng Dao gương mặt càng thêm đỏ ửng lên.

Không biết từ khi nào, mỗi lần nhìn thấy bóng dáng của hẳn là trong lòng lại xuất hiện cảm giác kỳ lạ này. Chính nàng cũng không hiểu tại sao, một gã lạnh lùng ít nói, so với cục đá di động thì không có bao nhiêu khác biệt lại khiến cho nàng bị hấp dẫn đến như vậy, không lẽ là do từng trông thấy sự cô độc của hẳn? Chính nàng cũng không hiểu rõ, nhưng đều không quan trọng, bởi vì chỉ cần được gặp hẳn thì tất cả đều không quan trọng nữa.

“Nữ nhi ngốc nghếch của ta, chỉ sợ bị tên đó hút hồn mất rồi.” Một bên quan sát, Trần y sư thở dài một tiếng, bên trong ngữ điệu có ai oán, nhiều hơn là một sự lo lắng.

Tân Trọng trưởng lão không nói gì, bất quá suy nghĩ trong đầu, không hện mà cũng giống hệt như Trần y sư, vì Trần Mộng Dao mà lo lắng.

“Haizz, có cơ hội, ta liền nói với nó vậy.” Lại một tiếng thở dài, Trần y sư nhìn bộ dạng như đang mừng thầm của nữ nhi mình, rồi lại nhìn bóng lưng của Tinh Hồn đang dần dần khuất bóng kia, bên trong không giấu giếm một tia tức giận, khẽ nói: “Hắn dám làm nữ nhi của ta buồn, liền không yên với ta đâu.”

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Tinh Vương Chiến, trận đấu này kết thúc thì trận đấu khác được cho bắt đầu, theo tiến độ này, có lẽ qua hết ngày hôm sau thì sẽ tìm được ba trăm người mạnh nhất.

Trận chiến của hai đệ tử còn lại của Huyết Luân hộ pháp, chính là Tào Tuyết Dương và Mộ Ngọc sớm đã kết thúc. Cả hai đều thực lực mạnh mẽ, được đích thân Huyết Luân hộ pháp chỉ điểm tu luyện, đối thủ của bọn họ không phải thiên tài cấp bậc yêu nghiệt, vậy nên không mất quá nhiều thời gian để giành chiến thắng.

Mộ Ngọc có lẽ không ưa thích Lục Phong và Tinh Hồn, vậy nên trận chiến kết thúc thì hắn sớm quay trở lại phủ đệ để nghỉ ngơi, còn Tào Tuyết Dương thì quay trở lại địa điểm quan sát từ trước.

Khi nàng trở về, trên tay nàng đang ôm một đầu sủng thú màu vàng, trông hình dạng có hơi giống với một con chó con với đôi mắt long lanh, sau lưng mọc ra một đôi cánh thật nhỏ nhỏ, cơ thể thì béo tròn núc ních mỡ, tổng thể đáng yêu vô cùng.

Nữ nhân ưa thích những gì đẹp đẽ và đáng yêu, mà con chó con này đích thị là rất dễ thương, chí ít là đối với nữ tử.

Bất quá, nếu như là nam nhân khác nhìn vào, chỉ sợ hận không thể cùng với con chó con này liều mạng một trận à.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 296: Con Chó Con Này Có Vấn Đề...

Con chó con này, đích thị chính là Tiểu Ứng Long, được đại mỹ nhân ôm bế vào người, với bản tính của nó như thế nào chịu ngồi yên một chỗ, đầu thì gối vào đôi bình phong từ lo vừa mềm mại, hai lỗ mũi nở to ra hết cỡ, chậm rãi tận hưởng hương thơm ngọt ngào quyến rũ từ thân thể Tào Tuyết Dương, hai bàn tay cũng không chịu để yên, lợi dụng lúc Tào Tuyết Dương sơ hở mà sờ soạt.

Trong mắt của Tào Tuyết Dương, Tiểu Ứng Long vô cùng dễ thương, mỗi lần nàng nhìn nó là nó liền dùng đôi mắt long lanh nhìn lại nàng, đáng yêu hết nấc, nhưng nàng nào biết, đằng sau gương mặt ngây thơ như thiên thần là một con dâm long?

“Chúc mừng nhị sư tỷ chiến thắng trở về, ủa mà... con chó con này ở đâu ra thế?” Trông thấy Tào Tuyết Dương, Lục Phong biểu cảm tươi cười, ôm quyền chúc mừng, đột nhiên nhìn thấy trên tay Tào Tuyết Dương đang ôm một con chó con béo tròn, không nhịn được liền hỏi.

Tiểu Ứng Long nghe thấy, trong ánh mắt hiện lên một tia lửa giận, trong bụng thầm mắng: “Chó bà nội người, bốn long anh minh thần tuấn, ngọc thụ lâm phong, chỗ nào giống mấy con tiểu cầu hạ đẳng.” Bất quá, lúc này đang ở trong vòng tay, được Tào Tuyết Dương cưng nựng như trứng mỏng, vậy nên Tiểu Ứng Long trong bụng tạm thời chỉ ghi nhớ kỹ gương

mặt của Lục Phong, đợi sau này có cơ hội liền hồ tên nhóc con này một phá cho biết mặt.

Nghe Lục Phong hỏi, Tào Tuyết Dương vừa nhẹ nhàng xoa đầu Tiểu Ứng Long, gương mặt kiều mị lộ ra sự ưa thích, mỉm cười phong tình nói: “Lúc từ sàn đấu đi xuống, ta vô tình nhìn thấy nó ở một góc tường, trông giống như bị lạc chủ, vì vậy mới bắt nó lại.”

“Ra là vậy, mà sao đệ cứ thấy con chó này hơi là lạ...” Lục Phong gật đầu, ánh mắt lại nhìn kỹ Tiểu Ứng Long, ánh mắt lộ ra vẻ nghi hoặc, cảm thấy có gì đó rất không đúng ở đây.

“Ta cũng thấy vậy, chắc có lẽ là một loại dị thú thuộc về lang tộc biến dị nên mới bị trui lông, sau này lớn lên có lẽ sẽ khác biệt.” Vừa nói, Tào Tuyết Dương hai bàn tay ngọc nhẹ nhàng ôm bụng Tiểu Ứng Long giơ lên phía trước, trong mắt nàng lúc này Tiểu Ứng Long như một báu vật sáng lấp lánh không gì sánh được, yêu thích cực kỳ, đôi môi nở nụ cười tuyệt đẹp, trong ánh mắt thoáng qua một tia chờ mong, thanh âm tiếp tục: “Bất quá, nếu như nó cứ mãi như thế này thì tốt quá.”

Dứt lời, Tào Tuyết Dương liền đưa sát Tiểu Ứng Long áp vào mặt, rồi sau đó đặt đôi môi mềm hôn lên gương mặt béo tròn đầy mỡ của nó.

Được mỹ nữ hôn lên mặt, Tiểu Ứng Long trong bụng tràn ngập sự đắc ý, bỗng nhiên nó liếc mắt nhìn Lục Phong đối diện, trên gương mặt bỗng nhiên nở nụ cười thâm tà khiêu khích, để lộ hàm răng sáng bóng, đồng thời bàn tay giơ lên, bàn tay nắm lại chỉ để lại ngón giữa hướng về phía Lục Phong, tựa như muốn nói: “Người cảm thấy lạ thì mặc kệ mi, có ngon thì nhào vô kiểm ăn.”

Lục Phong gương mặt tối sầm xuống, rốt cuộc nó cũng biết được cảm giác kỳ lạ này ở đâu rồi, nguyên lai thì ra là một con chó con cực kỳ thâm dâng, lại còn biết khiêu khích người ta nữa.

“Nhị sư tỷ, con chó con này có vấn đề.” Lục Phong bất ngờ hô lên một tiếng, dĩ nhiên là Tào Tuyết Dương đang bị Tiểu Ứng Long đâm tà lợi dụng, vì vậy Lục Phong quyết không bỏ qua.

“Có vấn đề? Tứ sư đệ, ta cảm thấy đệ mới có vấn đề đó.” Đôi chân mày như liễu nhượng lên.

Trong lòng Lục Phong than vãn một tiếng, Tào Tuyết Dương cơ hồ đã bị Tiểu Ứng Long mê hoặc mất tiêu rồi, nhìn phản ứng như vậy là đủ biết.

“Nhị sư tỷ, hay là cho ta mượn ôm nó một chút, chỉ một chút thôi, ta lập tức trả lại cho tỷ ngay.” Lục Phong cười trừ một tiếng, sau đó nói.

“Thực sự sẽ không làm gì nó?” Tào Tuyết Dương hơi ôm chặt Tiểu Ứng Long vào trong người, lườm mắt nhìn Lục Phong, bên trong lộ ra sự nghi ngờ.

Chỉ thấy Lục Phong ho khan hai tiếng: “Khụ khụ, sư tỷ yên tâm, ta tuyệt đối không có ý đồ xấu.”

Mặc dù vẫn hơi nghi ngờ, thế nhưng Tào Tuyết Dương vẫn đưa Tiểu Ứng Long cho Lục Phong mượn.

Tiểu Ứng Long lúc đầu định phản ứng, thế nhưng trong đầu lóe lên một tia linh quang, thầm nghĩ đây không phải chính là một cơ hội rất tốt để cho Lục Phong một trận nhớ đời vì cái tội vô lễ với mình sao? Thế là Tiểu Ứng Long làm ra bộ dạng thành thành thật thật, mặc cho Tào Tuyết Dương đưa cho Lục Phong quan sát.

Dĩ nhiên Tào Tuyết Dương sẽ không nghĩ nhiều, nhưng Lục Phong thì lại cảm thấy có gì đó không bình thường đang diễn ra, nhưng không bình thường ở chỗ nào thì hẳn không phát giác ra được.

Nhận lấy Tiểu Ứng Long ôm tới gần quan sát, bỗng nhiên gương mặt của Lục Phong cơ mặt giật giật, trong mắt lộ ra một tia kinh biến, chỉ thấy Tiểu Ứng Long đang nhìn hắn bằng một ánh mắt hình viên đạn, lập lòe hắc quang, gương mặt tối sầm gian trá, miệng cười tà dị.

Lục Phong trong bụng than không tốt, chỉ sợ sắp có biến xảy ra, chỉ hận lúc này không thể đem Tiểu Ứng Long ném vứt ra ngoài, chỉ đáng tiếc Tào Tuyết Dương đang nhìn hắn chăm chăm, chỉ sợ hắn chỉ cần có hành động xấu với Tiểu Ứng Long thôi là nàng liền đem hắn đánh thành đầu heo.

Quả nhiên, không nằm ngoài dự đoán của hắn, Tiểu Ứng Long sau khi rơi vào tay Lục Phong, đột nhiên nó rên lên một tiếng bi thương, âm thanh vô cùng thảm thiết, tựa như bị người ta mổ bụng thọc huyết vậy, mặc dù Lục Phong không hề làm gì nó cả.

“Ặc ặc ặc...” Nếu đã bị gọi là chó thì cứ bắt chước làm chó một phen, nhìn vậy thôi chứ độ mặt dày, lưu manh và dê tiện thì Lục Phong phải gọi Tiểu Ứng Long bằng cụ cố tổ.

Lục Phong biến sắc, cơ thể ngây ra, tựa như biến thành tượng đá, miệng nở nụ cười khó coi, chỉ sợ tai họa rớt xuống đầu rồi.

“Lục... Phong...” Âm thanh tràn ngập băng lãnh vang lên, đem danh tự của Lục Phong kéo dài, chỉ thấy trong không gian ngập tràn mùi vị thuốc súng, sát khí xung thiên, Lục Phong chỉ cảm thấy một luồng hơi lạnh chạy dọc sống lưng, phen này thảm rồi.

“Đợi, đợi đã, đệ không có làm gì nó hết, là nó cố ý...” Không cam tâm, trong bụng thầm nguyên rửa đồ con chó vừa dâm vừa dê tiện, sao trên đời lại có một con chó xấu tính đến như vậy cơ chứ, miệng đồng thời giải thích, nhìn thái độ của Tào Tuyết Dương, phen này không đánh hắn thành đầu heo mới là chuyện lạ.

Lợi dụng một giây Lục Phong sơ sẩy, Tiểu Ứng Long với bản lĩnh của nó liền thoát khỏi tay Lục Phong, cố tình tự ngã xuống đất một tiếng thật kêu, kế tiếp không ngừng lăn qua lăn lại, miệng rên ăng ăng, nhìn Lục Phong bằng đôi mắt ngây thơ như đang hỏi vì sao lại đối xử tàn nhẫn với nó, rồi lại nhìn sang Tào Tuyết Dương một cách tràn ngập bi ai.

Bất quá, bi ai lúc này không ai khác ngoài Lục Phong. Diễn xuất của Tiểu Ứng Long thật sự quá mức xuất sắc, giống như đã được chui rèn một cách thuần thục, không sơ hở vào đâu được. Lục Phong lúc này miệng muốn thổ huyết, sao có thể đề tiện đến mức đó, này chính là muốn hố người khác à, giết người không cần đao kiếm.

Đang tức giận, trông thấy cảnh tượng này, Tào Tuyết Dương tức giận như nhân đôi lên, hai bàn tay chụm lại trước mặt, âm thanh bẻ ngón tay vang lên, lọt vào tai Lục Phong chẳng khác gì âm thanh tiếng gọi tử thần.

“Nhị sư tỷ, không phải, thực sự không phải như những gì sư tỷ nghĩ, ta bị oan...” Lục Phong hoảng sợ, gương mặt tái nhợt, vội xua tay giải thích, nó chỉ hận tại sao lại đi chọc một con chó con ranh ma kia để tự rước xuôi xẻo vào người.

Hắn muốn giải thích, nhưng Tiểu Ứng Long chỉ đơn giản là rên rỉ nhẹ một tiếng, thế là bao nhiêu công sức giải thích của Lục Phong liền đổ sông đổ bể cả.

Quá uất hận, Lục Phong triệt để không biết nói gì.

“Đề tiện.” Trong đầu Lục Phong hiện lên hai chữ.

Còn Tiểu Ứng Long, nó lúc này trong bụng tràn ngập vui sướng, chỉ hận không thể cười phá lên một trận cho thống khoái, này thì đi chọc vào ông, ông cho mi nếm mùi lợi hại.

Không cần phải tự mình động tay, ngồi một bên uống trà ăn bánh xem kịch vẫn là nhân sinh thống khoái hơn, cảm giác đi hố người khác mà người khác không làm gì được mình quả thiệt sướng rên người.

Ở bên ngoài hành lang, bóng dáng Tinh Hồn xuất hiện, bỗng nhiên phía trước vang vọng ra âm thanh đánh nhau, lại có tiếng hét thảm, cầu xin tha thứ. Tinh Hồn chân mày nhướng lên, âm thanh này, không phải là của Lục Phong sao? Tên gia hỏa trong ấn tượng của hắn khá bản lĩnh, thế nhưng lại có người để hắn chịu thiệt thòi?

Nghĩ vậy, cước bộ Tinh Hồn gia tăng đi đến trước lối ra vào, đập vào mắt hắn là một cảnh tượng bi thảm khó coi, chỉ thấy Lục Phong đầu tóc tán loạn, gương mặt sưng húp, nhìn rất tàn tạ, mà hung thủ lại chính là Tào Tuyết Dương.

“Tinh Hồn, cứu mạng.” Trông thấy Tinh Hồn, Lục Phong như nhặt được một cọng cỏ cứu mạng, bộ dạng thảm hại giơ tay cầu cứu.

Thế nhưng đã bị Tào Tuyết Dương chặn ngang, Tào Tuyết Dương nụ cười tuyệt đẹp nở rộ, cười híp mắt lại nhìn Tinh Hồn, phát phát ánh sáng bao phủ thấy gương mặt kiều diễm của nàng, thanh âm nhẹ nhàng ôn nhu hỏi.

“Tiểu sư đệ, có việc gì không?”

Tinh Hồn đứng ngây ra, nhìn Lục Phong như vậy, không cần nghĩ cũng biết tên gia hỏa này đi chọc giận Tào Tuyết Dương rồi, vì vậy mới bị đánh thành bộ dạng cha mẹ nhận không ra.

Tinh Hồn cũng không muốn bị Lục Phong kéo vào vũng bùn đen, gương mặt thản nhiên đáp: “Nhị sư tỷ, chiến thắng trở về càng thêm lộng lẫy kiều diễm mấy phần. Sư tỷ cứ việc làm chuyện của mình, ta không nhìn thấy gì hết.”

Lục Phong triệt để chết lặng, trên lưng như bị ghim vào mấy mũi kiếm. “Không nghĩa khí.”

Còn Tào Tuyết Dương, nàng tươi cười gật đầu, biểu cảm tựa như rất hài lòng. “Tiểu sư đệ cứ ngồi chơi quan sát, sư tỷ bận chút việc.”

“Sư tỷ cứ tự nhiên, không cần để ý đến ta.”

Nói rồi, Tinh Hồn định xoay người rời đi thì bỗng nhiên nhìn thấy một cái dáng dấp tròn tròn quen thuộc, chính là Tiểu Ứng Long. Hắn ngày hôm nay thả ra nó, để cho nó tự do sinh hoạt tại Kỳ Xà thành, nhưng như thế nào lại xuất hiện ở đây.

Bỗng nhiên trong đầu sáng lên một đạo linh quang, hắn nhìn Tào Tuyết Dương, rồi lại nhìn Lục Phong, cuối cùng nhìn Tiểu Ứng Long đang vẫy tay với hắn nở nụ cười đặc ý thì liền biết được nguyên nhân Lục Phong trở nên thê thảm như vậy, nhất định là bị con rồng mập dê tiện này hố một trận đây mà.

Bị Tinh Hồn nhìn bằng ánh mắt đó, Tiểu Ứng Long chột dạ, quay mặt nhìn đi chỗ khác, miệng chu lên huyết sáo, biểu cảm cứ như mọi chuyện không liên quan gì đến bốn long cả.

Lắc đầu, Tinh Hồn bước tới, thò tay ôm lấy Tiểu Ứng Long rồi đặt lên vai mình. Đối với Lục Phong, Tiểu Ứng Long không chút úy kỵ lừa hắn một trận, nhưng với Tinh Hồn, Tiểu Ứng Long lại không dám làm chuyện xấu, bởi nó biết sát tinh này rất lãnh huyết, cho nó mười lá gan cũng không dám hố tên sát tinh này.

Trông thấy Tiểu Ứng Long thái độ thành thành thật thật ngồi trên vai Tinh Hồn, thoát trông như đã quen thuộc chuyện này, Tào Tuyết Dương mắt lộ vẻ ngạc nhiên, chợt hỏi: “Tiểu sư đệ, con chó con này là sủng vật của sư đệ?”

Chó con? Tinh Hồn nội tâm ngẩn ra, con rồng mập này rất ngạo mạn, bình thường cả hăn cũng không thể gọi nó như thế à. Bất giác nhớ ra, con rồng mập này bản tính thâm tà, lại rất đại gái, thế nên mới để yên như không nghe thấy.

Nghe thấy nàng hỏi, Tinh Hồn nhìn qua Tiểu Ứng Long, sau đó gật đầu: “Có thể coi là vậy.”

Có thể? Tào Tuyết Dương nghi hoặc, cũng không buồn bận tâm đến Lục Phong nữa, thành ra cho hăn một cơ hội bò đi chỗ khác tránh né.

“Ta thấy nó bị lạc, thế nên liền có ý định đem nó về nuôi. Mà tên của nó là gì thế?”

“Tên của nó...” Tinh Hồn ngập ngừng, từ trước đến giờ hăn cũng không biết tên của Tiểu Ứng Long là gì, miệng gọi rồng mập đã quen, thế nên nhất thời không biết phải trả lời như thế nào.

Tiểu Ứng Long nhìn Tinh Hồn khinh bỉ, ý như muốn nói, chủ nhân gì như hạch.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 297: Tuyệt Sắc Nam Nhân

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 297: Tuyệt sắc nam nhân

“Nó gọi là Tiểu Long.” Nhất thời không nghĩ ra được gì, Tinh Hồn bèn đặt đại cho Tiểu Ứng Long một cái tên.

“Tiểu Long?” Tào Tuyết Dương nội tâm nghi hoặc, nhưng cũng không đặt tâm suy nghĩ quá nhiều, nhìn Tiểu Ứng Long bằng đôi mắt yêu thích.

“Tiểu sư đệ, hay là tặng nó cho ta được không?” Nữ nhân yêu thích những thứ gì đáng yêu và đẹp dễ, mà Tiểu Long, mặc dù tính cách nó thâm tà và đê tiện, nhưng không thể phủ nhận một chuyện, đó chính là đích thực nó cực kỳ đáng yêu. Thân thể nhỏ nhắn béo tròn, gương mặt núc ních, đôi mắt to tròn long lanh, chỉ cần nó gãi đầu một cái thôi cũng đủ khiến cho bất kỳ thiếu nữ nào cũng đều rụng nụ.

Đây không phải là lần đầu tiên có người muốn hỏi xin Tiểu Long, trước đây, nữ đệ tử Tuyên Vũ môn, tên gọi là Yên Nhiên cũng từng hỏi mua Tiểu Long từ hắc, dĩ nhiên là đó hắc đã thẳng thừng từ chối.

Lần này cũng không ngoại lệ, cho dù Tào Tuyết Dương đối xử tốt với hắc, hắc cũng không thể giao tặng Tiểu Long cho nàng được.

“Nhị sư tử thứ lỗi, Tiểu Long không thể đem tặng được.”

Nghe câu trả lời từ hăn, Tào Tuyết Dương trên gương mặt xuất hiện sự hụt hẫng thấy rõ, biểu cảm xui lơ mất hết sức sống. Nếu như người khác trông thấy, chỉ sợ sẽ liều mạng với Tinh Hồn một trận, như thế nào lại cự tuyệt một nữ nhân tuyệt trần kiều diễm như thế này chứ?

Nhưng Tinh Hồn, với tính cách của hăn, hăn sẽ không quan tâm đến Tào Tuyết Dương nghĩ gì ở trong lòng, càng không quan tâm người khác nghĩ về hăn như thế nào, bởi hết thảy đều không quan trọng.

Chỉ là, bây giờ hăn đang mang danh nghĩa đệ tử Địa Ngục môn, hăn và Tào Tuyết Dương lại cùng một chi đệ tử, nếu như cứ như vậy cự tuyệt, chỉ sợ quan hệ sẽ phai nhạt, đối với hăn không có một chút lợi ích nào, vì vậy, hăn lại tiếp tục.

“Bất quá, nhị sư tử có thể kiếm Tiểu Long để chơi đùa bất kỳ lúc nào cũng được.”

“Tiểu sư đệ, người nói thật sao?” Vốn rất hụt hẫng, thế nhưng câu sau của Tinh Hồn khiến cho Tào Tuyết Dương tinh thần khôi phục tám chín phần.

Chỉ thấy nàng áp sát vào người hăn, gương mặt của nàng mặc dù ẩn đằng sau tấm vải lụa, thế nhưng bất luận nhìn cách nào cũng nhận ra được, gương mặt đằng sau tấm vải tuyệt đối là một trân phẩm, kiều diễm không chút tỳ vết.

Mái tóc mang theo hương thơm dịu dàng ngọt ngào xộc vào mũi hăn, cùng với đôi mắt long lanh như sương sớm bị ánh thái dương chiếu xuyên qua, quả thật sát thương đối với người khác giới rất lớn, bất quá với một tên đầu gỗ thờ ơ với mị lực như Tinh Hồn, có đẹp hơn nữa, mị lực hơn nữa cũng không có tác dụng.

Có điều hăn không thường thức, nhưng Tiểu Long ngồi trên vai hăn thì gác, chỉ thấy gương mặt tròn như cái bánh bao của nó trơ ra, đôi mắt như bị hút hồn, hai bên mép miệng nước miếng chảy xuống, nhìn Tào Tuyết Dương một cách thèm thuồng.

Tinh Hồn gật đầu, Tào Tuyết Dương hô lên một tiếng sung sướng, sau đó không đợi Tinh Hồn phản ứng như thế nào, nàng liền nhanh tay chụp lấy Tiểu Ưng Long: “Tiểu sư đệ, ta mượn Tiểu Long đi chơi một lát. Yên tâm, ta sẽ trả lại Tiểu Long nguyên vẹn cho người.”

Nói xong, Tào Tuyết Dương liền mang Tiểu Long đi mất, để lại đó Tinh Hồn và Lục Phong đang co ro cúm rúm nấp ở góc tường, trên gương mặt vẫn thôi chưa hết vẻ uất hận.

“Tinh Hồn, con chó con đó của huynh thật quá đáng, hại ta thê thảm, suýt chút nữa là bị nhị sư tỷ đánh cho tổ tiên nhận không ra.” Lục Phong nhìn Tinh Hồn mếu máo.

“Ai bảo người đi chọc giận nó, sau này nhìn thấy nó, tốt nhất tránh xa một chút, nó thù dai lắm.”

“Hừ, lần này nó được nhị sư tỷ bảo vệ, lần sau tuyệt đối ta sẽ trả lại nó mối thù này, huynh không được cản ta đó.” Mặc dù bị Tiểu Long hố cho một trận, suýt chút nữa là bị đánh thành đầu heo, thế nhưng Lục Phong vẫn rất hồ báo, không biết sợ là gì.

Tinh Hồn nhìn hăn lắc đầu, thái độ lãnh đạm: “Ta không có ý kiến, muốn trả thù thì tùy người.”

Lục Phong triệt để lặng thinh, đó là sủng thú của người đó, thái độ lạnh nhạt như vậy là ý gì đây? Không hiểu sao trong lòng cứ cảm thấy có gì đó sai sai, cơ mà rốt cuộc hăn vẫn hạ quyết tâm, nhất định phải trả thù Tiểu Long cho bằng được.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Đêm đến, Tinh Vương Chiến hạ tràng để cho khán giả cơ thời gian nghỉ ngơi, đàm luận về mấy trận chiến vừa mới diễn ra. Thể thức quần chiến này, đoán chừng đến khoảng chiều mai là liền chấm dứt.

Ba trăm hạng đầu rốt cuộc đã sắp sửa lộ diện hoàn toàn, tuy rằng không thể biểu trưng hết toàn bộ thiên kiều chi tử mạnh mẽ nhất, nhưng quá nửa đều thuộc về những người thực lực cực mạnh.

Ánh đèn trên Kỳ Xà thành vẫn chưa tắt, từ ngoài đường cho đến bên trong các quán rượu khắp nơi đều có đông người tụ tập ngồi vào luận bàn với nhau, gần như là không có một chỗ trống nào cả.

Trên con đường lớn, một bóng người lặng lẽ hiện ra, ẩn mình trong sự xa hoa lộng lẫy của Kỳ Xà thành, hảnh cứ như vậy lặng lẽ bước đi, tựa hồ bản thân tách biệt với hoàn cảnh xung quanh, mà những người xung quanh cũng không hề phát hiện ra hảnh.

Bóng người đó chính là Tinh Hồn.

Nơi hảnh muốn đến, chính là khách điểm nơi những đệ tử Ngân Nguyệt Hải đường đang nghỉ ngơi tĩnh dưỡng. Hảnh đến đó, bởi vì hôm nay hảnh có hẹn.

Đứng trước khách điểm, người đi hai bên đường, ngẫu nhiên có một vài người nhận ra hảnh, dù sao cái danh đệ tử Huyết Luân hộ pháp cũng rất bắt mắt.

Còn cách cửa vào khách điểm chừng mấy bước chân thì bên trong có một bóng người bước ra, chính là Trần Mộng Dao. Đêm nay, nàng diện một bộ váy màu xanh lam, ánh đèn xung quanh dù rất lộng lẫy, thế nhưng khi Trần Mộng Dao xuất hiện thì tất cả bốn chốc biến thành vật làm nền, để cho vẻ đẹp mong manh không nhiễm bụi trần kia được tô điểm.

Nàng không cần phải trang điểm đậm, chỉ đơn giản kẻ mắt và tô son lên môi, mái tóc xanh lam dính vài chiếc trâm, hết thấy đơn giản như vậy, nhưng vẫn là quá đủ để khiến cho người ta nhớ mãi hình bóng nàng ở trong lòng, tựa hồ khắc cốt铭心.

Tinh Hồn nhìn thấy nàng, hẩn đứng lặng người một giây, tựa hồ như đang thưởng thức vẻ đẹp mong manh kia. Vài giây sau, Trần Mộng Dao trong dòng người cũng đã phát hiện ra Tinh Hồn đang đứng ở đối diện, và hẩn đang nhìn mình chăm chăm.

Gương mặt của Trần Mộng Dao hơi hồng lên một tầng, miệng nở nụ cười, tựa hồ ngại ngùng, sau đó nói: “Người đã đến.”

Tinh Hồn gật đầu, đáp: “Phải, ta đã đến.”

“Có thể đi dạo một lúc với ta không?”

“Có thể.”

Không biết Tinh Hồn đang suy nghĩ điều gì ở trong lòng, nhưng thời điểm hẩn mở miệng đồng ý, Trần Mộng Dao trong bụng dao động cảm xúc lạ kỳ, miệng khẽ ân một tiếng, rồi cả hai hòa vào dòng người tấp nập.

Phía trên tầng cao, Trần y sư ánh mắt âm trầm nhìn xuống, bên trong không giấu một tia lo lắng. Đứng bên cạnh, Tần Trọng trường lão bước đến hỏi. “Người chưa nói gì với Dao nhi?”

Với lịch luyện của Tần Trọng trường lão, làm sao không nhìn ra được Trần Mộng Dao đối với Tinh Hồn phát sinh tình cảm, lão nhận ra thì dĩ nhiên người làm cha như Trần y sư càng thêm minh bạch, bất quá Tinh Hồn đối với Trần Mộng Dao rất lạnh nhạt, mục đích hẩn gặp nàng cũng chỉ để đáp lại ân tình trước đây mà thôi.

Chỉ thấy Trần y sư thở dài một tiếng, khẽ lắc đầu: “Ta định nói, nhưng ngẫm lại có nhiều chuyện có lẽ tự bản thân nó đối diện thì hơn. Mà cũng không rõ Dao nhi thế nào lại bị tiểu tử đó hấp dẫn.”

“Ánh mắt và cảm nhận của nữ tử, dù người là phụ thân của Dao nhi cũng không thể hiểu được. Chỉ hy vọng, đây chỉ là một hồi thoáng qua.”

Trên đường lớn hoa lệ, mặc dù đến đây được một thời gian, cũng đã vài lần dạo chơi trên con phố lớn, thế nhưng cảm giác khi đi chung với Tinh Hồn lại rất khác biệt, cảm giác nao nao khuấy động toàn thân, khiến cho Trần Mộng Dao nụ cười trên môi chưa bao giờ bị tắt đi.

Nhìn con đường lớn này, trong lòng hẳn bất chợt nhớ về một vài hồi ức, chỉ là, hồi ức đó là một hồi thương tâm.

Đột nhiên, bên tai vang vọng một thứ âm thanh du dương, chính là âm thanh của tiếng đàn. Xung quanh âm thanh tiếng cười nói rất nhộn nhịp, cơ hồ muốn lấn áp đi tiếng đàn kia, thế nhưng bằng một cách thần kỳ nào đó, tiếng đàn không hề bị khóa lấp bởi những thứ tạp âm tầm thường kia.

“Đi qua bên kia xem thử.” Tinh Hồn chợt nói, cũng không đợi Trần Mộng Dao, hẳn cước bộ hướng về phía nơi âm thanh xuất hiện, mặc dù không hiểu lắm, thế nhưng Trần Mộng Dao rốt cuộc là vẫn đi theo sau lưng Tinh Hồn.

Nơi cả hai đến là một hồ nước nhỏ, xung quanh ánh đèn lồng nhẹ nhàng tán ra, khiến cho không gian trở nên rất lung linh và huyền ảo.

Trên mặt nước những gợn sóng nhỏ khẽ lăn tăn trôi dạt ra xung quanh, mặt nước phản chiếu lại ánh sáng từ những ngọn đèn lồng treo trên trần nhà chạy dọc xung quanh.

Tại hồ nước này, ngoại trừ hai người bọn họ ra thì có khá đông người cũng đang đứng, dĩ nhiên là để thưởng thức khúc nhạc du dương vang lên

trong đêm.

Không một người nào lên tiếng cả, Tinh Hồn và Trần Mộng Dao xuất hiện mà những người khác không hề phát giác, dĩ nhiên là tâm thần đều đặt vào trong tiếng đàn du dương phản phát một tia đượm buồn.

Cả hai đi chen vào một góc, Tinh Hồn phóng tầm mắt nhìn về phía chủ nhân của tiếng đàn, ở hướng đó, một đạo thân ảnh bạch y xuất hiện, phía trước người hắt là một cây cổ cầm, những ngón tay thon dài tinh tế như bạch ngọc liên tục lướt trên những dây đàn, những sợi tóc đen được chải chuốt tinh tế khẽ lay động trong gió nhẹ, bạch y rung chuyển khe khẽ theo từng hành động của y.

Trần Mộng Dao tất nhiên cũng nhìn thấy thanh niên bạch y kia, in lên trong đôi mắt chim câu của nàng, chỉ thấy người thanh niên bạch y đó ngũ quan cực kỳ tinh xảo, cặp chân mày tinh tế như lá liễu, hàng lông mi cong vuốt mỹ lệ, mỗi một cọng đều nhìn thấy rõ ràng, tuy hắt đôi mắt đã nhắm lại vì nhập tâm, thế nhưng có thể khẳng định được rằng, đôi mắt của hắt nhất định rất đẹp. Cặp môi cũng không dày rộng giống như bao nam nhân khác, trái lại thập phần nhẵn nhụi hồng nhuận, một cặp môi mỏng đến cả nữ tử cũng phải ghen tỵ. Da thịt vốn đã trắng nõn, cộng thêm áo bào như tuyết trên người trợ lực, phản phát y giống như một khối bạch ngọc trên chốn cửu thiên, không chút tỳ vết, cũng không vấy bẩn bởi bụi bặm trần thế. Trên đầu mái tóc dài phiêu linh thả tự do, mỗi một sợi tóc đều như được chăm sóc một cách cẩn thận, so với nữ tử còn muốn mềm mại tuyệt đẹp hơn gấp bội. Nếu không phải trước mặt của hắt phẳng lì, chỉ sợ đã bị người ta nhầm lẫn thành một tuyệt thế mỹ nữ, thế nhưng dù vậy, vẻ đẹp thanh sương của hắt vẫn khiến cho chúng nhân, dù là nam hay nữ đều hít thở không đều, đầu óc trống rỗng, mọi tạp niệm đều biến mất, chỉ còn in lại trong đầu là một bóng ảnh bạch y mà thôi.

Nam tử như vậy, mị lực sát thương so với nữ tử còn muốn khủng khiếp hơn.

Trần Mộng Dao nhìn chăm chăm vào gương mặt tinh tế kia, trong lòng không nhịn được thầm khen một tiếng hoàn mỹ, đây đích thực là một nam tử tuyệt sắc hoàn mỹ, ngay cả nàng khi đứng bên cạnh hẳn chỉ sợ cũng bị vẻ đẹp của hắn lấn áp hoàn toàn, ngay cả trở thành vật làm nền cũng không có khả năng.

Trên đời sao lại có một mỹ nam tử tuyệt trần như vậy?

Hắn đã rất hấp dẫn, mà cầm nghệ của hắn so với dung nhan không hề thua kém, tiếng đàn như dung hòa không gian xung quanh lại với nhau, đưa chúng nhân lạc vào trong mộng cảnh, lại ẩn ẩn bên trong thoáng qua một hồi bi thương, khiến cho trong lòng người ta dâng trào một cảm giác xót xa bi ai.

Chúng nhân đều lặng im để nghe trọn khúc nhạc này, cho đến một lúc, tiếng đàn dần nguôi xuống, cuối cùng chấm dứt.

Khúc nhạc kết thúc, chúng nhân từ trong mộng cảnh bừng tỉnh, ai nấy trên gương mặt vẫn chưa hết bồi hồi, một số người, đặc biệt là nữ nhân trên mặt ửng ửng, tựa hồ bị tiếng đàn làm cho xúc động mà không cầm được nước mắt.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 298: Bạch Trường Cầm

Thời điểm tiếng đàn hoàn toàn ngưng xuống, những người xung quanh bừng tỉnh thì lập tức có âm thanh tiếng vỗ tay vang lên, chỉ trong một nhịp thở ngắn ngủi, âm thanh tiếng vỗ tay liền lan rộng ra, tất cả mọi người đều vì khúc nhạc này không nhận được vỗ tay khen gọi, ngay cả Tinh Hồn cũng không ngoại lệ, hẳn có thể miễn cưỡng xem như là một tên cầm sư, vì vậy đối với nhiều người ở đây càng thêm minh bạch khúc nhạc này hay đến cỡ nào.

“Không hổ là Bạch Trường Cầm, bất luận thiên tư, dung nhan hay cầm nghệ, tất cả đều hoàn mỹ vô khuyết.”

Có người nhìn bạch y nam tử, ngợi khen một tiếng.

“Bạch Trường Cầm?” Tinh Hồn trong đầu lập tức nhận ra danh tự này. Bạch Trường Cầm, Quỷ tông đệ tử, một trong số những thiên kiêu chi tử cấp bậc yêu nghiệt thuộc về Quỷ tông thế hệ này.

Thiên phú của Bạch Trường Cầm cực cao, nghe nói thời điểm hắn sinh ra thì bầu trời xuất hiện dị tượng, thiên không một khúc nhạc hàng lâm, có thiên phượng cửu thiên giáng lâm ngâm nga bay lượn trên bầu trời, mãi đến bảy ngày bảy đêm thì dị tượng mới biến mất.

Thời điểm Bạch Trường Cầm được Quỷ tông sử dụng thiên phú bí để đo lường thiên phú, kết quả thiên phú bí trực tiếp vỡ nát, không thể đo được thiên phú của hắn nằm ở đâu.

Có thể nói, nếu như tại lục địa có Dương Thiên Quân thì Loạn Tiên Hải cũng có một Bạch Trường Cầm, chỉ là nếu thực sự mà nói, so với Dương Thiên Quân thì Bạch Trường Cầm vẫn hơi thua kém.

Dương Thiên Quân chưa đến ngàn năm liền đã độ kiếp Linh Tiên, chính thức bước vào Linh Tiên cảnh cảnh giới, thân hóa chân tiên, mà Bạch Trường Cầm, đến bây giờ chỉ mới bán bộ Linh Tiên mà thôi, còn cách Linh Tiên một bước nữa.

Tuy nhiên, việc Bạch Trường Cầm bước vào Linh Tiên cảnh cơ hồ chỉ là vấn đề thời gian nữa mà thôi.

“Ta trông trên bản xếp hạng của Vượn Tài bảo điểm về những người có khả năng trở thành Tinh Vương Chiến quán quân nhất, không ngờ Bạch Trường Cầm chính là người xếp hạng đầu tiên.”

“Mạnh nhất dưới Linh Tiên cảnh, chỉ sợ Tinh Vương Chiến này, thiên kiêu chi tử khắp nơi đều vì Bạch Trường Cầm mà trở thành vật làm nền.”

“Ngày mai Bạch Trường Cầm sẽ xuất hiện trên sàn đấu thể hiện thực lực, thật là làm cho người ta mong đợi.”

“Chậc chậc, dung nhan yêu nghiệt như vậy lại ở trên thân một gã nam tử, thật đáng tiếc.”

“.....”

Khắp nơi mọi người vỗ tay, không ngừng khen ngợi Bạch Trường Cầm.

Mà lúc này, Bạch Trường Cầm đôi mắt mở ra, đó là một đôi tử mâu to tròn lấp lánh và mỹ lệ, khiến cho người ta trông thấy như bị lạc vào bên trong vậy, gần như tất cả mọi người, dù là nam hay nữ trong lồng ngực trái tim đập nhanh, gương mặt bất giác hơi đỏ lên, trong lòng không nhịn được thầm than hai tiếng yêu nghiệt.

Chỉ thấy Bạch Trường Cầm đôi mỹ mâu quét nhìn quanh, đối với chúng nhân xuất hiện tại đây, cơ hồ không có bao nhiêu ngạc nhiên cả, bất quá khi lướt qua chỗ Tinh Hồn và Trần Mộng Dao thì hơi dừng lại vài giây.

Như phát hiện Bạch Trường Cầm hơi đặt chú ý về phía mình, Trần Mộng Dao bất giác gương mặt đỏ ửng lên, so với thời điểm nói chuyện với Tinh Hồn còn muốn dữ dội hơn, cũng không phải do xuất phát từ tình cảm, mà là theo bản năng, do Bạch Trường Cầm dung nhan yêu nghiệt một cách quá đáng.

Lúc này, từ trong đám người đứng xung quanh, một nữ nhân diễm lệ xuất hiện, âm thanh tiếng vỗ tay từng đôi bàn tay ngọc ngà vang lên, đôi mắt đẹp nhìn Bạch Trường Cầm, từ cái miệng nhỏ âm thanh dễ nghe vang lên: “Một thời gian không gặp, cầm nghệ của người lại thêm bước tiến dài.”

Vạn ánh chú mục hướng về phía nữ tử đó, có người mau chóng nhận ra thân phận của nàng, liền hô lên: “Là Liễu Nguyệt Lan, đệ tử Huyết Kiếm môn.”

Liễu Nguyệt Lan danh tiếng trên Loạn Tiên Hải không hề thấp, là một trong số những nữ đệ tử thiên tư cấp bậc yêu nghiệt, thường được đem đi so sánh với Tào Tuyết Dương, là hai trong số thập đại mỹ nhân Loạn Tiên Hải thế hệ hiện tại, không chỉ có dung nhan tuyệt sắc, mà thực lực còn rất mạnh. Ngày hôm nay, trên sàn đấu, Liễu Nguyệt Yên ngăn ngừ mười nhịp thở quét ngang chín người còn lại, dễ dàng đạt tư cách tiến vào hạng ba trăm người mạnh nhất, không những vậy, xuất thủ cơ hồ khá độc địa.

Bạch Trường Cầm thu lại cổ cầm, đứng thẳng người dậy, mái tóc mềm mại tinh tế cùng bạch y khẽ rung động theo hành động của hắn, chỉ thấy đôi tử mâu hướng về phía Liễu Nguyệt Lan, miệng nở nụ cười ôn nhu: “Liễu tiên tử, đã lâu không gặp, so với trước đây càng thêm tuyệt sắc.”

Giọng nói của Bạch Trường Cầm so với Liễu Nguyệt Yên cơ hồ còn muốn dễ nghe hơn gấp mấy lần, chẳng khác gì âm thanh tiếng phượng minh cả. Liễu Nguyệt Yên gương mặt thoáng chốc hơi ửng hồng lên, trong ánh mắt thoáng qua một tia rung động, không cần đoán cũng biết, chỉ sợ Liễu Nguyệt Yên đối với Bạch Trường Cầm có tình ý.

Tính cách của Liễu Nguyệt Yên, người tại Loạn Tiên Hải đều biết, nhất là những đệ tử Huyết Y môn, so với nam nhân cơ hồ độc ác gấp mấy lần, thường bị người ta gọi là Huyết Nguyệt ma nữ, đủ biết hung danh nàng như thế nào.

Bất quá có tin đồn, mười năm trước Liễu Nguyệt Yên trên đường lịch lãm vô tình bắt gặp Bạch Trường Cầm, Liễu Nguyệt Yên tính cách nóng nảy, lại thấy Bạch Trường Cầm khi đó ẻo lả giống như nữ nhân, thế là hướng Bạch Trường Cầm xuất thủ.

Ai ngờ được, Liễu Nguyệt Nga không những không động được vào vật áo của Bạch Trường Cầm, mà còn bị hắn dễ dàng trấn áp. Chuyện sau đó như thế nào thì không ai biết, chỉ biết rằng từ sau thời gian đó thì Liễu Nguyệt Nga tính cách nóng nảy giảm bớt, mặc dù vẫn hạ thủ tàn độc, nhưng so với trước đây thì tốt hơn rất nhiều.

“Bạch Trường Cầm, rốt cuộc ngươi cũng chịu lộ mặt.” Từ một hướng khác, một giọng nói nghe như tiếng sấm nổ vang trời, kèm theo đó là một cỗ khí tức mạnh mẽ lan tràn ra xung quanh, nhiều người thực lực kém cỏi gương mặt tái nhợt, cấp tốc lùi ra hai bên, tạo thành một con đường nhỏ vừa đủ cho hai ba người đi qua.

Chỉ thấy đứng cuối con đường nhỏ, một bóng người cao ráo, lưng hùm vai hổ, trên người mặt áo phong, để lộ ra một cơ thể cường tráng tràn trề sinh lực, hai bên cánh tay và trước ngực có một vài vết sẹo, dường như là do trước đây trải qua kịch chiến mà thành.

“Là Vân Phi Ưng, Quỷ tông đệ tử, đồng môn của Bạch Trường Cầm.”

“Có lời đồn tại Quỷ tông Vân Phi Ưng và Bạch Trường Cầm từng xảy ra một trận đại chiến, rốt cuộc Vân Phi Ưng bị Bạch Trường Cầm đắc thủ đánh bại, thế là Vân Phi Ưng bèn rời khỏi Quỷ tông một thời gian dài, mãi một năm trước mới phản hồi Quỷ tông.”

“Dường như sau khi Vân Phi Ưng rời khỏi Quỷ tông một thời gian thì Bạch Trường Cầm cũng đồng dạng rời khỏi Quỷ tông, hình như lúc đoàn người Quỷ tông đến Kỳ xà thành thì Bạch Trường Cầm không đi chung, có lẽ là hăn vừa mới đến.”

“Bạch Trường Cầm cũng thật ngạo mạn, chờ đến phút cuối thì mới chịu xuất hiện.”

“Hắc hắc, Vân Phi Ưng và Bạch Trường Cầm hai bên mâu thuẫn, nếu như trên chiến đài gặp nhau, nhất định sẽ rất thú vị.”

“.....”

Bạch Trường Cầm hiện thân, không ngờ lại hấp dẫn nhiều thiên kiều chi tử cấp bậc yêu nghiệt như vậy xuất hiện, những tên này không ai không danh tiếng khắp Loạn Tiên Hải cả.

Có chăng trấn áp những tên này tại Loạn Tiên Hải, cơ hồ chỉ có hai người, một là Ma Luân, hai là nhi tử Địa Ngục giáo giáo chủ Chu Thiên Tử và Hồng Sam tiên tử mà thôi.

Nếu như không xét hai người này, có lẽ danh khí của Bạch Trường Cầm chính là cao nhất. Bạch Trường Cầm khí độ như vậy, chẳng trách lại được Vượn Tài bảo điểm xếp hạng đầu, chính là người có khả năng đạt được Tinh Vương quán quân nhất.

“Vừa mới về đến đây. Vân sư đệ, thực lực lại tiến bộ, xem ra tu luyện Vạn Diệt Ma Thần Quyết đã đột phá.”

“Bạch Trường Cầm, ta không muốn nói nhảm với người. Đến đây là để nói cho người biết, trên Tinh Vương Chiến, ta nhất định sẽ đánh bại người, trở thành người kế thừa chính là Vân Phi Ưng ta, chứ không phải là Bạch Trường Cầm người.”

Gương mặt Vân Phi Ưng hiện ra một cổ ngạo thể bất kham, đã từng thất bại dưới tay Bạch Trường Cầm, hãn ý chí không hề suy sụp, trái ngược lại càng thêm quyết tâm, cảm thấy môi trường Quỷ tông là không đủ, vì vậy hãn mới rời khỏi Quỷ tông một thời gian dài lịch luyện, nhiều lần rơi vào sinh tử nguy cơ, thế nhưng nhờ vậy mà thực lực của hãn càng thêm mạnh mẽ. Đúng như Bạch Trường Cầm nói, Vạn Diệt Ma Thần Quyết mà hãn chủ tu đã đột phá tầng thứ cao hơn, vậy nên hãn mới dám nắm chắc đánh bại Bạch Trường Cầm.

Nói xong, Vân Phi Ưng liền xoay người lại bỏ đi, mặc dù giữa hãn và Bạch Trường Cầm cả hai là đồng môn, nhưng hãn chỉ coi Bạch Trường Cầm là kẻ địch.

Từ đằng sau, âm thanh ôn nhu không bụi trần của Bạch Trường Cầm vọng lại: “Vân sư đệ, trên chiến đài sẽ không lưu tình. Bất quá sự tình đó, ta không hề có ý tứ tranh chấp với người.”

Bạch Trường Cầm như muốn hướng Vân Phi Ưng giải thích chuyện gì đó, bất quá Vân Phi Ưng hừ lạnh một tiếng. “Không cần người nhường, những thứ thuộc về ta, ta sẽ tự mình giữ lấy.”

Trong tầm mắt của chúng nhân, Vân Phi Ưng bóng dáng ngạo nghễ dần biến mất. Trông thấy Vân Phi Ưng, Bạch Trường Cầm miệng nở nụ cười ôn hòa. Một bóng dáng yêu kiều tuyệt đẹp như tranh vẽ lướt đi trên mặt nước, sau đó đáp xuống bên cạnh Bạch Trường Cầm, dĩ nhiên chính là Huyết Nguyệt ma nữ Liễu Nguyệt Yên.

“Bạch Trường Cầm, ta rất nhớ người, thời gian qua người đã đi đâu?” Liễu Nguyệt Yên nhìn hẩn hỏi.

“Chuyện rất dài, có thời gian ta sẽ thuật lại cho tiên tử. Đúng rồi, ta có hẹn với một vài bằng hữu, tiên tử có muốn cùng ta đi gặp bọn họ không?” Bạch Trường Cầm ha ha cười nhẹ, nụ cười phản phát như ánh thái dương ấm áp, trong đôi mắt của Liễu Nguyệt Yên càng thêm mê luyến.

Nam tử ôn nhu như vậy, chẳng trách Liễu Nguyệt Yên say mê như điên đảo, đối với người khác tính cách cộc cằn tàn độc, nhưng đối với Bạch Trường Cầm thái độ khác biệt một trời một vực.

Gương mặt Liễu Nguyệt Yên đỏ hồng lên, đầu hơi gật gật, trông giống như một con mèo con vậy, miệng khẽ ân một tiếng, biểu cảm như sợ Bạch Trường Cầm bỏ lại, không chút thẹn thùng chụp nắm lấy bàn tay của hẩn.

Bạch Trường Cầm cười nhạt, một tay thu lại cổ cầm vào không gian trữ vật, tay kia bị Liễu Nguyệt Yên nắm lại, rồi sau đó cả hai rời khỏi hồ nước này.

Thời điểm khi Bạch Trường Cầm lướt qua vị trí mà Tinh Hồn và Trần Mộng Dao đang đứng, đôi mắt đẹp của hẩn bỗng nhiên nhìn thẳng Tinh Hồn, khóe miệng bỗng nhiên cười mỉm một cái, đầu đồng thời khẽ gật, ý tứ như chào hỏi Tinh Hồn vậy.

Nhìn Bạch Trường Cầm ở một khoảng cách gần như vậy, không gian lại ần ần xuất hiện một mùi hương đặc biệt toát ra từ bạch y của hẩn ta,

phản phát như một vị trích tiên hạ phàm, mỹ mạo như thần, bất kỳ nữ nhân nào cũng phải đổ gục vì vẻ đẹp tuyệt mỹ này.

Phía đằng sau lưng, có người đang di chuyển, vô tình có một người vô ý chạm vào thân thể Trần Mộng Dao, lại đang trong tâm trạng mê mẩn nhắc sắc như một vị thần của Bạch Trường Cầm, thế nên Trần Mộng Dao không tự chủ, miệng khê a một tiếng, thân thể té ngã về phía trước.

Tinh Hồn chân mày nhướng lên, định phản ứng thì phía đằng trước, Bạch Trường Cầm thân thủ cực nhanh đã xuất hiện, hai tay đưa tới đỡ lấy Trần Mộng Dao tựa vào người mình.

“Vị tiên tử này, nàng không bị thương chứ?” Giọng nói ôn nhuận như nước, ngọt ngào như mật vang lên bên tai, Trần Mộng Dao theo bản năng ngẩng đầu lên nhìn, lúc này gương mặt nàng và Bạch Trường Cầm chỉ cách nhau khoảng chừng chưa đến một gang tay, trong đôi mắt in lên gương mặt tuyệt mỹ kia, trái tim trong lòng ngực đập thành thịch liên hồi, thiếu điều như muốn phá vỡ lồng ngực mà bay ra ngoài vậy, trong đầu chỉ còn sót lại duy nhất hình ảnh của Bạch Trường Cầm mà thôi.

Hoàn mỹ vô khuyết, đó chính là kết luận duy nhất trong tâm thức của nàng, trên đời này chưa từng gặp qua một mỹ nam tử nào hoàn mỹ như hắc cả.

“Tiên tử, nàng vẫn ổn chứ?” Bạch Trường Cầm một lần nữa gọi nàng, khiến cho Trần Mộng Dao như từ trong giấc mơ bừng tỉnh. Mị lực thật đáng sợ, trong lòng thầm than, nàng trên miệng nở nụ cười ngại ngùng, không dám nhìn thẳng vào mắt Bạch Trường Cầm nữa, bởi nàng sợ rằng mình một lần nữa sẽ thất thố.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 299: Một Quyên Rơi Xuống Hồ...

Lại thêm trực giác mách bảo cho nàng biết, đang có một đôi mắt lập lòe huyết quang đang nhìn nàng chăm chăm, tựa hồ như muốn ăn tươi nuốt sống nàng vậy, chính là Liễu Nguyệt Yên, nàng lúc nàng sát khí màu đen kịt bay lên làm cho những người xung quanh giật bắn mình, cấp tốc tránh xa ma nữ hung dữ này.

Trần Mộng Dao gương mặt giật giật, cấp tốc rời khỏi vòng tay của Bạch Trường Cầm, lui về phía sau mấy bước đến bên cạnh Tinh Hồn, đồng thời hướng Bạch Trường Cầm, người hơi cúi xuống: “Đa tạ Bạch công tử, là ta nhất thời sơ ý.”

Vừa nói, Trần Mộng Dao ánh mắt hơi nhìn về phía Liễu Nguyệt Yên đứng phía sau lưng Bạch Trường Cầm, nàng ta lúc này trên đầu một sợi hắc tuyến xuất hiện, mái tóc thiếu điều dựng ngược lên, cảm tưởng như Liễu Nguyệt Yên đang ăn giấm chua à.

Ai cũng phát hiện ra không khí đang có mùi giấm chua nồng nặc, chỉ riêng Bạch Trường Cầm là không hề cảm giác được mà thôi. Hắn không chú ý gì đến Liễu Nguyệt Yên đang đứng ở sau lưng mình, ánh mắt nhìn thấy biểu cảm của Trần Mộng Cầm khá đáng yêu, không nhịn được hí mắt cười nhạt một tiếng: “Giúp đỡ nữ tử là chuyện ta nên làm, với cả cũng không do lỗi của tiên tử.”

“Không phải lỗi của cô, nhưng tốt hơn hết vẫn nên chú ý tình huống xung quanh, kéo họa rơi xuống đầu lúc nào không biết.” Liễu Nguyệt Yên không chịu đứng yên một chỗ, thân thể uyển chuyển bước lên phía trước, giống như sợ người khác bắt Bạch Trường Cầm đi mất vậy, lập tức ôm chặt cánh tay của hắn lại, gương mặt hơi xụ xuống, lườm mắt nhìn Trần Mộng Dao, ý bảo đừng hòng tiếp cận Bạch Trường Cầm, Liễu Nguyệt Yên đây chính là muốn đánh dấu chủ quyền.

“Ta... ta biết rồi, đa tạ Liễu cô nương nhắc nhở.” Trần Mộng Dao giật mình, nhìn mục quang của Liễu Nguyệt Yên như bắn ra sấm chớp vậy, thật sự rất đáng sợ.

Bị Liễu Nguyệt Yên ôm lấy cánh tay, Bạch Trường Cầm không tỏ ra tức giận, hắn nhìn Trần Mộng Dao đầy hiếu kỳ, sau đó lại nhìn Liễu Nguyệt Yên, trên đôi môi mỏng mềm mại nở một nụ cười mỉm, mặc dù đôi môi chỉ hơi nhếch lên một chút, thế nhưng trong mắt Liễu Nguyệt Yên, phản phát như từ trên gương mặt Bạch Trường Cầm nở rộ ánh hào quang rực rỡ, chói mắt vô cùng.

Sát khí trên người nàng, chỉ vì một nụ cười nhạt của Bạch Trường Cầm mà tiêu tán không sót lại một tia nào, sát thương quả nhiên rất khủng bố, rất khó thở.

Sau đó, Bạch Trường Cầm lại chuyển mắt nhìn về phía Tinh Hồn, trước đó quan sát, lại thêm hiện tại, hắn có thể khẳng định gã nam tử này là người quen của Trần Mộng Dao, liền chủ động chào hỏi: “Tại hạ Bạch Trường Cầm, vẫn chưa biết cao danh của tiên tử và huynh đài.”

“Ta gọi là Trần Mộng Dao, đệ tử Ngân Nguyệt Hải đường.”

“Tinh Hồn.”

Trần Mộng Dao lịch sự trả lời, còn Tinh Hồn, hắn vờn vờn chỉ nói ra tên của mình, đằng sau không giới thiệu gì thêm.

“Người chính là Tinh Hồn, đệ tử thứ năm của Huyết Luân hộ pháp? Trên sàn đấu xuất thủ đánh lén Trịnh Ngọc Tiêu?” Liễu Nguyệt Yên nhìn Tinh Hồn mở miệng.

Đa số thiên kiêu chi tử cấp bậc yêu nghiệt, bọn hắn rất lười đi quan sát các trận đấu khác, nếu có thì cũng chỉ là tiện đường mà thôi. Tinh Hồn lên sàn đấu ngày đầu tiên, còn Liễu Nguyệt Yên ngày thứ hai mới bắt đầu trận đấu của mình, vì vậy mới không nhận thức được Tinh Hồn. Vừa nghe hắn giới thiệu danh tự, nàng liền thốt lên.

Cũng không phải là do nàng để tâm đến Tinh Hồn, mà là bởi Vô Ngân tán tiên quan hệ đối với Huyết Y môn giao tình không cạn, vậy nên mới nghe được một chút tin tức từ trường bối.

Tinh Hồn thái độ như thường, mặc dù bị Liễu Nguyệt Yên dùng hai từ đánh lén để hạ thấp, thế nhưng hắn lười quan tâm, tùy ý gật đầu, thái độ rất lạnh nhạt.

Hắn thì không để ý đến câu nói của Liễu Nguyệt Yên, thế nhưng Trần Mộng Dao thì khác. Khi Liễu Nguyệt Yên vừa nói xong thì Trần Mộng Dao liền đáp lại: “Là do Trịnh Ngọc Tiêu ngạo mạn cậy tài khinh người nên mới bại trận.”

Trước đó trông thấy Trần Mộng Dao ngã vào người Bạch Trường Cầm, vì vậy thái độ của Liễu Nguyệt Yên đối với Trần Mộng Dao ấn tượng không hề tốt đẹp gì, tính cách của cô gái này cực kỳ nóng nảy, chỉ riêng đối với Bạch Trường Cầm thì nàng mới tỏ ra nhu hòa, còn với người khác thì động một chút là lửa giận ngập trời ngay.

“Hắn rõ ràng là đánh lén, rất nhiều người khi đó trông thấy, người biện hộ cũng vô dụng.”

“Ta không biện hộ, Trịnh Ngọc Tiêu thái độ kiêu ngạo khinh thị đối thủ, rốt cuộc tự ôm lấy thất bại, tài không bằng người lại muốn khoe

khoan.”

“Người có phải muốn kiểm chuyện với bốn tiểu thư, có tin không bốn tiểu thư chém người làm đôi.”

“Là người chủ động kiểm chuyện trước, Liễu Nguyệt Yên, đừng nghĩ ta sợ người...”

“...”

Bạch Trường Cầm và Tinh Hồn cả hai đứng ngây ra, mà người hiếu kỳ nhất chính là Tinh Hồn, thứ nhất không rõ có phải bản thân đắc tội gì với Liễu Nguyệt Yên hay không, chẳng cần quản là nàng vô tình hay cố ý, bằng là người khác, nhất định là sẽ rất tức giận, bị nói xấu ngay trước chỗ đông người như vậy, làm sao không phản nộ? Cũng bởi Tinh Hồn hăn không để ý đến người khác nói gì, trừ phi trực tiếp động vào hăn, còn lại hết thảy đều là gió bay. Thứ hai, không nghĩ đến Trần Mộng Dao phản ứng mạnh như vậy, người bị nói xấu cũng không phải là nàng, giữa hăn và nàng quan hệ không quá thân thiết, chỉ là một hồi giao tình mà thôi, phản ứng của nàng khiến cho hăn ngạc nhiên.

Mùi khói thuốc súng lan ra khắp nơi, lập tức hấp dẫn sự chú ý của mọi người đứng xung quanh, vốn định rời đi, thế nhưng có chuyện hấp dẫn đến như vậy, muốn đi cũng không thể đi được à.

Nhiều người, đặc biệt là mấy tên nam tử, trong lòng càng thêm mong chờ hai nữ nhân xinh đẹp này lao vào đánh nhau, như vậy mới rất đáng xem.

Nếu như chân chính xảy ra chiến đấu, Trần Mộng Dao có lẽ sẽ yếu thế so với Liễu Nguyệt Yên, thế nhưng cũng không được xem thường nàng, có một phụ thân là Luyện Dược sư tài ba, trên người chắc chắn có không ít đan dược lợi hại, do trên sàn đấu không được phép sử dụng ngoại lực nên

Trần Mộng Dao chiến đấu khổ cực, còn bình thường, thủ đoạn của nàng cực kỳ phong phú.

Mặc dù rất muốn không liên can, thế nhưng thứ nhất Trần Mộng Dao cũng tính như một nửa quen biết, vì vậy không thể không bước đến kéo nàng về phía mình trấn an.

“Chuyện nhỏ nhặt, đừng đặt tâm trí quá nhiều.” Trong lòng rất bức xúc tức giận, chỉ là cảm thấy Tinh Hồn hãn không muốn để ý đến, vì vậy nàng khẽ “ân” một tiếng, tuy nhiên ánh mắt nhìn Liễu Nguyệt Yên vẫn rất khó chịu.

Bạch Trường Cầm tự nhiên cũng không đứng ngoài, hãn bước đến muốn trấn an Liễu Nguyệt Yên lại, cũng tại Liễu Nguyệt Yên thường ngày tính tình nóng nảy cộc cằn, khi mà bị Bạch Trường Cầm chạm vào người từ phía sau, theo phản ứng thường ngày, Liễu Nguyệt Yên chuyển người lại, xuất thủ đâm ra một quyền về phía người Bạch Trường Cầm.

“Dám đụng vào bốn tiểu thư... á!”

Khi mà quyền chạm đến người Bạch Trường Cầm thì Liễu Nguyệt Yên mới bất chợt bừng tỉnh, đáng tiếc quyền đã xuất ra khó lòng thu lại kịp, trực tiếp chạm vào thân thể kia.

Ầm...

Có tiếng rên khẽ vang lên, một thân bạch y tao nhã bị đánh bay về phía sau, mà đằng sau lưng rất trống trải, thế nên không có chỗ nào làm điểm tựa, thế là Bạch Trường Cầm bị một quyền của Liễu Nguyệt Yên đánh té ngã xuống hồ.

Mặt nước vốn tĩnh lặng chỉ có chút gợn sóng nhỏ, lập tức bị Bạch Trường Cầm làm cho náo loạn, bọt nước mắt ra xung quanh.

Người được cho là Tinh Vương quán quân không ngờ lại bị một quyền đánh té ngã, không hề có một chút phản ứng nào, bất giác làm cho nhiều người phát sinh nghi ngờ, có hay không Bạch Trường Cầm không hề lợi hại như lời đồn?

Liễu Nguyệt Yên đứng ngây ra như trời trồng, tư thế xuất quyền vẫn giữ nguyên một chỗ, tựa như hóa thành một bức tượng vậy, một cơn gió khẽ thổi qua mang theo vài chiếc lá quạnh hiu, phải đến vài giây sau, Liễu Nguyệt Yên mới có phản ứng.

“Trường Cầm, người có bị thương ở đâu không?” Gương mặt không giấu vẻ hoảng hốt, Liễu Nguyệt Yên cấp tốc chạy về phía hồ nước, ánh mắt lo lắng nhìn xuống, chỉ thấy trên mặt nước một thân bạch y nổi lênh bênh.

“Đây chính là Tinh Vương Chiến đệ nhất nhân, sao ta lại cảm thấy có chút vô dụng nhỉ?”

“Có hay không ai đó thổi phồng tin đồn, Bạch Trường Cầm không hề lợi hại đến mức đó.”

“Ngay cả một quyền của nữ nhân cũng không tiếp nổi, cái gì mà Tinh Vương Chiến đệ nhất nhân, Vượng Tài bảo điểm làm ăn sơ sài quá đáng.”

“Có khi nào là do Liễu Nguyệt Yên quá mạnh, hắc hắc... trông nàng ta thực sự rất bự hân.”

“Hung dữ như vậy, sau này ai dám rước đây. Bạch Trường Cầm số phận đen đủi, như thế nào lại dính vào ma nữ hung hăng cộc cằn này chứ.”

“.....”

“Trong vòng ba nhịp thở, toàn bộ rút hết khỏi đây.”

Trước đó, bọn họ đến đây để thưởng thức tiếng đàn của Bạch Trường Cầm, là một thú vui tao nhã, nhưng so với việc cười nhạo trên nỗi đau của người khác thì chính là một việc khác, vui hơn rất nhiều.

Liễu Nguyệt Yên không phải người câm điếc, há không nghe được bản thân và Bạch Trường Cầm bị đám người kia nói xấu.

Nàng không thích bị người khác nói xấu trước mặt, càng không muốn nghe Bạch Trường Cầm bị nói xấu, vì vậy nên mới giận dữ gầm lên một tiếng.

“Huyết Vệ đâu.”

Trong không gian vang lên âm thanh xẹt xẹt, trong giây lát đột nhiên phía trên mái nhà xuất hiện gần mười bóng người, chỉ thấy những người này trên người mặc dạ hành y phục, dung mạo bị che khuất bởi chiếc mặt nạ màu đỏ. Những người này không hề phát ra khí tức nào cả, tựa như những đạo u linh vậy, thế nhưng lại khiến cho những người đứng xung quanh gương mặt tái nhợt, lộ ra vẻ kinh hoàng.

Huyết Vệ, đây chính là lực lượng tinh anh của Huyết Y môn, mỗi một người trong Huyết Vệ thực lực ít nhất thuộc về Linh Tiên cảnh cảnh giới, khiến cho người ta khiếp sợ không chỉ với tu vi của Huyết Vệ, mà là bởi những Huyết Vệ này căn bản chính là những tử sĩ, một khi đã xuất thủ thì đến chết mới dừng lại, đó mới là chỗ chân chính đáng sợ.

Một tiên giả Linh Tiên cảnh đến chết cũng không chịu buông xuống có bao nhiêu đáng sợ, trong lòng mỗi người ở đây đều biết rõ.

“Cút.”

Liễu Nguyệt Yên lại hét một tiếng nữa, căn bản là không đợi đến ba giây sau, trông thấy Huyết Vệ, ai dám hé miệng cười châm biếm nàng và

Bạch Trường Cầm nữa, cấp tốc nhao nhao bỏ chạy, bắt quá trong lòng tức giận thầm mắng nàng một tiếng.

Tuy nói quy tắc Kỳ Xà thành không cho phép xảy ra chém giết, có điều còn cần phải xem đối tượng là ai. Thủy chung đây vẫn là Loạn Tiên Hải, quy tắc là một cái gì đó rất mơ hồ, nói một cách chính xác thì quy tắc thuộc về kẻ mạnh, và Liễu Nguyệt Yên, Bạch Trường Cầm và Huyết Vệ, bọn họ có sức mạnh. Thậm chí nếu bây giờ Liễu Nguyệt Yên ra lệnh cho Huyết Vệ giết sạch đám người cười nhạo nàng và Bạch Trường Cầm thì Địa Ngục giáo cùng lắm cũng chỉ hướng Huyết Y môn cho một cái công đạo bề nổi mà thôi.

Nhao nhao rời đi hết, thoáng chốc, hồ nước này chỉ còn lại vài bóng người. Bỗng chợt sức nhớ ra Bạch Trường Cầm vẫn nằm lênh bênh trên mặt nước, Liễu Nguyệt Yên cấp tốc sử dụng thân thủ lướt đi trên mặt nước, cánh tay vớ xuống kéo Bạch Trường Cầm ra khỏi hồ nước, sau đó đáp xuống một cách nhẹ nhàng.

Trên gương mặt Liễu Nguyệt Yên vẫn còn chưa bớt đi lo lắng, nhìn chằm chằm Bạch Trường Cầm mà lay: “Trường Cầm, xin lỗi, ta không cố ý làm người bị thương.”

“Khụ khụ, không sao, là ta bất cẩn, không phải lỗi của tiên tử.” Ho lộ khụ vài tiếng, đem nước từ trong miệng nôn ra hết, bộ dạng có chút bi thương. Hắn vốn mặc bạch y, bây giờ bị té ngã xuống hồ nước khiến cho thân thể ướt đầm như chuột lột, bạch y dính vào người, ẩn hiện lập lộ thân thể tràn đầy sinh lực bên trong. Mái tóc dài ướt rũ rượi, một vài sợi tóc dính vào gương mặt hắn, Bạch Trường Cầm sau khi nôn hết nước ra thì quay sang mỉm cười với Liễu Nguyệt Yên thì bất chợt phát hiện, gương mặt của nàng đỏ bừng lên, máu chảy ra từ hai lỗ mũi, còn đôi mắt thì mở to ra hết cỡ, vừa có một tia bắn loạn, lại càng thêm kích thích hưng phấn.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 300: Tình Kiếp...

“Mà hình như, tiên tử bị nội thương.”

“Nội thương? Có à?” Phát giác ra ánh mắt kỳ lạ của Bạch Trường Cầm, đồng thời cảm giác chỗ hai lỗ mũi hơi mát mát bất thường, Liễu Nguyệt Yên đưa tay lên sờ thì mới phát hiện, nguyên lai mình đang bị chảy máu mũi.

Nội thương cái gì chứ? Còn không phải tại người dung nhan quá yêu nghiệt sao. Nhìn bộ dạng của người lúc này, thân thể trắng nõn như bạch ngọc vạn năm, so với nữ tử cơ hồ hấp dẫn gấp vạn lần, bạch y cùng mái tóc đen mượt ẩm ướt dính lên người, phối hợp với gương mặt ngây thơ trong trẻo, đôi tử mâu lấp lánh ánh sao kia, đừng nói là nữ nhân, cơ hồ cả nam tử trông thấy cũng không nhịn được mà xẹt máu mũi, thân dưới nóng lên à.

Trong lòng Liễu Nguyệt Yên thầm hận, không phải bởi Bạch Trường Cầm, mà là hận mấy tên Huyết Vệ, hai người Tinh Hồn và Trần Mộng Dao vẫn còn đang hiện diện ở đây, bằng không, chỉ sợ lúc này Liễu Nguyệt Yên đã nhảy nhào vào người Bạch Trường Cầm và xé hết bạch y của hắn ra rồi.

Cách đó không xa, đứng bên cạnh Tinh Hồn, Trần Mộng Dao trông thấy Bạch Trường Cầm quỵ rũ chết người, mị lực vô song như vậy, chính trong lòng đối với hắn cũng phải ghen tỵ.

Không biết có phải là do bản năng hay không, cơ mà Trần Mộng Dao mặc dù lấy tay che mặt lại, nhưng mấy ngón tay lại mở ra tạo thành mấy khe hở, vừa đủ để nhìn thấy toàn bộ thân thể mị hoặc như tượng tạc kia, hô hấp liên tục không đều.

Tinh Hồn thái độ lãnh đạm như thường, bất chợt nói khẽ: “Đi thôi.”

Dứt lời liền xoay người lại, đối với những chuyện ở đây, là Bạch Trường Cầm phong hoa tuyết đại hay Huyết Nguyệt ma nữ Liễu Nguyệt Yên, hẳn một chút cũng không có hứng thú, tiến vào đây là bởi thưởng thức tiếng đàn mà thôi.

Trần Mộng Dao như giật mình khỏi cơn mê, bất chợt nhớ lại nguyên nhân đi cùng với Tinh Hồn, trong lòng thầm trách bản thân một tiếng, rồi sau đó hướng Bạch Trường Cầm thi lễ: “Bạch công tử, ta đi trước, có cơ hội sẽ gặp lại.”

Nói rồi, nàng liền cất bước đi theo sau Tinh Hồn thì đột nhiên từ phía sau, thanh âm dễ nghe của Bạch Trường Cầm vang vọng lại: “Tinh Hồn, ban nãy Liễu tiên tử không có ý nói xấu huynh, cả ta đồng dạng cũng như vậy, nếu có chỗ không đúng, hy vọng huynh rộng lượng bỏ qua.”

Bạch Trường Cầm là người có khí độ, cảm thấy Liễu Nguyệt Yên đối với Tinh Hồn có chỗ thất lễ, lại hiểu tính cách của nàng, vì vậy hẳn mới thay mặt nàng hướng Tinh Hồn tạ lỗi.

Bất quá, Tinh Hồn sẽ không bởi vì Bạch Trường Cầm mà bước chân dừng lại, từ đằng xa thanh âm truyền đến: “Ta không để ý.”

Bóng dáng Tinh Hồn và Trần Mộng Dao dần khuất đi, phía sau Liễu Nguyệt Yên bước đến gần Bạch Trường Cầm, trong ánh mắt lộ vẻ nghi hoặc, đồng thời ẩn chứa một chút khó chịu: “Tại sao phải hướng hai người đó tạ lỗi chứ? Rõ ràng ta nói không sai, hẳn quả thật nhân lúc Trịnh Ngọc Tiêu lộ ra sơ hở mà xuất thủ đánh lén, lại còn hạ thủ rất tàn độc.”

Liễu Nguyệt Yên trong lòng rất khó chịu, bất quá cũng không phải khó chịu với Tinh Hồn, mà là khó chịu với Trần Mộng Dao, còn Tinh Hồn chỉ là một cái cớ mà thôi.

Chỉ là, Bạch Trường Cầm lại lắc đầu, đối với ý tứ của nàng có chút không đồng ý: “Không cần biết hấn đánh lén hay không đánh lén, Trịnh Ngọc Tiêu bại chính là bại. Tiên tử đừng quên, nơi chúng ta đang đứng là nơi nào, một khắc vênh váo lộ ra sơ hở liền vạn kiếp bất phục, sẽ không có nhiều cơ hội để sửa sai.”

Liễu Nguyệt Yên cúi đầu im lặng, có thể đối với người khác, nàng sẽ phản bác lại, nhưng với Bạch Trường Cầm thì không, tựa hồ những gì phát ra từ miệng hấn đối với nàng chính là chân lí.

Bạch Trường Cầm lúc này không để ý đến biểu cảm của Liễu Nguyệt Yên, ánh mắt nhìn về phương hướng Tinh Hồn rời đi mất, nói tiếp: “Hơn nữa, ta cảm thấy hấn rất mạnh, không giống như tu vi bên ngoài thể hiện ra.”

“Người nói hấn rất mạnh? Bất quá chỉ là một tên nửa bước Địa Tiên mà thôi, có lẽ lợi dụng phương pháp nào đó, hoặc là dựa vào danh khí của Huyết Luân hộ pháp mà thôi. Ta không nhìn thấy trên người hấn có một chỗ đặc biệt nào cả.” Liễu Nguyệt Yên nhướn mày nói.

Chỉ thấy Bạch Trường Cầm khước miệng hơi cong lên một vệt thần bí: “Đó là một loại cảm quan của cầm sư, tiên tử sẽ không hiểu được đâu.”

Dưới ánh sáng lung linh huyền ảo, nụ cười thần bí này khiến cho gương mặt của Liễu Nguyệt Yên say đắm không thôi.

“Cũng đến giờ hẹn rồi, tiên tử đợi ta thay y phục rồi cùng đến đó.” Y phục dính lên người rất khó chịu, tóc tai thì hơi rối loạn, vì vậy Bạch Trường Cầm liền muốn trước khi đến gặp bằng hữu cần phải thay đổi trang phục. Bất quá, trong lòng Liễu Nguyệt Yên âm thầm rửa đám bằng hữu của

Bạch Trường Cầm sau không vấp vỏ chuối, té đập đầu vào cục đá nào đó rồi chết đi, hẳn lúc này quyển rũ mê người như vậy, đâu phải lúc này cũng được ngắm, đúng là làm người ta tức chết.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Tại một nơi vắng bóng người qua lại, bên cạnh một dòng sông chảy dài qua Kỳ Xà Thành, bất chợt có hai bóng người xuất hiện, chính là Tinh Hồn và Trần Mộng Dao.

Trên dòng sông phản chiếu lại ánh đèn từ nơi xa hoa một cách yếu ớt, trái lại trên mặt nước in lên bóng trăng tròn tuyệt đẹp trên bầu trời. So với khung cảnh hoa lệ tấp nập ngập người bên trong, nơi yên tĩnh này lại có chút thơ mộng.

“Người tìm ta có việc gì?” Trên đường đi, thủy chung Tinh Hồn không nói với nàng bất kỳ câu gì cả, có chăng cũng chỉ là lười biếng đáp lại mấy câu hỏi của nàng mà thôi.

Chỉ thấy Tinh Hồn xoay người lại nhìn nàng, trong đôi mắt Trần Mộng Dao in lên gương mặt ẩn chứa tang thương năm tháng, phản phát một nét cô độc bi thương, trong lòng bất chợt lại phát sinh rung động.

Rung động này rất khác so với khi nàng nhìn thấy Bạch Trường Cầm, đối với Bạch Trường Cầm thì chỉ là bản năng cho hẳn ta trời sinh mệnh lực trong sáng, còn đối với Tinh Hồn, cảm giác này rất khác biệt, là loại cảm giác mà nàng bây giờ mới chân chính được trải nghiệm.

Không hiểu sao, trực giác lại mách bảo cho Trần Mộng Dao rằng, đừng nên tiếp tục lắng nghe hẳn nói, nếu không sẽ rất ưu phiền đó, thế nhưng con tim nàng vẫn lựa chọn muốn lắng nghe, bởi không biết sau này có còn cơ hội để gặp lại hẳn hay không.

“Trước đây, cảm ơn nàng đã chăm sóc ta, thời điểm lúc ta suy yếu nhất.” Tinh Hồn mở miệng nói. “Nàng nói đi, nàng muốn ta làm điều gì để đáp trả lại nhân tình này.”

“Nhân tình?” Trong tâm Trần Mộng Dao bi ai than vãn một tiếng, nguyên lai hắn tìm mình là vì việc này.

Có thể, Tinh Hồn đằng sau sẽ không nghĩ gì, hoặc là hắn không muốn nghĩ đến, thế nhưng Trần Mộng Dao thì khác, ngay từ lúc đầu, thời điểm cùng hắn đứng ngắm biển cả bao la, nàng đã suy nghĩ rất nhiều.

Muốn đáp trả, ý chính là muốn rũ bỏ mọi chuyện về phía sau, thậm chí sẽ không muốn đoái hoài gì đến nữa. Có lẽ chính là như vậy.

Câu nói của Tinh Hồn đối với nàng chẳng khác gì một lưỡi dao cứa, rất đau đớn, bất quá nàng ngoài mặt vẫn giữ thái độ như thường, trên miệng nở một nụ cười, đáp: “Người vốn rất lợi hại, mà ta cũng không làm gì cả, chỉ nghe lời phụ thân để cho người sử dụng Dưỡng Linh đan mà thôi, đằng sau đó không làm gì thêm nữa, người không cần phải đặt tâm, cũng không cần trả lại cái gì nhân tình.”

Cơn gió lạnh khẽ lướt qua mái tóc xanh như ánh nước biển, mang theo một chút bi thương lặng lẽ lướt qua gương mặt Tinh Hồn, có chăng hắn sẽ cảm giác được bi ai đó?

Trên gương mặt của hắn không lộ ra một chút cảm xúc nào cả, thuần túy lãnh đạm.

“Sự tình ngày đó, mặc dù bất tỉnh, nhưng ta vẫn cảm giác được. Có những thứ, vẫn nên giải quyết dứt khoát thì hơn.”

Tinh Hồn lại nói tiếp, cảm giác như có một chút cố chấp.

Giải quyết dứt khoát? Trong lòng Trần Mộng Dao niệm lại một lần câu nói của hần. Có lẽ hần nói đúng, nên giải quyết dứt khoát thì tốt hơn cho chính bản thân nàng. Trong đầu một dòng hồi ức ngăn ngui, từ lúc nhìn thấy Tinh Hồn cho đến lúc đứng đây đối diện với hần, một thời gian rất ngắn, phản phát như mới ngày hôm qua, thế nhưng lại khiến nàng khắc cốt minh tâm.

Chính bản thân nàng cũng không biết, tại sao trong lòng lại cảm thấy bi thương hụt hần, đau xót khi hần nói ra mấy câu đó. Mới trải qua vài ngày, cũng không có bao nhiêu kỷ niệm ấn tượng, nhưng sau trong lòng lại buồn bã như vậy chứ?

Là tình đầu khó phai chăng?

Đôi mắt đẹp nhìn xuống một bông hoa tuyệt sắc nở rộ dưới chân nàng, bông hoa nở rộ trong đêm tối lạnh lẽo và bi thương, phản phát một cổ u buồn với không gian xung quanh, ảm ảm có chút tương đồng với nàng.

Trên môi Trần Mộng Dao một nụ cười nhạt nở ra, nụ cười trộn lẫn bao nhiêu bi thương, ai oán, một nụ cười rất đẹp nhưng khiến cho người ta cảm thấy vì nàng mà thương tâm, bất quá, sẽ có ai vì nàng mà thương tâm? Chỉ ít với Tinh Hồn, hần sẽ không.

“Người có Linh Kiếp đan không?”

Từ chiếc miệng nhỏ của nàng vang ra một câu.

“Linh Kiếp đan?” Đây là loại đan dược dùng để trợ giúp tiên giả Địa Tiên cảnh bước vào giai đoạn độ kiếp, tại những tông môn như Ngân Nguyệt Hải đường tự nhiên sẽ không thiếu loại Linh Kiếp đan này.

Tinh Hồn cũng không rõ ý tứ của nàng, chỉ thấy hần gật đầu, đáp: “Có, nhưng đây chính là yêu cầu của nàng? Có phải quá khiêng cưỡng?”

Trên người mang theo bảo khố Thần Thiết môn, muốn bao nhiêu Linh Kiếp đan hắc đều có, nhưng hắc cảm thấy, yêu cầu này của nàng cũng quá tùy tiện, giống như thuận miệng mà nói vậy.

“Người tự nhiên sẽ biết.”

Nàng đã nói như vậy, Tinh Hồn cũng không nói gì thêm, lòng bàn tay lóe lên một vệt linh quang, chỉ thấy một khóa linh đan ngũ sắc to bằng hai ngón tay khép lại xuất hiện, bên trong linh khí ngập tràn, ngũ sắc lưu động trông rất bắt mắt, đó chính là Linh Kiếp đan mà Trần Mộng Dao yêu cầu.

Không đợi Tinh Hồn đưa sang, Trần Mộng Dao đã chủ động bước đến bên cạnh hắc, gương mặt tuyệt trần như sương sớm ban mai bỗng nhiên áp sát đến gần hắc, bờ môi mềm mại đặt lên miệng Tinh Hồn.

Bóng tối huyền ảo, ánh nguyệt quang diệu dàng ôm lấy hai bóng người đang hôn nhau kia.

Tinh Hồn trong ánh mắt con người co rút, dường như ngạc nhiên bởi hành động này của nàng. Đến khi kịp phản ứng thì Trần Mộng Dao nụ hôn đã thu lại, chỉ còn vương vấn trên miệng hắc là cảm giác ngọt ngào như tan chảy cùng với hương thơm dịu dàng ôn nhu.

“Nàng...”

“Đó là yêu cầu của ta, nhân tình người muốn trả đã trả xong, sau này cũng không nợ nần gì ta nữa cả.”

Trần Mộng Dao chặn lại những gì Tinh Hồn đang nghi vấn, bởi nàng sợ rằng khi nghe thấy sẽ không nhịn được mà òa khóc.

Không gian bỗng chốc trở nên tĩnh lặng, có một chút gì đó bi thương quẩn quanh, hắc ngẩng nhìn gương mặt diễm lệ như bi ai kia, bất giác thở

dài một tiếng, chuyện đằng sau hẳn không nghĩ thêm, như thế này đã là quá đủ.

“Đi, ta đưa nàng trở về.”

“Người đi trước đi, ta muốn ở lại đây thêm một lúc. Với thân phận của ta, sẽ không có ai làm khó được ta đâu, người không cần lo lắng.” Hô hấp một nhịp, tựa hồ đã lấy lại tâm trạng và biểu cảm trước đây, Trần Mộng Dao đôi mắt đẹp nhìn về phía dòng sông, nơi ánh trăng tròn in lên mặt nước.

“Bảo trọng.” Thầm đoán được trong lòng nàng có sự tình, chỉ có điều hẳn lại không phải người thích hợp cùng nàng tâm tình, lãnh đạm nói hai chữ rồi sau đó xoay người bước đi.

Đi thật sao? Tiếng bước chân ngày một nhỏ dần, cuối cùng biến mất, Trần Mộng Dao xoay người lại, đảo mắt nhìn quanh, quả nhiên, Tinh Hồn hẳn đã đi mất.

Vô tình như vậy sao?

Nụ cười bi ai lại nở trên môi, nhưng lần này cùng với nụ cười bi ai đó là dòng lệ buồn rơi ra từ đôi mắt trong suốt kia, gương mặt cuối nhìn xuống mặt nước, chỉ thấy mặt nước cũng đang in lên gương mặt đượm buồn đắm lệ của nàng, để rồi khi nước mắt rơi xuống dần dần làm cho hình ảnh nhòe đi.

Hai bàn tay siết chặt gấu áo, tiếng nấc trong đêm tràn đầy ai oán khê vang lên, rốt cuộc cũng không thể kìm chết được cảm xúc nữa.

Tự vấn lòng tại sao lại đi thích một kẻ lạnh nhạt như vậy? Để rồi rốt cuộc, đối với hẳn cũng chỉ là một hồi thoáng qua.

Nàng rất muốn buông xuống, thế nhưng lại không thể nào buông bỏ được, để rồi đem cảm giác này nhốt vào trong tim.

Bất chợt khí tức của Trần Mộng Dao đột ngột biến đổi, thiên địa linh khí xung quanh điên cuồng tập trung về phía nàng, một hồi bạo động dữ dội một cách đầy bất ngờ mà chính Trần Mộng Dao có lẽ cũng không tự chủ, hay nói một cách chính xác hơn là nàng không hề phát giác bản thân đang hấp dẫn thiên địa linh khí một cách điên cuồng như vậy.

Chỉ trong thoáng chốc, Trần Mộng Dao khí tức từ trung kỳ Địa Tiên cảnh đột phá vào hậu kỳ Địa Tiên cảnh, mà khí tức còn chưa hề có dấu hiệu tan biến, ngược lại càng lúc càng trở nên mạnh mẽ kinh khủng, cuồng phong trên bầu trời điên cuồng gào thét, mây đen cuộn cuộn hàng lâm, bên trong ẩn chứa hơi thở thiên đạo khí tức.

Linh Tiên chi kiếp!

“Có người độ kiếp Linh Tiên?” Bên trong Kỳ Xà thành, có người mau chóng nhận ra được dấu hiệu.

Linh Tiên chi kiếp, nhất kiếp độ linh tiên, thoát thai hoá cốt, bước vào Linh Tiên cảnh.

Không ngờ tại Kỳ Xà thành, nơi diễn ra Tinh Vương Chiến lại có người muốn độ kiếp Linh Tiên.

“Là ai, rốt cuộc là nhân vật nào đang muốn độ kiếp?”

“Sức mạnh hủy diệt của Linh Tiên chi kiếp cực kỳ khủng bố, Kỳ Xà thành chỉ sợ sẽ bị đánh thành tro bụi mất.”

“Khí tức dường như ở ngoài Kỳ Xà thành, mau mau ra đó quan sát.”

“.....”

Không ít người hiếu kỳ đối với nhân vật sắp sửa độ kiếp, nếu thành công liền có thọ nguyên lên đến hai vạn một ngàn năm. Cũng trong một bước này, có vô số Địa Tiên đã gục ngã, phi hồn diệt yên trước Linh Tiệp chi kiếp.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 301: Khẩn Cầu

Linh Tiên chi kiếp hàng lâm, vạn người trong thành không nhận được, toàn bộ hướng ra bên ngoài thành mà nhao nhao di chuyển, ai nấy nội tâm tràn đầy nghi hoặc, rốt cuộc là thiên kiều chi tử nào đang muốn độ kiếp đây.

Tại viện phủ nghỉ ngơi của các đại nhân vật Địa Ngục giáo, Chu Thiên Tử và Hồng Sam tiên tử một đôi đang ngồi tại hoa viên ngắm trăng, bất giác trên bầu trời mây đen cuồn cuộn dữ dội che kín bầu trời, Chu Thiên Tử sắc mặt có chút nghiêm lên, với thực lực thâm hậu của y dĩ nhiên nhận ra được rằng có người đang muốn độ Linh Tiên chi kiếp ngay tại Kỳ Xà thành này. Bên cạnh, Hồng Sam tiên tử cũng đồng dạng cảm nhận được.

“Đi xem thử chứ?” Hồng Sam tiên tử đôi mắt đẹp nhìn lên bầu trời, trong lòng cũng hơi xuất hiện một tia nghi hoặc.

“Dĩ nhiên phải đi quan sát, ta tò mò rốt cuộc người đang muốn độ kiếp là ai.” Chu Thiên Tử thu lại biểu cảm ngưng trọng, bỗng nhiên tiên lực trong cơ thể, từ trong miệng vang lên thanh âm bao trùm xuống toàn bộ Kỳ Xà thành. “Mở ra đại trận hộ thành, các vị hộ pháp cùng trưởng lão Thánh giáo nghe lệnh bản tọa, trong vòng mười nhịp thở phải có mặt bên ngoài thành, ai chậm trễ giết không tha.”

Ra lệnh xong, Chu Thiên Tử xoay qua nhìn Hồng Sam tiên tử, ôn hòa nói tiếp: “Đi thôi.”

Hồng Sam tiên tử miệng khẽ “ân” một tiếng, rồi cả hai hóa thành một đạo hồng quang hướng về phía ngoài thành mà phi hành.

Mệnh lệnh của Chu Thiên Tử, không ai dám không nghe, bất quá cũng không đợi Chu Thiên Tử nói, tứ đại hộ pháp cùng với vô số trưởng lão, cao thủ của cả Địa Ngục giáo lẫn những ba đại môn phái và tiên giả tán tiên khác đồng dạng đều đã hành động.

Tại khách điểm nơi đoàn người Ngân Nguyệt Hải đường tịnh dưỡng nghỉ ngơi, khoảng khắc Linh Tiên chi kiếp hàng lâm, chúng nhân biến sắc.

Tân Trọng trưởng lão bước ra phía ngoài lan can, trong mắt hiện ra một tia ngưng trọng cùng tò mò, dĩ nhiên cũng rất muốn biết là ai đang muốn đột phá Linh Tiên cảnh cảnh giới đây.

“Trần y sư, có muốn đi quan sát không?”

“Chuyện vui như vậy, sao có thể không đi.” Trần y sư cười một tiếng đáp, bất quá không hiểu sao trong lòng bất chợt thoáng qua một cảm giác bất an lo lắng, tựa hồ trực giác đang mách bảo, người muốn độ kiếp Linh Tiên cảnh kia chính là một người thân quen của hắn vậy.

Đám đệ tử Ngân Nguyệt Hải đường cũng không kiềm được tự chủ, tuy rằng Linh Tiên chi kiếp nguy hiểm, thế nhưng thứ nhất nghe Kỳ Xà thành sẽ mở ra đại trận hộ thành, ngoài ra các vị trưởng lão, hộ pháp cùng với phu thê Địa Ngục giáo giáo chủ Chu Thiên Tử đều xuất động cả, vì vậy sẽ không quá nguy hiểm ảnh hưởng đến bọn họ; thứ hai, quan sát người khác độ kiếp Linh Tiên, sau này nếu như bản thân có độ kiếp thì lấy đó làm kinh nghiệm.

Không chỉ có đệ tử của Ngân Nguyệt Hải đường, những đệ tử của tứ đại tông phái lẫn thiên kiều chi tử, người đến quan sát Tinh Vương Chiến đều chạy đi quan sát cả.

Tại một tòa nhà cao lớn lộng lẫy xa hoa, bên trên tầng cao nhất có một đám người đang ngồi xuống luận đạo với nhau, nổi bật nhất trong đó là một thanh niên bạch y dung mạo xuất trần không tỳ vết, chính là Bạch Trường Cầm. Ngồi bên cạnh hắn dĩ nhiên chính là Liễu Nguyệt Yên.

“Khí tức này... có người muốn độ kiếp.”

Một trong những vị bằng hữu của Bạch Trường Cầm vốn đang tươi cười thì gương mặt bỗng nghiêm lên. Bạch Trường Cầm, Liễu Nguyệt Yên cùng những người khác dĩ nhiên cũng đã nhận ra được khí tức hủy diệt khủng bố này.

“Xem ra có người không chịu ngồi yên một chỗ, hắc hắc...”

“Trường Cầm, người thế nào?”

Tất cả mọi người ở đây tự nhiên đều lấy Bạch Trường Cầm làm chủ, vì vậy trước đó muốn hỏi qua ý kiến của hắn.

“Phải đi, bất quá mọi người phải giữ mình, tuy rằng có đại trận bảo vệ, nhưng không chắc chắn sẽ không bị ảnh hưởng đến bản thân.”

Bạch Trường Cầm gật đầu, sau đó khẽ nhắc nhở đám bằng hữu hảo hảo giữ bản thân không rơi vào nguy hiểm.

Kế tiếp, tất cả đều theo sau lưng Bạch Trường Cầm nhảy ra bên ngoài, tế khởi pháp khí phi hành mà rời đi. Bạch Trường Cầm cùng với Liễu Nguyệt Yên phi hành cùng một chỗ, đột nhiên Bạch Trường Cầm đôi mắt nhìn xuống phía bên dưới, phát hiện trong vô số người đều đang chạy ra bên ngoài thành quan sát thì bỗng có một người lại đi ngược hướng.

“Là y? Còn Trần tiên tử đâu?” Trong đầu Bạch Trường Cầm thoáng qua một suy nghĩ, đôi chân mày hơi nhướng lên.

“Trường Cầm, người đang suy nghĩ gì vậy mà thất thần ra vậy?” Đằng sau lưng, Liễu Nguyệt Yên cảm giác Bạch Trường Cầm có chút hơi khác lạ, không nhìn được liền hỏi nhỏ.

“Suy nghĩ bân quơ, đừng bận tâm.” Khẽ cười ôn nhu trả lời, sau đó lại tiếp tục hướn về phía trước mà đi, chỉ có đôi mắt lại liếc nhìn về phía sau, cuối cùng thì triệt để không đặt tâm đến nữa.

Dưới dòng người, Tinh Hồn bước chân dừng lại, ngẩn mặt nhìn lên bầu trời cuồn cuộn mây đen, phản phát hơi thở hủy diệt cuồng bạo, hết thảy dưới lực lượng thiên kiếp đều giống như con sâu con kiến.

Linh Tiên chi kiếp sao? Trong lòng hẩn tự vấn, không cần nghĩ, giờ phút này hẩn cũng đã biết người đang muốn độ kiếp là ai rồi. Chỉ là, biết rồi thì như thế nào? Tất cả đều đã không còn liên quan gì nữa, đều đã là chuyện của quá khứ.

Gió lạnh cô độc thổi qua mái tóc trắng, bước chân tiếp tục bước về phía trước, là ai bắt đầu độ kiếp, hẩn không muốn nghĩ đến nữa.

Phía bên ngoài, gần như toàn bộ người đang hiện diện tại Kỳ Xà thành đều xuất hiện tại đây, bất quá bọn hẩn đại đa số đều lựa chọn đứng bên trong để nhận sự bảo vệ của đại trận, chỉ có những nhân vật cường đại như phu thê Chu Thiên Tử, bốn vị hộ pháp Địa Ngục giáo hoặc những siêu cấp cường giả danh tiếng trên Loạn Tiên Hải, bằng thực lực của bọn họ, mặc dù Linh Tiên chi kiếp rất mạnh, thế nhưng đối với bọn hẩn không tạo thành một chút thương tổn nào cả.

Chu Thiên Tử ánh mắt nhìn về phía gần bờ sông, nơi đó có một thiếu nữ tóc lam dung mạo tuyệt sắc, trên gương mặt thấm được một cỗ bi thương, nước mắt không kiềm được mà rơi lã chã xuống.

Xung quanh nàng thiên địa linh khí cuộn cuộn dâng trào, làm cho tu vi của nàng không ngừng mạnh lên, đồng dạng theo tu vi của nàng tăng trưởng, Linh Tiên chi kiếp trên bầu trời càng muốn rõ ràng hơn.

“Tiểu cô nương kia là đệ tử của ai?” Chu Thiên Tử hiếu kỳ hỏi.

Mặc dù Trần Mộng Dao là người đang muốn độ kiếp, tuy nhiên thiên phú của nàng khá bình thường, chỉ có thể xem là thiên kiều chi tử phổ thông mà thôi, tranh vương Tinh Vương Chiến này thiên kiều chi tử tể hội, dĩ nhiên xuất hiện không ít những tên thiên kiều chi tử cấp bậc yêu nghiệt, vì vậy Chu Thiên Tử không nhận thức được nàng cũng là điều dễ hiểu.

“Là đệ tử Ngân Nguyệt Hải đường phái chúng ta.” Một thanh âm trầm trầm vang lên, từ bên trong Kỳ Xà thành, bất chợt vài bóng người xuất hiện, dẫn đầu chính là Tần Trọng trưởng lão, Trần y sư cùng một vài vị trưởng lão khác.

“Nguyên lai là đệ tử của quý phái, nếu nàng đột phá thành công thì xin chúc mừng, Ngân Nguyệt Hải đường lại có thêm một tiên giả Linh Tiên cảnh.”

Một vài người mở lời hướng Tần Trọng trưởng lão ôm quyền khách khí. Chỉ là trong bụng đang thầm rửa sao cho Trần Mộng Dao đột phá thất bại, phi hời diệt yên trong tiên kiếp đi.

“Mệnh cốt không đến bảy ngàn đã bắt đầu dẫn động Linh Tiên chi kiếp, nhìn tình huống của nàng, cơ hồ không có khả năng đình chỉ được, xem ra chỉ có thể để tự bản thân nàng vượt qua mà thôi.” Chu Thiên Tử nhìn ra mệnh cốt của Trần Mộng Dao thì khen ngợi một tiếng, có điều người xung quanh đang không nhìn ra được tâm tình của y như thế nào.

Tần Trọng trưởng lão và Trần y sư đang cực kỳ lo lắng, nhất là Trần y sư, hẳn chính là phụ thân của Trần Mộng Dao, trong lòng lúc này nóng như

lửa đốt, chỉ hận người đang sắp phải hứng chịu thiên kiếp không phải là con gái của mình mà chính là bản thân hẳn.

Người ở đây đều minh bạch ý tứ của Chu Thiên Tử. Linh Tiên chi kiếp cực kỳ nguy hiểm, vô số người đã phi hôi diệt yên, tan biến thành tro bụi bởi vì tiên kiếp khủng bố này.

Tại tông môn, nếu có người muốn độ tiên kiếp thì sẽ chuẩn bị rất kỹ lưỡng, đồng thời sẽ có những vị trưởng lão hỗ trợ để gia tăng tỷ lệ thành công khi độ kiếp. Chỉ là tình huống hiện tại bất đồng, Trần Mộng Dao muốn độ kiếp quá đột ngột, Ngân Nguyệt Hải đường căn bản không thể chuẩn bị trước, mà tiên đã bắt đầu xuất hiện, muốn can thiệp e rằng khó khăn, thậm chí ảnh hưởng đến Trần Mộng Dao nguy hiểm đến tính mạng.

Bất quá, nếu như Chu Thiên Tử xuất thủ thì lại là một chuyện khác.

Không đợi Tần Trọng trưởng lão, Trần y sư đã vội hướng Chu Thiên Tử ôm quyền nói: “Tại hạ là Trần Mộc, phụ thân của Trần Mộng Dao, khẩn cầu tiên bối trợ giúp cho Dao nhi vượt qua tiên kiếp này, Trần Mộc sẽ khắc cốt minh tâm ân huệ hôm nay.”

“Ồ, người chính là Trần Mộc, vị Luyện Dược sư danh tiếng của Ngân Nguyệt Hải đường?” Chu Thiên Tử nhìn Trần y sư, lãnh đạm hỏi.

“Chính là vân bối.” Trần y sư rất nóng lòng, thế nhưng đối phương chính là giáo chủ Địa Ngục giáo, trung kỳ đỉnh Thiên Tiên cảnh tiên giả, là vị tiên giả mạnh nhất toàn Loạn Tiên Hải, căn bản Trần y sư không có tư cách ngang hàng nói chuyện.

“Phụ thân tốt sinh ra nữ nhi tốt. Muốn bản tọa trợ giúp nàng cũng được, thế nhưng ngươi lấy gì đánh đổi?” Đối với Chu Thiên Tử, giúp đỡ Trần Mộng Dao chỉ là chuyện tiện tay, đối với y không tạo thành bất kỳ vấn đề gì, nhưng điều đó không có nghĩa ra Chu Thiên Tử sẽ sẵn sàng giúp đỡ.

Trần y sư, Tần Trọng trưởng lão và những vị trưởng lão khác của Ngân Nguyệt Hải đường minh bạch điều này, muốn Chu Thiên Tử, vị tiên giả hùng mạnh này xuất thủ không phải chuyện đơn giản.

“Văn bối hồ thẹn, trên người không có gì để khiến tiền bối hứng thú, bất quá, trong tương lai, chỉ cần tiền bối yêu cầu, dù nhảy vào nước sôi lửa bỏng, văn bối lấy tính mạng ra thề tuyệt không từ chối.” Trần y sư hướng Chu Thiên Tử ôm quyền cúi con người, trên gương mặt thể hiện thái độ cầu khẩn.

Tần Trọng trưởng lão đối với Trần y sư và Trần Mộng Dao quan hệ rất tốt, vì vậy cũng không đành lòng đứng yên một chỗ. “Chu giáo chủ, Tần Trọng hy vọng giáo chủ rộng lượng giúp đỡ, tương lai Chu giáo chủ có lệnh, Tần Trọng tâm bất từ nan.” Tần Trọng trưởng lão không thể đại biểu cho Ngân Nguyệt Hải đường, vì vậy chỉ có thể lấy bản thân ra làm đặt cược.

Mấy tên trưởng lão khác, thấy hai người kia hành động, dĩ nhiên cũng không muốn đệ tử Hải đường có khả năng trở thành Linh Tiên cảnh tiên giả vẫn lạc, thế nên cũng liền hướng Chu Thiên Tử tỏ thái độ khẩn cầu.

Một màn này, Chu Thiên Tử thái độ vẫn như thường, không lộ ra bất kỳ biểu cảm nào. Chỉ là đứng bên cạnh y, Hồng Sam tiên tử thanh âm như thiên tiên nói: “Trượng phu, hay là giúp bọn họ một lần, để bọn họ hân thiêu một cái nhân tình cũng không tệ.”

Chu Thiên Tử nhìn sang bên cạnh, gương mặt lộ ra vẻ nhu hòa, sau đó lại nhìn Trần y sư và Tần Trọng trưởng lão, thanh âm ngưng trọng: “Các người cầu khẩn như vậy, bản tọa cũng không phải người hẹp hòi, thế nhưng hãy nhớ kỹ những gì hôm nay các người hứa, sau này dám thất hứa, bản tọa sẽ khiến Ngân Nguyệt Hải đường máu chảy thành sông, chó gà cũng không tha.”

“Đa tạ tiền bối, ân tình hôm nay vẫn bối khắc cốt minh tâm, đến chết cũng không quên.”

“Đa tạ Chu giáo chủ rộng lượng.”

Trần y sư và Tần Trọng trưởng lão gương mặt lộ ra vẻ vui mừng, nhất là Trần y sư, chỉ cần Chu Thiên Tử chịu xuất thủ, như vậy Trần Mộng Dao độ kiếp tám chín phần sẽ thành công.

Trần y sư đứng thẳng người, ánh mắt nhìn Tần Trọng trưởng lão và những người đã vì con gái hấn mà ra mặt khẩn cầu đầy cảm động, miệng định nói nhưng Tần Trọng trưởng lão đã ngăn lại: “Không cần, đây là chuyện nên làm. Lão phu và bọn họ không đành lòng nhìn một vị Linh Tiên cảnh tiên giả ngã xuống.”

Thiên ngôn vạn ngữ, chỉ cần mấy câu cũng là quá đủ, Trần y sư mỉm cười cảm tạ, chuyện hôm nay khắc cốt minh tâm, khắc sâu ơn nghĩa của những người này.

Phía trên bầu trời, Linh Tiên chi kiếp rốt cuộc chân chính giáng lâm, thiên uy mãnh liệt cuồng cuộn, từ đạo ánh chớp rạch ngang bầu trời, phản phát bên trong tầng mây đang có vô số những đầu lôi long.

Cuồng phong mãnh liệt thổi qua Kỳ Xà thành, tiếng gió gào thét đáng sợ, hơi thở hủy diệt sinh linh ngày một mạnh mẽ, toàn bộ đều hướng về phía Trần Mộng Dao, Linh Tiên chi kiếp đã muốn bắt đầu.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 302: Tu Hành Tu Tâm

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 302: Tu hành tu tâm

Phía trên thành, nhóm người Bạch Trường Cầm vừa đến nơi, nhìn về phía bờ hồ có một bóng người bi thương đang đứng đó. “Quả nhiên là nàng.” Bạch Trường Cầm trong lòng cảm thán, khoảng khắc hần nhìn thấy Tinh Hồn bước trở về một mình thì trong lòng đã có cảm giác, người đang sắp sửa độ kiếp kia chính là Trần Mộng Dao.

“Là cô ta? Không thể nào, làm sao lại có thể là cô ta được?” Liễu Nguyệt Yên phát hiện ra, nguyên lai là Trần Mộng Dao đang chuẩn độ phá Linh Tiên cảnh cảnh giới thì trên gương mặt lộ ra sự không tin tưởng.

“Không gì là không thể cả.” Bạch Trường Cầm miệng nở nụ cười, chậm rãi đáp.

“Vị cô nương đó là người quen của người à, Trường Cầm?” Đám băng hữu của Bạch Trường Cầm không nhịn được liền hỏi.

“Có quen một chút.” Bạch Trường Cầm ôn hòa đáp.

Có điều, Liễu Nguyệt Yên thái độ không giống như vậy, nàng hai tay ôm trước người, hai bên má căng phồng lên, trên gương mặt lộ ra vẻ chán

ghét: “Người dưng nước lã, ở đâu ra quen biết.”

Mấy tên kia trở mắt nhìn nàng, cái biểu cảm này, không quen biết thì bọn họ đập đầu xuống đất.

Bạch Trường Cầm tay che miệng cười khẽ, cô gái này khi buồn bực quả thực rất đáng yêu à.

“Có điều ta thắc mắc, làm cách nào mà cô ta từ trung kỳ Địa Tiên cảnh chỉ trong vài canh giờ ngắn ngủi lại có thể đột phá hậu kỳ Địa Tiên cảnh, lại còn muốn độ kiếp nữa.”

“Cái gì? Trung kỳ Địa Tiên cảnh trong vài giờ đánh sâu vào hậu kỳ Địa Tiên cảnh?” Giọng nói của Liễu Nguyệt Yên khá lớn, không chỉ có đám bằng hữu của Bạch Trường Cầm nghe thấy, mà những người xung quanh đồng dạng cũng kinh ngạc không thôi.

Trong vài giờ lại một bước nhảy vọt muốn trở thành chân tiên? Chuyện này... thực sự có thể sao?

Chỉ vài phút ngắn ngủi, tin tức này của Trần Mộng Dao lập tức lan rộng. Trần Mộng Dao không có thiên phú cực kỳ yêu nghiệt giống như Bạch Trường Cầm hay Liễu Nguyệt Yên, miễn cưỡng chỉ có thể xem là thiên kiều chi tử, thế nhưng thời điểm này lại muốn độ kiếp Linh Tiên, rốt cuộc có phải nàng từ bên ngoài thành đã đạt được loại cơ duyên nào?

“Không lẽ là Ngân Nguyệt Hải đường cố ý che giấu, Trần Mộng Dao mới chân chính là thiên kiều chi tử thật sự, mà so với đám thiên yêu cấp yêu nghiệt cũng không thể nào so sánh bằng?”

“Vài canh giờ ngắn ngủi từ trung kỳ Địa Tiên cảnh lại muốn đột phá Linh Tiên cảnh, không hợp lý chút nào.”

“Đây mới chân chính là nhân trung chi long, Loạn Tiên Hải lại xuất hiện thêm một vị yêu nghiệt chi nhân.”

“.....”

Đứng bên trong đại trận bảo vệ Kỳ Xà thành, tự nhiên đám đệ tử Ngân Nguyệt Hải đường đều xuất hiện cả, dĩ nhiên thiên kiêu chi tử yêu nghiệt nhất là Tôn Vân cũng xuất hiện, mấy lời bàn tán kia tất cả đều bị hăn nghe thấy, hăn còn có cảm giác bản thân mình đang bị người ta nhìn chăm chăm bằng ánh mắt cười nhạo.

Nhìn gương mặt Tôn Lôi lúc này trở nên xám xịt, cực kỳ khó coi.

Hăn đầu tiên bị Tinh Hồn một chương đánh ngất, nếu không phải Trần y sư y thuật cao minh, có lẽ thời điểm này hăn đã là một gã xấu xí bị hủy dung.

Bản thân hăn được Ngân Nguyệt Hải đường các vị trưởng lão gọi là thiên kiêu chi tử yêu nghiệt nhất bên trong Ngân Nguyệt Hải đường, thức tỉnh Kim Thủy Chi Thân, được các đệ tử trong Hải đường kính ngưỡng ái mộ, thế nhưng lại nhận thất bại không thể nào thê thảm hơn.

Hăn trên Tinh Vương Chiến cố gắng thể hiện để lấy lại ánh hào quang cho bản thân, thể hiện thực lực dễ dàng quét ngang được những người trên cùng sán đấu, dần dần lấy lại được sự chú ý của những đệ tử khác, mặc dù vẫn có một vài người chưa hoàn toàn tin tưởng hăn, nhưng mà hăn tự tin chỉ cần thêm một thời gian nữa, mọi người sẽ biết rằng vì sao hăn được cao tăng Hải đường coi trọng đến như vậy.

Thế nhưng, bây giờ, nữ tử mà hăn ái mộ, muốn đem trở thành đạo lữ của mình, đầu tiên kinh thường hăn, dắt tay đi cùng với một gã lạ mặt, làm cho hăn bị biến thành trò cười. Bây giờ, nữ tử đó lại sắp trở thành tiên giả Linh Tiên cảnh, chân chính thành tiên, đem thiên kiêu chi tử như hăn bỏ lại phía sau.

Trừ khi hãn cũng giống như Trần Mộng Dao, có khả năng đột phá Linh Tiên cảnh, như vậy thì mới có khả năng tiếp tục theo đuổi. Chỉ là, muốn đột phá Linh Tiên cảnh, nói dễ vậy sao? Chỉ ít là thời điểm hiện tại, hãn không dám nói bản thân có khả năng đó.

Nếu Trần Mộng Dao thành công, đem ánh mắt của cao tầng Ngân Nguyệt Hải đường chú ý đến, vậy thì sau này đừng hòng hãn có cơ hội để theo đuổi nàng được nữa, cho dù hãn có thiên phú cao cường đi chăng nữa cũng vậy.

Đến Tinh Vương Chiến với phong quang vô hạn, tiền đồ rộng mở, nhưng rốt cuộc chỉ là tự chuốc lấy thất bại. Cái gì mà thiên tài chứ? Đứng trước Tinh Hồn và Trần Mộng Dao, hãn có khả năng tự xưng thiên tài sao?

Nhục nhũ, tức giận.

Ánh mắt của Tôn Vân lúc này gân máu li ti nổi lên, hàm răng nghiến chặt, hai tay siết lại, lộ ra một vẻ căm hận.

Quay trở lại phía trên đám người Bạch Trường Cầm đang đứng, hãn hướng ánh mắt của mình vào Trần Mộng Dao đang trở thành trung tâm của thiên địa linh khí cuồn cuộn kia: “Bước thứ ba bên trong Linh Hậu tam cảnh – Địa Tiên cảnh kỳ thực không phải là hấp thu thiên địa chi vật, đó chỉ là chuyện thứ yếu, mục đích để nuôi dưỡng tiên phù mà thôi. Địa Tiên cảnh quan trọng nhất là cảm ngộ, cảm ngộ càng sâu thì tiến giai càng nhanh.”

“Cảm ngộ?” Liễu Nguyệt Yên và mấy tên bằng hữu của Bạch Trường Cầm ngạc nhiên nhìn hãn, dường như lần đầu tiên được nghe thấy khái niệm này vậy.

“Tiên giả, không phải cứ có thiên phú siêu cấp là có khả năng đột phá Linh Tiên cảnh, Thiên Tiên cảnh, hay Cửu Thiên Huyền Tiên và những cảnh giới phía đằng sau nhanh chóng, đồng dạng giống như việc sử dụng thiên địa chi vật để tu hành, thiên phú cũng chỉ là một dạng phụ trợ thứ yếu

mà thôi. Thánh nhân có câu, tu hành tu tâm, tâm càng rộng thì hành càng tiến. Có người thiên phú trắc tuyệt, là thiên tài được nhiều người sùng bái ngưỡng mộ, nhưng cả đời vẫn kẹt ở Địa Tiên cảnh, không thể chạm vào một bước Linh Tiên cảnh kia, lại có người thiên phú tầm thường, mất gần vạn năm mới bước vào Địa Tiên cảnh, nhưng chỉ trong một đêm có lại dẫn động Linh Tiên chi kiếp, sự khác biệt chính là nằm ở cảm ngộ.” Bạch Trường Cầm không hề dấu diếm, có bao nhiêu đều đem ra giải thích.

Đám Liễu Nguyệt Yên lặng im nghe Bạch Trường Cầm diễn giải, đầu khẽ gật gù, đôi lúc chân mày hơi nhướng lên rồi giãn ra, tựa hồ đang suy ngẫm những ý cảnh bên trong lí giải của Bạch Trường Cầm.

“Như thế nào gọi là tâm rộng? Có những người tấm lòng rộng lượng nhưng không để trở thành Linh Tiên cảnh, lại có những kẻ cực kỳ độc ác thì lại đột phá một bước kia. Điều này hình như có chút không phù hợp.” Liễu Nguyệt Yên nghi vấn. Đồng dạng, những người khác nghe nghi vấn này thì cũng thắc mắc.

“Không phải không phù hợp, mà là kẻ mà tiên tử đang nói đang ở trong tình huống nào, và cái nhìn của nàng như thế nào về người đó. Sẽ có người trong mắt tiên tử rất lương thiện, nhưng trong mắt người khác lại là một kẻ giết người không ghê tay; lại có những người tiên tử trông thấy cực kỳ độc ác, nhưng trong cái nhìn của nhiều người khác hẳn lại là một kẻ rộng lượng. Khác biệt ở chỗ tiên tử nhìn sự vật hiện tượng đó đặt trong tình cảnh như thế nào, bởi mỗi tình huống nó sẽ dẫn đến một kết quả khác nhau, qua đó sẽ thu được cảm ngộ riêng của mình.” Bạch Trường Cầm mỉm cười lý giải.

Nghe hẳn giải thích, Liễu Nguyệt Yên liền minh bạch, trong lòng dần dần sinh ra một tia cảm ngộ. Bất quá, cảm ngộ đó tuy rằng nhận ra những rất khó để nắm bắt, có thể xuất hiện, cũng có thể mất đi bất kỳ lúc nào. Nguyên lai, đây chính là cảm ngộ.

“Trường Cầm, sao người lại biết những chuyện này?” Liễu Nguyệt Yên trong đầu lóe lên linh quang, chợt cảm giác so với những gì nàng tưởng tượng, Bạch Trường Cầm nguyên lai vẫn còn rất bí ẩn, cảm giác như sâu không thấy đáy vậy.

“Lí giải riêng của bản thân mà thôi, sau này, tự tiên tử cũng sẽ ra được sự khác biệt. Cái đó gọi là đạo tâm của mỗi người.” Miệng nở nụ cười thần bí, Bạch Trường Cầm là trả lời, nhưng lại không giống như đang trả lời, làm cho Liễu Nguyệt Yên như lạc vào trong sương mù vậy.

Nhanh chóng thanh tịnh, sau đó nhìn về phía Trần Mộng Dao, nếu như theo cách lí giải của Bạch Trường Cầm, có lẽ Trần Mộng Dao đã trải qua cảm ngộ lớn lao, mà cảm ngộ đó mạnh mẽ đến mức giúp cho nàng đánh sâu vào Địa Tiên cảnh cảnh giới, rốt cuộc khiến cho Linh Tiên chi kiếp hàng lâm.

Kỳ thực nếu nói không ghen tỵ thì chính là nói dối, Liễu Nguyệt Yên đang hơi ghen tỵ vì cái gì mà Trần Mộng Dao lại thu được cảm ngộ mạnh mẽ đến như vậy.

Bất chợt nhớ ra gì đó, Liễu Nguyệt Yên lại hỏi tiếp.

“Trường Cầm, người đã có lý giải sâu đến như vậy, thậm chí làm cho người ta mơ hồ chạm tay đến một bước kia, sao người đến giờ vẫn dừng chân tại chỗ?”

“Có ý tứ.” Bạch Trường Cầm cong lên một vệt bí ẩn. “Kỳ thực, nếu ta muốn đột phá thì ta đã đột phá từ rất lâu, chỉ là cảm ngộ mà ta thu được không thích hợp với ta, không phải là thứ ta muốn, thế nên ta từ chối gạt bỏ nó.” Bạch Trường Cầm khẽ truyền âm cho nàng, những người khác không nghe thấy được.

Liễu Nguyệt Yên triệt để hít sâu vào một ngụm khí lạnh, giờ phút này nàng càng thêm cảm thấy Bạch Trường Cầm thực sự khủng khiếp đến như

thế nào.

Muốn đột phá liền đột phá? Hắc nói ra câu này, còn không sợ người khác liều mạng với hắc. Một bước kia khó khăn đến mức nào, khiến cho vô số người uất hận, ngay cả những người được gọi là thiên kiêu chi tử cũng không ngoại lệ, nhưng trong miệng Bạch Trường Cầm lại là một chuyện gì đó rất tùy tiện vậy.

Người khác dám nói câu này, không bị Liễu Nguyệt Yên nhỏ nước bọt đến chết mới là lạ. Chỉ là, đối phương chính là Bạch Trường Cầm, mặc dù vẫn có chút không nguyện ý tin tưởng, thế nhưng có lẽ Bạch Trường Cầm hắc thật có khả năng này.

Ở trên cao, Chu Thiên Tử nghe được lý giải của Bạch Trường Cầm, đôi mắt hơi nheo lại nhìn xuống, lộ ra một tia ngạc nhiên, đây mới chân chính gọi là thiên kiêu chi tử, không chỉ trên phương diện thiên phú, mà cả ở suy nghĩ nữa. Quý tông xem ra đã nhặt được một báu vật, trong tương lai, cơ hồ Bạch Trường Cầm sẽ siêu việt Ma Luân và nhi tử của y.

Lúc này, vạn ánh chú mục hướng đến Trần Mộng Dao, khí thế của nàng không ngừng biến mạnh, không gian vang lên một tiếng minh minh, mái tóc xanh lam bay bổng bành, phảng phất Trần Mộng Dao như một tiên nữ hạ phàm, trên gương mặt vờn vấn một nỗi buồn khó tả.

Nàng ngẩn mặt nhìn lên bầu trời, chỉ thấy mây đen cuộn cuộn, một bước này hàng vạn người mơ ước chạm đến, trước đây nàng cũng từng như vậy, mong ước được với tay chạm vào nó, thế nhưng lúc này, trong đầu nàng ngoại trừ bi thương ra thì không còn lại gì.

Bàn tay của nàng nâng lên, phía bên trong lòng bàn tay lơ lửng một khối linh đan ngũ sắc, bên trong linh khí không ngừng lưu động, tạo thành một hào quang bắt mắt. Không quá khó để chúng nhân nhận ra được lai lịch của viên linh đan ngũ sắc đó, chính là Linh Kiếp đan.

Chỉ thấy Trần Mộng Dao bóp nát Linh Kiếp đan, trong giây lát từ Linh Kiếp đan từng đạo linh khí nồng đậm tinh thuần xuất hiện phủ quanh cơ thể Trần Mộng Dao vào bên trong, trong đêm tối gió bão, nàng như một đóa hoa tuyết trần nở rộ lên, hình ảnh làm cho người ta nhớ mãi không quên.

Trên bầu trời, sấm chớp nổ đùng đùng, hơi thở hủy diệt mạnh mẽ bá đạo, dù đứng ở bên trong kết giới, đám đệ tử kia vẫn cảm giác được Linh Tiên chi kiếp mạnh mẽ khủng khiếp như thế nào.

Không ít người, nhất là Tần Trọng trường lão và Trần y sư gương mặt không giấu sự lo lắng, dù rằng đã được Chu Thiên Tử đáp ứng, thế nhưng vẫn ngập tràn lo âu.

Chỉ thấy trên thương khung, mây đen cuộn cuộn chợt hiện ra một cái hố đen sâu hun hút, bên trong hố đen chớp nhoáng lóe quang, hơi thở của Linh Tiên chi kiếp khủng bố chính là từ cái hố đen này mà ra. Tiên giả thường gọi cái hố đen đó là thiên nhãn.

Khi thiên nhãn hiện, độ kiếp bắt đầu.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 303: Hoa Trong Gió Lớn

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 303: Hoa trong gió lớn

“Muốn độ kiếp?” Nhiều người trong lòng thầm nghĩ.

Linh Tiên chi kiếp bao gồm ba đạo lôi kiếp, mỗi một đạo lôi kiếp uy lực đều rất khủng bố, mà đạo thứ hai lại mạnh hơn đạo thứ nhất, đạo thứ ba cũng tương tự như vậy, bên trong mỗi đạo lôi kiếp không chỉ ẩn sức sức mạnh hủy diệt sinh linh, mà còn ẩn chứa lực lượng rất kỳ dị, lực lượng này mỗi một tiên giả đều khác biệt, thế nên chỉ có thể tự mình cảm nhận và lĩnh hội, thành ra rất khó mà lí giải, tựu chung được giới tu tiên gọi là Linh Tiên Chi Lực.

Ai nấy đều cảm giác được lực lượng hủy diệt khủng bố, sắc mặt trở nên ngưng trọng.

Trái ngược với chúng nhân, Trần Mộng Dao nàng không hề lo lắng gì cả, chính xác hơn là bi thương đến nỗi không còn màng đến sự nguy hiểm từ tiên kiếp nữa.

Ánh hào quang từ thân thể nàng tỏa sáng rực rỡ, một tiếng chấn động dễ nghe vang lên, một bước kia rốt cuộc đã bị phá tan bình chương, như

một ngọn núi chọc trời không thể nào vượt qua nổi đã bị Trần Mộng Dao thành công vượt qua, Linh Tiên cảnh đã đột phá.

Thân thể Trần Mộng Dao từ từ lửng không lên bầu trời, hơn bao giờ hết nàng giống như một tiên nữ hạ phàm, mái tóc lam lửng không ra không gian, y phục khẽ rung chuyển trong gió lớn, tấm mình trong ánh hào quang rực rỡ đang không ngừng nở rộ, vẻ đẹp tuyệt trần khiến cho bất kỳ nam nhân nào cũng không kìm được rung động.

Chỉ là, trên gương mặt nàng, đôi mắt đẹp nhìn về phía tòa thành, nàng thấy được có rất nhiều người đang tụ hội chú mục lên nàng, có đệ nhất tiên giả Loạn Tiên Hải – Chu Thiên Tử xuất hiện, có các vị hộ pháp của Địa Ngục giáo, những người thân quen với nàng như phụ thân nàng Trần y sư, Tần Trọng trưởng lão, và cả những người không hề quen biết... đều xuất hiện, chỉ duy có một người là không đến mà thôi, dường như khoảng khắc hăn quay lưng rời đi, dù cho có chuyện gì xảy ra đi chăng nữa, hăn cũng sẽ không quay mặt lại nhìn.

Một gỗ bi thương xâm lấn, đôi mắt đẹp nhắm lại, trong ánh hào quang đang nở rộ tuyệt đẹp, một giọt nước mắt trong suốt yếu ớt rơi xuống, rơi đúng vào bông hoa phía dưới chân nàng.

Từ bên trong thiên nhãn, một tiếng gầm rú đáng sợ vang lên, ánh chớp xé rách bầu trời, một đầu lôi long xuất hiện mang theo hơi thở tịch diệt, lôi long hướng về phía Trần Mộng Dao mà hung dữ tấn công, khí thế cuồng bạo không gì sánh được, tựa hồ muốn đem Trần Mộng Dao hóa thành tro bụi.

Trông thấy đạo lôi kiếp đầu tiên xuất hiện, Trần y sư gương mặt thập phần lo lắng nhìn về phía Chu Thiên Tử, tựa hồ như muốn nói gì đó thì đã bị Tần Trọng trưởng lão một bên ngăn lại, đồng thời lắc đầu ý bảo không nên vọng động.

Chu Thiên Tử tự nhiên cũng phát hiện, thế nhưng lại không thêm để ý đến, chỉ khi nào Trần Mộng Dao thực sự nguy hiểm thì hắn mới xuất thủ.

Một tiếng nổ vang, trong sát na, dù đứng ở một khoảng cách rất xa, thế nhưng đám đệ tử đang quan sát không nhịn được hít vào một ngụm khí lạnh, chỉ đơn thuần cảm nhận thôi mà cảm tác tử vong đang cận kề mình, lôi kiếp khủng bố như vậy, chẳng trách có vô số tiên giả Địa Tiên cảnh vẫn lạc bên trong.

Liệu rằng Trần Mộng Dao có vượt qua được tiên kiếp hay không? Trong lòng mỗi người tự vấn.

Lại Trần Mộng Dao, khoảng khắc lôi long chạm vào người nàng, thân thể chấn động mãnh liệt, gương mặt tái nhợt, xung quanh hào quang trở nên yếu ớt hỗn loạn, tùy thời như muốn tan biến, bên trong cơ thể khí huyết tán loạn, miệng nhỏ phun ra một ngụm tiên huyết.

Quang mang của đạo lôi kiếp thứ nhất biến mất, bóng dáng của Trần Mộng Dao hiện ra, nàng lúc này sắc mặt tái nhợt, khóe miệng xuất hiện một tia máu, hơi thở hỗn loạn, trên thân thể nhiều chỗ bị cháy xém, hào quang ngũ sắc tán loạn yếu ớt, dĩ nhiên là do lôi kiếp tạo thành.

Bất quá, đạo lôi kiếp thứ nhất nàng đã chống đỡ thành công. Chỉ là, đạo thứ nhất chỉ là yếu nhất trong ba đạo mà thôi, thử thách nguy hiểm vẫn còn đang đợi ở phía đằng sau.

Trần Mộng Dao nhanh chóng ổn định lại tinh thần, nhanh tay lấy ra đan dược phụ trợ phục dụng, nàng là con gái của vị Luyện Dược sư danh tiếng nhất nhì Loạn Tiên Hải, trên người tự nhiên không thiếu đan dược khôi phục sức mạnh.

Ba nhịp thở sau, hơi thở tử vong một lần nữa bao phủ xuống thân thể Trần Mộng Dao. Đạo lôi kiếp thứ hai xuất hiện, chỉ thấy so với đạo đầu tiên thì khổng lồ hơn gấp hai lần, uy lực tự nhiên cũng mạnh hơn gấp hai lần,

lôi kiếp hóa thành lôi long tiếp tục hưởng xuống vị trí Trần Mộng Dao mà tấn công.

Trông thấy lôi kiếp khủng bố này, nhiều người trong lòng suy nghĩ, nếu như Chu Thiên Tử vẫn tiếp tục khoanh tay đứng nhìn, Trần Mộng Dao không nghi ngờ chắc chắn sẽ chết trong tiên kiếp.

Người khác nhận ra được, đương nhiên Chu Thiên Tử cũng nhìn thấy được. Trước đó đã đáp ứng người ta, tuy rằng hơi không nguyện ý, nhưng vẫn phải xuất thủ.

Chỉ thấy Chu Thiên Tử song thủ huy động kết thành ấn pháp, tiên lực vận chuyển, trong mắt hào quang lóe lên, đột nhiên nhìn về phía Trần Mộng Dao, miệng khẽ niệm hô một tiếng.

Trên đỉnh đầu của Trần Mộng Dao xuất hiện ba đạo u quang màu xanh thẫm, phảng phất như một ngọn lửa địa ngục vừa mới thối lên vậy, ngọn lửa kì dị xanh thẫm đó trong giây lát hóa thành ba đạo u linh, đem bao phủ trên đỉnh đầu Trần Mộng Dao.

Khi lôi long dữ tợn từ trên thương khung giáng xuống, đột nhiên ba đầu u linh miệng vang ra tiếng cười ghê rợn lạnh người, bất chợt ngọn lửa bùng phát dữ dội, bay thẳng lên hướng về phía lôi long mà ngạnh kháng lại.

Giữa không trung, lôi long và ba đầu u linh va chạm vào nhau, tiếng nổ ầm ầm chấn động rung chuyển đất trời, cuồng phong gào thét nổi lên, dư lực không ngừng sản sinh rồi bay ra tứ phương bát hướng mà tàn phá.

Rốt cuộc ba đạo u linh đã bị lôi long hủy diệt toàn bộ, thế nhưng lôi long sức mạnh không còn cuồng bạo như trước nữa, cơ hồ đã bị suy yếu khi giao phong với ba đầu u linh kia.

Lại nói, kỳ thực không phải do đạo lôi kiếp thứ hai mạnh, nếu như muốn, Chu Thiên Tử có thể dễ dàng hủy diệt lôi kiếp kia. Thế nhưng nếu

như cứ như vậy hủy diệt lôi kiếp thì nó sẽ không được tính lên người Trần Mộng Dao, vẫn chỉ là một lần độ lôi kiếp mà thôi, đằng sau vẫn sẽ có thêm hai đạo lôi kiếp nữa tấn công nàng, thậm chí uy lực so với đạo lôi kiếp hiện tại cường bạo hơn gấp ba, gấp bốn lần.

Thành ra Chu Thiên Tử chỉ có thể khiến cho lôi kiếp suy yếu đi, phần còn lại tự thân Trần Mộng Dao hành động.

Lôi kiếp giáng xuống, cơ thể như sương kia đang phải gánh chịu một cỗ lực lượng hủy diệt khủng khiếp, tuy đã suy yếu, nhưng lôi kiếp vẫn là lôi kiếp, vẫn khiến cho Trần Mộng Dao rơi vào lâm nguy.

Hàm răng mím lại bờ môi mỏng, sắc mặt tái nhợt, mồ hôi hột không ngừng túa ra trên trán, chân mày chau lại, dường như đang phải chịu một nỗi thống khổ làm cho người ta hận không thể vì nàng mà chịu thay.

Phía bên ngoài, ngũ sắc hào quang dường như bị suy yếu đến cực điểm, âm thanh vỡ nát vang lên, rốt cuộc ngũ sắc hào quang triệt để bị hủy diệt, Trần Mộng Dao một lần nữa thổ huyết.

Thế nhưng rốt cuộc vẫn chống đỡ thành công đạo lôi kiếp thứ hai, cũng may có sự trợ giúp của Chu Thiên Tử, bằng không chỉ sợ Trần Mộng Dao đã trong đạo lôi kiếp thứ hai này mà vẫn lạc rồi.

Linh Tiên chi kiếp đúng là quá khủng bố, đám tiểu bối đệ tử hít sâu vào một ngụm khí lạnh, trong lòng thầm suy nghĩ, sau này muốn độ tiên kiếp nhất định phải chuẩn bị đầy đủ, bằng không khó lòng vượt qua nỗi tiên kiếp khủng bố này.

Mắt thấy Trần Mộng Dao thành công vượt qua đạo lôi kiếp thứ hai, đã thành công vượt qua hai phần ba chặn đường, thế nhưng cả Trần y sư và Tần Trọng trưởng lão tinh thần đều đặc biệt ngưng trọng, trong ánh mắt không kiềm được sự lo lắng.

Chân chính nguy hiểm nhất chính là đạo lôi kiếp thứ ba, sức mạnh hủy diệt vượt xa đạo lôi kiếp thứ nhất và thứ hai cộng lại. Tiên giả vẫn lạc, đại đa số đều bởi lần lôi kiếp thứ ba giáng xuống.

“Dao nhi, nhất định phải trụ vững đến cùng.” Trần y sư trong lòng không ngừng cầu nguyện, khẩn vái, cầu mong sao cho Trần Mộng Dao thành công bước cuối cùng.

Phía trong thành, Liễu Nguyệt Yên nhìn Trần Mộng Dao thần sắc tái nhợt, lộ ra vẻ suy yếu, miệng bỗng thốt: “Chỉ sợ cô ta khó lòng trụ vững lần lôi kiếp thứ ba.” Không phải Liễu Nguyệt Yên đang trù ẻo, mà tựu chung tất cả mọi người đều có chung suy nghĩ giống như nàng, chỉ là ngại miệng không nói ra mà thôi.

Bạch Trường Cầm biểu cảm như thường, không đoán được hắn đang suy nghĩ điều gì, trong đôi tử mâu lóe lên một vệt quang mang, thần thức khóa chặt lên người Trần Mộng Dao.

Tại nơi độ kiếp, Trần Mộng Dao thân thể lộ ra một tia bi thương, thân thể giữa không trung hơi lão đảo, như một ngọn đèn yếu ớt trước cơn dông bão hung dữ, nàng nhìn xuống phía bên dưới, nơi đó bông hoa buồn bã kia không ngừng rung chuyển dữ dội trong gió lớn, trông nó yếu ớt vô cùng, hết giống như nàng vậy, thế nhưng vì một tia chấp niệm không muốn buông bỏ khiến cho nó vẫn tiếp tục trụ vững cho đến cùng.

Trần Mộng Dao ngẩng nhìn bông hoa, trông giây lát tựa như đã minh ngộ ra một loại lực lượng vô hình nào đó.

Thu hồi tầm mắt từ bông hoa lại, gương mặt ngấn lên nhìn vào thương khung dữ tợn trên kia, trong cơn giông tố, trong tiềm thức đột nhiên chạy qua những hình ảnh hồi ức ngăn ngủi, bên trong hồi ức ngăn ngủi đó xuất hiện một gã nam tử trầm tính ít nói, từ lúc hắn được Tần Trọng trường lão lấy ra từ trong bụng của Thiết Giáp Cự Sa, trên con tàu giữa biển được

nàng chăm sóc... cho đến lúc cùng nàng đứng đối diện với nhau bên bờ sông, rất gần gũi, rất muốn buông bỏ và lãng quên đi, nhưng rốt cuộc lại biến thành khắc cốt铭心. Bông hoa kia có chấp niệm của nó, Trần Mộng Dao, nàng cũng có chấp niệm của chính mình. Khóe miệng nở ra một nụ cười buồn bã bi thảm.

Khi nụ cười nở rộ, trên thương khung, đạo lôi kiếp thứ ba cũng đã xuất hiện, hơi thở tử vong ngập tràn xuống, muốn đem bóng hình yếu ớt kia đánh tan thành tro bụi, vĩnh viễn không thể siêu sinh.

Mắt thấy lôi kiếp đã xuất hiện, Chu Thiên Tử dĩ nhiên không đứng yên mà nhìn, trong ánh mắt hiện lên vài phần ngưng trọng, đã từng trải qua Linh Tiên chi kiếp, Chu Thiên Tử tự nhiên nhận thức được rằng lần lôi kiếp thứ ba này nguy hiểm như thế nào, nếu không có sự trợ giúp, mười phần cơ hồ đến chín phần sẽ phi hoi diệt yên.

Tiên lực vận chuyển, lấy Trần Mộng Dao làm trung tâm đột nhiên một ngọn lửa màu xanh bao phủ, đem nàng bảo vệ ở bên trong, chưa dừng lại, phía bên ngoài mười đầu u linh khác lại xuất hiện, khí tức so với ba đầu u linh giúp nàng độ lôi kiếp thứ hai mạnh hơn rất nhiều.

Bầu trời vang lên một tiếng nổ lớn kinh thiên động địa, một đầu lôi long khổng lồ chậm rãi hiện ra, một tiếng gào thét làm cho không gian một mảnh hỗn độn, tràn ngập tử vong.

Thời đại viễn cổ lưu truyền một truyền thuyết, giữa thiên địa xuất hiện một đầu viễn cổ lôi long, năng lực điều khiển lôi điện cực kỳ khủng bố, thời điểm đó dường như trở thành bá chủ bởi sức mạnh hủy diệt cường đại.

Bởi vì nắm giữ sức mạnh gần như khủng bố vô biên vô tận, rốt cuộc được thiên đạo chú ý đến, để cho viễn cổ lôi long trở thành một cánh tay đắc lực của thiên đạo, giữ nhiệm vụ trừng phạt những sinh linh muốn

ngịch thiên cải mệnh, nếu vượt qua được thì một bước thành tiên, còn thất bại thì vạn kiếp bất phục, vĩnh viễn không được luân hồi.

Không biết thực hư của truyền thuyết này ra sao, nhưng mỗi khi tiên kiếp giáng lâm đều phản phát hình ảnh viễn cổ lôi long tràn đầy uy nghiêm, có lẽ bên trong có vài phần là thật.

Lôi long khổng lồ ngâm lên một tiếng thì giáng xuống, tựa hồ muốn đem hết thủy hủ diệt.

Tử vong phủ xuống Trần Mộng Dao, xung quanh cơ thể ngọn lửa màu xanh thẫm bỗng nhiên bùng cháy dữ dội, mười đầu u linh gào thét ghê rợn, thanh quang nở rộ, trong giây lát đồng loạt bay về phía lôi long rồi lập tức bạo tạc.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 304: Thương Tâm Kỳ Hoa

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 304: Thương Tâm Kỳ Hoa

Đạo lôi kiếp thứ ba đúng là phi thường mạnh mẽ, uy lực cuồng bạo đã siêu việt hai đạo lôi kiếp trước đó, thế nhưng cũng chỉ nguy hiểm đối với tiên giả Linh Tiên cảnh trở xuống mà thôi, mà Chu Thiên Tứ đã đánh sâu vào trung kỳ Thiên Tiên cảnh, thế nên đem uy lực của đạo lôi kiếp thứ ba này giảm xuống mức thấp nhất là chuyện cực kỳ đơn giản.

Tiếng nổ ầm ầm khiến một mảnh không gian rung động, khe nứt không gian ần ần xuất hiện giữa trong không, tuy rằng chỉ hiện thoáng qua trong giây lát, nhưng cũng đủ khiến cho người ta nội tâm phát sinh rung động.

Sức mạnh của lôi long dĩ nhiên vẫn vô cùng cuồng bạo, thế nhưng đón nhận sự tự bạo của mười đầu u linh, uy lực tự nhiên bị đánh rơi xuống, bất quá, nếu như Trần Mộng Dao không cẩn thận thì vẫn có khả năng phi hôi diệt yên.

Từ trong đám khói bụi mịt mù, chỉ trong giây lát bị mười đầu u linh bạo tạc ngăn cản, lôi long một lần nữa hiện ra, chỉ trong sát na chụp lấy

Trần Mộng Dao, bất quá bên ngoài Trần Mộng Dao vẫn còn một tầng bảo vệ nữa, dĩ nhiên cũng chính là do Chu Thiên Tử trợ lực.

Tiếp tục đem sức mạnh cuồng bạo của lôi hóa giải xuống, sau vài nhịp thở, tầng bảo vệ này liền triệt để hủy diệt. Sau hai lần bị Chu Thiên Tử hành động ngăn trở, uy lực của lôi long chỉ còn lại một phần ba uy lực của nó.

Đây cũng là Chu Thiên Tử đã tận lực, bởi nếu tiếp tục đem lần lôi kiếp này tiếp tục giảm xuống uy lực nữa thì sẽ bị phản tác dụng, giảm xuống hai phần ba chính là giảm xuống mức tối thiểu rồi, không thể làm gì hơn được nữa.

Nếu như ở trong tông môn, uy lực của lôi kiếp sẽ được tiếp tục gián tiếp hạ xuống bằng việc sử dụng những vật phẩm phụ trợ, chống đỡ với lôi kiếp, thế nhưng Trần Mộng Dao độ kiếp đột ngột, thành ra một phần ba uy lực còn lại của lần lôi kiếp cuối cùng này, nàng chính mình tự hóa giải rồi.

Trong ánh hào quang của lôi điện chói lóa không ngừng nổ rộ giữa không rung, âm phong không ngừng gào thét đáng sợ, khói bụi ngập trời, Trần Mộng Dao song nhãn nhắm lại, gương mặt vẫn tái nhợt như cũ, thế nhưng lại không còn vẻ thống khổ như trước nữa, thay vào là một nét bình thản đến lạ thường dù cho thân thể nàng đang bị lôi kiếp tàn phá.

Có một câu nói mà chúng tiên giả thường truyền tai nhau, đó là muốn thành tiên thì hãy cắt đứt nhân sinh hồng trần, có điều thật sự có thể cắt đứt được? Không biết người khác thế nào, riêng với Trần Mộng Dao thì không, nàng cố chấp đem dòng hồi ức kia trở thành một cái chấp niệm, dù rằng chấp niệm bi thương, nàng vẫn không muốn buông bỏ nó.

Đột nhiên khí tức của Trần Mộng Dao đại biến, bên trong cơ thể bỗng nhiên sản sinh ra một loại khí tức dị thường mạnh mẽ, thất tinh đại huyệt

rực sáng lên ánh kim quang, dù đang bị bao bên trong ánh sáng của lôi kiếp, ánh kim quang của thất tinh đại huyết vẫn rất rõ ràng.

“Đó là... dấu hiệu của tiên lực.” Tần Trọng trưởng lão kinh hô.

Linh Hậ tam cảnh vẫn thuộc về phạm nhân, trong giao chiến, khu động pháp bảo thì dùng đến nguyên lực, nhưng khi đã thành tiên, cơ thể biến đổi vì dung nhập với pháp tắc thiên địa đại đạo, nguyên lực đã không còn phù hợp nữa, mà nguyên lực biến đổi thành tiên lực, bắt đầu sản sinh ra từ thất tinh đại huyết.

Không chỉ có Tần Trọng trưởng lão phát hiện ra, những vị cường giả khác cũng đã phát hiện ra điều này, Trần Mộng Dao đã tiến gần hơn một bước Linh Tiên cảnh.

Từ thất tinh đại huyết, tiên lực dần dần theo kinh mạch lan truyền ra khắp cơ thể với tốc độ nhanh chóng, rồi từ khắp kinh mạch trong cơ thể, kim quang tiên lực đổ vào tiên phù đang lơ lửng ở thần hải.

Tiên phù trước đây Trần Mộng Dao ngưng kết chính là tiên phù cao bốn thước, từ bốn thước đã có thể xem là một thiên tài, trước thời điểm độ kiếp, tiên phù của nàng đã cao lên năm thước, bây giờ được tiên lực truyền vào thì tiên phù rộ lên ánh hào quang rực rỡ, trong giây lát cao lên thành sáu thước rưỡi, cũng chính là cực hạn của nàng.

Chỉ thấy tiên phù từ vô sắc dần dần chuyển thành một màu bạch lam, từ không thành có, tiên lực bên trong tiên phù không ngừng luân chuyển.

“Kém một chút nữa, hy vọng nha đầu này thành công.” Tần Trọng trưởng lão thanh âm trầm xuống nói.

Tại lôi kiếp vẫn còn chưa chấm dứt, muốn đem cơ thể nàng xé nát thành tro bụi, đột nhiên lực lượng hủy diệt này đã bị tiên lực đem bức hết ra ngoài, phía tầng ngoài cùng sáng lên ánh sáng bạch lam yếu ớt, ban đầu rất

mỏng manh, nhưng dần dần đem lực lượng của lôi kiếp tách ra, không để cho lôi kiếp tiếp tục tàn phá nữa.

Khí lực của Trần Mộng Dao càng lúc càng thêm biến mạnh, trong bán kính mười thước, mảnh không gian tựa hồ lấy Trần Mộng Dao làm chủ. Lôi kiếp tiếng nổ bạo tạc dữ dội, giống như không cam tâm, nhưng cuối cùng khi tiên lực của Trần Mộng Dao đã hình thành bên trong tiên phù thì lôi kiếp triệt để tan biến.

Một bước cuối cùng đã thành công.

Từ hôm nay, Trần Mộng Dao chân chính thoát phạm nhập tiên, tại Loạn Tiên Hải lại xuất hiện thêm một nữ tiên giả Linh Tiên cảnh.

Tiên kiếp chấm dứt, thiên nhân chậm rãi thu hồi, mây đen dần dần tán đi, trả lại mảnh không gian như trước.

“Thành công rồi!” Trông thấy Trần Mộng Dao vậy mà đã thành công độ tiên kiếp, Trần y sư không nhịn được hô lớn một tiếng, hai bên mí mắt rung rung, tâm thần mãnh liệt xúc động. “Tần trưởng lão, Dao nhi thành công rồi, đã đột phá Linh Tiên cảnh rồi!”

Trần y sư quay sang ôm lấy Tần Trọng trưởng lão, giọng nói run run cảm động, mà Tần Trưởng lão đồng dạng cũng hết sức vui mừng, vui mừng là vì Trần Mộng Dao đã sống sót vượt qua tiên kiếp, đồng thời tấn thăng Linh Tiên cảnh cảnh giới.

“Tốt, rất tốt.” Thiên ngôn vạn ngữ, rốt cuộc cũng chỉ nói ra được vài chữ, nhưng vài chữ này bên trong ẩn chứa biết bao nhiêu cảm xúc.

Đám trưởng lão Ngân Nguyệt Hải đường đồng dạng hết sức hưng phấn, bởi vì bên trong Hải đường lại xuất hiện thêm một tiên giả Linh Tiên cảnh tiếp theo.

“Tần trưởng lão, Trần y sư, chúc mừng Ngân Nguyệt Hải đường lại có thêm một cường giả Linh Tiên cảnh.”

“Trần y sư sinh ra một con gái thật tốt, không những dung mạo tuyệt trần mà còn rất có bản lĩnh.”

“Trần y sư, hy vọng sau này có cơ hội viễn thăm, hy vọng Trần y sư không chê.”

“Trần y sư...”

Những người xung quanh mỉm cười nhao nhao hướng Trần y sư chúc mừng, Trần y sư cũng cao hứng ôm quyền đáp lại với chúng nhân.

“Kia là... nàng ta đang muốn...”

Không biết là vị cường giả nào hô lên, Chu Thiên Tử chuẩn bị rời đi thì cảm giác một luồng lực lượng mạnh mẽ xuất hiện, con người chột lóe, phương hướng xuất hiện luồng dao động đó chính là từ vị trí Trần Mộng Dao đứng đứng mà ra.

Trần y sư, Tần Trọng trưởng lão và vô số cường giả khác đồng loạt nhìn về phía Trần Mộng Dao, trên gương mặt biểu lộ chấn kinh cùng khiếp sợ.

Dao động mạnh mẽ này lan rộng ra đến chỗ hàng ngàn tên tiểu bối đệ tử đang đứng bên trong Kỳ Xà thành. Liễu Nguyệt Lan gương mặt lộ vẻ khiếp sợ, mặc dù nàng chưa có khả năng chạm đến một bước kia của Linh Tiên cảnh cảnh giới, thế nhưng tài liệu về Linh Tiên cảnh là không ít, thế nên nàng có thể nhận thức rõ được dấu hiệu kia là gì.

“Vừa mới đột phá liền liền khai linh, có chút ý tứ.” Bạch Trường Cầm khẽ nói.

Sau khi đột phá Linh Tiên cảnh, bên trong thần hải tiên phù sẽ phát sinh dị biến, dựa vào lĩnh ngộ trước đó của tiên giả mà tiên phù sẽ khai linh khác nhau.

Giống như Xích Dương đạo nhân, hắc lĩnh ngộ chính là hỏa pháp tắc, tiên phù biến thành hỏa tiên phù, khai linh Xích Dương Điều. Hay Dương Thiên Quân, linh của hắc là thần bí hắc long.

Mỗi một tiên giả, lĩnh ngộ thiên địa pháp tắc có thể giống nhau, nhưng linh của mỗi người mạnh yếu sẽ khác nhau.

Thông thường thì một người sau khi đột phá Linh Tiên cảnh thì sẽ lập tức bế quan để quán triệt pháp tắc lĩnh ngộ, từ tiên phù khai linh, tùy thuộc vào mỗi người mà thời gian ngắn dài sẽ khác nhau, và tất nhiên khai linh càng nhanh thì càng có lợi, bởi thời điểm đó tiên giả trên người vẫn còn đang lưu lại lực lượng gọi là Linh Tiên Chi Lực.

Có rất ít người có khả năng ngay sau khi đột phá Linh Tiên cảnh thì bắt đầu khai linh ngay sau đó, những nhân vật đó dĩ nhiên không ai không uy chấn một phương.

Vạn ánh chú mục, thế nhưng Trần Mộng Dao lại không để ý đến, tâm thần chìm đắm trong lĩnh ngộ Linh Tiên Chi Lực, thân thể nàng ánh sáng dịu dàng không ngừng nở rộ, dần dần biến hóa thành một bông hoa tuyệt đẹp nở nộ giữa không trung.

Mà bông hoa này, hình dạng giống hệt với bông hoa phía dưới mặt đất kia.

“Mộc pháp tắc, Thương Tâm Kỳ Hoa.”

Trần Mộng Dao khai linh, đó chính là Thương Tâm Kỳ Hoa.

Không ngừng tỏa ra ánh sáng dịu dàng nhưng rực rỡ, trong khoảng nửa khắc sau, Thương Tâm Kỳ Hoa dần thu nhỏ lại vào bên trong tiên phù, ánh hào quang biến mất, không gian dần dần tĩnh lặng, thu về bộ dáng trước đó.

Trần Mộng Dao đôi mắt đẹp mở ra, bên trong mỹ mâu bắn ra ánh linh quang, phản phát như đã lột xác thành một người khác vậy, đặc biệt nhất là khí chất của nàng, tựa như một băng sương tiên tử không nhiễm bụi trần, làm cho người ta chỉ muốn ngắm mãi dung nhan của nàng mà không cảm thấy chán chường.

Chỉ thấy Trần Mộng Dao thân hình khẽ động, lẳng không trên trời di chuyển về phía mấy người Chu Thiên Tử. Đến trước mặt bọn họ, Trần Mộng Dao lập tức thi lễ. “Phụ thân, Tần trưởng lão.”

Trần y sư tâm trạng phi thường cao hứng, không nghĩ đến mình lại có một nha đầu lợi hại, không chỉ thành công đột phá Linh Tiên cảnh mà còn ngay lập tức khai linh, điều mà rất ít nhân vật trên Loạn Tiên Hải có thể làm được.

“Dao nhi, nha đầu này, không bị thương chỗ nào chứ?” Không đợi Trần Mộng Dao, Trần y sư đã cấp tốc nhảy đến ôm lấy, miệng không ngừng hỏi thăm, kiểm tra xem nàng có bị thương ở đâu không, cơ hồ không quan tâm đến những người xung quanh.

“Phụ thân, ta không sao hết, chỉ cảm thấy có chút mệt mỏi. Bây giờ lại bị người lay như vậy, không muốn bị thương cũng đành phải bị thương à.” Thấy Trần y sư lo lắng như vậy, trong lòng Trần Mộng Dao xuất hiện cảm giác ấm áp, tên phụ thân này mặc dù đối với nàng có chút hơi vô si, thế nhưng thật tâm lại rất lo lắng cho nàng.

“Ấy chết, vi phụ cao hứng nên quên mất, ha ha...” Trần y sư gãi đầu cười.

Trần Mộng Dao lắc đầu, sau đó hướng về phía Tần Trọng trưởng lão mỉm cười thi lễ. Chỉ thấy Tần Trọng trưởng lão mỉm cười gật đầu, không cần mở miệng, có lẽ cũng biết được tâm ý của đối phương. Cuối cùng, Trần Mộng Dao hướng về phía Chu Thiên Tử đang lửng lơ không trên trời.

Khi độ tiên kiếp, nàng cảm giác có một sức mạnh đã bảo hộ nàng, nếu không có sức mạnh đó, chỉ sợ nàng đã phi hồi diệt yên, vạn kiếp bất phục bên trong tiên kiếp rồi. “Đa tạ tiền bối xuất thủ tương trợ, văn bối trong lòng khắc sâu ân tình này.”

“Đáp ứng phụ thân người nên tiện tay mà làm, bất quá người khiến cho bản tọa rất ngạc nhiên, không những vượt qua được mà liền sau đó khai linh, thời điểm so với người, bản tọa cũng không làm được tốt hơn.” Đây cũng không phải Chu Thiên Tử cố ý nói như vậy, đích thực trước đây khi Chu Thiên Tử độ tiên kiếp, phải mất đến ba ngày thì mới khai linh, thế nhưng đã khiến cho cả Địa Ngục giáo không ngớt lời khen ngợi.

“Tiền bối quá lời, văn bối còn xa mới có so sánh được với ngài.” Trần Mộng Dao nở nụ cười ôn nhu, tuy được khen ngợi nhưng không hề đắc ý, kiêu ngạo.

“Sau này Loạn Tiên Hải lại có thêm một vị thiên tài Linh Tiên cảnh nữa, Ngân Nguyệt Hải đường rất may mắn khi có một đệ tử như vậy.” Chu Thiên Tử cười nhạt một tiếng, cũng không nhìn ra được tâm tình. “Độ kiếp cũng đã độ kiếp, đột phá cũng liền đột phá, Tinh Vương Chiến, người còn muốn tiếp tục hay không?”

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 305: Bạch Trường Cầm Động Thủ

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 305: Bạch Trường Cầm động thủ

Cớ sự trước đây, sau khi đột phá Linh Tiên cảnh thì lập tức bế quan, mà Trần Mộng Dao lại khác biệt, nàng vừa đột phá đã khai mở linh của bản thân.

Hiểu được ẩn ý của Chu Thiên Tử, Trần Mộng Dao liền đáp: “Cảnh giới của văn bối hiện tại đã khác biệt so với những người khác, tuy rằng vẫn sẽ xuất hiện một vài thiên kiều chi tử chiến lực vô song, thế nhưng chung quy vẫn rất không công bằng. Thế nên văn bối quyết định rút khỏi Tinh Vương Chiến.”

Chênh lệch giữa Địa Tiên cảnh và Linh Tiên cảnh, bên ngoài chỉ có một cảnh giới, thực chất khoảng cách giống như trời với đất vậy, chênh lệch cực kỳ to lớn, bởi vì Linh Tiên cảnh đã là chân tiên, nằm giữa thuần thực thiên địa pháp tắc, mà Địa Tiên cảnh vẫn chỉ là ngụy tiên mà thôi, trừ phi có con bài tẩy cực kỳ lợi hại, giống như Tinh Hồn được Minh Sát âm tôn gián tiếp bảo hộ bằng ba đạo Âm Minh Trảm, bằng không thì Địa Tiên cảnh cực gần như không có khả năng chiến thắng được Linh Tiên cảnh tiên giả.

Có thể Trần Mộng Dao chỉ mới đột phá Linh Tiên cảnh, nhưng nàng đã khai linh, lại có Tần Trọng trưởng lão và những vị trưởng lão khác của Ngân Nguyệt Hải đường chỉ điểm, chỉ trong một vài ngày ngắn ngủi là có thể vận dụng thiên địa quy tắc một cách thuần thực, thế nên dù là thiên kiêu chi tử cấp bậc yêu nghiệt cũng chưa chắc đã là đối thủ của nàng.

Trần Mộng Dao minh bạch điều này, những người ở đây cũng minh bạch điều này, có thể đối với Trần Mộng Dao sẽ hơi ủy khuất, tuy nhiên chỉ có thể để cho nàng ủy khuất mà thôi.

Thấy Trần Mộng Dao hiểu được ẩn ý, Chu Thiên Tử gật đầu hài lòng, chỉ thấy Chu Thiên Tử bàn tay giơ lên, tiên lực vận chuyển, thần niệm điều động, trong giây lát một đạo u hỏa nhỏ bé lóe lên, tuy nhỏ bé, nhưng ai cũng cảm giác được ngọn lửa này có chỗ bất phàm.

“Bản tọa sẽ không để người nhận thiệt hại, đây là Minh Ngục Chân Hồn Chi Hỏa mà bản tọa nhiều năm lĩnh hội, bên trong ẩn chứa lực lượng quy tắc mà bản tọa lĩnh ngộ, đối với người sẽ có nhiều tác dụng, người nhận lấy đi.”

Chúng nhân ánh mắt ngạc nhiên, hít sâu vào một ngụm khí lạnh. Chu Thiên Tử, nhân vật phong vân nhất Loạn Tiên Hải, vậy mà tặng cho Trần Mộng Dao một hồi cơ duyên lớn lao như vậy. Đây không phải là lĩnh hội của tiên giả Linh Tiên cảnh, mà là của tiên giả Thiên Tiên cảnh, so với Linh Tiên cảnh thì tiên giả Thiên Tiên cảnh càng nắm giữ quy tắc thuần thực hơn rất nhiều lần.

Được lĩnh ngộ kinh nghiệm của tiên giả Thiên Tiên cảnh, so với chuyện từ bỏ Tinh Vương Chiến, dĩ nhiên là Trần Mộng Dao đã chiếm được tiện nghi không nhỏ.

Trần Mộng Dao đồng dạng cũng hết sức ngạc nhiên, không nghĩ đến việc Chu Thiên Tử sẽ tặng cho nàng tạo hóa lớn thế này. “Tiền bối, ta trước

đó tiếp nhận sự bảo vệ của tiền bối, chẳng khác gì ân cứu mạng, bây giờ lại còn nhận món quà lớn như thế này, chỉ sợ...”

“Người không cần suy nghĩ nhiều, bản tọa làm việc, trước giờ chưa từng để ý tâm trạng của người khác.” Chu Thiên Tử sắc mặt ngưng trọng, giọng nói uy nghiêm lên mấy phần.

“Tiểu cô nương, người cứ nhận lấy, đừng lo lắng.” Bên cạnh Chu Thiên Tử, Hồng Sam nử tử dung mạo ẩn đằng sau tấm màn che mỉm cười nói.

“Dao nhi, quà tặng của bậc tiền bối, không nên từ chối.” Tần Trọng trưởng lão một bên cũng lên tiếng.

Thấy thái độ mọi người như vậy, Trần Mộng Dao trong lòng thầm nghĩ xem ra tạo hóa này bản thân không thể không nhận.

“Đã vậy, văn bối liền mặt dày tiếp nhận, đa tạ tiền bối rộng lượng ban tặng. Sau này nếu có cơ hội, ân nghĩa hôm nay văn bối nhất định sẽ đền đáp.” Trần Mộng Dao hướng Chu Thiên Tử thi lễ, vừa tiếp nhận Minh Ngục Chân Hồn Chi Hỏa, miệng vừa nói.

Chu Thiên Tử và Hồng Sam tiên tử nghe nàng nói thì cũng chỉ cười khẽ cho qua, đối với hai người bọn họ, tặng vật này cho Trần Mộng Dao chỉ là tiện tay mà thôi, còn về câu hứa của nàng, với thực lực và danh vọng của bản thân, cả hai không hề đặt trong lòng. Chỉ là cả hai đều không biết rằng, chỉ vì một chuyện tiện tay ngày hôm nay mà tương lai sau này Trần Mộng Dao liền giúp Địa Ngục giáo vượt qua hiểm cảnh.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Chuyện của ngày hôm qua, đến bây giờ vẫn còn hết bàn tán. Một nữ đệ tử thiên tài thuộc về Ngân Nguyệt Hải đường, tu vi trung kỳ Địa Tiên cảnh, không biết trong đêm đó đã gặp được cơ duyên gì, chỉ trong một đêm

ngăn ngừa không những đột phá vào Địa Tiên cảnh, thậm chí độ thành công tiên kiếp, đặt chân vào hàng ngũ tiên giả Linh Tiên cảnh tại Loạn Tiên Hải.

Tuy rằng nàng nhờ vào Địa Ngục giáo giáo chủ Chu Thiên Tử trợ giúp độ kiếp, thế nhưng không ai dám lấy chuyện đó ra để khinh thị nàng, bởi vì tiên kiếp cực kỳ nguy hiểm, cho dù có cường giả xuất thủ trợ giúp nhưng nguy hiểm vẫn là nguy hiểm, tiên giả Địa Tiên cảnh vẫn có khả năng vẫn lạc bên trong, số lượng không hề ít.

“Chẳng biết Trần Mộng Dao tại bờ sông đó đã nhận được cơ duyên gì nữa, nàng ta thật may mắn. Nghe nói ở Ngân Nguyệt Hải đường có rất nhiều người truy cầu, sau ngày hôm nay, chỉ sợ sẽ có một đám thiên kiều chi tử trên cả Loạn Tiên Hải vì nàng mà cầu thân.”

“Ha ha, từ đêm qua đến giờ vẫn còn không ít người chạy đến bên cạnh bờ sông tìm kiếm cơ duyên, bây giờ vẫn còn đang rất đông người tại đó.”

“Nàng ta đã nhận được cơ duyên gì, thật khiến cho người ta tò mò mà.”

“.....”

Không ít người vì sự tình đó mà tò mò, nhưng đâu ai biết rằng, cơ duyên đó, kỳ thực chính Trần Mộng Dao cũng không muốn có được. Chỉ là, chuyện gì xảy ra cũng đã xảy ra rồi, không thể vãn hồi được nữa.

Ngay sau đêm đó, Trần Mộng Dao cùng với Trần y sư và một số vị trưởng lão khác đã hướng Chu Thiên Tử cáo lui, muốn hộ tống Trần Mộng Dao qua trở về Ngân Nguyệt Hải đường để bế quan tu hành, Chu Thiên Tử gật đầu đồng ý, đồng thời đã truyền xuống tin tức, Trần Mộng Dao rút lui khỏi Tinh Vương Chiến.

Tinh Vương Chiến ngày thứ ba vẫn tiếp tục được tiến hành, không vì chuyện của Trần Mộng Dao ngày hôm qua mà gián đoạn.

Trên sàn đấu, đám thiên kiều chi tử phô diễn thực lực của mình, tranh nhau cho cái danh ngạch bước vào ba trăm người mạnh nhất.

Phía bên dưới sàn đấu, đám khán giả điên cuồng gào thét, vì kẻ mình đã đặt cược mà không ngừng cổ vũ, cũng không quên đi chửi mắng vào những kẻ mà họ không đặt cược để hạ thấp chiến ý xuống.

Nơi khán đài phía trên, ngoại trừ Ma Luân và Mộ Ngọc không xuất hiện, ba người Tinh Hồn, Tào Tuyết Dương và Lục Phong đều hiện diện.

Tào Tuyết Dương trên tay ôm Tiểu Long cứng nung, gương mặt của nó lúc này biểu cảm đặc ý, trông cực kỳ đáng ghét, chỉ sợ bất kỳ tên nam tử trông thấy nó hiện tại đều hận không thể đem nó đi lột da.

Lục Phong, nguyên nhân bị Tiểu Long hố một trận thảm hại, vậy nên những lúc Tiểu Long ở cùng với Tào Tuyết Dương, hẳn không dám gây bất lợi cho nó, bằng không sẽ bị Trần Mộng Dao đánh cho cha mẹ nhận không ra.

Có điều, chuyện hấn quan tâm hơn việc phục thù Tiểu Long đó chính là Tinh Hồn.

“Nghe nói hôm qua huynh đi gặp Trần Mộng Dao, cô ta là tiểu tình nhân của huynh à? Chết tiệt, trăm năm không gặp, huynh bây giờ thật biết trêu hoa ghẹo nguyệt, hôm trước vô sỉ làm thịt một tiểu mỹ nhân, bây giờ lại thêm một tiên tử khác dung mạo xuất trần hơn mấy phần.” Lục Phong ngồi bên cạnh Tinh Hồn miệng không ngừng than thở, cái tên đầu gối này, thế nào lại hấp dẫn nữ nhân, còn bản thân mình vừa đẹp trai vừa danh tiếng, lại không có bất kỳ cô nương nào dòm đến, lão thiên cũng quá bất công với hắn à.

Đối với Lục Phong, thủy chung Tinh Hồn vẫn giữ im lặng, hắn hơi nhìn lướt qua, rồi lại tập trung về phía sàn đấu, theo dõi mấy trận đấu kia coi như giải khuây.

“Mà ta hơi thắc mắc, làm thế nào mà Trần Mộng Dao trong một đêm đột phá từ trung kỳ Địa Tiên cảnh bước vào Linh Tiên cảnh. Không lẽ cái gọi là khí vận từ trên trời rơi xuống là thật à?” Thấy Tinh Hồn không có hứng thú muốn giải thích, mà nếu còn tiếp tục trêu ghẹo, chỉ sợ gia hỏa này sẽ nổi giận, vì vậy Lục Phong mới ngưng lại, sau đó hướng Tinh Hồn nói ra thắc mắc.

“Ta cũng hơi nghi vấn chuyện này, một bước kia, như thế nào lại đơn giản như vậy? Ma Luân sư huynh, một trong số hai tuyệt thế thiên tài trên Loạn Tiên Hải, nghe sư tôn nói mất rất nhiều thời gian mới chạm đến được. Trần Mộng Dao tư chất miễn cưỡng xem như thiên tài, lại có khả năng một bước nhảy vọt, không khỏi khiến cho người khác hoài nghi, kinh tâm động phách.” Tào Tuyết Dương đồng dạng cũng có chung nghi vấn.

Ở bên ngoài có tiếng bước chân chậm rãi vang lên, từ bên ngoài một tầng nhân mặc cà sa màu đỏ đen nhìn khá bắt mắt, chính là Ma Luân. Vừa hay nghe thấy ba tên sư muội, sư đệ đang bàn luận về Trần Mộng Dao, Ma Luân cũng chen vào một câu. “Có những chuyện tưởng khó hiểu nhưng không hề khó hiểu, tùy thuộc bản thân đang được đặt ở vị trí nào.”

“Đại sư huynh!” Tào Tuyết Dương và Lục Phong đồng thời nói, còn Tinh Hồn thì chỉ nhìn sơ qua rồi khẽ gật đầu.

Ma Luân bước vào trong, sau đó ngồi xuống bên cạnh Tinh Hồn, gương mặt anh tuấn vẫn giữ nụ cười hiền lành, nói tiếp. “Trần Mộng Dao sở dĩ trong một đêm tiến giai là bởi vì nàng ta đã nắm bắt được nó, nhờ thế một đêm thành tiên. Bần tăng thời điểm đó không rõ điểm này, mãi về sau mới minh ngộ.”

“Đại sư huynh, người ẩn ý quá sâu, có thể nói rõ hơn một chút được không?” Tào Tuyết Dương gương mặt giật giật vài cái.

“Rõ hơn à, để bần tăng nghĩ xem. Nói rõ hơn thì nó nằm ở suy nghĩ và cách nhìn, như câu nói người thấy núi sông thì là núi sông, đến một lúc người thấy núi sông lại không phải núi sông, đến cuối cùng người thấy núi sông chính là núi sông. Với cảnh giới của bần tăng chỉ có thể giải thích như vậy, còn lại phải dựa vào linh ngộ của các người.”

Tào Tuyết Dương và Lục Phong nhìn nhau, trong bụng không hện mà cùng mỉm cười, người giải thích như vậy thẳng thàng thoải mái nói đi còn hơn, câu trên cũng như câu dưới, một bầu trời triết lý. Bất quá, trong đầu bọn họ đang ngẫm về lý giải của Ma Luân, tựa hồ cảm giác bản thân đã chạm vào một thứ gì đó.

Ma Luân nhìn hai người bọn họ mỉm cười, lại nhìn qua Tinh Hồn, chỉ thấy hân hoan cảm lạnh nhạt, ánh mắt không một tia gợn sóng, tựa hồ không có ý tứ đem chuyện kia đi suy nghĩ.

Cảm thấy nghi hoặc, Ma Luân chợt hỏi: “Tiểu sư đệ, người nghĩ như thế nào về chuyện kia?”

Chuyện kia mà Ma Luân đang nói, nghiêm nhiên là chuyện về Trần Mộng Dao một đêm thành tiên.

Chỉ thấy Tinh Hồn giữ im lặng trong vài giây, sau đó đáp: “Ta không biết.”

Ngắn ngủi ba chữ, đơn giản mà súc tích. Lục Phong cơ mặt co rút, vì Tinh Hồn mà cảm thấy lạnh người thay, cũng chỉ có người mới dám nói chuyện như vậy với Ma Luân mà thôi.

Lục Phong ngó mắt nhìn Ma Luân, trông thấy Ma Luân vẫn giữ nụ cười hiền từ thì thở vào một tiếng, vẫn còn cười thì tốt rồi, Ma Luân mà ngừng cười thì mới có chuyện.

“Tiểu sư đệ giải thích rất thú vị.” Cũng không biết là Ma Luân đang khen hay có ý gì khác, cũng không muốn đánh chủ ý lên vấn đề này nữa.

Bỗng nhiên ánh mắt nhìn lên sàn đấu, trông thấy một bóng dáng bạch y tuần lãng xuất hiện. “Ồ, đến lượt Bạch Trường Cầm xuất thủ rồi.”

Nghe Ma Luân khê hô, Lục Phong và Tào Tuyết Dương lập tức hướng mắt nhìn về phía sàn đấu. Trước khi Tinh Vương Chiến bắt đầu, sư tôn của bọn hắn đã từng đề cập đến Bạch Trường Cầm, người này không những thiên phú tuyệt luân, mà thực lực vô cùng hùng mạnh, tại đồng giai tuyệt đối là vô địch không có đối thủ, trong tương lai thành tựu thậm chí muốn siêu việt cả Ma Luân.

Người được Huyết Luân hộ pháp đánh giá cao như vậy, dù là người nào cũng nổi hứng tò mò. Ma Luân cũng bởi vì Bạch Trường Cầm mà xuất hiện để quan sát.

Nhân vật xếp hạng cao nhất trở thành Tinh Vương quán quân, được Loạn Tiên Hải tung hô thế hệ này đứng đầu, rốt cuộc thực lực mạnh mẽ như thế nào?

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 306: Phong Hoa Tuyệt Đại

Bạch Trường Cầm, nhân vật được cả Loạn Tiên Hải gọi là người có thiên phú cao nhất, thời điểm ra đời khiến thiên địa phát sinh dị tượng, sau khi lớn lên càng thêm phong hoa tuyệt đại.

Nghe nói, Quý tông tông chủ có ý muốn để cho Bạch Trường Cầm kế thừa chức vị Quý tông tông chủ trong tương lai, đủ biết là Bạch Trường Cầm được coi trọng như thế nào.

Tinh Vương Chiến chưa bắt đầu, Vượn Tài bảo điểm không dẫn đo lựa chọn Bạch Trường Cầm là nhân vật có khả năng cao nhất đăng quang Tinh Vương Chiến.

Ngày cuối cùng của vòng đấu quần chiến, rốt cuộc Bạch Trường Cầm đã thượng đài.

Đứng tại địa phương dành cho đệ tử Huyết Y môn, Liễu Nguyệt Yên gương mặt kiều diễm nở nụ cười, trong ánh mắt tràn ngập mong chờ Bạch Trường Cầm triển lộ ánh hào quang vạn trượng.

“Rốt cuộc đã tới lượt hần.” Nội tâm Liễu Nguyệt Yên thầm nghĩ.

Ở một nơi khác, nơi mà những đệ tử Quý tông nghỉ ngơi, một nam tử khôi ngô đứng khoanh tay dựa vào vách tường, gương mặt lãnh khốc ngẩn

nhìn lên bóng dáng Bạch Trường Cầm trên cao, trong ánh mắt lóe lên một tia huyết sát.

Đám đệ tử Quỷ tông bởi vì sự xuất hiện của nam tử khôi ngô này mà lập tức dồn về một phía, đứng tách biệt với hắn. Nam tử khôi ngô này chính là Vân Phi Ưng, một trong số những thiên kiêu cấp bậc yêu nghiệt tại Quỷ tông, thực lực vô cùng mạnh mẽ.

Nghe nói giữa Vân Phi Ưng và Bạch Trường Cầm đã xảy ra một hồi đại chiến, kết quả Vân Phi Ưng bại trận, vì quyết tâm đánh bại đối thủ lớn nhất tại Quỷ tông, hắn đã rời khỏi Quỷ tông, mãi đến tận một năm trước mới phản hồi Quỷ tông muốn tái chiến Bạch Trường Cầm, chỉ là từ trước đó rất lâu, Bạch Trường Cầm cũng đã rời khỏi Quỷ tông.

Vân Phi Ưng cũng không tức giận, nghĩ đến Tinh Vương Chiến, Bạch Trường Cầm nhất định sẽ tham dự, vì vậy hắn quyết định trên Tinh Vương Chiến sẽ đánh bại Bạch Trường Cầm, rồi sau đó trở thành Tinh Vương quán quân, đem Bạch Trường Cầm – kẻ được cả Loạn Tiên Hải tung hô mạnh mẽ giẫm đạp ở dưới chân, để người ta chân chính biết ai mới chân chính là nhân trung chi long.

Trên đài cao, Chu Thiên Tử đôi thần nhãn nhìn vào Bạch Trường Cầm, ngày hôm nay nghe lí luận của hắn về phương pháp đột phá Linh Tiên cảnh, Chu Thiên Tử đối với hắn cảm thấy rất thương thức.

“Thiên phú đứng đầu thiên kiêu thế hệ này tại Loạn Tiên Hải, được Vượn Tài bảo điểm xếp hạng cao nhất trên danh sách những thiên kiêu trở thành Tinh Vương quán quân, quả nhiên khí chất rất bất phàm.”

Một trong số bốn vị hộ pháp của Địa Ngục giáo, Chiến Lang hộ pháp nhìn xuống Bạch Trường Cầm, trong ánh mắt lộ ra một tia thương thức, sau đó nhìn về phía vị trưởng lão dẫn đoàn Quỷ tông, ý tứ khen ngợi.

“Chiến Lang đạo hữu quá khen, nếu Bạch Trường Cầm nghe được, nhất định sẽ rất cao hứng.” Vị trưởng lão nọ cười ha ha một tiếng, tay vuốt chòm râu dưới cằm, khách khí đáp lại.

“Cũng chỉ là xếp hạng ngoài mặt mà thôi, có gì đáng nói. So với nha đầu họ Trần gì đó thua kém xa tám vạn dặm.” Phía đối diện, một lão nhân giọng điệu chán ghét nói. Lão nhân này là trưởng lão của Huyết Y môn, phụ trách dẫn dắt đệ tử Huyết Y môn tham dự Tinh Vương Chiến này.

“Liễu lão đầu, vẫn ăn nói khó nghe như ngày nào, bất quá, lão phu sẽ không để ý. Nghe nói cháu gái của ai đó đang muốn tiếp cận Bạch Trường Cầm của Quý tông bọn ta.” Hàm râu nhếch lên, khẽ cười khẩy một tiếng.

“Hừ, các người tốt nhất bảo vệ tiểu tử họ Bạch đó kỹ vào, bằng không đừng trách lão phu đánh hấn đến cha mẹ nhận không ra. Thứ hỗn đản, dám trêu ghẹo cháu gái yêu quý của lão phu.” Ông lão họ Liễu này nhìn trừng mắt nhìn vị trưởng lão của Quý tông, rồi sau đó chuyển dời lên Bạch Trường Cầm, miệng đánh đá mắng một tiếng.

Đứng trên sàn đấu, Bạch Trường Cầm bỗng nhiên hắt xì một cái, tay gãi gãi sống mũi, cảm giác như đang bị ai đó nói xấu sau lưng vậy.

“Liễu lão đầu, ta không tin ông dám động vào Bạch Trường Cầm.” Vị trưởng lão kia nụ cười vẫn không hề thu lại, ánh mắt tiểu ý thách thức.

“Chung Hoành, người không ngại thì cứ thử xem.” Liễu Quang lạnh giọng nói.

“Hai vị, trận chiến sắp bắt đầu, hay là giữ hòa khí một chút mà thương thức trận đấu, đừng vì chuyện vặt mà làm tổn thương hòa khí hai bên.” Không đợi Chu Thiên Tử phải mở miệng, Chiến Lang hộ pháp đã lên tiếng thay.

Liễu Quang và Chu Hoành hai người nhìn Chiến Lang hộ pháp, rồi sau đó không hẹn mà trùng nhau một cái, sau đó nhìn đi chỗ khác, tựa hồ việc nhìn thấy mặt nhau như đang nhìn thấy thứ gì đó cực kỳ đáng ghét vậy.

Nhìn tình cảnh này, đường đường là hai vị trưởng lão danh chấn một phương, thế nhưng so với hai đứa trẻ cãi nhau lại không có bao nhiêu khác biệt.

Cũng không biết có phải là cố ý hay không, thế nhưng trận chiến của Bạch Trường Cầm lại là trận đấu cuối cùng, chín sàן đấu khác đã được Vượn Tài bảo điểm thu hồi lại, trên đại đấu trường chỉ còn lại duy nhất một cái sàן đấu diễn ra trận chiến của Bạch Trường Cầm mà thôi.

Vạn ánh chú mục hướng về phía trận đấu này, hay nói chính xác hơn là mọi sự chú ý đều tập trung vào Bạch Trường Cầm, vị thiên tài này, liệu sẽ mạnh mẽ bao nhiêu, có hay không sẽ có người khiến hãn tộc lộ sức mạnh thật sự của mình.

Thụ hưởng sự chú ý, Bạch Trường Cầm sắc mặt như thường, ánh mắt ôn hòa nhìn quanh chín đối thủ của mình, ngoại trừ ấm áp ra thì không nhìn được biểu cảm khác.

“Trận đấu bắt đầu.” Trọng tài hô lớn một tiếng rồi lập tức rời khỏi sàן đấu, nhường chỗ cho mười tên thiên kiêu này.

Chưa có người nào động thủ cả, bất quá, tất cả không hẹn mà cùng nhìn về phía Bạch Trường Cầm, gương mặt ai nấy đều xám xịt khó coi. Cảm giác trở thành vật làm nền cho người khác giẫm lên, chẳng ai cảm thấy vui vẻ cả.

“Có phải đang cảm thấy rất đặc ý vì được người khác chú ý không?” Một trong số chín người ánh mắt khó chịu, sát cơ không thềm che dấu nhìn Bạch Trường Cầm, lạnh giọng nói một câu.

Bạch Trường Cầm nhượng mảy, chưa kịp trả lời thì một người khác đã tiếp lời, mà ý tứ so với tên thiên kiêu vừa rồi chẳng khác biệt là mấy. “Ta nghĩ bây giờ trong lòng hãn đang rất đặc ý, trong mắt hãn, có lẽ chúng ta chỉ là vật làm nền mà thôi.”

“Các vị, ta không hề có suy nghĩ đó.” Bạch Trường Cầm hướng chín gã đối thủ của mình, dường như có ý muốn giải thích, bất quá, đám thiên kiêu kia làm gì có hứng thú muốn nghe hãn giải thích.

“Hãn đã xem thường chúng ta như vậy, hay là tạo cho hãn một cơ hội.”

“Ha ha, ta cũng đang có ý nghĩ này. Các người chắc hãn suy nghĩ cũng không sai biệt mấy nhỉ.” Không hẹn mà tất cả cùng nở nụ cười tà dị, gương mặt trầm xuống, bên trong ánh mắt ẩn chứa sát cơ, nhìn chăm chăm Bạch Trường Cầm.

“Đám phế vật vô liêm sỉ, dám liên thủ bắt nạt Bạch Trường Cầm, bốn tiểu thư nhớ kỹ các người.” Trên sàn đấu, âm thanh gần như ngăn cách với ngoại giới, thế nhưng người ở đây đều là cao thủ, thông qua khẩu hình và ánh mắt là phát hiện ra rằng, chín người còn lại đang muốn liên thủ đối phó với Bạch Trường Cầm trước.

Tuy có chút vô sỉ, thế nhưng Bạch Trường Cầm thực lực rất mạnh, không phải ngẫu nhiên mà hãn được rất nhiều người đánh giá cao đến như vậy, tự nhiên bên trong có mấy phần phân lượng. Và lại, quy tắc quần chiến không ngăn cấm cùng nhau liên thủ loại bỏ một ai đó khỏi sàn đấu, thế nên sẽ không có một vị trưởng lão nào vì Bạch Trường Cầm cảm thấy bất công mà ra mặt.

Chỉ thấy Bạch Trường Cầm nhắm mắt lại hít sâu một hơi, sau đó đột ngột mở mắt ra, trong đôi mắt thoáng qua một tia nghiêm túc, biểu cảm và

giọng nói vẫn ôn hòa như bình thường, không vì bọn họ liên thủ mà cảm thấy tức giận.

“Đã như vậy, Trường Cầm mời!”

Nói xong, Bạch Trường Cầm đột nhiên ngồi xếp bằng xuống trên sàn đấu, một đạo ánh sáng thoáng hiện lên, trong giây lát một cỗ cầm xuất hiện trước mặt hắn, bàn tay tinh tế đặt lên trên những dây đàn, đôi mắt đẹp nhắm lại, bắt đầu đánh lên một khúc nhạc du dương.

Bạch Trường Cầm nói mời bọn hắn động thủ, thế nhưng chính hắn thì lại ngồi xuống tấu nhạc, giống như đang cố ý thách thức người khác làm cách nào để đánh bại hắn vậy.

“Hắn đang khiêm tốn, hay là cao ngạo vậy?” Trong lòng chúng nhân suy nghĩ, mặc dù Bạch Trường Cầm thực lực rất mạnh, thế nhưng trước đây từng có một bài học, đó chính là Trịnh Ngọc Tiêu, cũng cao ngạo như vậy, rốt cuộc đã bị Tinh Hồn đột nhiên bạo phát thực lực, không những chiến bại Trịnh Ngọc Tiêu, mà còn khiến Trịnh Ngọc Tiêu biến thành phế nhân.

“Khinh người quá đáng. Các vị, cùng lên phế bỏ tên ngạo mạn này.” Một trong số chín người gương mặt giận dữ, miệng hô lớn một câu, rồi sau đó bạo phát sức mạnh, nguyên lực điên cuồng vận chuyển, tạo thành một trận kinh phong mạnh mẽ ập đến vị trí Bạch Trường Cầm.

“Ly Hỏa Quyền.”

“Thuấn Thân Trảm.”

“Kim Quang Đại Thủ Ấn”

“.....”

Khí thể kinh đào lẫm hải, như thiên quân vạn mã từ tứ phương bát hướng nhắm thẳng vào Bạch Trường Cầm, hắc thời điểm này chính là mục tiêu để chín người còn lại công kích. Bọn hắc không hề che dấu thực lực, bởi nhận thức rõ ràng, đối thủ của mình là ai, nếu khư khư giữ lại, đó chính là muốn tìm chết.

Chưởng pháp, quyền kinh, kiếm khí, đao khí... phá không mà đánh, không gian dao động mãnh liệt vang lên những âm thanh đáng sợ.

Ở trung tâm của trận bão táp nguy cơ, Bạch Trường Cầm thái độ như thường, vẫn tiếp tục tấu lên thứ âm thanh tuyệt hảo, cuồng phong bên ngoài căn bản không thể tác động nổi đến hắc, không gian xung quanh giống như vì Bạch Trường Cầm mà tạo thành một bức tường vô hình, đem hết thảy những chương ngại loại bỏ.

Mái tóc đen tinh tế nhẹ nhàng lay động, bạch bào khê gợn sóng lăn tăn, Bạch Trường Cầm lúc này trở nên tuấn lãng chói mắt, hắc chỉ đơn giản ngồi đó chìm đắm vào khúc nhạc của bản thân, thế nhưng trong mắt người khác lại rất chói mắt, quả nhiên phong hoa tuyệt đại.

Không gian vang lên tiếng nổ kịch liệt, nhưng không mấy may tác động đến Bạch Trường Cầm, có chăng cũng chỉ là những cơn gió nhẹ thổi qua mà thôi.

Khúc nhạc ban đầu nhẹ nhàng ôn hòa, nhưng dần dần, theo nhịp tấu của Bạch Trường Cầm mà bắt đầu phát sinh biến động, loại biến động này vô hình ảnh hưởng đến không gian xung quanh, mặc dù bầu trời vẫn rất trong xanh, ánh mặt trời ấm áp chiếu xuống, thế nhưng trong mắt đối thủ của Bạch Trường Cầm, không gian trong mắt bọn hắc trở nên xám xịt, mây đen dữ tợn che khuất bầu trời, ẩn trong đám mây đen là vô số lôi long không ngừng gào thét, phản phát như muốn hủy diệt đại địa.

“Bạch Trường Cầm, hắc ở đâu? Chúng ta đang ở chỗ nào thế này?”

Một trong số chín gã thiên kiêu nhìn không gian xung quanh biến đổi mà sợ hãi, bởi vì bọn hắn phát hiện chính mình đang xuất hiện ở một địa phương lạ lẫm, khắp nơi một đồng hoang tàn, phản phát như Hư Thần Tinh rơi vào tận thế.

Khúc nhạc vang lên giữa thương khung đại địa, nhịp điệu lại tiếp tục được đẩy cao, trong đám mây đen lồi long hung tàn gào thét, cuối cùng hứng xuống đại địa mà giáng lâm.

Lôi lạc đại địa.

Trong đầu óc bọn hắn vang lên tiếng nổ liên hồi, rốt cuộc miệng phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt tái nhợt không còn giọt máu, trong mắt sợ hãi vẫn tồn tại cho đến lúc ngã xuống.

Chỉ trong một nhịp thở, chín người ngã quỵ xuống, giống như hương Bạch Trường Cầm mà triều bá vậy.

Khúc nhạc dần dần hạ xuống, rồi cuối cùng hoàn toàn lặng tiếng. Bạch Trường Cầm đứng dậy, sắc mặt bình tĩnh, tựa hồ vừa rồi không hề phát sinh chiến đấu, mà là sáng tạo ra một khúc nhạc, vì chúng nhân xung quanh mà tấu lên vậy.

“Cầm nghệ thật tuyệt hảo, đã rất lâu mới được nghe lại một khúc tuyệt hảo như thế này.”

Chiến Lang hộ pháp nhìn Bạch Trường Cầm gật đầu tràn đầy thưởng thức, vừa vỗ tay khen ngợi vừa nói.

“Ha ha, trông tiểu tử này có chỗ nào vừa mới trải qua một trận chiến đấu chứ?”

“Bạch Trường Cầm điều khiển tiếng đàn thật diệu nghệ, chỉ đem những người cần thiết vào trong ảo cảnh, bất quá tiếng đàn của hắn tràn

ngập khí thể sát phạt, mượn vào thiên địa lực lượng, trong ảo cảnh đem hết
thảy hủy diệt, không phải hấn nường tay, đối thủ của hấn bây giờ có lẽ thần
hồn vỡ nát, tử vong tại chỗ.”

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tử
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 307: Xuất Chiến Đầu Tiên

Trưởng bối khắp nơi quan sát Bạch Trường Cầm triển lộ phong quang tuyệt đại, miệng không ngớt lời khen ngợi. Phát sinh chiến đấu, nhìn Bạch Trường Cầm chẳng khác gì một hồi dạo chơi, vì mọi người mà tấu một khúc, động thủ mà như không động thủ, đem đối thủ của mình mạnh mẽ quét sạch.

Những người đã tiến vào hạng ba trăm ánh mắt chăm chú quan sát Bạch Trường Cầm chiến đấu, tự nhiên là muốn nhìn xem thực lực của hắn nông sâu đến đâu, đáng tiếc chẳng thể nhìn ra một điểm gì, nếu có cũng chỉ là một câu kết luận: sâu không lường được.

Không phải do đối thủ của hắn quá yếu, mà là do bản thân hắn quá mạnh, mạnh đến mức kinh khủng.

Chẳng trách, Bạch Trường Cầm được Quỷ tông tông chủ muốn để hắn tiếp nhận vị trí tông chủ tương lai. Chẳng trách, Bạch Trường Cầm được Vượng Tài bảo điểm xếp cao nhất trong số những người có khả năng trở thành quán quân.

Chu Thiên Tử, tứ đại hộ pháp nhìn Bạch Trường Cầm phía trên sàn đấu, nhất là Chu Thiên Tử, trong ánh mắt lộ ra một tia ba động.

Chỉ thấy y đứng dậy khỏi bảo tọa, thân thể tản ra một lực lượng mạnh mẽ uy thế, thanh âm từ miệng vang ra, bên trong ẩn chứa tu vi cao cường: “Quần chiến chấm dứt, ba trăm người mạnh nhất đã xác định, tuy nhiên Trần Mộng Dao – đệ tử Ngân Nguyệt Hải đường vì một số lí do nên đã quyết định rút lui, thế nên chỉ còn hai trăm chín mươi chín người. Nhưng không vì vậy mà Tinh Vương Chiến sẽ gián đoạn, các người có thời gian hai ngày để nghỉ ngơi, sau hai ngày, tất cả tập trung lại tại đại đấu trường tiến hành quyết chiến. Ngày hôm đó sẽ có rất nhiều trường bối đến quan sát, các người thể hiện bản thân thật tốt.”

Dứt lời, phu thê Chu Thiên Tử liền hóa thành một đạo hồng quang rời đi. Tứ đại hộ pháp cũng đồng dạng rời đi. Ngày quần chiến cuối cùng cứ như vậy mà chấm dứt.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Sau hai ngày, Tinh Vương Chiến lại tiếp tục bắt đầu. Khi mặt trời dựng đứng trên cao, ánh thái dương chiếu thẳng xuống Kỳ Xà thành, tại đại đấu trường, toàn bộ hai trăm chín mươi chín người mạnh nhất đã tập trung không thiếu một ai.

Đều là thiên kiêu chi tử xuất chúng nhất trong số những thiên kiêu tử tham dự Tinh Vương Chiến, không một người nào không bắt mắt. Thế nhưng nổi bật nhất, dĩ nhiên chính là Bạch Trường Cầm.

Hắn một thân bạch y sạch sẽ, khí chất tựa như một vị trích tiên, dung nhan đẹp đến nỗi dù là tuyệt thế mỹ nhân cũng không nhìn được mà ghen tỵ với hắn, mỹ mẫu vừa liếc qua đủ khiến cho bất kỳ ai hô hấp liền không đều.

Tinh Hồn, Lục Phong, Tào Tuyết Dương... dĩ nhiên đều tập trung đầy đủ, bọn họ là đệ tử Địa Ngục giáo, đứng tụ tập lại thành một nhóm. Đồng dạng, những tông phái khác cũng giống như vậy, những đệ tử thuộc về

trường bối tán tiên, quen biết với nhau thì đứng chung, còn không thì tách biệt nhau ra.

Hai trăm chín mươi chín người, bốn đại tông phái cơ hồ đã chiếm gần một trăm năm mươi người, tương đương xấp xỉ một nửa số lượng những thiên kiêu chi tử đang đứng tại đây.

Phân biệt, Địa Ngục giáo có ba mươi bảy thiên kiêu đệ tử tiến vào hạng ba trăm; Huyết Y môn chiếm ba mươi bốn danh ngạch; Ngân Nguyệt Hải đường cũng không kém bao nhiêu, chiếm ba mươi một đệ tử; và Quỷ tông chiếm ba mươi chín đệ tử. Số còn lại, đều thuộc về giới tán tiên tại Loạn Tiên Hải.

Tuy nói Tinh Vương Chiến đã diễn ra đã một đoạn thời gian khá dài, thế nhưng chân chính chiến đấu phải xem từ hạng ba trăm người mạnh nhất này, bởi ba trăm người đang có mặt ở đây đều là tinh tú mà Loạn Tiên Hải sản sinh ra thế hệ thiên kiêu.

Trong hai ngày này, những nhân vật phong vân nhất tại Loạn Tiên Hải đều hướng về Kỳ Xà thành mà đến, kể ra như môn chủ Huyết Y môn Viêm Lô đại tiên, Ngân Nguyệt Hải đường đường chủ Thiên Khôi tôn giả, Quỷ tông tông chủ Dạ Vương, hay Công Tôn lão nhân, Kim Cương thiền sư... Thậm chí, ngay cả vị phó bảo chủ của Vượn Tài bảo điểm đức cao vọng trọng Đoàn Thiên Nhận cũng xuất hiện, điều này đủ để biết được bọn họ đối với Tinh Vương Chiến xem trọng như thế nào.

Cũng trong hai ngày đó, Vượn Tài bảo điểm một lần nữa sắp xếp danh sách những người có khả năng tiến vào hạng một trăm người mạnh nhất, đồng thời thay đổi tỉ lệ đặt cược. Danh sách sẽ không có nhiều thay đổi, bất quá cũng có một số hắc mã mới xuất hiện, ví dụ như Tinh Hồn, hãn đánh bại Trịnh Ngọc Tiêu, biểu hiện cường thế, so với Trịnh Ngọc Tiêu còn xếp cao hơn vài bậc.

Mắt thấy hai trăm chín mươi chín tên thiên kiêu chi tử đã tập trung đầy đủ, các vị khách mời cũng ổn định chỗ ngồi, Chu Thiên Tử bèn ra hiệu cho một vị trưởng lão Địa Ngục giáo, để cho vị trưởng lão đó chủ trì trận đấu.

“Tự giới thiệu, ta là Ngô Hải Sâm, trưởng lão Địa Ngục giáo, được giao trọng trách chủ trì ngày thi đấu hôm nay. Trước tiên thay mặt Địa Ngục giáo chúc mừng các người đã tiến vào hạng ba trăm người mạnh nhất, kể từ bậc xếp hạng ba trăm trở đi, tất cả đều sẽ được nhận phần thưởng.”

Ngô Hải Sâm ánh mắt quét nhìn quanh một vòng, sau đó nói tiếp.

“Bây giờ lão phu sẽ giải thích cách thức chiến đấu của ngày hôm nay, đó là quyết đấu để lựa chọn ra một trăm người mạnh nhất. Trong số hai trăm chín mươi chín người, ai tự nhận kém hơn người khác thì tiến vào chính giữa đấu trường, rồi sau đó lựa chọn ra đối thủ của mình. Người thắng quay trở về vị trí, còn người thua, dĩ nhiên bị loại, vị trí thuộc về hạng ba trăm. Mỗi một người sẽ có một lượt lựa chọn đối thủ, người bị thách đấu sẽ được giới hạn trong ba lượt để tránh bị tình trạng xa luân chiến, tất nhiên, người chiến bại lúc quyết chiến mất đi tư cách thách đấu của mình. Hiện tại, quyết chiến liền bắt đầu.”

Sau khi giải thích xong cách tiến hành của hạng một trăm thì Ngô Hải Sâm liền rời khỏi đại đấu trường, nhường chỗ cho hai trăm chín mươi chín tên thiên kiêu này.

Vòng đầu tiên tiến hành quần chiến, trong ba ngày, gần ba ngàn thiên kiêu chi tử bị sàn lọc một cách khốc liệt chỉ còn lại ba trăm người. Bây giờ tiếp tục sàn lọc, từ ba trăm người còn lại một trăm người. Thể thức như thế này, vừa xem như công bằng, mà cũng có thể nói là không công bằng, bất quá, trên đời này chẳng có thứ gì gọi là hoàn mỹ cả.

Các lần tổ chức trước đây đều tiến hành bốc thăm để quyết chiến, thế nhưng lần này thể thức đã bị cải biến. Hai trăm chín mươi chín người, ngoại trừ những kẻ thực lực cực kỳ yêu nghiệt giống Bạch Trường Cầm sẽ không suy nghĩ gì quá nhiều, chiến thì liền chiến, thế nhưng những người thực lực không quá nổi bật sẽ phải đắn đo suy nghĩ rất nhiều.

Thiên kiều chi tử, tự nhận bản thân thua kém người khác, bước ra để lựa chọn đối thủ phù hợp, điều này cũng có chút mất mặt. Vài phút trôi qua, hai trăm chín mươi chín người chưa có người nào chịu đứng ra cả.

Xung quanh đại đấu trường, trên khán đài đám khán giả không ngừng gào thét, chửi mắng xen lẫn với nhau, dĩ nhiên là bọn chúng muốn bắt đầu, đáng tiếc xung quanh đại đấu trường đã bị cách âm, có gào đến đứt cuống họng thì hai trăm chín mươi chín tên thiên kiều kia cũng không nghe thấy, mục đích dĩ nhiên là để bọn họ không bị ảnh hưởng bởi ngoại giới.

Đám khán giả thì cuồng loạn, nhưng những nhân vật phong vân một phương thì thái độ như thường, tựa như xe đó là một chuyện hiển nhiên.

“Xem ra vẫn chưa thể bắt đầu được, ha ha.” Một vị cường giả lên tiếng.

“Cũng dễ hiểu, cùng là thiên kiều một thể hệ, há lại tự hạ thấp bản thân.”

“Kiêu ngạo cũng tốt, thế nhưng biết dùng não trong trường hợp này thì tốt hơn, Loạn Tiên Hải là nơi nào, đôi lúc thực lực không phải yếu tố tất yếu. Lựa chọn đối thủ vừa tầm, đôi lúc lại là một quyết định thông minh.”

“Hắc hắc, đâu phải người nào cũng có suy nghĩ được như vậy. Bọn hãn tuổi trẻ nhiệt huyết, tuy lớn lên tại Loạn Tiên Hải, thế nhưng tuổi còn nhỏ, vẫn còn coi trọng sĩ diện.”

“Liệu ai sẽ là người đầu tiên đây.”

“.....”

Trên đại đấu trường, Lục Phong nhìn quanh một vòng, đã ba phút trôi qua nhưng ai nấy đều án binh bất động. Thở dài một tiếng, Lục Phong nhìn sang Tinh Hồn, chỉ thấy Tinh Hồn chuẩn bị chủ động bước lên đài thì hắn liền nói.

“Tinh Hồn, trận đầu tiên cứ để ta, huynh đứng đây quan sát đi.”

Vốn dĩ muốn xuất thủ trước để có thời gian ngồi một chỗ nghỉ ngơi, Lục Phong đã có ý muốn xuất thủ trước, thế nên Tinh Hồn gật đầu, bước chân thụt lùi lại.

Lục Phong định bước ra thì một bên, Mộ Ngọc hừ lạnh một tiếng. “Lục Phong, đừng quên ngươi là đệ tử của ai, muốn trước tiên lên đài, muốn sư tôn mất mặt sao?”

Chỉ thấy Lục Phong hướng Mộ Ngọc lắc tay, cười khẩy đáp: “Mất mặt hay không, chưa đến lượt tam sư huynh xía vào, tam sư huynh trác tuyệt vô song, ta tự thẹn không bằng, vậy nên lựa chọn một đối thủ yếu để tạo cơ hội cho bản thân tiến vào sâu hơn, thế nhé, tam sư huynh đừng bận tâm.”

Tào Tuyết Dương tay ôm Tiểu Long, nghe Lục Phong khích đều Mộ Ngọc thì cười khẽ một tiếng. Tiểu Long người mặt áo hoa được Tào Tuyết Dương ôm trọn, mắt nhắm mắt mở nhìn Lục Phong, ý tứ muốn nói, vô sỉ như vậy mới tốt.

Nói xong, Lục Phong thân thể khẽ động nhảy ra chính giữa đại đấu trường. Ai cũng ngạc nhiên, không ngờ đệ tử của Huyết Luân hộ pháp là người đầu tiên phá vỡ thế bình lặng.

“Huyết Luân, ngươi thu được một cái đồ đệ không tồi.” Nam Độc hộ pháp miệng già nua nhếch mép, con ngươi nhỏ xiu nhìn Huyết Luân hộ

pháp, miệng thì khen ngợi, nhưng ý tứ bên trong, dù là ai cũng hiểu rõ, Nam Độc hộ pháp đang cười nhạo.

“Lựa chọn đối thủ thích hợp để chiến thắng, còn hơn tự cao tự đại đứng một chỗ để đối thủ bắt chết.” Huyết Luân hộ pháp cũng không vừa, đánh đá đáp trả. Nam Độc hộ pháp nói Lục Phong hèn nhát, còn Huyết Luân hộ pháp mắng đệ tử Nam Độc hộ pháp ngu ngốc.

Hai lão gia hỏa này, tựa hồ như chỉ cần lí do để lao vào đánh nhau. Chu Thiên Tử ngồi chính giữa ho khan một tiếng, ý bảo hai người các người đừng làm cho bản giáo chủ mất mặt.

Quay trở lại trên đấu trường, Lục Phong xuất hiện, bất quá không có người nào trực tiếp cười hắc hắc, bởi ít nhất đã có người dám đứng ra, đồng thời trong lòng cũng rất hồi hộp, không biết Lục Phong sẽ lựa chọn ai đây.

Chỉ thấy Lục Phong bộ dạng lười nhát nhìn quanh, sau đó tùy ý chỉ tay vào một tên tán tiên đệ tử. “Chọn người đi, xấu xí như vậy, làm bản công tử ngứa mắt, cắt ra đây.”

Người bị Lục Phong lựa chọn chính là đệ tử của Vô Ngân tán tiên. Hắn ta tên gọi là Cao Khánh, tu vi trung kỳ Địa Tiên cảnh, là sư huynh của Trịnh Ngọc Tiêu. Sở dĩ Lục Phong lựa chọn hắn ta, dĩ nhiên chính là vì sự tình của Tinh Hồn. Lão sư tôn các người trước đó nhắm vào huynh đệ ta, ta đánh không lại lão sư các người, đành tìm các người chịu thay vậy, có muốn tính toán thì đi tính trên đầu lão sư các người ấy, dĩ nhiên là nếu có gan.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 308: Truy Cầu Đối Thủ Mạnh...

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 308: Truy cầu đối thủ mạnh...

Cao Khánh tuy mạnh tiếng sư huynh có Trịnh Ngọc Tiêu nhờ thời gian bá sư trước, thế nhưng thiên phú và thực lực của hắn nhanh chóng bị Trịnh Ngọc Tiêu đè ép, mà không chỉ có Cao Khánh, những tên đệ tử khác của Vô Ngân tán tiên cũng giống như vậy, thế nên Trịnh Ngọc Tiêu bị phế bỏ, trong bụng bọn hắn thầm cười lớn.

Lục Phong dĩ nhiên không biết chuyện đó, mà cho dù có biết, hắn cũng không quan tâm. Trong số các đệ tử của Vô Ngân tán tiên, có hai người thành công tiến vào hạng ba trăm, Cao Khánh là một trong số đó, ý định của Lục Phong đó chính là đem loại bỏ xuống mấy tên này.

Bị Lục Phong xem thường, Cao Khánh gương mặt trầm xuống, trong lòng mắt chửi Lục Phong khinh người quá đáng. “Thật ngông cuồng, ta liền cho người biết trời cao đất dày như thế nào.”

Vừa nói, Cao Khánh vừa nhảy lên chính giữa đại đấu trường, đứng đối diện với Lục Phong, gương mặt sát khí hiện hữu rõ rệt.

“Quả nhiên là đệ tử của lão già đó, hờ một chút là đòi lên mặt dày đòi người khác. Có điều, ông đây cũng rất thích dạy người ta, đặc biệt nhất là

mấy tên vừa ngu vừa xấu như người.”

Lục Phong vừa mắng chửi vừa xắn tay áo lên, đích thực không khác gì một gã côn đồ, gương mặt ngạo mạn xấc láo vô cùng.

Tào Tuyết Dương nhìn bộ dạng của Lục Phong thì lắc đầu khẽ cười một tiếng dễ nghe, gã sư đệ này của nàng ban đầu rất hiền lành, cũng không biết học thói xấu của người nào, thế mà càng lúc càng vô sỉ như vậy, chửi mắng rất điêu luyện không cho người ta một chút mặt mũi nào. Tiểu Long trên tay nàng cười ranh mãnh, đôi mắt thoáng động, tựa hồ đang muốn nghĩ ra trò gì đó.

Ở trên khán đài, Ma Luân miệng niệm kinh thì bỗng nhiên hắt xì một tiếng. “Cảm giác như đang bị ai nói xấu sau lưng, thiệt tai... bần tăng rất hiền lành, không có trêu chọc người khác à.”

Mộ Ngọc ánh mắt chán ghét, miệng xì một tiếng, sau đó xoay mặt nhìn đi chỗ khác.

Nghe Lục Phong chửi mắng không thương tiếc, trên trán Cao Khánh nổi lên một sợi hắc tuyến, hàm răng nghiến chặt, trên tay bảo đao xuất hiện, gầm một tiếng hung mãnh. “Ta chém người.”

Nguyên lực vận chuyển, xung quanh Cao Khánh nổi lên một trận gió lớn, y phục căn phòng lên, chỉ thấy thân đao lóe lên một vệt hồng mang, Cao Khánh thân thể bắt đầu động, hướng về phía Lục Phong điên cuồng công kích.

Chỉ thấy Cao Khánh hai chân nhún mạnh, đem cơ thể nhảy lên trời, đao trong tay huy động, từ giữa thiên không liên tục trảm xuống mười đạo đao quang.

“Loạn Nguyệt Đao Pháp.”

Đao khí màu huyết hồng hình bán nguyệt nhìn rất đẹp mắt trầm xuống, bên trong ẩn chứa khí lực rất mạnh, tựa muốn đem Lục Phong trầm ra thành mấy mảnh.

“Quá kém, không hiểu sao tên xấu xí như ngươi lại xuất hiện tại đây. Cút xuống cho ông.” Lục Phong khóe miệng cười lạnh, song thủ đột nhiên vung về phía trước, bất chợt trong không gian xuất hiện mấy chục đạo huyết nhãn.

“Phi Nhãn Huyết Trảo.”

Huyết nhãn cường thế phá không hướng thẳng lên trời, cùng với đao khí bán nguyệt tiếp xúc tạo thành từng tiếng nổ rền vang.

“Huyết Hải Ấn.”

Tiếp tục điều động huyết khí, song thủ kết thành một cái huyết ấn khổng lồ, hướng về phía Cao Khánh đang rơi xuống mà công kích. Huyết ấn khổng lồ vừa hiện, không gian tràn ngập mùi máu tanh.

Cao Khánh biến sắc, vội liên tục sử dụng Loạn Nguyệt Đao Pháp hồng phá vỡ Huyết Hải Ấn, thế nhưng chưởng ấn lại rất dẻo dai, trên đường đi điên cuồng thông phệ thiên địa linh khí, uy thế cường hãn không gì sánh được.

Tại huyết ấn, Cao Khánh cảm nhận được sát cơ vô hạn, gương mặt biến sắc, lộ ra vẻ sợ hãi kinh khủng, miệng lập tức kinh hô: “Ta nhận thua”.

Thế nhưng Huyết Hải Ấn đã xuất ra, Lục Phong căn bản không thể thu lại tuyệt chiêu, mà cho dù có khả năng, hắn cũng sẽ không chịu ngừng tay, chỉ thấy Huyết Ấn chạm thẳng vào người Cao Khánh, chỉ nghe một tiếng hét thảm, Cao Khánh thân thể bay thẳng về phía sau, miệng nôn ra một ngụm máu tươi, gương mặt sợ hãi, bất quá, tuy bị thương nặng, nhưng

không ảnh hưởng đến căn cơ, tịnh dưỡng vài tháng là khôi phục lại như thường.

Trực giác mách bảo, nếu còn không nhận thua, nhất định sẽ rất thâm. Tuy nói hẳn rất muốn đi sâu vào hơn, thế nhưng so với chuyện đó thì bảo vệ cái mạng nhỏ vẫn ưu tiên hơn, đồng thời cũng rất ân hận, sao không chịu xuất hiện sớm để lựa chọn cho mình một đối thủ vừa tầm, như vậy sẽ có cơ may trụ lại.

Trong lòng của hẳn cực kỳ ân hận cùng khó chịu. Vô Ngân tán tiên quan sát trận chiến đồng dạng gương mặt khó coi.

“Đệ tử của lão phu đã nhận thua, người còn hạ độc thủ?” Liên tục gặp phải xui xẻo, đầu tiên đệ tử yêu quý bị người ta phế bỏ, tiếp tục một trong số hai gã đệ tử tiến vào hạng ba trăm bị đánh trọng thương, đồng thời bị loại khỏi Tinh Vương Chiến.

“Lão đầu người tức giận cái gì, bản công tử lỡ tay thôi. Ai bảo đệ tử của lão yếu như vậy, một chiêu cũng không đỡ nổi, làm cho bản công tử nội tâm chờ mong bản thân đã lựa chọn được một đối thủ đáng để truy cầu.” Nhìn Vô Ngân tán tiên tức giận mà Lục Phong cười thầm trong bụng, còn bên ngoài thì làm ra vẻ vô tội, vai nhún lên, lộ ra vẻ bất đắc dĩ.

Vô Ngân tán tiên tức muốn học máu, muốn truy cầu đối thủ, sao người không đi chọn mấy tên yêu nghiệt như Bạch Trường Cầm kia kìa, đi chọn một gã thực lực không bằng người rồi bảo truy cầu đối thủ mạnh, người truy cầu sao khôn dữ vậy.

Lục Phong thở dài một tiếng, cảm giác như rất tịch mịch, gương mặt hẳn, lúc này chỉ hận không thể đập vào mặt hẳn một cái cho bỏ ghét, đúng là quá vô sỉ.

“Đem Cao Khánh đi trị thương.” Ngô Hải Sâm thái độ như thường, miệng ra lệnh cho thuộc hạ đem Cao Khánh rời khỏi đại đấu trường để cho

chiến đấu được tiếp tục.

Mỗi người chỉ có một lượt thách đấu, nếu không chỉ sợ Lục Phong lại tiếp tục nhắm vào một gã đệ tử của Vô Ngân tán tiên nữa rồi, đành bắc đẩu dĩ quay trở về vị trí của mình.

“Sư đệ thật biết truy cầu đối thủ nha.” Vừa về đến chỗ của mình, bên cạnh Tào Tuyết Dương ý tứ trêu ghẹo một tiếng, thanh âm tự nhiên dễ nghe rơi vào tai Lục Phong.

“Cái này gọi là truy cầu có chọn lọc, phải chọn mấy gã yếu yếu mà đánh, hơi sức đâu đi tuyển chọn mấy tên trâu bò, không nên không nên...” Lục Phong lắc đầu, tuy bị trêu chọc nhưng không tức giận, ngược lại còn tiểu ý đáp lại.

Khôn vậy khi nào chết đây? Nhiều người nghe Lục Phong nói, không nhìn được chửi mắng không tiếc, sao lại có người vô sỉ như vậy chứ.

“Đệ tử này của Huyết Luân hộ pháp thật thú vị, ha ha ha...” Côn Tôn lão nhân tay vuốt chòm râu trắng dài đến trước ngực, miệng khen ngợi Lục Phong một tiếng.

“Điều trùng tiểu kỹ mà thôi, vẫn còn rất ham chơi.” Huyết Luân hộ pháp cười nhạt một tiếng đáp.

Ai cũng đều là cường giả danh chấn Loạn Tiên Hải, tự nhiên nhìn thấy Lục Phong vừa rồi cố ý khinh nhục Cao Khánh, thực lực của Lục Phong, căn bản Cao Khánh không thể sánh bằng.

Nguyên nhân vì sao thì... một số người trong lòng tự hiểu, không cần phải giải thích.

“Đệ tử của Huyết Luân hộ pháp, không người nào không là nhân trung chi long, nghe nói đạo hữu vừa mới thu nhận thêm một gã đệ tử, cũng

không biết là thật hay giả.”

Quý tông tông chủ Dạ Vương nhìn Huyết Luân hộ pháp dò hỏi.

“Quý tông tông chủ tin tức thật nhạy bén, bất quá không thể so sánh được với đệ tử của quý tông, Bạch Trường Cầm được.” Huyết Luân hộ pháp miệng đáp lại, tuy không trả lời rõ ràng rành mạch, nhưng ẩn ý bên trong cơ hồ đã ngầm thừa nhận rồi.

Đánh giá cao Bạch Trường Cầm, Huyết Luân hộ pháp cũng không phải người ngoại lệ. Tuy biết trước đây Tinh Hồn từng chiến đấu qua với Vô Cực kiếm tiên – tông thủ Thiên Kiếm tông, thế nhưng khi đó Tinh Hồn mượn nhờ ngoại lực, mà Tinh Vương Chiến không cho phép sử dụng ngoại lực phụ trợ chiến đấu, vậy nên mới đề cao Bạch Trường Cầm như vậy.

Chỉ thấy Dạ Vương khẽ cười, trong bụng đặc ý khôi thôi, tự nhiên bản thân cũng đã cho rằng, tại Tinh Vương Chiến này chính là sân khấu dành cho Bạch Trường Cầm.

“Vẫn chưa chấm dứt, khó nói trước được không có ngựa ô.” Ngân Nguyệt Hải đường đường chủ Thiên Khôi hải tôn lãnh đạm mở miệng nói.

“Ồ, Thiên Khôi đạo hữu cho rằng có người mạnh hơn Bạch Trường Cầm?” Chu Thiên Tử chen vào một câu, lập tức khiến cho nhiều người tò mò.

“Bản tọa chỉ thuận miệng mà nói, tại Loạn Tiên Hải, thiên phú không quyết định, nhất là tại thời điểm còn trẻ.”

“Thiên Khôi đại hữu nói không sai, giống như vị đệ tử mới tiến giai Linh Tiên cảnh, thiên phú đến bây giờ mới triển lộ phong quang, khiến cho người ta ghen tỵ.” Viêm Lô đại tiên cười nhạt một tiếng, cũng không nhìn rõ được ý tứ bên trong là gì.

Chỉ thấy Thiên Khôi hải tôn ánh mắt ần ần nhìn về phía Tinh Hồn, nội tâm nhớ lại những gì mà Trần Mộng Dao đã giải bày với y.

Tinh Hồn bên ngoài biểu hiện phổ thông, từ dung mạo cho đến thiên phú, nhưng nhãn quan của cường giả khác biệt người thường, Thiên Khôi hải tôn ần ần phát giác ra, tên tiểu tử kia lực lượng nhục thân rất mạnh, do tiên giả thường chú trọng tẩm bổ tiên phù, thế nên chỉ chú ý tu luyện liên quan đến tiên phù, ít khi để tâm đến nhục thân. “Thật sự chỉ là một gã Phù Tiên cảnh?” Thiên Khôi hải tôn trong lòng tự hỏi.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 309: Khinh Người Quá Đáng

Tinh Vương Chiến vòng quyết chiến thứ hai tiếp tục.

Có bài học của Cao Khánh trước đó, liền biết sĩ diện đứng yên một chỗ, để cho một gã thực lực cực mạnh nào đó ngửa tay ngửa chân lựa chọn, như vậy thì liền thảm rồi.

Thêm nữa, phương pháp này trái lại giải quyết thù oán giữa các tên thiên kiêu với nhau rất tốt, không ưa thích nhau thì liền nhảy lên lôi đài mà phân định thắng thua, thậm chí kích sát đối phương nếu như đối phương chưa kịp mở miệng nhận thua. Vì vậy, đến bây giờ còn rất ít người quan tâm đến mặt mũi nữa.

Dĩ nhiên, mấy tên tuyệt đại thiên kiêu thì khinh thường bước ra sàn đấu quyết chiến. Tại đây có hai trăm chín mươi chín người, mỗi một người tối đa sẽ bị đối thủ thách đấu ba lần, sẽ có một số người thực lực cực mạnh sẽ không tuyển chọn chiến đấu, đồng thời cũng không người nào điên khùng đi lựa chọn mấy tên tuyệt đại thiên kiêu đó để giao đấu, bởi như thế chẳng khác gì tự lấy đá đập vào chân mình cả, tuyệt đại thiên kiêu thực lực cực mạnh, giống như Bạch Trường Cầm chẳng hạn, chỉ sợ ở vòng chiến này, trừ phi hãn nguyện ý, bằng không sẽ không có người nào đi thách đấu hãn.

“Nhị sư tỷ, hay là sư tỷ quyết đấu với Tạ Vân Lưu đi.” Lục Phong bộ dạng lười nhát nhìn Tào Tuyết Dương nói.

Tạ Vân Lưu chính là một trong hai gã đệ tử của Vô Ngân tán tiên tiến vào hạng ba trăm người mạnh nhất, một người trước đó là Cao Khánh đã bị Lục Phong loại bỏ, dĩ nhiên Lục Phong vẫn mang tâm tư đem đệ tử Vô Ngân tán tiên đá bay hết khỏi sàn đấu này.

Tào Tuyết Dương đang ngồi một chỗ bóp véo gương mặt đầy mỡ của Tiểu Long, bỗng nghe Lục Phong nói, nàng ánh mắt nhìn về phía Tinh Hồn, thanh âm dễ nghe vang lên: “Tiểu sư đệ, có muốn hay không, sư tỷ sẽ đem họ Tạ gì đó loại bỏ?”

“Tùy ý sư tỷ.” Tinh Hồn lãnh đạm đáp.

Chỉ thấy Tào Tuyết Dương nở nụ cười đẹp, thân thể mảnh mai đứng thẳng dậy, y phục bên ngoài không thể nào che đậy được những đường nét tinh xảo từ cơ thể nàng, không cần làm bất cứ điều gì cũng gây thương nhớ, đích xác là yêu nghiệt.

“Ngồi một chỗ cũng chán, đi vận động một chút vậy. Tiểu Long ngoan, ta sẽ quay trở lại ngay.” Tào Tuyết Dương không quen nũng nịu thơm vào má Tiểu Long một cái, nhìn biểu cảm trên gương mặt nó phê đến tận óc, miệng nở nụ cười mãn nguyệt mà hét lên tận mang tai.

“Đáng kiếp, sao số hưởng dữ vậy.” Trông thấy con Tiểu Long gian xảo dâm dê này được đại mỹ nhân cưng chiều hôn hít, Lục Phong trong lòng chửi xéo. Chủ nhân thì đầu đất mặt lạnh, tính tình thì lạnh nhạt thờ ơ mà vẫn được gái theo, thú cưng thì vừa dâm vừa ranh ma, lại vẫn được mỹ nhân ưa thích cuồng nhiệt, còn bản thân mình vừa đẹp trai vừa có tài mà không một cô gái nào ngó ngàn tới, thiên lí ở đâu đây? Lục Phong trong lòng vẫn thiên.

Thả Tiểu Long ra, Tào Tuyết Dương bóng dáng yêu kiều xuất hiện phía trên lôi đài.

“Tào Tuyết Dương? Nàng ta muốn thách đấu ai đây?”

Tào Tuyết Dương là một trong số những thiên kiêu chi tử cấp bậc yêu nghiệt, thực lực cực mạnh, nổi danh trong số những nữ đệ tử trên Loạn Tiên Hải, nhiều người không nghĩ rằng nàng ta sẽ lựa chọn quyết đấu.

Đôi mắt đẹp nhìn quanh một vòng, ngón tay tinh tế chỉ vào một gã nam tử vẻ ngoài khoảng chừng hai bảy, hai tám tuổi.

“Tạ Vân Lưu, lăn ra đây.”

Quả nhiên? Trong lòng nhiều người thầm nghĩ, thời điểm mà Tào Tuyết Dương bước lên sàn đấu, Tạ Vân Lưu không thoát khỏi kết cục.

“Khinh người quá đáng.” Vô Ngân tán tiên lẫn Tạ Vân Lưu trong lòng không hèn có chung suy nghĩ, thế nhưng dù tức giận thì làm gì được ngoài việc đồng ý quyết đấu đây? Nếu mà có, thì cũng chỉ có tự nhận thua trận mà thôi.

Tạ Vân Lưu gương mặt xám xịt, trong bụng nguyên rửa tên Trịnh Ngọc Tiêu đáng chết, người đi chọc người ta thì thôi đi, lại còn kéo theo chúng ta nữa.

“Còn không mau lăn bước lên chiến đài?” Giọng điệu Tào Tuyết Dương cực kỳ sắc bén đánh đá vang lên, hoa hồng có gai, nàng cũng không phải dạng gì hiền từ.

Tạ Vân Lưu hít sâu vào một ngụm khí lạnh, rốt cuộc vẫn phải bước lên trên chiến đài, khác với Lục Phong, Tào Tuyết Dương bối cảnh phía sau cực kỳ hiển hách, mặc dù bị nàng khinh nhục, Tạ Vân Lưu chỉ đành nuốt giận vào họng mà thôi.

Hắn bên ngoài thể hiện khí độ, xem như không để ý đến sự đánh đá của Tào Tuyết Dương, miệng nở nụ cười ôn hòa. “Tại hạ Tạ Vân Lưu, xin chỉ giáo.”

Khi Tạ Vân Lưu vừa chào hỏi xong thì Tào Tuyết Dương thân thủ đã động, chỉ trong chớp mắt đã xuất hiện trước mặt Tạ Vân Lưu, một trận cuồng phong dữ dội ập đến, trên người khí thế nở rộ, đem Tạ Vân Lưu hoàn toàn áp chế xuống.

Bàn tay hóa thành ma trảo, nguyên lực vận chuyển gia trì, phía bên ngoài xuất hiện ảo ảo bạch cốt thủ quỷ dị tràn đầy nguy hiểm, Tạ Vân Lưu biến sắc, thể nhưng phản ứng nhạy bén, lập tức đem bảo đao ra đỡ.

Một tiếng oong oong đình tai nhức óc vang lên, Tạ Vân Lưu bị đánh bay về phía sau mấy chục thước. Tuy rằng đã chống đỡ được một chiêu, nhưng mà nương theo thân đao, có một cỗ lực lượng lạnh lẽo không ngừng xâm nhập vào cơ thể hắn, cỗ lực lượng này khiến cho huyết dịch của hắn muốn đông cứng lại, huyết khí và nguyên lực vận hành rất khó khăn.

Chỉ thấy Tạ Vân Lưu miệng phun ra một ngụm máu đen, phản phát như bị trúng độc, mà ngụm máu đen này, sau khi ra khỏi mồm, chỉ trong hai nhịp thở đông cứng lại như bị đông đá, quỷ dị vô cùng.

Nội tâm kinh hoàng không thôi, năng lực kỳ dị đó, sử dụng nguyên lực áp chế không có bao nhiêu tác dụng, khẳng định một giây không áp chế, hắn lập tức biến thành một cái băng thi.

“Ta nhận thua.” Không để cho Tào Tuyết Dương tiếp tục động thủ, Tạ Vân Lưu lấy hết sức lực hô lớn một tiếng, khi chữ “thua” vừa mới ra khỏi miệng thì một cái bạch cốt trảo xuất hiện, cách thủ cấp của hắn khoảng chừng nửa tấc nữa mà thôi.

Nếu hắn chậm thêm nửa giây, chắc chắn đầu đã lìa khỏi cổ.

Thật đáng sợ. Tốc độ của Tào Tuyết Dương, trên không gian chỉ lưu lại những đạo tàn ảnh, trừ những tên thiên kiêu siêu cấp yêu nghiệt ra, những người khác không hề nhìn thấy được nàng thời điểm nào đã tiếp cận Tạ Vân Lưu.

“Đã nhường.” Thu lại tả thủ, nụ cười rực rỡ diễm lệ quay trở lại trên môi, làm cho người ta thương nhớ, phản phát một giây trước đó không hề phát sinh ra chuyện gì cả, ngay cả Tạ Vân Lưu cũng không chịu nổi sự yêu nghiệt của nàng mà đỏ mặt lên, trong mắt tràn ngập si mê.

“Thật đẹp.” Từ miệng của Tạ Vân Lưu thốt ra hai chữ. Chỉ là, ngay khi hắn nói xong thì một bàn tay vỗ thẳng vào mặt hắn, đem Tạ Vân Lưu đánh ngã xuống, người xuất thủ, dĩ nhiên chính là Tào Tuyết Dương rồi.

“Hai chữ đó, để cho người miệng thối như người nói ra?”

Không chút nể mặt, Tào Tuyết Dương nhìn thẳng vào Tạ Vân Lưu mà nói, dứt lời liền xoay người rời đi, không chút bận tâm Tạ Vân Lưu như thế nào.

Tạ Vân Lưu đang cố gắng áp chế lực lượng kỳ dị bên trong cơ thể, nhưng chỉ vì một giây lơ là bị mê hoặc bởi vẻ đẹp kiêu diễm vô song của Tào Tuyết Dương, sau đó còn bị nàng tát một cái kêu rất lớn nữa. Nàng tát không mạnh, chỉ thuần túy dùng lực mà đánh, thế nhưng một tát đó ý nghĩa rất lớn à, một tên nam nhân trước mặt vô số người bị một nữ tử khinh nhục, suy nghĩ của hắn thế nào có thể tưởng tượng được.

Ngay một giây sau đó, Tạ Vân Lưu miệng phun ra một ngụm máu đen nữa, gương mặt tái nhợt như không còn giọt máu, thi thể tản ra hàn khí, rốt cuộc ngã xuống, hơi thở tắt ngúm.

Tạ Vân Lưu, cứ như vậy mà chết đi, mà chết cực kỳ nhục nhã nữa. Có lẽ nằm mơ hắn cũng không thể ngờ được rằng mình như vậy mà chết, mà nguyên nhân lại chính bởi sự tôn của mình.

“Ha ha ha, thực lực Dương nhi lại tiến bộ.”

Một giọng cười lớn vang lên từ một phía, mọi người hướng mắt nhìn vào, chỉ thấy người đang cười đặc ý chính là một ông lão râu tóc đã trắng xóa, thể gương mặt mặt hồng hào, ánh mắt sáng lấp lánh rất có thần, thân thể cường tráng, lộ ra sinh cơ đậm đặc.

Ông lão này tên gọi là Hoàng Bằng, ngoại công của Tào Tuyết Dương, địa vị tại Địa Ngục giáo cực kỳ cao. Chính bởi vì Hoàng Bằng, trước đó Tạ Vân Lưu bị khinh nhục, cả hắc lữ Vô Ngân tán tiên đều không dám hó hé nửa câu, bởi Hoàng Bằng, lão gia hỏa này cực kỳ xấu tính.

Hoàng Bằng miệng cười hả hê khen ngợi cháu gái của mình, sau đó nhìn sang Huyết Luân hộ pháp, lớn tiếng nói tiếp. “Được cháu gái lão phu bái làm sư phụ, người rất may mắn nha.”

Dĩ nhiên Hoàng Bằng cho rằng cháu gái của mình giỏi, chứ không phải là nhờ sự chỉ điểm của Huyết Luân hộ pháp.

“Giết một tên vô danh tiểu tốt mà thôi, có chỗ nào đáng khen ngợi. Hoàng lão đầu, đừng đặc ý cháu gái lão quá.” Huyết Luân hộ pháp không giận dữ, bởi vì sớm quen tính cách của Hoàng Bằng.

Chỉ thấy Hoàng Bằng hơi thu lại nụ cười, bàn tay nhẹ vuốt chòm râu, đột nhiên nhìn xuống thi thể đã chết cóng đang được người ta khiêng đi rồi gầm lớn một tiếng. “Con sâu con kiến, để cháu gái ta giết đúng là làm bẩn tay cháu gái ta. Yếu đuối kém cỏi như vậy, sao lọt vào hạng ba trăm được vậy? Chết đi cho đỡ chật chội.”

Hoàng Bằng lớn tiếng chửi. Không biết dưới hoàng tuyền, Tạ Vân Lưu nghe thấy có muốn đội mồ sống dậy bóp cổ lão đầu này không đây. Lão già, ta cũng không chủ động đi chọc nàng, nàng giết ta đã đành, bây giờ ta chết cũng không được yên tâm. Đây triệt để là khinh người quá đáng.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 310: Dao Ý Đệ Nhị Trọng Thì Thế Nào?

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 310: Dao ý đệ nhị trọng thì thế nào?

Tinh Vương Chiến từ thời điểm Lục Phong mở màn khiêu chiến, ngay cả một số thiên kiêu chi tử cấp bậc yêu nghiệt cũng tiến lên chiến đài quyết đấu, bất giác đã có hơn năm mươi người bị loại, trong số đó có một vài thiên kiêu chi tử thực lực rất mạnh, thế nhưng bị thiên kiêu chi tử cấp bậc yêu nghiệt thẳng tay loại bỏ, chung quy cái quy tắc khiêu chiến này, nói công bằng thì chính là công bằng, mà không công bằng thì cũng là không công bằng, càng phản ánh rõ ràng, tại Loạn Tiên Hải, hết thảy thực lực quyết định tất cả, mà Tinh Vương Chiến này, cơ hồ chính là trận chiến giữa các cường giả tương lai thu nhỏ.

“Thủy Kính, Hoàng Thạch đảo đệ tử khiêu chiến Địa Ngục giáo đệ tử Tinh Hồn.”

Từ trong đám người, một gã nam tử bước ra, trên lưng vác theo hai thanh đại đao, cả người xuất hiện một loại khí tức lạnh lẽo hiêu sát, trong đồng tử bắn ra một tia huyết lãnh, vừa nhìn đã biết không tầm thường.

Hoàng Thạch đảo, tại Loạn Tiên Hải cũng là một trong số những địa phương xuất hiện rất nhiều thiên tài, Thủy Kính dĩ nhiên chính là một trong

số đó, thậm chí thực lực mơ hồ tiếp cận với các thiên kiều cấp bậc yêu nghiệt.

Y phục không gió mà bay, thân thể cường tráng tràn đầy sinh lực, phản phát trời sinh sức mạnh khủng bố. Thủy Kính này chính là đệ tử mạnh nhất trên Hoàng Thạch đảo, trước đó tiếp nhận khiêu chiến của một tên thiên kiều khác đối với hắn có tư thù, rốt cuộc bị Thủy Kính trên chiến đài trăm thành ba mảnh, bá khí vô cùng.

“Hình như Vô Ngân tán tiên với Hoàng Thạch đảo đảo chủ có quan hệ rất tốt.” Lục Phong chân mày nhướng lên, trong đầu nhớ ra một vài tài liệu về Hoàng Thạch đảo, lập tức nghĩ đến duyên cớ bên trong. “Xem ra Vô Ngân tán tiên vẫn rất uất ức, hắc hắc...”

Vừa nói, Lục Phong vừa cười lạnh một tiếng, Thủy Kính này chính là đang muốn tìm chết.

Chỉ thấy thanh niên tên gọi Thủy Kính sau khi khách khí giới thiệu thì lập tức thái độ biến đổi, ánh mắt ngập tràn nộ khí, âm thanh giọng nói như mãnh thú gầm vang: “Tinh Hồn, mau lăn ra đây chịu chết.”

“Chắc chắc, muốn xin vé đi gặp Diêm Vương lão tử dữ vậy cơ à?” Lục Phong tặc lưỡi, âm thanh tiếng nói không lớn không nhỏ, vừa đủ để Thủy Kính nghe thấy.

Tinh Hồn đối với sự khiêu khích của Thủy Kính, mục vô biểu tình, chậm rãi tiến lên trên chiến đài.

Trước đó, hắn đã một lần bị khiêu chiến qua, bất quá đối thủ của hắn khi đó không mạnh, trông thấy hắn tu vi hậu kỳ Phù Tiên cảnh thì không ngần ngại lựa chọn, kết quả một quyền bay khỏi chiến đài. Một lần thành uy, về sau mấy tên thực lực hơi kém một chút không có dám tuyển chọn hắn nữa.

Đây là lần thứ hai Tinh Hồn bị khiêu chiến.

“Lần này xem ra gặp được đối thủ rồi, ha ha... Thủy Kính nghe nói trời sinh sức mạnh đáng sợ, không ít lần miểu sát được cả hậu thiên hoang thú cấp ba chí tôn, tên đệ tử mới này của người, cơ hồ bị loại không nghi ngờ.” Nam Độc hộ pháp con người nhỏ âm tà nhìn Tinh Hồn cười khẩy một tiếng, lão ta nghe nói Tinh Hồn có một vài con bài tẩy kinh người, nhờ vậy mà chạy thoát được khỏi ma trảo của Thiên Kiếm tông tông chủ, thế nhưng trên Tinh Vương Chiến lại không cho phép qua sử dụng ngoại lực, thành ra sẽ hiện nguyên hình mà thôi.

“Ồ, từ lúc nào đệ tử của bản tọa, hết lần này đến lần khác bị lão quỷ người chú ý nhiều như vậy, phải chăng trong lòng muốn đánh chủ ý lên hắn?” Huyết Luân hộ pháp lạnh giọng.

“Khà khà, một tiểu bối con sâu con kiến mà thôi, tiên phù một thước, không có khả năng bồi dưỡng, sớm muộn gì cũng bị người ta đập chết, lão phu việc gì phải đi bận tâm một con kiến hôi?” Miệng nói như vậy, bất quá suy nghĩ ở trong lòng như thế nào thì có trời mới biết được.

“Phải không?” Huyết Luân hộ pháp nhấn mạnh hai chữ.

Những cường giả ngồi xung quanh nghe thấy hai người Huyết Luân hộ pháp và Nam độc hộ pháp bàn luận, xem ra hai người này có hiềm khích với nhau.

Trên chiến đài, vạn ánh chú mục dán chặt lên hai người Tinh Hồn và Thủy Kính.

Chỉ thấy Thủy Kính hai tay vươn lên trên, bàn tay chụp lấy hai thanh ma đao, vừa nhìn Tinh Hồn lạnh giọng: “Ta với người không có thù oán, thế nhưng người lại đi chọc vào người không nên chọc, ta liền thay mặt vị tiên bối đó lấy mạng người vậy.”

Vị tiền bối trong miệng Thủy Kính, không cần suy nghĩ cũng biết là người nào.

Vừa mới nói xong, Thủy Kính thân thể hóa thành một đạo hắc quang, nguyên lực vận chuyển, đem hai thanh ma đao lộ ra một cổ huyết sát ngập trời, phản phát không biết đã có bao nhiêu mạng người đã chết bởi hai thanh ma đao.

Chỉ thấy Thủy Kính song đao từ trên cao bổ xuống, sát khí hàng lâm để chấn nhiếp Tinh Hồn, không cho hắc có cơ hội để hoàn thủ.

Thủy Kính là một đối thủ mạnh, chẳng trách đối thủ của hắc trước đây bị hắc chém thành ba mảnh. Chỉ là, nếu như Thủy Kính vẫn tiếp tục tuyển chọn cho mình một đối thủ xứng tầm vừa sức, hắc sẽ có cơ hội để tiến vào hạng một trăm người mạnh nhất.

Nhưng hắc lại đi tuyển chọn Tinh Hồn chỉ để thay người khác báo thù, một lựa chọn không thông minh, và sự lựa chọn không thông minh sẽ phải trả một cái giá rất đắt.

Sát khí căn bản không tạo thành ảnh hưởng đến Tinh Hồn, hắc là người từ trong thi sơn huyết hải bước ra, sát khí cỡ như Thủy Kính há lại ảnh hưởng đến hắc, đó là còn chưa kể đến Tinh Hồn còn có kiếm tâm thông minh bất kỳ lúc nào cũng có thể sử dụng.

Nhìn Thủy Kính dữ tợn chém đến, Tinh Hồn đem nguyên lực vận chuyển, tinh thần lực thả ra, chỉ thấy thiên địa linh khí xung quanh điên cuồng tiến về phía hắc, hội tụ ở bên cánh tay phải, đột ngột hướng về phía Thủy Kính đánh ra.

“Phong Bộc Loa Toàn Qua.”

Phong cầu vừa ra, khi bạo tạc thành thành một cái lốc xoáy linh khí khổng lồ, phong nhận điên cuồng bay khắp xung quanh.

Sơ cơ khủng bố giáng xuống đầu Thủy Kính, hấn đang lao về trung tâm lốc xoáy với tốc độ rất nhanh, trực giác mách bảo tính mạng nguy cấp, bất quá Thủy Kính tuy kinh nhưng không loạn, kinh nghiệm nhiều lần rơi vào cừu tử nhất sinh, Thủy Kính đảo thế biến đổi, từ trong cơ thể một loại lực lượng cuồng bạo bộc phát, đem hết thủy nguy cơ từ phong cầu phá vỡ.

Âm thanh vỡ nát vang lên liên hồi, Thủy Kính thân thể bay ngược về phía sau, y phục trên người rách nát, lộ ra cơ thể vạm vỡ, thế nhưng trên cơ thể chịu không ít vết thương ngoài ra, máu tươi theo vết thương rỉ xuống.

“Đao ý?”

Không gian trong bán kính mười thước xung quanh Thủy Kính ẩn tàng một sức mạnh sắc bén lăng lệ vô hình, dĩ nhiên chính là đao ý đệ nhị trọng, Thủy Kính vậy mà có khả năng lĩnh hội được đao ý khiến cho người khác ngạc nhiên, một số cường giả thấy vậy cũng động dung.

Thực lực hiện tại phối hợp với đao ý đệ nhị trọng, thực lực của Thủy Kính cơ hồ không còn là tiếp cận nữa, mà là chân chính thuộc về thiên kiều chi tử cấp bậc yêu nghiệt rồi.

Thủy Kính, cư nhiên vẫn che giấu thực lực, đến bây giờ mới bộc lộ.

“Thủy Kính ẩn tàng đủ sâu, thế nhưng không ngờ lại bị một tên ngay cả Địa Tiên còn chưa đột phá vào làm cho bại lộ.”

Tương tự như kiếm ý, đao tu muốn lĩnh hội đao ý không hề dễ dàng, Thủy Kính lĩnh hội đao ý, mà còn là đao ý đệ nhị trọng, đủ biết thiên phú của hắn như thế nào.

Chỉ thấy Thủy Kính trên chiến đài gương mặt khó coi, ánh mắt nhìn Tinh Hồn, sát cơ không che dấu: “Khiến ta bại lộ đao ý, người có thể cảm thấy vinh quang mà chết.”

Vốn dĩ che dấu đao ý cho đến khi giao chiến với mấy tên thiên kiều chi tử cấp bậc yêu nghiệt, lấy đao ý khiến cho đối phương bất ngờ, trên chiến đài bộc lộ phong quang, nhưng rốt cuộc bị Tinh Hồn phá hỏng, tâm trạng của Thủy Kính có thể lí giải.

“Vậy ư?” Từ lúc lên chiến đài đến từ, Tinh Hồn hắc mới mở miệng nói hai chữ.

Đao ý đệ nhị trọng quả nhiên rất mạnh, một khắc trước đó nếu không phải có đao ý hộ thân, Thủy Kính không chết cũng thành phế nhân, đao ý gia trì, thực lực có khả năng quét ngang đồng giai, thuộc về cấp bậc yêu nghiệt, nhưng như vậy thì thế nào?

Đối với Tinh Hồn thì, đao ý đệ nhị trọng hoàn toàn không có ý nghĩa.

Trông thái độ này của Tinh Hồn, Thủy Kính sắc mặt càng thêm khó coi đến cực điểm, hắc nhìn ra được, trong mắt Tinh Hồn, thực lực cộng thêm đao ý của hắc đều không bị đối phương xem ra gì, giống như khi đang múa không hơn không kém.

“Khốn kiếp, dám khinh thường ta, ngươi sẽ chết rất thảm.”

Một tiếng gầm vang ra từ miệng Thủy Kính, đao ý mãnh liệt khủng bố, hướng về phía Tinh Hồn gắt gao áp chế, đồng thời nguyên lực vận chuyển toàn thân, đao thể phản phát xuất hiện.

“Ma Đao Đoạn Không Trảm.”

Thủy Kính phản nộ bộc phát, đem uy lực của song đao bộc phát hoàn toàn, lại có đao ý gia trì lên, song trảm này uy lực càng thêm khủng bố, song đao vừa ra, thế nhưng muốn trảm phá không gian, đem không gian một mảnh hủy diệt.

Đao thế ngập trời, uy thế không gì sánh kịp, cuồng bạo cùng lãng lệ trầm xuống.

Trong cơn bão táp cuồng loạn, trên tay cổ kiếm Đồ Lục xuất hiện, chân bước về phía trước một bước, đôi huyết mâu nhắm lại, nhìn hăn lúc này vô cùng bình tĩnh, thân kiếm đột ngột đặt ngang qua, ánh quang dưới ánh mặt trời bất chợt thoáng qua ánh mắt Thủy Kính, mà ánh sáng đó, dường như là thứ ánh sáng cuối cùng hăn được nhìn thấy.

“Trảm Long Thức.”

Nguyên lực rót vào cổ kiếm Đồ Lục, kiếm quang xuất hiện, đem đao thế của Thủy Kính diệt sát hoàn toàn, mà uy lực không có dừng lại ở đó, càng lúc càng muốn bành trướng một cách khủng khiếp, dưới con mắt của vô số người đang quan sát, vừa ngạc nhiên vừa sợ hãi, Thủy Kính vậy mà cơ thể vạm vỡ bị chém ra làm hai nửa, sinh cơ theo kiếm quang triệt để hủy diệt, ngay cả chết cũng không biết vì sao mà chết.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 311: Bạch Ly

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 311: Bạch Ly

Thủy Kính, thiên kiêu chi tử thiên phú cao nhất thuộc về Hoàng Thạch đảo, trên chiến đài thậm chí ngoài ý muốn bộc lộ đao ý đệ nhị trọng, khiến cho chúng nhân chấn kinh vì thiên phú đao tu của hắn, những tưởng trận chiến chiến thắng không ngờ thuộc về Thủy Kính, nhưng rốt cuộc lại tiếp tục ngoài ý muốn, Tinh Hồn chỉ một kiếm duy nhất đem kiếm kỹ của Thủy Kính triệt để hủy diệt, sau đó đem thân thể cường tráng của Thủy Kính trăm thành hai mảnh.

Không biết nếu như còn sót lại một hơi thở, có hay không Thủy Kính đang rất ân hận ở trong lòng, ân hận vì sao bản thân lại đi đáp ứng lời đề nghị kia, đem Tinh Hồn miếu sát.

Khán đài trên cao, Hoàng Thạch đảo đảo chủ Thành Đức đứng bậc dầy khỏi ghế ngồi, gương mặt biến đổi to lớn, trong đôi mắt gân đỏ xuất hiện, dĩ nhiên đang cực kỳ tức giận.

Thủy Kính chính là do Thành Đức phát hiện thu làm đệ tử chân truyền, sau đó tận lực bồi dưỡng, hết thầy đáp ứng mọi tài nguyên tu luyện

để Thủy Kính sớm ngày triển lộ phong quang, đem tất cả thiên kiều chi tử trên Loạn Tiên Hải mạnh mẽ đè ép xuống, biến tất cả thành vật làm nền.

Thế nhưng không nghĩ đến, tên đệ tử mà hắc đắc ý vẫn còn chưa thể phát huy toàn bộ tiềm lực thì đã bị văng lạc trên chiến đài, mà văng lạc trong tay một gã ngay cả Địa Tiên Cảnh còn chưa đặt chân vào.

Đơn giản là một kiếm miểu sát, từ lúc nào vượt cấp giết người có khả năng đơn giản đến như vậy?

“Thành Đức đạo hữu, sống chết có số, không nên quá đau buồn.”

Nam Độc hộ pháp trong bụng cười lạnh một tiếng, thái độ bên ngoài thì phản phát một tia bi thương, giống như vì đệ tử của Thành Đức chết bi ai thay.

Chỉ thấy Thành Đức liếc mắt nhìn Nam Độc hộ pháp, sau đó nhìn sang Huyết Luân hộ pháp, cuối cùng dừng lại ở người đang ngồi bên cạnh hắc, Vô Ngân tán tiên, lạnh lùng trừng mắt nhìn một cái, ý như muốn nói rằng, việc tốt này đều là nhờ người ban tặng.

Trước đó, Vô Ngân tán tiên đã tìm đến chỗ của Thành Đức, hy vọng Thành Đức để đệ tử đắc ý của hắc thay lão ta báo thù cho mấy tên đệ tử. Ban đầu Thành Đức do dự, âu cũng bởi phía sau lưng Tinh Hồn chính là Huyết Luân hộ pháp, nhưng rốt cuộc vẫn bị hứa hẹn của Vô Ngân tán tiên làm dao động, cuối cùng chấp thuận.

Trên chiến đài, sống chết do trời định, cho dù Tinh Hồn bị đánh chết, Huyết Luân hộ pháp cũng chỉ trách đệ tử mình thực lực kém cỏi mà thôi.

Mà thực lực của Thủy Kính mạnh yếu như thế nào, Thành Đức là người nắm rất rõ, thế nhưng không ngờ, ngay cả khi Thủy Kính vận dụng cả đao ý tầng thứ hai, kết quả vẫn bị Tinh Hồn diệt sát nhanh chóng.

Chỉ thấy Thành Đức hừ lạnh một tiếng, sau đó xoay người bỏ đi. Hoàng Thạch đảo duy nhất một mình Thủy Kính tham dự, thành công tiến vào hạng ba trăm người mạnh nhất, nhưng bây giờ đã vẫn lạc, ngồi ở đây còn có ý nghĩa gì nữa.

Vô Ngân tán tiên cũng tự biết bản thân không thể ở lại đây nữa, cũng đành âm thầm rút lui, tìm một chỗ nào đó tạm thời ẩn nấp.

Nhìn thấy Hoàng Thạch đảo đảo chủ Thành Đức và Vô Ngân tán tiên đều đồng thời bỏ đi, Nam Độc hộ pháp con người nhỏ xíu hơi di chuyển, hai ngón tay xoa xoa sợi râu trắng mọc ở bên mép, bỗng nhiên ra lệnh cho một gã hạ nhân, tựa hồ trong đầu đang có ý tưởng nào đó.

Trở lại tại chiến đài, Tinh Hồn quay trở về lại vị trí, một trận chiến vừa rồi liền tạo thành một cái chấn nhiếp với những người còn lại. Thực lực Thủy Kính mạnh mẽ không nghi ngờ, đao ý đệ nhị trọng há có thể khinh thị, nhưng kết quả trước mắt đã rõ ràng, cho dù là đao ý đệ nhị trọng đi chăng nữa, đối với Tinh Hồn không tạo thành bất kỳ nguy hiểm nào.

Khiêu chiến hẳn phải suy nghĩ rất nhiều à.

“Không ra mặt thì thôi, đã ra mặt thì lóa mắt người nhìn.” Lục Phong nhìn Tinh Hồn, mỉm cười nói.

So với những gì hắn tưởng tượng, cơ hồ Tinh Hồn mạnh ngoài sự dự đoán.

Cả Tào Tuyết Dương lẫn Mộ Ngọc biểu cảm đồng dạng kinh ngạc ngoài ý muốn, không nghĩ đến gã đệ tử mà sư tôn bọn hắn vừa mới thu nhận này, thực lực mạnh mẽ đến như vậy.

Một kiếm miểu sát, đây không phải ai cũng có khả năng làm được, hơn nữa đối phương còn lĩnh ngộ được đao ý đệ nhị trọng. Có thể do Thủy

Kính vẫn còn hơi chủ quan, thế nhưng một chiêu đơn giản diệt sát, không thể hoàn toàn là do chủ quan được.

Sư tôn quả nhiên ánh mắt lợi hại. Tào Tuyết Dương hít vào một ngụm trọc khí, ánh mắt nhìn Tinh Hồn càng thêm hứng thú, cái miệng nhỏ nở nụ cười tuyệt đẹp, thanh âm tự nhiên yêu mị vang lên: “Nguyên lai tiểu sư đệ lợi hại như vậy, xem ra vẫn muốn giấu thực lực nha.”

Mà Tiểu Long lúc này đã nhanh chân nhảy lên ngồi trên vai của Tinh Hồn, biểu cảm gương mặt hách dịch, ý bảo hần lợi hại như vậy, công lớn nhất thuộc về long gia gia đây.

Tinh Hồn liếc nhìn nó, cũng lười quản, sau đó lại hướng về Tào Tuyết Dương, đáp: “May mắn đắc thủ thôi, so với nhị sư tỷ vẫn còn kém xa.”

Giọng điệu khách khí như vậy, nếu bình thường thì Tào Tuyết Dương sẽ mỉm cười cho qua, thế nhưng lần này... thật sự có chút nuốt không trôi à. Người chiến lực mạnh mẽ như vậy, còn dám nói là kém xa ta?

Ma Luân nhìn Tinh Hồn lộ ra chiến lực vô song, mặc dù đã đoán được thực lực Tinh Hồn rất mạnh, người có thể thoát khỏi ma trảo của một gã cường giả bán bộ Cửu Thiên Huyền Tiên như Vô Cực kiếm tiên làm sao phải hạ tâm thường.

Có điều, hần cũng giống như Huyết Luân hộ pháp, cho rằng Tinh Hồn sử dụng ngoại lực, nếu như không có ngoại lực nghịch thiên nào đó hỗ trợ, chắc chắn Tinh Hồn so với các siêu cấp yêu nghiệt đồng giai sẽ ăn rất nhiều thiệt thòi.

Thậm chí còn có ý tưởng, Tinh Hồn lọt vào hạng ba trăm, hay may mắn hơn một chút lọt vào hạng một trăm người mạnh nhất liền đã là cực hạn của hần, nguyên lai, rốt cuộc tất cả vẫn đánh giá quá thấp người này.

Ở một góc khác, nơi tập trung rất nhiều các con bạc đang say sưa chửi mắng, mục tiêu, nghiễm nhiên chính là Thủy Kính, tại đây có rất nhiều người đổ hết tài sản vào hăn ta, những tưởng chắc ăn lọt vào hạng một trăm người mạnh nhất, không ngờ ngoài ý muốn bị người ta giết chết. Thằng thì không sao, nhưng thua là bị cả đám người đào đến mười tám đời tổ tông lên mà chửi.

Lẩn trong đám đông người, có một ông lão dáng người thấp bé, gương mặt hồng hào điểm một vài nếp nhăn, đôi mắt sáng trưng lộ vẻ tinh thông chuyện đời, năm tháng tang thương, trên đầu tóc trắng búi tròn, chỉ thấy ông lão mặc bộ y phục hơi bào tằm thường, nếu không phải từ đôi mắt bắn ra một tia tinh mang lão luyện bất phàm, chỉ sợ rằng làm cho người ta rất khó nhận ra được.

Ông lão này tên gọi Bạch Ly, là người kể chuyện lúc Tinh Hồn lần đầu tiên đặt chân đến Kỳ Xà thành này. Đương nhiên lúc này, cho dù thần thức của Tinh Hồn có mạnh mẽ đến cỡ nào đi nữa thì tuyệt không thể phát hiện được ông ta.

“Tiểu gia hỏa này có chút vô sỉ nha, cư nhiên thực lực khủng bố như vậy, ngay cả Linh Tiên cũng không phải đối thủ của hăn, lại tham dự Tinh Vương Chiến, cả một đám người bị tiểu gia hỏa này xỏ mũi cả, hắc hắc...”

Bạch Ly cười lạnh trong lòng, cơ hồ muốn nhìn thấy thực lực của Tinh Hồn, thậm chí còn nhìn ra được, Tinh Hồn khác biệt rất lớn với những tên thiên kiêu chi tử khác.

Tiên phù một thước kia, thật sự là chỉ có một tiên phù thôi sao? Còn cả, lực lượng thân thể của hăn cường hãn đến một, một quyền toàn lực, cho dù phòng ngự cỡ tiên thiên hoang thú cấp một cũng không chịu đựng nổi.

Trong mắt chúng nhân, Thủy Kính chết là ngoài ý muốn, thế nhưng đối với ông lão Bạch Ly mà nói, hăn chết không oan chút nào.

“Còn cả đầu Viễn Cổ Ứng Long kia nữa, hắc hắc... không đơn giản nha. Viễn Cổ Ứng Long nhất tộc đã bị diệt chủng, như thế nào bây giờ lại lò ra một đầu Viễn Cổ Ứng Long sơ sinh, mà con Ứng Long này linh trí thức tỉnh một cách thuần thực.”

Ngay cả thân phận của Tiểu Long cũng bị ông lão Bạch Ly này nhận ra được, thân phận chỉ sợ rất không bình thường. Từ khi nào, một Hư Thần Tinh nho nhỏ này lộ ra nhiều vị cường giả trác tuyệt thần bí như thế này? Đầu tiên là Tần lão Tần Mộc, sau đó là ông lão Bạch Ly này, ngay cả bằng hữu của ông ta, trong miệng gọi là lão ăn mày kia, cơ hồ cũng không phải người bình thường.

“Chắc chắc, lão ăn mày, có hay không tiểu gia hỏa này là người mà cả Đại Thiên Thế Giới này đang tìm đây? Cũng không đúng, Huyền Hoàng như thế nào lại có tướng quần ma loạn?”

Trong mắt Bạch Ly lộ ra vẻ suy tư, đôi tuệ nhãn chăm chăm dính chặt lên người Tinh Hồn, không ngừng đánh giá.

“Lão già, linh thạch của lão đây. Chết tiệt, sao lão số đỏ dữ vậy, đặt lúc nào cũng ăn, mà khi nào cũng than nghèo là thế bất nào nhỉ?”

Một gã thanh niên xuất hiện, tướng tá phổ thông, tựa hồ là hạng người lớn lên trong giang hồ, giọng nói thô kệch vang lên, đồng thời ném qua cho Bạch Ly một cái nhãn không gian.

Bạch Ly nhìn thấy cái nhãn thì hai mắt sáng trưng lên, thiếu điều như đang thấy mỹ nhân cười trần vậy, nhanh chóng chụp lấy cái nhãn rồi nâng niu như trứng mỏng.

“Đó gọi là ông trời có mắt, biết thương người già hiền lành như ta, còn dám thanh niên các người, chắc chắc... chỉ biết cờ bạc đỏ đen, hỏng hết cả một thế hệ.”

Nghe Bạch Ly nói, gã thanh niên kia chỉ muốn nhờ một cơn mưa nước bọt dìm chết lão ta, cái gì mà ông lão hiền lành, phải gọi là lão già chuyên đi hố người khác mới đúng. Chính hắn không ít lần bị lão ta hố, thế nhưng không biết trời xuôi đất khiến lại đi theo lão già này đến tận bây giờ.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 312: Không Chịu Nổi Một Chiêu

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 312: Không chịu nổi một chiêu

Khiêu chiến tiếp tục diễn ra, không bởi vì chuyện Tinh Hồn nhất kiếm đoạt mệnh mà dừng lại, thậm chí đằng sau, mỗi một trận đấu đều diễn ra khốc liệt, chỉ cần chậm miệng một giây thôi, dù không chết thì cũng trọng thương nặng.

Gần nửa ngày trôi qua, rốt cuộc một trăm người mạnh nhất đã hoàn toàn lộ diện. Một trăm người này, mười phần hết chín phần đều là nhân vật cấp bậc yêu nghiệt, không động thì thôi, một khi đã động thì như ngũ lôi oanh đỉnh, phong mang vô hạn.

Trưởng lão Địa Ngục giáo, người được giao cho trọng trách chủ trì Tinh Vương Chiến, sau khi thấy một trăm người mạnh nhất lộ diện thì lại xuất hiện.

Ngô Hải Sâm nhìn quét quanh một vòng, một trăm người này, có thể nói đều là tinh tú thiên kiều yêu nghiệt mà Loạn Tinh Hải dần sinh ra, nếu không gặp biến cố mà vẫn lạc, tương lai liền có khả năng uy chấn một phương. Có điều, còn sống đến thời điểm đó không thì lại là một chuyện khác, đơn cử như Trịnh Ngọc Tiêu hay Thủy Kính trước đó, bọn hắn đều

thuộc về yêu nghiệt cấp bậc, nhưng lại đi chọc người không nên chọc, rốt cuộc ngã xuống, không còn cơ hội để trưởng thành.

“Các người một trăm người tại đây, chính là đại diện cho nhân vật thiên kiêu đỉnh phong của thế hệ các người ở Loạn Tiên Hải. Chiến đấu sắp tới, có khả năng càng thêm khốc liệt, ta không hy vọng sẽ nhìn thấy bất kỳ người nào ở đây ngã xuống, nhưng vẫn phải nhắc lại, sinh tử trên Tinh Vương Chiến, sẽ không có người ngoài can thiệp vào.”

Ngô Hải Sâm thần sắc trở nên ngưng trọng, vừa nói vừa thả ra uy áp, tựa hồ muốn chấn nhiếp người xung quanh, tốt nhất không bởi vì thiên kiêu phái mình ngã xuống mà có suy nghĩ trả thù.

“Khiêu chiến vòng thứ ba, tuyển chọn ra mười người mạnh nhất. Vẫn như cũ, ai cảm thấy bản thân yếu thế thì tiến lên chiến đài, sau đó lựa chọn cho mình một đối thủ xứng tầm để khiêu chiến để có thể tiến vào hạng mười người mạnh nhất. Khác biệt một chút so với vòng thứ hai, quy tắc cải biến, số lần khiêu chiến và số lần tiếp nhận khiêu chiến sẽ không bị giới hạn, người thua dừng chân tại hạng một trăm, người chiến thắng sẽ có thêm hai lượt khiêu chiến liên tiếp, sau khi hết hai lượt liên tiếp thì quay trở về vị trí để nhường chỗ cho người khác, sau một lượt nếu muốn thì tiến lên chiến đài khiêu chiến; dĩ nhiên nếu không muốn khiêu chiến liên tiếp thì có thể lựa chọn nghỉ ngơi, người bị khiêu chiến liên tục cũng như vậy, sau ba lượt bị khiêu chiến liên tục thì sẽ có một lượt nghỉ ngơi. Khiêu chiến bắt đầu.”

Giải thích xong quy tắc khiêu chiến, Ngô Hải Sâm trưởng lão lại rời khỏi chiến đài, nhường phần cho đám thiên kiêu chi tử này.

Lại nói đến quy tắc, so với với quy tắc vòng khiêu chiến thứ hai cơ hồ khắc nghiệt hơn rất nhiều, bất kỳ cũng có khả năng bị nhắm vào để liên tục rơi vào tình trạng quần chiến, khả năng bị loại dĩ nhiên sẽ tăng lên rất nhiều, bởi vì số lần khiêu chiến không bị giới hạn.

Trong một trăm người chỉ tuyển chọn ra mười người mạnh nhất, dĩ nhiên sẽ muốn khốc liệt hơn gấp bốn, gấp năm lần so với vòng khiêu chiến thứ hai.

Mà một trăm người ở đây, không người nào không thực lực khủng bố, thế nên khiêu chiến cần phải suy nghĩ rất nhiều. Cho dù là người tùy tiện như Lục Phong cũng rất đắn đo, bởi vì tiến vào hạng mười người mang ý nghĩa rất trọng đại, thứ nhất chính là phần thưởng rất lớn, đằng sau còn là khả năng được tham dự Kim Lan Bảng được tổ chức tại Kim Lan quốc đế đô.

Không gian chiến đài trở nên im lặng, thế nhưng rốt cuộc bị một người phá vỡ, chính là Vân Phi Ưng, đệ tử Quý tông đệ tử.

Tại vòng khiêu chiến thứ hai, Vân Phi Ưng chính là một trong số những người bị khiêu chiến ít nhất.

Không ngờ, người đầu tiên xuất hiện lên chiến đài là hắn.

Đôi mắt sắc lạnh nhìn về phía Bạch Trường Cầm, bên trong hiện lên một tia sát cơ, có điều, hiện tại vẫn chưa phải là lúc thích hợp để khiêu chiến kẻ thù của mình, chỉ thấy Vân Phi Ưng nhìn quanh, sau đó dừng lại trên người một gã thanh niên tướng mạo trời sinh tuấn lãng.

“Khương Yển, rút ra đây chịu chết.”

Khương gia tại Loạn Tiên Hải là một trong số những gia tộc tiếng tăm cực kỳ hiển hách, nghe nói có quan hệ sâu xa với Vượn Tài bảo điểm, thế lực tuy không bì kịp bốn đại tông môn, thế nhưng thực lực không thua kém bao nhiêu, có thể nói là một địa đầu xà hiểm có người nguyện ý trêu chọc.

Khương Yển chính là Khương gia đệ tử thế hệ hiện tại kiệt xuất nhất, thiên phú cực cao, chiến lực rất bất phàm.

Chỉ thấy Khương Yển gương mặt anh tuấn tiến lên chiến đài, trên tay cầm một chiếc quạt đặt ở trước ngực, gió nhẹ khiến hai lọn tóc mai khẽ đung đưa, phản phát một tiêu dao công tử, có điều gương mặt của hắn không che giấu sự kiêu ngạo, nhìn về phía Vân Phi Ưng cười nhạt: “Giáo huấn lần trước, xem ra vẫn không đủ nhỉ?”

Giáo huấn lần trước?

Không lẽ Vân Phi Ưng, tên thiên kiêu ngạo mạn của Quỷ tông từng thất bại dưới tay Khương Yển? Trong lòng nhiều người không hèn mà có chung suy nghĩ.

Chỉ thấy Vân Phi Ưng miệng nhở ra một bãi nước bọt, biểu cảm khinh thị, không bởi vì câu nói của Khương Yển mà tức giận, đáp: “Lần đó không phải bị các người sử dụng thủ đoạn đê tiện để cướp đoạt Vô Diệt Tử Quả, người nghĩ người có khả năng làm gì được ta?”

“Phải không? Bốn thiếu gia công nhận nhục thân của người rất mạnh, thể nhưng cũng không phải vô địch quét ngang tất cả. Trước đây người thấy không phục, bản thiếu gia liền cho người biết kỳ thực người kém bản thiếu gia bao nhiêu.”

Dứt lời, không để cho Vân Phi Ưng xuất thủ trước, thân thể Khương Yển đã động.

Chỉ thấy cước bộ của Khương Yển cực kỳ quý dị, trong giây lát đã phân thân hơn hai mươi đạo bóng ảnh, mắt thường không phân biệt được rõ ràng đâu mới là chân thân của hắn ta.

“Đó là Phù Quang Phân Ảnh Bộ, nghe nói là do Khương gia lão tổ sáng tạo ra, thi triển đến cực hạn có thể phân thành trăm cái ảo ảnh, vô cùng lợi hại.”

“Khương Yển sử dụng Phù Quang Phân Ảnh Bộ phân ra được hai mươi sáu phân thân, xem ra đã bước vào tiểu thành cảnh giới.”

“.....”

Chỉ thấy hai mươi sáu phân thân của Khương Yển chỉ trong giây lát bao vây xung quanh Vân Phi Ưng, nhìn mỗi cái phân thân này đều giống như thật, mắt thường khó phân biệt được.

“Bát Cực Chương.”

Hai mươi sáu tên Khương Yển miệng đồng thời hô lớn, bên trong ẩn chứa lực lượng của tiên giả đỉnh phong Địa Tiên cảnh rồi đồng loạt xuất chương, chỉ thấy bát quái đồ án xuất hiện ngập trời, tạo ra thanh thế cực kỳ to lớn, uy thế mạnh mẽ tuyệt luân, đem Vân Phi Ưng trấn áp xuống.

Kình phong gào thét, tầng tầng không gian rít gào dữ dội, nguy cơ ập xuống Vân Phi Ưng.

Thế nhưng Vân Phi Ưng gương mặt bình tĩnh vô cùng, nhìn gương mặt của hãn lộ ra sự khinh thị, tựa hồ không đem tuyệt chiêu này của Khương Yển đặt vào trong mắt.

Đột nhiên nguyên lực vận chuyển, từ bên cơ thể một cỗ khí lực chốc lát nở rộ ra, xung quanh cơ thể Vân Phi Ưng một cỗ hắc phong quỷ dị xuất hiện, Vân Phi Ưng gầm lên một tiếng mãnh liệt, như hung thú vừa mới được phóng thích, tiếng gầm mạnh mẽ đến nỗi làm cho không gian vang lên âm thanh đồm đỏi, sóng âm ba diên cuồng hướng xung quanh tàn phá bừa bãi khắp nơi.

Phân thân của Khương Yển bị một tiếng gầm của Vân Phi Ưng có cái thì trực tiếp bị hủy diệt, có cái thì bị bức lùi về phía sau, thế nhưng cũng bị sóng âm ba hủy diệt làm cho tan biến, trong chớp mắt Khương Yển bản tôn

hiện ra, đứng cách Vân Phi Ưng khoảng chừng ba mươi thước, tuy không bị hao tổn dù chỉ cái vạt áo, thế nhưng gương mặt nhìn hơi khó coi.

“Xem ra có chút xem thường người.” Khương Yển gương mặt ngưng trọng lên mấy phần, thế nhưng phần nhiều vẫn rất kiêu ngạo, cho rằng lúc này chỉ là ngoài ý muốn, là do hấn xem thường Vân Phi Ưng mà thôi.

“Lão tử chúa ghét mấy tên nói nhiều như đàn bà, đánh thì đánh, còn không thì rút.” Vân Phi Ưng nhìn thẳng Khương Yển, miệng mồm lớn một tiếng, ngữ điệu cực kỳ thô kệch.

Không biết có ai đó đứng bên ngoài quan sát bị chột dạ hay không, thế nhưng Khương Yển thì gương mặt xám xịt xuống, trong đôi mắt hiện lên sát cơ, khóe miệng cong lên một vệt tà ác.

“Vân Phi Ưng, người sẽ chết rất thê thảm.”

Khương Yển giọng trầm xuống, ngữ điệu cực kỳ lạnh lẽo.

Ngay sau khi dứt lời, Khương Yển nguyên lực bên trong cơ thể bành trướng ra, áo hào quang rực rỡ nở rộ, đem thân thể Khương Yển tắm rửa ở phía trong, nhìn Khương Yển lúc này giống như một tên quang minh chi tử, phối hợp với dung mạo tuấn tú khiến cho hấn ta càng trở nên hoàn mỹ vô khuyết.

“Là dương quy tắc, Khương Yển lại lĩnh ngộ dương quy tắc thần bí, hơn nữa uy lực vô hạn muốn tiếp cận vào Linh Tiên cảnh.”

Có người nhận ra được ánh thần minh xuất hiện trên thân thể Khương Yển, lập tức kinh ngạc hô lên.

Tiên giả Linh Hậu kỳ: Phàm Tiên thoát thai hoá cốt, Phù Tiên ngưng kết tiên phù, Địa Tiên lĩnh ngộ pháp tắc. Mà pháp tắc đa số chúng tiên giả lĩnh ngộ đều thuộc về ngũ hành pháp tắc, như Trần Mộng Dao chẳng hạn,

nàng lĩnh ngộ chính là một pháp tắc, cuối cùng khai linh Thương Tâm Kỳ Hoa. Mà Khương Yến lĩnh ngộ là dương quy tắc, một trong số những quy tắc siêu thoát ngũ hành, cực kỳ lợi hại.

Mà nhìn Khương Yến vận dụng dương quy tắc cơ hồ rất thuần thực, mơ hồ muốn tiếp cận Linh Tiên cảnh tiên giả, có lẽ chỉ thiếu một chút nữa là đạt được một bước kia.

“Kiêu Dương Liệt Nhật.”

Khương Yến một chương tề phát, chương này mang theo lực lượng sóng nhiệt khủng khiếp, tựa hồ muốn đem một mảnh không gian thiêu rụi sạch sẽ, trên đường đi tán ra sóng nhiệt, dù đứng bên ngoài cũng cảm nhận được uy lực khủng bố của nó.

Khương Yên, một chương này muốn diệt sát Vân Phi Ưng.

Chỉ thấy Vân Phi Ưng hừ lạnh một tiếng, tóc đen không gió mà bay, chân bước lên phía trước một bước, đột nhiên đại đấu trường khẽ rung chuyển nhẹ nhàng, nhìn Vân Phi Ưng thời điểm này giống như một tôn võ thần hiện thế, đôi mắt lập lòe huyết mang, cơ bắp toàn thân căng cứng, ẩn lực lượng phi thường khủng khiếp.

“Vạn Diệt Ma Thần – Thập Quyền Phong Nha.”

Chỉ thấy Vân Phi Ưng thân thể nhảy về phía trước, không ngờ lại lao thẳng vào chương pháp của Khương Yến, nguyên lực vận chuyển, tốc độ cực nhanh đánh ra liên tiếp mười đạo quyền kinh, mỗi một quyền mang theo sức mạnh ngàn cân, thiên băng địa liệt, mười quyền khủng bố đánh tan nát một chương tràn ngập dương quy tắc kia, tạo thành một cỗ oanh động trên chiến đài, mà chưa dừng lại đó, quyền kinh xé gió lao đến chỗ Khương Yến đang đứng.

Khương Yển gương mặt đại biến, sự kiêu ngạo đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó là sợ hãi, không ngờ rằng thực lực Vân Phi Ưng mạnh đến như vậy, hắn đã chọc ngón thiết bản rồi.

Trong đầu Khương Yển xuất hiện hai chữ nhận thua, thế nhưng vẫn quá chậm, quyền kinh đã rơi thẳng vào gương mặt tuần lã của hắn, máu mũi máu miệng nôn ra, bên trong còn lẫn thêm vài cái răng nữa, thân thể như một hòn đá bị người ta ném bay ngã về phía sau, lăn vài vòng trên đất rồi không có động tĩnh gì nữa.

Quyền của Vân Phi Ưng dĩ nhiên không đủ lực để kích sát Khương Yển, nhưng đây là hắn không muốn, nếu muốn, Khương Yển chết không nghi ngờ.

Một cổ khí lạnh hít sâu, Vân Phi Ưng, thực lực khủng bố, vòng quần chiến thứ hai, hắn ta vẫn còn muốn che giấu, mà hiện tại, cơ hồ vẫn chưa hoàn toàn bộc phát hết.

“Khương Yển lại bại, hơn nữa lại bại rất dễ dàng?”

Không nhiều người nghĩ đến trận chiến lại kết thúc đơn giản như vậy, sẽ không ai nghi ngờ thực lực của Khương Yển, nhưng Vân Phi Ưng, không ngờ rằng còn bá đạo mãnh liệt. Nhiều người trong lòng thầm đoán, hạng mười nhất định sẽ có tên của Vân Phi Ưng.

“Không chịu nổi một chiêu, quá yếu.” Vân Phi Ưng lạnh giọng nhìn Khương Yển đang run rẩy mà nói, gương mặt lộ vẻ kiêu ngạo vô cùng. Thời điểm này, Vân Phi Ưng trong mắt nhiều người càng trở nên sáng chói, Quỷ tông, xem ra ngoài Bạch Trường Cầm ra còn có một gã siêu cấp yêu nghiệt nữa rồi, thật khiến người ta ghen tị.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 313: Muốn Chết, Ta Liên Toàn Thành

“Vân Phi Ưng thắng, Khương Yển dừng lại ở hạng một trăm.” Ngô Hải Sâm nói lớn kết quả, đồng thời ra hiệu cho người mang Khương Yển rời khỏi chiến đài, sau đó lại nhìn Vân Phi Ưng, hỏi: “Người muốn tiếp tục khiêu chiến hay nghỉ ngơi?”

Chỉ thấy Vân Phi Ưng đứng sừng sững trên chiến đài, chiến ý vẫn chưa hết tiêu tan, khí thế ngập trời, ánh mắt bỗng chuyển dời lên người Bạch Trường Cầm.

Gia hỏa này, không lẽ muốn tiếp tục khiêu chiến, mà đối tượng chính là Bạch Trường Cầm? Trong đầu chúng nhân không hẹn mà có chung suy nghĩ.

Thế nhưng, giống như suy nghĩ trước đó, mặc dù rất muốn đánh bại Bạch Trường Cầm, đối thủ mà hân ghét nhất, thế nhưng vẫn kiềm chế xuống, tạm thời vẫn chưa phải lúc khiêu chiến, Vân Phi Ưng thu xuống chiến ý, sau đó lạnh nhạt nói: “Tạm thời không khiêu chiến nữa.”

“Được, trở về vị trí đi.” Ngô Hải Sâm gật đầu, sau khi thấy Vân Phi Ưng đã trở về vị trí thì hô lớn: “Khiêu chiến tiếp tục.”

Ngay sau trận chiến của Vân Phi Ưng, các thiên kiêu chi tử lần lượt tiến lên chiến đài để chọn cho mình một đối thủ.

Lục Phong mặc dù thực lực rất cường, thế nhưng sau hai trận đấu thì bị loại, dừng chân tại hạng một trăm.

Tào Tuyết Dương cũng giống như vậy, bất quá thành tích của nàng so với Lục Phong khá hơn, nàng thắng hai trận, rốt cuộc đụng phải một tên thiên kiêu tên gọi là Đoàn Vạn Nguyên thì thất thủ, giống như Lục Phong dừng chân tại hạng một trăm.

Mà tên Đoàn Vạn Nguyên này, thân phận chính là cháu trai của Đoàn Thiên Nhận, nhị thiếu chủ Vượng Tài bảo điểm, thực lực cực mạnh, trên chiến đài thể hiện thực lực vô song.

Trên danh sách, Đoàn Vạn Nguyên chính là nhân vật được xếp phía sau Bạch Trường Cầm, thuộc về những nhân vật có khả năng trở thành người vấn đỉnh Tinh Vương Chiến nhất.

Còn về Mộ Ngọc, gã đệ tử thứ ba này của Huyết Luân hộ pháp, tuy rằng rất kiêu ngạo, thất nhưng phải nói thực lực của hắn rất mạnh, dù là khiêu chiến hay tiếp nhận khiêu chiến, Mộ Ngọc đều mạnh mẽ quét ngang, đến tám chín phần sẽ tiến và hạng mười người mạnh nhất.

Bạch Trường Cầm, gã thiên kiêu đệ nhất Tinh Vương Chiến cũng bị khiêu chiến, thế nhưng Bạch Trường Cầm phong hoa tuyệt đẹp, chỉ vờn vện vài nhịp thở đã áp chế hoàn toàn địch nhân, không cho đối thủ bất kỳ một cơ hội nào để hoàn thủ cả, so với mấy tên Đoàn Vạn Nguyên hay Vân Phi Ưng cơ hồ còn muốn gọn gàng hơn.

Tinh Hồn đồng dạng cũng bị nhắm vào, không bởi vì lúc trước cường hãn diệt sát Thủy Kính mà bỏ qua, hắn bị khiêu chiến đến bảy lần, dĩ nhiên mỗi một lần đều mạnh mẽ đánh đối phương rút đài.

Thời gian trôi qua, trên chiến đài các thiên tài từ từ đi xuống, dần dần chỉ còn lại hai mươi người còn đứng lại.

Địa Ngục giáo đệ tử có bốn người còn ở lại, trong số bốn người có hai tên đệ tử của Huyết Luân hộ pháp, chính là Tinh Hồn và Mộ Ngọc, còn Lục Phong và Tào Tuyết Dương thì đã bị loại từ trước. Hai người còn lại, một người là đệ tử của Chiến Lang hộ pháp, tên gọi là Ngưu Phàm; người còn lại là đệ tử của Lãnh Nguyệt hộ pháp, tên là Cao Chi Tuyền. Về phần đệ tử của Nam Độc hộ pháp toàn bộ đã bị loại, Bạch Hải Hiên dĩ nhiên cũng không ngoại lệ.

Quý tông đệ tử thì có hai người, chính là Bạch Trường Cầm và Vân Phi Ưng.

Huyết Y môn đồng dạng có hai người, một người là Hồ Nhất Minh, người khác là Vũ Nguyên Chiếu.

Ngân Nguyệt Hải đường thì chỉ có duy nhất một người, đó chính là Tôn Vân, thiên tài thức tỉnh được Kim Thủy Tiên Thể.

Vượn Tài bảo điểm thiên kiêu chi tử Đoàn Vạn Nguyên dĩ nhiên vẫn còn trụ vững, còn hai mươi người khác đều thuộc về tán tiên trên Loạn Tiên Hải cả, thực lực cùng thân phận rất phi phàm.

Thế nhưng cuộc chiến tranh giành mười hạng đầu vẫn chưa dừng lại, sẽ phải có thêm mười người nữa phải rời khỏi chiến đài.

Ngân Nguyệt Hải đường đệ tử Tôn Vân xuất hiện trên chiến đài, ánh mắt sát cơ không che dấu, nhìn chăm chăm vào Tinh Hồn, dĩ nhiên ngày đó chịu thua thiệt trong tay Tinh Hồn, Tôn Vân không cam tâm.

“Ngân Nguyệt Hải đường Tôn Vân khiêu chiến Địa Ngục giáo Tinh Hồn.”

Tôn Vân hô lớn.

“Hắc hắc, gã này lúc trước bị đánh mà vẫn chưa tỉnh ra nhỉ?” Lúc này đứng bên ngoài quan sát, Lục Phong trông thấy Tôn Vân muốn khiêu chiến Tinh Hồn thì cảm thấy ngạc nhiên. Trước đây, Tôn Vân tìm Tinh Hồn gây sự, rốt cuộc bị Tinh Hồn đánh bại thảm hại, vậy mà bây giờ vẫn có gan muốn đi tìm chết.

Giọng nói của Lục Phong không to không nhỏ, vừa đủ để cho Tôn Vân nghe thấy, sắc mặt Tôn Vân bỗng chốc trở nên rất khó coi, hắc trường mắt nhìn Lục Phong, sau đó lại nhìn sang Tinh Hồn đang di chuyển lên phía trên chiến đài.

“Hôm đó chỉ là do ta bất cẩn, hôm nay người sẽ không gặp may mắn được nữa.”

May mắn? Lục Phong dĩ nhiên không cam tâm, bản thân hẳn bị Tinh Hồn đánh bại ngay cả khi đã sử dụng đến Kim Thủy Tiên Thể, chỉ cho rằng nguyên nhân thất bại là bởi khinh thường đối thủ, hẳn trong mắt vẫn muốn xem nhẹ Tinh Hồn.

“Mời!” Đối với Tôn Vân, hẳn muốn nói gì thì mặc kệ, Tinh Hồn lãnh đạm ngắn gọn đáp một chữ.

Trong mắt Tôn Vân, thái độ của Tinh Hồn giống như đang xem thường hẳn vậy, chưa chiến mà nộ hỏa đã dâng lên đến não, trên trán hắc tuyến nổi lên, trong mắt gân đỏ chi chít.

“Ta sẽ để người biết rõ, thiên tài chân chính mạnh đến cỡ nào.”

Vừa nói, Tôn Vân vừa gầm lên một tiếng, thiên địa linh khí xung quanh đột nhiên dao động mãnh liệt, lấy Tôn Vân làm trung tâm mà điên cuồng hội tụ đến.

Từ thân thể Tôn Vân không ngừng tán ra ánh sáng màu xanh lam ánh kim, dưới ánh mặt trời trở nên lấp lánh bắt mắt, một tiếng minh minh vang

lên, đứng trên chiến đài, một gã thủy nhân mái tóc ánh kim hiện ra, gã thủy nhân này chính là Tôn Vân sau khi kích hoạt Kim Thủy Tiên Thể.

Có bài học lần trước, Tôn Vân ngoài miệng tuy không cho rằng Tinh Hồn bằng mình, nhưng kỳ thực trong lòng vô cùng cẩn trọng.

“Kim Thủy Tiên Thuật.”

Mỗi lần sử dụng Kim Thủy Tiên Thể, tốc độ tiêu hao nguyên lực rất nhanh, với thực lực hiện tại, Kim Thủy Tiên Thể chỉ có thể duy trì trong vòng một khắc mà thôi, thế nhưng trong tiên liệu, một khắc cũng quá đủ để diệt sát đối phương.

Dem nguyên lực vận chuyển, xung quanh kim thủy lực lượng theo sự điều khiển của Tôn Vân, chỉ thấy phía trước thân thể hắc xuất hiện mười đạo thủy tiên ánh bạc, mỗi mũi tên ẩn chứa một cỗ sức mạnh hủy diệt khủng bố.

Ngón tay chỉ về phía Tinh Hồn, miệng gầm một tiếng, ngay lập tức mười đạo thủy tiên hướng về phía Tinh Hồn phá không công kích, tốc độ vô cùng nhanh.

“Quỷ Ảnh Thần Hành.”

Tinh Hồn gương mặt không biến đổi, từ trên cơ thể xuất hiện một làn khói đen huyền ảo, những bước chân của hắc vô cùng vi diệu, như trắng trong nước, giống như một u linh nhảy múa phía trên chiến đài vậy.

Khi thủy tiên chạm vào người của hắc, những tưởng rằng chết không nghi ngờ, thế nhưng đáng tiếc đó chỉ là một đạo tàn ảnh mà Tinh Hồn để lại mà thôi.

Mười đạo thủy tiên, tốc độ rất nhanh, uy lực hủy diệt cũng rất mạnh, mỗi khi chạm vào mặt đất là một tiếng nổ rung chuyển vang lên, thế nhưng

không có một đạo thủy tiên nào có thể chạm vào người Tinh Hồn cả.

Đột nhiên Tôn Vân cảm giác sóng lưng chạy xuống một dòng khí lạnh, phảng phất tính mạng bị uy hiếp.

“Kim Thủy Oa Quy.”

Một tiếng nổ vang lên, Tôn Vân thân thể bay ngã về phía trước, bộ dạng có chút chật vật, khóe miệng xuất hiện một tia máu tươi.

Chỉ thấy phía sau lưng, chẳng biết từ lúc nào Tinh Hồn đã tiếp cận lấy hần, một quyền đâm ra, nếu không phải trực giác nhanh nhạy, khẳng định Tôn Vân đã bị một quyền đánh bại.

“Thật mạnh!”

Một quyền kia nhìn đơn giản thuần túy, thế nhưng lực lượng trong đó đủ để rung chuyển cả một tòa núi. Tên gia hỏa này nhất định là một gã chuyên đi luyện thể nên mới có lực lượng nhục thân cường hãn đến như vậy, hơn nữa bộ pháp của hắn cực kỳ quý dị, trừ phi là cao thủ, nếu không thì khó nhận ra được hắn đang ở nơi nào.

Chẳng trách mặc dù tu vi chưa bước vào Địa Tiên cảnh cảnh giới nhưng có thể trụ đến bây giờ. Thậm chí trong đầu nhiều người đang liên tưởng, liệu rằng Tinh Hồn và Vân Phi Ưng, nhục thân của người nào sẽ mạnh hơn đây?

Tôn Vân sau khi lăn vài vòng thì lập tức đứng dậy, võ kỹ Kim Thủy Oa Quy là do chính hắn sáng tạo ra, chỉ thi triển được khi sử dụng Kim Thủy Tiên Thể, lực lượng phòng ngự cực kỳ mạnh, do dù là cường giả Thiên Tiên cảnh một quyền cũng chưa chắc khiến cho hắn trọng thương, thế nhưng một quyền của Tinh Hồn suýt chút nữa đánh nát cả Kim Thủy Oa Quy, là người trực tiếp thụ hưởng, lúc này trong lòng Tôn Vân cực kỳ khiếp hãi.

Nhục thân của một tên Phù Tiên cảnh lại mạnh mẽ đến như vậy?

“Không, ta không tin ta lại bại dưới tay người một lần nữa. Ta không tin!”

Đôi mắt độc ác tràn ngập sự không cam tâm, Tôn Vân há to miệng hét lớn, trên cơ thể ánh sáng rực lên mạnh mẽ, trên bầu trời lúc này một trận cuồng phong đột nhiên xuất hiện gào thét ầm ỹ, áp lực cuồng phong vô cùng cuồng bạo.

Chỉ thấy Tôn Vân nguyên lực điên cuồng vận chuyển, cơ thể của hắn đột nhiên bành trướng, thiên địa nguyên khí thì hướng về phía hắn mà rút vào, chỉ trong giây lát, Tôn Vân biến thành một thủy nhân khổng lồ cao hơn mười trượng.

Khí thế của hắn ta biến mạnh lên nhanh chóng, đôi mắt nhìn chăm chăm Tinh Hồn, hắn vốn không muốn bại lộ sớm thủ đoạn này, thế nhưng rốt cuộc lại bị ép đến mức sử dụng, trong lòng hắn càng thêm căm hận Tinh Hồn, nếu không có Tinh Hồn xuất hiện, hắn làm sao chịu kết cục như hiện tại.

“Tinh Hồn, ngươi phải chết.”

“Vốn dĩ nghĩ đánh gục ngươi, nhưng bây giờ thì...” Tinh Hồn ngữ điệu bắt đầu lạnh lạnh.

“Thì sao?” Tôn Vân hừ lạnh một tiếng, âm thanh vang vọng xoáy vào người Tinh Hồn hỏi.

“Muốn chết, ta liền toàn thành.”

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 314: Nhị Chiến Đại Bại

“Ha ha ha...” Tôn Vân miệng lớn tiếng cười, giống như vừa mới nghe xong một câu chuyện rất nực cười. “Muốn giết ta? Người không có khả năng đó, chết đi cho ta.”

“Thiên Văn Kim Thủy Quyền.”

Tôn Vân thân thể khổng lồ mạnh mẽ xuất ra một quyền, nhìn một quyền này tưởng chừng như chậm chạp dễ né, thế nhưng chỉ trong chớp mắt đã xuất hiện ở phía trước mặt, khí thế kinh đào lãng hải, vạn mã bồn đặng, tầng tầng hư không sụp đổ theo quyền kinh, dù ở bên ngoài tầng kết giới xung quanh đại đấu trường, người ta vẫn cảm nhận được một cỗ khí thế kinh khủng.

Kim Thủy Tiên Thể, một trong những thể chất thuộc về hậu thiên trung đẳng thiên phú đứng đầu, ngũ hành thể chất, bộc phát lực lượng công kích phi thường mạnh mẽ, lại thêm năng lực khôi phục rất nhanh nữa.

Đối diện với quyền thể thiên quân vạn mã, đang muốn nghiền ép hấn thành một đồng tro bụi, Tinh Hồn gương mặt bình tĩnh, đối với Tôn Vân, cho dù hấn sử dụng toàn lực Kim Thủy Tiên Thể, hấn có hơn chục cách để lấy cái mạng nhỏ của Tôn Vân.

Tôn Vân, không có một chút lực ảnh hưởng nào cả.

Nếu Tôn Vân đã thích lấy lực lượng thân thể để nghiền nát hắc, vậy thì hắc liền để cho Tôn Vân biết rằng, như thế nào mới gọi là nhục thân cường đại.

Chỉ thấy thân thể hắc hơi hạ xuống, hít sâu vào một ngụm trọc khí, từ đôi huyết mâu lóe lên vệt huyết quang, mái tóc trắng trong gió lớn tung bay, bên dưới lớp y phục, làn da chuyển thành một màu đen huyền ảo lấp lánh tinh vân.

Cũng đã lâu, từ lúc trốn chạy đến Loạn Tiên Hải, Tinh Hồn mới sử dụng lại thủ đoạn này, đem Hư Không Chiến Thể gia trì lên Trấn Ngục Huyền Thể, lực lượng nhục thân đã vượt qua giới hạn bình thường của một gã tiên giả Địa Tiên cảnh, thậm chí ngay cả tiên giả Linh Tiên cảnh cũng không có khả năng sánh kịp với hắc lúc này.

Trong đôi mắt, con người trở nên yêu dị hóa thành hình trăng non, bên ngoài trăng non có ba đồ đằng cổ quái không ngừng di chuyển hình vòng tròn.

“Nguyệt Đồng – Mô Phỏng Thuật.”

“Thiên Văn Kim Thủy Quyền.”

Một quyền tề xuất, mà tư thế một quyền này, giống hệt như quyền kinh của Tôn Vân vậy, không sai biệt một li nào cả.

Trong sự kinh ngạc của Tôn Vân, của những người đang quan sát, hai quyền trong hư không chạm nhau, một quyền từ trên cao giáng xuống, như vãn thạch từ thiên ngoại rơi vào, một quyền kia lại mang theo cổ ý chí bất kham phản nghịch, đem hết thảy trên đường đi của nó mạnh mẽ càn quét.

Quyền này mô phỏng, thế nhưng lực lượng nhục thân của Tinh Hồn quá cường đại, thế nên uy lực theo đó mà hoàn toàn mạnh mẽ một quyền của Tôn Vân.

Chỉ thấy thân thể khổng lồ của Tôn Vân nhanh chóng xuất hiện những vết nứt, cho dù là Kim Thủy Tiên Thể cũng không thể chống đỡ nổi sức mạnh tàn phá ẩn chứa lực lượng âm tà bên trong quyền kinh được. Rốt cuộc chỉ trong chớp mắt, thân thể to lớn sừng sững như một tòa núi hoàn toàn sụp đổ, khí lưu tán loạn khắp không gian, thế nhưng may mắn không tọa thành một chút ảnh hưởng nào đến Tinh Hồn cả.

Sương mờ chậm rãi tan biến, trên chiến đài hiện ra hai bóng người. Một người thì nằm dài trên đất, thân thể máu tươi không ngừng rỉ xuống, gương mặt tái nhợt, ánh mắt tràn đầy sợ hãi, xem lẫn sự thông thể tin nổi.

“Ta là thiên tài đứng đầu Ngân Nguyệt Hải đường, thức tỉnh Kim Thủy Tiên Thể, làm sao có thể thất bại? Ta không tin...”

Cơ hồ Tôn Vân vẫn không thể chấp nhận được sự thật trước mắt.

Đã hai lần giao chiến, thế nhưng cả hai lần, kết quả đều không sai biệt, Tôn Vân hoàn toàn đại bại.

Tinh Hồn chậm rãi bước đến trước mặt Tôn Vân, trong đôi mắt Nguyệt Đồng vẫn chưa thu hồi trở lại, hắc đứng đối nghịch lại với phương ánh sáng mặt trời chiếu xuống, nhìn gương mặt của Tinh Hồn lúc này tối sầm lại, chỉ có đôi huyết mâu đằng sau mái tóc trắng rũ xuống, phản phát một nét lạnh lùng đáng sợ, nhìn thấy ánh mắt này, trong lòng Tôn Vân từng cơn sợ hãi rung động.

Cảm giác tính mạng bị uy hiếp mạnh mẽ, Tôn Vân sợ hãi chiếm cứ tâm trí: “Người muốn làm gì? Ta nhận thua, trọng tài, ta nhận thua.”

Miệng không ngừng la lớn, thế nhưng trọng tài còn chưa kịp can thiệp thì một giọng nói lạnh lùng xoáy sâu vào trong đại não Tôn Vân: “Người thích để người khác sợ hãi người, vậy thì ta để người vĩnh viễn sống trong cảm giác đó.”

Nguyệt Đồng yêu dị lóe lên, một cỗ tinh thần lực xông thẳng vào não hải Tôn Vân, hắn chỉ cảm thấy lúc này bản thân đang bị nhốt bên trong thế giới kỳ lạ, bầu trời một màu đỏ như màu máu, trắng non màu đen treo trên tầng trời vào, phía dưới chân mặt đất đen kịt ngập tràn chết chóc. Đột nhiên từ bên dưới mặt đất một cái khô cốt phá lên chụp lấy chân của hắn, rồi sau đó, xung quanh dần dần vô số khô cốt không ngừng xuất hiện, chụp lấy thân thể hắn mà cắn xé.

“Tránh xa ta ra... không, cứu mạng...”

Cảm giác tử vong bao phủ cứ liên tục liên tục như vậy, như một vòng tròn mãi mãi không có điểm dừng, để cho Tôn Vân mãi mãi sống trong cảm giác sợ hãi, để tử vong dày vò. Có lẽ chỉ có cái chết mới giúp cho hắn giải thoát.

Tôn Vân miệng đã hô nhận thua, thế nên Tinh Hồn không được xuất thủ nữa, mà lại, hắn cũng lười xuất thủ, sống chết của Tôn Vân, tất cả đều đã không còn quan trọng.

Ngô Hải Sâm bước tới nhìn Tôn Vân không ngừng co giật, miệng rên la những tiếng kêu quái dị, chân mày nhướng lên, bất chợt nhìn theo bóng lưng của Tinh Hồn đang quay trở về vị trí của hắn.

“Đem Tôn Vân rời khỏi chiến đài.” Ngô Hải Sâm phất tay ra hiệu, trong lòng có hơi cảm thấy tiếc nuối cho một gã thiên tài, với nhãn quan của mình, không khó khăn để nhận ra, Tôn Vân tinh thần ý chí đã bị đối phương đánh gãy toàn bộ, cơ hồ không còn có khả năng để gượng lại, mà cho dù có khôi phục đi chăng nữa thì mãi mãi không thể chạm vào một bước kia, trên Loạn Tiên Hải lại thêm một gã thiên kiêu chi tử nữa ngã xuống.

Bất quá, cũng may không phải là đệ tử của Địa Ngục giáo, thế lực khác ngã xuống một gã cường giả tương lai thì Địa Ngục giáo và các thế

lực khác càng được hưởng lợi. Thế nên tiệc nuôi kia cũng chỉ là một hồi thoáng qua mà thôi.

Nhìn tình huống của Tôn Vân, Tần Trọng trường lão lắc đầu thở dài, rốt cuộc là vẫn không tránh khỏi kết cục này.

Trước khi bắt đầu, Tần Trọng trường lão đã nhắc nhở Tôn Vân không nên mang tâm tư báo thù, thế nhưng Tôn Vân kiêu ngạo, không nghe lời khuyên của y, thế là dẫn đến kết cục này.

Trách Tinh Hồn được sao? Không thể nào, bởi với tính cách của Tôn Vân, sau khi trở về Ngân Nguyệt Hải đường, thế nào cũng sẽ tìm cách báo thù Tinh Hồn, có lẽ bản thân Tinh Hồn cũng ý thức được chuyện này, đành nào cũng sẽ bị Tôn gia ám toán, đã như vậy, thế thì xử lý Tôn Vân trước, binh đến tướng ngăn, nước lên đập chặn, huống hồ chi, Tinh Hồn còn có Huyết Luân hộ pháp bảo vệ, hễ tất nhiên sẽ không úy kỵ bất kỳ điều gì.

Có trách thì cũng chỉ đành trách Tôn Vân quá kiêu ngạo, kiêu ngạo đến mức ngu ngốc.

Ngân Nguyệt Hải đường, chỉ còn một mình Tôn Vân còn trụ lại, rốt cuộc sau trận chiến với Tinh Hồn thì đã hoàn toàn bị loại bỏ hoàn toàn.

Hy vọng về Kim Lan Bảng, xem ra chỉ còn đặt trên người Trần Mộng Dao mà thôi.

Quyết chiến lại tiếp tục diễn ra cho đến khi nào tuyển chọn ra được mười người mạnh nhất.

Bạch Trường Cầm không bị bất kỳ người nào khiêu chiến, dễ dàng xếp vào mười hạng đầu.

Đệ tử còn lại của Huyết Luân hộ pháp – Mộ Ngọc đánh bại đệ tử của Kim Cương thiền sư, sau đó không bị ai khiêu chiến, đặt chân vào mười

hạng đầu.

Vân Phi Ứng bộc lộ chiến lực cường đại, đồng dạng giống như Bạch Trường Cầm, không bị ai khiêu chiến.

Đoàn Vạn Nguyên trải qua hai trận chiến, dễ dàng đánh bại đối thủ ghi tên vào mười hạng đầu.

Đệ tử của Chiến Lang hộ pháp và Lãnh Nguyệt hộ pháp thì chỉ có Cao Chỉ Tuyền là tiến vào mười hạng đầu, cũng chính là nữ nhân duy nhất xếp vào thứ hạng này.

Mười hạng đầu đã lộ diện: Quý tông đệ tử Bạch Trường Cầm, Vân Phi Ứng; Địa Ngục giáo đệ tử Cao Chỉ Tuyền, Mộ Ngọc, Tinh Hồn; Huyết Y môn đệ tử Hồ Nhất Minh, Vũ Nguyên Chiếu; Vượn Tài bảo điểm nhị thiếu chủ Đoàn Vạn Nguyên; Công Tôn lão nhân cháu trai Công Tôn Lưu; cuối cùng là một gã tán thiên thiên phú và chiến lực cực cao Chiến Viêm.

Đây chính là mười nhân vật thiên kiêu tuyệt đại nhất thế hệ hiện tại, có thể ba trăm hạng đầu, hay là một trăm hạng đầu còn có khả năng gây nghi ngờ do quy tắc mới, thế nhưng mười hạng đầu thì tuyệt đối không thể nghi ngờ được.

Diễn hình như Tinh Hồn, hẳn thể hiện tu vi chưa đặt chân vào Địa Tiên cảnh, thế nhưng một kiếm trăm đôi Thủy Kính, một quyền đánh nát Kim Thủy Tiên Thể hoàn toàn triển khai của Tôn Vân, cả hai tên này không người nào không có khả năng bước vào mười hạng đầu, thế nhưng đều thảm bại dưới ma trảo của Tinh Hồn, ai dám nghi ngờ?

Mười hạng đầu, không chỉ mang ý nghĩa trở thành mười nhân vật tuổi trẻ phong vân nhất trên Loạn Tiên Hải, mà đồng thời đã được xác định sẽ đại diện cho các thiên kiêu chi tử trên Loạn Tiên Hải mười năm sau trên cùng tiến về Kim Lan Quốc, tham dự Kim Lan Bảng, cùng với các tuyệt đại thiên kiêu chi tử trên cả Kim Lan Quốc rộng lớn tranh phong. Mười

hạng đầu cực kỳ vinh dự, thế nhưng so với ghi danh trên Kim Lan Bảng thì xa xa không thể sánh bằng.

Đa số mười người này, ngoại trừ Tinh Hồn và Bạch Trường Cầm ra, ai cũng muốn ghi tên mình trên Kim Lan Bảng cả.

Ngô Hải Sâm trưởng lão ánh mắt nhìn mười người còn lại, miệng nở nụ cười ôn hòa: “Lão phu đại diện chúc mừng các người đã tiến vào mười hạng đầu, biểu đạt chính là mười thiên kiều chi tử mạnh nhất trên toàn Loạn Tiên Hải. Thế nhưng đây vẫn chưa phải là điểm dừng. Các người bây giờ quay trở về nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, ngay hôm sau sẽ quyết định, ai sẽ là người vấn đỉnh Tinh Vương.”

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 315: Tinh Vương Chi Đình

Một ngày trôi qua trên Loạn Tiên Hải.

Sau trận chiến dài hơn ngày hôm qua, mười nhân vật thiên kiêu chi tử đã chân chính lộ diện, trải qua một ngày nghỉ ngơi, toàn bộ liền quay trở lại trên đại đấu trường.

Cường giả trên Loạn Tiên Hải duy danh lấy lòng cũng đồng dạng an vị chỗ của mình. Ai nấy ánh mắt nhìn vào mười gã thanh niên đang xếp thành vòng tròn, đứng ở vị trí trung tâm, hấp dẫn mọi ánh nhìn của chúng nhân.

“Địa Ngục giáo tiềm lực ngày một hùng hậu, trong số tứ đại tông phái thì Địa Ngục giáo chiếm đến ba tên đệ tử, tương lai sau này, chỉ sợ Địa Ngục giáo càng muốn thêm phát dương quang đại.”

Có người nhìn vào mười tên tuyệt đại thiên kiêu kia, bất giác nhận ra Địa Ngục giáo vậy mà chiếm đến ba cái tên trong số mười hạng đầu, không khỏi âm thầm kinh ngạc.

“Có điều, ba gã đệ tử của Địa Ngục giáo, chỉ có Mộ Ngọc là xếp hạng thứ tư, hai người còn lại, Cao Chỉ Tuyền thì xếp thứ tám, còn Tinh Hồn thì xếp thứ mười. Tuy rằng Địa Ngục giáo đệ tử có đến ba người, thế nhưng

Tinh Vương vẫn đỉnh hôm nay, chỉ sợ sẽ biến thành vật làm nền cho Bạch Trường Cầm cả.”

“Lại nói, Quỷ tông đệ tử Bạch Trường Cầm và Vân Phi Ưng, hai người này không ngờ lại chễm chệ vị trí thứ nhất và thứ hai.”

“Không nghĩ đến trong mười hạng đầu, lại xuất hiện hai tên tán tu, vị trí xếp hạng lại không thấp.”

“.....”

Theo sự phân chia của Vượn Tài bảo điểm, dựa trên biểu hiện thực lực, Tinh Vương Bảng xếp hạng đầu tiên Bạch Trường Cầm, thứ hai Vân Phi Ưng, thứ ba Đoàn Vạn Nguyên, thứ tư Mộ Ngọc, thứ năm Vũ Nguyên Chiêu, thứ sáu Công Tôn Lưu, thứ bảy Chiến Viêm, thứ tám Cao Chỉ Tuyên, thứ chín Hồ Nhất Minh và thứ mười Tinh Hồn.

Tỉ lệ đặt cược theo đó mà thay đổi, như Bạch Trường Cầm là người có khả năng vẫn đỉnh Tinh Vương nhất, thế nên tỉ lệ đặt cược của hắn là đặt một ăn hai.

Lại lấy Tinh Hồn, hắn bị Vượn Tài bảo điểm đánh khả năng vẫn đỉnh Tinh Vương thấp nhất, tỉ lệ đặt cược vô cùng cao, một ăn hai trăm.

Tuy tỉ lệ đặt của của hắn rất cao, thế nhưng nếu để lựa chọn, dĩ nhiên người ta sẽ lựa chọn đặt cược cho Bạch Trường Cầm rồi. Tuy nói trên Tinh Vương Chiến này, số lần xuất thủ của Bạch Trường Cầm, cơ hồ số lượt không vượt quá một bàn tay năm ngón, thế nhưng ai dám đánh giá thấp hắn? Người được gọi là thiên tài đứng đầu thế hệ hiện tại trên Loạn Tiên Hải, vị trí xếp hạng trên Tinh Vương Chiến chưa một lần thay đổi, làm sao có thể là nhân vật tầm thường được?

Tại vị trí cao nhất, những siêu cấp cường giả như Địa Ngục giáo - phu thê Chu Thiên Tử, Hồng Sam tiên tử, Địa Ngục giáo tứ đại hộ pháp, Huyết

Y môn - môn chủ Viêm Lô đại tiên, Ngân Nguyệt Hải đường – đường chủ Thiên Khôi hải tôn, Quỷ tông – tông chủ Dạ Vương, Vượn Tài bảo điểm phó đường chủ Đoàn Thiên Nhận, hay tán tiên cường giả Công Tôn lão nhân, Kim Cương thiên sư... đều đã an vị.

“Đều là thiên kiêu chi tử, không biết người nào sẽ vấn đỉnh Tinh Vương đây.” Vượn Tài bảo điểm phó đường chủ Đoàn Thiên Nhận nhìn xuống mười người đang đứng tập trung lại trên chiến đài, miệng bỗng nhếch lên một nụ cười nhạt, vô ý thốt ra một câu. “Các vị cho rằng, người nào có khả năng nhất đây?”

Tuy nói Vượn Tài bảo điểm đã xếp hạng những người có khả năng vấn đỉnh Tinh Vương từ trước, thế nhưng người đang ngồi ở đây đều là cao thủ uy chấn một phương, dĩ nhiên sẽ không quá tin tưởng vào danh sách xếp hạng kia.

“Cùng là thiên kiêu chi tử đỉnh phong Loạn Tiên Hải, thế nhưng Bạch Trường Cầm của Quỷ tông, những tiểu bối còn lại, có khả năng so sánh với hắn?” Trường lão Quỷ tông tên gọi là Trạch Hưng mở miệng, không chút suy nghĩ liền gọi tên Bạch Trường Cầm. “Tinh Vương vấn đỉnh, không nghi ngờ chắc chắn chính là Bạch Trường Cầm rồi. Những tiểu bối khác, tất cả chỉ vì hắn mà theo hoa dật gấm mà thôi.”

Nghe ngữ điệu của Trạch Hưng, dường như đối với Bạch Trường Cầm cực kỳ tự tin. Âu cũng dễ hiểu mà thôi, Bạch Trường Cầm thiên phú trác tuyệt, thực lực cường đại. Càng thêm tự tin là bởi, Bạch Trường Cầm tại Quỷ tông đã từng mạnh mẽ đánh bại một gã trưởng lão sơ kỳ Linh Tiên Cảnh, chiến thắng Linh Tiên cảnh, dưới Linh Tiên có mấy người làm được? Dĩ nhiên tin tức này đã bị Quỷ tông phong bế lại, không cho phép truyền ra bên ngoài hòng bảo vệ Bạch Trường Cầm khỏi ám thủ của những tông phái còn lại.

“Ồ, Trạch Hưng người rất tự tin. Bất quá lão phu lại nghĩ, Vũ Nguyên Chiêu mới có là người sẽ đánh bại Bạch Trường Cầm, sau đó dễ dàng trở thành người đứng đầu thiên kiêu thế hệ hiện tại.” Huyết Y môn trưởng lão cười nhạt một tiếng. “Cái danh sách kia, kỳ thực chẳng quyết định tất cả.”

Vũ Nguyên Chiêu chính là thiên kiêu đứng đầu Huyết Y môn, hẳn thân phận chính là cháu trai của một vị thái thượng trưởng lão Huyết Y môn, từ nhỏ đã được tu hành Cửu Diễm Huyền Hỏa Công – một trong số những tiên pháp mà Huyết Y môn đạt được, nghe nói hiện nay đã luyện Cửu Diễm Huyền Hỏa Công tầng thứ năm, vô cùng lợi hại.

Vị trưởng lão Huyết Y môn này đối với Vũ Nguyên Chiêu tự tin, dĩ nhiên là có nguyên do bên trong.

“Đoàn Vạn Nguyên cũng không phải nhân vật tầm thường, vấn đề Tinh Vương không phải không có khả năng.”

“Xem ra các vị xem thường Địa Ngục giáo đệ tử Mộ Ngọc và Cao Chi Tuyền...”

“.....”

Trước thời điểm quyết chiến bắt đầu, các vị trưởng lão không ngừng bàn luận với nhau, vì người đứng đầu Tinh Vương mà lựa chọn.

“Nói đến, không ngờ Tinh Vương Chiến mười hạng đầu lại xuất hiện một gã phù Tiên cảnh.” Tán tiên cường giả Công Tôn lão nhân ánh mắt nhìn xuống chỗ Tinh Hồn đang đứng, chợt nói.

Kỳ thực không chỉ có riêng gì Công Tôn lão nhân, những người khác đồng dạng cũng cực kỳ nghi hoặc. Đánh rằng Tinh Hồn biểu hiện thực lực cực kỳ cường đại, thế nhưng năng lực vượt cấp khiêu chiến không khỏi quá mức yêu nghiệt đi.

Từ đầu, một gã Phù Tiên cảnh tham dự Tinh Vương Chiến, trong mắt nhiều người chính là trở thành bao cát cho người ta đánh, ngu ngốc không gì bằng. Thế nhưng, không biết bao nhiêu gã Địa Tiên cảnh vì hấn mà ngã xuống, vì hấn mà vẫn lạc, thậm chí ngay cả những thiên kiêu chi tử cấp bậc yêu nghiệt như Thủy Kính, Tôn Vân... đều bị hấn miếu sát một cách vô cùng dễ dàng.

Đó là còn chưa nói đến, tiên phù mà hấn ngưng tụ lại còn là tiên phù một thước, là loại tiên phù gọi bằng hai chữ phế vật nhất. Làm cách nào, một gã Phù Tiên cảnh chỉ ngưng tụ ra tiên phù phế vật kia lại quét sạch toàn bộ những thiên kiêu chi tử cấp bậc yêu nghiệt trên đường đi của hấn?

“Ồ, Công Tôn lão huynh đang nghi ngờ đệ tử Địa Ngục giáo chúng ta?” Một vị trưởng lão dưới trưởng Huyết Luân hộ pháp, địa vị tại Địa Ngục giáo khá cao, bởi vì Huyết Luân hộ pháp mà nhìn Công Tôn lão nhân khó chịu hỏi một tiếng.

“Lão phu chỉ là bất ngờ, Trương Long đạo hữu không cần phải khó chịu, mà có lẽ nghi vấn này của ta, có lẽ có không ít người đều có chung suy nghĩ.” Không bởi vì sự khó chịu của Trương Long mà tức giận, Công Tôn lão nhân quét mắt nhìn những người khác mà nói.

“Công Tôn lão huynh nói đúng, ta cũng rất bất ngờ. Có lẽ bí mật của hấn nằm ở nhục thân, thế nhưng nhục thân của một gã Phù Tiên cảnh lại đánh bại được thiên kiêu chi tử cấp bậc yêu nghiệt, thực sự khiến cho người ra rất nghi vấn à.” Không đợi người ngoài lên tiếng, một vị trưởng lão khác của Địa Ngục giáo thốt lên. Vị trưởng lão này, chính là dưới trưởng của Nam Độc hộ pháp.

“Lai lịch của tên tiểu bối này, lão phu có chút nghi hoặc, không biết Huyết Luân hộ pháp có thể cho mọi người biết được hay không?” Công Tôn lão nhân ánh mắt dời lên Huyết Luân hộ pháp, hoàn toàn bỏ qua vị trưởng lão tên Trương Long kia.

“Từ lúc nào, bản tọa thu đồ đệ cần phải báo lại danh tính cho các vị biết vậy?” Huyết Luân hộ pháp vốn đang nhắm mắt dưỡng thần, tự nhiên bị Công Tôn lão nhân gọi tên, có điều ngoài mặt lãnh đạm như thường, hướng Công Tôn lão nhân nói thẳng.

Công Tôn lão nhân tay vuốt râu, miệng cười ha ha đáp: “Nếu như Huyết Luân hộ pháp đã không muốn tiết lộ, vậy thì xem như lão phu chưa nói gì.”

“Nói đến, ta cũng nghe được một vài tin tức bên Phi Lan Châu, không biết các vị có ý tứ muốn biết hay không?” Đoàn Thiên Nhận chột nói.

“Ồ, không biết là tin tức gì đây?”

Chỉ thấy Đoàn Thiên Nhận đôi mắt sáng lên, quang mang lập lòe, ần ần hơi liếc nhìn Tinh Hồn đứng bên dưới kia, nói tiếp: “Nghe nói tông môn mạnh nhất trên Phi Lan Châu, Thiên Kiếm tông cách đây không lâu lại xuất hiện một gã đệ tử phản nghịch nữa.” Khi Đoàn Thiên Nhận nói đến chữ lại thì có hơi nhấn mạnh, lại nói tiếp: “Tên đệ tử phản nghịch này thực lực mạnh đến nỗi khiến cho cả nội môn lẫn ngoại môn một phen náo loạn, một vài vị trưởng lão bởi vì hấn mà vẫn lạc, một ngày đó cả Thiên Kiếm tông náo loạn, xác thực vô cùng thú vị.”

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 316: Chiến Thắng Vì Cái Gì?

“Ha ha, Thiên Kiếm tông, cái đại tông phái này, trăm năm trước xuất hiện một gã phản nghịch đệ tử thiên phú cực cao, lần này lại xuất hiện thêm một gã kinh thiên động địa không kém.” Tán tiên Cao Lập cười khẩy một tiếng, sau đó lại hỏi: “Mà không biết tên đệ tử phản nghịch ấy hiện tại ra sao?”

Đoàn Thiên Nhận miệng cười nhạt, nói tiếp: “Thiên Kiếm tông phong bế tin tức này lại, chúng ta cũng rất khó khăn mới phng thanh được một chút, nghe nói tên đệ tử đó đã thành công trốn chạy khỏi Thiên Kiếm tông, cũng không biết đi nơi nào. Nhưng khả năng cao chính là đã chạy trốn đến Loạn Tiên Hải.”

Nghe Đoàn Thiên Nhận nói, chúng nhân ngồi ở đây trong lòng xuất hiện nhiều suy nghĩ riêng.

“Ồ, vậy cũng thật trùng hợp. Đệ tử mà Huyết Luân hộ pháp mới thu nhận thực lực vô cùng cường đại, không biết lại chính là đệ tử phản nghịch của Thiên Kiếm tông cũng nên.” Công Tôn lão nhân đôi mắt lóe lên một tia âm trầm, cũng không biết là vô ý hay hữu ý, miệng khẽ nói.

“Thật có khả năng này?” Trương Long lạnh giọng đáp. “Chiến lực của Tinh Hồn tuy rất nghịch thiên, thế nhưng có thể chống lại được sự bao vây của vô số trưởng lão Linh Tiên cảnh?”

“Không phải là không có khả năng đó, mượn ngoại lực gia tăng sức chiến đấu, hoàn toàn có thể trốn chạy được.” Công Tôn lão nhân không buồn để tâm đến sắc mặt của Trương Long, lại tiếp tục nói.

“Một gã tiểu bối đệ tử lại khiến Công Tôn lão huynh nhọc công chú ý, rốt cuộc có ý đồ gì?” Huyết Luân hộ pháp lúc này cũng không ngồi yên được, giọng nói trở nên âm trầm, sát khí không thềm che dấu hướng về phía Công Tôn lão nhân.

Tuổi của Huyết Luân hộ pháp tuy có kém hơn Công Tôn lão nhân, thế nhưng tu vi hiện tại chính là sơ kỳ Thiên Tiên cảnh, mà Công Tôn lão nhân đã kẹt ở đỉnh phong Linh Tiên cảnh, trừ khi có đại vận khí, bằng không kết cục cả đời ở Linh Tiên cảnh đã định. Dưới áp lực của tiên giả Thiên Tiên cảnh, sắc mặt Công Tôn lão nhân biến đổi, ghế ngồi không nhịn được run lên, xuất hiện vô số vết nứt.

“Huyết Luân, có cần phải tức giận như vậy? Công Tôn lão huynh chúng chỉ vô ý nói vài tiếng mà thôi.” Nam Độc hộ pháp ở hướng đối diện giọng nói âm trầm vang lên.

Chỉ thấy Huyết Luân hộ pháp hừ lạnh một tiếng, liếc mắt nhìn Nam Độc hộ pháp, không buồn đi tranh miệng lưỡi với lão yêu quái này, đồng thời thu hồi lại uy áp, nhờ vậy mà Công Tôn lão nhân như trút xuống một tòa núi vô hình, ánh mắt hướng nhìn Nam Độc hộ pháp, bên trong có một tia cảm kích.

Bất quá, qua chuyện vừa rồi, nhiều người đã bắt đầu hướng ánh mắt nhìn về phía Tinh Hồn. Trong suy nghĩ của nhiều người, tuy rằng khả năng không cao, thế nhưng nếu thực sự đúng là hãn thì...

Phía trung tâm đại đấu trường, Ngô Hải Sâm trưởng lão đã cho bắt đầu quyết chiến.

Vẫn quy tắc cũ, người nào cảm thấy bản thân yếu thế thì tiến lên chiến đài rồi lựa chọn cho bản thân một đối thủ, số lần thách đấu và bị thách đấu không bị giới hạn cho đến khi tìm ra được người chiến thắng.

Phân chia thứ vị, người đầu tiên bị loại sẽ xếp hạng mười, người bị loại thứ hai sẽ được xếp hạng chín, cứ theo quy tắc đó mà tính.

Ngay sau khi Ngô Hải Sâm nhường lại vị trí cho mười người thiên kiêu chi tử đứng đầu thì ngay lập tức có bóng người xuất hiện tại trung tâm chiến đài.

Chỉ thấy người thanh niên này đôi ưng nhãn ngay lập tức nhìn về phía Tinh Hồn, thanh âm không che dấu sự kiêu ngạo mà nói: “Vân Khê đảo, Công Tôn gia tộc Công Tôn Lưu thách đấu Địa Ngục giáo đệ tử Tinh Hồn, mời!”

Thanh niên lục y này chính là Công Tôn Lưu, thiên kiêu kiệt xuất nhất Công Tôn thế gia thời điểm hiện tại, bên trong gia tộc được Công Tôn lão nhân hết sức yêu thương, vì hãn mà ra sức chỉ điểm tu hành, với thiên phú trời cho phối hợp với sự chỉ điểm của Công Tôn lão nhân, thế nên tuổi còn trẻ mà đã đột phá đến hậu kỳ Địa Tiên cảnh.

Lại nói, trước đó phía trên khán đài, Công Tôn lão nhân nhắm vào Tinh Hồn, bây giờ cháu trai của hãn cũng đồng dạng hướng Tinh Hồn thách đấu, không biết đây là trùng hợp hay cố ý đây.

“Công Tôn Lưu được Vượn Tài bảo điểm xếp hạng thứ sáu trong số mười người, nghe nói được Công Tôn lão nhân tuyển chọn làm người kế thừa y bát, chiến lực cực kỳ cường đại.”

“Tên Tinh Hồn kia cũng xấu số, tuy rằng hãn chiến lực không tồi, thế nhưng Công Tôn Lưu lại khác biệt so với những thiên tài trước đây mà hãn ta đối đầu. Trận chiến này, hãn bị loại không nghi ngờ.”

“Tu vi như hân, được xếp vào hạng mười cũng đủ làm vinh dự.”

“.....”

Dĩ nhiên nhiều người sẽ tuyển chọn Công Tôn Lưu là người chiến thắng, không chỉ bởi Công Tôn Lưu từ nhỏ đã được trường bồi là địa đầu xà một phương chỉ điểm, thứ hạng lại cách biệt nhau khá xa, nhận định Công Tôn Lưu là người chiến thắng dĩ nhiên là có nguyên nhân.

“Hừ, muốn đánh đám rùi nhận kia thành đầu heo quá.” Ở một góc khán đài, trông thấy Tinh Hồn bị đám khán giả khinh thường, Lục Phong không nhịn được chửi một tiếng.

“Đá vào mông đám thiên tài kia, chứng minh cho bọn hân thấy thực lực chân chính của ngươi đi.” Cuồng nhiệt là bởi vì, Lục Phong có bao nhiêu tiền đã đặt cược hết vào Tinh Hồn, cũng không biết lấy lòng tin ở đâu ra mà chơi lớn như vậy, Lục Phong cố vũ hết sức nhiệt tình.

Tiểu Long cũng ngồi một chỗ quan sát, chỉ là thái độ của nó trông có chút khác biệt so với thường ngày.

Nhớ lại đêm qua, Tinh Hồn ngày hôm đó không tu luyện mà ngồi trên mái nhà uống rượu ngắm trăng một mình. Tiểu Long đã nghiêm túc hỏi: “Ngươi vì cái gì tham dự Tinh Vương Chiến? Thậm chí còn muốn trở thành người mạnh nhất nữa? Với tính cách của ngươi, phải là không quan tâm đến mới đúng.”

“Lí do? Ta muốn nhanh chóng trở nên thật mạnh, cho đến khi có thể thực hiện được điều ta mong muốn. Có thể ta không thích tham gia những loại chiến đấu này, nhưng vì biến mạnh, ta không có lựa chọn.” Tinh Hồn đã trả lời nó như vậy.

Tiểu Long lại hỏi lí do biến mạnh để thực hiện cái móng muốn của hân là gì, thế nhưng Tinh Hồn chỉ nhàn nhạt nhìn nó, rồi sau đó lại tiếp tục

uống rượu, tựa hồ không muốn trả lời câu hỏi kia của nó.

Nhìn Tinh Hồn chậm rãi đặt chân lên chiến đài, trong mắt Tiểu Long lộ ra sự dăm chiêu hiểm thấy: “Rốt cuộc mục đích của ngươi là gì?”

Trở lại chiến đài, Tinh Hồn bước lên đứng đối diện với Công Tôn Lưu, bạch phát nhẹ nhàng rung chuyển trong gió, hai tay ôm lại thành quyền: “Xin chỉ giáo.”

“Ngươi có thể nhận thua, miễn cho ta phải động thủ.”

Công Tôn Lưu chưa vội động thủ, hai tay đặt sau lưng, đôi mắt kiêu ngạo nhìn Tinh Hồn nói. Dĩ nhiên hẳn không để Tinh Hồn vào trong mắt.

Nhìn thái độ của Công Tôn Lưu, Tinh Hồn không vì thế mà nổi giận, trái ngược lại xem như một chuyện bình thường, hẳn tại Tinh Vương Chiến này số lần bị người khác nói câu trên cơ hồ hai bàn tay cũng không đếm đủ, tất nhiên những kẻ đó giờ đang ở nơi nào thì ai cũng biết rõ.

“Mô Phòng Thuật – Thiên Văn Kim Thủy Quyền.”

Chẳng buồn quan tâm đến, Tinh Hồn thân thể khẽ động, nguyên lực vận chuyển, đem thiên địa nguyên khí xung quanh tụ hội về một quyền, ánh sáng màu xanh ánh bạc xen lẫn với nhau, tạo nên một loại quang mạc đẹp mắt, thế nhưng cũng không kém phần nguy hiểm.

Phản phát như một khối thiên thạch từ thiên ngoại rơi xuống, tốc độ cực nhanh, tầng tầng không gian sụp đổ xuống, dao động mãnh liệt hướng về phía Công Tôn Lưu, một quyền đem Công Tôn Lưu bao vây ở bên trong.

Chỉ thấy Công Tôn Lưu hừ lạnh một tiếng, miệng cong lên một vết tà dị, thanh âm kiết ngạo lại vang lên: “Cho ngươi một cơ hội, ngươi không

biết quỳ xuống đa tạ lại muốn đi tìm chết, đã vậy đừng trách bản công tử hạ thủ tàn độc.”

Công Tôn Lưu mái tóc cùng lục bào bay phất phơ trong gió, cơ thể của hắn sáng lên ánh lục quang rực rỡ, trong giây lát không ngừng nở rộ nhìn rất đẹp mắt.

“Liên Hoa Quyết – Trấn Không Chưởng.”

Trong gió lớn, một đóa liên hoa màu xanh bất chợt xuất hiện, mà Công Tôn Lưu chính là chủ thể của đóa hoa liên đó, trông hắn thời điểm này giống như liên hoa chi tử, khiến cho hắn trở nên cực kỳ chói mắt. Bàn tay ngọc xuất ra một chưởng, mang theo lực lượng liên hoa, trông giống như những chiếc rẽ sen muốn trấn thủ một mảnh hư không, hết thảy trôi buộc một chưởng như vãn thạch từ bầu trời rơi xuống kia.

Một tiếng nổ vang, cự chưởng cứ như vậy mà tiêu thất, Công Tôn Lưu hơi lùi lại một bước, ngoài ra không bị một chút ảnh hưởng nào. Chỉ thấy trong mắt Công Tôn Lưu xuất hiện một tia ngạc nhiên, miệng thốt: “Khiến ta lùi lại một bước, coi như có chút phân lượng, thế nhưng cũng chỉ nhiều đó thôi.”

“Liên Hoa Quyết – Phá Hồng Trần.”

Công Tôn Lưu nguyên lực vận chuyển, đem Liên Hoa Quyết triển khai thức thứ hai Phá Hồng Trần, chỉ thấy phía trên bầu trời xuất hiện một thanh cổ lão đao khí màu đỏ với rất nhiều vết nứt, thanh cổ lão đao khí phản phát một nét tang thương hoang cổ, thế nhưng ẩn chứa sát cơ kinh khủng, theo điều động của Công Tôn Lưu, cổ lão đao khí từ trên trời hướng về phía Tinh Hồn giáng xuống.

Nhìn tốc độ của cổ lão đao khí màu đỏ này trông rất chậm chạp, nhưng kỳ thực lại nhanh vô cùng, chớp mắt đã xuất hiện ở trước mặt Tinh

Hồn, tựa hồ muốn đem hắc vĩnh viễn trấn áp xuống, phá toái thân thể, nhốt linh hồn vào trong thanh đao này.

“Liên Hoa Quyết thật mạnh, có thể triển khai ra được uy thế chỉ có Linh Tiên cảnh tiên giả mới làm ra được.”

“Nghe nói Liên Hoa Quyết này là một bộ công pháp tàn khuyết, hồi còn trẻ Công Tôn lão nhân đã vô tình đạt được.”

“Xem Công Tôn Lưu thi triển Liên Hoa Quyết rất thuần thực, cơ hồ trình độ đã muốn chạm vào đại thành cảnh giới. Trận chiến này, kết cục đã định.”

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 317: Tiếp Tất Cả...

Cuồng phong gào thét, tầng tầng không gian sụp đổ, trong sát na, cổ lão đao khí đã xuất hiện ngay trước mắt, ánh hồng quang tràn đầy khí tức lăng lệ hắt vào mặt Tinh Hồn.

Một chiêu này, có lẽ Công Tôn Lưu muốn đem hãn đoạt lấy tính mạng hãn. Dem Hư Không Chiến Thể vận chuyển gia trì lên Trấn Ngục Huyền Thể, trong giây lát lực lượng thân thể bộc phát lực lượng mạnh mẽ nhất, trong đôi huyết mâu con người hóa thành hình bán nguyệt.

Chỉ thấy xung quanh thân thể của hãn nở rộ một đóa hoa sen, hình dạng giống hệt so với Công Tôn Lưu, nếu khác biệt thì có lẽ là màu sắc, hoa sen của Công Tôn Lưu có màu xanh lục, mà Tinh Hồn lại có màu đỏ như màu máu vậy.

“Nguyệt Đồng – Mô Phỏng Thuật.”

Thiên phú Nguyệt Đồng, trừ khi vượt quá cực hạn, còn lại dù là công pháp hay tiên pháp đều bị mô phỏng lại gần như đến chín phần, uy lực chân chính không chênh lệch nhau bao nhiêu cả.

“Liên Hoa Quyết – Phá Hồng Trần.”

Giống như Công Tôn Lưu, Tinh Hồn vận chuyển Liên Hoa Quyết tạo thành một thanh cổ lão đao khí, mà khí tức lăng lệ của thanh cổ lão đao khí

này so với của Công Tôn Lưu mạnh hơn gấp mấy lần, có khả năng là do ảnh hưởng bởi sát khí của Tinh Hồn mà hình thành.

Công Tôn Lưu gương mặt kịch biến, biểu cảm tràn đầy vẻ không thể tin nổi. “Người làm sao biết được Liên Hoa Quyết?”

Không chỉ có Công Tôn Lưu, mà gia gia của hắn, Công Tôn lão nhân đồng dạng cũng không thể tin tưởng nổi. Liên Hoa Quyết này là khi còn trẻ, lão ta vô tình đạt được trong một động phủ, nhìn dấu vết khi đó, khẳng định ngoài lão ta ra thì không còn người nào đặt chân đến cái động phủ đó. Mà sau khi ghi nhớ Liên Hoa Quyết, đề phòng người khác cũng biết được nó, Công Tôn lão nhân đã phá hủy hoàn toàn.

Nhưng bây giờ, như thế nào một tiểu bối lại có khả năng biết được Liên Hoa Quyết? Trong nội tâm lão trần ngập nghi vấn. Thế nhưng ngay tức khắc phát hiện Liên Hoa Quyết mà Tinh Hồn vận hành có chút khác biệt. “Không đúng, ngoại trừ khí tức lảng lẽ trên Hồng Trần Dao ra thì Liên Hoa Quyết có chút sai biệt so với Liên Hoa Quyết ta truyền thụ cho Lưu nhi.”

Không chỉ có Công Tôn lão nhân, người khác đồng dạng cũng nhìn ra được, tuy rằng cả hai đang cùng thi triển Liên Hoa Quyết, thế nhưng dường như Liên Hoa Quyết của Tinh Hồn có hơi không chính thống, bất quá uy lực so với Công Tôn Lưu thì có vẻ muốn mạnh hơn.

“Giống hệt như lúc hắn giao chiến với Tôn Vân, sở dĩ có thể thi triển giống hệt như đối phương có lẽ chính là nhờ đồng thuật. Xem ra bản tọa có hơi xem thường thiên phú của tiểu tử này.”

Quý tông tông chủ Dạ Vương mở miệng nói. Đồng thuật sao chép lại gần như y hệt đối phương, này cũng quá nghịch thiên rồi.

Những trưởng bối khác cũng gật đầu tán thành với Dạ Vương, dĩ nhiên ở đây ai cũng đã quá xem nhẹ thiên phú và chiến lực của Tinh Hồn.

Trên chiến đài, hai thanh Hồng Trần Dao giữa không trung va chạm, chỉ thấy không gian một mảnh khí tức lắng lẽ bao phủ, màu huyết hồng tràn ngập một góc thương khung, tựa hồ muốn đem một mảnh không gian này trấn áp hủy diệt.

Âm phong điên cuồng gào thét, rốt cuộc một tiếng nổ vang kinh thiên động địa, nhìn thấy giữa không trung xuất hiện vết rạn nứt nhìn rất quý dị. Hồng quang dần tan biến, trong giây lát hai bóng người dần dần hiện ra.

Chỉ thấy Công Tôn Lưu sắc mặt tái nhợt, khóe miệng chảy xuống một đạo máu tươi, ánh mắt tràn đầy vẻ không thể tin nổi.

Trái ngược so với hắn, Tinh Hồn hoàn hảo vô khuyết, ngoại trừ trên y phục màu đen dính đôi chút bụi bẩn ra thì còn lại không có một vấn đề gì khác. Màn giao phong vừa rồi, Công Tôn Lưu hoàn toàn đã bại, mà còn thất bại bằng chính Liên Hoa Quyết mà bản thân tu luyện từ nhỏ nữa.

“Người làm sao biết Liên Hoa Quyết?” Công Tôn Lưu ngữ điệu tràn ngập sự không cam tâm. Tuy rằng hắn là một thiên tài, thế nhưng vẫn chưa đạt được nhãn quan giống như những địa đầu xà phía trên khán đài, không nhận ra Liên Hoa Quyết bị đồng thuật của Tinh Hồn sao chép lại gần như nguyên bản.

“Điều đó quan trọng sao?” Tinh Hồn lãnh đạm đáp, đừng nói là Công Tôn Lưu, cho dù người khác có chất vấn hắn, hắn cũng không buồn trả lời lại. Vì sao? Vì đằng sau lưng hắn chính là Huyết Luân hộ pháp, là Địa Ngục giáo – tông môn thực lực mạnh nhất trên Loạn Tiên Hải, mà hắn lại vì Địa Ngục giáo mà tiến vào mười hạng đầu, bây giờ đánh bại cả người xếp trên mình bốn bậc, muốn hắn giải thích, người ngoài muốn hắn giải thích, có khả năng sao?

“Người...” Công Tôn Lưu trên trán hắc tuyến xuất hiện, thế nhưng nhìn thấy Tinh Hồn bước về phía trước một bước, huyết hoa liên một lần

nửa nở rộ, hắn cũng cảm giác được Liên Hoa Quyết của Tinh Hồn có gì đó sai biệt, thế nhưng không hiểu sao uy lực so với Liên Hoa Quyết mà hắn tu luyện uy lực lại mạnh mẽ vượt trội.

Không muốn thừa nhận, thế nhưng Công Tôn Lưu đành phải cắn răng: “Ta nhận thua.”

Giao thủ vừa rồi, hắn đã ăn thiệt thòi, bên trong cơ thể đang có một cỗ sức mạnh âm tà đang không ngừng tàn phá, nếu không phải hắn đang cố gắng dùng nguyên lực áp chết lực lượng quỷ dị đó, chỉ sợ lúc này đã thổ huyết giữa đường trường.

Nếu tiếp tục, hắn thất bại không nghi ngờ, vì vậy chỉ có thể nhận thua.

Nhiều người không nghĩ đến, Công Tôn Lưu, cái vị công tử kiêu ngạo, cháu trai của Công Tôn lão nhân lại cứ như vậy mà nhận thua.

“Hừ, Công Tôn Lưu cũng chỉ đến đó mà thôi, làm ta đặt quá nhiều kỳ vọng.” Có người nhìn Công Tôn Lưu bộ dạng thất thế rời khỏi chiến đài mà tức giận.

“Kiêu ngạo cho lắm, rốt cuộc bị người ta đánh đến mức không thể không nhận thua, xem hắn bộ dạng khác gì chó nhà có tang.”

“Cái gì thiên tài, giờ phút này khác gì phế vật.”

Những người chửi mắng Công Tôn Lưu, dĩ nhiên chính là những kẻ đã vì hắn mà đặt cược. Nếu như Công Tôn Lưu chiến thắng, thay vì chửi mắng thì chính là những lời khen ngợi tràn đầy hoa mỹ, chỉ đáng tiếc, hắn bại.

Công Tôn Lưu nghe thấy, nhưng hắn có thể làm gì được? Tức giận, hắn cũng không có thời gian à. Trên khán đài, sắc mặt Công Tôn lão nhân trở nên khó coi. Thật chẳng thể ngờ được, cháu trai đích thân mình chỉ

điểm lại bị một gã Phù Tiên cảnh đánh bại triệt để như vậy, mà lúc trước lão ta còn tràn ngập khinh thị Tinh Hồn nữa.

“Công Tôn lão huynh, có cần bản tọa trợ giúp Công Tôn Lưu một phen không?” Huyết Luân hộ pháp nhàn nhạt nói.

Ở đây ai cũng nhìn thấy được luồng lực lượng quái dị đang bị Công Tôn Lưu tàn phá, mà trước đó Công Tôn lão nhân nhắm vào đệ tử của mình, Huyết Luân hộ pháp há sẽ bỏ qua cho.

Chỉ thấy Công Tôn lão nhân hừ lạnh một tiếng, sau đó đứng dậy lạnh lùng đáp: “Lão phu tự có biện pháp, không cần Huyết Luân đạo hữu nhọc công.” Nói rồi, Công Tôn lão nhân liền phát áo rời đi.

Huyết Luân hộ pháp thấy vậy thì cười lạnh trong lòng, ần ần hơi liếc nhìn sang Nam Độc hộ pháp. Nhìn thái độ của Nam Độc hộ pháp như thường, có điều trong lòng đang tràn đầy phẫn nộ.

Dưới đại đấu trường, Ngô Hải Sâm đứng ở một góc quan sát, dĩ nhiên cũng nhận ra tình huống quỷ dị trên thân thể Công Tôn Lưu, bất quá sẽ không để ý đến, thanh âm lớn giọng vang lên: “Công Tôn Lưu loại, mười hạng đầu xếp vị trí thứ mười.” Sau đó quay sang nhìn Tinh Hồn, hỏi tiếp: “Người muốn thách đấu hay trở về vị trí?”

Thấy Tinh Hồn vẫn chưa trở về vị trí, Ngô Hải Sâm bèn hỏi.

Một giây thoáng qua, Tinh Hồn khí thế thu hồi, thế nhưng chiến ý chưa tan, ánh mắt quét nhìn quanh một vòng, hắc đứng chính giữa chiến đài, tuy rằng dung mạo không tuấn tú mỹ mạo như đám người còn lại, thế nhưng khí chất trên người thời điểm này trở nên lóa mắt lạ thường, giống như một vị đế giả nam tử vậy, khí tức tuyệt đại không ngừng nở rộ, một câu nói tràn ngập kiêu ngạo khí phách vang lên: “Đệ tử Địa Ngục giáo Tinh Hồn thách đấu toàn bộ các vị thiên kiêu còn lại, ai muốn đấu liền bước lên

đây. Một người cũng được, hai người cũng được, thậm chí là tám người liên thủ cũng được, ta tiếp tất cả.”

Oanh...

Câu nói vừa thốt ra khỏi cửa miệng, phảng phất như long ngâm phượng minh, như ngũ lôi oanh đỉnh chấn động vào trong đầu óc của mỗi người.

Chấp tất cả? Nhiều người còn chưa kịp hiểu ý tứ của Tinh Hồn.

Tám người còn lại, ai ai cũng đều là quái vật cả. Như Bạch Trường Cầm, như Vân Phi Ưng, có người nào không phải chiến lực vô song, phong hoa tuyệt đại, thế nhưng Tinh Hồn, phảng phất không có một người nào lọt vào mắt xanh của hắn cả.

Nhìn hắn bình thường lạnh nhạt vô thanh, thế nhưng chỉ một thời khắc thôi, người ta mới nhận ra, nguyên lai cái tên bình thường lạnh nhạt thờ ơ với mọi chuyện này kỳ thực kiêu ngạo đến cỡ nào.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 318: Người Tiếp Theo...

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 318: Người tiếp theo...

Trên chiến đài, Tinh Hồn bây giờ trở nên lóa mắt hơn bao giờ hết. Lóa mắt không phải bởi hân xếp hạng thứ mười chiến thắng người đứng hạng sáu, mà là bởi một câu nói của hắn.

Một mình chấp tất cả, bao gồm cả siêu cấp yêu nghiệt như Bạch Trường Cầm, chấp mọi thể loại từ đấu đơn đến quần chiến, rốt cuộc có chịu để ai vào trong mắt?

Lục Phong nhìn Tinh Hồn, con người cơ rút không thôi, miệng tặc lưỡi thán: “Chắc chắc, chơi lớn vậy!”

“Có chút phong phạm của bốn long, không uống công bốn long chỉ dạy.” Tiểu Ứng Long cũng hơi ngạc nhiên, thế nhưng nhiều hơn là đang tự sướng tăng bốc bản thân lên mây.

Tào Tuyết Dương cũng không nhìn được mà nhìn Tinh Hồn bằng một cặp mắt khác, thiên kiêu chi tử ai cũng có kiêu ngạo của mình, thế nhưng trong ấn tượng của nàng thì, cơ hồ từ trước đến giờ chưa từng có người nào ngạo mạn đến cỡ này.

Ma Luân ngồi xếp bằng ở một góc, vốn không có quá nhiều hứng thú với cái gì Tinh Vương Chiến, đến đây cũng là để cho có mặt mà thôi, thế nhưng một câu nói của Tinh Hồn lại khiến suy nghĩ của hắn có hơi cải biến.

Trong đôi đồng tử quý quyết lóe lên một đạo ám quang, miệng nở nụ cười, đây không phải là nụ cười ôn hòa như bình thường, nếu như là người hiểu rõ ràng tính cách của Ma Luân thì liền phát hiện, gã ác tăng này đã ghim một ai đó rồi.

Liễu Nguyệt Nga ở trong hàng ngũ của Huyết Y môn, trông thấy Tinh Hồn kiêu ngạo đến mức ngu ngốc thái quá như vậy, thậm chí không đem Bạch Trường Cầm, nam nhân của nàng vào trong mắt.

“Hừ, cứ tưởng là một gã lợi hại, không ngờ là một tên bị hỏng đầu.” Trước đây vô tình gặp Tinh Hồn khi Bạch Trường Cầm mới đến Kỳ Xà thành này, nàng tin tưởng Bạch Trường Cầm cho rằng Tinh Hồn rất lợi hại, quả nhiên Bạch Trường Cầm đã dự đoán chính xác, thế nhưng, có mạnh mẽ nhưng ngu ngốc thì cũng là loại phế vật bỏ đi mà thôi.

“Thú vị!” Huyết Y môn môn chủ Viêm Lôi đại tiên miệng nở nụ cười nhàn nhạt, ánh mắt nhìn xuống vị trí của Tinh Hồn mà thốt hai chữ.

“Không nghĩ đến, đệ tử mới thu nhận của Huyết Luân đạo hữu, cơ hồ lại khí phách như vậy, toàn bộ thiên kiều chi tử, không một người nào được hắn đặt vào mắt, ha ha...” Quý tông tông chủ Dạ Vương tiếng cười trầm bổng quỷ dị.

“Kiêu ngạo cũng tốt, thế nhưng đây không phải là kiêu ngạo nên có của một thiên tài, mà chính là ngu ngốc à.” Nam Độc hộ pháp tự nhiên cũng không ngồi yên quan sát, lão ta với Huyết Luân hộ pháp quan hệ chẳng mấy tốt đẹp, tự nhiên cũng không ưa thích mấy tên đệ tử của Huyết Luân hộ pháp, bao gồm cả Tinh Hồn.

Đương nhiên câu nói này của lão cũng là đại đa số suy nghĩ của mọi người, nói ra mấy chữ kiêu ngạo hay khí phách, cũng chỉ là xem trọng mặt mũi Huyết Luân hộ pháp mà thôi.

Trên chiến đài kia, nếu như thay bằng Bạch Trường Cầm thì có lẽ suy nghĩ sẽ khác biệt, dĩ nhiên vẫn sẽ có người khinh bỉ, thế nhưng đa số đều cho rằng Bạch Trường Cầm hẳn có khả năng này,

Thế nhưng Tinh Hồn, hẳn đúng là thực lực chiến đấu rất mạnh đã bày ra trước mắt, nhưng muốn tiếp cận siêu cấp thiên tài chiến lực vô song quét ngang cảnh giới như Vân Phi Ưng, như Bạch Trường Cầm? Có khả năng sao? Sẽ không có người nào nguyện ý tin tưởng.

Bên ngoài đại đấu trường, phía trên khán đài, sau một giây im bật thì tiếng cười trào phúng vang lên liên hồi.

“Ha ha ha, chọc cười chết lão tử mất. Hẳn nghĩ hẳn là ai vậy?”

“Một mình chấp tất cả, hẳn nghĩ chính mình là Bạch Trường Cầm sao? Đầu của tên này bị thiếu nếp nhăn à, như thế nào lại nói ra câu ngu ngốc như vậy?”

“Đánh bại mấy tên thiên kiêu, thực sự cho rằng bản thân vô địch?”

“Để xem lúc bị đá bay khỏi chiến đài, trông gương mặt của hẳn như thế nào, ha ha ha...”

“Ai đó đánh cho tên tiểu tử ngu ngốc ngông cuồng này, đánh cho hẳn xị hết khói ngu ra.”

“.....”

Mặc dù bên trên chiến đài được ngăn cách với khán giả bên ngoài bằng kết giới, thế nhưng liếc mắt một cái, nhìn khẩu hình miệng là đủ biết

khán giả đang cười vào mặt Tinh Hồn như thế nào.

Hồng Sam tiên tử ngồi kế bên Chu Thiên Tử, âm thầm sử dụng thủ đoạn truyền âm hỏi: “Phu quân, người cảm thấy như thế nào?”

“Như thế nào là như thế nào?” Chu Thiên Tử từ đầu đến cuối quan sát, thế nhưng gương mặt chưa một lần lộ ra một tia sắc thái khác thường nào cả, tựa hồ không chút quan tâm với chuyện vừa rồi.

“Còn đợi ta nói thẳng?” Hồng Sam tiên tử hừ nhẹ một tiếng.

“Aizz, nói gì đây, chính vì phu cũng không nhìn thấu được tên tiểu tử này, ta phải trả lời thế nào mới phải?” Chu Thiên Tử thở ra một hơi, sau đó đáp.

Chỉ thấy đằng sau lớp lụa mỏng, gương mặt Hồng Sam tiên tử xuất hiện một tia kinh nghi: “Không thể nào, người nói người không nhìn thấu được hử? Hửn chỉ là một tên tiểu bối thôi mà.”

“Vi phu cũng đang nghi hoặc, từ biểu hiện bên ngoài, hửn đúng là một tiểu bối hậu kỳ Phù Tiên cảnh, ngưng tụ ra tiên phù cao một thước, thế nhưng thực lực chân chính lại rất sai biệt. Vi phu cảm nhận được rằng sức mạnh nhục thân của hửn rất mạnh, ngoài ra còn được trời ban cho đồng thuật kỳ dị kia nữa, chỉ là một hậu bối Phù Tiên cảnh làm sao có thể luyện ra được nhục thân cường đại đến như vậy?”

Chu Thiên Tử chậm rãi giải thích. Quả không hổ là cường giả mạnh nhất trên Loạn Tiên Hải, có thể nhìn thấy được bí mật trên người Tinh Hồn, sức mạnh cường đại đến từ nhục thân phi phàm, thế nhưng cũng không bằng Bạch Ly lão nhân gia thần bí kia, đem mọi bí mật trên người Tinh Hồn nhìn thấu hết thảy.

“Tin tức điều tra tiểu tử này, có lẽ vài ngày nữa sẽ được xác thực rõ ràng, đến khi đó lại tìm hiểu cũng không muộn.” Chu Thiên Tử lại tiếp tục

nói trấn an phu nhân của mình.

Trở lại trên chiến đài, ngay sau Tinh Hồn một câu thách thức toàn bộ, ngoại trừ Bạch Trường Cầm ánh mắt thoáng qua một tia kinh ngạc, ngoài ra không có biểu hiện gì khác biệt thì những người còn lại, bao gồm cả Vân Phi Ưng bên trong cũng há miệng cười lớn.

“Người cho rằng mình thật sự đã là vô địch trong cùng cảnh giới sao?” Người xếp hạng thứ tư, cũng là đồng môn Địa Ngục giáo, tam sư huynh của Tinh Hồn, Mộ Ngọc cười khẩy một tiếng tràn đầy khinh miệt.

“Mộ Ngọc, đệ tử Địa Ngục giáo, tên nào cũng bị hỏng óc như vậy à?” Đứng đối diện với Mộ Ngọc, người xếp hạng thứ bảy Chiến Viêm lớn tiếng hỏi.

“Ngu ngốc thì cũng có một vài, thế nhưng ngu ngốc cỡ này thì chỉ có mỗi một mình hãn ta mà thôi.” Mộ Ngọc tiểu ý đáp.

“Mới chiến thắng tên phế thải Công Tôn Lưu, lại cho rằng ở đây không có ai chiến đấu lại người?” Chỉ thấy phía trên chiến đài một bóng người y phục màu đen, sau lưng áo có thêu hình thanh kiếm màu đỏ như màu máu, trông rất đáng sợ, chính là môn huy của Huyết Y môn. Người vừa mới lên chiến đài chính là tuyệt đại thiên tài của Huyết Y môn, được Vượn Tài bảo điểm xếp hạng thứ năm Vũ Nguyên Chiếu. “Để bản công tử lĩnh hội xem, rốt cuộc người có được bao nhiêu phân lượng.”

Dứt lời, trên người Vũ Nguyên Chiếu kiếm ý bộc phát không hề che dấu, chính là kiếm ý tầng thứ hai. Vũ Nguyên Chiếu, hãn không chỉ tu luyện Cửu Diễm Huyền Hỏa Công đến tầng thứ năm, mà còn lĩnh ngộ được kiếm ý tầng thứ hai, phối hợp với nhau tạo thành uy lực phi thường cường đại.

Chỉ thấy Vũ Nguyên Chiếu sử dụng kiếm ý tầng thứ hai áp chế lên người Tinh Hồn, thế nhưng sẽ có tác dụng? Tinh Hồn hãn cũng là một kiếm

tu, cũng lĩnh ngộ được kiếm ý, lại còn là kiếm ý tầng thứ ba, kiếm ý tầng thứ hai có khả năng làm gì hãn được sao? Đó là còn chưa nói đến, Tinh Hồn còn có cả kiếm tâm thông minh, thứ mà mọi kiếm giả đều thiết tha mơ ước. Lúc này cho dù Vũ Nguyên Chiêu có sử dụng cả kiếm ý tầng thứ tư để đối phó Tinh Hồn thì cũng chẳng có nửa điểm tác dụng, huống hồ chỉ chỉ là kiếm ý tầng thứ hai rẻ mạt.

“Mùi vị kiếm ý của bản công tử như thế nào. Người yên tâm, sẽ nhanh thôi bản công tử sẽ kết thúc, thế nhưng trước khi kết thúc, bản công tử để người biết cái giá của sự ngu ngốc là như thế nào, hắc hắc...” Nhìn gương mặt Vũ Nguyên Chiêu trầm xuống, trong mắt huyết quang tắt lịm, hãn nhìn thấy Tinh Hồn đứng y nguyên một chỗ, dĩ nhiên cho rằng Tinh Hồn đã bị kiếm ý của mình áp chế đứng mức không thể động đậy nổi.

Vũ Nguyên Chiêu miệng cười lớn một tiếng tràn đầy khinh thường khinh bỉ, hãn thậm chí còn không thèm xuất kiếm, vì cho rằng Tinh Hồn sẽ làm bản kiếm của hãn.

Thân thể gia tốc về phía trước, nguyên lực vận hành, tay hóa thành quyền kinh lập lòe sóng nhiệt hỏa, bắn ra ánh sáng màu đỏ hồng khá đẹp mắt.

“Một đấm này để cho người nhớ kỹ, tên của bản công tử là...”

Rầm... Một âm thanh chói tai vang lên, một quyền quả thật đã đánh ra, nhưng không phải là của Vũ Nguyên Chiêu, mà quyền đó chính là của Tinh Hồn đánh ra, mà lại đánh thẳng vào giữa gương mặt anh tuấn phong lưu của Vũ Nguyên Chiêu.

Chỉ thấy Vũ Nguyên Chiêu gương mặt như bị lõm vào trong, sóng mũi gãy nát, răng môi lẫn lộn, máu tươi tứa ra, cơ thể rơi thẳng về phía sau, đập mạnh vào vách kết giới, tạo thành một âm thanh chấn động rất lớn.

Còn Tinh Hồn, chỉ thấy hắt nhẹ nhàng phúi phúi hai tay, gương mặt thản nhiên, vẫn cái biểu cảm vô hồn lãnh đạm, miệng nói: “Người tiếp theo!”

P/s: - Bạn quá nên lên chương trễ /met

- Đến hẹn lại xin, ngày mai có nguyệt phiếu, cầu các sư huynh tặng phiếu /lanh

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 319: Thứ Hạng Của Các Người Do Ta Sắp Xếp

Toàn trường hít sâu vào một ngụm khí lạnh, triệt để im bặt xuống, ánh mắt không thể tin nổi nhìn Vũ Nguyên Chiêu, càng khiếp sợ hơn là nhìn vào bóng ảnh Tinh Hồn hiện ngang đứng chính giữa chiến đài.

Vũ Nguyên Chiêu, thiên tài kiệt xuất nhất Huyết Y môn, cứ như vậy mà bị đánh bại? Mà lại chỉ trong một quyền duy nhất, ngay cả ngưng dậm cũng không nổi.

Rốt cuộc là do Vũ Nguyên Chiêu quá yếu, hay là do Tinh Hồn quá mạnh đây? Chúng nhân ngồi ở đây, ai dám cho rằng Vũ Nguyên Chiêu yếu, dĩ nhiên là không. Thế nhưng về đằng sau, càng thêm không tin tưởng nổi.

“Vũ Nguyên Chiêu bại!” Ngô Hải Sâm thân thể đứng sừng ra, phải mất vài chục giây mới giật mình tỉnh ngộ, vội hô lớn một tiếng.

Cũng là một câu nói chiến bại, thế nhưng lần này, nó lại giống như tiếng sấm vang lên giữa bầu trời vậy. Thật sự Vũ Nguyên Chiêu đã bại, mà chỉ bại trong một chiêu duy nhất.

“Ha ha ha, không biết Vũ Nguyên Chiêu tỉnh lại có còn lớn mồm không ta?” Lục Phong không nhịn được phá lên cười lớn, hắc ban đầu khi Vũ Nguyên Chiêu xông lên chiến đài, mặc dù nhận thức được Tinh Hồn rất mạnh, thế nhưng trong lòng vẫn hơi chút lo lắng, nhưng không ngờ Tinh

Hồn lại bá đạo cường hãn đến như vậy, Vũ Nguyên Chiêu, cái gì thiên kiêu chi tử Huyết Y môn ngay cả cơ hội hoàn thủ cũng không có.

“Chắc chắc, bá khí giống hệt bốn long.” Tiểu Long đắc ý nhếch miệng nói.

“Tiểu sư đệ thật bá khí nha.” Tào Tuyết Dương đôi mắt sáng lên, gương mặt có chút co giật, nhưng ngay sau đó liền nở rộ một nụ cười tuyệt đẹp, trong đôi mắt in lên gương mặt của Tinh Hồn.

Thời điểm này, Tinh Hồn trở nên sáng chói rực rỡ hơn bao giờ hết. Dĩ nhiên sẽ có người cho rằng, là do Vũ Nguyên Chiêu chủ quan khinh địch, không sử dụng đến Cửu Diễm Huyền Hỏa Công, bằng không sẽ không nhận phải kết cục thảm bại như vậy. Thế nhưng bại vẫn là bại, giải thích, chẳng qua cũng chỉ là biện minh mà thôi.

“Đặc sắc, đây đích thực chính là ngựa ô của Tinh Vương Chiến nha.” Đoàn Thiên Nhận nhìn Tinh Hồn thoáng qua một tia ngạc nhiên, không nghĩ đến hãn ta lại lợi hại như vậy.

“Huyết Y môn đệ nhất thiên kiêu Vũ Nguyên Chiêu đã bại thảm hại, xem ra người còn lại Hồ Nhất Minh không cần nghĩ cũng biết kết quả như thế nào.”

Một gã trưởng lão Quỷ tông khóe miệng nhếch lên một nụ cười châm chọc, dĩ nhiên vui sướng khi người gặp họa. Trước đó cỡ nào khinh thị Tinh Hồn, bây giờ bị đánh bại một cách triệt để chỉ trong một cái chớp mắt.

“Hừ, Vũ Nguyên Chiêu tài không bằng người, bại trận sẽ không có gì để giải thích, thế nhưng Tinh Vương vẫn đình vãn chưa kết thúc.”

Vị trưởng lão khác của Huyết Y môn mở miệng, ý tứ muốn nói, đệ tử Huyết Y môn chúng ta đã bại, thế nhưng Quỷ tông đệ tử thiên kiêu các người liệu có ngăn cản được hãn?

Trên chiến đài, ngoại trừ Tinh Hồn ra, chín người còn lại đã có hai người bị Tinh Hồn đánh bại, một là người xếp thứ sáu Công Tôn Lưu, một người xếp thứ năm Vũ Nguyên Chiêu.

Lại nói trước đó, Chiến Viêm cười lớn châm chọc Tinh Hồn, bây giờ thì miệng câm như hến. Trong đầu hắn cũng đang có ý nghĩ, Vũ Nguyên Chiêu bại là do không sử dụng toàn lực, thế nhưng ai dám nói trước được, liệu khi Vũ Nguyên Chiêu sử dụng cả Cửu Diễm Huyền Hỏa Công thì kết quả có sai biệt? Thách đấu Tinh hồn, Chiến Viêm lúc này không có đủ đảm lượng đó.

Mộ Ngọc cũng đồng dạng, chỉ thấy hắn nuốt vào một ngụm nước bọt, trong lòng xuất hiện một tia úy kỵ khi nhìn Tinh Hồn phong quang nở rộ, càng nhiều hơn là sự ghen ghét.

Vì cái gì mà Tinh Hồn lại lợi hại đến như vậy? Địa Ngục giáo có ba người tiến vào mười hạng đầu Tinh Vương Chiến, mà Tinh Hồn là người xếp cuối cùng, thế nhưng bây giờ lại chính là người tỏa sáng rực rỡ nhất.

“Chiến Viêm, lúc trước ngươi khinh bỉ hắn, bây giờ ngươi có cơ hội thể hiện đấy.” Mộ Ngọc trong lòng khiếp sợ, thế nhưng bên ngoài vẫn giữ vẻ bình tĩnh, ánh mắt chuyển dời sang nhìn Chiến Viêm, nói một câu khích tướng.

Chiến Viêm trong lòng thầm mắng Mộ Ngọc một tiếng, nhìn sắc mặt của hắn lúc này khó coi vô cùng. Hắn tự nhiên rất muốn lên chiến đài, tuy nhiên thắng thì không nói, thế nhưng nếu thua, hắn so với Vũ Nguyên Chiêu sẽ còn thảm hại hơn.

Nếu như Mộ Ngọc đã muốn bỏ đá xuống giếng, vậy thì Chiến Viêm tự nhiên cũng muốn kéo theo hắn.

“Ha ha, ta nhớ không lầm thì ngươi cũng không xem trọng hắn. Hiện tại xếp hạng của hắn đang là thứ năm, mà ngươi lại thứ tư, có hay không

nên chứng tỏ một chút vị thứ hiện tại của người đi, Mộ Ngọc!”

Nụ cười trên gương mặt Mộ Ngọc đông cứng lại, muốn hấn chiến đấu với Tinh Hồn, uy hiếp Tinh Hồn tạo ra, Mộ Ngọc không có đảm lượng đi thách đấu.

Đột nhiên ngay lúc đó, một tiếng hừ lạnh kiết ngạo vang lên, kèm theo một cơn cuồng phong lạnh lùng sắc bén.

Tiếng hừ đó chính là từ Vân Phi Ưng, trông hấn lúc này giống như một tôn thần ứng vậy, kiết ngạo anh tuấn, khí chất phi phàm làm cho người ta không theo kịp.

Vân Phi Ưng thân hình khẽ động, trong giây lát xuất hiện phía trên chiến đài. Chỉ thấy Vân Phi Ưng đôi ưng nhãn nhìn vào Tinh Hồn, nói: “Chưa vội, trước tiên cần xử lý một vài thứ vặt vãnh.”

“Cứ tự nhiên.” Tinh Hồn cũng không ham chiến, ánh mắt thu hồi lại từ trên người Vân Phi Ưng, muốn nhìn xem hấn có ý tưởng gì đây.

Vân Phi Ưng gật đầu, sau đó đột nhiên thần thức mạnh mẽ thả xuống, chốc lát một trận cuồng phong bất ngờ thổi lên, trong cơn gió mạnh theo sức mạnh cuồng bạo khiến cho mấy tên thiên kiêu chi tử còn lại gương mặt biến đổi.

“Ngoại trừ Bạch Trường Cầm, trong các người, ai dám bước lên chiến đài giao chiến với hấn?” Vân Phi Ưng giọng nói oanh minh như tiếng sấm nổ, trong giọng nói liền tạo thành từng đợt sóng âm ba, không chỉ vang vọng bên trong chiến đài mà còn khuếch tán ra bên ngoài.

Mặc dù Vân Phi Ưng chưa chiến, thế nhưng đã biểu đạt ra được khí phách kiết ngạo của bản thân.

Đôi ửng nhẵn sắc bén liếc nhìn từng người một, bỏ qua Bạch Trường Cầm, lần lượt nhìn vào Mộ Ngọc, Chiến Viêm, Cao Chỉ Tuyền, Hồ Nhất Minh và Đoàn Vạn Nguyên.

“Ta nhận thua.” Một giọng nói dễ nghe vang lên, chính là Cao Chỉ Tuyền.

“Tốt.” Vân Phi Ưng gật đầu đáp lại. Chỉ thấy Cao Chỉ Tuyền sau khi nói xong thì liền xoay người rời đi, cơ hồ không có tứ ý muốn lưu lại chiến đài, nàng trong lòng không có một chút hứng thú với mấy thứ tranh đấu, dù sao thứ cần đạt được cũng đã đạt rồi.

Vân Phi Ưng cũng không đặt chú ý lên người nàng, mặc cho nàng muốn làm gì thì làm, sau đó lại hô lớn, giọng nói bá đạo không khách khí: “Ta đếm đến ba, những kẻ còn lại, nếu không ai lên tiếng, thứ hạng của các người chính là do Vân Phi Ưng ta sắp xếp.”

Lại một tiếng sấm nổ vang trời.

Trước đó Tinh Hồn ngạo mạn không gì sánh được, một hơi khiêu chiến tất cả chín tên thiên kiêu chi tử. Mà Vân Phi Ưng này, cơ hồ sự kiêu ngạo không hề thua kém à.

Ngoại trừ Bạch Trường Cầm và Tinh Hồn ra, những người còn lại thứ hạng tùy ý hãn sắp xếp. Có nghĩa là trong mắt hãn, ngoại trừ hãn, Bạch Trường Cầm và Tinh Hồn, những kẻ còn lại đều là rác rưởi không đáng đặt trong mắt.

Lão tử muốn người xếp hạng thứ mấy thì người phải ở nguyên thứ hạng đó, không có quyền mở miệng khiêu nại, chỉ có im lặng gật đầu.

Quá mức bá đạo, Vân Phi Ưng rốt cuộc xem các thiên kiêu chi tử trên Tinh Vương Chiến này, so với rác rưởi khác biệt bao nhiêu?

“Vân Phi Ưng, người...”

Mộ Ngọc, Chiến Viêm, Hồ Nhất Minh gương mặt tái nhợt, cực kỳ khó coi. Có thể thực lực của bọn hắn từng người không mạnh bằng Vân Phi Ưng, thế nhưng bị khinh thường như vậy, dĩ nhiên cực kỳ khó chịu.

“Câm miệng cho lão tử, ai cho các người có quyền phát biểu ở đây.” Một tiếng gầm thét, không gian âm ỉm chấn động, cuồng phong nổi loạn lên trong tiếng quát của Vân Phi Ưng.

Mà lại, tiếng quát này hướng thẳng vào ba người Mộ Ngọc, Chiến Viêm và Hồ Nhất Minh, ba tên thiên kiêu chi tử đối với ý tứ của hắn phản đối.

Cảm giác được nguy cơ ập đến, sóng âm như sóng thần ập đến, cả ba tên Mộ Ngọc, Chiến Viêm và Hồ Nhất Minh lập tức vận chuyển sức mạnh ngăn cản công kích của Vân Phi Ưng lại.

Đều là thiên kiêu chi tử danh chấn nhất phương, nhưng không nghĩ đến thực lực lại chênh lệch cực lớn, chỉ một tiếng gầm mà khiến cả ba huyết khí trong cơ thể đảo lộn, không nhịn được phun ra một ngụm máu tươi, sau đó lao đảo bước lùi về phía trong, ánh mắt không thể tin nổi nhìn Vân Phi Ưng, thực lực cơ hồ sâu không thấy đáy.

“Cút.”

Vân Phi Ưng lạnh lùng nhìn xuống, giống như thần ửng trên bầu trời nhìn xuống những con chuột nhãi nhép vậy, không hề lưu lại một chút mặt mũi nào cho ba tên thiên kiêu này.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 320: Hắc Âm Tà Đồng

Mặc dù cảm thấy rất nhục nhã, thế nhưng Vân Phi Ưng đơn giản chỉ gầm lên một phát đã khiến cả ba nội thương, đủ để biết được Vân Phi Ưng thực lực mạnh mẽ như thế nào, trước đó thời điểm Vân Phi Ưng chiến đấu với Khương Yển, xem ra hẳn ta vẫn còn che giấu thực lực chân chính của mình.

Vậy nên dù khuất nhục, cả ba chỉ đành nhẫn nhịn, nếu bước lên chiến đài, khẳng định sẽ bị Vân Phi Ưng đánh rất thê thảm.

Vân Phi Ưng cũng không thèm quan tâm đến ba tên phế vật đó nữa, lại chuyển sang nhìn Đoàn Vạn Nguyên, người được xếp thứ hạng đứng đằng sau hẳn.

“Người có dám chiến với hẳn hay không?” Vân Phi Ưng hỏi thẳng.

Chỉ thấy Đoàn Vạn Nguyên một tay đặt sau lưng, một tay cầm chiếc quạt vẩy nhẹ khiến hai lọn tóc mai khẽ đung đưa, phản phát bộ dạng ngọc thụ lâm phong, khóe miệng nhếch lên một nụ cười: “Dĩ nhiên, ta cũng không phải mấy tên phế vật kia. Bất quá, ta muốn khiêu chiến người trước, như thế nào?”

“Tốt, người xứng đáng được ta coi trọng.” Đối với những người mà Vân Phi Ưng coi trọng, hẳn sẽ nói chuyện rất phóng khoáng, nhưng với

những kẻ mà hăn cho là những tên bỏ đi, không có cái tâm của một cường giả, thì Vân Phi Ưng sẽ xem như rác rưởi không hơn không kém.

Vân Phi Ưng gật đầu tiếp nhận khiêu chiến, sau đó hướng Tinh Hồn nói: “Người không phiền chứ?”

Tinh Hồn hiểu ý Vân Phi Ưng, sau đó xoay người trở về vị trí đứng của mình, hăn minh bạch, trận chiến tiếp theo sẽ là của Vân Phi Ưng và Đoàn Vạn Nguyên. Sau khi hai người này phân thắng bại thì hăn sẽ trở lại chiến đài, đấu với một trong hai người họ, và cuối cùng sẽ là chiến với Bạch Trường Cầm.

“Cả hai đều thực lực khủng bố, quét ngang hậu bối cùng giai, các vị cho rằng ai sẽ chiến thắng?” Một vị trưởng giả bỗng nhiên nói.

“Đoàn Vạn Nguyên thiên tư rất cao, trời phú ban cho Hắc Âm Tà Đồng, một trong số những đồng thuật đứng đầu hậu thiên trung đẳng thiên phú, từ nhỏ được Vượn Tài bảo điểm chú trọng bồi tài. Trận chiến này, Đoàn Vạn Nguyên nhất định thắng.”

Trưởng lão Vượn Tài bảo điểm miệng khen ngợi thiên phú trác tuyệt của Đoàn Vạn Nguyên, dĩ nhiên cho rằng Đoàn Vạn Nguyên sẽ chiến thắng.

“Mặc dù Hắc Âm Tà Đồng có khả năng khắc chế được luyện thể giả như Vân Phi Ưng, thế nhưng không có nghĩa là Vân Phi Ưng sẽ chịu thua kém, không ít kẻ dựa vào đồng thuật để chiếm lấy tiên cơ, thế nhưng vẫn lạc trong tay hăn không hề ít.” Tại Quỷ tông, Vân Phi Ưng chính là thiên kiêu đứng thứ hai, chỉ chịu thua kém Bạch Trường Cầm mà thôi.

Trên thiên phú, có thể Vân Phi Ưng chịu thua Bạch Trường Cầm, thế nhưng chiến lực thì... nhiều năm lịch luyện bên ngoài, không những tạo thành cho Vân Phi Ưng tâm tính của một cường giả, mà Vạn Diệt Ma Thần

Quyết tiến bộ cực lớn, vị trưởng lão này chẳng hề nói dối, kỳ thực có rất nhiều thiên tài bị Vân Phi Ứng giết chết.

Một người sở hữu thiên phú đồng thuật cực kỳ lợi hại, một người lực lượng thân thể siêu việt đồng giai, sẽ là người nào chiến thắng?

Trên chiến đài, Vân Phi Ứng và Đoàn Vạn Nguyên hai mắt chạm nhau, vô hình chung trong không gian vang lên những tiếng động kỳ lạ, đây chính là vô hình giao chiến, chỉ có những cường giả chân chính mới có thể cảm thụ được.

Chỉ trong giây lát, thân thể cả hai khê động, hóa thành từng đạo huyễn ảnh lưu lại trên chiến đài, đây chính là trận chiến của thiên tài chân chính trong tương lai, không hề giống như các trận chiến trước đó.

Bạch Trường Cầm bước chân di chuyển về phía Tinh Hồn, mặc dù mọi sự chú ý đều hướng về phía chiến đài, thế nhưng Bạch Trường Cầm quả thực vẫn rất thu hút ánh nhìn của người khác.

Chỉ thấy Bạch Trường Cầm đến đứng bên cạnh, ngang hàng với Tinh Hồn, đôi tử mâu lúc này cũng đang nhìn lên chiến đài quan sát, thanh âm tự nhiên dễ nghe bỗng vang lên: “Ngay từ đầu đã cảm thụ người là một nhân vật lợi hại, không nghĩ đến so với những gì ta tưởng tượng còn kinh khủng hơn.”

“...”

Tinh Hồn im lặng, không nhìn Bạch Trường Cầm, cũng không trả lời lại, chỉ khê ân một tiếng cho có, ánh mắt vẫn hướng nhìn lên chiến đài.

Biểu hiện của hắn cũng không khiến Bạch Trường Cầm tức giận, cảm giác được người thanh niên này rất lạnh nhạt, trước đó đã có hơi cảm thụ qua, lại lấy tâm tính của Bạch Trường Cầm, hắn sẽ không đi để ý những chuyện vặt vãnh đó.

Lại nói tiếp: “Vân Phi Ưng và Đoàn Vạn Nguyên, người nghĩ ai sẽ thắng?”

“Có quan trọng sao?” Tinh Hồn lãnh đạm đáp.

“Một trong hai người đó sẽ trở thành đối thủ của người, lẽ nào người không để ý?” Bạch Trường Cầm hơi nhướn mày.

“Vân Phi Ưng cũng được, Đoàn Vạn Nguyên cũng được, ta chưa từng để ý đến đối thủ của mình là người nào.”

Tinh Hồn hơi nhìn Bạch Trường Cầm, rồi sau đó thu tầm mắt lại, lãnh đạm trả lời.

Trong một giây thoáng qua, trên gương mặt Bạch Trường Cầm xuất hiện một tia ngạc nhiên, nhưng ngay lập tức đã bị nụ cười thần bí trên khóe môi che lấp. Hắn hít sâu vào một hơi, sau đó nói: “Tinh Vương Chiến, ta chưa từng để ý, đến đây chỉ để nhìn một chút. Xem ra, bây giờ ta đã có hứng thú.”

Ẩn ý của hắn, đây chính là ngầm thách đấu Tinh Hồn, dĩ nhiên trong trường hợp, Tinh Hồn sẽ phải đánh bại một trong hai người trên kia.

Trở lại trên chiến đài, sau một phen giao phong cũng chỉ mang ý tứ thăm dò đối thủ, Đoàn Vạn Nguyên trong đôi mắt lóe lên tia hắc mang, phảng phất không gian tối sẫm lại, bên trong bóng tối mang theo lực lượng ăn mòn thần bí, giống như một tôn hắc ám quái thú có thể thôn phệ hết mọi thứ.

“Hắc Âm Tà Đồng.” Có người nhanh chóng nhận ra được, Đoàn Vạn Nguyên dĩ nhiên thi triển ra Hắc Âm Tà Đồng.

Hắc Âm Tà Đồng, hậu thiên trung đẳng thiên phú, có khả năng đem không gian trong bán kính hai mươi trượng biến thành một mảnh hắc vực,

bên trong hắc vực lực lượng ăn mòn cực kỳ khủng khiếp.

Với thực lực hiện tại của Đoàn Vạn Nguyên, sử dụng Hắc Âm Tà Đồng duy trì trong thời gian nửa khắc, đây chính là cực hạn, bởi Hắc Âm Tà Đồng tiêu hao nguyên lực và tinh thần lực rất khủng bố, nếu cưỡng ép sẽ bị phản phệ rất nguy hiểm.

“Hắc Âm Chi Xà.” Bên trong hắc mâu lóe lên vệt ám quang, Đoàn Vạn Nguyên hô một tiếng, chỉ thấy hắc ám xung quanh theo điều khiển của Đoàn Vạn Nguyên huyền hóa thành một đầu hắc xà yêu dị, ngay lập tức đầu hắc xà này hướng về phía Vân Phi Ưng, tốc độ rất nhanh, trong giây lát đã tiếp cận đến, cái miệng há lớn, bên trong là một mảng hắc ám lực lượng khủng bố.

Vân Phi Ưng gương mặt khê biến, nguyên lực vận chuyển, sau đó liên tiếp đánh ra mười quyền.

“Thập Quyền Phong Nha.”

Mười quyền vừa ra, tốc độ xé gió, quyền kinh giống như những chiếc răng nanh sắc bén hết thấy xé nát mọi thứ, thế nhưng khi chạm vào thân thể của hắc xà, cảm giác giống như đánh vào một vũng bùn vậy, ngoại trừ tạo thành một chút kinh biến trên thân thể hắc xà ra thì còn lại không tạo thành một chút thương tổn nào, quyền kinh đã bị thôn phệ toàn bộ.

“Ha ha ha, Vân Phi Ưng, quyền của người đối với hắc ám chi lực của ta không có tác dụng, tốt nhất người nên nhận thua đi.”

Bên trong hắc ám quỷ dị, giọng cười của Đoàn Vạn Nguyên vang ra, ý tứ tràn đầy khiêu khích.

Tuy vậy, Vân Phi Ưng không hề tức giận, hắn đã xem trọng Đoàn Vạn Nguyên như một cường giả, vậy thì hắn sẽ không vì một vài câu khiêu khích mà bị rối loạn đấu pháp.

Trong đôi mắt Vân Phi Ưng hiện lên một tia ngưng trọng, đầu hắc xà này rất quý quái, căn bản quyền kinh thông thường không làm gì được nó cả, hắc ám chi lực quả nhiên lợi hại như lời đồn, thế nhưng Vân Phi Ưng không vì thế mà kinh biến, ngược lại càng thêm bình tĩnh.

Nhìn Vân Phi Ưng thân thể không động đậy, khóe miệng Đoàn Vạn Nguyên nở một nụ cười tự tin.

“Hắc Ám Chi Tiên.”

“Sát.”

Đoàn Vạn Nguyên tinh thần lực vận chuyển, điều động hắc xà bao vây xung quanh Vân Phi Ưng, sát cơ không chút che giấu, miệng hô lớn một tiếng, hắc ám chi lực toàn bộ bộc phát, muốn đem Vân Phi Ưng hủy diệt.

Trong sát na nguy cơ ngập tràn, bỗng nhiên một tiếng hừ lạnh vang lên.

“Vạn Diệt Thần Ma Quyết – Ma Thần Hộ Thể.”

Thiên địa nguyên khí kịch liệt rung chuyển dữ dội, thời điểm hắc ám chi tiên bao vây siết chặt Vân Phi Ưng vào bên trong thì ngay lập tức trở nên uốn éo vặn vẹo, trong giây lát từ bên trong bắn ra vô số gai đen, giống như một con nhím vậy.

Một giây sau đó, lực lượng bộc phát mạnh mẽ, một tiếng oanh tạc vang lên dữ dội, cuối cùng hắc ám nổ tung, đem Vân Phi Ưng ở bên trong hiện ra. Hắc ám chi tiên bị xé nát, mà nó lại liên hệ mật thiết với Đoàn Vạn Nguyên, thế nên Đoàn Vạn Nguyên thân thể chấn động, miệng xuất hiện một tia máu, đôi hắc nhãn trở nên ngưng trọng khi nhìn Vân Phi Ưng lúc này, không ngờ Vân Phi Ưng lại có khả năng phá vỡ công kích của hắn. Không chỉ có vậy, chân chính lúc này khi nhìn vào đối phương, trong lòng

Đoàn Vạn Nguyên xuất hiện cảm giác không ổn, tính mạng bị uy hiếp đến cực điểm.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 321: Chiến Vân Phi Ưng

Chỉ thấy từ trong hắc ám chậm rãi hiện ra một bóng người cao to vạm vỡ, chính là Vân Phi Ưng, chỉ thấy hắc lúc này như một tôn ma thần giáng lâm, mái tóc màu xanh lục tỏa ra ánh lục quang rực rỡ như ngọn lửa thối lên từ địa ngục, từ đôi song nhãn bắn ra huyết quang đáng sợ, miệng thở ra một ngụm trọc khí lạnh lẽo.

Trên thân thể vạm vỡ xuất hiện một bộ chiến giáp với những đồ đằng hình ngọn lửa không ngừng rực cháy, ẩn chứa hơi thở hoang cổ cuồng bạo, khí thế mạnh mẽ không gì sánh được, không gian xung quanh trở nên vẩn vọ bởi luồng khí lực cuồng bạo này.

“Vạn Diệt Ma Thần Quyết, tầng thứ nhất tế luyện Ma Thần Thủ Sáo, tầng thứ hai tế luyện Ma Thần Chiến Ngoa, tầng thứ ba tế luyện Ma Thần Chiến Giáp, tầng thứ tư tế luyện Ma Thần Chiến Khôi, và tầng cuối cùng hợp nhất Ma Thần Chiến Thể. Trước đây nghe sư tôn của Vân sư đệ nói rằng hắc cực kỳ thích hợp tu luyện Vạn Diệt Ma Thần Quyết, quả nhiên không sai. Ngần ngui một thời gian, y đã luyện đến tầng thứ tư của Vạn Diệt Ma Thần Quyết.”

Bạch Trường Cầm trong đôi tử mâu lộ ra một tia ngạc nhiên cùng tán thưởng. Nếu như Vân Phi Ưng không sử dụng đến Vạn Diệt Ma Thần Quyết thì trận chiến này thì Đoàn Vạn Nguyên thắng không nghi ngờ, thế nhưng bây giờ thì...

Chỉ thấy Vân Phi Ứng thân thể bắn thẳng một đường xông về phía Đoàn Vạn Nguyên, trên tay một luồng lục quang lóe sáng, chớp mắt hiện ra một thanh ma thương dài khoảng hai mét, cầm trường thương đâm thẳng về phía Đoàn Vạn Nguyên.

Sát khí bủa vây lấy Đoàn Vạn Nguyên vào bên trong, trong đôi mắt Đoàn Vạn Nguyên lúc này, bóng dáng của Vân Phi Ứng trở nên cực kỳ khổng lồ to lớn, giống như một vị chúa tể, tùy tiện một ngón tay cũng đủ lấy cái mạng nhỏ của hắn.

“Ta nhận thua!”

Cảm giác tính mạng nguy cấp đến cực điểm, Đoàn Vạn Nguyên nhanh mồm kinh hô một tiếng, ngay khi chữ thua vừa ra khỏi mồm thì mũi nhọn trường thương đã dí thẳng vào cổ họng của hắn, nếu như chậm thêm một giây nữa thôi, khẳng định Đoàn Vạn Nguyên chết không nghi ngờ.

Hắc Ám Tà Đồng có thể khắc chế được những luyện thể giả giống như Vân Phi Ứng, thế nhưng nếu bị tiếp cận thì không có một tia cơ hội để hoàn thủ.

Chỉ thấy trên người Vân Phi Ứng tán ra khí tức màu lục, chiến khái theo luồng khí xanh biến mất, lộ ra dung nhan Vân Phi Ứng bên trong, vẫn biểu cảm cuồng ngạo tự tin tuyệt đối, đôi ưng nhãn nhìn chăm chăm đối thủ, nói: “Khiến ta sử dụng Vạn Diệt Ma Thần Quyết, người bại không đáng tiếc.”

Lời này tuy cuồng ngạo, thế nhưng lại xuất phát từ trong thâm tâm tràn đầy chân thật. Trước đây, những đối thủ bị hắn giao chiến qua, ngoại trừ Bạch Trường Cầm ra, chưa từng có người nào khác ép buộc hắn phải sử dụng đến Vạn Diệt Ma Thần Quyết cả.

Tuy là lời nói thật tâm, thế nhưng lọt vào tai của Đoàn Vạn Nguyên khiến hắn rất khó chịu, bất quá khó chịu thì làm được gì, bại cũng đã bại, so

đo vô ích, trừ khi hãn chính là người chiến thắng.

Khiêu chiến mười hạng đầu, chỉ có người chiến thắng mới được quyền tiếp tục lựa chọn khiêu chiến hoặc dừng lại, còn người bại thì đã mất đi tư cách.

Đoàn Vạn Nguyên hừ lạnh một tiếng, dường như trong lòng vẫn không cam tâm, hướng Vân Phi Ưng nói: “Hôm nay ta chiến bại, thế nhưng lần tới, ta sẽ lấy lại tất cả.”

“Ta chờ ngươi.” Vân Phi Ưng hai tay khoanh lại trước ngực, đầu hơi ngẩng lên trời, lộ ra vẻ khí phách cuồng ngạo, trên chiến đài trở nên nổi bật vô cùng.

“Quý tông đệ tử, quả nhiên lợi hại, chẳng trách lần lượt được xếp thứ nhất và thứ hai.” Một gã tán tu trường bối mở miệng nói.

Tinh Vương Chiến xếp hạng vấn đĩnh, Bạch Trường Cầm thứ nhất, Vân Phi Ưng thứ hai, tuy rằng bảng xếp hạng này trong mắt các trưởng bối giả không có quá nhiều ý nghĩa, có điều Vân Phi Ưng thực lực bày ra trước mắt, tỏa hào quang cực kỳ lóa mắt người nhìn, bảng xếp hạng kia dĩ nhiên khá chính xác, chỉ sai biệt duy nhất trường hợp của ngựa ô Tinh Hồn mà thôi.

“Ba hạng đầu đã định ra. Hai tên Quý tông đệ tử, một tên Địa Ngục giáo đệ tử, sẽ là người nào vấn đĩnh, thật khiến cho người ta chờ mong.” Đoàn Thiên Nhận mở miệng, tuy rằng Đoàn Vạn Nguyên chiến bại, thế nhưng chiến đấu giữa các hậu bối, trưởng bối như bọn hãn sẽ không vì chuyện này mà cảm thấy mất mặt hay gì khác, đương nhiên cũng có một số người ngoại lệ.

“Cả Bạch Trường Cầm lẫn Vân Phi Ưng đều chiến lực vô song phách tuyệt, đồng giai cơ hồ quét ngang, cuộc chiến vấn đĩnh, cơ hồ sẽ là nội chiến Quý tông.” Một người khác lại nói.

Quý tông tông chủ Dạ Vương nhìn sang Chu Thiên Tử, khuôn miệng truyền ra âm thanh khàn đặc: “Chu Thiên đạo hữu, người cho rằng sẽ là đệ tử Quý tông chúng ta vấn đĩnh, hay là hắc mã Địa Ngục giáo?”

Chu Thiên Tử thần sắc đạm bạc, hơi liếc nhìn Dạ Vương, trầm ngâm một lúc, sau đó nói: “Đệ tử này vừa mới được thu nhận, bản tọa không biết quá nhiều về hắn, bây giờ nói đến ai sẽ vấn đĩnh, e rằng khó.”

“Dường như người vẫn không tin tưởng Bạch Trường Cầm vấn đĩnh Tinh Vương.” Dạ Vương nhếch mép cười, thâm ý nói.

Cả Loạn Tiên Hải này đều biết, Chu Thiên Tử kỳ thực kiêu ngạo như thế nào, bất kỳ trong vấn đề gì, hắn đều muốn vị trí thứ nhất, ngay cả Tinh Vương Chiến này, tuy rằng chỉ là giao chiến giữa các đệ tử các phái với nhau, thế nhưng Chu Thiên Tử vẫn rất kỳ vọng Địa Ngục giáo sẽ đứng đầu tất cả.

Chỉ là, Địa Ngục giáo thế hệ này không có lấy một nhân vật kiệt xuất, người được kỳ vọng nhất là Mộ Ngọc thì biểu hiện quá kém cỏi, chỉ bị hù một tinegs đã hồn bay phách lạc,

Nhưng giữa chừng lại xuất hiện một tôn hắc mã, chính là Tinh Hồn, đệ tử được Huyết Luân hộ pháp thu nhận cách đây không lâu, một đường thẳng tiến xếp vào ba hạng đầu khiến cho Chu Thiên Tử khá hài lòng.

Bất quá, mặc dù nhìn không thấu được Tinh Hồn, thế nhưng Chu Thiên Tử cũng chẳng đặt quá nhiều niềm tin vào hắn, bởi Bạch Trường Cầm thiên phú lẫn thực lực đều quá mạnh, đó là còn chưa kể đến phía trước mặt còn có một Vân Phi Ứng cường đại như thế nào.

“Vẫn còn chưa kết thúc, muốn Bạch Trường Cầm trở thành quán quân, e rằng vẫn còn hơi sớm.”

“Rửa mắt mà chờ.” Dạ Vương đáp.

Trên chiến đài, sau khi bại trận, Đoàn Vạn Nguyên liền phất áo rời đi. Trên chiến đài lúc này chỉ còn lại ba người, thứ hạng lần lượt: thứ nhất Quỷ tông đệ tử Bạch Trường Cầm, thứ hai Quỷ tông đệ tử Vân Phi Ứng, và thứ ba Địa Ngục giáo đệ tử Tinh Hồn.

Tỉ lệ đặt cược của Tinh Hồn theo đó bị giảm xuống, từ một ăn một trăm thành một ăn mười, tuy nhiên nhìn theo tỷ lệ này, hẳn vẫn bị đánh giá thấp khả năng trở thành người vấn đỉnh.

Bạch Trường Cầm và Vân Phi Ứng tỉ lệ đều không thay đổi, giữa nguyên một chỗ, dĩ nhiên Vượn Tài bảo điểm cho rằng, cuộc chiến phân hạng nhất nhì chính là giữa hai người này, thế nên tỉ lệ của Tinh Hồn mới cao như vậy.

“Lão đầu, người vẫn muốn đặt cho hẳn à?” Một góc khán đài khác, gã thanh niên đứng bên cạnh ông lão Bạch Ly hỏi.

Từ đầu, khi ông lão Bạch Ly đều đặt hết vào Tinh Hồn, hẳn nghĩ rằng ông lão này hôm nay bị dở hơi à, thế nào lại đặt cho một gã Phù Tiên cảnh không ra gì, thế nhưng một đường Tinh Hồn thẳng tắp tiến sâu vào trong, đồng dạng ông lão Bạch Ly tiền rót vào túi một khoảng khổng lồ, làm cho gã thanh niên này thêm nhỏ dãi.

“Dĩ nhiên, hẳn là vận may lão già này mà, hắc hắc...”

Bạch Ly xảo trá cười một tiếng, sau đó lại ra lệnh cho gã thanh niên tiếp tục mang tiền đi đặt cược.

Khi mà gã thanh niên vừa đi mất thì gương mặt lão ta biểu cảm ngay lập tức biến đổi, không còn bộ dạng lười biếng xảo trá nữa, mà thay vào đó là tinh thông vạn vật, khiến cho người khác nhìn sâu không thấy đáy.

“Tiểu tử, người rốt cuộc sẽ mang đến cho lão phu bao nhiêu cái kinh hỷ đây!”

Vân Phi Ứng lúc này chuyển dời mục nhãn sang Tinh Hồn, chiến ý trên người bộc phát mãnh liệt: “Đã giải quyết xong một người, tiếp theo đến lượt người.”

Cũng không đợi Vân Phi Ứng nói hết, Tinh Hồn bóng dáng đã xuất hiện lên trên chiến đài rồi, cả hai ánh mắt giao xong, trong không gian vang lên tiếng điện xẹt nổ liên hồi.

Không có một tín hiệu nào báo trước, cả hai bất chợt hóa thành một cái bóng mờ ảo, không hẹn mà cùng thẳng tiến xông về phía nhau, quyền đồng thời xuất ra, khi hai quyền chạm nhau, không gian vang lên thứ âm thanh hủy diệt vỡ nát, âm thanh nổ tung chấn động dữ dội, vô số vết nứt xuất hiện, tựa hồ không gian muốn sụp đổ xuống vậy.

Chỉ mới đơn giản va chạm đã tạo ra chấn động dữ dội, bên ngoài khán giả trở nên phấn kích, so với trận chiến giữa Vân Phi Ứng và Đoàn Vạn Nguyên cơ hồ còn hấp dẫn hơn gấp mấy lần.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 322: Không Rảnh Quan Tâm (Chúc Mừng Năm Mới!!!)

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 322: Không rảnh quan tâm (Chúc mừng năm mới!!!)

Chiến đài trên cao kịch liệt rung chuyển, một mảnh phong bạo hỗn loạn, không gian không ngừng vang lên những âm thanh va chạm, so với tiếng pháp khí va chạm vờn nhau kinh khủng hơn rất nhiều.

Lực lượng va chạm đó chính là sức mạnh thân thể thuần túy tạo thành, nếu chẳng phải nơi đây là chiến đài được rất nhiều cấm chế gia trì lên, chỉ sợ giờ phút này đã sụp đổ xuống rồi.

Bởi vì tốc độ của cả hai đều cực nhanh, hoàn toàn đã siêu việt đối thủ đồng giai, thậm chí ngay cả cường giả Linh Tiên cảnh cũng không có tạo thành trường cảnh giống như thế này, chỉ thấy khắp nơi tàn ảnh lưu lại, nhìn rất kinh khủng.

Lại một tiếng nổ vang lên, từ chính giữa chiến đài, có hai bóng người tách nhau ra theo hai hướng khác nhau, chính là Tinh Hồn và Vân Phi Ưng.

Cả hai thân thể đứng khựng lại, đứng đối diện nhau.

Vân Phi Ưng trong mắt chiến ý bộc phát mãnh liệt, khóe miệng nở nụ cười hưng phấn, hẳn lúc này đang trở nên cực kỳ phấn khích, hẳn đã từng

gặp qua rất nhiều đối thủ, thế nhưng chiến đấu thống khoái như thế này thì chính là lần đầu tiên.

Tâm trạng rất thoải mái, không hề giống như khi chiến đấu với Bạch Trường Cầm.

Chỉ thấy Vân Phi Ưng đôi ửng nhãn hướng vào Tinh Hồn, cười nói: “Nhục thân thật mạnh, người là đối thủ đầu tiên khiến ta hưng phấn như thế này. Những kẻ khác bại dưới tay người không oan.”

Vân Phi Ưng thật tâm khen ngợi, sau đó, ngữ điệu của hắn liền thay đổi, gương mặt trở nên nghiêm nghị mấy phần, lại nói tiếp: “Có điều, ta còn có việc phải làm, người có thể dừng lại ở vị trí này được rồi.”

Vừa nói, trên người Vân Phi Ưng tỏa ra một cỗ khí tức cuồng ngạo bá khí, thanh âm lạnh lùng vang lên: “Vạn Diệt Ma Thần Quyết – Ma Thần Hộ Thể.”

Ngay sau khi thanh âm hoàn toàn thốt ra khỏi miệng, từ bên trong cơ thể Vân Phi Ưng một cỗ linh khí màu xanh lục bốc lên, trông giống như ngọn lửa từ cõi u minh bùng cháy lên.

Hai bên cánh tay, chỉ thấy linh khí màu xanh lục kia chậm rãi ngưng tụ thành hai cái thủ sáo bao bọc toàn bộ hai cánh tay lại, hai bên chân, trước ngực và trên đầu đồng thời bị linh khí bao bọc, trông giầy lát, Vân Phi Ưng như biến thành một tôn ma thần bước ra từ cõi u minh địa ngục, trên chiến giáp bao bọc khắp cơ thể không ngừng có những lực điểm đồ đằng lưu động, khiến cho Vân Phi Ưng lúc này càng trở nên cuồng bạo khí phách.

“Vạn Diệt Thiên Quyền Phong Nha.”

Một cỗ khí thế mạnh mẽ bộc phát, không gian chấn động dữ dội, hai bên thủ sáo tại những lực điểm đồ đằng đột ngột phóng thích ra những đạo

lục điểm kỳ dị, đem tốc độ xuất quyền của Vân Phi Ứng đẩy nhanh lên gấp mười lần.

Chỉ thấy trong một cái chớp mắt, Vân Phi Ứng đã liên tiếp đánh ra một trăm đạo quyền kinh, ẩn bên trong mỗi đạo quyền kinh này chính là lực lượng khai thiên tích địa, vừa ra đã khiến không gian âm âm vỡ nát, dù đứng từ bên ngoài quan sát cũng cảm giác được lực lượng kinh người khủng khiếp.

Tinh Hồn cũng cảm giác được sức mạnh khủng bố của những đạo quyền kinh này, trên gương mặt lãnh đạm bỗng chốc nghiêm nghị vài phần.

Trần Ngọc Huyền Thể toàn lực vận chuyển, đồng thời đem Hư Không Chiến Thể gia trì lên, đem lực lượng nhục thân bộc phát đỉnh phong nhất.

Vân Phi Ứng đã nói, hắn cần có việc để làm, không muốn cùng Tinh Hồn lãng phí thời gian, việc hắn cần làm, không cần nghĩ cũng biết đó là việc gì, thế nhưng Tinh Hồn hắn sẽ không quan tâm đến.

Hắn việc gì phải quan tâm, Vân Phi Ứng tuy mạnh, thế nhưng cũng chỉ như vậy mà thôi.

Trong mắt thần thông Nguyệt Đồng một lần nữa xuất hiện, đem toàn bộ Vạn Diệt Ma Thần Quyết lĩnh hội gần như thuần túy, chỉ thấy tư thế của hắn bỗng nhiên thay đổi, trông giống hệt như Vân Phi Ứng thời điểm xuất quyền vậy.

“Vạn Diệt Thiên Quyền Phong Nha.”

Ba ba ba...

Từ phương hướng đối diện Vân Phi Ứng, một trăm đạo quyền kinh hình dạng như những chiếc răng nanh xé gió mà đến.

Ầm ầm ầm... tiếng nổ vang lên liên hồi như tiếng pháo hoa, mỗi một tiếng nổ đều chẳng khác gì đem mảnh không gian nơi đó triệt để hủy diệt xuống, một mảnh khói bụi hư huyền, phong bạo tán loạn, ngay cả kết giới cũng xuất hiện những vết rạn nứt.

Cũng may là kết giới này vững chắc phi thường, trong giây lát liền tự động khôi phục, thế nhưng chừng đó cũng đủ biết vụ bạo tạc bên trong khủng bố đến mức nào.

Lại nói Tinh Hồn, sau khi hấn vừa mới xuất quyền xong thì sau lưng chín đạo ánh sáng màu vàng lóe lên, chính là chín không gian động thiên, hấn đã bắt đầu tiêu hao quá nhiều nguyên lực, không thể chỉ một cái đan điền là chịu đựng nổi tốc độ tiêu hao khủng bố này, liền đem chín không gian động thiên lộ ra.

Nhìn chín không gian động thiên này giống như pháp khí, thế nên hấn không lo lắng bị người ta nhìn ra điều dị thường bên trong.

Không gian động thiên bắt đầu đem nguyên lực chạy vào cơ thể của hấn, Nguyệt Thuật vận chuyển, xung quanh cơ thể huyết liên hoa lập tức nở rộ.

“Liên Hoa Quyết – Trấn Không Thủ.”

Song thủ đồng thời phóng thích về phía trước, từ huyết liên hoa phóng ra vô số những sợi huyết liên căn màu đỏ rực như màu máu, đem những huyết liên căn này kết thành hai bàn tay khổng lồ chụp về phía trước.

Vừa ngay lúc đó thì bóng dáng của Vân Phi Ưng hiện ra, sau lưng hấn lúc này xuất hiện một đôi cánh màu xanh lục, vừa giúp cho Vân Phi Ưng có khả năng phi hành, vừa giúp hấn gia tăng tốc độ lên gấp ba lần.

“Phản ứng thật nhanh.” Nhìn thấy tốc độ xuất thủ của Tinh Hồn, trong lòng Vân Phi Ưng thầm cảm thán, không ngờ đến đối thủ này khó xơi đến

vậy.

“Vạn Diệt Lục Diễm Ma Thủ.”

Nhìn thấy hai bàn tay được tạo thành bởi huyết luyện căn chụp đến, muốn đem hắc trăn áp xuống, Vân phi Ứng hừ lạnh một tiếng, trên quyền sáu lục diễm rực cháy lên, ngay lập tức một bàn tay khổng lồ màu xanh rực cháy liên tục hướng về phía trước, muốn đem huyết liên thủ toàn bộ hủy diệt thành tro bụi, thế nhưng nào đơn giản như vậy, huyết liên thủ chụp lấy bàn tay lửa màu xanh, mặc cho nó giãy dụa thế nào cũng không thể đốt cháy được hai bàn tay này, mà chính Vân Phi Ứng lại mắc kẹt ở bên trong.

Vân Phi Ứng cảm giác không gian xung quanh như biến thành một cái lồng giam, khiến cho hắc thể lực liên tục bị bào mòn.

“Muốn trăn áp ta, không có khả năng.”

Huyết mang từ đôi ưng nhãn lóe sáng, mái tóc xanh lục dựng ngược lên, một cỗ ý chí bất kham không chịu khuất phục, khí thể của Vân Phi Ứng mỗi một thời điểm nở rộ mạnh mẽ, lục diễm khí tức bắn ra tứ phương bát hướng, đem hai bàn tay huyết liên căn khổng lồ tách ra, nhờ vậy mà Vân Phi Ứng mới thoát ra khỏi sự khống chế.

“Người tiếp được một quyền này, ta liền chịu thua.”

Không thể không công nhận, hắc thực sự đã đánh giá quá thấp Tinh Hồn rồi, gã thanh niên kia mạnh mẽ như những gì mà hắc tưởng tượng.

Nhưng hắc lại không muốn bại trận, vậy nên chỉ có thể sử dụng đến biện pháp này.

“Ta không rảnh.”

Từ trong miệng Tinh Hồn lãnh đạm vang lên một câu, Vân Phi Ưng muốn giành chiến thắng bằng biện pháp này, nhưng Tinh Hồn thì lại không rảnh quan tâm đến.

Thứ hăn muốn là vị trí Tinh Vương quán quân, phải giành chiến thắng, hơi sức đâu để mắt đến quyết tâm của Vân Phi Ưng làm gì.

“Liên Hoa Quyết – Phá Hồng Trần.”

Chẳng biết từ lúc nào, phía trên đỉnh đầu của Vân Phi Ưng đã xuất hiện một thanh huyết đao cổ lão tang thương, nhìn thanh huyết đao này như đã trải qua không biết bao nhiêu máu tanh, sát khí mạnh mẽ đến mức khiến cho người ta kinh hồn bạt vía, lạnh lẽo tâm hồn.

“Trảm.”

Tinh Hồn ý chí điều khiển huyết đao, xung quanh huyết liên hoa nở rộ tuyệt đẹp, ánh huyết quang phóng thích rực rỡ, mà Hồng Trần Đao như bị ảnh hưởng bởi huyết liên hoa, khí tức lãnh sát càng lúc càng mạnh mẽ, phản phát giống như có ngàn vạn oan hồ dã quỷ bị trấn áp bên trong Hồng Trần Đao, lấy khí thế từ trên cao bổ xuống.

Vân Phi Ưng biến sắc, trong giây lát hăn cảm giác tính mạng của mình bị uy hiếp đến cực điểm. Thế nhưng với tính cách kiên cường, hăn thà chết chứ không mở miệng chịu nhận thua.

Trong thời khắc này, Vân Phi Ưng sức mạnh bộc phát một cách mạnh mẽ nhất, hai tay chỉ thiên, dần dần hình thành một cỗ sức mạnh bất kham không chịu khuất phục.

Thế nhưng, hăn cũng chỉ chống trụ được hai nhịp thở mà thôi, sau hai nhịp thở này, lực diễm chi khí hoàn toàn sụp đổ, Hồng Trần Đao chạm thẳng vào người Vân Phi Ưng.

Gương mặt Vân Phi Ứng thần thờ ra, không thể tin được bản thân mình lại thất bại, trong đôi mắt không còn sự kiêu ngạo khí phách, không còn đọng lại bất kỳ cảm xúc nào khác.

Chẳng lẽ cứ như vậy chết tại đây sao? Hãn còn chưa đánh bại Bạch Trường Cầm, còn chưa vấn đỉnh Tinh Vương, thế nhưng lại thất bại, mà còn mất đi cái mạng nhỏ. Hãn đã từng rất cuồng vọng, cho rằng tại Tinh Vương Chiến chỉ có Bạch Trường Cầm là đối thủ của mình, nhưng nguyên lai hãn đã lầm, còn có người so với Bạch Trường Cầm còn mạnh mẽ, còn đáng sợ hơn rất nhiều.

P/s: - Chúc mừng năm mới!!!

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 323: Đình Phong Chi Chiến

Âm thanh nổ vang gầm lên dữ dội, chiến đài rung chuyển dữ dội kịch liệt, khói bụi bay đầy trời, mãi một lúc sau khói bụi tan biến, không gian chiến đài mới chậm rãi hiện ra trước mặt khán giả.

Chỉ thấy Vân Phi Ưng lúc này đang nằm dài trên đất, trong ánh mắt sự nghi hoặc, kinh ngạc và những cảm giác khác đang không ngừng xen lẫn. Hắn đôi mắt nhìn lên bầu trời xanh thẳm bao la rộng lớn, hôm nay một lần phóng tầm mắt nhìn lên, Vân Phi Ưng mới chợt phát hiện, nguyên lai bầu trời rộng lớn đến như vậy, ánh mặt trời cũng thật quá chói chang.

“Tại sao không giết ta?” Nằm dài trên đất, bộ dạng tuy có chút thảm hại, thế nhưng khí thế vẫn còn đó, hắn bại nhưng không ai dám khinh thị hắn cả, chỉ có điều, nghe trong thanh âm dường như vẫn có chút không cam tâm. Thời điểm khi Hồng Trần Dao hiện lên trước mặt, Vân Phi Ưng đã nhắm chặt mắt lại, phản phát như tiếp nhận cái chết đang đến gần, thế nhưng cuối cùng, Tinh Hồn đã khiến quỹ đạo của Hồng Trần Dao lệch sang một bên, bằng không chắc chắn rằng hắn sẽ phải chết không nghi ngờ.

Đứng đối diện, khí thế lúc này đã thu liễm, trên gương mặt là một cổ phong kinh vân đạm, một tia cảm xúc cũng không có, thanh âm nhàn nhạt đáp lời: “Không có lí do, cũng không muốn kéo theo rắc rối.”

Kỳ thực, đôi lúc giết chết đối phương cũng không cần có lí do, mà Tinh Hồn, hẳn chỉ là không muốn vì một Vân Phi Ưng mà khiến bản thân rơi vào trạng thái nguy hiểm, trừ khi vạn bất đắc dĩ, giống như lúc ở tại Thiên Kiếm tông vậy, bị cường giả ánh mắt chăm chú nhìn vào, cảm giác không hề dễ chịu.

Vân Phi Ưng, hẳn là kỳ tài trăm năm có một, cơ hồ quét ngang toàn bộ thế hệ đồng giai, được Quỷ tông hết sức coi trọng bồi dưỡng, có chăng cũng chỉ thua kém Bạch Trường Cầm mà thôi.

Mà biểu hiện hôm nay của hắn, tuy bại nhưng hết sức lóa mắt, ai dám vì hắn bại trận mà khinh thường. Quỷ tông đồng dạng sẽ không vì một trận chiến bại này mà bỏ qua một viên ngọc quý này.

Tinh Hồn minh bạch chuyện này. Quỷ tông chính là một trong bốn đại thế lực mạnh nhất Loạn Tiên Hải, sẽ không nên vì một chuyện không đâu vô đầu mà bị một địa đầu xà nhìn chăm chăm.

Vân Phi Ưng cũng coi như là người thông minh, cũng hiểu phần nào dụng ý bên trong, chỉ thấy hắn đứng gượng dậy, trên người khí thế thu hồi, thế nhưng trong đôi ưng nhãn chiến ý vẫn chưa tiêu tán: “Hôm nay người thắng, nhưng sẽ có ngày ta vượt qua người.”

Sau đó hắn quay sang nhìn Bạch Trường Cầm, lại nói tiếp: “Chuyện giữa ta và người, có cơ hội sẽ giải quyết hoàn toàn.”

Bạch Trường Cầm mỉm cười gật đầu.

Nói xong, Vân Phi Ưng liền rời khỏi chiến đài, hắn đã bại trận, nơi này đã không còn là sân khấu của hắn nữa.

Ngô Hải Sâm nhìn Vân Phi Ưng, rồi sau đó lại nhìn gã thanh niên thân vận hắc y kia, trương gương mặt lộ ra biểu cảm không thể tin nổi, đệ tử

này, nguyên lai thực lực khủng bố như vậy, ngay cả đệ nhị thiên kiêu Quỷ tông Vân Phi Ưng cũng bại dưới tay của hắn.

Bây giờ, ai còn dám khinh thị hắn nữa?

“Vân Phi Ưng chiến bại, Tinh Vương Chiến xếp hạng thứ ba. Tinh Hồn, người muốn nghỉ ngơi hay tiếp tục khiêu chiến?” Ngô Hải Sâm thu lại bộ dạng kinh ngạc, sau đó hướng hắn hỏi.

“Tiếp tục.” Tinh Hồn lãnh đạm đáp.

Chỉ thấy Ngô Hải Sâm gật đầu, tiếp theo không nói thêm gì nữa, liền tự động lui lại. Ngay khi Ngô Hải Sâm rời đi, trên chiến đài một bóng dáng bạch y tao nhã phong lưu xuất hiện, chính là Bạch Trường Cầm.

Cái này đệ nhất thiên kiêu chi tử trên Loạn Tiên Hải, được Vượn Tài bảo điểm xếp hạng thứ nhất, là người có khả năng lớn nhất vấn đỉnh Tinh Vương, rốt cuộc cũng đã lên chiến đài.

Đã từng có vài lần hắn tự mình xuất thủ qua, thế nhưng mỗi lần đều rất nhẹ nhàng đánh bại đối thủ, cho đến tận bây giờ, chưa từng có một người nào khiến cho Bạch Trường Cầm buộc phải lộ ra thực lực thật sự của hắn, thậm chí cả một phần thực lực cũng không thể.

Nhiều người kỳ vọng vào Vân Phi Ưng, đệ nhị thiên kiêu chi tử trên Tinh Vương Chiến, cũng là đồng môn của Bạch Trường Cầm sẽ buộc hắn phải nghiêm túc chiến đấu.

Chỉ là Vân Phi Ưng đã chiến bại, nhưng cũng nhờ vậy mà người ta mới biết được, ngoại trừ Vân Phi Ưng ra, còn có một người khác có khả năng làm cho Bạch Trường Cầm phát huy thực lực chân chính, có điều cũng chỉ là kỳ vọng khả năng mà thôi.

“Bạch Trường Cầm nhất định sẽ chiến thắng.” Liễu Nguyệt Yên ngồi trên khán đài ngắm nhìn bạch y thanh niên dung mạo xuất chúng kia, trong đôi mắt đẹp in hằn lên bóng người đó, gương mặt bất giác tự động đỏ lên. Nam nhân này quả thật xuất chúng, không chỉ dung mạo, mà cả khí chất, thực lực đều quá xuất chúng, như một vị trích tiên tiêu dao phong lưu không nhiễm một hạt bụi trần.

Không chỉ riêng gì Liễu Nguyệt Yên cảm thấy như vậy, thời điểm Bạch Trường Cầm xuất hiện phía trên chiến đài, phóng thích ra khí chất siêu phàm thoát tục kia, cho dù Tinh Hồn biểu hiện có chói mắt đến mấy, nhưng đối với ánh hào quang vạn trượng kia cũng hoàn toàn bị lu mờ, như đom đóm so với ánh trăng vậy.

Cả nam nhân lẫn nữ tử, đều vì Bạch Trường Cầm mà phát điên lên, cả đại đấu trường tiếng gào thét nghe như đang phát cuồng lên.

“Bạch Trường Cầm sư huynh uy vũ.”

“Đệ nhất thiên tài Bạch Trường Cầm, phong hoa tuyệt đại, nhất thế vô song.”

“Tinh Vương chi đỉnh, nhất định sẽ là Bạch Trường Cầm.”

“.....”

“Hừ, hần là của ta, các người đừng hòng tranh giành.” Biểu hiện của Bạch Trường Cầm cũng thật quá kinh khủng đi, Liễu Nguyệt Yên trông thấy mà trong lòng có cảm giác bị uy hiếp, ánh mắt sáng lên hình viên đạn nhìn chằm chằm vào đám khá giả, nhất là những nữ tử có dung mạo xuất trần, trong lòng thầm nhủ, nhất định không thể để cho những nữ nhân hám trai này tiếp cận hần ta mới được.

Nhìn Bạch Trường Cầm được người ta chào đón nhiệt tình, biểu hiện thật lóa mắt, trường bối Quỷ tông vì hần mà cảm thấy vinh dự.

“Bạch Trường Cầm, tiểu tử này quả thật xuất chúng hết phần người khác, đi đến đâu cũng làm cho người ta phải phát rồ lên như vậy, ha ha...” Có trưởng lão Quỷ tông cười một tiếng đắc ý.

“Tuyệt thế vô song, phong hoa trác tuyệt, trên đời này có bao nhiêu người có thể sánh ngang cùng hắc, cơ hồ chỉ có vị tuyệt thế thiên kiêu vạn năm có một trên đại lục mới có khả năng đó mà thôi.”

“Hắc mã kia tuy khiến cho người ta đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác, thế nhưng Bạch Trường Cầm lại rất khác biệt, trận chiến cuối cùng này, hắc chỉ có thể bại, vì Bạch Trường Cầm mà biến thành vật làm nền.”

Những người khác cũng ngầm đồng ý, có thể Tinh Hồn thực lực rất mạnh, nhưng đúng là Bạch Trường Cầm vẫn là một cái gì đó rất khác biệt, dù muốn hay không thì vẫn phải thừa nhận điều này.

“Đại sư huynh, hắc có cơ hội chiến thắng không?” Tào Tuyết Dương trong tay ôm Tiểu Long, gương mặt vì Tinh Hồn mà lo lắng.

Tuy thời gian quen biết hắc không lâu, thế nhưng chugn quy vẫn đối với hắc rất có cảm tình.

Lục Phong gương mặt cũng rất lo lắng, hắc thừa nhận Tinh Hồn rất mạnh, nhưng hắc cũng biết, Bạch Trường Cầm là nhân vật lợi hại cỡ nào. Cái danh Loạn Tiên Hải đệ nhất thiên kiêu không phải là cái danh hảo huyền.

Chỉ thấy Ma Luân vẫn như thông thường nở nụ cười ôn hòa, thế nhưng có thể nhìn thấy rõ trong hai con ngươi đang in hắc lên bóng dáng của cả Tinh Hồn lẫn Bạch Trường Cầm.

Nhìn bộ dạng của hắc lúc này trông có chút hơi đáng sợ.

“Tiềm lực lẫn thực lực của Tinh Hồn sư đệ lẫn Bạch Trường Cầm, bản tăng đều không nhìn thấu, bất quá nếu lựa chọn, có lẽ vẫn sẽ là Bạch Trường Cầm.” Nghe Ma Luân nói, trong lòng Lục Phong lẫn Tào Tuyết Dương đều hơi thất vọng, lẽ nào Tinh Hồn sẽ bại?

Tuy nhiên, trong vạn người này, chỉ có hai người tin chắc rằng Tinh Hồn sẽ không bại.

Đầu tiên là Tiểu Long, nó hiểu rõ, cái tên nhìn như phong khinh vân đạm, lạnh nhạt vô thanh kia kỳ thực ngạo mạn như thế nào, người khác không nhìn ra được, nhưng nó như thế nào ánh mắt kinh nghiệm cổ lão, sao có khả năng không nhìn thấu.

Có thể trận chiến với Thiên Kiếm tông tông chủ Vô Cực kiếm tiên, Tinh Hồn phải sử dụng đến ngoại lực mới chạy thoát được, thế nhưng bởi đối phương là bán bộ Cửu Thiên Huyền Tiên. Còn trong đồng giai, dù là Bạch Trường Cầm cũng không có khả năng cùng hãn tranh phong, bởi biểu hiện của Tinh Hồn cho đến lúc này cũng chỉ là vài phần thực lực chân chính mà thôi.

“Từ từ đi rồi các người sẽ mù hết mắt chó lại, hắc hắc... Tiếc là bốn long nghèo mạt rệp, không thì lần này phát tài con bà nó rồi.” Tiểu Long trong bụng tặc lưỡi một tiếng.

Còn một nhân vật khác cũng có chung suy nghĩ giống với Tiểu Long, đó chính là ông lão Bạch Ly. Ngay từ thời điểm Tinh Hồn bị Thiên Cơ lão nhân nói rằng hãn là người có tướng Quần Ma Loạn, người có tướng mệnh này có kẻ nào không phong vân một đời, mà rõ ràng nhất chính là kẻ hai trăm vạn năm trước một trận khiến cả Đại Thiên Thế Giới rung chuyển kia. Chưa biết được trong tương lai, thêm một tên Quần Ma Loạn này sẽ như thế nào, nhưng hiện tại, trên Hư Thần Tinh, sẽ không có bao nhiêu người trong đồng giai đủ khả năng cản bước được hãn.

“Người sẽ mang đến cho lão phu bao nhiêu cái kinh hỷ đây.” Khóe miệng ông lão Bạch Ly nhếch lên một nụ cười mà nhìn vào Tinh Hồn, rồi sau đó nhìn sang Bạch Trường Cầm, lại nói tiếp: “Thái tử Trường Cầm, đoán chừng hôm nay ngươi liền đạt thêm một cái cảm ngộ, khả khả.

Trong ánh mắt ông lão Bạch Ly lóe lên một vệt ám quang tà dị, miệng thầm nói một tiếng.

Lúc này trên chiến đài, đỉnh phong chi chiến đã sắp bắt đầu. Tinh Vương vẫn đỉnh, là ai sẽ triển lộ phong quang đây?

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 324: Thiên Tượng Thần Dẫn Khúc – Vũ Chi Cổ Thần

“Quý tông đệ tử Bạch Trường Cầm, xin chỉ giáo.” Tay hất bạch y, hai tay ôm thành quyền hướng về phía Tinh Hồn, biểu cảm nghiêm túc hô lên.

“Địa Ngục giáo đệ tử Tinh Hồn, xin chỉ giáo.” Bạch Trường Cầm đã phong độ như thế kia, dĩ nhiên Tinh Hồn liền khách sáo đáp lại.

Một cơn gió lak bất chợt thổi qua đại đấu trường rộng lớn, cơn gió khe vờn qua hai bóng người đứng hiên ngang phía trên chiến đài uy nghiêm, như một điềm báo một trận đại chiến sắp sửa bộc phát.

Chỉ trong chớp mắt, từ phía hư không đối diện với Tinh Hồn bất chợt xuất hiện hơn chục đạo phong nhận sắc bén, bên trong phong nhận ẩn chứa lực lượng phá hoại kinh khủng, tốc độ lại cực kỳ nhanh, mắt thường khó mà nhìn thấy được.

Bạch Trường Cầm đã động thủ trước, thế nhưng cũng không hề mong mỗi sử dụng phong nhận để chiếm lấy tiên cơ, bởi Tinh Hồn bộ pháp yêu dị lợi hại, trong giây lát hóa thành những cái tàn ảnh huyền ảo, né tránh hết những đạo phong nhận sắc bén kia.

Toàn bộ phong nhận rơi vào hư vô, tiếng nổ vang liên hồi như tiếng pháo hoa.

Tinh Hồn thân thể hiện ra, huyết nhãn nhìn về phía trước, chỉ thấy lúc này Bạch Trường Cầm từ lúc nào đã ngồi xếp bằng xuống đất, từ trên người phóng thích ra một cỗ khí chất siêu phàm thoát tục, bạch y khẽ lẫn tăng, mái tóc bay lên trong cuồng phong, cùng với đó một cỗ khí thể nở rộ, loại khí thể này vừa tao nhã mà lại vừa uy nghiêm, tựa hồ không cho phép bất kỳ tà vật ám khí nào vấy bẩn, khiến cho Bạch Trường Cầm trở nên thanh khiết bất phàm.

Thiên địa nguyên khí nhẹ nhàng mà nhanh chóng, lấy hắc làm trung tâm, chỉ trong giây lát một cái cổ cầm màu vàng óng ánh xuất hiện.

“Cầm hồn?”

Nhìn cổ cầm màu vàng hình dạng tương tự như loan điệu, phản phát khí tức tang thương mà cao quý, cường giả khắp nơi giật mình kinh hô.

Ngay cả bình tĩnh như Chu Thiên Tử cũng không nhịn được mà động dung, sau đó chuyển nhìn sang Quỷ tông tông chủ Dạ Vương, trông sắc mặt thì dường như đã biết trước được chuyện này. Không nghĩ đến Bạch Trường Cầm thiên phú cao đến như vậy.

Vạn binh trong thiên hạ đều có linh hồn, như kiếm có kiếm hồn, đao có đao hồn, thương có thương hồn... cầm cũng có cầm hồn, thế nhưng không phải ai cũng có khả năng sinh ra được binh hồn.

Binh hồn cùng với chủ nhân sinh mệnh tương liên, không ai có thể tước đoạt được, cho dù là đoạt xá cũng không thể chiếm lĩnh được binh hồn của cơ thể đó.

Thiên tài trên Đại Thiên Thế Giới không thiếu, thế nhưng trong vạn thiên tài chưa chắc đã có một người sinh ra được binh hồn, phàm là người sinh ra binh hồn tương lai đều không thể đo lường được, chính vì vậy người có được binh hồn dù là ở đâu cũng được người ta chào đón.

Không nghĩ đến, trên Hư Thần Tinh lại xuất hiện một người sinh ra được binh hồn, quả thật đúng là ngoài sức tưởng tượng.

Tinh Hồn cũng biết được chuyện binh hồn, thế nên có chút gợn sóng trên gương mặt, thật đúng là ngoài ý muốn.

Những ngón tay tinh tế lướt trên cầm hồn, một khúc nhạc chậm rãi vang lên, khúc nhạc giống như đang cộng minh với thiên địa, lấy Bạch Trường Cầm làm trung tâm dần dần hình thành những bước tường gió vững chắc, bên ngoài là những tôn thủ hộ giả hình thành từ thiên địa phong bạo bảo vệ Bạch Trường Cầm.

Ngón tay tiếp tục gảy lên, dần dần đẩy khúc nhạc lên cao trào, trên bầu trời mây đen xuất hiện, cuộn cuộn đen kịt, ẩn chứa bên trong khí tức đáng sợ.

“Thiên Tượng Thần Dẫn Khúc - Vũ Thần Khúc.”

Chỉ thấy từ trên bầu trời bắt đầu trút xuống một cơn mưa lớn, nhưng nhìn kỹ vào những giọt mưa thì bất chợt phát hiện, thì ra những giọt mưa này chính là những thanh kiếm nhỏ bé, mỗi một thanh tiểu kiếm nhỏ bé ẩn chứa sức mạnh kinh khủng, toàn bộ bao vây Tinh Hồn không cho hấn cơ hội sống sót.

Tinh Hồn hừ lạnh một tiếng, vừa mới khởi đầu Bạch Trường Cầm đã hết sức nghiêm túc, khiến cho hấn không thể chủ quan khinh thường.

Chỉ thấy không gian xung quanh hai mươi thước, lấy hấn làm vị trí trung tâm nổi lên khí tức nguy hiểm sắc nhọn, chính là kiếm ý đệ tam tầng, đối phương chính là Bạch Trường Cầm, là người sinh ra binh hồn, khi ra tay thế như thiên quân vạn mã, Tinh Hồn không dám khinh thị một giây phút nào.

“Là kiếm ý đệ tam tầng?” Có người phát hiện lập tức hô lớn.

“Chẳng trách trước đây Thủy Kính, Vũ Nguyên chiêu đều bại dưới tay hãn, nguyên lai hãn lĩnh ngộ kiếm ý đệ tam tầng, đao ý của Thủy Kính và kiếm ý của Vũ Nguyên Chiêu làm gì có khả năng áp chế được hãn.”

“Ẩn giấu thực lực thật sâu à. Thế nhưng liệu có đủ để chống đỡ được Bạch Trường Cầm hay không?”

Chỉ thấy kiếm vũ kinh khủng trút xuống, thế nhưng đều bị kiếm ý ương ngạnh kháng cự, âm thanh rung chuyển vang lên liên tục không ngớt, kiếm vũ thế công tuy dữ dội, nhưng thủy chung không thể rung chuyển được kiếm ý.

Bạch Trường Cầm nhịp điệu một lần nữa biến đổi, đem khúc nhạc đẩy cao lên một tầng, theo sự biến đổi, từ trong đám mây đen xuất hiện tiếng sấm ngâm, bầu trời xuất hiện ánh chớp, theo đó những đầu lôi long hiện ra.

Lôi long gào thét ầm ỹ, làm cho không gian chấn động, sau khi gầm một tiếng, vô số những lôi long này hướng xuống chỗ Tinh Hồn bắt đầu oanh tạc.

Lôi long kết hợp với kiếm vũ liên tục oanh kích, dần dần áp đảo được kiếm ý đệ tam tầng, nếu như tiếp tục, e rằng chống đỡ không được bao lâu.

Tinh Hồn ánh mắt trầm xuống, sau lưng chín không gian động thiên hiện ra, ánh kim quang không ngừng nở rộ, trên tay cổ kiếm Đồ Lục xuất hiện, chỉ thấy kiếm ý xung quanh hãn tụ lại với nhau, chớp mắt biến thành một thanh kiếm vô hình sắc bén, phản phát một ý chí phản nghịch bất kham.

“Trảm Tam Kiếm – Kiếm Diệt Thương Khung.”

Kiếm vũ, lôi long muốn diệt hãn, hãn liền một kiếm hủy diệt cả khung trời này.

Kiểm thể khủng bố do kiểm ý tụ lại, đồng thời sử dụng năng lực của Không Gian Tiên Phù, lấy kiểm vũ cùng lôi điện chi lực gia trì lên kiểm thể, đem uy lực của Trảm Tam Kiểm mạnh mẽ gia tăng lên gấp mấy lần.

Kiểm thể trảm thiên, oanh tạc cả một góc khung trời, tiếng nổ vang chấn động cửu thiên, cả đại đấu trường rung chuyển kịch liệt. Bầu trời như bị đâm thủng, xuất hiện một vết nứt rất lớn, nhìn kỹ lại, nguyên lai chính là kết giới bị một kiếm phá nát, tuy bầu trời không bị hủy diệt, nhưng tầng tầng không gian đã bị kiểm thể trảm nát, một mảnh hỗn loạn, khe nứt chi chít đáng sợ.

Thân thể Bạch Trường Cầm chấn động, cầm hồn hơi bị kích động, khúc nhạc cũng trở nên biến loạn, dĩ nhiên Thiên Tượng Thần Dẫn Khúc – Vũ Thần Khúc đã bị Tinh Hồn đánh cho loạn lạc.

Bất quá không vì vậy mà Bạch Trường Cầm loạn tâm, hắc khóe miệng xuất hiện một nụ cười hưng phấn. Một lần nữa ổn định lại cầm hồn, mặc cho cuồng phong loạn lưu đang trảm không chém về phía hắc, hắc gương mặt không một tia bắn loạn, bởi vì xung quanh hắc có vô số những thủ hộ giả thay háy xử lý những đọa cuồng phong kia.

Lại tiếp tục đẩy cao thêm một tầng, chỉ thấy mây đen những tưởng đã bị hủy diệt triệt để thì tự dừng lại tiếp tục tụ lại, đồng thời không ngừng bành trướng ra, một mảnh không gian tối sầm đen kịt lại.

Theo đó, thân thể của Bạch Trường Cầm như được một cỗ thần lực vô hình nào đó nâng lên không trung, không gian mặc dù đen xám xịt, nhưng mà Bạch Trường Cầm lại chính là tia sáng duy nhất, tỏa ra ánh bạch quang nhẹ nhàng mà rực rỡ, thiên địa xung quanh không ngừng cộng minh với hắc, một cỗ khí thể đáng sợ lại hàng lâm xuống đại đấu trường.

“Bên trong đám mây đen, hình như có thứ gì đó.”

Bỗng nhiên có người hoảng sợ kinh hô, ngay cả những cường giả như Chu Thiên Tử, Dạ Vương, Thiên Khôi hải tôn, Viêm Lôi đại tiên, Huyết Luân hộ pháp... đều bị hấp dẫn sự chú ý, không hẹn mà cùng nhìn lên bầu trời, gương mặt chấn động dữ dội.

Dạ Vương tuy đoán trước được thực lực của Bạch Trường Cầm phi phạm, nhưng không ngờ vẫn là nằm ngoài sức tưởng tượng của hắn.

Theo đó, từ trong đám mây đen, một tôn cổ thần màu đen xuất hiện, đứng hiên ngang giữa đất trời, từ tôn cổ thần này phản phát khí tức diệt thế chi nhân, trên gương mặt cổ thần mở ra một con mắt chính giữa trán, đôi mắt sáng quắc như tinh vẫn không gian nhìn chăm chăm vào Tinh Hồn nhỏ bé.

Sử dụng Thiên Tượng Thần Dẫn Khúc – Vũ Thần Khúc triệu hồi ra Vũ Chi Cổ Thần, thế nhưng Bạch Trường Cầm gương mặt không chút biến đổi, lại càng thêm anh tuấn tiêu dao, bình tĩnh không gì bì kịp, đủ biết tinh thần lực của hắn mạnh mẽ đến cỡ nào.

Lấy tiếng đàn dung hòa vào không gian, dùng đó để điều khiển Vũ Chi Cổ Thần, chỉ thấy Vũ Chi Cổ Thần cánh tay khổng lồ giơ lên, bàn tay siết chặt lại, thời điểm bàn tay nắm lại thì có những tiếng nổ kèm theo, có ánh sáng màu đen tím xuất hiện, một quyền khổng lồ giáng lâm, giống như thiên ngoại vãn thạch giáng xuống, mang theo hơi thở hủy thiên diệt địa, tầng tầng không gian sụp đổ.

Quyền của Vũ Chi Cổ Thần quá mức mạnh mẽ, cơ hồ kết giới cho những Trận Đạo sư của Vượn Tài bảo điểm bày ra không thể nào ngăn cản dù chỉ một chút, giống như đánh vào miếng đậu hũ, thời điểm chạm vào thì bị hủy diệt sụp đổ ngay. Nhìn quyền này tuy chậm, nhưng mà không cho đối phương một cơ hội nào để rút lui cả.

Loại thần thông này, Tinh Hồn dù có Nguyệt Đồng lợi hại đến đâu cũng không thể sử dụng y hệt được, bởi nó sinh ra theo cầm hồn của Bạch Trường Cầm, trừ khi chính Tinh Hồn cũng có cầm hồn thì mới có khả năng triệu hồi ra Vũ Chi Cổ Thần tương tự để đối phó.

Nguy hiểm hàng lâm, Tinh Hồn gương mặt không hề biến đổi, một tia gợn sóng cũng không.

Nguyên lực điên cuồng vận chuyển, sau lưng không gian động thiên không ngừng rút vào thân thể hắc, Trấn Ngục Huyền Thể cùng Hư Không Chiến Thể phối hợp với nhau, lại đem Không Gian Tiên Phù triệt để phát huy, đem tất cả dung hợp vào trong một kiếm này.

“Trảm Tam Kiếm – Kiếm Toái Hư Không.”

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 325: Tiến Giai Kiếm Ý

Kiểm này uy lực khủng bố, hủy diệt lực lượng bao phủ hướng về phía tinh không vô tận mà phá toái.

Kiểm cùng quyền va chạm, tiếng nổ kịch liệt kinh hãi thế tục oanh tạc một góc khung trời, khoảng khắc đó thiên địa mãnh liệt chấn động, kết giới thủ hộ xung quanh chiến đài hoàn toàn vỡ bởi dư lực quá mức khủng khiếp quét ngang tạo thành.

“Lão thiên, đây còn là cuộc chiến của tiên giả dưới Linh Tiên cảnh à?”

“Hai tên tiểu quái vật, chỉ là giao chiến với nhau mà đã tạo thành uy lực khủng bố như vậy, nếu như là sinh tử chi chiến, không biết sẽ càng thêm khủng khiếp đến cỡ nào.”

“Từ lúc nào Loạn Tiên Hải xuất hiện hai tên tiểu quái vật yêu nghiệt này vậy, tựa hồ Linh Tiên cảnh cũng thua kém luôn à.”

“.....”

Cũng may là Vượn Tài bảo điểm bày ra rất nhiều cấm chế phòng ngự, tầng tầng bao phủ xung quanh, thế nên trên khán đài khán giả ngoại trừ bị dư lực có hơi ảnh hưởng đến, ngoài ra tạo thành bất kỳ tổn thương nào khác.

Bất quá phía trên bầu trời kết giới cấm chế đã bị hư hỏng nặng, không có khả năng phục hồi trở lại. Nếu như cứ tiếp tục chiến đấu như vậy, khả năng cao cấm chế bảo vệ khán đài sẽ bị hủy diệt, ảnh hưởng đến khán giả đang xem.

Cường giả khắp nơi cũng không nghĩ đến được, trận chiến vẫn đình Tinh Vương này lại tạo thành uy lực khủng bố như thế này.

Chỉ thấy Chu Thiên Tử đứng dậy khỏi bảo tọa, trong ánh mắt hiện lên một vẻ ngưng trọng, đặc biệt khi nhìn vào Tinh Hồn, lần này Địa Ngục giáo đã nhật được một báu vật rồi, Bạch Trường Cầm yêu nghiệt, nhưng biểu hiện của Tinh Hồn không hề kém cạnh.

Có điều đó là chuyện của sau này, hiện tại vẫn là nhìn xem an nguy trước mắt. Tinh Vương Chiến này, Địa Ngục giáo và Vượn Tài bảo điểm cùng nhau mở ra, nếu như để ảnh hưởng đến khán giả quan sát, như vậy mặt mũi của Địa Ngục giáo và Vượn Tài bảo điểm để ở đâu đây.

“Trưởng lão Thánh giáo nghe lệnh, hợp sức mở ra Minh Ngục Đại Trận, bảo vệ khán giả.”

Vượn Tài bảo điểm phó bảo chủ Đoàn Thiên Nhận đồng dạng cũng đứng dậy khỏi bảo tọa cùng thời điểm với Chu Thiên Tử, gương mặt nghiêm túc, phát ra ra lệnh: “Người đâu, liên hợp với các trưởng lão Địa Ngục giáo củng cố lại cấm chế, tuyệt không để ảnh hưởng đến những người khác.”

Ngoại trừ hai người này, Quý tông tông chủ Dạ Vương cũng đồng thời ra lệnh cho trưởng lão Quý tông tiến lên hợp sức, dù sao người đang giao chiến trên kia chính là đệ tử Quý tông, thân là người đứng đầu, là trưởng bối của Bạch Trường Cầm, Dạ Vương tự nhiên phải thể hiện khí độ của mình.

Hai tông phái còn lại, chính là Huyết Y môn và Ngân Nguyệt Hải đường, cả hai nhân vật đứng đầu đều thể hiện khí độ của bậc cường giả, đều ra lệnh cho người của phái mình không được hời hợt.

Vân Phi Ưng đứng bên ngoài cấm chế, nhìn gương mặt của hắc lúc này không dễ nhìn chút nào. Hắc từng cho rằng bản thân mình không hề thua kém Bạch Trường Cầm, thế nhưng bây giờ mới chợt phát hiện, thì ra bản thân chỉ là ếch ngồi đáy giếng, tự cho là mình đúng mà thôi.

Khi hắc giao thủ với Bạch Trường Cầm, Bạch Trường Cầm chưa từng để lộ ra cảm hờn, chỉ sử dụng cổ cầm bình thường mà khống chế, đánh bại hắc, nguyên lai là đối phương cho mình mặt mũi, vậy mà bản thân vẫn luôn kiêu ngạo không xem ai ra gì.

Lại thêm một gã Tinh Hồn nữa, trận chiến lúc trước, chỉ sợ Tinh Hồn đã hời hợt đánh với hắc mà thôi, bằng không, nếu sử dụng chiến lực thực sự, một chiêu hắc cũng không tiếp nổi.

Quá mạnh!

Cả hai đối thủ của hắc đều mạnh ngoài tầm của hắc, bây giờ nhìn thấy mới nhận ra, ngay cả cái bóng lưng của đối phương cũng không nhìn thấy được.

Huyết Y môn Liễu Nguyệt Yên, đôi mắt đẹp hiện ra sự không thể tin nổi, nam nhân trong lòng nàng nguyên lai thực lực khủng khiếp, phong hoa tuyệt đại đến như vậy. Càng thêm khó tin chính là, đối thủ của hắc cơ hồ không chút thua kém.

Trước đây, Bạch Trường Cầm từng nhìn qua Tinh Hồn một lần và nhận xét, hắc ta thực lực rất mạnh, nàng khi đó đã không tin, bây giờ mới cảm thấy ánh mắt của Bạch Trường Cầm quả nhiên là hỏa nhãn kim tinh.

Lục Phong thần tình sửng sốt, khóe miệng giật giật. “Hai tên yêu quái, có để người khác sống không đây?”

Tào Tuyết Dương càng nhìn càng cảm thấy Tinh Hồn sâu không thấy đáy, tiểu quái vật này, rốt cuộc điểm dừng thực lực là ở đâu?

Ma Luân lè lưỡi liếm mép, trong đôi mắt tà quang hiện lên, lúc này chỉ hận không thể xông lên chiến đài cùng hai tiểu quái vật kia so tài một trận. Xem ra cả Bạch Trường Cầm lẫn Tinh Hồn đều bị Ma Luân ghim luôn rồi.

Còn Tiểu Long, thực lực của Tinh Hồn, nó không hề cảm thấy ngạc nhiên gì cả, hẳn ở bên cạnh tiểu sát tinh này đã mấy trăm năm, làm sao không nhìn thấu thực lực của hắn.

Chỉ là khi nhìn Bạch Trường Cầm, Tiểu Long mới cảm thấy có chút ngoài ý muốn. “Từ đầu đã cảm thấy có gì đó là lạ, nguyên lai tiểu tử này là một phân thân.”

Khóe miệng Tiểu Long cong lên một vệt bí ẩn.

Sau khi các nhân vật phong vân đều hạ lệnh cho cường giả xuất thủ thì trong giây lát cấm chế dần dần ổn định, dĩ nhiên bọn họ sẽ vẫn phải giữ nguyên vị trí như vậy, bằng không khán giả sẽ bị ảnh hưởng đến.

Trở lại bên trong chiến đài, một mảnh hỗn độn, khói bụi mịt mù. Trên không trung, Bạch Trường Cầm sắc mặt có chút tái đi, trên khóe miệng xuất hiện một rãnh máu đỏ, dĩ nhiên đã trọng thương. Ở phía sau lưng, hư ảnh Vũ Chi Cổ Thần trên cánh tay xuất hiện rất nhiều vết nứt, tuy nhiên bá khí vẫn còn đó, vẫn tản ra hơi thở cuồng bạo trùng điệp.

Còn Tinh Hồn, hẳn dĩ nhiên cũng bị trọng thương, cũng may là nhục thân mạnh mẽ cường hãn, không thì chỉ sợ bạo thể mà chết rồi.

Thân thể bị đẩy lùi lại mấy trăm thước, còn thêm hơn mười thước nữa thì đập lưng vào kết giới thủ hộ rồi, đôi huyết nhãn hướng nhìn lên trên không trung, nơi đó bóng dáng bạch y lẫn tẩn trong gió cũng đang hướng tầm mắt nhìn về phía hắc, không hẹn mà cùng xuất hiện tia kinh ngạc.

Thiên Tượng Thần Dẫn Khúc, lấy thiên địa khí tượng triệu hồi ra Viễn Cổ Hoang Thần, từ khi hắc sinh ra, khúc nhạc này đã in sâu vào trong tâm trí hắc. Chính bản thân hắc cũng không biết uy lực chân chính của Thiên Tượng Thần Dẫn Khúc điểm giới hạn nằm ở đâu, dù bản thân tu luyện cũng cảm thấy sâu không thể đo lường. Hắc chỉ biết, bản thân dường như đang tìm kiếm thứ gì đó, giống như là để bổ sung thiếu sót, nhưng nguyên nhân là gì, hắc không rõ.

Thời điểm hắc nhìn thấy Tinh Hồn, liền không tiếc bạo lộ tất cả, Thiên Tượng Thần Dẫn Khúc triệu hồi Viễn Cổ Hoang Thần – Vũ Chi Cổ Thần, tuyệt chiêu mạnh nhất của hắc, hắc cho rằng trừ những siêu cấp cường giả ra, sẽ không có người nào có khả năng cản nổi, thế nhưng Tinh Hồn, một gã chưa đập vào Địa Tiên cảnh lại làm được.

Mặc dù trọng thương, nhưng tâm trạng của Bạch Trường Cầm lúc này đang rất thăng hoa, như đã tìm thấy thứ bản thân đang tìm kiếm.

Sau một giây bị đình chỉ, Bạch Trường Cầm lại tiếp tục đẩy cao khúc nhạc, có điều lần này, hắc không có được sự thư thả ung dung như lúc trước nữa, nhìn trên vầng trán cao đã xuất hiện những giọt mồ hôi lạnh, biểu cảm lộ ra sự mệt mỏi, dĩ nhiên cuộc chiến lần này đã nằm ngoài giới hạn của hắc.

Nhưng cho dù là vậy, hắc vẫn sẽ chiến đấu đến cùng với Tinh Hồn.

Chỉ thấy cánh tay bị trọng thương bởi kiếm thế nghịch thiên kia nhờ vào tiếng đàn huyền diệu mà chậm rãi khôi phục trở lại, khí thế uy nghiêm

như thiên uy một lần nữa quay trở lại, lam vân trên thân thể Vũ Chi Cổ Thần rực sáng, tỏa ra ánh hào quang rực rỡ mà nghiêm nghị.

Vũ Chi Cổ Thần đột nhiên ngâm lên một tiếng, tiếng ngâm hóa thành những đợt sóng âm ba kinh đào lãng hải vang lên khiến cho thiên địa biến sắc, bầu trời một mảnh hỗn độn.

Chợt thấy Vũ Chi Cổ Thần một lần nữa bước về phía trước, chỉ một bước chân đã khiến đại địa rung chuyển, bàn tay siết chặt lại, lam vân trên cơ thể lóe lên, năm đấm của Vũ Chi Cổ Thần lóe lên những tia ánh chớp màu tím, phản phát hơi thở hủy diệt cuồng bạo, hướng về phía Tinh Hồn mà giáng xuống.

Bạch Trường Cầm thân thể lảng không, gương mặt biểu lộ rõ quyết tâm chiến thắng, những ngón tay liên tục tấu lên bên trên cầm hồn, nếu không phải đây là cầm hồn, chỉ sợ đã bị hủy diệt rồi.

Cuồng phong thô bạo kéo đến, Tinh Hồn đứng hiên ngang trong cơn bạo phong ác liệt, trong cơn cuồn phong đó, một tiếng thở dài vang lên, theo cơn gió trôi về phương xa.

Đột nhiên thân thể của hắn khẽ động, kiếm ý đệ tam tầng phóng thích triệt để, sau lưng chín không gian động thiên tỏa sáng rực rỡ, chiến đấu đến bây giờ, đã có 4 không gian động thiên hết sạch sẽ nguyên lực, thế nhưng Tinh Hồn không chút để tâm đến.

Hắn bây giờ chỉ quan tâm đến trận chiến này, muốn chiến thắng Bạch Trường Cầm. Đột nhiên dưới chân hắn xuất hiện ra những vết nứt kinh dị trông giống như mạng nhện, mà không gian kiếm ý xung quanh bất chợt rung lên, tựa hồ đang thăng hoa.

Ầm một tiếng, nghe như tiếng kiếm khiêu vậ, kiếm ý thăng hoa lột xác bởi vì ý chí quyết thắng của hắn, liên phá vỡ một tầng kia, tiến giai kiếm ý đệ tứ tầng. Khi tiến vào kiếm ý đệ tứ tầng, không chỉ giúp kiếm kỹ

uy lực tăng lên, mà kiếm ý còn hóa thành thực chất, vô hình đã thương đối thủ của mình.

“Tiến giai kiếm ý đệ tứ tầng? Trong chiến đấu đột phá kiếm ý, quả là một hòn ngọc quý.” Chu Thiên Tử ánh mắt chăm chăm nhìn Tinh Hồn, lần này Huyết Luân hộ pháp đã lập được đại công rồi.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 326: Độ Nhất Tinh Vương

Kiểm ý tiến giai đột phá, huyền hóa thực chất, vô hình trọng thương đối thủ, nếu bình thường, có lẽ hãn sẽ có một tia cao hứng, thế nhưng hiện tại đối diện với thể công như trường gian đại hải, hãn nào còn tâm trạng mà quan tâm, thậm chí lúc này hãn còn chưa phát giác ra rằng bản thân đã đột phá kiểm ý lên một tầng mới.

Hãn biết, Bạch Trường Cầm bây giờ đã sử dụng toàn lực, lực lượng toàn bộ đều tích tụ vào trong một quyền lôi đình hùng mạnh của Vũ Chi Cổ Thần, tựa hồ có ý muốn phân thắng bại.

Uy thế kinh thiên động địa, phá toái hư không, hoàn toàn không có cơ hội để tránh né, mà cho dù có, Tinh Hồn heienj tại cũng sẽ không lựa chọn tránh né.

Hãn lãnh đạm, nhưng cũng rất kiêu ngạo. Đại Thiên Thế Giới rộng lớn vô biên, kỳ tài vô số, mà nơi hãn khởi đầu trên Đại Thiên Thế Giới này chính là Hư Thần Tinh, một tinh cầu nhỏ bé đẳng cấp rất thấp, sở dĩ trước đây, hãn đối với những gã thiên kiêu chi tử khác thờ ơ, không đặt vào trong mắt là bởi vì đám người tự xưng là thiên kiêu chi tử đó đặt vào Đại Thiên Thế Giới chỉ là một hạt cát nhỏ bé không đáng nhắc tới.

Vì vậy, hãn chưa một lần đi để ý đến, bởi những kẻ đó, một chiêu của hãn cũng không tiếp nổi, thế thì đi quan tâm để làm gì? Nhưng đối với

những cường giả đồng giai thật sự, như là Bạch Trường Cầm, hoặc Dương Thiên Quân, đó mới là những kẻ đáng để hắc phải thực sự động thủ.

Hắc muốn nhìn xem, một gã tu sĩ phi thăng như hắc, đặt vào những siêu cấp yêu nghiệt tương lai vô hạn này sẽ như thế nào. Nếu như không vượt qua được, vậy thì nguyện vọng đó là sao có khả năng thực hiện?

Đã đi một con đường này chính là thi sơn huyết hải, rất gian nan, là một con đường không thể vãn hồi. Từ lâu, hắc đã chấp nhận số mệnh của mình, nhưng dù chấp nhận, hắc vẫn buộc phải bước về phía trước, vì ước nguyện.

Bạch phát phiêu dật trong cuồng phong hủy diệt, phảng phất như khung trời sập xuống, đột nhiên đôi mắt của hắc mở ra, trong đôi huyết nhãn bắn ra huyết mang lãnh khốc, hai tay nắm chặt cổ kiếm Đồ Lục đặt dọc ở trước mặt, trên thanh kiếm cổ xưa đen tuyền in lên gương mặt lãnh khốc đó, đột nhiên lưỡi kiếm xoay qua, chân bước về phía trước một bước, cổ kiếm chỉ thiên, xung quanh kiếm ý đệ tứ tầng trong chớp mắt tụ thành một thanh cổ kiếm khổng lồ.

Sau lưng chín không gian động thiên nở rộ ánh hào quang, nguyên lực điên cuồng rót vào trong thân thể hắc, không gian tiên phù phát huy khả năng mượn thiên địa chi lực để gia trì lên một kiếm cuối cùng này.

Trên thân thể cổ giáp hiện ra, hai bên ngực giáp rực sáng lên một đôi mắt, giữa bụng giáp há ra một cái miệng lớn, trông giống như một cái quỷ diện cực kỳ đáng sợ, đem nguyên lực khếch tán đều vào thân thể của Tinh Hồn.

Trong cơ thể, thần bí châu như thông linh suy nghĩ của Tinh Hồn, đột nhiên nó rung lên, từ bên trong hạt châu phun trào ra sương mù màu tím, trong giây lát thấm thấu vào thân thể Tinh Hồn, đem tiềm lực của hắc phát huy đến cực hạn.

Phía trên thiên không, Bạch Trường Cầm con người co rút, trong đôi tử mâu in lên bóng dáng điên cuồng của Tinh Hồn lúc này, mà không chỉ có vậy, phản phát như lúc này, người in trong đôi tử mâu của hắc không phải là Tinh Hồn, mà là một người hoàn toàn khác, người đó tóc đen bay tán loạn phiêu dật trong gió lớn, trên thân thể cổ lão chiến giáp, sau lưng một đôi hắc dực mở rộng ra, tựa như một tôn chiến thần trong truyền thuyết.

“Trảm Tam Kiếm – Kiếm Trảm Tinh Thần.”

Mặc dù chỉ thoáng qua trong giây lát ngắn ngủi, nhưng một giây đó, Bạch Trường Cầm đã biến, lần này, mình bại rồi!

Quyền của Vũ Chi Cổ Thần như lưu tinh từ thiên không rơi xuống, nhưng một kiếm hủy diệt vô tận tinh thần kia lại còn kinh hãi thế tục hơn rất nhiều, đem Vũ Chi Cổ Thần trảm ra làm đôi, cánh tay khổng lồ hoàn toàn bị chấn vỡ nát.

Vũ Chi Cổ Thần sụp đổ, rồi sau đó tiêu tán trong thiên địa.

Bầu trời mây đen tan biến, ánh mặt trời một lần nữa bao phủ xuống Kỳ Xà thành.

Nơi đại đấu trường, một chốn hỗn độn như phế tích, khói bụi mịt mù, khắp nơi bị tàn phá bởi một trận chiến kinh khủng kia.

Hai bóng người trong khói bụi hiện ra, Bạch Trường Cầm lúc này đang ngồi xếp bằng trên đất, cầm hồn đã biến mất, miệng rơi xuống một ngụm máu lớn ướt đầm bạch bào phía trước ngực, giống như nền tuyết bị tô điểm bởi máu tươi, y phục có chút hỗn loạn, làm cho người ta sinh ra cảm giác bi thương.

Sắc mặt tái nhợt, thế nhưng đôi mắt sáng trưng, trên đôi môi nở một nụ cười. “Người thắng rồi!” Thanh âm ôn hòa kèm theo một chút bi ai khẽ thốt lên.

Đối diện với hắc, Tinh Hồn hắc y đã vụn nát, lộ ra cơ thể săn chắc, có điều máu tươi đang không ngừng rỉ ra, còn về quỹ diện giáp thì đã thu hồi vào trong cơ thể, vừa rồi quỹ diện giáp lộ ra ngoài không hề bị người khác phát giác, bằng không có lẽ hắc gặp một vài rắc rối.

Hắc đứng nơi đó, tay cầm cổ kiếm rất hiên ngang, tựa như một vị chiến thần bất bại, khí thế vẫn chưa hề thu liễm. Hắc nhìn Bạch Trường Cầm, nghe rõ đối phương nói gì, nhưng hắc không đáp lại, thắng thua đã rõ, không cần thiết phải nói thêm điều gì.

Nhìn vào kết cục, nhiều người vẫn chưa tin vào mắt mình. Bạch Trường Cầm, cái tên tuyệt thế thiên kiêu đó, thiên phú xuất chúng nhất trên Loạn Tiên Hải, được Vượn Tài bảo điểm xếp vị trí cao nhất trên Tinh Vương Chiến, thứ vị chưa một lần thay đổi, thế nhưng rốt cuộc lại bại trận, mà đối phương, ngay cả Địa Tiên cảnh cũng chưa đặt chân vào.

Lại nhìn sang Tinh Hồn, người ta càng thêm khiếp sợ hơn. Vì cái gì, một gã vô danh vừa mới được Huyết Luân hộ pháp thu nhận lại mạnh mẽ đến như vậy, một đường thẳng tiến đánh bại không biết bao nhiêu thiên kiêu chi tử, ngay cả người mạnh nhất cũng bại dưới kiếm của hắc.

Nhớ lại một kiếm cuối cùng kia, một kiếm làm cho không gian tinh thần rơi vào viễn cảnh hủy diệt, Vũ Chi Cổ Thần tưởng chừng như vô địch không gì sanh được thế mà bị sụp đổ hủy diệt.

Từ lúc nào, Loạn Tiên Hải xuất hiện một kẻ khủng bố đến như vậy?

Vân Phi Ưng nhìn vào kết cục trận chiến vẫn đỉnh mà hai bàn tay siết chặt, cánh tay run run, trong đôi mắt càng thêm quyết tâm.

Liễu Nguyệt Yên nhìn vào bóng dáng bạch bào phía trên chiến đài hoang tàn, lộ ra sự lo lắng, liền cấp tốc nhảy khỏi khán đài xông về phía trước.

Trông thấy Liễu Nguyệt Yên khê động, như hiểu được tâm ý của nàng, các vị trưởng lão liền thả ra cấm chế, để cho nàng tự nhiên xông vào bên trong. Không chỉ có nàng, một số sư huynh đệ của Bạch Trường Cầm cũng tiến vào chiến đài, mục đích dĩ nhiên chính là để giúp đỡ Bạch Trường Cầm, bởi bây giờ hãn ta sức cùng lực kiệt, tinh thần rất chi mệt mỏi.

Lục Phong, Tào Tuyết Dương và Ma Luân, cả Tiểu Long nữa, bọn họ hành động cùng lúc với đám Liễu Nguyệt Yên, nhảy vào bên trong chiến đài để trợ giúp cho Tinh Hồn.

Dạ Vương trên khán đài đứng thẳng dậy, đôi mắt nhìn xuống đại đấu trường đã bị hóa thành phế tích kia, bỗng nhiên lộ ra một tia thất vọng buồn bực.

Mà ngược lại, Chu Thiên Tử, Huyết Luân hộ pháp thì rất kinh hỷ. Không nghĩ đến, Tinh Hồn cư nhiên vô cùng lợi hại vượt ngoài sức tưởng tượng của bọn họ, ngay cả Bạch Trường Cầm cũng bại dưới kiếm của hãn, làm sao không vui mừng.

Các cường giả khác, nhìn biểu cảm của mỗi người đều khác nhau, tựa hồ mỗi người đều có tâm tư riêng của mình.

Chỉ thấy Chu Thiên Tử thân thể khê lắc nhẹ, chớp mắt đã xuất hiện chính giữa chiến đài, ánh mắt nhìn về phía trưởng lão các phái ra hiệu cho bọn họ rút lui, đồng thời khê vận lực quét ngang chiến đài, giúp chiến đài trở nên trông trải dễ nhìn hơn một chút.

Mục nhãn nhìn Bạch Trường Cầm, rồi sau đó nhìn về phía Tinh Hồn, đặc biệt nhìn hơi lâu một chút như đang dò xét gã tân đệ tử Địa Ngục giáo này, sau đó thu hồi lại, ngữ điệu uy nghiêm trịnh trọng vang lên: “Tinh Vương Chiến chi đỉnh đã có kết quả, Địa Ngục giáo đệ tử Tinh Hồn chiến thắng, trên Tinh Vương Chiến xếp hạng thứ nhất, Quý tông đệ tử Bạch

Trường Cầm xếp hạng thứ hai, Quý tông đệ tử Vân Phi Ưng xếp hạng thứ ba, ai có ý kiến gì không?”

Chu Thiên Tử miệng hỏi một câu, bên trong ẩn chứa uy áp cường giả, ánh mắt quét nhìn quanh, chỉ là câu hỏi này tựa có chút thừa thãi, kết quả phía trước, có người nào dám dị nghị đây?

Sau vài nhịp thở không có ai lên tiếng phản đối, Chu Thiên Tử thanh âm tiếp tục: “Tinh Vương ngoài ba thứ hạng đầu, phần thưởng sẽ được Vượng Tài bảo điểm phụ trách chuyển đến tay các người. Còn ba thứ hạng đầu, bao gồm Tinh Hồn, Bạch Trường Cầm và Vân Phi Ưng, các người tiến lên chiến đài, bản tọa sẽ trực tiếp trao thưởng.”

Tinh Hồn và Bạch Trường Cầm được đám sư huynh đệ cho sử dụng đan dược, sức lực và tinh thần phần nào khôi phục, đã có thể tự mình hành động. Còn Vân Phi Ưng, dĩ nhiên thể trạng của hắn rất tốt, có điều sắc mặt có chút không dễ nhìn.

Trước tiên Chu Thiên Tử hướng về Vân Phi Ưng, nói: “Đệ tam Tinh Vương, Vân Phi Ưng, phần thưởng của người bao gồm Bàn Long Thủ, Nộ Viêm Giáp, đều là hạ phẩm linh bảo, đồng thời được tiến vào trong thánh địa bản giáo tu hành một năm, hưởng bản tọa một lần chỉ điểm. Pháp bảo lên trong đây, còn thánh địa tu hành và một lần chỉ điểm kia, người tùy thời có thể đến bản giáo lĩnh hội, hoặc nếu muốn, người có thể quy đổi thành một thứ khác theo ý người.”

Đối diện với cường giả như Chu Thiên Tử, hô hấp của Vân Phi Ưng có chút hỗn loạn, trái tim bị chút áp lực, vội ôm quyền kính lễ: “Đa tạ tiền bối ban thưởng.”

Chu Thiên Tử gật đầu, rồi sau đó nhìn sang Bạch Trường Cầm: “Đệ nhị Tinh Vương, Bạch Trường Cầm, bản tọa ban thưởng người Uẩn Linh

Bội, Phụng Minh Kính và Lục Thần Phi Phong Y, đồng thời người có hai năm tu hành tại thánh địa bản giáo, có thể hướng bản tọa chỉ điểm hai lần.”

Đối với Bạch Trường Cầm mà nói, Phụng Minh Kính và Lục Thần Phi Phong Y chỉ là thù hoa dệt gấm, mặc dù đối với người khác cực kỳ trân quý, thế nhưng có hẩm chẳng là gì. Thế nhưng Uẩn Linh Bội, đây chính là một pháp bảo cực kỳ trân quý à, nghe nói Uẩn Linh Bội mang theo bên mình có thể giúp chủ nhân tinh thần minh mẫn, phụ trợ tăng trưởng tinh thần lực, đối với Bạch Trường Cầm quả nhiên là thứ đồ rất tốt.

Chu Thiên Tử cũng là xuất thủ hào phóng, dĩ nhiên tặng một bảo vật trân quý như vậy, có điều, nếu không hành động được như thế, vậy thì mặt mũi của y để ở đâu đây.

Dạ Vương dĩ nhiên đối với hai kiện pháp bảo Phụng Minh Kính và Lục Thần Phi Phong thì khịt mũi khinh thường, nhưng đối với Uẩn Linh Bội thì thần sắc ngưng trọng, đủ biết rằng thanh danh của Uẩn Linh Bội cao đến đâu.

Sau khi trao xong phần thưởng cho hai người Vân Phi Ưng và Bạch Trường Cầm, rốt cuộc cũng đến lượt Tinh Hồn. Chỉ thấy Chu Thiên Tử ánh mắt nhìn hằm lộ ra một tia ưa thích.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tử

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 327: Địa Ngục Giáo

“Đệ nhất Tinh Vương, Tinh Hồn, người được thưởng Trảm Linh Kiếm, Long Ngạc Chiến Giáp và Định Thần Châu, về phần hoàng cấp tiên vũ kỹ, đợi sau khi trở về Thánh giáo, người được phép tiến vào Thánh Các để lựa chọn. Về phần yêu cầu kia, chỉ cần nằm trong khả năng của bản tọa, bản tọa liền toàn thành cho người.” Vừa nói, Chu Thiên Tử vừa đưa sang cho Tinh Hồn phần thưởng của hắn.

Sau khi hoàn thành xong trao thưởng, Chu Thiên Tử một lần nữa hướng khán giả hô lớn: “Tinh Vương Chiến đã kết thúc, bất quá đây cũng chỉ là khởi đầu mà thôi, những đệ tử nằm trong mười hạng đầu, mười năm nữa các người sẽ tiến về Kim Lan để đô để tranh phong với thiên kiêu chi tử trên toàn bộ Kim Lan quốc, ghi tên mình trên Kim Lan Bảng, thế nên bản tọa hy vọng các người nỗ lực, vì Loạn Tiên Hải mà vang danh thiên hạ. Còn những tiểu bối khác, ngày hôm nay trên Tinh Vương Chiến chỉ là một hồi luận bàn, bản tọa không muốn các người vì thất bại mà chán nản, tương lai vô hạn, không ai biết được thành tựu sau này như thế nào, đừng bởi một chút thất bại mà tự đập nát tiền đồ của bản thân. Bản tọa tuyên bố, Tinh Vương Chiến đến đây chấm dứt.”

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Tại Phong Lâm thành, Đẳng Long Chiến trận chiến vẫn đỉnh đã bắt đầu, hai gã thiên kiêu chi tử đứng trên chiến đài thuộc về Thiên Kiếm tông

và Linh Lôì tông.

Tên đệ tử thuộc về Linh Lôì tông này gọi là Vương Vân Xung, thiên phú trách tuyệt, thiên phú cực cao thuộc về hậu thiên thượng đẳng thiên phú – Lôì Vương Thế, thế công như lôì đình sấm sét, kể từ lúc bắt đầu chưa có người nào trụ nổi quá ba chiêu.

Bên Thiên Kiếm tông, cũng đồng thời là đối thủ của Vương Vân Xung, không ngờ lại chính là Thượng Quan Lãnh.

Thượng Quan Lãnh tuy nói cũng chính là thiên kiều chi tử của Thiên Kiếm tông, nếu không tính Dương Thiên Quân vào thì trên hãn vẫn có rất nhiều người khác, kể như Lôì Thần, Túy Kiếm... mà biểu hiện của Thượng Quan Lãnh trước đó rất hời hợt, khiến cho người ta không chú ý đến hãn quá nhiều, vậy mà một đường tiến thẳng vào mười hạng đầu, đánh bại từng gã thiên kiều chi tử. Lôì Thần, một trong số những thiên kiều chi tử cấp bậc yêu nghiệt, đệ tử được chính Hạo Côn tôn giả chỉ điểm tu hành, vậy mà vẫn bại dưới kiếm của Thượng Quan Lãnh.

Sở dĩ Thượng Quan Lãnh tiến bộ thần tốc, ngày đi ngàn dặm như vậy, đằng sau lưng dĩ nhiên có bàn tay của Dương Thiên Quân nhúng vào.

Đối với Đẳng Long Chiến, Dương Thiên Quân một chút hứng thú cũng không có, hãn xuất hiện ở đây là muốn nhìn Thượng Quan Lãnh một chút mà thôi.

Ngồi trên hàng ghế cao quý nhất, Dương Thiên Quân sắc mặt lãnh đạm, nhìn hãn như không một chút tâm tư nào để ý đến trận chiến văn đĩnh đang chuẩn bị bắt đầu.

Đột nhiên từ phía đằng sau lưng, có một bóng người bước đến gần hãn, Dương Thiên Quân chân mày nhướng lên, chỉ thấy gã lạ mặt đó cúi sát đầu xuống, ghé vào tai hãn nói gì đó, sau khi nghe xong, trong đôi mắt Dương Thiên Quân lóe lên một tia sáng, khóe miệng cong lên một vết.

“Thú vị, trước khi rời khỏi Hư Thần Tinh liền giải trí một chút vậy. Kẻ đầu tiên đánh bại ta, người liệu có mang đến cho ta kinh hỷ hay không đây?”

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Đã ba ngày kể từ lúc Tinh Vương Chiến chấm dứt, thế nhưng cho đến bây giờ kết cục của nó vẫn chưa hề khiến cho người ta hỏi tẩm tắc bàn tán.

Người trở thành Tinh Vương, không phải giống với dự đoán trước đó của đại đa số dự đoán, mà lại là một gã đệ tử vô danh của Địa Ngục giáo, nghe nói hẳn ta chỉ mới được Địa Ngục giáo thu nhận trước khi Tinh Vương Chiến bắt đầu chưa đầy một ngày.

Địa Ngục giáo coi như nhặt được một viên ngọc quý, bởi tên đệ tử mới thu nhận này một đường đánh bại không biết bao nhiêu thiên tài, ngay cả đệ nhất thiên tài là Bạch Trường Cầm cũng bại dưới kiếm của hắn, thật khiến cho người ta kinh hãi không thôi.

Chiến thắng thành danh, chỉ sợ danh tiếng của hắn lúc này đã truyền khắp Loạn Tiên Hải rồi.

Mà tin tức này, có lẽ những địa phương khác cũng nhanh chóng nhận được mà thôi, Kim Lan Bảng mười năm sau, sự kiện lớn nhất trên toàn Kim Lan Quốc, thiên tài tể hội, mà những tên thiên tài này đều là tinh anh trong tinh anh, thuộc về cấp bậc siêu cấp yêu nghiệt, nằm trong mười hạng đầu dĩ nhiên liền bị ám tử điều tra.

Chẳng biết Thiên Kiếm tông tông chủ Vô Cực kiếm tiên nghe được tin tức này, sắc mặt trông sẽ khó coi như thế nào.

Lúc này, Tinh Hồn đang ngồi trong mật thất để điều dưỡng. Trải qua trận chiến kinh thiên với Bạch Trường Cầm, hắn nguyên lực tiêu hao gần

như sạch sẽ, gần chín không gian động thiên với nguyên lực bên trong cơ thể, cần một khoảng thời gian khá lâu để có thể khôi phục lại như thường.

Tại Loạn Tiên Hải, điều kiện so với đại lục hà khắc hơn rất nhiều, không phải nơi nào cũng tồn tại linh mạch, thế nhưng nhờ thành tích cực cao trên Tinh Vương Chiến, Tinh Hồn được sắp xếp nghỉ ngơi ở một địa phương ngập tràn thiên địa linh khí, bên dưới được phong ấn một dòng linh mạch, so với khi hắn còn ở Thiên Kiếm tông tự không có bao nhiêu kém cạnh.

Sử dụng Thần Long Hấp Khí Công mở ra long khẩu bên dưới linh mạch, dẫn linh khí từ linh mạch để khôi phục lại nguyên lực, hắn thực lực thời gian này tiến bộ rất lớn, lại thêm có Thôn Phệ Tiên Phù trợ giúp, tốc độ lấp đầy nguyên lực rất nhanh chóng.

Thương thế sau trận đại chiến, Địa Ngục giáo không tiếc đem cho hắn những loại đan dược cao cấp nhất, thế nên không quá mười ngày, Tinh Hồn đã khôi phục lại thực lực vốn có của mình, thậm chí so với trước đây ần ần còn mạnh hơn rất nhiều.

Sau khi khôi phục lại hoàn toàn, Tinh Hồn kết thúc bế quan, trở ra bên ngoài thì có một bóng người đang đứng đợi sẵn, chính là Lục Phong.

Nghe thấy âm thanh tiếng mở cửa vang lên, Lục Phong xoay người lại, ánh mắt nhìn vào Tinh Hồn, chỉ cảm giác Tinh Hồn mặc dù khí thể đã nội liễm, thế nhưng dường như so với trước đây mạnh hơn không ít.

“Thực lực lại tiến bộ, chúc mừng chúc mừng.” Lục Phong cười ôn hòa nói.

“Trận chiến với Bạch Trường Cầm thu lại không ít lợi ích, có điều vẫn cần thời gian tiêu hóa. Mà người đến đây, chắc có lẽ không chỉ để nói mấy câu thừa thãi này chứ?”

“Ha ha, bị đoán trúng rồi. Ta đến đây là có hai việc, thứ nhất là hướng dẫn cho huynh biết một số địa phương tại Địa Ngục giáo, thứ hai là về chuyện cổ mộ tiên nhân.”

“Vừa đi vừa nói, trước tiên nói về cổ mộ tiên nhân đi.” Tinh Hồn gật đầu, không từ chối nhã ý của Lục Phong.

Tại Địa Ngục giáo xa lạ này, hẳn cũng chỉ có quen biết mỗi một mình Lục Phong, còn mấy tên Ma Luân, Tào Tuyết Dương thì miễn cưỡng xem như quen biết mà thôi.

Lục Phong mỉm cười, sau đó ra hiệu cho Tinh Hồn.

“Nhắc đến cổ mộ tiên nhân, lúc trước mấy người chúng ta sau khi cảm giác ẩn chứa nguy hiểm, lại không biết bỏ qua cơ duyên, vì vậy quyết định đem tin tức này nói với trưởng bối, sau đó trưởng bối của Địa Ngục giáo và Thiên Kiếm tông đều đã tiến đến tòa cổ mộ để quan sát. Rốt cuộc phát hiện cấm chế này phi thường lợi hại, căn bản Trận Đạo sư của cả hai phái dù bỏ qua tư thù mà hợp tác vẫn không thể giải trừ được cấm chế.” Vừa nói, Lục Phong vừa thở dài một tiếng. Dĩ nhiên phải để lộ ra tin tức cổ mộ tiên nhân đối với hắn dường như vẫn có chút không cam tâm, cấm chế càng lợi hại chứng tỏ bảo vật bên trong càng trân quý, chỉ đáng tiếc một mình không ngâm hết được.

“Trận Đạo sư của Địa Ngục giáo và Thiên Kiếm tông trình độ cỡ nào?”

“Địa Ngục giáo có một vị thượng phẩm Kỳ Sư và tám vị trung phẩm Kỳ Sư, Thiên Kiếm tông khá hơn một chút, có ba vị thượng phẩm Kỳ Sư và mười sáu vị trung phẩm Kỳ Sư, về phần hạ phẩm Kỳ Sư thì không đáng nhắc đến.” Lục Phong đáp.

Trận Đạo sư phân chia cấp bậc, mỗi một cấp bậc được phân chia hạ phẩm, trung phẩm và thượng phẩm theo tiêu chuẩn của hiệp hội Trận Đạo

sư trên toàn Đại Thiên Thế Giới. Nghe nói xung quanh Kim Lan quốc chỉ có duy nhất một vị Trận Đạo sư đạt đến cấp độ Kỳ Linh.

Chỉ thấy Tinh Hồn tay xoa cằm, gương mặt lộ ra một tia dăm chiêu, một bên Lục Phong tiếp tục nói tiếp: “Cả hai tông phái đều không làm gì được cấm chế, muốn bỏ qua, dĩ nhiên cả hai đều không cam tâm, rốt cuộc một lần nữa tiếp tục đem chiếc bánh này phân ra, đem tin tức đưa lên Kim Lan quốc, thế nên chuyển cổ mộ tiên nhân này cơ hồ lớn hơn những gì mà ta và đám Hạng Hạo dự tính.”

“Kim Lan quốc cũng nhúng tay vào, e rằng các tông phái của năm châu còn lại sẽ không bỏ qua cơ hội này. Mặc dù chúng ta thực lực không tồi, nhưng tranh đoạt báu vật bên trong cổ mộ, liệu sẽ có phần sao?”

Dường như biết trước được rằng hắn sẽ hỏi câu này, chỉ thấy Lục Phong nhếch lên một nụ cười, sau đó nói tiếp: “Ban đầu ta cũng nghĩ như vậy, thế nhưng sau khi các Trận Đạo sư thông qua dò xét thì cấm chế này, dường như cấm chế tồn tại giới hạn gì đó, tu vi càng cao thì càng bị bài xích.”

Tinh Hồn gật đầu, nghĩ lại đây cũng là chuyện bình thường, nếu cấm chế yếu, vậy thì sẽ bị cường giả đời sau phá hủy hòng chiếm đoạt bảo vật, dĩ nhiên cấm chế cũng sẽ diệt trừ những con kiến hôi nhấm nhè vào bảo vật, tuy nhiên chỉ cần tạo ra lỗ hổng của cấm chế để xông vào là xong, và những nhân tuyển không thể thích hợp chính là những tiên giả có tu vi yếu kém.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 328: Lệnh Bài Màu Đỏ

Cơ hồ chuyển cổ mộ tiên nhân này sẽ hấp dẫn rất nhiều thiên kiều chi tử, cường giả khắp nơi kéo đến, chiếc bánh vừa to vừa béo bở này, làm gì có người chịu bỏ qua được? Có điều, cái giá phải trả, ắt hẳn là không nhỏ.

Trên đường đi, mặc dù chỉ là đệ tử vừa mới vào Địa Ngục giáo vài ngày, thế nhưng Tinh Hồn bị rất nhiều người phát hiện, người trở thành tân Tinh Vương, làm sao không hấp dẫn sự chú ý cho được.

Có người vì hãn mà hết lời khen ngợi, có người thì ngưỡng mộ, và dĩ nhiên cũng không thiếu những người ghen ghét, vì cái gì mà một tên ngay cả Địa Tiên cảnh cũng chưa bước vào lại nở rộ phong quang như vậy?

“Trong Địa Ngục giáo tình hình khá hỗn loạn, thường xuyên xảy ra giao chiến, chỉ cần không vượt qua giới hạn cho phép, chính là giết hoặc phế bỏ đối phương thì trưởng bối trong bản giáo sẽ không để ý đến.” Lục Phong nói một chút qua quy tắc ngầm tồn tại bên trong Địa Ngục giáo cho Tinh Hồn biết.

Quy tắc này hoàn toàn trái ngược so với Thiên Kiếm tông, tại Thiên Kiếm tông ngăn cấm các đệ tử tư đấu với nhau, trừ khi là quyết chiến trên sinh tử đài, tính mệnh cho trời định, còn nếu bộc phát chiến đấu thì chiếu theo tông quy trừng phạt rất nghiêm khắc, thậm chí là bị phế bỏ tu vi và khai trừ khỏi Thiên Kiếm tông.

Còn Địa Ngục giáo thì khác biệt, môi trường rất khắc nghiệt, gần như là mô phỏng lại hoàn cảnh tại Loạn Tiên Hải này, chỉ khác biệt là không cho phép phế bỏ hoặc giết đối thủ mà thôi.

Chẳng trách nhìn ai cũng có cảm giác huyết sát lạnh lẽ, Tinh Hồn nhìn ra đám đệ tử này, mặc dù là đồng môn nhưng ẩn ẩn trong mắt giấu một tia không tin tưởng. Bây giờ mới nhận ra vì sao mà Lục Phong từ một tên hiền lành nhút nhát biến thành một gã tinh quái như thế này.

Đi một lúc, cả hai tiến về một tòa lầu khác khá lớn, nằm sừng sững ở một góc Địa Ngục giáo, từ tòa lầu các này ẩn chứa khí tức cổ kính, phía trên cổng ra vào ghi hai chữ Thánh Các.

“Phía trước là Thánh Các, nơi các đệ tử Địa Ngục giáo mượn công pháp, vũ kỹ... giống như Thiên Kiếm tông, muốn mượn công pháp, vũ kỹ tại Thánh Các thì cần có điểm cống hiến. Huynh ở trên Tinh Vương chiến giành vị trí đệ nhất khiến cho chương giáo rất cao hứng, cho phép huynh lựa chọn hai quyển hoàng cấp tiên vũ kỹ tại tầng thứ năm Thánh Các.”

Thánh Các chia ra làm bảy tầng, mỗi một tầng chứa cấp bậc công pháp khác nhau. Nghe nói công pháp mà giáo chủ Địa Ngục giáo Chu Thiên Tử tu hành nằm ở tầng thứ bảy, tầng này chỉ có chương giáo hoặc những vị trưởng bối thân phận cực kỳ cao mới tiến vào được.

“Hai điều kiện còn lại của giáo chủ, nếu muốn thì huynh bẩm báo với sư tôn, để ông ấy bàn luận với chương giáo. Huynh muốn trước tiên lựa chọn công pháp hay đi nơi khác?”

“Trước tiên ở lại đây đi.” Suy nghĩ một lúc, đầu tiên vẫn là nên tìm hiểu về tình hình ở Loạn Tiên Hải này. Tuy nói đối với một tiên giả thực lực là điều tối quan trọng, thế nhưng không có kiến thức lại càng thêm đáng sợ. Mà Loạn Tiên Hải loạn lạc khắp nơi, nguy hiểm trùng điệp, dù là Linh

Tiên cảnh cũng vẫn lạc, Thiên Tiên cảnh muốn bị uy hiếp, nhận thức rõ tình huống một chút vẫn nên ưu tiên hơn.

“Có cần ta giúp đỡ không?” Lục Phong lại hỏi.

“Tạm thời không cần, có lẽ ta sẽ ở lại Thánh Các một đoạn thời gian ngắn, người cứ đi làm việc của người đi.”

Nghe Tinh Hồn nói, Lục Phong gật gật đầu, sau đó lấy ra một cái truyền âm phù, lại nói tiếp: “Nếu có việc cần ta giúp đỡ thì sử dụng nó. À còn một chuyện nữa, ở Địa Ngục giáo này huynh không cần phải thu liễm, nếu không sẽ nhận thiệt thòi. Tuy nói huynh là tân Tinh Vương, nhưng vẫn có không ít kẻ nhìn chằm chằm vào huynh đâu.”

Vừa nói, sắc mặt của hắn vừa hơi trầm xuống, dĩ nhiên chính là muốn nhắc nhở Tinh Hồn.

Mà Tinh Hồn cũng có hơi nhận thức chuyện này, bên trong Địa Ngục giáo tùy thời bộc phát chiến đấu, dù hắn là Tinh Vương đệ nhất nhân, hay là đệ tử của Huyết Luân hộ pháp đi chăng nữa thì vẫn sẽ bị nhắm vào.

Lục Phong rời đi, Tinh Hồn hướng về phía Thánh Các mà tiến vào. Xung quanh Thánh Các không gian khá trống trải, cũng không có người canh gác giống như ở Thiên Kiếm tông.

Nghe Lục Phong nói, nhiệm vụ ở Địa Ngục giáo độ khó so với Thiên Kiếm tông cao hơn không biết bao nhiêu lần, nhiệm vụ đơn giản nhất cũng là đi chém giết hoang thú.

Thành ra đa số các đệ tử thời gian rảnh nếu không bế quan tu hành thì cũng ra ngoài làm nhiệm vụ cả.

Bước vào bên trong, Tinh Hồn chân mày nhíu lên, ở đây là tầng trệt của Thánh Các, tuy rằng không gian khá lớn, thế nhưng số lượng công

pháp ít đến trăm hại, cơ hồ thua kém gấp bốn lần so với Thiên Kiếm tông, ước chừng có không quá một ngàn loại công pháp.

Chẳng biết sáu tầng kế tiếp sẽ ít như thế nào đây.

“Người đến là ai, báo danh, nộp lệnh bài thân phận ra đây.” Một giọng nói lười biếng vang lên.

Tinh Hồn xoay người nhìn qua, chỉ thấy ngồi trong quây là một gã đàn ông trung niên, tu vi không ngờ chính là trung kỳ Linh Tiên cảnh.

“Đệ tử Tinh Hồn, đến Thánh Các lựa chọn công pháp tu hành.” Tinh Hồn khách khí nói, đồng thời lấy ra một chiếc ngọc bài màu đỏ đưa cho người đàn ông kia.

Nhìn thấy chiếc ngọc bài này, trong đôi mắt của gã ta sáng rực lên, lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Lệnh bài màu đỏ? Người là đệ tử thân truyền của ai?” Ngữ điệu của gã ta biến đổi, không còn giữ dáng vẻ lười biếng như trước đó nữa.

“Lệnh bài thân phận cũng phân chia cấp bậc?” Tinh Hồn chân mày nhướng lên, lúc trước Lục Phong chưa nói qua với hắn điều này.

“Chắc chắn, đừng nói với ta người là đệ tử mới?” Nhìn biểu cảm của Tinh Hồn, hắn ta nghi hoặc hỏi.

Không ngần ngại gật đầu, điều này càng khiến cho hắn ta ngạc nhiên hơn. “Địa Ngục giáo phân chia thân phận rất rõ ràng, đệ tử bình thường sẽ có lệnh bài màu xám, chiếm số lượng đông nhất; thứ hai là tinh anh đệ tử, bọn chúng có lệnh bài màu xanh, số lượng chỉ có một ngàn lệnh bài mà thôi, tranh đoạt rất khốc liệt, bởi tài nguyên tu luyện của tinh anh đệ tử so với đệ tử bình thường gấp hai lần; thứ ba là thiên kiều đệ tử, số lượng càng ít hơn, chỉ có một trăm lệnh bài màu vàng mà thôi, so với tinh anh đệ tử tài

nguyên tu luyện gấp ba lần, so với tinh anh đệ tử ít hiếm khi xảy ra chiến đấu, bởi thiên kiều đệ tử thực lực rất mạnh; cuối cùng là thân truyền đệ tử, lệnh bài màu đỏ, số lượng ít đến thảm thương, nghe nói số lượng chỉ có mười cái mà thôi, mỗi một đệ tử thân truyền thực khủng bố, hiếm khi xuất hiện, như thần long thấy đầu không thấy đuôi. Lão phu từ lúc làm việc trong Thánh Các này cũng chỉ gặp được ba người mà thôi.”

Giải thích về cấp bậc lệnh bài cho Tinh Hồn hiểu, đồng thời ánh mắt của ông ta không ngừng dò xét, mà càng nhìn thì càng thêm hiếu kỳ. Ba gã đệ tử thân truyền có lệnh bài màu đỏ mà hắn ta gặp trước đây, ai nấy đều có thực lực cực mạnh, gần như quét ngang một đời đệ tử, mà Tinh Hồn, tu vi thấp đến thảm thương, vì cái gì mà được cấp xuống cho cái lệnh bài màu đỏ này.

“Ta nói, có khi nào người lấy nhầm lệnh bài, hay là ăn trộm không vậy?” Gã ta nghi ngờ nói.

Thánh Các ít người xuất hiện, làm ở Thánh Các thì ít khi ra ngoài, có lẽ gã ta vẫn chưa nghe được tin tức Tinh Hồn trở thành Tinh Vương đệ nhất nhân.

Tinh Hồn chân mày nhướng lên, sau đó nói: “Đây là ta được trưởng bối cấp, nếu có vấn đề gì thì tiền bối tự điều tra.”

“Được, chuyện này ta sẽ tìm hiểu sau. Bên trong lệnh bài của người có một vạt điểm cống hiến, lại có màu đỏ, người được phép tiến lên tầng thứ năm, nếu tự ý tiến vào tầng thứ sáu mà không có sự cho phép, dù là thân truyền đệ tử cũng bị giết bất luận tội.” Ném trả lại lệnh bài cho Tinh Hồn, gã ta miệng vừa nhắc nhở, cũng không bởi vì sự nghi ngờ mà làm khó.

“Đa tạ nhắc nhở. Phải rồi, muốn tìm hiểu thông tin tại Loạn Tiên Hải thì đến chỗ nào, có mất điểm cống hiến hay không?”

“Ở phía bên kia, những thông tin đó hoàn toàn miễn phí, người cứ tự nhiên.”

Nghe gã ta giải đáp, Tinh Hồn ôm quyền rồi sau đó tiến về phía vừa mới được chỉ điểm. Những thông tin này hiện tại khá hữu dụng, chí ít biết được nơi nào tồn tại nhiều nguy hiểm để sau này còn có điểm cần dùng, đặc biệt nhất là những lúc bị người ta đuổi giết.

Hắn cũng không có dự định ở lâu dài tại Địa Ngục giáo này, không biết chừng sau này sẽ bị cường giả tông giáo đuổi giết cũng nên, tại Thiên Kiếm tông là một bài học, Tinh Hồn không dám lơ là mất cảnh giác.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 329: Sư Tử Ngậm...

Đêm hết những kiến thức sơ lược về Loạn Tiên Hải nằm giữ trong đầu, Tinh Hồn bèn tiến lên tầng thứ năm. Những tầng khác hẳn không quan tâm lắm, công pháp võ kỹ cấp thấp hiện tại hẳn không thiếu, bởi bảo khổ của Thần Thiết môn không thiếu mấy thứ đó, thứ mà hẳn cần là những võ kỹ phù hợp với tu vi hiện tại.

Về phần Diệt Long Thức hay Tứ Thần Quyết, nhất là Tứ Thần Quyết, có thể không bại lộ thì không nên bại lộ, bởi Tứ Thần Quyết thứ nhất uy lực cực mạnh có thể làm một chiêu sát thủ, thứ hai tiêu hao rất nhiều sức mạnh, vì vậy hẳn muốn tận lực không để bại lộ nó.

Tiến lên tầng thứ năm, quả nhiên không nằm ngoài dự đoán, kệ sách thì nhiều, cơ mà số lượng thì ít đến thảm thương, nhìn sơ qua không có đến ba mươi loại, đều thuộc về hoàng cấp tiên võ kỹ cả.

“Tử Hà Thần Công, lấy tử âm chi khí tu luyện, cực kỳ hà khắc...”

“Minh Vương Kinh, tẩy kinh phạt mạch, đạt được thân thể cường hãn như Kim Cương Thạch...”

“Phù Vân Tán Quyết...”

Tinh Hồn quan sát sơ lược giới thiệu của từng cái một, bất quá trong đôi mắt lộ ra vẻ thất vọng. Mấy loại công pháp võ kỹ này, đối với hẳn

không có bao nhiêu công dụng, ví dụ như Minh Vương Kinh, cũng là công pháp luyện thể, nhưng khó mà so sánh được với Trấn Ngục Huyền Thể.

Đi dạo một vòng, rốt cuộc cũng chọn được hai bộ võ kỹ khá vừa ý, đó là Nộ Long Tí và Quân Lâm Ấn.

Cả hai môn võ kỹ này đều dựa vào lực lượng nhục thân để thi triển, lại ít tiêu hao nguyên lực, mặc dù uy lực so với mấy cái võ kỹ cùng cấp khác uy lực có hơi kém, nhưng mà bù lại nhục thân của Tinh Hồn cực kỳ cường hãn, bù qua sút lại, tự nhiên không có bao nhiêu khác biệt.

Sau khi lựa chọn xong, hắn liền quay trở xuống quầy ở tầng trệt để làm thủ tục vay mượn võ kỹ. Vừa mới bước xuống tới nơi, chợt phát hiện ở dưới tầng trệt đang xuất hiện rất nhiều người, mà thực lực nhìn liếc sơ qua cơ hồ không yếu chút nào.

Nghe thấy tiếng bước chân từ phía trên truyền xuống, cả đám người, bao gồm cả quản lý Thánh Các cũng hướng mắt nhìn lên.

Chỉ thấy Tinh Hồn gương mặt thản nhiên, tựa như không mấy quan tâm đến đám người này. Có điều, hắn không quan tâm nhưng lại có người khác quan tâm.

“Nghe nói người là đệ tử mới tiến vào Thánh giáo, thành tích trên Tinh Vương Chiến rất xuất sắc.” Một nam thanh niên từ trong đám người bước ra, đôi mắt tà dị nhìn Tinh Hồn, nhếch mép nói.

Tinh Hồn lãnh đạm nhìn hắn ta, thủy chung vẫn giữ im lặng, bất quá ánh mắt vẫn không quên quan sát, ở phía bên hông đám người này đều có đeo một cái ngọc bội màu vàng, hình dáng giống với ngọc bội màu đỏ của hắn, dĩ nhiên chính là lệnh bài thân phận. Màu vàng chính là màu của thiên kiêu đệ tử, chẳng trách mấy tên này thực lực lại mạnh đến như vậy, tất cả đều là Địa Tiên cảnh trở lên.

Trông biểu hiện lạnh nhạt của Tinh Hồn, trong một giây thoáng qua, tên nam thanh niên kia có hơi ngạc nhiên, nhưng sau đó liền che dấu rất nhanh.

“Thậm chí còn được trưởng lão ban cho thân phận thân truyền đệ tử nữa, chậc chậc, thật lợi hại nha.” Vừa nói, hai bàn tay của gã vừa chà xát vào thành tiếng, miệng nở nụ cười tà dị.

Không chỉ có gã thanh niên này, mà cả những tên đứng sau lưng cũng đồng dạng nhìn Tinh Hồn bằng ánh mắt tham lam bất hảo.

“Muốn gì, nói đi.” Tinh Hồn bất chợt mở miệng, không cần suy nghĩ cũng biết được ý đồ của đám người này, mà hắn lại lười vòng vo tam quốc, liền nói thẳng vào vấn đề.

Chỉ thấy gã thanh niên cùng đám người có hơi sững ra một chút, không nghĩ được Tinh Hồn lại thẳng như vậy, bất quá như vậy lại tốt, tiết kiệm một chút thời gian cho hắn.

Một bên quản lý Thánh Các, hắn ta nhìn thấy nhưng tỏ thái độ không quan tâm, dường như cảm thấy chuyện đang diễn ra rất đời bình thường.

Tinh Hồn ý thức được thái độ của gã quản lý, xem ra những chuyện như thế này không phải xảy ra lần đầu, dù nơi này có là Thánh Các đi chăng nữa.

“Hắc hắc, sư đệ không cần căng thẳng.” Cười lạnh một tiếng, hắn ta nói tiếp: “Thánh giáo tu luyện hà khắc, thế nên tài nguyên tu luyện khá hạn hẹp, nghe nói sư đệ vừa mới kiếm được đại thủ bút từ Tinh Vương Chiến, không biết có thể hiếu kính các vị sư huynh đây không. Bọn ta cũng không cần nhiều lắm, lấy sáu phần từ tổng số tài nguyên mà sư đệ giành được là đủ.”

Sử dụng công phu sử tử găm mà mặt không biết sắc, cơ hồ đã rất thành thực thủ đoạn này, mà vừa nói, hắc vừa bộc phát tu vi của bản thân ra, đám người đứng sau cũng hành động đồng thời, phối hợp cực kỳ ăn ý.

Một đám tiên giả hậu kỳ Địa Tiên cảnh đồng thời bộc phát tu vi, không gian như bị bẻ cong lại, khí thế đáng sợ vô cùng, như một trận sóng thần vô hình tùy thời ập đến, một cơn gió lạ từ trong hư vô thổi phả vào mặt Tinh Hồn khiến bạch phát tung bay tán loạn.

Tài nguyên mà Tinh Hồn giành được từ vị trí quán quân Tinh Vương Chiến, không chỉ có pháp khí, thời gian tu luyện tại thánh địa và hai bản vũ kỹ này, mà còn rất nhiều linh thạch, đan dược... các thứ phụ trợ khác. Dĩ nhiên, đối với người khác mà nói thì số lượng tài nguyên hắc được ban thưởng rất lớn, nhưng với hắc thì chỉ là gân gà mà thôi, so với số lượng tài nguyên bảo khố Thần Thiết môn ngay cả một góc nhỏ cũng không bằng.

Nhưng nói gân gà thì gân gà, vẫn có thể ăn ngon được, muốn từ miệng moi ra, nói dễ vậy sao? Mà Tinh Hồn, hắc cũng không phải quả hồng mềm tùy tiện để cho người ta bóp.

Cư nhiên không làm gì mà muốn lấy của hắc sáu phần tài nguyên, đang nằm mơ giữa ban ngày hay sao, đừng nói là sáu phần, ngay cả một phần cũng không có.

Chỉ thấy Tinh Hồn bàn tay đưa lên, giữa lòng bàn tay của một cái nhẫn trữ vật, vừa nói: “Tới lấy đi.”

Lại một lần nữa, biểu hiện của Tinh Hồn lại khiến cho đám người thiên kiều đệ tử Địa Ngục giáo này ngạc nhiên, cả gã quản lý Thánh Các biểu hiện cũng không khác gì đám thiên kiều đệ tử kia, tân Tinh Vương quán quân lại không có chút khí phách như vậy à?

Nhưng suy nghĩ của tên quản lý lại có chút khác với đám thiên kiều đệ tử, không hiểu sao, mặc dù thông qua thần thức nhìn rõ được tu vi của Tinh

Hồn, nhưng mà càng quan sát thì lại càng cảm thấy Tinh Hồn như một cái vực thăm sâu không thấy đáy.

So với một gã biểu lộ thực lực hùng mạnh thì cảm giác nhìn không thấu lại còn đáng sợ hơn rất nhiều.

“Hắn muốn làm gì đây?” Trong đầu gã quản lý tự hỏi.

Chỉ thấy gã thanh niên đại diện cho đám thiên kiêu đệ tử kia bỗng nhiên phá lên cười lớn: “Sư đệ quả nhiên dễ nói chuyện, bọn ta cũng không làm khó, sau này có thời gian liền mời sư đệ đi uống chén rượu.”

Dĩ nhiên đằng câu nói mời đi uống rượu này có ý đồ gì thì có trời mới biết được.

Hắn ta cười lớn nói một câu ngập tràn khinh thị, vừa bước về phía trước, trong bụng thầm suy nghĩ, nghe nói tên Tinh Hồn này trên Tinh Vương Chiến biểu hiện cực kỳ xuất sắc, đánh bại rất nhiều thiên kiêu chi tử thực lực cực kỳ mạnh mẽ, ngay cả Bạch Trường Cầm cũng bại dưới tay hắn ta, nhưng vì sao nhìn biểu hiện bên ngoài lại kém như vậy.

Leo lên thân phận thiên kiêu đệ tử, gã thanh niên này cũng là người rất biết suy nghĩ, lo sợ đối phương giả heo ăn thịt hổ, hắn không quên âm thầm cảnh giác, đồng thời ra hiệu nhắc nhở đám người đứng sau lưng, nếu như trông thấy Tinh Hồn có biểu hiện bất thường thì lập tức ra tay.

Tinh Hồn chân mày hơi nheo lại, với nhãn quan của hắn, không khó nhận ra được biểu hiện của đám người này làm việc cực kỳ có tổ chức, trong đầu hắn liền xuất hiện một cái suy đoán, mà tỷ lệ lại rất lớn nữa là chẳng khác.

“Sư đệ, ta tên là Vô Chân, sau này liền gặp lại.” Đôi mắt Vô Chân bắt ra một tia ám quang, bàn tay rất nhanh thò tới toan chụp lấy nhãn trử vật từ tay Tinh Hồn, nhưng vật còn chưa tới thì trước mặt một cái vật bóng đen

xuất hiện, vốn đã đề phòng, nhưng không hiểu làm cách nào mà Tinh Hồn xuất thủ như tia chớp như vậy.

Vô Chân thậm chí còn chưa kịp kinh hô thì tòa Thánh Các đã vang lên một tiếng chấn động, một cái bóng người rơi đập vào vách tường, chính là Vô Chân, nhìn hắn ta lúc này gương mặt biến dạng, răng môi lẫn lộn, sóng mũi bị đập bằng phẳng, máu tươi không ngừng chảy ra.

“Hy vọng là vậy.” Tư thế xuất quyền như sấm sét vẫn chưa thu hồi lại, giống như thái độ thách thức vậy, Tinh Hồn huyết nhãn vừa nhìn Vô Chân, vừa quét nhìn đám đệ tử thiên kiêu kia, lãnh đạm nói bốn chữ.

Cả một đám người giật mình, ánh mắt nhìn Vô Chân nằm yên bất động, miệng sùi bọt mép như chó dính bã, rồi sau đó nhìn sang Tinh Hồn, cái gã tu vi thoát nhìn kém cỏi, thái độ như hợp tác kia lại mạnh mẽ đáng sợ như vậy?

Tinh Vương quán quân, quả nhiên không phải hạng dễ chọc.

“Vô Chân, người ổn chứ?” Có người chạy đến chỗ Vô Chân, truyền sang người hắn một ít nguyên lực để giúp hắn hồi tỉnh, miệng vừa lo lắng hỏi.

Lại có người khác vì hành động đả thương Vô Chân mà gầm lên: “Người dám đánh Vô Chân?”

“Thật to gan, không xem sư huynh trong giáo ra gì, đừng nghĩ người là thân truyền đệ tử, là Tinh Vương quán quân thì một tay che trời.”

“Cùng lên dạy cho hắn ta một bài học, đừng ra tay quá nặng, để hắn nằm giường suy nghĩ vài năm là được.”

“Ta muốn xem thực lực của Tinh Vương quán quân, người đánh bại Bạch Trường Cầm mạnh mẽ đến mức nào.”

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 330: Quỷ Xuống Xin Lỗi...

Bạch Trường Cầm thực lực và danh khí tại Loạn Tiên Hải rất lớn, ngay cả những trưởng bối địa vị rất lớn đối với hắn đánh giá rất cao, tự nhiên không hẳn chỉ là hư danh, có điều chân chính chiến đấu thì hiếm khi người ta được nhìn thấy, một lần triển lộ phong quang tuyệt đại chính là trên Tinh Vương Chiến trận đấu cuối cùng.

Bất quá chung quy đó vẫn là so đấu, song phương hai người giao thủ, trong suy nghĩ của đám thiên kiêu Địa Ngục giáo, bọn hắn tự biết Tinh Hồn đánh bại Bạch Trường Cầm thực lực chắc chắn là mạnh, nhưng cũng nên nhắc đến, bọn hắn đông người, hành động cùng nhau đã thành thói quen, cực kỳ ăn ý, vậy nên mới năm chắc được đánh bại được Tinh Hồn.

Nhưng suy nghĩ cùng thực tế, thực sự khác biệt nhau nhiều lắm.

Quy tắc Địa Ngục giáo là mô phỏng lại sự khắc nghiệt trên Loạn Tiên Hải, lấy đông hiếp yếu là một chuyện rất đổi bình thường, trừ khi là bằng hữu thân thuộc, bằng không sẽ chẳng có người nào vì hắn mà ngăn cản cả.

Hơn mười người đồng thời bộc phát khí lực cường đại, bọn hắn phối hợp với nhau ăn ý vô cùng, đem khí thể dung hợp lại với nhau tạo thành một áp lực mạnh mẽ nặng nề hướng xuống đỉnh đầu Tinh Hồn, cứ như trong không gian đang xuất hiện ra một tòa núi vô hình vậy.

Tuy rằng đây là chỉ là uy áp của tiên giả Địa Tiên cảnh, nhưng bọn hắc đã bước vào hậu kỳ cảnh giới, thế nên hơn mười người kết hợp với nhau, tuy không tạo thành linh tiên uy áp, có điều lại chẳng thua kém bao nhiêu cả.

Đệ tử đồng giai, cho dù là thiên kiều cấp bậc cũng khó lòng mà hứng chịu được loại áp lực nặng nề này trấn áp ở trên đầu.

Nhưng Tinh Hồn, sử dụng uy áp để khống chế hắc, đúng là suy nghĩ viển vông. Trừ khi là uy áp tu vi cao hơn Thiên Tiên cảnh tiên giả thì mới có khả năng này, còn uy áp của Linh Tiên tiên giả, thậm chí là bán bộ Thiên Tiên cảnh cũng đừng hòng khống chế được hắc bằng uy áp.

Bị uy áp tấn công, Tinh Hồn đứng yên một chỗ, dưới mặt đất nơi hắc đang đứng hơi bị lún xuống khoảng ba phân, nguyên nhân dĩ nhiên là bởi uy áp trọng lực tạo ra, nhưng thủy chung đối với Tinh Hồn vô dụng.

Có điều hắc vẫn đứng yên một chỗ, không có bất kỳ hành động gì, mục vô biểu tình, bất quá trong mắt đám thiên kiều kia, Tinh Hồn dĩ nhiên là đang bị uy áp khống chế nên mới đứng yên bất động.

“Ha ha ha, Tinh Vương quán quân cũng chỉ như vậy mà th...”

Khi còn cách Tinh Hồn khoảng chừng gần hai thước, một gã thiên kiều đệ tử há miệng cười lớn, nhưng còn chưa kịp nói hết lời thì một bên má in hắc một quả đấm, một vài chiếc răng kèm theo một chút máu ít rơi cùng nhau, cũng giống như Vô Chân trước đó vài phút, gã ta ngã lăn nhào ra đất, bị đánh bại một cách nhanh chóng.

“Mô Phong Thuật – Thiên Quyền Phong Nha.”

Chỉ thấy Tinh Hồn nguyên lực vận chuyển khắp thân thể, nguyên khí tụ về hai cánh tay của hắc, trong chớp mắt tung ra hơn một trăm đạo quyền kinh, quyền kinh uy lực phách tuyệt bắn về phía đám thiên kiều chi tử, mỗi

tên trúng không dưới mười đạo quyền kinh, miệng thổ huyết, cả người bầm dập, toàn bộ ngã lăn quay ra đất, thảm hại vô cùng.

“Hắn... tại sao hắn vẫn hoạt động được?” Trong mắt đám thiên kiều đệ tử này tràn ngập hoảng sợ và kinh ngạc, uy áp được bọn hắn tạo ra, chỉ có những siêu cấp yêu nghiệt kia mới không bị ảnh hưởng, mà những tên siêu cấp yêu nghiệt đó, tu vi đều đã đập vào Linh Tiên cảnh nên uy áp mới vô dụng với bọn họ, mà Tinh Hồn tu vi dù sao cũng chỉ là một tên Phù Tiên cảnh mà thôi, như thế nào lại không bị ảnh hưởng, thậm chí phản kích khiến nguyên cả đám trọng thương.

Lại nói, kỳ thực khi xuất thủ, Tinh Hồn đã cố ý thu lực lại, tuy không thể phát huy được toàn bộ tinh túy của Thiên Quyền Phong Nha giống như Vân Phi Ưng, nhưng bằng một thân lực lượng nhục thân cường đại, một khi xuất thủ toàn lực, đám thiên kiều đệ tử này chắc chắn từ chết đến phế nhân.

Đứng quan sát trong quây, gã quản lý hít sâu vào một ngụm khí lạnh, dùng ánh mắt khó tin nhìn vào Tinh Hồn.

Mấy tên kia tại Địa Ngục giáo thực lực được xếp hàng đầu, thế nhưng lại bị hắn xử lý một cách gọn gàng chỉ trong một nhịp thở ngắn ngủi, cho dù Linh tiên cảnh tiên giả xuất thủ cũng chỉ đến đó mà thôi.

Quán quân Tinh Vương năm nay quả nhiên không thể xem nhẹ. Địa Ngục giáo, cơ hồ lại xuất hiện thêm một tiểu quái vật nữa.

Chỉ thấy Tinh Hồn phui hai tay, cũng chẳng buồn quan tâm đến đám bọn chúng, xoay người bước về phía gã quản lý, đặt lên bàn hai quyển vũ kỹ Nộ Long Tí và Quân Lâm Ấn, sau đó nói: “Ta muốn mượn hai quyển vũ kỹ này, làm phiền giúp ta làm thủ tục.”

Gã quản lý có hơi ngay ra một chút, sau đó ho khan một tiếng, lấy lại dáng vẻ bình thường, thoát như không trông thấy chuyện vừa mới diễn ra: “Người đợi một chút.”

Cầm lấy hai quyển vũ kỹ, gã quản lý vận chuyển tinh thần lực để mở cấm chế phong ấn vũ kỹ ra. Sở dĩ vũ kỹ bị phong ấn là bởi lo sợ bị đệ tử có năng lực đặc biệt nhìn thấu, nếu thần niệm không phải của người quản lý mà là của một kẻ khác có ý đồ nhòm ngó thì cấm chế sẽ tự động phát ra tín hiệu, và kẻ cố ý vi phạm sẽ bị trừng phạt rất nặng.

“Đã mở cấm chế, người có thời hạn mượn vũ kỹ trong thời hạn ba năm, sau ba năm Thánh Các sẽ tu hồi vũ kỹ lại. Nhớ kỹ, không được phép sao chép một bản khác, không tự ý truyền ra ngoài nếu không có sự đồng ý của trưởng bối, nếu vi phạm giết bất luận tội.”

“Đã ghi nhớ, đa tạ nhắc nhở.” Cầm lấy hai quyển vũ kỹ rồi thu hồi vào không gian trữ vật, Tinh Hồn xoay người lại, đột nhiên một trong số những tên bị hấn đánh trọng thương mở miệng hăm dọa: “Người dám đánh trọng thương chúng ta, lần này người chết chắc rồi, Tề sư huynh nhất định sẽ không bỏ qua cho người.”

Toan có ý định rời đi, nhưng nghe gã kia dùng Tề sư huynh gì đó đe dọa hấn, bước chân của Tinh Hồn khựng lại.

Thấy Tinh Hồn tự nhiên không đi nữa, gã kia cười lạnh một tiếng, phối hợp với gương mặt bầm dập biến dạng, làm cho biểu cảm của gã ta lúc này càng trở nên đáng sợ hơn bao giờ hết, trong đôi mắt bắn ra sự lãnh khốc tàn độc, lại nói tiếp: “Tề sư huynh chính là một trong những đệ tử thân truyền, tu vi sớm đã tiến vào Linh Tiên cảnh, cho dù người có là Tinh Vương quán quân, trong mắt Tề sư huynh so với rác rưởi không khác biệt gì cả. Biết điều thì quỳ xuống dập đầu xin lỗi, đồng thời đem hết tài nguyên tu luyện giao ra, nể tình đồng môn, chúng ta sẽ bỏ qua chuyện lần này, không truy cứu nữa, bằng không... hắc hắc.”

Gã quản lý nghe nói đến người tên Tề sư huynh thì chân mày hơi nhướng lên. Tề sư huynh trong miệng gã thiên kiêu kia tên đầy đủ gọi là Tề Vân Hạo, một trong số ít những thân truyền đệ tử của Địa Ngục giáo, thực

lực cực kỳ mạnh mẽ. Do Tề Vân Hạc đã đột phá Linh Tiên cảnh, vượt qua điều kiện tham dự Tinh Vương Chiến nên mới không được tham dự, nhưng nhìn Tề Vân Hạc, với thân phận địa vị hiện nay, thứ mà hân hưởng đến, có lẽ chính là Kim Lan Bảng. Có điều đến thời điểm hiện tại, Tề Vân Hạc vẫn chưa được nhận lời mời đặc cách tham dự Kim Lan Bảng, nguyên nhân thế nào thì có lẽ chỉ có những người tổ chức Kim Lan Bảng mới biết.

Tại Địa Ngục giáo, đa phần mỗi một tên có thân phận đệ tử thân truyền đều tự xây dựng riêng cho bản thân một thế lực, bởi vì những đệ tử thân truyền tương lai sau này sẽ nắm giữ chức vị rất cao bên trong Địa Ngục giáo, thế nên chỉ cần bọn hắn mở miệng, cho dù là thiên kiêu đệ tử cũng vì bọn hắn hưởng ứng.

Trong số những thân truyền đệ tử, chỉ có hai người không xây dựng thế lực riêng, cũng chính là hai người được Kim Lan Quốc phát thiệp mời đặc cách tham dự Kim Lan Bảng, một là Ma Luân, người thứ hai là nhi tử của Chu Thiên Tử.

Hiện tại sẽ có thêm một người nữa, chính là Tinh Hồn. Nhưng do hắn mới gia nhập Địa Ngục giáo, danh khí bên trong Địa Ngục giáo hoàn toàn không có, thế nên cho dù là thân truyền đệ tử đi chăng nữa, hắn sẽ chẳng được ai nhìn đến cả.

Nghe gã thiên kiêu kia nói, cơ hồ không nằm ngoài dự đoán, quả nhiên đám thiên kiêu này nằm dưới trướng một người nào đó, từ đầu hắn đã lờ mờ đoán ra được, vậy nên không hề lấy chuyện này làm ngạc nhiên.

“Thế nào, có phải đang rất run rẩy. Nói cho người biết, Tề sư huynh thủ đoạn sát phạt lôi đình, cho dù là người là thân truyền đệ tử, Tề sư huynh vẫn sẽ hạ thủ. Mà một khi Tề sư huynh động thủ, người có mười cái mạng cũng không đủ để huynh ấy chém giết.”

“Mau quỳ xuống và dập đầu tạ lỗi đi, ha ha ha...”

“Quỳ xuống xin lỗi, như vậy vẫn quá nhẹ nhàng rồi, ta muốn người phải bò qua đũng quần, vừa bò vừa sửa tiếng chó, như vậy chúng ta mới bỏ qua.”

“Hắc hắc, ý tưởng này không tồi, mau làm đi, nếu không đừng hỏi vì sao nước biển lại mặn.”

“...”

Dù bị Tinh Hồn đánh thành đầu heo, nhưng mà trông bọn chúng lúc này cơ hồ rất hả hê, chỉ tưởng tượng đến viễn cảnh quán quân Tinh Vương vừa bò vừa sửa thôi cũng khiến bọn chúng sướng run người lên cả rồi.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 331: Tề Vân Hạo

Quản lý Thánh Các đôi mắt nhìn chăm chăm bóng lưng Tinh Hồn, là trưởng bối, mặc dù có hơi cảm thấy đám thiên kiều đệ tử kia rất quắt quắt không xem đối phương ra gì, dù vậy, hắn vẫn sẽ không can thiệp, vì đây là chuyện giữa các đệ tử với nhau. Mà hắn ta càng muốn nhìn thấy, Tinh Hồn sẽ xử lý chuyện này như thế nào đây.

Thế nhưng hơi ngoài ý muốn, chỉ thấy Tinh Hồn bước chân vừa khựng lại thì lại tiếp tục bước ra ngoài, giọng nói lãnh đạm vang lên truyền vào tai đám thiên kiều đệ tử.

“Nếu Tề sư huynh muốn, bất kỳ lúc nào ta cũng phụng bồi.”

Trong sự ngạc nhiên của gã quản lý, bóng lưng của Tinh Hồn khuất dần nơi chân trời.

Không gian Thánh Các có chút tĩnh lặng, sau đó vài giây, một trong số đám thiên kiều đệ tử khiêu khích Tinh Hồn mở miệng, nhìn biểu cảm tựa hồ có chút bối rối: “Chuyện này... chúng ta phải làm thế nào?”

Nguyên cả đám nhìn nhau, vốn dĩ muốn dựa vào danh khí của Tề Vân Hạo để dọa nạt, cướp đoạt tài nguyên tu luyện của Tinh Hồn, thậm chí bọn chúng còn nghĩ đến việc Tinh Hồn nổi giận mà hành hung bọn hắn, chỉ cần

Tinh Hồn quay lại đấu với bọn hắc một trận là lập tức lọt vào cái bẫy đã làm sẵn, nhưng phản ứng của Tinh Hồn lại nằm ngoài dự kiến.

Đúng lúc này, Vô Chân từ từ tỉnh táo trở lại, đối với việc bị Tinh Hồn đánh đến mặt mũi biến dạng, Vô Chân trong lòng tràn ngập hận ý. “Còn làm gì nữa, trở về bẩm báo lại chuyện này với Tề sư huynh, đồng thời thả ra tin tức, quán quân Tinh Vương Chiến không hề đặt Tề sư huynh vào trong mắt.”

“Làm như vậy, ngộ nhờ Tề sư huynh biết được...” Một người thanh âm hạ xuống, bên trong ẩn chứa một tia khiếp hãi.

Chỉ thấy Vô Chân hừ lạnh một tiếng, ánh mắt độc ác trừng mắt nhìn gã kia, sau đó lạnh giọng: “Không lẽ người cam tâm bị tên súc sinh đó đánh mà không dám phản ứng lại?”

Nghe Vô Chân nói, dĩ nhiên trong mắt bọn chúng đều hiện lên vẻ không cam tâm. Tinh Hồn trên Tinh Vương Chiến tuy danh khí rất lớn, thế nhưng dù sao vẫn là tân đệ tử, mà bọn hắc còn là đệ tử cấp bậc thiên kiêu, bị một tên ma mới đánh đến phụ mẫu nhận không ra, như thế nào cam tâm được?

Để trấn an bọn chúng, Vô Chân ngữ điệu hơi hạ thấp xuống, nhưng âm lãnh thì không hề che dấu: “Các người an tâm, Tề sư huynh nổi tiếng che dấu khuyết điểm, cho dù thực sự là do chúng ta kiếm chuyện trước, nhưng Tề sư huynh trước mặt mọi người vẫn sẽ vì chúng ta mà ra mặt, cùng lắm sau đó bị Tề sư huynh trách phạt nhẹ mà thôi, hắc hắc...”

Rốt cuộc cả đám người cũng bị Vô Chân thuyết phục, quyết định nghe theo kế hoạch mà gã tay bày ra.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Nửa ngày sau khi Tinh Hồn trở về động phủ từ Thánh Các, bên trong Địa Ngục giáo xuất hiện một tin tức, Tinh Vương đệ nhất nhân, đồng thời cũng chính là vị đệ tử vừa mới được Huyết Luân hộ pháp thu nhận, tiến vào Địa Ngục giáo tu luyện tuyên bố muốn khiêu chiến với Tề Vân Hạo, thân truyền đệ tử của Chiến Lang hộ pháp.

Tề Vân Hạo, một trong số ít những đệ tử cấp bậc thân truyền, được cao tầng Địa Ngục giáo hết sức coi trọng, và không để cho những vị trưởng bối thất vọng, thời gian trước đây đã đột phá vào Linh Tiên cảnh, hiện tại chỉ còn đang chờ đợi ghi tên mình trên Kim Lan Bảng mà thôi.

Vì mục tiêu đó, các thân truyền đệ tử thời gian này đều tập trung tu hành, mười năm đối với tiên giả mà nói chỉ là một cái chớp mắt mà thôi, Tề Vân Hạo cũng không ngoại lệ, hắc hiện nay đang ở thánh địa tại Địa Ngục giáo tu luyện nâng cao thực lực.

Chỉ là không ngờ một tên thân truyền đệ tử khác, mà lại vừa mới tiếp nhận thân phận này cách đây vài ngày muốn khiêu chiến với hắc ta, nhiều người tự hỏi, liệu rằng Tề Vân Hạo sẽ làm như thế nào.

Tin tức này, không chỉ lan truyền trong giới đệ tử, mà cả những vị trưởng bối đều nghe thấy.

Thế nhưng không cần biết tin tức Tinh Hồn muốn khiêu chiến Tề Vân Hạo là thật hay giả, trưởng bối trong tông, dù là Huyết Luân hộ pháp hay Chiến Lang hộ pháp đều không được phép can thiệp, nhúng tay vào, bằng không chiếu theo quy tắc mà trừng phạt.

Xích Ngục Cung, cái tên nghe thì thoát trông đáng sợ, nhưng kỳ thực so với nhân gian tiên cảnh không khác biệt bao nhiêu.

Ngồi giữa cánh rừng Hồng Phong Thụ, một tên thanh bào nam tử trên người lộ ra khí chất bất phàm đang ngồi xếp bằng tu hành, xung quanh

thiên địa linh khí không ngừng hướng về phía hắn, trên người nở rộ ánh hào quang, tựa như một vị trích tiên vậy.

Thanh bào nam tử này chính là Tề Vân Hạo, Địa Ngục giáo đệ tử cấp bậc thân truyền.

Khi hắn đang tu hành, từ một con đường nhỏ giữa cánh rừng ngập tràn Hồng Phong Diệp tuyệt đẹp, có một bóng người chậm rãi xuất hiện, là một cô gái tướng mạo xuất trần, một thân bạch bào không nhiễm khói bụi nhân gian, khí chất cao quý thánh khiết vô cùng.

Nàng ta chính là Cao Chỉ Tuyên, đệ tử của Lãnh Nguyệt hộ pháp, trước đây tham dự Tinh Vương Chiến tiến vào mười hạng đầu, đồng thời có được tư cách tham dự Kim Lan Bảng mười năm sau.

Cảm giác có người đến, Tề Vân Hạo chậm rãi thu hồi khí thế lại, đình chỉ tu luyện, ánh hào quang chậm rãi tiêu tán vào hư vô, thiên địa nguyên khí trở về yên tĩnh.

Chỉ thấy Tề Vân Hạo trong đôi mắt bắn ra một tia lam quang, nhìn về phía Cao Chỉ Tuyên lộ ra một tia nhu hòa, khẽ nói: “Chỉ Tuyên, một thời gian không gặp, thực lực nàng lại tiến bộ, ta nghe nói tại Tinh Vương Chiến nàng đạt thứ hạng rất cao. Có muốn ta thưởng gì không nào.”

Tề Vân Hạo ha ha cười một tiếng, đồng thời bước đến đưa tay ôm Cao Chỉ Tuyên vào lòng.

Lại nhìn Cao Chỉ Tuyên, thời điểm phía trên Tinh Vương Chiến, nàng giống như một đóa băng sương tuyết hoa, thế nhưng khi đối diện với Tề Vân Hạo lại giống như một tiểu cô nương đang yêu, vừa nghe thấy giọng nói cùng cử thân mật của Tề Vân Hạo thì bất giác gương mặt đỏ hồng lên, vẻ ngượng ngùng này càng khiến cho nàng trở nên diễm lệ, khiến cho Tề Vân Hạo càng thêm ưa thích.

“Chỉ cần được gặp sư huynh là đủ, không cần huynh làm gì khác đâu.” Gương mặt tựa vào ngực Tề Vân Hạc, thanh âm ngọt ngào khe khẽ vang lên bên tai hắn, nghe giống như một chú mèo con đang được người ta âu yếm vuốt ve.

“Ta biết nàng sẽ nói vậy mà, thế nhưng biểu hiện của nàng xuất sắc như vậy, không thưởng cho nàng, ta làm sao hướng sư tôn nàng ăn nói đây.” Vừa nói, Tề Vân Hạc vừa lấy ra một chiếc trâm cài tóc màu xanh lam, nhìn chiếc trâm này tuy hình dạng đơn giản, thế nhưng nhìn kỹ thì cảm thấy rất tinh tế, chứng tỏ người làm ra nó cực kỳ cẩn thận, nhìn vào bên trong giống như ẩn chứa lòng nước biển xanh thẳm vậy.

Vừa cài lên mái tóc đen tuyền mềm mại ẩn chứa hương thơm nhàn nhạt quyến luyến, Tề Vân Hạc vừa nói: “Chiếc trâm cài tóc này ta nhờ bằng hữu mua ở đại lục về đây, mang theo trên người rất có lợi cho tinh thần lực, hy vọng nàng sẽ thích.”

“Chỉ cần là vật huynh tặng thì ta đều thích.”

Tề Vân Hạc khẽ cười một tiếng, trong lòng càng thêm ưa thích nữ nhân này, sau đó lại nói: “Thời gian này ta thật sự quá bận rộn, ngay cả việc đến cổ vũ cho nàng cũng không có, trong lòng ta thật sự rất buồn. Chỉ Tuyền, ta thật có lỗi với nàng.”

Nghe Tề Vân Hạc ngữ điệu ưu sầu, bất quá trong lòng Cao Chỉ Tuyền xuất hiện cảm giác ấm áp, nàng khẽ lắc đầu nói: “Ta biết, ta cũng không trách huynh, huynh đừng suy nghĩ quá nhiều, chỉ cần ở nơi này của huynh có ta là ta đã rất vui rồi.”

Ngón tay thon dài chỉ vào ngực của Tề Vân Hạc, ám chỉ điều gì, tự nhiên hắn ta biết rõ, miệng nở nụ cười ôn hòa.

“Phía bên Kim Lan Quốc vẫn chưa cho người mời huynh à? Bọn họ đúng là không biết nhìn người. Huynh có chỗ nào thua kém tên đầu trọc Ma

Luân và Lăng Vi sư tử đâu, tại sao bọn họ chỉ mời hai người kia mà lại bỏ qua huynh.”

Tề Vân Hạc tu vi sơ kỳ Linh Tiên cảnh, hẳn thời gian này đang nỗ lực đánh sâu vào bình cảnh, mong đột phá trung kỳ Linh Tiên cảnh, gần đây cũng đang có chút tiến triển. Chỉ có điều, nếu đem ra so sánh với Ma Luân và Lăng Vi tiên tử thì tự có chút thua kém, hai người kia đều đang đánh sâu vào bình cảnh trung kỳ Linh Tiên cảnh, mà tuổi tác so với Tề Vân Hạc kém hơn, thế nên Tề Vân Hạc bị đánh giá kém hơn hai người kia cũng là chuyện khá bình thường.

Nhưng mà Cao Chi Tuyền lại không quan tâm chuyện đó, nàng cho rằng thiên phú và thực lực của Tề Vân Hạc, đáng lẽ ra phải được Kim Lan Quốc sứ giả phát thiệp mời mới đúng.

Tề Vân Hạc cười cười, đối với chuyện này, hẳn cũng đặt ở trong lòng, tự nhiên hẳn cũng cho rằng bản thân mình so với Ma Luân và Lăng Vi tiên tử không hề kém cạnh, chỉ là từ trước đến nay vẫn không muốn nói ra và chờ đợi sứ giả đến.

Một thời gian rồi mà vẫn chưa thấy phía bên đó có động tĩnh, hẳn trong lòng khá tức giận, bây giờ được Cao Chi Tuyền chia sẻ cùng, trong lòng phần nào cảm thấy thoải mái hơn.

“Nàng yên tâm, bọn họ sẽ xuất hiện mời ta mà thôi, mà nếu như bọn họ để mắt đến ta thì ta sẽ chứng minh cho họ thấy, ta xứng đáng được mời chào, và bọn họ đã sai lầm khi bỏ qua ta.” Vừa nói, Tề Vân Hạc ánh mắt vừa nhìn lên bầu trời, cánh tay giơ nắm đấm lên trời cao, đồng thời nở rộ khí chất bất phàm, đó chính là sự không cam tâm, muốn chứng minh bản thân mình.

“Thấy huynh như vậy thì ta yên tâm rồi.” Cao Chi Tuyền khẽ nở nụ cười, bất giác lại nhớ ra chuyện gì đó, lại nói tiếp: “À phải, ta nghe trong

Thánh giáo đang lan truyền một tin đồn, đệ tử mới tiến vào Địa Ngục giáo
– Tinh Hồn đang muốn khiêu chiến với huynh, còn nói huynh không đủ
phân lượng nữa.”

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 332: Thay Chủ Bẻ Răng

Biểu cảm trên mặt Tề Vân Hạt có chút biến đổi trong một giây ngắn ngủi, chỉ thấy hần xoa cằm, sau đó nói: “Chuyện này ta có nghe mấy tên Vô Chân nói qua, đám Vô Chân chính là do người tên Tinh Hồn đó đánh trọng thương.”

“Còn có chuyện này?” Cao Chi Tuyền miệng khê thốt.

“Vốn dĩ ta cũng không muốn để ý đến, thế nhưng đám Vô Chân lại là thuộc hạ dưới trướng của ta, nếu như không xử lý, e rằng danh khí của ta tại Thánh giáo sẽ bị ảnh hưởng lớn. Nàng đã từng nhìn qua hần ta, có cảm nhận gì không?” Tề Vân Hạt chợt hỏi.

Cao Chi Tuyền cúi mặt suy nghĩ một chút, sau đó đáp: “Người này nhìn bề ngoài thì lãnh đạm vô thanh, thế nhưng vẫn làm cho ta cảm thấy hần là một người rất kiêu ngạo. Nhìn biểu hiện của hần trên Tinh Vương Chiến, nếu như người khác không chủ động có ý đồ xấu với hần thì hần không mấy quan tâm đến. Đám Vô Chân bị hần trọng thương, e rằng nguyên nhân xuất phát từ bọn họ.”

Một bên nghe Cao Chi Tuyền nói, Tề Vân Hạt khê gật đầu, dĩ nhiên hần tin tưởng ánh mắt và trực giác của nàng, nhưng như vậy không có nghĩa là hần sẽ bỏ qua chuyện này.

“Chuyện đó ta tự nhiên biết, dù vậy, ta vẫn không thể nhắm mắt làm ngơ được. Về phần mấy tên Vô Chân, đợi sau này liền trừng phạt.”

Nghe ngữ điệu của Tề Vân Hạo, Cao Chỉ Tuyền liền không nói thêm điều gì nữa, bởi Tề Vân Hạo một khi đã quyết thì rất khó mà thay đổi được.

Tại một tòa phủ đệ Huyết Luân Cung, chính là nơi Tinh Hồn đang tu luyện.

Chính giữa khoảng sân khá rộng, Tinh Hồn đang không ngừng lĩnh ngộ vũ kỹ Nộ Long Tí mà hắn vừa mới mượn được từ Thánh Các. Tiên vũ kỹ và phàm vũ kỹ quả nhiên khác biệt, với phàm vũ kỹ, hắn chỉ mất một thời gian ngắn là liền đạt đến đại thành cảnh giới, phát huy ra toàn bộ uy lực chân chính, thế nhưng với tiên vũ kỹ thì lại rất khó để lĩnh hội.

Nguyên nhân là bởi từ tiên vũ kỹ trở lên cần sử dụng đến tiên lực để thi triển ra, tiên vũ kỹ đại đa số đều lĩnh hội bởi Linh Tiên cảnh trở lên. Mặc dù Địa Tiên cảnh vẫn có thể sử dụng được, thế nhưng không cách nào phát huy được uy lực chân chính. Cho dù Địa Tiên cảnh tu luyện tiên vũ kỹ đến tiểu thành cảnh giới, nhưng luận uy lực thì vẫn thua kém so với Linh Tiên cảnh chỉ mới tu luyện tiên vũ cảnh ở cảnh giới nhập môn. Ngoài ra, tiên vũ kỹ khi được Địa Tiên cảnh sử dụng cực kỳ tiêu hao nguyên lực, với một Địa Tiên cảnh hậu kỳ thông thường, cao lắm chỉ sử dụng được bốn lần Nộ Long Tí đã là cực hạn.

Lý do vì vậy nên Tinh Hồn mới rất hạn chế sử dụng Diệt Long Tứ Thức hay Tứ Thần Quyết.

Lựa chọn tu luyện Nộ Long Tí và Quân Lâm Ấn là bởi tiêu hao khá ít nguyên lực so với những loại vũ kỹ khác, phù hợp với yêu cầu thân thể, bằng không, e rằng hắn tay không mà ra khỏi Thánh Các rồi.

Một bên, Tiểu Long trên người mặt một cái áo hoa để phanh bụng, lộ ra chiếc bụng phệ tròn trịa mê người, bộ dáng lười biếng nằm dài trên một

chiếc ghế gỗ, phía trên có dù che mát, bên cạnh có một li nước trái cây, trông nó lúc này khoái hoặc vô cùng.

“Nghe nói người muốn khiêu chiến với tên Tề Vân Hạo gì đó à? Chắc chắn, vừa mới đến Địa Ngục giáo đã gây chuyện, năng lực gây chuyện của người hẳn là đang tiến bộ nha.” Cầm ly nước trái cây hút một ngụm, Tiểu Long miệng khè ra một hơi, sau đó nhìn Tinh Hồn tiểu ý nói.

“Ta cũng nghe được một tin tức.” Vừa lĩnh ngộ Nộ Long Tí, Tinh Hồn miệng vừa đáp.

“Ồ, tin tức gì vậy?” Tiểu Long biểu cảm ngạc nhiên, nhiều hơn là đang háng chuyện.

“Gần đây Địa Ngục giáo đang bị tên trộm nào đó ăn cắp đồ, đối tượng bị tên trộm đó nhắm vào là những nữ đệ tử, đồ bị mất không có bao nhiêu giá trị, nhưng lại khiến cho những nữ đệ tử này cực kỳ tức giận. Nghe nói bọn họ đang bí mật điều tra thử tên trộm đó là ai, một khi bắt được, chắc là sẽ thảm lắm đây.” Tinh Hồn lãnh đạm nói.

Chỉ nghe thôi cũng biết rằng tên trộm biến thái đó là ai rồi. Tiểu Long cơ mặt giật giật, quay mặt chỗ khác chu miệng huýt sáo, tự như muốn nói tên trộm biến thái gì đó không liên quan gì đến bốn long cao quý thần thuần đâu à. Trong bụng thì đang thầm nghĩ, sau lại bị phát hiện nhanh thế.

Đúng lúc đó, ở phía hành lan xuất hiện vài bóng người, dẫn đầu là Lục Phong và Tào Tuyết Dương.

“Chết tiệt, lại là nữ nhân đó, té gấp thôi.” Trông thấy bóng dáng Tào Tuyết Dương, bao nhiêu nước đang hút trong miệng đều nhả phụt ra, dường như đối với Tào Tuyết Dương rất úy kỵ.

Từ khi bị Tinh Hồn đem mình bán cho nàng, tuy nói Tiểu Long rất mê những cô gái đẹp có thân hình nuột nà như Tào Tuyết Dương, cũng rất

được nàng cứng nựng, thế nhưng chính vì vậy mà đôi lúc không được tự do thoải mái, không được đi dòm ngó nữ tử khác, lại còn bị nàng bắt mặc váy, đầu cài bông hoa, đuôi thắt bím.

Bởi vậy, nhân lúc Tào Tuyết Dương sơ ý Tiểu Long liền chạy trốn, rốt cuộc cũng được tự do làm những việc nó thích, nó cũng không muốn một lần nữa trải nghiệm cảm giác trên, vì vậy vừa nhìn thấy nàng là bỏ trốn ngay.

Bất quá đã muộn, Tào Tuyết Dương nhìn thấy bóng dáng của nó thì đôi mắt sáng lên, cấp tốc triển khai thân thủ chụp lấy Tiểu Long rồi ôm vào lòng.

“Nguyên lai người chạy về đây, làm ta sợ người rơi vào tay kẻ xấu.” Tào Tuyết Dương đôi mắt lanh lạnh xúc động nói.

“Chết tiệt, tiểu cô nương nhà người mới khiến bổn long sợ hãi à.” Trong bụng Tiểu Long thầm nghĩ, không ngừng giãy dụa hòng thoát khỏi.

“Không lẽ người ghét ta sao?” Tay bế Tiểu Long lên, trong đôi mắt nàng thoáng hiện lên một nỗi bi ai, thiếu điều như muốn rơi lệ xuống.

Thấy vậy, Tiểu Long bèn không tìm cách thoát khỏi tay nàng nữa. “Khốn nạn, ai bảo người đẹp gái như vậy chứ.” Rốt cuộc cũng bị yếu điệu thực nữ làm cho xiu lòng.

Trông thái độ của Tiểu Long như vậy, gương mặt Tào Tuyết Dương rạng rỡ, sau đó đặt nó ngồi xuống ghế, đồng thời lấy ra một vài bộ trang phục. “Con bà nó, lại là mấy cái này, cứu mạng.” Trong lòng nó lúc này hối hận không thôi, đáng tiếc đã muộn màng rồi.

Trong lúc đó, Lục Phong bước tới gần Tinh Hồn, miệng nở nụ cười miễn cưỡng nói: “Cái kia, huynh thật sự thách đấu với Tề Vân Hạc à?”

“Người cảm thấy thế nào?” Tinh Hồn không đáp, ngược lại nhìn Lục Phong hỏi.

“Ta đoán là có người nào đó cố ý tung tin tức này để hại huynh, nghe nói tại Thánh Các, huynh bị một đám thiên kiêu đệ tử xin đều, có lẽ chính là do mấy tên này tạo thành.” Hiểu tính cách của Tinh Hồn, Lục Phong suy nghĩ một lúc, sau đó nói tiếp: “Không rõ ẩn tình thế nào, nhưng ta nghe phong thanh, Tề Vân Hạo chuẩn bị xuất quan, muốn tìm huynh để luận bàn.

Thời gian tu hành của Lục Phong tại Địa Ngục giáo đã được vài trăm năm, đối với các đệ tử cấp bậc chân truyền cũng hiểu một chút. Hắn tự nhiên nhận thức được Tề Vân Hạo là ai, hiểu sơ sơ về tính cách của gã thân truyền đệ tử này.

Tinh Hồn không phải nhân vật tầm thường, trên Tinh Vương Chiến biểu hiện cực kỳ xuất chúng khiến cho người ta phải khiếp sợ, thế nhưng Tề Vân Hạo cũng chẳng phải hạng ruồi mũi lâu la, một trong số ít những thân truyền đệ tử há hạng người phổ thông?

Cứ nhìn vào Ma Luân là đủ biết, ngay cả Vô Ngân tán tiên cũng không phải đối thủ của hắn ta, có thể Tề Vân Hạo không bì được với Ma Luân, nhưng có lẽ thua kém chẳng phải quá nhiều.

Vì vậy Lục Phong lo lắng là có cơ sở.

Trái ngược lại với Lục Phong, Tinh Hồn biểu cảm như thường, mục vô biểu tình, như thể không đặt cái mấy cái tin đồn kia vào trong lòng, thản nhiên như chưa có chuyện gì xảy ra.

“Nếu hãn muốn, lúc nào ta cũng bồi tiếp.” Tinh Hồn nhàn nhạt nói, ánh mắt lại tiếp tục tham ngộ quan sát Nội Long Tí.

Thấy vậy, Lục Phong miệng nở nụ cười khổ, cái tên này, người ta là đệ tử cấp bậc thân truyền đó, có thật hay không người không xem đối phương

có trọng lượng gì như trong tin đồn không vậy?

Nhắc tào tháo thì tào tháo xuất hiện. Ngay khi Lục Phong xuất hiện thì vài phút sau lại có một vài bóng người khác xuất hiện, cũng chẳng phải ai xa lạ, chính là đám người Vô Chân.

Chỉ thấy đám Vô Chân lúc này vết thương đã khôi phục phần nào, có điều khí lực vẫn chịu tổn thương, sắc mặt hơi nhợt nhạt.

“Các người đến đây làm gì?” Trông thấy đám người này xuất hiện, nhất định là có ý đồ xấu nào đó, Lục Phong thu hồi điệu bộ đùa giỡn, gương mặt nghiêm túc lên mấy phần.

Đồng dạng, Tào Tuyết Dương cũng thôi tìm trang phục mới cho Tiểu Long, nàng ôm Tiểu Long đứng dậy, ánh mắt không mấy thiện cảm khi liếc nhìn đám Vô Chân.

Còn Tinh Hồn thì... hănh một cái liếc nhìn cũng không có.

Trông thấy thái độ của Tinh Hồn, cư nhiên xem bọn chúng như vô hình, dĩ nhiên đám Vô Chân rất tức giận, nhưng ngấm lại, vì kế hoạch đã bày ra sẵn, thế nên liền nhịn xuống.

Lấy Vô Chân làm chủ, chỉ thấy Vô Chân nở nụ cười lạnh, liếc nhìn Lục Phong nói: “Không phải chuyện của người, tốt nhất đừng nên xen vào. Bằng không, hậu quả sẽ rất thảm, hắc hắc...”

Lục Phong khịt mũi xem thường, miệng nhổ một bãi nước bọt. “Chó bị đánh phải nhờ chủ ra mặt, vậy mà vẫn sủa lớn như vậy, hay là lão tử đây giúp chủ các người bẻ răng lại nhỉ?”

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 333: Biến Thành Bao Cát...

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 333: Biến thành bao cát...

Lục Phong cũng thuộc về cấp bậc đệ tử thiên tài, được ban xuống lệnh bài màu vàng, luận cấp bậc không hề thua kém so với đám Vô Chân. Nếu Vô Chân sau lưng có đệ tử cấp bậc thân truyền Tề Vân Hạt thì phía sau lưng cũng có nhân vật tồn tại ngang bằng, thậm chí còn muốn cao hơn một bậc, chính là Ma Luân – đại sư huynh của hắn.

Đám Vô Chân này rõ ràng là muốn đến đây kiếm chuyện, thế thì Lục Phong tội gì phải để cho bọn chúng mặt mũi chứ?

Chỉ thấy sắc mặt của đám Vô Chân đen xít xuống, trông vô cùng khó coi, trong đôi mắt tràn ngập hận ý.

“Lục Phong, người...”

“Người cái gì mà người, cút.” Lục Phong thả xuống khí thế cường đại, hướng đám Vô Chân uy hiếp.

Lục Phong thực lực cường đại, dù Vô Chân toàn thịnh cũng không phải đối thủ của Lục Phong, bởi vì vậy hắn mới xuất hiện trên Tinh Vương Chiến, còn Vô Chân thì không.

Không chỉ có Lục Phong, mà ngay cả Tào Tuyết Dương cũng đang lạnh lùng nhìn bọn hắn, trong lòng Vô Chân rét run, bất giác thở ra một tiếng, hôm nay tạm thời nuốt vào cục tức này.

“Ta đến đây để truyền lời của Tề sư huynh, nếu người dám động vào ta, đừng trách Tề sư huynh động nộ.”

“Hừ, không lẽ người không sợ đại sư huynh của chúng ta nổi giận? Vô Chân, đừng nghĩ rằng tại Thánh giáo chỉ có mỗi một mình Tề Vân Hạo, hắn vẫn chưa đủ khả năng một tay che trời.”

Không bởi vì Vô Chân đem Tề Vân Hạo ra uy hiếp mà nhún nhường, ngược lại Lục Phong càng thêm bá khí, uy hiếp ngược lại đám Vô Chân. Đại sư huynh của hắn – Ma Luân là người như thế nào, hắn và Tào Tuyết Dương nhận thức rõ, nếu như Ma Luân đánh giá cao Tề Vân Hạo thì từ lâu đã hướng Tề Vân Hạo khiêu chiến rồi.

Thế nhưng từ khi Ma Luân vang danh Loạn Tiên Hải đến nay, tại Địa Ngục giáo hắn ta chỉ khiêu chiến duy nhất một người, chính là Lăng Vi tiên tử mà thôi.

Còn Tề Vân Hạo, có thể danh khí của hắn rất lớn, nhưng trong mắt Ma Luân, Tề Vân Hạo không là cái đinh gì cả.

Dám lấy Tề Vân Hạo ra để uy hiếp, đúng là si tâm vọng tưởng.

Đúng lúc đó, một thanh âm nhàn nhạt vang lên. “Tề Vân Hạo hắn muốn gì?”

Dĩ nhiên chính là Tinh Hồn, trước đó hắn đã nói với Vô Chân, nếu Tề Vân Hạo muốn tìm đến, hắn tùy thời bồi tiếp, bây giờ Tề Vân Hạo đã đánh tiếng, vậy thì hắn cũng không ngại bồi tiếp hắn.

Lúc này Tề Vân Hạc xuất hiện, quả là một thời điểm không thể nào thích hợp không.

Vốn dĩ sợ Tinh Hồn từ chối, nhưng bây giờ nghe ngữ điệu của hắn như vậy, Vô Chân trong bắt đầu cảm thấy vui mừng, ít nhất cũng có một tia cơ hội để dẫn dụ Tinh Hồn vào.

“Tề sư huynh muốn luận bàn với Tinh Vương quán quân một trận, người chắc hẳn sẽ không từ chối nhã ý của Tề sư huynh có đúng không?” Vừa nói, Vô Chân miệng vừa nở nụ cười âm tà, cái gọi là luận bàn, thực sự mang ý nghĩa bên trong như thế nào, ở đây ai cũng rõ ràng cả.

“Tiểu sư đệ, không nên đồng ý.” Sợ Tinh Hồn nổi tính hiếu thắng mà gạt đầu chấp thuận, Tào Tuyết Dương lập tức lên tiếng.

Tuy rằng nàng đã từng được chứng kiến thực lực của Tinh Hồn mạnh mẽ cỡ nào, nhưng mà Tề Vân Hạc, hắn không phải loại người có tiếng mà không có miếng, thân truyền đệ tử, ai không phải nhân vật phong vân?

Lục Phong đồng dạng có chung suy nghĩ với Tào Tuyết Dương, thật sự là Tề Vân Hạc thực lực rất mạnh, đối phương chính là Linh Tiên cảnh tiên giả, không phải cấp bậc Địa Tiên cảnh có khả năng so sánh được.

Chỉ duy có Tiểu Long là miệng cong lên một vệt tà dị. Hơn người nào hết, Tiểu Long hiểu biết về Tinh Hồn rõ như thế nào.

Cái tên đầu sắt lạnh lùng này, cho dù người ta có chửi lên đầu hắn hắn cũng sẽ không bỏ vào trong lỗ tai, hắn chỉ động thủ trong hai trường hợp: thứ nhất là như có người chỉ ngón tay vào mặt hắn, Tiểu Long cũng không rõ nguyên nhân, nhưng dường như Tinh Hồn cực kỳ chán ghét hành động này; thứ hai là có người muốn uy hiếp tính mạng của hắn, cho dù là tiên tử băng thanh ngọc khiết, hắn vẫn sẽ hạ thủ mà không hề thương hoa tiếc ngọc.

Ngoài hai lí do úy kỵ này ra thì còn một nguyên nhân khác nữa, đó là hẳn đang có mục đích lợi dụng đối phương. Trong trường hợp này, dĩ nhiên Tinh Hồn đang muốn mượn Tề Vân Hạo làm điều gì đó, và nếu như nó đoán không nhầm thì Tinh Hồn sẽ đồng ý.

Quả nhiên không nằm ngoài dự đoán, chỉ thấy Tinh Hồn thống khoái đáp ứng. “Thời gian, địa điểm, nói xong thì rời khỏi đây trong ba nhịp thở.”

Từ đầu chí cuối, Tinh Hồn không có lấy một lần liếc nhìn mấy tên Vô Chân một lần, ánh mắt vẫn không ngừng tham ngộ Nộ Long Tí, vừa nhàn nhạt nói.

Còn tưởng rằng Tinh Hồn sẽ tìm lí do thoái thác quyết chiến, dĩ nhiên nếu như xảy ra trường hợp này, Vô Chân cũng đã chuẩn bị sẵn lí do để ép Tinh Hồn phải tham dự, nhưng đã không cần nữa, bởi Tinh Hồn hẳn đã đồng ý rồi.

“Hắc hắc, thật sáng khoái. Ba ngày nữa tại Thánh Đường, Tề sư huynh sẽ hướng người luận bàn.” Dứt lời, Vô Chân liền xoay người và cùng với những kẻ khác rời đi.

Không gian một lần nữa trống trải. Tào Tuyết Dương nhìn Tinh Hồn, bất giác thở dài một tiếng: “Tiểu sư đệ, lần này người quá lỗ mãng. Tề Vân Hạo, hẳn rất mạnh đó, không thua kém so với đại sư huynh bao nhiêu cả.”

“Nhị sư tỷ nói đúng. Cái gọi là luận bàn, thực chất là họ Tề kia đang muốn giáo huấn huynh vì dám động vào thuộc hạ của hắn. Tề Vân Hạo, hẳn chẳng phải dạng người hiền lành gì.” Một bên, Lục Phong cũng vì Tinh Hồn mà lo lắng.

“Tề Vân Hạo, hẳn mạnh bằng Bạch Trường Cầm không?” Thu hồi lại ánh mắt quyến trực, Tinh Hồn chợt hỏi.

Chỉ thấy Tào Tuyết Dương và Lục Phong nhìn nhau, nhất thời không biết nên trả lời như thế nào.

Nếu xét trên phương diện tu vi thì có lẽ Bạch Trường Cầm không phải đối thủ của Tề Vân Hạc, nhưng mà thời điểm Bạch Trường Cầm triệu hồi ra Vũ Chi Cổ Thần phách tuyệt thiên địa, uy lực thông thiên hủy diệt một phương, cơ hồ khí thế còn muốn mạnh hơn cả Linh Tiên cảnh tiên giả.

Mà Tinh Hồn, hẳn đánh bại cả Bạch Trường Cầm, vậy thì...

Bất giác Lục Phong cười phá lên một tiếng, tay vỗ trán, hết như muốn nói bản thân ngu ngốc vậy. “Thì ra huynh đã nắm chắc, ta thực sự hơi ngây thơ rồi, ha ha...”

Ngẫm lại từ lúc quen biết Tinh Hồn cho đến bây giờ, Tinh Hồn chưa một lần hành động lỗ mãng, mọi hành động của hắn đều là nắm chắc, không mười phần thì cũng phải bảy tám phần thì hắn mới làm.

Cái gọi là cầu phú quý trong hung hiểm cũng phải cần cái mạng để hưởng thụ, phương châm của Tinh Hồn là vậy, kỳ ngộ có nghịch thiên cách mấy mà không còn mạng để thụ hưởng, vậy thì lao đầu như con thiêu thân để làm gì? Kỳ ngộ ai mà chẳng ham, nhưng cái mạng vẫn quan trọng hơn tất cả.

Lần này hẳn là không ngoại lệ, nắm chắc bản thân không bị Tề Vân Hạc khinh dễ, Tinh Hồn mới thoải mái đáp ứng.

“Nhị sư tỷ không cần lo lắng, gia hỏa này, đệ hiểu mà.” Lục Phong bước tới gần trấn an Tào Tuyết Dương lại, nhưng nói vậy, nàng chỉ gật đầu, trong vẫn sự lo lắng vẫn chưa hết tan biến.

Một lúc sau thì cả hai rời đi mất, về phần Tiểu Long, nó sống chết đòi ở lại, quyết không đi theo mỹ nhân Tào Tuyết Dương này, rốt cuộc nhờ

Tinh Hồn lên tiếng, nó mới được ở lại, bằng không chẳng biết bị Tào Tuyết Dương biến thành dạng gì nữa.

Tiểu Long thở phào một hơi nhẹ nhõm, rồi sau đó nhìn qua Tinh Hồn, chợt hỏi: “Người có âm mưu gì đây hả?”

“Âm mưu gì?” Tinh Hồn hỏi ngược lại.

“Còn âm mưu gì nữa. Đừng nói với bốn long, người đáp ứng khiêu chiến là vì mấy cái tin đồn nhảm nhí kia, hắc hắc...” Tiểu Long khịt mũi cười một tiếng.

Tinh Hồn nhìn nó, quả nhiên vẫn là con rồng này hiểu rõ hắc, biết nếu như không nói, thế nào cũng bị con rồng mập đê tiện này lừa nhai bên tai, một khi mà nó đã lừa nhai là lỗ tai đầy nước miếng, cũng không phải hắc chưa từng trải qua, vì vậy liền đáp.

“Tề Vân Hạc muốn luận bàn, vậy thì ta liền luận bàn với hắc, chỉ vậy thôi.”

“Chắc chắc...” Tiểu Long phun ra một bãi nước bọt tràn ngập khinh thị. “Ta nói, dù gì người ta cũng mang cái danh thiên tài đó, người thế nào lại xem đối thủ như bao cát để người luyện tập võ kỹ mới vậy hả. Cái này mới đúng là khinh người quá đáng nha.”

Bị Tiểu Long nói trúng tim đen, Tinh Hồn không vì vậy mà chợt dạ. “Nếu Tề Vân Hạc đủ khả năng thì hắc sẽ không phải là bao cát.”

Nghe hắc nói, Tiểu Long chỉ cười cười, quả nhiên cái tên này không hề coi Tề Vân Hạc, cái gì thân truyền đệ tử ra gì cả. Tin đồn nhảm kia, vậy mà cũng chính xác đến tám chín phần à. Thật đúng là ngạo mạn mà.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 334: Đến...

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 334: Đến...

Tin tức truyền ra khắp Địa Ngục giáo, Tinh Vương quán quân, đệ tử thứ năm của Huyết Luân hộ pháp muốn hướng thân truyền đệ tử Tề Vân Hạp luận bàn, địa điểm là ở tại Thánh Đường.

Tinh Vương quán quân Tinh Hồn, tại Tinh Vương Chiến lấy tu vi hậu kỳ Phù Tiên cảnh đại triển hào quang, tuyệt đại phong hoa, một đường quét ngang tất cả thiên kiều chi tử khác, ngay cả người được đánh giá cao nhất trong thế hệ hiện tại – Bạch Trường Cầm cũng bại dưới tay hắn, thực lực không thể xem nhẹ.

Trận chiến đó có thể nói là long trời lở đất, thiên hôn địa ám, hoàn toàn đã vượt qua giới hạn của cấp bậc Linh Hậu kỳ, trận chiến đó, Tinh Hồn dương danh Loạn Tiên Hải.

Nhưng đối thủ của hắn lần này thuộc về Chân Tiên cấp bậc – Linh Tiên cảnh. Chiến lực của Tinh Hồn, chắc chắn không người nào dám nghi ngờ, thế nhưng khi đối diện với Linh Tiên cảnh tiên giả, mà lại thuộc về cấp bậc yêu nghiệt nữa, nhiều người phán đoán, Tinh Hồn quá ngạo mạn xem thường người khác rồi.

Ba ngày trôi qua, chủ đề này vô cùng nóng hổi, dù là trưởng lão vì chuyện này mà luận bàn với nhau.

Cả Tinh Hồn lẫn Tề Vân Hạo đều thuộc về hạng siêu cấp yêu nghiệt, chiến lực vô song, đều mang thân phận thân truyền đệ tử, khác biệt có chăng chỉ nằm ở tu vi biểu hiện ở bên ngoài mà thôi.

Thánh Đường, khu vực nằm khu vực trung tâm Địa Ngục giáo, nơi hằng năm tổ chức các trận chiến đấu giữa các đệ tử có lệnh bài màu vàng trở lên, có thể nói đây là sân chơi của các thiên kiêu đệ tử trở lên, tinh anh đệ tử không có tư cách đứng phía trên Thánh Đường.

Xung quanh Thánh Đường lúc này tập trung rất đông người, có thể nói ngày hôm nay đã hấp dẫn tất cả các đệ tử, một số vị trưởng lão cũng vì trận chiến này mà xuất hiện.

Một thiên tài mới nổi với một thiên tài dương danh đã lâu, sẽ là người nào lợi hại hơn đây.

“Người nói xem, trên Thánh Đường hôm nay, ai sẽ là người chiến thắng?” Một người chợt mở miệng hỏi.

“Dĩ nhiên là Tề sư huynh, người nghĩ Tề sư huynh sẽ thất bại sao?”

“Chiến lực của Tinh Hồn không tồi, nhưng khả quan mà nói, Linh Hạo vẫn là Linh Hạo, không cách nào so sánh được với Chân Tiên. Linh Hạo kỳ đã ngưng tụ được tiên lực, nắm giữa quy tắc của bản thân, câu thông thiên địa quy tắc, dù là Địa Tiên cảnh yêu nghiệt thì như thế nào?”

“Thiên tài Thánh giáo ta không thiếu, nhưng có mấy người được trở thành thân truyền đệ tử? Cùng thời với Ma Luân sư huynh, Tề sư huynh đều đã trở thành hạ vị trưởng lão, cao hơn một chút là trung vị trưởng lão, chỉ có năm người của thế hệ bọn họ là trở thành thân truyền đệ tử mà thôi, địa vị và đãi ngộ, dùng là thượng vị trưởng lão cũng so sánh không kịp.”

“Trận chiến này, Tề sư huynh thắng không nghi ngờ.”

“Chỉ sợ trên Thánh Đường kỳ tích sẽ xảy ra thì sao?”

“.....”

“Tề sư huynh tới.”

Từ một hướng bỗng có tiếng hô vang lên, lập tức khiến cho vạn ánh chú mục vào, chúng đệ tử ở hướng đó tự động tách ra làm hai, tạo thành một lối đi vừa đủ cho năm người đi qua.

Chỉ thấy trên con đường nhỏ ấy xuất hiện mấy bóng người, mà nổi bật nhất là thanh bào nam tử đi ở vị trí trung tâm, chính là Tề Vân Hạc. Hắc thanh bào chỉnh tề, mái tóc đen dài được cột cao lên, hai bên tóc mai khẽ đung đưa theo nhịp bước chân, dưới ánh mặt trời tỏa ra khí chất phi phàm, đôi mắt sáng như sao, miệng treo nụ cười tự tin.

Đi bên cạnh Tề Vân Hạc chính là nữ nhân của hắn – Cao Chỉ Tuyền, nàng hôm nay diện bạch bào như sương tuyết, trên mái tóc đen mượt cài đơn sơ một cây trâm màu xanh lam, đằm giãn là vậy, thế nhưng lại khiến cho nàng càng khí chất xuất trần hoàn mỹ, khiến cho người ta nội tâm vương vấn, nhớ mãi không quên. Cả hai đi bên cạnh nhau, tựa như một đôi tiên đồng ngọc nữ.

Đi sau lưng Tề Vân Hạc và Cao Chỉ Tuyền còn một vài người khác nữa, chính là đám Vô Chân. Khởi mào trận chiến này chính là mấy tên này, làm sao có thể thiếu mặt bọn chúng được.

“Tề Vân Hạc, không lo tu hành lại đi khiêu chiến một tên mới vào, thật nhàn nhã nha.” Đột nhiên một giọng nói ẩn chứa tiểu ý bên trong vang lên.

Tề Vân Hạc và đám người nhìn sang phía thanh âm vang lên, chỉ thấy đứng ở đó có một gã nam tử dáng dấp lùn tịt, ước chỉ cao khoảng một

mét năm mà thôi, gương mặt như trẻ con, trên miệng ngậm một chiếc lá trúc, bộ dáng tiêu dao khoái hoạt.

“Mạc Ngạo, hắc cũng xuất hiện?” Có người kinh hô.

Mạc Ngạo, hay còn có biệt danh khác mà Mạc đồng tử, hắc ta cũng là một trong số sáu gã đệ tử cấp bậc thân truyền, địa vị ngang hàng với Tề Vân Hạo. Đừng nhìn hắc tướng tá như trẻ con mà lầm tưởng, kỳ thực tuổi tác của hắc so với Tề Vân Hạo hay Ma Luân còn lớn hơn, chỉ là do hắc tu luyện một loại công pháp gọi là Thiên Tâm Đồng Tử Quyết, khiến cho thân thể chậm phát triển, tuy lớn tuổi nhưng so với thiếu niên mười hai mười ba tuổi không khác biệt.

“Tinh Vương quán quân, chiến thắng Bạch Trường Cầm, đáng để ta luận bàn, còn người, không phải cũng vì chuyện này mà mò đến đây?” Tề Vân Hạo thái độ như thường, miệng cười cười đáp.

“Hắc hắc, ta chỉ tò mò một chút mà thôi, mà không chỉ có ta đâu, cả Phong Lãnh hắc cũng xuất hiện mà.” Mạc Ngạo cười tinh ranh, sau đó ngấn đầu nhìn lên mái nhà phía trên cao.

Tề Vân Hạo cũng cảm giác được một cỗ khí tức ba động, người khác phát giác, nhưng hắc và Mạc Ngạo cả hai đều cảm nhận được cỗ khí tức kia.

Chỉ thấy phía trên mái nhà trống trải, thời điểm hai người nhìn lên bất chợt xuất hiện một bóng người, người này trên tay ôm kiếm, gương mặt lạnh lùng, đôi mắt sắc bén, khí tức trên người hệt như một thanh tủy thể hảo kiếm, khiến cho người ta không dám đến gần.

“Kiếm si Phong Lãnh!”

Người thanh niên sắc bén như kiếm kia gọi là Phong Lãnh, cũng thuộc về đệ tử cấp bậc thân truyền, nghe nói phương diện lĩnh ngộ kiếm đạo cực

kỳ cao cường.

“Chuyện lạ nha, gã kiếm si nhà người mà cũng đích thân đến đây.”

Biệt danh của Phong Lãnh gọi là kiếm si, bởi trong mắt của hắn chỉ có kiếm, những thứ khác có hay không có không quan trọng.

Phong Lãnh rất hiếm khi xuất hiện, hành tung quỷ dị thất thường, nơi mà hắn xuất hiện đại đa số đều liên quan đến kiếm.

“Nghe nói người mới kiếm đạo trác tuyệt nên ta mới đến. Các người làm chuyện của mình, đừng quan tâm đến ta.”

Nói rồi, Phong Lãnh ngồi xếp bằng phía trên mái nhà, đôi mắt sắc bén nhắm lại, một hồi trước như một thanh lợi kiếm, nhưng bây giờ khí thế thu liễm trở lại hết như kiếm đã vào trong bao, hết thấy không quan tâm đến những thứ khác.

Thấy vậy, Mạc Ngạo chỉ cười cười, cũng lười để ý đến hắn ta nữa.

“Chắc chắc, luận bàn thôi mà náo nhiệt như vậy, mà thôi, ta đi tìm chỗ ngồi đây.” Vừa nói, Mạc Ngạo thân thủ khẽ động, vị trí hắn chọn, chẳng ngờ lại là ngay bên cạnh Phong Lãnh.

Ngồi xuống xong, Mạc Ngạo lấy ra rất nhiều linh quả tươi ngon và đồ ăn vặt khác, miệng nhai chóp chép, biểu hiện hết như một đứa trẻ thật sự.

Phong Lãnh đôi mắt mở ra, có thể thấy rõ bên trong lộ ra sự khó chịu.

“Ăn bánh không?” Thấy Phong Lãnh nhìn mình, Mạc Ngạo mở to đôi mắt ra nhìn hắn, chột nói. Nhưng chưa kịp đợi Phong Lãnh trả lời, Mạc Ngạo thu chiếc bánh thơm ngon trên tay về, vừa lắc đầu lộ ra vẻ tiếc của. “Mà thôi, không cho người đâu.”

“Cút.” Lãnh Ngạo thanh âm lạnh lẽo vang lên, khí thế một lần nữa triển lộ, khí tức lạnh lẽo làm cho Mạc Ngạo giật bắn mình, bất cẩn khiến cho vài món điểm tâm rơi khỏi tầm tay.

“Chết tiệt, làm ta giật cả mình làm rơi mất bánh rồi, Phong Lãnh, người khinh người quá đáng, mau đền lại cho ta đi.” Nhìn thấy mấy chiếc bánh rơi mất, Mạc Ngạo lòng đau như dao cắt, đôi mắt hoen lệ, sau đó nhìn Phong Lãnh, vừa chìa tay ra đòi.

“Muốn chết?” Thanh âm tràn ngập sát khí vang ra từ miệng Phong Lãnh.

“Phá bữa ăn của bản thiếu gia, còn đòi đánh đòi giết bản thiếu gia, khốn khiếp, có ngon lên đây.” Mạc Ngạo tức giận quát, đồng thời xăn hai tay áo lên, giọng điệu thách thức.

Phong Lãnh gương mặt lạnh xuống, khí thế bộc phát, chuẩn bị xuất kiếm thì bỗng nghe phía dưới có thanh âm hô lớn.

“Đến rồi, Tinh Vương quán quân Tinh Hồn, hân đến rồi.”

Nghe thấy, cả Mạc Ngạo lẫn Phong Lãnh đều thu hồi ánh mắt lại, sau đó chuyển hướng nhìn xuống phía bên dưới.

Đằng dưới, đứng trên Thánh Đường, Tề Vân Hạo thần sắc có chút ngưng trọng, trong đôi mắt hướng nhìn về phía đoàn người đang bước đến.

Chỉ thấy nơi đó, đi chính giữa là gã thanh niên áo đen, mái tóc trắng cột bằng một sợi dây mây, dung mạo khá phổ thông không có điểm nổi bật, chỉ là từ gã thanh niên tóc trắng kia không hiểu sao khiến cho nội tâm người ta sinh ra cảm giác áp lực. Gã thanh niên tóc trắng đó, dĩ nhiên chính là Tinh Hồn. Hân đã đến.

- Nghèo /tky

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 335: Chiến Không Đài

“Đó chính là Tinh Vương quán quân à? Trông không có gì đặc biệt nhỉ?” Trong đám đông, có người nhìn Tinh Hồn mà xoa cằm nhận xét.

Mặc dù hấn tại Địa Ngục giáo tạo thành oanh động rất lớn chỉ trong thời gian vài ngày ngắn ngủi, nhưng lại hiếm khi xuất hiện trước mặt người khác. Trong suy nghĩ của người nhiều, hấn hấn phải là người đặc biệt ở điểm nào đó, không nghĩ đến lại tầm thường phổ thông như vậy.

Ngồi trên vai Tinh Hồn, Tiểu Long trên người mặc chiếc áo hoa, trái ngược lại hấp dẫn sự chú ý của chúng nhân còn hơn cả nhân vật chính là hấn, dĩ nhiên chú ý nhiều cũng là đại đa số nữ tử.

Người khác không nhìn thấy chỗ đặc biệt của Tinh Hồn, thế nhưng phía trên mái nhà, thần sắc của Phong Lãnh trở nên ngưng trọng, ánh mục quan nhìn chăm chăm Tinh Hồn, như đã phát hiện ra điểm gì đó.

Chỉ thấy hấn thân thể khẽ động, trong chớp mắt xuất hiện phía trước đường đi của Tinh Hồn.

“Người là kiếm tu?” Phong Lãnh thanh âm sắc bén vang lên.

Tinh Hồn bước chân khựng lại, huyết nhãn quan sát gã thanh niên như một thanh tuyệt thế hảo kiếm đang chặn ngang đường.

“Phong Lãnh, người có ý gì?” Tào Tuyết Dương bước lên phía trước, thanh âm dễ nghe kèm theo một chút khó chịu vang lên.

“Tào sư muội, không liên quan đến người.” Người khác vì Tào Tuyết Dương mà si mê như điên đảo, nhưng Phong Lãnh thì không, nhìn nàng nói một câu, sau đó lại chuyển sang Tinh Hồn, nói tiếp. “Kiếm của người rất mạnh, ta muốn khiêu chiến người.”

Nguyên cả một đám người ngậy ra, bao gồm cả Tinh Hồn, phản ứng của hãn cũng có chút bất ngờ.

Giữa hãn và Tề Vân Hạc còn chưa xử lý xong, bây giờ lại xuất hiện thêm một tên Phong Lãnh muốn hướng hãn khiêu chiến.

“Chắc chắn, người so với tuyệt sắc giai nhân còn hấp dẫn hơn à?” Tiểu Ưng long tắc lưỡi một tiếng, giọng nói tràn ngập tiểu ý truyền vào đầu Tinh Hồn, dĩ nhiên là đang châm chọc hãn.

“Người là ai?” Tinh Hồn chợt hỏi.

“Kiếm tu Phong Lãnh.” Phong Lãnh đáp lại, hãn không lấy thân phận đệ tử chân truyền hay địa vị siêu việt gì cả, phía trước là hai chữ kiếm tu. Không thể không nói, linh giác của Phong Lãnh thật nhạy bén, vậy mà phát hiện ra được Tinh Hồn cũng là một gã kiếm tu.

Tuy nói Tinh Hồn thân thể cứng rắn cường hãn, so với luyện thể tu tiên giả còn mạnh hơn, thế nhưng thủy chung hãn vẫn là một kiếm tu, lĩnh ngộ kiếm ý đệ tứ tầng, lại có kiếm tâm thông minh mà vạn kiếm tu đều thiết tha mơ ước.

Chỉ là Tinh Hồn, từ lúc phi thăng đến bây giờ, hãn gần như không hề có một đoạn thời gian nào gọi là thích hợp để áp súc lại kiếm ý của bản thân, không có thời gian nghiên cứu về kiếm tâm thông minh, cả Đại Thiên Chung mà hãn sao chép lại của Dương Thiên Quân nữa, phần lớn thời gian

không phải rơi vào vô minh cảnh giới thì cũng là bị người ta đuổi giết. Hãn rất mạnh không nghi ngờ, nhưng ngấm lại thì vẫn có gì đó hơi hỗn loạn, chưa thể cân bằng mọi thứ.

Mặc dù đã tận lực thu liễm, nhưng chắc hẳn là do không đủ thời gian nên rốt cuộc bị người có linh giác nhạy bén như Lãnh Phong phát hiện ra.

“Ta từ chối khiêu chiến.” Tinh Hồn lãnh đạm nói.

“Tại sao? Kiếm tu, nên hướng thẳng về phía trước, không nên dễ dàng từ chối khiêu chiến.” Dường như không có ý muốn bỏ qua, Phong Lãnh vẫn hiên ngang chặn đường, trên người kiếm ý lộ ra, dĩ nhiên là kiếm ý đệ tam trọng, mơ hồ muốn chạm đến kiếm ý hóa thực rồi.

“Đó là với người, có thể là cả kiếm tu khác nữa, nhưng với ta thì không. Thế giới của ta, người không hiểu được.” Dứt lời, Tinh Hồn cước bộ tiếp tục, thân thể chậm rãi lướt qua người Phong Lãnh, kiếm ý đệ tam hình thành xung quanh Phong Lãnh mơ hồ gây ra một loại áp lực nặng nề, nhất là vị trí trung tâm, nhưng chủ chung không mấy may ảnh hưởng gì đến Tinh Hồn cả.

Gương mặt Phong Lãnh lộ ra sự kinh ngạc, nhưng càng nhiều thêm là hưng phấn, khoe miệng cong lên một vệt tà dị. “Ai thèm quan tâm chứ? Ta nhất định sẽ khiến người phải rút kiếm.”

Phong Lãnh tuy dị thường, nhưng cũng coi như người biết lí lẽ, trước mắt Tinh Hồn phải đối diện với Tề Vân Hạo, vốn dĩ chỉ muốn xem Tinh Hồn là nhân vật như thế nào, không nghĩ đến chuyển đi này lại có thu hoạch. Miệng liễm mép, Phong Lãnh lại quay trở lại vị trí trên mái nhà của mình.

Một bên Mạc Ngạo vừa liên tục lấp đầy miệng của mình bằng mấy cái bánh điểm tâm, vừa hỏi Phong Lãnh. “Có phát hiện gì không?”

Mặc dù ngồi trên cao, thế nhưng trong lúc mọi người không để ý, Mạc Ngạo đã âm thầm sử dụng Thiên Tâm Đồng Tử Quyết để dò xét Tinh Hồn, thế nhưng hẳn lại không cách nào nhìn thấu được Tinh Hồn, trông không có gì giống như một người chiến thắng được siêu cấp thiên tài Bạch Trường Cầm cả.

“Không có, nhưng như vậy mới càng thêm hấp dẫn.” Phong Lãnh gương mặt trầm xuống, nhìn biểu hiện của hắn lúc này trở nên đáng sợ, không khỏi khiến cho người ta cảm thấy rét run rùng mình.

“Chết tiệt, bản thiếu gia ghét biểu cảm này.” Mạc Ngạo trong bụng mắng một tiếng, sau đó không thèm để ý đến nữa.

Bên dưới Thánh Đường, cả hai người Tinh Hồn và Tề Vân Hạc đều bước lên phía trên Thánh Đài nằm ở trung tâm Thánh Đường.

Tề Vân Hạc âm thầm thả xuống thần thức, theo bản năng mà dò xét đối phương, dù sao Tinh Hồn biểu hiện bên ngoài hoàn toàn khác biệt so với thực lực chân chính, nghe nói tại Tinh Vương Chiến, không ít người bởi vì khinh thị tu vi thấp kém mà ăn trái đắng.

“Ta là Tề Vân Hạc, hân hạnh gặp mặt.” Chỉ thấy Tề Vân Hạc biểu lộ khí độ của bản thân, tuy rằng hắn vì đám thuộc hạ của mình mà xuất hiện khiêu chiến với Tinh Hồn, nhưng vẫn phải giữ khí chất phi phàm của bản thân, trước tiên hướng Tinh Hồn mà giới thiệu.

“Tinh Hồn, xin chỉ giáo.” Đáp lại, Tinh Hồn hai tay ôm quyền, ngữ điệu nhàn nhạt nói.

Trong mắt Tề Vân Hạc lộ vẻ hiếu kỳ, trong lòng máy động, bởi cũng giống như Phong Lãnh, hoàn toàn không nhìn thấu được thực lực của Tinh Hồn nằm ở nơi nào.

Khóe miệng Tề Vân Hạo thoáng qua một vết thần bí, sau đó lại nói: “Tình Hồn, người đầu tiên trọng thương thuộc hạ của ta, sau đó lại hướng ta khiêu chiến, rốt cuộc người có ý gì?”

Đôi chân mày Tình Hồn nhướng lên, bỗng nhiên nhìn về phía đám Vô Chân, chỉ thấy đám bọn chúng lộ ra vẻ uất ức mệt mỏi, thế nhưng sâu trong mắt là nụ cười lạnh, ý muốn nói: chọc chúng ta, hậu quả sẽ rất thê thảm.

Đứng bên ngoài Thánh Đài, nghe Tề Vân Hạo nói, Lục Phong vì Tình Hồn mà tức giận thay, miệng nhổ ra một bãi nước bọt tràn ngập miệt thị. Không phải là do người của người đi kiếm chuyện muốn xin đều người khác sao, như thế nào lại chụp mũ khác trọng thương người của người trước vậy, hoàn toàn không có lý lẽ.

Chẳng phải bởi Thánh Đài có quy tắc, nếu đang ở một nơi khác, Lục Phong đã thẳng miệng chửi mắng Tề Vân Hạo rồi.

Tào Tuyết Dương cũng rất phần nộ, hai bàn tay siết lại, đôi mắt đẹp nhìn Tề Vân Hạo tràn đầy chán ghét.

Ở phương hướng đối diện, Cao Chỉ Tuyên thở dài một tiếng, nguyên nhân bên trong, nàng hẳn cũng đoán được phần nào, chỉ là tính cách của nam nhân trong lòng nàng – Tề Vân Hạo, hẳn quá bao che khuyết điểm cho thuộc hạ của mình.

Chỉ thấy Tình Hồn thu hồi tầm mắt lại, sau đó nói: “Đây là lý do?”

“Người không muốn giải thích hay phản bác lại?”

Hít sâu một nhịp, đôi mắt mở ra, trong đôi mắt bắn ra một huyết mang: “Không cần, bởi nó vô dụng. Lên đi.”

Tề Vân Hạo hừ lạnh một tiếng, người này không khỏi quá lãnh đạm rồi. Chỉ thấy hắn trên tay xuất hiện một khối ngọc giản, vừa bóp nát nó vừa

hồ lớn: “Các vị vui lòng tránh xa Thánh Đài, ta sắp khởi động trận pháp, trong ba nhịp thở, nếu không tránh, trọng thương tự chịu.”

Miệng nói là vậy, thế nhưng dứt lời thì Tề Vân Hạc đã bóp nát khối ngọc giản đó. Chỉ nghe bên dưới lòng đất vang lên tiếng ầm ầm, tựa như âm thanh tiếng động cơ, mặt đất xuất hiện dư chấn kỳ lạ kèm theo áp lực cường đại.

“Chiến Không Đài? Tề Vân Hạc cơ hồ đánh giá rất cao trận đấu này nha.” Mạc Ngạo bỗng nói.

Thông thường khi chiến trên Thánh Đài, đa số chỉ kích hoạt cấm chế xung quanh mà thôi, chỉ có những trận đấu uy lực khủng bố thì mới sử dụng đến loại Chiến Không Đài này.

Chúng nhân biến sắc, ngay giây phút Tề Vân Hạc cầm trong tay ngọc giản cấm chế kia thì bọn họ đã nhao nhao chạy khỏi Thánh Đài trong bán kính một trăm thước rồi.

Chỉ thấy tại vị trí trung tâm, Thánh Đài đột nhiên nhô ra khỏi mặt đất, chậm rãi bay cao lên không trung, mãi đến khoảng hai trăm thước thì dừng lại, phía bên dưới đáy có tám sợi xích khổng lồ đột ngột phóng xuống bám vào tám bước tượng xung quanh giúp Thánh Đài cố định ở vị trí đó, sau đó, bằng mắt thường cũng nhìn thấy được xung quanh Thái Đài xuất hiện cấm chế hình cầu, mục đích là suy giảm dư lực từ trận chiến.

Phía bên trong, không gian bề mặt Thánh Đài cũng tự động mở rộng ra, trống trải và thoáng đãng, thoải mái mà chiến đấu.

“Hy vọng người đủ mạnh như lời người khác nói.” Thần sắc Tề Vân Hạc trở nên nghiêm túc, thân thể thả xuống khí thế cường đại, bất giác gia tốc thân thể một đường thẳng bắn về phía đối diện, mạnh mẽ tung ra một quyền.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 336: Luyện Quyền...

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 336: Luyện quyền...

Ánh kim quang lóe lên bên trong quyền này, tiếng gió rít lên như tiếng hổ tiếu, chỉ thấy khí thể của Tề Vân Hạo đột ngột biến đổi, từ một gã bạch diện thư sinh hóa thành một đầu mãnh hổ ngập tràn lẫm liệt.

Dù chỉ là một quyền nhìn đơn giản, thế nhưng Tề Vân Hạo chính là tiên giả Linh Tiên cảnh, thế nên một quyền cũng đủ khiến không gian mãnh liệt chấn động.

Tinh Hồn dĩ nhiên cũng không đứng yên bất động, đem Hư Không Chiến Thể vận chuyển gia trì lên Trấn Ngục Huyền Thể, khiến lực lượng thân thể đạt đến đỉnh phong, nguyên lực chạy khắp kinh mạch truyền về cánh tay phải của hắn, phía vai phải ầm ầm thoáng qua ảo ảnh mãnh long, theo một quyền phóng thích ra.

Hai quyền mạnh mẽ chạm nhau, phản phát như hai khối vãn thạch va chạm, tiếng chấn động rền vang, không gian hư huyền thiếu điều muốn sụp đổ xuống vậy.

Chỉ thấy Tinh Hồn sau một quyền thì bị bật ngược về phía sau hơn trăm thước mới ổn định lại, tuy nhiên vẫn hoàn hảo vô khuyết, không có

chút tổn thương nào.

Còn Tề Vân Hạo thì thân thể có chút khựng lại, nội tâm ngạc nhiên, lực lượng thân thể của Tinh Hồn so với những gì hắn tưởng tượng thì cường hãn hơn rất nhiều, vừa rồi hắn cảm giác như mình vừa mới đắm vào một khối vụn năm huyền thiết vậy.

Hắn cũng chỉ bị khựng lại một nhịp thở mà thôi, mặc dù ngạc nhiên, nhưng thân thể lại tiếp tục huy động, khí thể nở rộ ra, ánh kim quang toàn thân lóe lên, xung quanh không gian rung chuyển dữ dội, phong bạo gào ghét, đột nhiên Tề Vân Hạo chớp mắt lảng không trên trời, hai tay kết thành ấn pháp, tiên lực luân chuyển, hướng về phía Tinh Hồn đang đứng mà phát ra công kích cuồng bạo.

“Phần Hỏa Ấn.”

Giữa không trung một cái pháp ấn hỏa diễm giáng lâm, phản phát như mặt trời rơi xuống vậy, xung quanh không gian biến dạng, sóng nhiệt khó chịu bài lãng càng quét khắp nơi.

Hỏa ấn tràn ngập khí tức nguy hiểm, uy thế không thể xem thường, chớp mắt đã xuất hiện trước mặt Tinh Hồn.

Hắn gương mặt bất biến, đối diện với Phần Hỏa Ấn nóng bức, hãn thái độ thản nhiên, không thèm tránh né, nguyên lực luân chuyển truyền về phía cánh tay phải, ảo ảnh mãnh long lại xuất hiện, một lần nữa đánh ra một quyền.

“Nộ Long Tí.”

Uy lực rõ ràng so với ban nãy mạnh hơn một chút, hướng về phía Phần Hỏa Ấn như muốn dập tắt nó, thế nhưng khi chạm vào Phần Hỏa Ấn thì biến mất không chút tông tích, ngoại trừ khiến cho sức nóng của ngọn lửa giảm đi phần nào thì không còn tạo ra ảnh hưởng nào khác.

Ngọn lửa nóng bức bao phủ xung quanh, trên Chiến Không Đài bóng dáng Tinh Hồn mất tăm bên trong biển lửa.

“Tinh Vương quán quân, chẳng lẽ chỉ có như vậy?”

Dễ dàng bại trận chỉ sau hai chiêu ngăn ngừa, thậm chí còn trôi qua chưa đến ba nhịp thở, vậy mà đã thất bại rồi? Trong tưởng tượng của bọn họ, mặc dù so sánh thì quả là Tinh Hồn có hơi thua kém so với Tề Vân Hạo, nhưng mà cuộc chiến này nhất định sẽ rất hấp dẫn, thế nhưng trước mắt lại...

“Hắn có thật là người đứng đầu Tinh Vương Chiến, đánh bại siêu cấp yêu nghiệt Bạch Trường Cầm hay không?”

“Chết tiệt, đang lừa người khác à?”

“Làm hao phí thời gian tu luyện của ta, biết vậy đã không đến đây?”

“.....”

Lục Phong và Tào Tuyết Dương ngậy ra, ngày hôm nay Tinh Hồn hẳn bị làm sao vậy? Tề Vân Hạo chỉ hơi dụng lực một chút mà bại trận, không hề thấy uy phong lúc giao chiến với Bạch Trường Cầm đâu hết cả.

Đám Vô Chân cũng ngạc nhiên, nhưng nhiều hơn là vui mừng, tốt nhất là cầu mong kẻ đã trọng thương mình biến thành tro bụi.

Đứng trên không trung, Mạc Ngạo và Phong Lãnh mục nhãn nhìn vào Chiến Không Đài, biểu cảm cũng lộ ra vẻ ngoài ý muốn. Vốn dĩ cả hai đều đánh giá Tinh Hồn rất cao, nhưng lí nào lại bị Tề Vân Hạo kết thúc đơn giản? Không hợp lí chút nào nha?

Nhìn thái độ của bọn họ, Tiểu Ứng Long miệng cười khẩy, trong bụng nó suy nghĩ, tiểu sát tinh kia thất bại đơn giản như vậy thì hẳn đã không

phải là hãn rồi.

Bên trong Chiến Không Đài, thần sắc Tề Vân Hạo nhướng lên, hãn hoàn toàn không cảm nhận được khí tức của Tinh Hồn đâu cả.

Không lẽ Tinh Hồn đã chết rồi? Không thể nào, bản năng cho hãn biết, Tinh Hồn là một đối thủ rất mạnh, sẽ không dễ dàng mà chết như vậy được. Lập tức hãn thả xuống thần thức, trong giây lát kiểm tra khắp nơi.

Đột nhiên, ánh mắt của hãn co rút, trực giác mách bảo cho hãn biết, bản thân đang rơi vào nguy hiểm.

Theo bản năng, Tề Vân Hạo cấp tốc lùi lại tránh về phía sau, ngay thời điểm hãn tránh người thì một đạo long ảnh hướng lên không trung, suýt chút nữa đã chạm vào người hãn rồi.

Nhìn ảo ảnh mãnh long bay vào hư vô nổ vang rồi tan biến, Tề Vân Hạo nhìn xuống một góc thanh bào, nơi đó đã bị xé rách một mảnh nhỏ, cúi cuối nhìn xuống phía ngọn lửa vẫn đang bốc cháy kia, chỉ thấy bên trong hiện ra một bóng người, dĩ nhiên chính là Tinh Hồn.

Phần Hỏa Ấn, một trong số những tiên vũ kỹ tại tầng thứ năm được hãn tu luyện, uy lực chạm vào đại thành cảnh giới, tuy nói uy lực của Phần Hỏa Ấn không có khả năng uy hiếp đến tính mạng của Linh Tiên cảnh tiên giả, nhưng tạo thành vết thương thì không phải là không thể.

Thế nhưng mà nhìn Tinh Hồn đang hiên ngang đứng trên Thánh Không Đài kia, ngay cả một góc hắc y cũng không bị cháy xém, hoàn hảo vô khuyết, không có nửa điểm tổn thương trong khi hãn hứng trọn tiên kỹ Phần Hỏa Ấn này.

Trong lúc Tề Vân Hạo ngạc nhiên thì Tinh Hồn nhún chân bay lên bầu trời, phía đằng sau lưng phóng ra một đôi hắc điểm chi vũ, đem tốc độ của

Tinh Hồn gia tăng lên gấp hai lần, lại một lần nữa sử dụng Nộ Long Tí tấn công Tề Vân Hạt.

“Hỏa Lưu Tinh.”

Hừ lạnh một tiếng, tiên lực vận chuyển, Tề Vân Hạt một quyền như lưu tinh, từ trên trời phóng xuống, tay siết lại thành quyền, nhìn quyền này của hắn bỗng nhiên bốc cháy lên một ngọn lửa nóng rát, so với Phần Hỏa Ấn cơ hồ sức nóng còn mãnh liệt hơn.

Ầm, sóng nhiệt bài lãng khắp nơi, không gian như bị thiêu đốt, cũng may là có cấm chế thủ hộ xung quanh, bằng không chỉ sợ người bên dưới đã chịu ảnh hưởng bởi sóng nhiệt nóng bức này rồi.

Hai bóng người đồng loạt bạo lui, rồi một lần nữa lao vào nhau, bởi vì tốc độ của cả hai rất nhanh, một đen một đỏ xuất hiện khắp mọi góc Chiến Không Đài, dù là mặt đất hay không trung đều không ngoại lệ.

“Hắn... sao chỉ sử dụng mỗi tiên kỹ Nộ Long Tí vậy?” Mạc Ngạo đôi chân mày mỏng chau lại, cả hai người kia đại chiến đã được một đoạn thời gian, Tề Vân Hạt tạm thời không bàn đến, nhưng còn Tinh Hồn, hắn thủy chung chỉ sử dụng đúng một loại tiên kỹ mà thôi.

Ban đầu, uy lực của Nộ Long Tí rất kém, giống như mới được sơ luyện vậy, không những lực lượng không đủ mà còn lộ ra rất nhiều sơ hở nữa, nếu không phải Tinh Hồn thân pháp ma mị, gặp người khác chỉ sợ chết không biết bao nhiêu lần.

Sử dụng đúng một loại chiến kỹ chỉ có hai trường hợp, thứ nhất là người đó chỉ biết đúng cái chiến kỹ đó, còn trường hợp thứ hai, đó chính là đang mượn người khác để...

“Hắn đang luyện tập Nộ Long Tí.” Nhìn vào tình huống phía trước, Phong Lãnh lập tức đoán ra được ý đồ của Tinh Hồn.

Hắn có nghe qua một ít về Tinh Hồn, nghe nói hắn có thiên phú sao chép lại chiến kỹ của người khác, phàm vũ kỹ hay tiên vũ kỹ đều không ngoại lệ, mặc dù không phát huy ra hoàn toàn uy lực, dù vậy cũng có thể khẳng định, Tinh Hồn hắn không phải loại người chỉ biết đúng một chiêu Nộ Long Tí này.

Mà cho dù là loại người biết đúng một loại chiến kỹ đi chăng nữa thì uy lực chút ít là đại thành cảnh giới, hoặc luyện đến lư hỏa thuần thanh chứ không phải giống như Tinh Hồn tình huống giống như hiện tại.

“Chết tiệt thật, hắn thật xem đây là luận bàn à?” Mạc Ngạo khẽ mắng một tiếng, nhưng càng nhiều hơn là hứng thú, hắn muốn xem xem Tề Vân Hạc sẽ phản ứng như thế nào đây.

Người ngoài nhận ra được thì dĩ nhiên Tề Vân Hạc cũng nhận ra được, một chương ép lui Tinh Hồn, nhìn thái độ của Tề Vân Hạc lúc này trở nên khó chịu, còn đâu khí chất ngọc thụ lâm phong như trước đây.

“Người dám coi thường ta?” Đôi mắt lạnh lùng nhìn Tinh Hồn, thanh âm trầm xuống, nói ra từng chữ.

“Chẳng phải ngươi muốn tìm ta luận bàn?” Tinh Hồn đáp lại.

Nghe câu trả lời, Tề Vân Hạc càng thêm tức giận. Vốn dĩ vì dám thuộ hạ mà ra mặt, chỉ mượn hai chữ luận bàn để giáo huấn Tinh Hồn, nhưng không ngờ, Tinh Hồn vậy mà xem thật, từ đầu chí cuối coi hắn như đối tượng để luyện chiêu, làm sao không phẫn nộ đây?

“Ngươi muốn luyện chiêu, ta liền toàn thành cho ngươi.” Bỗng nhiên Tề Vân Hạc gầm lên một tiếng lớn, bỗng nhiên thân thể hắn ánh kim quang nở rộ, thiên địa biến chuyển, cuồng phong nổi lên, khí tức đáng sợ giáng xuống Chiến Không Đài.

“Khai linh tiên thuật – Hỏa Ngục Chiến Hổ.”

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 337: Nhục Thân Quá Cường...

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 337: Nhục thân quá cường...

Trong không gian vang lên tiếng hồ tiếu, nhiệt độ bất giác trở nên nóng bỏng kinh khủng, phía sau lưng Tề Vân Hạc xuất hiện một đầu mãnh hổ khổng lồ cao khoảng chừng ba thước màu đỏ với những hoa văn hình ngọn lửa rất đẹp mắt, hai bên vai của đầu mãnh hổ này có hai ngọn lửa màu đen tuyền không ngừng bốc cháy, trên lưng là một đôi cánh thịt giống như cái dơi giúp nó bay lơ lửng trên không trung, một tiếng gầm lớn vang ra từ miệng khiến cho một mảnh không gian mãnh liệt rung chuyển.

Tề Vân Hạc lĩnh ngộ ngũ hành pháp tắc – hỏa pháp tắc, thức tỉnh Hỏa Ngục Chiến Hổ, uy lực mạnh mẽ gần như quét ngang toàn bộ thế hệ cùng thời tại Địa Ngục giáo, một bước trở thành đệ tử cấp bậc thân truyền địa vị cao cường.

Tại thần hải, tiên lực màu vàng không ngừng lưu động luân chuyển, ánh kim quang nhàn nhạt bao phủ xung quanh Tề Vân Hạc, giúp hắn duy trì trạng thái chiến đấu của Hỏa Ngục Chiến Hổ.

“Tiên thuật – Hỏa Ngục Cầu.”

Chỉ thấy Tề Vân Hạo song thủ kết lại thành ấn, đem tinh thần lực thông linh với Hỏa Ngục Chiến Hồ, chỉ nghe Hỏa Ngục Chiến Hồ gầm lên một tiếng oanh động, cái miệng khổng lồ há lớn ra, trong giây lát một quả cầu lửa màu đen đáng sợ xuất hiện, chớp mắt bắn thẳng về phía Tinh Hồn, mà quả cầu lửa này không chỉ có một, bị Hỏa Ngục Chiến Hồ không ngừng tế luyện mà công kích.

Sức nóng mãnh liệt của ngọn lửa này, e rằng ngay cả pháp khí phòng ngự thượng phẩm pháp khí cũng bị nung chảy hủy diệt, hạ phẩm linh khí cũng vì nó mà tổn thất nghiêm trọng.

Biểu hiện của Tề Vân Hạo, sợ rằng đã trở nên nghiêm túc rồi.

Tinh Hồn thần sắc nghiêm túc lên đôi chút, tiên giả Linh Tiên cảnh mạnh mẽ nhất là thời điểm sử dụng khai linh tiên thuật, tuy rằng thời gian duy trì khai linh tiên thuật không dài, nhưng trong thời gian đó thực lực của bọn họ tăng lên gấp hai, gấp ba lần, nguy hiểm vô cùng, chính vì vậy nên Địa Tiên cùng Linh Tiên, cách biệt chỉ một cánh cửa nhỏ, nhưng chênh lệch lại giống như trời và đất.

Bất quá, hẳn không phải là chưa từng đối đầu với tiên giả Linh Tiên cảnh.

Sau lưng chín không gian động thiên lóe lên, trong không gian động thiên thứ hai, Không Gian Tiên Phù rung lên, lực lượng không gian chỉ trong chớp mắt phụ thể lên người Tinh Hồn, nguyên lực luân chuyển toàn thân, một bước hướng về phía trước, một quyền mạnh mẽ vung ra, quyền kinh chột huyền hóa thành ảo ảnh mãnh long rất chân thật, mãnh long hung tợn gào thét, đôi cánh giang rộng xông thẳng về phía trước, hết thấy thối bay từng viên hỏa cầu, dĩ nhiên mỗi lần chạm vào hỏa cầu thì uy lực của mãnh long lại bị tiêu thất.

Tinh Hồn bước chân lui về phía sau cực nhanh, ngay một giây sau đó, tại vị trí của hắn đứng những tiếng nổ vang lên liên tục như tiếng pháo hoa, khói bụi mang theo mùi khét bốc lên làm cho không gian có chút mờ ảo che khuất tầm nhìn.

Lăng không trên trời, Tề Vân Hạo hừ lạnh một tiếng khi nhìn thấy ảo ảnh mãnh long tiến đến gần mình, bỗng nhiên hắn hét lớn: “Diệt cho ta.”

“Tiên thuật - Chiến Hồ Tiểu.”

Phía đằng sau lưng, Hỏa Ngục Chiến Hồ cái đầu lớn cúi nhìn xuống, trong hai mắt lóe lên hung quang ngập trời, cái miệng lớn lại mở ra, chỉ thấy bên trong hòng một tia sáng chợt lóe, ầm một tiếng, một dòng năng lượng màu đỏ bắn ra, mạnh mẽ đến mức khi chạm vào thân thể mãnh long thì ngay lập tức mãnh long triệt để hủy diệt, chỉ thấy dòng năng lượng hủy diệt này phóng thẳng xuống đất, bằng là một địa phương khác e rằng đã bị thối xuyên thủng.

“Diệt.”

Hai tay kết ấn, Tề Vân Hạo con người co rút, hướng thẳng về phía bóng ảnh bên trong làn khói mờ, thông linh với Hỏa Ngục Chiến Hồ, cái đầu của Hỏa Ngục Chiến Hồ khẽ di chuyển, theo đó dòng năng lượng hủy diệt cũng di chuyển theo, mặt đất bị cày quét tạo thành một cái khe rãnh nhỏ với ngọn lửa cháy xém vẫn còn chưa tắt ngúm, đem dòng năng lượng quét thẳng vào bên trong làn khói kia.

Cuồng phong từ dòng năng lượng hủy diệt cày quét làm cho sương khói tự động tách ra làm đôi, hiện ra bóng dáng của Tinh Hồn ở bên trong.

Chỉ thấy Tinh Hồn thân thể nở rộ một đóa huyết liên hoa bắt mắt, ánh huyết quang sáng chói, phía trên đỉnh đầu một thanh huyết đao đang dựng đứng, phản phát hơi thở cổ lão tang thương, như đã trải qua tuế nguyệt vạn năm.

“Phá Hồng Trần.”

Sử dụng Liên Hoa Quyết, Tinh Hồn ngưng tụ thành Phá Hồng Trần, uy lực so với những lần hấn sử dụng tại Tinh Vương Chiến cơ hồ đã mạnh mẽ hơn, chỉ thấy Hồng Trần Dao cổ lão từ trên cao chém xuống, đồng thời lưỡi đao không ngừng kéo dài ra, trong hai nhịp thở đã chạm đến đỉnh đầu của Hỏa Ngục Chiến Hổ.

Một tiếng nổ vang chấn động khung trời, cuồng phong loạn lạc quét phá khắp tứ phương bát hướng.

Phía trên cao, Tề Vân Hạo rơi thẳng xuống đất, nhìn hai tay áo đã bị rách nát, làn da trắng ngọc nhiều chỗ bung ra những vết máu, trong mắt hấn lộ vẻ khiếp hãi, vừa rồi nếu không phản ứng kịp, e là đã bị trảm làm đôi rồi.

Tiên lực luân chuyển, thân thể lộn lại một vòng đẹp mắt, nhẹ nhàng đáp xuống đất, ở hai bên cánh tay, những vết thương được tiên lực trị thương, chậm rãi khép lại, kia đều là những vết thương ngoài da, đối với Tề Vân Hạo không hề tạo thành nguy hiểm gì cả.

Nhưng thần sắc của hấn đặc biệt ngưng trọng, hướng nhìn lên phía trước, chỉ thấy ở phía đằng xa, Tinh Hồn hai cánh tay đan chéo trước người, hắc y đã bị tia sáng kia hủy diệt thành tro bụi, chỉ là, ngoại trừ chiếc áo bị tan biến thì Tinh Hồn một sợi tóc cũng không bị tổn thương.

Đứng bên ngoài, Mạc Ngạo nuốt vào một ngụm nước bọt.

“Thằng cha này dám lấy thân ra đỡ, vậy mà một sợi lông cũng không hư hao, hấn có còn là người không vậy?” Không nhìn được, Mạc Ngạo miệng chửi một tiếng.

Phong Lãnh cũng không ngoại lệ, thái độ lạnh lùng sắc bén đã bị sự kinh ngạc, thậm chí là kinh hãi thay thế.

Tia sáng hủy diệt của Địa Ngục Chiến Hồ sức tàn phá rất ghê gớm, tại Địa Ngục giáo thiên tài cùng cấp bậc cũng không dám lấy thân mà đỡ, vậy mà Tinh Hồn dám sử dụng nhục thân mà chống cự, quá khủng khiếp rồi.

Đến cả hai gã Mạc Ngạo và Phong Lãnh còn cảm thấy kinh khủng đến như vậy, đám người bên dưới khiếp sợ khỏi phải nói.

Lục Phong cơ mặt co giật vài cái, miệng nở nụ cười khó coi. “Chết tiệt, có để người khác sống không?”

Tào Tuyết Dương lấy tay che miệng, biểu cảm tràn đầy vẻ không thể tin nổi, trong mắt nàng, thực lực của Tinh Hồn ngày càng nhìn không thấu.

Đám Vô Chân thì trực tiếp tái xanh mặt mày, mồ hôi lạnh túa ra trên trán và sau lưng, cảm giác như xung quanh là địa ngục hàn băng vậy. Nhớ lại lúc trước cả đám chục người bọn hắn tìm Tinh Hồn xin đều và khiêu khích, cảm giác giống như bản thân vừa mới bước qua Quỷ Môn Quan.

Cũng may đây là Địa Ngục giáo, chứ nếu là một địa phương khác, bọn hắn chỉ đã sớm xanh cỏ.

Năng lượng hủy diệt cuồng bạo như vậy mà hắn còn dám lấy nhục thân ra đỡ, không tổn hao một sợi lông sợi tóc nào, nhục thân của một gã Phù Tiên cảnh có khả năng cường đến vậy?

Phía trên tầng mây, nơi mà thần thức của mấy gã thân truyền đệ tử như Mạc Ngạo hay Phong Lãnh cũng không chạm đến được có vài bóng người lấp ló ẩn hiện.

Kỳ thực trận chiến này, không chỉ hấp dẫn sự chú ý của mấy tên thân truyền đệ tử, mà cả những vị trưởng bối địa vị siêu việt cũng xuất hiện, chỉ là bọn họ chỉ âm thầm theo dõi, không hề lộ diện mà thôi.

Đứng chính giữa, Chu Thiên Tử gương mặt tuy không lộ ra bao nhiêu cảm xúc, nhưng khoảng khắc hẳn ta chứng kiến Tinh Hồn sử dụng nhục thân ra đỡ tiên thuật của Tề Vân Hạo thì trong mắt đã thoáng qua một tia kinh biến.

Đứng ở hai bên, Huyết Luân hộ pháp, Lãnh Nguyệt hộ pháp, Chiến Lang hộ pháp, Nam Độc hộ pháp cùng một vài vị thái thượng trưởng lão địa vị cực cao, biểu cảm cũng tràn ngập khó tin.

“Thật mạnh, chương giáo ánh mắt tinh minh, ban cho hẳn lệnh bài màu đỏ quả nhiên chính xác.” Một vị thái thượng trưởng lão quay mặt nhìn về phía Chu Thiên Tử, không giấu được sự bội phục mà thốt lên một câu.

Có người cũng gật đầu đồng ý, vốn dĩ nhiều người cho rằng Chu Thiên Tử thiên vị Tinh Hồn, hẳn mặc dù tại Tinh Vương Chiến biểu hiện thực lực cực mạnh, đem thiên tài cùng giai toàn bộ quét ngang, thế nhưng chung quy tu vi vẫn rất thấp, cùng với ngưng tụ tiên phù phẩm chất kém cỏi, không xứng đáng với lệnh bài màu đỏ chút nào, cùng lắm chỉ ban cho hẳn lệnh bài màu vàng mà thôi.

Nhưng sự thật trước mắt đã chứng minh, suy nghĩ của bọn họ đã sai lầm, thực lực của Tinh Hồn quả nhiên quá khủng bố, hoàn toàn xứng đáng với thân phận thân truyền đệ tử.

“Hẳn làm sao mà luyện ra được nhục thân cường đại bậc này, cơ hồ so với hậu thiên hoang thú cấp ba chí tôn, à không, ngay cả tiên thiên hoang thú cấp một cũng không thua kém.”

“Trời sinh nhục thân cường đại cũng không bì kịp so với gã đệ tử này. Thánh giáo lại xuất hiện thêm một gã siêu cấp yêu nghiệt, ha ha ha...”

“.....”

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 338: Thiên Mộng Nữ

Rất nhiều vị trưởng lão vì Tinh Hồn thực lực cường đại mà cảm thán, đồng thời cũng có không ít kẻ mang ác tâm, vì biểu hiện của Tinh Hồn mà chán ghét.

“Chỉ tiếc, tương lai của hãn có hạn, e rằng trước mắt đã là cực hạn, nếu may mắn thì có thể sẽ mạnh hơn một chút, và cũng chỉ ở mức đó mà thôi.” Nam Độc hộ pháp thanh âm khàn khàn vang lên.

Lời của Nam Độc hộ pháp chính là muốn ám chỉ tiên phù của Tinh Hồn, tiên phù một thước, quả thực tương lai bị bó hẹp, khó mà biến mạnh được, cơ hồ chỉ khi gặp đại cơ duyên mà thôi.

“Tương lai mờ mịt, há có thể tiên liệu trước được?” Huyết Luân hộ pháp lạnh giọng đáp lại, chỉ thấy Nam Độc hộ pháp khóe miệng cong lên một vệt âm tà, như muốn nói gì đó, bất quá cuối cùng lại thôi.

Trở lại Chiến Không Đài, chỉ thấy Tề Vân Hạo chậm rãi đứng dậy, tiên lực vận chuyển một lần nữa triệu hồi ra Hỏa Ngục Chiến Hổ, gương mặt ngấn lên nhìn Tinh Hồn nói: “Nếu người đỡ được chiêu này, ta liền nhận thua.”

Vừa nói, chỉ thấy khí lực trên thân thể Tề Vân Hạo càng lúc càng cuồng bạo, thanh bào bông bông, mái tóc đen dựng ngược lên trên, xung

quanh người hắn như đang bốc cháy lên một ngọn lửa dữ dội, nhiệt độ trong không gian càng lúc càng tăng nhanh, nóng bức vô cùng, tựa hồ muốn đem mảnh không gian nơi đây nung chảy.

“Tiên thuật - Hỏa Ngục Tụ Hồn Quang.”

Hai bàn tay liên tục kết thành những pháp ấn đánh vào không gian, tiên lực từ tiên phù điên cuồng xông ra bên ngoài, toàn bộ tiên lực đều chảy vào Hỏa Ngục Chiến Hồ ở sau lưng.

Hỏa Ngục Chiến Hồ hai cánh giang rộng, cái đầu khổng lồ hung tợn hướng nhìn về phía Tinh Hồn, miệng há ra, hư không xung quanh thiên địa nguyên khí tốc độ cực nhanh hội tụ về phía Hỏa Ngục Chiến Hồ, vàng sáng màu đen đỏ trộn lẫn với nhau, rồi cuộc bắn ra một luồng hào quang sống động mà cuồng bạo, trên đường đi một mảnh hủy diệt hướng về phía Tinh Hồn.

Hỏa Ngục Tụ Hồn Quang, tiên thuật thứ ba mà Tề Vân Hạo lĩnh hội sáng tạo ra, cũng là tiên thuật uy lực mạnh mẽ nhất của hắn, chỉ sử dụng được duy nhất một lần, coi như vắt kiệt hết cả tiên lực của hắn.

Cảm giác được nguy hiểm đến gần, tốc độ khủng bố, muốn né cũng không né được.

Hít sâu một nhịp rồi thở ra, trong đôi mắt bắn ra một tia huyết mang, gương mặt chợt trở nên ngưng trọng, một cơn hắc phong nổi lên, cùng với huyền quang chợt lóe, trên tay Tinh Hồn chợt xuất hiện một thanh kiếm màu đen tuyền, hình dạng phổ thông không có nhiều điểm đặc biệt, thế nhưng không hiểu sao lại mang đến cho người ta cảm giác áp bức lạ kỳ.

Thanh kiếm đó, dĩ nhiên chính là cổ kiếm Đồ Lục, hình dạng hiện tại dĩ nhiên không phải hình dáng nguyên thủy, hình dáng nguyên thủy của Đồ Lục rất nổi bật, chỉ sợ khiến cho nhiều người mang ý đồ xấu, vì vậy Tinh Hồn mới phải thay đổi hình dạng thông qua khả năng thôn kiếm của nó, tuy

khiến cho uy lực của Đồ Lục giảm đi ba thành, bốn thành, nhưng chung quy như vậy vẫn an toàn hơn.

Không thể giải phóng mười thành uy lực của Đồ Lục, nhưng sáu thành vẫn là quá thừa thải để chiến thắng trận luận bàn này.

Kiểm ý đệ tứ tăng phóng thích, chỉ thấy Tinh Hồn tay nâng cổ kiếm, không gian chợt vang lên âm thanh phá toái, kiếm ý toàn bộ gia trì vào thân kiếm.

Trong đôi huyết nhãn mờ ảo hiện lên bóng ảnh một thanh cổ kiếm màu đen, chính là kiếm tâm thông minh. Tiên thuật cũng là thuật pháp, cũng bị kiếm tâm thông minh nhìn thấu được, nhất kiếm phá vạn pháp, chỉ cần hẩn đủ thực lực, cho dù là thần thông của đại tiên cũng bị phá vỡ.

Sử dụng kiếm tâm thông minh, dễ dàng nhìn ra được sơ hở của tiên thuật Hỏa Ngục Tụ Hồn Quang.

Chỉ thấy khí thế của Tinh Hồn nở rộ, sau lưng chín không gian động thiên lóe sáng, đem nguyên lực rót vào trong thân thể, kiếm thế đồng thời cũng mạnh mẽ biến lớn.

“Trảm Tam Kiếm – Kiếm Trảm Tinh Thần.”

Một kiếm xuất hiện, thiên địa oanh động biến sắc, phản phát như giữa thiên địa này chỉ còn tồn tại duy nhất một đạo kiếm quang trảm diệt thương khung tinh thần vậy.

Kiểm quang đem sóng năng lượng cuồng bạo hủy diệt không chút thương tiếc, mà chưa dừng lại tại đó, kiếm quang thậm chí còn xuất hiện đến trước mặt của Tề Vân Hạo.

Lâm vào tình thế nguy hiểm, Tề Vân Hạo không ngờ được rằng tiên thuật mạnh mẽ nhất của mình đơn giản bị hủy diệt như vậy, thậm chí còn

tồn tại dư lực công kích đủ khiến hần cảm thấy tính mạng bị uy hiếp.

Muốn tránh né, nhưng đáng tiếc khi sử dụng tiên thuật thứ ba, sức lực của hần đã bị rút hết toàn bộ, vô pháp tránh né.

Kiểm quang đến trước mặt, chỉ thấy Tề Vân Hạc đại biến, chưa bao giờ hần cảm thấy tử vong gần với mình đến như vậy. Nhưng đúng lúc đó, chẳng biết từ đâu xuất hiện một đạo xích ảnh tuyệt đẹp, bàn tay ngọc nhẹ nhàng nâng lên, cổ tay khẽ hất qua một cái, kiếm quang nguy hiểm là vậy, không ngờ lại bị đánh chuyển sang một hướng khác, rơi vào hư không tạo thành một tiếng oanh tạc lớn.

Nhìn thấy xích ảnh kia, toàn bộ chúng nhân, ngay cả Phong Lãnh, Mạc Ngạo hay Tề Vân Hạc đều biến sắc.

“Tham kiến Thiên Mộng Nữ sư tỷ.”

Ngay một giây chúng nhân ngây ra, ngay lập tức tất cả đồng thời hướng về phía xích ảnh tuyệt trần lãnh ngạo kia ôm quyền cúi đầu và hô lớn.

Tinh Hồn đáp xuống mặt đất, kiếm ý không hề thu hồi lại, đứng thẳng người hiên ngang trên Chiến Không Đài, đôi mắt nhìn thẳng về phía xích ảnh tuyệt luân kia.

Chỉ thấy nơi đó, phía trước mặt Tề Vân Hạc là một nữ nhân diễm lệ vô song, giống như cửu thiên huyền nữ giáng trần, trên người mặc một bộ hồng y, tựa như một đóa hoa lửa đang nở rộ, tuy nhiên vẫn không thể che lấp được vóc dáng tuyệt trần, băng thanh ngọc khiết với những đường cong mê người, lưng quần yêu đài vô tình tôn lên khí chất hoàn mỹ của nàng. Toàn thân nữ tử hồng y này phát ra yêu mị chi khí, đồng thời xen lẫn cả ngạo thị chi khí, tràn đầy khí phách, dù làm cho người ta huyết mạch căng phồng, nhịp tim khó bình ổn, nhưng tuyệt đối không dám khinh nhờn.

Cô gái này được gọi là Thiên Mộng Nữ, nữ nhi của Chu Thiên Tử và Hồng Sam tiên tử, cùng với Ma Luân, nàng chính là người được Kim Lan Quốc phát xuống thiếp mời danh dự tham gia Kim Lan Bảng mười năm sau.

“Người chính là người vấn đỉnh Tinh Vương, trên Tinh Vương Chiến đánh bại Bạch Trường Cầm?” Từ đôi môi mỏng hồng hào phát ra một thứ âm thanh dễ nghe, Thiên Mộng Nữ đôi mắt phượng hướng nhìn Tinh Hồn hỏi một câu.

“Chính là ta.” Tinh Hồn đáp lại, đồng thời âm thầm hướng đối phương dò xét.

Từ Thiên Mộng Nữ, Tinh Hồn cảm giác được khí tức mạnh mẽ nguy hiểm, nhìn căn cốt của nàng hẳn là không lớn, thế nhưng thực lực khiến cho hẳn có cảm giác thâm sâu vô cùng, cứ như đứng trước mặt hẳn không phải là một cô gái tuyệt trần như tiên nữ trên trời hiện xuống, mà là một đầu mãnh sư hung tàn vậy.

“Ta từ nhìn thấy Bạch Trường Cầm, hẳn cầm đạo vô song, cho dù là Tề Vân Hạo, Phong Lãnh hay Mạc Ngạo e rằng cũng không phải đối thủ của hẳn, người làm sao đánh bại được hẳn?” Thiên Mộng Nữ lại hỏi.

“Nó có quan trọng không?” Tinh Hồn lãnh đạm đáp.

Đám người bên dưới hít sâu vào một ngụm khí lạnh, trong lòng vì Tinh Hồn mà cầu nguyện giùm.

Thiên Mộng Nữ, mặc dù xinh đẹp tuyệt trần, thế nhưng hung danh của nàng tại Địa Ngục giáo vô cùng hiển hách nha, ngang ngược bá khí, dù là các vị trưởng bối trong Địa Ngục giáo nhìn thấy nàng cũng tìm một lối khác mà đi.

Trước giờ chưa từng có người nào dám nói chuyện với Thiên Mộng Nữ như vậy, mà cho dù có thì số phận của tên đó chắc chắn sẽ rất thảm liệt.

“Không trả lời? Vậy ta liền khiến ngươi phải quỳ xuống trả lời!”

Vừa nói, bàn tay của nàng vừa nắm lấy lưng áo của Tề Vân Hạo đem ném ra khỏi Chiến Không Đài một cách rất dứt khoát, sau đó lại nhìn về phía Tinh Hồn mà nở rộ khí lực hung hãn.

Trong giây lát, một đạo xích ảnh hiện đến trước mặt Tinh Hồn, tốc độ nhanh đến nỗi ngay cả Tinh Hồn cũng không kịp nhận thức, đến lúc phát giác thì một đám đã hiện lên trước mặt rồi.

Nhanh chóng phản ứng bằng cách đưa tay trái lên đỡ, một tiếng chấn động vang lên, nghe như âm thanh tiếng sấm nổ, chỉ thấy Tinh Hồn thân thể ngã về phía sau mấy trăm thước, phải lập tức lấy Đồ Lục cầm xuống đất, trên đường đi những tia hoa lửa bắn ra đẹp mắt, mãi vài nhịp thở sau thì mới ổn định lại thân thể.

Nhìn trên cánh tay trái của hắn lúc này có khói trắng mờ mờ bốc lên, xương thịt truyền đến một cơn đau nhói, sau đó lại nhìn về phía Thiên Mộng Nữ, thần sắc trở nên ngưng trọng.

Nhục thân của hắn đang tồn tại lực lượng đỉnh phong nhất, khi trước lấy nhục thân ra đỡ tiên thuật thứ hai của Tề Vân Hạo mà không chút cảm giác, vậy mà một quyền của Thiên Mộng Nữ khiến hắn cảm thấy đau, cô gái này, e rằng trời sinh thân lực cực kỳ khủng khiếp.

Mà Thiên Mộng Nữ cũng lộ ra một tia ngoài ý muốn, một quyền vừa rồi nhìn như đơn giản, nhưng đủ để đánh vỡ một tòa núi nhỏ, vậy mà chỉ đẩy lùi được đối phương.

“Nhục thân rất mạnh, ngoại trừ Ma Luân, ngươi là người thứ hai trong Thánh giáo đỡ được một quyền của ta mà không bị thương, rất tốt.” Thiên

Mộng Nữ thu hồi lại quyền của mình, miệng khen ngợi một câu, thế nhưng khen ngợi là vậy, trên người chiến ý của nàng không thể thu hồi lại, ngược lại càng lúc càng nở rộ.

“Đấu một trận với ta.”

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 339: Tiên Nhân Cổ Mộ

Thiên Mộng Nữ, tuy thân là nữ nhi, thế nhưng tính cách lại cực kỳ hiếu chiến, không ít người vì tính cách này của cô ta mà nhiều phen khổ sở.

Tinh Hồn chân mày nhướng lên, lúc trước là Phong Lãnh, bây giờ lại thêm một Thiên Mộng Nữ gì đó nữa, chẳng nghĩ đến bản thân lại bị hai cái yêu nghiệt này nhắm vào, mà nếu là Phong Lãnh thì còn dễ đối phó, còn Thiên Mộng Nữ mang cho hẳn loại cảm giác áp bức, so với Bạch Trường Cầm uy hiếp còn lớn hơn đôi chút.

Chỉ thấy Thiên Mộng Nữ vốn đang thả ra khí thế cường đại làm cho không trung cuồng loạn, nhưng đột nhiên trong đôi mắt phượng thoáng qua một tia ba động, đôi chân mày như liễu hơi chau lại, những tưởng sắp bộc phát chiến đấu thì Thiên Mộng Nữ lại thu hồi khí thế lại.

Thở ra một hơi, sau đó mặt nhìn về phía Tinh Hồn, lại nói tiếp: “Lần này ta bỏ qua, nhưng lần sau không đơn giản vậy đâu.”

Nói xong, Thiên Mộng Nữ bóng dáng yêu kiều xoay người lại, sau lưng phóng thích ra một đôi bạch vũ tuyệt đẹp xông thẳng lên trên cao, một đường thẳng tắp hóa thành một cái bóng mờ nơi chân trời.

Chúng nhân ngậy ra, Thiên Mộng Nữ vì sao lại bỏ đi? Lại còn ném lại câu kia nữa, rốt cuộc là ý gì đây?

Chỉ có Tinh Hồn là hiểu được ẩn ý bên trong, vốn dĩ không phát giác được, nhưng khi quan sát thấy ánh mắt của Thiên Mộng Nữ biến đổi, lại cảm nhận được trong không gian thoáng qua một tia ba động, tuy rất yếu ớt nhưng vẫn bị hắt nhìn ra được, trên tầng trời cao kia nhất định đang có người, còn về những người đó là ai, không cần suy nghĩ cũng biết được.

Sau lưng hắc diễm chi vũ nổ rộ, từ trên cao Tinh Hồn bay đến chỗ mấy tên Lục Phong đang đứng, sau đó nói: “Đi thôi.”

Cục diện trận đấu giữa hắc và Tề Vân Hạo đã phân định rõ ràng, thế nên ở lại đây cũng không có ý nghĩa, chi bằng trở về tu luyện, chuẩn bị thật tốt để đợi ngày cổ mộ Tiên Nhân mở ra.

Đánh bại Tề Vân Hạo, một trong số những thân truyền đệ tử, địa vị rất cao tại Địa Ngục giáo, một trận thành uy, có người nào còn dám nghi ngờ thực lực chân chính của hắc nữa, ai dám đứng trước mặt hắc mà cười nhạo.

Nhìn bóng lưng Tinh Hồn rời đi, Tề Vân Hạo lúc này trên gương mặt nhợt nhạt vẫn tràn đầy khó tin, như không thể chấp nhận được việc bản thân đã thua trận.

“Tề sư huynh...” Mấy tên Vô Chân bước đến, đang định nói gì đó thì giọng nói âm lãnh vang lên: “Cút!”

Người nói chính là Tề Vân Hạo, ngữ điệu hạ thấp xuống, bên trong lãnh lẽo ngập tràn sát cơ, tựa hồ như đang muốn giết người. Nếu không phải vì đám người này, tự nhiên đi trêu chọc Tinh Hồn, hắc đâu thể nào mất mặt như vậy được?

Mấy tên Vô Chân giật mình, không tự chủ bước lùi về phía sau một bước, trong lòng lạnh lẽo, tựa như đang đối diện với tử thần.

“Tề sư huynh.” Lại có tiếng gọi Tề Vân Hạo, lần này là một thanh âm vô cùng êm tai dễ nghe, một cơn gió mang theo hương thơm nhàn nhạt

quyết rũ, cùng với một cái bóng tuyệt đẹp xuất hiện, chính là Cao Chi Tuyền.

Nhìn nàng biểu cảm vẫn không hết lo lắng. Trông thấy nàng, Tề Vân Hạt dần dần bình tâm lại, hít vào một hơi sâu rồi thở ra, sau đó nói: “Các người đi đi, ta muốn yên tĩnh.”

Sát cơ tiêu thất, có lẽ Tề Vân Hạt đã bình tĩnh trở lại, đám Vô Chân như được giải vây, lập tức ôm quyền cung kính rồi nối đuôi nhau chạy mất.

Nhìn bọn hắc chạy như bị ai đó cầm dao đuổi giết, trên gương mặt Tề Vân Hạt lộ ra một tia thất vọng, không phải vì mình có những thuộc hạ sợ chết nhất gan, mà là thất vọng vì chính mình quá kém.

“Chẳng trách Kim Lan sứ giả không chịu mời ta, thì ra là có nguyên nhân cả.”

“Một trận luận bàn mà thôi, đây cũng chưa phải cực hạn của huynh, chẳng phải sao? Đừng suy nghĩ quá nhiều, thời gian này ta sẽ ở bên cạnh huynh.” Vừa nói, Cao Chi Tuyền vừa bước đến gần rồi dựa sát vào người hắc, lộ ra yêu thương quan tâm, nhìn nàng như vậy, trong lòng Tề Vân Hạt cảm thấy ấm áp vô cùng, nhưng càng nhiều hơn là quyết tâm, nhất định phải trở nên mạnh mẽ, ngày hôm nay chính là một phen giáo huấn, núi cao còn có núi cao hơn, sau này không được phép tự phụ.

Vừa lúc đó từ phía không trung xuất hiện một đạo kim quang, Tề Vân Hạt cánh tay khẽ động chụp lấy, phát hiện bên trong đó là một tờ giấy bắn ra mấy chữ màu vàng trong giây lát dung nhập vào thần thức của hắc: “Thắng bại là chuyện thường của binh gia, không cần bận tâm. Ta không muốn nhìn thấy bản thân có một đệ tử yếu đuối.”

“Là sư tôn? Sư tôn theo dõi ta chiến đấu?”

Tề Vân Hạc ngẩn đầu, đồng thời thả xuống thần thức, đáng tiếc lại không phát hiện ra chỗ nào kỳ lạ.

Sau một lúc, hắn thu hồi lại thần thức, nhưng trong mắt càng thêm quyết tâm, hắn nhìn xuống Cao Chỉ Tuyền, hai tay vòng qua chiếc eo nhỏ, miệng vừa nói: “Ta đã hiểu. Nàng đừng lo lắng, một trận thua không khiến đạo tâm của ta sụp đổ xuống, nó chỉ càng khiến cho ta thêm mạnh mẽ mà thôi.”

Vừa nói, trong bụng hắn vừa suy nghĩ: “Hôm nay chiến bại, sau này trên Kim Lan Bảng, ta nhất định sẽ lấy lại tất cả.” Người hắn nhắc đến, dĩ nhiên chính là Tinh Hồn.

Phía trên bầu trời, Chiến Lang hộ pháp nhìn xuống bóng người Tề Vân Hạc nhỏ bé, trông thấy biểu cảm của hắn ta, Chiến Lang hộ pháp liền gật đầu yên tâm.

“Không sao rồi chứ?” Chu Thiên Tử bỗng hỏi.

“Hắn đã ổn, đa tạ chương giáo quan tâm.” Chiến Lang hộ pháp hướng Chu Thiên Tử khách khí.

Chỉ thấy y gật đầu, Tề Vân Hạc dù sao cũng là một người rất đáng để bồi dưỡng, Địa Ngục giáo vì hắn mà bồi dưỡng không ít tài nguyên, vì một trận chiến mà đạo tâm sụp đổ, tu vi mãi mãi không tiến bộ, vậy thì chẳng khác gì Địa Ngục giáo tổn thất một gã thiên kiêu cả. Chu Thiên Tử dĩ nhiên không muốn nhìn thấy điều này.

“Đi thôi, cũng nên bàn một chút về Tiên Nhân cổ mộ sắp tới, đồng thời cũng nghĩ biện pháp để bảo vệ hai tên Lục Phong và Tinh Hồn, bản tọa nghĩ rằng, bên kia Thiên Kiếm tông nhất định sẽ tìm cách ám toán hay người bọn hắn.”

Với tình báo mạnh mẽ, không khó để Chu Thiên Tử nhận ra thân phận trước đây của Tinh Hồn, khi nhìn thấy tì liệu, y không nhịn được hít vào một hơi, một gã Phù Tiên cảnh, vậy mà một thân một mình trốn thoát khỏi sự truy sát của Vô Cực kiếm tiên, thật kinh khủng.

Hiển nhiên Tinh Hồn phải có bí mật nào đó mới chạy trốn được Vô Cực kiếm tiên, nhưng tạm thời chuyện đó đặt sang một bên, cổ mộ Tiên Nhân sắp tới vẫn quan trọng hơn.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Chớp mắt ba tháng trôi qua, Tinh Hồn tu hành tại Địa Ngục giáo đã được ba tháng. Kể từ sau trận chiến với Tề Vân Hạo, một trận lập uy, cũng không còn người nào đi tìm hắc kiếm chuyện nữa.

Có chăng thì cũng chỉ có Phong Lãnh, gã kiếm si này cứ một đoạn thời gian, khoảng bốn năm ngày lại chạy đến chỗ Tinh Hồn để luận kiếm, Tinh Hồn không đồng ý thì hắc ở lì một chỗ, cho dù lãnh đạm như Tinh Hồn thì cũng không chịu nổi tên lì lợm này, đành phải xuất kiếm đem hắc đánh bay khỏi tòa động phủ của mình.

Tranh thủ thời gian ba tháng, cả hai tiên kỹ Nộ Long Tí và Quân Lâm Ẩn đều được Tinh Hồn rèn luyện uy lực chạm đến đại thành cảnh giới, sử dụng vô cùng thuần thực, uy lực khiến cho hắc rất hài lòng.

Không những vậy, cả ba đạo tiên phù, bao gồm Hồn Động Tiên Phù, Thân Phệ Tiên Phù và Không Gian Tiên Phù đều lột xác, mỗi cái tiên phù đều cao thêm được một thước, tiên phù phát triển thì tích tụ nguyên lực cùng với thực lực ảnh hưởng rất nhiều, thực lực của hắc lại một bước tiến bộ.

Bất quá, biểu hiện bên ngoài vẫn còn chưa chạm vào Địa Tiên cảnh, tựa hồ vẫn còn thiếu đi một chút gì đó.

Về phần luyện thể, Trấn Ngọc Huyền Thể đã đến gần ngưỡng cửa phá tan bình cảnh tầng thứ hai, còn Hư Không Chiến Thể thì phải phụ thuộc vào sự trưởng thành của Thể Đạo Liên, Thể Đạo Liên mấy tháng nay không tiếp tục sinh trưởng, thế nên Hư Không Chiến Thể theo đó không tiến bộ dù chỉ một chút.

Trước đây, hắn toàn lực thì miễn cưỡng chiến một trận với tiên giả trung kỳ Linh Tiên, nhưng bây giờ thì có thể chiến một trận sòng phẳng, đơn cử như đối diện với Thiên Mộng Nữ hắn sẽ không chịu nhiều áp bức nữa. Tu hành khó khăn kham khổ, tiến bộ một chút cũng khiến cho Tinh Hồn hài lòng.

Vừa lúc đó, bên ngoài xuất hiện một bóng người, chính là Lục Phong.

“Tinh Hồn, chương giáo truyền lệnh tập trung đến Thánh Hỏa Cung, có muốn đi chung không?” Nhìn thấy Tinh Hồn, Lục Phong lập tức nói.

“Là cổ mộ tiên nhân sao?” Tinh Hồn nhướng mày lên, trong đầu lóe sáng một vệt tinh quang, bèn hỏi.

“Chính là nó.” Lục Phong gật đầu, rồi nói tiếp. “Từ đệ tử thân truyền cho đến tinh anh đệ tử toàn bộ đều bị triệu tập, nghe nói bởi vì cổ mộ tiên nhân tồn tại nguy hiểm, vì vậy mới tập trung đệ tử lại giao phó một số nhiệm vụ, đồng thời nếu ai không muốn đi thì tại Thánh Hỏa Cung bẩm báo.”

Cổ mộ Tiên Nhân, nơi đây lần đầu tiên được khai phá, thế nên nguy hiểm tồn tại rất nhiều, đồng thời cơ duyên kèm theo cũng không ít, tuy nhiên Địa Ngục giáo không cưỡng ép toàn bộ đệ tử phải tiến vào cổ mộ tiên nhân, thế nên mới triệu tập toàn bộ đệ tử để phổ biến.

“Người ở lại đây, ta đi rồi về.” Tinh Hồn truyền âm nói với Tiểu Long một tiếng, mục đích chuyến đi đến cổ mộ tiên nhân này kỳ thực là để xem

thử bên trong cổ mộ tiên nhân có Huyết Long thảo hay không. Đã lập thế, thế nên không thể không tìm kiếm Huyết Long thảo cho nó được.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 340: Xích Tôn

Thánh Hỏa Cung nằm ngay trung tâm Thánh đảo, kiến trúc uy nghi lộng lẫy, nhìn từ xa như một ngọn hỏa diễm đỏ hồng không ngừng cháy lên, chân thật mà diễm lệ, nhìn vào bất giác khiến cho người ta cảm thấy úy kỵ áp bức.

Tiến vào khu vực Thánh Hỏa Cung thì tất cả đều phải đi bộ, không cho phép phi hành, đây là quy tắc, thể hiện sự cung kính đối với Địa Ngục giáo, nếu làm trái, tiền trạm hậu tẩu.

Bước đi trên con cây cầu lớn tiến vào Thánh Hỏa Cung, phía dưới là một con sông khổng lồ chạy ngang qua, trên cây cầu này có rất nhiều người, thân phận đều từ tinh anh đệ tử trở lên cả.

“Nghe nói bên dưới cây cầu này có tồn tại một đầu Xích Long Mãng, còn được gọi là Xích Tôn, thánh thú thủ hộ Thánh giáo chúng ta, cũng không biết thật hay không nữa, từ lúc ta tiến vào Thánh giáo thì chưa được nhìn thấy đầu Xích Long Mãng này.”

Xích Long Mãng, đây là một đầu hoang thú thực lực rất mạnh, mang trong mình huyết mạch Xích Hỏa Chân Long trong truyền thuyết, khi ra đời tu vi đã sánh ngang tiên giả Linh Tiên cảnh tiên giả, truyền thuyết nói nếu như Xích Long Mãng có khả năng phản tổ huyết mạch, tiến hóa thành Xích Hỏa Chân Long thật sự. Nghe Lục Phong nói, chỉ sợ tuổi thọ của đầu

Xích Long Mãng này chí ít cũng đã gần năm ngàn năm thọ nguyên, thực lực chỉ sợ đã muốn tiếp cận tiên thiên hoang thú cấp một chí tôn rồi, chính là tương đương với tiên giả Thiên Tiên cảnh.

Nhìn từ xa, Tinh Hồn trông thấy lơ mờ đằng sau tầng vụ khí là một pho tượng khổng lồ, hai tay nâng hai ngọn lửa, sau lưng là ngọn lửa nhìn như vĩnh hằng rất đặc sắc, đặt biệt gương mặt tuy anh tuấn nhưng lộ ra vẻ dữ tợn yêu dị, tuy rằng chỉ là một pho tượng, thế nhưng dù là Tinh Hồn khi nhìn vào cũng cảm thấy áp lực nặng nề, tựa hồ pho tượng kia tồn tại sức mạnh kỳ dị nào đó.

“Pho tượng đó gọi là Hỏa Thần Chúc Dung – chúa tể vạn linh chi hỏa, ta tại Thánh giáo nghe qua truyền thuyết, kỳ thực giáo tổ Thánh giáo không phải là người trên Hư Thần Tinh, mà là đến từ một tinh vực khác tiền vào, sau đó tại Hư Thần Tinh xây dựng phân giáo, vì hướng về Thánh giáo thật sự, giáo tổ đã cho người xây dựng nên bức tượng Hỏa Thần này. Lại nói thánh thú thủ hộ Xích Tôn cũng là được giáo tổ mang từ nơi đó.” Thấy Tinh Hồn tỏ ra hiếu kỳ đối với bức tượng, Lục Phong bèn giải thích tiếp.

“Từ một tinh vực khác?” Tinh Hồn trong lòng thầm nghĩ, sau đó thu hồi tầm mắt lại, tiếp tục đi về phía trước. Đột nhiên, ngay lúc đó, phía dưới cây cầu vang lên một âm thanh lớn khiến cho chúng nhân kinh hoảng, chỉ thấy bọt nước trắng xóa từ bên dưới bắn lên liên tục, đồng thời trong bọt nước xuất hiện một cái bóng khổng lồ.

Bọt nước tan biến, cái bóng khổng lồ đó hiện ra, đó là một đầu long mãng toàn thân được bao bọc lân giáp màu đỏ, trên cái đầu khổng lồ mọc ra hai cái sừng nhỏ màu vàng, đôi mắt sáng rực như hai ngọn hỏa diễm nhìn xuống bên dưới cây cầu, cái bóng khổng lồ như trụ trời khóa lấp ánh thái dương, từ thân thể khổng lồ đầy lân phiến tỏa ra uy áp cường thế hung tàn làm cho đám đệ tử sợ hãi mà té ngã xuống.

“Xích Tôn?!”

Thánh thú hộ giáo Xích Long Mãng, nó vốn nằm ngủ say bên dưới lòng nước biển xanh thẳm kia, rất hiếm khi xuất hiện, nghe nói từ lúc Chu Thiên Tử nhậm chức giáo chủ đến nay, Xích Long Mãng cũng chỉ xuất hiện đúng một lần mà thôi, không ngờ hôm nay nó lại hiện diện.

Nhìn cái đầu của nó nhìn qua nhìn lại, cái lưỡi chẻ đôi thụt ra thụt vào, giống như đang cảm nhận, tìm kiếm thứ gì đó vậy.

Vì sự xuất hiện của Xích Long Mãng khiến cho tình huống rối loạn, mặc dù được gọi là thánh thú thủ hộ, thế nhưng chung quy vẫn là một đầu hoang thú, ai mà biết được nó có đi tấn công đám đệ tử bọn hắn hay không.

Ngay lúc đó, từ bên trong Thánh Hỏa Cung hơn chục đạo linh quang xuất hiện, dẫn đầu chính là Chu Thiên Tử.

“Xích Tôn, xin hãy bình tĩnh.”

Chu Thiên Tử phóng đến trước mặt Xích Long Mãng, hai tay kết ấn, chính giữa mi tâm bắn ra một đạo linh quang hướng về phía Xích Long Mãng, tựa hồ đang muốn câu thông với Xích Long Mãng, khiến cho nó bình tĩnh trở lại.

Còn các vị trưởng bối khác, như tứ đại hộ pháp, thái thượng trưởng lão, bọn họ thủ hộ ngay sau lưng Chu Thiên Tử, chỉ cần Xích Long Mãng có biểu hiện bất thường, muốn phát động tấn công thì bọn họ sẽ ra tay khống chế lại.

Thời gian như đứng lại, trôi qua cực kỳ chậm, bầu không khí có chút nặng nề, tất cả mọi người như nín thở, nhất là với đám đệ tử, trong đôi mắt tràn đầy vẻ sợ hãi, nếu như mà Xích Long Mãng thực sự động nộ, hậu quả nhất định sẽ rất nặng nề.

Sau một hồi, khí tức hung mãnh của Xích Long Mãng dần dần bị thu hồi lại, bất quá đôi mắt của nó vẫn liếc nhìn dò xét, vài giây sau thì mới lặn

xuống lại dòng nước mát lạnh bên dưới.

Thấy nó bỏ đi, chúng nhân thở phào một hơi nhẹ nhõm, cẩn thận lau đi mồ hôi lạnh túa ra trên trán. Ngay cả mấy người Chu Thiên Tử cũng vậy, vừa rồi nếu như Xích Long Mãng nổi giận chẳng biết hậu quả sẽ như thế nào đây nữa.

“Chường giáo, Xích Tôn vì sao nổi giận vậy?”

Huyết Luân hộ pháp tiến gần đến Chu Thiên Tử hỏi.

Đồng dạng, những người khác cũng quan tâm đến vấn đề này. Xích Mãng Long mấy ngàn năm nay hiếm khi xuất hiện, đa số thời gian đều nằm ngủ bên dưới lãnh địa của nó hoặc là đi kiếm ăn trên thông lộ mà giáo tổ trước đây tạo thành mà thôi, nhưng hôm nay rốt cuộc ai đã đi chọc giận nó?

Chỉ thấy Chu Thiên Tử lắc đầu: “Bản tọa cũng không rõ, hiện tại Xích Tôn vẫn chưa hoàn toàn bình tĩnh, đợi đến đêm nay, bản tọa lại thử thông linh để tìm hiểu lí do. Hiện tại trở về Thánh Điện thôi.”

Sau đó, Chu Thiên Tử lại nhìn xuống dưới đám đệ tử đứng bên dưới, trông sắc mặt bọn chúng trắng bệch không còn giọt máu, dĩ nhiên vẫn còn chưa hoàn hồn sau biến cố ban nãy.

“Các người không cần lo lắng, Xích Tôn chỉ muốn quan sát thử thiên kiều thế hệ này như thế nào mà thôi, Xích Tôn là thánh thú thủ hộ của Thánh giáo, tuyệt đối sẽ không hướng đệ tử Thánh giáo hạ thủ.”

Lo lắng đám đệ tử vì Xích Long Mãng mà sinh ra tâm ma, Chu Thiên Tử liền giải thích một câu.

Nghe Chu Thiên Tử giải đáp, đám đệ tử thở ra một hơi, cười nói.

“Thì ra là Xích Tôn thử thăm dò chúng ta, làm ta còn tưởng phen này mất mạng rồi chứ, ha ha...”

“Xích Tôn là thánh thú đã thông linh, thần thủ hộ của Thánh Giáo, sao có khả năng tấn công hậu bối chúng ta được.”

“Nói đến, sức mạnh của Xích Tôn thật khủng bố, cơ hồ không muốn thua kém gì chương giáo cả, vừa rồi Xích Tôn chỉ mới nhìn ta thôi mà ta như có cảm giác tính mạng không thuộc về chính mình, thật kinh khủng...”

“.....”

Thấy đám đệ tử bình ổn trở lại, Chu Thiên Tử gật đầu hài lòng sau đó nói. “Tiếp tục hướng về phía Thánh Hỏa Cung, một giờ nữa phải tập trung đầy đủ.” Dứt lời, Chu Thiên Tử cùng với những vị hộ pháp, thái thượng trưởng lão hóa thành bóng mờ hướng về phía Thánh Hỏa Cung.

Tất cả lại tiếp tục hành trình của mình, lần này trên đường đi không còn trông thấy Xích Long Mãng hiện thân nữa, dần dần đám đệ tử liền cho rằng, ban nãy thật sự là Xích Long Mãng trêu đùa bọn hắn.

Đương nhiên sẽ có người không nghĩ được như vậy, trong nội tâm vẫn tồn tại chút nghi ngờ.

“Tình Hồn, huynh nói xem, vừa rồi thực sự là Xích Tôn trêu đùa đám hậu bối chúng ta sao?”

Lục Phong trong ánh mắt không giấu được nghi ngờ, trực giác mách bảo, Xích Long Mãng ban nãy không đơn giản là đang trêu chọc hậu bối, mà thực sự như một đầu hoang thú đang tìm kiếm con mồi.

Tình Hồn im lặng nhìn về hướng mà Xích Long Mãng xuất hiện ban nãy, vừa rồi không hiểu sao hắn có cảm giác, Xích Long Mãng xuất hiện chính là vì hắn, mà cũng không rõ nguyên nhân là vì sao nữa.

Nhưng Lục Phong quả thực nói đúng, chỉ sợ Xích Long Mãng đột ngột xuất hiện như vậy không đơn giản như những gì Chu Thiên Tử giải thích.

Bất quá, chuyện này không nên đem ra bàn luận, Chu Thiên Tử cố ý hướng đệ tử hậu bối giải thích, dĩ nhiên không muốn làm to chuyện này ra, thế nên hẳn cũng không muốn đi sâu vào tìm hiểu.

“Đó không phải việc ta và người bạn tâm đến, mọi thứ đều đã có trường bối xử lí cả.” Tinh Hồn lãnh đạm đáp.

Lục Phong gật đầu, cũng không muốn luận bàn về vấn đề đó nữa, cả hai theo chân người đi trước tiến về phía Thánh Hỏa Cung mà đi.

Sau khi đi qua đại kiều rộng lớn, tiếp theo là phải đi bộ hơn ngàn bậc thang, càng đi về phía Thánh Hỏa Cung thì vô hình chung trong không gian tồn tại một loại áp lực, dù là Lục Phong trên trán cũng túa ra mồ hôi hột, hô hấp dồn dập lộ ra vẻ mệt mỏi. Dường như đây cũng là một loại khảo nghiệm mà Địa Ngục giáo vì đệ tử mà làm ra.

Về phần Tinh Hồn, với lực lượng nhục thân cường hãn, chút áp lực này đối với hắn không tạo thành vấn đề nào cả, chậm rãi mà bước đi, đến hơn một canh giờ sau, rốt cuộc cũng bước lên được cả ngàn bậc thang thì áp lực mới biến mất.

“Phù... cứ tưởng phen này đứt hơi mà chết.” Lục Phong ngồi bệch xuống đất, thở phì phò như trâu vừa mới đi cày, trên người mồ hôi nhễ nhại ướt hết y phục.

Nhưng nhìn sang Tinh Hồn bên cạnh, trông thấy gã này vậy mà một giọt mồ hôi cũng không có, trong lòng thầm mắng một tiếng, tên này đúng là quá trâu bò đi.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 341: Kim Lan Lệnh

Tiến vào trong Thánh Điện, bên trong không gian rộng lớn, tản ra khí tức nghiêm nghị, từ phía cánh cửa lớn cao hơn bốn thước nhìn vào, chỉ thấy bên trong đặt một pho tượng khổng lồ, nhìn giống như pho tượng Hỏa Thần Chúc Dung bên ngoài Thánh Điện, tuy nhiên pho tượng này nhỏ hơn, nhưng lại tản ra hơi thở uy nghiêm bá khí hơn rất nhiều.

Đứng phía dưới tượng Hỏa Thần Chúc Dung chính là Chu Thiên Tử, Hồng Sam nữ tử, hai bên là tứ đại hộ pháp, các vị thái thượng trưởng lão... gần như toàn bộ những trưởng bối tại Địa Ngục giáo ngày hôm nay đều tập trung đầy đủ cả.

“Thân truyền đệ tử đứng trước, thiên kiều đệ tử đứng sau, cuối cùng là tinh anh đệ tử.”

Một vị trưởng lão chậm rãi hô lên. Địa Ngục giáo phân chia địa vị rất rõ ràng, nếu người muốn có được địa vị cùng đẳng ngọ như người khác thì phải chứng minh thực lực của bản thân, nếu không, cho dù căm ghét ganh tị thì cũng vô dụng.

Một ngàn tinh anh đệ tử xếp cuối cùng, tiếp theo là hai trăm thiên kiều đệ tử, đứng vị trí đầu tiên là thân truyền đệ tử. Tuy nói cấp bậc thân truyền có mười cái lệnh bài, thế nhưng đến nay chỉ mới có sáu cái nhận chủ, bao

gồm Ma Luân, Thiên Mộng Nữ, Mạc Ngạo, Phong Lãnh, Tề Vân Hạt và mới nhất là Tinh Hồn.

Đãi ngộ của thân truyền đệ tử cực kỳ cao, so với thượng vị trưởng lão Địa Ngục giáo còn muốn vượt gia, dĩ nhiên phải được chọn lựa rất kỹ càng thì mới được cấp cho thân phận này.

Như Tinh Hồn, trước đó nhiều người không muốn thừa nhận, vì cái gì một tên ngay cả Địa Tiên cảnh còn chưa bước vào lại được nhận đãi ngộ này. Nhưng ba tháng trước, hắc trên Chiến Không Đài đánh bại Tề Vân Hạt, mà đánh bại một cách triệt để nữa, điều đó đủ để chứng minh hắc hoàn toàn có tư cách được ban thưởng thân phận của hiện tại.

Chu Thiên Tử nhìn xuống phía dưới, ánh mắt quét ngang một vòng, một ngàn hai trăm lẻ sáu tên đệ tử này chính là biểu thị tương lai của Địa Ngục giáo, chỉ cần không vãn lạc thì tương lai Địa Ngục giáo càng thêm mạnh mẽ.

“Trước khi bắt đầu, bản tọa muốn công bố một việc.” Giọng nói uy nghiêm vang lên trong không gian Thánh Cung, chỉ thấy mục nhãn của Chu Thiên Tử đặt về phía sáu tên thân truyền đệ tử. “Ngày hôm qua, Kim Lan sứ giả đã đặt chân đến Thánh giáo, cấp xuống bốn thiệp mời tham dự Kim Lan Bảng mười năm sau, trước đó Kim Lan sứ giả đã phát thiệp mời Kim Lan Lệnh cho Ma Luân và Thiên Mộng Nữ, bây giờ lại có thêm bốn cái Kim Lan Lệnh, như vậy Thánh giáo hết thảy có sáu người được nhận vinh dự này, bản tọa thâm tâm hết sức vui mừng.”

Kim Lan Bảng, nơi đó là nơi tập trung của tất cả thiên tài trên toàn bộ lãnh địa Kim Lan Quốc, quần long hội tụ, ghi tên mình trên Kim Lan Bảng, không ai không phải một đời phong vân. Như Chu Thiên Tử, y cũng là một trong số những người đã ghi danh tự của mình trên bảng xếp hạng danh giá đó.

“Mạc Ngạo, Phong Lãnh, Tề Vân Hạt, Tinh Hồn, đây là Kim Lan Lệnh được Kim Lan sứ giả ban xuống, nhất định phải bảo quản, không được phép làm mất, bằng không hậu quả rất nghiêm trọng.”

Vừa nói, trên tay Chu Thiên Tử vừa xuất hiện bốn cái thiệp mời, sau đó đem ném về phía bọn họ.

Chỉ thấy trong chớp mắt bốn cái Kim Lan Lệnh xuất hiện trước mặt bốn người bọn họ, những tấm Kim Lan Lệnh này hình dạng giống nhau như đúc, chính giữa là hai chữ “Kim Lan” bắt mắt, hai bên khắc hình long phượng uy minh, cũng không biết được tạo nên từ loại tài liệu gì, khi chạm vào thì cảm giác tinh thần trở nên sung mãn.

Hình dạng giống với nhau, nhưng mà màu sắc lại khác biệt, chỉ ít bốn cái Kim Lan Lệnh này thì có đến ba màu sắc khác nhau, như của Tinh Hồn là màu vàng, hai tên Mạc Ngạo và Phong Lãnh thì có màu xanh lam, còn của Tề Vân Hạt thì có màu trắng ngọc.

Về phần Ma Luân và Thiên Mộng Nữ, Kim Lan Lệnh của hai người này có màu đỏ.

Nghe nói Kim Lan Lệnh toàn bộ có bảy màu sắc khác nhau, phân biệt bao gồm màu xám tro, trắng ngọc, xanh lam, vàng, đỏ, tím và đen, biểu thị cho bảy cấp độ thiên tài được Kim Lan Quốc ghi nhận điều tra.

Kim Lang Lệnh màu đen tượng trưng cho thiên tài cấp bậc yêu nghiệt nhất, chỉ ít trên toàn bộ Loạn Tiên Hải không hề xuất hiện qua người nào nắm giữ Kim Lan Lệnh cấp bậc này cả.

Còn Kim Lang Lệnh màu tím, tuy không bằng màu đen, thế nhưng cũng rất hiếm xuất hiện, nghe nói trên Loạn Tiên Hải, chỉ duy nhất xuất hiện một cái lệnh bài cấp bậc này, người nắm giữ nó chính là Bạch Trường Cầm.

Màu đỏ thì nhiều hơn một chút, như Địa Ngục giáo có đến hai cái, ba cái tông môn còn lại, dĩ nhiên cũng xuất hiện.

Kim Lan Quốc cấp xuống Kim Lan Lệnh chính là dựa trên thực lực và tìm lực của mỗi người, như Tinh Hồn, hẳn mặc dù là Tinh Vương quán quân, đánh bại Bạch Trường Cầm, thế nhưng trong mắt người khác, Bạch Trường Cầm đàn sinh cầm hồn, thiên tư cực kỳ xuất chúng, thực lực càng không phải bàn đến, gần như là quét ngang toàn bộ thể hệ. Còn Tinh Hồn, biểu hiện rất xuất chúng, nhưng mà phẩm cấp tiên phù quá kém, tương lai bó hẹp, tiềm năng không cao, thành ra bị xếp bên dưới Bạch Trường Cầm đến hai bậc.

Cầm Kim Lan Lệnh trên tay, mỗi người đều có tâm tư riêng. Như Mạc Ngạo và Phong Lãnh, hai tên này nội tâm thừa nhận sự ghi chép thực lực của Kim Lan Quốc; hoặc có người lãnh đạm hơn như Tinh Hồn chẳng hạn, đối với hẳn, Kim Lan Lệnh có hay không có đều không quan trọng; còn Tề Vân Hạc, cầm trên tay lệnh bài, nhìn bàn tay của hẳn run run, trong mắt lộ ra vẻ bất đắc dĩ, chỉ sợ là không cam tâm với kết quả này.

Như hiểu được tâm tư, Chu Thiên Tử trên cao lại nói tiếp: “Được Kim Lan Quốc phát thiệp mời, đây chính là vinh dự, không phải người nào cũng có khả năng được cả, vậy nên các người không cần phải quá đặt tâm vào nó, hoặc có thể lấy đó làm quyết tâm mà phấn đấu, chứng minh cho người ta thấy rằng, người xứng đáng được nhận cao hơn những gì đang được nhận.”

“Chương giáo dạy chí phải.” Đám đệ tử đồng loạt ôm quyền nói lớn.

“Ngoài ra, bởi vì người trở thành Tinh Vương quán quân, chính là Tinh Hồn, theo như quy tắc thì hẳn đã có được một suất tham dự Kim Lan Bảng, nhưng sau đó được sứ giả phát thiệp mời, thế nên thành ra lại dư một suất, theo như những gì các vị trưởng lão bàn luận thì suất này sẽ được cấp

cho đệ tử của Huyết Luân hộ pháp – Lục Phong. Các người có ý kiến gì không?”

Đứng trong hàng ngũ đệ tử thiên tài, Lục Phong ngây ra, không thể tin được bản thân vậy mà được ban tặng cho suất tham dự Kim Lan Bảng mười năm sau. Được tham dự Kim Lan Bảng, dù là vị trí thấp nhất cũng đủ khiến cho người ta ganh tị rồi.

Có điều, chỉ sợ muốn được nhận cái suất này, e rằng không đơn giản.

Quả nhiên không nằm ngoài dự đoán, có người hướng lên Chu Thiên Tử đặt nghi vấn: “Bẩm chương giáo, tuy Lục Phong sư đệ tử thực lực rất mạnh, nhưng ở đây có không ít người thua kém gì hắn, thậm chí có người mạnh hơn, đệ tử kiến nghị, suất này nên được bàn giao lại cho người khác thích hợp hơn.”

Mọi người nhìn về phía người vừa mới lên tiếng, gã đó bên hông đeo ngọc bài màu vàng, tượng trưng cho thân phận thiên kiêu đệ tử, tên gọi là Liêu Thành, thực lực và danh khí tại Địa Ngục giáo không tồi.

Liêu Thành lên tiếng, ngay lập tức có người khác không hoàn toàn tán đồng, làm cho nội tâm Lục Phong có chút tức giận. “Khốn kiếp, dám coi thường lão tử.” Trong bụng Lục Phong thầm mắng một tiếng.

Kết quả này, cơ hồ không nằm ngoài dự kiến của Chu Thiên Tử và các vị trưởng lão khác. Đã lường trước, thế nên Chu Thiên Tử bèn nói: “Tốt, nếu như có người không đồng ý, vậy thì cách tốt nhất chính là dùng thực lực để chứng tỏ.”

Sau đó, ánh mắt của Chu Thiên Tử chuyển dời về phía Lục Phong, nghiêm nghị hỏi: “Lục Phong, người có dám tiếp nhận khiêu chiến vì danh ngạch tham dự Kim Lan Bảng hay không?”

Lục Phong lập tức ôm quyền, thái độ tôn kính, nhưng trên người thả xuống uy áp cực kỳ mạnh mẽ, phi thường đáng sợ, dĩ nhiên là đang muốn thị uy với những kẻ không chịu thừa nhận thực lực của hắn: “Đệ tử tiếp nhận khiêu chiến này. Có điều, thể lực của đệ tử có hạn, vậy nên dù tiếp nhận, nhưng không vượt quá ba lượt khiêu chiến.”

“Yêu cầu này của người được chấp nhận. Cao Chỉ Tuyền, Mộ Ngọc, hai người các người được xếp mười hạng đầu Tinh Vương Chiến, đã được danh ngạch tham dự Kim Lan Bảng, vậy nên đứng sang một bên, không cần hướng Lục Phong khiêu chiến. Còn lại, các người hãy luận bàn với nhau, tuyển chọn ra ba người mà các người thấy xứng đáng nhất, tiến lên chiến đấu với Lục Phong để tranh đoạt danh ngạch cuối cùng của Thánh giáo chúng ta.”

Thế là đám đệ tử tự động tách ra làm hai phần, Lục Phong một mình đơn lẻ, đứng đối diện là vô số thiên kiêu và tinh anh đệ tử, tuy nhiên cần quan tâm chính là thiên kiêu đệ tử mà thôi.

Đứng chính giữa Thánh Điện, Lục Phong hiên ngang đứng thẳng, hai tay khoanh lại trước ngực, mái tóc đỏ tràn đầy ngạo khí khẽ đung đưa, gương mặt hơi ngửa lên trên, trông kiêu ngạo vô cùng.

Đôi mắt nhắm lại, tinh thần thả lỏng mà chờ đợi đối thủ của mình, dù cho là ai, hắn cũng không ngại.

Rốt cuộc sau một khắc, trong số gần một ngàn hai trăm đệ tử, bao gồm tinh anh đệ tử và thiên kiêu đệ tử, rốt cuộc đã chọn ra được ba người mà bọn chúng cho rằng xứng đáng hơn Lục Phong.

Ba người này phân biệt là Bạch Hải Hiên, Lệ Kiếm Hồng và Lục Ngụy Lô. Cả ba người này, thân phận vô cùng cao, như Bạch Hải Hiên, hắn chính là đệ tử do Nam Độc hộ pháp dạy dỗ; hay Lệ Kiếm Hồng, một trong số các đệ tử của Chiến Lang hộ pháp; Lục Ngụy Lô, hắn không phải

đệ tử của hộ pháp, nhưng cũng thuộc về đệ tử của một vị thái thượng trưởng lão, thực lực rất mạnh.

“Bạch Hải Hiên, Lệ Kiếm Hồng, Lục Nguy Lô, tốt.” Trong gần một ngàn hai trăm người, lựa chọn ra ba người này, dù là Chu Thiên Tử cũng thừa nhận, cả ba đều rất mạnh, thậm chí phần nào đó, danh khí còn trên cả Lục Phong.

“Tất cả theo bản tọa ra bên ngoài.”

Thánh Điện uy nghiêm, không cho phép xảy ra giao chiến, thế nên Chu Thiên Tử ra lệnh cho tất cả tiến ra bên ngoài không gian đại trường rộng lớn.

“Lục Phong, người không được phép bại trận nha.” Tào Tuyết Dương đi đến bên cạnh Lục Phong, tuy rằng không được tham dự Kim Lan Bảng khiến cho nội tâm của nàng hụt hẫng, nhưng nàng vẫn vì Lục Phong mà cố vũ.

“Ha ha, nhị sư tỷ lên tiếng, ta làm sao dám thua được.” Lục Phong tiểu ý nói, sau đó nhìn sang Ma Luân và Tinh Hồn, hỏi: “Hai người có gì khích lệ ta không?”

“Tứ sư đệ muốn ta làm gì đây?” Ma Luân cười ôn hòa nói, nhưng không hiểu sao lại làm cho Lục Phong có cảm giác lạnh gáy.

Còn Tinh Hồn, hần thì vẫn lãnh đạm: “Thua thì đừng tìm ta.”

Lục Phong cười mỉa miệng, lộ rõ nụ cười khổ, trong lòng thầm nhủ, biết vậy thà khỏi hỏi còn hơn, y như rằng hai tên kia muốn hần thua vậy.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 342: Biến Khuất Mắt...

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 342: Biến khuất mắt...

Trên khoảng đại trường rộng lớn bên ngoài Thánh Điện, Lục Phong một mình đứng đối diện với ba người, ở vị trí trung tâm chính là vị trưởng lão Ngô Hải Sâm, người đã từng là trọng tài tại Tinh Vương Chiến cách đây không lâu.

“Trong ba người các ngươi, ai muốn chiến đấu với Lục Phong đầu tiên.” Ngô Hải Sâm nhìn về phía ba người Bạch Hải Hiên, Lục Ngụy Lâu và Lệ Kiếm Hồng hỏi.

“Là đệ tử.” Lệ Kiếm Hồng sau lưng đeo một thanh trường kiếm, dáng người cao gầy bước về phía trước, hai tay ôm quyền nghi lễ với Ngô Hải Sâm, miệng vừa nói.

“Được, vậy hai người các ngươi lui lại.” Ngô Hải Sâm ra lệnh, sau đó chuyển dời sang hai người Lục Phong và Lệ Kiếm Hồng, lại nói. “Quy tắc giao chiến, tự do chiến đấu trong bán kính hơn trăm trượng, nếu có người bước ra khỏi phạm vi này thì sẽ ghi nhận thất bại, đồng thời không cho phép giết hoặc phế bỏ đối phương, nếu cố ý làm trái hậu quả chắc không cần ta nói các ngươi cũng tự hiểu. Trận này, người chiến bại mất đi cách

tranh đoạt danh ngạch, người chiến thắng tiếp tục thụ sự khiêu chiến của Bạch Hải Hiên và Lục Ngụy Lô. Đã rõ quy tắc chưa?”

“Đã rõ.” Lục Phong và Lệ Kiếm Hồng không hện mà đồng thanh nói.

Thấy vậy, Ngô Hải Sâm gật đầu rồi lùi lại, đồng thời ra hiệu cho mấy vị trưởng lão khác vây xung quanh nơi phát sinh chiến đấu để không chế tình hình.

Bên trong khoảng sân, chỉ thấy Lệ Kiếm Hồng hai tay giang rộng, tản ra khí thể cuồng bạo, phía sau lưng, bảo kiếm như được thông linh, lập tức bay ra khỏi vỏ, múa một vòng đẹp mắt trên không trung rồi rơi vào tay hắn ta.

Trong không gian bỗng vang lên âm thanh nghe tựa tiếng kiếm minh, bỗng chốc trở nên biến ảo, không khó nhận ra, Lệ Kiếm Hồng người này lĩnh ngộ ra được kiếm ý, thậm chí là kiếm ý tầng thứ ba, tuy nhiên thông qua lực lượng thì có thể nhận ra, kiếm ý của hắn không tinh thuần bằng Phong Lãnh, càng không thể so sánh được với Tinh Hồn.

Tuy nhiên, với kiếm ý tầng thứ ba như Lệ Kiếm Hồng cũng đủ xưng hùng xưng bá trong đám thiên kiều đệ tử rồi, hắn là một trong ba người được lựa chọn từ gần hai trăm tên thiên kiều đệ tử, dĩ nhiên phải có chỗ đặc biệt hơn người.

Chỉ thấy Lệ Kiếm Hồng người này tản ra một loại khí tức lăng lệ nhiếp người, thanh kiếm trong tay của hắn gọi là Kinh Hồn kiếm, thuộc về hạ phẩm linh bảo, trong tay Lệ Kiếm Hồng phát ra uy thế cực mạnh.

“Hóa Ảnh Kỹ - Chích Dương Kiếm.”

Lệ Kiếm Hồng thi triển bộ pháp quỷ dị, trên khoảng sân không ngờ lại xuất hiện thêm vài tên Lệ Kiếm Hồng nữa, dĩ nhiên chỉ có một Lệ Kiếm

Hồng duy nhất, thế nhưng bởi tốc độ quá nhanh nên mới tạo thành trường cảnh giống như vậy.

Trên tay Kinh Hồn kiếm lóe lên ánh sáng tựa như ánh thái dương, toàn bộ Lệ Kiếm Hồng từ trên cao cầm kiếm đâm xuống, đường kiếm tuyệt đẹp nhưng ẩn chứa nguy cơ hiểm hóc.

Lục Phong tự nhiên cũng không đứng yên một chỗ, mái tóc đỏ yêu di dựng ngược lên trời, trong đôi mắt bắn ra huyết quang, chỉ thấy không gian tràn ngập mùi máu tanh, lấy Lục Phong làm trung tâm không ngừng khuếch tán, bài lãng khắp nơi.

Lục Phong song thủ kết ấn, khí huyết cùng nguyên lực luân chuyển, kế tiếp hướng không trung đánh ra một đạo huyết ấn khổng lồ.

“Huyết Hải Ấn.”

Huyết ấn đỏ thẫm tràn ngập mùi máu tanh bay lên không trung, sau đó theo ý niệm của Lục Phong mà bất chợt bạo tạc tạo thành một vụ oanh động rất lớn, đem hết thảy ảo ảnh Lệ Kiếm Hồng đều bị hủy diệt, hiện ra duy nhất một Lệ Kiếm Hồng chân chính.

“Mẹ kiếp các người, dám coi thường lão tử, lão tử đánh các người thành đầu heo, đến cha mẹ người cũng không nhận ra.”

Lục Phong gầm lớn một tiếng, thân thể hóa thành một đạo huyết hồng tấn công về phía Lệ Kiếm Hồng đang bạo lui, tự nhiên là đang muốn thừa thắng xông lên.

Lệ Kiếm Hồng gương mặt biến đổi, trong đôi mắt hiện lên vẻ ngưng trọng.

“Kiếm Phi Kinh Thiên.” Chỉ thấy Lệ Kiếm Hồng hô lớn, lấy ý niệm điều động Kinh Hồn kiếm một đường thẳng tắp công kích về phía trước, lại

đem kiếm ý đệ tam trọng gia trì lên một kiếm này, trên đường đi xé rách không gian.

Trông thấy Kinh Hồn kiếm phá không mà đến, Lục Phong không lộ ra một chút bất loạn, ngược lại cười khẩy một tiếng.

Con ngươi Lệ Kiếm Hồng co rút, đột nhiên cảm giác đằng sau lưng chạy dọc một luồng khí lạnh, bên tai vang lên một giọng nói âm lãnh: “Biến cho khuất mắt lão tử.”

Dĩ nhiên chính là Lục Phong, không biết từ khi nào, Lục Phong đã xuất hiện đằng sau lưng hắn ta rồi.

Sắc mặt Lệ Kiếm Hồng đại biến, miệng kinh hô: “Người che giấu thực lực?”

Đáp lại Lệ Kiếm Hồng là một tiếng hừ lạnh, kiếm đã rời tay, đằng trước hủy diệt phân thân mà Lục Phong lưu lại, kiếm giả mà mất kiếm chẳng khác gì mất đi một cánh tay cả, thực lực đại giảm.

Lục Phong cũng chẳng phải người gì tốt lành, há có thể bỏ qua cơ hội tốt đánh bại Lệ Kiếm Hồng này.

“Cút!”

Từ phía đằng sau lưng, Lục Phong một quyền đánh vào giữa sống lưng Lệ Kiếm Hồng, chỉ thấy Lệ Kiếm Hồng hét thảm một tiếng, miệng phun ra một ngụm máu tươi, thân thể bay ngã về phía trước, thảm bại vô cùng.

“Huyết Di Bộ Pháp?” Nhìn thân ảnh quỷ dị của Lục Phong, bên ngoài Chiến Lang hộ pháp khẽ nói một tiếng, vừa liếc nhìn sang Huyết Luân hộ pháp nói: “Huyết Luân, người vậy mà truyền xuống cho hắn Huyết Di Bộ Pháp?”

Huyết Di Bộ Pháp là công pháp do Huyết Luân hộ pháp sáng tạo ra, tuy nhiên tu luyện cực kỳ hà khắc, không cẩn thận là phản phệ căn trả, mất mạng như chơi.

“Chiến Lang, người không cần bận tâm. Lục Phong hẳn ta khả năng khôi phục rất mạnh, thế nên hoàn toàn khống chế chống đỡ được, vì vậy ta mới dạy hẳn Huyết Di Bộ Pháp.” Huyết Luân hộ pháp chậm rãi giải thích.

Kỳ thực rất lâu trước đây, Huyết Luân hộ pháp đã truyền cho Lục Phong bộ công pháp này, tuy nhiên khi đó, thời điểm tham dự Tinh Vương Chiến, Lục Phong vẫn chưa thể sử dụng được Huyết Di Bộ Pháp vào thực chiến, nhưng bây giờ, hẳn đã phá cảnh, tiến vào hậu kỳ Địa Tiên cảnh, thế nên liền có khả năng vận dụng được Huyết Di Bộ Pháp này.

Về phần Lệ Kiếm Hồng, hẳn bại cũng không oan uổng.

Ngoại trừ mấy người Tinh Hồn, Tào Tuyết Dương và Ma Luân thần sắc như thường, dĩ nhiên đã đoán trước được kết cục ra thì những người khác hít vào một ngụm trọc khí, ánh mắt khó tin nhìn vào Lục Phong.

Gia hỏa này ẩn giấu cũng rất sâu, đến bây giờ mới chân chính lộ ra thực lực của bản thân. Hẳn được Chu Thiên Tử lựa chọn trở thành người thay thế danh ngạch của Tinh Hồn, tự nhiên bên trong có lí do.

“Đưa Lệ Kiếm Hồng đi trị thương.” Ngô Hải Sâm trưởng lão lên tiếng.

Vừa rồi Lục Phong quả thật nặng tay, tuy nhiên vẫn khống chế lực trong phạm vi cho phép, không phế bỏ hay uy hiếp đến mạng sống của Lệ Kiếm Hồng, cùng lắm chỉ cần nằm trên giường vài tháng là khôi phục bình thường.

“Người muốn tiếp tục hay nghỉ ngơi?” Nhìn sang Lục Phong, chỉ thấy sắc mặt của hẳn lúc này có chút tái nhợt đi, Ngô Hải Sâm bèn hỏi.

“Dĩ nhiên là nghỉ ngơi, đệ tử đâu phải trâu bò đâu mà không biết mệt, phù phù...” Lục Phong tay chống nạnh thở dốc.

Sử dụng Huyết Di Bộ Pháp nguyên lực tiêu hao thì ít, trái lại rất tốn hao huyết khí, vừa rồi đơn giản thi triển mà hãn tiêu hao đến một phần năm lực lượng huyết khí trong cơ thể, thế nên cấp tốc xin nghỉ ngơi.

“Được, người có nửa khắc để nghỉ ngơi, sau đó lại tiếp tục khiêu chiến, đương nhiên nếu cảm thấy khó khăn, người có thể từ bỏ.” Ngô Hải Sâm nhắc nhở một câu.

Ngoài mặt Lục Phong cười trừ, nhưng trong bụng thầm mắng, nghỉ gì có nửa khắc, không đủ lão tử uống ngụm trà nữa. Nghĩ là vậy, nhưng Lục Phong cấp tốc ngồi bệch xuống, sau đó lấy ra Huyết Khí Đan phục dụng. Loại Huyết Khí Đan này là do Huyết Luân hộ pháp tự tay luyện chế ra, tại Địa Ngục giáo mọi người đều biết, vì vậy không hướng Lục Phong chất vấn gì cả.

Không để ý đến Lục Phong nghỉ ngơi nữa, Ngô Hải Sâm nhìn về phía hai tên Bạch Hải Hiên và Lục Ngụy Lâu nói: “Hai người các người, ai lên trước?”

“Để đệ tử.” Tựa hồ đã bàn bạc với nhau từ trước, thế nên Lục Ngụy Lâu không chút do dự tiến vào bên trong sân đấu. Vừa rồi trông thấy Lục Phong một chiêu đánh bại Lệ Kiếm Hồng khiến cho hãn nội tâm chấn kinh. Ngoại trừ các vị trưởng bối và mấy người Tinh Hồn ra thì những người khác đều không biết được rằng Lục Phong đã phá cảnh, thế nên mới tỏ ra khinh thị. Giống như Lệ Kiếm Hồng, kỳ thực, hãn ta có thể làm tốt hơn như vậy, đáng tiếc chưa triển lộ ra toàn bộ thực lực thì bị Lục Phong nhất kích lôi đình đánh bại.

Có lối mòn của Lệ Kiếm Hồng phía trước, Lục Ngụy Lâu tự nhiên không dám khinh nhờn, điều chỉnh bản thân ở trạng thái tốt nhất, chuẩn bị

mà đối phó với Lục Phong.

Nửa khắc sau, Lục Phong thực lực khôi phục trở lại, lúc này hần thả xuống uy thế tiên giả Địa Tiên cảnh đứng đối diện với Lục Nguy Lô, gương mặt nở nụ cười tràn đầy tự tin, mái tóc đỏ rực nhẹ nhàng tung bay, như tô điểm thêm vẻ ngạo thị của Lục Phong lúc này.

“Chiến!” Ngô Hải Sâm đứng bên ngoài hô một tiếng, chỉ thấy bên trong hai bóng người đồng thời thẳng tắp từ hai hướng khác nhau xông thẳng đến, bàn tay siết chặt lại, quyền đối quyền thô bạo đụng chạm tạo nên một tiếng oanh tạc thật lớn.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 343: Không Phải Đối Thủ...

“Đại Phá Thủ.”

“Độc Huyết Trảo.”

Cả hai người tốc độ xuất thủ cực nhanh, không ngừng va chạm vào nhau, cứ bật ngược ra là ngay sau đó lại áp sát nhau, liên tục công kích với cường độ rất nhau.

Mỗi một chiêu đều ẩn chứa sát cơ bên trong, hơi không cẩn thận là mất mạng như chơi.

Trải qua gần một khắc giao chiến kiểu này, dĩ nhiên cả hai trên người đều xuất hiện vết thương, thế nhưng nếu tinh mắt thì phát hiện, Lục Phong càng đánh càng hăng, mặc dù cũng có dấu hiệu xuống sức, thế nhưng tinh thần so với Lục Ngụy Lâu thì tốt hơn gấp mấy lần.

“Muốn đánh xáp lá cà à, tìm sai người rồi cháu trai.” Lục Phong thầm cười lạnh trong lòng.

Lục Phong tu luyện Phệ Huyết Thuật, công pháp do Tinh Hồn ngẫu nhiên sáng tạo thành, thế nhưng thời điểm đó vẫn còn rất nhiều sai sót, về sau hơn trăm năm đã bị Lục Phong cải biến rất nhiều, trở thành một công pháp vô cùng lợi hại.

Sự lợi hại của Phệ Huyết Thuật chính là khiến cho khả năng khôi phục vết thương của hắn cực kỳ nhanh, cơ hồ tốc độ khôi phục gấp ba lần người bình thường, gần như Lục Phong không chú trọng vào tu hành nguyên lực mà chủ yếu tinh luyện huyết khí trong thân thể, huyết khí càng mạnh thì uy lực của Phệ Huyết Thuật càng thêm khủng bố. Nhưng đó vẫn chưa phải là điều lợi hại duy nhất, Phệ Huyết Thuật còn lợi hại ở chỗ đó chính là lấy tinh huyết của người khác để bồi bổ cho bản thân, cực kỳ yêu dị.

Bởi vậy, trong cùng cảnh giới, trừ khi một kích đánh bại được Lục Phong, chứ nếu bị hắn dây dưa áp sát thì hậu quả cực kỳ thảm.

Cho dù lực phòng ngự của Lục Ngụy Lô có cường hãn cách mấy, dần dần cũng bị Lục Phong bào mòn huyết khí, bắt đầu qua một khắc, Lục Phong dần dần áp đảo đối phương xuống, chiếm thế thượng phong, liên tục đẩy lùi Lục Ngụy Lô về phía sau.

“Trận chiến kết thúc, Lục Phong chiến thắng.” Bỗng nhiên Ngô Hải Sâm lên tiếng, đồng thời xuất hiện ngay chính giữa hai người Lục Phong và Lục Ngụy Lô, bàn tay đưa tới chụp lấy, đồng thời thả xuống khí thế cường đại để áp chế không cho cả hai tiếp tục chiến đấu nữa.

Vẫn còn đang trong chiến đấu nhưng bị xử thua, Lục Ngụy Lô nội tâm không khỏi uất hận, lập tức nhìn Ngô Hải Sâm chất vấn. “Không thể, ta làm sao có thể thua hắn được?”

Đứng đối diện, Lục Phong cười khẩy một tiếng rồi nhìn chỗ khác huýt sáo, giống như đang tỏ ra khinh thị đối phương vậy, điều này càng khiến cho Lục Ngụy Lô thêm tức giận, hô hấp loạn nhịp, chỉ hận không thể tiếp tục động thủ.

Chỉ thấy Ngô Hải Sâm lắc đầu, sau đó nói: “Người cảm thấy bản thân còn bao nhiêu phần khí lực?”

Nghe nói vậy, Lục Ngụy Lâu ngẩn ra, một giây định thần kiểm tra thân thể, lúc này mới bất chợt phát hiện, không hiểu sao cơ thể lại rất nặng nề mệt mỏi, hô hấp loạn nhịp, mà tay chân giống như gầy đi một vòng.

Lục Ngụy Lâu nội tâm kinh ngạc, hẳn có thể cả mấy ngày trời luyện tập liên tục không cần nghỉ ngơi, vậy mà bây giờ chỉ chiến đấu hơn được một khắc đã mệt mỏi như vậy, chuyện này làm sao có thể?

“Phát hiện ra rồi sao? Lúc đầu quả thực các người cân tài cân sức, bất phân thắng bại, nhưng càng chiến đấu thì Lục Phong càng chiếm ưu thế, hẳn vốn dĩ có thể kết thúc trận này, có điều nguyên nhân hẳn không muốn kết thúc thì có lẽ người nên hỏi hẳn.”

Được Ngô Hải Sâm giải thích, Lục Ngụy Lâu mới nhận ra, dường như suốt thời gian giao chiến, đặc biệt là thời điểm trước khi Ngô Hải Sâm xuất hiện vài phút, Lục Phong như cố ý nhường tay với hắn, mà nhường tay không phải vì nể tình đồng môn gì, mà là cố ý chơi khăm hắn.

“Lục Phong, người dám coi thường ta?”

“Thua thì cút, nói lảm vậy?” Lục Phong ngón tay út ngoáy ngoáy lỗ tai, sau đó đưa ra trước miệng thổi phù một cái, vừa tiểu ý đáp lại.

“Người...” Sắc mặt Lục Ngụy Lâu khó coi vô cùng, từ trước đến giờ, có khi nào bị người ta xem thường như vậy.

“Lục Ngụy Lâu, người lui xuống.” Đứng chính giữa, thần sắc Ngô Hải Sâm ngưng trọng lên, nghiêm giọng nhắc nhở Lục Ngụy Lâu, sau đó quay sang hỏi Lục Phong: “Tiếp tục tiếp nhận khiêu chiến hay nghỉ ngơi?”

“Dĩ nhiên là nghỉ ngơi, ha ha...” Cũng không thèm để ý thái độ của Lục Ngụy Lâu như thế nào, Lục Phong xoay người lại bước ra ngoài, ngồi xếp bằng xuống đất khôi phục thể lực.

Nhìn bóng lưng Lục Phong, Lục Ngụy Lâu chỉ hận không thể đánh chết hắn ngay lập tức, cuối cùng hừ lạnh một tiếng, chỉ đành nuốt xuống cục tức này, xoay người lại trở về vị trí của mình.

Thời điểm hắn đi ngang qua người Bạch Hải Hiên, bên tai giọng nói nhàn nhạt của Bạch Hải Hiên lọt vào: “Ta sẽ giúp người giáo huấn hắn.”

Đôi mắt nhìn vào sự tự tin của Bạch Hải Hiên, Lục Ngụy Lâu gật đầu, cũng không nói gì thêm.

Ba người khiêu chiến, đến lúc này đã có hai người bại trận dưới tay Lục Phong, chỉ còn lại duy nhất một mình Bạch Hải Hiên mà thôi.

Lại nói Bạch Hải Hiên, hắn chính là do một tay Nam Độc hộ pháp chỉ điểm dạy dỗ, một trong số những môn đồ mà Nam Độc hộ pháp ưng ý nhất, nếu không phải thiếu đi một chút cơ duyên, nhiều người cho rằng Bạch Hải Hiên nhất định tiếp nhận thân phận thân truyền đệ tử.

Bạch Hải Hiên một thân bạch bào tiến vào khoảng sân đấu, mái tóc đen tung bay, chân mày như kiếm, đôi mắt sắc bén, miệng treo một nụ cười tự tin.

“Bạch Hải Hiên đi theo Nam Độc hộ pháp, cơ hồ đã luyện thành một thân độc công cực kỳ lợi hại, chỉ thiếu một chút cơ duyên nữa là có khả năng đạp chân vào Linh Tiên cảnh.”

“Lục Phong khả năng khôi phục rất mạnh, nhưng liệu có chống đỡ được độc công quỷ dị của Bạch Hải Hiên không đây?”

“Trận này, e rằng Lục Phong gặp đối thủ thật sự. Mà Bạch Hải Hiên cũng quá âm hiểm, đứng bên ngoài quan sát hai trận chiến, gần như đã nắm bắt được toàn bộ thực lực của Lục Phong rồi.”

“Để xem thử Lục Phong sẽ đối phó như thế nào đây, hắc hắc...”

“Bạch sư huynh tất thắng!”

“.....”

Bạch Hải Hiên danh khí rất lớn, một trong số những thiên kiêu đệ tử cực kỳ nổi bật, giống với Lục Phong, trên Tinh Vương Chiến xếp vào một trăm người mạnh nhất, thậm chí xếp hạng còn trên cả Lục Phong.

Đương nhiên thứ hạng đó không có quá nhiều ý nghĩa, bởi Tinh Vương Chiến trước mười hạng đầu, không cho phép các đệ tử trong một tông môn giao chiến với nhau. Thế nhưng nếu được lựa chọn, dĩ nhiên người ta sẽ lựa chọn Bạch Hải Hiên rồi.

Dĩ nhiên nhiều người cũng trông đợi, rốt cuộc Lục Phong hẳn sẽ quật khởi như thế nào đây.

“Tiểu sư đệ, người nói xem, là Lục Phong hay Bạch Hải Hiên, người nào sẽ lấy được danh ngạch của đệ?” Tào Tuyết Dương thanh âm dễ nghe, thuận miệng hỏi.

Tinh Hồn hơi nhìn nàng, tạm thời vẫn không nói gì. Từ nãy đến giờ, hẳn mục nhãn dán chặt vào Lục Phong, âm thầm quan sát cách Lục Phong sử dụng Phệ Huyết Thuật, nội tâm của hắn cũng không tìm được ngạc nhiên, không ngờ Lục Phong lại phát triển Phệ Huyết Thuật lợi hại như vậy.

Lại nói, trong mắt người ngoài, cơ hồ Lục Phong đã biểu hiện cực hạn, Bạch Hải Hiên cơ hồ chiếm ưu thế cực lớn, khả năng cao giành chiến thắng. Nhưng suy nghĩ của Tinh Hồn lại khác, bởi vì Lục Phong vẫn chưa hoàn toàn sử dụng toàn bộ Phệ Huyết Thuật.

Chân chính lợi hại của Phệ Huyết Thuật, đó chính là nằm ở Hồng Uyên Kiếm. Thanh Hồng Uyên Kiếm này liên hệ mật thiết với Phệ Huyết Thuật, đến lúc này vẫn chưa lộ diện, cơ hồ Lục Phong giấu diếm rất kỹ,

nhìn biểu hiện của Tào Tuyết Dương, có lẽ chính nàng cũng không biết, Lục Phong mang trên người một thanh huyết luyện chi bảo rất kinh khủng.

Im lặng một lúc, Tinh Hồn mới đáp: “Là Lục Phong.”

Chỉ thấy Tào Tuyết Dương cười nhạt, lại nói: “Ta cũng muốn Lục Phong thắng, thế nhưng Bạch Hải Hiên rất khó đối phó, tam sư đệ Mộ Ngọc mặc dù xếp vào mười hạng đầu Tinh Vương Chiến, nhưng để chiến thắng Bạch Hải Hiên cũng không dễ dàng.”

Mộ Ngọc tự nhiên nghe thấy được ý của Tào Tuyết Dương, nhưng hăn cũng không phản bác, bởi sự thật chính là như vậy. Độc công của Bạch Hải Hiên quý dị khôn lường, chiến thắng không hề đơn giản.

“Trước đây từng giao chiến qua với Bạch Hải Hiên, xác thực giành chiến thắng rất khó khăn.” Mộ Ngọc miệng thừa nhận.

Còn Tinh Hồn, hăn ngần ngọng trả lời thì cũng không nói gì thêm, ánh mắt tập trung vào trận chiến, hay chính xác hơn là muốn nhìn xem rốt cuộc tiềm lực của Lục Phong nằm ở đâu.

“Đã hết giờ nghỉ ngơi, Lục Phong, tiến vào sân đấu.” Ngô Hải Sâm thanh âm nhàn nhạt vang lên, chỉ thấy Lục Phong lười biếng uể oải vươn người lên, trong xương cốt vang lên âm thanh, thở ra một hơi rồi đáp: “Đã biết.”

Lục Phong vừa tiến vào sân đấu thì đã nghe Bạch Hải Hiên ngạo mạn tự tin nói một câu: “Lục Phong, ta khuyên ngươi vẫn là nên biết điều rút lui, ngươi vốn không phải đối thủ của ta.”

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 344: Dạ Xoa

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 344: Dạ Xoa

Vừa ngạo mạn nói, đồng thời vừa thả xuống cổ uy thế cường đại, cơn âm phong lạnh lẽo thổi đến, như có một bàn tay ma quỷ âm hàn vờn vào gương mặt của Lục Phong, mái tóc đỏ nhẹ nhàng tung bay về phía sau lưng.

Lục Phong miệng tắc lưỡi hai cái, cười lớn đáp: “Chắc chắc, lấy đâu ra nhiều tự tin vậy? Người nghĩ nói mấy lời này sẽ có ý nghĩa à?”

“Vậy là rượu mời không uống, lại muốn uống rượu phạt!” Bạch Hải Hiên miệng khẽ cười, xung quanh thân thể hắn ta đột ngột xuất hiện những luồng khói màu xanh lục quỷ dị thả vào không gian, Bạch Hải Hiên bàn tay biến hóa ma trảo, luồng khói xanh yêu dị đồng dạng biến đổi theo ý niệm của hắn ta, một cái ma trảo khổng lồ từ trên cao chụp xuống.

“Độc Hoa Trảo.”

Vừa dứt lời, Bạch Hải Hiên lập tức xuất thủ, cảm giác được từ bàn tay khổng lồ ẩn chứa kịch độc ác liệt, Lục Phong thi triển thân thủ cấp tốc tránh né khiến cho bàn tay rơi vào hư không, đập thẳng xuống đất, ngay lập tức

mặt đất vang lên âm thanh xì xèo, đồng thời có khói trắng bay lên, không ngờ lại bị bàn tay độc này ăn mòn tạo thành một cái hố khá lớn.

Không tiếp tục truy sát, Bạch Hải Hiên hai tay khoanh sau lưng, ánh mắt khinh miệt khiêu khích, vừa rồi, dường như hắn đang muốn thị uy với Lục Phong chứ không hẳn là ra tay để chiếm lấy tiên cơ.

Lục Phong sau khi lùi lại thì lập tức cởi áo bào khoác bên ngoài ném đi chỗ khác, chỉ thấy thời điểm hắn vừa ném đi thì áo bào bị màu xanh lục xâm thực, cuối cùng hóa thành tro bụi mà bay theo chiều gió.

Thần sắc của hắn trở nên ngưng trọng, càng xen lẫn thêm sự khó chịu khi nhìn vào Bạch Hải Hiên, nếu hắn không lạnh tay cởi áo bào ném đi, chỉ sợ bản thân đã bị trúng độc nặng rồi.

Ra tay cũng thật âm hiểm, vừa thị uy vừa âm thầm lợi dụng thả độc, chẳng trách cho dù Mộ Ngọc thực lực rất mạnh, xếp mười hạng đầu Tinh Vương Chiến mà đối với Bạch Hải Hiên này vẫn rất úy kỵ.

“Khá nhanh đấy, nhưng chỉ mới bắt đầu mà thôi, hắc hắc...”

Cùng với nụ cười âm tà lạnh gáy vang lên, phía sau lưng từ trong làn khói xanh xuất hiện một gương mặt quỷ dạ xoa, trên đầu mọc hai chiếc sừng nhọn hoắt, trong hai hốc mắt đen kịt lóe lên hai đốm sáng màu đỏ, miệng đầy răng nanh không ngừng vang ra tiếng cười khanh khách lạnh người, con ngươi màu đỏ dán chặt vào thân thể Lục Phong, cứ như muốn ăn tươi nuốt sống hắn.

“Dạ Xoa Độc Kinh?!”

Phát hiện ra lai lịch của quỷ dạ xoa ẩn bên trong làn khói đen kia, gương mặt Tào Tuyết Dương toát ra biểu cảm kinh biến.

“Đó là thứ gì?” Chính Tinh Hồn nhìn vào gương mặt quỷ dạ xoa cũng cảm giác được một chút nguy cơ, đương nhiên với Hư Không Chiến Thể - vạn độc bất xâm thì độc công của Bạch Hải Hiên không có tác dụng với hắn, nhưng với Lục Phong thì khác, hắn sẽ đối diện với nguy cơ rất lớn từ đầu quỷ dạ xoa vừa mới xuất hiện này.

Đối với độc công, Tinh Hồn rất có hứng thú, thế nên không cảm được suy nghĩ, bèn hỏi Tào Tuyết Dương một câu.

“Dạ Xoa Độc Kinh là công pháp do Nam Độc hộ pháp tự mình sáng tạo ra, tu luyện cực kỳ độc ác, đầu tiên lấy thân luyện độc, dùng máu người làm chất dẫn, khi nào trong huyết quản chịu đựng đủ hai mươi một chất độc khác nhau thì xem như hoàn thành một bước nhập môn. Sau giai đoạn đó là đến giai đoạn ngưng tụ ra hồn độc dạ xoa, nghe nói để ngưng tụ hồn độc cần thông qua bí pháp nào đó, sử dụng chín mươi chín anh hồn tiên giả hiến tế, cực kỳ độc ác. Hồn độc quỷ dạ xoa càng lớn, càng ngưng thực thì chứng tỏ số lượng anh hồn bị nó hấp thụ càng nhiều, nhờ vậy khiến cho độc công của chủ nhân càng mạnh mẽ. Nhìn hồn độc quỷ dạ xoa của Bạch Hải Hiên, chỉ sợ không dưới ngàn người bị hắn rút hồn để hiến tế.” Vừa nói, trên trán Tào Tuyết Dương vừa lặn xuống mấy giọt mồ hôi lạnh, trong ánh mắt đẹp sự úy kỵ cùng chán ghét không thêm che dấu, dĩ nhiên đối với việc lấy người để tu luyện năng cực kỳ không đồng ý.

Tinh Hồn một bên nghe nàng thuật lại về Dạ Xoa Độc Kinh, nghe thì quả thật rất độc ác. Có điều, hắn không phản ứng giống như Tào Tuyết Dương, ngược lại xem đó là chuyện bình thường, bởi chính hắn nuôi dưỡng Hỏa Công Công cũng sử dụng anh hồn làm chất dinh dưỡng. Ngược lại đối với Dạ Xoa Độc Kinh rất hứng thú, chân mày nhướng lên, trong lòng tự hỏi, thật sự là do Nam Độc hộ pháp sáng tạo ra sao?

Mục nhãn lại hướng về sân đấu, nơi Lục Phong phải đối diện với hồn độc quỷ dạ xoa mà Bạch Hải Hiên gọi ra.

“Vốn dĩ không cần gọi ra hồn độc.” Bạch Hải Hiên nhìn chăm chăm Lục Phong, thái độ cứ như đã khống chế sinh mệnh của đối phương vậy, ánh mắt cơ hồ đang nhìn một con sâu con kiến yếu ớt. “Nhưng người ngạo mạn như vậy, ta liền để người biết chênh lệch giữa chúng ta lớn như thế nào.”

Song thủ kết ấn, nguyên lực vận chuyển đổ vào hồn độc dạ xoa, sau lưng hồn độc dạ xoa há miệng khanh khách cười lớn, giống như đang ở trong cảm giác thống khoái vậy, cực kỳ đáng sợ.

“Xuyên Tâm Độc Thích.”

Bên trong cái miệng đầy răng nanh của hồn độc dạ xoa tự nhiên bắn ra một đạo ánh sáng, nếu không chú tâm thì rất là khó nhìn thấy, bản năng mách bảo, Lục Phong rung mình lên, vội lách người tránh qua một bên, nhưng đáng tiếc rốt cuộc vẫn không thể tránh khỏi, âm thanh tiếng đâm vang lên khe khẽ, Lục Phong té nhào ra phía sau, chỉ một giây mà gương mặt tái nhợt đi một vòng, phía bên vai trái áo bào một mảnh màu đen yêu dị.

“Người an tâm, chất độc đó không đủ giết người, cũng không phế bỏ người, chỉ khiến người mất hết sức lực trong vòng mười năm mà thôi.” Bạch Hải Hiên cười lạnh, dĩ nhiên còn một cái nữa hẳn không nói, đó chính là trong mười năm này, thọ nguyên của Lục Phong sẽ không ngừng bị chất độc ăn mòn.

Điều này, ngoại trừ người tu hành Dạ Xoa Độc Kinh như Nam Độc hộ pháp hay Bạch Hải Hiên ra, người khác không hề biết được, ngay cả Chu Thiên Tử cũng không ngoại lệ, chỉ cho rằng Lục Phong tình trạng thực sự giống như hẳn ta nói.

Chỉ thấy Lục Phong gương mặt khó coi, cảm giác thân thể nặng trĩu, hoạt động rất khó khăn.

“Con mẹ nhà ngươi, dám hạ độc lão tử.” Lục Phong cay độc nhìn Bạch Hải Hiên, miệng chửi một câu.

“Ha ha, cái miệng của ngươi vẫn rất lợi hại nha, đã vậy ta liền khóa luôn cái miệng thối này mười năm luôn vậy.”

Vừa nói, Bạch Hải Hiên vừa chậm rãi bước đến gần Lục Phong, tình trạng bây giờ của Lục Phong, đối với hắn đã hoàn toàn không còn chút uy hiếp nào cả, chỉ ít hắn và rất nhiều người ở đây nghĩ như vậy.

Bàn tay của hắn đưa lên phía trước, ý niệm câu thông, cách không nhiếp vật, bao trùm thần thức lên người Lục Phong, đem hắn kéo về phía mình.

Lục Phong lúc này thân thể vô lực, hoàn toàn không thể chủ động được bản thân nữa, hữu tâm vô lực, cố gắng vùng vẫy đến mấy cũng vô dụng.

“Ngươi bình thường kiêu ngạo lắm mà, ta muốn xem hôm nay ngươi lấy gì để kiêu ngạo.”

Tiếng cười ha ha cay nghiệt vang lên, Bạch Hải Hiên đồng thời tung ra một đấm ngay vào giữa ngực Lục Phong, có âm thanh tiếng rạn xương vang lên trong không gian, Lục Phong miệng phun ra một ngụm máu đen, bay ngã lăn mấy vòng về phía sau, tựa như cố ý làm nhục Lục Phong, Bạch Hải Hiên không hề đem hắn đánh ra khỏi phạm vi để bị loại.

“Lục Phong, còn nhớ trước đây ta từng nói gì với ngươi không?”

Cố ý nhắc lại chuyện cũ, thanh âm xoáy vào trong đại não Lục Phong. Đã từng tại Tinh Vương Chiến, thời điểm trước khi bắt đầu, bởi vì Tinh Hồn mà thuộc hạ của Bạch Hải Hiên – Triệu Trầm bị tước bỏ danh ngạch tham dự Tinh Vương Chiến.

Mặc dù Tinh Hồn trở thành Tinh Vương quán quân, đem đến vinh quang to lớn cho Địa Ngục giáo, nhưng chuyện đó thì liên quan gì đến hãn cơ chứ, Bạch Hải Hiên vẫn cực kỳ phẫn nộ vì chuyện đó, thế nên hãn luôn chờ đợi thời cơ để trả đũa, và bây giờ không thể không nói là điểm điểm cực kỳ thích hợp, trước mặt vô số người hạ nhục Lục Phong.

“Bạch Hải Hiên, người cố ý làm nhục tiểu sư đệ?” Tào Tuyết Dương nổi giận, không nhịn được hô lớn một tiếng, thân thể chuẩn bị nhảy vào bên trong giúp đỡ Lục Phong, đáng tiếc nàng đã bị Mộ Ngọc đứng bên cạnh kéo lại.

Mộ Ngọc nhìn nàng lạnh giọng: “Nhị sư tỷ, người mà đi vào trong, không chỉ có người và Lục Phong, cả ta và đại sư huynh cũng bị liên lụy.”

Mộ Ngọc không ưa thích Bạch Hải Hiên, cũng càng chướng mắt Lục Phong, vậy nên mới ngăn cản nàng lại, không cho nàng nhúng tay can thiệp. Dĩ nhiên ý tứ của hãn vẫn có phần nào đúng, bởi nàng cố ý xông vào mà Ma Luân hay những đệ tử đích hệ Huyết Luân hộ pháp không ngăn cản thì đồng dạng sẽ bị quy kết tội đồng lõa.

Tào Tuyết Dương bị cản, tức giận mắng một tiếng: “Thả ta ra.” Thế nhưng vừa mới thoát khỏi bàn tay của Mộ Ngọc thì bên tai một giọng nói âm lãnh vang lên: “Sư muội, đừng quậy nữa, nếu không đừng trách bản tăng hạ độc thủ. Nếu tứ sư đệ không thắng nổi Bạch Hải Hiên, vậy thì hãn không xứng đáng làm đệ tử của sư tôn.”

Người nói chính là Ma Luân, vừa nhắc nhở nàng, vừa dùng thần niệm cực mạnh không cho nàng tiếp tục động đậy nữa.

Huyết Luân hộ pháp cũng trông thấy viễn cảnh này, tuy nhiên gương mặt thản nhiên bất biến, xem như không có việc gì xảy ra. Về phần Nam Độc hộ pháp, lão ta miệng cong lên một vệt âm lãnh, khung cảnh này khiến tâm trạng của lão cực kỳ thống khoái.

Bạch Hải Hiên nhìn Tào Tuyết Dương cười cười, cũng không thêm quan tâm chuyện này có đắc tội nàng hay các đệ tử khác của Huyết Luân hộ pháp hay không, bởi hắn là đệ tử của Nam Độc hộ pháp, địa vị ngang bằng so với Huyết Luân hộ pháp, sẽ dễ dàng vì một câu nói mà tỏ ra e sợ hay sao? Sẽ không.

Tuy nhiên, bởi vì đây là luận bàn, chung quy vẫn có điểm dừng.

“Ta đã từng nhắc nhở, đừng đắc tội với ta, hậu quả sẽ rất thê thảm.” Cười lạnh một tiếng, Bạch Hải Hiên bước thẳng về phía trước, cũng không muốn dây dưa gì nữa, bởi nếu không sẽ tạo thành phản tác dụng, dù sao thì hắn đoán sau lần giáo huấn này, Lục Phong sẽ phận thê thảm rồi, chẳng cần phải bận tâm nữa. “Kết thúc thôi!”

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 345: Huyết Ngục

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 345: Huyết Ngục

Tiếng ù ù hai bên tai, không gian trở nên mờ ảo trong đôi mắt Lục Phong, hắc đường như đã không còn nghe thấy được âm thanh nào khác, không cảm giác xung quanh đang xảy ra chuyện gì, và cũng không biết được Bạch Hải Hiên chuẩn bị chốt hạ.

Đối với hắn, thời gian gần như đã đứng lại, lặng thinh đến kỳ lạ. “Đã thua rồi sao?” Hắn tự hỏi mình một câu, nhưng khi tự hỏi câu này, dường như hắn không hề cam tâm.

Thời gian như đảo ngược lại hơn trăm năm trước, thời điểm hắn là một gã đệ tử yếu đuối vô danh, bị Dương Khai ra lệnh tiến vào Vĩnh Dạ Thâm Uyên, nơi đó, hắn đã nhìn thấy một tiểu cô nương xinh đẹp, đơn thuần như một đóa hương lan, đã từng rơi vào lâm nguy, nắm tay tiểu cô nương đó chạy trốn nguy hiểm trong bóng đêm mờ ảo. Đó là lần đầu tiên Lục Phong được tiếp xúc thân mật với một nữ nhân như vậy, dù rằng tiểu cô nương đó nhỏ hơn hắn rất nhiều tuổi, thoát như một tiểu la lị, nhưng lại khiến hắn khắc cốt铭 tâm.

Hắn vì muốn gặp lại tiểu cô nương đó mà cầu xin người khác giúp bản thân biến mạnh.

Hắn có thể thua, nhưng hắn không muốn chết, ít nhất cho đến lúc tìm được tiểu cô nương đó, hắn không thể chết được. Từ sâu tận linh hồn, một khát khao mãnh liệt bốc lên, cùng với đó là một thứ âm thanh tiếng nói lạnh lẽo: “Người muốn trở nên thật mạnh?”

“Người là ai?” Lục Phong hỏi lại.

“Trả lời ta, người có muốn trở nên thật mạnh?” Thanh âm đó lại vang vọng.

Và Lục Phong, hắn không chút do dự, bởi tiếng nói đó đã đánh trúng vào khát khao của hắn. “Ta muốn!”

“Người có sợ đối diện với tử vong?”

“Sợ, nhưng ta không thể chết.”

“Ta sẽ ban cho người sức mạnh, nhưng con đường người đi phải dẫm đạp trên thi sơn huyết hải, bạch cốt khô lâu, mãi mãi không thể quay đầu lại, người có hối hận?” Thanh âm lạnh lùng bí ẩn, tràn đầy âm lãnh đó lại tiếp tục xoáy sâu vào trong thần thức hắn.

“Quyết không hối hận.” Không suy nghĩ nửa giây, Lục Phong tâm trí kiên định đáp.

“Người mở mắt ra đi.”

Lục Phong đôi mắt nặng trĩu, nhưng cuối cùng vẫn mở ra được, tuy nhiên lạ kỳ thay, nơi hắn đang đứng không phải là Thánh Hỏa Cung, mà là một nơi kỳ lạ, mặt đất một màu đỏ như màu máu, hắn thân thể trần truồng

đứng trên mặt đất đỏ thẫm này không ngừng cảm thụ sự rét lạnh đến từ mặt đất.

Mà không chỉ có mỗi mặt đất là có màu đỏ, phóng tầm mắt nhìn khắp nơi thì gần như là bị một màu đỏ quý dị chiếm hết thấy.

Đưa mắt nhìn về phía trước, cách hẵn khoảng chừng ba thước là một thanh kiếm màu đỏ thẫm, thân dài hai xích, tản ra hơi thở lãnh huyết yêu dị, không ngờ chính là Hồng Uyên Kiếm, bất quá hình dạng của nó lúc này biến đổi rất lớn so với lúc mà hẵn được Tinh Hồn đưa cho, mà âm thanh giọng nói yêu dị kia chính là vang ra từ thanh kiếm này.

“Hồng Uyên kiếm? Là người đang nói chuyện với ta?”

“Lục Phong, ta có thể cho người sức mạnh, giúp người thực hiện điều người muốn, chỉ cần người thiết lập kế ước với ta, người sẽ có tất cả.” Thanh âm lại tiếp tục vang lên.

Chỉ thấy Lục Phong thần sắc ngưng trọng, hô hấp loạn nhịp trong vài giây, nhưng sức nhớ đến quyết tâm của mình, nội tâm của hẵn dần bình tĩnh trở lại. “Mẹ kiếp, một thanh kiếm mà thôi, việc gì phải sợ.”

Trong bụng thầm nghĩ, gương mặt hẵn vừa trầm xuống, miệng nở nụ cười âm lãnh để lộ hàm răng sáng bóng, chân trần tiến về phía trước, càng đến gần, hẵn càng cảm giác được sự lãnh khốc xuất phát từ Hồng Uyên kiếm này.

“Kế ước cũng được, nhưng ta là chủ, còn người là binh.” Bàn tay Lục Phong nắm chặt vào cán kiếm, đột nhiên một sức hút mãnh liệt từ Hồng Uyên kiếm dung nhập vào người hẵn, Lục Phong biến sắc, muốn buông xuống thanh kiếm, thế nhưng dù hẵn vung vẩy đến mấy cũng vô dụng.

Máu tươi từ trong huyết quản không còn nghe theo sự điều khiển của hẵn nữa, tất cả đổ dồn về phía cánh tay phải của hẵn, dĩ nhiên đang bị Hồng

Uyên kiếm thôn phệ.

Phía sau lưng, từng tầng vụ khí màu đỏ rực hiện ra, theo thời gian dần dần hóa thành một ma nữ một thân hồng phát trường bào diễm lệ tuyệt mỹ, mái tóc đen mượt như áng mây đen huyền ảo được tô điểm bằng những chiếc ngọc trâm, gương mặt xinh xảo như một bức họa, nước da trắng mịn tựa bông tuyết, song nhãn tựa như hai hố đen khiến người nhìn như bị vây hãm vào bên trong, mãi mãi không thể thoát khỏi.

Gió lạnh trong không gian thổi lên, gió vờn qua huyết bào diễm lệ bay phất phới, lộ thân thể đầy đặn xuân sắc với làn da trắng mịn mềm mại, một sức hấp dẫn ma mị không thể không khiến cho người ta nội tâm chấn động.

“Gọi tên ta đi...” Từ khuông miệng trái tim với vệt son đỏ thắm mị hoặc vang ra giọng nói tràn đầy quyết rũ, bên trong như ẩn chứa mị lực vô song xoáy sâu vào trong đại não Lục Phong.

“Huyết Ngục?”

Tinh Hồn đôi mắt mở ra, ngay lúc đó một trận cuồng phong lạnh lẽo âm hàn, tựa như thổi lên từ cửu u ngục giới vờn qua người hắn, cái lạnh kỳ dị cắt vào da thịt, khiến cho huyết quản người ta dâng trào lên.

Trận gió này ẩn chứa sức mạnh kỳ lạ, khiến cho người ta không nhận được rét run, cánh tay đưa lên theo bản năng che chắn, đồng thời vận chuyển sức mạnh để chống cự lại.

“Cơn gió này là gì?” Mái tóc đen nhánh tung bay phấp phới, đôi chân mày như liễu rủ lên, Thiên Mộng Nữ đôi mắt đẹp mở ra, bên trong thoáng qua một tia ba động kỳ dị.

Từ lúc trận chiến bắt đầu, nàng vốn không có hứng thú quan tâm, liền khoanh tay nhắm mắt định thần, lưng tựa vào thạch trụ chìm vào tu luyện,

bất giác cảm nhận được sát khí lạnh lẽo thổi lên khiến nàng giật mình tỉnh lại.

Thả ra thần thức, ngay lập tức nhận ra, căn nguyên cơn gió này chính là nằm ở trận chiến kia. Đến lúc này, dù lãnh đạm cách mấy thì cũng không thể không quan tâm.

Chỉ thấy bên trong sân đấu, sắc mặt của Bạch Hải Hiên trắng bệch không còn một giọt máu, song thủ chéo ở trước mặt để che chắn âm phong hơi đưa xuống để ghé mắt nhìn về phía trước, vốn dĩ Lục Phong – người bị hấn sử dụng Xuyên Tâm Độc Thích để bào mòn thể lực và thọ nguyên, đáng lí ra phải nằm yên một chỗ chờ chết, vậy mà bây giờ hắn ta lại đứng dậy, trên tay không biết từ lúc nào đang cầm một thanh huyết kiếm màu đỏ hình dáng kỳ lạ tràn đầy sát khí.

Khí thế của Lục Phong càng lúc càng mạnh, đôi mắt hoàn toàn một màu huyết hồng chiếm giữ, từ thân thể hắn bắt ra ánh sáng màu đỏ yêu dị chói mắt, tựa như một tôn huyết ma bước ra từ địa ngục.

Sợ hãi xâm chiếm tâm trí, Bạch Hải Hiên không tự chủ lùi lại một bước, không kìm được liền nhìn Lục Phong nói: “Người muốn làm gì?”

Mặc dù lúc này Lục Phong chỉ là một tên Địa Tiên cảnh, nhưng lại mang đến cho người ta cảm giác, dù là Linh Tiên cảnh cũng có khả năng bị hấn chém chết, đáng sợ vô cùng. Bạch Hải Hiên tâm trạng hoảng loạn, tự nhiên là có lí do.

“Huyết Luân, người để hắn tu luyện cái gì vậy? Thanh huyết kiếm kia là gì?” Nam Độc hộ pháp gương mặt già nua kinh biến, con ngươi nhỏ như hạt tiêu bên trong đôi mắt hẹp dài không ngừng co rút, quay mặt chuyển sang nhìn Huyết Luân hộ pháp truy vấn.

Không chỉ có Nam Độc hộ pháp, ngay của Chu Thiên Tử cùng rất nhiều vị trưởng lão khác đều đồng dạng kinh hãi không thôi.

Thế nhưng cũng giống như bọn họ, bản thân Huyết Luân hộ pháp cũng không biết được nguyên nhân bên trong thế nào, ngay cả thanh kiếm màu đỏ tà dị kia cũng là lần đầu tiên Huyết Luân hộ pháp được chứng kiến.

Ở đây, ngoại trừ bản thân Lục Phong ra thì chỉ có Tinh Hồn nắm rõ mọi chuyện.

“Huyết luyện chi bảo, dù phẩm cấp rất thấp, thế nhưng vẫn không phải thứ tầm thường. Trước đây đánh giá thấp Hồng Uyên kiếm, à không, phải gọi là Huyết Ngục mới chính xác, xem ra tầm nhìn vẫn quá hạn hẹp.” Lúc Lục Phong rơi vào Huyết Ngục thế giới thì đã bị Tinh Hồn nhìn lén, toàn bộ quá trình thức tỉnh Huyết Ngục đều bị hắt mắt rõ cả.

Nhớ lại trăm năm trước, khi còn là đệ tử Thiên Kiếm tông, Lục Phong trong lúc tu hành Phệ Huyết Thuật thì Tinh Hồn đã âm thầm thả xuống một hạt Thế Đạo Chủng, vốn dĩ để quan sát Lục Phong sử dụng Phệ Huyết Thuật như thế nào, cũng không nghĩ đến có một ngày lại chứng kiến uy lực của huyết luyện chi bảo.

Nói đến, cổ kiếm Đồ Lục của hắc đồng dạng chính là huyết luyện chi bảo, trên đời này chỉ có một mình hắc sử dụng được nó, nói đến bây giờ mới phát hiện, nguyên lai bên trong mỗi một kiện huyết luyện chi bảo đều ẩn chứa hồn linh riêng, giống như Huyết Ngục, thế nhưng chưa từng trông thấy được hồn linh của Đồ Lục như thế nào.

Lại quan sát Lục Phong, hắc trên tay cầm Huyết Ngục, mái tóc đỏ tà dị bay phất phơ tán loạn, từng bước đi tới, không cần làm gì mà vẫn khiến cho Bạch Hải Hiên bị áp chế tột độ.

Trong mắt Bạch Hải Hiên, giờ phút này trong mắt hắc không còn là Lục Phong nữa, mà là một cái thể sát thần có thể lấy mạng hắc bất kỳ lúc nào.

“Lục Phong, đây là luận bàn, người không thể giết ta!”

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 346: Nghi Hoặc

Nguy cơ bủa vây, tính mạng bị uy hiếp đến cực điểm, tựa như không còn thuộc về chính mình nữa, Bạch Hải Hiên run rẩy ngã bệch xuống, hai chân chà xát lê lét lùi về phía sau.

Chúng nhân trong lòng đều xuất hiện một dự cảm bất ổn khi nhìn tình trạng của Lục Phong lúc này, ngay tức khắc, Huyết Luân hộ pháp nhích người xuất hiện đứng phía trước Lục Phong, gương mặt chữ điền với chòm râu đen thoát trông như một nhà nho, tuy nhiên đôi mắt hiện lên sự nghiêm nghị bức người, miệng hô lên một tiếng: “Lục Phong, tỉnh lại!”

Giọng nói áp bức hóa thành từng dòng sóng âm xoáy vào trong tinh thần Lục Phong, bởi vì Huyết Luân hộ pháp nhận ra được, dường như thần trí của Lục Phong đang bị một thứ gì đó xâm chiếm, và dĩ nhiên, thứ đó hẳn rất là nguy hiểm, chắc hẳn là có liên quan đến thanh kiếm màu đỏ tràn đầy sát khí thần bí kia.

Nhân lúc vẫn còn chưa bị chiếm giữ thần trí hoàn toàn, chưa có khả năng uy hiếp, Huyết Luân hộ pháp lập tức xuất thủ ngay.

Trầm luân trong thế giới tinh thần của chính mình, bởi vì khát khao sức mạnh vô biên của Huyết Ngục mà chính bản thân Lục Phong không hề phát giác ra được, chính mình đang bị Huyết Ngục ăn mòn thần trí.

Nghe giọng nói quen thuộc kia vang lên, bên trong giọng nói ẩn chứa sức mạnh giúp cho hần ta trong giây lát xuất hiện sự minh mẫn.

“Khốn kiếp, ta bị cái gì thế này. Huyết Ngục, người dám xâm thực ta?” Lục Phong gầm lớn tràn đầy phần nộ.

“Ta là chủ nhân của thân thể này, là người quyết định tất cả, còn người chỉ là vũ khí của ta mà thôi. Ai cho phép người chiếm giữ lão tử?”

Không biết từ đâu, từ trong thân thể hần bộc phát một cỗ sức mạnh phi thường, linh hồn hần vốn đang bị huyết y nữ tử điểm lệ vô song kia ăn mòn thì lập tức bị cỗ sức mạnh này xua tan, đem nàng bức trở lại bên trong Huyết Ngục.

Tiếng oán than vang ra từ cái miệng nhỏ xinh đẹp, đáng tiếc, trải qua nguy cơ sinh tử, hần cũng không có cái gì thương hoa tiếc ngọc cả, triệt để khiến cho nàng quay trở lại bên trong Huyết Ngục.

Đầu óc vang lên một tiếng minh minh, đau nhức như búa bổ, thân thể Lục Phong ngã khụy xuống, khí tức lãnh huyết trên người của hần cũng biến mất, không gian trở lại tĩnh lặng như thường.

Bỗng nhiên phía trước tối sầm lại, Lục Phong mệt mỏi ngẩn đầu nhìn lên thì bắt gặp gương mặt nghiêm nghị quen thuộc, chính là Huyết Luân hộ pháp.

“Hắc hắc, sư tôn, lâu ngày không gặp, chẳng ngờ lại càng phong độ.”
Miễn cưỡng nở nụ cười trên miệng.

“Bớt nói nhảm, đưa thanh kiếm kia cho vi sư.”

Hừ lạnh một tiếng, nào thềm quan tâm đến việc Lục Phong vượt môn ngựa, Huyết Luân hộ pháp bàn tay giơ ra, nghiêm chỉnh nói.

Thở dài một tiếng, cơ mà việc này cũng đã nằm trong dự kiến của hần rồi, vừa nảy bộc lộ như vậy, thêm vào Huyết Ngục cổ quái nữa, không bị đem đi điều tra mới là chuyện lạ.

Rốt cuộc vẫn phải giao ra Huyết Ngục cho Huyết Luân hộ pháp, thái độ thành thành thật thật, không có nửa điểm chống đối.

“Người tạm thời ở hành cung tu luyện, không có sự cho phép của vi sư thì không được rời khỏi đó.” Cầm lấy Huyết Ngục, có ý định dùng thần niệm khu động cất vào trong nhẫn trữ vật, thế nhưng không ngờ Huyết Ngục không hề có cảm ứng nào cả, trong bụng Huyết Luân hộ pháp giật mình, thế nhưng thần sắc bên ngoài như thường, không hề tạo ra sự kỳ lạ nào khác, trong nửa giây bất thường thì liền thu hồi Huyết Ngục cầm trên tay, kế tiếp ra lệnh cho Lục Phong.

“Đệ tử đã biết. Bất quá trận chiến này, là đệ tử thắng nhỉ?” Thở dài một tiếng, Lục Phong lập tức ôm quyền cúi đầu nhận lệnh, đồng thời không quên hỏi về kết quả của trận chiến.

Đúng lúc đó, Bạch Hải Hiên như lấy lại được tinh thần, hần lập tức đứng dậy, gương mặt lộ ra sự khó coi vô cùng, miệng quát lớn: “Người sử dụng tà vật, không có tư cách chiến thắng.”

Dĩ nhiên Bạch Hải Hiên không cam tâm, càng thêm mất mặt, thế nên liền đem truy vấn cho Huyết Ngục để đòi lại một chút mặt mũi, càng không muốn danh ngạch kia bị Lục Phong lấy mất.

“Chắc chắc, không ai xích lại à, để căn bừa bãi vậy.” Lục Phong miệng cười cười, tay khoanh trước ngực tặc lưỡi nói.

“Lục Phong, người...” Bị đối phương đem so sánh với cái gì, không cần suy nghĩ cũng biết, nhìn Bạch Hải Hiên lúc này, cơ hồ sát khí không thềm che giấu.

Ngô Hải Sâm làm trọng tài, trong lúc nhất thời cũng không biết xử lí như thế nào.

“Dùng tà vật muốn diệt sát đồng môn, như vậy cũng tính là thắng? Kết quả trận đấu này, e là không công bằng.” Vừa lúc đó, Nam Độc hộ pháp xuất hiện bên cạnh Bạch Hải Hiên, con người quỷ dị độc ác khi nhìn vào Lục Phong, thanh âm khàn khàn vừa vang lên.

“Đệ tử người dùng độc hạ thủ đồng môn, còn đệ tử của ta, ngay cả một sợi lông tóc cũng không chạm vào, chỗ nào giết hại đồng môn?” Huyết Luân hộ pháp đáp lại.

Không khí dần dần trở nên có chút căng thẳng.

“Khà khà, vừa rồi nếu người không ngăn cản, e là đệ tử của ta đã biến thành một cái xác lạnh. Vả lại, ta nghe nói lai lịch của hãn không tốt lắm, sợ là...”

“Thánh giáo quy tắc như sơn, đệ tử của ta sử dụng lực, vẫn chưa hề động thủ, là do chính đệ tử của người quá kém, đi ra bên ngoài không sợ làm mất mặt Thánh giáo? Còn lai lịch của hãn thế nào, chưa đến phiên lão quỷ người quan tâm.”

Nhìn thái độ của hai người bọn họ càng lúc càng khó chịu, không gian mùi thuốc súng nồng nặc, cơ hồ như cả hai sắp sửa bộc phát một trận đại chiến.

“Chỉ là một trận luận bàn, không cần thiết phải làm mất hòa khí.” Chiến Lang hộ pháp bước đến gần, đồng thời lộ ra khí thế của bản thân để trấn áp hai người còn lại, dĩ nhiên chỉ dùng uy áp thì không có tác dụng, bởi hai người kia thực lực không hề thua kém Chiến Lang hộ pháp, thế nhưng tại Địa Ngục giáo, Chiến Lang hộ pháp chính là người nắm giữ Hình Bộ, ở đây có tiếng nói rất lớn.

Thấy Chiến Lang hộ pháp ra mặt, cả hai đồng thời hừ lạnh một tiếng. Sau đó Huyết Luân hộ pháp cầm Huyết Ngục đưa ra, sau đó nói. “Chuyện này giao lại cho người xử lý, ta sẽ không can thiệp vào.”

Chiến Lang hộ pháp thấy vậy thì gật đầu, đồng thời cầm lấy Huyết Ngục, chỉ cảm giác từ thanh kiếm này truyền vào bàn tay một cỗ hàn khí kỳ dị, trong lòng nổi lên cảm giác hiếu kỳ, tuy nhiên thái độ như thường, kế tiếp nói: “Tạm thời đóng băng kết quả trận đấu, đợi sau khi Hình Bộ điều tra rõ mọi việc thì sẽ công bố sau.”

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Nhiều ngày sau trận chiến tại Thánh Hỏa Cung chấm dứt, lúc này, Lục Phong đang ở trong hành cung của mình, bên ngoài có rất nhiều đệ tử Hình Bộ canh giữ, phía trước chợt có bóng người xuất hiện, chính là Tinh Hồn.

Thời gian Tinh Hồn trở thành đệ tử Địa Ngục giáo không dài, thế nhưng danh khí của hắn hiện nay rất lớn, thế nên không khó để những đệ tử Hình Bộ nhận ra hắn. Chỉ thấy Tinh Hồn bước đến trước mặt bọn họ, hai tay ôm quyền hành lễ, sau đó nói: “Ta muốn gặp Lục Phong, đã thông qua ý tứ của lão sư, làm phiền.”

Vừa nói, hắn vừa nhanh tay chuyển cho một gã đệ tử Hình Bộ một cái nhẫn trữ vật, bên trong là một lượng tài nguyên tu hành vừa đủ để những người ở đây tu luyện trong vòng ba tháng.

“Được, vào trong đi.” Người nhận nhẫn trữ vật chứa tài nguyên kia ho khan hai tiếng, đồng thời nháy mắt ra hiệu cho những người khác, sau đó mới gật đầu đồng ý.

“Đa tạ.”

Mấy tên đệ tử Hình Bộ tự động né sang một bên, đồng thời mở ra cấm chế để Tinh Hồn tiến vào.

Cánh cửa mở ra, chỉ thấy Lục Phong lúc này lười biếng nằm dài chính giữa hành cung. Nghe thấy tiếng mở cửa cùng với một khí tức quen thuộc, Lục Phong lập tức bật dậy, trông thấy Tinh Hồn đến thăm thì miệng nở nụ cười khổ.

“Chậc, mấy ngày nay chán chết đi được, rốt cuộc cũng có người đến thăm.” Lục Phong miệng than vãn, thở dài một tiếng, sau đó hỏi tiếp. “Bên Hình Bộ đã có kết quả điều tra xong chưa? Bị nhốt ở hành cung hoài chắc ta buồn đến chết mất.”

Tinh Hồn bước đến ngồi xuống ghế, tự rót cho mình một ly trà, vừa thưởng thức vừa nói: “Vẫn chưa, bất quá cũng chẳng điều tra được gì đâu. Việc người được thả chỉ là sớm muộn, kiên nhẫn chờ thêm đi.”

“Chán chết đi được.” Lại một tiếng thở dài, Lục Phong lết chân bước đến ngồi xuống bên cạnh Tinh Hồn, bất giác thần sắc ngưng trọng lên mấy phần, không còn bộ dáng đùa giỡn như ban đầu nữa. “Tinh Hồn, ta có điểm nghi vấn, huynh có thể giải đáp cho ta được không?”

“Ta biết nghi đang nghi hoặc việc gì.” Đặt ly trà xuống, sau đó nhìn thẳng vào mắt Lục Phong, miệng tiếp tục. “Người còn nhớ Điền Thanh không?”

“Điền Thanh? Thiên Kiếm tông nội môn đệ tử?” Trong nháy mắt, Lục Phong sực nhớ ra ngay.

“Chính là hắn, Hồng Uyên kiếm là vật ta đoạt từ tay hắn.”

Nghe Tinh Hồn nói, thần sắc Lục Phong lập tức ngưng trọng, thân thể đứng thẳng dậy nhìn chằm chằm Tinh Hồn, bên trong thanh âm ẩn chứa một tia sát khí. “Hắn là do huynh giết?”

“Không sai, là ta giết hắn, cả biểu muội của hắn - Điền Diệp cũng bị ta hạ sát.” Cảm giác được sát cơ phát ra từ Lục Phong, có điều Tinh Hồn thái

độ lạnh nhạt, xem như không có việc gì xảy ra.

Bàn tay Lục Phong siết chặt lại, trong đầu sức nhớ lại viễn cảnh hơn trăm năm trước bản thân mình bị Tư Mặc kiếm tiên đuổi giết chỉ bởi vì bị nghi ngờ liên quan đến cái chết của huynh muội Điền Thanh, Điền Diệp, suýt chút nữa mất cái mạng nhỏ, thì ra là do người bên cạnh hãm hại cho.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 347: Hợp Tác

“Người đừng quên, lúc người đến tìm ta, người đã nói những gì.”
Giọng nói lãnh đạm từ từ vang lên.

Lục Phong tinh thần khẽ động, rót cuộc hít sâu vào một ngụm khí rồi thở ra, sát khí toàn bộ tiêu thất hết, trong lòng cười khở một tiếng, quả là trên đời này không có bữa ăn nào là miễn phí cả. Vả lại lúc đó là hăn đến cầu người, lấy gì trách người ta được.

“Ta vừa rồi hơi nóng, đặc tội.”

“Quên đi. Ta đến đây để nói với người một việc, Hồng Uyên kiếm liên hệ đối với thực lực của người rất lớn, không có nó coi như người mất đi một nửa sức mạnh.”

Nghe Tinh Hồn nói, Lục Phong gật gật, trong lòng chột nghĩ đến huyết y nữ nhân điểm lệ vô song cùng với thế giới kỳ lạ bên trong Huyết Ngục, bất chột hỏi.

“Huynh có biết lai lịch của thanh kiếm đó thế nào không?” Lục Phong miệng dò xét, dĩ nhiên hăn sẽ không nói về thế giới Huyết Ngục cùng với nữ nhân kia cho Tinh Hồn biết, có một số chuyện, vẫn là không nên đem tiết lộ cho người khác, đặc biệt là sau chuyện lần này.

Mơ hồ đoán được suy nghĩ trong đầu Lục Phong, chỉ là hắn làm như không thấy, đáp lời. “Ta từng đọc qua trong sách cổ, có một loại phương pháp luyện khí kỳ lạ, sử dụng những tài nguyên chí âm chí tà trong thiên địa, lấy nhục thể làm lò, tinh huyết làm vật dẫn, tại địa phương tồn tại oán hồn rèn luyện, được gọi là huyết luyện chi bảo.”

“Huyết luyện chi bảo?” Lục Phong chân mày nhướng lên. “Trên đời này có tồn tại loại phương pháp luyện khí tà độc như vậy?”

Như sức nhớ ra, Lục Phong gương mặt khẽ biến. “Không lẽ lý huynh muốn nói, Hồng Uyên kiếm chính là một kiện huyết luyện chi bảo?”

Tinh Hồn gật đầu.

“Rất có khả năng như vậy. Theo như những gì viết trong cổ thư thì huyết luyện chi bảo chỉ thừa nhận duy nhất một chủ nhân, chỉ có chủ nhân của nó mới phát huy ra được uy lực chân chính, còn rơi vào tay người khác thì không khác gì rác rưởi. Nếu như phán đoán của ta là đúng, vậy thì không sớm thì muộn người sẽ được thả ra. Tuy nhiên, nhất định sẽ có người giám sát người rất kỹ, muốn biết về bí mật trên người người. Chuẩn bị tinh thần trước đi là vừa.”

“Ta đã hiểu, đa tạ huynh nhắc nhở.”

Lục Phong miệng cười nói như chưa có việc gì xảy ra trước đó, chỉ có điều, hắn có hoàn toàn tin tưởng những gì Tinh Hồn nói hay không lại là một việc khác.

Vừa ngay lúc đó, ở bên ngoài có vài bóng người tiến vào, nhìn y phục thì giống hệt như mấy tên đứng canh gác ở bên ngoài, chính là đệ tử Hình Bộ.

“Lục Phong, người đi theo chúng ta đến Thánh Hỏa Cung một chuyến.”

Người của Hình Bộ đã đến, xem ra đã có kết quả điều tra rồi. Chỉ thấy Lục Phong đứng dậy khỏi ghế, nhìn bọn họ nói: “Làm phiền dẫn đường.”

Sau đó, hắn nhìn qua bên Tinh Hồn, nói tiếp: “Ta đi trước, gặp lại sau.”

“Được”.

Lục Phong ôm quyền thì sau đó cùng với những đệ tử Hình Bộ rời khỏi hành cung, việc còn lại chỉ là chờ đợi kết quả mà thôi. Chẳng còn việc gì khác, Tinh Hồn quay trở lại tòa phủ đệ của hắn. Đối với kết quả điều tra thế nào, hắn không có một chút hứng thú, thứ hắn chờ đợi là khi nào xuất phát đến cổ mộ tiên nhân mà thôi.

Nửa ngày sau khi Lục Phong tiến vào Thánh Hỏa Cung để diện kiến chương giáo cùng những vị trưởng lão Địa Ngục giáo, rốt cuộc kết quả đã được đưa ra, pháp bảo ngoại trừ có chút kỳ lạ là không phát huy ra được một chút năng lực nào thì còn lại đều không có vấn đề gì, thậm chí so với rác rưởi không khác biệt, mặc dù hiếm kỳ, nhưng đã không thể điều tra được thì đành chịu, lại tra hỏi Lục Phong, hắn nói đó là thứ trước đây khi còn là đệ tử Thiên Kiếm tông vô tình có được, nói qua loa cho xong chuyện.

Đã không có chỗ nào nghi vấn, sau khi thảo luận với nhau, Chiến Lang hộ pháp liền công bố Lục Phong là người giành chiến thắng, trở thành một trong số những đệ tử Địa Ngục giáo tham dự Kim Lan Bảng mười năm sau được tổ chức tại Kim Lan Quốc, đồng thời cũng trả lại Huyết Ngục cho Lục Phong.

Đối với kết quả này, người không vui nhất chính là Nam Độc hộ pháp và đệ tử của lão – Bạch Hải Hiên, thế nhưng cũng chỉ đành nuốt xuống uất hận này mà thôi.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Trên bầu trời trong xanh thoáng đăng rộng lớn đột ngột xuất hiện gần ba mươi đầu Bạch Đầu Điều khổng lồ, trên lưng mỗi con Bạch Đầu Điều có khoảng gần ba mươi người, ai nấy đều mặc trang phục màu đỏ đen, chính là những đệ tử Địa Ngục giáo.

Sau khi đã có kết quả điều tra, công bố Lục Phong trở thành một trong số những đệ tử đại diện cho Địa Ngục giáo tham dự Kim Lan Bảng, cao tăng Địa Ngục giáo lại một lần nữa tập hợp các đệ tử từ cấp tinh anh trở lên để hỏi xem những người nào muốn đến cổ mộ tiên nhân để tìm kiếm cơ duyên.

Cổ mộ tiên nhân này chưa từng được khai phá, thế nên chắc chắn bên trong tồn tại rất nhiều báu vật như pháp bảo, đan dược, linh thạch... tuy nhiên, cùng với cơ duyên dĩ nhiên tồn tại nguy hiểm chí mạng, Địa Ngục giáo không ép các đệ tử, để cho bọn họ tự nguyện.

Sau một hồi, hơn một ngàn đệ tử từ cấp tinh anh trở lên, rốt cuộc chỉ có khoảng gần ba trăm người là quyết định tiến vào cổ mộ tiên nhân để tìm kiếm cơ duyên mà thôi.

Tuy nói, Địa Ngục giáo hỗ trợ mỗi một đệ tử một tấm Phá Giới Phù, có khả năng đem bọn họ truyền tống bọn họ từ bên trong cổ mộ quay trở về Địa Ngục giáo, nhưng ai biết được, liệu bên trong cổ mộ tiên nhân kia tồn tại cấm chế cực mạnh khiến Phá Giới Phù vô tác dụng.

Vậy nên, đa số đều lựa chọn ở lại Địa Ngục giáo tu hành, còn những người tham gia, đa phần là bị mắc kẹt ở bình cảnh, muốn tìm kiếm cơ hội để phá vỡ bình chương, tấn thăng tu vi.

Dẫn dắt các đệ tử tiến về cổ mộ tiên nhân hôm nay do đích thân Chu Thiên Tử tự mình hành động.

“Trước khi đến Cổ Nguyên đảo, bản tọa nhắc nhở các người lại một lần, thứ nhất, đều là đồng môn, tiến vào cổ mộ thì hãy đoàn kết lại, bỏ qua

tư thù, vừa không bị các thế lực khác ức hiếp, vừa dễ dàng tranh đoạt cơ duyên; thứ hai, lần thám hiểm cổ mộ sẽ có rất nhiều thiên kiêu chi tử khác tại đại lục tiến về, vì vậy nếu có thể kết giao thì nên kết giao, còn không kết giao được thì cũng không nên xảy ra xích mích. Bản tọa không muốn trông thấy viễn cảnh, khi tiến vào thì đông đúc mà trở ra chỉ lác đác vài người.”

“Tuân lệnh chương giáo.”

Đám đệ tử đồng thanh hướng về Chu Thiên Tử hô lớn, thấy vậy, y khẽ gật đầu, chỉ có điều dấn dò như vậy, không biết tại đây sẽ có bao nhiêu người sẽ nghe theo đây.

Vừa lúc đó, phía đằng xa truyền đến một trận dao động mạnh mẽ, Chu Thiên Tử chân mày nhướng lên, thả ra thần thức quan sát, ngay lập tức nhận ra được nguyên nhân của trận dao động kia.

“Dừng lại một chút.” Chu Thiên Tử ra lệnh để cho cả đoàn dừng lại, đồng thời hướng mắt nhìn về phía trận ba động mãnh liệt kia, cả đám đệ tử đồng dạng cũng nhìn về hướng đó.

Lại mấy chục đầu Bạch Đầu Điêu khổng lồ nữa xuất hiện trước mặt bọn họ.

“Chu Thiên Tử đạo hữu, lại gặp mặt, ha ha...”

Người vừa nói là một đàn ông trung niên cao lớn tràn đầy sinh lực, thân mặc hắc bào, từ trên người lộ ra một cỗ ngạo khí áp bức, chỉ là một tiếng cười mà lập tức khiến cho không gian tạo thành một cỗ dao động mạnh mẽ.

Người đàn ông trung niên này chính là Quỷ tông tông chủ Dạ Vương.

Chỉ thấy Chu Thiên Tử miệng cũng nở nụ cười khách khí. Ánh mắt hơi lơ đãng nhìn về phía đội ngũ đệ tử Quỷ tông, bất chợt phát hiện ra một

điểm thú vị, chính là Bạch Trường Cầm, hắn ta vậy mà đã đột phá vào Linh Tiên cảnh.

“Ồ, Bạch sư diệt vậy mà đã đột phá Linh Tiên cảnh. Dạ tông chủ, chúc mừng người.”

Không lâu trước đó, Bạch Trường Cầm vẫn còn là một gã Địa Tiên cảnh, vậy mà khi gặp lại, hắn đã đột phá Linh Tiên cảnh, thiên quá quá nhiên cao cường.

“Đa tạ tiền bối khen ngợi.” Bạch Trường Cầm đứng trên lưng Bạch Đầu Điêu, Bạch Trường Cầm một thân bạch bào tao nhã, khí chất phi phàm, miệng nở nụ cười ôn hòa hướng Chu Thiên Tử ôm quyền tạ lễ.

Bạch Trường Cầm quả thực hết sức anh tuấn, dù là đệ tử Địa Ngục giáo cũng không thể ghét hắn được, nhất là những nữ đệ tử, chỉ cần trong thấy hắn thôi là lập tức phát cuồng rồi.

Sau khi thi lễ với Chu Thiên Tử xong, Bạch Trường Cầm ánh mắt quét nhìn một vòng, cơ hồ đang tìm kiếm ai đó vậy.

Chỉ thấy hắn từ phía bên hàng ngũ đệ tử Quỷ tông tiến sang phía bên đám đệ tử Địa Ngục giáo. Trên người hắn phải nói là có một cỗ mị lực, dù là nam hay nữ nhìn thấy đều hô hấp loạn nhịp, trong đôi mắt in hắn lên gương mặt tuyệt trần sáng lấp lánh kia.

Tranh thủ lúc hai vị tông chủ hai bên trao đổi gì đó, Bạch Trường Cầm liền đến gặp người đã đánh bại mình cách đây không lâu, chính là Tinh Hồn.

“Tinh Hồn huynh, đã lâu không gặp.” Hắn mỉm cười nhìn Tinh Hồn nói, vừa nói, ánh mắt vừa nhìn sang Tiểu Long, trong đôi mắt thoáng qua một tia ba động.

Dĩ nhiên không quên chào hỏi mấy người Thiên Mộng Nữ, Ma Luân, Phong Lãnh, Mạc Ngạo và Tề Vân Hạt.

“Nhanh như vậy đã đột phá Linh Tiên cảnh, Bạch Trường Cầm, đánh một trận với ta chứ?” Thiên Mộng Nữ bước đến, dưới ánh mặt trời, trên gương mặt tinh xảo điểm lệ lộ ra một cỗ khí phách tuyệt đỉnh, dù là nam nhân quân tử cũng chưa chắc bằng này.

“Ha ha, đệ chưa muốn bị ồm đòn đâu.” Bị Thiên Mộng Nữ khiêu chiến, Bạch Trường Cầm lập tức xua tay, miệng nở nụ cười khổ, lập tức từ chối ngay. Nữ nhân này cũng thực quá mức hiếu chiến đi, cứ gặp người nào thực lực mạnh mẽ là liền muốn khiêu chiến ngay.

“Qua đây chắc không hẳn chỉ là thuận miệng chào hỏi chứ?” Bất chợt Tinh Hồn lên tiếng.

“Ha ha, bị đoán trúng rồi.” Miệng cười ha ha một tiếng, sau đó nói tiếp. “Các vị có hứng thú cùng với Quỷ tông bắt tay hợp tác không?”

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 348: Quyết Định...

“Hợp tác?” Tề Vân Hạc miệng khẽ nói, ánh mắt trông thái độ thần thần bí bí của Bạch Trường Cầm, đôi chân mày khẽ nhướng lên.

Chỉ thấy Bạch Trường Cầm trên tay xuất hiện một cái trận bàn, ý niệm khẽ động dung nhập vào trong trận bàn, ngay lập tức trận bàn tự động bày ra một tầng cấm chế vô hình, đem tất bảy người bọn họ đứng ở bên trong. Tinh Hồn nhìn cấm chế này, đây là một loại cấm chế có khả năng cách âm, trừ những nhân vật thực lực cao cường như Quỷ tông tông chủ Dạ Vương hay Địa Ngục giáo giáo chủ Chu Thiên Tử ra, những đệ tử khác của cả hai tông phép sẽ không biết được bên trong đang diễn ra những gì.

“Như vậy dễ nói chuyện hơn.” Bạch Trường Cầm vẫn giữ thái độ ôn hòa như trước, có điều thần sắc của hắn lúc này có chút hơi ngưng trọng, hô hấp một nhịp, sau đó mới nói tiếp. “Hắn là các vị cũng biết lần thám hiểm mộ địa tiên nhân ẩn chứa rất nhiều nguy cơ, dù tu vi Linh Tiên cảnh tiến vào bên trong chưa chắc có khả năng bảo toàn tính mạng.”

Mấy người Ma Luân, Thiên Mộng Nữ nhìn nhau, hiển nhiên là nhận thức rõ được ý tứ của Bạch Trường Cầm là gì.

Tiên nhân cổ mộ này, phải nhờ đến vị trận đạo sư cấp Kỳ Linh duy nhất trên toàn bộ Kim Lan Quốc – Thái Ngọc Tân đại sư, thế nhưng cũng chỉ mở được một khe hở nhỏ, vừa đủ để những người có tu vi Linh Tiên

cảnh trở xuống vượt qua, đủ biết được vị tiên nhân đã tạo hóa kia trước đây thực lực mạnh mẽ như thế nào, vậy nên có thể khẳng định được, bên trong nguy cơ tồn tại nhiều hơn cơ duyên gặp mấy lần.

“Theo như nguồn tin chúng ta vừa mới nhận được, số lượng người tiến vào bên trong cổ mộ bị giới hạn. Nếu như tin tức này là đúng, vậy thì chỉ sợ ở đây không có đến một phần tư người được tiến vào trong đó.” Bạch Trường Cầm lại nói.

Nghe hẳn nói như vậy, lúc này mấy người bọn họ mới chợt để ý, số lượng đệ tử mà Quý tông đưa đến Cổ Nguyên đảo so với Địa Ngục giáo bọn họ ít hơn gấp hai lần, có thể khẳng định, nguồn tin mà Bạch Trường Cầm cung cấp hẳn là chính xác đến tám chín phần.

Suy ngẫm một lúc, Thiên Mộng Nữ bỗng nói.

“Cho dù là như vậy, Thánh giáo chúng ta vẫn có khả năng chống đỡ được, không cần thiết phải hợp tác với các người.”

“Ta khâm phục phần bản lĩnh này của nàng, tuy nhiên, lần này thiên kiều chi tử khắp nơi tụ tập đến đây, ta không đánh giá thấp bản thân, nhưng đồng dạng cũng dám khinh thị bọn nhất, nhất là hai vị siêu cấp yêu nghiệt Dương Thiên Quân và Dung tam công tử Dung Trần, nếu như hai người này muốn đối phó, ta không chắc bản thân mình là đối thủ của một trong hai người này.” Vừa nói, hẳn vừa nhìn về phía Ma Luân, nói tiếp. “Nghe nói Ma Luân huynh từng giao chiến với Dung Trần, hẳn là nắm rõ sự lợi hại của người này như thế nào. Về phần Dương Thiên Quân, hẳn ta so với Dung Trần, cơ hồ còn muốn khùng khiếp hơn một bậc.”

Bạch Trường Cầm, người duy nhất trên toàn Loạn Thiên Hải được Kim Lan sứ giả mời tham dự Kim Lan Bảng bằng xích sắc Kim Lan Lệnh, vậy mà đối với hai người Dung Trần và Dương Thiên Quân tỏ ra thái độ khá úy kỵ.

Nhưng ngẫm lại đó cũng là chuyện dễ hiểu, bởi thứ nhất, cả hai người này đều được Kim Lan sứ giả mời tham dự Kim Lan Bảng bằng Kim Lan Lệnh cấp cao nhất – hắc sắc Kim Lan Lệnh; thứ hai, dù là ở thời điểm dưới Linh Tiên cảnh hay khi đột phá Linh Tiên cảnh, cả hai người này gần như là bất bại trong cùng cảnh giới, thậm chí cao hơn một bậc cũng không phải đối thủ của bọn họ, dù là ai cũng phải kính nể cả.

Nghe nhắc đến Dương Thiên Quân, Tinh Hồn thần sắc khẽ biến, không nghĩ đến cả hai lại một lần nữa tái ngộ ngay trên Loạn Tiên Hải này.

Ma Luân miệng niệm một tiếng, sau đó mới nói: “Bạch thí chủ nói không sai, Dung thí chủ thực lực rất cường đại, thời điểm y vừa mới tiến vào Linh Tiên cảnh, bần tăng đã lặn lội từ Loạn Tiên Hải chạy đến Kim Lan để đô để luận bàn với y, mặc dù tu vi cao hơn một cảnh giới, thế nhưng lại bị Dung thí chủ đánh bại khi chưa đánh được mười chiêu, kể ra cũng thật mất mặt.”

Vừa nói, Ma Luân vừa cười khà khà, có điều, người đứng ở đây ai dám vì chuyện hăn thất bại bởi Dung Trần mà cười nhạo, cũng bởi vì người tên Dung Trần kia thực sự rất yêu nghiệt, đoán chừng trên toàn Kim Lan Quốc chỉ có mỗi Dương Thiên Quân là có khả năng cùng với hăn một trận sòng phẳng mà thôi.

Thiên Mộng Nữ đứng bên cạnh, hai cánh tay trắng như bạch ngọc khoanh lại trước ngực, gương mặt trái xoan tuyệt mỹ hơi cúi xuống khiến mái tóc cột đuôi ngựa rũ xuống theo, trong ánh mắt lóe lên một tia ba động. “Mạnh vậy cơ à, khi gặp hăn nhất định phải đánh một trận.”

Nàng ta nói như vậy, Bạch Trường Cầm cũng không biết nên nói gì, nữ nhân này, không biết có phải trong đầu chỉ biết đánh với đánh hay không nữa. Cuồng chiến đến đáng sợ.

Lắc đầu khe khẽ, miệng bật cười khúc khích, sau vài giây mới bình ổn trở lại. “Chuyện đó để sau hẵng nói, trước tiên vẫn nên bàn về việc hợp tác của chúng ta. Hợp tác lần này, không chỉ có Quý tông và Địa Ngục giáo, hai tông phái còn lại, ta đều đã tri thông cả trước đó cả, hẵng là sớm có phản hồi.”

“Người muốn hợp tác như thế nào? Lợi ích phân chia ra sao?” Tề Vân Hạc bước đến hỏi.

“Hợp tác rất đơn giản, thứ nhất cùng nhau hành động, hoặc nếu xảy ra trường hợp bị phân chia thì khi gặp nhau cũng không được gây bất lợi cho đối phương; thứ hai, nếu như thấy đối phương đang trong tình trạng bất lợi, bản thân có khả năng tương trợ thì hãy tận lực giúp đỡ, ví dụ như bị người lạ liên thủ ức hiếp, không được tránh né trách nhiệm; thứ ba, nếu phát hiện ra nơi cất giấu báu vật khi cùng nhau đồng hành, không được che giấu để một mình hoặc đồng môn hưởng lợi. Còn về lợi ích, bên nào bỏ công nhiều hơn thì lợi ích sẽ được chia nhiều hơn cho bên đó.” Bạch Trường Cầm nghiêm túc giải thích.

“Chậm đã.” Mạc Ngạo chợt mở miệng. “Người lấy gì để đảm bảo, người phía bên Quý tông các người sẽ không dùng thủ đoạn qua cầu rút ván?”

Hắn hay tay đặt phía sau đầu, thân hình lùn tịt như một thiếu niên đứng bên cạnh Phong Lãnh, nghiêng đầu ranh mãnh nói, để lộ ra chiếc răng khểnh tinh quái.

Có lẽ sớm đã dự đoán được sẽ có người hỏi câu hỏi này, Bạch Trường Cầm không chút đắn đo suy nghĩ mà đáp ngay: “Ta lấy bản thân ra đảm bảo, Quý tông đệ tử tuyệt đối sẽ chấp hành quy tắc hợp tác này. Tất cả chúng ta đã sử dụng tâm ma đại thế, chắc hẳn khi tiến vào tu vi này, các vị cũng hiểu được tâm ma đại thế kinh khủng như thế nào.”

Tâm ma đại thế, lấy tâm để phát thế, tu vi càng cao thì càng chịu sự trừng phạt càng khủng khiếp, bằng tu vi Linh Tiên cảnh bọn họ, khi bội ước có thể sẽ không bị tâm ma đại thế cản trở dẫn đến tử vong, thế nhưng thọ nguyên, tu vi đều sẽ bị sụt giảm nghiêm trọng, vĩnh viễn không thể tiến bộ thực lực được nữa.

Mấy đệ tử chân truyền phía bên Địa Ngục giáo ngạc nhiên, không nghĩ đến Bạch Trường Cầm cùng với Quỷ tông đệ tử lại quyết đoán như vậy, dám sử dụng đến cả tâm ma đại thế.

Nếu như đã dám sử dụng đến tâm ma đại thế, trừ khi không muốn sống nữa mới bội ước mà thôi.

“Làm như vậy, thứ nhất có thể giảm thiểu ít nhất thương vong cho tiên giả bốn phái Loạn Tiên Hải chúng ta; thứ hai, cổ mộ tiên nhân này nằm bên trong lãnh địa của Loạn Tiên Hải, ta nghĩ hẳn là các vị cũng không muốn nhìn thấy, miếng bánh ngon bị những kẻ bên ngoài chạy đến chiếm đoạt, xâu xé chứ?”

Bên trong đôi tử mâu lóe lên một vệt ám quang, nhìn biểu cảm của Bạch Trường Cầm lúc này chợt trở nên âm trầm đáng sợ. Thái độ như vậy, xem ra Bạch Trường Cầm đối với chuyến thám hiểm này cực kỳ coi trọng.

“Các người nghĩ thế nào?” Thiên Mộng Nữ xoay qua nhìn mấy người Ma Luân, Phong Lãnh, Mạc Ngạo, Tề Vân Hạc và Tinh Hồn trưng cầu ý kiến.

“Bàn tăng nghĩ việc hợp tác này đối với các bên đều rất có lợi, bàn tăng không có ý kiến.” Ma Luân là người đầu tiên mở miệng, tỏ thái độ đồng ý.

“Ta đồng ý hợp tác.” Tề Vân Hạc gật đầu.

“Đều nghe theo ý tứ của tử cả.” Mạc Ngạo miệng nói, bàn tay nhỏ xíu đưa lên, ngón cái chỉ chỉ vào Phong Lãnh đứng ở bên cạnh. “Hắn cũng vậy.”

Phong Lãnh ánh mắt sắc bén liếc nhìn Mạc Ngạo, tựa như hàm dọa hắn nhiều chuyện, bất quá cũng không lên tiếng phản đối.

“Ta còn có khả năng phản đối sao?” Tinh Hồn là người cuối cùng nói.

“Tốt, như vậy hiệp ước đã định, sử dụng tâm ma đại thế để thành giao, hy vọng các vị sẽ không lợi dụng kẽ hở khi phát thế làm ảnh hưởng đến hoàn khí hai bên.”

Rốt cuộc hai bên cũng thành lập được hiệp định, sau đó Bạch Trường Cầm liền thu hồi lại trận bàn, quay trở lại vị trí phía bên Quỷ tông, mà ở bên ngoài, hai vị cường giả tông chủ hai bên xem ra cũng đạt được hiệp nghị nào đó, trông thái độ rất vui vẻ.

Thế rồi cả hai tông phái liền quyết định cùng nhau tiến đến Cổ Nguyên đảo, chuẩn bị cho chuyến thám hiểm của các đệ tử sắp sửa bắt đầu.

Ngồi trên vai Tinh Hồn, Tiểu Long sử dụng thông linh thuật truyền âm vào đầu Tinh Hồn. “Người cứ như vậy mà hợp tác à? Không giống với người chút nào.”

“Không hợp tác thì có thể làm gì được, ta cũng không muốn bị bọn họ cô lập. Vả lại Bạch Trường Cầm nói không sai, tiên nhân cổ mộ rất nguy hiểm, ta không dám nói rằng mình có thể bình yên vô sự. Đó còn chưa nói đến, nếu như thực sự cổ mộ này chính là long huyết trong miệng người, hẳn là nguy hiểm so với những gì bọn hắn dự đoán còn kinh khủng hơn rất nhiều. Nhưng chung quy một điều, ta nói, cũng không cần biết này là cổ mộ tiên nhân hay long huyết, mà tốt nhất nên là long huyết, tất cả đều giao hết cho người.” Tinh Hồn truyền âm giải thích.

Bất giác nghe hẳn nói, Tiểu Long khước miệng cong lên một vệt tà dị, cười khúc khích gian xảo khó tả: “Giao cho bốn long, bà nhà nó, đám người kia bị người hồ mất rồi.”

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 349: Thiên Kiếm Tông Đến

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 349: Thiên Kiếm tông đến

Cổ Nguyên đảo, một hòn đảo độc lập nằm ở phía nam Loạn Tiên Hải, diện tích khá rộng lớn, nằm ở vị trí trung tâm hòn đảo là một ngọn núi lửa lớn, có điều từ lâu ngọn núi lửa này đã ngủ say, không còn hoạt động nữa, xung quanh được bao phủ bởi những gốc cây Băng Thụ khổng lồ chọc trời, tạo thành một mảnh Băng Lâm trắng xóa, bình thường hòn đảo này rất hiếm bóng người qua lại bởi ở đây không khí rất khắc nghiệt lạnh lẽo, dưới Linh Tiên cảnh mà không có pháp bảo hỗ trợ thì sẽ rất khó mà chống cự được cái lạnh của hòn đảo này.

Tuy nhiên ngày hôm nay, trên Cổ Nguyên đảo lại có rất nhiều bóng người xuất hiện, tu vi ai nấy đều rất cao cường, đến hòn đảo khắc nghiệt này, tự nhiên chính là vì cổ mộ tiên nhân vừa mới được phát hiện kia.

Người đang có mặt trên đảo, đa số là các tán tiên xung quanh Loạn Tiên Hải, thực lực thấp có cao có, tìm đến Cổ Nguyên đảo là muốn tìm kiếm một tia cơ duyên để thay đổi vận mệnh.

Trên bờ sát bìa rừng Cổ Nguyên đảo, ngoài những túp lều dựng tạm bợ bởi những tên tán tu ra thì có một cái động phủ khá lớn, nhìn rất bắt mắt

và sang trọng. Động phủ kia kỳ thực là một pháp bảo dùng để trú ẩn nghỉ ngơi, mang theo bên người rất tiện dụng.

Bên trong động phủ hiện tại có rất nhiều người, nổi bật nhất chính là một ông lão râu tóc trắng bạc, phản phất tang thương năm tháng, tuy nhiên da dẻ rất hồng hào, tràn đầy sinh lực. Ông lão chính là Thái Ngọc Tân, vị Trận Đạo sư cấp Kỳ Linh duy nhất tại Kim Lan quốc.

“Đại sư, ông nói tối đa chỉ được ba ngàn người tiến vào thôi sao?” Ngồi bên cạnh với Thái Ngọc Tân đại sư là một người đàn ông trung niên thân thể mập mạp quá khổ, trông như một khối thịt di động, gương mặt béo tròn, đôi mắt hẹp dài, trên mép mọc ra hai sợi râu đen dài, trông có chút giảo hoạt nhìn Thái Ngọc Tân đại sư hỏi.

“Phải, đây là lão phu đã dốc hết sức lực và tâm huyết mới dựng lên được, nếu như quá giới hạn, dù chỉ một người nữa cũng khiến cho lối vào bị sụp đổ. Dư đại nhân, việc thâm nhập vào cổ mộ tiên nhân lần này, quốc vương rất coi trọng, nếu có chút sai sót, ông chính là người phải chịu trách nhiệm.” Thái Ngọc Tân đại sư nghiêm túc nhắc nhở.

Gã bàn tử này tên gọi là Dư Trạch, tu vi không cao, tuy nhiên địa vị tại Kim Lan quốc phi thường cao cường, có rất ít người dám đắc tội với, được Kim Lan quốc chủ giao phó nhiệm vụ này, đủ biết được hẳn có phân lượng như thế nào.

Chỉ thấy Dư Trạch ngón tay xo xoe sợi râu đen dài của mình, trong đôi mắt lộ ra một tia đăm chiêu.

“Chậc, ít như vậy, xem ra cần phải đẩy giá danh ngạch lên cao mới được, tuyệt không thể để lỗ vốn. Thái đại sư, ông giúp ta liệt kê ra số lượng tiêu phí đã sử dụng để mở ra thông lộ, dù là một hạt cát nhỏ nhất cũng không được bỏ sót.”

“Lão phu tự biết, có điều, phân chia lợi nhuận, lão phu thêm một, Dư đại nhân hạ xuống một, như vậy mới công bằng.”

“Chuyện đó để sau hăn bàn, trước tiên...” Dư Trạch ho khan một tiếng, hăn ta là người rất tham lam, muốn nhả ra thêm một phần nữa tuyệt không dễ dàng, tự nhiên muốn tìm lí do thoái thác thì ngay lúc đó, ở bên ngoài có người tiến vào, trông thấy Dư Trạch và Thái Ngọc Tân đại sư thì lập tức quỳ xuống cung kính, sau đó nói.

“Bẩm Dư đại nhân, người của Địa Ngục giáo và Quỷ tông đã đến.”

“Ồ, nhanh như vậy đã đến, cũng tốt, người lui trước, nhân tiện cho người sắp xếp vị trí nghỉ ngơi cho hai bên, ta và Thái đại sư sẽ ra gặp họ sau.” Dư Trạch hạ lệnh.

“Tuân lệnh đại nhân.”

Hạ lệnh cho tên hạ nhân xong, cùng lúc đó cả hai người Dư Trạch và Thái Ngọc Tân đều bước ra bên ngoài, trông thấy Chu Thiên Tử và Dạ Vương, trên gương mặt béo tròn của Dư Trạch nở nụ cười tươi rói.

“Ha ha, hai vị môn chủ, nhiều năm không gặp, không những trẻ ra, mà thực lực càng ngày càng mạnh, chẳng bù cho tên bàn tử ta, ngoại trừ ngày càng béo ra thì chẳng có chút tiến bộ.”

Dư Trạch thân thể béo tròn, nhìn bước đi cơ hồ cũng nhìn thấy khó khăn, nhìn thân thể của hăn ta đầy đặn như vậy, nhiều người không nhịn được buồn cười, có điều Dư Trạch rất xấu tính, nổi tiếng thù dai, thế nên dù có buồn cười cũng phải ém xuống, bằng không bị phát hiện thì sẽ rất thê thảm.

“Ha ha, Dư đại nhân nói đùa.” Chu Thiên Tử và Dạ Vương cùng đồng thời cười ôn hòa đáp.

Sau đó, ánh mắt chuyển sang ông lão toàn thân bạch bào sang trọng nổi bật, lập tức ôm quyền. “Bái kiến Thái đại sư.”

Luận tu vi, Chu Thiên Tử và Dạ Vương, cả hai đều cao hơn, thực lực cũng mạnh hơn Thái Ngọc Tân không biết bao nhiêu lần, tuy nhiên, bọn họ khi đứng trước mặt vị Trận Đạo sư này vẫn phải cung kính hành lễ, bởi uy vọng của Thái Ngọc Tân không chỉ ở tại Kim Lan đế đô, mà là bao quát cả toàn bộ Kim Lan quốc rộng lớn, là nhân vật mà bất kỳ thế lực nào cũng hết sức chào đón.

“Hai vị môn chủ, đều là người quen cả, không cần phải câu nệ tiểu tiết.” Thái Ngọc Tân miệng cười cười, xua tay nói.

Đột nhiên ánh mắt lơ đãng trông thấy bóng dáng một tên thanh niên quen thuộc, chính là Tinh Hồn, trên miệng bỗng thoáng qua nụ cười thần bí, sau đó lại tiếp tục.

“Ồ, vị tiểu huynh đệ này, không ngờ lại trở thành đệ tử Địa Ngục giáo.”

Ánh mắt Thái Ngọc Tân không thêm che dấu, nhìn thẳng vào Tinh Hồn, ngay lập tức khiến chúng nhân chú ý đến.

Dĩ nhiên, Tinh Hồn đối với ông ta cũng chẳng hề xa lạ, bởi trước đây, khi hắn còn là đệ tử Thiên Kiếm tông, đã có một lần nhìn qua được vị Trận Đạo sư này.

Bị người ta vạn ánh chú mục nhìn vào, Tinh Hồn ngược lại không hề hỗn loạn mà tỏ ra rất bình tĩnh, ôm quyền nghi lễ: “Văn bối bái kiến đại sư.”

Một bên Dư Trạch cảm thấy hiếu kỳ, liền hỏi. “Lại có tiểu bối vô danh lọt vào mắt xanh của Thái đại sư à? Dư ta rất hiếu kỳ.”

“Vô danh? Ha ha...” Thái Ngọc Tân bỗng bật cười làm cho Dư Trạch cùng rất nhiều người khác ngạc nhiên. “Dư đại nhân, ngài có lẽ bận trăm công ngàn việc nên không biết, vị tiểu bằng hữu này danh khí rất lớn, một vị tiểu bối thực lực rất mạnh.”

“Thật như vậy à? Thái đại sư, ngài nói rõ hơn một chút được chăng?” Dư Trạch con mắt lộ sự ngạc nhiên.

Chỉ thấy Thái Ngọc Tân ánh mắt chuyển dời sang Chu Thiên Tử, miệng hỏi: “Chu giáo chủ sẽ không phiền chứ?”

“Gã đệ tử này, sớm muộn gì mọi người cũng biết, cũng không có gì phiền phức cả, Thái đại sư cứ tự nhiên.”

Chu Thiên Tử cười nhạt đáp lời, dĩ nhiên thân phận của Tinh Hồn như thế nào, Chu Thiên Tử nắm rất rõ, cả Dạ Vương cũng không ngoại lệ, chỉ có những tên đệ tử và những tán tiên khác mới nhìn Tinh Hồn bằng sự ngạc nhiên cùng hiếu kỳ.

“Tinh Hồn, người rất nổi tiếng à? Sao ta không biết nhỉ?” Đứng gần bên Tinh Hồn, Mạc Ngạo bàn tay xoa cằm, gương mặt non nớt nhưng không kém phần tinh quái nhìn hằm, chân mày nheo lại, ánh mắt không ngừng dò xét.

“Sư huynh mà biết, khéo lại giật mình cao lên mấy phân ấy chứ, hắc hắc...” Lục Phong bước đến, miệng trêu chọc.

Mạc Ngạo gân xanh trên trán nổi lên, ánh mắt hóa thành hình viên đạn, lóe lên một tia hàn quang. “Chết tiệt, lão tử ghét nhất người dám chọc vào nỗi đau của lão tử.”

Đột nhiên lúc đó, từ đằng xa truyền đến một trận ba động khí tức mãnh liệt, cuồng phong thổi qua Cổ Nguyên đảo rộng lớn, chúng nhân đưa ánh mắt nhìn về phía nam Cổ Nguyên đảo, chỉ thấy trên bầu trời xuất hiện

một con thuyền khổng lồ, phía trên cánh buồm của chiếc thuyền có biểu tượng một thanh kiếm màu vàng chỉ thiên rất lớn.

Tinh Hồn và Lục Phong chân mày nhướng lên, đặc biệt là Lục Phong, nhìn thần sắc của hắn chợt trở nên ngưng trọng. Dĩ nhiên, cái biểu tượng đó đối với hai người bọn họ không hề xa lạ gì, chính là tông huy của Thiên Kiếm tông.

Thiên Kiếm tông đã đến.

Từ trên Phi Thiên Châu truyền đến một cỗ áp lực cực mạnh, không chỉ có những tiên giả tu vi thấp, mà cả những đại nhân vật như Chu Thiên Tử nội tâm cũng sinh ra một cỗ áp lực.

Chỉ thấy đứng phía trên mũi con tàu có mấy bóng người đang đứng, đứng chính giữa là trung niên một thân hoàng bào bắt mắt, sự dao động khí tức mạnh mẽ chính là từ người đàn ông này phát ra.

Có khả năng khiến cho cả những cường giả như Chu Thiên Tử hay Dạ Vương cũng phải cảm thấy áp lực, ngoài tông chủ Thiên Kiếm tông Vô Cực kiếm tiên ra thì còn ai vào đây nữa?

Đứng bên trái Vô Cực kiếm tiên là chấp kiếm trưởng lão Tư Mặc kiếm tiên, người này, dĩ nhiên bị Lục Phong khắc cốt minh tâm, chỉ nhìn thấy thôi cũng đủ khiến máu trong huyết quản sôi sục, sát khí trong mắt lập lòe.

Đội ngũ của Thiên Kiếm tông quả thực rất nổi bật, không hổ là tông môn thực lực mạnh nhất trên Phi Lan châu. Thế nhưng phải nói đến nổi bật nhất trong hàng ngũ này chính là gã thanh niên thân vận tử y hoa bào, tướng mạo phong trần tuấn lãng đứng bên trái Vô Cực kiếm tiên. Nếu để ý kỹ một chút, Tư Mặc kiếm tiên hơi đứng lệch về phía sau một chút, vậy mà gã thanh niên kia lại đứng ngang hàng so với Vô Cực kiếm tiên.

“Khí tức này, có chút ý vị.”

Trên đôi môi mỏng của y khẽ cong lên một nụ cười thần bí, khẽ thốt lên một câu.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 350: Dung Gia Tam Công Tử...

Tử y hoa bào thanh niên tuần lãng ngạo khí kia, có thể cùng với Vô Cực kiếm tiên đứng ngang hàng, ngoại trừ bất thế thiên tài vạn năm có một Dương Thiên Quân ra thì còn có thể là ai nữa.

Mặc dù mang thân phận là đệ tử Thiên Kiếm tông, đứng ngang hàng với tông chủ dĩ nhiên khiến cho nhiều người để tâm suy nghĩ, thế nhưng hẳn có đặc quyền như vậy, tự nhiên là có nguyên nhân cả.

Phía sau lưng Dương Thiên Quân là ai, chính là Tần lão thực lực cao thâm khó dò, thậm chí còn xuất hiện tin đồn, thực lực của Tần lão so với Kim Lan quốc vương thậm chí còn mạnh hơn rất nhiều, chỉ là tần lão từ khi xuất hiện tại Thiên Kiếm tông chưa từng xuất thủ lần nào, thành ra thực lực rốt cuộc mạnh đến đâu thì ngoại nhân không rõ ràng.

Thế nhưng nhìn cách mà Vô Cực kiếm tiên đối xử với Dương Thiên Quân, để cho hắn đứng ngang hàng với mình, tự nhiên người ta trong lòng rõ ràng một điều, thực lực của Tần lão chắc chắn mạnh hơn Vô Cực kiếm tiên rất nhiều.

Đứng trên Phi Thiên Châu, Vô Cực kiếm tiên phóng thần thức bao quát xuống, những người đứng trên Cổ Nguyên đảo đều bị y trông thấy rõ ràng, bất giác dung nhan trang nghiêm có chút co giật.

Dĩ nhiên, Vô Cực kiếm tiên đã phát hiện ra một gương mặt quen thuộc, một con chuột nhắt may mắn thoát khỏi lưỡi kiếm của y – Tinh Hồn.

Nhớ đến ngày đó Tinh Hồn tại Thiên Kiếm tông bị kết tội chết, không nghĩ được rằng một tên đệ tử vô danh biểu hiện tu vi kém cỏi nguyên lai thực lực vô cùng khủng bố, từ nội môn cho đến ngoại môn không có người nào ngăn cản nổi hấn đào thoát khiến cho đích thân mình phải động thủ, thế nhưng vẫn không thể giết nổi Tinh hồn, thậm chí suýt chút nữa bị mất đi cái mạng nhỏ, rốt cuộc để hấn chạy mất vào Loạn Tiên Hải.

Trận chiến đó Vô Cực kiếm tiên trọng thương rất nặng, từ địa vị một người có khả năng cao đột phá vào Cửu Thiên Huyền Tiên, tương lai trở thành đệ nhất nhân Phi Lan châu, vậy mà tất cả đều bị Tinh Hồn phá hủy cả. Chưa bao giờ Vô Cực kiếm tiên lại cảm giác muốn cầm kiếm đồ sát một gã tiểu bối đến như vậy.

Mà cũng không chỉ có Vô Cực kiếm tiên, ngay cả Tư Mặc kiếm tiên cũng đồng dạng nổi lên sát cơ khi nhìn về phía hai người Lục Phong và Ma Luân.

Ngày đó truy giết Lục Phong, nếu không có Ma Luân bất thành linh nhảy ra thì bây giờ làm sao hấn có khả năng đứng trên Cổ Nguyên đảo kia nữa.

“Hạ thuyền xuống.”

Tuy rất muốn chém giết Tinh Hồn ngay tức khắc, thế nhưng ở đây có nhiều người như vậy, nếu như đột ngột động thủ, như vậy danh vọng của Vô Cực kiếm tiên đặt ở đâu đây, đó là còn chưa kể đến bên cạnh có cả Chu Thiên Tử bảo hộ, thực lực của Chu Thiên Tử chỉ kém hơn Vô Cực kiếm tiên một chút mà thôi, muốn như vậy mà trực tiếp giết Tinh Hồn e rằng không phải là chuyện dễ dàng.

Mặc dù rất phẫn nộ, tuy nhiên vẫn đành phải thu liễm lại, giọng nói uy nghiêm vang lên ra lệnh cho người điều khiển Phi Thiên Châu từ từ hạ xuống mặt nước biển.

Sau khi thuyền hạ xuống, Vô Cực kiếm tiên ra hiệu, sau đó dẫn đầu chúng đệ tử và trưởng lão Thiên Kiếm tông tiến về phía Cổ Nguyên đảo.

“Gặp qua Vô Cực đạo hữu.”

Dư Trạch thái độ ôn hòa, hai tay ôm quyền, miệng cười khanh khách lên tiếng chào hỏi.

“Gặp qua Dư đại nhân và Thái đại sư.”

Vô Cực kiếm tiên thái độ như thường, miệng nhàn nhạt đáp.

Khi mà Vô Cực kiếm tiên và đoàn người Thiên Kiếm tông đặt chân vào Cổ Nguyên đảo, bất giác trong không gian xuất hiện một cỗ ba động khí tức kỳ lạ.

Sau khi chào hỏi hai vị đại nhân là Dư Trạch và Thái Ngọc Tân đại sư xong, Vô Cực kiếm tiên ánh mắt sắc bén liếc nhìn Chu Thiên Tử, khóe miệng cong lên một vết tà dị, thanh âm từ từ vang lên: “Chu giáo chủ, đề nghị của bản tọa, người suy nghĩ thế nào?”

Vô Cực kiếm tiên và Chu Thiên Tử, một người đệ nhất nhân Phi Lan châu, người kia đồng dạng cũng là đệ nhất Loạn Tiên Hải, thoạt nhìn tu vi của Vô Cực kiếm tiên cao hơn Chu Thiên Tử một tiểu giai, thế nhưng Chu Thiên Tử tu hành một loại công pháp kỳ lạ, dù là Vô Cực kiếm tiên cũng chưa chắc có khả năng trấn áp được Chu Thiên Tử, có chăng chỉ là hơi chiếm thế thượng phong một chút, và cũng chỉ được như thế mà thôi.

Nghe hai người bọn họ nói chuyện, người ngoài cuộc thì không biết rốt cuộc Vô Cực kiếm tiên đã hướng Chu Thiên Tử đề nghị chuyện gì,

những người nắm bắt được thông tin nhanh nhạy, không cần nghĩ cũng biết đó là chuyện gì.

Chỉ thấy Chu Thiên Tử lắc đầu, biểu hiện không hề yếu thế, lạnh nhạt đáp: “Đừng nhắc đến những chuyện không thể xảy ra, trăm năm trước cũng như vậy, hiện tại cũng như vậy.”

Trăm năm trước, Lục Phong được đệ tử Địa Ngục giáo cứu đi, trăm năm sau, lại thêm một phản đồ nữa của Thiên Kiếm tông được Địa Ngục giáo che chở.

Nghe ý tứ của Chu Thiên Tử, đương nhiên chính là không quan tâm đến yêu cầu mà Vô Cực kiếm tiên đưa ra.

“Chu giáo chủ, phản đồ Lục Phong, bản tọa có thể nhắm mắt cho qua, thế nhưng tên phản đồ Tinh Hồn, người nhất định phải giao ra, bằng không...”

“Bằng không thì thế nào?” Chu Thiên Tử lạnh giọng cắt ngang. “Đừng nghĩ về những chuyện không thể xảy ra.”

Mắt thấy không khí giữa hai vị môn chủ này trở nên căng thẳng, Dư Trạch nhìn bề ngoài thì có hơi thô kệch xen lẫn một chút ngờ nghệch, thế nhưng kỳ thực hẳn là một người cực kỳ tinh ranh, không phải ngẫu nhiên mà một kẻ tu vi thấp kém Dư Trạch lại nắm giữ quyền lực cực cao tại Kim Lan quốc, khiến cho nhiều cường giả nhìn hẳn cũng phải cúi đầu cung kính.

Liếc mắt một cái là phát hiện nguyên nhân vì cái gì rồi. Thế nhưng thân là chủ tọa, không thể để cho hai người bọn họ bộc phát quyết chiến, bằng không mọi sự sẽ hỏng hết.

“Ha ha, ta nói hai vị môn chủ, có hay không nể mặt ta một chút, đừng làm tổn thương hòa khí được hay không?”

Dư Trạch bước đến gần, mặc dù không tỏa ra uy áp mạnh mẽ gì, thế nhưng khí chất cùng với ngữ điệu cơ hồ lại có trọng lượng rất lớn, đủ để khiến cho cả hai người Vô Cực kiếm tiên và Chu Thiên Tử phải dè chừng.

Chu Thiên Tử thần sắc hơi ngưng trọng của vài giây trước biến mất, thay vào đó là sự ôn hòa.

“Chỉ là một chút chuyện vặt mà thôi, khiến Dư đại nhân phải nhọc tâm, thật thất lễ.”

Vô Cực kiếm tiên cũng đồng dạng thu liễm khí thế lại.

“Ha ha, vừa rồi hơi thất lễ, Dư đại nhân chớ trách. Bất quá...” Hường Dư Trạch tỏ thái độ tạ lỗi, ngữ điệu của Vô Cực kiếm tiên hơi có chút khựng lại, lạnh lẽo nhìn về phía Tinh Hồn một giây thoáng qua, rồi lại nhìn Chu Thiên Tử, tiếp tục câu nói: “Chu giáo chủ, đề nghị của bản tọa, hy vọng người suy nghĩ kỹ lại. Chỉ cần người chấp nhận giao người, Địa Ngục giáo chính là đồng minh tốt của Thiên Kiếm tông. Hãy suy nghĩ thật kỹ.”

Dứt lời, Vô Cực kiếm tiên xoay người lại, hướng những đại nhân vật như Thái Ngọc Tân đại sư, Dư Trạch, Dạ Vương... ôm quyền tạm biệt, sau đó dẫn theo đệ tử Thiên Kiếm tông rời đi trong vạn ánh chú mục ngập tràn nghi hoặc của nhiều người chứng kiến.

Kỳ thực, vẫn còn một câu nữa mà Vô Cực kiếm tiên vẫn còn chưa nói, đó chính là hậu quả rất đắt nếu như Địa Ngục giáo từ chối đề nghị này. Có điều mặc dù không nói, nhưng người ở đây đều ẩn ẩn trong lòng hiểu được ý vị như thế nào rồi.

Nhìn bóng lưng Vô Cực kiếm tiên rời đi, chỉ thấy Chu Thiên Tử hừ lạnh một tiếng. Chu Thiên Tử là một người rất ngạo mạn, thời điểm lúc còn trẻ, Chu Thiên Tử chỉ nhìn người khác bằng nửa con mắt, hiện tại đã có tuổi, tuế nguyệt trôi qua, cái ngạo mạn đó đã bị thu liễm lại, thay vào đó là khí chất nghiêm nghị, uy phong凛冽.

Muốn đe dọa bức bách ư Chu Thiên Tử, Địa Ngục giáo ư? Trừ khi Vô Cực kiếm tiên mạnh mẽ giống như Kim Lan quốc vương, bằng không, đừng hòng dùng ngôn ngữ để dọa nạt.

Chỉ thấy Chu Thiên Tử hừ lạnh một tiếng, mấy câu mà Vô Cực kiếm tiên để lại, hoàn toàn chẳng bị Chu Thiên Tử đặt ở trong lòng, lời nói toàn bộ theo gió trôi đi hết cả rồi.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Nửa ngày sau khi Thiên Kiếm tông đến thì lần lượt sau đó, các đại tông phái khác đều dẫn theo đệ tử quy tụ về Cổ Nguyên đảo cả.

Cổ Nguyên đảo thường ngày cô tịch vắng lặng, hôm nay lại trở nên náo nhiệt lạ thường, tất cả cũng chỉ vì tin tức về cổ mộ tiên nhân kia.

Lần lượt các thế lực đều tập trung đông đủ cả. Loạn Tiên Hải có ngũ đại thế lực: Địa Ngục giáo, Quỷ tông, Huyết Y môn, Ngân Nguyệt Hải đường, Vượn Tài bảo điểm cùng với một vài các gia tộc tu tiên.

Đại lục, Phi Lan châu ngũ đại tông môn Thiên Kiếm tông, Tuyên Vũ môn, Linh Lô tông, Bá Dao tông, Đan Ninh môn, ngoài ra còn có không ít những đệ tử môn phái cấp thấp như Tà Âm tông, Trúc Hà điện...

Phong Lan châu dẫn đầu chính là Thần Huyền tông - môn phái đỉnh phong trên Phong Lan châu, thiên kiêu chi tử trên Phong Lan châu đều hướng về phía Thần Huyền tông mà du nhập vào cả.

Vũ Lan châu lục đại tông môn Thiết Huyết đường, Phong Sát Minh, Bái Hỏa giáo, Cự Linh môn, Liên Nhạc tông và Tử Cực môn.

Kiến Lan châu, trong số bốn châu thuộc Phi Lan châu thì nơi này số lượng tông phái hơi hỗn loạn, tình hình có chút giống so với Loạn Tiên Hải,

thế nên bọn họ quyết định thành lập một liên minh thiên kiêu tiên giả, lấy tên châu làm tên liên minh – Kiến Lan Minh.

Quần phong tế hội trên Cổ Nguyên đảo, các đại nhân vật hùng bá một phương đều xuất hiện, dẫn dắt theo một thế hệ thiên kiêu chi tử phong mang sáng lạn chói mắt, nhìn vào qua thực khung cảnh rất đổi đặc sắc.

Sâu bên trong Băng Lâm, tại chân ngọn núi lửa khổng lồ hùng vĩ khiến cho người ta cảm thấy áp lực sợ sệt, hiện tại có rất đông người đang đứng, đa số những người này trên thân mặc khôi giáp màu đen, tay cầm trường thương tụ tập thành một nhóm, có nhóm thì đi tuần, có người thì đứng phía trên giàn giáo hoặc ở dưới đất, không ngừng nhìn xung quanh, mục đích chính là bảo vệ khu vực bên trong, nơi sắp sửa mở ra tòa cổ mộ tiên nhân.

Đứng bên dưới chân núi, phía trước cửa hang động của ngọn núi lửa, có một nam thanh niên một thân thanh y sạch sẽ, hắc đôi mắt đẹp lộ ra một tia đăm chiêu nhìn vào bên trong hang động tối tăm, cơn gió khê thổi qua làm lay động làn tóc đen mượt được chải chuốt tinh tế, trên người ẩn chứa một loại khí chất tôn quý phi phàm, dù đứng trong đám đông cũng khó mà nhầm lẫn được, cực kỳ nổi bật và chói mắt.

Người thanh niên này, chính là tuyệt thế thiên kiêu trấn áp một đời tại Kim Lan quốc, tiên giả Linh Tiên cảnh cực kỳ trẻ tuổi khiến cho cả những trưởng bối đời trước cũng phải khen ngợi và kiêng dè, với danh xưng phong lưu tao nhã Dung tam công tử, phải, thanh niên tuyệt mỹ phi phàm này chính là Dung Trần.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 351: Oan Gia Ngõ Hẹp

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 351: Oan gia ngõ hẹp

“Vẫn luôn có cảm giác tòa cổ mộ này có điểm kỳ quái, thế nhưng rốt cuộc là kỳ quái điểm nào nhỉ?”

Dung Trần trên tay cầm một chiếc bạch phiến đã được xếp lại, cầm vỗ nhẹ vào vai trái của mình, tựa hồ như thói quen mỗi lần chú tâm vào suy nghĩ chuyện quan trọng nào đó.

“Tam ca!”

Trong lúc đang đắm chìm vào suy tư, bên tai chợt vang lên một thanh âm thập phần dễ nghe, Dung Trần trong giây lát hồi tỉnh từ trong suy tư, sau đó chậm rãi chuyển người nhìn lại. Chỉ thấy trong tầm mắt của hắn xuất hiện một bóng dáng yêu kiều xinh đẹp, ngẩng từ trên xuống dưới đều thập phần hoàn mỹ, nếu nhìn thấy cô gái này, chắc hẳn Tinh Hồn sẽ ngạc nhiên, bởi vị cô nương này chính là người hơn trăm năm trước bị hắn bắt cóc rồi trói ngược lên trên cây – Dung Mẫn Nhi.

“Dư lão bàn tử tri thông cho huynh, chuẩn bị gặp mặt mấy đại nhân vật bàn về chuyển tiến vào cổ mộ tiên nhân.”

Dung Mẫn Nhi tiến đến bên cạnh Dung Trần, trên người lan tỏa một hương thơm ngọt ngào dịu nhẹ, tựa như một đóa hoa lan vừa mới nở rộ vậy, đôi phượng ngài lonh lanh, chiếc mũi thon dài, đôi môi hồng hào hình trái tim, nước da trắng hồng không tì vết, gương mặt xinh như họa phát, cùng với làn tóc đen như áng mây trên trời, quả thực hoàn hảo vô khuyết, nhìn vào không ai nữ muốn nảy sinh ý đồ xúc phạm cả.

Có điều là, xinh đẹp là vậy, thế nhưng tính cách thì lại có chút...

Chỉ thấy Dung Trần tay cầm chiếc quạt khẽ gõ nhẹ đầu nàng một cái, tựa như muốn nhắc nhở.

“Là Dư đại nhân, không phải Dư lão bàn tử. Y mà nghe được là không xong đâu.”

“Hứ, có tam ca ở đây, Dư bàn tử dám làm gì được ta sao? Cho hăn mười lá gan cũng không dám.”

Dung Mẫn Nhi gương mặt xụ xuống, bàn tay ngọc đưa lên gãi gãi đầu, sau đó lè lưỡi làm xấu trước mặt Dung Trần, xen lẫn ý tứ làm nũng, nhanh chân vòng sang bên trái rồi ôm lấy cánh tay của hăn.

Thấy vậy, Dung Trần không kiềm được liền bật cười thành tiếng.

“Ha ha, Dư đại nhân dẫu sao cũng là đại thần trong triều, địa vị vọng trọng, cả phụ thân cũng không muốn đắc tội, không nên nói ông ta như vậy. Muội đó, cứ thô lỗ như vậy, làm sao lấy được chồng?”

“Thế thì khỏi lấy, suốt ngày cứ bị bắt ném lên trên giường chơi trò cười ngựa, không vui.”

“Nha đầu thối này...”

Dung Trần tay vỗ trán, lộ ra biểu cảm bất đắc dĩ.

“Haizz, bị mấy tên kia làm hư mất rồi, biết thế lúc nhỏ không dẫn nó vào thanh lâu ghẹo mỹ nữ, bây giờ nói chuyện không biết ngượng ngùng xấu hổ gì cả.” Vừa vỗ trán lộ ra vẻ khổ não, bất giác thở dài một tiếng.

Một lúc sau, hai huynh muội Dung Trần đã đi xuyên qua Băng Lâm rộng lớn bằng phương tiện chuyên chở đã được chuẩn bị sẵn từ trước, chỉ mất độ khoảng chừng hơn một khắc là bọn họ đã đi ra ngoài khu vực bờ biển, nơi các thế lực đang tập trung lại, chuẩn bị cho cuộc luận bàn sắp diễn ra.

Dung Trần tướng mạo xuất chúng, khí chất bất phàm lóa mắt người nhìn, cùng đi với hắn, tiểu cô nương Dung Mẫn Nhi xinh đẹp tuyệt mỹ, không khó để bị người ta hướng sự chú ý đến.

“Nhìn kìa, đó là Dung tam công tử. Đi bên cạnh, hình như là tiểu muội của y.”

Trông thấy hai huynh muội Dung Trần, có người không nhịn được hô lên một tiếng.

“Dung tam công tử tuổi trẻ nhưng thực lực phi phàm, phóng nhãn nhìn khắp Kim Lan quốc chỉ có mỗi một mình Dương Thiên Quân bì kịp với y, không biết nếu cả hai bộc phát chiến đấu, sẽ là người chiến thắng đây?”

“Ha ha, không phải mười năm nữa Kim Lan Bảng bắt đầu à, cả Dung tam công tử lẫn Dương Thiên Quân đều đáp ứng tham dự, đến lúc đó tự nhiên sẽ biết được ai mạnh hơn ai mà thôi.”

“Tiểu muội của Dung tam công tử đẹp quá, không biết đã có người trong lòng chưa nhỉ?”

“Hừ, thứ như người cũng đòi mơ tưởng đến nàng ta à, để lão tử tát phát cho tỉnh.”

“Đệt, đừng chơi đại chạm vào nàng ta. Tại Kim Lan để đô, Dung Mẫn Nhi được gọi là Dung gia tiểu ma nữ đó, không biết bao nhiêu vị công tử vị tiểu ma nữ này đánh gãy tay gãy chân rồi.”

“Đáng sợ vậy sao, chắc chắc... cơ mà không phải sẽ càng đáng yêu hơn sao.”

“.....”

Dung Trần và Dung Mẫn Nhi xuất hiện khiến cho nhiều người nhìn vào mà bàn luận, quả thực Dung Trần quá xuất chúng, để bàn luận về hắn có lẽ nói cả ngày cũng không hết. Còn về Dung Mẫn Nhi thì... danh tiếng có lẽ không thua kém gì tam ca của nàng đâu.

Dung Mẫn Nhi phóng nhãn quét mắt nhìn quanh, khẽ lắc đầu, trong bụng thầm nghĩ, mấy tên được gọi là thiên kiêu chi tử này, ngay có một góc cũng không bằng tam ca của mình, bởi vì vậy, biểu cảm trên mặt nàng càng thêm đặc ý.

Có điều khi nhìn về phía một góc vắng người, đôi chân mày liễu bỗng hơi động đậy.

“Ồ, cái người kia nhìn sao thấy quen quen, lại có chút đáng ghét nữa, gặp qua ở đâu rồi ta?”

Trong đầu nàng hiện lên suy nghĩ, thế nhưng dường như ấn tượng khá phai nhạt, thành ra nhất thời không nghĩ ra được cái bóng người đáng ghét ấy rốt cuộc là ai.

Với tính cách của Dung Mẫn Nhi, một khi đã nghi hoặc điều gì là phải làm rõ cho bằng được, vả lại, phàm là người khiến nàng có ấn tượng xấu, vậy thì thuận tay đánh một trận luôn cho bỏ ghét, bên cạnh có Dung Trần, Dung Mẫn Nhi hành động không chút ngần ngại.

Lúc này, Dung Trần bởi vì hấp dẫn sự chú ý, thế nên người xung quanh vì vậy mà hướng hẳn chào hỏi, lấy Dung Trần khí độ thì liền khách khí chào hỏi ngược lại.

Thế nên trong lúc hơi không để ý, Dung Mẫn Nhi từ lúc nào đã rời khỏi cạnh hẳn, chui ra từ trong đám đông, ánh mắt lại nhìn quanh, thế nhưng lại không nhìn thấy bóng dáng đáng ghét kia đâu nữa.

“Đáng ghét, đã đi đâu mất rồi. Không được, nhất định phải tìm ra, không thể để tên đáng ghét đó thoát được.”

Hai bàn đập đập vào nhau, đôi mắt lóe sáng lộ ra sự quyết tâm, tựa hồ nhất định phải bắt bằng được kẻ khiến cho nàng ngứa mắt, bằng không tuyệt đối sẽ không chịu bỏ qua.

Cũng phải nói đến, người khiến cho Dung Mẫn Nhi cảm thấy ngứa mắt lại chính là Tinh Hồn.

Hơn trăm năm trước, Dung Mẫn Nhi đi theo Dung Trần đến Phi Lan châu, trên đường đi nàng lén lút trốn khỏi đoàn, trên đường chạy trốn vô tình phát hiện một đóa Thương Lan Thảo quý hiếm, lại tính cách của nàng, làm sao có thể bỏ qua chuyện vui kia được.

Chỉ là không ngờ, nàng dù giở trở quỷ, cuối cùng lại bị Tinh Hồn không chút thương hoa tiếc ngọc gài bẫy, rơi xuống hố liên tục, sau đó lại còn bị hẳn bắt trói rồi treo ngược lên trên cây, thành ra ấn tượng rất sâu sắc, có thể thời gian trăm năm đã có chút mai mọt, nhưng chỉ cần nhìn thấy bóng lưng của hẳn thôi cũng đủ khiến nàng nóng máu lên.

Lúc này, Tinh Hồn đang đi xung quanh ngoài rìa bờ biển, cũng không phải hẳn đang đi ngắm cảnh hay gì khác, mà là để Tiểu Long cảm nhận, rốt cuộc cổ mộ tiên nhân này có phải là long huyết gì đó trong lời nó nói hay không.

“Như thế nào? Có cảm nhận được gì không?” Tinh Hồn chợt hỏi.

Ngồi trên vai hắn, Tiểu Long cái đầu tròn tròn lắc qua lắc lại.

“Không cảm giác được gì.”

“Vậy à, có lẽ đây không phải nơi chúng ta cần tìm.”

Đối với cổ mộ tiên nhân, Tinh Hồn hắn không có một tia hứng thú, bởi vì cổ mộ này lần đầu tiên được khai quật, người tham dự tu vi đều từ Linh Tiên cảnh trở xuống cả, lại thêm cấm chế lợi hại, không vạn bất đắc dĩ, hắn sẽ không đem tính mạng của mình đi cược.

Mục đích theo chân Địa Ngục giáo đến đây cũng chỉ là xem thử rốt cuộc có phải là long huyết trong lời Tiểu Long hay không, nếu như thực sự là long huyết thì nguy hiểm hắn cũng phải tiến vào, bởi hai bên đã ước định, nếu làm trái hậu quả sẽ rất nghiêm trọng, còn nếu không phải, vậy thì rút lui là được.

Nghe Bạch Trường Cầm nói, danh ngạch tham dự bị giới hạn, cái hiệp ước giữa các đệ tử Loạn Tiên Hải với nhau, hắn không tham gia cũng chẳng bị tính là bội ước.

“Chậm đã, cũng có thể là do bản long nhiều năm lụi nghề, hoặc là cấm chế bảo vệ long huyết thực sự lợi hại khiến cho bản long không cảm ứng được quá mạnh. Sở dĩ trước đây có cảm giác là bởi bản long vẫn tồn tại ở trạng thái khí linh của cây thương rách kia, còn bây giờ trùng tu thân thể, chưa kể đến long huyết bị người bòn rút nữa, vậy nên tạm thời chưa thể kết luận được đây có phải là long huyết hay không.”

Thở dài một tiếng, Tiểu Long vừa nói, ánh mắt vừa lườm Tinh Hồn một cái, cũng không biết trong đầu đang suy nghĩ thứ xấu xa gì.

Bị con rồng đê tiện này nói đĩa, Tinh Hồn cũng lười quan tâm, nghe nó làm nhảm riết cũng thành thói quen rồi, thành ra cứ mặc kệ, nói nhảm một tí rồi mệt là tự động im miệng lại thôi.

“Vậy thì đợi đến khi tiếp xúc với cấm chế rồi quyết định.”

Có tên chủ nhân tính cách như cục gạch, Tiểu Long chỉ biết thở dài than vãn. Trong đầu suy nghĩ gì đó, chột thốt.

“Mà này, nếu như thực sự không phải là long huyết, người sẽ không tham dự vào thật à?” Tiểu Long biểu cảm nghiêm túc, nhìn hăn đặt nghi vấn.

“Người cho là ta nói đùa?”

Nghe hăn đáp, Tiểu Long miệng tặc lưỡi.

“Nếu như thực sự là cổ mộ tiên nhân, bên trong nhất định sẽ có rất nhiều ngọc ngà châu báu, tài nguyên tu luyện, bị người khác lấy mất, người không thấy tiếc à? Nhân loại các người có câu cầu phú quý trong hung hiểm?”

“Tiếc không sao?” Tinh Hồn miệng lẩm nhẩm. “Dĩ nhiên là tiếc, ta cũng không phải thánh nhân, trông thấy báu vật, sao có thể không tham lam. Có điều, mạng nhỏ vẫn quan trọng. Ngọc ngà châu báu, tài nguyên tu luyện, vẫn phải có mạng để sử dụng. Câu cầu phú quý trong hung hiểm kia, người khác không biết thế nào, nhưng với ta, hung hiểm kia, chí ít cũng phải nắm chắc được sáu bảy phần bảo đảm tính mạng, như vậy ta mới tham gia vào. Hiện tại ta tuy có không ít con bài bảo mệnh, bất quá chỉ hữu dụng trong việc thực chiến với địch nhân chứ không phục vụ bảo mệnh khi thám hiểm, vì vậy, ta sẽ không tham dự chuyến thám hiểm cổ mộ này.”

Không chút ngần ngại, Tinh Hồn lập tức giải đáp cho Tiểu Long hiểu rõ. Có thể trong mắt người khác, khi nghe thấy hăn giải thích, thậm chí là

Tiểu Long cũng có một phần suy nghĩ, Tinh Hồn quá nhát chết, quá chắc cú đi, làm như vậy chẳng có chút gì cầu tiến như tiên giả nhân loại vẫn làm.

Thế nhưng, phải có lí do đằng sau lưng thì hắn mới phải hành động chắc chắn như vậy. Hắn đã từng ngu ngốc một lần mạo hiểm, để rồi sau đó phải trả giá rất đắt, khiến tính mạng của người mà hắn thương yêu nhất mất đi, vậy nên thành ra tạo thành một bóng ma trong lòng hắn, coi sinh mệnh của bản thân cực kỳ quan trọng.

“Người thật khác biệt so với những nhân loại mà ta biết, hắc hắc...” Tiểu Long cười cười, khẽ thốt một câu. Tự nhiên nghe thấy tiếng bước chân người, cùng với đó là hương thơm ngọt ngào không lẫn vào đâu được khiến cho lỗ mũi của nó nở ra hết cỡ. “Hương thơm này, bà nhà nó, thơm cỡ này chỉ có mỹ nhân thôi.”

Giống như có kinh nghiệm hít ngửi dày đặc, trong một giây thoáng qua, Tiểu Long lập tức kết luận.

Tinh Hồn dĩ nhiên cũng phát hiện có người vừa mới xuất hiện cách bản thân khoảng gần chục thước, do ở đây có nhiều cường giả, mà cường giả thì rất ghét bị người khác soi mói dòm ngó, thế nên Tinh Hồn tận lực thu liễm lại, không thả thần thức ra quá rộng.

“Là ai?” Tinh Hồn trong lòng tự hỏi, hắn đi đến nơi này vốn không có bóng người xuất hiện, mục đích để cho Tiểu Long thi pháp cảm nhận long huyết, dĩ nhiên lại có người xuất hiện, rốt cuộc là người nào đây.

Hắn thân thể chuyển lại, muốn nhìn xem người vừa mới xuất hiện kia là ai. Lọt vào trong đôi huyết mâu là một tiểu mỹ nhân khí chất tuyệt trần có một chút gì đó tinh nghịch.

“Bà nhà nó, tiểu la lị này đúng hợp gu bốn long.”

Người vừa mới xuất hiện, còn ai khác ngoài Dung Mặc Nhi.

Tuy nói Dung Mẫn Nhi thập phần xinh đẹp, chỉ có điều phía trước ngực của nàng có hơi kém phát triển so với mỹ nhân cùng trang lứa, có điều chính vì nó mà Tiểu Long hú dài một tiếng, hai con người bắn ra hình trái tim, hận không thể nhảy đến bắt cóc tiểu cô nương này về làm của riêng.

“Quyết định rồi, Tinh Hồn, bắt cóc nàng ta lại cho bốn long, chỉ cần bắt cóc được nàng, người muốn bao nhiêu long huyết bốn long cũng cho hết.”

Biểu cảm của nó lộ ra sự đắc tiện không gì sánh được, vừa nói miệng vừa chảy xuống nước miếng ướt hết cả vai áo Tinh Hồn, trông vô cùng mất mặt.

Dĩ nhiên, Tinh Hồn không rời hơi mà đi quan tâm đến mấy thứ vớ vẩn đó, hẳn chỉ cảm thấy vị cô nương kia có chút quen mắt, chỉ là không nhớ ra đã gặp ở đâu.

Tiếng gió thổi vi vu truyền qua thân thể Dung Mẫn Nhi và Tinh Hồn, tư vị nước mặn của biển cả không thể khảo lấp được hương thơm ngọt ngào trên người nàng, cùng với tiếng sóng vỗ nhẹ vào bờ là tiếng chẹp chẹp thềm thường phát ra từ miệng của Tiểu Long.

Nó nhìn Tinh Hồn, rồi lại nhìn Dung Mẫn Nhi, cảm thấy có gì đó hơi kỳ quặc đang diễn ra ở đây.

“Sao ngây ra như phỗng vậy? Không lẽ...” Trong đầu Tiểu Long xuất hiện một ý tưởng sét đánh. “Bà nhà nó, đây chính là tình yêu sét đánh trong truyền thuyết à? Phải rồi, biểu cảm này, chỉ có thể là tình yêu...”

Trí tưởng tượng của Tiểu Long quả thực rất phong phú, phác thảo ra một bức tranh rất đẹp, có điều còn chưa kịp đi nét tô điểm thì nó đã bị vé nát không chút thương tiếc.

Chỉ thấy trong một giây ngây ra như trời trồng, Dung Mẫn Nhi thân thể cứ như bị sét đánh, trong đầu vang lên một tiếng minh minh, trong thoáng chốc nàng ta chợt hóa thành tiểu ma nữ đánh đá trong lời đồn, miệng thét lên một tiếng chói tai.

“Tên khốn nạn, chính là nhà người, bốn tiểu thư nhớ ra người rồi.”

“Hả hả, Tinh Hồn, đừng nói với bốn long, người cường dân con gái nhà người ta nha?” Tiểu Long giật mình, nó bản tính nhanh mồm nhanh miệng, lại trong đầu toàn những suy nghĩ đen tối đê tiện, liền kết luận ngay.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 352: Như Vậy Đã Đủ?

Chỉ thấy Dung Mẫn Nhi nộ hỏa trùng thiên, trong đầu hồi tưởng lại viễn cảnh liên tục rơi vào hố bẫy của Tinh Hồn, bị hấn không thương tiếc lôi đi, cuối cùng bị bắt trói rồi treo ngược lên cành cây, trước giờ chỉ có nàng đi ăn hiếp người khác, chỉ duy nhất một lần đó là bị người khác khi dễ mà thôi.

Trong lúc Tinh Hồn còn chưa kịp nhớ ra chuyện khi đó, còn đang định dò hỏi một chút thì chợt nhận ra Dung Mẫn Nhi đã xông thẳng tới, gương mặt lửa giận không hề che dấu, khí thế trùng thiên, trên tay xuất hiện một pháp bảo trường tiên, nhìn qua đã biết không phải pháp bảo tầm thường, cánh tay duỗi thẳng quất về phía Tinh Hồn một roi.

Nhìn Dung Mẫn Nhi tâm thần điều khiển pháp bảo trường tiên này cực kỳ điêu luyện, chỉ thấy trường tiên giống như hóa thành một đầu mãng xà di chuyển trên không trung vô cùng linh hoạt, chớp mắt giây lát đã hiện đến phía trước người Tinh Hồn, như muốn đánh một roi lên mặt hấn vậy.

Tinh Hồn hừ lạnh một tiếng, vốn đang định dò hỏi, nhưng chưa gì đối phương đã động thủ, vậy thì hấn cũng lười để ý đến, ý niệm khế động đem Tiểu Long phản hồi không gian động thiên để nó đỡ làm vướng tay vướng chân.

“Quý Ảnh Thần Hành.”

Trong sát na, thân thể Tinh Hồn hóa thành một làn khói đen quỷ dị, trường tiên đến trước mặt, những tưởng đã chạm được vào người hắc, thế nhưng đáng tiếc đó chỉ là tàn ảnh lưu lại mà thôi.

Mặc dù đang trong trạng thái tức giận, thế nhưng nội tâm Dung Mẫn Nhi hơi có chút ngạc nhiên.

Kẻ đáng ghét to gan dám treo ngược mình lên cây kia, bề ngoài biểu hiện tu vi thấp kém, vậy mà lại tránh được một roi của nàng.

Có điều, cũng chỉ là một chút ngạc nhiên mà thôi, không vì việc thân thủ quỷ dị của Tinh Hồn mà thế công đình chỉ.

Một roi đánh vào hư không, rơi xuống mặt nước biển tạo thành một hồi chấn động khá lớn, bọt nước biển trắng xóa bay tung tóe, dưới ánh mặt trời tạo nên một dãy màu bảy sắc đẹp mắt, có điều thời điểm này chả ai có tâm trạng để ngắm nó cả.

Thần niệm khẽ động, cổ tay hất nhẹ một cái, trường tiên ngay lập tức bị Dung Mẫn Nhi thu hồi, xoắn lại thành hình trụ, đồng thời tản ra một luồng hào quang hình trụ vây xung quanh nàng.

Ngay lúc đó thì thân thể Tinh Hồn từ trong hư không hiện ra, Trần Ngọc Huyền Thể được sử dụng, một quyền lôi đình tung ra, không bởi vì Dung Mẫn Nhi tướng mạo xinh đẹp mà thương hoa tiếc ngọc.

Đùng...

Âm thanh chấn động mãnh liệt, nghe cứ như âm thanh tiếng trống bị người ta dồn hết sức gõ mạnh vào vậy.

Nói tuy chậm, nhưng từ lúc Dung Mẫn Nhi xuất hiện cho đến lúc Tinh Hồn hoàn thủ, vốn vẹn chỉ xảy ra trong vài giây mà thôi, bất quá chỉ nhiều

đó cũng đủ để khiến người đang có mặt trên Cổ Nguyên đảo này chú ý đến rồi.

“Khí tức này... có người đang giao chiến?”

Âm thanh tiếng nổ khá lớn, cùng với không gian bài lãng, khí tức hỗn loạn, không quá khó khăn để nhận ra rằng có người trên Cổ Nguyên đảo bộc phát chiến đấu.

Lại vị trí của Tinh Hồn và Dung Mẫn Nhi đang giao chiến với nhau cách chỗ đệ tử các phái tập trung không quá xa, lập tức hấp dẫn sự chú ý của những người này.

Đứng trong đám đông người, nghe thấy tiếng động kia, Dung Trần chân mày hơi chau lại, lại nhìn sang bên cạnh không hề trông thấy Dung Mẫn Nhi đâu.

“Tiểu nha đầu này, lại chạy đi đâu mất rồi, không lẽ là...”

Nội tâm xuất hiện một tia suy nghĩ, tiểu muội này của hắn tính cách rất trẻ con, cực kỳ đánh đá, hơi kích động một tí thôi là liền muốn động tay động chân rồi.

Từ nhỏ Dung Mẫn Nhi được gia tộc hết sức cưng chiều, riết hồi thành thói quen, bây giờ lớn lên không thể uốn nắn được nữa, từ trên xuống dưới trong Dung gia đều bất lực cả.

Chuyện kia, hết bảy tám phần có liên quan đến nàng.

“Dung tam thiếu, hay là cùng qua bên đó...”

Lòng hiếu kỳ nổi lên, vốn định mời Dung Trần đi cùng, thế nhưng khi nhìn lại đã không trông thấy bóng dáng của hắn đâu nữa.

Trở lại vị trí nơi mà Tinh Hồn và Dung Mẫn Nhi đang giao phong với nhau, một quyền tràn đầy sức mạnh của Tinh Hồn, nếu không phải nhờ trường tiên có lực lượng phòng ngự cường hãn, e là lúc này đã bị trọng thương nặng.

“Tên đáng ghét, người dám đánh ta?”

Bị đối phương một kích đắc thủ, Dung Mẫn Nhi gương mặt nóng giận, tròng mắt đánh đá, cái miệng nhỏ mồm lớn một tiếng.

“Vì sao mà tấn công ta?”

Cho đến lúc này, hãn vẫn còn chưa kịp những gì hãn đã gây ra với nàng, vẫn ngây thờ hỏi lại một câu.

“Còn vì cái gì, không phải do người làm đạo tặc hái hoa à, hắc hắc...” Giọng nói Tiểu Long vang lên trong đầu, nụ cười có chút tinh quái.

“Người nói thêm câu nào nữa, ta lập tức xuyên người mấy lỗ.”

“Bốn long bị mất trí nhớ...”

“...”

Bị Tinh Hồn dọa nạt một câu, Tiểu Long chu miệng huýt sáo, xem như vừa rồi chưa nói gì, thế nhưng trong lòng đang nghĩ gì thì khó mà nói được.

Dung Mẫn Nhi bị Tinh Hồn chấn vấn, lửa giận càng lúc càng thiêu đốt mãnh liệt.

“Khốn kiếp, người còn định giả vờ giả, coi bốn tiểu thư là con cóc à?”

Vừa nói, Dung Mẫn Nhi nguyên lực bạo phát, trên tay trường tiên chớp lóe hào quang, ầm ầm biến hóa thành ảo ảnh một đầu mãng xà dữ tợn

không lồ.

Cái trường tiên này, chỉ sợ chính là một kiện pháp bảo cấp bậc linh khí, mà còn là linh khí phẩm chất cực kỳ cao nữa.

“Cuồng Xà Toái Ảnh.”

Ảo ảnh mãng xà khổng lồ gầm lên một tiếng, miệng há to lộ ra răng nanh nhọn hắc, bên trong như ẩn chứa kịch độc, thân thể khổng lồ lao đến chỗ Tinh Hồn công kích.

Hừ lạnh một tiếng, nếu đã không đáp, vậy thì không buồn quan tâm lí do nữa.

“Liên Hoa Quyết – Phá Hồng Trần.”

Ánh hồng quang lãnh huyết lóe lên, xung quanh Tinh Hồn nổ rộ một đóa huyết hoa liên vừa rực rỡ vừa yêu dị, ánh hồng quang từ huyết hoa liên xông lên trời, trong chớp mắt biến thành một thanh đao mang theo hơi thở cổ lão tang thương – chính là Hồng Trần Đao, thần niệm khế động, Hồng Trần Đao lập tức hướng về phía mãng xà bổ xuống.

Tiếng nổ lớn kinh thiên động địa, cuồng phong càn quét khắp nơi, ánh hồng quang bắn phá lung tung, trong khói bụi Tinh Hồn bay ngược về phía sau.

Trong sát na, Tinh Hồn cảm giác được một cỗ uy hiếp đến từ phía sau lưng.

Theo bản năng, hần lập tức vận chuyển Hư Không Chiến Thể gia trì lên Trấn Ngục Huyền Thể, đem sức mạnh thân thể đạt đến mức đỉnh phong nhất, chín không gian động thiên ở đằng sau lưng nổ rộ kim quang, bên trong không gian động thiên, Không Gian Tiên Phù phát huy năng lực mượn trợ không gian chi lực, chỉ thấy thiên địa nguyên khí dao động mãnh

liệt tụ tập vào trong bàn tay phải của hắn, trong sát na ngấn ngủi tạo thành một quả cầu màu xanh lục.

“Đại Phong Loa Toàn Qua.”

Kinh nghiệm chiến đấu phong phú, tuy bản thân đang ở trong tình huống bất lợi, thế nhưng vẫn tạo thành một chiêu phản kích đẹp mắt.

Lại một tiếng bạo tạc nữa xuất hiện, lần này âm thanh không lớn như ban nãy, có điều, không gian chấn động lại khủng khiếp hơn rất nhiều, thiếu điều không gian như đang bị một bàn tay vô hình đập nát, nhìn rất kinh khủng.

“Ồ...”

Một tiếng ngạc nhiên khê kêu lên, chỉ thấy bóng ảnh thanh y hiện ra, chính là Dung gia tam công tử Dung Trần.

Vừa rồi chỉ là ngẫu nhiên xuất thủ bởi vì trông thấy có người bắt nạt tiểu muội Dung Mẫn Nhi của hắn, nhưng dù là ngẫu nhiên, người bình thường khó mà tiếp được dễ dàng như vậy, mà ngạc nhiên là, đối phương còn chưa tiến vào Địa Tiên cảnh nữa.

Tinh Hồn thân thể đáp xuống đất, trên gương mặt lộ ra một tia khó chịu, nhìn về phía người vừa mới hướng bản thân xuất thủ, ngữ điệu trầm xuống, sát khí không che dấu.

“Người là ai? Vì sao đánh lén ta?”

“Tam ca của tiểu cô nương bị người khi dễ, như vậy đã đủ chưa?”

Dung Trần hay tay đặt sau lưng, từ trên người tản ra khí chất xuất chúng phi phàm, đích thực là nhân trung chi long, gió thổi khiến mái tóc

dài có chút hỗn loạn, thế nhưng cũng chỉ làm tô điểm cho khí chất của hắn mà thôi.

Lại một cảm giác quen thuộc thoáng qua, dường như cũng đã gặp qua người này ở đâu rồi, nhưng mà Tinh Hồn hắn vẫn nhất thời không nhớ ra được.

Ngay sau khi Dung Trần và Tinh Hồn giao thủ bất phân thắng bại, những người khác cũng kịp thời xuất hiện.

“Ồ, người thanh niên áo đen kia là ai, có khả năng bình thủ được với Dung tam thiếu?”

“Tuy Dung tam thiếu chỉ tùy ý động thủ, thế nhưng người thường không đơn giản tiếp được nhẹ nhàng như vậy.”

“Tu vi của hắn kém như vậy, sao có khả năng bình thủ?”

Người trên đại lục đối với Tinh Hồn còn khá xa lạ, nhất thời không nhận thức được hắn là ai.

Có điều, trong dòng người vừa kéo đến, dĩ nhiên không thiếu người sinh hoạt trên Loạn Tiên Hải.

“Người đó, không phải chính là nhân vật văn đỉnh Tinh Vương Chiến, Địa Ngục giáo đệ tử Tinh Hồn đó sao?”

“Cái gì, người văn đỉnh Tinh Vương, đánh bại tuyệt thế thiên tài Bạch Trường Cầm chính là hắn ta?”

“Không sai đâu, mặc dù hơi kỳ lạ, nhưng thực lực của hắn rất mạnh. Nghe nói một trong số những đệ tử thân truyền Địa Ngục giáo là Tề Vân Hạt cũng bị hắn một chiêu đánh bại.”

“Nguyên lai là Tinh Vương quán quân, thực lực quả nhiên bất phàm.”

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 353: Tam Đại Thiên Kiêu

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 353: Tam đại thiên kiêu

Có người nhận thức được, sau đó dần dần truyền tai nhau, lập tức ánh mắt nhìn vào Tinh Hồn hoàn toàn thay đổi.

Trên Kim Lan quốc, bao gồm tứ châu và Loạn Tiên Hải, mỗi nơi đều tổ chức tuyển chọn ra các tuyệt đại thiên kiêu để mười năm sau tiến về Kim Lan quốc tranh tài, như Phi Lan châu tổ chức Đằng Long Chiến, hay Loạn Tiên Hải tổ chức Tinh Vương Chiến, người vấn đỉnh mỗi cuộc chiến đều rất không tầm thường.

Bởi vậy, tuy nhìn Tinh Hồn biểu hiện ra tu vi thấp kém, thế nhưng chỉ bằng việc hấn trở thành Tinh Vương quán quân, nhiều đó cũng đủ để người ta phải suy ngẫm rồi.

“Nguyên lai là nhân vật vấn đỉnh Tinh Vương.”

Nụ cười nhạt nở rộ trên miệng Dung Trần, người ngoài bàn tán về Tinh Hồn, làm sao qua được tai của hắn, nhưng dù vậy, trên gương mặt hắn không hề xuất hiện biểu cảm gì khác lạ cả, lại nói tiếp.

“Đường đường là thiên kiêu đứng đầu Loạn Tiên Hải, người lại xuất thủ với một tiểu cô nương, ta cần được giải thích.”

Dung Trần phóng thích áp bức hướng về phía Tinh Hồn, biểu cảm trên mặt lộ ra vẻ chất vấn.

Tu vi của Dung Trần hiện nay chính là trung kỳ Linh Tiên cảnh, khả năng câu thông với thiên địa càng trở nên thuần thực, chỉ thấy hần tâm niệm vừa khê động là lập tức thiên địa biến đổi, tạo thành một trận cuồng phong càng quét thổi qua người Tinh Hồn.

Đáng tiếc, loại uy áp này có thể đem đi hù dọa người khác, nhưng dùng nó để đối phó với hần, e rằng tìm nhầm đối tượng rồi.

Chỉ thấy Tinh Hồn hừ lạnh một tiếng, đồng thời cũng phóng thích khí tức của bản thân chống đỡ lại uy áp của Dung Trần.

“Lại có khả năng chống đỡ được?”

Một người kinh ngạc khê hô lên một tiếng.

Người có khả năng chống lại được uy áp của Dung Trần, trong cùng thế hệ tại Kim Lan quốc này, cơ hồ đếm được trên đầu ngón tay mà thôi. Mà nhìn Tinh Hồn, hần không những chống cự được, mà gần như muốn áp chế ngược lại đối phương, thực sự khiến cho người ta hít vào một ngụm khí lạnh.

Tinh Hồn huyết mâu nhìn thẳng vào Dung Trần, thanh âm lạnh nhạt vang ra từ miệng.

“Người nên hỏi tiểu muội của người thì đúng hơn, nàng là người đột ngột tấn công ta trước, giống như người vậy.”

Tinh Hồn dĩ nhiên nghe thấy được ánh mắt người khác khi nhìn vào Dung Trần thập phần kính nể, lại Dung Trần thực lực siêu phàm, hẳn đây là một nhân vật cực kỳ phong vân trong cùng thế hệ.

Nhưng như vậy thì thế nào? Muốn hẳn nhượng bộ, đừng hòng.

Dung Trần hơi nhượng mảy, sau đó đến bên cạnh Dung Mẫn Nhi, còn chưa kịp hỏi gì thì Dung Mẫn Nhi đã đánh đá nói.

“Tam ca, là hẳn khi dễ ta, người phải thay ta giáo huấn hẳn.”

Ánh mắt của Dung Mẫn Nhi dưới đôi mi hơi ẩm ướt, cơ hồ chuẩn bị rơi lệ, nhìn vào khiến cho người ta không thể không cảm lòng.

“Là khi dễ như thế nào, nói rõ cho tam ca biết. Nếu thực sự hẳn khi dễ muội, cho dù hẳn là nhi tử lão thiên, tam ca cũng đem hẳn đánh thành đầu heo.”

“...”

Nghe hỏi lí do, bất giác gương mặt Dung Mẫn Nhi đỏ ửng lên, nếu nói ra huych tẹt chuyện năm đó bị Tinh Hồn treo ngược lên trên cành cây, như vậy sau này làm gì còn mặt mũi lặn lội ngoài đường nữa, dù sao chính nàng cũng là thân nữ nhi.

Vừa lúc đó, mấy tên thiên kiều chi tử khác vốn đang ở tại địa phương nghỉ ngơi của mình đều xuất hiện cả.

Mấy tên thiên kiều Địa Ngục giáo như Ma Luân, Thiên Mộng Nữ, Tề Vân Hạc, Lục Phong... đều xuất hiện đầy đủ.

“Là Tinh Hồn và Dung Trần, hai người bọn họ vừa mới giao chiến à?”

Lục Phong nhìn thấy Tinh Hồn đứng đối diện với hai huynh muội Dung Trần, lại thả xuống khí tức cường thế, trong lòng nổi lên hiếu kỳ,

Tinh Hồn hẳn không phải loại người chuyên đi tìm rắc rối.

Cũng ngay lúc đó, thiên kiều chi tử Thiên Kiếm tông cũng xuất hiện, dẫn đầu không ai khác chính là Dương Thiên Quân, ngoài ra đi cùng với hắn là Thượng Quan Lãnh, Túy Kiếm, Lôi Thần, Hạng Hạo, Bắc Cung Thanh Đan...

Trong số những người này, Hạng Hạo và Bắc Cung Thanh Đan là hai người thân cận với Tinh Hồn nhất.

Lúc Thiên Kiếm tông đến nơi, Hạng Hạo và Bắc Cung Thanh Đan tự nhiên là nhìn thấy được Tinh Hồn, nội tâm vui mừng, hận không thể chạy đến chỗ hắn tay bắt mặt mừng, đáng tiếc bởi vì sự tình năm đó, chỉ đành áp chế xuống tâm trạng kia lại.

Bây giờ cũng như vậy, ai cũng biết Thiên Kiếm tông và Địa Ngục giáo đang ngầm xảy ra mâu thuẫn, thành ra không tiện tiến lên, chỉ có thể nhìn từ xa mà thôi.

“Dương sư huynh, trông hắn thế nào?”

Đứng bên cạnh Dương Thiên Quân, Thượng Quan Lãnh miệng bộc bạch hỏi.

Ở đây, người không cố kỵ cái gì mâu thuẫn giữa Tinh Hồn và Vô Cực kiếm tiên nhất, dĩ nhiên chỉ có Dương Thiên Quân và Thượng Quan Lãnh mà thôi.

Dương Thiên Quân một thân tử y hoa bào, anh tuấn bất phàm, tựa như thiếu đế chi nhân, cho dù tuấn lãng như Bạch Trường Cầm khi đem so sánh với hắn, tựa hồ vẫn muốn thua kém một chút.

Chỉ thấy Dương Thiên Quân đôi mắt dán lên người Tinh Hồn, như phát hiện ra có ai đó đang thăm dò mình, Tinh Hồn đồng dạng quay mặt

nhìn lại, không hạn mà nhãn lực chạm nhau, không gian bất chợt nổ ra một thứ bạo tạc vô hình.

Trên gương mặt anh tuấn nhếch lên một nụ cười, sự chú ý của hắn đặt lên người Tinh Hồn không thêm che dấu, thoạt âm không lớn không nhỏ, vừa đủ để mọi người nghe thấy.

“Rất mạnh, như người, tuyệt không phải đối thủ của hắn. Thực lực thì... để xem, hắn là có thể chiến với ta một trận.”

Một sự chấn động vô thanh vang lên trong đầu của mỗi người.

Người vừa nói là ai? Chính là Dương Thiên Quân, bất thế kỳ tài vạn năm có một, trong cùng thế hệ, hắn gần như không đặt người khác vào trong mắt. Vậy mà khi nhận xét về Tinh Hồn, không ngờ lại cao đến như vậy.

Lại nói về Thượng Quan Lãnh, hắn chính là người vãn đỉnh Đăng Long Chiến, kiếm đạo vô song hiếm người bì kịp, cư nhiên trong mắt Dương Thiên Quân lại không sánh kịp so với Tinh Hồn?

Sẽ không có người nào nghi ngờ về nhãn lực của vị bất thế kỳ tài này, nhưng đánh giá cao như vậy, hắn là khiến cho nội tâm người ta nảy sinh sự hiếu kỳ.

Chỉ thấy Dương Thiên Quân sau khi nói xong thì bước về phía trước, lúc này song phương, giữa Tinh Hồn và Dung Trần đang nảy sinh một cỗ giao phong vô hình, dù không nhìn được bằng mắt, nhưng trực giác lại ần ần mách bảo, không cẩn thận là mất mạng như chơi.

Nhưng nhìn lại Dương Thiên Quân, hắn bước đi vô cùng tiêu sái, cứ như đi vào chốn không người vậy, áp lực căn bản không tạo thành bất kỳ ảnh hưởng nào.

Hương Dương Thiên Quân đang di chuyển chính là về phía Tinh Hồn, khi còn cách Tinh Hồn khoảng chừng năm thước thì mới dừng lại.

“Quả nhiên không khiến ta thất vọng.”

Miệng nở nụ cười dị hoặc cùng thái độ tự tin.

“Ta rất thắc mắc về ngươi, Tinh Hồn, ngươi làm sao tiến bộ nhanh như vậy?”

Trăm năm trước cũng vậy, bây giờ cũng vậy, Dương Thiên Quân luôn đối với Tinh Hồn một mực hiếu kỳ.

Một gã thân phận cực kỳ bí ẩn đi ra từ Vĩnh Dạ Thâm Uyên, càng điều tra thì lại như đi vào trong sương mù. Bất quá, chính bởi vì như vậy, Dương Thiên Quân càng muốn nô dịch hắn, muốn tìm hiểu xem bí mật của hắn là gì.

“Nó quan trọng sao?”

Không chút e ngại, Tinh Hồn hỏi ngược.

“Dương Thiên Quân, chuyện của ngươi và hắn lúc khác giải quyết.”

Giọng nói không che giấu sự khó chịu, dĩ nhiên chính là Dung Trần.

Tiểu muội của mình bị người ta bắt nạt, còn chưa giải quyết xong thì đột nhiên bị Dương Thiên Quân chen vào, mà lại không đặt mình vào trong mắt nữa.

Đã từng tiếp xúc qua với Dương Thiên Quân cách đây hơn trăm năm, không hiểu sao mỗi lần trông thấy hắn, Dung Trần lại cảm thấy nội tâm rất khó chịu.

Chỉ thấy Dương Thiên Quân cười nhạt.

“Ta nói chuyện, từ lúc nào có kẻ dám chen ngang vào vậy? Dung Trần, người nghĩ người là ai?”

Càng lúc không khí càng trở nên kỳ lạ, bất giác những người không liên quan đến đây quan sát nội tâm đều xuất hiện dự cảm không ổn, ngoại trừ những tuyệt đại thiên kiêu ra, những tên còn lại không tự chủ lùi về phía sau mấy bước.

Nghe ba người Tinh Hồn, Dương Thiên Quân và Dung Trần nói chuyện, cứ như bất kỳ lúc nào cũng có khả năng bộc phát một trận chiến kinh thiên.

Nhất là Dương Thiên Quân, vị thiên tài tuyệt đại phong hoa này thái độ cực kỳ kiêu ngạo, ngay cả Dung gia tam công tử Dung Trần cũng không đặt vào trong nhãn quan, thực sự quá mức khi thị.

Người nghĩ người là ai? Câu hỏi này đặt ra, cơ hồ cũng chỉ có mỗi Dương Thiên Quân mới dám nói Dung Trần như vậy.

Trong suy nghĩ của nhiều người, những tưởng Dung Trần sẽ phải nổi trận lôi đình, đem Dương Thiên Quân giáo huấn, thế nhưng trái lại, Dung Trần thần sắc bình tĩnh đến kinh ngạc.

“Vẫn thái độ kiêu ngạo đáng ghét này, trăm năm qua vẫn không sai biệt.”

Dung Trần nhắm mắt khẽ cười, nhưng nụ cười này của hắn lại mang rất nhiều ý vị, bỗng nhiên mở mắt ra, khí chất biến đổi đột ngột, từ thư sinh tiêu dao công tử trở thành vương giả chi nhân, biểu hiện lộ ra một cỗ ương ngạnh bá khí.

“Có điều, câu hỏi kia nên là ta hỏi người. Dương Thiên Quân, người là tên nào mà dám nhúng mũi vào chuyện của bản thiếu gia?”

Cường giả thoại âm, nhãn lực va chạm, không chiến cũng tạo thành một cỗ ba động kinh khủng, mà Dương Thiên Quân lẫn Dung Trần là nhân vật uy phong bậc nào, trong đồng giai cơ hồ không có bao nhiêu người đủ trình chen vào.

Chí ít là trên Cổ Nguyên đảo hiện tại, người cùng thế hệ có thể xen vào cơ hồ không đủ đếm trên đầu ngón tay.

Bất quá, lại có một kẻ có khả năng đó, chính là Tinh Hồn, người đứng đối diện với Dương Thiên Quân lẫn Dung Trần.

Chưa bao giờ hần cảm thấy nổi điên lên như lúc này, tiếng gầm khe khẽ, thoát nghe như âm thanh hung thú từ thưở hồng hoang trời dậy.

“Các người nói chuyện, coi ta là ai vậy?”

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 354: Không Nể Mặt

Lúc này, tại tòa phủ đệ trung tâm, những nhân vật đứng đầu các tông phái đang họp bàn với nhau trên bàn tròn, chủ tọa dĩ nhiên không ai khác ngoài Dư Trạch và Thái Ngọc Tân đại sư.

Nguyên nhân bởi lối vào cổ mộ mà Thái Ngọc Tân đại sư và những vị Trận Đạo sư khác phối hợp tạo thành bị giới hạn so với số lượng dự định. Theo như lời Dư Trạch nói thì lối vào chỉ chịu đựng nổi số lượng ba ngàn người mà thôi, nếu như vượt quá số lượng thì lối vào sẽ sụp đổ.

Cấm chế cổ mộ này, nguyên lai lại khủng bố như vậy, nếu không phải tại đây có Thái Ngọc Tân đại sư, vị Trận Đạo sư cấp Kỳ Linh duy nhất trên Kim Lan quốc thì chẳng biết đến năm tháng nào người ta mới có khả năng tiến vào trong cổ mộ để tìm bảo.

Cấm chế càng lợi hại, đồng nghĩa với việc báu vật mà vị tiên nhân đã tọa hóa kia để lại càng lớn, dĩ nhiên điều này sẽ đi đôi với chuyện nguy cơ càng thêm khủng bố. Cuối cùng, cái giá cho một đệ tử tiến vào bên trong cổ mộ không hề đắt.

Chính bởi những nguyên nhân này khiến cho các tông phái dẫn đo suy nghĩ, để cho đệ tử tầm thường tiến vào thì không ổn, mà để cho các tuyệt thế thiên tài tiến vào thì cũng không xong.

Bình thường khi một bí cảnh được khám phá lần đầu tiên cần rất nhiều những pháo hôi tiến vào để mở đường, thế nhưng lần này thì... dùng pháo hôi e rằng không xong.

Trông thấy những người này rơi vào trầm mặc sau khi nghe xong chuyện, Dư Trạch thần sắc có chút ngưng trọng.

“Các vị hãy suy nghĩ thật kỹ, ta biết các vị có lòng yêu tài, không nỡ để cho những thiên tài đệ tử kia tiến vào. Bất quá, thiên tài thời điểm nào cũng xuất hiện, mà báu vật bên trong cổ mộ thì không phải lúc nào cũng có, bỏ con tép bắt con tôm, ta nói, hãn các vị hiểu rõ.”

Thần Huyền tông phó tông chủ Thương Nghị chột lên tiếng.

“Cổ mộ nguy cơ trùng điệp, dù là thiên tài tuyệt thế được trang bị đầy đủ cũng chưa chắc nắm được cơ hội sống sót rời khỏi, thành công không nói, nhưng ngộ nhỡ rơi vào vạn kiếp bất phục, phần này mạo hiểm, Thần Huyền tông không dám bỏ ra.”

Không chỉ có Thần Huyền tông phó tông chủ Thương Nghị nghĩ như vậy, nhiều người ở đây đồng dạng cũng có chung suy nghĩ này.

Đại Thiên Thế Giới, những tuyệt thế thiên tài liên tục ngã xuống, nguyên nhân lớn nhất chính là bởi câu nói cầu phú quý trong hung hiểm kia.

Lại nói, mặc dù các tông phái trên Kim Lan quốc không thiếu thiên tài, nhưng những siêu cấp thiên tài giống như mấy tên Dương Thiên Quân, Ma Luân, Thiên Mộng Nữ, Bạch Trường Cầm... tông môn đã tiêu hao rất nhiều tài nguyên trên người của bọn họ, bởi những tuyệt thế kỳ tài này có tiềm năng vô hạn, tương lai không thể lường trước được, muốn để bọn họ vẫn lạc bên trong cổ mộ, dù là ai cũng không cam tâm.

Bỏ con tép bắt con tôm, cơ hồ cũng có chút hơi phiến diện.

“Thương đạo hữu nói không sai, việc này cần phải suy tính kỹ, không thể nhất thời mà quyết định được.”

Kiến Lan minh minh chủ Thạch Húc Minh tiếp lời Thương Nghị.

Ngay khi Thạch Húc Minh vừa mới dứt lời xong thì trong không truyền đến một cỗ khí tức dao động.

Tòa phủ đệ này được bố trí cấm chế phi thường cao cường, chính là để ngoại lực không tác động vào được, mà cho dù có tác động thì cũng chỉ là một chút mà thôi, tránh việc những người bên trong đang họp bàn bị ảnh hưởng.

Thế nhưng loại dao động khí tức vừa rồi, không thể dùng hai chữ một chút để hình dung được.

Nhìn sắc mặt các nhân vật phong vân này, bất giác hiện lên một tia ngưng trọng.

“Là ai phát sinh chiến đấu?”

Đứng bên trong phủ đệ, chủ trì bàn tròn này, Dư Trạch là người có tu vi thấp nhất, thế nên cảm giác dao động khí tức kia thì nghĩ rằng có người đang giao chiến.

“Không phải phát sinh giao chiến, chỉ đơn thuần sử dụng uy áp, có điều, loại so đấu này so với động thủ giao chiến còn đáng sợ hơn.”

Bên cạnh Dư Trạch, Thái Ngọc Tân đại sư giải thích. Với nhãn lực và trực giác siêu nhạy, không khó để ông ta nhận ra được dao động khí tức kia phát sinh nguyên nhân là gì.

“Đi ra ngoài xem thử.”

Dao động khí tức này không tầm thường, dĩ nhiên không thể phát sinh từ những người bình thường được. Lại nói, Cổ Nguyên đảo hiện tại đang trong trạng thái đặc biệt, không nên để xảy ra các sự cố gì được, vì vậy bọn họ liền quyết định tiến ra ngoài xem tình hình.

Trong lúc đó, tại phía đông bờ biển Cổ Nguyên đảo, ba người Tinh Hồn, Dương Thiên Quân và Dung Trần đứng ở ba hướng khác nhau tạo thành hình tam giác

Bất thế kỳ tài Dương Thiên Quân, tuyệt đại thiên kiêu Dung Trần cùng đồng thời nở rộ phong quang, mặc dù không phát sinh chiến đấu, nhưng tạo thành trường cảnh phong vân cuồn cuộn, thiên địa biến sắc cũng đủ làm cho người khác hô hấp thở không đều.

Nhưng điều khiến cho người ta kinh ngạc nhất đó chính là cả hai vị tuyệt thế chi nhân này cùng hướng về một người, chính là Tinh Hồn. Mà lại, nhìn Tinh Hồn đứng giữa hai người này tựa không hề tỏ ra yếu thế hay kém cạnh gì.

“Ba tên quái vật này muốn làm gì đây?”

Đứng ở bên ngoài cách mấy chục thước, mấy người Bạch Trường Cầm, Thiên Mộng Nữ, Ma Luân... bọn họ không hện mà cùng bộc phát khí thế của bản thân để chống đỡ lại từng đợt phong bạo không ngừng càn quét ra tứ phương bát hướng kia.

“A di đà phật, thanh niên bây giờ thật nóng tính quá. Một câu không hợp là muốn động thủ, mô phật...”

Ma Luân miệng niệm một tiếng, miệng vang ra vài câu bi ai, thế nhưng nhìn biểu cảm trên gương mặt lại không giống chút nào. Hắn lưỡi liếm mép, đôi mắt đen lộ ra chiến ý cuồn cuộn, nhìn hắn lúc này vô cùng đáng sợ, ánh mắt chăm chăm về hướng ba người kia, chỉ sợ như muốn nhảy vào cuộc chiến vậy.

Đúng lúc đó, từ trên trời truyền xuống một cỗ ba động hùng mạnh, kèm theo đó là một giọng nói uy nghiêm như thần minh từ trên cao vang xuống.

“Dừng lại cho bản tướng quân.”

Chúng nhân đồng thời ngẩn mặt nhìn lên trên bầu trời, chỉ thấy thời điểm này đang có rất nhiều người đang đứng, không khó để nhận ra rằng những nhân vật này dĩ nhiên chính là người đứng đầu các tông môn đại phái dẫn theo đệ tử đến Cổ Nguyên đảo để chuẩn bị thám hiểm cổ mộ.

Người vừa mới gầm lớn là một người đàn ông toàn thân mặc áo giáp màu vàng, lộ ra một cỗ khí thế cường thế hùng tráng. Người này tên gọi là Hồ Trí, tước vị tướng quân Kim Lan quốc, cùng với Dư Trạch, Thái Ngọc Tân đại sư, ba người nhận lệnh từ Kim Lan quốc vương tiến về Cổ Nguyên đảo để chuẩn bị cho những thiên kiêu chi tử này tiến vào trong cổ mộ.

Thái Ngọc Tân đại sư phụ trách mở ra cấm chế, Dư Trạch tiếp đón những tông chủ các môn phái, còn Hồ Trí thì tiếp nhận duy trì sự ổn định tại Cổ Nguyên đảo này.

Dương Thiên Quân ánh mắt kiêu ngạo hơi liếc nhìn lên trên, miệng nhếch mép cười khinh bỉ, mặc dù thực lực của Hồ Trí rất cao, thế nhưng vậy thì thế nào, không đáng để hấn đặt trong lòng.

Dung Trần cũng như vậy, có điều hấn khác với Dương Thiên Quân, đối với Hồ Trí vẫn phải để cho ông ta một chút mặt mũi, tuy nhiên tình huống hiện tại, e rằng... khó.

Còn Tinh Hồn, hấn đứng lặng thinh một chỗ, nếu như hai người kia không chịu thu lại khí thế, hấn tự nhiên cũng sẽ thu lại.

Triệt để không cho Hồ Trí một chút mặt mũi nào cả, quá mức cuồng ngạo rồi.

Mặc cho Hồ Trí vị tướng quân này lên tiếng, mặc cho những cường giả phong vân kia đều đã xuất hiện, tình trạng vô hình giao phong của cả ba người này đều không dừng lại, cơ hồ càng lúc càng trở nên ác liệt.

“Bọn hăn... bộ điên rồi sao?”

Con người ai nấy co rút liên tục, dĩ nhiên lại không hề dừng lại, mà bộc phát càng lúc càng kinh khủng hơn, cơ hồ chỉ thiếu một chút nữa là cả ba người này quyết chiến ngay lập tức.

Có tướng quân Kim Lan quốc Hồ Trí – người theo lệnh Kim Lan quốc vương lên tiếng, vậy mà không người nào trong ba người quan tâm đến.

Nhìn sắc mặt Hồ Trí lúc này không dễ nhìn chút nào, đường đường là tướng quân uy danh vang xa, thế nhưng lúc này lại bị đám tiểu bối không xem ra gì, trong lòng làm sao không khó chịu.

Có điều cũng phải nói đến, trong số ba gã tuyệt đại thiên kiêu bên dưới kia, Dung Trần hăn không thể động vào, Dương Thiên Quân lại càng không thể động vào, hai người này có bao nhiêu lợi hại, thân là tướng quân Kim Lan quốc tự nhiên không thể không biết được.

Về phần Tinh Hồn, khi nhìn thấy hăn, Hồ Trí nội tâm hơi ngạc nhiên. Nhìn liếc qua tu vi biểu hiện cực kỳ thấp kém, không ngờ lại có thể đối chọi sòng phẳng với hai tuyệt đại thiên kiêu kia, trong lòng thầm phán đoán, chắc chắn đây cũng không phải nhân vật tầm thường.

Tuy nhiên, thường thức là một chuyện, trách nhiệm của bản thân lại là một chuyện khác.

“Bản tướng quân thụ mệnh bệ hạ, chống lại lời ta chính là chống lại bệ hạ, chống lại Kim Lan quốc, ba người các ngươi, còn không mau lui xuống.”

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 356: Long Huyết

Trong số ba người, có đến hai người Hồ Trí không thể chọc vào, còn Tinh Hồn ẩn ẩn không tầm thường, thế nên Hồ Trí đành phải sử dụng đến biện pháp mượn uy vọng của Kim Lan quốc vương để áp chế ba người bọn hắn lại.

“Dung tam thiếu, hay là nể mặt ta một chút có được không?”

Dư Trạch đứng kế bên Hồ Trí mở miệng.

“Dương sư diệt, hay là nhượng bộ một chút, tránh làm tổn thương hòa khí.”

Vô Cực kiếm tiên dĩ nhiên cũng không thể đứng ngoài, nhìn về phía Dương Thiên Quân khuyên nhủ một câu.

“Tinh Hồn, không được tùy tiện hồ nháo.”

Chu Thiên Tử giọng nói uy nghiêm vang lên.

Có điều, cho dù là cả ba đại nhân vật này đều đã lên tiếng khuyên giải, thế nhưng trong nhất thời, Tinh Hồn, Dương Thiên Quân và Dung Trần nhất thời chưa người nào muốn nhượng bộ cả.

Bất giác, Dương Thiên Quân khoe miệng nhếch lên một nụ cười tà dị, kèm theo ngữ điệu thập phần tự tin.

“Nơi này không thích hợp đánh nhau, ngày khác liền thụ giáo người vậy.”

Vừa nói, Dương Thiên Quân vừa hướng nhìn Dung Trần, câu nói này, dĩ nhiên là để cho Dung Trần nghe thấy.

“Còn người, đừng khiến ta thất vọng.”

Tuyệt thế kỳ tài, ngạo thế vô song, Dương Thiên Quân hai câu bá đạo tràn đầy khí phách, dứt lời liền thu hồi khí thế của mình lại, sau đó liền phát áo rời đi trong sự ngạc nhiên của chúng nhân.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Một ngày không yên tĩnh trôi qua trên Cổ Nguyên đảo,..

Giao phong giữa ba tuyệt thế thiên kiêu ngày hôm qua, ấn tượng cơ hồ đến bây giờ vẫn chưa hề tiêu tan.

Một Dương Thiên Quân hoàn mỹ vô song, một Dung Trần phong hoa tuyệt đại, mà Tinh Hồn, so với hai người đó tự không hề thua kém.

Mặc dù cả ba không hề trực tiếp động thủ giao chiến, thế nhưng chỉ một pha giao phong chi khí cũng đủ khiến hào quang nở rộ, tựa như mặt trời giữa ban trưa, trong lúc nhất thời, e là những thiên kiêu chi tử khác không thể lấn áp được phong quang tuyệt đại này của ba người.

Lại nói, Dung Trần và Dương Thiên Quân tiếng tăm đã có sẵn, trận này cũng chỉ là một chút tô điểm lên hào quang của bọn hắn mà thôi, thế nhưng với Tinh Hồn, một trận này khiến cho nhiều người khắc sâu ấn tượng về hắn.

Vốn dĩ, người đứng đầu Loạn Tiên Hải nên là Ma Luân, Thiên Mộng Nữ, hoặc là Bạch Trường Cầm, ba người này mới đúng, thế nhưng Tinh Hồn một trận thành danh, có bao nhiêu người dám cùng Dương Thiên Quân và Dung Trần so bì khí thế? Rất ít người làm được như vậy.

Hôm qua, Tinh Hồn mặc dù ít nói, từ đầu chí cuối cùng nói đúng một câu, thế nhưng một câu đó lại tràn đầy khí phách, cơ hồ đem đặt bản thân mình ngang hàng với hai tuyệt đại thiên kiêu kia.

Phần khí phách này, không có nhiều người dám nói.

Dĩ nhiên vẫn sẽ có người không phục, nhưng không phục thì thế nào? Dám đi tìm hãn kiếm chuyện sao?

Sau khi xảy ra chuyện đó, Hồ Trí đã phát ra thiết lệnh, nếu như đệ tử phái nào gây rối loạn trị an hiện tại trên Cổ Nguyên đảo, không những sẽ bị đuổi khỏi Cổ Nguyên đảo, không cho phép tham dự tầm bảo cổ mộ, mà còn phải chuẩn bị hứng chịu lửa giận của Kim Lan quốc. Vì vậy, ít nhất cho đến khi thông lộ cấm chế được mở ra, sẽ không có người nào dám làm loạn.

Lại nói về việc tiến vào tầm bảo, do danh ngạch tiến vào chỉ khoảng chừng ba ngàn người, thế nên danh ngạch sẽ chia đều ra cho sáu phương thế lực, bao gồm bốn châu, Loạn Tiên Hải và Kim Lan đế đô.

Sẽ để những ai tiến vào cổ mộ tầm bảo, tùy thuộc vào sự phân chia của các phái.

Mặt trời đã lên đỉnh thiên không, lúc này sáu phương thế lực cùng với những đệ tử được lựa chọn tiến vào cổ mộ tìm kiếm cơ duyên toàn bộ tiến về phía chân núi lửa nằm ở trung tâm Cổ Nguyên đảo.

Loạn Tiên Hải bốn phương thế lực, bao gồm Địa Ngục giáo, Quỷ tông, Huyết Y môn và Ngân Nguyệt Hải đường, mỗi một tông phái sẽ có một trăm mười danh ngạch, sáu mươi danh ngạch còn lại nhường cho các

gia tộc tán tiên, dĩ nhiên với điều kiện bọn họ phải trả giá để mua được danh ngạch để đạt được danh ngạch đó.

Ngày hôm nay Tinh Hồn cũng có mặt, do Tiểu Long không xác định được rốt cuộc cổ mộ này có phải là long huyết hay không, mà danh ngạch một khi đã bỏ qua thì không thể lấy lại được, mặc dù nguy hiểm, nhưng vẫn câu nói cầu phú quý trong hung hiểm, rất nhiều người mong muốn có được danh ngạch đó, thế nên sau một phen suy nghĩ, Tinh Hồn liền quyết định đặt cược một phen. Nếu như bên trong cổ mộ tồn tại quá nhiều nguy hiểm mà bản thân không thể chống đỡ được, vậy thì cứ tìm một địa phương an toàn trú ẩn là được.

Ngoài Tinh Hồn ra, cả Thiên Mộng Nữ, Ma Luân, Lục Phong... mấy người này cũng quyết định tiến vào cổ mộ để tầm bảo. Cổ mộ hung hiểm, nếu như phối hợp tốt với nhau thì sẽ gia tăng cơ hội sống sót, đó là còn chưa kể đến còn có hiệp ước liên minh giữa đệ tử bốn phái với nhau nữa.

Đều là thiên kiêu chi tử, mỗi người đều có ngạo khí của chính mình, cường giả cầu tiến, ngã dục phong thiên, không đơn giản chỉ vì mấy câu cổ mộ hung hiểm mà khiến đạo tâm lay động.

Với suy nghĩ đó, những thiên kiêu chi tử của tất cả các phương thế lực khác, đại đa số đều lựa chọn tìm kiếm cơ duyên cả.

Thành ra từ trên cao nhìn xuống đội ngũ đệ tử cực kỳ chói mắt.

Như Kim Lan đế đô có Dung Trần, Bạch Cảnh, Lăng Cô Thành...

Phi Lan châu Dương Thiên Quân, Thượng Quan Lĩnh, Lôi Thần, Vương Vân Xung...

Thần Huyền tông Vạn Tinh Vũ, Lạc Phi, Đằng Thanh Sơn...

Loạn Tiên Hải Bạch Trường Cầm, Thiên Mộng Nữ, Ma Luân, Tinh Hồn...

Đều là những tuyệt đại thiên kiêu, biểu trưng cho một thế hệ trên Kim Lan quốc, ai nấy khí khái phi phàm, phong quang tuyệt đại, chỉ có điều, tiến vào đông là vậy, nhưng sẽ có bao nhiêu người sống sót trở ra, e rằng nhất thời khó mà nói được.

Gần ba ngàn người đứng dưới chân ngọn núi lửa khổng lồ đang ngủ say, ánh mắt hướng vào hang động bên dưới chân núi.

Sau khi bọn họ tập trung đầy đủ, Thái Ngọc Tân đại sư cùng với Kim Lan tướng quân Hồ Trí song hành bước ra. Chỉ thấy Thái Ngọc Tân đại sư tiến đến phía trước mặt ba ngàn người này, ánh mắt quét nhìn quanh một vòng, trong đôi mắt thoáng qua một tia dị sắc, sau đó nói.

“Cổ mộ lần đầu tiên được mở ra, sẽ không biết được bên trong tồn tại những loại nguy hiểm và cơ duyên như thế nào. Những ai có mặt ở đây, dĩ nhiên đã có quyết định, muốn hối hận cũng không có cơ hội nữa. Bất quá lão phu hy vọng, toàn bộ các người sẽ an toàn quay trở lại.”

“Bây giờ lão phu sẽ thi pháp phá cấm, các người lần lượt tiến vào.”

Nói xong, Thái Ngọc Tân đại sư một thân bạch bào đi thẳng đến phía trước hang động lớn, bàn tay nâng lên phía trước, một ánh hào quang chớp lóe, chớp mắt xuất hiện một cái trận bàn màu trắng, vừa nhìn đã biết không tầm thường.

Tiên lực vận chuyển, đem trận bàn bay lên phía trước, song thủ kết thành ấn, thần niệm câu thông với trận bàn, liên tục kết thành rất nhiều pháp ấn, chỉ thấy trận bàn nở rộ ra đồ đằng âm dương bát quái, khí tức không ngừng lan tràn ra không gian.

Bất giác cuồng phong thổi lên, trận cuồng phong kỳ lạ này chính là thổi ra từ bên trong hang núi lửa, lạnh lẽo vô cùng, tựa như địa ngục hàn phong, dù là tiên giả linh tiên cảnh cũng cảm thấy khó chịu.

Ẩn ẩn trong cơ hàn phong này như ẩn chứa uy áp phi thường cường đại, khí tức tang thương cổ lão, tựa hồ đã trải qua không biết bao nhiêu tuế nguyệt thời gian, cực kỳ kinh khủng.

Chúng nhân biến sắc, không tự chủ bộc phát khí lực để chống đỡ, nội tâm không khỏi chấn động, chỉ mới mở một khe cấm chế thôi mà đã xuất hiện áp lực khủng khiếp đến như vậy, chẳng biết nếu như mở ra hoàn toàn sẽ còn kinh khủng như thế nào đây.

Khoảng khắc cấm chế mở ra, đột thiên thiên địa biến sắc, mây đen cuộn cuộn không rõ từ đâu kéo đến khiến cho một góc khung trời tối sầm lại, bên trong mây đen tiếng sấm nổ vang vọng, hơi thở hủy diệt cơ hồ muốn phủ xuống Cổ Nguyên đảo vậy.

“Áp lực này, rốt cuộc là chuyện gì?”

“Không lẽ bên trong cổ mộ tồn tại thứ gì đó khiến cho thiên địa cổ ký, muốn hủy diệt nó?”

Không ít người biến sắc bởi vì sự oanh động này, bất giác sợ hãi chiếm cứ tâm trí.

Bên trong không gian động thiên, Tiểu Long gương mặt sáng rực lên, biểu cảm trên gương mặt của nó lúc này trở nên cực kỳ đáng sợ, không còn là một con ếch long đê tiện ưa thích trêu chọc người khác như thường ngày nữa, mà giống như trở về phong thái của một tôn viển cổ Ứng Long trong truyền thuyết.

Tiếng cười bề ngỗ tràn ngập dự vọng vang lên trong đầu Tinh Hồn.

“Khí tức này... hắc hắc, chính là nó, long huyết, đích thị là long huyết rồi, ha ha ha...”

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 357: Mê Cung

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 357: Mê cung

Long biểu trưng hưng thịnh chi ý, thế nhưng địa phương chân long vẫn lạc lại ngập tràn uế khí, sinh ra dịch bệnh, dù là chân tiên cũng xa xa muốn tránh khỏi, vì vậy địa phương chân long vẫn lạc cần bảo vệ rất nghiêm ngặt.

Tiểu Long thân là viên cổ Ứng Long trong truyền thuyết, long vương chi vương, làm sao không nhận ra được hơi thở quen thuộc này được.

“Người xác định thực sự nơi đây là long huyết?”

Tinh Hồn vừa chống đỡ lại với âm phong thổi ra từ hang động tăm tối, vừa truyền âm hỏi ngược lại.

“Hắc hắc, không nhầm được đâu, long vẫn chi địa, chỉ cần xuất hiện một chút khe nứt đủ khiến thiên địa biến sắc. Chân long thực lực càng mạnh thì uế khí bị tạo thành càng khủng bố. Bốn long thâm nghĩ, đầu chân long đã vẫn lạc này thực lực siêu việt, thừa sức khiến cho khí vận một người thay đổi hoàn toàn.”

“Thay đổi khí vận?”

Tinh Hồn nghi hoặc.

“Tinh Hồn, bốn long biết người không tin tưởng vào cái gọi là khí vận, nhưng nó đích thị tồn tại, mỗi một người khí vận mạnh yếu khác nhau, khí vận đóng góp không hề nhỏ đối với tương lai của một người. Lại nói long vẫn chỉ địa uế khí khủng bố, chỉ sợ đám người này tiến vào đó, cho dù toàn thân trở ra, e rằng tương lai sau này cũng gặp vận mạt mà thôi, hắc hắc hắc...”

Vừa nói, Tiểu Long vừa nở rộ nụ cười tà dị.

Tiểu Long thân là viễn cổ Ứng Long, kiến thức lão luyện khủng bố, dù là Tinh Hồn cũng không dám đem bản thân đi so sánh với nó.

Hiếm khi Tiểu Long thái độ nghiêm túc như vậy, Tinh Hồn tự nhiên không nghĩ rằng nó đang nói đùa với mình.

“Với thực lực của ta, có khả năng chống đỡ được uế khí bên trong long vẫn chỉ địa không?”

“Người ấy à, đến một chút xíu khả năng chống đỡ cũng không có. Đừng coi thường uế khí của long vẫn chỉ địa, nó chính là loại uế khí mạt vận khủng bố nhất thiên địa, dù là uế khí của chân long nhỏ bé nhất người cũng đừng mơ tưởng chống đỡ.”

Tiểu Long khịt mũi khinh thường.

“Đừng vòng vo nữa, mau nói biện pháp chống đỡ uế khí đi.”

Hừ lạnh một tiếng, không muốn nói chuyện dông dài, hắc liên hỏi thẳng vào vấn đề chính.

“Bốn long bảo người đi tìm long huyết, tự nhiên có cách giúp người chống đỡ được uế khí bên trong long vẫn chỉ địa, thậm chí uế khí này, đối

với người khác có hại, mà với người trăm phần đều lợi.”

Tiểu Long ngữ điệu phi thường đặc ý, cười khẩy nói tiếp.

“Còn nhớ Thần Long Hấp Khí Công bản long truyền dạy cho người không? Thực ra nó không chỉ là dùng để ăn trộm linh khí từ linh mạch, mà còn dùng để biến đổi uế khí từ long vẫn chi địa trở thành thiên địa linh khí tẩm bổ cho thân thể. Tinh Hồn, lần này người thực sự đặt chân vào thánh địa tu hành đấy, hắc hắc hắc...”

Trước đây cảm giác Thần Long Hấp Khí Công có chỗ bất phàm, không những vụng trộm thiên địa linh khí từ linh mạch, mà mỗi khi thổ nạp, Tinh Hồn đều có cảm giác gân cốt được thanh tẩy.

Bây giờ lại nghe được khả năng khác của Thần Long Hấp Khí Công, Tinh Hồn mới triệt để phát hiện, nguyên lai nó thần kỳ đến như vậy.

Biến đổi vạn tà uế khí thành thiên địa nguyên khí tẩm bổ thân thể, chẳng trách tuế nguyệt vạn năm, bách yêu vạn tộc, duy long tộc giữ vững vị thế độc tôn, nguyên nhân không chỉ dựa vào huyết thống khủng bố, mà còn dựa vào loại công pháp thần kỳ này.

Những gì Tiểu Long nói, Tinh Hồn nguyện ý tin tưởng, một chuyến đi này, quả thực đã đặt chân vào thánh địa.

Vừa đúng lúc đó, Thái Ngọc Tân đại sư đã ổn định xong lối vào, chỉ thấy trên trán mồ hôi lạnh túa ra, thần sắc lộ ra vẻ mệt mỏi, dĩ nhiên để tạo thành lỗ hổng cấm chế này khiến ông ta tiêu hao không ít tinh lực.

Ánh mắt hướng nhìn lên bầu trời, chỉ thấy khung trời mây đen cuồn cuộn, lộ ra vẻ dữ tợn đáng sợ, không hiểu sao thời điểm mở ra cấm chế này, trong lòng ông ta xuất hiện một loại dự cảm không ổn.

Đáng tiếc, mọi chuyện đã thành, không thể vãn hồi được, vả lại, dự cảm đó chung quy cũng là cảm giác nhất thời, muốn Dư Trạch và Kim Lan quốc bỏ qua tiến vào cổ mộ, sợ là không thể nào.

“Các người có thể tiến vào, trước đó phát ra ngọc giản truyền tống, thời điểm lối vào bắt đầu suy yếu thì ngọc giản sẽ tự động phát ra tín hiệu, trong bán kính ngàn thước, chỉ cần bóp nát ngọc giản thì nó sẽ đưa các người quay trở lại vị trí cũ. Lão phu cũng chỉ có thể làm đến như vậy, còn lại tùy thuộc vào cơ duyên của các người vậy.”

Nói xong, Thái Ngọc Tân đại sư bước sang một bên, nhường chỗ lại cho đám thiên kiêu chi tử này tiến vào trong.

Nhưng còn chưa đợi bọn họ tiến vào thì từ trong đám người đứng bảo vệ xung quanh lối vào cổ mộ, chợt một gã hoàng kim vệ nhảy ra, trong sự kinh ngạc của nhiều người, hắn ta đột nhiên chạy vào bên trong cấm chế.

“Dừng lại, người muốn làm gì?”

Bởi vì sự việc xảy ra quá nhanh, gã hoàng kim vệ kia thân thủ nhanh nhẹn, nhất thời không người nào kịp phản ứng, đến lúc nhận ra thì đã quá muộn.

Đứng trong đám thiên kiêu đệ tử chuẩn bị xuất phát tiến vào cổ mộ, Dung Trần sắc mặt đại biến, thanh âm cao vút hô lớn.

“Mẫn Nhi, không được làm càn. Chết tiệt, đám vô dụng kia canh giữa nàng kiêu gì vậy?”

Nhìn cái bóng lưng đó, có hóa thành tro hãn cũng phát hiện đó là ai.

Từ lúc đầu đến đây quan sát, Dung Trần nội tâm xuất hiện dự cảm không ổn, ẩn ẩn nơi đây là địa phương thập phần hung hiểm, đến hãn cũng không dám nắm chắc có cơ hội trở ra.

Vì vậy trong lòng đã có quyết định không để cho Dung Mẫn Nhi đi vào trong đó. Lại có lí do số lượng danh ngạch bị cắt giảm, Dung Trần liền tự ý quyết định, mặc cho Dung Mẫn Nhi phản ứng thế nào cũng vô dụng.

Chỉ là không ngờ đến, đã cho rất nhiều người canh giữ, vậy mà vẫn để cho nha đầu này chạy thoát được.

Lo lắng Dung Mẫn Nhi an nguy, bất chấp chưa có hiệu lệnh tiến vào, Dung Trần thân thủ triển khai, thân thể hóa thành một làn gió xông thẳng vào bên trong.

Những người khác thấy vậy, cũng lần lượt kéo vào. Tinh Hồn dĩ nhiên không ngoại lệ, đã được Tiểu Long chỉ điểm cách chống lại uế khí của long vẫn chi địa, thành ra càng thêm nắm chắc.

Đi xuyên qua lỗ hổng cấm chế, không gian giống như bị bẻ cong, thiên địa nghịch đảo, một thứ sức mạnh vô hình nào đó như giáng thẳng vào trong thần trí người khác, dù tinh thần phi thường cường đại, Tinh Hồn suýt chút nữa đã lẫn ra bất tỉnh.

Đầu đầu như búa bổ, tay chống xuống đất gượng sức đứng dậy, đầu lắc lắc vài cái xốc lại tinh thần, Tinh Hồn huyết mâu quét nhìn xung quanh, chỉ thấy nơi hắc đang đứng trở nên khắc lạ hoàn toàn, trong không gian ảm ảm có một thứ sức mạnh tà dị nào đó mà bằng lời khó có khả năng giải thích.

“Khí tức huyền hoặc màu xám đen kia chính là uế khí?”

Trước khi tiến vào bên trong, được Tiểu Long nhắc nhở, Tinh Hồn vội vận chuyển Thần Long Hấp Khí Công, tùy thời thổ nạp, dường như ảnh hưởng đến nhãn lực, thành ra trong mắt hắc xuất hiện những dòng khí tức màu xám tro kỳ dị, nội tâm lập tức có phán đoán.

Bỗng nhiên lúc này trong đầu vang lên giọng nói của Tiểu Long.

“Thật thoải mái, không hổ là long vãn chi địa, hắc hắc hắc. Tinh Hồn, mau để bốn long ra ngoài.”

Thần niệm khê động, không gian chợt lóe lên ánh kim quang, chớp mắt Tiểu Long đã xuất hiện trên vai Tinh Hồn.

Ánh mắt của nó quét nhìn xung quanh, bỗng nhiên lộ ra một tia dị hoặc.

“Cái quái gì thế này?”

Quan sát tình hình, bất giác nó thốt ra một câu.

Tinh Hồn cũng không ngạc nhiên, chính hắn vừa mới trông thấy nơi này cũng rất ngạc nhiên.

Nơi hắn đang đứng, hai bên trái phải là vách đá cứng rắn, trước sau lại là lối đi thăm thẳm, trông nơi đây giống như là một mê cung hơn là long huyết trong miệng Tiểu Long.

“Khí tức đúng là thuộc về long huyết, nhưng thiết kế kiểu này là ý gì? Nhất định có huyền cơ!”

Tạm thời cả hai vẫn đứng nguyên vị trí ban đầu, chưa quyết định đi theo hướng đằng trước hay sau, chỉ thấy Tiểu Long nhảy xuống đi rồi đi vòng vòng, tay sờ vào hai bên vách đá, gương mặt lộ vẻ ngưng trọng, tựa hồ đang cảm nhận thứ gì đó.

Đột nhiên khi nó chạm vào vách đá, từ trong vách đá truyền đến đại não cảm giác lạnh tê buốt, ẩn chứa khí tức âm sát đáng sợ cực kỳ làm cho nội tâm Tiểu Long chấn kinh, không nhin được thu tay về phía sau.

“Tiểu Long, có việc gì?”

Trông thấy Tiểu Long biến cố, Tinh Hồn lập tức hỏi.

Gương mặt nó vẫn chưa tiêu tan kịch biến, khẽ nói.

“Vách đá này có gì đó kỳ lạ, Tinh Hồn, người tự mình cảm thụ đi. Cần trọng một chút.”

Tinh Hồn gật đầu, thần sắc hiện lên sự ngưng trọng, cẩn thận bước gần đến vách đá, chậm rãi đưa tay đặt lên trên bề mặt, thần niệm khẽ động muốn đâm xuyên qua để kiểm tra.

Thế nhưng, ý đồ này của hắn nhanh chóng bị phá vỡ. Bên trong vách đá tồn tại thứ sức mạnh kỳ dị, giống như một cái hố đen không đáy, thần niệm của hắn vừa mới thử tham dò đã bị nó hút vào bên trong, nếu không phải bản năng mách bảo thu hồi lại, chỉ sợ thần lực đã bị nó rút cạn.

Lập tức thu hồi, con mắt kinh biến không tan, tia úy kỵ không hề che dấu, chẳng trách vừa rồi Tiểu Long lại phản ứng như vậy.

“Vách đá này, hình như đang thèm khát thứ gì đó?” Tinh Hồn nghiêm lên, thanh âm dần dần trầm xuống, bên trong không che dấu sự khiếp hãi. “Thứ nó thèm khát, hẳn là...”

“Là máu tươi!”

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 358: Cứu Mạng...

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 358: Cứu mạng...

Thoại âm âm lãnh rơi xuống, cả hai không hẹn mà cùng xuất hiện chung suy nghĩ này.

Vách đá này rất kỳ dị, sử dụng thần thức không thể nào quan sát được, hơi không cẩn thận là lập tức bị nó nuốt chửng ngay. May mà cả Tinh Hồn và Tiểu Long kinh nghiệm lão luyện, vừa phát hiện không ổn lập tức thu lại, đồng thời phát hiện vách đá này, nói là kinh mạch đã khô cạn thì chính xác hơn.

“Có gì đó kỳ lạ đang xảy ra ở long huyết, tựa như có kẻ cố ý xây dựng nên thứ này. Nhưng rốt cuộc, mục đích của kẻ đó là gì đây?”

Tiểu Long bàn tay xoa cằm, thần sắc ngưng trọng, lão luyện như nó, trong nhất thời cũng không phán đoán ra được nhiều.

Tinh Hồn quan sát vách đá, chợt nhớ ra gì đó, trên tay xuất hiện một khối ngọc giản. Ngọc giản này chính là do tông môn cung cấp, có tác dụng truyền tống đến lối ra cổ mộ trong bán kính ngàn thước.

Khi thần niệm truyền vào, chỉ thấy ngọc giản khẽ lóe lên ánh sáng yếu ớt, bên trong ẩn chứa một đạo không gian chi lực.

“Nơi này vẫn còn nằm trong phạm vi tác dụng của ngọc giản truyền tống, tạm thời tìm hiểu một chút, nếu như vượt quá khả năng kiểm soát thì lập tức rời khỏi.”

Cất đi ngọc giản, thanh âm Tinh Hồn vừa vang lên.

“Tạm thời cứ vậy đi.”

Mục đích chủ yếu đến long huyết chính là tìm Huyết Long Thảo để Tiểu Long khôi phục lại long huyết, giúp nó không bị thiếu hụt trong quá trình phát triển.

Tuy nhiên, long huyết dường như ẩn chứa điều gì đó mờ ám, làm cho chính Tiểu Long nội tâm sinh ra úy kỵ, thực lực của nó và Tinh Hồn hiện tại thực sự quá yếu ớt, gần như không có cơ hội chống đỡ lại với những âm mưu quỷ kế đang ẩn tàng này, vì vậy, ưu tiên của cả hai vẫn là mạng nhỏ.

Ngay lúc đó, đột nhiên trong không gian tĩnh lặng quỷ dị truyền đến âm thanh tiếng hét thất thanh.

“Cứu mạng...”

Tinh Hồn nội tâm khẽ động, nghe thoại âm cầu cứu kia có lẽ cách chỗ hắn đứng không quá xa.

“Đi qua đó xem thử.”

Đem Tiểu Long đặt lên vai, khi chuẩn bị hướng về phía tiếng la xem xét tình hình, trong đầu hắn lóe lên một vệt tinh quang, đột ngột đánh ra một vệt kiếm khí khắc vào vách đá gần đó.

Tiểu Long ngầm hiểu suy nghĩ của Tinh Hồn, thế nên cũng không lấy làm thắc mắc. Đánh dấu vị trí xong, cả hai liền triển khai sức mạnh, nhanh chóng tiến về phía tiếng kinh hô.

Sau khi Tinh Hồn vừa rời khỏi khoảng chừng ba nhịp thở, trên vách tường đá bỗng có dị tượng diễn ra.

Dấu vết hằn lưu lại, vậy mà chỉ trong vài giây ngắn ngủi liền chậm rãi tiêu thất, không để lại một tia dấu vết nào cả.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

“Đám xúc tu quý quái, buông ta ra!”

Mê cung long huyết, một góc vắng người xuất hiện một thiếu nữ, trên tay cầm pháp bảo tiên kiếm không ngừng chống đỡ với vô số cái xúc tu đang hướng đến nàng công kích, nếu chẳng phải nhờ có bảo kiếm sắc bén, phi thường lợi hại cùng với pháp bảo cổ kính tạo ra ánh hào quang bảo vệ, chỉ sợ lúc này đã bị những cái xúc tu quỷ dị kia tóm lấy rồi.

Tiểu mỹ nhân này cũng chẳng phải ai xa lạ, chính là tiểu muội của Dung Trần – Dung Mẫn Nhi.

Nàng tính tình hoạt bát, là người đầu tiên xông ả tiến vào long huyết. Vốn nghĩ rằng với pháp khí gia tộc tặng cho nàng để phòng thân và long huyết không tồn tại nhiều nguy hiểm, thế nhưng tất cả đều trái ngược so với suy nghĩ của nàng.

Vừa tiến vào long huyết, còn chưa kịp tìm hiểu tình huống xung quanh thì đột nhiên từ bên trong vách đá xuất hiện vô số cái xúc tu quỷ dị, nhìn cực kỳ ghê tởm hướng về phía nàng công kích.

Dựa vào bảo kiếm lợi hại giúp nàng loại bỏ được không ít xúc tu, thế nhưng càng hủy diệt nó thì nó xuất hiện càng nhiều, đến lúc kịp nhận ra,

muốn bỏ chạy thì đã muộn.

Bảo kiếm và Huyền Quang Kính tuy lợi hại, thế nhưng sức người có hạn, tiếp tục như thế này, chỉ sợ không bao lâu nữa Huyền Quang Kính sẽ bị sụp đổ. Không có quang mạc của Huyền Quang Kính bảo vệ, nàng nhất định biến thành con mồi của vô số súc tu này.

Chỉ nghĩ đến thôi là cảm thấy rùng mình, trên dung nhan xinh đẹp không kìm chế được sợ sệt, nội âm dần dần cảm thấy hồi hận, nếu lúc đầu nghe lời tam ca Dung Trần thì bây giờ đâu phải rơi vào tình huống khó xử này.

“Yêu nghiệt, cắt hết cho ta.”

“Có ai không, cứu mạng...”

Thanh âm dễ nghe kèm theo sợ hãi không ngừng vang ra từ miệng nhỏ, trong lòng nín kéo hy vọng có ai đó nghe thấy rồi xuất hiện ở đây cứu nàng.

Thế nhưng thời gian chậm rãi trôi qua, quang mạc Huyền Quang Kính càng lúc càng suy yếu, vết nứt trên quang mạc xuất hiện ngày một dày đặc, chỉ còn kém một chút nữa là quang mạc sẽ sụp đổ.

Xung quanh, vô số súc tu màu đen ẩm ướt, phát ra mùi hôi tanh, chỉ ngửi mùi cũng đủ làm cho người ta muốn nôn mửa, lúc này đã hoàn toàn vây kín xung quanh Dung Mẫn Nhi, cho dù bị chặt đứt thì lập tức nó sẽ tái sinh trở lại, thậm chí sau khi tái sinh càng thêm mãnh liệt dữ tợn, như muốn ăn tươi nuốt sống nàng ta vậy.

Đôi mắt phượng lúc này hai dòng lệ lăn xuống, tinh thần tràn ngập tuyệt vọng.

“Tam ca, ta xin lỗi, ta không nên cãi lời tam ca...”

Thân thể sụp đổ xuống, trong đầu tràn ngập sự hồi hận cùng tuyệt vọng, e rằng lần này sẽ phải chết không nghi ngờ.

Thời điểm quang mạc hoàn toàn sụp đổ, thân thể bị vô số xúc tu quấn lấy, hy vọng sống sót hoàn toàn tan biến, đột nhiên trước mặt nàng xuất hiện một bóng người.

“Là ai?”

Có lẽ do tinh thần kiệt quệ do phải chống đỡ quá lâu, vì vậy Dung Mẫn Nhi còn chưa nhận ra có ai đó vừa mới xuất hiện thì đã hoàn toàn ngất xỉu rồi.

Người vừa mới xuất hiện kia, dĩ nhiên chính là Tinh Hồn.

Mặc dù mùi hôi tanh của vô số cái xúc tu màu đen ươn ướt này che lấp không gian, nhưng Tinh Hồn khứu giác nhạy bén, dĩ nhiên nhận ra được người đã bị xúc tu nuốt chửng kia là ai.

Có lẽ cảm nhận được khí tức sinh vật sống, từ hai bên vách đá nổ tung ra, lại vô số những xúc tu xuất hiện, dĩ nhiên cũng đang có ý đồ muốn hấp thụ Tinh Hồn.

“Bà nhà nó, cái thứ gớm chiếc gì đây.”

Trông thấy xúc tu ghê tởm, Tiểu Long gương mặt xuất hiện một tia dị sắc, miệng không nhin được chửi một tiếng.

Lúc này phía sau lưng đã bị bao vây, có muốn lùi cũng không lùi được. Tinh Hồn hừ lạnh một tiếng, trên tay cổ kiếm Đồ Lục thoáng hiện, đồng thời kiếm ý đệ tứ tầng triệt để lộ ra.

Bắt đầu từ kiếm ý đệ tứ tầng đã bắt đầu ngưng tụ thành thực chất, trải qua tu hành tại Địa Ngục giáo, sự sắc bén của kiếm ý đệ tứ tầng đã được

Tinh Hồn trui rèn, đến nay uy lực đã thành, vô cùng lợi hại.

Rẹt... rẹt...

Những cái xúc tu kia còn chưa kịp đến gần thì đã hủy diệt thành tro bụi.

Bên trong huyết nhãn, trong giây lát con người yếu dị biến đổi, huyền hóa thành hình trắng non, phản phát tản ra khí tức nguy hiểm.

Sử dụng thần thông Nguyệt Đồng, trước mắt tình huống đều hiện ra trong đầu hắc cả, bàn tay lật ngược cổ kiếm Đồ Lục lại, hắc quang giây lát lóe lên, đột ngột trảm ra hai đạo kiếm quang.

Chỉ thấy kiếm quang sắc bén vô cùng, rơi vào vô số xúc tu, phản phát cứ như chém vào một đồng đậu hũ vậy, trong giây lát đã hủy diệt toàn bộ.

“Quỷ Ảnh Thần Hành.”

Thân thủ quỷ dị gia tốc về phía trước, trực giác mách bảo, những cái xúc tu này không đơn giản bị hủy diệt như vậy, sau khi bị chém đứt thì nó lập tức hồi sinh lại ngay, mà sau khi hồi sinh lại càng thêm dẻo dai chắc chắn, tiếp tục như vậy, cho dù chính hắc mạnh mẽ cũng khó lòng chống lại được, vì vậy tốt nhất là chạy khỏi đây càng nhanh càng tốt.

Phía sau không lùi được, chỉ có thể chạy về phía trước mà thôi, đồng thời nhân tiện cứu luôn cả Dung Mẫn Nhi đang bị vô số khối xúc tu quần lấy quanh người.

Trong lúc chạy về phía trước, thuận tay nên Tinh Hồn liền chụp lấy Dung Mẫn Nhi ôm vào người. Nhìn nàng ta lúc này, y phục đã bị chất dịch của xúc tu làm tan chảy, chỉ lưu lại trên người một ít mảnh vải không đủ để che thân.

Mặc dù tâm tình lạnh nhạt, nhưng Tinh Hồn cũng âm thầm hít vào một ngụm khí, trong bụng thầm hô hai chữ yêu nghiệt.

Cơ thể ẩm ướt của Dung Mẫn Nhi triệt để lọt vào trong mắt Tinh Hồn, da thịt mềm mại trắng ngần, hai ngọn đồi to lớn căng tròn quá khổ khẽ rung rinh, bụng phẳng eo thon mỏng đầy đặn, lại thêm đôi thon dài miên man, vưu vật tràn ngập mị hoặc thế này, dù là Tinh Hồn cũng không nhịn được mà huyết quản nóng lên.

“Hít hà... bà nhà nó, quá tuyệt vời!”

Tiểu Long ngồi trên vai Tinh Hồn, hai con mắt tràn ngập dâm ý trợn ra hết cỡ, thiếu điều như muốn rớt ra dính chặt vào hai ngọn bình phong không ngừng rung rinh kia, cái miệng thì há to hết cỡ, nước miếng chảy xuống liên tục, còn đâu bộ dạng nghiêm túc ban nãy nữa, thậm chí trong bụng còn đang khen ngợi mấy cái xúc tu kia làm ăn rất tốt.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 359: Vũ Khí Lợi Hại...

Ba ngày trôi qua kể từ thời điểm long huyết được mở ra.

Gần ba ngàn người tu vi từ Linh Tiên cảnh trở xuống tiến vào, mang theo ý định tâm bảo tìm kiếm cơ duyên.

Thế nhưng bảo vật còn chưa thấy đâu, trước mắt vô số tình huống yêu dị xảy ra. Đầu tiên tất cả bị ném khắp nơi trên mê cung long huyết, kế tiếp, nếu như có người bị thương, chỉ cần xuất hiện một tia máu tươi là lập tức hai bên bức tường phóng thích ra những sợi xúc tu quỷ dị.

Những xúc tu này cơ hồ vô cùng vô tận, diệt mãi không hết, càng hủy diệt thì càng tái sinh mạnh mẽ.

Có người thức thời nhanh chóng bỏ chạy, cũng có không ít kẻ tự tin với thực lực của mình, vì vậy vừa mới tiến vào mê cung ba ngày mà đã có kha khá người nằm xuống, trở thành chất dinh dưỡng cho những bức tường này.

Một góc mê cung, trên con đường rộng rãi nhưng trần ngập không khí quỷ dị chợt xuất hiện hai bóng người, một nam một nữ và một tôn sủng vật lần lượt trước sau di chuyển.

Nam tử tướng mạo tầm thường, thân thể cời trần, trên tay cầm một thanh hắc kiếm hình dạng kỳ lạ mang khí tức tang thương cổ lão.

Đi đằng sau lưng, tiểu mỹ nhân kia bộ dạng lấm lem, tóc tai có chút tán loạn, thế nhưng có thể xác định tuyệt đối là một cái thể mỹ nhân, chỉ cần được tắm rửa sạch sẽ là lập tức lấy lại khí chất tuyệt mỹ như thường.

Một nam một nữ này chính là Tinh Hồn và Dung Mẫn Nhi, về phần Tiểu Long thì liền được Dung Mẫn Nhi ôm trọn trong tay.

Trôi qua ba ngày, thế nhưng đến bây giờ vẫn còn chưa xác định được lối đi. Tinh Hồn đã dần phát hiện, dùng con dấu khắc trên bức tường hoàn toàn không có tác dụng, bởi ngay sau đó nó liền biến mất, không để lại dấu vết nào cả.

Thần thức không thể dùng, để lại con dấu cũng vô dụng, đến lúc này chỉ đi theo bản năng mà thôi, mà lại lúc nào cũng đặt tinh thần trong trạng thái cảnh giác, chính hãn dần dần cũng cảm thấy có chút bất lực.

“Nghỉ ngơi một chút đi, ta mỏi chân quá.”

Gần ba ngày nay đi bộ liên tục, rốt cuộc một thân nữ nhi cũng không thể chịu nổi, liền ngồi bệch xuống đất thở phì phò.

Nhìn nàng thường ngày hoạt bát, nhưng dù sao cũng là nữ tử, tu vi lại không tính là quá cao, làm sao có thể chịu nổi sự căng thẳng cỡ này.

Lại nói, đi cùng với nàng, Tinh Hồn thủy chung luôn luôn im lặng, chẳng khác gì một khúc gỗ di động, thật sự khiến cho nàng vô cùng buồn chán, tinh thần xuống hãn, còn đâu bộ dạng tinh nghịch thường ngày.

Bước chân khựng lại, Tinh Hồn xoay người nhìn về phía nàng, ngữ điệu lãnh đạm.

“Đây là lần thứ mấy người đòi nghỉ rồi? Tiếp tục như vậy, không còn cách nào khác, ta chỉ đành bỏ người lại.”

Dung Mẫn Nhi ngấn mặt lên nhìn chăm chăm vào hân, hô lớn một tiếng.

“Ta là nữ nhân chứ có phải trâu bò, người không dụ dằng một chút được sao?”

Vừa nói xong, tựa cảm thấy ấm ức trong lòng, đôi mắt phượng chợt rưng rưng ướt đẫm, cuối cùng òa khóc thành tiếng.

“Ta muốn về nhà, tam ca, ca đang ở đâu, có người ức hiếp ta muội... hức...”

Quả nhiên nước mắt nữ nhân là loại vũ khí có sát thương rất nặng, lãnh đạm cô tịch như Tinh Hồn nhìn vào cũng không chịu nổi.

Lại thêm còn rùng mập mạp kia vì Dung Mẫn Nhi mà mở miệng.

“Để cho nàng nghỉ một chút, bốn long cũng cảm thấy hơi mệt nữa mà, đâu phải ai cũng trâu bò như người.”

Một bên tiếng khóc như xoáy vào trong tai, một bên Tiểu Long miệng không ngừng lải nhải, rốt cuộc Tinh Hồn cũng đành bó phép chịu thua.

“Đại tiểu thư, mọi chuyện đều theo ý tiểu thư, làm ơn đừng khóc nữa được không?”

Để cho không gian yên tĩnh lại, Tinh Hồn đành phải hướng nàng xuống nước một tiếng.

Đến đây, Dung Mẫn Nhi tiếng khóc dần dần hạ thấp xuống, tuy nhiên nước mắt lưng tròng nhìn hân, tùy thời lúc này cũng có khả năng tiếp tục bậc lên thành tiếng.

“Người nói là thật?”

“Là thật, mọi chuyện đều theo ý cô, miễn đừng khóc nữa là được.”

Dĩ nhiên nhìn ra được hắc không muốn bị phiền phức, có điều một kẻ như hắc chịu xuống nước, như vậy cũng đủ rồi. Nụ cười lại thoáng hiện trên môi, nhìn qua ẩn chứa một tia đắc ý, lại thêm mấy phần ôn nhu, không khỏi làm cho người ta si mê.

Hai con người in lên gương mặt tinh tế đẹp đẽ này, không hiểu sao trong lòng lại sinh ra sự dao động, một tia đờm buồn kín kẽ khẽ thoáng qua đôi mắt hắc, tựa hồ bất chợt nhớ về ai đó.

Như một cái bản năng, hắc đưa tay sờ lên chiếc dây chuyền màu bạc đeo trước ngực, mặt dây chuyền hình dạng tầm thường, nhưng chỉ có nó mang đến cho hắc sự bình yên và ấm áp, đồng thời còn mang đến cả bi thương vô hạn.

“Người làm sao thế?”

Cảm giác được sự bất thường của Tinh Hồn, Dung Mẫn Nhi gương mặt hiếu kỳ, thanh âm nghi hoặc hỏi một câu.

Giọng nói của nàng khiến cho Tinh Hồn bừng tỉnh trở lại, đầu khẽ lắc nhẹ vài cái, như thể lấy lại tinh thần.

Sau đó ý niệm khẽ động, trên tay xuất hiện một vài lọ đan dược rồi đem đưa sang cho nàng, đồng thời nói.

“Nghỉ ngơi đi, với cả giữ lại mấy thứ này để phòng thân.”

Lúc bị vô số xúc tu quấn thân, nhẫn trữ vật của Dung Mẫn Nhi đã bị phá hủy hoàn toàn, những đồ vật ở bên trong vì vậy đã bị hủy diệt theo.

Chính vì vậy nên nàng mới phải mặc y phục của Tinh Hồn, mặc dù có hơi rộng, thế nhưng tạm thời chỉ có thể như vậy.

Dung Mẫn Nhi gương mặt một tầng thoáng hồng, khẽ ân một tiếng, thò tay nhận lấy những thứ mà hấn đưa cho.

“Nghỉ ngơi đi, ta đi quan sát một lúc rồi quay lại.”

Vừa quan tâm một câu, đồng thời vừa truyền âm nhả nhủ Tiểu Long.

“Người ở lại đây quan sát, nếu có gì bất ổn thì truyền âm báo ta biết.”

“Chắc, khỏi cần người nhắc, bốn long tự biết phải làm gì, hắc hắc...”

Tiểu Long cười âm tà một tiếng, trong vòng tay Dung Mẫn Nhi, chỉ thấy nó không ngừng dụi dụi chà sát dính vào người, cái đầu thì áp thẳng vào bộ ngực căng tràn, miệng nở nụ cười đắc ý dâm tà, nam nhân nào nhìn vào, chỉ hận không thể đem nó chà đạp đến chết.

Mặc dù Tiểu Long bản tính dâm tà, thế nhưng chung quy có nó thì sự an toàn của Dung Mẫn Nhi sẽ được đảm bảo.

Nói xong, hấn liền nhắc kiếm lên, xoay người lại rời đi. Từ phía đằng sau, giọng nói ôn nhu ngọt ngào vang lại.

“Người... cẩn thận một chút, đừng để bị thương.”

Trong một giây, bước chân của hấn hơi ngưng lại, như đang suy nghĩ gì đó, nhưng rốt cuộc vẫn là tiếp tục, cũng không để lại một câu nào cả.

“Thật lạnh nhạt, người như vậy, ai mà thích nổi.”

Nhìn bóng lưng hấn, Dung Mẫn Nhi vừa ôm chặt Tiểu Long vào người, vừa bĩu môi khẽ nói một câu.

Không gian tĩnh mịch lặng lẽ, chỉ có bước chân xào xạc khe khẽ vang lên, khi hấn bước đến ngã ba thì dừng lại, ánh mắt nhìn chăm chăm trước mặt.

“Hỏa Công Công!”

Ý niệm rung động, phía đằng sau lưng Tinh Hồn một ngọn lửa màu đen huyền thối lên, trong giây lát một tôn hỏa linh xuất hiện, chính là Hỏa Công Công.

Khoảng thời gian này, Hỏa Công Công bên trong thân thể Tinh Hồn không ngừng hấp thụ linh khí, lại được nuôi dưỡng bằng linh hồn những kẻ bị hấn chém giết, thế nên quá trình trưởng thành của Hỏa Công Công rất nhanh, thực lực vì vậy mà phi thường mạnh mẽ.

Hỏa Công Công sinh ra từ Hỗn Độn Chi Hỏa, khắp thiên địa không gì không hủy diệt được.

Mục đích rời khỏi Dung Mẫn Nhi một lúc chính là để nàng không phát hiện hấn trên người mang theo một hỏa linh hiểm thấy.

Tuy nói Dung Mẫn Nhi tâm tư đơn thuần, nhưng Tinh Hồn, hấn vẫn đặt sự an toàn lên hàng đầu, những thứ không nên để lộ, tốt nhất vẫn nên giữ kín an toàn.

Ý niệm thông linh, đem Hỏa Công Công dung nhập vào thân thể, mái tóc từ màu trắng chuyển thành màu sắc rực lửa, sóng nhiệt nóng bức làm cho hai bên bức tường cháy xém, nhìn tốc độ khôi phục của bức tường cơ hồ cực kỳ chậm.

Không hổ là Hỗn Độn Chi Hỏa, chỉ mới sóng nhiệt thôi đã tạo ra uy lực cỡ này.

Lại nhìn cổ kiếm Đồ Lục, hỏa diễm đồ đằng bao phủ lên thân kiếm, tràn ngập hơi thở hủy diệt. Nguyên lực vận hành khắp thân thể, Tinh Hồn đột ngột đâm thẳng về phía bức tường.

Tường đá phi thường cứng cáp, đã từng thử dùng sức mạnh nhục thân hòng phá vỡ bức tường này, thế nhưng rốt cuộc lại thành ra vô ích, chẳng khác gì đánh vào một vũng bùn cả.

Vì vậy hẳn mới nghĩ đến biện pháp sử dụng Hỗn Độ Chi Hỏa, thử xem rốt cuộc là bức tường này cứng, hay là Hỗn Độ Chi Hỏa lợi hại hơn.

Kiểm quang thoáng hiện mang theo lực lượng tịch diệt khủng bố, vừa chạm vào bức tường tạo thành một tiếng oanh động khá lớn.

Khói bụi mịt mờ, ầm ầm khí tức cháy khét xuất hiện.

Dùng tay thổi bay bụi mờ, huyết nhãn hướng nhìn về phía trước, chỉ thấy bên trong thoáng qua một tia dị sắc.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 360: Lực Lượng Tái Sinh

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 360: Lực lượng tái sinh

Vách tường trước mắt, lúc này đã bị kiếm quang xuyên thủng một lỗ khá lớn, nhìn vào bên trong, phía trung tâm xuất hiện một cái ống rãnh khá lớn, bán kính khoảng chừng hơn một thước. Xung quanh cái ống rãnh này tồn tại rất nhiều những lớp vẩy nền màu đen, nếu như hần đoán không sai, lớp vẩy nền này chính là những sợi xúc tu màu đen ba ngày trước công kích hần và Dung Mẫn Nhi.

Ánh mắt nhìn vào ống rãnh bên trong tầng đá, cơ hồ sâu không thấy đáy, phản phát khí tức nguy hiểm, chính Tinh Hồn có cảm giác hàn khí chạy dọc sống lưng.

Quan sát một lúc, bỗng nhiên từ hai bên vách đá vang lên âm thanh kỳ lạ, Tinh Hồn đưa mắt đảo nhìn, chỉ thấy những vết cháy xém do Hỗn Độn Chi Hỏa tạo thành dần dần khôi phục trở lại.

Cư nhiên lực tái sinh lại mạnh mẽ như vậy, ngay cả vết thương tạo thành bởi Hỗn Độn Chi Hỏa cũng chỉ khiến cho nó đình chỉ tái sinh trong chốc lát mà thôi.

Trong mắt lóe lên một vệt ám quang, sau lưng không gian động thiên chợt lóe lên, từ bên trong một đầu quỷ diện trùng xuất hiện.

Lưu lại quỷ diện trùng này lại, còn bản thân nhanh chóng chạy ra khỏi vách tường.

Chỉ trong mấy nhịp thở, lỗ thủng lớn trên vách tường đã tái sinh hoàn toàn, hoàn hảo vô khuyết.

Ý niệm câu thông với quỷ diện trùng, thế nhưng còn chưa đến một giây, liên hệ giữa hắn và con quỷ diện trùng kia hoàn toàn bị cắt đứt.

Không quá khó đoán, hắn là sinh cơ đã tuyệt.

Ám quang trong mắt hắn trở nên dày đặc. Vách tường này không đơn giản là hấp thụ tinh huyết, có lẽ tinh huyết chỉ là vật dẫn kích thích những sợi xúc tu kia mà thôi, thứ thực sự mà nó muốn nhắm đến, có lẽ chính là sinh cơ.

Nhưng cần đại lượng sinh cơ để làm gì đây?

Bên trong chuyện này ẩn tàng rất nhiều bí ẩn, giống như đằng sau có bàn tay ai đó sắp xếp mọi chuyện vậy.

Bất quá, mặc dù chỉ là suy đoán của hắn, vẫn không có quá nhiều dấu vết để lần mò ra được chuyện phía sau, tạm thời chỉ có thể cảnh giác, đi bước nào tính bước đó mà thôi.

Mang theo nghi hoặc, Tinh Hồn quay trở về lại chỗ Tiểu Long và Dung Mẫn Nhi đang nghỉ ngơi. Chỉ thấy lúc này Dung Mẫn Nhi đã ngủ thiếp đi, trên tay vẫn ôm chặt Tiểu Long không rời.

Nhìn nàng ngủ ngon như vậy, ba ngày này hắn là trải nghiệm không ít khổ cực, thế nên hắn cũng không có ý định đánh thức nàng dậy, ngồi xếp

bằng xuống bên cạnh, đồng thời vận chuyển Thần Long Hấp Khí Công bắt đầu thổ nạp.

Sử dụng Thần Long Hấp Khí Công, lỗ chân lông khắp thân thể mở rộng ra, không ngừng đem khí tức xung quanh dung nhập vào thân thể hần.

Với hần mà nói, uế khí nơi đây là vật đại bổ, chỉ có điều uế khí tựu vẫn rất nhạt, nếu như đậm đặc thì hần từ đầu đã ngồi yên một chỗ để tu hành rồi.

Hiện tại không có việc gì để làm, liền tranh thủ luyện hóa một chút.

Nửa ngày trôi qua, ở bên cạnh, Dung Mẫn Nhi khẽ ân một tiếng, từ trong giấc ngủ hồi tỉnh trở lại.

“Ta đã ngủ được bao lâu?”

Giật mình tỉnh dậy, cảm giác có chút thất thố, gương mặt một tầng ửng hồng, giọng nói khe khẽ vang ra từ miệng.

“Mới một lúc thôi.”

Thấy nàng đã tỉnh giấc, Tinh Hồn liền thu hồi công pháp, đình chỉ tu luyện, sau đó đứng dậy, lại nói tiếp.

“Đã khỏe lại thì tiếp tục. Nơi này tình huống quỷ dị, không nên lưu lại quá lâu.”

Nhìn bề ngoài thoát trông tu vi của hần kém hơn nàng, nhưng trước đó đã được chứng kiến qua thực lực chân chính của hần cường hần vô cùng, vì vậy hiện tại liền lấy hần làm chủ, mọi chuyện đều để hần quyết định.

Vừa đúng lúc đó, từ khắp nơi vang vọng lại âm thanh âm âm, nghe âm thanh giống như có một đàn hung thú đang chạy bên trong mê cung này

vậy, đồng thời bên trong âm thanh chấn động còn có tiếng người đang không ngừng gào thét.

Tinh Hồn tinh thần căng lên, tay cầm cổ kiếm Đồ Lục rút ra khỏi mặt đất, nguyên lực vận chuyển chuẩn bị ứng phó với tình huống.

“Nấp đằng sau ta.”

Giọng nói Tinh Hồn vang lên bên tai Dung Mẫn Nhi, có lẽ nhận thức được thực lực của bản thân rất kém, vậy nên liền thành thành thật thật ôm Tiểu Long chạy ra phía sau lưng hắn.

Xung quanh sự chấn động ngày một truyền đến mãnh liệt hơn, từ phía ngã ba, đột nhiên xuất hiện mấy bóng người.

“Là các người?”

Tinh Hồn gương mặt hơi ngạc nhiên, mấy kẻ vừa mới xuất hiện chẳng phải ai xa lạ gì, chính là Lục Phong, Hạng Hạo, Bắc Cung Thanh Đan và một số người lạ mặt khác.

“Tinh Hồn?!”

Mấy tên Lục Phong cũng kinh hô một tiếng, nhưng ngay lập tức nói lớn.

“Mau chạy, chỗ này không phải nơi nói chuyện.”

Nhìn sắc mặt của Lục Phong, thầm đoán thứ đang truy sát bọn chúng thực lực rất mạnh, hiểu rõ tình huống, hắn cũng không nói nhảm nhiều, trên tay cầm ra rất nhiều tấm phù lục, nhanh chóng lưu lại thần niệm rồi dán hết lên trên hai bên vách tường, kế tiếp chuyển người lại, không đợi Dung Mẫn Nhi có cho phép hay không, hắn tay vòng qua chiếc eo nhỏ mảnh khảnh,

đem nàng vác lên vai, trông cứ như bê một khúc gỗ vậy, hướng về phía trước mà chạy.

“Thanh niên thời nay mạnh bạo thật.”

Tiểu Long trong vòng tay Dung Mẫn Nhi thầm cảm thán một tiếng.

Phía sau lưng, đám Lục Phong cấp tốc đuổi theo Tinh Hồn, khi mà đám người bọn hắn chạy qua khỏi phạm vi bạo tạc của phù lục, thần niệm Tinh Hồn vận chuyển, ngay lập tức truyền đến tiếng nổ liên hồi, kèm theo đó là âm thanh gào thét đáng sợ, nghe như tiếng quỷ lệ gào khóc.

Chạy liên tục không ngừng nghỉ, mãi đến một khắc sau, cảm thấy phía sau lưng không còn nguy hiểm nữa, cả đám người mới dừng lại.

Nhìn sắc mặt ai nấy nhợt nhạt, tựa hồ vừa mới trải qua một trận khủng bố tinh thần.

“Cái nơi chết tiệt này là gì vậy?”

Trong số những kẻ lạ mặt đi cùng với mấy tên Lục Phong, ngữ điệu không kiềm chế tức giận mắng một tiếng.

“Lục Phong, các người chọc vào thứ gì vậy?”

Mấy tên này, thực lực ai nấy đều không thể xem thường, đặc biệt là Lục Phong và Hạng Hạo, trong số bảy người thì hai tên này thực lực xem như cường hãn nhất, vậy mà vẫn phải chạy trốn chết, hiển nhiên thứ đuổi theo đằng sau lưng rất khủng bố.

Chỉ thấy Lục Phong mồ hôi hột vẫn túa trên trán, tay cầm Huyết Ngục chống trên đất, hô hấp không đều, vừa thở dốc vừa nói.

“Không biết nữa, cũng đều tại tên Bắc Cung táy máy tay chân, suýt chút nữa hại cả bọn bỏ mạng rồi.”

“Ta cũng đâu biết, cứ tưởng là bảo vật, ai ngờ đâu lại là cái bẫy?”

Bắc Cung Thanh Đan cười khổ một tiếng.

Sau đó, Lục Phong liền một phen thuật lại, sau khi đi xuyên qua cấm chế, mấy người bọn hắn mỗi người phân tán gặp nhau, tập hợp lại cũng là ngẫu nhiên. Trong số mấy người bọn hắn, Bắc Cung Thanh Đan giỏi bói toán, thành ra để hắn làm người dẫn đường, trên đường đi gặp thêm một vài người khác nữa.

Mê cung quỷ dị, vì vậy dù lạ mặt nhưng tất cả đều đoàn kết lại với nhau hòng đối với những tình huống bất trắc.

Khi đi đến một góc mê cung, phát hiện ở nơi đó có một bệ đá cổ xưa, xung quanh có rất nhiều dấu vết đồ đạc, có điều trải qua năm tháng tang thương, vì vậy đã bị hư hao rất nhiều.

Phía trên bệ đá có đặt một hòn ngọc màu đen, cảm giác được hòn ngọc có chỗ bất phàm, lại nói, mục đích mà tất cả cùng đi vào đây chính là để tìm bảo, lòng tham nổi lên, Bắc Cung Thanh Đan liền muốn thử vận may chiếm đoạt viên ngọc đó.

Thế nhưng ngọc còn chưa chiếm được thì cả đám đã bị một bầy sinh vật quỷ dị cổ xưa xuất hiện từ bên trong viên ngọc truy sát.

Số lượng của bầy sinh vật quỷ dị kia rất nhiều, diệt mãi không hết, lại có năng lực tái sinh mãnh liệt, càng tái sinh thì càng mạnh, lúc đầu có khá đông người, nhưng trải qua một phen khổ chiến, một số người vì bầy sinh vật cổ xưa kia ngã xuống, số còn lại thì may mắn hơn chạy thoát, cũng chính là bảy người đang đứng ở đây.

“Lại là năng lực tái sinh?!”

Tinh Hồn nội tâm thâm nhủ. Sự việc càng lúc càng trở nên quỷ dị.

“Tạm thời nghỉ ngơi một lúc lấy sức, chuyện sau đó lại bàn tiếp.”

Bắc Cung Thanh Đan một bên đề xuất, mọi người đều nhao nhao gật đầu, trải qua một phen kinh biến, ai nấy thần hồn tiêu thất, nguy hiểm trong mê cung cơ hồ đã vượt qua sự tưởng tượng. Hiện tại chỉ có thể đi một bước tính một bước mà thôi.

Lúc này, Hạng Hạo bước về phía Tinh Hồn. Nhìn Hạng Hạo lúc này, mái đầu trắng xóa, nhìn dung mạo như một người đàn ông trung niên mặc dù căn cốt của hắn không hề lớn. Xem ra thời điểm thần chủng phá toái thân thể hắn không còn bao lâu nữa.

“Một thời gian không gặp, không nghĩ đến thực lực của huynh lại tiến xa như vậy. Đều để cho bọn ta hít khói cũng không kịp, ha ha...”

Nhớ lại trước đây, Hạng Hạo vô tình gặp Tinh Hồn tại Hằng Nhạc Sơn Mạch, sau đó cả hai kết đồng bạn, cùng tiến vào Thiên Kiếm tông tu hành.

Tuế nguyệt đưa thoi, chớp mắt mà đã mấy trăm năm trôi qua, vật đổi sao dời, nay Tinh Hồn trở thành một trong số những vị quán quân của năm khu vực trên Kim Lan quốc, phong mang vô hạn, để cho tất cả nhìn vào bằng ánh mắt hâm mộ.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 361: Người Trong Mộng

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 361: Người trong mộng

“Có chút may mắn. Mà người thực lực không sai, tiến vào mười hạng đầu Đẳng Long Chiến, nếu không phải đụng phải Thượng Quan Lân, thứ hạng của người sẽ còn cao hơn nữa.”

Thân ở Loạn Tiên Hải, tuy nhiên có không ít tin tức bị Tinh Hồn nắm bắt được, nhất là những tin tức về bốn cuộc chiến khác trên bốn châu Kim Lan quốc.

Dĩ nhiên nguyên nhân lớn lên đều nhờ vào Lục Phong, cứ một đoạn thời gian thì lại tìm đến chỗ hắn nói chuyện phiếm, không biết cũng không được.

Hạng Hạo nghe vậy thì nở nụ cười khổ, sau đó nhìn về phía Dung Mẫn Nhi.

“Dung tiểu thư, còn nhận ra tại hạ không?”

Thanh âm ôn hòa vang ra từ miệng Hạng Hạo, hướng về phía Dung Mẫn Nhi ôm quyền chào hỏi.

Lúc này, Dung Mẫn Nhi cô nàng đang ngồi thở dốc, gương mặt không giấu được sự khó chịu. Bị Tinh Hồn một đường xách chạy, tuy so với trước đây tình huống tốt hơn một chút, thế nhưng cũng không tránh khỏi oán niệm. Thô bạo với nữ tử như vậy, e là cũng chỉ có hần.

“Người là kẻ nào? Quen mặt à?”

Đang lúc khó chịu thì bị Hạng Hạo hỏi đến, nàng ngữ điệu không che dấu khó chịu, đánh chua quát một tiếng.

Nhìn Hạng Hạo gương mặt ngẩn ra, không biết mình có chỗ nào thất lễ với nàng hay không mà lại bị nàng phản ứng mạnh như vậy.

Cũng tội cho Hạng Hạo, bị Dung Mẫn Nhi giận cá chém thớt. Kỳ thực người nàng đang muốn chém chính là Tinh Hồn đang đứng bên cạnh hần.

Hỏi cũng đã hỏi tới, nếu vì một chút khó chịu của nàng mà từ bỏ, thành ra bản thân với nàng thất lễ.

Vì vậy Hạng Hạo ho khan một tiếng lấy lại phong độ, chỉ có điều nhìn bộ dạng của hần có chút hơi bi thương do đã nhuộm màu năm tháng.

“Khụ khụ, tại hạ là Hạng Hạo, nói tên chắc Dung tiểu thư nhất thời không nhớ ra.”

Vừa nói, Hạng Hạo vừa cầm thanh kiếm đưa về phía trước, nhìn cái cách hần cầm kiếm và đưa lên, ẩn ẩn rất cẩn trọng và nâng niu.

Chỉ thấy thanh kiếm này một thân xanh lam, ánh lam quang nhàn nhạt, nhìn ra có chỗ bất phàm, cấp bậc, không ngờ đã chạm đến thượng phẩm linh khí cực kỳ trân quý, không phải người nào muốn cũng được sở hữu.

“A... Tuyền Cơ?!”

Trông thấy thanh tuyệt kiếm này, cái miệng nhỏ của nàng khẽ hô lên một tiếng.

Nó chính là Tuyền Cơ kiếm – bảo kiếm mà huynh trưởng của nàng nhờ một vị Luyện Binh sư, sử dụng tài luyện Tuyền Cơ Huyền Băng Ngọc tạo thành, vốn để nàng mang theo bên người hộ thân, nhưng sau đó không lâu nàng đã đem nó tặng cho ân nhân của mình.

Ân nhân đó, đích xác chính là Hạng Hạo.

“Người là người năm đó cứu ta khỏi đám dâm tặc kia?”

Nhận ra lai lịch của nó, dĩ nhiên lập tức nhớ ra Hạng Hạo, thái độ của nàng vì vậy mà cũng thay đổi.

Dễ nhìn ra được, trong mắt Hạng Hạo thoáng qua một tia ôn nhuận vui mừng.

Trên một nở rộ nụ cười, gật đầu đáp.

“Chính là tại hạ. Vẫn luôn muốn gặp lại Dung tiểu thư, chỉ là cách biệt quá lớn, thế nên không có cơ hội, không ngờ lại diện kiến nàng trong tình huống này, ha ha...”

Lúc trước trông thấy Dung Mẫn Nhi trên Cổ Nguyên đảo, tuy nhiên tình huống lúc đó rất đặc thù nguy hiểm: Tinh Hồn, Dương Thiên Quân và Dung Trần, ba tên tuyệt thế yêu nghiệt này uy áp giao đấu khiến thiên địa biến sắc, chính hắn muốn tiến vào cũng không thể.

Mang tâm tư muốn chào hỏi nàng, không ngờ lại gặp lại nhau ở tình huống hiện tại.

“Ban nãy ta hơi nóng tính, người đừng để bụng.”

Vừa nói, ánh mắt sắc bén chua ngoa vừa liếc Tinh Hồn một cái, hẳn là vì hẳn mà nàng mới tức giận với chính ân nhân của mình.

Đang ngồi xuống nghỉ ngơi, bất giác sóng lưng chạy dọc một cơn hàn khí, bất thành linh rùng mình một cái, Tinh Hồn cũng không biết nguyên nhân đâu. Mà cho dù có biết, chỉ sợ cũng chẳng làm được gì.

Sau khi trừng mắt nhìn Tinh Hồn, ánh mắt của nàng thu hồi, lại nhìn đối diện với Hạng Hạo, đương nhiên ánh mắt hoàn toàn cải biến.

“Đừng gọi cái gì Dung tiểu tử, ta nghe không thuận tai, người cứ gọi ta là Mẫn Nhi là được.”

Không giống với các tiểu thư khuê các khác, từ nhỏ Dung Mẫn Nhi đã đi theo Dung Trần và mấy gã huynh đệ của hẳn, đi lâu xanh uống rượu ngấm mỹ nhân cho đến gây sự đánh nhau, chuyện gì cũng đều trải qua cả, thành ra tính cách của nàng rất phóng khoáng, không câu nệ tiểu tiết.

“Như vậy liền gọi nàng là Mẫn Nhi.”

Ngữ điệu Hạng Hạo có hơi mất tự nhiên, có lẽ khi nói chuyện với chính tiểu cô nương này, hẳn mới mất tự nhiên như vậy.

Dung Mẫn Nhi cười tươi gật đầu, bất chợt cảm thấy có gì đó không đúng, nhìn Hạng Hạo hỏi.

“Mà người... trước đây ngọc thụ lâm phong lắm mà, sao bây giờ lại...”

Hiếu kỳ vì bộ dạng nểm trái tuế nguyệt năm tháng này của Hạng Hạo, Dung Mẫn Nhi buộc miệng hỏi, chợt nhận ra có gì đó không ổn, đang định thu hồi câu nói thì Hạng Hạo nở rộ nụ cười, đáp.

“Cơ địa có chút không bình thường, nhưng sớm thôi sẽ trở lại như lúc trước, ha ha...”

Lúc này, Lục Phong và Bắc Cung Thanh Đan ngồi ở một góc đối diện với hai người Hạng Hạo. Ánh mắt Lục Phong chớp lóe, khẽ nói.

“Nếu ta đoán không sai thì, Hạng Hạo bị tiểu cô nương kia hợp hồn rồi.”

“Hắn là không sai. Ta nhớ, từ lúc hắn có được Tuyền Cơ kiếm thì lúc nào cũng khẳng khẳng ôm giữ bên mình, bảo kiếm lợi hại như vậy mà không nở sử dụng, cứng như trứng mỏng. Vốn cảm thấy kỳ lạ rồi, thì ra là đơn phương người ta, hắc hắc...”

“Chắc chắc, huynh đệ bị thương hắn không thêm ngó ngàn tới, lại lo đi bầu bạn với mỹ nhân, cái tên mê gái bỏ bạn.”

“Mà tiểu cô nương kia đúng là mỹ nhân, nhìn thân thể kia, chắc chắc... tuy hơi thấp một chút, nhưng mà tướng tá đúng là quá ngon, Hạng Hạo mà ôm được nàng ta về nhà thì đúng là phúc ba đời nha...”

Lục Phong và Bắc Cung Thanh Đan hai tên nói chuyện cực kỳ hợp rơ với nhau, thay Hạng Hạo vẽ ra viễn cảnh tuyệt mỹ, không biết khi phát hiện bản thân có hai gã bạn tốt như vậy, Hạng Hạo tâm trạng liên thế nào đây.

Nghỉ ngơi một lúc, mọi người xem như đã khôi phục lại thể lực.

“Nghỉ như vậy cũng đủ, nơi này khôn thể lưu lại lâu, trước tiên tìm cách rời khỏi mê cung này trước.”

Hạng Hạo ngồi bên cạnh Dung Mẫn Nhi chợt đứng dậy, ánh mắt bao quát nhìn tất cả chín người, sau đó nói lớn một câu.

Trước đó nhóm người lấy Hạng Hạo làm trung tâm, bởi vì hắn là người có thực lực mạnh nhất.

Chợt nhớ ra gì đó, hắn lại nói tiếp.

“Đúng rồi, giới thiệu một chút. Ba vị huynh đệ này gọi là Đỗ Hoa Cường, Giải Đông và Quách Phi, trên đường ngẫu nhiên gặp qua.”

Hạng Hạo tay chỉ vào ba người thanh niên kia giới thiệu cho Tinh Hồn biết.

Đỗ Hoa Cường, đệ tử Vũ Lan châu Bái Hỏa giáo.

Giải Đông, Kiến Lan minh thành viên, đệ tử Thiên Hạc tông

Quách Phi, đệ tử Phi Lan châu Bá Đạo tông.

Cả ba tu vi đều đạt đến trung kỳ Địa Tiên cảnh, tuy không quá mức xuất chúng, thế nhưng chung quy vẫn có chút thực lực, miễn cưỡng xem như nhất lưu thiên tài.

Sau đó, Hạng Hạo lại nhìn sang Tinh Hồn và Dung Mẫn Nhi, tiếp tục.

“Đây là bằng hữu của ta, Tinh Hồn, chính là đệ nhất thiên kiêu Loạn Tiên Hải, quán quân Tinh Vương chiến. Còn đây là Dung gia đệ tử Dung Mẫn Nhi, tiểu muội của Dung tam thiếu Dung Trần. Các vị làm quen với nhau, trên đường tiện thể giúp đỡ.”

Có lẽ cũng không cần phải giới thiệu hai người Tinh Hồn và Dung Mẫn Nhi, một người là tiểu muội của Dung Trần, còn người kia từng trải qua giao phong với hai tuyệt thế kỳ tài Dương Thiên Quân và Dung Trần, muốn không bị biết đến e là còn khó hơn lên trời.

“Đỗ huynh, Giải huynh, Quách huynh.”

Tinh Hồn ôm quyền hướng ba người này, vừa chào hỏi một câu.

Về phần Dung Mẫn Nhi thì, nàng ta chỉ nhìn liếc qua ba người kia một cái, cũng không nói thêm câu nào, có lẽ đã thành thói quen.

Ba người Đỗ Hoa Cường, Giải Đông và Quách Phi trông thái độ của nàng như vậy, trong lòng hừ lạnh một tiếng, thế nhưng cũng không dám khó chịu ra mặt, dù sao thiết bảng của nàng rất lớn, tùy tiện chọc vào là mất mạng như chơi.

Chào hỏi vài câu giao lưu, tuy rằng xét thực lực mà nói, ở đây không người nào mạnh qua Tinh Hồn cả.

Có điều hần lười nói chuyện với người khác, thành ra liền để cho Hạng Hạo làm người chủ quản cả.

“Bắc Cung, có thể bắt đầu được chứ?”

Nhìn sang Bắc Cung Thanh Đan, Hạng Hạo chợt hỏi.

Hắn ta thở dài một tiếng, nhìn thần sắc vẫn tồn tại đôi chút mệt mỏi.

“Cầm thứ này, có lẽ khá có lợi với tinh thần lực.”

Bắc Cung Thanh Đan sử dụng tinh thuật để bói toán, suy tính đường đi, theo đó tiêu hao tinh thần lực lượng rất lớn. Hắn dù sao cũng không phải siêu cấp cường giả, tinh thần lực có hạn, vì vậy không giấu được chút mệt mỏi.

Thế nên Tinh Hồn liền tặng cho hắn một cái ngọc bội, ngọc bội này dĩ nhiên thuộc về Thần Thiết môn bảo khố, đối với Tinh Hồn không có tác dụng, đem lưu lại cho Bắc Cung Thanh Đan có lẽ sẽ tốt hơn.

Cầm lấy ngọc bội, Bắc Cung Thanh Đan cảm giác tinh thần trở nên rất thống khoái, không còn vẻ uể oải như ban nãy nữa.

“Ngọc bội này trân quý, ta không thể...”

Lợi hại như vậy, chỉ sợ giá trị phi thường to lớn, Bắc Cung Thanh Đan cố hòng chột có chút khô rát, tên huynh đệ trước mắt kia vậy mà tùy tiện ném cho hắn một cái pháp bảo trân quý mà mặt không chút đổi sắc.

“Thứ đó với ta vô dụng, nhưng với người nó liền phát huy khả năng chân chính. Cứ giữ lấy, đừng suy nghĩ nhiều. Đoạn đường còn lại đều phụ thuộc vào người cả.”

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 362: Ma Ảnh

Ngọc bội mà hắc tặc cho Bắc Cung Thanh Đan gọi là Huyền Băng Tinh Bội, mang theo bên người không chỉ khiến cho tinh thần khoái lạc mà còn giúp cho chủ nhân nó khuếch trương tinh thần lực.

Tuy nhiên chỉ có tác dụng đối với tiên giả Linh Tiên cảnh trở xuống mà thôi, Tinh Hồn lực lượng tinh thần của hắc hiện tại khủng bố, Huyền Băng Tinh Bội không có bao nhiêu tác dụng, bỏ thì thương vượn thì tội, thế là đem tặng cho người khác đạt chỗ hữu dụng hơn.

Nhờ vào năng lực huyền diệu của Huyền Băng Tinh Bội, trên đường đi Bắc Cung Thanh Đan dò đường rất tốt. Đôi khi cũng có chút sai sót đi vào ngõ cụt, tuy nhiên không để cả đám rơi vào tình huống nguy hiểm như lúc trước nữa.

Mê cung quỷ dị, có bài học trước đó, thế nên dù trông thấy bảo vật đi chăng nữa cũng không có người nào dám xông lên đoạt bảo cả.

Trên đường đi, đám Tinh Hồn ngẫu nhiên gặp thêm không ít người.

Đến năm ngày sau, rốt cuộc nhờ vào khả năng dùng tinh thuật suy đoán phi thường kỳ diệu của Bắc Cung Thanh Đan, đám bọn hắc nhờ vậy mà thoát khỏi mê cung quỷ dị kia.

“Lại chỗ quỷ quái nào nữa đây?”

Tuy nói thoát khỏi mê cung, bất quá cũng chỉ khiến cường một chút, chính xác mà nói thì là bọn họ đã đến được khu vực trung tâm của mê cung.

Chỉ thấy chính giữa là một khoảng không rất lớn, tồn tại một cái hố khổng lồ. Xung quanh hố cái tám khối bia đá, từng khối bia đá mang đến cảm giác tuệ nguyệt vô tình, không biết đã được đặt ở nơi đây bao nhiêu thời gian.

“Lại có người đến trước chúng ta?”

“Kia là... Dương Thiên Quân?”

Trung tâm mê cung chia làm bốn góc, tính từ cái hố khổng lồ quý dị làm trung tâm liền phân thành bốn hướng chia cắt thành bốn khu vực, ranh giới mỗi khu vực ẩn chứa lực lượng vô hình khiến cho người ta không nhìn rõ được ba khu vực còn lại.

Có người khẽ hô, Tinh Hồn liền nhìn sang khu vực đối diện, đồng thời sử dụng thần thông Nguyệt Đồng, đem lực lượng quý dị phân tách bốn khu vực triệt tiêu xuống, dễ dàng nhận ra được có một gã nam tử thân vận tử y hoa bào, thần thái trác tuyệt đứng bên dưới tấm bia đá.

Người đó chính là Dương Thiên Quân.

Lại nói, uế khí bên trong long huyết này ảnh hưởng đến khí vận của người khác, những người đồng hành cùng với Tinh Hồn, trong đó có Dung Mẫn Nhi, Lục Phong, Hạng Hạo, Bắc Cung Thanh Đan... khí vận đều chậm rãi biến đổi theo hướng xấu.

Mà Dương Thiên Quân, xung quanh thân thể hắc tựa như có một sức mạnh thần bí nào đó hộ thể, uế khí không cách nào xâm thực làm biến đổi khí vận của hắn được cả.

“Tiểu Long, người nhìn ra được luồng khí bảo vệ Dương Thiên Quân là gì không?”

Tiểu Long kiến thức lão luyện, thế nên Tinh Hồn không ngại hỏi nó.

Chỉ thấy Tiểu Long trong vòng tay của Dung Mẫn Nhi lộ ra một tia dị sắc.

“Không rõ, tuy nhiên có thể suy đoán từ hai khả năng. Thứ nhất, Dương Thiên Quân trên người mang pháp bảo cực kỳ lợi hại, có công dụng thanh tẩy uế khí, bốn long suy đoán, khả năng cao là trên người hắn có loại bảo vật này.”

Nghe ý tứ Tiểu Long, Tinh Hồn khẽ gật đầu.

Sau lưng Dương Thiên Quân chính là Tần lão thực lực vô song, siêu việt Hư Thần tinh, mà lại Tần lão ẩn ẩn có thái độ cung kính đôi với hắn, nhìn giống như một người hộ vệ vậy.

Rất có khả năng, Dương Thiên Quân được một vị siêu cấp tiên giả nhìn trúng, chỉ là không rõ vì lý do gì mà chưa đem hắn rời khỏi Hư Thần tinh.

“Còn khả năng thứ hai là gì?”

Khả năng thứ nhất là rất cao, tuy nhiên Tinh Hồn cũng hơi tò mò về khả năng thứ hai là gì, vì vậy buộc miệng hỏi.

“Khả năng thứ hai à?”

Tiểu Long thần sắc có hơi trầm xuống.

“Chính là... Dương Thiên Quân là một vị siêu cấp đại năng chuyên thể trùng sinh. Đại năng khí vận cực mạnh, tiên thiên thân thể công dụng ích tã. Tuy nhiên, khả năng này không cao lắm.”

Chuyển thể trùng sinh? Trong lòng Tinh Hồn rung động.

Đây cũng không phải không có khả năng. Dương Thiên Quân thiên phú trác tuyệt, xưng tụng bất thế kỳ tài vạn năm có một, từ lúc sinh ra chưa từng gặp phải uy hiếp nào, mà tu vi của hắn ngày đi vạn dặm, đồng giai ngay cả bóng lưng cũng không nhìn thấy đối, nói hắn là đại năng trùng sinh không hẳn là không thể.

Từ hướng đối diện, cảm giác như có ánh chú mục hướng vào mình, Dương Thiên Quân ánh mắt thu từ bia đá xuống, sau đó đồng dạng cũng nhìn thẳng về phía trước.

Nhân lực cách không va chạm, lực lượng quỷ dị phân chia bốn khu vực cơ hồ không hề có tác dụng nào đối với hai người bọn họ cả.

Tuy nhiên, cả hai như không hẹn mà có chung ý nghĩ, đều chẳng có ý định giao đấu, thế nên chỉ liếc qua rồi liền thu hồi lại.

“Người nhìn thấy được ba khu vực khác à?”

Trực giác mách bảo, Dung Mẫn Nhi liền bước đến gần Tinh Hồn, khe khẽ hỏi một câu.

“Có việc gì không?”

“Người có thể nhìn xem thử tam ca của ta có ở đây được không? Ta rất lo lắng cho tam ca.”

Nguy hiểm ẩn tàng tại mê cung, Dung Mẫn Nhi được vài lần trải nghiệm, suýt chút nữa mất cả mạng nhỏ, hiện tại đã an toàn, tuy nhiên trong lòng vẫn vì Dung Trần mà bất an thay.

Cô gái nhỏ này, mặc dù tính cách có hơi đanh đá chua ngoa, tuy nhiên nội tâm lại rất mềm yếu.

“Hắn rất an toàn, đang ở bên trái và nhìn cô đầy quan tâm.”

“Người nói thật?”

Đôi mắt Dung Mẫn Nhi sáng lên, đồng thời nhìn về phía bên trái, biểu cảm tràn ngập vui sướng.

Đương nhiên nàng không yêu nghiệt giống Tinh Hồn, lực lượng quý dị kia khiến không gian bị bẻ cong, thế nên không phải người nào cũng quan sát rõ được những tình huống tại các khu vực khác.

Tuy nhiên, dường như lực lượng huyết thông mạch bảo, phía bên kia vách tường quý dị, có một gã nam tử thanh y đang nhìn nàng tràn đầy lo lắng, kèm theo một tia vui mừng ôn nhuận.

Người nam tử đó, dĩ nhiên chính là Dung Trần.

So với Tinh Hồn và Dương Thiên Quân thì Dung Trần là người đến khu vực trung tâm này đầu tiên.

Đi cùng với Dung Trần là những siêu cấp yêu nghiệt của các thế lực khác, có thể nói trong bốn khu vực tại mê cung thì khu vực của Dung Trần tồn tại nhiều thiên kiêu chi tử cấp bậc yêu nghiệt nhất.

Trái lại, khu vực của Tinh Hồn lại có ít người nhất, tổng thực lực cũng là kém nhất.

“Hắn nhờ ta chuyển lời, hãy bảo vệ bản thân thật tốt cho đến khi hắn tìm lại được cô.”

Dung Mẫn Nhi đôi mắt ướm át, dĩ nhiên lúc này muốn bật khóc thành tiếng, nhưng có lẽ vì muốn Dung Trần an tâm, nàng kiềm chế cảm giác của bản thân mình lại, gật đầu khẽ ân một tiếng.

“Thế nào rồi? Tìm thấy được tiểu nha đầu đó rồi à?”

Phía bên kia bước tường, khu vực của Dung Trần, từ phía đằng sau, một nam thanh niên bước đến, ngữ điệu quan tâm hỏi.

“Ừ, tìm thấy rồi, nha đầu này vận khí không tồi, ngoại trừ lộ ra một mối thì không gặp nhiều nguy hiểm.”

Thở phào một hơi nhẹ nhõm, suốt hành trình trong mê cung, bất cứ lúc nào trong đầu hẳn cũng nghĩ về Dung Mẫn Nhi cả, thậm chí nhiều lúc muốn phát điên lên. Cũng may, mọi chuyện đã qua, Dung Mẫn Nhi đã an toàn xuất hiện tại đây.

“Nha đầu phúc lớn mạng lớn, hiện tại người có thể bình tĩnh lại rồi. Kế tiếp cũng nên hợp sức phá giải bí ẩn những bức thạch bi này!”

Gã nam tử kia tên gọi là Bắc Thần Tuyên, thuộc về Bắc Thần thế gia, một trong những đại gia tộc tiếng tăm rất lớn tại Phong Lan châu, mà Bắc Thần Tuyên chính là một trong số những tuyệt đại thiên kiêu tiến nhập Thần Huyền tông tu hành, tu vi sơ kỳ Linh Tiên cảnh, thực lực cực mạnh.

Dung Trần hô hấp một nhịp ổn định tinh thần, sau đó gật đầu rồi cùng với Bắc Thần Tuyên bước về phía hai khối bia đá, bắt đầu cảm ngộ.

Tại khu vực đám Tinh Hồn, hẳn lúc này đứng bên dưới tấm bia đá, ánh mắt chăm chú nhìn lên trên.

Bia đá nhuộm màu thời gian, tuy nhiên lại hoàn hảo vô khuyết, không tồn tại dấu vết bị hư tổn.

Bia đá hình trụ, cao khoảng hai thước, ngoại trừ chính giữa có một đồ dạng phù chú kỳ dị cổ xưa ra thì không còn chỗ nào đặc biệt khác.

Hai bia đá, mỗi bia đá lại có một đồ dạng khác nhau, bia đá bên trái đồ dạng biểu tượng giống với thái dương, mà bên phải đồ dạng lại giống thái âm.

Lại đảo mắt nhìn ba khu vực còn lại, thấy những người khác đều đem tinh thần đặt lên trên bia đá, tựa hồ như đang cảm ngộ điều huyền diệu ẩn tàng trên bia đá này.

Khu vực của nhóm Tinh Hồn, bọn họ đều tương tự như những người tại ba khu vực khác, ai nấy chung quy có cảm giác tấm bia đá phát huy ra một loại ma lực nào đó, khiến cho bọn họ không thể không ngồi xuống rồi đem tinh thần bản thân đặt vào bên trong.

Chỉ duy có Tinh Hồn, không hiểu sao trong lòng lại xuất hiện một cảm giác bất an mãnh liệt.

Từ khi tiến vào Đại Thiên Thế Giới này, loại cảm giác làm cho hấn nội tâm chấn động rất hiếm khi xuất hiện qua, cho dù là lúc phải đối diện với sự truy sát của Vô Cực kiếm tiên cũng không xuất hiện.

“Thái âm, thái dương?”

Ánh mắt đặt lên hai đồ đằng thái âm và thái dương cổ xưa, trong đôi mắt thoáng qua một tia ba động.

Vài giây sau, đột nhiên Tinh Hồn rung mình một cái, trên trán mồ hôi lạnh túa ra, nội tâm xúc động mãnh liệt.

Vừa rồi, suýt chút nữa tinh thần bị vây hãm bên trong tấm bia đá rồi, nếu không nhờ bên trong cơ thể, hạt châu thần bí kia rung lên đem hấn từ trong ảo giác bừng tỉnh, e rằng lúc này tinh thần bị vây hãm bên trong thái âm và thái dương đồ đằng rồi.

Cảm giác không ổn ngày càng mãnh liệt, Tinh Hồn đảo mắt nhìn xung quanh, quả nhiên, những người đem tinh thần đặt lên tấm bia đá, nhìn biểu cảm, e là tinh thần đã bị giam cầm cả rồi.

Một khí tức lạnh lẽo bao trùm xuống.

Ngay lúc đó, một âm thanh khẽ vang lên, chính là chỗ lối dẫn vào đây, cư nhiên đã bị đóng lại.

“Chết tiệt, bị kẻ nào đó tính kế rồi.”

Trong lòng hẫng thoáng qua một loại suy nghĩ, ngay một giây hẫng nghĩ ra điều này thì phía trên không trung khí tức hàn băng bao trùm xuống.

Ngửa mắt nhìn lên, chỉ thấy không biết từ lúc nào, trên bầu trời xuất hiện vô số bóng ma, những bóng ma này sinh ra từ tử âm chi khí, thân thể vô hình vô tướng lơ lửng trên không trung, mỗi một bóng ma chỉ có nửa thân trên, nửa thân dưới tồn tại như một làn khói, toàn thân đen kịt, trên gương mặt để lộ đôi mắt độc ác cùng nụ cười tà dị tét lên tận mang tai.

Hai bên cánh tay mọc ra hai cái chủy thủ sắc nhọn, phản phát có thể đoạt mạng người khác bất kỳ lúc nào.

“Khốn kiếp, các người mau tỉnh lại.”

Tinh Hồn mệnh hô lớn một tiếng, những bóng ma kia số lượng không dưới trăm đầu, mỗi một đầu thực lực không dưới Linh Tiên cảnh tiên giả, tản ra khí tức âm lãnh khủng bố, chính hẫng cũng cảm thấy rét lạnh.

Ngay khi có tiếng kinh hô của hẫng, vô số bóng ma trên bầu trời tựa bị kích động, từ trong cái mệnh hú dài âm thanh quỷ khóc, sau đó toàn bộ xông thẳng xuống dưới, trong đôi mắt độc ác lộ ra sự thèm khát sự sống tột độ.

ĐẠI LA THIÊN TÔN 2: VĨNH HẰNG CHI MỘNG

Tiêu Thiên Tứ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 363: Nguy Cơ Trùng Điệp

Vô số ma ảnh từ trên cao bay xuống, miệng vừa cười rộ, hai cánh tay mang theo chủ thủ hướng xuống công kích, không chỉ có ở tại khu vực của Tinh Hồn, mà ba khu vực còn lại cũng đang bị ma ảnh tấn công.

Tiếng hô lớn của hắc khiến cho nhiều người bừng tỉnh, tuy nhiên tốc độ tấn công của ma ảnh rất nhanh, bọn hắc còn chưa tỉnh ngộ hoàn toàn thì đằng sau lưng ma ảnh đã xuất hiện.

Chủ thủ sắc nhọn trên tay ma ảnh đâm thẳng vào giữa lưng bọn họ.

“A... cứu ta...”

Tiếng kinh hô thảm thiết vang lên, thế nhưng trong tình cảnh này, người khác còn tự lo cho bản thân còn chưa xong, làm gì có khả năng tương trợ.

Trong sự bao vây của hàng trăm đầu ma ảnh, Tinh Hồn cấp tốc phóng thích kiếm ý đệ tứ tầng, trên tay cổ kiếm Đồ Lục xuất hiện, nguyên lực luân chuyển, liên tiếp chém ra nhiều đạo kiếm quang thẳng về phía những tôn ma ảnh kia.

Rống...

Kiểm quang được gia trì thêm kiểm ý, với thực lực hiện tại của Tinh Hồn, một kiểm liền diệt sát được mấy tôn ma ảnh.

Kiểm ý đệ tứ tầng đã ngưng tụ thành thực chất, đủ để tạo thành một tầng sát thương, tuy nhiên ma ảnh thực lực không thấp, chỉ kiểm ý thì đủ để phòng hộ bản thân chứ khó mà dùng kiểm ý để tiêu diệt ma ảnh.

Lúc này, Lục Phong, Hạng Hạo, Bắc Cung Thanh Đan, Dung Mẫn Nhi ở gần bên cạnh Tinh Hồn đã bừng tỉnh hoàn toàn.

May mắn Tinh Hồn nhanh chóng thoát khỏi vây hãm tinh thần, thế nên mới vừa bảo vệ được bản thân, vừa bảo vệ được bọn người Lục Phong, bằng không lúc này e là cử tử nhất sinh.

“Là bọn chúng, những sinh vật đã truy sát chúng ta trước đó, tại sao lại xuất hiện ở đây?”

Trông thấy hàng trăm tôn ma ảnh không ngừng bắt người thôn phệ sinh cơ, Lục Phong miệng hô lớn bọn chúng.

“Trước tiên đừng tiêu diệt bọn chúng đã.”

Hạng Hạo một bên nghiêm mặt lên tiếng.

Mấy người khác đều gật đầu, dĩ nhiên đều hiểu rõ tình hình.

Lục Phong tế ra Huyết Ngục, hồng quang nở rộ, phóng thích ra khí thể cường đại.

Hạng Hạo đồng dạng, so với Lục Phong khí thể cơ hồ muốn khủng bố hơn. Tu luyện tại Thiên Kiếm tông, Hạng Hạo bây giờ đã lĩnh ngộ ra được kiểm ý tầng thứ ba, đem gia trì lên kiểm kỹ tạo thành sát thương phi thường mạnh mẽ.

Về phần Bắc Cung Thanh Đan và Dung Mẫn Nhi, cả hai người khả năng thực chiến rất kém, vì vậy liền lưu lại sau lưng Tinh Hồn để bảo vệ an toàn.

“Giải vây cho những huynh đệ khác, sau đó liên thủ đối phó với đám ma ảnh này.”

“Tinh Hồn, huynh bảo vệ hai người họ, đồng thời hỗ trợ ta và Lục Phong.”

Hạng Hạo nhìn Tinh Hồn nói, cũng không đợi hẳn có đồng ý hay không, vừa dứt lời liền xông ra bên ngoài, bắt đầu công kích từng tôn ma ảnh kia.

Tại ba khu vực còn lại, tình hình cơ hồ ác liệt hơn.

Khu vực của Dung Trần và Dương Thiên Quân, thực lực của ma ảnh mạnh nhất chính là đã muốn tiếp cận Cửu Thiên Huyền Tiên cảnh giới.

Khu vực phía bên Bạch Trường Cầm, ma ảnh thực lực sánh ngang với tiên giả trung kỳ Linh Tiên cảnh.

Nguy cơ trùng điệp hàng lâm, dù là mấy tên Dương Thiên Quân, Dung Trần, Bạch Trường Cầm... đều không tiếc bộc lộ ra thực lực của mình.

“Khai Linh Tiên Thuật.”

Những người tu vi đánh vào Linh Tiên cảnh cấp tốc sử dụng Khai Linh Tiên Thuật hồng mau chóng diệt sát bầy ma ảnh này.

Ma ảnh thực lực tuy mạnh, thế nhưng phòng ngự lại đặc biệt kém, chỉ cần đánh tan một lần là lập tức tiêu diệt.

Có điều nói thì đơn giản như vậy, muốn triệt để đánh tan ma ảnh không phải là điều đơn giản.

Lại để ý đến, đám ma ảnh mục đích tấn công không phải để giết người, mà là bắt người.

Chủy thủ sắc nhọn, dù mang chiến giáp hộ thể cũng không có tác dụng. Khi bị chủy thủ đâm trúng là lập tức mất hết sức mạnh, cuối cùng bị ma ảnh bắt đi.

Dĩ nhiên tình huống hiện tại không phải lúc để ý mấy chuyện đó.

Dương Thiên Quân nhìn ma ảnh tấn công đến, miệng hừ lạnh một tiếng, gầm lớn.

“Khai Linh Tiên Thuật – Hắc Ma Long.”

Một cơn hắc phong lạnh lẽo thổi lên, kèm theo đó là một loại áp lực phi thường kinh khủng.

Chỉ thấy sau lưng Dương Thiên Quân, từ trong hư không hai bàn tay sắc bén phá vỡ không gian đi ra, chính là linh của Dương Thiên Quân – Hắc Ma Long.

“Tất cả né ra.”

“Tiên thuật – Đại Thiên Phong Vân Chương.”

Dương Thiên Quân một tiếng hô lớn cảnh báo, có điều hẳn không có thời gian chờ đợi những người khác tránh né, chỉ thấy thân thể kim quang nổ rộ, tiên lực không ngừng luân chuyển.

Phía sau Hắc Ma Long đôi long trảo đưa lên trước ngực, phản phát thiên không rộng lớn bị đôi long trảo này chụp lấy, đột ngột hướng thẳng về phía trước, một chương hủy thiên diệt địa xuất hiện.

Uy lực chương thể khủng khiếp vô cùng, mạnh mẽ quét ngang đám ma ảnh nằm trên đường đi của cỗ lực lượng này, dĩ nhiên những người nằm

trong phạm vi hủy diệt cũng thần hình câu diệt theo.

Phía bên Bạch Trường Cầm, hắc cầm hồn nở rộ, sau khi Bạch Trường Cầm đột phá vào Linh Tiên cảnh, linh của hắc cũng chính là cầm hồn, chỉ thấy cầm hồn như được cải biến, vừa xuất hiện uế khí xung quanh lập tức bị đánh tan.

“Khai Linh Tiên Thuật – Cầm Hồn.”

“Thiên Tượng Thần Dẫn Khúc – Vũ Chi Cổ Thần.”

Tiên lực điên cuồng rót vào cầm hồn, thanh âm tiếng đàn cao vút vang vọng tứ phương bát hướng.

Không gian sức ép trở nên khủng bố, chỉ thấy phía sau lưng Bạch Trường Cầm hiện ra một tôn cổ thần khổng lồ, chính là Vũ Chi Cổ Thần.

So với lúc trước, Vũ Chi Cổ Thần hiện tại uy áp mạnh mẽ hơn không biết bao nhiêu lần.

“Diệt!”

Bạch Trường Cầm một tiếng kinh hô, những ngón tay đánh vào dây đàn trên cầm hồn, điều khiển Vũ Chi Cổ Thần sau lưng bắt đầu phát động tấn công.

Dung Trần tự nhiên cũng không giấu diếm thực lực của mình nữa.

“Khai Linh Tiên Thuật – Nhân Gian Đạo Liên.”

Ánh hào quang thánh khiết cùng một khúc nhạc êm vai tấu lên, đắm mình trong ánh hào quang rực rỡ, Dung Trần cơ thể nằm bên trong một đóa hoa liên màu trắng ngọc, vô cùng thánh khiết.

“Liên Khai Thịnh Thế Trấn Vạn Tà.”

Tiên lực điên cuồng rót vào Nhân Gian Đạo Liên, trong bán kính năm mươi trượng hiện ra mấy trăm đạo hoa sen, khi hoa sen nở rộ thì tạo thành một vụ bạo tạc khủng bố, ma ảnh đứng gần liên hoa lập tức thần hình câu diệt.

Tại khu vực của Tinh Hồn, sức ép ma ảnh ngày càng lớn, mặc dù không ít người lấy lại tinh thần và tấn công ngược lại ma ảnh, chung quy vẫn không thể diệt sát được quá nhiều.

“Tiếp tục như vậy thì không ổn, không thể tiếp tục dựa vào Lục Phong và Hạng Hạo được.”

Đứng đằng sau hỗ trợ Lục Phong, Hạng Hạo và nhiều người khác, tuy nhiên tình huống ngày càng không ổn, ma ảnh tốc độ quý dị, số lượng lại rất đông, chỉ trong vài nhịp thở đã có hơn ba bốn mươi người bị bọn nó bắt đi.

“Các người lui lại, tiếp theo để ta xử lí.”

Tinh Hồn miệng hô một tiếng, bàn tay cách không đem Lục Phong và Hạng Hạo lôi ngược lại.

“Bảo vệ hai người kia, phần còn lại giao cho ta.”

Tinh Hồn ngữ điệu tự tin.

“Được, nhờ huynh cả.”

Nội tâm Hạng Hạo chấn kinh, không nghĩ đến Tinh Hồn vậy mà vẫn còn muốn che dấu thực lực.

Tinh Hồn cầm Đồ Lục xông thẳng về phía trước, kiếm ý đệ tứ tầng triệt để nở rộ, phát huy uy lực mạnh nhất.

Kế tiếp vận chuyển kiếm tâm thông minh, chính giữa vầng trán cao ẩn ẩn xuất hiện một thanh hắc kiếm quý dị.

Thần thông Nguyệt Đồng, chín không gian động thiên toàn bộ nở rộ.

“Diệt Long tứ thức – Trảm Long Thức.”

“Tru Thiên Cửu Kiếm Trận.”

“Trảm Tam Kiếm – Kiếm Trảm Tinh Thần.”

Chỉ trong vài nhịp thở, Tinh Hồn liên tiếp sử dụng những kiếm kỹ uy lực cực kỳ khủng bố, phía sau lưng không gian động thiên liên tục rút nguyên lực cung cấp, Không Gian Tiên Phù mượn không gian chi lực, kiếm ý gia trì lên kiếm kỹ.

Phối hợp tất cả lại với nhau tạo nên lực lượng kiếm kỹ hùng mạnh, mỗi một kiếm kỹ xuất ra tiêu diệt không biết bao nhiêu là ma ảnh, triệt để khiến cho người ta phải khiếp sợ, nguyên lai Tinh Hồn khủng bố như vậy.

Đông – tây – nam – bắc, Dương Thiên Quân, Tinh Hồn, Dung Trần, Bạch Trường Cầm, mỗi người một khu vực nở rộ hào quang sáng chói, dĩ nhiên bọn hắn không muốn bạo lộ, nhưng tình thế ép buộc không thể không triển khai thực lực chân chính.

Đương nhiên, những người khác cũng không phải đứng không, liên hợp hỗ trợ cho bốn người Tinh Hồn để tiêu diệt ma ảnh càng nhiều càng tốt, sớm đẩy lùi nguy cơ lại.

Ma ảnh bị tiêu diệt càng lúc càng nhiều, có lẽ cảm giác được nguy cơ cường đại, những tôn ma ảnh này chợt hú dài một tiếng, cấp tốc rút lui về phía sau.

Đương nhiên không vì bọn chúng rút lui mà buông tha diệt sát, chỉ cần nằm bên trong phạm vi tấn công, Tinh Hồn, Dương Thiên Quân, Dung Trần và Bạch Trường Cầm không hện mà cùng phóng thích thực lực tiêu diệt bọn chúng.

“Rốt cuộc đã rút lui...”

Thấy ma ảnh bỏ chạy, không ít người trong bụng mừng thầm, thế nhưng còn chưa kịp vui mừng thì phía bên dưới mặt đất truyền đến từng đợt rung chuyển mãnh liệt, tựa hồ bên dưới tồn tại một tôn sinh vật khủng bố nào đó.

Ầm ầm ầm...

Mặt đất chợt nổ vang, đất đá khói bụi bay ngập trời, từ bên trong khói bụi, một bóng ảnh khổng lồ hiện ra, trong không gian xuất hiện áp lực nặng nề cùng mùi hôi tanh nồng đậm, chỉ ngửi thôi là khiến người ta mắc ói.

“Đây là... Minh Quỷ Địa Trùng?”

Table of Contents

Mục lục

Quyển 1

Chương 1: Kẻ Hủy Diệt

Chương 2: Ti Mệnh

Chương 3: Kha Thiên Lạc

Chương 4: A Công

Chương 5: Đã Lâu Không Gặp

Chương 6: Dưỡng Linh Quả

Chương 7: Đến Phong Tuyết Bộ Lạc

Chương 8: Man Công Phong Tuyết Bộ Lạc

Chương 9: Tiến Vào Nội Thành

Chương 10: Đạo Thần Điện

Chương 11: Một Lời Hứa, Năm Tháng Sau Đây Liệu Sẽ Trở Thành Hiện Thực?

Chương 12: Đến Bách Thảo Đường

Chương 13: Linh Ngô

Chương 14: Linh Thức Cường Đại

Chương 15: Tắm Da Thần Bí

Chương 16: Là Ảo Giác, Hay Là Tương Lai...

Chương 17: Đột Phá Dẫn Huyết Cảnh Tầng Thứ Bảy

Chương 18: Hầu Quân Lâu

Chương 19: Đụng Phải Địch Thủ

Chương 20: Tang Tương Triển Uy

Chương 21: Đoạt Đi Kiếm Câu

Chương 22: Tranh Chấp

Chương 23: Giao Dịch

Chương 24: Âm Cốt Cổ Độc

Chương 25: Hồ Điệp Giữa Trời Tuyết

Chương 26: Lời Ước Nguyện Đi Theo Cùng Mây Gió

[Chương 27: Sứ Giả Mông Đan Bộ Lạc](#)
[Chương 28: Số Mười Lăm](#)
[Chương 29: Thiên Địa Nguyên Khí](#)
[Chương 30: Tán Công](#)
[Chương 31: Kha Thiên Lạc Gặp Nguy](#)
[Chương 32: Ta Tên Cổ Thái](#)
[Chương 33: Thân Thủ Quỷ Di](#)
[Chương 34: Phương Pháp Tu Luyện Mới](#)
[Chương 35: Quyết Định](#)
[Chương 36: Hoảng Khương Và Tang Tương](#)
[Chương 37: Man Lực Hóa Binh](#)
[Chương 38: Tiên Thiên Hỏa Thần Thể](#)
[Chương 39: Kinh Biến](#)
[Chương 40: Hiểm Cảnh](#)
[Chương 41: Trước Đông Bảo](#)
[Chương 42: Đêm Tuyết Máu Đỏ](#)
[Chương 43: Đêm Tuyết Máu Đỏ \(2\)](#)
[Chương 44: Khiếp Sợ](#)
[Chương 45: Bỏ Trốn](#)
[Chương 46: Một Vấn Đề, Chẳng Biết Bao Giờ...](#)
[Chương 47: Hành Trình Một Mình](#)
[Chương 48: Nạp Đa](#)
[Chương 49: Chiếc Cốc Vỡ Nát](#)
[Chương 50: Huyết Hận Chi Lộ \(1\)](#)
[Chương 51: Huyết Hận Chi Lộ \(2\)](#)
[Chương 52: Huyết Hận Chi Lộ \(3\)](#)
[Chương 53: Băng Sát Thuật](#)
[Chương 54: Vì U Đô Là Tất Cả...](#)
[Chương 55: Tân Tộc Trưởng](#)
[Chương 56: Trận Chiến Man Văn](#)
[Chương 57: Tử Ma](#)
[Chương 58: Tử Khí Cực Đoan](#)

[Chương 59: Cực Đoan Dị Sĩ](#)
[Chương 60: Thương Long Thất Tú \(1\)](#)
[Chương 61: Thương Long Thất Tú \(2\)](#)
[Chương 62: Người Ủ Rượu](#)
[Chương 63: Giấc Mơ](#)
[Chương 64: Cơn Mưa Đêm Nặng Hạt](#)
[Chương 65: Cổ Thái Trở Về](#)
[Chương 66: Ký Ức Đã Mất](#)
[Chương 67: Giết Người](#)
[Chương 68: Quay Đầu Nhìn Lại, Năm Năm Thương Hải Tang
Điền...](#)
[Chương 69: A Công, Ti Mệnh Về Rồi](#)
[Chương 70: Hung Danh Huyết Ma Tử](#)
[Chương 71: Liên Vân Quyết \(1\)](#)
[Chương 72: Liên Vân Quyết \(2\)](#)
[Chương 73: Đêm Trăng](#)
[Chương 74: Thế Gian Thế Sự Khó Lường, Hạnh Phúc Hay Bi
Thương, Sau Tất Cả Còn Lại Gì...](#)
[Chương 75: Sát Cơ](#)
[Chương 76: Vương Bảo Thiên](#)
[Chương 77: Kiếm Trảm Ác Ma](#)
[Chương 78: Vô Đề](#)
[Chương 79: Truyền Thuyết Hắc Long](#)
[Chương 80: Cổ Thái Trúc Cơ](#)
[Chương 81: Man Văn Tiến Hóa](#)
[Chương 82: Đầu Gỗ](#)
[Chương 83: Đại Trí Giả](#)
[Chương 84: Nghi Sự](#)
[Chương 85: An Bài](#)
[Chương 86: Đại Tấn Thần Quốc](#)
[Chương 87: Ảnh Kiếm Sát](#)
[Chương 88: Đến Lâm Ngâm](#)

[Chương 89: Mật Đạo](#)
[Chương 90: Dấu Vết Của A Công](#)
[Chương 91: Hư Vô Huyền Hạch](#)
[Chương 92: Lại Gặp Ác Mộng](#)
[Chương 93: Lý Quý Trả Giá](#)
[Chương 94: Thiên Toán Tộc](#)
[Chương 95: Kẻ Gánh Chịu Thiên Mệnh](#)
[Chương 96: Thiên Cơ Tử](#)
[Chương 97: Phản Bội Thiên Địa](#)
[Chương 98: Ảnh Kiếm Nô Sơ Hiện](#)
[Chương 99: Vô Đề](#)
[Chương 100: Ba Nhịp Thở](#)
[Chương 101: Khí Nộ Trùng Thiên](#)
[Chương 102: Nếu Trên Đời Này Có Cái Gọi Là Luân Hồi, Vậy Kiếp Sau, Ta Sẽ Đi Tìm Nàng](#)
[Chương 103: Thiên Đạo](#)
[Chương 104: Cổ Đế Quốc – Cổ Đế Thành](#)
[Chương 105: Đừng Làm Phiền Ta](#)
[Chương 106: Cổ Thiên Đế Giáng Lâm](#)
[Chương 107: Đã Lâu... Không Gặp](#)
[Chương 108: Nghi Lễ](#)
[Chương 109: Lấy Đi Địa Hoàng Chung](#)
[Chương 110: Phi Thăng Thần Giới](#)
[Chương 111: Kiếp – Kẻ Hủy Diệt Tình Giấc](#)
[Chương 112: Từ Mộng Hóa Thực](#)
[Chương 113: Hư Thần Giới](#)
[Chương 114: Cái Chết Của Cổ Thiên Đế – Thời Đại Thần Hoang](#)
[Kết Thúc](#)
[Chương 115: Mộng Giới Vĩnh Hằng – Sinh Tử Kỳ](#)

[Quyển 2](#)

[Chương 1: Tinh Hồn](#)
[Chương 2: Thời Không Hỗn Loạn](#)

[Chương 3: Hồng Hoang Di Văn](#)
[Chương 4: Đồ Lục Di Biến](#)
[Chương 5: Thể Đạo](#)
[Chương 6: Biến Cố Hư Thần Tinh](#)
[Chương 7: Cẩn Nuốt Hoang Linh \(1\)](#)
[Chương 8: Cẩn Nuốt Hoang Linh \(2\)](#)
[Chương 9: Thể Đạo Biến Đổi](#)
[Chương 10: Đắc Đạo Thành Tiên](#)
[Chương 11: Vĩnh Dạ Thâm Uyên](#)
[Chương 12: Kinh Nghiệm Có Thừa](#)
[Chương 13: Đom Đóm](#)
[Chương 14: Huyền Náo Đom Đóm Mặt Quỷ](#)
[Chương 15: Đom Đóm Đầu Đàn Xuất Hiện](#)
[Chương 16: Quyết Chiến Với Đom Đóm Đầu Đàn](#)
[Chương 17: Hắc Tước](#)
[Chương 18: Lửa Ngũ Sắc](#)
[Chương 19: Bị Thôn Phệ Ngược](#)
[Chương 20: Mở Động Thiên](#)
[Chương 21: Dương Khai](#)
[Chương 22: Lục Phong](#)
[Chương 23: Uy Hiếp](#)
[Chương 24: Ám Chiêu](#)
[Chương 25: Lục Nhân Tử Văn Hạc](#)
[Chương 26: Tiểu Thiên Kiếm Trảm Yêu Trận](#)
[Chương 27: Hoàng Tước Tại Hậ](#)
[Chương 28: Hốt Tay Trên](#)
[Chương 29: Phá Bạng](#)
[Chương 30: Phù Lục Truyền Tống](#)
[Chương 31: Nhị Sư Ca](#)
[Chương 32: Rời Khỏi Vĩnh Dạ Thâm Uyên](#)
[Chương 33: Ma Kiếm Lang Sơ Hiện](#)
[Chương 34: Ly Biệt](#)

[Chương 35: Hạng Hạo](#)
[Chương 36: Bắc Cung Thanh Đan](#)
[Chương 37: Hoán Cốt Đan](#)
[Chương 38: Săn Thú](#)
[Chương 39: Nội Đan](#)
[Chương 40: Cây Thương Mục Nát](#)
[Chương 41: Hoang Thú Kịch Chiến](#)
[Chương 42: Thương Lan Thảo](#)
[Chương 43: Liên Hoàn Sáo](#)
[Chương 44: Đen Đồi Tử Trên Trời Rơi Xuống](#)
[Chương 45: Âm Toán](#)
[Chương 46: Treo Lên Cây](#)
[Chương 47: Cầu Cứu](#)
[Chương 48: Cổ Chủng](#)
[Chương 49: Tâm Ma](#)
[Chương 50: Thế Cục Biến Đổi](#)
[Chương 51: Tam Công Tử](#)
[Chương 52: Ký Ưc Của Tàng Thiên Ca](#)
[Chương 53: Chiến Thần](#)
[Chương 54: Tiên Pháp](#)
[Chương 55: Lưu Lại Bảo Kiếm](#)
[Chương 56: Lại Gặp Hạng Hạo](#)
[Chương 57: Thiên Cơ Lão Nhân](#)
[Chương 58: Vãn Lôi Trận](#)
[Chương 59: Bốn Long Trên Thông Thiên Văn, Dưới Tường Địa Lý...](#)
[Chương 60: Chiến Thần Biến](#)
[Chương 61: Thật Không Thể Tin Được](#)
[Chương 62: Tiên Long Thuật – Đồ Lục Tái Xuất](#)
[Chương 63: Tiên Giả Tụ Hội](#)
[Chương 64: Thiên Minh Thượng Nhân](#)
[Chương 65: Đồ Sát](#)

[Chương 66: Chiến Đấu Kịch Liệt](#)
[Chương 67: Tiến Hóa](#)
[Chương 68: Gã Thanh Niên Tan Biến Giữa Bầu Trời](#)
[Chương 69: Thể Đạo Liên Nở Rộ](#)
[Chương 70: Gặp Lại La Vi](#)
[Chương 71: Nham Tương Thú](#)
[Chương 72: Mộ Bạch Phi Âm Hiểm](#)
[Chương 73: Hư Không Chủng](#)
[Chương 74: Hỏa Công Công](#)
[Chương 75: Chiến Dương Khai](#)
[Chương 76: Mộ Gia Tử Sĩ](#)
[Chương 77: Ngọc Hồ Lão Nhân](#)
[Chương 78: Một Lần Nể Mặt...](#)
[Chương 79: Thánh Hỏa Kinh](#)
[Chương 80: Phong Lâm Thành](#)
[Chương 81: Mộ Kính](#)
[Chương 82: Thí Luyện](#)
[Chương 83: Thiên Phú Bi Kỳ La](#)
[Chương 84: Thiên Phú Bi Vỡ Nát](#)
[Chương 85: Đoàn Thị Tam Huynh Đệ](#)
[Chương 86: Áp Lực Gấp Mười Lần Bình Thường](#)
[Chương 87: Vô Minh Cảnh Giới](#)
[Chương 88: Thí Luyện Tại Bạo Thú Lâm](#)
[Chương 89: Yến Ứng Thảo](#)
[Chương 90: Thiên Niên Địa Linh Tuyền](#)
[Chương 91: Thế Gia Đệ Tử](#)
[Chương 92: Tranh Chấp Thiên Niên Địa Linh Tuyền](#)
[Chương 93: Chia Rẽ](#)
[Chương 94: Phá Cấm](#)
[Chương 95: Lại Mở Động Thiên](#)
[Chương 96: Chấn Nhiếp](#)
[Chương 97: Một Cái Nhìn Chấn Nhiếp Chúng Nhân...](#)

[Chương 98: Thảm Bại](#)
[Chương 99: Vô Minh Chi Cảnh Độ Nhất Biến](#)
[Chương 100: Cổ Kiếm Đồ Lục](#)
[Chương 101: Kiếm Tâm Thông Minh](#)
[Chương 102: Minh Sát Âm Tôn](#)
[Chương 103: Thánh Vật Trong Truyền Thuyết](#)
[Chương 105: Tuyệt Chiêu Tối Thượng](#)
[Chương 106: Âm Minh Trảm](#)
[Chương 107: Diệt Long Thức](#)
[Chương 108: Trấn Ngục Huyền Thai](#)
[Chương 109: Trở Ra](#)
[Chương 110: Thách Thức](#)
[Chương 111: Thư Giãn Gân Cốt](#)
[Chương 112: Cường Hành Chém Giết](#)
[Chương 113: Trảm Thiên Tài \(1\)](#)
[Chương 114: Trảm Thiên Tài \(2\)](#)
[Chương 115: Trảm Thiên Tài \(3\)](#)
[Chương 116: Thí Luyện Chấm Dứt](#)
[Chương 117: Đại Gia Tộc](#)
[Chương 118: Dồn Vào Chỗ Chết](#)
[Chương 119: Vấn Kiếm Phong](#)
[Chương 120: Dương Thiên Quân](#)
[Chương 121: Diên Cuồng](#)
[Chương 122: Hành Chi Biến](#)
[Chương 123: Thiên Kiếm Tông](#)
[Chương 124: Kinh Biến](#)
[Chương 125: Vô Đề](#)
[Chương 126: Trầm Luân Trong Khổ Hải, Có Tiếng Ai Đang Thở Dài...](#)
[Chương 127: Tất Cả Chỉ Là Bắt Đầu...](#)
[Chương 128: Đêm Thất Tịch Mưa Rơi...](#)
[Chương 129: Đêm Mưa Hồi Ưc: Cự Tuyệt](#)

[Chương 130: Đêm Mưa Hồi Ưc: Tan Vỡ](#)
[Chương 131: Bi Thương Còn Đó, Mai Sau...](#)
[Chương 132: Tiêu Y Y](#)
[Chương 133: Đại Kiếm Đường](#)
[Chương 134: Cổ Mộ Tiên Nhân](#)
[Chương 135: Vũ Kiếm Các](#)
[Chương 136: Sinh Tử Đài](#)
[Chương 137: Thiên Hội](#)
[Chương 138: Tự Tin?](#)
[Chương 139: Chiến](#)
[Chương 140: Một Ngàn Linh Thạch Đổi Lấy Một Mạng](#)
[Chương 141: Huyết Vũ](#)
[Chương 142: Con Bò...](#)
[Chương 143: Cấm Tiến Vào Vũ Kiếm Các](#)
[Chương 144: Thiên Hội Thách Thức](#)
[Chương 145: Tâm Hình Thảo](#)
[Chương 146: Gia Nhập Nhân Hội](#)
[Chương 147: Trở Lại Hằng Nhạc Sơn Mạch](#)
[Chương 148: Hỏa Công Công](#)
[Chương 149: Song Đầu Thanh Lân Mãng](#)
[Chương 150: Không Gian Động Thiên Thứ Sáu](#)
[Chương 151: Hang Động Dưới Thác Nước](#)
[Chương 152: Tế Đàn Bể](#)
[Chương 153: Hạt Châu Thần Bí](#)
[Chương 154: Chịu Trách Nhiệm?](#)
[Chương 155: Thương Hoa Tiếc Ngọc?](#)
[Chương 156: Túy Kiếm Sư Huynh](#)
[Chương 157: Bàn Giao](#)
[Chương 158: Nghi Ngờ](#)
[Chương 159: Thần Long Hấp Khí Công](#)
[Chương 160: Bàn Giao](#)
[Chương 161: Ngoại Môn Thí Luyện](#)

[Chương 162: Ngưỡng Mộ](#)
[Chương 163: Vương Vấn](#)
[Chương 164: Không Có Lần Sau](#)
[Chương 165: Tổng Thiên Đô](#)
[Chương 166: Thách Đấu](#)
[Chương 167: Thật Ngại Quá...](#)
[Chương 168: Đánh Tàn Phế](#)
[Chương 169: Một Nụ Cười Khắc Cốt Ghi Tâm](#)
[Chương 170: Ủy Khuất](#)
[Chương 171: Hồng La](#)
[Chương 172: Kiếm Ý](#)
[Chương 173: Bắt Giam](#)
[Chương 174: Nhắm Mắt Làm Ngơ](#)
[Chương 175: Quyết Đấu](#)
[Chương 176: Ngươi Cuồng Quyết](#)
[Chương 177: Thu Làm Đồ Đệ...](#)
[Chương 178: Phế Bỏ](#)
[Chương 179: Biểu Ca](#)
[Chương 180: Huyết Luyện Chi Bảo](#)
[Chương 181: Thần Thương Trộm Nhớ...](#)
[Chương 182: Tiếp Tục Hay Từ Bỏ...](#)
[Chương 183: Người Làm Ta Khó Chịu...](#)
[Chương 184: Bồi Thường](#)
[Chương 185: Năm Đây Ăn Vạ...](#)
[Chương 186: Hấp Huyết Ma Công](#)
[Chương 187: Ta Muốn Biến Mạnh](#)
[Chương 188: Kích Phát Tiềm Năng](#)
[Chương 189: Chuẩn Bị](#)
[Chương 190: Cùng Ngắm Hoa Anh Đào Mười Vạn Dặm...](#)
[Chương 191: Bóng Người Trong Cơn Mưa...](#)
[Chương 192: Chỉ Là Một Hạt Cát...](#)
[Chương 193: Một Con Kiến Hôi](#)

[Chương 194: Quẻ Bối Của Tương Lai](#)
[Chương 195: Đệ Tử Phản Nghịch](#)
[Chương 196: Đăng Long Chiến](#)
[Chương 197: Quỷ Điện Trùng Tiến Hóa](#)
[Chương 198: Hồn Độn Tiên Phù](#)
[Chương 199: Toái Mạch](#)
[Chương 200: Đệ Nhị Tiên Phù](#)
[Chương 201: Thôn Phệ Tiên Phù](#)
[Chương 202: Chu Kinh](#)
[Chương 203: Đều Là Rác Rưởi...](#)
[Chương 204: Băng Tuyết Thành](#)
[Chương 205: Băng Tuyết Lãnh Nguyên](#)
[Chương 206: Quang Nhật Chi Kiếm](#)
[Chương 207: Chia Phần](#)
[Chương 208: Quấy Một Trận](#)
[Chương 209: Công Tử Quân](#)
[Chương 210: Danh Chấn Thiên Hạ](#)
[Chương 211: Ba Chiêu Đã Hết](#)
[Chương 212: Thất Vọng...](#)
[Chương 213: Đang Ở Nơi Đâu...](#)
[Chương 214: Sớm Hơn Dự Tính](#)
[Chương 215: Một Ngàn?](#)
[Chương 216: Tại Hạ Ninh Tiểu Tam](#)
[Chương 217: Ghi Hận](#)
[Chương 218: Lục Thực Băng Xà](#)
[Chương 219: Đệ Nhất Yêu Nghiệt](#)
[Chương 220: Liên Minh](#)
[Chương 221: Trận Đạo Sư](#)
[Chương 222: Thần Thiết Môn](#)
[Chương 223: Phá Cấm](#)
[Chương 224: Thông Lộ](#)
[Chương 225: Đại Triển Thần Uy](#)

[Chương 226: Khai Linh Tiên Thuật](#)
[Chương 227](#)
[Chương 228: Tru Thiên Cửu Kiếm Trận](#)
[Chương 229: Địa Cung Đồ Nát](#)
[Chương 230: Tứ Thần Quyết](#)
[Chương 231](#)
[Chương 232: Lòng Tự Trọng Bị Tồn Thương](#)
[Chương 233: Khô Lâu](#)
[Chương 234: Chỉ Là Gân Gà...](#)
[Chương 235: Thu Hoạch Lớn](#)
[Chương 236: Đệ Nhất Chiến Thần Ma Kiếm Lang](#)
[Chương 237: Khiêu Chiến Cách Không Hàng Vạn Năm...](#)
[Chương 238: Quá Yếu...](#)
[Chương 239: Hư Không Chiến Thể Đệ Nhị Tầng](#)
[Chương 240: Vân Vụ Linh Tuyền](#)
[Chương 241: Một Tay...](#)
[Chương 242: Tự Tin](#)
[Chương 243: Mạnh Lắm Sao?](#)
[Chương 244: Cút Ra Đây...](#)
[Chương 245: Nhàm Chán...](#)
[Chương 246: Đừng Chọc Điên...](#)
[Chương 247: Trục Xuất...](#)
[Chương 248: Lạc Trong Sương Mù...](#)
[Chương 249: Bức Tử...](#)
[Chương 250: Nghĩ Mình Là Ai?](#)
[Chương 251: Muốn Giết Ta?](#)
[Chương 252: Chiến Linh Tiên](#)
[Chương 253: Rước Ra Khỏi...](#)
[Chương 254: Thập Nhị Thiên Sát Kiếm Trận](#)
[Chương 255: Thần Long Thức Giác](#)
[Chương 256: Trấn Áp Một Đời Thiên Kiêu](#)
[Chương 257: Cuồng Ngạo Bá Khí](#)

[Chương 258: Hủy Diệt Đại Kiếm Phong](#)
[Chương 259: Thiên Đạo Hệ Thống](#)
[Chương 260: Vô Cực Kiếm Tiên Đáng Thương](#)
[Chương 261: Loạn Tiên Hải](#)
[Chương 262: Thoát Khỏi Nguy Cơ](#)
[Chương 263: Khí Vận Đen Đuối](#)
[Chương 264: Muốn Rời Đi Sớm?](#)
[Chương 265: Cô Độc...](#)
[Chương 266: Kỳ Xà Thành](#)
[Chương 267: Quần Ma](#)
[Chương 268: Thiên Đạo Đã Chết](#)
[Chương 269: Chưa Chiến Đã Bại](#)
[Chương 270: Khinh Nhục...](#)
[Chương 271: Chống Đối, Lão Tử Liên Khiến Người Không Toàn Thân](#)
[Chương 272: Thực Lực Cường Đại](#)
[Chương 273: Nguy Cơ Từ Thiên Kiếm Tông](#)
[Chương 274: Gia Nhập Địa Ngục Giáo](#)
[Chương 275: Rước Nhục Vào Thân](#)
[Chương 276: Phong Vân Tế Hội](#)
[Chương 277: Lục Phong Tự Tin](#)
[Chương 278: Quyết Đấu Bắt Đầu](#)
[Chương 279: Liên Thủ](#)
[Chương 280: Thăng Lớn](#)
[Chương 281: Quên Mất Chuyện Quan Trọng](#)
[Chương 282: Âm Sát](#)
[Chương 283: Không Phải Loại Người Tốt Đẹp](#)
[Chương 284: Đá Vào Ngọn Thiết Bàng](#)
[Chương 285: Ném Trái Cảm Giác Bị Người Ngoài Dạy Dỗ](#)
[Chương 286: Nội Bộ Có Biến](#)
[Chương 287: Thanh Long Phê Không](#)
[Chương 288: Đặt Cước Cho Lục Phong](#)

[Chương 289: Năm Trăm Linh Thạch...](#)
[Chương 290: Gọi Bằng Ông Nội...](#)
[Chương 291: Thăng Lớn](#)
[Chương 292: Kim Lan Quốc Mời Chào](#)
[Chương 293: Đàm Luận Dương Thiên Quân](#)
[Chương 294: Đáp Trả Nhân Tình](#)
[Chương 295: Ta Sẽ Đến Tìm Nàng...](#)
[Chương 296: Con Chó Con Này Có Vấn Đề...](#)
[Chương 297: Tuyệt Sắc Nam Nhân](#)
[Chương 298: Bạch Trường Cầm](#)
[Chương 299: Một Quyền Rơi Xuống Hồ...](#)
[Chương 300: Tình Kiếp...](#)
[Chương 301: Khẩn Cầu](#)
[Chương 302: Tu Hành Tu Tâm](#)
[Chương 303: Hoa Trong Gió Lớn](#)
[Chương 304: Thương Tâm Kỳ Hoa](#)
[Chương 305: Bạch Trường Cầm Động Thủ](#)
[Chương 306: Phong Hoa Tuyệt Đại](#)
[Chương 307: Xuất Chiến Đầu Tiên](#)
[Chương 308: Truy Cầu Đối Thủ Mạnh...](#)
[Chương 309: Khinh Người Quá Đáng](#)
[Chương 310: Dao Ý Đệ Nhị Trọng Thì Thế Nào?](#)
[Chương 311: Bạch Ly](#)
[Chương 312: Không Chịu Nổi Một Chiêu](#)
[Chương 313: Muốn Chết, Ta Liên Toàn Thành](#)
[Chương 314: Nhị Chiến Đại Bại](#)
[Chương 315: Tinh Vương Chi Đình](#)
[Chương 316: Chiến Thắng Vì Cái Gì?](#)
[Chương 317: Tiếp Tất Cả...](#)
[Chương 318: Người Tiếp Theo...](#)
[Chương 319: Thứ Hạng Của Các Người Do Ta Sắp Xếp](#)
[Chương 320: Hắc Âm Tà Đồng](#)

[Chương 321: Chiến Vân Phi Ưng](#)
[Chương 322: Không Rảnh Quan Tâm \(Chúc Mừng Năm Mới!!!\)](#)
[Chương 323: Đình Phong Chi Chiến](#)
[Chương 324: Thiên Tượng Thần Dẫn Khúc – Vũ Chi Cổ Thần](#)
[Chương 325: Tiến Giai Kiếm Ý](#)
[Chương 326: Đệ Nhất Tinh Vương](#)
[Chương 327: Địa Ngục Giáo](#)
[Chương 328: Lệnh Bài Màu Đỏ](#)
[Chương 329: Sư Tử Ngặt...](#)
[Chương 330: Quỳ Xuống Xin Lỗi...](#)
[Chương 331: Tề Vân Hại](#)
[Chương 332: Thay Chủ Bẻ Răng](#)
[Chương 333: Biến Thành Bao Cát...](#)
[Chương 334: Đến...](#)
[Chương 335: Chiến Không Đai](#)
[Chương 336: Luyện Quyền...](#)
[Chương 337: Nhục Thân Quá Cường...](#)
[Chương 338: Thiên Mộng Nữ](#)
[Chương 339: Tiên Nhân Cổ Mộ](#)
[Chương 340: Xích Tôn](#)
[Chương 341: Kim Lan Lệnh](#)
[Chương 342: Biến Khuất Mắt...](#)
[Chương 343: Không Phải Đối Thủ...](#)
[Chương 344: Dạ Xoa](#)
[Chương 345: Huyết Ngục](#)
[Chương 346: Nghi Hoặc](#)
[Chương 347: Hợp Tác](#)
[Chương 348: Quyết Định...](#)
[Chương 349: Thiên Kiếm Tông Đến](#)
[Chương 350: Dung Gia Tam Công Tử...](#)
[Chương 351: Oan Gia Ngõ Hẹp](#)
[Chương 352: Như Vậy Đã Đủ?](#)

[Chương 353: Tam Đại Thiên Kiêu](#)
[Chương 354: Không Nể Mặt](#)
[Chương 356: Long Huyết](#)
[Chương 357: Mê Cung](#)
[Chương 358: Cứu Mạng...](#)
[Chương 359: Vũ Khí Lợi Hại...](#)
[Chương 360: Lực Lượng Tái Sinh](#)
[Chương 361: Người Trong Mơ](#)
[Chương 362: Ma Ảnh](#)
[Chương 363: Nguy Cơ Trùng Điệp](#)